

WITHDRAWN

~~184.11~~

~~51 (11)~~

~~403~~

11

1174

PLA Z 1

(iii)

SOMERVILLE COLLEGE
LIBRARY

Digitized by the Internet Archive
in 2025

https://archive.org/details/bwb_KV-445-951

LEXICON PLATONICUM

SIVE

VOCUM PLATONICARUM

I N D E X.

CONDIDIT

D. FRIDERICUS ASTIUS.

VOL. III.

ZWEITE AUFLAGE.

BERLIN W. 30. 1908.

HERMANN BARSDORF VERLAG.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

- V. I. F. I. p. 105. v. 12. post v. πρὸς ἀλλήλους adde: „Legg. XII. 947. D: παρ' ἀλλήλους (v. παρὰλλήλους) ... κειμένως.”
- p. 112. — 4. Adde post v. μάλαγμα „vel ἄμμα, quod vid.”
- 124. — 14. a f. post v. Tim. adde „70. D: ἄμμα (v. ἄλμα) μαλακόν.”
- 146. — 3. a f. scrib. 337. pro 357. et σαρκόδιον pro σαρκόνιον.
- 150. — 16. a f. post respondens adde „Pol. VI. 508. C: ἀνάλογον ἱαντῶ.”
- 165. — 4. post Legg. adde: „VI. 773. C: θυμὸν ἀνεγίραι (ἂν ἰγίραι?) πολλοῖς.”
- 167. — 12. delenda „Conv. — ἀνελευθρίας.”
- F. 2. p. 322. — 14. a f. post κληρίζεται adde „Ax. 365. A: τὰς ἀφ᾽ (viribus?).”
- 326. — 26. leg. ἀφιστὸς pro ἀφιστὸς.
- 376. — 18. leg. γενέσθων pro γενέσθων.
- 383. — 17. leg. γεραιτερον pro γεραιτερον.
- F. 3. p. 427. — 9. a f. pro ἐτοιμάζειν scrib. ἐτοιμάζειν.
- 476. — 4. a f. post διηκριβωμένους interpone „(Steph. coni. διηκριβωμένως).”
- 486. — 19. a f. post κατακτείνει adde „Pol. VII. 518. D: τοῦτο μηχανήσασθαι.”
- — — 15. a f. scrib. δι' ὁδοῦ.
- 500. — 19. pro πέρι scrib. περὶ.
- 543. — 8. pro ὀρισμός scrib. διορισμός.
- — — 12. interpon. διορῶ (p. 541 sq.).
- F. 4. p. 590. — 11. post ἐγκυλισμένης adde: „Cf. Schneid. ad Civ. VIII. p. 70.”
- 616. — 21. a f. pro 38 scrib. 37.
- 744. — 3. interpone „ἐξοίχομαι, evanesco. Pol. VI. 503. C: τὸ βέβαιον ἦσαν αὐτῶν ἐξοίχεται (v. ἐξ αὐτῶν οἰχεται).”
- 855. — 4. adde „εὐπαιδευσία, ἡ, bona institutio. Pol. VIII. 560. E: ὕβριν ... εὐπαιδευσίαν (v. παιδεύσαν) καλοῦντες.”
- V. II.
- 236. — 13. a f. pro imperf. scrib. imperson.
- 273. — 8. pro σαρκόνιον scrib. σαρκόνιον.
- 371. — 8. pro μυρίων scrib. μυρίων.
- 422. — 12. pro οἶομαι scrib. οἶομαι.
- 501. — 1. re scrib. rei.
- V. III.
- 125. — 21. a f. scrib. ἱμοὶ pro ἱμοι.
- 202. — 6. post v. interp. „Annott.”
- 221. — 3. adde „πρώην (Cl. πρόωην), nuper. Prot. 309. A. Phaed. 60. D. Parm. 135. D. Conv. 172. A. al. Cum v. χθίς et ἰχθίς, vid. hoc.”

CHEMISCH ANASTATISCHE REPRODUCTION
VON CARL REINECKE NACHFG.
BERLIN N.

II.

πῖ, τό, Crat. 403. A: προσκείται ... τὸ πῖ cet.

παγγέλοιος, ὁ ἥ, *perridiculus*. Phaedr. 260. C: παγγέλοιόν γ' ἂν ἤδη εἴη. Pol. VII. 522. C: παγγέλοιον ... σιρατηγόν Ἀγαμέμνονα ἐν ταῖς τραγωδίαις Παλαμήδης ἐκάστοτε ἀποφαίνει.

πάγῃ, ἡ, *laqueus*. Legg. VII. 824: ἄρκυοί τε καὶ πάγαις.

πάχιος, α, ον, *firmus*. Epin. 984. D: πάγιον ἐχέτω τοῦτον τὸν λόγον.

παγίως, *certo, definite*. Theaet. 157. A: ἐπεὶ καὶ τὸ ποιοῦν εἶναι τι καὶ τὸ πάσχον αὐτὸ τι ἐπὶ ἐνὸς νοῆσαι ... οὐκ εἶναι (ν. ἔστι) παγίως. Pol. IV. 434. D: μηδέν ... πῶ πάνν παγίως αὐτὸ λέγομεν. V. 479. C: οὐτ' εἶναι οὔτε μὴ εἶναι οὐδὲν αὐτῶν δυνατόν παγίως νοῆσαι. Tim. 49. D: παγίως δισχυριζόμενος.

πάγκακος, ὁ ἥ, *prorsus malus vel inutilis* (vern. *schädlich*). Legg. V. 743. B: τότε δέ ποτε καὶ πάγκακος. Ib. ὁ δὲ πάγκακος ὡς τὰ πολλὰ ὦν ἄσωτος μάλα πένης. Prot. 334. B: ἐπεὶ καὶ τὸ ἔλαιον τοῖς μὲν φυτοῖς ἅπασιν ἔστι πάγκακον cet. Ep. VIII. 354. E. Legg. XI. 928. E: ἐν παγκάκων ἡθεῖον ἀνθρώπων.

πάγκαλος, η, ον, *oppido pulcher; perbonus*. Conv. 204. B: διὰ ταῦτά σοι ... πάγκαλος ἐφαίνεται ὁ Ἔρως. Legg. III. 686. D. Hipp. mai. 286. A: πάγκαλος λόγος. De lege 319. C: (ὅτι) ἡ τέχνη αὕτη παγκάλῃ ἐστί. Phaedr. 85. E: ὡς ἡ μὲν ἁρμονία ... πάγκαλόν τι καὶ θεῖόν ἐστιν ἐν τῇ ἡρμιομένη λύρᾳ cet. Euth. 13. E. Legg. IV. 722. C: ἐν ταύτῃ παγκάλῃ ἀναπαύλῃ τινὶ γεγόναμεν. Phaedr. 276. D: παγκάλῃ λέγεις παρὰ φανήν παιδιάν ... τοῦ ἐν λόγοις δυναμένου παίζειν. Pol. I. 338. A: ἡγούμενος ἔχειν ἀπόκρισιν παγκάλῃν. Gorg. 520. B: σὺ δὲ ... τὸ μὲν πάγκαλόν τι οἶε εἶναι, τὴν ῥητορικὴν cet. Conv. 183. B: ὡς πάγκαλόν τι πράγμα διαπραττομένου. C. Euthyd. 288. C. Critia 121. B: τότε δὴ μάλιστα πάγκαλοι μακάριοί τε ἐδοξάζοντο εἶναι. Hipp. mai. 288. C: πάγκαλαι γὰρ παρ' ἡμῖν ἵπποι γίνονται. D. Conv. 216. E: καὶ μοι ἐδοξεν οὕτω θεῖα ... καὶ πάγκαλα καὶ θαυμαστά (τὰ ἐντὸς ἀγάλματα) ὥστε cet.

Phaedr. 269. A: τῶν παγκάλων τεχνημάτων. Pol. VII. 540. C: παγκάλους ... τοὺς ἀρχοντας ... ἀπείργασαι. Legg. IX. 859. D. Phil. 26. B: καὶ ἐν ψυχαῖς αὐτῶν ἀμύπολλα ἕτερα καὶ πάγκαλα (ἐπιλείπω λέγειν). Hipp. mai. 286. B.

παγκάλως, *perbelle, perbene, praeclare*. Phaedr. 230. C: ὅτι ... ἱκανὴ πέφικε κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν. 271. C: εἰδότες ψυχῆς πέρι παγκάλως. 274. A: παγκάλως ἔμοιγε δοκεῖ λέγεσθαι. Theaet. 160. D: παγκάλως ἄρα σοι εἴρηται ὅτι cet. Crat. 395. E. Pol. I. 331. C. Legg. V. 747. E. Epin. 991. D. Apol. 31. D: καὶ παγκάλως γέ μοι δοκεῖ ἐναντιοῦσθαι. Euth. 7. A. al.

πάγκαρπος, ὁ ἥ, *omnigenus*. Ax. 371. C: ἐνθα ... ὦραι παγκάρπον ρονῆς βρούουσι.

παγκρατία, *pancratium exerceo*. Gorg. 456. D: ὅτι ἔμαθε πνικτεῖν τε καὶ παγκρατιάζειν καὶ ἐν ὅπλοις μάχεσθαι. Charm. 159. C.

παγκρατιαστής, ὁ, *pancratiastes* (qui et lucta et pugilatu certat). Pol. I. 338. C: Πολυνδάμας ... ὁ παγκρατιαστής. Euthyd. 271. C: ὅ τι εἶεν οἱ παγκρατιασταί. Legg. VIII. 830. A: εἰ πάντας ἢ παγκρατιαστάς ἐτρέφομεν cet.

παγκρατιαστικός, ἡ, ὄν, *pancratiastae proprius*. Euthyd. 272. A: νῦν δὲ τέλος ἐπιτεθείκατον παγκρατιαστικῇ τέχνῃ.

παγκράτιον, τό, *pancratium*. Legg. VIII. 834. A: τῇ τοῦ παγκρατίου μάχῃ. VII. 795. B: ὁ τελέως παγκράτιον ἡσκηκώς.

πάγος, ὁ, *collis*. Ax. 367. A: τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλής. Pol. III. 391. E: κατ' Ἰδαῖον πάγον (Hom.).

πάγος, ὁ, *frigus glaciale*. Conv. 220. B: καὶ ποτε ὄντος πάγου οἶον δεινοτάτου cet. Tim. 74. C: τὸν ... περυστάμενον πάγον.

παγχάλεπος, ὁ ἥ, *perdifficilis*. Soph. 236. D: κατιδεῖν παγχάλεπος (ἀνὴρ). Crat. 409. D: ἡ τοῦτο τι παγχάλεπον εἶναι (κινδυνεύει). Phil. 16. C: χρῆσθαι ... παγχάλεπον. Legg. II. 669. E. IV. 708. D. Alc. I. 129. A. Polit. 291. C: καίπερ παγχάλεπον ὄντα ἀφαιρεῖν. Phaed. 85. C: ἡ ἀδύνατον εἶναι ἢ παγχάλεπόν τι. Legg. VIII. 839. D: ταῦτα εἶναι παγχάλεπα μείναι κατὰ νόμον.

πάθη, ἡ, *quod quis patitur, quo afficitur vel affligitur; affectio*. Phil. 32. A: ἡ παρὰ φύσιν τοῦ πνίγονος πάθη. Legg. V. 728. C: τιμωρία δὲ, ἀδικίας ἀκόλουθος πάθη. X. 903. B: ἐπὶ τὸ σμικρότατον αἰεὶ πάθης καὶ πράξεως. Epin. 983. D: τὸ δὲ ἀνάτιον πάσης πάθης. Tim. 80. B: μίαν ἐξ ὁξείας καὶ βαρείας (φορᾶς) ξυνεκεράσαντο πάθην. Legg. IX. 865. E: διὰ τὴν βίαιον πάθην. 866. B: εἰς αὐτὸν ... τοῦ παθόντος προστρεπομένου τὴν πάθην.

πάθημα, τό, *quod quis patitur vel quo afficitur* (hinc *morbus, affectio, perturbatio*); etiam *quod alicui accidit*; unde

casus, malum, calamitas; etiam status, conditio; in univ. quod fit vel geritur. Prot. 353. A: εἰ μὴ ἔστι τοῦτο τὸ πάθημα, ἡδονῆς ἡττάσθαι. Gorg. 483. B: οὐδὲ γὰρ ἀνδρὸς τοῦτο γ' ἔστι τὸ πάθημα, τὸ ἀδικεῖσθαι. Phaed. 79. D: καὶ τοῦτο αὐτῆς (τῆς ψυχῆς) τὸ πάθημα φρόνησις κέκληται. Phil. 52. A: ἐν τισι λογισμοῖς τοῦ παθήματος. Pol. II. 382. B: μίμμημά τι τοῦ ἐν τῇ ψυχῇ ... παθήματος. Phaed. 103. A: ἡ ἀπόλλυται ἐν τούτῳ τῷ παθήματι. Legg. IX. 866. B. Polit. 274. A: ξυνακολουθοῦντα τῷ τοῦ παντός παθήματι. Pol. X. 602. D. Gorg. 481. D: οὐκ ἂν ἦν ὀφειδὸν ἐνδείξασθαι τῷ ἑτέρῳ τὸ ἐαυτοῦ πάθημα. Soph. 248. B: πάθημα ἢ ποιήμα. D. Alc. I. 109. B: τί ἐγκαλοῦντες ἀλλήλοις πάθημα ἐρχόμεθα ἐπὶ τὸ πολεμεῖν. Soph. 228. C: περὶ δύο παθήματα τοῦτω. Theaet. 186. C: ὅσα διὰ τοῦ σώματος παθήματα ἐπὶ τὴν ψυχὴν τείνει. Polit. 270. D. Tim. 43. B: τὰ τῶν προσπιπτόντων παθήματα ἐκάστοις. 65. B. Legg. III. 681. D: πάντα εἶδη καὶ παθήματα πολιτειῶν καὶ ἄμια πόλεων. VI. 777. C: ἔργα τε καὶ παθήματα. IX. 859. E. Phaed. 98. A: τροπῶν καὶ τῶν ἄλλων παθημάτων. Parm. 141. D: ἀλλὰ μὴν τῷ γε ἐνὶ τῶν τοιούτων παθημάτων οὐδὲν μετῆν. Phil. 33. D: τῶν περὶ τὸ σῶμα ἡμῶν ἐκάστοτε παθημάτων. Conv. 222. B: ἀπὸ τῶν ἡμετέρων παθημάτων γνόντα εὐλαβηθῆναι. Pol. III. 389. C: περὶ τῶν τοῦ αὐτοῦ σώματος παθημάτων μὴ τάληθ' ἔλεγειν. 393. B: περὶ τε τῶν ἐν Ἰλίῳ ... καὶ ὅλη τῇ Ὀδυσσεΐα παθημάτων. IV. 437. B: εἴτε ποιημάτων εἴτε παθημάτων. 439. D: διὰ παθημάτων τε καὶ νοσημάτων. Tim. 66. C: πᾶν τὸ τοιοῦτον ἴαμα τῶν βιαίων παθημάτων. Ion. 531. C: περὶ τῶν οὐρανίων παθημάτων. Phaed. 94. B: πότερον ξυγχωροῦσαν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα παθήμασιν, ἢ καὶ ἐναντιοιμένην; Phil. 47. C: τῶν ἐν τοῖς κοινοῖς παθήμασιν αὐτοῦ τοῦ σώματος (ἡδονῶν). Pol. III. 388. D: πολλοὺς ἐπὶ σμικροῖσι παθήμασι θρόνους ἂν ἄδοι. Legg. III. 687. E. 695. E: παραπλήσια ἀπετέλεσε τοῖς Καμβύσου παθήμασι. IV. 708. B: ἢ τισιν ἄλλοις τοιούτοις παθήμασιν ἀναγκασθεῖς. VII. 812. C: ἐν τοῖς παθήμασιν ὅταν ψυχὴ γίγνηται. X. 894. C: πᾶσι μὲν ποιήμασι, πᾶσι δὲ παθήμασι (ἐναρμότιζονσαν). Phaedr. 271. B: τὰ λόγων τε καὶ ψυχῆς γένη καὶ τὰ τούτων παθήματα. Gorg. 524. B: τὸ τε σῶμα τὴν φύσιν τὴν αὐτοῦ καὶ τὰ θεραπεύματα καὶ τὰ παθήματα (ἔχει). Polit. 270. E: ταῦτα ταῦτα πάσχον παθήματα. Parm. 157. B: ταῦτα δὴ τὰ παθήματα πάντ' ἂν πάσχοι τὸ ἐν, εἰ ἔστιν. Conv. 189. D: τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ τὰ παθήματα αὐτῆς. Pol. VI. 511. D: τέτταρα ταῦτα παθήματα ἐν τῇ ψυχῇ γιγνόμενα λαβέ, νόησιν cet. X. 610. B. Tim. 65. C: ἰδὲ ὄντα παθήματα περὶ τὴν γλῶτταν. 88. E: μετρίως σεῖων τὰ τε περὶ τὸ σῶμα πλανώμενα παθήματα cet. Ax. 370. C: τὰ τοῦ κόσμου πα-

θήματα. Ep. VII. 342. D: περὶ ποιήματα καὶ παθήματα
ξύμπαντα.

παθητικός, ἡ, ὄν, *perturbationibus subiectus*. Locr. 102.

E: παθητικᾶς (ψυχᾶς) ... ἄγρια πάθεα cet.

πάθος, τό, *quod quis patitur vel quo afficitur, affectus, affectio, perturbatio* (tam corporis quam animi); *status, conditio, ratio*; etiam *quod alicui accidit, evenit* (unde *casus, calamitas, sors, malum, poena*); in univ. *quod fit vel geritur*. Prot. 352. A: ὁ ἐστὶν αὐτοῖς τὸ πάθος, ὁ φασιν ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἡτ-
τᾶσθαι. Phaedr. 250. A: ὁ δ' ἐστὶ τὸ πάθος ἀγνοοῦσι. 252. C: τὸ πάθος τῶν ἐρώντων. Polit. 273. D: μᾶλλον καὶ
δυναστεύει τὸ τῆς παλαιᾶς ἀναρμοστίας πάθος. Phil. 15. D: ἐστὶ τὸ τοιοῦτον ... τῶν λόγων αὐτῶν ἀθάνατον τι ...
πάθος ἐν ἡμῖν. Pol. II. 376. A: ἀλλὰ μὴν κομψόν γε φαί-
νεται τὸ πάθος αὐτοῦ τῆς φύσεως καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόσο-
φον. IV. 432. D: ἡ μὴν ... βλακικόν γε ἡμῶν τὸ πάθος. IX. 879. D: οὐκοῦν ... παντελῶς τὸ πάθος ἄθλιον —;
Tim. 78. E: πᾶν ... τὸ τ' ἔργον καὶ τὸ π' ἄθος τοῦθ' ἡμῶν
τῷ σώματι γέγονεν cet. Legg. VII. 801. B: γελοῖον ... τὸ
πάθος ... τοῦτ' ἂν γίγνοιτο εὐχῆς τοιαύτης γενομένης. 811. C: καὶ μοι ἴσως οὐδὲν θανμαστὸν πάθος ἐπῆλθε ...
μᾶλα ἡσθῆναι. Phaedr. 251. D: τῇ ἀτοπία τοῦ πάθους. Polit. 269. B: ταῦτα ... ἐστὶ μὲν ξύμπαντα ἐκ ταύτου πά-
θους. Conv. 191. A: μνημεῖον ... τοῦ παλαιοῦ πάθους. Pol. X. 604. E: ἀλλοτρίον ... πάθους ἡ μίμησις αὐτοῖς γί-
γνεται. Legg. IX. 876. D: προσάπτειν ἐκάστῳ τῶν ἀμαρ-
τημάτων τὴν ἀξίαν τοῦ πάθους τε καὶ πράξεως. Crat. 419. C: ἦν ἐν τούτῳ τῷ πάθει (ἐν τῇ λύπῃ) ἴσχει τὸ σῶμα.
Tim. 43. E. Phaedr. 265. B: τὸ ἐρωτικὸν πάθος ἀπεικάζον-
τες. Gorg. 480. C: (εἰ) τις ἡμῶν ἰδιόν τι ἐπάσχε πάθος
ἢ οἱ ἄλλοι. 482. C: ταῦτόν παθόντος Πώλου πάθος ὅπερ
cet. 513. C: πέπονθα δὲ τὸ τῶν πολλῶν πάθος. Soph. 228. E: τὸ ... τῆς πολλῆς καὶ παντοδαπῆς ἀγνοίας πάθος
αἰσχος θετίον. 243. C: καὶ κατὰ τὸ ὄν ταῦτόν τοῦτο πά-
θος εὐληφότες ἐν τῇ ψυχῇ. 245. C: διὰ τὸ πεπονθέναι τὸ
ὑπ' ἐκείνου πάθος. 248. D: ποίημα ἢ πάθος. Polit. 277. D: τὸ περὶ τῆς ἐπιστήμης πάθος ἐν ἡμῖν. Crat. 411. C:
αἰτιῶνται δὴ οὐ τὸ ἐνδον τὸ παρὰ σφίσι πάθος αἴτιον εἶ-
ναι ταύτης τῆς δόξης. Legg. I. 639. B: ἂν γε πρὸς τῇ
τέχνῃ ἔχῃ καὶ τοῦτο τὸ πάθος (*malum*) ὃ λέγεις. VII. 819. D: καὶ αὐτός ... τὸ περὶ ταῦτα ἡμῶν πάθος ἐθαύμασα.
X. 900. B: εἰς τοῦτο νῦν τὸ πάθος ἐλήλυθας ὥστ' εἶναι
μὲν δοκεῖν αὐτούς (τ. θεούς) cet. Apol. 22. C: τοιοῦτόν τί
μοι ἐφάνησαν πάθος καὶ οἱ ποιηταὶ πεπονθότες. Alc. I. 118. B: οἷον πάθος πέπονθας! Hipp. min. 363. D: μα-
κάριόν γε ... πάθος πέπονθας εἰ cet. Ep. VII. 351. D. Pol. II. 380. A: τὰ τῆς Νιόβης πάθη ἢ τὰ Πέλοπιδῶν. Tim. 52. D: ὅσα τούτοις ἄλλα πάθη ξυνέπεται πάσχονσαν. Legg.

IX. 879. B: βίαια ... πάνθ' ἡμῖν τὰ προειρημένα πάθη. Phil. 32. B: ἐν τούτοις τοῖς πάθεσιν ἑκατέροις. Pol. X. 606. B: ἐν τοῖς αὐτοῦ πάθεσι. Critia 111. B: ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις καὶ πάθεσιν. Phaedr. 245. E: ψυχῆς φύσεως περὶ θείας τε καὶ ἀνθρωπίνης ἰδόντα πάθη τε καὶ ἔργα. Phaed. 96. A: ἐγὼ οὖν σοι δίδεμι περὶ αὐτῶν ... τὰ γ' ἐμὰ πάθη. C: τὰ περὶ τὸν οὐρανὸν τε καὶ τὴν γῆν πάθη. Parm. 129. C: τὰναντία ταῦτα πάθη πάσχοντα. Pol. II. 378. A: τὰ ... τοῦ Κρόνου ἔργα καὶ πάθη ὑπὸ τοῦ νῦνός cet. X. 606. B: ἅτε ἀλλότρια πάθη θεωροῦν. 612. A: τὰ ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ πάθη τε καὶ εἶδη. Legg. V. 741. C: τὰ ἐπὶ τούτοις προπόντα πασχειν πάθη. X. 888. C: τὰ δύο ... πάθη περὶ θεοὺς μείναι πολλοῖσι μὲν οὐ cet. Apol. 41. B: ἀντιπαραβάλλοντα τὰ ἐμῆς τοῦ πάθη πρὸς τὰ ἐκείνων. Hipp. mai. 285. C: τὰ οὐράνια πάθη.

Παιάν, ὁ, *Paeon* s. *Apollo*. Critia 108. C: τὸν Παιᾶνά (codd. nonn. Παῖωνά) τε καὶ τὰς Μούσας ἐπικαλούμενον. Legg. II. 664. C: τὸν τε Παιᾶνα ἐπικαλούμενος μάρτυρα τῶν λεγομένων ἀληθείας περὶ.

παιανίζω, ου. Ax. 364. B: ὅτι δεῖ ... εὐθύμως μόνον οὐχὶ παιανίζοντας (germ. mit Frohlocken) εἰς τὸ χρεῶν ἀπιέναι.

παίγνιον, τό, *lusus*; *oblectamentum*, *ludibrium* (*Spielwerk*). Polit. 288. C: παίγνιον ... λέγεται. 289. B. Ax. 368. D: δῆμον παίγνιον. Legg. I. 644. D: εἴτε ὡς παίγνιον ἐκείνων εἴτε ὡς σπουδῇ τινὶ ξυνεστικός. VII. 803. C: ἀνθρωπὸν ... θεοῦ τι παίγνιον εἶναι μεμηχανημένον. 816. E: ὅσα ... περὶ γέλωτά ἐστι παίγνια, ἃ δὴ κομωδίαν πάντες λέγομεν. VII. 797. B: παίζειν τε καὶ εὐθυμιοῖσθαι τοῖς αὐτοῖς παιγνίοις ἔα. 796. B: Κουρήτων ἐνόπλια παίγνια.

παιδαγωγία, ἡ, *institutio*; *in univ. rectio*. Pol. VI. 491. E: κακῆς παιδαγωγίας τυχούσας (τὰς ψυχὰς). Tim. 89. D: ὅτι κάλλιστον καὶ ἀριστον εἰς τὴν παιδαγωγίαν εἶναι.

παιδαγωγικός, ὁ, ὄν, *fovens*. Pol. III. 406. A: ὅτι τῇ παιδαγωγικῇ τῶν νοσημάτων ταύτῃ τῇ νῦν ἰατρικῇ πρὸ τοῦ Ἀσκληπιάδαο οὐκ ἐχρῶντο.

παιδαγωγός, ὁ, *praedagogus*. Lys. 208. C: ἀλλ' ἄρχει τίς σου; Ὅδε παιδαγωγός, ἔφη. Ib. ἄρων ... εἰς διδασκάλου. Conyn. 183. C: (ἐπειδὴν) τῷ παιδαγωγῷ ταῦτα προστεταγμένα ἦ. Pol. III. 390. E: τὸν τοῦ Ἀχιλλέως παιδαγωγὸν Φοῖνικα. Legg. VII. 808. E: τὸν παιδαγωγὸν καὶ τὸν διδάσκαλον. Alc. I. 122. B. Lys. 223. A: οἱ παιδαγωγοὶ ... παρεκάλουν καὶ ἐκέλευον αὐτοὺς οἷαδ' ἀπιέναι ἤδη γὰρ ἦν ὁψέ. Ax. 366. D. Pol. II. 373. C: παιδαγωγῶν, τιθῶν, τροφῶν cet. VIII. 563. A. Legg. VII. 808. D: οὐδὲ ... παιδᾶς ἀνευ τινῶν παιδαγωγῶν (βιωτέον). Pol. III. 397. D: παισὶ τε καὶ παιδαγωγοῖς. Legg. III. 700. C. VII. 808. E. Conyn. 183. C: ἐπειδὴν ... παιδαγωγούς ἐπιστήσαντες οἱ πα-

τέρως τοῖς ἐρωμένοις μὴ ἔωσι διαλέγεσθαι τοῖς ἐρασταῖς. Pol. V. 467. D: τοὺς ἐμπειρία τε καὶ ἡλικία ἱκανοὺς ἡγεμόνας τε καὶ παιδαγωγοὺς εἶναι. Alc. I. 121. E: οὓς ἐκείνοι βασιλείους παιδαγωγοὺς ὀνομάζουσιν.

παιδαγωγῶ, *instituo, moderor*. Legg. X. 897. B: ὁρθὰ καὶ εὐδαίμονα παιδαγωγεῖ πάντα. Theaet. 167. C: ὁ σοφιστὴς τοὺς παιδευομένους οὕτω δυνάμενος παιδαγωγεῖν. Tim. 89. C: διὸ παιδαγωγεῖν δεῖ διαίταις πάντα τὰ τοιαῦτα. D: τὸ ... παιδαγωγῆσον αὐτό. Legg. I. 641. B: παιδὸς ἐνὸς ἢ καὶ χοροῦ παιδαγωγηθέντος. Ib. συμποσίον ... ὁρθῶς παιδαγωγηθέντος. VI. 752. C: ἀσφάλειαν ... τοῦ μείναι τὴν παιδαγωγηθεῖσαν οὕτω πόλιν. **assiduo praesequor vel sector*. Pol. X. 600. E: αὐτοὶ ἂν ἐπαιδαγώγουν ὅπῃ ἤσαν. Alc. I. 135. D: οὐ γὰρ ἔστιν ὅπως οὐ παιδαγωγῆσω σε ἀπὸ τῆσδε τῆς ἡμέρας, σὺ δ' ὑπ' ἐμοῦ παιδαγωγῆσει.

παιδάριον, τό, *puer*. Conn. 207. D: οἷον ἐκ παιδαρίου ὁ αὐτὸς λέγεται, ἕως ἂν προεβύτης γένηται. 210. D: παῖδαριον κάλλος.

παιδαριώδης, ὁ ἢ, *puerilis*. Phil. 14. D: παιδαριώδῃ καὶ ῥᾶδια.

παιδεία, ἡ, *institutio, disciplina; eruditio; humanitas* (Bildung). Prot. 327. D: οἷς μὴτε παιδεία ἐστὶ μὴτε δικαστήρια cet. Conn. 187. D: χρωμένον ὁρθῶς τοῖς πεπονημένοις μέλεσι τε καὶ μέτροις, ὃ δὴ παιδεία ἐκλήθη. Pol. II. 376. E: ἔστι δέ που ἢ μὲν (παιδεία) ἐπὶ σώμασι γυμναστική, ἢ δ' ἐπὶ ψυχῇ μουσική. Legg. I. 641. C: παιδεία ... φέρει καὶ νίκην. II. 659. D: ὡς ἄρα παιδεία μὲν ἐσθ' ἢ παίδων ὅλη ἢ τε καὶ ἀγωγή πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου λόγον ὁρθὸν εἰρημένον. Def. 416: παιδεία δύναμις θεραπευτικὴ ψυχῆς. Prot. 338. E: παιδείας μέγιστον μέρος εἶναι περὶ ἐπῶν δεινὸν εἶναι. 343. A: μαθηταὶ ... τῆς Λακεδαιμονίων παιδείας. Gorg. 470. E: παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. 485. A: ὅσον παιδείας χάριν. Phaed. 107. D: οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἔχουσα εἰς Αἶδου ἢ ψυχὴ ἔρχεται πλὴν τῆς παιδείας τε καὶ τροφῆς. (Id. Polit. 275. C. Pol. III. 412. B. Legg. IX. 854. E.) Theaet. 145. A: ὅσα παιδείας ἔχεται. Pol. III. 416. C: ὅτι δεῖ αὐτοὺς τῆς ὁρθῆς τυχεῖν παιδείας. Legg. I. 643. C: κεφάλαιον ... παιδείας λέγομεν τὴν ὁρθὴν τροφήν. VII. 822. D: τὰ γε παιδείας μαθημάτων πέρι νόμιμα. Ep. VII. 328. A: φιλοσοφίας τε καὶ παιδείας. 334. B: διὰ ... ἐλευθέρως παιδείας κοινωνίαν. Prot. 312. B: ἐπὶ παιδείᾳ (ἐμαθες), ὡς τὸν ἰδιώτην καὶ τὸν ἐλεύθερον πρέπει. Pol. II. 383. C: ἐπὶ παιδείᾳ ... τῶν νέων. IV. ad fin. τροφῇ τε καὶ παιδείᾳ χρησάμενος. Legg. V. 741. A: νόθῃ παιδείᾳ πεπαιδευμένους. Phil. 55. D: περὶ παιδείαν καὶ τροφήν. Pol. VI. 492. C: ποίαν ἂν παιδείαν ἰδιωτικὴν ἀνθέξειν cet. 498. B: παῖδας (δεῖ) μειρακιώδῃ παιδείᾳ καὶ φιλοσοφίᾳ μεταχειρίζεσθαι. X. 606. E: πρὸς διοίκησιν τε καὶ παιδείᾳ τῶν ἀνθρώπων

πραγμάτων. Legg. I. 643. E: τὴν ... πρὸς ἀρετὴν ἐκ παίδων παιδείαν. II. 653. B: παιδείαν ... λέγω τὴν παραγιγνομένην πρῶτον παισὶν ἀρετὴν. 656. C: τὴν περὶ τὰς Μούσας παιδείαν τε καὶ παιδίαν. (Cf. VII. 803. D. VIII. 832. D.) Ep. VII. 345. B: πρὸς παιδείαν ψυχῆς ἐλευθέρως. Legg. II. 653. C: τούτων ... τῶν ὁρθῶς τεθραμμένων ἡδονῶν καὶ λυπῶν παιδείων οὐσῶν. III. 695. E: ἅτε τῶν αὐτῶν παιδείων γενόμενος ἔκγονος. Epin. 988. A: παιδείαις τε καὶ ἐκ Δελφῶν μαντείαις χρωμένους. Legg. VII. 804. D: ἔδοντα τὰς παιδείας.

παίδειος, ὁ ἢ, *puerilis*. Legg. V. 747. B: ἐν οὐδὲν ... παίδειον μᾶθημα. VII. 810. A: ἄτιμος τῶν παιδείων ἔστω τιμῶν. I. 643. B: τὸν μὲν οἰκοδομοῦντά τε τῶν παιδείων οἰκοδομημάτων παίζειν χορὴ *cet*.

παιδεραστής, ὁ, *puerorum amator*. Conv. 192. B: ὁ τοιοῦτος παιδεραστής τε καὶ φιλεραστής γίγνεται. Id. ὁ παιδεραστής καὶ ἄλλος πᾶς.

παιδεραστία, ἡ, *puerorum amor*. Conv. 181. C: ἐν αὐτῇ τῇ παιδεραστίᾳ. 184. C: τὸν τε περὶ τὴν παιδεραστείαν καὶ τὸν περὶ τὴν φιλοσοφίαν τε καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν (νόμον).

παιδεραστῶ, *pueros amo*. Conv. 192. A: ἐπειδὴν δὲ ἀνδρωθῶσι, παιδεραστοῦσι. Phaedr. 249. A: πλὴν ἢ τοῦ φιλοσοφήσαντος ἀδόλως ἢ παιδεραστήσαντος μετὰ φιλοσοφίας (ψυχῇ).

παίδευμα, τό, *institutio, disciplina*. Legg. V. 747. C: καλὰ τὰ παιδεύματα καὶ προσήκοντα γίγνONT' ἄν. VIII. 834. D: ἐξ αὐτῶν τῶν ἔμπροσθεν παιδευμάτων εἰς ἕθος ἴοντων. *Sensu qui dicitur concreto qui institutus est, alumnus*. Tim. 24. D: γεννήματα καὶ παιδεύματα θεῶν ὄντας.

παίδευσις, ἡ, *institutio, disciplina; doctrina vel eruditio*. Pol. IV. 424. A: τροφὴ ... καὶ παίδευσις χρηστὴ σωζομένη φύσεις ἀγαθὰς ἐμποιεῖ. Legg. II. 672. E: ὅλη μὲν πον χορεία ὅλη παίδευσις ἦν ἡμῖν. Def. 416: παίδευσις παιδείας παραδόσεις. Prot. 349. A: παιδεύσεως καὶ ἀρετῆς διδάσκαλον. Pol. VI. 496. A. Legg. XI. 936. A: τῷ τῆς παιδεύσεως ὅλης ἐπιμελητῇ τῶν νέων. Menex. 234. A: ὅτι παιδεύσεως καὶ φιλοσοφίας ἐπὶ τέλει ἡγεῖ εἶναι. Prot. 342. D: ἄνδρες ἐπὶ παιδεύσει μίγα φρονούντες. Phaedr. 241. C: πολὺ δὲ βλαβερωτάτῳ πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς παιδευσιν. Conv. 184. E: ὁ δὲ δεόμενος εἰς παιδευσιν καὶ τὴν ἄλλην σοφίαν κτᾶσθαι. Tim. 53. C: ἐπεὶ μετέχετε τῶν κατὰ παιδευσιν ὁδῶν. Critia 110. C: πάντα εἰς τροφὴν καὶ παιδευσιν τὰ προσήκοντα ἔχον. Hipp. mai. 284. C: ἀλλὰ ξενικὴν παιδευσιν οὐ νόμιμον αὐτοῖς παιδεύειν. E. Legg. XI. 926. E: τροφαὶ καὶ παιδεύσεις.

παιδευτής, ὁ, *praeceptor*. Pol. VI. 493. C: τοιοῦτος ... ὢν ... οὐκ ἄτοπος ἂν σοι δοκεῖ (al. δοκοῖ) εἶναι παι-

δευτής; Legg. VII. 812. E. VIII. 835. A: (ὕπὸ) τοῦ παιδευτοῦ τῶν νέων. VII. 811. D: τῷ ... νομοφύλακί τε καὶ παιδευτῇ. XII. 964. C: παιδευτὴν νέων. Pol. VI. 492. D: οὗτοι οἱ παιδεύται τε καὶ σοφισταί. Polit. 308. E: πᾶσι τοῖς κατὰ νόμον παιδευταῖς καὶ τροφεῦσι.

παιδευτικός, ἡ, ὄν, *ad institutionem pertinens*; *fem. instituendi ars*. Soph. 231. B: διδασκαλικῆς ... παιδευτικῇ (ἔστω), τῆς δὲ παιδευτικῆς cet. Locr. 103. E: ταὶ ... παιδευτικάι ταν ψυχᾶν.

παιδευτός, ἡ, ὄν, *institutione comparandus*. Prot. 324. B: παιδευτὴν εἶναι ἀρετὴν.

παιδεύω, *instituo, doceo; erudio, excolo*. Hipp. min. 364. D: εἰ ἄλλους ... αὐτὰ ταῦτα παιδεύω. Pol. VII. 534. D: οὓς τῷ λόγῳ τρέφεις τε καὶ παιδεύεις. Legg. IX. 857. D. Prot. 320. A: οὕτε αὐτὸς παιδεύει οὕτε τῷ ἄλλῳ παραδίδωσιν. Phaedr. 245. A: τοὺς ἐπιγινόμενους παιδεύει. Legg. IX. 857. E: παιδεύει τοὺς πολίτας, ἀλλ' οὐ νομοθετεῖ. Gorg. 520. B: ὁ αὐτοὶ παιδεύουσιν. Legg. II. 659. C: ὥστε αὐτοὶ αὐτοὺς οἱ θεαταὶ παιδεύουσιν. Eryx. 402. D: οἷτινες μουσικὴν παιδεύουσιν ἢ γράμματα cet. Pol. VII. 536. B: ἐὰν ... ἀρτιμελεῖς ... παιδεύωμεν. Prot. 317. B: ὁμολογῶ ... παιδεύειν ἀνθρώπους. Gorg. 519. E: τῶν φασκόντων παιδεύειν ἀνθρώπους εἰς ἀρετὴν. Polit. 308. E: ταῦτα ... μόνᾳ παρακλενέσθαι παιδεύειν. Pol. III. 398. B: ὅτε τοὺς στρατιώτας ἐπεχειροῦμεν παιδεύειν. VI. 493. A: μὴ ἄλλα παιδεύειν ἢ ταῦτα τὰ τῶν πολλῶν δόγματα. Legg. VII. 811. E. Apol. 24. E: τοὺς νέους παιδεύειν ... καὶ βελτίους ποιεῖν. Legg. V. 730. B: ἔπαινος παιδεύων καὶ πόρος. Pol. VII. 522. A: ἔθεσι παιδεύουσα τοὺς φύλακας. Menex. 248. D: τοὺς μὲν παιδεύοντες κοσμίως. Pol. III. 414. D: ἃ ἡμεῖς αὐτοὺς ἐτρέφομεν τε καὶ ἐπαιδεύομεν. IV. 430. A: ὅτε ... ἐπαιδεύομεν μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ. X. 606. E: ὡς τὴν Ἑλλάδα πεπαίδευκεν οὗτος ὁ ποιητής. Men. 96. D: πεπαίδευκέναι. Tim. 23. D: ἡ τὴν τε ὑμετέραν καὶ τήνδ' ἔλαχε καὶ ἔθρεψε καὶ ἐπαίδευσε. Legg. VII. 809. A: τοῦτον δὲ αὐτὸν ... πῶς ἂν ἡμῖν ὁ νόμος αὐτὸς παιδεύσειεν ἱκανῶς; Hipp. mai. 283. D: μῶν μὴ Λακεδαιμόνιοι σοῦ βέλτιον ἂν παιδεύσειαν τοὺς αὐτῶν παῖδας; Crit. 54. A: ἵνα αὐτοὺς ἐκτρέψῃς καὶ παιδέωσς. Lach. 186. C: παιδεύσαι ἀνδρωπον. Euthyd. 306. E. Crit. 51. C: ἐκτρέψαντες, παιδεύσαντες cet. Pol. VII. 540. B: καὶ οὕτως ἄλλους αἰὲ παιδεύσαντας τοιούτους. Crit. 54. A: παιδεύσεις. Euthyd. 272. D: οἶδ' ὅτι καὶ ἡμᾶς παιδεύουσιν. Alc. II. 150. D: τίς ὁ παιδεύσων; Ep. XI. 359. B. Epin. 973. D: τὸ τρέφεσθαι καὶ παιδεύεσθαι. Theag. 130. E. Pol. III. 409. D: φύσεις παιδευομένης. IV. 423. E: εὖ παιδευόμενοι. Theaet. 167. C: τοὺς παιδευομένους οὕτω δυνάμενος παιδαγωγεῖν. Legg. III. 695. A: τὴν πατρώαν οὐ παιδευομένους τέχνην. Pol.

VII. 521. D: *γυμναστικῇ ... καὶ μουσικῇ ἐν γε τῷ πρόσθεν ἐπαιδεύοντο ἡμῖν.* Gorg. 487. B: *πεπαιδευσαι ... γὰρ ἰκανῶς.* Phil. 17. B: *ἐν τούτοις οἷσπερ καὶ πεπαιδευσαι.* Prot. 342. D: *(ὅτι) Λακεδαιμόνιοι πρὸς φιλοσοφίαν καὶ λόγους ἄριστα πεπαιδευνται.* Legg. XI. 920. A: *ὅσοι γενέσσι καὶ τροφαῖς εὖ πεπαιδευνται,* Theag. 122. E: *ἅπερ ἐνθάδε οἱ ἄλλοι πεπαιδευνται.* Gorg. 471. D: *ὅτι μοι δοκεῖς πρὸς τὴν ῥητορικὴν πεπαιδεῦσθαι.* Crat. 384. B: *ἣν ἀκούσαντι ὑπάρχει περὶ τοῦτο πεπαιδεῦσθαι.* Pol. VI. 487. C. 492. E: *ἡθὺς πρὸς ἀρετὴν ... πεπαιδευμένον.* X. 606. A. Prot. 342. E: *τελέως πεπαιδευμένου ἐστὶν ἀνθρώπου.* Legg. II. 654. D: *ἴσμεν καὶ τὸν πεπαιδευμένον τε καὶ ἀπαιδευτον ὁρθῶς.* Prot. 347. D: *ὅπου δὲ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ συμπόται πεπαιδευμένοι (γ. καὶ πεπαιδ.) εἰσὶν* cet. Pol. VIII. 548. B. Legg. I. 644. A. II. 658. D: *αἱ τε πεπαιδευμένοι τῶν γυναικῶν* cet. Tim. 27. B: *παρὰ σοῦ ... πεπαιδευμένους διαφερόντως αὐτῶν τινάς.* Legg. V. 741. A: *νόθη παιδεία πεπαιδευμένους.* De lege 320. B: *ἐπεπαιδευτο ... οὐχ ὅλην τὴν βασιλικὴν τέχνην.* Crit. 50. D: *ἐν ᾗ (παιδείᾳ) καὶ σὺ ἐπαιδεύθης.* E. Menex. 236. A: *ὅστις ἐμοῦ κάκιον ἐπαιδεύθῃ.* Pol. VII. 526. B: *ἂν ἐν τούτῳ παιδευθῶσι.* Legg. XII. 969. B. Alc. I. 118. B: *πρὶν παιδευθῆναι.* 124. C. Menex. 241. C. Legg. III. 695. D: *τροφίῳ ... παιδευθεὶς παιδείᾳ.* Menex. 236. A: *μουσικὴν ὑπὸ Λάμπρου παιδευθεὶς.* Ep. III. 319. C: *οὐκοῦν παιδευθέντα ... γεωμετερίν;* Pol. IV. 442. A: *τούτω ... οὕτω τραφέντε ... καὶ παιδευθέντε.* Legg. I. 641. B: *παιδευθέντες ... εὖ.* Ib. εἰ δ' ὅλως ἐρωτᾷς παιδείαν τῶν παιδευθέντων. Theaet. 167. C: *ἄξιος πολλῶν χρημάτων τοῖς παιδευθεῖσι.* Pol. IV. 431. C. V. 456. D: *τῇ σκυτικῇ παιδευθέντας.* Legg. III. 695. A. II. 376. C: *παιδευθήσονται τίνα τρόπον;* De lege 319. C: *παιδευθησόμενον.* De lucri cup. 228. E: *(ἵνα) φοιτῶεν ἐν τῶν ἀγῶν καὶ ἐπὶ τὰ λοιπὰ παιδευθησόμενοι.* Ep. XI. 359. B. Med. Pol. VIII. 546. B: *οὐς ἡγεμόνας πόλεως ἐπαιδεύσασθε.* Menex. 238. B: *τέχνας πρώτους παιδευσάμενοι.* **instilui curo* (act. et med.). Crit. 50. D: *παραγγέλλοντες τῷ πατρὶ τῷ σῶ σε ἐν μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ παιδεύειν.* Prot. 320. A: *ἐν Ἀρίφρονος ἐπαιδευε.* 319. E: *ἃ μὲν διδασκάλων εἶχετο, καλῶς καὶ εὖ ἐπαιδευσεν* cet. Theag. 122. E: *οὐκ ἐδιδάξατό σε ὁ πατὴρ καὶ ἐπαιδευσεν —;* Men. 93. E: *ἄρ' οὖν ταῦτα μὲν οἴομεθα βούλεσθαι αὐτὸν τὸν αὐτοῦ υἱὸν παιδεῦσαι —;* D: *ἃ ἐκείνος αὐτὸν ἐπαιδεύσατο.* — Verb. Pol. II. 376. E: *παιδευτέον δ' ἐν ἀμφοτέροις.* III. 402. C: *οὓς φαρμεν ἡμῖν παιδευτέον εἶναι τοὺς φύλακας.* Legg. VII. 804. D. Pol. VII. 526. C: *ἀλλ' οἱ ἄριστοι τὰς φύσεις παιδευτέοι ἐν αὐτῷ.*

παιδιά, ἡ, ludus; iocus; oblectatio. Polit. 307. D: *παιδιά (codd. παιδεία) τοίνυν αὕτη γέ τις ἡ διαφορὰ τούτων ἐστὶ τῶν εἰδῶν.* Phil. 30. E: *ἀνάπαντα ... τῆς σπουδῆς ..*

γίγνεται ἐνίοτε ἢ παιδιά. Legg. III. 671. E. VI. 769. A: ἢ πρεσβυτῶν ἔμφρων παιδιά. Epin. 975. D: παιδιά (codd. παιδία) τις ἂν λείποιτο ... οὐδαμῇ σπουδαία. Crit. 46. D: ἦν δὲ παιδιά καὶ φλυαρία ὡς ἀληθῶς. Euthyd. 278. B: ταῦτα δὴ τῶν μαθημάτων παιδιά ἐστι. Phaedr. 276. B: παιδιάς τε καὶ ἐροτῆς χάριν. Polit. 268. B: παιδιάς καὶ μουσικῆς. Phil. 19. D: ἡμεῖς σοι μετὰ παιδιάς ἡπειλήσαμεν ὡς cet. Conv. 197. E: τὰ μὲν παιδιάς, τὰ δὲ σπουδῆς μετρίας ... μετέχων. Pol. II. 364. E: διὰ θυσίων καὶ παιδιάς ἡδονῶν (per ludicras oblectationes). IV. 424. D: ὡς ἐν παιδιάς γε μέρει cet. Critia 115. B: παιδιάς ... ἔνεκα καὶ ἡδονῆς. Legg. II. 656. B: ὡς ἐν παιδιάς μοῖρα. VI. 761. D: μετὰ παιδιάς οὐδαμῇ ἀχαρίστον. Phaedr. 265. C: ἐμοὶ μὲν φαίνεται ταῦ μὲν ἄλλα τῷ ὄντι παιδιά πεπαισθαι cet. Polit. 308. D: ὅτι παιδιᾷ πρότον βασανιεῖ. Crat. 406. C: Διδόινυσος ἐν παιδιᾷ καλούμενος. Pol. VII. 539. B: ὅτι ... ὡς παιδιᾷ αὐτοῖς καταχρῶνται. Legg. II. 657. C: τὴν τῇ μουσικῇ καὶ τῇ παιδιᾷ μετὰ χορείας χοεῖαν. VII. 796. B: τῇ τῆς χορείας παιδιᾷ. Ep. VI. 323. C: τῇ τῆς σπουδῆς ἀδελφῇ παιδιᾷ (v. παιδείᾳ). Phaedr. 277. E: ὁ ... παιδιᾶν τε ἡγούμενος πολλὴν ἀναγκαῖον εἶναι. Soph. 234. A: παιδιᾶν λέγεις πολλά. Parm. 137. B: ἐπειδήπερ δοκεῖ πραγματεῖσθαι παιδιᾶν παίζειν. Pol. X. 602. B: εἰλλ' εἶναι παιδιᾶν τινα καὶ οὐ σπουδὴν τὴν μίμνησιν. Tim. 59. D: μέτριον ἂν ἐν τῷ βίῳ παιδιᾶν καὶ φρόνιμον ποιοῖτο. Legg. II. 656. C: τὴν περὶ τὰς Μούσας παιδεῖαν τε καὶ παιδιᾶν. III. 673. D: χορεῖαν καὶ παιδιᾶν. II. 659. E: παιδίαί τε καὶ ὥδαί καλεῖσθαι καὶ πράττεσθαι. Prot. 347. D: ἄνευ τῶν λήρων τε καὶ παιδιῶν τούτων. Legg. I. 635. B: τῶν μεγίστων ἡδονῶν καὶ παιδιῶν ἐπέταξεν ἀπέχεσθαι. VII. 793. E. Phaedr. 276. D: ὅταν ἄλλοι παιδιαῖς ἄλλαις χρῶνται. Legg. I. 647. D: ἐν τε παιδιαῖς καὶ ἐν σπουδαῖς. VII. 798. C: τοὺς παῖδας τοὺς ἐν ταῖς παιδιαῖς νεωτερίζοντας. V. 732. D: κατὰ τε παιδιάς καὶ σπουδᾶς. VI. 771. E: τὰς παιδιάς ποιεῖσθαι. 803. C: παίζοντα ὅτι καλλίστας παιδιάς. VIII. 829. B: καὶ τινὰς αἰὲ παιδιάς μηχανᾶσθαι καλὰς ἅμα θυσίαις. X. 889. D: παιδιάς (v. παιδείας) τινὰς ἀληθείας οὐ σφόδρα μετεχούσας.

παιδιά, ἢ, *pueritia* s. *puerilis aetas*. Polit. 268. E: καθάπερ οἱ παῖδες πάντως οὐ πολλὰ ἐκφεύγεις παιδιάς (sic duo Parr. et unus Vind. pro παιδιάς) ἐτη. Legg. VII. 808. E: παιδιάς (Ald. Bass. c. codd. aliquot παιδιάς) καὶ νηπιότητος ἔνεκα. IX. 864. D: ἢ γῆρα ὑπερμέτρω ξυνεχόμενος ἢ παιδιᾷ (*puerili imprudentia*. Ald. Bass. cum Flor. a. παιδείᾳ) χρώμενος.

παιδικά, τὰ, *amatus, dilectus, deliciae*. (quod tam in uno quam in pluribus, etiam in re, dicitur). Prot. 315. E: οὐκ ἂν θαυμάζοιμι, εἰ παιδικὰ Πανσανίου τυγχάνει ὦν.

Gorg. 481. D: ὅπως ἂν φῇ σον τὰ παιδικά. Phaedr. 73. D. Conv. 178. C. Pol. III. 402. E. De lege 318. B: τὰ παιδικὰ ἀπὸ τοῦ Ὀλυμποῦς ὁ Φρόξ. Phaedr. 236. B: ὅτι σον τῶν παιδικῶν ἐπιλαβόμεν. Gorg. 481. E: τοὺς ... τῶν παιδικῶν βουλευμασί τε καὶ λόγοις. Conv. 178. E: σπουδαίων τραστῶν τε καὶ παιδικῶν. Pol. III. 403. B: ὑπερθεῖν ὅσπερ νῆος παιδικῶν τραστῶν. Lys. 205. E: οἱ τοιαύτων παιδικῶν εὐχες. Phaedr. 279. B: ταῦτα ... ἐγὼ ... ὡς ἴσως παιδικῶς Ἰσοκράτει ἐξαγγέλω. Conv. 217. B. Pol. III. 403. B: τραστῇ τε καὶ παιδικῶς ἐρωσί τε καὶ τρομίῃσι. Phaedr. 239. A: οὐτε δὴ κρίνεται οὐτε ἰσούμενον ἔκων τραστῆς παιδικὰ ἀνίσταται. B. 240. A: ἄγχιμον ... ὅσκιον ὅτι πλείστον χρόνον παιδικὰ τραστῆς εὐξάται ἂν γενέσθαι. Gorg. 482. A: εἰ μὴ τις παύσει τὰ σὰ παιδικὰ τούτων τῶν λόγων. Ib. τὴν φιλοσοφίαν, τὰ ἐμὰ παιδικὰ, παύσον ταῦτα λήρῃσιν. Parm. 127. B: καὶ λήρῃσθαι αὐτόν (τὸν Ζήνωνά) παιδικῶς τοῦ Πλάτωνα γεγονέναι. Phil. 53. D: παιδικὰ πον καὶ ἀ γὰρ καθὰ τεθεωρήκαμεν ἄρα καὶ τραστῶς ἀνδράσιος αὐτῶν. Conv. 211. D. Lys. 204. D.

παιδικός, ἡ, ὢν, *puerilis*. Legg. II. 664. C: ὁ Μουσῶν χορὸς ὁ παιδικός. Pol. V. 451. A: παιδικὸν γὰρ τοῦτό γε. Tim. 26. B: ἦν ... μετὰ πολλῆς ἡδονῆς καὶ παιδικῆς τότε ἀκασόμενα. Epin. 974. A: ὅστις μὴ τυγχάνει παιδικῆς δόξης μετὸς ὢν. Pol. X. 608. A: εἰς τὸν παιδικὸν τε καὶ τὸν τῶν πολλῶν ἔρως. Legg. II. 653. A: λίγω ... τῶν παίδων παιδικῶν εἶναι πρώτην αἰσθησὶν ἡδονὴν καὶ λήπην. Theaet. 169. C: μὴ πῶς παιδικὸν τι λάθωμεν εἰδὼς τῶν λόγων ποιούμενοι. Legg. VIII. 833. C: ἐν μὲν (ἀδελφῶ) παιδικόν. Ax. 367. A: παιδικὰ ... γόβητρα. *ἵστω. Crat. 406. C: τὸν ... παιδικόν (τρόπον τῶν ὀνομάτων) οὐδὲν κολλᾷ διελθεῖν. Phil. 49. A: τὸν παιδικόν ... φρόνον.

παιδικῶς, *pueriliter* ἢ *puerorum modo*. Lys. 211. A: μᾶλα παιδικῶς καὶ φιλικῶς ... ἔφη. *ἵστω. Crat. 406. C: ἀλλ' ἔστι γὰρ καὶ σπουδαίως ἐκχρήμενος ὁ τρόπος τῶν ὀνομάτων τούτοις τοῖς θεοῖς καὶ παιδικῶς.

παιδίον, τό, *puerulus*; etiam in univ. *liberi*. Theaet. 166. A: παιδίον τι ἐροτηθέν. Gorg. 485. B: ὅταν ... παιδίον ἴδω ... ψελλίζομενον καὶ παίζον. Phaedr. 60. A: ἔχονσάν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ cet. Theaet. 160. E: γῶμεν τούτῳ σὺν μὲν εἶναι νεογενὲς παιδίον —; 171. E: μὴ πᾶν γύναιον καὶ παιδίον καὶ θηρίον δεῖ ἱκανὸν εἶναι ἰσθῆναι αὐτοῦ. Crat. 392. C: τὸ παιδίον τὸ τοῦ Ἑκτοῦς. Conv. 203. B: ἡ ... Πενία, ἐπιβουλεύουσα ... παιδίον ποιήσασθαι ἐκ τοῦ Πόρου. Phaedr. 116. B: ἡρέχθη παρ' αὐτόν τα παιδία (ὅσο γὰρ αὐτῷ νῦν μικροὶ ἦσαν, εἰς δὲ μέγας). Legg. II. 658. C: εἰ ... τὰ πᾶν μικρὰ γίνοιτο παιδία. Apol. 34. D: εἰς μὲν μειράκιον ἦδη, ὅσο δὲ παιδία. Lys. 213. A: τὰ νεωστὶ γεγονότα παιδία. Euthyd. 291. B: ὅσπερ τὰ παιδία τὰ τοὺς

κορυδούς διώκοντα. Theaet. 197. E: παιδίων ... ὄντων. Legg. X. 910: ἀσεβήσας μὴ παιδίων, ἀλλ' ἀνδρῶν ἀσεβήματα ἀνοσίων. Gorg. 521. E: ὡς ἐν παιδίοις ἱατρός ἂν κρίνοιτο. Pol. II. 377. A: ὅτι πρῶτον τοῖς παιδίοις μύθους λέγομεν. IV. 441. A. Theaet. 151. C: ὥσπερ αἱ πρωτοτόκοι περὶ τὰ παιδιά. Pol. II. 381. E: μὴδ' αὖ ... αἱ μητέρες τὰ παιδιά ἐκδειματούντων. V. 467. D. Legg. VII. 789. E. Apol. 34. C: παιδιά ... αὐτοῦ ἀναβιβασάμενος.

παιδογονία, ἡ, *liberorum procreatio*. Conv. 208. E: διὰ παιδογονίας ἀθανασίαν ... αὐτοῖς ... ποριζόμενοι. Legg. VI. 779. D. VIII. 838. E: χοῖσθαι τῇ τῆς παιδογονίας συνουσίᾳ. VIII. 840. D. Pol. VI. 502. D: παιδογονίαν.

παιδοποιήσις, ἡ, *liberorum procreatio*. Legg. XII. 947. D: ὅσαι τ' ἂν γυναῖκες τῆς παιδοποιήσεως ἀπηλλαγμέναι τυγχάνωσι.

παιδοποιία, ἡ, *liberorum procreatio*. Legg. VI. 784. B: ἡ ... παιδοποιία ... δεκέντις ἔστω. Pol. IV. 423. E: γάμων καὶ παιδοποιίας. V. 449. D. Tim. 18. C. 91. C: ζῶον ἐπιθυμητικὸν ἐνὸν τῆς παιδοποιίας. Legg. VI. 183. E: προσέχεται ... ὁ νυμφίος τῇ τε νύμφῃ καὶ τῇ παιδοποιίᾳ τὸν νοῦν. Theag. 121. C: ἡ τοῦ νιέος τουτουί, εἴτε γυντεῖαν εἴτε παιδοποιίαν δεῖ αὐτὴν ὀνομάζειν *cet.* Pol. V. 459. A: τοῖς τούτων γάμοις τε καὶ παιδοποιίαις. D. Conv. 192. A: πρὸς γάμους καὶ παιδοποιίας οὐ προσέχουσι τὸν νοῦν φύσει.

παιδοποιουῖμαι, *liberos procreo*. Legg. VI. 784. A: τῶν παιδοποιουμένων. B. E: παιδοποιουμένοις ἔτι. IX. 868. D: μή ποτ' ἔτι κοινῇ παιδοποιήσασθαι. Pol. V. 449. D: πῶς παιδοποιήσονται.

παιδοσπορῶ, *genero, et in univ. corpus misceo*. Phaedr. 249. E: βαίνειν ἐπιχειρεῖ καὶ παιδοσπορεῖν.

παιδοτρίβης, ὁ, *palaestrae magister*. Gorg. 452. A: παιδοτρίβης καὶ χορηματιστής. Theaet. 178. D. Pol. III. 406. A. Crit. 47. B: ὃς ἂν τυγχάνῃ ἱατρός ἢ παιδοτρίβης ὧς. Prot. 312. B: οἷαπερ ἡ παρὰ τοῦ γραμματιστοῦ ἐγένετο ... καὶ παιδοτρίβου (μάθησις). 326. B: εἰς παιδοτρίβου πέμπουσιν. Lach. 184. E: ὅστις τυγχάνει ὑπὸ παιδοτρίβῃ ἀγαθῷ πεπαιδευμένος καὶ ἡσυχῶς. Gorg. 520. C: οἷον ταχὺς γεγόμενος διὰ παιδοτρίβην. Pol. III. 389. C. Riv. 134. E. Gorg. 504. A: οἱ περὶ τὸ σῶμα παιδοτρίβαι τε καὶ ἱατροί. De virt. 378. E. Alc. I. 131. A: τῶν παιδοτριβῶν. Gorg. 456. E: τοὺς παιδοτρίβας καὶ τοὺς ἐν τοῖς ὅπλοις διδάσκοντας μάχεσθαι.

παιδοτροφία, ἡ, *liberorum educatio*. Pol. V. 465. C: ἐν παιδοτροφίᾳ (al. ἐν παιδοτροφίαις). Legg. II. 666. E: πάντα προσήκοντα ἀποδιδούς τῇ παιδοτροφίᾳ. VII. 806. A: παιδοτροφίας.

παιδουργία, ἡ, *liberorum procreatio*. Legg. VI. 775. C: δεῖ μὴ τῶν σωμάτων διακεχυμένων ὑπὸ μέθης γίγνεσθαι τὴν παιδουργίαν.

παίζω, *ludo; pueriliter facio; iocor; ludens aliquid tracto.*
 Hipp. mai. 300. D: εἴτε παίζω εἴτε μὴ. Men. 79. A: εἴτα ... παίζεις πρὸς με. Prot. 336. D: οὐχ ὅτι παίζει καὶ φησιν ἐπιλήσμων εἶναι. Gorg. 481. A: σπουδάζει ταῦτα Σωκράτης, ἢ παίζει; Euthyd. 283. B: πότερον παίζετε ταῦτα λέγοντες cet. Alc. I. 110. B: ὁπότε ἀστραγαλίζοις ἢ ἄλλην τινὰ παιδιὰν παίζοις. Pol. VIII. 558. B: εἰ μὴ παῖς ὢν εὐθὺς παῖς ἐν καλοῖς. Hipp. mai. 300. D: ἐνθυμούμαι ... μὴ παίξης πρὸς με. Theaet. 167. E: (ὅταν τις) ἐν μὲν τῷ (ἀγωνίζεσθαι) παίζει τε καὶ σφάλῃ cet. Phaedr. 229. B: ἐπιτηδεύα κόραις παίζειν παρ' αὐτά. 234. D: δοκῶ γὰρ σοὶ παίζειν καὶ οὐχὶ ἐσπουδακέναι; 276. E: τοῦ ἐν λόγοις δυναμένου παίζειν. Gorg. 500. B: μήτε αὐτὸς οἶον δεῖν πρὸς ἐμὲ παίζειν cet. Phaedr. 89. B: εἰώθει γὰρ ... παίζειν μου εἰς τὰς τρίχας. Phil. 28. C: σεμνύνων ἐν τῷ παίζειν. Legg. I. 643. B. VII. 792. E. 797. B: τὰ αὐτὰ ... αἰετὸς τοὺς αὐτοὺς παίζειν. Menex. 236. C: ἂν σοι δόξω πρεσβύτης ὢν ἐτι παίζειν. Phaedr. 276. D: οἷς λέγω παίζων διάξει. Theaet. 145. D: ἀλλ' ὅρα μὴ παίζων ἔλεγεν. Conv. init. παίζειν ἄρια τῇ κλήσει. Legg. III. 688. B. Apol. 27. A: καίτοι τοῦτό ἐστι παίζοντος. Gorg. 485. C: (ὅταν τις ἄνδρα) παίζοντα ὀρᾷ. Pol. VII. 539. C: τὸν παιδιᾶς χάριν παίζοντα. Legg. I. 636. C: εἴτε παίζοντα εἴτε σπουδάζοντα. VII. 803. C. Phaedr. 229. C: αὐτὴν πνεῦμα Βορέου ... παίζουσιν ὥσαι. Gorg. 485. B: παιδίον ... ψελλιζόμενον καὶ παίζον. Theaet. 168. E: παίζοντες πρὸς μεῖράκια. 181. A: διὰ γραμμῆς παίζοντες. Legg. IV. 723. D: οἷόν φασιν οἱ παίζοντες. Pol. IV. 422. E: τὸ τῶν παίζόντων. IX. 573. C. Legg. VI. 780. C. Gorg. 485. B: ὥσπερ πρὸς τοὺς ψελλιζομένους καὶ παίζοντας. Pol. VII. 536. E: παίζοντας τρέφε. Legg. III. 685. A. Euth. 3. E: παίζοντας καὶ γελῶντας. Pol. VIII. 545. D: ὡς πρὸς παῖδας ἡμᾶς παιζούσας καὶ ἐρεσχηλούσας. VII. 536. C: ἐπελαθόμεν ... ὅτι ἐπαίζομεν. Lys. 206. E: οἱ μὲν ... πολλοὶ ἐν τῇ ἀντῇ ἐπαίζον ἔξω cet. Euthyd. 278. C: δεῖν παῖξαι (sic Cl. c. al. Vulgo παῖσαι) πρὸς σε. Phaedr. 278. B: οὐνοῦν ἤδη πεπαισθῶ μετρίως ἡμῖν τὰ περὶ λόγων. Euthyd. 278. D: ταῦτα ... πεπαισθῶ τε ὑμῖν cet. Phaedr. 265. C: ἐμοὶ μὲν φαίνεται τὰ μὲν ἄλλα τῷ ὄντι παιδιᾷ πεπαισθῆναι. παῖς, ὁ et ἡ, *puer* (etiam *rudis, imperitus*), *puella; filius, filia; plur. liberi, proles*; etiam (ut Lat. *puer*, Germ. *Bursch*) *servus vel pedisequus*. Prot. 510. C: ὁ γὰρ τοι παῖς με ὁ Σάντυρος ἀπέδρα. E: ἐτι γὰρ παῖς ἢ ὅτε τὸ πρότερον ἐπεδῆμυσεν. 325. D: ὅπως ὡς βέλτιστος ἐσται ὁ παῖς. Gorg. 470. C: οὐχὶ καὶ παῖς σε ἐλέγξειεν ὅτι οὐκ ἀληθῆ λέγεις; Phaedr. 77. E: ἴσως ἐνι τις καὶ ἐν ἡμῖν παῖς ὅστις τὰ τοιαῦτα φοβεῖται. 117. A: ὁ παῖς ἐξελθὼν cet. Theaet. 143. B: ὁ παῖς ἀναγνώσεται παῖς ὢν. Euthyd. 279. D: τοῦτο δὲ καὶ παῖς γνοίη. Prot. 342. E: ὥστε φαίνεσθαι τὸν προσδιαλεγόμενον

παιδὸς μηδὲν βελτίω. Pol. II. 374. C: μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ
 παιδὸς ἐπιτηδεύων. VII. 519. A: ἐκ παιδὸς εὐθύς. IX. 574.
 D: ἄς πάλαι εἶχε δόξας ἐκ παιδὸς. 582. B: ἐκ παιδὸς ἀρ-
 ξαμένω. X. 608. C: οὗτός γε ὁ ἐκ παιδὸς μέχρι πρᾶσβύτου
 χρόνος. Legg. IX. 854. E. Lys. 211. D. Phaedr. 117. A:
 ἐννεος τῷ παιδί πλησίον ἐστῶτι. Conv. 204. B: δῆλον ...
 τοῦτό γε ἤδη καὶ παιδί ὅτι cet. Prot. 310. A: ἐξαναστήσας
 τὸν παῖδα τουτονί. 325. A: καὶ παῖδα καὶ ἄνδρα καὶ γυ-
 ναῖκα. Gorg. 497. E: παῖδα ἀνόητον χαίροντα ἤδη εἶδες;
 Conv. 174. E: παῖδά τινα ἐνδοθεν ἀπαντήσαντα. 175. A:
 ἔ ... ἀπονίξιν τὸν παῖδα. Pol. V. 457. D: μήτε παῖδα
 γονέα (εἰδέναι). Legg. VI. 771. D: θεὸν ἢ θεῶν παῖδα ἐπι-
 φημίσαντες. Alc. I. 122. C: παῖδα ἂν ἡγήσαιο σαυτὸν πᾶσι
 τοῖς τοιοῦτοις. Euthyd. 301. B: ἔργως οὐδ' ἂν παῖδα ὦμην
 τοῦτο ἀπορήσαι. Voc. ὦ παῖ blanda est appellatio. Phaedr.
 267. C. Theaet. 151. E. Soph. 237. A. Phil. 15. A. Legg.
 X. 888. A. Theaet. 143. C: ἀλλά, παῖ, λαβὲ τὸ βιβλίον
 καὶ λέγε. Conv. 175. A: οὐ σκέψει, ἔφη, παῖ —; Charm.
 155. A: παῖ ... κάλει Χαρμίδην. Menex. 85. B: ὦ παῖ
 Μένωνος. Polit. 307. E: αὐτοὶ καὶ παῖδες. Conv. 218. B:
 ἐπειδὴ ... οἱ παῖδες ἔξω ἦσαν. Pol. II. 366. A: ἢ αὐτοὶ ἢ
 παῖδες παίδων. Tim. 22. B: Ἑλλήνες ἀεὶ παῖδες ἐστε, γέ-
 ρων δὲ Ἑλλήν οὐκ ἔστιν. Legg. VIII. 840. B: οἱ ... ἡμέτε-
 ροι παῖδες. XI. 927. B: οἱ παῖδες παίδων. Prot. 325. C:
 ἐκ παίδων σμικρῶν ἀρξάμενοι. Pol. III. 408. D: ἐκ παίδων
 ἀρξάμενοι. Simpliciter ἐκ παίδων. Pol. III. 403. C. VI.
 498. A. VII. 514. A. al. Pol. III. 386. A: εὐθύς ἐκ παίδων.
 Id. III. 395. C. 401. D. Legg. I. 643. B. III. 694. D: ἐκ τῶν
 παίδων εὐθύς. Gorg. 480. B: ἢ γονέων ... ἢ παίδων. Phaedr.
 279. A: εἰ ... πλέον ἢ παίδων διενέγκοι τῶν πώποτε ἀψαμέ-
 νων λόγων. (Id. Ep. IV. 320. C.). Phaedr. 77. D: δεδιέναι
 τὸ τῶν παίδων. Theaet. 177. B: ὥστε παίδων μηδὲν δοκεῖν
 διαφέρειν. (Crit. 49. B.) Soph. 234. B: τοὺς ἀνοήτους τῶν
 νέων παίδων. Conv. 173. A: παίδων ἡμῶν ὄντων ἔτι. 209.
 C: ἄτε καλλιόνων καὶ ἀθανατωτέρων παίδων κεκοινωνηκό-
 τες. 217. E: ἄνευ τε παίδων καὶ μετὰ παίδων. Pol. V.
 468. B: ὑπὸ τῶν ... μειρακίων τε καὶ παίδων. Tim. 23. B:
 παίδων βραχύ τι διαφέρει μύθων. Critia 113. E: παίδων
 ... ἀρρένων πέντε γενέσεις ... γεννησάμενος. Legg. VI. 772.
 D: εἰς παίδων κοινωνίαν. VII. 806. E: παίδων ... θηλείων.
 Gorg. 464. D: ἐν παισὶ διαγωνίζεσθαι. Tim. 40. D: θεῶν
 παισίν. Legg. IX. 853. C. X. 910. Hipp. mai. 283. E: τοῖς
 ἐαυτῶν παισίν. Conv. 209. C: καὶ παῖς ἂν δέξαίτο ἐαυτῷ
 τοιοῦτους παῖδας μᾶλλον γεγονέναι ἢ τοὺς ἀνθρώπους. D:
 οἷους Λυκοῦργος παῖδας κατελίπετο ἐν Λακεδαιμόνι σωτή-
 ρας τῆς Λακεδαιμόνος cet. E: διὰ τοὺς τοιοῦτους παῖδας.
 211. D: τοὺς καλοὺς παῖδας τε καὶ νεανίσκους. Pol. I. 330.
 C: (ὥσπερ) οἱ πατέρες τοὺς παῖδας ἀγαπῶσι. II. 363.

D: παῖδας ... παῖδων γὰρ καὶ γένος κατόπισθεν λείπεσθαι τοῦ ὁσίου. V. 457. D: παῖδας ... κοῖνας. (Id. Legg. V. 739. C.) 461. D: τὰ τούτων ἔργονα παῖδων παῖδας (προσκεινῶ). Legg. II. 674. B: παῖδας ποιῆσθαι. Id. VI. 783. D. al. Apol. 27. E: εἴ τις ἔκπῳν μιν παῖδας ἄγροισι καὶ ὄνων τοῖς ἡμίονοις. Conv. 175. B: ἀλλ' ἡμᾶς, ὦ παῖδες, τοὺς ἄλλους ἱστιάετε. 212. C: παῖδες, γὰρ, οὐ σκέψασθε; Pol. II. 368. A: ὃ παῖδες ἐκείνου τοῦ ἀνδρός. Legg. VI. 752. E: ὃ παῖδες Κρητίων. VII. 817. D: ὃ παῖδες μαλακῶν Μουσῶν ἔργονοι. I. γ. 217. A. Παιδες dicuntur etiam posterī, discipuli (germ. Jünger); saepius autem orationis tantum amplificatio est. Pol. III. 407. E: οἱ παῖδες αἰσιῶ (τοῦ Ἀσκληπιοῦ). Legg. VI. 769. B: οἱ ζωγράφων παῖδες (i. q. pictores). Pol. III. 408. B: Ἀσκληπιοῦ παῖδας.

παῖω, caedo, verbero. Legg. IX. 872. C: παῖόμενος. Alc. II. 139. D.

παῖων et παῖων, ὁ, paeon (carmen laudes Apollinis aliusve dei celebrans eique grates agens). Pol. II. 383. B: παῖων' (al. παῖων', vulgo παῖων) ἐπενεγήμευσιν (Aesch.). Ion. 534. D: ὅς ἄλλο μιν οὐδὲν πώποτ' ἐποίησε ποίημα ... τὸν δὲ παῖωνα (Vat. παῖωνα). Ep. VII. 348. B: παῖωνά (codd. aliquot παῖωνά) τινα ἀναβοήσαντες ... πολεμικόν. Legg. III. 700. B: παῖωνες (unus Vat. παῖωνες) ἔτιτερον (ψόχης εἶδος). Conv. 177. A: ἄλλοις μὲν τοι θεῶν ὕμνους καὶ παῖωνας (codd. παῖωνας et παῖωνας. Vulg. παῖωνας) εἶναι ὑπὸ τῶν ποιητῶν πεποιημένους. Legg. III. 700. D: παῖωνας (Vat. unus παῖωνας) διδυράμβοις (κυραννήντες).

πάλαι, olim, dudum; etiam paulo ante vel supra (germ. schon längst, schon lange et vorhin). Prot. 362. A: καὶ γὰρ ἐμοὶ οἵπερ ἔφην εἶναι πάλαι ὦρα. Phaedr. 231. B: ἔχονται πά-
λαι ἡν ἄξιον ἀποδιδόναι χάριν τοῖς ἐρωμένοις. 257. C: τὸν λόγον δὲ σὺ πάλαι θανμάσας ἔγω. 273. D: ὅτι ... πά-
λαι ἡμεῖς ... τυγχάνομεν λέγοντες ὡς ἄρα cet. Gorg. 456. A: ταῦτα καὶ θανμάζων ... πάλαι ἐρωτῶ cet. 458. B: πά-
λαι ... ἐγὼ τοῖς παρῶσι πολλὰ ἐπεδειξάμην. Phaed. 63. D: πάλαι μοι λέγει ὁ μέλιων σοι δώσειν τὸ φάρμακον. E: ἀλλὰ μοι πάλαι πράγματα παρέχει. 79. C: οὐκ οὖν καὶ τόδε πά-
λαι λέγομεν ὅτι cet. 114. D: διό δ' ἔγωγε καὶ πάλαι μη-
κύνω τὸν λόγον. Theaet. 142. A: ἄρα ... ἢ πάλαι ἐξ ἄρχου; Soph. 218. C: δεδοκται πᾶσι καὶ πάλαι. 239. B: καὶ γὰρ πάλαι καὶ τὰ νῦν ἡττημένον ἂν εὔροι cet. 244. A: ὅχιον γὰρ ὡς ἡμεῖς μιν ταῦτα πάλαι γινώσκετε. Crat. 424. A: ὁ πάλαι ζητοῦμεν. Phil. 15. D: καὶ πάλαι καὶ νῦν. 20. B: λόγον ποτὲ τιναν πάλαι ἀκούσας. Conv. 209. C: ἃ πάλαι ἐκεί. Pol. I. 336. B: τίς ... ὑμᾶς πάλαι φηναρία ἔχει —; VI. 506. B: ἔσθ' αὖ καὶ πάλαι καταφανὲς ὅτι cet. IX. 574. D. Tim. 72. A. Cum art. τό est antiquitus vel olim. Phaedr. 251. B: πᾶσα γὰρ ἦν τὸ πάλαι πτεροστέ. Pol. IX. 573. B. Legg.

III. 693. E. Cum art. et part. verti potest *antiquitus* vel *olim*, c. substant. *pristinus*. Prot. 342. E: καὶ τῶν νῦν εἰσὶν ... καὶ τῶν πάλαι. Tim. 19. D: περὶ τῶν πάλαι γεγονότων καὶ τῶν νῦν ὄντων ποιητῶν. Critia 110. A: τῶν ... πάλαι ποτὲ γεγονότων ἡμέλουν. Polit. 268. E: τῶν πάλαι λεχθέντων. 273. B: τὸ τῆς πάλαι ποτὲ φύσεως ξύντροφον. Conv. 189. D: ἡ ... πάλαι ἡμῶν φύσις. Pol. IX. 574. B: τὴν πάλαι φίλην καὶ ἀναγκαίαν μητέρα. 575. D. Legg. VIII. 848. D: τοῦτοις ἀποδιδόντας τὰς τῶν πάλαι τιμὰς ἀνθρώπων. Ep. VII. 349. C: ἡ πάλαι ἐπιβουλὴ.

παλαιός, ἄ, ὄν, *vetus*, *priscus*, *pristinus*. Phaedr. 240. C: καὶ ὁ παλαιός λόγος. Phaed. 70. C: παλαιός ... ἐστὶ τις λόγος οὗτος οὗ μεμνήμεθα, ὥς cet. Conv. 195. B. Prot. 421. D: ἡ παλαιὰ φωνή. Pol. X. 607. B: παλαιὰ ... τις διαφορὰ φιλοσοφία τε καὶ ποιητικῇ. Legg. III. 698. B: ἡμῖν ... πολιτεία τε ἦν παλαιὰ cet. Tim. 85. D: χολὴ φύσει παλαιὸν αἷμα γεγονυῖα. Legg. I. 636. B: παλαιὸν νομιμον. V. 740. E: τὸ παλαιὸν ... μηχανημα. De lege 320. E: ἡ ... τραγῳδία ἐστὶ παλαιὸν ἐνθάδε. Polit. 273. C: τὸ τῆς παλαιᾶς ἀναρμοστίας πάθος. Pol. X. 607. C: παλαιᾶς ἐναντιώσεως τοιῶτων. Tim. 20. D: ἐκ παλαιᾶς ἀκοῆς. Conv. 191. A: μνημεῖον εἶναι τοῦ παλαιοῦ πάθους. 207. D: ὅτι ἀεὶ κατὰλείπει ἕτερον νέον ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ. Tim. 23. A: ἐκ παλαιοῦ (Locr. 104. D: ἐκ παλαιᾶς.). Legg. II. 659. B: τῷ παλαιῷ ... νόμῳ. Gorg. 499. C: κατὰ τὸν παλαιὸν λόγον. Tim. 21. A: παλαιὸν ἀκηκοὺς λόγον. Prot. 316. D: τὴν σοφιστικὴν τέχνην ... εἶναι παλαιάν. Crat. 398. D: κατὰ τὴν Ἀττικὴν τὴν παλαιάν φωνήν. Pol. I. 329. A: διασώζοντες τὴν παλαιάν παροιμίαν (Legg. V. 741. D.). Tim. 22. B: παλαιάν δόξαν. Legg. V. 738. B. Crat. 426. C: τὸ παλαιὸν ... ὄνομα. Phaedr. 235. B: παλαιοὶ ... καὶ σοφοὶ ἄνδρες τε καὶ γυναικες. 244. D: οἱ παλαιοί. (Id. Phil. 16. C.). Crat. 411. B: οἱ πάντες παλαιοὶ ἄνθρωποι οἱ τιθέμενοι τὰ ὀνόματα. 418. B: οἱ παλαιοὶ οἱ ἡμέτεροι. Legg. III. 677. A: οἱ παλαιοὶ λόγοι. V. 738. C. Pol. IX. 588. C: οἶαι μυθολογοῦνται παλαιὰ γενέσθαι φύσεις. Tim. 20. E: ὅτι μεγάλα καὶ θαυμαστά τῇσδ' εἶη παλαιὰ ἔργα τῆς πόλεως. Legg. V. 737. B. Prot. 316. D: τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν. 326. D: ἀγαθῶν καὶ παλαιῶν νομοθετῶν εὐρήματα. Phaedr. 244. B: καὶ τῶν παλαιῶν οἱ τὰ ὀνόματα τιθέμενοι. 245. A: μυρία τῶν παλαιῶν ἔργα κοσμοῦσα. 274. C: γενέσθαι τῶν ἐκεί παλαιῶν τινὰ θεῶν. Conv. 221. C: μήτε τῶν παλαιῶν μήτε τῶν νῦν ὄντων. Pol. X. 599. C: ποιητῆς τις τῶν παλαιῶν ἢ τῶν νέων. Legg. VII. 802. A: πολλὰ ἐστὶ παλαιῶν παλαιὰ!... ποιήματα. IX. 872. E: ἐκ παλαιῶν ἱερῶν εἴρηται σαφῶς. Pol. II. 382. D: ὅπη τάληθ' ἔχει περὶ τῶν παλαιῶν. Critia 110. A: ἀναζητήσις ... τῶν παλαιῶν. Legg. VII. 816. B: τῶν παλαιῶν ὀνομάτων. IX. 881. A: καταφρονῶν τῶν παλαιῶν

καὶ ὑπὸ πάντων εἰρημένων παρανομαῖ. Soph. 243. A: παλαιοῖς ἀνδράσιν. Tim. 23. B: ἐν τοῖς παλαιοῖς χρόνοις. Ep. VII. 335. A: τοῖς παλαιοῖς τε καὶ ἱεροῖς λόγοις. Gorg. 470. C: οὐδὲν γὰρ σε δεῖ παλαιοῖς πράγμασιν ἐλέγγειν. Critia 108. C: τοὺς παλαιούς πολίτας ἀγαθοὺς ὄντας. Legg. VII. 804. E: ἀκούων ... μύθους παλαιούς. Hipp. mai. 282. A: τοὺς παλαιούς τε καὶ προτέρους ἡμῶν. Legg. IV. 717. C: ὠδῖνας παλαιὰς ... ἀποδιδόντα. Polit. 299. A: οὐδὲ κατὰ τὰ παλαιὰ τῶν προγόνων ἔσθῃ. Crat. 402. A: παλαιὰ ἄττα σοφὰ λέγοντα. Conv. 195. C: τὰ παλαιὰ πράγματα περὶ θεοῦς. Pol. II. 382. D: διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τὰ παλαιὰ. X. 611. D: τὰ ... παλαιὰ τοῦ σώματος μέρη. Tim. 21. E: τὰ παλαιὰ ἀνθρωπίνων. Men. 91. D: οἱ ... τὰ ὑποδήματα ἐργαζόμενοι τὰ παλαιὰ. Prot. 341. A: καὶ ἔτι παλαιότερα (ἢ σοφία). Epin. 980. D: ὁ ... ἄμεινον καὶ παλαιότερον cet. Euthyd. 286. C: οἱ ἔτι παλαιότεροι. Tim. 81. C: τῶν αὐτῆς τριγώνων παλαιότερα ὄντα. 83. A: παλαιότατον ὃν τῆς σαρκός. Legg. X. 886. C: οἱ ... παλαιότατοι. Tim. 22. E: ὅθεν ... τὰνθάδε σωζόμενα λέγεται παλαιότατα. De lege 318. C: τίνες παλαιότατοις νόμοις χρῶνται τῶν Ἑλλήνων. D: 321. B. — Adverbii instar ponitur τὸ παλαιόν, antiquitus, olim. Crat. 401. C. 410. C. 420. B: τό γε παλαιόν. Euthyd. 288. A: ὥσπερ τὸ παλαιόν. Crat. 409. A: ἔοικε δηλοῦντι παλαιότερον, ὃ ἐκεῖνος νεωστὶ ἔλεγεν, ὅτι cet. *provecus aetate. Conv. 182. B: οὔτε νέος οὔτε παλαιός. Tim. 22. B: τινὰ ... τῶν ἱερῶν εὐ μᾶλα παλαιόν (v. παλαιών). Legg. IV. 717. C: παλαιοῖς ἐν τῷ γήρα σφόδρα κεχρημένοις.

παλαιότης, ἡ, vetustas. Pol. X. 609. E: εἴτε παλαιότης εἴτε σαπρότης ... οὔσα. Crat. 421. D: ὑπὸ παλαιότητος. 425. E.

παλαιουῖμαι, invecor. Conv. 208. B: τῷ τὸ ἀπὸν καὶ παλαιούμενον ἕτερον νέον ἐγκαταλείπειν. Tim. 59. C: παλαιουμένω.

πάλαισμα, τό, luctatio, certamen. Euthyd. 277. C: ἔτι δὴ ἐπὶ τὸ τρίτον καταβαλὼν (v. καταβαλὼν) ὥσπερ πάλαισμα ὄρμα ὁ Εὐθύδημος τὸν νεανίσκον. Phaedr. 256. B: τῶν τριῶν παλαισμάτων τῶν ὡς ἀληθῶς Ὀλυμπιακῶν. Alc. I. 107. A: περὶ παλαισμάτων.

παλαιστής, ὁ, luctator. Pol. VIII. 544. B: πάλιν τοῖνυν, ὥσπερ παλαιστής, τὴν αὐτὴν λαβὴν παρέχε. Hipp. min. 374. A. Theag. 125. C: παλαισταί. Legg. VII. 819. B: πυκτῶν καὶ παλαιστῶν ἐφεδρείας. Riv. 135. E: (πρὸς) τοὺς παλαιστάς.

παλαίστρα, ἡ, palaestra. Lys. 204. A: παλαίστρα ... νεωστὶ ὠκοδομημένη. Charm. 155. D: οἱ ἐν τῇ παλαίστρᾳ ἅπαντες. Gorg. 456. D: εἰς παλαίστραν φοιτήσας. Legg. VII. 814. D. Lys. 206. E. Theaet. 181. A: ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς παλαίστραις διὰ γραμμῆς παίζοντες. Pol. V. 452. A.

Theaet. 162. B: εἰς Λακεδαιμόνα ἐλθὼν ... πρὸς τὰς παλαιστρας.

παλαίω, *luctor*. Prot. 350. E: οἱ ἐπιστάμενοι παλαίειν. Alc. I. 106. E: ἔμαθες ... σύ γε ... παλαίειν. Theaet. 122. E: παλαίειν καὶ τὴν ἄλλην ἀγωνίαν. Charm. 159. C: τὸ παλαίειν ὀξέως. Men. 94. C. Legg. VIII. 833. E: τί τοῦ καλῶς παλαίοντος ἔργον καὶ μὴ καλῶς. Men. 94. C: ἐπάλαισαν κάλλιστα Ἀθηναίων. De virt. 378. A.

παλαμναῖος, ὁ, *scelerum vindex*. Locr. 105: σὺν δαίμοσι παλαμναίοις χθονίοις τε.

πάλη, ἡ, *lucta*. Legg. VII. 795. D: τὰ δὲ γυμναστικῆς αὐτῶν δύο (μυθήματα), τὸ μὲν ὀρχησις, τὸ δὲ πάλη. Soph. 232. D: περὶ τε πάλης καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν. Polit. 294. E: ὁρόμου καὶ πάλης. Legg. VII. 796. A: τὰ δὲ ἀπ' ὀρθῆς πάλης cet. VIII. 840. B. 833. E: ἐν τῇ πάλῃ. VII. 795. B: ὁ τελείως παγκράτιον ἡσυχῶς ἢ πυγμὴν ἢ πάλην. VIII. 833. E. Hipp. mai. 295. C: τὸ δὲ (σώμα) πρὸς πάλην (λέγομεν καλὸν εἶναι).

παλίμβολος, ὁ ἢ, *versutus*. Legg. IV. 705. A: ἦθη παλίμβολα καὶ ἅπιστα ταῖς ψυχαῖς ἐντίκτουςα.

πάλιν, *retro*. (cum vv. eundi et ducendi est *redire*, *reducere*). Prot. 318. E: ἄκοντας πάλιν αὐτῶν ἄγοντες ἐμβάλλουσιν εἰς τέχνας. Theaet. 142. C: ἀπιὼν πάλιν. Soph. 225. E: πάλιν ἐκείνον ἡκεῖν αὐτὸν νῦν cet. Ep. VII. 329. E: ὅς οὐκ ἂν ... παρὰ Διονύσιον πάλιν ἀπήγαγεν. **contra*; *oicissim*. Gorg. 482. D: νῦν δὲ πάλιν αὐτὸς ταὐτὸν τοῦτο ἐπαθε. Polit. 276. E: νῦν δὲ πάλιν ἐπανορθούμενοι cet. Phil. 19. A: τὸ ἐμὲ ... σοὶ πάλιν τοῦτο προστάττειν. Pol. VI. 507. B: ἃ τότε ὥς πολλὰ ἐτίθεμεν, πάλιν αὐτὸ κατ' ἰδέαν μίαν ἐκάστου ... τιθέντες. X. 612. D: ἐγὼ πάλιν ἀπαίτω ὑπὲρ δικαιοσύνης cet. Lach. 193. D: νῦν δ' αὐτὸ πάλιν φαρμὴν ἐκείνου τὸ αἰσχρόν cet. Ep. VII. 329. E: διηγγελμένον ἤδη ποτὲ τούναντίον ἢ τὸ πρότερον πάλιν. **rursus*; *iterum*. Prot. 322. B: ὥστε πάλιν σκεδαννύμενοι διεφθείροντο. Theaet. 199. E: πάλιν ἐπίσκεψαι. Polit. 261. A: τοῦτ' αὐτὸ πάλιν αὐτὸν διαιρεῖν ἀναγκαῖον. Phil. 14. D: Πρώταρχον ἕνα γεγονότα φῦσει πολλοὺς εἶναι πάλιν. Conv. 190. D: πάλιν αὐτὸν ... τριῶν δίχα. 192. D. Pol. X. 619. E: τὴν ἐνθὲνδε ἐκείσε καὶ δεῦρο πάλιν πορείαν. Critia 113. A. Alc. I. 116. C. — Cum v. αὐτῆς iunct. vid. I. p. 307.

παλιναιρέτος, ὁ ἢ, *dirutus*. Tim. 82. E: παλιναιρέτα γὰρ πάντα γεγονότα καὶ διεφθαρμένα τό τε αἷμα αὐτὸ πρῶτον διόλλυσι.

παλινωδία, ἡ, *carmen priori contrarium* (in quo poeta se ipse revocat). Phaedr. 257. A: αὕτη σοὶ ... ἐκτέλῃται παλινωδία. 243. B: ποιήσας ... πᾶσαν τὴν καλουμένην παλινωδίαν. Ib. πειράσομαι αὐτῷ ἀποδοῦναι τὴν παλιν-

ωδιαν. Ep. III. 319. E: τὴν παλινωδιαν αὐτοῦ (τ. Στρηγοῦ) μιμησάμενος.

παλινωδῶ, *recapto, me revoco*. Alc. II. 142. D: ἐνίοτε παλινωδοῦσιν, ἀνευγόμενοι ἅτ' ἂν τὸ πρῶτον εὐξωνται. 148. B: παλινωδῇ.

παλλακῇ, ἥ, *pelle*. Ion. 538. C: ἡ Νέστορος παλλακῇ. Legg. VIII. 841. D: ἄθνηα ... παλλακῶν σπέρματα καὶ νόθα μὴ σπείρειν.

πάλλω, *oibro*. Crat. 407. A: τὸ ... ἡ αὐτὸν ἢ τι ἄλλο μετεωρίζειν ... πάλλειν τε καὶ πάλλεσθαι ... καλοῦμεν. Med. *oibro* (*recipr.*). Crat. 407. A: πάλλεσθαι. Ax. 368. C: χαρὰν ... φλεγμονῆς δίκην παλλομένην.

πάριμαχος, ὁ ἡ, *in quovis certaminis genere excellens vel victor*. Euthyd. 271. C: τούτω γὰρ ἔστον κομιδῇ παρμάχῳ.

παρμέγας, γάλη, γα, *permagnus*. Phaedr. 273. A: δοκεῖ δὲ τοῦτο πάριμεγα εἶναι τοῖς περὶ ταῦτα. Tim. 26. E: τὸ τε ... ἀληθινὸν λόγον εἶναι πάριμεγά πον.

παρμεγέθης, ὁ ἡ, *permagnus*. Parm. 164. D: ἀντὶ σμικροτάτων παρμεγέθες (φαίνεται). Legg. XI. 913. D: πλῆθος ... θησαυροῦ παρμεγέθες. Parm. 128. B: τεκμήρια ... καὶ αὐτὸς πάριπολλα καὶ παρμεγέθῃ παρέχεται.

παρμήκης, ὁ ἡ, *admodum longus vel copiosus*. Polit. 286. E: παρμήκης λεχθεῖς (λόγος). Soph. 217. E: τυγχάνει λόγον παρμήκους ὄν. Legg. I. 642. A: παρμήκη λόγον ἀνακαθαίρομενος. Phaedr. 268. C: περὶ σμικροῦ πράγματος ῥήσεις παρμήκεις ποιεῖν.

παρπάλαιος, ὁ ἡ, *pervetustus*. Theaet. 181. B: παρπαλαίους ... ἀνδρας.

πάμπαν, *penitus, prorsus*. Polit. 308. A: πάμπαν διώλεσαν. Legg. I. 645. E: ἡ πάμπαν ἀπολείπει ταῦτα αὐτόν. VIII. 841. D. Cum art. τό. Polit. 270. E: κομιδῇ τὸ πάμπαν ἐξηφανίζετο. Tim. 41. B: οὐδ' ἄλντοι τὸ πάμπαν. 64. E.

παμπήδην, ἰ. q. πάμπαν. Pol. II. 380. A. (Aesch.)

παμπληθής, ὁ ἡ, *permultus*. Theaet. 156. B: παμπληθεῖς ... αἱ ὀνομασμέναι (ἡδοναί cet.). Alc. II. 140. B: καὶ ἐτέρους παμπληθεῖς. Legg. VI. 782. B: παμπληθεῖς μεταβολάς. Critia 111. A: παμπληθῇ (ν. παμπληθεῖ) ταῦτα ἔφερε.

παμπλούσιος, ὁ ἡ, *perdives*. Legg. V. 743. C: ὡς οὐκ εἰσὶν οἱ παμπλούσιοι ἄγαθοί.

παμποίκιλος, ὁ ἡ, *admodum varius*. Tim. 82. B: ἀλλοιότητος παμποικίλας ... παρέξεται.

πάμπολυς, παμπόλλη, πάμπολου, *permultus; permagnus et perlongus*. Critia 111. C: χρόνος δ' οὐ πάμπολυς ὅτε cet. Legg. VI. 751. B. 769. C: πόνος ... πάμπολυς. VII. 819. A: πάμπολυς ... παίδων ὄχλος. Ion. 536. A. Legg. IX. 861. A: παμπόλλη τις ... ταραχή. IV. 711. B: οὐδέ τινας

παμπόλλου χρόνου (δεί). VII. 821. E. Critia 108. B: ὥστε τῆς συγγνώμης δεήσει τινός σοι παμπόλλης. Legg. III. 678. B: ἐν παμπόλλῳ τινὶ χρόνῳ. I. 640. D: παμπόλλη (τύχη χρῶτ' αὖν). Polit. 291. A: καὶ τινα ἕτερον πάμπολυν ὄχλον σκεπτεόν. Tim. 26. B: ἂ πάμπολυν χρόνον διακήκοα. Legg. VI. 778. E: γέλῳτ' αὖν ... πάμπολυν ὄφλοι. Gorg. 511. D: ἐὰν πάμπολυ (int. πρῶττηται). Pol. VII. 531. D: πάμπολυ ἔργον λέγεις. IX. 589. E: οὐδ' αὖν πάμπολυ ἐπὶ τούτῳ λαμβάνειν (v. λαμβάνοι). Legg. III. 677. E: γῆς δ' ἀφθόρου πλῆθος πάμπολυ. Pol. X. 600. C: καὶ ἄλλοι πάμπολλοι. Legg. I. 630. B. VII. 810. E. Pol. IV. 422. E: ἐκάστη γὰρ αὐτῶν πόλεις εἰσὶ πάμπολλαι. Men. 72. A: καὶ ἄλλαι πάμπολλαι ἀρεταί εἰσιν. Phaed. 105. A: καὶ ἄλλα πάμπολλα. Legg. I. 642. A: ταῦτα δὲ παμπόλλων ἐστὶ λόγων. Pol. II. 373. D: δεήσει δὲ καὶ τῶν ἄλλων βοσκημάτων παμπόλλων. Lys. 206. E: ἡγορίαζον ἀστραγαλοῖς παμπόλλοις. Legg. III. 678. D: παμπόλλαις τισὶν (γενεαῖς). Prot. 320. B: καὶ ἄλλους σοι παμπόλλους ἔχω λέγειν οἱ cet. Conv. 215. E. Legg. VII. 789. C: σταδίους παμπόλλους. Critia 114. C: ἐπὶ γενεᾶς παμπόλλας ὥκουν. Legg. III. 682. E: φυχὰς γενέσθαι παμπόλλας. VIII. 830. A. Polit. 283. B: πάμπολλα διοριζόμενοι μάτην. Parm. 128. B. Legg. II. 674. B: καὶ ἄλλα δὲ πάμπολλα αὖν τις λέγοι. Euth. 8. C: ἀδικοῦντες ... πάμπολλα. *late patens. Soph. 236. B: οὐκοῦν πάμπολυ ... τοῦτο τὸ μέρος ἐστὶ —; Legg. VII. 823. B: θήρα γὰρ παμπόλυ τι πρᾶγμα ἐστὶ. Soph. 234. B: πάμπολυ ... εἶρηκας εἶδος ... καὶ σχεδὸν ποικιλωτάτον. Polit. 288. A. — Adverbii instar usurpatur π ά μ π ο λ υ, permultum, magno opere, longe. Phaedr. 242. B: τῶν δὲ ἄλλων πάμπολυ κρατεῖς. Theaet. 179. D: ἐπιδίδωσι πάμπολυ (μάχη). Soph. 255. D: εἴ γε τὸ ὄν καὶ τὸ θᾶτερον μὴ πάμπολυ διεφερέτην. Polit. 275. A: ταύτη ... πάμπολυ παρηνέχθημεν. Pol. V. 453. B. Legg. I. 630. A: ἀμείνονα ἐκείνου πάμπολυ γίγνεσθαι. II. 658. D: ῥαψῶδον ... νικᾶν αὖν φαίμεν πάμπολυ. IV. 713. B: ἐτι προτέρα τούτων πάμπολυ λέγεται τις ἀρχή ... γεγονέναι cet. VII. 820. D. Theag. 130. A.

παμπόνηρος, ὁ ἧ, prorsus pravus. Pol. I. 352. C: οἷ γε παμπόνηροι. VI. 489. D: ὡς παμπόνηροι οἱ πλείστοι τῶν ἰόντων ἐπ' αὐτήν (τ. φιλοσοφίαν). 487. D: ἵνα μὴ παμπονήρους εἴπωμεν.

πάμφορος, ὁ ἧ, frugum omnis generis fertilis. Legg. IV. 704. C: πότερα πάμφορος (ἡ χώρα); D. 705. A. B: δῆλον ὡς οὐκ αὖν πολύφορος τε εἶη καὶ παμφορος ἅμα. Critia 110. E: τῷ πάμφορον εὐκαρπὸν τε εἶναι.

πάμφυλος, ὁ ἧ, ex omnibus generibus conflatus. Polit. 291. A: παμφυλὸν τι γένος αὐτῶν.

πανάγαθος, ὁ ἧ, prorsus bonus. Ep. VIII. 354. E: ἔμμετρος ... οὕσα (δουλεία καὶ ἐλευθερία) πανάγαθον.

παναληθής, ὁ ἥ, *prorsus oerus*. Pol. IX. 583. B: ὅτι οὐδὲ παναληθής ἐστὶν ἡ τῶν ἄλλων ἡδονὴ πλὴν τῆς τοῦ φρονίμου.

πανάμωμος, ὁ ἥ, *plane integer*. Prot. 345. C. et 346. D: πανάμωμον ἄνθρωπον (Sim.).

παναρμονίος, α, ον, *omnibus harmoniis constans, ad omnes harmonias concinnus* (neutr. in instrumento musico ponitur ad omnes harmonias exhibendas composito). Pol. III. 399. C: οὐκ ἄρα ... πολυχροδίας γε οὐδὲ παναρμονίου ἡμῖν δεήσει ἐν ταῖς ψαφαῖς τε καὶ μέλεσιν. 404. D: τῇ μελοποιίᾳ τε καὶ ᾠδῇ τῇ ἐν τῷ (v. τῇ) παναρμονίῳ καὶ ἐν πᾶσι θυθμοῖς πεποιημένῃ. 399. D: ἡ οὐ ... αὐτὰ τὰ παναρμονία ἀνθρώπου τυγχάνει ὄντα μιμήματα; Phaedr. 277. C: ποικίλῃ μὲν ποιήλους ψυχῇ καὶ παναρμονίους διδούς λόγους, ἀπλοῦς δὲ ἀπλή.

πάνθεινος, ὁ ἥ, *admodum gravis vel horribilis*. Pol. X. 605. C: πάνθεινον πον. 610. D: οὐκ ἄρα πάνθεινον φανεῖται ἡ ἀδικία, εἰ θανάσιμον ἐστὶ τῷ λαμβάνοντι. **admodum oersatus vel callidus*. Polit. 290. B: πῶλλ' ἄττα ἕτερα περὶ τὰς ἀρχὰς διαπονεῖσθαι τινες ἕτεροι πάνθεινοι.

πανδεχής, ὁ ἥ, *omnia in se recipiens*. Tim. 51. A: πανδεχής (εἶδος).

πανδημεί, omni armatorum copia (germ. in Masse). Legg. VII. 814. A: πανδημεί πᾶσιν τῇ δυνάμει ... ἔξω στρατεύεσθαι. πανδημία, ἡ, *universus populus*. Legg. VIII. 829. B: ὅταν ὡς πανδημίαν ἐξάγειν δόξῃ τοῖς ἀρχοῖσι.

πάνδημος, ὁ ἥ, *vulgaris*. Conv. 181. A: ὁ ... τῆς πανδήμου Ἀφροδίτης ὡς ἀληθῶς πάνδημός ἐστι. 183. E: πομπρὸς δ' ἐστὶν ἐκεῖνος ὁ ἐραστὴς ὁ πάνδημος. 187. E: ὁ πάνδημος (ἔρως). 185. C: τῆς πανδήμου. 180. E: ἀναγκαῖον ... Ἔρωτα τὸν μὲν τῇ ἐτέρᾳ συνεργὸν πάνδημον ὀρθῶς καλεῖσθαι, τὸν δὲ οὐράνιον. Ib. ἥν (Ἀφροδίτην) ... πάνδημον καλοῦμεν. 181. E: τοὺς πανδήμους ἐραστὰς.

πανδοκεία, ἡ, *cauponis negotium*. Legg. XI. 918. D: πάντα τὰ περὶ τὴν καπηλείαν καὶ ἐμπορίαν καὶ πανδοκείαν (v. πανδοκίαν) γένῃ.

πανδοκεύς, ὁ, *caupo*, et in univ. qui hospitio accipit et fovet. Legg. XI. 918. B: μισθωτὸς καὶ πανδοκεύς. Pol. IX. 580. A: πάσης κακίας πανδοκεῖ τε καὶ τροφεῖ.

πανδοκευσις, ἡ, i. q. πανδοκεία. Legg. VIII. 842. D: πανδοκεύσεων.

πανδοκεύω, rem cauponiam exerceo. Legg. XI. 918. E: πανδοκεῦσαι τοὺς πανταχῇ ἀρίστους ἄνδρας ... ἡ καπηλεύειν cet.

πανήγυρις, ἡ, *publicus festusque coetus*. Pol. IV. 421. B: ὥσπερ ἐν πανηγύρει, ἀλλ' οὐκ ἐν πόλει ἐστιάτορας εὐδαίμονας. X. 604. E. 614. E: οἶον ἐν πανηγύρει κατασκηναῖσθαι. Tim. 21. A. Hipp. min. 363. C: Ὀλυμπίαζε ...

εἰς τὴν τῶν Ἑλλήνων πανήγυριν ... ἐπανιών. Legg. XII. 947. A: ἐν ταῖς πανηγύρεσι πάσαις.

παννυχίς, ἡ, nocturna pervigilatio. Pol. I. 328. A: παννυχίδα ποιήσουσιν. Ib. τὴν παννυχίδα θεασόμεθα.

πανοικί, cum omni sobole, funditus. Eryx. 392. C: ἔως τις αὐτοὺς ἐπιθέμενος πανοικὶ ἐξέλη.

πανοπλία, ἡ, plena armatura. Legg. VII. 796. B: πανοπλία ... παντελεῖ κοσμηθεῖσα. Menex. 249. A: πανοπλία κοσμήσασα.

πανουργία, ἡ, calliditas, malitia. Menex. 247. A: πᾶσά τε ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς πανουργία, οὐ σοφία, φαίνεται. Theaet. 176. D: δεινῷ ὑπὸ πανουργίας εἶναι. Hipp. min. 368. E: ἐν ᾗτινι βούλει σοφία τοῦτο σκέψαι ἢ πανουργία cet. Legg. V. 747. C: τὴν καλουμένην ἂν τις πανουργίαν ἀντὶ σοφίας ἀπεργασάμενος λάθοι.

πανοῦργος, ὁ ἡ, vafer. Gorg. 499. B: ὡς πανοῦργος εἶ. Pol. III. 409. C: ὁ ... πανοῦργός τε καὶ σοφὸς οἰόμενος εἶναι. Euthyd. 300. D. Men. 81. E. Prot. 317. B: πανοῦργον. Phaedr. 271. C: πανοῦργοί εἰσι. Theaet. 177. A: ὡς δεινοὶ καὶ πανοῦργοι. De lucri cup. 225. A: πανοῦργους καὶ πονηροὺς.

πανοῦργως, callide. Soph. 239. C. Eryx. 398. B. πανσέληνος, ἡ (ῥα), plenilunium. Epin. 990. B: ἄγονσα μῆνα καὶ πανσέληνον πρώτην. πάνσμικρος, ὁ ἡ, valde pusillus. Legg. X. 903. C: καίπερ πάνσμικρον ὄν (τὸ μόριον).

πάνσοφος, ὁ ἡ, persapiens, mirifica sapientia praeditus. Euthyd. 287. C: ὅτι σὺ νῦν πάνσοφός τις ἡμῖν ἀφίξει περὶ λόγους. Lys. 216. A: οὗτοι οἱ πάνσοφοι ἄνδρες. Euthyd. 271. C. (pr. B. πάσσοφοι). Aliis locis libri MSS. (ut Cl. Vatt. ΘΔ al.) formam πᾶσσοφος praestant. Prot. 315. E: πᾶσσοφος (v. πάνσ.) γὰρ μοι δοκεῖ ἀνὴρ εἶναι καὶ θεῖος. Theaet. 152. C. Pol. X. 598. D: ὥστε ἔδοξεν αὐτῷ πᾶσσοφος (sic Par. A. Ven. Vat. al.) εἶναι. Soph. 251. C: καὶ δὴ τι καὶ πᾶσσοφον (sic Cl. Δ et pr. Π) οἰόμενοις τοῦτ' αὐτὸ ἀνευρηκέναι. Theaet. 149. D: ὡς πᾶσσοφοι οὔσαι. 181. B: πᾶσσοφους (sic optimi et plurimi libri) ἄνδρας ἀποδεδοκίμακότες.

πανσπερμία, ἡ, seminum omnis generis cinnus. Tim. 73. C: πανσπερμίαν παντὶ θνητῷ γένει μηχανώμενος.

παντάπασι, prorsus, plane, omnino et omni modo. Prot. 328. A: παντάπασι ῥάδιον. Phaedr. 278. B: παντάπασι μὲν οὖν ἐγωγε βούλομαι τε καὶ εὖχομαι ἃ λέγεις. Gorg. 501. A: ἄλογος ... παντάπασιν ... τριβῇ καὶ ἐμπειρίᾳ. Phaed. 88. A: παντάπασιν ἀπόλλυσθαι. Soph. 216. D: ὡς παντάπασιν ἔχοντες μακρικῶς. 227. A: παντάπασι μὲν οὖν. Polit. 293. A: περὶ ἓνα τινὰ καὶ δύο καὶ παντάπασιν ὀλίγους. Pol. I. 332. B. al.

πανταχῇ, *omni modo, omnino, omnibus partibus vel in omnes partes*. Prot. 322. B: διὰ τὸ πανταχῇ αὐτῶν ἀσθενέστεροι εἶναι. Phaed. 67. E: εἰ γὰρ διαβέβληνται ... πανταχῇ τῷ σώματι. 85. C: πανταχῇ σκοπαῖν. Soph. 249. D: τῶν ... πανταχῇ τὸ ὄν κινούντων. Parm. 137. E: οὐ ἂν τὰ ἔσχατα πανταχῇ ἀπὸ τοῦ μέσου ἴσον ἀπέχη. Crat. 395. C: πανταχῇ ὀρθῶς αὐτῷ τὸ ὄνομα κεῖται. 432. D: εἰ πάντα πανταχῇ αὐτοῖς ὁμοιωθεῖν. Pol. V. 465. B: πανταχῇ ... εἰρήνην ... ἄξουσι. Legg. XI. 918. E: τοὺς πανταχῇ ἀρίστους ἀνδρας. Charm. 175. B: νῦν δὲ πανταχῇ γὰρ ἡττώμεθα. Lys. 204. E. Ep. VII. 335. C: ἀθλιαν πάντως πανταχῇ. **ubique et undique*. Phaed. 109. B: εἶναι πανταχῇ περὶ τὴν γῆν πολλὰ κοῖλα. Pol. VI. 491. A: πανταχῇ καὶ ἐπὶ πάντα δόξαν ... φιλοσοφία προσῆψαν. X. 596. D: περιφέρειν πανταχῇ (κάτοπτρον) Legg. VI. 761. C: πανταχῇ ... ἐν τοῖς τοιοῦτοις γυμνάσια χρὴ κατασκευάζειν τοὺς νέους. **quoquoersus*. Theaet. 173. E: πανταχῇ φέρεται. Crat. 414. C: πανταχῇ στρεφόντων. 421. D.

πανταχόθεν, *undique*. Phaed. 67. C: πανταχόθεν ἐκ τοῦ σώματος συναγείρεσθαι. Theaet. 180. B: παντ. ἐκβάλλουσιν. Conv. 190. E: συνίλκων παντ. τὸ δέσμα ἐπὶ τὴν γαστέρα νῦν καλουμένην. Pol. IX. 574. A: ἀναγκαῖον δὴ παντ. φέρειν. Legg. V. 739. C.

πανταχόσε, *quoquoersus*. Pol. VII. 539. E: ἐλκόμενοι πανταχόσε. Legg. III. 698. D: προσβενομένοις αὐτοῖς πανταχόσε. XI. 919. A. Epin. 987. A: ὅθεν καὶ πανταχόσε καὶ δεῖρ' ἐξήκει.

πανταχοῦ, *ubique, usqueaque; plane*. Phaedr. 273. D: ὅτι πανταχοῦ ὁ τὴν ἀλήθειαν εἰδὼς κάλλιστα ἐπίσταται εὐρίσκειν. 275. E: κυλινδεῖται ... πανταχοῦ πᾶς λόγος. Phaed. 66. D: πανταχοῦ παραπίπτον. 111. A: πανταχοῦ τῆς γῆς. Parm. 128. B: αὐ ... τὴν ἀλήθειαν τοῦ συγγραμματος οὐ πανταχοῦ ἤσθησαι. Pol. I. 343. D: ὅτι δίκαιος ἀνὴρ ἀδίκου πανταχοῦ ἔλαττον ἔχει. V. 476. D: πανταχοῦ φανταζόμενα. VI. 503. A: τὸν ... πανταχοῦ ἀκήρατον ἐκβαίνοντα. Legg. II. 667. A: ἀεὶ καὶ πανταχοῦ. Id. VIII. 838. C. Hipp. mai. 291. D: ἀεὶ καὶ παντὶ καὶ πανταχοῦ κάλλιστον εἶναι ἀνδρὶ. Charm. 160. A: ἄλλοθι πανταχοῦ.

πανταχῶς, *omni modo, omnino*. Parm. 143. C: οὐκοῦν ... καὶ οὕτω πανταχῶς ἐφ' ἐκάστου (γ. ἑαστον) ἄμφω λέγω;

παντελής, ὁ ἡ, *absolutus, perfectus; plenus*. Legg. III. 698. A: ἡ παντελής ... ἐλευθερία. Menex. 244. B: παντελοῦς εἰρήνης ἡμῖν γενομένης. Legg. VII. 796. B: πανοπλία ... παντελεῖ. Tim. 31. B: τῷ παντελεῖ ζῳῇ. Phil. 66. D: τάχαθόν ... ἡμῖν ἡδονὴν εἶναι πᾶσαν καὶ παντελῆ. Ax. 365. D: εἰς παντελῇ μεταβάλλων ἀναισθησίαν. Pol. III. 414. B: φύλακας παντελεῖς.

παντελῶς, *omnino, prorsus; plane*. Phaed. 82. B: παν-

τελῶς καθαρῶ ἀπύοντι. 94. A: οὐσα παντελῶς ψυχή. Soph. 248. E: τῷ παντελῶς ὄντι. Polit. 299. E: ὅτι πᾶσαι αἱ τέχνηαι παντελῶς ἂν ἀπόλουνθ' ἡμῖν. Parm. 157. C: παντελῶς ἂν ἐν εἶη. Phil. 21. A: εἰ τοῦτ' ἔχοις παντελῶς. Pol. III. 398. B: παντελῶς διαπεπεράνθαι. 414. E: ἐπειδὴ ... παντελῶς ἐξεργασμένοι ἦσαν. V. 477. A: ὅτι τὸ μὲν παντελῶς ὄν παντελῶς γνωστόν. VI. 502. D: εἰ καὶ παντελῶς ἀληθής. Tim. 25. A: παντελῶς ἀληθῶς ὁρθότατ' ἂν λέγοιτο ἡπειρος. Legg. VII. 791. C: τὴν τῶν παντελῶς παιδῶν γυμναστικήν. IX. 863. C: ὡς εἰδῶς παντελῶς περὶ ἃ μῆδ' ἰδὲ. In resp. παντελῶς γε (Pol. II. 379. B. VI. 485. D.) et παντελῶς μὲν οὖν. Parm. 155. C. Pol. III. 401. A. VI. 496. A. IX. 572. B: παντελῶς μὲν οὖν ... οἶμαι οὕτως.

πάντη (Cl. πάντη; vulg. πάντη) omnibus partibus; omnino vel prorsus; usquequaque; undique; etiam quomocumque. Phaedr. 246. A: πάντη πάντως θείας εἶναι καὶ μακρᾶς διηγέσεως. Phaed. 109. B: τὴν ὁμοιότητα τοῦ οὐρανοῦ αὐτοῦ ἐαυτῷ πάντη. Theaet. 148. C: τῶν πάντη ἀκριβῶν (v. ἄκρων). 194. A: πάντη ταύτη ψεύδεται ἡ διάνοια. Soph. 253. D: πάντη διατεταμένην. Parm. 160. B: τοῦ ἐνός γε πάντη πάντως στερομένοις. Phil. 60. C: ὧ παρὲν τοῦτ' αἰ τῶν ζώων διὰ τέλους πάντως καὶ πάντη. Conv. 195. E: καὶ ποσὶ καὶ πάντη. 196. A: πάντη περιπτύσσεσθαι. Pol. II. 381. B: ὁ θεός γε ... πάντη ἄριστα ἔχει. V. 466. D: πάντα πάντη ... κοινωνεῖν. 471. D: ὅτι ταύτη πάντη ἄμαχοι ἂν εἶεν. Tim. 29. C: πάντη πάντως ... αὐτοῖς ὁμολογουμένους ... λόγους. 56. A: ὁξύτατον ὄν πάντη πάντων. 82. B: πάσας πάντη μεταβολὰς δέχεται. 91. C: πλανώμενον πάντη κατὰ τὸ σῶμα. Critia 113. D: πάντη ἴσον ἀφροσύνας. 120. E: τὰ ... φρονήματα ἀληθινὰ καὶ πάντη μεγάλα ἐπέκτεντο. Legg. II. 669. A: ἐν γραφικῇ καὶ ἐν μουσικῇ καὶ πάντη. VI. 781. E: τὸ μὴ πάντη πάντως σκοπεῖν τὰ περὶ τοὺς νόμους. VII. 821. C: πάντη πλανωμένους. IX. 872. D: φόνων τῶν πάντη ἀρροσιωμάτων. X. 898. E: καθάπερ ἡμᾶς ἡ παρ' ἡμῖν ψυχὴ πάντη περιφέρει. Epin. 974. C: διὰ λόγων πάντων καὶ πάντη λεγομένων. Ep. VII. 325. E: φερόμενα ὁρῶντα πάντη πάντως. VIII. 354. E.

παντοδαπός, ἡ, ὄν, omnis generis, multiplex. Ion. 541. E: (ὅς) παντοδαπὸς γίγναι στρεφόμενος ἄνω καὶ κατώ. Prot. 334. B: οὕτω ... ποικίλον τί ἐστὶ τὸ ἀγαθὸν καὶ παντοδαπὸν ὥστε cet. Soph. 228. E: τὸ ... τῆς πολλῆς καὶ παντοδαπῆς ἀγνοίας πάθος. Conv. 198. B: μετὰ καλὸν καὶ παντοδαπὸν οὕτω λόγον ῥηθέντα. Pol. III. 398. A: ἀνδρα ... δυνάμενον ὑπὸ σοφίας παντοδαπὸν γίγνεσθαι. Tim. 52. D: παντοδαπὴν ... ἰδεῖν φαίνεσθαι. Pol. IX. 588. E: τὸ παντοδαπὸν θηρίον εὐωχοῦντι. Gorg. 490. B: (ἐάν) ὦμεν ... παντοδαποί. Pol. VIII. 557. B. IV. 428. B: πολ-
λαὶ ... καὶ παντοδαπαὶ ἐπιστῆμαι ἐν τῇ πόλει εἰσὶ. Phaed.

112. E: ἄλλα πολλὰ ... καὶ παντοδαπὰ ῥεύματα. Theaet. 156. B: χρώματα ... παντοδαπά. Pol. II. A: ἕκαστα τούτων παντοδαπά. Gorg. 489. C: δούλων καὶ παντοδαπῶν ἀνθρώπων. Phaed. 66. C: εἰδῶλων παντοδαπῶν. Pol. II. 373. B. Pol. II. 381. E: πολλοῖς ξένοις καὶ παντοδαποῖς ἰνδαλλόμενοι. X. 604. E. Hipp. mai. 282. C: ἐν παντοδαποῖς ἀνθρώποις. Theaet. 156. B: ὅψει ... παντοδαπαῖς. Pol. III. 408. D: οἱ παντοδαπαῖς φύσειν ὠμιληκότες. Legg. VI. 758. A: παντοδαπαῖσιν ἐπιβουλαῖς ... ἀλίσκεσθαι. Pol. II. 381. E: παντοδαποὺς φαίνεσθαι. Tim. 85. A: παντοδαποὺς ὄντας (τόπους). Gorg. 473. C: ἄλλας πολλὰς ... καὶ παντοδαπὰς λύβας. Theaet. 168. C: ἀπορίας ἀλλήλοις παντοδαπὰς παρέχονσι. Pol. II. 378. C: ἄλλας ἐχθρας πολλὰς καὶ παντοδαπὰς. III. 399. E: μὴδὲ παντοδαπὰς βάσεις (δῶκειν). Tim. 91. C: νόσους παντοδαπὰς ἄλλας παρέχεται. Phaed. 109. B: πολλὰ κοῖλα καὶ παντοδαπά. Conv. 193. E: διὰ τὸ πολλὰ καὶ παντοδαπὰ εἰρησθαι. Tim. 80. E: παντοδαπὰ ... χρώματα ἴσχει διὰ τὴν ξύμμιξιν. 87. A: παντοδαπὰ νοσήματα ψυχῆς ἐμποιοῦσι. Legg. VI. 782. A: πωμάτων ... ἐπιθυμήματα παντοδαπὰ ... γερονέειν. XII. 949. E: ἥθη κεραυνῆσαι παντοδαπά. Epin. 981. E: ζῶα ... παντοδαπα. Lys. 222. B: ὑπὸ τῆς ἡδονῆς παντοδαπὰ ἡφίει χρώματα. Ep. VII. 349. A: παντοδαπὰ χρώματα ἦκεν.

παντοδαπῶς, variis vel multis modis, multipliciter. Parm. 129. E: τὴν αὐτὴν ταύτην ἀπορίαν ἐν αὐτοῖς τοῖς εἶδεσι παντοδαπῶς πλεκομένην. Legg. VIII. 842. C: βίος ... ἄλλαις ... πόλεσι παντοδαπῶς (v. παντοδαπός) ἂν καὶ πολυλαχόθεν εἴη.

πάντοθεν, undique. Soph. 244. E. (Parm.) Critia 117. E: ἐμπόρων ἀφικνουμένων πάντοθεν.

παντοῖος, οἷα, οἶον, omnis generis, varius. Tim. 82. E: αἷμα πολὺ τε καὶ παντοῖον. Polit. 280. D: μεγάλης καὶ παντοίας ... τμήμα οὖσαν δυνάμεως. Phil. 15. D: πολλῆς οὐσης καὶ παντοίας ... μάχης. Legg. VIII. 833. B: δι' ὁρῶν τε καὶ παντοίας χώρας ἀμιλλώμενον. Phil. 30. B: πᾶσαν καὶ παντοῖαν σοφίαν ἐπικαλεῖσθαι. Conv. 209. E. Critia 112. E: κατὰ τὴν τῶν ψυχῶν παντοῖαν ἀρετήν. 113. E. Soph. 216. C: παντοῖοι φανταζόμενοι (ad Homer. Cf. Pol. II. 381. D.). Ax. 371. C: παντοῖοι ... λειμῶνες. Legg. IV. 709. A: ξυμφοραὶ παντοῖαι πίπτουσαι. Loer. 101. B: χρώματα ... παντοῖα. Polit. 273. A: ζῶων παντοίων. Legg. II. 665. E: ἐν θεάτρῳ ... καὶ παντοίοις ἀνθρώποις. X. 899. E: ἐν παντοίοις λόγοις. 887. E: ἐν συμφοραῖς παντοίαις ἐχομένων. XI. 922. D: ἐν γῆρᾳ καὶ ἄλλαις παντοίαισι τυχαῖς. Polit. 270. C: μεταβολὰς ... παντοίας. Phil. 12. C: μορφὰς ... παντοίας εἰληψε. Legg. VI. 782. A: στροφὰς ὥρων παντοίας. Theaet. 157. A: πάντα γίνεσθαι καὶ παντοῖα ἀπὸ τῆς κινήσεως. Phil. 47. A: παντοῖα μὲν χρώματα ...

ἀπεργαζόμενον. Pol. VII. 515. A: παντοῖα ἐργασμένα (ζῶα). Tim. 85. B: παντοῖα ὀνόματα εἴληφεν. Legg. V. 747. D: διὰ πνεύματα παντοῖα. VI. 782. A: ἐπιτηδεύματα παντοῖα. παντοίως, vario modo. Pol. VIII. 559. D: ποικίλας καὶ παντοίως ἐχούσας (ἡδονάς). Legg. IV. 709. A: τύχαι ... παντοίως νομοθετοῦσι τὰ πάντα ἡμῖν.

παντοπώλιον, τό, undinae. Pol. VIII. 557. D: ὥσπερ εἰς παντοπώλιον ἀφικομένῳ πολυτεσιῶν.

πάντως, omni modo (c. negat. nullo modo, ut Phaedr. 266. D.); omnino; prorsus; etiam profecto (germ. allerdings, gewiss vel wirklich). Prot. 313. B: ὅτι πάντως συνεστὶον Πρωταγόρα. Phaedr. 228. C: ὅπερ τάχα πάντως ποιήσει. Gorg. 495. B: τὸ πάντως χαίρειν. Theaet. 161. A: ἢ σὺ οἶει πάντως δεῖν τό γε σὸν τρέφειν —; Soph. 240. E: οὐ καὶ μηδαμῶς εἶναι τὰ πάντως ὄντα δοξάζεται; Crat. 411. B: πάντως φέρεσθαι. Conv. 192. B. Pol. V. 478. D: τοῦ εἰλικρινῶς ὄντος τε καὶ τοῦ πάντως μὴ ὄντος. VI. 504. E: πάντως (nos gewiss) αὐτὸ οὐκ ὀλιγάκις ἀκήκοας, νῦν δὲ ἢ οὐκ ἐννοεῖς ἢ cet. X. 611. D: πάντως (ganz) λεωβῆσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων. Tim. 26. D: πάντως ἀρμόσουσι. Critia 107. D: τῷ μὴ πείσας πάντως τὰς ὁμοιότητας ἀποδιδόντι. Legg. V. 727. D: ἢ τῆς ψυχῆς ὄντως καὶ πάντως ἀτιμία. IX. 881. D: πάντως ὡς ἂν ἐθέλωσι. Apol. 35. C: ἄλλως τε πάντως ... μάλιστα μέντοι cet. In respons. πάντως (Pol. IX. 574. B. Legg. VII. 819. E. al.), πάντως δῆπου (Gorg. 460. B. Phaedr. 75. D. Pol. III. 398. C. Alc. I. 112. B.) et πάντως που (Polit. 275. C. 300. E. Crat. 416. C. Pol. I. 339. C. al.). Cum v. πάντη, vid. h. *omnino (germ. überhaupt, im Allgemeinen). Phaedr. 272. E: καὶ πάντως λέγοντα τὸ δὴ εἰκὸς διωκτέον εἶναι. Pol. V. 454. C: ὅτι τότε οὐ πάντως τὴν αὐτὴν καὶ τὴν ἐτέραν φύσιν ἐτιθέμεθα, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ εἶδος ... μόνον ἐφυλάττομεν cet. Legg. V. 727. C: τὸ ζῆν πάντως ἀγαθὸν εἶναι. — In affirmatione ponitur ita ut verti possit wenigstens. Gorg. 497. B: πάντως οὐ σὴ αὕτη ἢ τιμὴ (nos: wenigstens wirst du nichts darunter leiden). Theaet. 146. C: πάντως γάρ, ἂν τι καὶ ἀμάρτω, ἐπανορθώσετε. 162. A: πάντως καὶ νῦν δὴ μάλ' ἐρμελῶς σοι ἐφαίνεται ὑπακούειν. 169. C. Ponitur quoque ubi nos part. ja vel ja auch usurpamus. Theaet. 143. A: πάντως ἔγωγε καὶ ἀναπαύσασθαι δεόμεναι. Polit. 268. E: καθάπερ οἱ παῖδες* πάντως οὐ πολλὰ ἐκφεύγεις παιδείας ἔτη. Conv. 173. B: πάντως δὲ (al. πάντως) ἢ ὁδὸς ἢ εἰς ἄστυ ἐπιτηδεῖα πορευομένοις καὶ λέγειν καὶ ἀκούειν. Legg. I. 625. A. Apol. 33. D: πάντως δὲ πάρεσιν αὐτῶν πολλοὶ ἐνταυθοὶ οὓς ἐγὼ ὁρῶ cet. Hipp. min. 368. B. Simili vi c. imperat. nectitur (ubi nos usurpamus part. nur). Conv. 175. B: πάντως παρατίθετε ὅ τι ἂν βούλησθε.

πάνυ, omnino, prorsus, plane; etiam valde. Prot. 338. E: τιάνυ μὲν οὐκ ἤθελεν, ὁμῶς δὲ cet. Phaedr. 229. C: οὐ

πάννυ νερόηκα. D: οὐ πάννυ εὐτυχοῦς ἀνδρός. Phaed. 57. A: οὐδεὶς πάννυ τι ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθήναζε. Theaet. 144. A: καὶ πάννυ πολλοῖς πεπλησίακα. 150. C: οὐ πάννυ τι σοφός. Phil. 51. A: οὐ πάννυ πως πείθομαι. Conv. 198. D: καὶ πάννυ δὴ μέγα ἐφρόνουν ὡς εὐ ἐρῶν. Pol. I. 330. A: ὅτι οὐτ' ἂν ὁ ἐπικρῆς πάννυ τι ῥαδίως γῆρας ... ἐνέγκοι. IV. 419. A: μὴ πάννυ τι εὐδαίμονας ποιεῖν τούτους τοὺς ἀνδρας. V. 474. D: οὐ γὰρ πάννυ γε ἐννοῶ. In resp. πάννυ γε, καὶ πάννυ γε, πάννυ μὲν οὖν et οὐ πάννυ frequentantur. Traiect. Hipp. mai. 282. E: ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πάννυ. Euthyd. 305. C: δοκεῖν πάννυ παρὰ πολλοῖς. D: πάννυ ἐξ εἰκότος λόγου. παπαῖ, lat. *parae* (in admiratione). Legg. IV. 704. B: παπαῖ (ν. παπαί), οἷον λέγεις!

πάππος, ὁ, *avus*. Pol. I. 130. B: ὁ ... πάππος τε καὶ ὁμώνυμος. Legg. IX. 856. D: πάππος καὶ πάππον πατήρ. Ib. πάππος ὁ πρὸς πατρός ἢ μητρός. Pol. I. 330. B: μέσος τις γέγονα χορηματιστῆς τοῦ τε πάππου καὶ τοῦ πατρός. Parm. 126. C: κατὰ τὸν πάππον τε καὶ ὁμώνυμον. Theaet. 175. A: ὅτι πάππων καὶ προγόνων μυριάδες ἐκάστη γέγονασιν ἀναριθμητοί. 174. E: πάππους πλουσίους ἔχων. Pol. V. 461. D.

παππῶς, ὅα, ὦον, *avitus*. Lach. 179. A: παππῶον ... ὄνομ' ἔχει.

παρά, I. c. genit. *a*; *per*. Prot. 309. B: ἡ παρ' ἐκείνου φαίνει —; 322. D: νόμον γε θὲς παρ' ἐμοῦ. Phaedr. 235. C: ὅτι ... παρὰ γε ἐμαντοῦ οὐδὲν αὐτῶν ἐννερόηκα εὐ οἶδα. 269. C: αὐτοὺς δεῖν παρ' ἐαυτῶν τοὺς μαθητὰς σφον πορίζεσθαι ἐν τοῖς λόγοις. Gorg. 489. A: ἔν' ... βεβαιώσονται ἤδη παρὰ σοῦ. Theaet. 150. D: αὐτοὶ παρ' αὐτῶν πολλὰ καὶ καλὰ εὐρόντες τε καὶ κατέχοντες. Conv. 179. B: τοῦτο ὁ Ἔρως τοῖς ἐρῶσι παρέχει γιγνόμενον παρ' αὐτοῦ. 199. B: ἀνομολογησάμενος παρ' αὐτοῦ. 202. E: τὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ ... τὰ παρὰ θεῶν. Pol. I. 332. B: ὀφείλεται ... παρὰ γε τοῦ ἐχθροῦ τῷ ἐχθρῷ ὅπερ καὶ προσήκει, κακόν τι. VI. 499. D: χαλεπὰ δὲ καὶ παρ' ἡμῶν ὁμολογεῖται. Menex. 236. E: ἐργων ... εὐ πραχθέντων ... μνήμη καὶ κόσμος τοῖς πράξεσι γίγνεται παρὰ τῶν ἀκουσάντων. **apud* (proprie *Seite*). Phaedr. 232. A: τῆς παρὰ τῶν ἀνθρώπων (δόξης). Pol. X. 612. D: ὥσπερ ἔχει δόξης καὶ παρὰ θεῶν καὶ παρὰ ἀνθρώπων. Cum pron. person. est i. q. pronomen possess. Soph. 265. D: ἄνευ τῶν παρ' ἡμῶν λόγων. Conv. 197. E: οὗτος ... ὁ παρ' ἐμοῦ λόγος. 219. A: τὰ μὲν παρ' ἐμοῦ ... ταῦτ' ἐστίν. Tim. 48. C: τό γε παρ' ἡμῶν. 85. E: τῇ παρ' αὐτῆς θερμότητι κρατήσασα τὰς ἰσας. II. cum dat. *in, apud; iuxta*. Prot. 337. B: εὐδοκμεῖν μὲν γὰρ ἐστὶ παρὰ ταῖς νυνχαῖς τῶν ἀκούοντων. Phaedr. 243. E: οὗτος παρὰ σοὶ μᾶλα πλεονάζει ἀεὶ πάρεστιν. Gorg. 510. E: καὶ παρὰ τούτῳ μέγα δυνήσεται. Theaet. 170. D: κρίνας τι παρὰ παντῶ. Soph.

251. D: ἐν τοῖς παρ' ἡμῶν λόγοις. Phil. 29. E: τὸ παρ' ἡμῶν σῶμα. Conv. 223. A: ὥστε παρ' ἑαυτῷ τουτονὶ κατακεῖσθαι. Pol. II. 364. B: ὡς ἔστι παρὰ σφίσι δύναμις ἐκ θεῶν ποριζομένη cet. III. 413. C: τίνες ἄριστοι φύλακες τοῦ παρ' αὐτοῖς δόγματος. VII. 523. A: ἃ ... διαίρεσθαι παρ' ἑμμανῶ ἀγωγὰ τε εἶναι cet. Ion. 535. B: παρὰ τοῖς πράγμασιν οἰεταί σου εἶναι ἡ ψυχὴ οἷς λέγεις ἐνθουσιάζουσα. III. cum accus. ad; iuxta, prope. Prot. 311. E: ὡς τίς γεννησόμενος ἔρχει παρὰ τὸν Προταγόραν; Phaedr. 229. B: παίζειν παρ' αὐτά. Gorg. 511. E: παρὰ τὴν θάλατταν ... περιπατεῖ. Phaed. 116. B: ἡνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία. Ib. αὐτὸς ... ἔχε παρ' ἡμᾶς. Soph. 230. B: τιθέασι παρ' ἀλλήλας. Conv. 175. C: δεῦρ' ... παρ' ἐμὲ κατέκειτο. Pol. VII. 514. A: τὴν εἴσοδον ἐχοῦσιν μακρὰν παρ' (längs) ἅπαν τὸ σπήλαιον. VIII. 550. A: ὁρῶν τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτοῦ ἐγγύθεν παρὰ τὰ τῶν ἄλλων. Tim. 88. E: ἐχθρόν παρ' ἐχθρόν τιθέμενον. Legg. XII. 947. D: κλίνας παρ' ἀλλήλας ... κειμένας. Etiam in. Prot. 325. D: παρ' ἕκαστον καὶ ἔργον καὶ λόγον διδάσκοντες cet. Parm. 144. E: δὴ ὅντε αἰ παρὰ πάντα. Pol. IV. 424. B: (ὅπως ἂν) παρὰ πάντα αὐτὸ φιλάττωσι. — Ad (in comparatione. germ. gegen, h. e. in Vergleichung mit). Phaedr. 276. E: παγκάλλην λέγεις παρὰ φανύλην παιδίον. Pol. IV. 435. A: παρ' ἀλλήλα σκοποῦντες. IX. 584. A: φαίνεται ... παρὰ τὸ ἀλγεινὸν ἡδύ. Saepius contentionis habet significationem. Phaedr. 236. D: γελοῖος ἔσομαι παρ' ἀγαθὸν ποιητὴν (ita cum eo contendam) ἰδιώτης αὐτοσχεδιάζων περὶ τῶν αὐτῶν. Conv. 214. C: μεθύοντα ... ἄνδρα παρὰ νηφόντων λόγους παραβάλλειν μὴ οὐκ ἐξ ἴσου ἤ. — Prae (i. q. plus vel potius quam). Pol. V. 468. C: (ὅτι) αἰρέσεις τῶν τοιούτων πολλάκις παρὰ τοὺς ἄλλους ἔσονται. Apol. 28. C: ὅς τοσοῦτον τοῦ κινδύνου κατεφρόνησε παρὰ τὸ αἰσχρόν τι ὑπομεῖναι ὥστε cet. Theag. 128. B: τοῦτο ... τὸ μάθημα παρ' ὄντινον ποιῶμαι δεινὸς εἶναι. Lach. 183. C: οὔτοι ... παρὰ τοὺς ἄλλους οὕτω σφόδρα εἰς τοῦτο δεδυστηγέκασι. Ion. 539. E. — Praeter. Phaedr. 235. C: αἰσθάνομαι παρὰ ταῦτα ἂν ἔχειν εἰπεῖν ἕτερα μὴ χεῖρω. Phaed. 24. A: παρὰ πάντα ταῦτα ἕτερόν τι. 107. A: οὐκ οὐν ἔγωγε ... ἔχω παρὰ ταῦτα ἄλλο τι λέγειν. Theaet. 167. A: οὔτε ἄλλα παρ' ἃ ἂν πάσχη. Legg. III. 693. B. VII. 788. B: ἕτερα παρὰ τὰς τοῦ νομοθέτου ξυμβουλὰς παραγενόμενα. Etiam contra. Prot. 335. B: παρὰ τὰ σοὶ δοκοῦντα. Phaedr. 233. A: παρὰ τὸ βέλτιον. Polit. 295. C: παρὰ δόξαν. D: παρὰ τὴν ἐλπίδα. 296. D: ἡ κατὰ γράμματα ἢ παρὰ γράμματα. Pol. V. 466. D: παρὰ φύσιν. Legg. XI. 941. A: παρὰ νόμον. Etiam aliter vel contra atque. Crat. 391. A: τοσοῦτον ... ἢδη φαίνεται παρὰ τὰ πρότερα. Pol. VII. 529. C: δεῖν ἀστρονομίαν μανθάνειν παρὰ ἃ νῦν μανθάνουσιν. — Etiam verti potest in vel ad, ut Polit. 296. B: τὸ παρὰ τὴν τέχνην λε-

γόμενον ἁμάρτημα. C: τὸ παρὰ τὴν πολιτικὴν τέχνην ἁμάρτημα. — *Per* (in tempore vel re durante). *Phaed.* 116. D: παρὰ πάντα μοι τὸν χρόνον προσήει (Id. *Menex.* 249. C.). *Pol.* III. 412. D: παρὰ πάντα τὸν βίον. Id. *Legg.* IV. 717. C. *Eryx.* 396. B: παρ' ὅλον τὸν βίον. — *In* (ut in dies). *Legg.* IV. 705. A: τὸ μὲν παρ' ἐκάστην ἡμέραν ἰδύ, μάλα γε μὴν ὄντως ἀλμυρόν ... γειτόνημα. — *Cum* v. ὀνομάζειν est Lat. a. *Crat.* 399. A: παρ' ἃ βουλόμεθα ὀνομάζοντες. — *Cum* adiect. *Pol.* VIII. 546. D: παρ' ἑλαττον τοῦ δέοντος ἡγησάμενοι τὰ μουσικῆς. *Apol.* 36. A: οὐ γὰρ ὥμην ἔγωγε οὕτω παρ' ὀλίγον ἔσεσθαι, ἀλλὰ παρὰ πολύ. — Πάρα, i. e. πάρεστι. *Charm.* 165. A: πάρα δ' αἷτη.

παραβαίνω, *niagro*, *violo*. *Crit.* 52. D: ἄλλο τι οὖν ... ἢ ... ὁμολογίας παραβαίνεις; *Critia* 119. D: εἴ τις τι παραβαίνοι. *Legg.* IV. 714. D: ὅς ἂν ταῦτα τὰ τεθέντα παραβαίνη. *Critia* 120. C: παραβαίνειν. *Theaet.* 183. D: ὁμολογίας παραβαίνοντας. *Critia* 120. A: εἴ τις τι πρότερον παραβεβηκώς εἴη. *Crit.* 53. A: ταῦτα παραβάς. E: νόμους τοὺς μεγίστους παραβάς. 54. C. *Critia* 120. A: μηδὲν τῶν γραμμάτων ... παραβήσεσθαι.

παραβάλλω, *adiicio*, h. e. *appono*, *proiicio* et *iniicio*. *Phaedr.* 247. E: παρέβαλεν ἄμβροσίαν. *Prot.* 334. B: οἶον ... ἢ κόπρος πάντων τῶν φυτῶν ταῖς μὲν ῥίζαις ἀγαθὸν παραβαλλομένη. *Med. Pol.* II. 372. B: μάζας γενναίας ... ἐπὶ κάλαμόν τινα παραβαλλόμενοι. **admoveo*, *intendo* vel *figo* (ut Lat. *animus*, *oculos* al. *adiicere*, germ. *hinrichten* vel *auf etwas richten*). *Conv.* 221. C: τῷ φθαλμῷ παραβάλλων (*oculos figens*, germ. *starren Blickes*). *Pol.* VII. 531. A: παραβάλλοντες τὰ ὄψα. *Phaed.* 103. A: παραβαλὼν τὴν κεφαλὴν καὶ ἀκούσας. — *Intrans.* est *accedo* (*Lys.* 203. B: οὐ παραβάλλεις;), *occuro* (*Pol.* VIII. 556. C: ὅταν παραβάλλωσιν ἀλλήλοις οἱ τε ἄρχοντες καὶ οἱ ἀρχόμενοι ἢ ἐν ὁδῶν πορείαις ἢ ἐν ἀλλαῖς τισὶ κοινωνίαις) et in re pos. *accido*. *Pol.* VI. 499. B: πρὶν ἂν τοῖς φιλοσόφοις τούτοις ... ἀνάγκη τις ἐκ τύχης παραβάλῃ. **compono*, *comparo*. *Conv.* 214. C: μεθύοντα ... ἄνδρα παρὰ νηφόντων λόγους παραβάλλειν (i. e. *ebrium virum cum sobriis componere ut dicendo cum eis contendat*). *Eryx.* 405. C: εἴ τις αὐτὸν πρὸς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον παραβάλλον σκοποῖτο cet. *Polit.* 278. B: παραβάλλοντας. *Pol.* II. 375. D: ἐν ᾧ (i. q. ἐν τούτῳ ὃ) ἡμεῖς παρεβάλλομεν τῇ φύλακι. *Gorg.* 472. C: παραβαλόντες οὖν παρ' ἀλλήλους σκεψώμεθα cet. 475. E: ὁ ἔλεγχος παρὰ τὸν ἔλεγχον παραβαλλόμενος. *Demod.* 383. A: τοὺς ... λόγους παραβαλλομένους ... ἄμεινον κρίνεσθαι.

παραβλαστάνω, *adnascor*. *Pol.* IX. 573. D: ἄρ' οὖν οὐ πολλὰ καὶ θεινὰ παραβλαστάνουσιν ἐπιθυμίαι —;

παραβοηθεῖα, ἢ, *adiumentum*. *Legg.* VI. 778. A: ἐπιτηδειότητι πρὸς ἐκάστας τὰς τῶν ἔργων παραβοηθείας.

παρὰβοηθῶ, *iuxta* vel *ex altera parte adiuvō*. Pol. IX. 572. E: τοὺς δ' αὖ παρὰβοηθοῦντας (*antec. βοηθοῦντα*).

παρὰβολή, ἡ, *comparatio*. Phil. 33. B: ἐν τῇ παρὰβολῇ τῶν βίων. **occursus* vel *concurso*. Tim. 40. C: χορείας ... τούτων αὐτῶν καὶ παρὰβολὰς ἀλλήλων.

παρὰγγέλλω, *nuntio*, *denuntio*, *indico*; *praecipio*, *iubeo*; *admoneo*; *constituo cum aliquo* (*germ. sich verabreden*). Critia 108. B: ταῦτόν ... καί μοι παρὰγγέλλεις ὅπερ τῷδε. Polit. 286. B: δεύτερον ... ὁ λόγος ἀγαπᾷν παρὰγγέλλει. Pol. III. 415. B: τοῖς ... ἄρχουσι καὶ πρῶτον καὶ μάλιστα παρὰγγέλλει ὁ θεὸς ὅπως cet. VII. 524. A. Phaed. 59. E: παρὰγγέλλουσιν ὅπως αὖ ... τελευτήσῃ. Pol. VIII. 556. D: ἄλλον ἄλλω παρὰγγέλλειν ... ὅτι cet. Legg. V. 732. C: παρὰγγέλλειν δὲ (χορὴ) παντὶ πάντ' ἄνδρα. IX. 860. A: οἱ γὰρ ... νόμοι παντὶν ἐναντιώτατα παρὰγγέλλειν δόξειαν ἂν τοῖς νῦν λεγόμενοις. Crit. 50. D: παρὰγγέλλοντες τῷ πατρὶ τῷ σὺ σε ἐν μουσικῇ ... παιδεύειν. Pol. IV. 442. C: ὁ ... ταῦτα παρὰγγέλλεν. Ep. VII. 350. B. Pol. IV. 429. C: ἃ τε καὶ οἷα ὁ νομοθέτης παρὰγγέλλει ἐν τῇ παιδείᾳ. Phaed. 59. E: παρὰγγέλλαμεν ... ἀλλήλοις ἥκειν ὡς προαίαιτα εἰς τὸ εἶωθος. 116. C: ἐπειδὴν αὐτοῖς παρὰγγείλω πίνειν τὸ φάρμακον. Legg. VI. 764. A: ἐὰν μὴ τι παρὰγγείλωσιν οἱ ἄρχοντες πᾶσιν ἐν τίνος ἀνάγκῃς ξυιέναι. Tim. 70. B: τοῦ λόγου παρὰγγείλαντος ὥς τις (v. εἴ τις) ἄδικος περὶ αὐτὰ γίγνεται πράξις. Conv. 180. C: τὸ ἀπλῶς οὕτως παρὰγγέλλθαι ἐγκωμιάζειν Ἑρώτα. Phaed. 116. E: ἐπειδὴν παρὰγγελθῇ αὐτοῖς. Pol. IV. 442. C: ὅταν αὐτοῦ τὸ θυμοειδὲς διασωσῇ ... τὸ ὑπὸ τοῦ λόγου παρὰγγελθὲν δεινόν τε καὶ μὴ. Tim. 90. E: τὰ νῦν ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς παρὰγγελθέντα διεξελθεῖν.

παράγγελσις, ἡ, *imperatum* (*Parole*). Legg. XII. 942. B: εἰς τε φυλακὰς καὶ παραγγέλλοις.

παράγιγνομαι, *adsum*, *intersum*; *insum*; *praesto sum*. Legg. II. 653. A: ἐν οἷς ἀρετὴ ψυχῇ καὶ κακία παρὰγίγνεται πρῶτον. Phaed. 60. B: τῷ ἅμα μὲν αὐτῷ μὴ ἐθέλειν παρὰγίγνεσθαι τῷ ἀνθρώπῳ. 90. D: διὰ τὸ παρὰγίγνεσθαι τοιοῦτοις τισὶ λόγοις cet. Soph. 247. B: τό γε δυνατόν τῳ παρὰγίγνεσθαι καὶ ἀπογίγνεσθαι. Pol. X. 604. C. Alc. I. 126. A: τίνος παρὰγίγνομένου ἢ ἀπογίγνομένου; Phaedr. 271. E: παρὰγίγνομένον ... δαισθανόμενος. Legg. II. 653. B: τὴν παρὰγίγνομένην πρῶτον παισὶν ἀρετὴν. Pol. V. 456. E: μουσικῇ τε καὶ γυμναστικῇ παρὰγίγνομένη. Prot. 337. A: τοὺς ἐν τοιοῖσδε λόγοις παρὰγίγνομένους. Lach. 183. C: οὐ πάνν ὀλίγοις ἐγὼ τούτων παρὰγέγονα ἐν αὐτῷ τῷ ἔργῳ. Legg. III. 702. B: σὺ ... παρὰγέγονας cet. Pol. IX. 577. A: παρὰγεγονότος ἐν ... ταῖς κατ' οἰκίαν πράξεσιν. Conv. 173. B: παρὰγέγονει δ' ἐν τῇ συνοουσίᾳ. Soph. 217. C: οἶόν ποτε καὶ Παρμενίδῃ ... παρὰγεγόνῃ. Pol. I. 329.

B. Charm. 153. C. Phaed. init. αὐτὸς ... παρεγένον Σωκράτει —; Conv. 172. B: σὺ αὐτὸς παρεγένον τῇ συνουσίᾳ ταύτῃ ἢ οὐ; Charm. 153. C: παρεγένον μὲν ... τῇ μάχῃ. Legg. II. 653. A: ἐντυχὴς ὅτῳ καὶ πρὸς τὸ γῆρας παρεγένετο. Lach. 189. E. Phaed. 59. C: παρεγένοντο. Pol. VI. 507. C: ὁ ἐὰν μὴ παραγένηται τρίτον cet. Euthyd. 301. A: ἐὰν ... παραγένηται σοὶ βούς. Phaed. 59. C: σχεδὸν τι ὀφμαι τούτους παραγενέσθαι. Conv. 172. C. Pol. X. 615. C: παραγενέσθαι ἐρωτωμένῳ ἑτέρῳ ὑπὸ ἑτέρου. Gorg. 458. D: πολλοῖς ἤδη λόγοις παραγενομένος. Phaed. 58. E. Theaet. 199. D: ἐπιστημῆς παραγενομένης. Gorg. 506. C: τοῦτο οὐ παραγενομένου ἡδόμεθα. Pol. II. 368. B: παραγενομένον δικαιοσύνη κακηγορουμένη. Theaet. 199. D: ἄγνοιαν παραγενομένην. Legg. I. 644. B: ὡς πρῶτον τῶν καλλίστων τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσι παραγιγνόμενον. Phaed. 58. C: τίνες οἱ παραγενομένοι τῶν ἐπιτηδείων τῷ ἀνδρὶ; Polit. 311. B: τούτοις μὴ παραγενομένοις ἀμφοῖν. Conv. 172. B: τῶν τότε ἐν τῷ συνδείπνῳ παραγενομένων. Epin. 985. C: δόξαις παραγενομέναις. Euthyd. 301. E: ἄρ' αὖ μοι ποτε αὕτη παραγενήσεται ὥστε μοι οἰκεία γενέσθαι; *accido, contingo; evenio; obtingo. Pol. IV. 439. D: ἄρ' οὖν οὐ ... τὰ ... ἄγοντα καὶ ἔλκοντα διὰ παθημάτων τε καὶ νοσημάτων παραγίγνεται; Men. 71. A: εἰδ' ὅτῳ τρόπῳ παραγίγνεται (ἀρετὴ). 100. B: οἷς παραγίγνεται. Theaet. 186. C: τὰ δὲ περὶ τούτων ἀναλογίσματα ... μόγις ... διὰ πολλῶν πραγμάτων καὶ παιδείας παραγίγνεται, οἷς ἂν καὶ παραγίγηται. De virt. 379. B: κινδυνεύει οὔτε φύσει οὔτε μαθήσει ἡ ἀρετὴ τοῖς ἀνθρώποις παραγίγνεσθαι. Men. 99. E: θεῖα μοῖρα παραγιγνομένη (ἀρετὴ) ἄνευ νοῦ. 86. D: ἢ ὡς τίνι ποτὲ τρόπῳ παραγιγνομένης τοῖς ἀνθρώποις τῆς ἀρετῆς. Crat. 396. C: ὅθεν δὴ καὶ φασιν ... τὸν καθαρὸν νοῦν παραγίγνεσθαι οἱ μετεωρολόγοι. Epin. 978. C: πολλοῖς δὲ ἄλλοις αὐτῶν τῶν ζώων οἷδ' εἰς αὐτὸ τοῦθ' ἢ φύσει παραγέγονεν ὥστε μαθεῖν cet. Theaet. 197. C: δύναμιν ... αὐτῷ περὶ αὐτὰς παραγεγόνεσθαι. Legg. X. 888. B: τόδε ... σοὶ παραγεγονὸς αὐτῶν πολλοῖς φράζοιμι ἂν. Ep. VII. 327. E: τίνας γὰρ καιροὺς ... μείζους περιμενουμένον τῶν νῦν παραγεγονότων θεῖα τινὲ τύχη; Theag. 130. C: ἤνικα δὲ σοὶ παρεγένετο cet. Alc. II. 141. D: σπονδάσαντες τοῦτ' αὐτοῖς παραγενέσθαι. Legg. VII. 788. B: ῥαδίως ὑπὸ τῆς ἐκάστων λύπης τε καὶ ἡδονῆς ... ἕτερα παρὰ τὰς τοῦ νομοθέτου συμβουλὰς παραγενομένα. Soph. 234. E: ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς πράξεσιν ἔργων παραγενομένων. Legg. V. 732. D: ἀεὶ πάνθ' αὐτοῖς παραγενήσεσθαι μετ' ἀγαθῆς τύχης.

παρὰ γράφω, *adscribo*. Legg. VI. 785. A: παρὰ γεγράφω (ὁ πρῶτος ἐνιαυτός) δ' ἐν τοίχῳ λελευνκωμένῳ cet.

παράγω, *adduco; induco; profero*. Phaedr. 261. A: δεῦρο αὐτοὺς παράγων ἐξέταζε. Alc. II. 147. D: παράγων

τὸ κακῶς ... ἀντὶ τοῦ κακοῦ. Hipp. mai. 298. D: μηδὲν τὸ τῶν νόμων εἰς μέσον παράγοντες. Legg. IV. 713. B: διὸ καὶ παρήγαγον αὐτὴν εἰς τὸ μέσον τοῖς λόγοις. VI. 757. B: τὴν μὲν ἑτέραν εἰς τὰς τιμὰς πᾶσα πόλις ἱκανὴ παραγάγειν καὶ πᾶς νομοθέτης. Pol. II. 359. C: νόμῳ δὲ καὶ βίᾳ παραίγεται (ἢ φύσις) ἐπὶ τὴν τοῦ ἴσου τιμὴν. Med. Legg. VIII. 836. C: μαρτυρα παραγόμενος τὴν τῶν θηρίων φύσιν. *deflecto; perduco, flecto (ut animum). Pol. II. 365. E: ὡς εἰδὼν οἱοί θυσίαις ... παράγεσθαι. VIII. 550. D: τοὺς νόμους ἐπὶ τοῦτο παράγουσιν. Legg. X. 885. C: εὐχαῖς παραάγεσθαι. Alc. II. 149. E: οὐ γὰρ ... τοιοῦτόν ἐστι τὸ τῶν θεῶν ὥστε ὑπὸ δαίρων παραάγεσθαι οἷον κακὸν τοκοιστήν. Legg. X. 885. B: θυσίαις τε καὶ εὐχαῖς παραγομένους. *in fraudem induco. Phaedr. 262. D: ὡς ἂν ὁ εἰδὼς τὸ ἀληθὲς προσπαίξῃεν ἐν λόγοις παράγοι τοὺς ἀκούοντας. Pol. II. 383. A: μήτε ἡμᾶς ψεύδεσι παραάγειν ἐν λόγῳ ἢ ἐν ἔργῳ. VI. 487. B: παρ' ἑκάστον τὸ ἐρώτημα σμικρὸν παραγόμενοι. *flecto (ut nomen), mulo. Crat. 400. C: οὐδὲν δεῖν παράγειν οὐδὲ γράμμα. Gorg. 493. A: παράγων τῷ ὀνόματι. Crat. 407. C: παραγαγὼν ... ὕστερον ἐπὶ τὸ κάλλιον. 398. C: σμικρὸν γὰρ παρήνται αὐτῶν τὸ ὄνομα. 416. B: μήκει τοῦ οὐ παρήνται. 398. D: σμικρὸν παρηγμένον ἐστὶν ὀνόματος χάριν. 419. D: ὑπὸ χρόνου δὲ τερπνὸν παρηγμένον.

παραγωγή, ἡ, in eo ponitur qui deflectitur vel perducitur. Pol. II. 364. D: τῆς τῶν θεῶν ὑπ' ἀνθρώπων παραγωγῆς. *delictum, peccatum. Legg. V. 741. D: ἵν' αἱ παρὰ ταῦτα ἐκάστοτε παραγωγαὶ γιγνώμεναι μὴ λανθάνωσιν αὐτούς.

παράδειγμα, τὸ, argumentum vel documentum; exemplar (Vorbild). Polit. 277. D: παραδείγματος ... αὐ' μοι καὶ τὸ παράδειγμα αὐτὸ δεδέχμεν. Pol. IX. 592. B: ἀλλ' ... ἐν οὐρανῷ ἴσως παράδειγμα ἀνάκειται τῷ βουλομένῳ ὁρᾶν. Legg. II. 663. E: καίτοι μέγα γ' ἐστὶ νομοθέτῃ παράδειγμα τοῦ πείσειν cet. IX. 854. E: τοὺς δὲ ἄλλους παράδειγμα ὀνήσει γενόμενος ἀκλεῖς cet. 862. E: παράδειγμα ... τοῦ μὴ ἀδικεῖν τοῖς ἄλλοις γενόμενοι. Soph. 235. D: κατὰ τὰς τοῦ παραδείγματος συμμετρίας. Pol. V. 472. C: παραδείγματος ... ἐνεκα ἐξητούμεν αὐτὸ τε δικαιοσύνην οἷόν ἐστι cet. Tim. 29. B: περὶ τε εἰκόνας καὶ περὶ τοῦ παραδείγματος. 48. E: ἐν μὲν ὡς παραδείγματος εἶδος ὑποτεθέν. Prot. 330. B: εἴπερ τῷ παραδείγματι γε ἔοικεν. Gorg. 525. B: παραδείγματι ἄλλοις γίγνεσθαι. Polit. 278. E: ἐν σμικρῷ ... ἄλλῳ παραδείγματι. Pol. VI. 500. E: οἱ τῷ θεῷ παραδείγματι χρώμενοι ζωγράφοι. Tim. 28. B: γεννητῷ παραδείγματι προσχρώμενος. Prot. 326. D: κατὰ τοὺς ζῆν κατὰ παράδειγμα. Theaet. 154. C: σμικρὸν λαβε παράδειγμα. Soph. 218. D: βούλει ... πειραθῶμεν παράδειγμα αὐτὸ θέσθαι τοῦ μειζονος; 251. A: παράδειγμα εἰπέ. V. 472. D: γράψας παράδειγμα οἷον ἂν εἴη ὁ κάλλιστος ἀν-

δουσιος. Ib. οὐ καὶ ἡμεῖς ... παρὰδείγμα ἱκανοῦμεν λόγῳ ἀγαθῆς πόλεως; Legg. VII. 801. B: τίς οὖν πᾶσι παρὰδείγμα εἰσέσθαι φέρειν τοῦτον τὸν λόγον; Apol. 23. A: ἔμε παρὰδείγμα ποιούμενος. Ep. VII. 332. B: ἴθεός ... παρὰδείγμα εἶον χορὰν τὸν νομοθέτην ... ἀγαθὸν γίγνεσθαι. Gorg. 525. D: ἐκ τούτων τὰ παρὰδείγματα γίγνεται. Polit. 278. B: παρὰδείγμαθ' οὕτω γιγνόμενα. Theaet. 176. E: παρὰδείγματων ... ἐν τῷ ὄντι ἰσχυρίων. Legg. XII. 961. E: οὐδὲν ... πολλῶν δὲ τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα παρὰδείγματων. Polit. 277. D: χαλεπὸν ... μὴ παρὰδείγμασι γῶμενον ἱκανῶς ἐνδείκνυσθαι τι τῶν μεζόνων. Pol. VII. 529. D, Phaedr. 262. C: οὐκ ἔχοντες ἱκανὰ παρὰδείγματα. Theaet. 202. E: ὥσπερ γὰρ ὁμήρους ἔχομεν τοῦ λόγου τὰ παρὰδείγματα. Parm. 132. D: τὰ ... εἶδη ταῦτα ὥσπερ παρὰδείγματα ἐστάναι ἐν τῇ φύσει. Pol. III. 469. B: ἅτε οὐκ ἔχοντες ἐν ἐαυτοῖς παρὰδείγματα ὁμοιοπαθεῖ τοῖς πονηροῖς. VIII. 561. E: παρὰδείγματα πολιτείων τε καὶ τρόπων πλείστα ἐν αὐτῷ ἔχοντα. X. 617. D: βίων παρὰδείγματα. Legg. IX. 876. E: δοῦναι τὰ παρὰδείγματα τοῖσι δυνασταῖς τοῦ μήποτε βαινεν ἔξω τῆς δίκης. Men. 77. B: τὰ ... παρὰδείγματι παρ' ἐμοῦ εἰληφας.

παρὰδείκνυμι, exhibeo, represento. Legg. VIII. 829. E: χορὰ ... ἀναφέρειν παρὰδείκνυντα ἐαυτῷ τὸν νομοθέτην τῷ λόγῳ.

παρὰδέχομαι, suscipio. Charm. 162. E: παρὰδέχομαι (τὸν λόγον). Ib. (εἰ) παρὰδέχει τὸν λόγον. Polit. 269. D: ἔργα ἀλλότρια παρὰδεχόμενοι. * recipio, admitto. Pol. VIII. 552. A: ὅσα δὲ τούτων πάντων τῶν κακῶν εἰ τόδε μέγιστον αὐτῇ πρώτη παρὰδέχεται. Pol. X. 695. B: καὶ οὕτως ἤδη ἂν ἐν δίκῃ οὐ παρὰδεχόμεθα εἰς μέλλονσαν ἐννομεῖσθαι πόλιν. Legg. XI. 935. D: τὴν τῶν κορυφῶν προθυμίαν τοῦ γέλοιου εἰς τοῖς ἀνθρώποις ἔχουν ἢ παρὰδεχόμεθα —; Pol. X. 595. A: το μὴδ' αὖ παρὰδέχεται αὐτῆς ὅση μιμητική. Legg. II. 672. A: (ὧς) εἰς πόλιν οὐκ ἀξία παρὰδεχέσθαι. Phaedr. 275. C: ὁ παρὰδεχόμενος. Pol. III. 399. D: αἰλοποιούς ... παρὰδεῖμι εἰς τὴν πόλιν; Euthyd. 304. B: παρὰδεξέσθον. Theaet. 155. C: εἴπερ καὶ ταῦτα παρὰδεξόμεθα. Pol. III. 394. D: εἴτε παρὰδεξόμεθα τραγωδίαν τε καὶ κορυφῶν εἰς τὴν πόλιν, εἴτε καὶ οὐ. VIII. 568. B. X. 595. A: παντός γὰρ μᾶλλον οὐ παρὰδεκτέα τῶν (ποιήσις μιμητική). II. 378. D: διομαχίας ... οὐ παρὰδεκτέον εἰς τὴν πόλιν. X. 697. A. * accipio, percipio. Legg. IV. 713. C: γῆρην ... παρὰδεδέρμεθα τῆς τῶν τότε μοχαιρίας ζωῆς. Ep. II. 319. E: τοιοῦτοι (τοιοῦτοι;) οἱ παρὰδεδεγμένοι εἰσὶν αὐτῶν (τ. οὐνοῖσιν). Tim. 23. D: ὁπίσθων ... ἡμεῖς ἀποχὴν παρὰδεξόμεθα.

παρὰδίδωμι, trado (etiam aliquem instituendum et, ut Lat. trado, praecipio, doceo, praebeo; committo. dedo (recipr.

dedo me). Pol. I. 331. D: παραδίδωμι ὑμῖν τὸν λόγον. Euthyd. 285. C: παραδίδωμι ἐμαντὸν Διονυσόδωρον τοῦτω. Prot. 312. C: οὐδὲ ὅτω παραδίδως τὴν ψυχὴν οἶσθα. Critia 106. B: παραδίδομεν ... Κριτία τὸν ἐξῆς λόγον. Prot. 320. A: οὔτε τῷ ἄλλῳ παραδίδωσιν. Crat. 388. D: τίς παραδίδωσιν ἡμῖν τὰ ὀνόματα οἷς χρῶμεθα. Phil. 51. B: ὅσα ... τὰς πληρώσεις ... καθαράς λυπῶν παραδίδωσιν. Phaed. 82. C: οὐ παραδιδόασιν αὐταῖς (τ. ἐπιθυμίαις) ἐαυτοὺς. Alc. I. 117. E: ἄλλοις παραδιδόασιν. Euthyd. 290. C. D. Legg. XII. 958. B: τῷ νικῶντι τὰ τοῦ ὄφλοντος παραδιδότω χρήματα. IX. 866. C: τῷ τοῦ παθόντος ἐγγύτατα γένει παραδιδόντων (τὴν οὐσίαν). Charm. 172. D: (εἰ) ἂ ... μὴ ἐπίσταντο, ἄλλοις παραδιδοῖεν τοῖς ἐπισταμένοις. Pol. X. 605. B: ὅταν τις μοχθηροῖς ἐγκρατεῖς ποιῶν παραδιδῷ τὴν πόλιν. Tim. 88. D. Legg. VI. 765. D: ὅπόσ' ἂν αὐτοῖς πέμπωσι καὶ παραδιδῶσιν οἱ φρουροῦντες τετραπενυμένα. Prot. 319. E: ταύτην τὴν ἀρετὴν ... οὐχ οἶοί τε ἄλλοις παραδιδόναι. Phaedr. 268. D: διδάσκων αὐτὰ τραγωδίας ποιῇσιν οἶεται παραδιδόναι. Phaed. 84. A: αὐτὴν (τ. ψυχὴν) παραδιδόναι ταῖς ἡδοναῖς ... ἐαυτὴν πάλιν αὐ ἐγκαταδεῖν. Legg. VII. 811. E: τοὺς νέους αὐτοῖς παραδιδόναι διδάσκειν τε καὶ παιδεύειν. XII. 964. E: φρουροῦντας ... παραδιδόναι (mandare) ... τὰς αἰσθήσεις ταῖς μνήμαις. Euthyd. 291. C: παραδιδόναι ἄρχην τῶν ἔργων cet. Crat. 388. D: ὁ παραδιδούς αὐτὰ (τὰ ὀνόματα). Pol. VIII. 561. B: τῇ παραπιπτούσῃ αἰὲ ... τὴν ἐαυτοῦ ἀρχὴν παραδιδούς. Critia 114. D. Pol. VII. 522. A: κατὰ ... ἁρμονίαν εὐαρμοσίαν τινά, οὐκ ἐπιστήμην, παραδιδούσα. Theaet. 198. B: καλούμεν γε παραδιδόντα μὲν διδάσκειν, παραλαμβάνοντα δὲ μανθάνειν. Legg. VII. 813. A: ἡδονὴν εὐτυχίᾳ ταῖς πόλεσι παραδιδόντα ὠφελεῖν. VI. 758. B: διαδεχομένους αἰὲ καὶ παραδιδόντας. 776. B: καθάπερ λαμπάδα τὸν βίον παραδιδόντας ἄλλοις ἐξ ἄλλων. Pol. VI. 501. C: ὅτι τὰς πόλεις αὐτῷ παρεδίδομεν. Critia 112. C: ἐν οἷς ... καταγερῶντες ἄλλοις ὁμοίοις τὰς αὐτὰς αἰὲ παρεδίδοσαν. Tim. 77. C: τῶν αὐτοῦ τι λογίσασθαι κατιδόντι φύσιν οὐ παραδέδωκεν ἡ γένεσις. Epin. 987. D. Gorg. 457. B: ἐκεῖνος ... ἐπὶ δικαίᾳ χρεῖᾳ παρέδωκεν. Pol. VIII. 550. B: τὴν ἐν ἐαυτῷ ἀρχὴν παρέδωκε τῷ μέσω cet. Tim. 42. D: τοῖς νέοις παρέδωκε θεοὶ σώματα πλάττειν. Critia 119. C: ὡς ὁ νόμος αὐτοῖς παρέδωκε. Legg. VII. 805. E: πάντα χρήματα παρέδομεν ταῖς γυναιξὶ διαταμιεύειν. Gorg. 456. E: ἐκεῖνοι ... παρέδωσαν ἐπὶ τῷ δικαίῳ χρῆσθαι τούτοις (τ. ὅπλοις) πρὸς τοὺς πολεμίους cet. Phil. 16. C: ταύτην φήμην παρέδωσαν ὡς cet. E: οἱ ... θεοὶ ... οὕτως ἡμῖν παρέδωσαν σκοπεῖν καὶ μανθάνειν καὶ διδάσκειν ἀλλήλους. Pol. X. 600. B: τοῖς ὑστέροις ὁδὸν τινα παρέδωσαν βίου Ὀμηρικὴν. Tim. 44. D. Gorg. 474. A: ἐμοὶ ἐν τῷ μέρει παράδος (ἐλεγχον).

Legg. IX. 871. E: τοῖς ἄρχουσι ... κτεῖναι παραδότω. 879. A, XI. 936. D, IX. 882. A: οἱ προστυγχάνοντες ... παραδόντων τῷ ἀδικουμένῳ. Phaedr. 273. C: τάχ' ἂν ἐλεγχόν πη παραδοίη τῷ ἀντιδίῳ. Pol. III. 403. D: εἰ τὴν διάνοιαν ἱκανῶς θεραπεύσαντες παραδοῖμεν αὐτῇ τὰ περὶ τὸ σῶμα ἀκριβολογεῖσθαι. Legg. IX. 871. B: ὅσων ἂν ἐτέρων ὁ θεὸς περὶ ταῦτα νόμιμα παραδῶ. Menex. 91. C: ὅτι ἂν τις αὐτοῖς παραδῶ. Polit. 266. E: παραδοῦναι τὰς τῆς πόλεως ἡγίας. Legg. XII. 948. D. Euthyd. 272. B: ἐγὼ ... ἐν νῷ ἔχω τοῖν ἀνδροῖν παραδοῦναι ἐμαντόν. Euthyd. 287. A: ἡ οὐκ ἄρτι ἔφατε ἀρετὴν κάλλιστ' ἂν παραδοῦναι ἀνθρώπων τῷ ἐθέλοντι μανθάνειν. Men. 93. B. Phaedr. 250. E: ἡδονῇ παραδούς. Legg. III. 694. D: ταῖς γυναιξὶ παραδοῖς τοὺς παῖδας τρέφειν. XI. 915. D: παραδόντα ἄλλω κυρίως. Pol. V. 465. C: ταμιεύειν παραδόντες. Tim. 41. C: ἐγὼ παραδώσω. Pol. V. 458. C: καὶ τὰς γυναῖκας ἐκλέξας παραδώσεις ... ὁμοφρεῖς. II. 372. D: τελευτιῶντες ἄλλον τοιοῦτον βίον τοῖς ἐκρόνοις παραδώσουσι. V. 460. D: τὸν ἄλλον πόνην τιτθαῖς τε καὶ τροφοῖς παραδώσουσι. Phaedr. 270. B: εἰ μέλλεις ... πειθῶ ἢν ἂν βούλη καὶ ἀρετὴν παραδώσειν. Gorg. 513. A: εἰ δέ σοι οἶσι ὄντινούν ἀνθρώπων παραδώσειν τέχνην τινα τοιαύτην cet. Legg. XI. 914. D: ὡς παραδώσω ἐκείνῳ. Epin. 992. D: τὰς μεγίστας ἀρχὰς παραδίδοσθαι δεῖν. Charm. 157. E: ἡ ... πατρώα ὑμῖν οἰκία ... ὑπ' ἄλλων πολλῶν ποιητῶν ἐγκεκομισμένη παραδέδωται ἡμῖν. Fr. XII. 359. D: ὡς ὁ παραδεδομένος μῦθος δηλοῖ. Legg. VII. 806. D: τὰ ... τῶν τεχνῶν ἄλλοις παραδεδομένα. IV. 715. A: ποτέροις τισὶν ἢ πόλις ἡμῖν ἐστὶ παραδοτέα. VII. 802. E: θηλυγενέστερον ὡς ὃν παραδοτέον ἐν τε τῷ νόμῳ καὶ λόγῳ. Alc. I. 132. C: σωμάτων δὲ καὶ χρημάτων τὴν ἐπιμέλειαν ἐτέροις παραδοτέον.

παράδοξος, ὁ ἡ, *admirabilis, insolens*. Legg. VII. 821. A: παράδοξον ... τὸ λεγόμενον. Pol. V. 471. A: οὕτω παράδοξον λόγον λέγειν. Polit. 221. A: παράδοξόν τε καὶ ψεῦδος ὄνομα λέγει.

παράδοσις, ἡ, *traditio*. Def. 416: παιδείας παράδοσις. Legg. XI. 915. D: εἰς ... ξενικὴν παράδοσιν. **praescriptio*. Legg. VII. 803. A: τούτων ... αὐτῶν διδασκαλία καὶ παράδοσις.

παραδοτός, ἡ, ὄν, *quod tradi, h. e. doceri potest*. Men. 93. B: ἡ οὐ παραδοτὸν τοῦτο ἀνθρώπῳ.

παραδύναμι et med. παραδύεσθαι, *irrepere, influere*. Pol. IV. 421. E: εἰς τὴν πόλιν παραδύντα. 424. D: ἡ .. παρανομία ... ῥαδίως αὕτη λανθάνει παραδνομένη.

παραζώννυμι, *accingo*. Pol. VIII. 553. C: ἀκινάκας παραζώννυτα.

παραθαρρύνω, *animum facio, excito*. Pol. V. 450. D:

ἣ που βουλόμενός με παραθαρόνουν λέγεις; Critia 108. C: παραμυθουμένῳ ... καὶ παραθαρόνουντί σοι πειστήον.

παραθέω, *currendo sequor* s. *comitor*. Lach. 183. E: τίως ... παρέθει ἐν τῇ νηϊ ἀντεχόμενος τοῦ δόρατος. **praetervehor*, *praetereo*. Theaet. 171. C: ἄδηλον εἰ καὶ παραθέομεν τὸ ὀρθόν.

παραθεῶμαι, *comparo*. Ep. II. 313. C: παραθεώμενος παρὰ τὰ τῶν ἄλλων.

παραθράύω, *infringo*. Legg. VI. 757. E: τὸ ... ἐπεικὲς καὶ ξύγγνωμον τοῦ τελείου καὶ ἀκριβοῦς παρὰ δίκην τὴν ὀρθὴν ἐστὶ παρατεθραυμένον (sic Par. A. et pr. Ω. Vulg. παρατεθραυσμένον), ὅταν γίγνηται.

παραίνεσις, ἡ, *admonitio*. Def. 413. C: συμβούλευσις παραινέσις ἐτέρῳ ... τίνα δὲ τρόπον πράττειν.

παραίνω, *admonco*, *suadeo*; *praecipio*. Phaedr. 234. B: εἰ ἅπασί σοι παραινῶ ... χαρίζεσθαι. Gorg. 521. E: οὐκ ἐθέλων ποιεῖν ἃ σὺ παραινείς. Eryx. 396. B: οἱ ... πατέρες τουτὶ πρῶτον τοῖς σφετέροις νύεσι παραινοῦσιν. Legg. VII. 811. B: τί παραινοίης ἂν τῷ νομοφύλακι; VI. 773. A: οἷ σοι παραιοῖεν ἂν μὴ φεύγειν τὸν τῶν πενήτων ... γάμον. IV. 718. D: περὶ ὧν ἂν παραινῇ. Polit. 259. A: ὅστις βασιλεύοντι χώρας ἀνδρὶ παραινεῖν δεινὸς *cet.* Legg. V. 741. A. XI. 933. B. Alc. I. 107. B: ὁ παραινῶν. Ion. 537. A. 540. D: στρατιώταις παραινοῦντι. Menex. 236. E: τοῖς δὲ ζῶσιν εὐμενῶς παραινέσεται.

παραίρεσις, ἡ, *deminutio*. Pol. IX. 573. E: τῆς οὐσίας παραιρέσεις.

παραισθάνομαι, *falso sentio vel percipio*. Theaet. 157. E: ὅσα ... παρορᾶν ἢ τι ἄλλο παραισθάνεσθαι λέγεται.

παραίτησις, ἡ, *petitio*. Critia 107. A: παραίτησιν εὖ μάλα φιλότιμον ... παραιτεῖσθαι. **oenia*, *concessio*. Legg. XI. 915. C: μηδεμία τῆς μισθῆς παραίτησις ἐτι τούτῳ παρ' ἀρχόντων γίγνεσθαι.

παραιτητός, ἡ, ὄν, *exorabilis*, *placabilis*. Legg. X. 905. D: τίνα τρόπον παραιτητοὶ γίγνουντ' ἂν ἡμῖν (θεοί) —; Ib. παραιτητοὺς ... θεοὺς εἶναι τοῖσιν ἀδικοῦσι δεχομένους δῶρα. 906. D. E. 909. A.

παραιτοῦμαι, *precor*; *peto*. Soph. 241. D: τὸδε ταῖνυν ἐτι μᾶλλον παραιτοῦμαί σε. Critia 106. C: ταῦτόν καὶ νῦν ἐγὼ τοῦτο παραιτοῦμαι. Prot. 320. D: Προμηθεὰ δὲ παραιτεῖται Ἐπιμηθεὺς αὐτὸς νείμαι. Critia 107. A: παραιτήσιν ... παραιτεῖσθαι. Apol. 27. A: ὅπερ κατ' ἀρχὰς ὑμᾶς παρητησάμην. Soph. 242. A: τρίτον ... ἐτι σε σμικρόν τι παραιτήσομαι. Pol. III. 387. B: παραιτησόμεθα Ὀμηρον ... μὴ χαλεπαίνειν *cet.* Critia 108. A: παραιτήσεσθαι. **deprecor* (*germ. sich verbitten*). Prot. 358. A: τὴν δὲ Προδίκου τοῦδε διαίρεσιν τῶν ὀνομάτων παραιτοῦμαι.

παρακαθεζομαι, *v. παρακαθίζω*.

παρακάθημαι, *assideo*. Crat. 43. A: (πῶς) σίγα παρακάθησαι; Polit. 295. A: αἰεὶ διὰ βίου παρακαθήμενος. Theaet. 169. A: σοὶ παρακαθήμενον. Phaed. 60. A: παρακαθημένην. Prot. 320. C: πολλοὶ ... τῶν παρακαθημένων. Pol. I. 336. B. II. 360. A: ἀφανὴ αὐτὸν γενέσθαι τοῖς παρακαθημένοις. Hipp. mai. 292. D: εἰ μοι παρεκάθησο λίθος. Prot. 315. D: παρεκάθηντο ... αὐτῷ ἐπὶ ταῖς πλησίον κλίμας Πανσανίας cet.

παρακαθίζω, *iuxta colloco*. Pol. VIII. 553. D: τὸ ... λογιστικὸν τε καὶ θυμοειδὲς χαμαὶ ἔνθεν καὶ ἔνθεν παρακαθίσας ὑπ' ἐκείνω. Med. *assideo*. Theaet. 144. D: καὶ μοι κέλευε αὐτὸν ἐνθάδε παρακαθίζεσθαι. Lys. 207. B: ἤει παρακαθιζήσομενος. Aor. 2. παρεκαθεζόμεν. Men. 89. E: εἰς καλὸν ἡμῖν αὐτὸς ὅδε παρεκαθέζετο. Euthyd. 273. B. Charm. 153. C: παρακαθεζόμενος ... ἡσπαζόμεν τὸν τε Κριτίαν καὶ τοὺς ἄλλους. Conv. 213. B: παρακαθεζόμενον.

παρακαλύπτομαι, *me velo, obvelo* (ut caput al.); etiam trop. Pol. IV. 439. E: (ὥς) τέως μὲν μάχοιτό τε καὶ παρακαλύπτοιτο. VI. 503. A: παρεξιόντος καὶ παρακαλυπτομένου τοῦ λόγου.

παρακαλῶ, *advoco; invoco; voco, invito; excito, impello*. Gorg. 526. D: παρακαλῶ δὲ καὶ τοὺς ἄλλους πάντας ἀνθρώπους. Gorg. 500. C: ἐπὶ ὃν σὺ παρακαλεῖς ἐμέ. 521. B: κολακεύσαντα ἄρα με ... παρακαλεῖς. Pol. IV. 425. C: ἢ οὐκ αἰεὶ τὸ ὅμοιον ὃν ὅμοιον παρακαλεῖ; Lach. 182. B. 199. B: παρακαλεῖτον. Legg. II. 670. C: οὓς νῦν παρακαλοῦμεν ... καὶ ἀναγκάζομεν ἄδειν. Phaed. 89. C: τὸν Ἰόλεων παρακαλεῖ. Pol. IV. 427. D. Ep. VII. 350. D: ἄλλους παρακαλεῖτε. Hipp. min. 373. A: δικαίως δ' ἂν καὶ σὲ παρακαλοῖην. Gorg. 527. E: τοὺς ἄλλους παρακαλῶμεν. Lach. 194. B. Prot. 340. A: δοκῶ οὖν μοι ἐγὼ παρακαλεῖν σέ. 349. A: παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν τούτων σκέψιν. Legg. II. 666. B: Διόνυσον παρακαλεῖν εἰς τὴν τῶν προσβυτῶν τελετὴν ἅμα καὶ παιδιάν. XI. 917. B: τοὺς θεοὺς παρακαλῶν. Pol. VII. 524. B: λογισμὸν ... παρακαλοῦσα (ψυχή). Legg. IX. 854. A: ὃν ἐπιθυμία κακὴ παρακαλοῦσα ... ἐπὶ τι τῶν ἱερῶν ἄγει συλῆσοντα. XI. 931. C: εἰς ἀγαθὰ τοῖς παισὶ παρακαλοῦντος θεοῦς. Pol. V. 450. B: ἃ ... παρακαλοῦντες (*excitantes*) cet. VII. 523. A: τὰ ... οὐ παρακαλοῦντα τὴν νόησιν εἰς ἐπίσκεψιν. Ep. VII. 329. A: ἐφ' ἃ σε παρεκάλουν. Prot. 313. A: εἰς συμβουλὴν τοὺς τε φίλους ἂν παρεκάλεις καὶ τοὺς οἰκείους. Gorg. 514. A: εἰ ... παρεκαλοῦμεν ἀλλήλους ... ἐπὶ τὰ οἰκοδομικά. D. Lys. 223. A: οἱ παιδαγωγοὶ ... παρεκάλουν καὶ ἐκέλευον αὐτοὺς οἴκαδ' ἀπιέναι. Ep. VII. 324. D: παρεκάλουν εὐθύς ὥς ἐπὶ προσήκοντα πράγματα με. Lach. 186. A: ἐπειδὴ ... εἰς συμβουλὴν παρεκαλεσάτην ἡμᾶς περὶ τοῖν νόειν. 187. C: ὅτι εἰς συμβουλὴν ... ὑμᾶς παρακαλέσαιμεν. Prot. 314. A: παρακαλέσαντα τὸν ἐπαῖοντα.

Legg. VIII. 333. A: σταδιοδρόμιον ... πρῶτον ὁ κῆρυξ ἡμῖν ... παρακαλεῖ (fut.). III. 692. E: παρακαλουμένη ἀμύνειν τὸν βάρβαρον. Pol. VI. 498. A: παρακαλούμενοι. Tim. 27. C: τὰ ... περὶ τῶν θεῶν ταύτῃ παρακεκλησθῶ. Legg. X. 893. B: ἐπὶ γε ἀπόδειξιν ὡς εἰσὶ τὴν αὐτῶν σπουδῇ πάσῃ παρακεκλησθῶν (θεοί). XII. 952. A: τῶν παρακεκλημένων (τις). Verb. Tim. 27. D: τὸ δ' ἡμέτερον παρακλητέον (nos autem provocandi sumus). Legg. X. 893. B: θεὸν εἴ ποτε παρακλητέον ἡμῖν.

παρακατάβασις, ἡ, ea fere causae defensio quam nos dicimus *Duplik*. Legg. XII. 956. E: ἀποκρισέων τε ἀνάγκας καὶ παρακαταβάσεων.

παρακαταθήκη, ἡ, depositum. Def. 415. D: παρακαταθήκη δόμα μετὰ πίστεως. Pol. IV. 442. E: παρακαταθήκην χρυσίου ἢ ἀργυρίου δεξάμενος. Legg. XI. 913. B: ἀνελεῖν τὴν γῆ (v. γε) παρακαταθήκην. 927. C: παρακαταθήκην εἶναι μεγίστην ἡγοῦμενοι καὶ ἱερωτάτην (ὀρφανοῦς).

παρακατάκειμαι, iuxta accubo. Ep. XIII. 360. B: τῷ παρακατακειμένῳ.

παρακατατίθεμαι, depono, depositum trado. Legg. V. 742. C: μηδὲ νόμισμα παρακατατίθεσθαι ὅτῳ μὴ τις πιστεύει. Pol. I. 332. A: ὃ παρακατέθετο. 333. C: παρακαταθέσθαι. 331. E: παρακαταθεμένου (τινός). 332. A: ὅς ἂν τῷ χρυσίῳ ἀποδῷ παρακαταθεμένῳ.

παρακείμαι, appositus vel iuxta positus, etiam propositus sum. Tim. 69. A: ὅτ' οὖν δὴ τὰ νῦν οἷα τέκτοσιν ἡμῖν ὕλη παρ᾿αίνεται τὰ τῶν αἰτίων γένη διυλασμένα. Phil. 41. D: ἅμα παρακείσθαι λύπας τε καὶ ἡδονάς. 59. E. Tim. 72. C: ἐτοιμον ἀεὶ παρακείμενον ἐκμαγεῖον. Phil. 19. D: ἐν μνήμῃ παρακείμενα ἐκότερα.

παρακεκινδυνευμένως, periculose. Legg. VI. 752. B: ἀνδρείως καὶ παρακεκινδ.

παρακέλευμα, τό, exhortatio; praescriptum. Pol. III. 407. B: τὸ ... Φωκυλίδου παρακέλευμα (codd. nonn. παρακέλευσμα). Legg. III. 688. A: ὅτι τὸ μὲν σφῶν ἦν παρακέλευμα (v. παρακέλευσμα) ὡς cet. XII. 950. C: διὸ καλὸν ταῖς πολλαῖς πόλεσι τὸ παρακέλευμά (sic Par. A. c. al. Vulg. παρακέλευσμά) ἐστι προτιμῶν τὴν εὐδοξίαν πρὸς τῶν πολλῶν. V. 729. B: ἐκ τοῦ νῦν παρακελεύματος (v. παρακελεύσματος). Ep. VII. 328. A: τὰ ... παρακελεύματα (codd. nonn. παρακελεύσματα) ἦν ταῦτά τε καὶ τοιαῦτα ἕτερα πάμπολλα.

παρακελεύομαι, adhortor, cohortor; admoneo; suadeo. Conv. 212. B: τοῖς ἄλλοις παρακελεύομαι. 221. A: παρακελεύομαι ... αὐτοῖν θαρσύνειν. Legg. V. 727. A. Lach. 186. D: ἐγὼ ... παρακελεύομαί σοι μὴ ἀφίεσθαι Λάχρητος cet. Phaed. 61. C: οἷον παρακελεύει τοῦτο ... Εὐγνώ; Legg. XII. 960. E: ὀρθῶς παρακελεύει. Conv. 184. A: τοῖς μὲν διώκειν παρακελεύεται cet. Legg. VIII. 837. C: ἐμπλησθῆναι

παρακελεύεται ξαντῷ. Pol. II. 362. E: παρακελεύονται πα-
 τήρες ... νύκτι cet. Legg. V. 729. B: τοῖς πρεσβυτέροις ἂν
 μᾶλλον παρακελεύοιτο αἰσχύνεσθαι τοὺς νέους. Menex. 248.
 D: καὶ ἐὰν μὴ ἡμεῖς παρακελευώμεθα. Phaed. 60. E: τοῦτο
 ἐπελάμβανον αὐτό μοι παρακελεύεσθαι τε καὶ ἐπικελεύειν.
 Conv. 193. A: πάντ' ἄνδρα χορῇ ἅπαντα παρακελεύεσθαι
 εὖσεβεῖν περὶ θεοῦς. Pol. II. 367. C. Charm. 164. E: οὐδὲ
 δεῖν τοῦτο παρακελεύεσθαι ἀλλήλους. Phil. 45. E: τὸ μὴδὲν
 ἄγαν παρακελευόμενος. Legg. I. 648. B. Apol. 29. D: ὑμῶν
 παρακελευόμενος. Phaed. 83. A: αὐτὴν ... εἰς αὐτὴν ξυλ-
 λέγεσθαι ... παρακελευομένη. Theaet. 151. D: σοῦ γε οὕτω
 παρακελευομένου. Euthyd. 283. A: παρακελευόμενοι τῷ
 νεανίσκῳ σοφίαν τε καὶ ἀρετὴν ἀσκεῖν. Apol. 31. B: (εἰ)
 μισθὸν λαμβάνων ταῦτα παρεκελευόμεν. Menex. 248. D:
 τῇ δὲ πόλει παρεκελευόμεθ' ἂν ὅπως cet. Gorg. 487. C:
 εὐλαβεῖσθαι παρεκελεύεσθε ἀλλήλους. Ep. III. 315. C: ἐγὼ
 δὲ οὐδὲ ἀνθρώπῳ ... παρακελευσαίμην ἂν δοῦναι τοῦτο. Eu-
 thyd. 275. E: ὥστε οὐδὲ παρακελεύεσθαι μοι ἐξεγένετο
 εὐλαβεῖσθαι τῷ μειρακίῳ. Pass. Ep. VII. 333. A: ταῦτα
 ἦν τὰ λεγόμενα καὶ παρακελευόμενα ὑφ' ἡμῶν.

παρακέλευσις, ἡ, *adhortatio*. Theaet. 209. E: τυφλοῦ
 ... παρακέλευσις ἂν καλοῖτο δικαιότερον. Conv. 182. D: ὅτι
 ... ἡ παρακέλευσις τῷ ἐρῶντι παρὰ πάντων θαυμασιή.
 Apol. 36. D: ἐπὶ τῇ ὑμετέρᾳ παρακελεύσει. Tim. 70. B:
 τῶν τε παρακελεύσεων καὶ ἀπειλῶν αἰσθανόμενον.

παρακέλευσμα, ν. παρακέλευμα.

παρακελευστικός, ἡ, ὄν, *adhortans*. Euthyd. 283. B:
 ὅτι παρακελευστικός ὁ λόγος ἦν ἐπ' ἀρετὴν.

παρακινδυνευτικός, ἡ, ὄν, *periculosus, audacter sus-
 ceptus*. Soph. 242. B: τίνα ἀρχὴν τις ἂν ἀρξαιτο παρακιν-
 δυνευτικοῦ λόγου;

παρακινδυνευτικῶς, *audacter*. Pol. VI. 497. E: ὡς
 προθύμως καὶ παρακινδ. μέλλω λέγειν.

παρακινδυνεύω, *temere periculum subeo, et in univ.
 periclitor*. Legg. XII. 967. B: καὶ τινες ἐτόλμων τοῦτό γε αὐτὸ
 παρακινδυνεύειν καὶ τότε. Euth. 15. D: ἀλλὰ καὶ τοὺς
 θεοὺς ἂν ἔδεισας παρακινδυνεύειν μὴ οὐκ ὀρθῶς αὐτὸ ποι-
 ῆσιν (*etiam deos timens refugisses periculum ne* —). Alc. II.
 151. A: παρακινδυνεύειν τοσοῦτον κίνδυνον. Euthyd. 285.
 C: ὡς ἐγὼ ... παρακινδυνεύειν ἔτοιμος. Theaet. 204. B:
 παρακινδυνέων λέγω ὅτι ἕτερον. Legg. VII. 810. E: μεθ'
 ὧν διακελεύει με παρακινδυνεύοντά τε καὶ θαρρόυντα τὴν
 ... ὁδὸν τῆς νομοθεσίας πορεύεσθαι. Ep. VII. 325. A: πᾶν
 δὲ παρακινδύνευσεν παθεῖν πρὶν cet.

παρακινῶ, *permoveo, turbo*. Pol. IX. 591. E: φυλάτ-
 των μὴ τι παρακινῇ αὐτοῦ τῶν ἐκεί διὰ πλήθος οὐσίας cet.
Intrans. permoveor, perturbor. Pol. VII. 540. A: βασιανιστέου
 εἰ ἐμμενοῦσιν ἐλκόμενοι πανταχόσε ἢ τι καὶ παρακινῆσουσι.

παράκλησις, ἡ, cohortatio. Def. 415. E: ὀργή παράκλησις τοῦ θυμικοῦ εἰς τὸ τιμωρεῖσθαι.

παρακλητικός, ἡ, ὄν, cohortans, excitans. Pol. VII. 523. D: οὐκοῦν ... εἰκότως τό γε τοιοῦτον νοήσεως οὐκ ἂν παρακλητικὸν οὐδ' ἐγερτικὸν εἴη. 524. D: ὥς τὰ μὲν παρακλητικὰ τῆς διανοίας ἐστί, τὰ δὲ οὐ. Ib. παρακλητικὰ ὀριζόμενος cet.

παρακλίνω, deflecto, immuto. Crat. 400. B: ἂν μὲν καὶ σμικρόν τις παρακλίνῃ. 410. A: σμικρόν τι παρακλίνοντες.

παρακοή, ἡ, auditio. Ep. VII. 341. B: διὰ τὰς ὑπὸ τῶν ἄλλων παρακοάς.

παρακολουθῶ, comitor; subsequor; sequor. Theaet. 158. C: πάντα γὰρ ὥσπερ ἀντίστροφά τὰ αὐτὰ παρακολουθεῖ. Legg. II. 667. C: καὶ τῇ μαθήσει παρακολουθεῖν ... τό γε τῆς χάριτος. Pol. III. 406. B: παρακολουθῶν ... τῷ νοσήματι. Soph. 266. C: αὐτό τε καὶ τὸ παρακολουθοῦν εἶδωλον ἐκάστω.

παρακουσμός, τό, auditio (sensu qui dicitur concreto). Ep. VII. 338. D: παρακουσμάτων τινῶν ἔμμεστοι τῶν κατὰ φιλοσοφίαν. 340. B: ἄλλως τε καὶ τοῖς τῶν παρακουσμάτων μεστοῖς.

παρακούω, non recte audio. Theaet. 195. A: παρορῶσί τε καὶ παρακούνουσι. 157. E: παρακούειν. Prot. 330. E: ὅτι δὲ καὶ ἐμὲ οἶε εἰπεῖν τοῦτο, παρήκουσας. *subausculto (germ. abhorchten). Euthyd. 300. D: παρ' αὐτῶν τούτων αὐτὰ ταῦτα παρακηκόει (v. παρηκηκόει). *audio. Ep. VII. 339. E: νέον ἄνθρωπον παρακούνοντα (sic codd. Vulg. παρακούσαντα) ἀξίων λόγου πραγμάτων ... πρὸς ἔρωτα ἐλθεῖν τοῦ βελτίστου βίου.

παρακρούω, decipio (pr. in ponderando, germ. schellen), in errorem induco vel a recta ratione abduco. Crit. 47. A: οὐκ ἂν σε παρακρούοι ἢ παροῦσα ξυμφορά. Lys. 215. C: ἄθρει δὴ ... πῇ παρακρονομένη. Theaet. 168. A: τὰ σφάλματα ἃ αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ τῶν προτέρων σιγνοσιῶν παρεκέρουστο. Med. Crat. 393. C: φύλαττε γάρ με μή πῃ παρακρούσωμαι (Vat. I. παρακρούσομαι) σε.

παραλαμβάνω, accipio, suscipio, etiam percipio; sumo, assumo; nanciscor; reperio (germ. finden et vorfinden). Alc. I. 121. E: τὸν παιδα παραλαμβάνουσιν οὓς ἐκίνοι βασιλείους παιδαγωγοὺς ὀνομάζουσιν. Legg. VII. 796. B: παραλαμβάνειν ἐν χάρισιν. XII. 968. D: ἐν οἷς (χρονοῖς) δεῖ παραλαμβάνειν ἑκαστα. Pol. II. 369. B: παραλαμβάνων ἄλλος ἄλλον ἐπ' ἄλλον. Epin. 991. D: τῷ παραλαμβάνοντι κατὰ τρόπον. Theaet. 198. B: παραλαμβάνοντα δὲ μανθάνειν (καλοῦμεν). Apol. 18. B: οἱ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς ἐκ παίδων παραλαμβάνοντες ἐπειθον cet. Pol. V. 460. B: τὰ αἰετιζόμενα ἔκγονα παραλαμβάνουσαι αἱ ἐπὶ τούτων ἐγχεστηκῆναι

ἀρχαί. Legg. X. 897. A. Critia 109. D: διὰ τὰς τῶν παραλαμβανόντων φθοράς. Tim. 68. E: ταῦτα ... πάντα ... ὁ δημιουργός ... ἐν τοῖς γιγνομένοις παρελάμβανεν. Lach. 197. D: ὅτι ὁδε ταύτην τὴν σοφίαν παρὰ Δάμωνος ... παρέληφεν. Theaet. 180. C: τὸ ... πρόβλημα ἄλλο τι παρέληφamen παρὰ ... τῶν ἀρχαίων —; Crat. 425. E. Legg. III. 698. E: νέος ... ὁ υἱὸς αὐτοῦ παρειληφέναι τὴν ἀρχὴν (ἐλέχθη). Pol. I. 330. B: βραχεῖ γέ τιτι πλείω ἢ παρελάβον. A: ὧν κέκτηται τὰ πλείω παρελάβες, ἢ ἐπεκτέσω; Gorg. 516. B: ἀγριώτερα ἢ παρελάβε. Lach. 178. B: οὕτω παρελάβομεν ἐπὶ τὴν συμβουλήν. Gorg. 523. A: ἐπειδὴ παρὰ τοῦ πατρὸς παρελάβον (τὴν ἀρχήν). Men. 91. B. Legg. XII. 959. E: ὃν ἂν οἱ τοῦ τετελευτημέτου ἐπίσκοπον οἰκείοι παραλάβωσιν. Epin. 987. E. Pol. VI. 501. A: παραλαβεῖν καθαρὰν (πόλιν) ἢ αὐτοὶ ποιῆσαι. Critia 108. B. Legg. IX. 875. C. Euthyd. 304. C: παραλαβεῖν ... τὴν ... σοφίαν. Phaedr. 228. B: παραλαβὼν τὸ βιβλίον. Gorg. 516. A: παραλαβὼν μὴ λακτίζοντας αὐτούς. Pol. I. 330. B: ὅσων ἐγὼ νῦν οὐσίαν κέκτημαι παραλαβόν. Tim. 30. A: πᾶν ὅσον ἦν ὁρατὸν παραλαβόν. Legg. I. 627. E. Phaed. 82. D: παραλαβοῦσα αὐτῶν τὴν ψυχὴν ἡ φιλοσοφία ἀτεχνῶς διαδεδεμένην ἐν τῷ σώματι. 83. A. Polit. 305. B: πάνθ' ὅποσα κεῖται νόμιμα παρὰ νομοθέτου βασιλέως παραλαβοῦσα. Pol. V. 456. D: ἄλλως τε καὶ τὴν αὐτὴν φύσιν παραλαβοῦσα. Tim. 23. E: ἐκ Γῆς τε καὶ Ἡφαίστου τὸ σπέρμα παραλαβοῦσα ἑμῶν. Legg. I. 645. B: παρὰ τούτου τοῦ γνόντος ταῦτα λόγον παραλαβοῦσαν (πόλιν). IX. 871. E. Pol. VII. 541. A: τοὺς ... παῖδας αὐτῶν παραλαβόντες. Tim. 69. C: παραλαβόντες ἀρχὴν ψυχῆς ἀθάνατον. Legg. III. 695. B. Ep. VII. 332. B: οἰκουμένας (πόλεις) παραλαβόντες. Theaet. 180. C: αὐτοὺς δὲ δεῖ παραλαβόντας ὥσπερ πρόβλημα ἐπισκοπεῖσθαι. Legg. VII. 802. B: ποιητικούς ἅμα καὶ μουσικούς ἀνδρας παραλαβόντας. IX. 856. A: μάρτυρας ἱκανῶς παραλαβόντας. Soph. 218. B: τόνδε παραληψόμεθα Σωκράτη.

παραλανθάνω, lateo. Hipp. mai. 298. B: ταῦτα δ' ἴσως ... κἂν παραλάθοι τὸν ἄνθρωπον.

παραλείπω, relinquo; omitto vel praetermitto. Conv. 188. E: ἴσως ... ἐγὼ τὸν Ἐρωτα ἐπαινῶν πολλά παραλείπω. Pol. V. 471. C: ἃ σὺ παραλείψεις. Polit. 289. B: παραλείπομεν δὲ εἴ τι μὴ μέγα λείπθην. Pol. IV. 423. E: ὅσα νῦν ἡμεῖς παραλείπομεν. Legg. IV. 706. A: παραλείπη. XI. 924. D. Euthyd. 279. C: μὴ τι παραλείπωμεν τῶν ἀγαθῶν. Legg. IV. 717. E: τῷ δὲ μὴ παραλείπειν μνήμην ἐνδελειχῇ παρεχόμενον cet. VII. 809. B: δεῖ δὲ εἰς δύναμιν μὴδὲν παραλείπειν αὐτῷ. Men. 97. B: ὁ νῦν δὴ παρελείπομεν ἐν τῇ περὶ τῆς ἀρετῆς σκέψει. Phaedr. 235. B: οὐδὲν παραλείλοιπεν. Tim. 58. B: τὰ ... ἐκ μεγίστων μερῶν γεγονότα μεγίστην

κενότητά ἐν τῇ ξυστάσει παραλείποιτε. Conyn. 221. D: τοῦτο ἐν τοῖς πρώτοις παραλείπον. Legg. III. 677. D: τὸν φίλον οὐ παρέλιπες. Pol. VI. 509. C: μηδὲ σμικρὸν ... παραλίπης. Polit. 261. C: τὸ μὲν τοίνυν αὐτῶν παραλίπωμεν. Euthyd. 279. C: παραλίπειν. Legg. XII. 957. A: προσδύτου νομοθέτου παραλιπόντος. Pol. VI. 502. D: τὴν ... τῶν γυναικῶν τῆς κτήσεως δυσχερείαν ἐν τῷ πρόσθεν παραλιπόντι. VIII. 548. D: παραλιπόντα. Legg. VII. 793. C: μήτε μέγα μήτε σμικρὸν παραλιπόντας εἰς δύναμιν. Pol. VI. 486. B: οὐδὲ τὸδε παραλείψεις. Legg. VI. 770. B: πάμπολλα παραλείψομεν. Pol. V. 471. D: οἴκοι γε ἃ παραλείπεται ἀγαθά. Legg. VI. 769. D: ὅτι πάμπολλα ἀνάγκη παραλείπεσθαι τοιαῦτα. Pol. VII. 528. E: ὡς ὑπαρχούσης τῆς νῦν παραλειπομένης. Legg. VIII. 828. B: ἐπιγνώμονας τοῦ παραλειπομένου. Critia 107. D: ὁξέως αἰσθανόμενοι τὸ παραλειπόμενον. Theaet. 193. E: παρελείπετο ... τὸ νῦν λεγόμενον. Phaedr. 234. C: ἡγοῦμενος παραλείφθαι. Legg. VI. 769. C: τὸ παραλειφθὲν ὑπὸ τῆς αἰσθησίας τῆς αὐτοῦ. — U Lat. *relinquere*, est etiam *negligere* et *errare* (germ. *versehen* et *versehlen*). Legg. XII. 951. C: τὰ δ' ἐπανορθούμενον, εἴ τι παραλείπεται. VI. 772. C: τὸ παραλειπόμενον τῆς αὐτῶν ἀρχῆς ἐπανορθοῦσθαι. Pol. III. 401. E: ὅτι ... τῶν παραλειπομένων καὶ μὴ καλῶς δημιουργηθέντων ... ὁξέτατ' αὖν αἰσθάνοιτο ὃ ἐκεῖ τραφεῖς ὡς ἔδει.

παραληπτὸς, ἡ, ὄν, *qui accipit vel percipi potest*. Men. 93. B: ἡ, οὐ παραδοτὸν τοῦτο ἀνθρώπῳ οὐδὲ παραληπτὸν ἄλλῳ παρ' ἄλλου.

παραληρῶ, *deliro*, *nugas dico*. Euthyd. 288. B: ὡς οὐδὲν ἑμὶν μέλει τοῦ παραληρεῖν. Theaet. 169. A: ἐγὼ ἄρτι παρελήρησα γάσκων *cet.* Crat. 422. C: μὴ τι παραληρήσω λέγων *cet.* Hipp. mai. 295. C: μὴ παραληρήσω.

παραλλάγῃ, ἡ, *permutatio*. Theaet. 196. C: διανοίας πρὸς αἰσθησιν παραλλάγῃν.

παράλλάξ, *alternis*. Locr. 95. C: πάλιν καὶ παραλλάξ.

παράλλαξις, ἡ, *declinatio*. Tim. 22. D: τῶν περὶ γῆν καὶ κατ' οὐρανὸν ἰόντων παράλλαξις. Polit. 269. E: ὅτι σμικροτάτην τῆς αὐτοῦ κινήσεως παράλλαξιν.

παράλλαττω, *permuto*. Theaet. 194. D: οὐ παραλάττονσι τῶν αἰσθησεων τὰ σημεῖα. Intrans. *deflecto*, *aberro*. Pol. VII. 530. B: ζήγρεσθαι τε ταῦτα ὡς αὐτῶς καὶ οὐδαμῇ οὐδὲν παραλάττειν. Theaet. 194. A: παραλλάξαι τοῦ σκοποῦ καὶ ἀμαρτεῖν. 193. C: παραλλάξας. Etiam *desipio* (Tim. 27. C: εἰ μὴ παντάπασιν παραλλάττομεν) et *mente permovere*. Tim. 71. E: ἡ διὰ νόσον ἢ τινα ἐνθουσιασμόν παραλλάξας. **differeo*. Legg. XII. 957. B: ὅσα παραλάττει τῶν τῶν πολλῶν ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι δικαίων. Impers. παραλάττει, *interest*. Theaet. 169. E: οὐ γάρ τι σμικρὸν παραλάττει οὕτως ἔχον ἢ ἄλλως.

παράλυσις, *afficio*. Phaed. 65. C: ὅταν μὴδὲν τοῦ-
των αὐτὴν παράλυτῃ, μὴτε ἀποή μὴτε ὄντις cet.

παράλυσις, *solvere, removeo*. Legg. VII. 793. E: τρυφῆς
... ἤδη παράλυτον. **nervos resolvo, debilito*. Ax. 367. B:
παρέλυσεν, ἐλωβήσατο cet.

παραιτίβομαι, *praetereo*. Lach. 183. E: ἐπεὶ ...
παρημείβετο ἢ ναῦς τὴν ναῦν.

παραιμῶ, *non curo, negligo*. Pol. VIII. 555. D: πα-
ραιμούντις. Sis. 387. B: ἀσχολία ... μοί τις ἐγένετο ἀναγ-
καισιτέρα, ὥστε μὴ παραιμῆσαι αὐτῆς. Pol. X. 620. C:
παρημελημένον (βίον) ὑπὸ τῶν ἄλλων.

παραιμένω, *maneo* (c. dat. apud aliquem); *duro*. Men.
97. D: παραιμένη (opp. δραπτεύει). E. Menex. 235. B:
καὶ μοι αὐτῇ ἡ σερμότης παραιμένη ἡμίρας πλείων ἢ τρεῖς.
Legg. XI. 915. E: παραιμένετω κατὰ πόλιν ... δέκα ἡμέρας.
Men. 97. E: ὅσον ἂν χρόνον παραιμένωσι. Phaed. 62. E:
ὅτι μάλιστα παραιμένειν. 86. C: τὰ δὲ λείψανα τοῦ σώ-
ματος ἐκάστου ποῖον χρόνον παραιμένειν. Alc. I. 131. D:
παραιμένων. Phaed. 98. E: παραιμένοντα ὑπέχιν τὴν διακν
cet. Legg. VI. 782. C: τὸ ... θύειν ἀνδρώπους ἀλλήλους
ἐτι καὶ νῦν παραιμένον ὁρῶμεν πολλοῖς. Crit. 48. D: πα-
ραιμένοντις. Prot. 362. A: παρέμεινα. Apol. 39. E: ἀλλὰ
μοι ... παραιμείνατε τοσοῦτον χρόνον. Crit. 51. E: ὅς δ'
ἂν ὑμῶν παραιμῶν. Prot. 335. C. D: παραιμῆναι ὑμῖν.
Phaed. 115. D: (ὅτι) οὐκέτι ὑμῖν παραιμένῳ. Legg. VI.
769. C: σμικρόν τινα χρόνον αὐτῷ πόνοσ παραιμενεί πάρι-
πολως.

παραιμετροῦμαι, *metior*. Theaet. 154. A: ὃ παραι-
μετροῦμεθα ἢ οὐ ἐφαπτόμεθα. B: τὸ παραιμετρούμενον.

παραιμῖννμι, *admisceo*. Pol. III. 415. C: ὃ τι αὐτοῖς
τούτων ἐν ταῖς ψυχαῖς παραιμέμενται.

παραιμόνιμος, ὅ, ἡ, *permanens*. Theag. 130. A: βέ-
βαιον ἔχουσι καὶ παραιμόνιμον τὴν ὑφέλειαν.

παραιμυθία, ἡ, *consolatio*. Ax. 365. A: πάνν ἐνδεῶ
παραιμυθίας. Etiam *oblectatio*. Soph. 224. A: τὰ μὲν πα-
ραιμυθίας, τὰ δὲ σπονδῆς χάριν ἀχθέντα καὶ ποιούμενα.
**adhortatio*. Pol. V. 450. D: καλῶς εἶχεν ἡ παραιμυθία.
**persuasio; confirmatio*. Euthyd. 290. A: ἡ δὲ δικαστῶν ...
καὶ τῶν ἄλλων ὁρίων κλήσεις τε καὶ παραιμυθία τυγχάνει
οὕσα. Phaed. 79. B: τοῦτο ... ἴσως οὐκ ὀλίγης παραιμυθίας
δεῖται καὶ πίστεως. Legg. IV. 720. A: παραιμυθίας ... καὶ
πειθοῦς.

παραιμύθιον, τό, *solatium, levamen*. Phaedr. 240. D:
ποῖον παραιμύθιον ἢ τίνας ἡδονὰς διδόνς ποιήσει τὸν ...
συνόντα μὴ εὐχί ἐὰ ἔσχατον ἐλθεῖν ἀγρίας; Legg. IV. 704.
D: νῦν δὲ παραιμύθιον ἔχει τὸ τῶν ὀρθόλογοντα σταδίων.
705. A: παραιμύθιον ... πρὸς ταῦτα καὶ τὸ ἀμφοροὺς εἶναι
κένετται. Euthyd. 272. B: ἱκανὸν τεκμήριον ἔχω καὶ παραι-

μύθιον τοῦ μὴ φοβεῖσθαι. Pol. I. 329. E: τοῖς γὰρ πλουσίοις πολλὰ παραμύθια φασιν εἶναι. Legg. I. 632. E: παραμύθια ποιήσασθαι τῆς ὁδοῦ. Etiam id quo quid excitatur (germ. Reizmittel). Critia 115. B: ὅσα τε παραμύθια πλησμονῆς μεταδόρπια ἀγαπητὰ κάμνοντι τίθεμεν. *adhortatio. Legg. X. 885. B: τὸ παραμύθιον ὑποθεμένῳ δητέον ἃ δεῖ πάσχειν. VI. 773. E: περὶ γάμων δὴ ταῦτ' ἔστω παραμύθια λεγόμενα. XI. 923. C. 880. A: ἰὰν μὲν τις τοιοῦτοῖς παραμυθίοις εὐπειθὲς γίγνηται.

παραμυθούμαι, *consolor; sedo, levo (etiam oblecto); persuadeo, adhortor, admoneo*; germ. zureden (h. e. trösten et ermahnen). Pol. V. 451. A: ὥστε οὐκ εὖ με παραμυθεῖ. Phaed. 83. A: ὅτι ... ἡ φιλοσοφία ... ἡρέμια παραμυθεῖται. Euthyd. 288. C: δεώμεθα καὶ παραμυθώμεθα. Prot. 346. B: αὐτοὺς ἑαυτοὺς παραμυθεῖσθαι. Polit. 268. B: παραμυθεῖσθαι καὶ κηλῶν πραῦνειν. Pol. V. 476. D: ἔξομέν τι παραμυθεῖσθαι αὐτὸν καὶ πείθειν ἡρέμια —; Menex. 247. C: πατέρας ... χρῆ παραμυθεῖσθαι ὥς ῥᾶστα φέροιεν τὴν ξυμφορὰν. Phaed. 115. D: παραμυθούμενος ἅμα μὲν ὑμᾶς, ἅμα δ' ἑμαυτόν. Pol. VI. 499. E. Legg. XII. 944. B: μυρὶ ἂν ἔχοι τις τοιαῦτα παραμυθούμενος ἐπάδειν. Euthyd. 277. D. Pol. IV. 442. A: παραμυθουμένην. Critia 108. C: παραμυθουμένῳ ... καὶ παραδαρζύνοντί σοι πειστέον. Soph. 230. A: τὰ μὲν χαλεπαίνοντες, τὰ δὲ μαλθακώτερος παραμυθούμενοι. Legg. I. 625. B: λόγοις ... ἀλλήλους παραμυθουμένους. Ep. VII. 329. D: αὐτὸν ἐμὲ παρεμυθεῖτο. Legg. II. 666. A: πῶς οὖν αὐτοὺς παραμυθησόμεθα προθύμους εἶναι πρὸς τὰς ψδᾶς; X. 899. D: τὸν ... ἡγούμενον μὲν θεοὺς εἶναι ... παραμυθητέον.

παραναγιγνώσκω, *scripta recognosco et inter se confero*. Theaet. 172. E: ὑπογραφὴν παραναγιγνωσκομένην.

παράνοια, ἡ, *dementia*. Phaedr. 266. A: τὸ τῆς παρανοίας ... εἶδος. Legg. XI. 928. E: παρανοίας γράφεσθαι. 929. D: τὴν τῆς παρανοίας γράφεσθαι δίκην.

παρανομία, ἡ, *legum violatio, insolentia*. Pol. IV. 424. D: ἡ γοῦν παρανομία ... ῥαδίως αὕτη λανθάνει παραδυομένη. Legg. III. 701. A. Pol. VII. 537. E: παρανομίας ... ἐμπίπλυνται. Legg. III. 700. D: ἄρχοντες ... τῆς ἀμούσου παρανομίας. E: τοῖς πολλοῖς ἐνέθεσαν παρανομίαν εἰς τὴν μουσικὴν καὶ τέλμιν.

παράνομος, ὁ, ἡ, *legum contrarius; perversus; nefarius*. Pol. VII. 539. A: παράνομος δὴ ... δόξει γεγονέναι ἐκ νομίμου. IV. 424. E: παρὰ νόμου γιγνομένης αὐτῆς (τ. παιδίας). Legg. IX. 856. C. Pol. IX. 572. D: οὕτε παρὰ νόμον βίον ζῇ. VII. 810. A: διατριβὴν ποιεῖσθαι παράνομον. Polit. 302. E: τὸ παράνομον καὶ ἐννομον. Pol. VIII. 538. B: παράνομόν τι δρᾶσαι ἢ εἰπεῖν. IX. 571. B: παράνομοι (ἡδοναὶ τε καὶ ἐπιθυμίαι). IX. 572. A: παράνομοι αἱ ὀψεις

... τῶν ἐνυπνίων. Polit. 303. A: παρὰ νόμων δ' οὐδ' οὐδ' (τῶν πολιτειῶν). Phaed. 113. E: φόνους ... παρὰ νόμους. Legg. VIII. 838. A. Hipp. mai. 285. B. Phaedr. 254. A: ὡς δεινὰ καὶ παρὰ νόμα ἀναγκαζομένω. Apol. 31. E: διακωλύων πολλὰ ἄδικα καὶ παρὰ νόμα ἐν τῇ πόλει γίνεσθαι.

παρὰ νόμῳ, *contra legem facio, leges perrumpo*. Legg. IX. 881. A: ὅστις ... παρὰ νόμῳ. Hipp. mai. 285. A: παρὰ νόμοις ἄρα Λακεδαιμόνιοι cet. Legg. IX. 856. B: ὅς ἂν ... παρὰ νόμῳ. VII. 788. B: παρὰ νόμῳ. Pol. I. 338. E: ὡς παρὰ νόμοις τὰ τε καὶ ἀδικούντα. Riv. 137. D: τοὺς ... παρὰ νόμοις. Legg. IX. 864. E: παρὰ νόμῳ.

παρὰ νόμῳ, *contra leges*. Polit. 302. E: τὸ γε κατὰ νόμους ἄρχειν καὶ παρὰ νόμῳ (v. παρὰ νόμῳ). Legg. IX. 866. C: ἐὰν δ' ἔλθῃ παρὰ νόμῳ. 881. E. XII. 941. B: ὅστις δρᾷ τοιοῦτον παρὰ νόμῳ. Apol. 32. B.

παρὰ νόμῳ, *falso cogito*. Theaet. 195. A: παρὰ νόμῳ καὶ παρὰ νόμοις πλείοντα.

παρὰ νόμῳ, *deliro, insanio*. Conv. 173. E: ὅτι ... μαίνομαι καὶ παρὰ νόμῳ.

παρὰ πᾶν (τό), *in universum, omnino; prorsus*. Prot. 334. A: ἂ μὴδὲ τὸ παρὰ πᾶν ὠφέλιμα. Gorg. 450. D: καὶ τὸ παρὰ πᾶν πᾶσα ἢ πρᾶξις ... αὐταῖς διὰ λόγων ἐστὶ. Phaed. 89. E: οὐδενὸς οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι τὸ παρὰ πᾶν. Theaet. 189. A: ὁ γε μὴδὲν δοξάζων τὸ παρὰ πᾶν οὐδὲ δοξάζει. Crat. 429. C: ὅτι ψευδῇ λέγειν τὸ παρὰ πᾶν οὐκ ἐστὶν —; Pol. II. 378. B. Legg. I. 637. D: λέγω δ' οὐκ οἶνον περὶ πόσεως τὸ παρὰ πᾶν ἢ μὴ. Apol. 26. C: καὶ οὐκ εἰμὶ τὸ παρὰ πᾶν ἄθεός. al. sexc.

παρὰ πείθω, *falso persuadeo, decipio*. Legg. X. 892. D: μὴ πῃ προσβύτας ἡμᾶς ὄντας ... παρὰ πείθῃ (ὁ λόγος).

παρὰ πέτασμα, τό, *integumentum; etiam trop.* Polit. 279. D: τῶν φραγμάτων τὰ μὲν παρὰ πέτασμα, τὰ δὲ ... ἀλεξητήρια. Prot. 316. E: ταῖς τέχναις ταύταις παρὰ πέτασμασιν ἐχρήσαντο.

παρὰ πηγνύμαι, *in tabulis describo*. Ax. 370. C: τὰ τοῦ κόσμου παθήματα παρὰ πηγνύσθαι.

παρὰ πίπτω, *incido, intervenio; offeror, obtingo*. Pol. V. 466. A: εἴ ποιν παρὰ πίπτει. Phaed. 66. D: ἐν ταῖς ζητήσεσιν αὖ πανταχοῦ παρὰ πίπτει (τὸ σῶμα). Pol. VIII. 561. B: τῇ παρὰ πίπτουσῃ αἰεὶ (ἡδονῇ) τὴν ἑαυτοῦ ἀρχὴν παρὰ διδούς. Legg. VIII. 842. A: ὁπόταν γε δὴ μοι δόξῃ τις παρὰ πέπτωκεναι καιρὸς. 832. B: τῇ παρὰ πέπτωκεναι λόγῳ. IX. 857. C: ὡς γε ἐν τῷ νῦν παρὰ πέπτωκεναι λέγειν. Ep. VII. 324. C: καὶ μοι τύχαι τινὲς τῶν τῆς πόλεως πραγμάτων τοιαύδε παρὰ πέπτον. Legg. III. 686. D: θαυμαστὸν κτήμα παρὰ πέσειν τοῖς Ἕλλησιν. IV. 709. C: τὸν νομοθέτην ἀληθείας ἐχόμενον τῇ τοιαύτῃ παρὰ πέσειν ἐκάστοτε πόλει δεῖν. Polit. 14. C: τὸν νῦν δὴ παρὰ πέσόντα (λόγον) λέγω.

παράπλειος, ὅ, ἡ, *plenus*. Pol. III. 390. A: ὅταν πα-
ράπλειται (ν. παραπλείαι) ὥσι τράπεζαι σίτου *cet.* (Hom. παρὰ
δὲ πλήθωσι τράπεζαι).

παραπλέω, *praetervehor*. Phaedr. 259. A: παραπλέον-
τας σφᾶς ὥσπερ Σειρῆνας ἀκηλῆτους.

παραπλήσιος, ἰα, ἰον, *similis, aequalis*. Crat. 437. B:
ἡ ἀμαθία καὶ ἡ ἀκολασία παραπλησία τούτοις φαίνεται.
Gorg. 520. A: ταυτόν ... ἐστὶ σοφιστῆς καὶ ῥήτωρ, ἡ ἐγγύς
τι καὶ παραπλήσιον. Crat. 393. A: παραπλήσιόν τι ... τῷ
Ἀστυνάκτι. Pol. X. 604. A: τὸ ... ἡσύχιον ἡθὺς παρα-
πλήσιον ὃν αἰεὶ αὐτὸ αὐτῷ. III. 397. C: ἐν ὀυθμῷ ὡς αὐτὸς
παραπλήσιον τινί. Crat. 414. A: ἐπὶ παραπλήσιῳ τινὶ τούτῳ
ἐστί. Pol. I. 329. A: παραπλησίαν ἡλικίαν ἔχοντες. V. 451.
D: τὴν γένεσιν καὶ τροφήν παραπλησίαν ἀποδιδόντες. Alc.
II. 148. C: παραπλησίαν εὐχὴν εὐχονται. Hipp. min. 370. E:
ἀμφοτέρῳ γὰρ καὶ κατὰ τοῦτο παραπλησίῳ ἐστόν. Prot. 349.
D: παραπλήσια ἀλλήλοις. Soph. 217. B: λόγων ἐπελάβου
παραπλησίῳ ὢν ... διερωτῶντες αὐτὸν ἐπυγχάνομεν. Tim.
18. C: ὡς τὰς φύσεις τοῖς ἀνδράσι παραπλησίας εἴη ξυναρ-
μοσίον. Prot. 359. A: τὰ μὲν τέτταρα ἐπιεικῶς παραπλή-
σια ἀλλήλοις εἶναι. Pol. II. 363. B. Tim. 29. E. Legg. III.
695. E: παραπλήσια ἀπετέλεσε τοῖς Καριβύσου παθήμασι.
Alc. II. 149. C: ἕτερα παραπλήσια τούτοις εἰρημένα.

παραπλησίως, *similiter*. Phaedr. 255. E: ἐπιθυμεῖ δὲ
ἐκείνῳ παραπλησίως μὲν, ἀσθενεστέρως δὲ ὁρᾶν *cet.* Gorg.
498. C: παραπλησίως ἅρα χαίρουσι καὶ λυποῦνται οἱ ἀγαθοὶ
καὶ οἱ κακοί. Pol. V. 462. B. Apol. 37. A: παραπλησίως
δοκῶ λέγειν ὥσπερ περὶ τοῦ οἴκου *cet.* Ep. IV. 321. A: τὰ
δ' ἐνθάδε παραπλησίως ἔχει καθάπερ καὶ ὕμῳ παρόντων.
Polit. 275. C: παραπλησιαίτερον παιδείας μετεληγμέναι καὶ
τροφῆς.

παραποδίζω, *implico*. Ep. VII. 330. B: φοβούμενος
... μὴ πῃ παραποδισθεῖν. **deludo*. Legg. II. 652. B: μὴ
πῃ παραποδισθῶμεν ὑπ' αὐτοῦ.

παραποδύομαι, *iuxta me exuo* (ut in certamen descen-
dam). Theaet. 162. B: παραποδύομενος.

παραπροσβέυομαι, *legationem male gero*. Legg. XII.
941. A: εἰάν ὡς προσβευτῆς τις ἡ κήρυξ καταψευδόμενος τῆς
πόλεως παραπροσβευηται πρὸς τινὰ πόλιν.

παραρθρῶ, *luxo*. Ax. 367. B: παραρθροῦσιν.

παρὰρρέω, *dilabor*. Legg. VI. 781. A: πολλὰ ὑμῖν
πατέρεει (ν. παρὰρρεί).

παρὰσημαίνομαι, *iuxta obsigno*. Legg. XII. 954. B:
τὰ ... σεσημασμένα παρὰσημηγνάσθω.

παρὰσιτω, *cum aliquo coeno*. Lach. 179. C: καὶ ἡμῖν
τὰ μερικάνα παρὰσιτεῖ.

παρὰσκευάζω, *apparo; praeparo; comparo; efficio; praesto*
vel *praebeo; instruo, instituo; etiam curo*. Prot. 353. D: ὅτι

ἄλλα τοιαῦτα πολλὰ παρασκευάζει. Conv. 188. D: πᾶσαν
 ἡμῖν εὐδαιμονίαν παρασκευάζει. Pol. VIII. 562. C: παρα-
 σκευάζει (τὴν πολιτείαν) τυραννίδος δεηθῆναι. Legg. IV.
 720. C. Polit. 281. D: ὅσαι ... ταῖς ... δημοιουργούσαις ὄρ-
 γανα παρασκευάζουσιν. Phaed. 63. E: ἄλλα μόνον τὸ ἑαυ-
 τοῦ παρασκευάζειν ὡς καὶ δις δώσων ... καὶ τρίς. Legg.
 VII. 792. C: εἴ τις πολλὰς ἡδονὰς αὐτῷ παρασκευάζοι. II.
 669. D: γέλῳτ' ἂν παρασκευάζοιεν τῶν ἀνθρώπων. Prot.
 354. C: (ὅταν) λύπας μείζους παρασκευάξῃ τῶν ἐν αὐτῷ
 ἡδονῶν. Legg. VIII. 831. A: (ὅπως) τὴν πόλιν ὅλην εἰς
 τὸν ἀληθινὸν ἀγῶνα διὰ βίου παρασκευάξῃ, χορησίμην. V.
 738. D: ὅπως ἂν ... εὐμάροισιν παρασκευάζωσι. Phaedr.
 238. E: ἀνάγκη ... τὸν ἐρώμενον ὡς ἥδιστον ἑαυτῷ παρα-
 σκευάζειν. Gorg. 503. A: τὸ παρασκευάζειν ὅπως ὡς βέλτι-
 σται ἔσονται τῶν πολιτῶν αἱ ψυχαί. 510. D: ἐθίζειν αὐτὸν
 ... καὶ παρασκευάζειν ὅπως cet. Soph. 233. B: τοῖς νέοις
 δόξαν παρασκευάζειν ὡς cet. Pol. II. 369. E: τὸν γεωργὸν
 ἕνα ὄντα παρασκευάζειν σιτία τέτταροι. III. 405. C: τὸ
 παρασκευάζειν τὸν βίον αὐτῷ μηδὲν δεῖσθαι νυστάζοντος
 δικαστοῦ. Legg. VII. 803. E: ὥστε τοὺς ... θεοὺς ὕλεως
 αὐτῷ παρασκευάζειν δυνατόν εἶναι. Apol. 39. D: ἑαυτὸν
 παρασκευάζειν ὅπως ἔσται ὡς βέλτιστος. Gorg. 518. C: ὁ
 μὲν ἄρτους θανμασι τοὺς παρασκευάζων. Legg. IV. 720. D:
 παρασκευάζων τὸν κάμνοντα. Alc. I. 122. A: ἀδεᾶ παρα-
 σκευάζων. Phaed. 84. A: γαλήνην τούτων παρασκευάζουσα.
 Ep. I. 309. C: ἀδοξίαν ... πλείστην ... τῷ διδόντι σοι πα-
 ρασκευάζον. Phaed. 67. D: ἄνδρα παρασκευάζονθ' ἑαυτὸν
 ἐν τῷ βίῳ ... οὕτω ζῆν cet. Gorg. 500. B: αὐτὸ τοῦτο μό-
 νον παρασκευάζουσαι. Epin. 990. C: ἐπὶ ... ταῦτα παρα-
 σκευάζοντας φύσεις. Soph. 251. B: ὅθεν γε ... τοῖς νέοις
 ... θοίνην παρεσκευάκαμεν. Pol. II. 361. A: τὴν μερίστην
 δόξαν αὐτῷ παρεσκευάσθαι εἰς δικαιοσύνην. Legg. V. 735.
 E: ὅσοι ... ἐτοίμους αὐτοὺς ἐνδείκνυνται παρεσκευακότες
 ἔπρεσθαι. XI. 919. B: τὰς διαβολὰς παρεσκευακότη. Tim.
 77. E: τὴν ὑδραγωγίαν παρεσκευάσαν τρόπῳ τινὶ τοιῷδε cet.
 Legg. VIII. 829. E: τὴν πόλιν ὅλην παρασκευάσας. Ep. VII.
 346. A: αὐτὸς μοι πομπὴν παρασκευάσειν ἔφη. Lys. 220.
 A: οὐ ἔνεκα πάντα τὰ τοιαῦτα παρασκευάζεται. Ib. πάντα
 τὰ παρασκευαζόμενα. Legg. III. 699. A: οἱ δὲ Ἀθηναῖοι
 πᾶν τοῦτο ᾧοντο ἐπὶ σφᾶς αὐτοὺς παρασκευάζεσθαι. Pol.
 VI. 496. B: Θεάγει τὰ μὲν ἄλλα πάντα παρασκευάζεται πρὸς
 τὸ ἐκπεσεῖν φιλοσοφίας cet. Menex. 248. A: τούτῳ ἄριστα
 παρεσκευάσται ζῆν. Gorg. 448. D: καλῶς γε ... φαίνεται
 Πῶλος παρεσκευάσθαι εἰς λόγους. 479. A: ὥσπερ σὺ φῆς
 Ἀρχέλαον παρεσκευάσθαι καὶ τοὺς ἄλλους τυράννους cet.
 502. B: ποτέρως σοι δοκεῖ παρεσκευάσθαι ἢ τῶν τραγωδιῶν
 ποιήσις; Phaed. 67. C: ὅς ἡγρεῖται οἱ παρεσκευάσθαι τὴν
 διάνοιαν ὥσπερ κεκαθαρμένην. Pol. III. 416. C: δεῖν ...

καὶ τὴν ἄλλην οὐσίαν τοιαύτην αἰ τοῖς παρεσκευάσθαι ἦτις
 cet. Legg. I. 648. D. Phaed. 91. B: παρεσκευασμένος ...
 οὕτως ἐρχομαι ἐπὶ τὸν λόγον. Pol. IV. 422. B: ὡς οἶόν τε
 κάλλιστα ἐπὶ τοῦτο παρεσκευασμένος. VI. 495. E: ὡς
 νυμφίου παρεσκευασμένου. II. 365. B: ἀδίκῳ ... δόξαν δι-
 καιοσύνης παρεσκευασμένῳ. Alc. I. 120. C: πᾶσαν παρα-
 σκευὴν παρεσκευασμένον. Tim. 72. C: οἶον κατόπτρῳ παρε-
 σκευασμένον ... ἐκμαγεῖον. Legg. VI. 751. B: πόλιν εὖ παρ-
 εσκευασμένην. Prot. 322. A: οὕτω ... παρεσκευασμένοι
 (ἄνθρωποι). Conv. 181. D: παρεσκευασμένοι ... εἰδὼν ... ὡς
 τὸν βίον ἀπαντα ξυνεσόμενοι. Pol. III. 416. B: οὐκοῦν τὴν
 μεγίστην τῆς εὐλαβείας παρεσκευασμένοι ἂν εἶεν εἰ τῷ ὄντι
 καλῶς πεπαιδευμένοι εἰσὶν; Euthyd. 280. C: εἰ αὐτοῖς εἴη
 πάντα τὰ ἐπιτήδεια παρεσκευασμένα cet. Legg. X. 890. B:
 οὕτω τούτων πάλαι παρεσκευασμένων. XII. 953. A: κατα-
 λύσεις ... φιλοξενίαις ἀνθρώπων παρεσκευασμένας. Pol. I.
 341. E: ἐπὶ τούτῳ παρεσκευάσθη ἡ τέχνη. Med. *me paro*
vel comparo; mihi propono; instituo; statuo; c. accus. mihi comparo
aliquid. Theaet. 183. D: ἀλλὰ παρασκευάζου ὅπως ... δώσεις
 λόγον. Conv. 222. D. Ep. IV. 320. D: παρασκευάζου τὸν
 τε Λυκούργον ἐκείνον ἀρχαῖον ἀποδείξων cet. Gorg. 511. B:
 ἢ οἶε δεῖν τοῦτο παρασκευάζεσθαι ἄνθρωπον ὡς πλείστον
 χρόνον ζῆν —; Legg. XII. 950. C. Euthyd. 282. A: δεῖ ...
 ἀπαντα ἄνδρα τοῦτο παρασκευάζεσθαι ὅπως ὡς σοφώτατος
 ἔσται. Legg. I. 648. D: πῶμα μόνον ἀντὶ μυρίων πραγμά-
 των παρασκευαζόμενος. Gorg. 479. C: χρήματα παρασκευαζό-
 μενοι. Alc. II. 150. E: ὡς ἐγὼ παρεσκευάσμαι μηδὲν ἂν
 φρυεῖν τῶν ὅπ' ἐκεῖ νῦν προστατιομένων. Crat. 440. E: ὡς-
 περ ἐκεῖ *tibi propositum erat*. De lucrī cup. 226. B: κυβερνήτην μηδενὸς ἄξια ἰστία καὶ πηδάλια τῇ νῆϊ
 παρεσκευασμένον. Menex. 234. E: ἐκ πολλοῦ χρόνον λόγους
 παρεσκευασμένων οἷ cet. Phaed. 97. E: παρεσκευάσμην ὡς
 cet. 98. A. Menex. 247. A: εἰ παρασκευάσαισθε τῇ τῶν προ-
 γόνων δόξῃ μὴ καταχρησόμενοι. Gorg. 509. D: ἐὰν δύναμιν
 παρασκευασθῇ τοῦ μὴ ἀδικεῖσθαι. Phaed. 65. E: ὅς ἂν
 μάλιστα ἡμῶν ... παρασκευάσθῃ αὐτὸ ἕκαστον διανοηθῇ-
 ναι. Gorg. 509. E: ἐπὶ τοῦτο δεῖ δυνάμιν τινα καὶ τέχνην
 παρασκευασθῆναι ὡς cet. Conv. 176. B: τὸ παντὶ τρόπῳ
 παρασκευάσασθαι ῥασιόνῃν τινὰ τῆς πόσεως. Theag. 121.
 B. Gorg. 509. C: τί οὖν ἂν παρασκευασάμενος ἄνθρωπος
 βοηθήσειεν αὐτῷ —; Legg. VIII. 830. C. — Verb. Gorg.
 480. E: παντὶ τρόπῳ παρασκευαστέον καὶ πράττοντα καὶ
 λέγοντα ὅπως μὴ δῶ δίκην cet. 510. A: ἐπὶ ... τοῦτο ...
 παρασκευαστέον ἐστὶ δυνάμιν τινα καὶ τέχνην ὅπως cet.
 Pol. V. 467. B: παρασκευαστέον τὸ μὴ ποτε κινδυνεῦσαι.
 Tim. 89. D. Etiam a medio (παρασκευάζεσθαι, *se parare*)
 ducitur. Gorg. 507. D: παρασκευαστέον μάλιστα μὲν μηδὲν
 δεῖσθαι τοῦ κολάζεσθαι cet.

παρασκευαστής, ὁ, *qui parat*. Gorg. 518. C: ἐπιθυμιῶν παρασκευαστὰς ἀνθρώπους.

παρασκευαστός, ἡ, ὄν, *qui parari vel comparari potest*. Prot. 319. B: μὴδ' ὑπ' ἀνθρώπων παρασκευαστὸν ἀνθρώποις. 324. A: παρασκευαστὸν εἶναι ἀρετήν. C.

παρασκευή, ἡ, *apparatus et apparatus; comparatio et praeparatio vel instructio*. Pol. II. 369. D: ἡ τῆς τροφῆς παρασκευὴ τοῦ εἶναι τε καὶ ζῆν ἕνεκα. VI. 495. A: πλοῦτοί τε καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη παρασκευή. Epin. 975. C: ξυμπάντων ὀργάνων παρασκευή. Gorg. 510. A: τίς ... τέχνη τῆς παρασκευῆς τοῦ μὴδ' ἐν ἀδικεῖσθαι —; Lach. 193. A: μετὰ τῆς τοιαύτης φρονήσεως καὶ παρασκευῆς κατεροῦντα. Ep. VII. 326. A: ἀνευ παρασκευῆς θανμαστῆς τινὸς μετὰ τύχης. Pol. II. 369. E: ἐπὶ οἴτου παρασκευῇ. 370. A: ἐπὶ τῇ τῆς οἰκίας παρασκευῇ. IV. 429. D: οὐκ ὀλίγη παρασκευὴ θεραπεύσαντες. II. 361. B: διὰ παρασκευὴν φίλων καὶ οὐσίας. 369. D: πῶς ἡ πόλις ἀρξέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευὴν; Legg. XII. 951. A: τοῖς περὶ τὸν πόλεμον ἀντίστροφον ἀποδιδόντες δόξης παρασκευὴν. XII. 962. A: ὑγείας σώματι παρασκευὴν. Legg. III. 698. E: παρασκευαί ... μεγάλαι λεγόμεναι. Pol. II. 370. C: ἐπὶ τὰς παρασκευὰς ὡν ἐλέγομεν. **institutum, ars; via et ratio*. Gorg. 510. E: πᾶν τὸναντίον οὕτωσὶ ἡ παρασκευὴ ἔσται αὐτῷ ἐπὶ τὸ οἶω τε εἶναι ὡς πλείστα ἀδικεῖν cet. 500. D: ἐκατέρου ... αὐτοῖν μελέτην τινὰ καὶ παρασκευὴν τῆς κτήσεως. Polit. 307. E: περὶ ὅλην ... τὴν τοῦ ζῆν παρασκευὴν. Gorg. 500. A: ὅτι εἰεν παρασκευαί αἱ μὲν μέχρι ἡδονῆς, αὐτὸ τοῦτο μόνον παρασκευάζουσαι. 513. D: ὅτι δὴ ἔφαμεν εἶναι τὰς παρασκευὰς ἐπὶ τὸ ἕκαστον θεραπεύειν καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν.

παρασκοπῶ, *oculos conicio in aliquem* (germ. *hinblicken*). Conv. 221. C: ἡρέμα παρασκοπῶν (al. *περιοσκοπῶν libris in-vitis*) καὶ τοὺς φίλους καὶ τοὺς πολέμιους.

παρασπείρω, *diffundo*. Ax. 366. A: ἄτε παρσπαρμένη (ἡ ψυχὴ) τοῖς πόροις.

παρασπῶμαι, *detraho mihiq̄ue vindico*. Soph. 241: C: ἀγαπήσεις ἐάν πῃ καὶ κατὰ βραχὺ παρασπασώμεθα οὕτως ἰσχυροῦ λόγου;

παράστασις, ἡ, *relegatio*. Legg. IX. 855. D: παραστάσεις ... ἐπὶ τὰ τῆς χώρας ἔσχατα.

παραστάτης, ὁ, *adiutor*. Conv. 197. E: παραστάτης τε καὶ σωτὴρ ἀριστος.

παραστρέφω, *mito*. Crat. 418. A: σμικρὰ πάνν παραστρέφοντες.

παρασφάλλομαι, *aberro*. Epin. 976. B: ἀληθείας ... τῶν ὄντως δικαίων ἐκτὸς παρεσφαλμένοι.

παρτάττω, *iuxta colloco*. Pol. VIII. 556. D: παραταχθεὶς ἐν ἰμάχῃ πλουσίῳ cet. Med. *reluctor*. Prot. 333. E: ἀγωνιᾶν καὶ παρατετάχθαι.

παρὰτείνω, *iuxta tendo*, (*figuram aliquam ad lineam rectam applico*); *produco*. Pol. VII. 527. A: τετραγωνίζειν τε καὶ παρὰτείνειν. Men. 87. A: παρὰ τὴν δοθεῖσαν αὐτοῦ γραμμὴν παρὰτείναντα. Ib. οἶον ἂν αὐτὸ τὸ παρὰτεταγμένον ἦ. **distendo*; unde pass. *enecor*. Conv. 207. B: καὶ αὐτὰ τῷ λιμῷ παρὰτεινόμενα. Lys. 204. C: παρὰταθήσεται ὑπὸ σοῦ ἀκούων θαμὰ λέγοντος. (Euthyd. 303. B. pro v. παρὰτάθησαν Vat. scribit παρεῖθσαν.)

παρὰτεταγμένως, *ita ut reluctere vel obsistas*. Pol. III. 399. B: ἐν πᾶσι τοῦτοις παρὰτεταγμένως καὶ καρτεροῦντως ἀμυνόμενον τὴν τύχην.

παρὰτίθῃμι, *appono*; *adiungo*, *do*, *trado*. Theaet. 157. C: τοῦτου ἔνεκα ... παρὰτίθῃμι ἐκάστων τῶν σοφῶν ἀπογεύσασθαι. Prot. 325. E: παρὰτιθέασιν αὐτοῖς ... ἀναγιγνώσκειν ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα. Conv. 175. B: πάντως παρὰτίθετε ὅτι ἂν βούλησθε. Phil. 47. A: ὁμοῦ λύπας ἡδοναῖς παρὰτιθέναι. Legg. VI. 761. C: ὕλην παρὰτιθέντας αὐτὴν. Pol. II. 372. C: τραγῆματά που παραθήσομεν αὐτοῖς τῶν τε σῶκων cet. Phil. 40. B: τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ὥς το πολὺ τὰ γεγραμμένα παρὰτίθεσθαι ἀληθῆ. 54. C: γενέσεως ἔνεκα φάρμακά τε ... παρὰτίθεσθαι πᾶσιν. Legg. VII. 802. C: μὴ παρὰτιθεμένης τῆς γλυκείας μούσης. Polii. 278. B: πᾶσι τοῖς ἀγνοουμένοις τὰ δοξαζόμενα ἀληθῶς παρὰτιθέμενα. Legg. IX. 858. B: τὰ μὲν παρὰτιθεμένους cet. C: τὰ δ' ὥς παρὰτιθέμενα. IV. 722. B: τὸ τῶν διτιτῶν ἱατρῶν γένος ὀρθότατα παρὰτίθῃ. Med. *appono*, *adicio*, *adhibeo*; *propono*, *profero*. Phaed. 65. E: μήτε τὴν ὄψιν παρὰτιθέμενος ἐν τῷ διανοεῖσθαι cet. Phil. 46. B: οὐ μὲν δὲ Φιλήβου γε ἔνεκα παρὰτιθέμην τὸν λόγον. Polit. 275. B: διὰ ταῦτα μὴν καὶ τὸν μῦθον παρὰτιθέμεθα. Phil. 44. D: ἵνα ... τὴν δύναμιν αὐτῆς παρὰτιθέμεθα πρὸς τὴν κρίσιν. Tim. 47. E: δεῖ δὲ καὶ τὰ δι' ἀνάγκης γιγνόμενα τῷ λόγῳ παρὰτιθέσθαι. Legg. V. 735. C. Epin. 974. D: πειρώμεθα ἐκείνας (ἐπιστήμας) ὧν δεόμεθα παρὰτιθέσθαι. Polit. 279. A: παρὰδείγμα ... σμικρότατον παρὰτιθέμενος. Legg. I. 630. D: τοῦτο ζητεῖ νῦν παρὰτιθέμενος. Epin. 974. D: παρὰτιθέμενοι. Pol. IV. 420. E: τὸν τροχὸν παρὰτιθέμενος.

παρὰτρέπω, *deflecto*, *averto*; *flecto*, *perduco*. Legg. V. 736. B: τὰ δ' ἀποχετεύοντας καὶ παρὰτρέποντας. Ep. VII. 327. E: ἐπ' ἄλλον βίον αὐτὸν τοῦ βελτίστου παρὰτρέψαι. Legg. X. 885. D: ὅτι κρείττους (οἱ θεοὶ) ἢ παρὰ τὸ δίκαιον ὑπὸ τινων δόξων παρὰτρέπεσθαι κηλούμενοι. 906. E: λοιβῇ ... οἶνον κνίσσῃ τε παρὰτρεπομένοις αὐτοῖς.

παρὰτρῶπάω, i. q. παρὰτρέπω. Pol. II. 364. E. (Hom.).

παρὰτυγχάνω, *forte adsum*, *offeror* (germ. *sich darbieten*) et in univ. *adsum*. Legg. X. 881. C: ἐὰν δ' ἐπιχώριος ὁ παρὰτυγχάνων ἦ. 907. D. XI. 917. C: ὁ παρὰτυγχάνων τῶν αὐτῶν. Prot. 340. E: εἰς καιρὸν γε παρὰτετύχηκεν ἡμῖν ἐν

τοῖς λόγοις Πρόδικος ὅδε. Pol. V. 474. A: ὅ τι ἐκάστω παρ-
είνυχεν ὄπλον. Legg. VI. 769. B: ἐν τῷ νῦν παραινυχόντι
περὶ αὐτῆς ἡμῖν λόγῳ.

παραιντικά, *illico*. Alc. I. 105. E: οὐδὲν ὅ τι οὐ παρ-
αιντικά δυνήσονται. — ἐν τῷ παραιντικά, *in praesentia*
(*nos: für den Augenblick, momentan*). Phaedr. 240. B: ἀλλὰ τις
δαίμων ἐμίξε τοῖς πλείστοις ἐν τῷ παραιντικά ἥδονῃν. Pol.
VIII. 558. A: ἀρ' οὐ θεοπεσία καὶ ἡδεῖα ἡ τοιαύτη διαγωγὴ
ἐν τῷ παραιντικά; — Cum art. et adi. Phaedr. 239. A: ἡ
στέρησθαι τοῦ παραιντικά ἡδέος.

παραφαίνομαι, *appareo*. Theaet. 199. C: δεινότερον
μέντοι πάθος ἄλλο παραφαίνεσθαι μοι δοκεῖ. Theag. 122.
A: οὐ οὖν ἡμῖν εἰς καλὸν παρεφάνης. Soph. 231. B: ἐν
τῷ νῦν λόγῳ παραφανέντι.

παραφέρω, *praeter aliquid fero vel porto*. Pol. VII.
515. A: τοὺς δὲ σιγῶντας τῶν παραφερόντων. B: τί δὲ τῶν
παραφερομένων; **affero*. Ep. VII. 311. A: χαίρουσι τὴν Σι-
μωνίδου ξυνουσίαν παραφέροντες. **appono*. Pol. I. 354. B:
τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται ἀρπάζοντες. — Pass.
abripior, aberro (a vero). Legg. X. 893. A: παραφερόμενος.
Phaedr. 265. B: ἴσως μὲν ἀληθοῦς τινὸς ἐφαπτόμενοι, τάχα
δ' ἂν καὶ ἄλλοσε παραφερόμενοι. Polit. 275. A: τοιαύτη μὲν
πάμπολυ παρηνέχθημεν. Phil. 60. D: εἰ ... παρηνέχθημέν
τι τότε. 38. D: παρενεχθεῖς.

παραφθέγγομαι, *ita loquor ut aliquid adiciam*. Euthyd.
296. A: οὐκ αὖ ... παύσει παραφθεγγόμενος;

παράφθεγμα, τό, *adiectio*. Euthyd. 296. B: ἔκει τό
αὐτὸ παράφθεγμα.

παράφορος, ὁ, ἡ, *aberrans*. Soph. 228. C: παραφό-
ρου ξυνέσεως (*ab intelligentia*) γιγνομένης (ψυχῆς). C: παραφορά
αὐτοῦ γίνεται καὶ ἀποτυγχάνει. **vacillans*. Legg. VI. 775.
D: σπείρειν παράφορος ἅμα καὶ κακὸς ὁ μεθύων.

παραφορότης, ἡ, *pravitas*. Tim. 87. E: διὰ τὴν πα-
ραφορότητα πτώματα παρέχον.

παραφοροῦμαι, *colligo*. Legg. IX. 858. B: παραφο-
ρήσασθαι χυδὴν *cei*.

παραφράγμα, τό, *tabulatum (Verschlag)*. Pol. VII. 514.
B: ὥσπερ τοῖς θαυματοποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων πρόκειται
τὰ παραφράγματα.

παραφρονῶ, *demens sum*. Legg. X. 899. C: οὐκ ἐστίν
οὕτως ... παραφρονῶν οὐδεὶς.

παραφροσύνη, ἡ, *aberratio mentis* (a vero); *amentia*.
Soph. 228. D: τὸ ἀγνοεῖν ἐστίν ... οὐδὲν ἄλλο πλὴν παρα-
φροσύνη. Ep. VII. 331. C: μὴ νόσῳ παραφροσύνης ἐχομέ-
νους. Locr. 103. B: παραφροσύναι.

παράφρων, ὁ, ἡ, *demens*. Legg. I. 649. D: πάνθ' ὅσα
δὲ ἡδονῆς αὐ μεθύσκοντα παράφρονας ποιεῖ.

παρὰφυλάττω, *observo; prospicio*. Legg. I. 628. A: παρὰ-

φυλάττειν ... ὥστε εἶναι γίλους. Polit. 297. A: τὸ τῆς νεώς καὶ ναυτῶν ἀεὶ ξυμφέρον παραφυλάττων. Legg. I. 632. A: ξυμπάντων τε ἐρώτων τὰς σπουδὰς ἐπεσκερμένον καὶ παραφυλαχότα. *caveo. Polit. 284. A: ὡς ὃν χαλεπὸν περὶ τὰς πράξεις παραφυλάττουσι. Legg. IV. 715. A: παραφυλάττοντες δ' ἀλλήλους ζῶσιν ὅπως μὴ ποτε cet.

παραχρῆμα (rectius παρὰ χρῆμα), statim, confestim, e vestigio. Phaedr. 243. B: παρὰ χρῆμα ἀνέβλεψεν. Tim. 25. E. Legg. VII. 800. D. IX. 865. A. 866. E. Theag. 129. E: τάχυν γὰρ παρὰ χρῆμα ἐπιδιδόασι. 131. al. Cum art. est praesens et in praesentia. Crat. 395. D: τὸ ἐγγὺς μόνον ὁρῶν καὶ τὸ παρὰ χρῆμα. Legg. II. 670. D: (ἵνα) ἡδονὰς τὸ παρὰ χρῆμα αἰσινεῖς ἡδῶνται. Cum art. et subst. est i. q. adiect. augenblicklich vel momentan. Prot. 353. D: κατὰ τὴν αὐτῆς τῆς ἡδονῆς τῆς παρὰ χρῆμα ἐργασίαν. 355. B: διὰ τὰς παρὰ χρῆμα ἡδονὰς. — ἐκ τοῦ παρὰ χρῆμα, subito s. ex tempore. Crat. 399. D: ἐκ τοῦ παρὰ χρῆμα λέγειν. Conv. 185. C. Critia 107. E. Etiam e vestigio, illico. Legg. VI. 768. B. IX. 867. A: ἐκ τοῦ παρὰ χρῆμα ἐξαίφνης. Euthyd. 303. E. — ἐκ τῷ παρὰ χρῆμα, in praesentia (germ. in dem Augenblicke et für den Augenblick); etiam illico et subito. Prot. 353. D: ὅτι τὴν ἡδονὴν ταύτην ἐν τῷ παρὰ χρῆμα παρέχει. Polit. 310. C: τὴν ἐν τῷ παρὰ χρῆμα διώκοντες δραστώνην. Phil. 21. C: τῆς ... ἐν τῷ παρὰ χρῆμα ἡδονῆς προσκυπτούσης. Pol. III. 408. E: καὶ εἰ τύχοιεν ἐν τῷ παρὰ χρῆμα νυκτεῶνα πιόντες. V. 455. A: ὅτι ἐν μὲν τῷ παρὰ χρῆμα (subito) ἱκανῶς εἰπεῖν οὐ ῥάδιον, ἐπισκευαμένῳ δὲ οὐδὲν χαλεπόν. Legg. VII. 799. D. XI. 915. D: δεχόμενον ἐν τῷ παρὰ χρῆμα (illico) τιμῇ. Menex. 235. A. B. — εἰς τὸ παρὰ χρῆμα, in praesentia. Legg. I. 646. C: ὡς ἀσθενεῖς εἰς τὸ παρὰ χρῆμα γίγνονται.

παραχωρῶ, cedo; locum do (alicui). Prot. 336. B: παραχωρεῖ Πρωταγόρα. B: εἰ τῷ ἀνθρώπῳ παραχωρεῖ. *locum facio (alicui). Conv. 213. A: παραχωρῆσαι ... τὸν Σωκράτη ὡς ἐκείνον καθίξειν. *locum do s. concedo. Apol. 34. A: νῦν παρασχέσθω, ἐγὼ παραχωρῶ. Polit. 260. E: ὄνομα ἕτερον αὐτοῖς παραχωρήσαντες θέσθαι τινά. *obsequor. Legg. XII. 959. E: τῷ δὲ πολιτικῷ νόμῳ νομοθετοῦντι παραχωρεῖν χοῆ τὰ τοιαύδε.

παράψογος, ὁ, reprehensio subseciva. Phaedr. 267. A: παραψόγους.

πάρδαλις, ἡ, pardus s. pardalis. Lach. 196. E: λέοντα ἢ πάρδαλιν cet.

παρεγγράφω, adscribo. Legg. VI. 753. C: παρεγγράφειν ... καὶ τὸ αὐτοῦ ... ὄνομα.

παρειαί, αἱ, genae. Polit. 270. E: τῶν γενειῶντων αἱ παρειαί. Ion. 539. A. (Hom.).

παρεικάζω, comparo. Pol. V. 473. C: ὃ τῷ μεγίστῳ

παρεικάζομεν κύματι. Polit. 260. E: ἡ βούλει ... καὶ τοῦ-
νομα παρεικάσωμεν —;

παρεῖκω, concedo, permitto. Theaet. 150. D: οἷσπερ ἂν
ὁ θεὸς παρείκη. Pol. II. 374. E: ὅσον γ' ἂν δύναμις παρ-
εῖκη. Theag. 131. Legg. XI. 934. C: ὅπως ἂν ἡμῖν παρ-
εῖκωσι θεοὶ ... νομοθετεῖν. Impers. παρεῖκει, licet, fieri pot-
est. Conv. 187. E: καθ' ὅσον παρεῖκει (quoad eius fieri potest).
Legg. V. 734. B: τὸν γε βουλόμενον ἡδέως ζῆν οὐκέτι παρ-
εῖκει ἐκόντα γε ἀκολαστως ζῆν. Ep. VI. 323. C: ὅσον ἂν
δυνώμεθα καὶ ἐκάστω παρείκη.

παρεῖμι, adsum; adveni vel veni; intersum; etiam dici-
tur in eo quod paratum est vel suppetit, quod quis habet al.
Parm. 126. A: παρεῖμι γε ἐπ' αὐτὸ τοῦτο. Tim. 20. C.
Phaedr. 243. E: οὗτος παρὰ σοὶ μάλα πλησίον αἰεὶ πάρεστιν.
250. A: αἰς τὸ τῆς μνήμης ἱκανῶς πάρεστιν. Gorg. 498. D.
Pol. I. 331. A: τῷ ... μηδὲν ἐναντῷ ἄδικον ξυνειδοῦν ἡδεῖα
λπίς αἰεὶ πάρεστι. Charm. 158. E: εἴ σοι πάρεστι σωφρο-
σύνη. Gorg. 447. B: ἐπ' αὐτὸ γέ τοι τοῦτο πάρεσμεν. Id.
Euthyd. 274. A. Theaet. 200. D: πάλιν ἐπὶ τὴν πρότερον
πάρεσμεν ἀπορίαν. Prot. 317. E: ἐπειδὴ καὶ οὔδε πάρεστι.
Apol. 33. D. Phil. 60. C: ὧ παρείη τοῦτ' αἰεὶ τῶν ζώων cet.
Pol. II. 362. D: ἀδελφὸς ἀνδρὶ παρείη. Lys. 217. D: καὶ
μὴν παρείη γ' ἂν αὐταῖς λευκότης. Euthyd. 280. B: εἰ ἡμῖν
ἀγαθὰ πολλὰ παρείη. Parm. 127. A: ὦν ἕνεκα παρείμεν.
Conv. 200. E: ὦν ἂν ἐνδεῖα παρῇ αὐτῷ. Soph. 264. A.
Prot. 335. B: παρεῖναι ἐν ταῖς συνουσίαις. Theaet. 166. B:
μνήμην παρεῖναι τῷ ὦν ἐπαθε. Pol. VI. 509. B. Legg.
III. 681. A. Polit. 272. B: τόνδε (βίον) ... τὸν νυνὶ παρὼν
αὐτὸς ἡσθήσεται. Tim. 17. B. Legg. III. 699. C: φόβος ὁ
τότε παρὼν. XI. 917. A: ὅθεν ὁ νῦν παρὼν ἡμῖν λόγος
ἐλήλυθε. Phaedr. 272. A: νῦν ἔργῳ παροῦσά οἱ (ἡ φύσις).
Legg. III. 683. C: ἡ νῦν παροῦσα ἡμέρα. Charm. 160. D.
Legg. IX. 857. E: εὐτυχὴς δὲ ἡμῶν τὸ παρὸν γέγονεν. X.
900. B: τὸ νῦν παρὸν δόγμα. Phaedr. 244. A: παρόντος
ἐραστοῦ. Parm. 141. E: τοῦ νῦν παρόντος (χρόνου). Conv.
217. C. Polit. 272. B: παρούσης αὐτοῖς οὕτω πολλῆς σχολῆς
καὶ δυνάμεως cet. Pol. VI. 507. D: παρούσης ... χροῶς
αὐτοῖς. Conv. 200. E: τοῦ μὴ παρόντος (ἐπιθυμεί). Tim.
72. A: παρόντος κακοῦ ἢ ἀγαθοῦ. Phaed. 59. A: παρόντι
πένθει. Tim. 26. E: τῇ ... παρούσῃ τῆς θεοῦ θυσίᾳ. Crit.
43. C: τῇ παρούσῃ τύχῃ. Phaed. 67. C: ἐν τῷ νῦν παρόντι
καὶ ἐν τῷ ἔπειτα. Theaet. 158. B: νῦν οὕτως ἐν τῷ παρόντι.
Conv. 176. E: τὴν ἐν τῷ παρόντι συνουσίαν. Menex. 240.
C: ἀγαπῶντες τὴν ἐν τῷ παρόντι σωτηρίαν. Phaedr. 244. E:
πρὸς τε τὸν παρόντα καὶ τὸν ἔπειτα χρόνον. Tim. 90. D.
48. C: κατὰ τὸν παρόντα τρόπον τῆς διεξόδου. Legg. VI.
752. C: καὶ μετὰ τὸν τότε παρόντα χρόνον. Pol. VI. 506.
E: κατὰ τὴν παροῦσαν ὁρίη. Legg. VI. 752. A: κατὰ τὴν

παροῦσαν ἡμῖν τὰ νῦν μυθολογίαν. Gorg. 499. C: τὸ παρὸν (*quod est*) εὖ ποιεῖν. Legg. XII. 959. C: τὸ δὲ παρὸν δεῖν εὖ ποιεῖν (*prudenter esse agendum*). Phil. 59. B: εἰς τὸ νῦν παρὸν. Pol. VI. 487. C: εἰς τὸ παρὸν ἀποβλέψας. 503. B: πεφοβημένου κινεῖν τὸ νῦν παρὸν. Legg. V. 736. A: πρὸς τὸ παρὸν. VII. 799. D: καὶ τὸ παρὸν (*in praesentia, nunc*) ἡμῖν ὡσαύτως ποιητέον. Cf. III. 693. B. IV. 708. A. Pol. I. 344. D: οἱ παρόντες. Gorg. 458. B: τὸ τῶν παρόντων. Legg. VII. 810. E: ἐκ τῶν παρόντων λόγων. Conv. 193. C: τῶν νῦν παρόντων τὸ τούτου ἐγγυτάτω ἀριστον εἶναι. Pol. V. 467. B: παρόντων ὧν ἂν τέκη. Phil. 66. A: παροῦσι φράζων. Legg. VII. 799. E: τοῖς νόμοις τοῖς νῦν ἡμῖν παροῦσι. Gorg. 493. C: τοῖς αἰὲ παροῦσιν ἱκανῶς καὶ ἐξαρκούντως ἔχοντα βίον ἐλέσθαι. Ax. 368. A: τοῖς παροῦσι χαλεπανεῖ. Phaed. 108. A: οὐκ ἀγνοεῖ τὰ παρόντα (*praesentem conditionem vel statum*). Theaet. 186. A: τὰ γεγονότα καὶ τὰ παρόντα πρὸς τὰ μέλλοντα. Critia 120. E: σμικρὰ ἡγοῦντο τὰ παρόντα. Gorg. 482. B: παρήσθα ... καὶ αὐτὸς λεγομένοις. Ep. VII. 348. E. Prot. 321. C: ἤδη ... καὶ ἡ ἐμαρμένη ἡμέρα παρήν. Theaet. 197. A. Critia 115. A: ξύμπασι παρήν ἄδην. Legg. III. 679. B: ὃ τότε ἐν ἐκείνοις παρήν. Conv. 194. C: παρήμεν. 176. A: παρήτε γὰρ χθές. Hipp. mai. 286. C: ἀλλ' ὅπως παρέσει καὶ αὐτὸς καὶ ἄλλους ἄξεις. Ax. 372. Parm. 144. D: οὐδαμῶς ἅμα ἅπανι τοῖς τῆς οὐσίας μέρεσι παρέσται. Alc. II. 150. D: πότε ... παρέσται ὁ χρόνος οὗτος —; Conv. 174. A: ὡμολόγησα δ' εἰς τήμερον παρέσεσθαι. Sis. 387. B. — Impers. παρῆσι, *licet*. Gorg. 448. A: πάρεσι τούτου πείραν ... λαμβάνειν.

πάρεϊμι, *intro, in eo*. Phaed. 59. E: μὴ πρότερον παρῆναι ἕως ἂν αὐτὸς κελεύσῃ. Legg. VIII. 830. C: εἰς τὸν μέγιστον τῶν ἀγώνων ἐκαστοτε τολμήσει παρῆναι. **procedo*. Alc. I. 106. C: διανοεῖ ... παρῆναι συμβουλευσων Ἀθηναίοις *cel.* **praetereo*. Pol. VIII. 546. B: ἀλλὰ πάρεσιν (*sensu futuri*) αὐτοὺς (εὐγονία τε καὶ ἀφορία). VII. 515. B: τὴν παριούσαν σκιάν. De *lucris cup.* 228. E: παριόντες ἄνω καὶ κάτω. Eryx. 392. D. Pol. VII. 515. B: ὁπότε τις τῶν παριόντων φθέγγεται. D. X. 616. A: τοῖς αἰὲ παριούσι σημαίνοντες. VII. 516. C: τῷ δξύτατα καθορῶντες τὰ παριόντα. Lach. 183. E: ἡ δὲ ναὺς τὴν ναῦν παρήει. **praetermitto*. Legg. VI. 776. D: παριῶν τῷ λόγῳ.

παρεμβάλλω, *interpono*. Legg. V. 741. A: ἐκόντας ... οὐ δὲ πολίτας παρεμβάλλειν νόθῃ παιδείᾳ πεπαιδευμένους. παρεμπίπτω, *obrepro*. Charm. 173. D: παρεμπίπτουσαν τὴν ἀνεπιστημοσύνην.

παρεμφαίνω, *simul ostendo*. Tim. 50. E: τὴν αὐτοῦ παρεμφαῖνον ὄψιν.

πάρεξ, *praeter*. Epin. 976. E: ἔτεραν (ἐπιστήμην) πάρεξ τῶν εἰρημένων εὐρεῖν.

παρέξειμι, *praetereo*, *omitto*. Pol. VI. 503. A: παρεξ-
όντος καὶ παρακαλυπτομένου τοῦ λόγου.

παρεξέρχομαι, *discedo*. Phil. 66. B: οὐκ ἂν μέγα
τι τῆς ἀληθείας παρεξέλθοις.

παρέπαινος, ὁ, *laudatio subseciva*. Phaedr. 267. A:
παρεπαίνους.

παρεπιδημία, ἡ, *peregrinatio*. Ax. 365. B: ὅτι ...
παρεπιδημία τίς ἐστιν ὁ βίος.

παρέπομαι, *sequor*, *comitor*, *adhaereo*. Theaet. 186. A:
τοῦτο ... μάλιστα ἐπὶ πάντων παρέπεται. Soph. 266. B:
τούτων ... ἐκάστων εἰδωλα ... παρέπεται. Alc. II. 145. C:
ἐάν ... παρέπεται ἡ τοῦ βελτίστου ἐπιστήμη. 146. B. Phaed.
89. A: πρὸς τὸ παρέπεσθαι. Legg. II. 667. B: ξυμπάσῃ
τροπῇ παρέπεσθαι ... τὴν χάριν. D: παρεπόμενον ἐάν γί-
γνηται. Theag. 128. D: θεία μοῖρα παριπόμενον ἐμοὶ ἐκ
παιδὸς ἀρξάμενον δαιμόνιον.

πάρεργος, ὁ ἢ, *subsecivus*; *praec. neutr.* πάρεργον in
eo ponitur quod ad ipsum opus vel institutum non pertinet; etiam
in eo quod operis subsecivis s. obiter tractamus, *leviter transimus*
al. Tim. 38. D: ὁ λόγος πάρεργος ὢν πλέον ἂν ἔργον ὢν
ἐνεκα λέγεται παράσχοι. Phaedr. 174. A: ὁ τι μὴ πάρεργον.
Id. Pol. III. 411. E. VI. 498. C. Phaed. 91. A: εἰ μὴ εἴη
πάρεργον. Polit. 286. D: πλὴν εἰ μὴ πάρεργον τι. 302. B:
καίτοι πρὸς γε τὸ νῦν προτεθέν ἡμῖν πάρεργον λεγόμενον.
Pol. II. 374. C: μὴ ἐν πάρεργον μέρει. Theaet. 184. A: εἴτε
τις ἐν πάρεργῳ σκέπεται. Conv. 222. D: ὡς ἐν πάρεργῳ δὴ
λέγων. Pol. II. 374. C: πάρεργῳ χρώμενος. Tim. 21. C:
εἴ γε ... μὴ πάρεργῳ τῇ ποιήσει κατεχορῆσατο. Legg. VIII.
846. D: οὐκ ἐν πάρεργῳ δεόμενον ἐπιτηδεύειν. VI. 766. A:
ὢν ἐνεκα οὐ δεύτερον οὐδὲ πάρεργον δεῖ τὴν παιδων τρο-
φὴν τὸν νομοθέτην ἐάν γίνεσθαι. VIII. 837. C: ὁ ... πά-
εργον ... τὴν τοῦ σώματος ἐπιθυμίαν ἔχων. Pol. VI. 498.
A: πάρεργον οἰόμενοι αὐτὸ δεῖν πράττειν. Tim. 51. C: οὐτ'
ἐπὶ λόγῳ μήκει πάρεργον ἄλλο μήκος ἐπεμβλητέον. Legg.
VII. 807. C: πάρεργον γὰρ οὐδὲν δεῖ τῶν ἄλλων ἔργων δια-
κώλυμα γίνεσθαι cet. Ep. VI. 323. A: μὴ πάρεργον ἡγου-
μένῳ. Theaet. 177. B: ἐπειδὴ καὶ πάρεργα τυγχάνει λεγό-
μενα. Pol. VII. 527. C: καὶ γὰρ τὰ πάρεργα αὐτοῦ (τῆς
γεωμετρίας) οὐ σμικρά. Euthyd. 273. D: εἰ τηλικαῦτα πρῶ-
τα πάρεργα ὑμῖν τυγχάνει ὄντα. Ep. VII. 330. C: ἵνα
μὴ τὰ πάρεργα ὡς ἔργα μοι ξυμβαίνειν λεγόμενα. Euthyd.
273. D: πάρεργοις αὐτοῖς χρώμεθα.

παρέργως, *leviter*, *negligenter*. Legg. VII. 793. E: ταῦτα
εἴ τις ἀκριβῶς ἀποτελοῖ καὶ μὴ παρέργως τοῖς εἰρημένοις
χρῶντο.

παρέρχομαι, *praetereo*, *antecedo*. Parm. 152. A: μετὰ
τοῦ παρεληλυθότος (χρόνου). Prot. 324. B: οὐ τοῦ παρε-
ληλυθότος ἐνεκα ἀδικήματος τιμωρεῖται. Phaed. 100. B: ἐν

τῷ παρεληλυθότι λόγῳ. Pol. VI. 499. C: ἐν τῷ ἀπείρῳ τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ. Soph. 235. C: κατὰ τὸν παρεληλυθότα τρόπον τῆς διαιρέσεως. Lach. 188. A: ὅτινα τὸν παρεληλυθότα βίον βεβίωκεν. Pol. VII. 534. A: οἱ παρεληλυθότες (λόγοι). Tim. 47. E: τὰ ... παρεληλυθότα τῶν εἰρημένων. Phaedr. 231. B: οὔτε τοὺς παρεληλυθότας πόρους ὑπολογίζεσθαι. Phil. 36. D: εἰ πρὸς τὰ παρεληλυθότα ... προσήκοντα. Theag. 129. D. Phaedr. 242. A: μήπω γε ... πρὶν ἂν τὸ καὶνμα παρέλθῃ. Parm. 152. C: εἰ ... ἀνάγκη μὴ παρελθεῖν τὸ νῦν πᾶν τὸ γιγνόμενον. Phil. 119. B: ὡς ὁ παρελθὼν λόγος ἐμήνυσεν. Pol. VIII. 561. B: τοῦ πολλοῦ θορύβου παρελθόντος. Prot. 310. A: τῆς παρελθούσης νυκτὸς ταυτησί. Tim. 72. A: παρελθόντος ... κακοῦ ἢ ἀγαθοῦ. Phaed. 60. E: ἐν τῷ παρελθόντι βίῳ. Id. 67. B. Polit. 270. E: πάλιν ἐπὶ τὴν παρελθοῦσαν ὥραν ἕκαστον καθίστασαν. *praetereo, praetermitto; negligo. Alc. I. 130. C: ὁ νῦν δὴ παρήλθομεν διὰ τὸ πολλῆς εἶναι σκέψεως. Phaed. 278. E: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τὸν σὸν ἑταῖρον δεῖ παρελθεῖν. Pol. X. 620. B: οὐ δύνασθαι παρελθεῖν, ἀλλὰ λαβεῖν. *transeo. Euthyd. 300. B: εἰ γε (codd. ἤγε ei ἤγε) ἐγὼ ... παρέρομαι ἐν τοῖς χαλκαίοις. Alc. I. 123. B: ὅς ἐφη παρελθεῖν γῶραν πάνν πολλὴν καὶ ἀγαθὴν. *accedo; prodeco vel procedo. Alc. I. 105. A: ἐὰν θᾶπτον εἰς τὸν Ἀθηναίων δῆμον παρέλθῃς. Phaedr. 273. D: πρὶν καὶ σὲ παρελθεῖν. Alc. I. 105. B: παρελθών. Cum v. εἴσω est intro. Alc. II. 144. A: παρελθὼν εἴσω.

παρέχω, praebeo, affero, initio, excito; exhibeo; adhibeo; dedo; suppedito; etiam admitto. Apol. 33. B: καὶ πλουσίῳ καὶ πένητι παρέχω ἐμμενόντων ἐρωτῶν. Prot. 349. E: ὡς καλοῦ ὄντος αὐτοῦ σὺ διδάσκαλον σπαντὸν παρέχεις; 353. D: ὅτι τὴν ἡδονὴν ταύτην ἐν τῷ παρὰ χορῆμα παρέχει. Phaedr. 233. B: ἂ μὴ λύπην τοῖς ἄλλοις παρέχει. Phaed. 66. C: πολέμους καὶ στάσεις καὶ μάχας οὐδὲν ἄλλο παρέχει ἢ τὸ σῶμα cet. Theaet. 174. C: γέλῳτα παρέχει ... καὶ τῷ ἄλλῳ ὀχλῳ. Soph. 246. A: ὁ παρέχει προσβολὴν καὶ ἐπαφὴν τινα. Conn. 179. B: τοῦτο ὁ Ἔρως τοῖς ἐρώσι παρέχει γιγνόμενον παρ' αὐτοῦ. Legg. IV. 718. E: ὡς ἡ ... ἐπὶ τὴν κακότητα ὁδὸς λεία καὶ ἀνιδιὰ παρέχει πορεύεσθαι. Menex. 248. B: ἡμᾶς αὐτοὺς νῦν παρέχομεν τοιοῦτους. Pol. VIII. 544. B: πάλιν ... τὴν αὐτὴν λαβὴν παρέχει. Legg. VI. 760. B: φυλὴ δὲ μία ... παρέχεται πάντες οἷον ἀγρονόμους cet. IX. 865. C: ἀβλαβῆ παρέχει. XII. 954. B: τὰ μὲν ἀσήμαντα παρέχόντων οἱ ἐνοικοῦντες ἐρευνᾶν. Tim. 71. C: λύπας ... παρήχοι. Legg. X. 904. B. Theaet. 143. B: ἵνα ... ἐν τῇ γραφῇ μὴ παρήχοιν πράγματα αἱ μετὰ τῶν λόγων διηγήσεις. Tim. 84. D: ὅταν ... πλεῦμων μὴ καθαρὰς παρήχῃ τὰς διεξόδους cet. Pol. VIII. 562. D: ἂν μὴ ... πολλὴν παρέχῃσι τὴν ἐλευθερίαν. Phaedr. 228. E: ἐμμενόν σοι ἐμμελεσιᾶν παρέχειν (nos: mich herzugehen) οὐ πάνν δέδονται. Phaed.

115. A: μὴ πρόγματα ταῖς γυναῖξι παρέχειν. Conv. 217. A: εἰ ἐθέλωμι παρέχειν τὰ ὅτα. Legg. VII. 799. B: δίκας ἀσεβείας ... τῷ ἐθέλῃσαντι παρέχειν. Euth. 3. D: σὺ μὲν δοκεῖς σπένδιον σεαυτὸν παρέχειν. Menex. 247. B: παρέχειν ἑαυτὸν τιμώμενον μὴ δι' ἑαυτὸν, ἀλλὰ διὰ δόξαν προγόνων. Men. 95. A: παρέχειν αὐτοὺς διδασκάλους τοῖς νέοις. Prot. 312. A: εἰς τοὺς Ἕλληνας παντὸν (v. αὐτὸν) σοφιστὴν παρέχων. Pol. III. 413. E: εὐάρμοστον ἑαυτὸν ἐν πᾶσι τοῖτοις παρέχων. Men. 70. C: αὐτὸς παρέχων αὐτὸν ἐρωτᾶν τῶν Ἑλλήνων τῷ βουλομένῳ cet. Tim. 73. A: παρέχουσα ἀπληστίαν. Euthyd. 291. B: εἰ αὐτηεῖη ἡ τὴν εὐδαιμονίαν παρέχουσα. Gorg. 477. C: λύπην μεγίστην παρέχον. Soph. 266. C: ὅπως ἐναντίαν αἰσθήσιν παρέχον. Tim. 87. E: πολλὰ ... σπᾶσματα ... παρέχον. Polit. 288. D: τὸ ... πᾶσι τοῖτοις σώματα παρέχον. Pol. VI. 508. E: τὸ τὴν ἀληθείαν παρέχον τοῖς γιγνωσκομένοις. VII. 540. A: τὸ πᾶσι φῶς παρέχον. Tim. 71. B: οἷον ἐν κατόπτρῳ ... κατιδεῖν εἰδῶλα παρέχοντι. Legg. VI. 761. C: λουτρά θερμὰ παρέχοντας. Crat. 396. D: παρεῖχον τὰ ὅτα. Phaedr. 250. D: δεινοὺς γὰρ ἂν παρεῖχεν ἔρωτας cet. Tim. 43. B: ὃ τὴν τροφήν παρεῖχεν. Legg. VII. 788. D: ὥστε καὶ ἔριν πολλοῖς παρέσχηκε μὴ γίγνεσθαι τὰ γ' ἀνθρώπινα μήκη διπλάσια cet. Hipp. mai. 295. A: ὅσα πρόγματα ἡμῖν ἤδη παρέσχηκε. Ep. VII. 329. B: τῆς φιλοσόφου ἀνέγκλητον μοῖρας παρέσχον (ἐμμαντόν). Prot. 339. E: πολλοῖς θόρυβον παρέσχε καὶ ἔπαινον τῶν ἀκουόντων. Pol. IV. 433. B: ὃ πᾶσιν ἐκείνοις τὴν δύναμιν παρέσχε. Ion. 530. C: ἐμοὶ γούν τοῦτο πλείστον ἔργον παρέσχε τῆς τέχνης. Tim. 80. B: ὅθεν ἡδονὴν ... τοῖς ἄφροσιν ... παρέσχον. Pol. V. 450. B: μὴ παράσχοι πολὺν ὄχλον. VII. 517. A: ἄρ' οὐ γέλῳτ' ἂν παράσχοι —; Tim. 38. E. Legg. XI. 919. A: (ὁπόταν) οὐχ ὡς ἐταίρους δεξάμενος φιλικὰ παράσχη ξένια. Charm. 157. B: ὅς ἂν μὴ τὴν ψυχὴν πρῶτον παρασχη τῇ ἐπιωδῇ ὑπὸ σοῦ θεραπευθῆναι. Prot. 312. C: ὅτι μέλλεις τὴν ψυχὴν τὴν σεαυτοῦ παρασχεῖν θεραπεῦσαι ἀνδρὶ. Theaet. 169. C: οὐ μέντοι περραιτέρω γε ὢν προστίθεσαι οἶός τ' εἶσομαι παρασχεῖν ἐμμαντόν σοι. Pol. I. 344. D: παρασχεῖν τῶν εἰρημένων λόγον. III. 405. C: ὥστε μὴ παρασχεῖν δίκας. Critia 109. A: ἄπορον πηλὸν ... κωλυτὴν παρασχεῖν. Legg. VII. 806. B: φόβον ... πολεμίοισι ... παρασχεῖν. Charm. 157. C. Legg. XI. 919. A: εὐδιδεινὴν γαλήνην παρασχών. IX. 854. E: τὸν τὴν δίκην παρασχόντα. Phaedr. 275. A: λήθην ... ἐν ψυχαῖς παρέξει. Legg. IX. 869. B: παρέξει νόμος οὐδεὶς κτεταίαι τὸν πατέρα ἢ μητέρα. Menex. 247. E: ὑποψίαν παρέξουσιν. Tim. 74. C: ψῦχος κατὰ πᾶν τὸ σῶμα παρέξειν οἰκτιόν. Menex. 245. C: εἰ μέλλοι χορήματα παρέξειν. Ax. 370. A: ἐπὶ τῷ μὴ παρέξοντι γνῶσιν. Med. *affero, praebeo, adhibeo; excito*; etiam *mihī comparo*. Apol. 19. D: μαρτυρας ... παρ-

έχομαι. 31. C. Parm. 128. B: τούτων τεκμήρια παρέχει καλῶς τε καὶ εὖ. Pol. V. 474. B: ἐπειδὴ καὶ οὐ οὕτω μεγάλην ξυμμαχίαν παρέχει. Phaed. 112. B: δεινούς τινας ἀνέμους ... παρέχεται. Soph. 242. D: γάμους τε καὶ τόκους ... παρέχεται. Polit. 258. A: ἡ πρόσροις παρέχεται τινα οἰκειότητα. Parm. 128. B: τεκμήρια δὲ καὶ αὐτὸς ἀμύπολλα ... παρέχεται. Conv. 193. D: (ὅς) εἰς τὸ ἐπειτα ἐλπίδας μεγίστας παρέχεται. Pol. VIII. 559. B: εἴ πῃ τινα ὠφέλειαν πρὸς εὐεξίαν παρέχεται. Euthyd. 291. E: τί ἔργον παρέχεται; Phaedr. 255. B: ὅτι οὐδ' οἱ ξύμπαντες ἄλλοι φίλοι ... μοῖραν φιλίας οὐδεμίαν παρέχονται πρὸς τὸν ἐνθεον φίλον. Phaed. 81. D: οἷα παρέχονται αἱ τοιαῦται ψυχαὶ εἰδῶλα. Pol. II. 364. E. Phaed. 87. B: τεκμήριον ... παρέχοντο θοιμάτιον. Pol. III. 410. D. Legg. X. 890. C: ὅς δ' ἂν μὴ παρέχῃται ἑαυτὸν τοῖς νόμοις εὐπειθεῖ. Tim. 29. C: ἐάν ἄρα μνηδενὸς ἦτον παρεχόμεθα εἰκότας. Gorg. 471. E: ἐπειδὴν ... μάρτυρας πολλοὺς παρέχονται. Phaed. 110. C: χρώματός τι εἶδος παρέχεσθαι cet. Parm. 127. E: τοσαῦτα τεκμήρια παρέχεσθαι. Pol. IV. 421. D: ὄργανά γε μὴ ἔχων παρέχεσθαι (sibi comparare) ὑπὸ πενίας cet. VIII. 554. A: τὰ δὲ ἄλλα ἀναλώματα μὴ παρεχόμενος. Polit. 259. E: παρεχόμενος ... γνῶσιν. Theaet. 174. C: δόξαν ἀβελτερίας παρεχομένη. Soph. 227. A: ὧν γραφειτική ... τὴν ἐπιμέλειαν παρεχομένη cet. Polit. 305. B. Gorg. 454. E: τὸ μὲν πῖστιν παρεχόμενον ἄνευ τοῦ εἰδέναι, τὸ δ' ἐπιστήμην. Tim. 60. B: ταύτῃ τῇ δυνάμει γλυκύτητα παρεχόμενον. Polit. 291. E: ὡς δυο παρεχομένην εἶδη δυοῖν ὀνομασι. Legg. IX. 859. B: ἀλλ' οὖν τὸ γε πρόθυμον παρεχόμενοι. Tim. 83. D: τὸν ὄγκον παρεχομένων ὁρατὸν. Pol. X. 614. A: πρὸς ... τοῖς ἀγαθοῖς οἷς αὐτὴ παρέχεται ἡ δικαιοσύνη. Critia 114. E. Polit. 287. C: ὅποσαι παρέχοντο ὄργανα περὶ τὴν ὑφαντικήν. Legg. III. 694. B. Phil. 59. D: ἃ γε εἰς τὴν κρίσιν ἐγὼ τότε παρεχόμεν. 26. D: πολλὰ γε καὶ τὸ ἀπειρον παρέσχετο γέννη. Tim. 86. A: καὶ τὰ τοιαῦτα νοσήματα πάντα παρέσχετο. Critia 107. B: πολλὴν εὐπορίαν παρέσχεσθον τῷ μέλλοντι λέγειν cet. Tim. 60. A: τὰ ... ἄλλα πολλὰ ἀνώνυμα γένη παρέσχεοντο. Apol. 34. A: νῦν παρασχέσθω (μάρτυρα). Legg. VI. 776. C: πλείστην ἀπορίαν παρασχοῖτ' ἂν καὶ εἶναι cet. Soph. 216. D: τοτὲ δ' ἔστιν οἷς δόξαν παρασχοῖντ' ἂν ὡς παντάπασιν ἔχοντες μανικῶς. Legg. I. 642. A: σκοπῶ δὴ μὴ δόξαν ὑμῖν παρασχωμαι περὶ σμικροῦ πολλὰ λέγειν. Gorg. 472. A: ἐάν βούλῃ κατ' ἐμοῦ μάρτυρας παρασχεσθαι. 474. A. Legg. IV. 706. B: ὥστ' εὐμαρῶς ναυτικὴν παρασχεσθαι δύναμιν. Apol. 34. A. Gorg. 472. B: ψευδομάρτυρας κατ' ἐμοῦ πολλοὺς παρασχόμενος. Pol. VII. 517. C: ἀλήθειαν καὶ νοῦν παρασχομένη. II. 374. D: μήτε τὴν μελέτην ἱκανὴν παρασχομένην. Apol. 31. B: παρασχομένοι μάρτυρα. Conv. 215. B: μάρτυρας παρέξομαι. Apol.

20. D. Phaedr. 238. B: τὸν ἔχοντα ταῦτόν τοῦτο κεκλημέ-
νον παρέξεται. 239. E: τίνα ἡμῖν ὠφέλειαν ἢ τίνα βλάβην
... παρέξεται. 262. C: λόγων ἄρα τέχνην ... ἄτεχνον παρέ-
ξεται. Tim. 82. B: νόσους φθοράς τε ἀπείρους παρέξεται.
Crit. 45. C: ἀσφάλειάν σοι παρέξονται. Legg. XII. 949. C.
— Recipr. *me dedo vel trado*. Charm. 176. B: ἦν ἐπάδειν
παρέχης Σωκράτει. Pol. III. 411. A: ὅταν ... τις μουσικῇ
παρέχῃ καταυλεῖν cet. Prot. 348. A: ἐτοιμός εἰμί σοι παρέ-
χειν ἀποκρινόμενος. Gorg. 480. C: παρέχειν μύσαντα καὶ
ἀνδρείως, ὥσπερ τέμνειν καὶ κἀειν ἰατρῶ. 475. D: γενναίως
τῷ λόγῳ ὥσπερ ἰατρῶ, παρέχων ἀποκρίνου. Prot. 348. A:
οὐ ἐμοὶ πάρασχε (codd. plures παράσχες). Gorg. 456. B: ἡ
τεμειν ἢ καῦσαι παρασχεῖν τῷ ἰατρῷ. Theaet. 191. A: τῷ
λόγῳ παρέχομεν ... πατεῖν τε καὶ χοῦσθαι ὅ τι βούληται.
**efficio; reddo*. Crat. 417. C: παρέχει ἀπανστον καὶ ἀθάνα-
τον αὐτήν (τὴν φοράν). Phaedr. 230. E: ὡς ἂν εὐωδέστατον
παρέχοι τὸν τόπον. Pol. IV. 434. C: τὴν πόλιν δικαίαν
παρέχοι. Tim. 74. B. Phil. 52. E: ἵνα ... ὁμῶ παρέχῃ τὴν
κρίσιν. Phaedr. 277. A: ἄλλοι ... τοῦτ' αἰεὶ ἀθάνατον παρ-
έχειν ἱκανοί. Crat. 405. B: καθαρὸν παρέχειν τὸν ἀνθρω-
πον. Phil. 11. D: τὸν βίον εὐδαίμονα παρέχειν. Legg. VIII.
832. A: παρέχουσα ἄσχυλον ἐκαστον. Epin. 976. D: τίς ...
ἐπιστήμη ... μὴ παρὰγενομένη ... ἀνοητότατον ἂν ... πα-
ράσχοι τὸ ζῶον τὸ τῶν ἀνθρώπων. Phaedr. 274. E: τοῦτο
... τὸ μάθημα ... σοφωτέρους Αἰγυπτίους ... παρέξει. Pol.
V. 486. E. Tim. 88. E. Phaedr. 238. A: τὴν αὐτῆς ἐπωνυ-
μίαν ὀνομαζόμενον τὸν ἔχοντα παρέχεται. Crat. 429. A:
οὐκοῦν οἱ μὲν ἀρίστους τὰ αὐτῶν ἔργα καλλίῳ παρέχονται,
τὰ ζῶα, οἱ δὲ τραυλότερα; Prot. 317. B: πολὺ θυμμενεστέ-
ρους παρέχεσθαι ἀνάγκη τοὺς ἀνθρώπους. Legg. VII. 809.
D: ζῶσαν τὴν πόλιν καὶ ἑγοργουρίαν παρεχόμεναι. Pol. IV.
432. A: ἡ δὲ ἀνδρείαν τὴν πόλιν παρείχετο. Tim. 25. D:
ὄν (πῆλόν) ἡ νῆσος ἰζομένην παρέσχετο.}

παρηγορῶ, *adhortor*. Ax. 364. C: παρηγόρησον αὐτὸς
ὡς εἶπθας.

παρήκω, *pertineo*. Alc. II. 148. C: εἰς τὸ παρήκον τοῦ
χρόνου (Lat. *usque adhuc*).

παρθένος, ἡ, *virgo*. Phaedr. 264. D: χαλκῇ παρθέ-
νος (epigr.). Legg. XII. 943. E. Hipp. mai. 287. E: παρ-
θένος καλὴ καλόν. 289. B: οὐχ ἡ καλλίστη παρθένος αἰ-
σχρὰ φανείται; 297. D: τὴν ... παρθένον ... εἶναι τὸ καλόν.
Legg. VII. 794. C: παρθένοι. Hipp. mai. 289. A: τὸ τῶν
παρθένων γένος. B. Legg. VIII. 834. D: παῖδας ἢ παρθένους.

παρίημι, *praetermitto; transmittō; etiam negligo, negligenti-
us dico*. Pol. VI. 504. D: τὴν τελεωτάτην ἀπεργασίαν μὴ
παριέναι. II. 374. C: οὐ παριεῖς τοὺς καιροὺς. V. 450. B:
ὄν ... ἐγὼ παρήκα τότε. Eulhyd. 301. C: τοῦτο μὲν ἐκὼν
παρήκας (*negligentius dixisti*). Pol. VI. 503. E: ὁ τότε παρεί-

μεν (codd. aliquot παρήμεν). V. 449. C: μὴ οὖν παρῆς ὄντινα σὺ λέγεις. II. 370. B: ἐάν τις τινος παρῆ ἐργον καιρόν. V. 460. E: ἐπειδὴν τὴν ὀδυτάτην δροῖμον ἀκμήν παρῆ. Legg. VI. 754. A: μὴ ... παρώμεν αὐτὸ ἀδόκητον. Conv. 180. C: οὓς παρεῖς cet. Legg. III. 691. C: παρεῖς τὸ μέτριον. Phaedr. 235. E: παρέντα τοῦ μὲν τὸ φρόνιμον ἐγκωμιάζειν. Legg. VIII. 796. E: παρέντας ταῦτα. Med. Ep. VII. 334. A: τὸ ... αἰσχρόν καὶ ἀνόσιον οὔτε παρίεμαι ἐγὼγε οὔτε τι λέγω. Legg. VII. 796. A: ταῦτ' εἰς πάντα ὄντα χρήσιμα οὐ παρστέον. B: *permitto; sino; relinquo. Conv. 199. C: ἀλλὰ παρίημι. 214. E: τὰ γε ἀληθῆ παρίημι καὶ κελεύω λέγειν. Pol. V. 458. B. Conv. 214. E: ὅρα εἰ παρίης. Pol. V. 458. B: εἴπερ παρίης. Ib. ἂν μοι παρίης (Bekk. παρίης). Conv. 199. B: πάρες μοι Ἀγάθωνα σμίξῃ ἅττα ἐρέσθαι. Pol. II. 367. D: μισθοὺς ... πάρες ἄλλοις λέγειν. Phaed. 101. C: παρεῖς ἀποκρίνασθαι τοῖς σεαυτοῖς σοφωτέροις. Soph. 267. A: παρέντες ἐτέρῳ συναγαγεῖν ... εἰς ἐν. Legg. VI. 776. A: μητρὶ καὶ πατρὶ ... παρέντας ... τὰς αὐτῶν οἰκήσεις. Pol. II. 377. B: ἄρ' οὖν ῥαδίως οὕτω παρήσομεν τοὺς ... μύθους ... ἀκούειν τοὺς παῖδας —; *recipio, admitto. Pol. VIII. 560. D: οὔτε αὐτὴν τὴν ξυμμαχίαν παριᾶσιν. Phaed. 90. D: (τοῦτο) μὴ παρίωμεν (sic codd. Steph. παριῶμεν) εἰς τὴν ψυχὴν. Pol. VIII. 561. B: λόγον ... ἀληθῆ οὐ προσδεχόμενος οὐδὲ παρεῖς εἰς τὸ φρόνιον. — Pass. praeter. remissus, solutus vel fractus sum. Legg. XI. 931. D: πατρὸς καὶ προσηπάτορος παρειμένων γῆρας. Euthyd. 303. B: χαίροντε ὀλίγου παρειθήσαν (sic Vat. Vulgo παρειάθησαν). — Med. precor et deprecor (germ. sich ausbitten); veniam peto. Pol. I. 341. B: οὐδὲν σου παρίεμαι. Apol. 17. C: τοῦτο ἑμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι. Legg. V. 742. B: παρίμενος (v. παραιτησάμενος) ... τοὺς ἄρχοντας ἀποδημεῖτω. XII. 951. A: τοὺς νομοφύλακας παρειμένους.

παρίστημι, propono, exhibeo, affero; trop. persuadeo. Pol. X. 600. C: Πρωταγόρας ... καὶ ἄλλοι πάμπολλοι δύνανται τοῖς ἐφ' ἑαυτῶν παριστάναι ... ὡς οὔτε οἰκίαν οὔτε πόλιν τὴν αὐτῶν διοικεῖν οἰοί τ' ἔσονται, ἐὰν μὴ cet. Ep. VII. 335. D: δόξαν παρῆστος πᾶσι τὴν ἀληθῆ. Perf. et aor. 2. adsto, adsum, praesto sum (perf. part. praesens); etiam accedo. Phaedr. 232. B: εἴ σοι θεός παρῆστηκεν ἡγουμένῳ cet. Legg. III. 678. A: ὦν νῦν ὁ λόγος ἡμῖν παρῆστηκεν. Phil. 61. C: καθάπερ ἡμῖν οἰνοχόοις τιτὸς παρῆσται κρήναι. Legg. XII. 962. D: ὡς ὁ νῦν παρῆστικῶς ἡμῖν λόγος μνημίαι. Crit. 43. B: ἐν τῇ νυνὶ παρῆστω ξυμφορᾷ. Pol. V. 452. B: ὡς γε ἐν τῇ παρῆστω. X. 615. E: ἀνδρες ... παρῆστωτες. Ep. VII. 334. A: τοῖς φονεῦσι παρῆστωτες ἐπίκουροι. Legg. IV. 707. A: ποιήσεις δηλίταις παρῆστωσαι μαχομένοις. Gorg. 451. E: ὅτι σοι αὐτίκα ἂν παρῆσταιεν οἱ δημιουργοὶ τούτων ὧν cet. Phaed. 96. D: ἄνθρωπος παρῆστας μέγας

σμηκοῦ. Legg. VII. 800. B: εἰ τὴ τις ... ἰδίᾳ παραστάς τοῖς βωμοῖς τε καὶ ἱεροῖς ... βλασφημοὶ cet. VIII. 839. B. — Etiam in eo ponitur quod occurrit vel in mentem venit; abs. cogitatio animum subit. Phaedr. 233. C: εἰ δ' ἄρα σοι τοῦτο παρίστανεν ὥς οὐχ οἶδν τε ἰσχυρὸν φιλίαν γενέσθαι. Alc. II. 143. E: εἰ σοι αὐτίκα μάλᾳ παρασταίῃ cet. 144. A: παραστῆναί ποτε δόξαν ὥστε οἰκθῆναι cet. Phaed. 58. E: ὥστ' ἔμοιγ' ἐκείνον παρίστασθαι μηδ' εἰς Ἀἴδον ἰόντα ἀνεν θτίας μοῖρας εἶναι. 66. B: παρίστασθαι δόξαν τοιάνδε τινά τοῖς γνηίοις φιλοσόφοις ὥστε cet. — Med. adduco; assero; etiam offero. Legg. IV. 706. A: Μίνως ... τοὺς οἰκοῦντας τὴν Ἀττικὴν παρίσχετο εἰς γαλεπὴν τινα φοβὴν δαμοῦ. Pol. VIII. 555. B: ἵνα ... παραστήσωμεθ' αὐτὸν εἰς κρίσιν. Alc. II. 143. C: χροσέκως βούς παραστήσαντο.

παρισῶ, aequo. Pol. VI. 498. E: ἀνδρα ... ἀρετῇ παρισώμενον καὶ ὁμοιωμένον cet.

παροικοδομῶ, iuxta extruo. Pol. VII. 514. B: παρ' ἧν ἰδὲ τεῖχιον παροικοδομημένον.

παροιμία, ἧ, proverbium. Soph. 231. C: ὁρῶ γὰρ ἧ παροιμία τὸ cet. Crat. 384. A: παλαιὰ παροιμία ὅτι cet. Phil. 59. E: εἰ δ' ἧ παροιμία δοκεῖ ἔχιν τὸ cet. De iusto 374. A. Menex. 248. A: μάλιστα πιστεύεται τῇ παροιμίᾳ. Soph. 261. B: τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν λεγόμενον. Polit. 264. B: τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν πάθος. Conn. 174. B: ἵνα καὶ τὴν παροιμίαν διαφθείρωμεν μεταβαλόντες ὥς cet. 222. B: κατὰ τὴν παροιμίαν. Id. Pol. IV. 424. al. I. 329. A: διασώζοντες τὴν παλαιὰν παροιμίαν. Legg. V. 741. D: κατὰ τὴν παλαιὰν παροιμίαν. Lys. 216. C. Legg. VI. 753. E: ἐν ταῖς παροιμίαις.

παροιμιάζω, proverbium facio. Phil. 45. D: ὁ παροιμιαζόμενος λόγος. Med. proverbio utor. Theaet. 162. C: φασὶν οἱ παροιμιαζόμενοι. Hipp. mai. 361. C: φασὶν ἄνθρωποι ἐκαστοτε παροιμιαζόμενοι. Cum acc. proverbium in aliquem fingo. Legg. VII. 818. A: ὁ τὸν θεὸν πρῶτον παροιμιασάμενος.

παροινῶ, per ebrietatem insolentius me gero. Euth. 4. C: παροινήσας ... καὶ ὀργισθεῖς.

παροληγοῦ, negligo. Epin. 991. D: μηδίσποτε λήθῃ μηδὲ ἀμελείᾳ τῶν κρείττωνον ἡμᾶς παροληγοῦσθαι.

παροξύνω, stimulo. Ep. IV. 321. A: ἔγω ... καὶ ἐν τοῖς θεαῖτορις ὁρῶ τοὺς ἀγωνιστάς ἕως τῶν παίδων παροξυνόμενους.

παροσῶ, male video, in videndo erro. Hipp. mai. 360. C: πάντ' ἐσθίμως παροσῶς. Hipp. min. 374. D: οἷς ἔχον ἄν τις ... παροσῶη cet. Theaet. 157. E: παροσῶειν ἧ παροσῶν.

παρούσα, ἧ, praesentia; etiam in eo dicitur quod alicui est vel adest. Phaed. 109. D: ἧ ἐκείνου τοῦ καλοῦ εἴτε παρούσα εἴτε κοινωνία cet. Lys. 217. E: αὐτῇ ... ἧ παρούσα

ἀγαθοῦ. Gorg. 497. E: ἀγαθῶν παρουσίᾳ. 498. D. al. Soph. 247. A: δικαιοσύνης ἔξει καὶ παρουσίᾳ. Pol. IV. 437. E: διὰ πλῆθους παρουσίαν. Lys. 217. B: διὰ κακοῦ παρουσίαν. 218. C.

παροχετεύω, *traduco*. Legg. VIII. 844. A: νόμοι ... οὐκ ἄξιοι παροχετεύειν λόγοις.

παρόρησις, ἡ, *licentia; libertas* (*Freimüthigkeit*). Gorg. 487. B: ἐνδεοστέρω ... παρόρησις. Pol. VIII. 557. B: ἐλευθερίας ἡ πόλις μεσότη καὶ παρόρησις γίγνεται. Legg. II. 671. B: παρόρησις ἐμπύπλαιται. VII. 806. D: διδομένης ... αὐτῷ παρόρησις. VIII. 829. E: τῆς ἐν ποιήσει παρόρησις. Lach. 189. A: ἄξιον ὄντα λόγων καλῶν καὶ πάσης παρόρησις. Phaedr. 240. E: παρόρησις κατακορεῖ καὶ ἀναπεπταμένη χρωμένου. Conv. 222. C: γέλωτα γενέσθαι ἐπὶ τῇ παρόρησι αὐτοῦ. Ep. VIII. 354. A: πάση παρόρησι ... χρωμενος. Gorg. 487. A: εὖνοιαν καὶ παρόρησιαν. Legg. III. 694. B: διδόντος ... παρόρησιαν. VIII. 829. D: παρόρησιαν ἐν μουσικαῖς εἶναι μόνοις. 835. C. Clit. 406. A: εἰ δέ μοι δίδως παρόρησιαν.

παρόρησιάζομαι, *libere loquor*. Gorg. 487. D: ὅτι γε οἶος παρόρησιάζεσθαι. Pol. VIII. 567. B. Lach. 178: ἡγούμεθα γὰρ χρῆναι πρὸς γε ὑμᾶς παρόρησιάζεσθαι. Gorg. 491. E: ὃ ἐγὼ σοι νῦν παρόρησιαζόμενος λέγω. 492. D. Legg. VII. 811. A: παρόρησιαζόμενον ἀποφαίνεσθαι. Charm. 156. A: μᾶλλον γὰρ σοι παρόρησιασομαι περὶ τῆς ἐπωδῆς οἷα τυγχάνει οὕσα. Ep. XIII. 362. C. Lach. 179. C: παρόρησιασόμεθα πρὸς ὑμᾶς.

παρωθούμαι, *reiicio*. Pol. V. 471. C: ὃ ἐν τῷ πρόσθεν παρωσάμενος πάντα ταῦτα εἴρηκας.

παρωνύμιον, τό, *denominatio*. Soph. 268. C: δῆλον ὅτι παρωνύμιον αὐτοῦ τι λήφεται. Adi. quod ab alio denominatur. Legg. VI. 757. D: ἀναγκαῖον ... καὶ τούτοις παρωνυμίοις ποτε προσχρήσασθαι πόλιν ἅπασαν.

πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis, quisque; totus, universus*. Prot. 324. A: ἐνθα δὴ πᾶς παντὶ θυμοῦται. Pol. X. 608. C: πᾶς ... οὗτός γε ... χρόνος. Phaed. 245. C: ψυχὴ πᾶσα ἀθάνατος. 249. E: πᾶσα ... ἀνθρώπου ψυχὴ φύσει τεθέσται τὰ ὄντα. Pol. II. 381. A: πᾶν ... τὸ καλῶς ἔχον. VII. 523. D: πᾶν ὃ τι τοιοῦτον. Tim. 62. C: τοῦ ... παντός οὐρανοῦ σφαιροειδοῦς ὄντος. Phil. 48. C: τῆς ... πάσης πονηρίας ἐστὶ τὸ ἐναντίον (v. τούναντίον) πάθος ἔχον ἢ cet. Phaedr. 235. E: ὡς Λυσίας τοῦ παντός ἡμάρτηκε. Theaet. 204. B: οὐκοῦν διαφέροι ἂν τὸ ὅλον τοῦ παντός —; Phil. 19. B: κατὰ παντός ἐνός (de unoquoque). Tim. 40. B: περὶ τὸν διὰ παντός πόλον τεταμένον. — παντός μᾶλλον, *omni modo, prorsus*. Prot. 344. B. Phaedr. 228. D. Gorg. 527. B. Phaed. 67. B: παντός γε μᾶλλον (resp.) al. παντός et τοῦ παντός cum v. ἄξιος. Soph. 216. C. Phil. 64. B. Legg.

XII. 951. B. Alc. I. 105. E. Euthyd. 307. A. — Soph. 250. D: πάση συνεσχόμεθα ἀπορία. Conv. 194. A: ἐν παντί (*in summa consilii inopia*) εἴης (ἄν). Pol. IX. 579. B: ἔτι ἂν μᾶλλον ἐν παντί κακοῦ εἴης. Euthyd. 301. A: καὶ γὰρ ἐν παντί ἐγγενόμεν ὑπὸ ἀπορίας. Tim. 83. A: παντὶ χαλεπὸν προσπίπτει τοῦ σώματος. Theaet. 147. E: τὸν ἀριθμὸν πάντα διχα διελάβομεν. Pol. V. 475. A: πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης προφάσεως ἀσπαζομένους. Phaedr. 253. C: εἰς ὁμοιότητα ... πᾶσαν πάντως ... πειρώμενοι ἄγειν. Apol. 20. D: πᾶσαν ὑμῖν τὴν ἀλήθειαν ἐρῶ. Phaedr. 251. E: ὑπὸ πᾶν τὸ τῆς ψυχῆς εἶδος. 273. E: κεχαρισμένως ... πράττειν τὸ πᾶν εἰς δύνανμιν. Theaet. 175. A: οὐ δυναμένους εἰς τὸ πᾶν αἰεὶ (*in totum quodque*) βλέπειν. Pol. VIII. 562. E: ἐπὶ πᾶν τὸ τῆς ἐλευθερίας ἔναι. Phaedr. 258. E: πᾶσαι αἱ περὶ τὸ σῶμα ἡδοναί. Theaet. 204. B: τὰ πάντα καὶ τὸ πᾶν ἔσθ' ὅ τι διαφέρει; Tim. 23. C: πολιτεῖαι ... κάλλιστα πασῶν. Prot. 330. A: πάντων μάλιστα. Pol. I. 344. A: πάντων δὲ ῥᾶστα μαθήσει ἂν cet. Conv. 186. C: (ἐν) τοῖς ... σώμασι τῶν πάντων ζώων. Pol. VIII. 567. A: πάντων τούτων ἕνεκα. Legg. VII. 801. A: νικᾷ ... πᾶσαισι ταῖς ψήφοις οὗτος ὁ νόμος. Pol. VII. 523. D: ἐν πᾶσι ... τούτοις. VIII. 566. D: ἀσπάζεται πάντας ᾧ ἂν (*nos: jeden, dem*) περὶ τυχάνῃ. Pol. V. 475. A: πᾶσας φωνὰς ἀφίετε. Prot. 361. C: ὀλίγου πάντα μᾶλλον φανῆναι αὐτὸ ἢ δικαιοσύνην. Theaet. 204. A: ὅτι οὐ ἂν ἦ μέρη, τὸ ὅλον ἀνάγκη τὰ πάντα μέρη εἶναι. — τὸ πᾶν, *universum vel rerum universitas*. Polit. 270. B: τὴν τοῦ παντός φοράν. 272. E: τοῦ παντός ... ὁ κυβερνήτης. 286. B. Crat. 436. E: ὥς τοῦ παντός ἰόντος τε καὶ φερόμενου. Tim. 28. C: τὸν ... ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντός. Phil. 23. C: πάντα τὰ νῦν ὄντα ἐν τῷ παντί. 29. C. Crat. 412. D: τὸ πᾶν εἶναι ἐν πορείᾳ. Conv. 202. E: ὥστε τὸ πᾶν αὐτὸ αὐτῷ ξυνδεδέσθαι. Tim. 30. B: τὸ πᾶν ξυνετικαίνετο. 69. C: ἐκ τούτων πᾶν τόδε ξυνεστήσατο. al. — Ponitur ubi nos adverb. (*v. c. durchaus*) usurpamus. Phaedr. 240. A: πᾶσα ἀνάγκη. 243. D. Phaed. 67. A. al. Similiter πᾶν τούναντίον (*nos: ganz das Gegentheil*). Prot. 332. A. Phil. 43. B. Conv. 214. D. al. Etiam πᾶν et τὸ πᾶν, *prorsus, omnino*. Soph. 247. B: τοῦτο οὐκέτι κατὰ ταῦτά ἀποκρίνονται πᾶν. Phil. 55. C: πᾶν περικρούομεν. Legg. IV. 718. B: πᾶν ἀγαπητόν. Tim. 72. B: τὸ πᾶν ἡμνοῦντες ὅτι cet. Legg. XII. 959. A: ψυχὴν σώματος εἶναι τὸ πᾶν διαφέρουσαν. — διὰ παντός (*germ. durchgängig*), *usquequaque, omnino, in temp. pos. semper*. Phaedr. 240. E: φυλάκας τε ... φυλαττομένον διὰ παντός. Polit. 294. C: τὸ διὰ παντός γιγνόμενον ἀπλοῦν. Crat. 416. B. Pol. III. 407. D: τὰ ... εἰσω διὰ παντός νενοσηκότα σώματα. IV. 430. B: τὴν ... τοιαύτην ... σωτηρίαν διὰ παντός δόξης ὀρθῆς cet. VIII. 561. D. Tim. 18. B. Legg. VIII. 836. C: ὁ διὰ παντός φαρμεν

δεῖν τὸν νομοθέτην διατηρεῖν. Alc. I. 108. B: τὸ διὰ παν-
τός ὁρθῶς ἔχον. Similiter διὰ πάντων (Soph. 254. B.) i. q.
κατὰ πάντων (Tim. 60. B: μέλι τὸ κατὰ πάντων μάλιστα
πρόσρημα ἔσχε). Pariter fem. Pol. IV. 432. A: διὰ πασῶν
(quasi χορδῶν) παρεχομένη ξυνάδοντας ces. — τῷ παντὶ
καὶ ὅλῳ (vid. h.). — ἐπὶ πᾶν, in univēsum (Euthyd. 279.
E: ὡς ἐπὶ πᾶν εἰπεῖν), c. art. omnia. Legg. IX. 875. D: ἃ
... τὸ μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὀρᾷ καὶ βλέπει, τὸ δ' ἐπὶ πᾶν
ἀδυνατεῖ. — κατὰ πάντα, omnibus partibus, prorsus. Tim.
30. D: τῷ ... καλλίστῳ καὶ κατὰ πάντα τελέῳ. Epin. 985. A.

πάσσοφος, v. πάσσοφος.

πάσσω, spargo. Pol. III. 408. A. (Hom.).

πάσχω, patior (etiam de poena corporis), in univ. affli-
gor (etiam morte afficior); afficior vel affectus (etiam animatus)
sum, me habeo vel comparatus sum; πασχειν etiam is dicitur
cui aliquid accidit, usu venit, etiam in quem aliquid cadit. Gorg.
485. A: ἔργως ὁμοιότατον πάσχω πρὸς τοὺς φιλοσοφούντας
ὥσπερ πρὸς τοὺς ψελλιζομένους καὶ παίζοντας. Conv. 222.
E: οἷα αὖ πάσχω ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου! Phil. 35. A: ὁ κενού-
μενος ... ἐπιθυμεῖ τῶν ἐναντίων ἢ πάσχει. Tim. 64. B:
πάσχει μόνον. Phaed. 74. D: ἢ πάσχομέν τι τοιοῦτον περὶ
τὰ ἐν τοῖς ξύλοις —; Pol. III. 409. B: σφόδρα γε αὐτὸ πά-
σχουσιν. Legg. IX. 867. C: πασχέτω. 868. A. Polit. 299. A:
δικαιοῦνται ἂν ὅτιοῦν πάσχοι καὶ ἀποτίνῃ. Parm. 128. D:
ὡς ἔτι γελοιότερα πάσχοι ἂν αὐτῶν ἢ ὑπὸθεσις. Menex. 246.
C: εἰ τι πασχοιεν (ut Lat. si quid eis accidisset, nos: wenn sie
fallen sollten). Phil. 46. C: ὁπόταν ... τὰναντία ἅμα πάθῃ
πάσχη. Polit. 262. A: μὴ μέντοι τοῦτό γε ἐς αὐτῆς ... πά-
σχωμεν. Phaedr. 241. E: ὅ τι πάσχειν προσήκει αὐτῷ. Menex.
235. B: καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ταῦτά ταῦτα δοκοῦσί μοι πάσχειν
καὶ πρὸς ἐμὲ καὶ πρὸς τὴν ἄλλην πόλιν. Conv. 184. B:
κακῶς πάσχων. Pol. IV. 440. C: καὶ ἄλλο ὅτιοῦν τῶν τοι-
ούτων πάσχων ὑπὲρ ἐκείνου ὃν ἂν cet. Tim. 33. C: πάντα
ἐν ἑαυτῷ καὶ ὑφ' ἑαυτοῦ πάσχον καὶ δοῶν ἐν τέχνῃς γέγονεν.
Prot. 337. C: ἢ ἄλλο ἢδὲ πάσχοντα αὐτῷ τῷ σώματι. Crit.
49. D: κακῶς πάσχοντα. Gorg. 476. B: ἀνάγκη τι εἶναι καὶ
πάσχον ὑπὸ τούτου τοῦ ποιούντος; Pol. III. 410. A: αὐτοῖς
τοῖς πάσχοι. Conv. 215. E: τοιοῦτον δ' οὐδὲν ἐπασχον.
Gorg. 481. C: (εἰ) τις ἡμῶν ἰδίῳν τι ἐπασχε πάθος ἢ οἱ
ἄλλοι. Theaet. 166. B. Phil. 34. B. Gorg. 513. B: πέπονθα
... τὸ τῶν πολλῶν πάθος. Theaet. 148. E: ὃ μέντοι πέ-
πονθα λέγω. Conv. 215. D: οἷα δὲ πέπονθα αὐτός ὑπὸ
τῶν τούτου λόγων. Alc. I. 118. B: οἷον πάθος πέπονθας
(qualis tua est conditio!). Hipp. min. 363. D: μακάριόν γε ...
πάθος πέπονθας εἰ cet. Phaedr. 251. C: ταῦτόν ... πέπον-
θεν ἢ ... ψυχῇ. 255. D: οὐθ' ὃ τι πέπονθεν οἶδεν. Phaed.
104. A: οἷον καὶ ἢ τριάς πέπονθες (quale in — cadit). Parm.
146. B: εἴπερ καὶ τὰ πρόσθεν πέπονθεν. 148. A: ἢ ... τὸ

ἐν ἑτερον τῶν ἄλλων πέπονθεν εἶναι. Pol. I. 345. B. Men. 74. A: πάλιν ... ταύτὸν πεπόνθαμεν. Hipp. mai. 300. E. Pol. II. 368. A: πάνν γὰρ θεῖον πεπόνθατε εἰ μὴ πέπεισθε cet. Apol. 17. A: ὅτι ... ὑμεῖς ... πεπόνθατε ὑπὸ τῶν ἐμῶν κατηγόρων οὐκ οἶδα. Soph. 247. D: εἰ ... τι τοιοῦτον πεπόνθασι. Pol. VI. 488. A. Euth. 8. D: οὐκοῦν ταυιά γε ταυτὰ καὶ οἱ θεοὶ πεπόνθασιν —; Alc. II. 141. A: οὐ τάναντία τοιῶν πεπόνθασιν. Eryx. 399. C: ἴσως ... καὶ οἱ παρόντες τοιοῦτόν τι πεπόνθασι πρὸς σὲ καὶ Πρόδικον. Parm. 140. A: πλείω ἂν εἶναι πεπόνθοι ἢ ἐν. Hipp. mai. 301. A: οὐ καὶ ἀμφοτέρω αὐτῶν τοῦτο πεπόνθοιμεν; Pol. II. 376. A: καὶ μὴδὲν πώποτε ὑπ' αὐτοῦ ἀγαθὸν πεπόνθη. Phaedr. 238. C: δοκῶ τι σοί, ὥσπερ ἐμαντῶ, θεῖον πάθος πεπονθέναι; Phaed. 98. C: καὶ μοι ἔδοξεν ὁμοιότατον πεπονθέναι ὥσπερ ἂν εἴ τις cet. Parm. 160. A. Pol. VII. 516. D: ἢ τὸ τοῦ Ὀμήρου ἂν πεπονθέναι. Legg. IV. 712. E. Tim. 19. B: οἷόν τι πρὸς αὐτὴν πεπονθὼς τυγχάνω (*quomodo in eam animatus sim*). Legg. VII. 810. D. Apol. 42: δίκαια πεπονθὼς ἐγὼ ἔσομαι ὑφ' ὑμῶν cet. Alc. I. 127. D. Phaedr. 264. D: ποῖον τοῦτο (τὸ ἐπίγραμμα) καὶ τί πεπονθός; Parm. 148. A: τὸ ... ταύτὸν πεπονθός ὁμοιον. Pol. III. 387. D: ὥς δεινόν τι πεπονθός. Hipp. mai. 300. B: μηδετέρας (ἡδονῆς) πεπονθυίας τι τῶν ὄντων οἰοῦν. Charm. 171. D: ἄλλον ταύτὸν τοῦτο πεπονθότα. Eryx. 405. E: οἱ ... πλείστα τούτων πεπονθότες ἄνθρωποι. Soph. 253. A: σχεδὸν οἷον τὰ γράμματα πεπονθότ' ἂν εἴη (*eadem ferme eorum quae litterarum ratio erit*). Hipp. mai. 300. D: τοῦτ' ἀμφοτέρους ἡμῶς πεπονθότας. Conv. 198. C: ὥστε ἀτεχνῶς τὸ τοῦ Ὀμήρου ἐπεπόνθη (Cl. ἐπεπόνθει. Vulg. ἐπεπόνθειν). Pol. I. 329. B. (v. ἐπεπόνθειν). Apol. 33. D: ἐπεπόνθεσαν. Phaed. 58. E: ἔρωγε θαυμάσια ἔπαθον παραγεγόμενος. Apol. 21. C: πρὸς ὃν ἐγὼ σκοπῶν τοιοῦτόν τι ἔπαθον. 22. A. Conv. 204. C: θαυμαστόν οὐδὲν ἔπαθες. Theaet. 166. B: μνήμην ... ὧν ἔπαθε. Phil. 23. A: τὰ γὰρ αὐτὰ ἔπαθεν ἂν. Euth. 4. D: ὅπερ οὖν καὶ ἔπαθεν. Menex. 244. B: συγγνώμην ἀλλήλοις ἔχομεν ὧν τ' ἐποιήσαμεν ὧν τ' ἐπάθομεν. Riv. 133. A: ὅ τι ... οἱ ἐρασταὶ ἔπαθον οὐκ οἶδα. Ax. 369. C: εἴ τι πάθοις. Crat. 432. D: γελῶτα ... ὑπὸ τῶν ὀνομάτων πάθοι ἂν ἐκεῖνα ὧν ὀνόματα ἐστι τὰ ὀνόματα. Legg. V. 730. C. Apol. 36. B: ἢ μὴ πάθω τοῦτο cet. Crat. 432. A: ἐάν τι τούτων πάθῃ. Pol. X. 619. A. Ep. II. 312. D: ἂν τι ἡ δέλτος ... πάθῃ (*nos: wenn ... verloren gehen sollte*). Pol. V. 451. B: ἐάν τι πάθωμεν πλημμελὲς ὑπὸ τοῦ λόγου. Phaedr. 233. A: ἐξ ὧν ἂν εὖ πάθωσιν. 235. E: τοῦτο ... οἶμαι οὐδ' ἂν τὸν φανλότατον παθεῖν συγγραφέα. 270. D: τίνα (δύναμιν πέφυκεν ἔχον) εἰς τὸ παθεῖν ἰπὸ τοῦ; Polit. 299. A: ὅ τι χρεὶ παθεῖν ἢ ἀποτίνειν (Id. Legg. VI. 767. E. IX. 875. D. Apol. 36. B.).

Conv. 174. E: καί τι ἔγη γελοῖον παθεῖν. Pol. I. 337. D: τί ἀξίοις παθεῖν; VII. 356. B: γελοῖον δ' ἔγωγε καὶ ἐν τῷ παρόντι εἶκα παθεῖν. Phaedr. 251. E: ταῦτόν πάθος παθών. Pol. II. 362. A: πάντα κακὰ παθόν. Tim. 59. E: τὸ ... παθόν ταῦτα. Legg. V. 730. A: φύλαξ ... τοῦ παθόντος (*afflicti*). IX. 871. D: μὴ ἐν τῇ τοῦ παθόντος (*h. e. imperfecti*) χώρα θάπτεσθω. 874. B. Gorg. 520. E: τὸν εὖ παθόντα. Conv. 222. B: παθόντα γνῶναι (*prov.*). Legg. IX. 878. C: τὸν παθόντα (*vulnere afflictum*). Tim. 52. D: πάθη ... πάσχουσιν. 64. C: τὸ παθόν. Gorg. 519. C: εὖ παθόντες ὑπὲρ αὐτῶν. Menex. 244. B: παθόντες ὑπὲρ αὐτῆς κακῶς. Prot. 318. D: οὐ πείσεται ἄπερ ἂν ἐπαθεν ἄλλω τῷ συγγενόμενος τῶν σοφιστῶν. Parm. 138. B: οὐ γὰρ ὅλον γε ἀμφω ταῦτόν ἅμα πείσεται καὶ ποιήσει. Crit. 47. C: ἄρα οὐδὲν κακὸν πείσεται; Gorg. 513. A: ὅπως μὴ ... πεισόμεθα ὅπερ cet. Phil. 13. E: ἄρ' οὐ ταῦτόν πείσονται τοῦτο ὅπερ ὁ σὸς λόγος; Legg. I. 635. D. Crat. 436. B: τί οἶε ἡμᾶς ... πείσεσθαι; Pol. VII. 530. A. Apol. 35. A. Legg. XI. 929. A: τὸν ταῦτα πεισόμενον ἐν δίκῃ. — *πάσχειν* etiam dicitur *qui coactus est, igitur inopitius aliquid facit, et in univ. agn.* Euthyd. 302. D: ὠριολόγημα, ἔφη· τί γὰρ πάθω; (*nos: demm musste ich nicht? vel: konnte ich anders?*) Similiter Legg. VI. 799. C: πάθωμεν.

πατάσσω, *ferio, verbero*. Legg. IX. 879. E: ὅσας ἂν αὐτὸς πατάξῃ. Gorg. 527. D: οὐ γε θαρρόων (*int. ἐκσον*) πατάξαι (Steph. et F. a rec. m. *πάταξαι*). Pol. I. 333. E: ὁ πατάξαι δεινότατος ἐν μάχῃ. Legg. IX. 879. E.

πατήρ, ὁ, *pater; parens*. Prot. 317. C: οὐδενὸς ὅτου οὐ πάντων ἂν ὑμῶν καθ' ἡλικίαν πατήρ εἴην. Pol. I. 330. B: τοῦ τε πάππου καὶ τοῦ πατρὸς. Legg. III. 680. E: διὰ τὸ τὴν ἀρχὴν αὐτοῖς ἐκ πατρὸς καὶ μητρὸς γεγονέναι. VI. 772. E: ἀγαθῶν πατέρων φύντι. 773. A. XI. 926. E: ἔρημον πατέρων γενομένην. **auctor; inventor*. Phaedr. 275. E: πατήρ ὢν γραμμάτων. Theaet. 165. E: εἴπερ γε ὁ πατήρ τοῦ ἐτέρου μύθου ἐξῇ. Conv. 177. D: πατήρ τοῦ λόγου. Tim. 37. C: ὁ γεννήσας πατήρ. 41. C. Phaedr. 275. E: τοῦ πατρὸς αἰεὶ δεῖται βοηθοῦ. Polit. 273. B: τὴν τοῦ δημιουργοῦ καὶ πατρὸς ... διδαχὴν. Pol. VI. 506. E. Phaedr. 257. B: Λυσίαν τὸν τοῦ λόγου πατέρα αἰτιώμενος. Tim. 28. C: τὸν ... ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντός. Lys. 214. A: οὗτοι γὰρ ἡμῖν ὥσπερ πατέρες τῆς σοφίας εἰσὶ καὶ ἡγεμόνες. Menex. 240. E: ἐγὼ ... ἐκείνους τοὺς ἄνδρας φημι οὐ μόνον τῶν σωμάτων τῶν ἡμετέρων πατέρας εἶναι, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐλευθερίας cet. **sors* (*germ. Capital*). Pol. VIII. 555. E: τοῦ πατρὸς ἐκγόνους τόκους πολλαπλασίους κομιζόμενοι.

πατραλοίας, ὁ, *parricida*. Soph. 241. D: μὴ με οἶον πατραλοίαν ὑπολάβῃς γίγνεσθαι τινα. Pol. VIII. 569. B:

πατραλοῖαν ... λέγεις τύραννον. Phaed. 144. A: τοὺς ... πατραλοίας καὶ μητραλοίας.

πατρικός, ἡ, ὄν, paternus. Lach. 180. E: καὶ γὰρ πατρικός ἡμῖν φίλος τυγχάνεις ὢν. Men. 78. D: ὁ τοῦ μεγάλου βασιλέως πατρικός ξένος. Soph. 242. A: τολμητέον ἐπιτίθεσθαι τῷ πατρικῷ λόγῳ. Men. 92. D: τὸν πατρικὸν τόνδε ἑταῖρον.

πάτριος, ἰα, ἰον, patrius; a maioribus traditus vel institutus; neutr. patrum institutum, mos. Pol. IV. 427. C: πάτριος ἐξηγητής (Apollo). Legg. XII. 959. B: καθάπερ ὁ νόμος ὁ πατριος λέγει. Soph. 229. B: τὸ μὲν ἀρχαιοπρεπές τι πάτριον. Hipp. mat. 284. B: οὐ γὰρ πάτριον ... Λακεδαιμονίοις κινεῖν τοὺς νόμους. Pol. IV. 427. C: τῷ πατρίῳ (ἐξηγητῇ). Legg. XII. 947. C: τὸ πάτριον μέλος ἐφθυμνεῖν. VI. 759. A: πατριαὶ ἱερωσύναι. II. 680. A: ἔθεις καὶ τοῖς λεγομένοις πατρίοις νόμοις ἐπόμενοι ζῶσιν. Polit. 295. A: πατρίοις ... ἔθεις νομοθετῶν. Legg. VII. 793. A: οὓς πατρίους νόμους ἐποιομάζουσιν. Polit. 290. E: τὰ σεμνότατα καὶ μάλιστα πατρια τῶν ἀρχαίων θυσίων. 296. C: παρὰ τὰ γεγραμμένα καὶ πατρια. 298. D. 301. A. Pol. VII. 538. D: ἐκεῖνα τιμῶσι τὰ πάτρια. Legg. II. 656. E. VII. 793. B: οἷον πάτρια καὶ παντάπασιν ἀρχαῖα νόμιμα. Ep. VII. 336. C: ζῆν κατὰ τὰ πάτρια.

πατρίς, ἡ, patria. Crat. 395. D: ἡ πατρίς αὐτοῦ ὅλη ἀντεράπετο. Crit. 51. C: ἃ ἂν κελύη ἡ πόλις καὶ ἡ πατρίς. Ep. IX. 358. A: τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ μὲν τι ἡ πατρίς μερίζεται cet. Gorg. 480. B: (ὑπὲρ) πατρίδος ἀδικούσης. Legg. V. 739. B. Ep. IX. 358. A: καλούσης ... τῆς πατρίδος αὐτῆς πρὸς τὰ κοινά. Prot. 346. B: τοῖς γονεῦσιν ἡ πατρίδι. Pol. IX. 592. A. Legg. I. 642. B. Menex. 237. B: τῷ ὄντι ἐν πατρίδι οἰκοῦντας καὶ ζῶντας. Pol. IX. 575. D: οὕτω πάλιν τὴν πατρίδα ... κολύσεται. Legg. IX. 856. D: εἰς τὴν αὐτῶν ἀρχαίαν ἐκπεμπέσθω πατρίδα καὶ πόλιν. Lach. 181. B: τὴν πατρίδα ὀρθοῦντα. Polit. 308. A: τὰς αὐτῶν πατρίδας.

πατριώτης, ὁ, qui eiusdem est patriae vel civitatis. Legg. VI. 777. D: μήτε πατριώτας ἀλλήλων εἶναι τοὺς μέλλοντας ῥᾶον δουλεύσειν cet.

πατρόθεν, a vel ex patre, cum v. ὄνομα i. q. πατρός. Legg. VI. 753. C: γράψαντα τούνομα πατρόθεν καὶ φυλῆς καὶ δήμου. Lys. 204. E: ἀλλ' ἐτι πατρόθεν ἐπονομάζεται. Lach. 187. D: δοκεῖς μοι ... Σωκράτη πατρόθεν γιννώσκειν μόνον.

πατρονομική, ἡ, gubernatio paterna. Legg. XI. 927. E: οὐ πολὺ διαφέρων ἡ παρ' ἡμῖν ὀρφανία κέκτηται τῆς πατρονομικῆς.

πατρονομοῦμαι, gubernatione paterna fruor. Legg. III. 680. E: πατρονομούμενοι καὶ βασιλείαν πασῶν δικαιοτάτην βασιλευόμενοι.

πατροφόνος, *parricida*. Legg. IX. 869. B: τὸν πα-
τροφόνον. XII. 960. B: περὶ πατροφόνων.

πατρῷος, ὥα, ὦον, *paternus, a patre acceptus vel reli-
ctus* (unde τὰ πατρῷα *bona paterna, patrimonium*); *patrius*, ut
θεοὶ πατρῷοι, *dii patrii* al.). Euthyd. 302. B: ἐστὶ σοι Ζεὺς
πατρῷος; C. Ib. Ἀπόλλων πατρῷος διὰ τὴν τοῦ Ἰωνος γέ-
νεσιν. D: Ζεὺς δ' ἡμῖν πατρῷος οὐ καλεῖται cet. Charm.
157. E: ἡ ... πατρῷα ὑμῖν οἰκία. Pol. III. 391. E: Διὸς πα-
τρῷον (Hom.). Legg. IX. 881. D: Διὸς ὁμογενίου καὶ πα-
τρῷον. XI. 923. D: πλὴν τοῦ πατρῷου κληρον. Menex. 249.
A: ὄργανα τῆς πατρῷας ἀρετῆς διδούσα. Legg. III. 695. A:
τὴν πατρῷαν οὐ παιδευομένους τέχνην. XI. 919. E: τὴν
... πατρῷαν ἐστίαν. Ep. VII. 332. E: τὴν πατρῷαν ἀρχήν.
Legg. IV. 717. B: ἰδρύματα ἴδια πατρῷων θεῶν. Crat. 391.
C: ἐπειδὴ ... οὐκ ἐγκρατὴς εἰ τῶν πατρῷων. Pol. VIII. 568.
E: δῆλον ... ὅτι ἐκ τῶν πατρῷων θρέψεται αὐτός τε cet.
IX. 574. A: ἀπονειμάρμενος τῶν πατρῷων. (XI. 913. A. pro
πατρῷων nunc scrib. πατέρων). Legg. VI. 785. A: ἐν ἱεροῖσι
πατρῷοις. Ep. VIII. 357. B: εἰς τὰς ἀρχαίας καὶ πατρῷας
οἰκίσεις κατοικήσας. Legg. IX. 855. A: ἐὰν γύγῃσι τὰ πα-
τρῷα ἡθῆ. Alc. II. 138. C: χαλκῷ διελεῖσθαι τὰ πατρῷα
τοὺς νείεις.

πατῶ, *conculco*. Theaet. 191. A: τῷ λόγῳ παρῆξομεν
... πατεῖν. Phaedr. 248. A: πατοῦσαι ἀλλήλας. *tracto.

παῦλα, ἡ, *requies; finis*. Pol. V. 473. D: οὐκ ἐστὶ κα-
κῶν παῦλα. VI. 501. E: ὅτι ... οὐτὲ πόλει οὐτε πολίταις
κακῶν παῦλα ἔσται. Ep. VII. 336. E. Phaedr. 245. C: παύ-
λαν ἔχον τῆς κινήσεως παύλαν ἔχει ζωῆς. Phil. 51. A: λυ-
πῶν εἶναι παύλαν πένθους τὰς ἡδονάς. Pol. IX. 584. B:
ἡδονὴν ... παύλαν λύπης εἶναι.

παῦρος, α, ον, pl. *pauci*. Phaed. 69. C: βάνχοι δέ τε
παῦροι (e poet.).

παύω, *desinere facio; sedo, sano, etiam comprimo; libero;*
intrans. desino. Phil. 25. D: ὁπόση παύει πρὸς ἀλλήλα τά-
ναντία διαφόρως ἔχοντα. Phaedr. 228. E: παῦε (nos: *hōn'*
auf). 257. B: Ἀνσίαν ... παῦτε τῶν τοιούτων λόγων. Legg.
VI. 784. C: τὰ δὲ καὶ ἀπειλοῦσαι παρόντων αὐτοὺς τῆς
ἀμαρτίας καὶ ἀμαθίας. IX. 879. E. Eryx. 396. A: αὐτὸς
ἂν ὑμᾶς ἐπειρώμεν παύειν τῆς διαφορᾶς. 402. B: παύειν
τὰς τοῦ σώματος ἐνδεΐας. 404. D: τὸν νοσοῦντα παύειν.
396. D: ἔπαυσα (ἂν) τῆς διαφορᾶς. Tim. 24. E: ὅσην ἡ
πόλις ὑμῶν ἔπαυσε ποτε δύναμιν cet. Gorg. 482. A: τὴν
φιλοσοφίαν ... παύσον ταῦτα λέγουσαν. Menex. 241. B:
ὅτι ... ἔπαυσαν φοβουμένους πλήθος νεῶν τε καὶ ἀνδρῶν.
Gorg. 523. D: τοῦτο ... ὅπως ἂν παύσῃ αὐτῶν. Conv. 185.
D: δίκαιος εἰ παῦσαι με τῆς λυγγός. Pol. VIII. 559. B: ἡ
τε παύσει ζῶντα δυνατή. Hipp. min. 372. E: ἀμαθίας

παύσας τὴν ψυχὴν. Gorg. 523. C: ἀλλ' ἐγὼ ... παύσω τοῦτο γιγνόμενον. 481. E: εἰ μὴ τις παύσει τὰ σὰ παιδικὰ τούτων τῶν λόγων. Clit. 407. C: οἵτινες ὑμᾶς παύσουσι ταύτης τῆς ἀμουσίας. Pol. III. 416. C: ἤτις μήτε τοὺς φύλακας ὡς ἀρίστους εἶναι παύσοι cet. Med. desino, desisto; depono; finem facio; mitto; etiam verbi potest liberor (abs., cum genit. et cum partic.). Pol. VII. 531. B: παύομαι τῆς εἰκότος. Gorg. 491. A: μαγείρους λέγων ... οὐδὲν παύει. Alc. II. 147. E. Gorg. 497. C: εἰ οὐχ ἅμα παύεται διψῶν ἕκαστος ἡμῶν καὶ ἡδόμενος. D: τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν οὐχ ἅμα παύεται. 517. C: οὐδὲν πανόμεθα εἰς τὸ αὐτὸ αἰεὶ περιφερόμενοι. De lege 316. B. Euth. 8. C: οὐδὲν ... παύονται ταῦτ' ἀμφισβητοῦντες. Legg. XI. 920. A: τοὺς δεσμοὺς μὴ πανέσθω διπλασιάζων. Crat. 422. A: πότε οὖν ἀπειπῶν ὁ ἀπαγορεύων δικαίως παύοιτ' ἄν; Phil. 35. E. Conv. 185. D: ἐὰν μὲν σοι ἐθέλῃ ... παύεσθαι ἢ λύγῃ. Lach. 187. E. Tim. 42. C: μὴ πανόμενος ... κακίας. Polit. 273. A: θορύβων τε καὶ ταραχῆς ἤδη πανόμενος. Phaedr. 234. A: πανόμενοι τῆς ἐπιθυμίας (si locus sanus). Crat. 396. C: οὐκ ἂν ἐπανόμην διεξιῶν. Legg. II. 662. E: αἰεὶ διακελευόμενος οὐδὲν ἐπαύου ζῆν με ὡς δικαιοτάτα. Phaed. 100. B: ἀπερ ... οὐδὲν πέπαυμαι λέγων. Conv. 188. E: ἐπειδὴ καὶ τῆς λυγρὸς πέπαυσαι. Phaed. 79. D: πέπαυται ... τοῦ πλάγρου. Tim. 57. A: πέπαυται τεμνόμενον. Legg. III. 686. B. Prot. 328. D: ὅτι τῷ ὄντι πεπαυμένος εἶη. Alc. I. 103. A: τῶν ἄλλων πεπαυμένων. Ep. VII. 331. B: οὐκ ἀφοσιωσάμενος μόνον ἐπανασάμην. Pol. I. 354. A: ἐπειδὴ ... χαλεπαίνων ἐπαύσο. Polit. 270. D: ἐπαύσατο ... ἐπὶ τὸ γεραίτερον ἰδεῖν πορευόμενον. Phil. 24. D: προῖον ἐπαύσατο. Prot. 348. A: περὶ ὧν μεταξὺ ἐπανασάμεθα διεξιόντες. Phaedr. 262. E: παῦσαι. Gorg. 486. C: παῦσαι ... ἐλέγχων. Phil. 19. E. Alc. I. 104. E: εἰ ... οὕτω μόγῃς καὶ πανσαίμην. Hipp. mai. 287. B: ἐπειδὴ παύσαιο λέγων. Alc. II. 142. C: ὅστις ... παύσαιτ' ἂν εὐχόμενος. Euth. 7. C: ταχὺ πανσαίμεθ' ἂν τῆς διαφορᾶς. Conv. 190. C: ὡς ἂν ... παύσαιντο τῆς ἀκολασίας. 185. D: ἕως ἂν ἐγὼ παύσωμαι. Ib. ἐπειδὴν παύσῃ. Pol. VI. 509. C. IV. 426. A: πρὶν ἂν μεθύων ... παύσῃται. Phaedr. 231. A: ἐπειδὴν τῆς ἐπιθυμίας παύσωνται. Id. 232. E. 264. A. Ep. VII. 336. E. Theat. 180. D: ἵνα ... παύσωνται ἡλιθίως οἰόμενοι cet. Pol. I. 329. C: ἐπειδὴν ... αἱ ἐπιθυμίαι παύσωνται κατατείνονσαι. IX. 583. D: τοῦ παύσασθαι ὀδυνώμενον. Ep. VIII. 356. C: ἐὰν ἐθέλῃ τὸ γένος ὑμῖν τὸ Διονυσίου ... παύσασθαι τῶν νῦν παρόντων κακῶν. Parm. 130. A: πανσαμένου αὐτοῦ. Conv. 185. C: Πανσανίου πανσαμένου. Riv. 133. A: πανσαμένῳ τῆς ἔριδος. Phaedr. 234. A: πανσάμενοι τῆς ὥρας (si locus sanus). Pol. IX. 584. B: πανσάμεναι (abs.). Euth. 9. B: ἐγκωμιάζων σε ἐπὶ σοφίᾳ οὐδέποτε παύσομαι. Apol. 26. A. Gorg. 482. A:

ὅτι ... οὐδὲ σὺ παύσει ποτὲ ταῦτα λέγων. Euthyd. 296. A. Gorg. 489. B: οὐτοσί ἀνὴρ οὐ παύσεται φλυαρῶν. Crat. 421. E: τοῦτο οὐ παύσεται ποιῶν. Cony. 185. E: παύσεται (ἢ λύγξ). Men. 95. A: παύσεται χαλεπαίνων. Hipp. min. ad fin. εἰ μὴδὲ παρ' ὑμᾶς ἀφικόμενοι πανσόμμεθα τῆς πλάνης. Pol. VI. 487. E: ὅτι οὐ πρότερον κανὼν παύσσονται αἱ πόλεις. — Verb. Gorg. 523. D: πανσιτέον ἐστὶ προσιδότης αὐτοὺς τὸν θάνατον. Pol. III. 391. E: ὦν ἔνεκα πανσιτέον τοὺς τοιοῦτους μύθους.

παχέως, dense, generatim. Polit. 295. A: ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ πως οὕτως παχυτέρως ἐκάστοις τὸν νόμον θήσει. Idem παχύτερον. 294. E.

παχύρη, ἡ, pruina. Tim. 59. E: τὸ δ' ἐπὶ γῆς ξυμπαγὲν ἐκ θρόσου γενόμενον πάχνη λέγεται. Locr. 99. C. Cony. 188. B: πάχναι καὶ χάλαζαι.

πάχος, τό, crassitudo. Tim. 85. C: λεπτότης ... καὶ πάχους. Pol. VII. 523. E: πάχος καὶ λεπτότητα.

παχυμερής, ὁ ἡ, crassus. Locr. 100. E: τὸ δὲ ψυχρὸν παχυμερέστερον ... ἐστί.

παχύνω, sagino. Pol. I. 343. B: παχύνειν αὐτούς. Gorg. 518. C: παχύναντες τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων.

παχύς, εἰα, ὁ, crassus; pinguis. Gorg. 524. C: εἰ παχύς, παχύς καὶ ἀποθανόντος. Pol. VII. 523. D: ἐάν τε παχύς ἐάν τε λεπτός. Crat. 389. B: λεπτῷ ἱματίῳ ἢ παχεί. Prot. 356. C: τὰ παχέα. Polit. 299. E: εἴτε ἐν βέθεσιν εἴτε ἐν πάχεσιν (v. τάχεσιν) οὐσάν που. Tim. 45. C: ὅσον παχύτερον. 66. E: παχύτεραι δὲ ὁρμαὶ ξυμπασαι γηγόνασιν αἰέρος.

παχύτης, ἡ, crassitudo. Polit. 284. E: ὁπόσαι ... καὶ πλάτη καὶ παχύτητας (v. ταχυτήτας) πρὸς τοῦναντίον μετροῦσι.

πέδη, ἡ, pedica, vinculum. Legg. IX. 882. B: δῆσας ἐν πέδαις.

πεδιάς, ἡ (γῆ), planum. Legg. I. 624. D: ὡς οὐκ ἐστὶ ... πεδιάς.

πεδινώς, ἡ, ὄν, planus. Legg. IV. 704. D: πεδινωτέραν αὖ λέγοις.

πεδῖον, τό, planum; solum; campus. Critia 113. C: κατὰ δὲ μέσον πάσης πεδῖον ἦν. 118. A: τὸ ... περὶ τὴν πόλιν πᾶν πεδῖον. 113. C: πρὸς τῷ πεδίῳ. Phaedr. 248. B: τὸ ἀληθείας ἰδεῖν πεδῖον οὐ ἐστίν. Theaet. 183. D: ἱσιπείας εἰς πεδῖον προκαλεῖ cet. Pol. X. 621. A: εἰς τὸ τῆς Δήτης πεδῖον. Critia 118. C. D. 113. C: πάντων πεδίων κάλλιστον. Legg. IV. 704. C: πεδίον τε καὶ ὁρῶν cet. Critia 115. A: ὅσα ἐν τοῖς πεδίοις νέμεται. Legg. III. 677. C: τὰς ἐν τοῖς πεδίοις πόλεις. Polit. 264. C: περὶ τὰ Θετταλικά πεδία. Legg. III. 678. C: ἐκ ... τῶν ὑψηλῶν εἰς τὰ πεδία καταβαίνειν cet.

πεδῶ, *constringo; impedio*. Tim. 43. D: τὴν ... ταύτου (περίοδον) ἐπέδησαν ἐναντία αὐτῇ ὀρέουσαι. 71. E: καθ' ὕπνον τὴν τῆς φρονήσεως πεδηθεὶς δύναμιν.

πεζικός, ἡ, ὄν, *pedester*. Legg. VI. 753. B: ὅπλα ἱππικὰ ἢ πεζικά.

πεζοθηρικός, ἡ, ὄν, *ad nationem terrestrem pertinens*. Soph. 220. A: τὰ μὲν πεζοῦ γένους ... πεζοθηρικόν.

πεζονομικός, ἡ, ὄν, *ad animalium terrestrium pastionem pertinens; subst. animalium terrestrium pastio*. Polit. 267. B: πεζονομικόν. 265. C: τῆς πεζονομικῆς ἐπιστήμης. 267. B: τοῦ ... πεζονομικοῦ. 264. E: τὴν πεζονομικὴν. 265. C.

πεζός, ἡ, ὄν, *pedester; terrester; pl. pedites*. Tim. 40. A: πεζὸν ... καὶ χερσαῖον (εἶδος) τέταρτον. 91. E. Soph. 222. B: τῆς πεζῆς θήρας ... δύο ... μέρη. 220. A: πεζοῦ γένους. 221. E. Polit. 264. E: τῷ πτηνῷ τε καὶ πεζῷ διορισάμενος. Legg. IV. 707. C: τὴν πεζὴν μάχην τὴν ἐν Μαραθῶνι γενομένην. Soph. 221. E: τὸ δὲ πεζὸν εἰάσαμεν ἄσχιτον. Polit. 266. E. 288. A: πεζὸν καὶ ἔνυδρον. Legg. III. 679. D: ὅσαι τε πεζαὶ καὶ ὅσαι κατὰ θάλατταν γίγνονται τὰ νῦν. Polit. 265. B: τὰ πεζὰ ... τῶν ἡμέρων. Conv. 207. A: τὰ πεζὰ καὶ τὰ πτηνὰ (θήρια). Legg. IV. 706. B: ἀντὶ πεζῶν ὀπλιτῶν μονίμων. VI. 756. B: ἐναντίον ὁρῶντων τῶν πεζῶν. Ep. XIII. 363. A: θύρανα ... ὀπλιτικὸν τῶν μάλα καλῶν τῶν πεζῶν. Legg. VII. 824. A: πεζῶν ... θήρευσις. Polit. 276. A: πεζοῖς. Pol. VIII. 552. C: τοὺς πεζοὺς (κρηῆνας). Legg. VII. 823. B: περὶ τὰ πεζὰ θηροῦματα. Hipp. mai. 295. D: τὰ ὀχήματα τὰ τε πεζὰ καὶ τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ πλοῖα cet. — πεζῇ est pedibus (Legg. I. 625. D: πρὸς τὴν τῶν πεζῇ δρόμων ἀσκήσιν), terra (Polit. 289. E: κατὰ θάλατταν καὶ πεζῇ. Menex. 239. E: πεζῇ μὲν ... ναυσὶ δὲ cet.) et oratione pedestri s. soluta (Soph. 237. A: πεζῇ τε ... καὶ μετὰ μέτρων).

πειθαρχία, ἡ, *obedientia vel obtemperatio*. Def. 413. E: πειθαρχία νόμων σπουδαίων. Pol. VII. 538. E: τιμῆς τε πέρη καὶ πειθαρχίας.

πειθαρχω, *obtempero*. Pol. VII. 538. D: ἐκείνοις πειθαρχοῦσιν. C: πειθαρχοῦντες.

πείθω, *persuadeo; perduco; suadeo; doceo; etiam veniam peto et impetro*. Gorg. 453. A: ὡς ἐμμενὸν πείθω. Id. Phaed. 92. E. 97. B: οὐδὲ γε ... ὡς ἐπίσταμαι ἐτι πείθω ἐμμενόν. Apol. 37. A: ὑμᾶς τοῦτο οὐ πείθω. Alc. I. 105. A. Phaed. 108. D: οὐ μέντοι ταῦτα ἃ σὲ πείθει (quae tibi probantur). Pol. I. 345. A: ὅμως ἐμέ γε οὐ πείθει ὡς cet. III. 390. E: δῶρα θεοὺς πείθει (e poet.). Alc. I. 114. C: ὥσπερ ὁ γραμματιστῆς ἕνα τέ πον πείθει περὶ γραμμάτων καὶ πολλοὺς. Pol. II. 364. B: ἀγύεται ... πείθουσιν ὡς cet. Ep. VII. 341. A: ἔνιοι ... αὐτῶν πείθουσιν αὐτοὺς ὡς cet. Men. 100. B: πείθε καὶ τὸν ξένον τόνδε Ἀγυτον. Soph. 257. A: πειθέτω.

Legg. IV. 710. C: πῶς ... ἂν τις ὁρθῶς λέγειν αὐτὸν πεί-
θοι; Prot. 310. D: (ἂν) πείθῃς ἐκείνον. 311. D: (ἂν) τοῦ-
τοις πείθωμεν αὐτόν. Pol. I. 348. A. Gorg. 452. E: τὸ
πείθειν ... οἶόν τ' εἶναι τοῖς λόγοις ... δικαστὰς cet. Phil.
58. A: ἡ τοῦ πείθειν (τέχνη). De lucr. cup. 228. C: με-
γάλοις μισθοῖς καὶ δόροις πείθων. Legg. XI. 913. A: ἐμὲ
μηδαμῇ μηδαμῶς πείθων (venia a me ... data). Polit. 304.
A: ῥητορεία πείθουσα τὸ δίκαιον. Pol. III. 399. B: τινὰ τι
πείθοντος. II. 364. C: καταδέσμοις τοὺς θεοὺς ... πείθον-
τές σφισιν ὑπηρετεῖν. Apol. 37. D. Pol. II. 367. A: (εἰ) ἐκ
νέων ἡμᾶς ἐπέειθετε. Euthyd. 272. C: ἐγὼ ... ἐκείσε μὲν
ἄλλους πέπεικα συμμαθητὰς μοι φοιτᾶν πρεσβύτας. De
lucr. cup. 232: ἡνάγκασε ... μᾶλλον ἐμὲ γε ἢ πέπεικεν. Ax.
372. Pol. III. 414. C: ὡς φασιν οἱ ποιηταὶ καὶ πεπεικασιν.
II. 357. A: πεπεικέναι. Intrans. πεποιθέναι (est confidere.
Menex. 248. A: διὰ τὸ αὐτῷ πεποιθέναι. Epin. 974. B:
τῆς ... ψυχῆς σφόδρα πεποιθῆναι. Legg. V. 738. C: ἐπει-
σαν. Pol. I. 345. B: πείσον οὖν ... ἱκανῶς ἡμᾶς. I. 330.
D: ὃ ... ἴσως οὐκ ἂν πολλοὺς πείσαιμι λέγων. 345. B: πῶς
... σε πείσω; III. 388. E: ἕως ἂν τις ἡμᾶς ἄλλῳ καλλίονι
πίσῃ. Legg. X. 884: ἐὰν μὴ πίσῃ τὸν κεκτημένον (i. q.
nisi concesserit possessor). Pol. I. 327. C: τὸ ἦν πείσωμεν ὑμᾶς
ὡς χρὴ ἡμᾶς ἀφείναι. Theaet. 148. E: οὐτ' αὐτὸς δύναμαι
πείσαι ἑμαυτὸν ὡς ἱκανῶς τι λέγω. 201. B: τὸ πείσαι δ'
οὐχὶ δοξάσαι λέγεις ποιῆσαι; Pol. II. 357. B. Legg. VIII.
844. E: μὴ πείσας (venia non impetrata). 857. B: πείσας τὴν
πόλιν. X. 885. A. XI. 813. C. Phaedr. 232. D: πείσαν-
τες ... ἀπέχεσθαι σε τούτων. Legg. V. 738. C. Pol. IV. 436.
E: οὐδὲ μᾶλλον τι πείσει ὥς cet. Alc. I. 105. C. Pol. II.
377. C: τοὺς ... ἐγκριθέντας πείσομεν τὰς τροφούς τε καὶ
μητέρας λέγειν τοῖς παισὶ. Legg. II. 661. C: τοὺς παρ'
ὑμῖν ποιητὰς ... πείσετε καὶ ἀναγκάσετε. Pol. II. 378. C:
εἴ πως μέλλομεν πείσειν ὡς cet. Legg. VIII. 850. B. Menex.
235. D: ἀγαθοῦ ἂν ῥήτορος δεῖ τοῦ πείσοντος. Verb. Pol.
IV. 421. C: τοὺς ... ἐπικούρους τούτους ... πείστέον. Pass.
et med. persuadeor, adduci et perduci me patior; assentior; credo;
etiam obtempero, obsequor. Prot. 329. B: καὶ σοὶ πείθομαι.
Gorg. 513. C: οὐ πανν σοὶ πείθομαι. Phaedr. 229. C: οὐ
τοῦτο τὸ μυθολόγημα πείθει ἀληθὲς εἶναι; Prot. 352. D:
ὅτι οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐμοὶ τε καὶ σοὶ οὐ πείθονται.
Phil. 45. E: ᾧ πείθονται. Crit. 44. B: ἔτι καὶ νῦν ἐμοὶ
πείθου. Prot. 338. A: πείθεοθέ μοι ῥαβδοῦχον ... ἐλέσθαι.
329. B: εἵπερ ἄλλῳ τῷ ἀνθρώπῳ πειθοίμην ἂν. Pol. VIII.
563. C: οὐκ ἂν τις πείθοιτο ἄπειρος. Legg. X. 885. E: καὶ
τάχα πειθοίμεθ' ἂν ἴσως ὑμῖν. Pol. VII. 528. B: οὐκ ἂν
πείθοιντο. Legg. X. 888. C: ἂν ἐμοὶ πείθῃ. Prot. 325. D:
ἐὰν ... ἐκὼν πείθῃται. Pol. IV. 420. E: ἂν σοὶ πειθώμεθα.
IX. 584. B. Hipp. mai. 284. B: ταῦτα πειθώμεθα —; Euthyd.

304. A: ἂν γ' ἐμοὶ πείθεσθε. Phaedr. 235. B: τοῦτο ἐγώ σοι οὐκ ἐτι οἶός τε ἔσομαι πείθεσθαι. Pol. I. 339. B: πείθεσθαι ... τοῖς ἄρχουσι. III. 415. E: τοῖς νόμοις πείθεσθαι. Phaedr. 227. A: πειθόμενος Ἀκουριένῳ. 230. A: πειθόμενος ... τῷ νομιζομένῳ περὶ αὐτῶν. 272. B: ὁ μὴ πειθόμενος κρατεῖ. Pol. I. 343. C: τοῦ πειθομένου τε καὶ ὑπηρετοῦντος βλάβη. VI. 502. B: πόλιν ἔχων πειθομένην. Phaedr. 228. B: ὁ δὲ ἐπείθετο προθύμως. Theaet. 144. E: ἐπειθόμεθ' ἂν. Tim. 42. E: ἐπείθοντο αὐτῇ (τῇ τάξει). Legg. III. 679. C. Prot. 328. E: νῦν δὲ πέπεισμαι. Phaed. 108. D: οἶαν πέπεισμαι εἶναι. Conv. 212. B. Pol. I. 345. B: εἰ γὰρ οἷς νῦν δὴ ἔλεγον μὴ πέπεισαι. Men. 100. B: ἅπερ αὐτὸς πέπεισαι. Pol. II. 368. A: εἰ μὴ πέπεισθε ἀδικίαν δικαιοσύνης ἀμεινον εἶναι. 368. A: δοκεῖτε δὴ μοι ὡς ἀληθῶς οὐ πεπείσθαι. VI. 501. E. Gorg. 454. D: οἱ ... μεμαθηκότες πεπεισμένοι εἰσὶ. Pol. VI. 502. A: οὗτοι ... τοῦτο πεπεισμένοι ἔστων. IV. 424. C: καὶ ἐμὲ ... θῆς τῶν πεπεισμένων. Legg. II. 659. D: τοῖς ὑπὸ τοῦ νόμου πεπεισμένοις. VII. 804. C: διδασκάλους ἐκάστων πεπεισμένους μισθοῖς. Conv. 217. D: ὅμως δ' οὖν χρόνῳ ἐπείσθη. Legg. VII. 801. B: οὐκοῦν ἡμεῖς ... τῷ λόγῳ ἐπείσθημεν ὡς —; Apol. 37. B: ἐπείσθητε ἂν. Pol. III. 415. C: τούτον οὖν τὸν μῦθον ὅπως ἂν πεισθῆεν ἔχεις τινὰ μηχανήν; 405. B: (ὅταν τις) ὑπὸ ἀπειροκαλίας ἐπ' αὐτῷ δὴ τούτῳ πεισθῇ καλλωπίζεσθαι. Crat. 391. A: οὕτως ἐξαίφνης πεισθῆναι. Pol. III. 408. C: ὑπὸ ... χρυσοῦ πεισθῆναι πλούσιον ἄνδρα ... ἰάσασθαι. De lege 316. C: οὐ δύναμαι πεισθῆναι. Phaedr. 245. A: πεισθεῖς ὡς ἄρα ἐκ τέχνης ἱκανὸς ποιητῆς ἐσόμενος. Legg. VIII. 843. A: ὁ ... πεισθεῖς τῷ νόμῳ. Tim. 56. C: ὅπῃ περ ἡ τῆς ἀνάγκης ἐκούσα πεισθεῖσά τε φύσις ὑπέιξε. Legg. VIII. 836. D: ἐν τῇ τοῦ πεισθέντος ψυχῇ. Theaet. 150. E: ὑπ' ἄλλων πεισθέντες. 201. C: ὁρθα πεισθέντες. Pol. IV. 430. A. Legg. X. 906. E: πεισθεῖσιν ὑπὸ δωρεᾶς. Conv. 193. E: ἀλλὰ πείσομαι σοι. Theaet. 184. A: εἰ τις αὐτοῖς πείσεται. Menex. 248. A: οὗτος ... μάλιστα πείσεται τῇ παροιμίᾳ. Pol. III. 408. C: ἡμεῖς δὲ ... οὐ πεισόμεθα αὐτοῖς ἀμφοτέρω. V. 468. D. E. Apol. 38. A: ταῦτα δ' ἔτι ἥτιον πείσοσθ' ἐμοὶ λέγοντι. Crit. 44. C: οὐ γὰρ πείσονται οἱ πολλοὶ ὡς cet. Theaet. 183. D: ἀλλὰ μοι δοκῶ ... οὐ πείσεσθαι αὐτῷ. Critia 120. A: μηδὲ ἄρχειν μηδὲ ἄρχοντι πείσεσθαι. Pol. VI. 498. C: οὐδ' ὅπως οὖν πεισομένους. Soph. 248. E: ὡς ἀληθῶς κίνησιν ... ἢ ῥαδίως πεισθησόμεθα τῷ παντελὺς ὄντι μὴ παρῆναι; Verb. πειστέον, *credendum et obtemperandum*. Phil. 28. B: αὐτῷ πειστέον. Pol. II. 365. E: οἷς ἢ ἀμφοτέρω ἢ οὐδέτερον πειστέον. III. 388. E. Tim. 40. D. Legg. I. 634. C. Apol. 19. A: τῷ ... νόμῳ πειστέον. πειθῶ, ἢ, *persuasio*; etiam *confirmatio, probatio*. Legg. X. 890. D: εἴπερ τυγχάνει γε οὐσα καὶ σμικρὰ πειθῶ τις περὶ

τὰ τοιαῦτα. Gorg. 453. A: ὅτι πειθοῦς δημιουργός ἐστιν ἡ ῥητορικὴ. E. 454. A: ποίας δὴ πειθοῦς καὶ τῆς περὶ τί πειθοῦς ἡ ῥητορικὴ ἐστι τέχνη. 454. E: δύο εἶδη ... πειθοῦς. Soph. 265. D: μετὰ πειθοῦς ἀναγκαίως. Pol. II. 365. D: εἰσὶ τε πειθοῦς διδασκαλοὶ cet. III. 414. C: πείσται δὲ συγγῆς πειθοῦς. VIII. 548. B: οὐχ ὑπὸ πειθοῦς, ἀλλ' ὑπὸ βίας πεπαιδευμένοι. Tim. 48. A: ὑπὸ πειθοῦς ἐμφορονος. Legg. IV. 720. A. Pol. III. 411. D: πειθοῖ ... διὰ λόγων οὐδὲν ἐτι χοῖται. Legg. IV. 718. B: τὰ ... μὴ ὑπείκοντα πειθοῖ τῶν ἰθῶν. 722. B: πειθοῖ καὶ βίᾳ. XI. 934. A: ἀλλοτρίᾳ πειθοῖ. Ep. VII. 332. A: πειθοῖ καὶ διδαχῇ cet. Phaedr. 270. D: εἰ μέλλεις ... πειθῶ ἢν ἂν βούλη καὶ ἀρετὴν παραδώσειν. 271. A: πειθῶ ... ἐν τούτῳ ποιεῖν ἐπιχειρεῖ. 272. A: ἐπὶ τῇν τῶνδε πειθῶ. Phaedr. 96. A: πρὸς τὴν πειθῶ (ad ea probanda) περὶ ὧν λέγεις χοῖσει. Legg. IV. 711. C: τῷ τὴν τοιαύτην πειθῶ καὶ ἅμα βίαν εἰληφότε. X. 887. C: εἰς πειθῶ τῶν τοιοῦτων λόγων.

πεινα et πείνη, ἡ, *fames*. Phil. 31. E: πείνη μὲν πον λύσις καὶ λύπη. Pol. IX. 585. A: πείνα καὶ δίψα. Lys. 221. A: ἡ πείνη μὴν ἔσται —; Phaedr. 94. B: πείνης ἐν-ούσης. Phil. 34. D: πείνην τε καὶ δίψος. Pol. IV. 437. D: πείναν. Ut Lat. *sitis*, est *vehemens cupiditas*. Phil. 52. A: διὰ μαθημάτων πείνην. Ib. πείνας ... μὴ ἔχειν τοῦ μανθάνειν. πεινώ, *esurio*. Pol. IV. 439. D: τὸ δὲ ὧ ἐρᾷ τε καὶ πεινῇ καὶ διψῇ cet. Eryx. 401. D: (εἰ) μὴ πεινῶ μὴδὲ διψῶ. Gorg. 517. D: ἐὰν ... πεινῇ τὰ σώματα ἡμῶν. Phaedr. 85. A. Gorg. 496. C: αὐτὸ λέγω τὸ πεινῇ. D. Phil. 35. D. Pol. IV. 437. B. Legg. XI. 936. B: ὁ πεινῶν ἢ τι τοιοῦτον πάσχων. Gorg. 494. B: πεινῶντα ἐσθίειν. Phil. 54. E: μὴ ... πεινῶντες. Legg. VIII. 832. A: πεινῶσι. Phaedr. 230. D: τὰ πεινῶντα θρέμματα. **inopia laboro*. Pol. VII. 521. A: εἰ ... πεινῶντες ἀγαθῶν ἰδίων ἐπὶ τὰ δημόσια ἴασιν. Hinc *vehementer concupisco vel appeto*. Legg. VIII. 837. C: τῆς ὥρας καθάπερ ὁπίωρας πεινῶν ἐμπλησθῆναι. Ep. VIII. 354. C: ἀπλήστως πεινῶντων εὐδαιμόνισμα ἀνθρώπων καὶ ἀνοήτων. Pol. X. 606. A: τὸ ... πεπεινηκὸς τοῦ θαυρῶσαι τε καὶ ... ἀποπλησθῆναι.

πεῖρα, ἡ, *conatus; periculum* (cum v. λαμβάνειν *periculum facere, experiri*); *exploratio*. Pol. VII. 537. C: καὶ μεγίστη γε ... πεῖρα διαλεκτικῆς φύσεως καὶ μὴ. Ep. VII. 334. D: ὁλέθριος πάντως ἡ πεῖρα. 341. A: ἡ ... πεῖρα αὕτη γίγνεται ἢ σαφές τε καὶ ἀσφαλεστάτη cet. Phaedr. 272. C: ἐνεκα μὲν πείρας ἔχοιμ' ἂν. Polit. 304. A. Pol. VI. 498. D: πείρας ... οὐδὲν ἀνῆσομεν. Ax. 369. A: ἡμεῖς ... οἱ διὰ πείρας ἰόντες. Prot. 342. A: εἰ βούλει λαβεῖν μου πείραν ὅπως ἔχω. cet. 348. A: πείραν ἀλλήλων λαμβάνοντες καὶ διδόντες. Gorg. 448. A: πάρεστι τούτου πείραν ... λαμβάνειν. Legg. I. 650. B: μὴ οὐ πείραν τε ἀλλήλων ἐπιεικῇ ταύτην εἶναι cet.

Theag. 129. D: πείραν δ' ἔξεστι νυνὶ λαβεῖν τοῦ σημείου εἰ ἄρα τι λέγει. Charm. 171. A. Lach. 189. B: ἧ ... ἔδωκας σαντοῦ πείραν ἀρετῆς.

πειράζω, *experior*; *cognosco*. Lach. 188. E: πρότερον ... τῶν ἔργων ἐπειράσθην.

πειρώ, *tento*. Phaedr. 227. C: γέγραφε ... πειρώμενόν τινα τῶν καλῶν. Med. conor, studeo; *experior*, *exploro*; *praet. expertus sum*, *novi* (c. genit., infin., etiam c. partic.). Conv. 212. B: πειρώμαι καὶ τοὺς ἄλλους πείθειν. Theaet. 186. B: κρίνειν πειρᾶται ἡμῖν. Phaedr. 272. C: πειρῶ λέγειν. Gorg. 455. C. Theaet. 148. D. Pol. I. 349. B. al. Menex. 247. A: πᾶσαν ... προθυμίαν πειρᾶσθε ἔχειν. Legg. I. 633. B: ἐρωγε πειρώμην ἂν λέγειν. II. 662. B. Pol. X. 599. B: πειρωτο ἂν πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα ἑαυτοῦ καταλιπεῖν μνημεῖα. Phil. 51. D: πειρώμαι. Phaed. 95. B: πειρώμεθα εἰ ἄρα τι λέγεις. Phil. 12. B: πειρώμεθα περαίνειν. 21. A: οὐκοῦν ἐν σοὶ πειρώμεθα βασανίζοντες τὰτα; Pol. V. 471. E. Phil. 64. A: ἐν ταύτῃ μαθεῖν πειρᾶσθαι. Crat. 426. B: πειρᾶσθαι (*pro imperat.*) καὶ ἐμοὶ μεταδιδόναι. Conv. 186. A. Pol. VII. 517. A. Phaedr. 233. C: τὰ δὲ ἐκούσια πειρώμενος ἀποτρέπειν. Soph. 238. E. Legg. I. 638. E: πειρώμενος ἂν ἄρα δύνημαι *cet.* V. 739. A: πειρωμένῳ (*experienti*). VI. 769. D: τῶν δοξάντων ἔργῳ πειρώμενον (*si reapse experiatur*). Conv. 182. B: λόγῳ πειρώμενοι πείθειν τοὺς νέους. Apol. 21. C: ἐπειρώμην αὐτῷ δεικνύναι ὅτι *cet.* Ep. VI. 323. A: πεπειράμενος (*qui novit*) Ἐρᾶστον καὶ Κορίσκον πλέονα ἢ σύ. Phaed. 118. ad fin. τῶν τότε ὧν ἐπειράσθην (*quos novimus*) ἀρίστον. Phil. 60. C: οὐκοῦν τῷ λόγῳ ἐπειράσθην χωρὶς ἐκάτερον ἐκατέρου θέντες εἰς τὸν βίον ἐκάστον —; Soph. 239. B: πειράσθῃ ... φθέγγασθαι τι περὶ αὐτοῦ. Phil. 51. D. Phaed. 63. B: μέρε δὴ ... πειραθῶ πρὸς ὑμᾶς πιθανώτερον ἀπολογήσασθαι *cet.* Theaet. 190. E: πρὶν ἂν πανταχῇ πειραθῶ σκοπῶν. Legg. VIII. 839. D. Soph. 225. D: πειραθῶμεν εἰπεῖν. Pol. VI. 439. E: πειραθῶμεν δεῖξαι. Theaet. 147. D: πειραθῆναι ξυλλαβεῖν εἰς ἓν. Legg. X. 892. E. Euth. 3. D: οὐ πάντῳ ἐπιθυμῷ πειραθῆναι (*experiri*). Gorg. 474. A: πείρασαι (*nosce*) τοῦ ἐλέγχου οἷον ἐγὼ οἶμαι δεῖν εἶναι. Prot. 323. C: τοῦτό σοι ... πειράσσομαι ἀποδείξαι. Phaedr. 243. B. Conv. 174. A. al. Legg. IV. 718. C: δῆλον ὅτι πειράσεται τοῦτο ὁ νομοθέτης ... ποιεῖν. Hipp. mai. 292. A. Phil. 13. C: πειρασόμεθα (*experiemur*) δὲ καὶ ἐροῦμεν. Verb. Pol. VIII. 545. C: πειρασόμεθα ... ἱκανοὶ γινεσθαι. Legg. I. 622. E. Phaedr. 246. B: πειρατέον εἰπεῖν. Polit. 262. C. Pol. V. 453. D. al. Legg. VI. 770. B: ἀλλ' οὐν πειρατέα γε καὶ προθυμητέα.

πείσμα, τό, *rudens*. Legg. X. 893. B: ἐχόμενοι ... ὥς τινος ἀσφαλοῦς πείσματος ἐπιβαινόμεν εἰς τὸν νῦν λόγον. Tim. 85. E: ἔλυσε ... οἷον νεῶς πείσματα.

πειστικός, ἡ, ὄν, *persuadendi vim habens*, fem. *ars persuadendi*. Polit. 304. D: τῇ τῆς πειστικῆς ἀρχούσῃ καὶ λεκτικῇ. C: τίνι τὸ πειστικὸν ... ἀποδώσομεν ἐπιστήμῃ πλήθους τε καὶ ὄχλου διὰ μυθολογίας —; Legg. IV. 723. A: πειστικὸν λεχθὲν ὑπὸ τοῦδε, ὅντως μὲν εἶναι πειστικὸν cet.

πέλαγος, τό, *pelagus*, mare; trop. *immensitas*. Tim. 24. E: τότε ... πορεύοιμον ἦν τὸ ἐκεῖ πέλαγος. 25. A. D. Critia 114. A. Phaed. 109. C: ἐν μέσῳ τῷ πυθμένι τοῦ πελάγους οἰκῶν. Tim. 24. E: ἐκ τοῦ Ἀτλαντικοῦ πελάγους. Conv. 197. C: πελάγει. Prot. 338. A: φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος τῶν λόγων. Conv. 210. D: ἐπὶ τὸ πολὺ πέλαγος τετραμμένος τοῦ καλοῦ. Pol. V. 453. D: εἰς τὸ μέγιστον πέλαγος μέσον (ἂν τις ἐμπέσῃ). Critia 114. C: πολλῶν ἄλλων κατὰ τὸ πέλαγος νήσων. Polit. 298. B: σφάλματα ποιούντες ἐν τοῖς πελάγεσιν. Ax. 370. B: διαπεραιώσασθαι ... πελάγη.

πελάζω, *appropriquo*. Conv. 195. B: ὡς ὅμοιον ὁμοίῳ αἰὲ πελάζει.

πέλανος, ὁ, *libum*. Legg. VI. 782. C: πέλανοι ... καὶ τοιαῦτα ἄλλα ἀγὰ θύματα.

πελαργός, ὁ, *ciconia*. Alc. I. 135. E: πελαργοῦ ἄρα ὁ ἐμὸς ἔρως οὐδὲν διοίσει.

πέλας, *prope*. Crat. 395. D: τοῦτο (τὸ ἐγγὺς) δ' ἐστὶ πέλας. Cum art. *vicinus* et in univ. *alter*. Legg. X. 884: μηδ' αὖ χρῆσθαι μηδενὶ τῶν τοῦ πέλας. Phil. 48. B: ἐπὶ κακοῖς τοῖς τῶν πέλας ἡδόμενος. Legg. II. 671. B. XI. 936. E. Phil. 49. C: βλαβερά ... καὶ τοῖς πέλας (ἡ ἄγνοια τῶν ἰσχυρῶν).

πελάτης, ὁ, *mercenarius*. Euth. 4. C: πελάτης τις ἦν ἐμὸς.

πελταστής, ὁ, *cetratus*. Ep. VII. 348. E: περιθέουσι πελτασταὶ λαβεῖν Ἡρακλείδην ζητοῦντες. B: τῶν πελταστῶν. 350. A: οὐ διαβεβλημένος εἶην ἐν τοῖς πελτασταῖς. 349. C: πελταστάς διώκειν ἐκέλευε.

πελταστικός, ἡ, ὄν, *pelta pugnandi peritus*; fem. *pelta pugnandi ars*. Theaet. 165. D: πελαστικός ἀνὴρ. Legg. VII. 813. D: πελταστικῆς καὶ πάσης ὀπλομαχίας. VIII. 834. A: πελταστικὴν ... ὄλην. Prot. 350. A: οἱ πελταστικοί.

πέλτη, ἡ, *pelta* s. *cetra*. Legg. VIII. 834. A: τόξοις καὶ πέλταις. Prot. 350. A: τίνες δὲ πέλτας ἔχοντες;

πέλω, *sum*. Legg. IV. 719. A: πέλει (Hes.). Prot. 340. D: πέλειν (Hes.). Soph. 244. E: πελέναι (Parm.).

πέλωρος, ἡ, *on*, *immanis*. Ion. 539. C. (Hom.).

πέμματα, τό, pl. *bellaria*. Pol. II. 373. A: ἐταῖραι καὶ πέμματα. III. 404. D: Ἀττικῶν περμμάτων.

περιπιάς, ἡ, *numerus quinarius*. Prot. VIII. 546. C: ἀπὸ διαμέτρων ρητῶν περιπάδος. Ib. περιπάδι συζυγεῖς.

πεμπτάς, ἡ, *numerus quinarus*. Phaed. 104. A: ἡ πεμπτάς (*codd. nonn. πεντάς*).

πεμπτημόριον, τό, *quinta pars*. Legg. XII. 936. C: ὁ ... φεύγων ... τὸ πεμπτημόριον ἀποτινέτω τοῦ τιμήματος τῆς γραφείσης δίκης.

πέμπτος, ἡ, *on, quintus*. Phaedr. 248. D. Soph. 231. D. Tim. 35. B. al.

πέμπω, *mitto*. Prot. 322. C: Ζεὺς ... Ἐομῆν πέμπει ἄγοντα εἰς ἀνθρώπους αἰδῶ *cet.* 357. E: πέμπετε. Phaed. 58. A: ὁ εἰς Δῆλον Ἀθηναῖοι πέμπουσιν. Ep. VI. 323. B: δεῦρο παρ' ἐμὲ ... πέμπετε ... ἐπιστολήν. Theag. 126. E: ὅποι πέμπουσιν ἄλλοσε. Alc. 111. D: σὺκοῦν ... ὁρθῶς ἂν αὐτὸν πέμπουσιν εἰς διδασκαλίαν τούτων τῶν πολλῶν; Men. 90. D. Theag. 127. A: ὅποι πέμπῃ (v. πέμπτοι). Legg. VI. 763. D: ὅπόσ' ἂν αὐτοῖς πέμπωσι. IX. 867. E: πέμπειν. XII. 950. E. Phil. 66. A: ὑπὸ τε ἀγγέλων πέμπων (*nos: sagen lassend*) καὶ παροῦσι φράζων. Legg. XI. 932. B: εἴτε αὐτὸς εἴτε τινα πέμπων. Prot. 325. D: εἰς διδασκάλων πέμποντες. Men. 90. C. D. Theag. 125. A: ὅτι σε οὐκ ἔπεμπεν *cet.* Men. 90. C: καλῶς ἂν ἐπέμπομεν. Pol. I. 327. A: ἦν (πομπήν) οἱ Θραῖκες ἔπεμπον. Ep. II. 312. D: ὑπὲρ οὗ οὐ πέπομφας ἀποροῦμενος. Eryx. 392. C: πεπόμφασι ... καὶ νῦν ὡς ἡμᾶς πρέσβεις. Ep. II. 314. C: ὅτι οὐ πέμψαιμί σοι. Prot. 329. C: ὅτι ὁ Ζεὺς τὴν δικαιοσύνην ... πέμψεις τοῖς ἀνθρώποις. Conv. 198. C: Γοργίου κεφαλὴν ... ἐπὶ τὸν ἐμὸν λόγον πέμψας. Theag. 125. A: ὅποι πέμψας αὐτὸν δημιουργὸν ἂν ἐποίησας τῆς σοφίας *cet.* Menex. 240. A. Legg. III. 698. C: πέμψαντος Δαρείου. Ep. II. 310. D: γράμματα πέμψαντα. Pol. IV. 422. D: πρεσβείαν πέμψαντες εἰς τὴν ἐτέραν πόλιν. Alc. II. 148. E: πέμψαντας πρὸς Ἀμμόνα. Ep. II. 313. D: πέμψεις οὖν αὐτῷ ... παρ' ἐμὲ τὸν Ἀρχέδημον. Legg. XII. 941. A: ἐφ' αἷς (πρεσβείαις) πέμπεται. IX. 856. E: τῶν ... λαχόντων τὰ ὀνόματα εἰς Δελφοὺς πεμφθέντων. Ep. VII. 347. A: μὴ πεμφθείσης αὐτῷ τινὸς ἐπιστολῆς παρὰ Διονυσίου. Ax. 371. A: πεμφθέντα εἰς Δῆλον.

πενεστικός, ἡ, *όν, servilis*. Legg. VI. 776. D: τὸ Θεταλῶν ... πενεστικὸν ἔθνος.

πένης, ὁ, *pauper; c. genit. carens*. Prot. 319. D: πλοῦσιος, πένης. Pol. VIII. 556. D: ἰσχνὸς ἀνὴρ πένης. IX. 579. E: πένης τῇ ἀληθείᾳ φαίνεται. Legg. IV. 719. E: φειδωλὸς ... τις καὶ πένης ἀνὴρ. Ep. VII. 332. C: πένης γὰρ ἦν ἀνδρῶν φίλων καὶ πιστῶν. 335. A: ὁ φιλοχρήματος πένης τε ἀνὴρ τὴν ψυχὴν. Conv. 185. A: ἀναφανέντος τοῦ ἔραστοῦ πένητος. Phaedr. 227. C: πένητι μᾶλλον ἢ πλουσίῳ. Pol. VIII. 551. C. Apol. 36. D: ἀνδρὶ πένητι εὐεργέτῃ. Pol. VIII. 551. A: τὸν δὲ πένητα ἀτιμάζουσι. 552. A: πένητα

καὶ ἄπορον κεκλημένον. Lys. 215. D. Polit. 293. B: πένη-
τες. Pol. II. 364. B. Legg. III. 679. B. Pol. IV. 422. E: ἡ
μὲν (πόλις) πενήτων, ἡ δὲ πλουσίων. VIII. 550. C: (ἐν ἡ)
πένησι ... οὐ μέτεστιν ἀρχῆς. 556. C: τοὺς πένητας.

πένθος, τό, *dolor, luctus*. Phaed. 59. A: παρόντι πέν-
θει. Pol. X. 605. D: ἐν πένθει ὄντα. Ep. VII. 351. E:
Σικελίαν πένθει περιβαλὼν μυρίῳ. Pol. III. 395. D: ἐν
ἐυμοφοαῖς τε καὶ πένθει.

πενθῶ, *paereo, lugeo*. Phaedr. 258. B: πενθεῖ αὐτός
τε καὶ οἱ ἐταῖροι. Pol. X. 606. B: εἰ ἄλλος ἀνὴρ ... ἀκαί-
ρως πενθεῖ.

πενία, ἡ, *paupertas: inopia*. Pol. IV. 421. D: πλοῦτες
... καὶ πενία. Conv. 203. B: ἡ Πενία. Prot. 341. B: δει-
νῆς πενίας. Soph. 251. C: ὑπὸ πενίας τῆς περὶ φρόνησιν
κτήσεως. Pol. IV. 421. D: ὑπὸ πενίας. E. Legg. IV. 709.
A: πενίας χαλεπῆς ἀπορία. Polit. 292. A: καὶ πλούτω καὶ
πενία. Pol. X. 613. A: ἐάν τ' ἐν πενία γίγνηται *cet.* Legg.
III. 696. A. Apol. 23. C: ἐν πενία μυρία εἰμί. Phaedr.
267. C: ἐπὶ γῆρας καὶ πενίαν ἐλκομένων λόγων. Phaed. 82.
C. Polit. 291. E: καὶ πενίαν καὶ πλοῦτον. Pol. VI. 495. E:
διὰ πενίαν. Legg. V. 736. E: πενίαν ἡγουμένους εἶναι ...
τὸ τὴν ἀπληστίαν πλείω (ποιεῖν). XI. 919. B. Apol. 31. C.
Pol. X. 618. B: πλοῦτοις καὶ πενίαις. Legg. X. 890. C: πενί-
αις κολάζεσθαι. Prot. 353. D: ὅτι ... νοσοῦς τε ποιεῖ καὶ
πενίας *cet.* Pol. X. 618. A: εἰς πενίας τε καὶ φυχῆς ...
τελευτήσας (τυραννίδας). Euth. 12. B. Lach. 191. D: ὅσοι
πρὸς πενίας ... ἀνδρεῖοί εἰσι.

πενιχρός, ὁ, ὄν, *pauper*. Pol. IX. 578. A: ψυχὴν ...
τυραννικὴν πενιχρὰν καὶ ἀπληστον ἀνάγκη αἰε εἶναι.

πένομαι, *pauper sum*. Pol. X. 607. C: ὅτι ... πένογ-
ται. Gorg. 477. D: τοῦ πένεσθαι καὶ κάμνειν. Pol. IX.
577. E: πλουσίαν ... ἡ πενομένην ἀνάγκη τὴν τυραννουμέ-
νην πόλιν εἶναι; VIII. 547. B: ἄτε οὐ πενομένῳ. Polit.
293. A: ἐὰν πλουτοῦντες ἢ πενόμενοι. C.

πενταετής, ὁ, *quintum annum agens*. Legg. VII. 793.
E: πενταετεῖ ... ἦθει ψυχῆς.

πένταθλος, ὁ, *quinguertio*. Riv. 136. A: ἀπεικάσας
αὐτὸν (τὸν φιλόσοφον) τῷ πεντάθλῳ. 138. D: πένταθλον
αὐτὸν δεῖν εἶναι καὶ ὑπακρον. 135. E: οἷον (οἷοι?) ἐν τῇ
ἀγωνίᾳ εἰσὶν οἱ πένταθλοι πρὸς τοὺς δρομέας *cet.*

πεντακισχίλιοι, αι, α, *quingues mille*. Legg. V. 737.
E: πεντάκεις ... μὲν χίλιοι ἔστωσαν *cet.* 738. A: πεντακί-
σχιών. 740. D. *al.*

πέντε, *quinque*. Theaet. 147. A: τὰ πέντε. 204. B:
τέταρα, πέντε. Pol. VII. 539. E: πέντε θῆς.

πεντεκαίδεκα, *quindecim*. Pol. VII. 540. A: πεντεκαίδεκα ἔτη. Legg. VIII. 850. C.

πεντεκαιεικοστός, ἡ, ὄν, *quintus et vicesimus*. Theaet. 175. A.

πεντεκαιπεντηκονταέτης, ὁ, *quingagesimum quintum annum agens*. Pol. V. 460. E: μέχρι πεντεκαιπεντηκονταέτους (Vat. v. πεντεκαιπεντηκονταετούς. Vulg. πέντε καὶ πεντηκ.).

πεντεκαιτριακοντούτης, ὁ, *annum agens quintum tricesimum*. Legg. VI. 774. A: (ἂν τις) ἄγαμος ὧν γένηται πεντεκαιτριακοντούτης.

πεντέπους, ὁ ἡ, *quinque pedes habens*. Theaet. 147. D: περὶ θυνάμεων ... τῆς τε τρίποδος πέρι καὶ πεντέποδος.

πεντήκοντα, *quingaginta*. Pol. IX. 578. E. Tim. 36. B. Legg. II. 665. B. al.

πεντηκοντάδραχμος, ὁ ἡ, *qui quingaginta drachmarum est*. Crat. 384. B: τὴν πεντηκοντάδραχμον ἐπίδειξιν.

πεντηκονταετής, ὁ ἡ, *quingaginta annos natus*. Alc. I. 127. E: εἰ ... αὐτὸ ἦσθον πεπονθὼς πεντηκονταετής (Vind. 1. πεντηκονταέτης).

πεντηκονταρχία, ἡ, *gubernatio navis quingaginta remorum*. Legg. IV. 707. A: (διὰ) πεντηκονταρχίας.

πεντηκόντορος, ἡ (ναῦς), *navis quingaginta remorum*. De lucri cup. 228. C: πεντηκόντορον στείλας.

πεντηκοντούτης, ὁ, *quingaginta annos natus*. Pol. VII. 540. A: γενομένων ... πεντηκοντούτων (v. πεντηκοντούτων). Legg. II. 670. A: τοὺς πεντηκοντούτας (sic codd. pro vulg. πεντηκοντούτης).

πεντηκοστός, ἡ, ὄν, *quingagesimus*. Theaet. 175. B: ὁ πεντηκοστός ἀπ' αὐτοῦ.

πεπλασμένως, *ficte s. specie*. Pol. VI. 485. D: εἰ μὴ πεπλασμένως, ἀλλ' ἀληθῶς φιλόσοφος τις εἴη.

πέπλος, ὁ, *perlum*. Euth. 6. C: ὁ πέπλος μεστός τῶν τοιούτων ποικιλμάτων.

πεπνῦσθαι, *sapere*. Pol. III. 386. D. et Men. 100. A. (Hom.).

πέρ, part. enclitica, quae pronominiibus (v. c. ὅσπερ, *quicunque*), coniunctionibus (velut ἅνπερ, *siquidem*, ὥσπερ) al. plerumque ita subiicitur ut affirmandi eis vim adspargat.

πέρα, *ultra, ulterius*. Phaed. 112. E: πέρα δ' οὐ. Pol. IV. 423. B: πέρα δὲ μὴ. VIII. 561. A. Tim. 29. D: μὴ δὲν ἐτι πέρα ζητεῖν. Cum art. Phaedr. 241. D: οὐκέτ' ἂν τὸ πέρα ἀκούσας ἐμοῦ λέγοντος. Cum genit. Gorg. 487. D: πέρα τοῦ δέοντος σοφώτεροι γενόμενοι. Id. Pol. IX. 590. A. Phil. 12. C: πέρα τοῦ μεγίστου φόβου. VI. 493. D: πέρα τῶν ἀναγκάων. VIII. 559. B: ἡ πέρα τούτων ... ἐπιθυμία.

Tim. 65. D: πέρα ... τοῦ μετρίου τοῦτο δρῶντα. Critia 110. D: πέρα ... ἱκανῆς τροφῆς cet. Legg. II. 670. A: τῶν πενήκοντα πέρα γεγονότας.

περαίνω, *finio; termino; ad exitum adduco, absolvo*. Pol. VII. 532. A: ὃν (νόμον) τὸ διαλέγεσθαι περαίνει. Legg. IV. 716. A: ὁ ... θεός ... περαίνει cet. Men. 76. A: εἰς ὃ τὸ στερεὸν περαίνει. Soph. 243. A: περαίνουσι τὸ σφέτερον αὐτῶν ἕκαστοι. Prot. 353. A: πέραινε ὥσπερ ἤρω. Gorg. 506. C. Tim. 29. D: τὸν ... λόγον ἡμῖν ἐφεξῆς πέραινε. Gorg. 454. C: (ἵνα) σὺ τὰ σαντοῦ ... ὅπως ἂν βούλῃ περαίνης. Theaet. 207. B: πρὶν ἂν ... ἕκαστον περαίνῃ τις. Pol. II. 369. B: ἐπιχειροῦναι περαίνειν. Legg. III. 694. A. Phaed. 100. C: οὐκ ἂν φθάνοις περαίνων (nos: führe es nur aus). Legg. IV. 713. B: τὸν ... ἐξῆς περαίνων ... μῦθον. XII. 959. C: περαίνοντα καὶ ἐμπιπλάντα τὴν αὐτοῦ μοῖραν. IX. 864. C: περαίνοντες τὴν θέσιν τῶν νόμων. Gorg. 522. E: ἐπείπερ γε καὶ τᾶλλα ἐπέρανας. Prot. 360. D: αὐτὸς ... πέρανον. Theaet. 187. E: πολὺ μὴ ἱκανῶς περαῖναι. Legg. II. 672. E: περανοῦμεν. Gorg. 450. C: τὸ τῆς τέχνης περαίνοντο ἂν καὶ διὰ σιγῆς. Legg. VI. 783. B: ὁ ... νόμος ἡμῖν ἕκαστος περαίνουτο εἰς τοῦμπροσθεν ἐπὶ ξυσσίτια. V. 737. D: ἵνα περαίνηται. Gorg. 454. C: τοῦ ἐξῆς ἕνεκα περαίνεσθαι τὸν λόγον ἐρωτῶ. Legg. IV. 722. D: πρὸς τὸ μέλλον περαίνεσθαι. Pol. VI. 502. E: τὰ ... τῶν γυναικῶν τε καὶ παίδων πεπεράνται. Alc. I. 132. B. Legg. V. 736. B: πεπεράνθω ... ἡμῖν ἡ ξυλλογή. Gorg. 472. B: οὐδὲν οἶμαι ἄξιον λόγου μοι πεπεράνθαι περὶ ὧν ἂν ἡμῖν ὁ λόγος ᾗ. Men. 75. E: σὺ γέ που καλεῖς πεπεράνθαι τι καὶ τετελευτηκέναι. Parm. 144. A: πεπερασμένον ἂν εἶη κατὰ τὸ ὅλον τὸ ἐν. 145. A: καὶ πεπερασμένον καὶ ἄπειρον πλήθει. 158. E: πεπερασμένα. Gorg. 501. C: ἵνα σοι καὶ περανθῇ ὁ λόγος. Gorg. 497. D: ἵνα περανθῶσιν οἱ λόγοι. Phil. 11. C: τὰληθὲς ... περανθῆναι. Theaet. 183. C: τούτων ... περανθέντων. **efficio, proficiscio; assequor*. Soph. 262. D: ἀλλὰ τι περαίνει συμπλέκων τὰ ὅγματα τοῖς ὀνόμασι. Pol. IV. 426. A: ἱατρευόμενοι ... οὐδὲν περαίνουσι. I. 346. A: ἵνα τι καὶ περαίνωμεν. Theaet. 180. A: περανεῖς δὲ οὐδέποτε οὐδὲν πρὸς οὐδένα αὐτῶν. Conv. 217. C: ὥς τι ἐνταῦθα περανῶν. **persequor; cum v. λόγος (oratio) est dico s. ago*. Polit. 266. D: αἰεὶ ... καθ' αὐτὴν περαίνει τὰληθέστατον. Pol. III. 392. D: ἄρα οὐκ οὐχὶ ἥτοι ἀπλῇ διηγῆσαι ... περαίνουσι. Polit. 272. D: ἵνα τὸ μετὰ τοῦτο εἰς τὸ πρόσθεν περαίνωμεν. Legg. I. 645. C. Phil. 12. B: περαίνειν. Menex. 246. B: τῇ τὰ πάντα μέλλουσι περαίνειν. Hipp. mai. 304. C: λόγον ... περαίνειν. Menex. 236. B: περανούσης ἐπιτάξιον λόγον. Legg. IV. 723. E: οὐ τὸν τυχόντα λόγον περαίνοντες. Theaet. 207. C: διὰ στοιχείων τὸν ὅλον περανάντα.

περαιούμαι, *trañcio*. Ax. 368. B: τὸν πλωτικόν ... περαιούμενον διὰ τοσῶνδε κινδύνων.

περαιτέρω, *ulterius; amplius*. Phaedr. 239. D: περαιτέρω προβαίνειν. Gorg. 484. C: ἐὰν ... περαιτέρω τοῦ δέοντος ἐνδιατρίψῃ. Phaed. 107. B: οὐδὲν ζητήσετε περαιτέρω. Pol. III. 407. B: ἢ γε περαιτέρω γυμναστικῆς ... ἐπιμέλεια τοῦ σώματος.

πέραν, *ultra, ulterius*. Tim. 89. C: εἰς τὸ πέραν. Critia 108. E: ἐπὶ τὸ πέραν (sic Heusd. coni. pro πᾶν) πέλαγος.

πέρας, τό, *finis; terminus; exitus; sensu philosopho finitum*. Phaedr. 254. B: ὅταν μηδὲν ἢ πέρας κακοῦ. Soph. 261. B: καὶ πέρας ... οὐδὲν φανήσεται ποτε. Parm. 137. D: τελευτῇ γε καὶ ἀρχῇ πέρας ἐκάστου. 145. A: τό γε περιέχον πέρας ἂν εἴῃ. Phil. 19. E: πρὶν ἂν τούτων τῶν λόγων πέρας ἱκανὸν γενηταί τι διορισθέντων. Men. 75. E. Parm. 158. D: πέρατος μετέχει. Phil. 25. D. Soph. 252. B: εἰς πέρας ἔχοντα στοιχεῖα. Parm. 158. D. 165. A: ἀπειρά τε καὶ πέρας ἔχοντα. Phil. 26. C: τὸ πέρας ἐν τοῖς οὖσι. 30. A: πέρας καὶ ἄπειρον. 31. C. Pol. IV. 426. E: οἴόμενοι τι πέρας εὐρήσειν περὶ τὰ ... κακουργήματα. Tim. 55. C: πότερον ἀπείρους ἢ κόσμους εἶναι λέγειν ἢ πέρας ἔχοντας. Legg. VIII. 834. E. Men. 76. A: στερεοῦ πέρας σχῆμα εἶναι. Locr. 101. D: ἐπὶ τὰ πέρατα φέρον. 103. D.

περατοειδής, ὁ, ἡ, *finitus*. Phil. 25. D: τὴν τοῦ περατοειδούς (γένναν).

περὶ I. cum genit. *de, quod attinet ad* —; etiam *propter, causa*. Prot. 312. B: τοῦ πέρι; 318. A: περὶ ὧν ἀφικόμεν. 320. A: δεδιώς περὶ αὐτοῦ μὴ cet. Phaedr. 247. C: περὶ ἀληθείας λέγοντα. 259. E: τὰληθὲς ὧν ἂν ἐρεῖν πέρι μέλλῃ. Phil. 49. A: σοφίας πέρι (*propter sapientiam*). Pol. IX. 574. B: οὐ πᾶν ... ἔργω θεᾶρῶ περὶ τῶν γονέων τοῦ τοιούτου. Legg. X. 886. E: φεύγουσι περὶ (*propter*) τῆς νομοθεσίας. Absol., ut Lat. *de*. Phaedr. 250. C: περὶ δὲ κάλλους (*quod ad pulchrit. attinet*). 274. B: λόγων πέρι. Gorg. 467. D: ἄλλο τι οὐκ οὕτω καὶ περὶ πάντων; Theaet. 179. E. Pol. VII. 538. E. Tim. 20. A. Legg. IX. 865. B. al. — Vocis appositae amplificatio est. Prot. 360. E: πῶς ποτ' ἔχει τὰ περὶ τῆς ἀρετῆς. Phaed. 67. B: τὰ περὶ τῆς δίκης. Phaedr. 261. B: τέχνας ... περὶ λόγων. Gorg. 472. C: περὶ ὧν (i. q. ἃ) εἰδέναι τε κάλλιστον, μὴ εἰδέναι τε αἰσχιστον. Phaed. 95. E: περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς τὴν αἰτίαν. 97. D: διδάσκαλον τῆς αἰτίας περὶ τῶν ὄντων. Tim. 27. A: περὶ φύσεως τοῦ παντός εἰδέναι. Cum adi., ut περὶ πολλοῦ, περὶ πλείονος et περὶ πλείστου εἶναι et ποιέσθαι (Theaet. 150. E. Crat. 404. D. Conv. 180. A. Pol. II. 374. C. Euthyd. 285. A. Euth. 5. A. al.) II. cum dat. *circum* (germ. *um vel an*); etiam *de, pro*. Prot. 313. E: μὴ περὶ τοῖς φιλτάτοις κυβεύης cet. 322. C: δείσας περὶ τῷ γένει ἡμῶν. Phaed. 114. D:

θαρσύνει χρόνι περὶ τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ ἄνδρα ὅστις cet. Theaet. 148. C: θαρσύνει τοίνυν περὶ σταντῶ. Pol. II. 359. D: περὶ ... τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον (ἔχειν). Euthyd. 275. B: φοβοῦμεθα ... περὶ αὐτῶ (v. αὐτοῦ). III. cum accus. circum. Prot. 315. C: περὶ αὐτόν δ' ἐκάθηντο cet. Phaedr. 257. A: περὶ γῆν κυλινδουμένην. Phaed. 109. B: πέρι τὴν θάλατταν οἰκοῦντας. Ib. περὶ τὴν γῆν. Theaet. 208. D: τῶν ... ἰόντων περὶ γῆν. Tim. 40. A: νείμας περὶ πάντα κύκλῳ τὸν οὐρανόν. Etiam circa vel apud, ad, in (germ. bei vel an). Phaedr. 259. A: περὶ τὴν κρήνην εὐδεῖν. 274. C: περὶ Ναυκρατιν ... γενέσθαι τῶν ἐκεῖ παλαιῶν τινὰ θεῶν. Phaed. 81. C: περὶ τὰ μνήματα ... κυλινδουμένην. Theaet. 179. D: περὶ ... τὴν Ἰωνίαν καὶ ἐπιδίδωσι πάμπαν. E: τοῖς περὶ τὴν Ἐφεσον. Pol. VIII. 544. B: εὔροι δ' ἂν τις αἰτᾷς οἷα ἐλάττους περὶ τοὺς βαρβάρους ἢ τοὺς Ἕλληνας. In numero est circiter (germ. bei). Parm. 127. B: περὶ ἔτη μάλιστα πέντε καὶ ἑξήκοντα. Pol. X. 602. C: οὐ περὶ τρίτον ... ἔστιν ἀπὸ τῆς ἀληθείας; — Οἱ περὶ eum accus. dicuntur prop. quos quis circa se habet, h. e. discipuli, qui rationem alicuius sequuntur cet. Crat. 440. C: οἱ περὶ Ἡράκλειτον. Phil. 44. C: οἱ περὶ Φίλησον. Pol. VIII. 566. E: γῆν διένειμε δῆμῳ τε καὶ τοῖς περὶ ἑαυτόν. 567. E: τῶν περὶ ἑαυτὸν δορυφόρων ποιήσασθαι. IX. 575. A. al. *ad (i. e. quod attinet ad, ratione habita); erga. Prot. 313. D: ὁ τι χρηστόν ἢ ποιεῖν περὶ τὸ σῶμα. Phaedr. 261. C: περὶ πάντα τὰ λεγόμενα μία τις τέχνη. Gorg. 705. A: ὁ γε σώφρων τὰ προσήκοντα πράττει ἂν καὶ περὶ θεοὺς καὶ περὶ ἀνθρώπους. Phaed. 65. A: τί δὲ δὴ περὶ αὐτὴν τὴν τῆς φρονήσεως κτῆσιν —; Conv. 193. B: εὐσεβεῖν περὶ θεοῦς. Pol. V. 449. A: κακὰς ... τὰς ἄλλας ... περὶ τε πόλεως διοικήσεις cet. Legg. X. 903. D: τὸ περὶ σὲ ἄριστον. Etiam verti potest propter, ob vel per. Prot. 316. D: οὐ γὰρ μικροὶ περὶ αὐτὰ φθόνοι τε γίνονται καὶ ἄλλαι δυσμένειαι cet. Theaet. 142. B: ἐγκωμιαζόντων αὐτόν περὶ τὴν μάχην. 151. C: μὴ ἀργαίνει, ὥσπερ αἱ πρωτοτόκοι περὶ τὰ παιδιά. Soph. 225. D: περὶ δὲ τὴν λέξιν ... οὐ μεθ' ἡδονῆς ἀκούμενον. Phil. 51. A: ὁδυνῶν τῶν μεγίστων πέρι τε σώματος καὶ ψυχῆς ἀπορίας. Pol. III. 416. E: διότι πολλὰ καὶ ἀνόσια περὶ τὸ τῶν πολλῶν νόμισμα γέγονε. Legg. XII. 948. B: Πάδαμάνθους ... περὶ τὴν λεγομένην κρίσιν τῶν δικῶν ἄξιον ἄγασθαι. Saepenumero περὶ c. accus. est i. q. genitivus vel adiectivum. Phaedr. 246. B: ἡ περὶ ἡμᾶς ἡνιόχῃσις. D: μάλιστα τῶν περὶ τὸ σῶμα (eorum quae corporea sunt). 279. A: κατὰ τοὺς περὶ Δυσίαν λόγους. Gorg. 505. B: περὶ δὲ ψυχὴν — οὐχ ὁ αὐτὸς τρόπος; Soph. 251. C: ὑπὸ πεινίας τῆς περὶ φρόνησιν κτήσεως. Polit. 310. D: τὸ περὶ τὴν ἀνδρείαν γένος (i. q. τὸ ἀνδρεῖον γένος). Phil. 52. A: τὰς περὶ τὰ μαθήματα ἡδονὰς. Pol. I. 328. D: αἱ ἄλλαι αἱ κατὰ τὸ σῶμα

ἡδοναί. II. 369. D: ἢ τιν' ἄλλον τῶν περὶ τὸ σῶμα θεω-
 πευτήν. VII. 525. A: ἢ περὶ τὸ ἐν μάθησις. **de* (i. q. περὶ
 c. genit.). Gorg. 490. C: περὶ σιτία σὺ λέγεις καὶ ποτά cet.
 Phaedr. 109. C: τοὺς πολλοὺς τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα εἰωθέτων
 λέγειν. Soph. 232. B: πρῶτόν τι τῶν περὶ τὸν σοφιστήν
 εἰρημένων. Polit. 277. E: (οἷ) τὰληθῆ φράζειν περὶ ἐκεῖνα
 δυνατοὶ γίνονται. — Cum v. εἶναι vel γίνεσθαι est in
 aliqua re versari, aliquid tractare. Phaedr. 259. D: περὶ τε
 οὐρανὸν καὶ λόγους οὔσαι θεῖους τε καὶ ἀνθρωπίνους. Gorg.
 450. B: ἢ ἂν ἢ περὶ λόγους. C. Tim. 37. B: λόγος... περὶ
 τε θάτερον ὧν καὶ περὶ τὸ ταῦτόν. Hinc οἱ περὶ τι (int.
 ὄντες), qui in aliqua re versantur vel versati sunt, qui aliquid
 tractant. Phaedr. 272. C: ὃν (λόγον) τῶν περὶ ταῦτά τινων
 ἀκήκοα. 273. A: τοῖς περὶ ταῦτα. Phaedr. 69. C: φασὶν οἱ
 περὶ τὰς τελετάς. Soph. 220. D: ὑπ' αὐτῶν τῶν περὶ τὴν
 θήραν. Etiam spectare vel pertinere ad aliquid, cadere in aliquid.
 Phaedr. 261. D: οὐκ ἄρα μόνον περὶ δικαιοσύριά τέ ἐστιν ἢ
 ἀντιλογική καὶ περὶ δημιουργίαν cet. Theaet. 179. A: οὐκ-
 οὔν καὶ αἱ νομοθεσίαι καὶ τὸ ὠφέλιμον περὶ τὸ μέλλον
 ἐστί —; Parm. 155. E: καὶ ὅσαπερ καὶ περὶ τᾶλλα τῶν
 τοιούτων τυγχάνει ὄντα, καὶ περὶ τὸ ὄν ἐσται. Crat. 408.
 A: περὶ λόγον δύναμιν ἐστι πᾶσα αὕτη ἢ πραγματεία. Conv.
 180. B: ταύτην τὴν ἀρετὴν ... τὴν περὶ τὸν ἔρωτα. Pol.
 II. 370. D: ὅσα (ὄργανα) περὶ γεωργίαν.

περιαγεῖρομαι, *circumeo munuscula colligens*. Pol. X.
 621. D: ὥπερ οἱ νικηφόροι περιαγειρόμενοι.

περιάγω, *circumduco; circumago, circumfero*. Phaedr.
 247. C: στάσας ... αὐτὰς περιάγει ἢ περιφορά. Legg. X.
 898. D: εἴπερ ψυχὴ περιάγει πάντα. Pol. VII. 514. B: κύ-
 κλω ... τὰς κεφαλὰς ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἀδυνάτους περιάγειν.
 515. C: περιάγειν τὸν αὐχένα. Legg. X. 893. C: περιάγουσα.
 898. C: ἐπειδὴ ψυχὴ μὲν ἐστὶν ἢ περιάγουσα ἡμῖν πάντα.
 Prot. 313. D: οἱ τὰ μαθήματα περιάγοντες κατὰ τὰς πόλεις.
 Tim. 36. C: τὴν ... ταῦτοῦ κατὰ πλευρὰν ἐπὶ δεξιὰ περι-
 ἡγάγε. Phil. 19. A: κύκλω πως περιαγαγὼν ἡμᾶς. Tim. 34.
 A. Pol. II. 359. C: τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου
 περιαγαρόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἶσω τῆς χειρός. Phaedr.
 230. D: σὺ ... τὴν τε Ἀττικὴν φαίνει περιάξειν ἅπασαν
 cet. Polit. 269. C: τὸ δὲ πάλιν αὐτόματον εἰς τὰναντία
 περιάγεται. Tim. 79. B: οἷον τροχοῦ περιαγομένου. 36. C:
 τῇ κατὰ ταῦτά καὶ ἐν ταῦτῳ περιαγομένη κινήσει. Lach.
 187. E: μὴ παύεσθαι ὑπὸ τούτου περιαγομένον τῷ λόγῳ
 πρὶν ἂν cet. Pol. VII. 518. C: οὕτω ξὺν ὅλῃ τῇ ψυχῇ ἐκ
 τοῦ γιγνομένου περιαικτέον εἶναι.

περιαγωγὴ, ἢ, *conversio*. Pol. VII. 518. D: τῆς περι-
 αγωγῆς. Polit. 269. E: μὴτ' αὖ ὅλον αἰὲ ὑπὸ θεοῦ στρέφε-
 σθαι διττὰς καὶ ἐναντίας περιαγωγάς.

περιαθρῶ, *contemplor*. Ax. 370. D: περιαθρῶν τὴν φύσιν.

περιαίρω, *detraho; adimo; tollo*. Polit. 288. E: δέματα σωμάτων περιαιρούσα. 281. D: πρὶν ἂν καὶ ταύτας αὐτῆς πάσας περιέλωμεν. Soph. 264. E: αὐτοῦ τὰ κοινὰ πάντα περιελόντες. Phaedr. 231. B: περιηρημένων τοσούτων κακῶν. Med. Conv. 213. A: περιαιρούμενον ἅμα τὰς ταινίας. Gorg. 502. C: εἴ τις περιέλοιτο τῆς ποιήσεως πάσης τό τε μέλος καὶ τὸν ῥυθμόν cet. Pol. II. 359. E: ὃν (δακτύλιον) περιελόμενον ἐκβῆναι. Menex. 244. C: τὰς τε ναῦς περιελόμενοι cet.

περιαλγής, ὁ ἡ, *magno dolore affectus*. Pol. V. 462. B: ὅταν οἱ μὲν περιαλγείς, οἱ δὲ περιχαρεῖς γίνωνται cet.

περιαλγῶ, *graviter aliquid fero*. De lucri cup. 229. D: περιαλγήσαντας ταύτῃ τῇ ἀτιμίᾳ.

περιαλείφω, *obduco*. Critia 116. D: πάντα ... ἐξώθεν περιήλειψαν τὸν νέων ἀργύρῳ.

περιαμπέχω, *circumdo*. Phaed. 98. D: περιαμπέχοντα τὰ ὀστά μετὰ τῶν σαρκῶν καὶ δέματος. Med. *amicior trop.* (ut germ. sich umhüllen). Conv. 221. E: τοιαῦτα καὶ ὀνόματα καὶ ῥήματα ἐξώθεν περιαμπέχονται Σατύρου ἂν τινα ὑβριστοῦ δοράν.

περιαμύπτω, *pungo*. Ax. 365. D: δέος τι ποικίλως περιαμύπτων τὸν νοῦν.

περιαμφιέννυμι, *circumdo*. Tim. 76. A: κύκλῳ περιημφιέννυ τὴν κεφαλὴν.

περιάπτω, τό, *amuletum*. (Plin.). Pol. IV. 426. B: οὐδ' αὖ ἐπωδαί οὐδὲ περίαπτα οὐδὲ ἄλλο τῶν τοιοῦτων οὐδὲν ὀνήσει.

περιάπτω, *affigo; adspergo*. Apol. 35. A: αἰσχύνῃ τῇ πόλει περιάπτειν. Pol. VI. 495. C: ὀνειδῇ περιήψαν. Ep. VII. 334. B: ὡς αἰσχύνῃ οὗτοι περιήψαν τῇ πόλει. Euthyd. 272. C: μὴ ... ὀνειδος τοῖν ξένοις περιάψω. Pol. X. 614. C: σημεῖα περιάψαντας τῶν δεδικασμένων ἐν τῷ πρόσθεν. III. 417. A: οὐδὲ περιάψασθαι οὐδὲ πίνειν ἐξ ἀργύρου ἢ χρυσοῦ.

περιαρμόζω, *adapto; affigo*. Ax. 366. A: τὸ δὲ σκῆνος τοῦτ' ἐπὶ πρὸς κακοῦ περιήρμοσεν ἢ φύσις.

περιβάλλω, *circumiciō; coniciō; absol. amplexor*. Phaedr. 256. A: περιβάλλει τὸν ἔραστῆν. Legg. V. 745. B: κύκλον περιβάλλοντα. Conv. 191. A: περιβάλλοντες τὰς χεῖρας. 219. B: περιβαλὼν τὴν χεῖρα τοῦτ' ἐν τῷ δαιμονίῳ cet. Ep. VII. 351. E: Σικελίαν πενθεὶ περιβαλὼν μυρίῳ. Pass. *cingor*. Critia 116. C: περιβόλῳ χρυσῷ περιβεβλημένον. Med. (mihi) *circumdo; amicior; cingo*. Critia 116. A: ταύτην (τὴν νῆσον) ... ἐνθεν καὶ ἐνθεν λιθίνῳ περιεβάλλοντο τεῖχει. Conv. 216. D: τοῦτο γὰρ οὗτος ἐξώθεν περιβεβληται. Theaet. 174. E: σκῆνον ἐν ὅρῳ τὸ τεῖχος περιβεβλημένον (antec. τὸν τοιοῦτον). **complector*. Polit. 285. B: πρὶν ἂν ξύμπαντα τὰ οἰκεία ... γένους τινὸς οὐσία περιβάλλεται. **verborum ambitu*

utor (ut velem quod sentio). Conv. 222. C: οὐ γὰρ ἂν ποθ' οὕτω κομπῶς κύκλω περιβαλλόμενος ἀφανίσαι ἐνεχείρεις οὐ ἔνεκα ταῦτα πάντα εἴρηκας. Et in univ. ambages facio (nos: Umwege et Umstände machen). Phaed. 272. D: οὐδὲν οὕτω ταῦτα δεῖν σεμνύνειν οὐδ' ἀνάγειν ἄνω μακρὰν περιβαλλόμενος.

περιβλέπω, intueor. Eryx. 395. C: περιβλέψας ... πρὸς τοὺς παρόντας.

περίβλημα, τὸ, tegmentum. Polit. 288. B: πάντα ... ὅσα γῆνα περιβλήματα καὶ λίθινα.

περιβόητος, ὁ ἡ, act. qui insanos clamores edit. Phil. 45. E: τὸ δὲ τῶν ἀφρόνων τε καὶ ὑβριστῶν μέχρι μανίας ἡ σφοδρὰ ἡδονὴ κατέχουσα περιβοήτους ἀπεργάζεται.

περιβολή, ἡ, quicquid induitur. Polit. 280. B: περιβολῇ χωρίζοντες καὶ ὑποβολῇ.

περίβολος, ὁ, septum, ambitus. Theaet. 197. C: ἐν οἰκίῳ περιβόλῳ. Tim. 74. A: λιθοειδεῖ περιβόλῳ. Critia 116. C: περιβόλῳ χρυσῷ περιβεβλημένον. Legg. VI. 759. A: ἐν αὐτῷ ... τῷ τῆς πόλεως περιβόλῳ καὶ προαστείῳ. Theaet. 197. E: εἰς τὸν περιβόλον. Crat. 400. C: τοῦτον δὲ περιβόλον ἔχειν (τὴν ψυχὴν), ἵνα σώζηται, δεσμοτηρίου εἰκόνα. Lys. 203. B. Pol. VIII. 548. A: περιβόλους οἰκίσεων. Legg. III. 680. E.

περιγίγνομαι, supersum et superstes sum. Legg. XI. 923. C: ἐὰν ... περιγίγνηται τις τῶν υἱέων αὐτῷ. Tim. 76. A: περιγίγνόμενον. Legg. III. 678. D: εἰ γὰρ ποῦ τι καὶ περιγεγονὸς ἦν ὄργανον ἐν ὄρεσι. V. 742. B: νόμισμα ... περιγεγόμενον (reliquum). Tim. 23. C: διὰ τὸ τοὺς περιγεγόμενους ἐπὶ πολλὰς γενεὰς γράμμασι τελευτῶν ἀφρόνους. 73. A: τῇ τοῦ περιγεννησμένου πώματος ἐδέσματός τε ἔξει. *supersum, redundo. Legg. V. 745. A: τὰ περιγίγνόμενα τῇ πόλει ... ἀπονέμω. 740. D: τί χρὴ χρῆσθαι τοῖς περιγεγόμενοις ἢ ἐλλείπουσι (liberis). *supero, vincō. Pol. II. 362. B: περιγίγνεσθαι καὶ πλεονεκτεῖν τῶν ἐχθρῶν. Apol. 22. C: τῷ αὐτῷ οἰόμενος περιγεγονέναι, ὥπερ καὶ τῶν πολιτικῶν. Conv. 219. C: οὗτος τοσοῦτον περιεγμένό τε καὶ κατεφρόνησε ... τῆς ἐμῆς ὥρας cet. Prot. 343. C: (εἰ) περιεγένοιτο αὐτοῦ. Alc. I. 124. B: ὧν ἄλλω μὲν οὐδ' ἂν ἐνὶ περιγενοίμεθα, εἰ μὴ ἐπιμελείᾳ cet. Theaet. 146. A: ὅς δ' ἂν περιεγένηται ἀναμάρτητος. Alc. I. 119. D: ὧν ... περιγενέσθαι σε δεῖ τοσοῦτον ὥστε cet. Ep. VII. 351. C: ἐπ' ἄκρον ἐλθὼν τοῦ περιγενέσθαι τῶν ἐχθρῶν. Theaet. 164. C: τοιούτῳ τινὶ περιγεγόμενοι τοῦ λόγου. Menex. 242. E: στασιασάσης τῆς Ἑλλάδος περιγεγόμενοι τῷ πολέμῳ. — Ut Lat. superare, est etiam praeterire vel effugere. Legg. X. 905. A: ταύτης τῆς δίκης οὔτε σὺ ... οὔτε ἄλλος ... ἐπεύξεται (v. ἐπεύχεται) περιγενέσθαι θεῶν.

περιγραφή, ἡ, adumbratio. Legg. VI. 768. C: οἶον

περιγραφὴ τις ἔξωθεν περιγεγραμμένη. 770. B: καθάπερ
τινὶ περιγραφῇ. Polit. 277. C: ὁ λόγος ὡςπερ ἔξωθεν τὴν
ἔξωθεν μὲν περιγραφὴν εἰσὶν ἰκανῶς ἔχειν cet. Legg. IX.
876. D: περιγραφὴν τε καὶ τοὺς τύπους τῶν τιμωριῶν εἰ-
πόντας.

περιγράφω, *circumscribo*. Locr. 97. E: ὡς τὰ ὄψει
καὶ τὰ ἀποτομὰ τὰς γὰς περιγραφόμενα. **adumbro*. Legg.
VI. 768. C: εἶον περιγραφὴ τις ἔξωθεν περιγεγραμμένη.
Pol. II. 365. C: σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον.

περιδεῖς, ὁ ἥ, *perterritus*. Ep. VII. 348. B: οὐ δὴ
περιδεῖς Διονύσιος γενόμενος ἅπαντα συνεχώρησε.

περιδέω, *circumligo*. Med. Legg. VIII. 830. B: ἀντὶ
ἱμάντων σφαίρας ἄν περιεδούμεθα.

περίδινος, ὁ, *pirata*. Legg. VI. 777. C: τὰ τῶν λε-
γομένων περιδίνων τῶν περὶ τὴν Ἰταλίαν γιγνομένων ...
ἔργα cet.

περιδινῶ, *circumago*. Locr. 97. C: περιδινέμενος ...
ὑπὸ τὰς τῶν ἀπλανέων σφαίρας.

περίδρομος, ὁ, *circuitus*. Critia 116. B: τοῦ ... τεί-
χους χαλῶ περιελαμβάνον πάντα τὸν περίδρομον.

περιελίττω, *circumligo*. Med. Prot. 342. B: ἱμάντας
περιελίττονται (Vat. r et corr. Σ περιελίττονται).

περίειμι, *supersum, supero* (intrans.). Pol. III. 416. E:
ὅσον μῆτε περιεῖναι αὐτοῖς εἰς τὸν ἐναντιὸν μῆτε ἐνδεῖν.
Crat. 403. E: οὕτω πολλὰ αὐτῷ τὰ περιόντα ἐκεῖ ἐστί. Legg.
XI. 923. D: πρὸς μέρος ὁ πατήρ ... κερμέτω τὰ περιόντα
τοῦ κλήρου. **supero, praesto, antecello*. Prot. 342. B: ὅτι
σοφία τῶν Ἑλλήνων περιείσιν. Ib. ᾧ περιείσι. Conv. 222.
E: οἶσται μιν δὲν πανταχῇ περιεῖναι. Alc. II. 149. E:
ἀξιοῦντες Λακεδαιμονίων ταύτῃ περιεῖναι. Riv. 136. A.
Conv. 219. E: τοῖς πόνοις οὐ μόνον ἐμοῦ περιῖν cet.
221. A: ὅσον περιῖν Λάχλος τῷ ἐμῶν εἶναι. Alc. I. 119.
C: ὅτι τοῦτων τῇ γε θύσει πᾶν πολὺ περιέσομαι. Hipp.
min. 371. D: αὐτοῦ αὐτῷ τοῦτω ... περιέσεσθαι.

περίειμι, *circumeo; ambulo; oberro*. Conv. 193. A: πε-
ρίειμι. Gorg. 505. D: ἵνα μὴ ἄνευ κεφαλῆς περιῖν. 490.
D: κάλλιστα ἀρπεχόμενον περιεῖναι. Phaed. 117. A. Crat.
400. A. Prot. 348. D: περιῶν ζητεῖ ὅτῳ ἐπιδείξεται. Crat.
409. B: κύκλῳ ... ἀεὶ αὐτὴν (τὴν σελήνην) περιῶν (ὁ ἥλιος).
Apol. 23. B. Pol. IV. 436. D: ἥ καὶ ἄλλο τι κύκλῳ περιῶν.
I. 338. B: περιόντα. X. 620. C: ζητεῖν περιουῶσαν ... βίον
cet. Prot. 311. A: περιόντες αὐτοῦ διατρέψωμεν. 315. B:
ἐν κύκλῳ περιόντες. Crat. 433. A. Pol. VIII. 568. C: εἰς
... τὰς ἄλλας περιόντες πόλεις. Phaed. 72. B: ὡςπερ εἰ
κύκλῳ περιόντα. Euth. 15. B: κύκλῳ περιόντας ποιῶν.
Lach. 183. B: κύκλῳ περιόντας αὐτὴν (τὴν Λακεδαιμόνα).
Conv. 219. E: περιῖα. Tim. 39. A: τα δὲ τὸν μείζω (κύ-

κλον) βραδύτερον περιήειν (sic Par. A. Vulg. περιϊόντα). De lege 320. C: ὁ Τάλλως τρεῖς περιήει τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ τὰς κώμας. Prot. 311. A: περιῆμεν (v. περιήειμεν). Verh. Phaedr. 274. A: μεγάλων γὰρ ἔνεκα περιυτέον. Pol. VI. 504. C: τὴν μακροτέραν ... περιυτέον τῷ τοιοῦτῳ.

περιελαύνω, *circumago*. Tim. 79. B: πᾶν περιελαυνόμενον. C: περιελαυνόμενον.

περιελίττομαι, *circumvolvo*, *circumfluo*. Phaed. 113. B: περιελιττόμενος. C. B: περιελιγθεῖς ... πολλάκις ὑπὸ γῆς. 112. D: πλεονόνκις περιελιγθέντι περὶ τὴν γῆν ὥσπερ οἱ ὄφεις.

περιέλκω, *huc illuc traho*. Charm. 174. B: πάσαι με περιέλκεις κύκλῳ. Prot. 352. C: περιελκόμενης ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀπάντων.

περιεργάζομαι, *temere ago* s. *insipienter facio*. Apol. 19. B: Σωκράτης ... περιεργάζεται ζητῶν τὰ τε ὑπὸ γῆς καὶ τὰ ἐπουράνια.

περιεργία, ἥ, *curiositas*. Sis. 387. D: ἀλλὰ μὴ ἐμὴ περιεργία ἢ καὶ τὸ ἐρωτῆσαί σε περὶ τούτου.

περιέργος, ὁ ἥ, *ad rem non pertinens*. Pol. 286. C: δείσας μὴ περιέργα ἅμα καὶ μακρὰ λέγοιμεν.

περιέρχομαι, *circumeo*; *obambulo*, *peragro*; *etiam circumago* et *recido* vel *redeo*. Apol. 30. A: οὐδὲν γὰρ ἄλλο πρῶτον ἐγὼ περιέρχομαι ἢ πείθων cet. Theaet. 147. C: περιέρχεται ἀπέραντον ὁδόν. Euth. 11. B: περιέρχεται γὰρ πως ἡμῖν αἰὲς ὃ ἂν προθώμεθα. Pol. II. 381. E: ὡς ... θεοὶ τινες περιέρχονται νύκτωρ. Hipp. min. 372. E: νυνὶ ... ἐν τῷ παρόντι μοι ὥσπερ καταβολὴ περιελήλυθε. Legg. IX. 866. B: ὡς εἰς αὐτὸν περιελήλυθός (τὸ μίασμα). Euthyd. 273. A: οὕτω τούτω δύ' ἢ τρεῖς δρόμους περιελήλυθότε ἦσσην. Polit. 283. B: περιήλθομεν ἐν κύκλῳ. Tim. 39. C: ὅποταν ἥλιος τὸν ἑαυτοῦ περιέλθῃ κύκλον. Phaed. 113. C: κύκλῳ περιελθόν. 117. E. Tim. 39. C: σελήνη περιελθούσα τὸν ἑαυτῆς κύκλον. Legg. VI. 760. D: περιελθόντος ... τοῦ ἐνιαυτοῦ. Pol. VI. 504. B: περιελθόντι. Theaet. 200. A: μακρὰν περιελθόντες. Phaed. 112. D: τὰ μὲν μακροτέρους τόπους περιελθόντι. Ib. κύκλῳ περιελθόντα.

περιεσκεμμένως, v. *περισκέπτομαι*.

περιέχω, *complector*, *contineo*; *circumdo*; *cingo*. Men. 87. D: εἰ δὲ μηδὲν ἐστὶν ἀγαθὸν ὃ οὐκ ἐπιστήμη περιέχει (*quin scientia contineatur*). Tim. 33. B: τῷ ... τὰ πάντα ἐν αὐτῷ ζῶα περιέχειν μέλλοντι ζῶῳ. Parm. 150. A: περιέχουσα αὐτό. Tim. 25. A: ἡ ... περιέχουσα αὐτὸ γῆ. Soph. 220. C: πᾶν ὅσον ἂν ... εἴργῃ τι περιέχον. Parm. 145. A: τό γε περιέχον πέρας ἂν εἴῃ. Tim. 31. A: τὸ περιέχον πάντα ὁλοῦσα νοητὰ ζῶα. Critia 118. A. Parm. 138. B: περιέχοντι. Tim. 31. A. Legg. XI. 927. A: ταῦτα δὲ ἀληθεῖς μὲν, μακροὶ δ' εἰσὶ περιέχοντες λόγοι. Men. 85. A: περιέχουσαι

(γραμμαι) τουτὶ τὸ χωρίον. Parm. 151. B: περιέχοντα αὐτό. 145. B: πάντα ... τὰ μέρη ὑπὸ τοῦ ὅλου περιέχεται. 138. A: κύκλω που ἂν περιέχοιτο ὑπ' ἐκείνου ἐν ᾧ ἐνείη (v. ἂν εἶη). B: τὸ περιεχόμενον. Critia 118. A: αὐτὸ (τὸ πεδίον) ... κύκλω περιεχόμενον ὄρεσι cet. Tim. 55. B: ὑπὸ πέντε ἐπιπέδων τριγώνων, ... περιεχομένης ἐκάστης. Soph. 250. B: ὥς ὑπ' ἐκείνου τὴν τε στάσιν καὶ τὴν κίνησιν περιεχομένην. 233. D: πολλὰς ἐτέρας ἀλλήλων (ιδέας) ὑπὸ μιᾶς ἐξωθεν περιεχομένας.

περιηγοῦμαι, describo, adumbro. Legg. VI. 770. B: τοῦτο δὲ δεῖσθαι συμπληροῦν ὑμᾶς τὸ περιηγηθέν.

περιθειώσις, ἡ, lustratio. Crat. 405. A: αἱ τοῖς ἱατροκοῖς φαρμάκοις καὶ τοῖς μαντικοῖς περιθειώσεις.

περιθίω; circumcurro, ambio. Critia 115. E: ὁ περὶ αὐτὴν πῆλ ἐν μέσῳ νῆσον περιθίων. *discuro. Pol. V. 475. D: (οἱ) περιθίουσι τοῖς Διονυσίοις. Ep. VII. 348. E: νῦν ... περιθίουσι πελτασταὶ λαβεῖν Ἡρακλείδην ζητοῦντες.

περιθύμω, cum v. ἔχειν, ira efferrī. Tim. 87. E: ὅταν ... ψυχὴ ... περιθύμω ἴσχυ.

περιιδεῖν, non videre; negligere vel committere s. sinere. Legg. III. 695. A: διεφθαρμένην ... παιδείαν ... περιεῖδεν ὑπὸ γυναικῶν τε καὶ εὐνοίων παιδευθέντας αὐτοῦ τοὺς υἱεῖς. Ep. VII. 329. E: οὐδ' ἂν εἰς περιεῖδέ με μόνον ἐκπορευόμενον, ὃς οὐκ ἂν cet. Pol. VII. 538. B: ἦντον ... ἂν περιεῖν ἐνδεεῖς τινός.

περιστήμι, circumpono vel circumiciō; circumdo, cingo; temp. intrans. et med. circumsto, circumiectus vel circumfusus sum. Tim. 33. C: πνεῦμα ... οὐκ ἦν περιεστὸς δέομενον ἀναπνοῆς. 76. B: ὑπὸ τοῦ περιεστῶτος ἐξωθεν πνεύματος. 85. D. Lys. 223. A: οἱ περιεστῶτες. Tim. 81. A: τὰ ... περιεστῶτα ἐκτὸς ἡμῶς τίθει cet. Euthyd. 271. A: ἡ πολὺς ὑμᾶς ὄχλος περιεστήκει. Lys. 206. E: τοιούτους ... περιέστασαν ἄλλοι θεωροῦντες. Tim. 78. C: λαβὼν αὐτὸ περίεστησε τῷ πλασθέντι ζῳῷ. 70. D: περὶ τὴν καρδίαν αὐτὸν περιέστησαν. 75. D: ἐπ' ἰσχάτην τὴν κεφαλὴν περιεστήσας. Critia 117. A: περιστήσαντες οἰκοδομήσεις. Euthyd. 206. E: καὶ οἱ ἄλλοι ... περιέστησαν ἡμᾶς. Tim. 66. B: περιστῆναι. 84. E: περὶ τὰ νεῦρα καὶ τὰ ταύτη γλέβια περιστάν. Pol. IV. 431. B: θάμνον κύκλω περιστάσθαι. Tim. 74. C: τὸν προσφερόμενον ἐξωθεν καὶ περιστάμενον πάγον. Euthyd. 274. B: οἱ δὲ ἐτύγγανον ἡμᾶς ἤδη περιστάμενοι. Legg. XII. 947. B: περισταμένους τῇ κλίνῃ ἐκατέρους (χορούς). Tim. 33. A: περιστάμενα ἐξωθεν. *evado, evenio. Men. 70. C: ἐνθάδε δὲ ... τὸ ἐναντίον περιέστηκεν. Pol. I. 343. A: ὅτι ὁ τοῦ δικαίου λόγος εἰς τοῦναντίον περιεστήκει. Menex. 244. D: ὥστε περιστῆναι αὐτῷ μηδαμῶθεν ἄλλοθεν τὴν σωτηρίαν γενέσθαι cet. Vi trans. (redigo). Ax. 370. D:

εἰς τοῦναντίον με τῷ λόγῳ περιέστακας (vid. Schaefer. ad Dion. Hal. de comp. verb. p. 331.).

περικαθαίρω, *lustrō*. Critia 120. A: περικαθήραντες τὴν στήλην.

περικαθαρός, ὁ, *lustratio*. Legg. VII. 815. C: περικαθαρούς (v. περὶ καθαρούς) τε καὶ τελετάς τινὰς ἀποτελούντων.

περικάλυμμα, τό, *vestmentum*. Polit. 279. D: περικάλυμματα. Ib. τῶν περικαλυμμάτων.

περικαλύπτω, *obvelo, circumfundo; etiam complector et tueor*. Polit. 275. E: ἐξῆν περικαλύπτειν καὶ τὸν πολιτικὸν ἅμα τοῖς ἄλλοις. Tim. 34. B: ἐξῶθεν τὸ σῶμα αὐτῇ περιεκάλυψε. 36. E: κύκλῳ ... αὐτὸν ἐξῶθεν περιεκάλυψασα. Legg. VII. 793. C: ἃ ... πάσῃ σωτηρίᾳ περικαλύψαντα ἔχει τοὺς τότε γραφέντας νόμους.

περικαλυφή, ἡ, *integumentum*. Legg. XII. 942. D: τῇ τῶν ἄλλοτρίων σκεπασμάτων περικαλυφῇ.

περικάμπω, *circumflecto, intrans. revertor*. Euthyd. 291. B: περικάμπαντες πάλιν ὥσπερ ἐν ἀρχῇ τῆς ζητήσεως ἀνεφάνημεν ὄντες.

περικατάλαμψις, ἡ, *in stellis dicitur adverso fulgore collucentibus*. Locr. 97. B: περικαταλάμψιας (v. περὶ κα-ταλάμψιας) ποιεύμενοι.

περικόπτω, *circumcido*. Pol. VII. 519. A: τοῦτο ... τὸ τῆς τοιαύτης φύσεως εἰ ... περιεκόπη τὰ τῆς γενέσεως ἔγγενῃ.

περικρούω, *percutiendo exploro*. Phil. 55. C: γενναίως δὲ ... πᾶν περικρούωμεν. **circumcirca decutio*. Pol. X. 611. E: περικρουσθεῖσα πέτρας τε καὶ ὄστρεα.

περικτίνοντες, οἱ, *vicini*. De lege 320. D. (Hes.).

περικυλινδούμαι, *circumvolvō*. Legg. X. 893. E: τῷ περικυλινδεῖσθαι.

περιλαμβάνω, *comprehendo, complector, contineo; circumdo*. Theaet. 148. A: μείζων δὲ καὶ ἐλάττων αἰεὶ πλευρὰ αὐτὸν περιλαμβάνει. Pol. VIII. 546. B: ἥν (περίοδον) ἀρι-θμὸς περιλαμβάνει τέλειος. Phaedr. 273. E: μὴ ἰδέα ... περιλαμβάνειν. Polit. 282. A. Soph. 246. A: ταῖς χερσὶν ἀτεχνῶς πέτρας καὶ δρυὺς περιλαμβάνοντες. Critia 116. B: τοῦ ... τείχους χαλκῷ περιελάμβανον πάντα τὸν περιδρο-μιον. Soph. 265. A: ἐπειδὴ μιμητικὴ περιείλχεν αὐτὸν τέχνη. Polit. 299. E. Soph. 235. B: σχεδὸν γὰρ αὐτὸν περιείλχαμεν ἐν ἀμφιβληστικῇ τινὶ τῶν ἐν τοῖς λόγοις. 249. D: ἄρ' οὐκ ἐπεικῶς ἤδη φαινόμεθα περιειληφέναι τῷ λόγῳ τὸ ὄν; Tim. 39. E. Critia 112. A: περιειληφύια ἐν-τὸς τὴν Πνύκα cet. Tim. 33. B: σχῆμα τὸ περιειληγὸς ἐν αὐτῷ πάντα ὅποσα σχήματα. Polit. 276. A: τὴν τε νῦν καὶ τὴν ἐπὶ Κρόνου βασιλείαν περιειληφότες ἂν ἤμεν ὁμοίως ἐν τῷ λόγῳ. Theaet. 148. E: ὥσπερ ταύτας πολλὰς οὐσας

ἐνὶ εἶδει περιέλαβες. Critia 116. D: ὀρειχάλκῳ περιέλαβον. Ep. VII. 344. E: ἐὰν ἅπαξ τῇ ψυχῇ περιλάβῃ. Soph. 226. E: πολλὰ εἶδη ... ἐνὶ περιλαβεῖν ὀνόματι. Polit. 294. A: τό τε ἀριστον καὶ τὸ δικαιοτάτον ἀκριβῶς πᾶσιν ἅμα περιλαβών. Tim. 30. C: τὰ ... νοητὰ ζῶα πάντα ἐκείνο ἐν ἑαυτῷ περιλαβὸν ἔχει. Legg. VIII. 837. A: ἐν ὀνομία περιλαβόν (ὡνὸ nomine comprehensum). 841. C: περιλαβόν τὰ τοῖα γένη. IV. 718. C: ἐν ἐνὶ περιλαβόντα εἰπεῖν. Polit. 305. E: τοῦ κοινοῦ τῇ κλήσει περιλαβόντες τὴν δύναμιν αὐτῆς. Tim. 56. E: πῦρ ὕδατι τε ἢ τινι γῇ περιλαμβανόμενον. 57. A: πολλοῖς περιλαμβανόμενα ὀλίγα. 81. C: τὰ ... περιλαμβανόμενα ἐν αὐτῇ τρίγωνα. 77. E: ἐπειδὴ νέουσις οὐκ ἦν κύκλῳ κατὰ κορυφὴν περιειλημμένη. Legg. VII. 823. B: περιειλημμένον ὀνόματι νῦν σχεδὸν ἐνί. 81. A: περιειλημμένα ὥσπερ ὑπ' οὐρανοῦ ξυνοστώτος ἐκάσιον τοῦ ζώου. Polit. 288. C: δικαίως δ' αὖν ὀνόματι περιληφθέντα ἐνί.

περίλειμμα, τό, pl. reliquia. Menex. 236. B: περιλείμματ' αὐτ' ἐξ ἐκείνου συγκολλῶσα.

περιλείπω, relinquo. Polit. 270. D: τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος περιλείπεται. Critia 109. D: τὸ περιλειπόμενον αἰὲ γένος. Legg. III. 677. E: εἴ τί που αἰγῶν περιλειφθὲν ἐτίγγανε γένος. Tim. 23. D: περιλειφθέντος ποτὲ σπέρματος βραχέος.

περιληπτός, ὁ ἢ, ὅν, qui comprehendī potest. Tim. 28. A: τὸ μὲν ... νοήσει μετὰ λόγον περιληπτόν. 52. A. 29. A: πρὸς τὸ λόγῳ καὶ φρονήσει περιληπτόν. 28. B: δοξῇ περιληπτὰ μετὰ αἰσθήσεως.

περιλιπής, ὁ ἢ, superstes. Legg. III. 702. A: τοὺς πρῶτους ... τοὺς περιλιπείς γενομένους τῆς φθορᾶς.

περιλιχμῶ, circumlambō. Ax. 372. A: θηροὶ περιλιχμώμενοι.

περιμάχῃτος, ὁ ἢ, in eo ponitur quod certatim expetitur. Pol. I. 342. D: ἐπεὶ κινδυνεύει ... περιμάχῃτον ἂν εἶναι τὸ μὴ ἄρχειν. VII. 521. A: περιμάχῃτον ... τὸ ἄρχειν γιγνόμενον. IX. 586. B: ὥσπερ τὸ τῆς Ἑλένης εἰδῶλον ὑπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ ... περιμάχῃτον. Legg. IV. 715. A: ἀρχῶν περιμαχῆτων γενομένων. Pol. IX. 586. C: περιμαχῆτους εἶναι. Etiam id de quo consequendo certandum vel laborandum est. Legg. III. 678. E: ἐπειτα οὐ περιμάχῃτος ἦν αὐτοῖς ἡ τροφή.

περιμένω, maneo; exspecto; etiam sustineo et cunctor. Phaed. 116. A: οὕτω περιμένει τὴν εἰς Αἴδου πορείαν. Theaet. 173. C: ἕκαστος αὐτῶν (τῶν λόγων) περιμένει ἀποτελεσθῆναι ὅταν ὑμῖν δοκῇ. Pol. II. 365. A: μὴ θύσαντας δὲ δεινὰ περιμένει. X. 614. A: ἃ τελευτήσαντα ἐκάτερον περιμένει. Legg. VI. 779. D. Pol. V. 449. D: ὡς ἡμεῖς πάλαι περιμένομεν οἴομενοι cet. Phil. 24. A: τὸ δὲ πέρας ἔχον ἡμᾶς περιμενέτω. Pol. I. 327. B: ἀλλὰ περιμένετε.

Men. 76. E: περιμένειμ' ἂν ... εἴ μοι πολλὰ τοιαῦτα λέγοις. Phaed. 62. A: (εἰ) ἄλλον δεῖ περιμένειν εὐεργέτην. 59. D: εἶπε περιμένειν (v. ἐπιμένειν). 116. A. Pol. I. 347. C: μὴ ἀνάγκην περιμένειν. Ep. VII. 326. A: περιμένειν αἰεὶ καιροῦς. Conyn. 174. D: περιμένοντος οὗ. Legg. IV. 420. C: ἐν τοῖς ἱατροῖς περιμένοντες. Alc. I. 105. D: ὃν ἐγὼ περιέμενον ὀπηγνῖκα ἑάσει. Phaed. 59. D: περιεμένομεν ... ἐκάστοτε ἕως ἀνοιχθεῖν τὸ δεσμοτήριον. 116. A. Conyn. 172. A: καὶ ἐπιστάς περιέμεινα. Legg. X. 890. E: περὶ μέθης ... οὕτω μακρὰ λέγοντας ἡμᾶς αὐτοὺς περιεμείναντες (sustinuimus). Apol. 38. C: εἰ ... περιεμείνατε ὀλίγον χρόνον. Legg. X. 888. B: περιμείνον ... εἰς τότε κοιτῆς περὶ τῶν μεγίστων γίνεσθαι. Men. 76. E: εἰ περιμείναις τε καὶ μυηθείης. Ep. VII. 347. A: ἂν δὲ περιμείνω (v. μείνω) τὸν ἐνιαυτόν. Prot. 329. B: περιμείναι τε καὶ ἀποδέξασθαι τὴν ἀποκρισιν. Pol. I. 327. B. Phaedr. 242. A: περιμείναντες. Conyn. 172. A: οὐ περιμενεῖς; Legg. X. 888. C. Pol. I. 327. B: ἀλλὰ περιμενοῦμεν. Crit. 46. A: εἰ δέ τι περιμενοῦμεν (cunctabimur). Ep. VII. 327. E: τίνας ... καιροῦς ... μείζονες περιμενοῦμεν τῶν νῦν παραγεγονότων —; Pol. II. 375. C: οὐ περιμενοῦσιν ἄλλους σφᾶς διολέσαι. Alc. I. 104. D: ὥς ... περιμενοῦντι λέγω.

περίνοια, ἡ, intelligentia. Ax. 370. C: δι' οὗ τὴν τῶν τηλικῶνδε περίνοιαν καὶ γινώσιν ἔσχεν.

περινοοσιῶ, obambulo. Pol. VIII. 558. A: περινοοστεῖ ὥσπερ ἦρος.

πέριξ, circumcirca. Pol. X. 617. B: καθημένας πέριξ. Tim. 36. C: πέριξ αὐτὰς ἔλαβε. 62. D: ὁ ... πέριξ (τόπος). 73. A. Legg. VI. 778. C. XII. 947. E.

περίοδος, ἡ, circuitus (germ. Umweg et Umlauf); conversio; orbis; etiam certus temporis cursus (ut saeculum al.) et vitae cursus. Phaedr. 274. A: εἰ μακρὰ ἡ περίοδος. Pol. VI. 504. D: ὅτι ... αὐτὰ κατιδεῖν ἄλλη μακροτέρα εἶναι περίοδος. VIII. 546. B. Tim. 39. C: ἡ τῆς μιᾶς καὶ φρονιμιότητος κυκλήσεως περίοδος. 58. A: ἡ τοῦ παντὸς περίοδος. Phaedr. 248. C: μέχρι ... τῆς ἐτέρας περίοδου. Polit. 274. E: τὸν ἐκ τῆς ἐναντίας περίοδου ποιμένα. Pol. X. 617. D: ἀρχὴ ἄλλης περίοδου θνητοῦ γένους θανατηφόρου. Legg. III. 680. A: τοῖς ἐν τούτῳ τῷ μέρει τῆς περίοδου γεγονόσιν. VII. 817. E: τῆς τῶν ἀστρον περίοδου πρὸς ἄλληλα πῶς πέφυκε πορεύεσθαι. Phaedr. 247. D: ἐν ... τῇ περίοδῳ (i. q. περιφορᾷ). 249. A: τρίτῃ περίοδῳ τῇ χιλιετῇ. Polit. 273. E: ἐν τῇ ... προτέρα περίοδῳ. Pol. III. 407. E: τὸν μὴ δυνάμενον ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ περίοδῳ ζῆν. Tim. 42. C: τῇ ταύτου καὶ ὁμοίου περίοδῳ. Legg. X. 898. A: τῇ τοῦ νοῦ περίοδῳ. Tim. 34. A: ἐπὶ ... τὴν περίοδον ταύτην ... ἄπουν αὐτὸ ἐγέννησεν. 47. D: ἐπὶ τὴν γεγονυῖαν ἐν ἡμῖν ἀνάρμοστον ψυχῆς περίοδον. Polit. 269. C: ὅταν αἱ περίοδοι τοῦ

προσέκοντος αὐτῷ μέτρον εἰλήφωσιν ἤδη χρόνου. Tim. 47. A: ἐνιαυτῶν περίοδοι. Legg. XI. 924. C: ἕως ἂν αἱ πέντε περίοδοι γίνωνται κύκλῳ. Polit. 270. A: πορεύεσθαι πολλάς περιόδων μυριάδας. Tim. 83. A: τῶν κατὰ φύσιν ... περιόδων. 76. A. Phaed. 107. E: ἐν πολλαῖς χρόνου καὶ μακροῖς περιόδοις. Tim. 47. D: ταῖς ἐν ἡμῖν τῆς ψυχῆς περιόδοις. 86. A: ἐν τετραπλάσιαις περιόδοις χρόνου. 91. E: ταῖς ἐν τῇ κεφαλῇ ... περιόδοις. Legg. VII. 809. C. Polit. 286. E: τὰς ἐν κύκλῳ περιόδους οὐκ αποδεχόμενον. Tim. 43. A: τὰς τῆς ἀθανάτου ψυχῆς περιόδους ἐνέδουν εἰς ... σῶμα. 44. D: τὰς ... θείας περιόδους δύο οὔσας ... εἰς σφαιροειδὲς σῶμα ἐνέδθησαν. 47. B: τὰς ἐν οὐρανῷ κατιδόντες τοῦ νοῦ περιόδους. 85. A: ἐπὶ τὰς ... περιόδους ... τὰς ἐν τῇ κεφαλῇ θειοτάτας οὔσας. Legg. VII. 809. D: εἰς μὴνῶν περιόδους. Epin. 990. A: τὸν τῶν ὀκτῶ περιόδων τὰς ἐπτὰ περιόδους (ἐσκεμμένον).

περίοικος, ὁ, *accola*. Critia 110. E: στρατόπεδον πολὺ τὸ τῶν περιόικων (al. πολὺ περὶ τὴν γῆν ἀργὸν ἔργων). 118. B: πολλὰς ... κωμίας καὶ πλουσίας περιόικων ἐν ἑαυτοῖς ἔχοντα. Pol. VIII. 547. C: δουλωσάμενοι τότε περιόίκους τε καὶ οἰκέτας ἔχοντες.

περιοπίεσθαι, v. περιορῶ.

περιορίζω. Pol. III. 392. A. λόγων περιοριζομένοις legebatur pro eo quod nunc e codd. receptum est: λόγων πέρι ὀριζομένοις.

περιορύττω, *circumcirca duco*. Critia 118. C: τάφρου κύκλῳ περιορυχθείσης.

περιορῶ, *negligo; sino vel permitto*. Pol. I. 343. A: ὅτι τοί σε ... κορυζῶντα περιορᾷ. Alc. I. 118. E: διότι σε οὕτως ἔχοντα περιορᾷ. Legg. XI. 934. D: ἐάν τ' οὖν δούλον ἔαν τ' οὖν καὶ ἐλεύθερον περιορᾷ. VI. 781. B: τὸ περὶ τὰς γυναῖκας ἀκοσμήτως (i. e. ita ut ἀκόσμητον existat) περιορῶμενον. Med. Eryx. 396. D: ἐγὼ ... οὐ περιορῶμαι ὑμᾶς αὐτοὺς αὐτοῖς διαφερομένους. Legg. V. 744. E: ὄν (κλήρον) ἄρχων οὐδεὶς οὐδενὶ ποτε περιόψεται ἐλαττω γιγνόμενον.

περιουσία, ἡ, *abundantia*. Def. 515. D: (πλοῦτος) περιουσία χρημάτων εἰς εὐδαμονίαν συντεινόντων. Theaet. 154. D: ἐκ περιουσίας (pr. zum Ueberflusse; i. q. zum Zeitvertrabe) ἀλλήλων ἀποπειρώμενοι. Gorg. 487. E: οὕτε σοφίας ἐνδεῖα οὐτ' αἰσχύνης περιουσία. Pol. VIII. 554. A: ἀπὸ παντὸς περιουσίαν ποιούμενος (germ. sich bereichernd). Eryx. 397. B: πολλὴν περιουσίαν εἶναι τῶν ἐπιτηδείων.

περίπατος, ὁ, *ambulatio*. Phaedr. 227. A: πορεύομαι ... πρὸς περίπατον ἔξω τείχους. D: ἐάν ποιῇ τὸν περίπατον Μεγαράδῃ. 228. B: εἰς περίπατον ἤει. 227. A: κατὰ τὰς ὁδοὺς ποιῶμαι τοὺς περιπάτους.

περιπατῶ, *ambulo*. Gorg. 511. E: περιπατεῖ ἐν μετρίῳ σήματι. 490. E: περιπατεῖν. Legg. VII. 789. E. Ep.

VII. 348. C: ἔτυγον δ' ἐν τῷ κήπῳ καὶ ἐγὼ τότε περιπατῶν.
 Prot. 314. E: περιπατοῦνται. Legg. VII. 789. C: περιπα-
 τοῦντες. Eryx. init. Euthyd. 273. A: περιεπατέτην ἐν τῷ
 καταστέγῳ δρόμῳ.

περιπέττω, *crusta obduco*, h. e. *decoro, speciosum aliquid reddo* (germ. *beschönigen*). Legg. X. 886. E: λόγοισι ... ταῦτα
 εὖ πως εἰς τὸ πιθανὸν περιπεπεμμένα.

περιπίπτω, *incido*. Tim. 66. A: κυκώμενα ... περι-
 πίπτειν. Legg. IX. 877. C: ἅπαις ... ὅστις ἂν τοιαύταις
 ξυμφοραῖς περιπέσῃ. III. 682. E: περιπεσόντες μουσικῇ τε
 καὶ ταῖς μέθαις.

περιπλάττω, *affingo*. Pol. IX. 588. D: περίπλασον
 ... αὐτοῖς ἔξωθεν ἐνὸς εἰκόνα. E: περιπέπλασται.

περιπλέκω, *implico*. Polit. 265. C: ἔσται σοι περιπε-
 πλεγμένον μᾶλλον τοῦ δέοντος.

περιπλευμονία, ἡ, *pulmonis inflammatio*. Lach. 192.
 E: περιπλευμονία (sic Cl. c. al. Vulg. περιπνευμονία) τοῦ
 νιέος ἔχομένου.

περιπλήθω, *impleo*. Theaet. 156. E: λευκότητος πε-
 ριεπλήσθη.

περιποίησης, ἡ, *conservatio*. Def. 415. C: σωτηρία
 περιποίησης ἀβλαβής.

περιποιῶ, *conseruo*. Def. ad fin. σώζειν τὸ περιποιεῖν
 ἀβλαβῆ.

περιπολῶ, *peragro*. Phaedr. 246. B: πάντα ... οὐρα-
 νὸν περιπολεῖ (πᾶσα ἡ ψυχὴ). Theaet. 176. A: τὴν δὲ θνη-
 τὴν φύσιν καὶ τόνδε τὸν τόπον περιπολεῖ ἐξ ἀνάγκης. Phaedr.
 252. C: ὅσοι ... μετ' ἐκείνου περιεπόλουν. Etiam *volvor*.
 Tim. 41. A: πάντες ὅσοι ... περιπολοῦσι φανερώς.

περιπορεύομαι, *peragro*. Legg. IV. 716. A: περι-
 πορεύόμενος.

περιπτύσσομαι, *circumfundor, ampletor*. Conv. 196.
 A: πάντῃ περιπτύσσεσθαι.

περίπτωμα, τό, *casus, calamitas*. Prot. 345. B: ὑπὸ
 νόσου ἢ ὑπὸ ἄλλου τινὸς περιπτώματος.

περιρῥανσις, ἡ, *adpersio*. Crat. 405. A: αἱ περιρ-
 ράνσεις.

περιρρέω, *circumfluo*. Phaed. 111. A: ἄς περιρρεῖν τὸν
 ἄερα. Critia 111. B: αἰετὶς κύκλῳ περιρρέειν. Tim. 61. A:
 περιρρέοντα. Charm. 155. D: οἱ ἐν τῇ παλαιστρᾷ ἅπαντες
 περιρρέειν ἡμᾶς κύκλῳ κομιδῇ. Critia 111. B: περιεῤῥυη-
 κυίας τῆς γῆς ὅση πίειρα καὶ μαλακή.

περιρρήγνυμι, *circumcirca abrumpro*. Critia 113. D:
 τὸν γήλοφον .. περιρρήγνυνσι κύκλῳ.

περιρρόη, ἡ, *circuitus aquae fluentis*. Phaed. 111. E:
 ὧν ἂν ἐκαστοῖς τύχῃ ἐκαστοτε ἡ περιρροὴ γιγνομένη.

περισκέπτομαι, *circumspicio; reputo, considero*. Prot.
 318. A: πολλὰ ἂν περιεσκέψω εἴτ' ἐπιτρεπτέον εἴτε οὐ. Ax.

365. B: οὐκ ἐπιλογιεῖ τὴν φύσιν περιεσκεμμένος (libri περιεσκεμμένως)—;

περισκοπῶ, *circumspicio*. Theaet. 155. E: ἄθρει δὲ περισκοπῶν. Ax. 364. A: ὡς δὲ ἐπιστραφεῖς περιεσκόπουν ὁπόθεν εἶη. (Conv. 221. B: πρὸ παρασκοπῶν Bekk. περισκοπῶν).

περιστέλλω, *compono*, *sepelio*. Hipp. mai. 291. D: τοὺς αὐτοῦ γονέας τελευτήσαντας καλῶς περιστεῖλαντι.

περιστερά, ἡ, *columba*. Theaet. 198. D: τῇ τῶν περιστερῶν κήσει. 197. C: περιστεράς.

περιστερεῶν, ὁ, *columbarium*. Theaet. 198. B: ἐν περιστερεῶνι ἐκείνω. 197. C: οἴκοι κατασκευασάμενος περιστερεῶνα. D: ἐν ἐκάστη ψυχῇ ποιήσωμεν περιστερεῶνά τινα παντοδαπῶν ὀρνίθων. 200. B: ἐν ἐτέροις τισὶ γελοιόις περιστερεῶσιν.

περιστρέφω, *converto*; *circumverto* s. *circumago*. Crat. 411. B: ὑπὸ τοῦ πυκνὰ περιστρέφεσθαι. Pol. VII. 519. B: ἂν εἰ ἀπαλλαγὴν περιστρέφετο εἰς τάληθῃ. Polit. 303. C: κινδυνεύει τοῦτο εἰς τοὺς πολιτικούς λεγόμενους περιστράφθαι τὸ ῥῆμα ὁρθότατα. Med. me converto. Lys. 207. A: περιστροφόμενος ... ὁ Λύσις θαμὰ ἐπεσκοπεῖτο ἡμᾶς. (Ax. 364. A. pro περιστραφεῖς e codd. nunc scribitur ἐπιστραφεῖς).

περιστροφή, ἡ, *conversio*. Pol. VII. 521. C: τοῦτο ... οὐκ ὁστράκου ἂν εἶη περιστροφή cet.

περισυλῶ, *spolio*. Gorg. 486. B: ὑπὸ ... τῶν ἐχθρῶν περισυλᾶσθαι πᾶσαν τὴν οὐσίαν.

περισχίζομαι, *discedo* (*circa aliquem*). Prot. 315. B: εὖ πως καὶ ἐν κόσμῳ περισχίζοντο ... ἐνθεν καὶ ἐνθεν.

περιτεῖνω, *circumtendo*, *circumduco*. Tim. 66. A: περιτεινόμενα τοῖς εἰσιούσιν. B: ἃ δὲ νοτίδος περὶ ἀέρα κοίλης περιταθείσης.

περιτῆκω, *liquefacio*. Critia 112. A: περιτῆξασα. **obduco*. Critia 116. B: τοῦ δ' ἐντὸς (τείχους περὶδρομον) καττιτέρω περιέτηκον.

περιτίθῃμι, *circumpono*, *circumdo*; *impono*. Phaed. 99. B: ὁ μὲν τις δίνην περιτιθεῖς τῇ γῇ ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ. Pol. III. 406. D: πιλίδια ... περὶ τὴν κεφαλὴν περιτιθεῖς. Critia 117. B: τὰς ἄλλαις χειμερινὰς τοῖς θερμοῖς λουτροῖς ὑποστέγους περιτιθέντας. Pol. IV. 420. E: χρυσὸν περιθέντες. Alc. II. 151. A: τουτοῖ τὸν στέφανον ... σοὶ περιθήσω. **appono*, *addo*; *attribuo*. Ax. 370. A: τῇ ... στερήσει περιτίθης ψυχὴν. Crat. 393. E: τοῖς ... ἄλλοις φωνῆσι τε καὶ ἀφώνοις ... περιτιθέντες ἄλλα γράμματα. 414. C: περιτιθέντων γράμματα. — Med. mihi induo vel induor. Pol. II. 360. B: εἰ τὸν μὲν (δακτύλιον) ὁ δίκαιος περιθεῖτο. Crit. 53. D: σκευὴν τέ τινα περιθέμενος cet.

περίτμημα, τό, *praesegmen*. Hipp. mai. 304. A: κνίσματα τοῖ ἐσσι καὶ περιτμήματα τῶν λόγων.

περιτορνεύω, *circum aliquid torno et in univ. fabricor*.

Tim. 73. E: περὶ ... τὸν ἐγκέφαλον αὐτοῦ σφαῖραν περιετόρνευσεν ὁστέινην. 69. C: θνητὸν σῶμα αὐτῇ (v. αὐτοὶ) περιετόρνευσαν.

περιτρέπειω, *profligo*, *everto* (germ. *schlagen*, zu *nicht* machen). Ax. 370. A: νῦν δὲ περιτρέπεις σεαυτὸν (nos: nun aber schlägst du dich selbst). Phaed. 95. B: μή τις ἡμῶν βασκανία περιτρέψη τὸν λόγον τὸν μέλλοντα λέγεσθαι (ubi est zu *nicht* machen). **converto*, seq. infin. ita *immuto* ut —. Crat. 418. B: ὅτι ἡ ... νέα φωνὴ ἡμῖν ... καὶ τοῦναντίον περιέτρεψε μνηύειν τὸ δέον καὶ τὸ ζημιῶδες.

περιτρέχω, *circumcurso*; *überro*; etiam *occurro*. Phil. 15. D: ταυτὸν ἐν καὶ πολλὰ ὑπὸ λόγων γιγνόμενα περιτρέχειν πάντη cet. Conv. 173. A: πρὸ τοῦ περιτρέχων ὅπη τύχοιμι. Legg. IV. 720. C: περιτρέχοντες. Theaet. 207. A: ταῦτα ... περιτρέχοντα. 160. E: ἐν κύκλῳ περιθρεπτεῖον τῷ λόγῳ: Ponitur etiam in eo quod ubique reperitur; unde part. *vulgaris*. Ep. VII. 333. E: ἐκ τῆς περιτρεχούσης ἐταιρείας ταύτης τῆς τῶν πλείστων φίλων. **revolvor*, *redeo*. De *lucris cup.* 231. C: ὡς πάλιν αὐτὸ περιτρέχεις εἰς τὸ αὐτό. Theaet. 200. C: εἰς ταυτὸν περιτρέχειν. Clit. 410. A: ὅτι περιδεδράμηκεν εἰς ταυτὸν ὁ λόγος τοῖς πρῶτοις.

περιτροπή, ἡ, *conversio*. Theaet. 209. D: ἡ ... σκντάλης ... περιτροπή. Pol. VIII. 546. A: ὅταν περιτροπαὶ ἐκάστοις κύκλων περιφορὰς ξυνάπτωσι.

περιττάκις, *impariter*. Parm. 143. E: περιττὰ περιττάκις (ἂν εἴη). 144. A.

περιττεύω, *redundo*. Legg. IX. 855. A: ἂν ἧ τι τῶν τοῦ κλήρου κατεσκευασμένου περιττεύω.

περιττός, ἡ, ὄν, *modum excedens*, *nimius*; etiam *supervacaneus*. Pol. III. 407. B: ἡ περιτιτὴ αὕτη ἐπιμέλεια τοῦ σώματος. Legg. I. 645. C: μήκος πολλὸν λόγων περιττὸν εἰρημένον. Unde ἐκ περιττοῦ, germ. *übersflüssig*, *unnöthig*. Prot. 338. B: ὥστε ἐκ περιττοῦ ἡρήσεται. Soph. 265. E: χρόνος γὰρ ἐκ περιττοῦ γίγνοιτ' ἄν. Etiam est *praeterea* vel *insuper* (Legg. V. 734. D.) et germ. *sonst*. Legg. VII. 802. D. **subtilis*, *reconditus*. Ax. 370. E: ἵνα τι καὶ γὰρ μιμησάμενος τοὺς ῥήτορας περιττὸν εἶπω. 365. C: οἱ ... κατεροὶ καὶ περιττοὶ λόγοι ὑπεκπνέουσι λεληθότων. 366. B: τοσοῦτον ἀποδέω τῶν περιττῶν. **impar*. Hipp. mai. 302. A: οὐκοῦν εἴπερ εἰς, καὶ περιττός ἂν εἴη ἐκείνος ἡμῶν. Phaed. 103. E: τὸ περιττόν. Prot. 356. E: ἐν τῇ τοῦ περιττοῦ καὶ ἀρτίου αἰρέσει. Gorg. 460. E. Charm. 166. A. Polit. 282. C: εἰ τὸν μὲν ἀριθμὸν ἀρτίῳ καὶ περιττῷ τις τέμνει. Critia 119. D. Gorg. 451. C: ὅτι ... ἐπισκοπεῖ τὸ περιττὸν καὶ τὸ ἄρτιον ἢ λογιστική. Theaet. 185. D. Pol. VI. 510. C. Hipp. mai. 302. A: ἡ οὐ τὸ ἐν περιττὸν ἡγεῖ; Parm. 143. D: τρία ... οὐ περιττὰ —; 164. E. Legg. XII. 946. A: περιττοὶ δὲ ἐὰν ᾧσιν. Hipp. mai. 302. A. Sis. 307. E: οὐδὲν ἐπιστάμε-

νοι ... περὶ τῶν ἀρτίων τε καὶ περιτῶν ὧν ἂν ἐν ταῖς χερσὶ ταῖς αὐτῶν ἔχωσιν. Epin. 981. C: ἐν περιτταῖς τε καὶ ἀρτίαις ἅμα μεταβολαῖς. Legg. IV. 717. B: τὰ περιττά (νέμων). VII. 818. C. Compar. περιττότερον est aliud (Apol. 20. C: οὐδὲν τῶν ἄλλων περιττότερον πραγματευομένου. Eryx. 399. E: οὐδὲν τι περιττότερον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τὸ πλουτεῖν λέγω εἶναι) et aliter. Conv. 219. C: οὐδὲν περιττότερον καταδεδαρθικῶς ἀνέστην μετὰ Σωκράτους ἢ εἰ μετὰ πατρὸς καθ' ἑνὸς cet.

περιτυγχάνω, *incido, offendo; occurro*. Conv. 221. A: ἐγὼ περιτυγχάνω. Pol. VIII. 566. D: ὧ ἂν περιτυγχάνῃ. Legg. VII. 801. E: ἂν ἄρα πού περιτυγχάνῃ ποιητῶν ... ποιήματα διεξῶν cet. Prot. 320. A: ἐὰν πού αὐτόματα περιτύχῃσι τῇ ἀρετῇ. Tim. 44. A. Phaedr. 268. C: περιτυχῶν φαρμακίσις. Tim. 43. C: περιτυχόν. Legg. III. 683. E: τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις. Ib. περιτυχόντες ... ἐργοῖς γενομένοις.

περιφανής, ὁ, ἡ, *manifestus*. Legg. XI. 930. D: (ἐὰν) περιφανὲς τοῦτ' ἦ. Phil. 31. E: τὰ δημόσιά πού καὶ περιφανῇ. περιφανῶς, *insigniter*. Men. 91. D: ὅς οὕτω περιφανῶς καλὰ ἔργα εἰργάζετο. *manifesto. Ep. VII. 346. A: ἐπειδὴ περιφανῶς ἡδίκουν μὲν οὐδὲν, ἡδικούμην δέ.

περιφέρεια, ἡ, *circumferentia*. Locr. 100. E: ἄχρι τᾶς περιφερείας ἄνω.

περιφερής, ὁ, ἡ, *globosus, orbiculatus*. Phaed. 108. E: περιφερὲς οὕσα (ἢ γῆ). Parm. 137. E: οὔτε ... εὐθύ οὔτε περιφερὲς ἐστίν. Ep. VII. 342. B: ὥπερ στρογγύλον καὶ περιφερὲς ὄνομα καὶ κύκλος. Parm. 137. A: εἴτ' εὐθείος σχήματος εἴτε περιφεροῦς μετέχοι. Tim. 55. A. Legg. X. 898. E: ἐνοῦσα ἐντὸς τῷ περιφερεῖ τούτῳ φαινομένῳ σώματι. Phil. 51. C: εὐθύ τι λέγω ... καὶ περιφερὲς. Pol. IV. 436. E. Tim. 44. D. Conv. 190. B: περιφερῇ ... ἣν καὶ αὐτὰ cet. Tim. 66. B: ὕδατα κοῖλα περιφερῇ τε γενέσθαι. 73. C.

περιφέρω, *circumfero* (etiam ut Lat. *circumferri*, in eo ponitur quod celebratur, vulgatur al.); *circumago*, huc atque illuc fero vel duco et simpl. fero vel duco. Legg. X. 898. E: καθάπερ ἡμᾶς ἡ παρ' ἡμῖν ψυχὴ πάντῃ περιφέρει. Pol. X. 600. D: ὥστε μόνον οὐκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτοὺς οἱ ἐταῖροι. X. 695. D: εἰ θέλεις λαβὼν κάτοπτρον περιφέρειν πανταχῇ. Epin. 983. A: τοσοῦτον περιφέρειν ὄγκον. 988. D. Phaedr. 250. C: ὃ νῦν σῶμα περιφέρουτες ὀνομάζομεν. Soph. 252. C. Parm. 138. C: ἦτοι ἐν τῷ αὐτῷ ἂν περιφεροῖτο κύκλῳ. Pol. IV. 436. D: ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ πῆξαντες τὸ κέντρον περιφέρωνται. Crat. 411. B: καπειτα αὐτοῖς φαίνεται περιφέρεισθαι τὰ πράγματα. Pol. X. 617. A. Legg. IX. 854. B: οἷστρος ... περιφερόμενος ἀλιτηριώδης. Parm. 138. C: κύκλῳ ... περιφερόμενον. Pol. IV. 436. E. Tim. 70. B: πηγὴν τοῦ περιφερομένου κατὰ πάντα

τὰ μέλη σφοδρῶς αἷματος. Pol. X. 617. A: ἐν ... τῇ ὅλῃ περιφερόμενῳ. Apol. 19. C: Σωκράτη τινὰ ἐκεί περιφερόμενον (*modo huc modo illuc in corbe pensili portatum*). Tim. 49. E: τὸ ... αἰεὶ περιφερόμενον. Conv. 190. A: εἰς ὁρθὸν τὰ σκέλη περιφερόμενοι. Pol. III. 402. A: ἐν ἅπασιν οἷς ἐστὶ περιφερόμενα (*in quibus obducuntur*, int. τὰ στοιχεία). C: ὅσα τούτων ἀδέλφια ... πανταχοῦ περιφερόμενα γνωρίζομεν. Prot. 343. B: τοῦ Πιπταχοῦ ἰδίᾳ περιφερόμετο τούτο τὸ ἥγμα cet. Demod. 383. C: καίτοι οὐκ ἂν οὕτω τούτο περιφερόμετο (*celebraretur*), εἰ μὴ καλῶς ἐλέγετο καὶ ὡς προσήκει. **reduco*, *revoco*, *revolvo*, pass. et med. *revolvor*, *redeo*. Lach. 180. E: περιφέρει δὲ τίς μὲ καὶ μνήμη (*memoria me reducit* int. *ad aliquid*, h. e. *mihi aliquid revocat*) ὥστ' ἐπὶ τῶνδε λεγόντων. Phaedr. 247. D: ἕως ἂν κύκλῳ ἢ περιφορᾷ εἰς ταῦτον περιενέγκῃ. Legg. II. 659. C: δοκεῖ μοι ... ὁ λόγος εἰς ταῦτόν περιερόμενος ἔχειν. Gorg. 517. C: οὐδὲν πανόμεθα εἰς τὸ αὐτὸ αἰεὶ περιφερόμενοι. Pol. V. 456. B: ἤχομεν ... εἰς τὰ πρότερα περιφερόμενοι.

περιφεύγω, *effugio*. Legg. III. 677. B: οἱ τότε περιφυγόντες τὴν φθοράν.

περίφοβος, ὁ, ἡ, *pertimescens*. Phaedr. 239. B: περίφοβον ὄντα τοῦ καταφρονηθῆναι.

περιφορᾷ, ἡ, *conversio*; *circuitus*. Phaedr. 247. C: στάσας ... αὐτὰς περιᾶγει ἢ περιφορᾷ. Legg. X. 893. C: καθάπερ ἡ τῶν ἐστάναι λεγομένων κύκλων στρεφεται περιφορᾷ. Polit. 274. A: τὸν ἐκ τῆς νῦν περιφορᾶς καὶ γενέσεως βασιλέα καὶ πολιτικόν. Phil. 28. E: πάσης τῆς περιφορᾶς. Legg. V. 747. A: τῆς κύκλῳ περιφορᾶς. VII. 818. C: τῶν ἄλλων ἀστρων περιφορᾶς. Epin. 991. E. Polit. 271. A: οὐ τελευτώσῃ ... τῇ προτέρᾳ περιφορᾷ τὸν ἐξῆς χρόνον ἐργιότουν. Pol. VII. 528. A: ἐν περιφορᾷ ὃν ... στερεόν. Tim. 36. D: τῇ ταύτῃ καὶ ὁμοίου περιφορᾷ. Legg. X. 893. C. Locr. 98. E: τὰ περιφορᾷ τῷ παντός. Phaedr. 248. A: συμπεριγνέχθῃ τὴν περιφοράν. Pol. X. 617. C: τοῦ ἀτράκτου τὴν ἐξω περιφοράν. Legg. X. 898. C: τὴν ... οὐρανοῦ περιφοράν. Tim. 90. D: αἱ τοῦ παντός διανοήσεις καὶ περιφοραί. Pol. VIII. 546. A: ὅταν περιτροπαὶ ἐκάστοις κύκλων περιφορὰς ξινύπτωσι. Tim. 47. B: ἐπὶ τὰς περιφορὰς τὰς τῆς παρ' ἡμῖν διανοήσεως. Ax. 370. B: περιφορὰς ἀστρων. **orbis coeli vel mundi* (*germ. Weltkreis*). Theaet. 153. D: ἕως ... ἂν ἡ περιφορᾷ ἢ κινουμένη καὶ ὁ ἥλιος. Pol. X. 616. C: οὕτω πᾶσαν ἐνέχον τὴν περιφοράν.

περίφραγμα, τό, *septum*, *munimentum*. Locr. 100. B: ὁστέα ... μυελῶν περιφράγματα.

περιφράττω, *munio*. Pol. II. 365. B. (Pind.).

περιφρονῶ, *admodum sapiens sum*. Ax. 365. C: οὐ περιφρονούσαν ἡλικίαν ἔχει. **contemno*. Ax. 372. ἤδη περιφρονῶ τοῦ ζῆν.

περιφυτεύω, *planto*. Legg. XII. 947. E: περίξ δένδρων ἄλλος περιφυτεύουσι.

περιφύω, *trans. circumficio; intrans. (perf.) adhaereo*. Pol. X. 612. A: ἃ νῦν αὐτῇ ... περιπέφυκεν. Legg. X. 898. D: τὸ γένος ἡμῖν ἀναίσθητον πάσαις ταῖς τοῦ σώματος αἰσθήσεσι περιπεφυκέναι. Tim. 78. D: τὸ δ' ἄλλο κύτος τοῦ κύρτου περὶ τὸ σῶμα ὅσον κοῖλον ἡμῶν περιέφυσε. περιχάρεια, ἡ, *laetitia gestiens*. Phil. 65. D: ἡδονῆς ... καὶ περιχαρείας. Legg. V. 732. C: ὅλην περιχάρειαν ... ἀποκρυπτόμενον.

περιχαρῆς, ὁ, ἡ, *laetitia exsultans*. Tim. 86. B: περιχαρῆς ... ἄνθρωπος ὢν. Legg. XI. 931. C: περιχαρεῖ σφόδρα γενομένῳ. Alc. II. 141. B: περιχαρῆ γενόμενον. Pol. V. 462. B: περιχαρεῖς.

περιγέω, *circumfundo, pass. et med. circumfundor, circumdo*. Pol. VI. 488. C: αὐτοὺς ... αὐτῷ αἰὲν τῷ ναυκλήρῳ περιεχέσθαι δεομένους *cet.* Polit. 268. C: τοὺς περιεχόμενους αὐτῷ. Tim. 60. C: περιγυθεὶς τῷ τῆς γῆς ὄγκῳ.

περιψυχμός, ὁ, *frigus*. Ax. 366. D: ἡ περιψυχμὸν ἧ θάλαππος ... ὀδυνάται.

περιωδυνία, ἡ, *dolor vehemens*. Pol. IX. 583. D: τῶν περιωδυνία τινὶ ἐχομένων. Legg. V. 732. C: περιχάρειαν ... καὶ περιωδυνίαν.

περιωδύνος, ὁ, ἡ, *peracerbus*. Legg. IX. 873. C: μήτε περιωδύνῳ ... προσπεσούσῃ τύχῃ ἀναγκασθεῖς.

περιωθῶ, *repello*. Tim. 79. C: εἴσω τὴν ἀναπνοὴν περιωθεῖ. E. 80. C: περιωθεῖν ... εἰς ἄλληλα. 79. E: τὸ ... περιωσθέν.

περιωπή, ἡ, *specula*. Polit. 272. E: εἰς τὴν αὐτοῦ περιωπήν ἀπέστη.

πέρυσσι, *superiore anno*. Prot. 327. D. Gorg. 473. E. Alc. I. 110. A. *al.*

περυσινός, ἡ, ὄν, *anni superioris*. Legg. IX. 855. C: τὸ τῶν περυσινῶν ἀρχόντων ... δικαστήριον. Ep. VIII. 356. D.

πέτομαι, *volo, advolo; etiam celeriter aufugio*. Legg. XII. 952. E: ἔτους ὥρᾳ πέτονται πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις. Euth. 4. A: πολλοῦ γε δεῖ πέτεσθαι *cet.* Ib. πετόμενόν τινα διώκεις; Theaet. 158. B: (ὅταν) ὥς πετόμενοι ἐν τῷ ὕπνῳ διαγώνονται. Pol. V. 467. D: ἵν', ἂν τι δέῃ, πετόμενοι ἀποφρεύγωσι. VIII. 567. D: αὐτόματοι ... πολλοὶ ἤξουσι ἀποτόμενοι. Legg. XII. 952. E. Ion. 534. B. Theaet. 197. D: ἐνίας δὲ μόνας ... πετομένας. Pol. III. 386. D: πταμένη (Hom.).

πέτρα, ἡ, *petra, saxum*. Tim. 60. C: ξυνωσθεῖσα ... ὑπ' ἀέρος ἀλύτως ὕδαι γῇ ξυνίσταται πέτρα. Phaedr. 275. B: δρυὸς καὶ πέτρας ἀκόνειν. Pol. III. 387. A: ἐκ πετρῆς (Hom.). VIII. 544. D: ἡ οἶε ἐκ δρυὸς [ποθεν ἢ ἐκ πέτρας τὰς πολιτείας γίνεσθαι —; Apol. 34. B. (Hom.). Critia 116. B: κατηρεφεῖς αὐτῇ τῇ πέτρᾳ. Phil. 38. C: τὸ παρὰ τὴν

πέτραν τοῦθ' ἐστάναι φανταζόμενον. Phaedr. 229. C: κατὰ τῶν πλησίον πετρῶν ... ὥσαι. Soph. 246. A: ταῖς χερσὶν ἀτεχνῶς πέτρας καὶ δοῦς περιλαμβάνοντες. Pol. X. 611. D: ὄστρεά τε καὶ φύκια καὶ πέτρας (προςπεφυκέναι). Legg. VIII. 838. B: μηδ' εἰς πέτρας τε καὶ λίθους σπείροντας cet. Euthyd. 288. E: οὐδ' εἰ τὰς πέτρας χρυσᾶς ἐπισταίμεθα ποιεῖν. πέτρος, ὁ, lapis, saxum. Ax. 371. E: Σισύφου πέτρος ἀνήνυτος. Legg. VIII. 843. A: πέτρον ... κινεῖν τὸν μέγιστον cet.

πετρώδης, ὁ, ἡ, saxosus. Pol. X. 612. A: γέγηρ καὶ πετρώδη πολλὰ καὶ ἄγρια.

πεττεία, ἡ, calculorum (ap. Lat. duodecim scriptorum) lusus. Legg. VII. 820. E. Pol. VI. 487. C: ὑπὸ πεττείας ... ταύτης τινὸς ἐτέρας. Legg. VII. 820. C: διατριβὴν τῆς πεττείας. Eryx. 395. B: ὥσπερ ἐν τῇ πεττείᾳ εἶναι τοὺς πεττούς. Polit. 299. E: πεττείαν. Phaedr. 274. D: πεττείας τε καὶ κυβείας.

πεττεντιῆς, ὁ, qui calculis ludit. Polit. 292. E: ἄνθρωποι πεττεντιαί. Etiam deus omnia disponens πεττεντιῆς dicitur. Legg. X. 903. D: οὐδὲν ἄλλο ἔργον τῷ πεττεντιῇ λείπεται πλὴν μειατιθέναι cet.

πεττεντικός, ἡ, ὄν, calculis ludendi peritus; fem. calculis ludendi ars, neutr. calculorum lusus et ad calc. lus. pertinens. Pol. I. 333. B: ὁ πεττεντικός. II. 374. C. Gorg. 450. D: οἶον ἡ ἀριθμητικὴ ... καὶ πεττεντικὴ γε καὶ ἄλλαι πολλαὶ τέχναι. Charm. 174. B: ἡ τὸ πεττεντικόν (οἶδε); Alc. I. 110. E: οὐκ οὖν τὰ πεττεντικά γε καὶ τὰ μὴ (ἱκανοὶ διδάξαι οὗτοι).

πεττεύω, calculis ludo. Pol. VI. 487. B: ὑπὸ τῶν πεττεύειν δεινῶν. Alc. I. 110. E. De lucri cup. 229. E: ὥσπερ πεττεύων ἐθέλω σοι ἐν τοῖς λόγοις ἀναθέσθαι ὃ τι βούλει τῶν εἰρημένων.

πεττός, ὁ, calculus. Pol. I. 333. B: εἰς πεττῶν θέσιν. Legg. V. 739. A: καθάπερ πεττῶν ἀφ' ἱερῶν (φορά). Eryx. 395. B: πεττούς.

πέττω, coquo. Pol. II. 372. B: τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες.

πέύκη, ἡ, picea. Legg. IV. 705. C: οὔτε τις ἐλάτῃ ... οὔτ' αὖ πέύκῃ.

πέψις, ἡ, coctio. Locr. 101. A: πέψεσι.

πῆ, quomodo, quatenus vel quorsum. Protag. 353. C: πονηρὰ δὲ αὐτὰ πῆ φασὶ εἶναι; Phaedr. 246. B: πῆ δὴ οὖν θνητὸν τε καὶ ἀθάνατον ζῶον ἐκλήθη πειρατέον εἴπειν. Phaedr. 76. B: πῆ σοι δοκεῖ περὶ αὐτοῦ; Phil. 41. E: πῆ δὴ καὶ πῶς; Pol. VII. 537. E: πῆ μάλιστα; ἔφη. Tim. 49. B: πῶς ... καὶ πῆ cet. Legg. III. 686. B: πῶς οὖν καὶ πῆ διώλετο; 693. B: πῆ δὴ οὖν ποτὲ ἀπώλετο —; al. — Cum vv. motum significantibus est quo (pr. qua via). Polit. 258. E:

μᾶλλον δέ μοι δεῦρο ἔπον. ΣΩ. Πῆ; ΞΕ. Τῷδε. 292. B: τῷδε ἐπόμενος. ΣΩ. Πῆ; Parm. 135. C: πῆ τρέπει ἀγνοομένων τούτων; Pol. II. 365. B: πῆ (codd. nonnulli ποῖ) πορευθεὶς τὸν βίον ὡς ἄριστα διέλθοι. Legg. IX. 862. C: τῷδε ῥέπειν χρη φάναι. ΚΛ. Πῆ; Enclit. πῆ, aliqua ratione; quodammodo. Phaedr. 246. D: κοινοῶνῃκε δέ πῃ μάλιστα τῶν περὶ τὸ σῶμα τοῦ θείου. Theaet. 191. B: ἀλλὰ πῃ δυνατόν. Parm. 163. D: οὐδὲ πῇ μετέχει οὐσίας. Tim. 51. A: μεταλαμβάνον ... ἀπορώτατά πῃ τοῦ νοητοῦ cet. 71. ἴνα ἀληθείας πῇ προσάπτοιτο. al. — Cum v. ἀλλῃ est alio quo pacto. Crat. 427. E: ἡ ἔχεις πῇ ἀλλῇ κάλλιον λέγειν; Conv. 189. C: ἀλλῃ γέ πῇ ἐν νῶ ἔχω λέγειν ἡ ἡ οὐ cet. Pol. V. 459. B. al. — Post coniunctt. εἰ, ἔάν al. est qua (ut Lat. si qua), germ. etwa. Prot. 354. E: εἴ πῃ ἔχετε ἄλλο τι φάναι εἶναι τὸ ἀγαθὸν ἢ τὴν ἡδονήν. Phaedr. 272. C: εἴ τινὰ πῇ βοήθειαν ἔχεις. Theaet. 180. E: ἂν μὴ πῇ ἀμυνόμενοι διαφύγωμεν. Soph. 242. B: μὴ πῇ τεταραγμένοι ὦμεν περὶ ταῦτα. al. Cum pronomm. verti potest fere. Phil. 32. D: ὅτι ταύτῃ πῇ δεῖ διαθρευσθῆναι τὸ νῦν μεταδιωκόμενον. Pol. IV. 433. E: καὶ ταύτῃ ἄρα πῇ ... ἂν ὁμολογοῖτο. I. 351. A: τῷδε πῇ σκέπασθαι al.

πηγαῖος, α, ον, fontanus. Legg. VIII. 845. E: πηγαῖον (ὑδωρ). Critia 113. E: ὑδατα ... πηγαῖα. Id. Legg. VI. 761. B.

πηγῇ, ἡ, fons; trop. i. q. origo, causa. Phaedr. 230. B: ἡ τε αὐτῇ χαριεστάτη ... ῥεῖ cet. 245. C: τοῦτο πηγῇ καὶ ἀρχὴ κινήσεως. 255. C: ἡ τοῦ ρεύματος ἐκείνου πηγῇ cet. Tim. 85. B: πηγῇ πάντων νοσημάτων. Legg. X. 893. D: διὸ δὴ τῶν θανυμασιῶν ἀπάντων πηγῇ γέγονεν. Crat. 402. C: πηγῆς ὄνομα ἐπικεκρυμμένον. D: πηγῆς ἀπείκασμα. Phil. 62. D: ἐπὶ τὴν τῶν ἡδονῶν πηγὴν ἰτέον. Tim. 70. A: πηγὴν τοῦ ... αἵματος. 79. D: οἷον ἐν ἑαυτῷ πηγὴν τινα ἐνοῦσαν πυρός. Legg. III. 690. D: νῦν ... σιτάσεων πηγὴν τινα ἀνευρήκαμεν ἡμεῖς. VII. 808. D: πηγὴν τοῦ φρονεῖν. X. 891. C: οἷον πηγὴν τινα ἀνοήτου δόξης. Legg. I. 636. D: δύο ... αὐταὶ πηγαὶ μεθεῖνται φύσει ῥεῖν. Ax. 371. C: (ἐνθα) πηγαὶ ... ὑδάτων καθαρῶν ῥέουσι. Legg. V. 736. A: ἐκ πολλῶν ... πηγῶν. Critia 111. D: ἐπὶ ταῖς πηγαῖς ταῖς πρότερον οὐαῖς. Legg. VIII. 844. A: πηγὰς φανεράς. 845. E. Menex. 237. E: ἔάν μὴ ἔῃ πηγὰς τροφῆς τῷ γεννωμένῳ.

πήγνυμι, pango, compingo; figo, infigo et defigo; intrans. et pass. conresco; congelo; rigeo, obrigesco. Tim. 62. B: πήγνυσι. 46. D: πήγνυντα τε καὶ διαχέοντα. Pol. VII. 530. D: ὡς πρὸς ἀστρονομίαν ὄμματα πέπηγεν (oculus defixus habet) cet. X. 605. A: (ὅτι οὐ) ἡ σοφία αὐτοῦ τούτῳ ἀρέσκειν πέπηγεν (in eo defixa est ut huic placere studeat). Tim. 77. C: μόνιμον ... πέπηγε (obriguit). 58. E: τὸ ... πεπηγός. 59. A. Pol. IV. 436. D: ἐν τῷ αὐτῷ πήξαντες τὸ κέντρον. Legg. VII. 817. C: σιγῆς τε πήξαντας κατ' ἀγοράν. cet. Polit.

287. E: οὐ γὰρ ἐπὶ γενέσεως αἰτία πηγνυνται (v. αἰτίαι πηγνυνται). Tim. 82. D. 85. D. Phaed. 118: οἱ ψύχοιτό τε καὶ πηγνυτο (Cl. πηγνύτο). Tim. 85. E: πηγνυμένη. 49. B: πηγνύμενον (ὑδωρ). 59. B: τὸ μὲν (γένος) ... χρυσὸς ... ἐπάγη. Pol. VII. 530. D: ὡς πρὸς ἐναρμόνιον φερόν ὅτα παρῆναι. Def. 411. C: μυελὸς ὑπὸ θερμοῦ παγείς. Phaedr. 246. C: ψυχὴ καὶ σῶμα παγόν. Tim. 59. E. 82. D: παγέντος. 87. A: οὕτω κακῶς παγόντων.

πηδάλιον, τό, gubernaculum. Hipp. min. 374. E: οἶον πηδάλιον cet. Crat. 390. D: ποιῆσαι πηδάλιον, ἐπιστατοῦντος κυβερνήτου. Pol. VI. 488. C: ὅπως ἂν σφίσι (al. ἂν σφισι) τὸ πηδάλιον ἐπιτρέψῃ. Polit. 272. E: οἶον πηδαλίων οἴακος ἀφέμενος. 273. D. De lucr. cup. 226. B: ἰστία καὶ πηδάλια. Clit. 408. B: καθάπερ πλοίου, παραδόντι (v. παραδιδόναι) τὰ πηδάλια τῆς διανοίας ἄλλω.

πήδησις, ἡ, trepidatio. Legg. VII. 791. A: γαλήνην ... τῆς περὶ τὰ τῆς καρδίας χαλεπῆς γενομένης ἐκάστων πηδήσεως. Tim. 70. C: τῇ πηδήσει τῆς καρδίας.

πηδῶ, salio; mico; trepido. Conv. 215. E: ἡ ... καρδία πηδᾷ. Id. Ion. 535. C. Legg. II. 672. C: ἀτάκτως ... πηδᾷ. 664. E: (ὡς ἡ φύσις ... τῶν νέων) φθέγγοιτο ... αἰεὶ ἀτάκτως καὶ πηδῶ. 673. C: τὸ κατὰ φύσιν πηδᾶν εἰθίσθαι πᾶν ζῶον. Phaedr. 251. D: πηδῶσα οἶον τὰ σφύζοντα. Tim. 70. D: πηδῶσα εἰς ὑπεῖκον. Ep. VII. 341. C: οἶον ἀπὸ πυρὸς πηδήσαντος ἔξαφθὲν φῶς.

πηκτίς, ἡ, instrumentum musicum. Pol. III. 399. C: τριγώνων ... καὶ πηκτίδων ... δημιουργοὺς οὐ θροέψομεν.

πηκτός, ἡ, ὄν, concretus. Locr. 99. C: ὑδωρ ... τὸ μὲν ῥυτόν, τὸ δὲ πακτόν. Ib. πακτῶ. Tim. 59. C: τῶν λαμπρῶν πηκτῶν τε ... ὑδάτων.

πηλίκος, η, ον, quantus. Men. 82. D: πηλίκη τις ἔσται ἐκείνου ἡ γραμμὴ ἐκάστη. 85. A: πηλίκον τί ἐστί τοῦτο τὸ χωρίον. 83. E: πηλίκην τινὰ φῆς αὐτὴν εἶναι.

πηλὸς, ὁ, lutum, coenum. Phaed. 110. A: πηλὸς ἀμήχανος. Theaet. 147. A: πηλὸς ὁ τῶν χυτρώων cet. Parm. 130. C: πηλὸς καὶ ῥύπος cet. Phaed. 111. D: ὑγροῦ πηλοῦ. 113. A. Theaet. 147. A: Tim. 25. D. Pol. II. 363. D: εἰς πηλὸν τινα κατορύττουσιν ἐν Ἄιδου. Critia 108. E.

πηλώδης, ὁ ἡ, lutulentus. Phaed. 113. B: χωρεῖ ... θολερός καὶ πηλώδης.

πημα, τό, pernicies. Ion. 538. D. (Hom.).

πημαίνω, damno afficio. Legg. IX. 862. A: εἴ τίς τινὰ τι πημαίνει μὴ βουλόμενος. XI. 932. E: ὅσα τις ἄλλος ἄλλον πημαίνει φαρμακοῖς. 933. E: ὅσα τις ἂν ἕτερος ἄλλον πημήνῃ. Pol. II. 364. C: ἐάν τιν' ἐχθρόν πημήναι ἐθέλῃ. Legg. XI. 933. E: τῷ πημανθέντι.

πηνίκα, qua hora, quam mane. Crit. init. πηνίκα μάλιστα;

πῆξις, ἡ, *solidatio*. Polit. 280. D: τὰς τῶν θυρωμάτων πῆξεις. **concretio*. Phil. 32. A: ῥίγους ἢ μὲν παρὰ φύσιν τοῦ ζώου τῆς ὑγρότητος πῆξις λύπη.

πηρῶ, *debilito*. Phaedr. 257. A: τὴν ἐρωτικὴν μοι τέχνην ... μῆτε ἀφέλῃ μῆτε πηρώσεως δι' ὀργήν.

πήρωσις, ἡ, *mutilatio*. Legg. IX. 874. E: πηρώσεις ἐκ τραυμάτων. XI. 925. E: σωμάτων νοσήματα καὶ πηρώσεις.

πηχυαῖος, α, ον, *cubitalis*. Phaed. 96. E: τὸ δίπηχυν τοῦ πηχυαίου μεῖζον εἶναι cet. 101. B.

πήχυς, ὁ, *cubitus*. Tim. 75. A: τὰ τε τῶν βραχιόνων ὅσα καὶ τὰ τῶν πήχεων. **cubitum* (Elle). Alc. I. 126. D: περὶ σταθμῆς καὶ πήχεως ὁπότερον μεῖζον.

πιαίνω, *sagino*. Legg. VII. 807. A: (ἄρα) ἐν τρόπῳ βροσκήματος ἕκαστον παινόμενον αὐτῶν δεῖ ζῆν;

πιέζω, *premo*. Phaed. 117. E: σφόδρα πιέσας αὐτοῦ τὸν πόδα. **firme comprehendo vel teneo*. Legg. XII. 965. D: οἷόνπερ σφόδρα πιέσαντες μὴ ἀνῶμεν. — Ut Lat. *premo est etiam refello vel redarguo*. Crat. 409. A: τοῦτο ... τὸ ὄνομα φαίνεται τὸν Ἀναξαγόραν πιέζειν.

πίειρα, adj. fem., *pinguis*. Critia 111. B: τῆς γῆς ὅση πίειρα καὶ μυαλή. C: πεδία πλήρη γῆς πιείρας.

πιθανολογία, ἡ, *probabilitas*. Theaet. 162. E: εἰ ἀποδέξεσθε πιθανολογία τε καὶ εἰκόσι περὶ τεκλικούτων λεγομένους λόγους.

πιθανός, ἡ, ὄν, *persuadens; fidem habens; in re pos. ad persuadendum accommodatus; probabilis, verisimilis*. Phaed. 88. D: σφόδρα πιθανὸς ὢν, ὃν ὁ Σωκράτης ἔλεγε λόγον. Legg. II. 663. B. Critia 110. D: τὸ περὶ τῆς χώρας ἡμῶν πιθανὸν καὶ ἀληθὲς ἐλέγετο. Legg. III. 677. A: πανὺ μὲν οὖν πιθανὸν τὸ τοιοῦτον πᾶν παντί. Phaedr. 269. D: τὴν τοῦ τῷ ὄντι ῥητορικοῦ τε καὶ πιθανοῦ τέχνην. 272. D. Legg. VIII. 836. C: τάχ' ἂν χρῶτο πιθανῶ λόγῳ. Gorg. 458. E: ὥστ' ἐν ὅχλῳ πιθανὸν εἶναι. Conv. 223. A: ὡς ... πιθανὸν λόγον εὖρεν ὥστε cet. Legg. VII. 791. B: ταῦτα ... πιθανὸν λόγον ἔχει τινά. Ep. VII. 346. A. Gorg. 493. A: διὰ τὸ πιθανόν τε καὶ πιστικόν. Theaet. 178. E. Polit. 287. D: εἰρηκέναι τι πιθανόν. Legg. X. 886. E: εἰς τὸ πιθανὸν περιπεπεμμένα. VI. 782. D: πιστεῖσθαι πιθανά. Pol. VIII. 568. C: καλὰς φωνὰς ... καὶ πιθανὰς μισθωσόμενοι. Gorg. 457. A: ὥστε πιθανώτερος εἶναι ἐν τοῖς πληθεσιν ἐμβραχὺ περὶ ὅτου ἂν βούληται. 459. A. Phaed. 69. E: εἴ τι ... ὑμῖν πιθανώτερός εἰμι ἐν τῇ ἀπολογίᾳ ἢ τοῖς Ἀθηναίων δικασταῖς, εὖ ἂν ἔχοι. Epin. 981. A: τὸ γε πρῶτον ... πιθανώτερον ἂν εἴη σχεδὸν ὑπερηγμένον. Crat. 399. E: δοκῶ ... μοί τι καθορᾶν πιθανώτερον τούτου τοῖς ἀμφὶ Εὐθύφρονα. De lege 318. E: καίτοι γε πιθανώτεροί εἰσιν ἢ σύμπαντες οἱ τραγωδοποιοί. Ax. 369. D: καὶ πιθανωτέρους τούτων λόγους ... κροτήσης. Legg. II. 665. D: τὸ

ἄριστον τῆς πόλεως ... φρονήσσει (*prudencia*) πιθανότατον ὃν τῶν ἐν τῇ πόλει. Gorg. 479. C: ὅπως ἂν ὦσιν ὡς πιθανώτατοι λέγειν.

πιθανότης, ἡ, *probabilitas*. Legg. VIII. 839. D: βούλεσθε ἐμὴν πειραθῶ τινὰ λόγον ἐχόμενον πιθανότητος εἰπεῖν τινός; XII. 949. B: πιθανότητος χάριν. Crat. 402. A: οἶμαι μέντοι τινὰ πιθανότητα ἔχον. Legg. X. 887. B.

πιθανουργικός, ἡ, ὄν, *persuadendi vim habens*. Soph. 222. D: τῆς ... πιθανουργικῆς. C: πιθανουργικὴν τινα μίαν τέχνην προσειπόντες.

πιθανῶς, *ad persuadendum apposite; probabiliter*. Phaedr. 269. C: τὸ δ' ἕκαστα τούτων πιθανῶς λέγειν *cet.* Apol. 17. A: οὕτω πιθανῶς ἔλεγον. 23. E. Gorg. 456. C: οὐ γὰρ ἔστι περὶ οὗτου οὐκ ἂν πιθανώτερον εἴποι ὁ ῥητορικός ἢ ἄλλος *cet.* Phaed. 63. B: πιθανώτερον ἀπολογήσασθαι ἢ *cet.*

πίθηκος, ὁ, *simia*. Hipp. mai. 289. B: ὅτι ἀνθρώπων ὁ σοφώτατος πρὸς θεὸν πίθηκος φανείται καὶ σοφία καὶ κάλλει *cet.* Pol. IX. 590. B: ἀντὶ λέοντος πίθηκον γίνεσθαι. X. 620. C: πίθηκον ἐνδυομένην. Lach. 196. E.

πίθος, ὁ, *dolium*. Gorg. 493. E: ὡς τετραγώνος εἶη πίθος. Lach. 187. B: ἐν πίθῳ ἡ κεραμεία γιγνομένη. Gorg. 493. A: τοῦτο ... ὠνόμασε πίθον. B: εἰς τὸν τετραγώνον πίθον. D: εἰ δεῖν ἀνδροῖν ἐκατέρῳ πίθοι πολλοὶ εἶεν. Pol. II. 379. D. (Hom.).

πικραίνομαι, *exacerbor*. Legg. V. 731. D: μὴ ... πικραϊνόμενον διατελεῖν.

πικρός, ὁ, ὄν, *amarus; trop. acerbus, molestus*. Gorg. 485. B: πικρόν τί μοι δοκεῖ χοῦμα εἶναι. Conv. 186. D. Tim. 83. A: πικρόν ὃν παντὶ χαλεπὸν προσπίπτει τοῦ σώματος. Legg. IV. 705. A: ἀλμυρόν καὶ πικρόν γειτόνημα. Tim. 83. B: τοῦ πικροῦ. Phil. 46. C: τὸ ... λεγόμενον πικρῷ γλυκὺ μεμιγμένον. Theaet. 159. E: πικρόν (οἶνον). Legg. III. 691. A: διὰ ... ἀμουσίαν τὴν πικράν. VIII. 843. C: χαλεπὴν καὶ σφόδρα πικράν γειτονίαν. XI. 935. A: πικράν τοῦ θυμοῦ χάριν ἀποδεχομένος. Lys. 215. E: τὸ ... πικρόν γλυκέος (ἐπιθυμεῖν). Tim. 86. E: πικροὶ καὶ χολώδεις χυμοί. Theaet. 166. E: ὅτι τῷ ... ἀσθενοῦντι πικρὰ φαίνεται ἃ ἔσθιει καὶ ἔστι. Tim. 65. D. Gorg. 522. B: λέγοντα πικροὺς λόγους. Ep. VII. 336. B: εἰς ὕστερον ἀποτελεῖ καρπὸν τοῖς γεννήσασι πικρότατον. Pol. VIII. 569. C: τὴν χαλεπωτάτην τε καὶ πικροτάτην δούλῳ δουλείαν μεταμπισχόμενος. Gorg. 522. A: πικρότατα πώματα διδούς.

πικρότης, ἡ, *amaritudo*. Tim. 83. B: ἡ πικρότης ... βαρεῖσα αἷματι. Theaet. 159. E: αἰσθησὶν πικρότητος. Tim. 65. E: ἀνευ πικρότητος τραχείας. 71. B. C. 83. B. Theaet. 159. E: πικρότητα. Tim. 82. E: χρώμασι καὶ πικρότησι (ν. πυκνότησι) ποικιλλόμενον.

πίλησις, ἡ, *densatio, coarctatio*. Tim. 58. B: ἡ ... τῆς

πilhσeως ξhνoδoς τὰ σμικρὰ εἰς τὰ τῶν μεγάλων διάκενα ξυνωθεῖ. 76. C: πυκνότερον τῇ πilhσει τῆς ψύξεως. Sensus coner. quod e lana coacta confectum est. Legg. VIII. 849. C: ἡ καὶ πάσης ἐσθήτης ἢ πλοκῆς ἢ πilhσεως ἢ τινων ἄλλων τοιούτων.

πilhτικός, ἡ, ὄν, fem. lanae cogendae ars. Polit. 280. C: τὴν ... πilhτικὴν.

πilhτός, ἡ, ὄν, e lana coacta factus. Tim. 74. B: τὰ πilhτὰ ... κτήματα.

πιλίδιον, τό, pileolus vel pileus (germ. Filzhut). Pol. III.

406. D: πιλίδια ... περὶ τὴν κεφαλὴν περιτιθεῖς.

πίλναμαι, accedo. Conv. 195. D. (Hom.).

πίλος, ὁ, pr. pilus; in univ. quod coactum est (germ. Filz). Legg. XII. 942. D: τὴν τῶν οἰκείων ἀπολλύντας πῖλον τε καὶ ὑποδημάτων (int. pilos et callum) γένεσιν καὶ φύσιν. Conv. 220. A: ἐνεπιγμένων τοὺς πόδας εἰς πῖλους καὶ ἀρακίδας.

πίμπλημι, impleo. Gorg. 493. E: πιμπλάναι αὐτά. Pol. IX. 586. B: οὐδὲ τὸ στέγον ἐαυτῶν πιμπλάντες. IV. 442. A: τῷ πίμπλασθαι τῶν περὶ σῶμα καλουμένων ἡδονῶν. Ep. VII. 335. B. Pol. X. 606. A: τοῦτο τὸ ὑπὸ τῶν ποιητῶν πιμπλάμενον καὶ χαῖρον. Phaedr. 248. C: λήθης τε καὶ κακίας πλησθεῖσα. Pol. IX. 571. C: ἡ σίτων ἢ μέθης πλησθέν.

πινάκιον, τό, tabula. Legg. VI. 753. C: εἰς πινάκιον γράψαντα. Ib. τῶν πινάκιων. Ib. pro v. πινάκων Par. A. c. al. πινακίων.

πίναξ, ὁ, tabula. Critia 120. C: ἐν χρυσῷ πίνακι γράψαντες. Pol. VI. 501. A: λαβόντες ... ὥσπερ πίνακα πόλιν τε καὶ ἥθη ἀνθρώπων.

πίνω, bibo. Conv. 212. D: ὅτι οὐ πίνομεν. Euthyd. 299. E: ὅτι καὶ πίνουσιν ἐκ τῶν ἐαυτῶν κρανίων κεχρυσωμένων. Men. 95. D: πῖνε (Theogn.). Conv. 176. B: τίνι τρόπῳ ἂν ὥς ῥᾶστα πίνομεν. Euthyd. 280. C. Theaet. 159. C: οἶαν ... οἶνον πίνω ὑγιαίνων. Gorg. 494. C: διψῶντα πίνειν. Conv. 176. C: ὑμεῖς οἱ δυνατώτατοι πίνειν. 211. D: μήτε ἐσθίειν μήτε πίνειν. Pol. III. 417. A: οὐδὲ πίνειν ἐξ ἀργύρου ἢ χρυσοῦ. Legg. VI. 775. B: πίνειν ... εἰς μέθην. Gorg. 467. C: οἱ τὰ φάρμακα πίνοντες παρὰ τῶν ἱατρῶν. Legg. VI. 761. B: πίνουσαι. Crat. 406. C: τῶν πινόντων τοὺς πολλούς. Conv. 176. E: οὕτω πίνοντας πρὸς ἡδονήν. Pol. VI. 488. C. Phaed. 117. C: ὥς ... εἰδομεν πίνοντά τε καὶ πεπωκότα. Lys. 219. E: κώνειον πεπωκότα. Prot. 347. E: καὶ πᾶν πολὺν οἶνον πῖωσιν. Gorg. 456. B: φάρμακον πιεῖν. 503. A: διψῶντα πιεῖν. Pol. III. 406. A: τῇ δούσῃ πιεῖν. X. 621. A. III. 406. D: παρὰ τοῦ ἱατροῦ φάρμακον πιών. Critia 120. B. Prot. 314. A: πιόντα ἢ φαγόντα. Pol. X. 621. A. III. 408. B: κνηεῶνα πιόντες. Phaed. 116. E: δειπνήσαντάς τε καὶ πιόντας εὐ μᾶλα. —

Verb. Legg. II. 674. B: ἐν οἷς ... οὐ ποτίος οἶνος. Prot. 314. A: ὅ τι τε ἐδεστέον ἢ ποτέον cet. Conv. 213. E. Crit. 47. B.

πιπράσκω, vendo. Soph. 224. A: πιπρασκομένην (μουσικήν). Phaed. 69. B: μετὰ τούτου ὠνοίμετά τε καὶ πιπρασκόμενα. Legg. VIII. 849. B: ὣν δεῖ πραθῆναι τὸ μέρος cet. 850. A: τὸ ... ὠνηθῆν ἢ πραθῆν. Er. VII. 347. D: πραθείας. Legg. XI. 915. E: περὶ τῶν μὴ πραθέντων κατὰ τὰ νῦν λεγόμενα. — Verb. Legg. VIII. 849. C: ὅσα πρατέα ἐκάστοις ἢ ὠνητέα ... τοῖς δεομένοις.

πίπτω, cado, decido, etiam incido; labor, ruo. Pol. X. 619. E: (εἰ) ὁ κληῖρος αὐτῷ τῆς αἰρέσεως μὴ ἐν τελευταίοις πίπτοι. Phaed. 83. D: ὥστε ταχὺ πάλιν πίπτειν εἰς ἄλλο σῶμα. Euthyd. 288. A: πίπτειν (ὁ λόγος). Hipp. min. 374. A: ἐν πάλλῃ τὸ πίπτειν. Ib. ὁ ἐκὼν πίπτων (παλαιστής). Legg. IV. 709. A: ξυμφοραὶ παντοῖαι πίπτουσai. Def. 416: τῶν ὑπὸ τὸ αὐτὸ γένος κατὰ τινα διαφορὰν πιπιόντων. Locr. 100. B: τὰς ... ὑπ' ἀντίλαψιν μὴ πιπτούσας (κινάσις). Phil. 22. E: ἔμοιγε δοκεῖ νῦν ... ἡδονὴ σοι πεπτωκέναι (prostrata esse). Pol. X. 604. C: πρὸς τὰ πεπτωκότα (prout taha ceciderint) τίθεσθαι τὰ αὐτοῦ πράγματα. Lach. 181. B: ὀρθῇ ἂν ἡμῶν ἡ πόλις ἦν καὶ οὐκ ἂν ἔπεσε τότε τὸ τοιοῦτον πτώμα. Legg. VIII. 840. D: διὰ κἀκὴν ... τὴν τῶν πολλῶν εἰς ἀπορίαν ἐπίσομεν. Phaedr. 248. C: (ὅταν) ἐπὶ τὴν γῆν πέσῃ. Phaed. 100. E: τούτου ἐχόμενος ἡγοῦμαι οὐκ ἂν ποτε πεσεῖν. 109. E: πρὸς τὸ μὴ πεσεῖν. Legg. III. 701. D: ἀπὸ τινος ὄρου πεσεῖν. Menex. 244. C: ἀνθ' ὧν ἡμεῖς τὰ κείνων ἐκούλυσαμεν πεσεῖν. Pol. III. 399. B: ἢ εἰς τινα ἄλλην ξυμφορὰν πεσόντος. Theaet. 174. A: πεσόντα εἰς φοῖα. Pol. X. 617. E: τὸν ... παρ' αὐτὸν πεσόντα (κληῖρον). Legg. IX. 862. B: τὸ πεσὸν ὑπὸ τοῦ πάλιν ἐξορθοῦντα. Phaedr. 250. A: αἱ δεῦρο πεσοῦσαι ἐδιδιγύχσαν. Euth. 14. D: ὥστε οὐ χαμαὶ ποτε πεσεῖται ὅτι ἂν εἴπῃς. Sensu activo positum, ut verti possit iacere (i. q. spargere), reperitur. Polit. 272. E: τοσαῦτα εἰς γῆν σπέρματα πεσοῦσης (τῆς ψυχῆς).

πιστευτικός, ἢ, ὄν, fidem efficiens. Gorg. 455. A: ἡ ῥητορικὴ ... πειθοῦς δημιουργός ἐστι πιστευτικῆς, ἀλλ' οὐ διδασκαλικῆς cet.

πιστευτικῶς cum v. ἔχειν, confidere. Hipp. min. 364. A: εἴ τις ... οὕτως ἀφόβως τε καὶ πιστευτικῶς ἔχων τῷ σώματι ἔρχεται αὐτόσε ἀγωνιούμενος.

πιστεύω, fidem habeo; credo; confido. Phaedr. 243. E: τοῦτο μὲν πιστεύω cet. Gorg. 524. A: ἃ ἐγὼ ἀκηκοὺς πιστεύω ἀληθῆ εἶναι. Pol. IV. 439. E. Polit. 264. C: πιστεύεις εἶναι. Crat. 399. A: τῇ τοῦ Εὐθύφροτος ἐπιπνοίᾳ πιστεύεις. 425. B: οὐ πιστεύεις αὐτῷ οἷος τ' ἂν εἶναι ταῦτα οὕτω διαλέσθαι. Conv. 207. C. Legg. V. 742. C: ὅτῳ μὴ τις πιστεύει. Alc. I. 123. E: τί οὖν ποτ' ἔστιν ὅτῳ πιστεύει τὸ μειράκιον; Legg. VII. 798. D: τοῖς ἔμπροσθεν λόγοις πι-

στεύομεν —; VI. 777. A: οἱ μὲν πιστεύουσί τε οὐδὲν γένει οἰκετῶν cet. Phil. 13. A: ὥστε τούτῳ γε τῷ λόγῳ μὴ πιστεύε cet. Demod. 385. C: ὅτι ταχέως καὶ τοῖς τυχοῦσιν ἀνθρώποις λέγονσι πιστεύοι. Legg. VIII. 850. B: (ἐὰν) πιστεύῃ πείσειν βουλὴν καὶ ἐκκλησίαν. Phaed. 83. A: πιστεύειν ... μηδενὶ ἄλλῳ ἀλλ' ἢ αὐτὴν αὐτῇ. Parm. 141. E: εἰ δεῖ τῷ τοιῷδε λόγῳ πιστεῦναι. Legg. VI. 776. E. Gorg. 527. E: ὧ σὺ πιστεύων ἐμὲ παρακαλεῖς. Legg. XI. 915. E: πιστεύων πρὸς ὃν ἂν ἀλλάττηται. Alc. I. 123. C. Pol. X. 603. A: τὸ μέτρω γε καὶ λογισμῷ πιστεύον. V. 450. D: πιστεύοντος ... ἐμοὶ ἐμοὶ εἶδέναι ἃ λέγω cet. Phil. 57. D: σοὶ ... πιστεύοντες. Demod. 382. E: διότι ἐπίστευε τῷ κατηγοροῦντι. Theaet. 144. E: πότερον εὐθὺς ἂν ἐπιστεύομεν —; Lach. 186. D: εἰ μὴ αὐτοῖς ἐπίστευον ἱκανῶς εἶδέναι. Prot. 348. E: οὕτω πεπιστευκας σαντῷ ὥστε cet. Gorg. 454. D: πεπιστευμέναι. Legg. I. 635. E. Crat. 440. C: πεπιστευκότα ἐκείνοις. Alc. II. 146. A: ἄτε ... ἄνευ νοῦ δόξῃ πεπιστευκότα. Gorg. 454. E: οἱ πεπιστευκότες. Demod. 383. A: ἐπίστευες. Apol. 18. C: ἐν ἧ (ἡλικίᾳ) ἂν μάλιστα ἐπιστεύσατε. Alc. II. 147. E: πιστεύοιμεν. Men. 91. D: ἐγὼ ... οὐκ ἔχω ὅπως σοι πιστεύσω. Pol. X. 603. B: μὴ ... τῷ εἰκότι μόνον πιστεύσωμεν ἐκ τῆς γραφικῆς. Phaed. 89. D: ἐκ τοῦ σφόδρα τινὶ πιστεῦσαι ἄνευ τέχνης. Pol. VII. 527. D: χαλεπὸν πιστεῦσαι. Epin. 983. A: πιστεῦσαι ἄξιον. 980. C: πιστεύσας τοῖς θεοῖς. Ep. VII. 332. A: οὐκ ἀδελφοῖς πιστεύσας. Gorg. 512. E: πιστεύσαντα ταῖς γυναῖξιν. Phaed. 87. E. Legg. III. 682. C: πιστεύσαντες οὐ σφόδρα ὑψηλοῖς τισὶ λόφοις. VI. 771. C. Phaed. 88. C: τινὶ οὖν ἔτι πιστεύομεν λόγῳ; Legg. VI. 782. D: πιστεύεσθαι πιθανά. Lach. 181. B: ὑπ' ἀνδρῶν ἀξίων πιστεύεσθαι. Ep. I. 309. A: δικαίων τὴν ἡμετέραν ἀρχὴν πεπιστευμένος πάντων μάλιστα (*prae reliquis omnibus mihi commissum, int. imperium*). Legg. I. 636. D: ἐπειδὴ παρὰ Διὸς αὐτοῖς οἱ νόμοι πεπιστευμένοι ἦσαν γεγονέναι. — Verb. Tim. 40. E: τῷ νόμῳ πιστευτέον. Demod. 386.

πιστικός, ἡ, ὄν, *fidei faciendae peritus*. Gorg. 455. A: οὐδ' ἄρα διδασκαλικὸς ὁ ῥήτωρ ἐστὶ ... ἀλλὰ πιστικός μόνον. πίστις, ἡ, *fides; fiducia; etiam promissum*. Gorg. 454. D: μάθησις καὶ πίστις. Def. 415. D: δόμα μετὰ πιστέως. Phaedr. 275. A: διὰ πίστιν γραφῆς. Critia 117. D: τοῖς ... πάντων διαφέρουσι πρὸς πίστιν. Legg. XII. 966. C: τὸ πᾶσαν πίστιν λαβεῖν τῶν οὐσῶν περὶ θεῶν. D: ὅτι δὴ ἔστον τῷ περὶ θεῶν ἄγοντε εἰς πίστιν. III. 701. C: ὅρκων καὶ πίστειν. Phaedr. 256. D: πίστεις τὰς μερίστας ἡγουμένῳ ἀλλήλοιν δεδωκέναι τε καὶ δεδέχθαι. Critia 119. D: πίστεις ἀλλήλοις τοιάσδε ἐδίδουσαν πρότερον. **probatio* (id quo aliquid probabile redditur). Phaed. 70. B: τοῦτο ... ἴσως οὐκ ὀλίγης παραμυθίας δεῖται καὶ πίστειος. Phil. 59. C: πίστειος

χάριν. **fides*, *fere* i. q. *persuasio* (germ. *Glaube*). Pol. VI. 505. E: οὐδὲ πίστει χρῆσασθαι μονίμῳ. 511. E: τῷ τρίτῳ ... πίστιν ἀπόδος. VII. 534. A: δευτέραν δὲ διάνοιαν, τρίτην δὲ πίστιν καὶ εἰκασίαν τεiάροτην. Ib. (τοῦτο) ἐπιστήμην πρὸς πίστιν καὶ διάνοιαν πρὸς εἰκασίαν. Tim. 29. C: ὅτι ... πρὸς γένεσιν οὐσία, τοῦτο πρὸς πίστιν ἀλήθεια. 37. B: δόξαι καὶ πιστεῖς γίνονται βέβαιοι καὶ ἀληθεῖς. Etiam verti potest *informatio* (germ. *Vorstellung*). Pol. X. 601. E: ὁ ... ποιητὴς πίστιν ὁρθὴν ἔξει περὶ κάλλους τε καὶ πονηρίας ... ὁ δὲ χρώμενος ἐπιστήμην.

πιστός, ἡ, ὄν, *fidus*, *fidelis*; *certus*. Legg. I. 630. A: πιστὸς ἀνὴρ (Theogn.). B: πιστὸς ... καὶ ὑγιὲς ἐν στάσεσιν. V. 730. C. Crat. 437. B: τὸ πιστόν ἰσῶν παντάπασι σημαίνει. Tim. 49. B: ὥστε τινὲ πιστῷ καὶ βεβαίῳ χρῆσασθαι λόγῳ. Phaed. 89. D: πιστόν τὸν ἄνθρωπον. Tim. 52. B: μόγις πιστόν. Ep. VII. 336. D: μήτε οἶσθεαι πιστόν ἂν τι καὶ ὑγιὲς πρᾶξαι ποτε. X. 358. C: τὸ ... βέβαιον καὶ πιστόν καὶ ὑγιὲς. Pol. VIII. 567. D: τίνες οὖν οἱ πιστοί; Ep. VII. 325. D: ἄνευ φίλων ἀνδρῶν καὶ ἐταίρων πιστῶν. Pol. VIII. 568. A: εἰ τοιοῦτοις φίλοις τε καὶ πιστοῖς ἀνδράσι χρῆται. VI. 503. C: οἷς (ἡθεσιν) ἂν τις μᾶλλον ὥς πιστοῖς χρῆσασθαι. Phaedr. 233. D: οὐτ' ἂν πιστοὺς φίλους ἐκεκτῆμεθα. Demod. 386: πιστοὺς νομίζειν. Pol. VIII. 567. D: τοσοῦτω πλεόνων καὶ πιστοτέρων δορυφόρων δεήσειται. Critia 117. D: τοῖς ... πιστοτέροις. Pol. VIII. 567. E: ἐπεὶ τοὶ καὶ πιστότατοι αὐτῷ οὗτοί εἰσιν. **probabilis*, *credibilis*. Critia 111. A: πῶς ... τοῦτο πιστόν —; Phaed. 107. B: εἰ πισταὶ ὑμῖν εἰσὶν (αἱ ὑποθέσεις). Demod. 386: πῶς οὐχ ὁμοίως τὰ λεγόμενα πιστὰ εἴη ἂν ἢ ἄπιστα; Ib. οἱ δ' οὐ πιστὰ ἡγρήσονται. Ep. II. 314. B: πιστότατα. **confidens*. Legg. VII. 824: νυκτερευτὴν ... κυσὶ (ἄρκυοι?) καὶ πλέκταις (πλεκταῖς?) πιστόν.

πιστότης, ἡ, *fides*. Legg. I. 630. C: πιστότης ἐν τοῖς δεινοῖς (Theogn.).

πιστῶς, *certo*. Epin. 983. E: πιστῶς θεῖα φαίνεσθαι γεγονέναι τὰ τοιαῦτα ξυμπαντα.

πίστωσις, ἡ, *confirmatio*. Legg. XII. 943. C: μήτε μαρτύρων πιστώσεις λόγων.

πίττα, ἡ, *pix*. Tim. 60. A. Locr. 99. C: πίσσα.

πίτυς, ἡ, *pinus*. Legg. IV. 705. C: πίτυν.

πίων, ὁ, ἡ, *pinguis*. Polit. 309. B: πίονί τε καὶ μαλακῷ ... διανήματι προςχρωμένως. Pol. IV. 422. C: πλουσιόιν δὲ καὶ πίοινοιν. D: προβάτοις πίσσί τε καὶ ἀπυλοῖς.

πλάγιος, α, ον, *obliquus*, *transversus*. Pol. X. 598. A: ἔαν τε ἐκ πλαγίου αὐτὴν θεᾷ ἑάν τε καταντικρὺ cet. Ion. 536. A. Charm. 155. C: τὸν δὲ πλάγιον κατεβάλομεν. Tim. 39. A: κατὰ τὴν θάτερον φορὰν πλάγιαν οὖσαν. 63.

Ε: πλάγια καὶ πάντως διάφορα πρὸς ἄλληλα. 43. Ε: τοτὲ δὲ πλαγίας, τοτὲ δ' ὑπτίας. Critia 118. Ε. Theaet. 194. Β: εἰς πλάγια δὲ καὶ σκολιά. Critia 112. Β: ὑπ' αὐτὰ τὰ πλάγια αὐτῆς (τῆς ἀεροπόλεως).

πλάζομαι, *erro*. Locr. 97. Α: πολλοὶ ... τῶν πλαζομένων (*antec. τῶν ἀπλανέων, inerrantium, int. stellarum*). Id. 99. Ε.

πλάνη, ἡ, *error*. Phaed. 81. Α: πλάνης καὶ ἀνοίας ... ἀπηλλαγμένη. Pol. VI. 505. C: μὴν μὴ τι ἐλάττονος πλάνης ἐμπλεῖσι τῶν ἐτέρων; Hipp. min. ad fin. 'εἰ μὴδὲ παρ' ὑμῶς ἀφικόμενοι παυσόμεθα τῆς πλάνης. Soph. 245. Ε: μείζω καὶ χαλεπωτέραν φέρον ... πλάνην. Pol. IV. 444. Β: τὴν τοῦτων ταραχὴν καὶ πλάνην εἶναι. X. 602. C: διὰ τὴν περὶ τὰ χρώματα αὐτὴν πλάνην τῆς ὄψεως. Tim. 40. Β: τὰ ... τροπόμενα καὶ πλάνην τοιαύτην ἴσχοντα. Apol. 22. Α. Ep. VII. 350. D: τὴν περὶ Σικελίαν πλάνην καὶ ἀτυχίαν. Tim. 39. C: οὐκ ἴσασι χρόνον ὄντα τὰς τούτων πλάνας. **digressio, libera expositio vel disputatio*. Parm. 136. Ε: ἀνευ ταύτης τῆς διὰ πάντων διεξόδου τε καὶ πλάνης. Legg. III. 683. Α: νῦν οὐν τοσόνδε πλεονεκτοῦμεν τῇ πλάνῃ τοῦ λόγου. Parm. 135. Ε: ὅτι οὐκ εἶας ἐν τοῖς ὀρωμένοις οὐδὲ περὶ ταῦτα τὴν πλάνην ἐπισκοπεῖν.

πλανήτης, ὁ, *peregrinator*. Pol. II. 371. D: τοὺς δὲ πλανήτας ἐπὶ τὰς πόλεις ἐμπέρους (καλοῦμεν).

πλανητός, ἡ, ὅν, *errans, vagans*. Pol. V. 479. D: τῇ μεταξὺ δυνάμει τὸ μεταξὺ πλανητὸν ἀλίσκόμενον. Tim. 19. Ε: ἅτε πλανητὸν ὃν κατὰ πόλεις οἰκῆσεις τε ἰδίας. 38. C: ἐπίκλην ἔχοντα πλανητὰ (sic Par. A. al. Vulg. πλάνητες). Epin. 986. Β: μία δὲ τῶν πλανητῶν (sic Par. A. al. Vulg. πάντων) ἄστρον. Legg. VII. 821. Β: ἐπονομάζοντες πλανητὰ αὐτά.

πλάνος, ὁ, *error*. Phaed. 79. D: πέπνυται ... τοῦ πλάνου. **digressio, expositio*. Ep. VII. 344. D: τοῦτω ... τῷ μύθῳ τε καὶ πλάνῳ ὁ ξυνεπιστόμενος εὖ εἴσεται *cet*.

πλανῶ, *in errorem induco, decipio*. Legg. II. 655. D: τόδε δὲ μᾶλλον εἰκὸς πλανᾶν ἡμᾶς. Prot. 356. D: ἡ αὕτη μὲν ἡμᾶς ἐπλάνα —; Legg. II. 655. C: τὸ πεπλανηκὸς ἡμᾶς. Med. *vagor; aberro et oberro; fallor et fluctuo*. Hipp. mai. 304. C: ὅστις πλανῶμαι μὲν καὶ ἀπορῶ αἰεί. Hipp. min. 372. D: πλανῶμαι περὶ ταῦτα. 376. C. Alc. I. 112. D: περὶ ὧν οὕτω πλανᾷ. 117. A. C. Phaed. 79. C: (ὅτι) αὐτὴ πλανᾶται καὶ ταραττεται *cet*. 108. B. Legg. VII. 822. Α: ὡς ... πλανᾶται ποτε (τὰ ἄστρο). Alc. I. 117. Β: ἡ καὶ πλανᾶται σου ἡ δοξα περὶ ταῦτα; Phaedr. 263. Β: ἐν οἷς πλανώμεθα. Pol. IX. 586. Α: ταύτην πλανῶνται διὰ βίου. Phaed. 81. D: αἷ (ψυχαὶ) περὶ τὰ τοιαῦτα ἀναγκάζονται πλανᾶσθαι. Legg. XII. 962. D: ὅτι θανμαστὸν οὐδὲν πλανᾶσθαι τὰ τῶν πόλεων νόμιμα. Alc. I. 117. A. Menex. 248. A. Tim. 91. C: πλανώμενον πάντη κατὰ τὸ σῶμα.

Pol. VI. 485. B: τῆς αἰὲ οὐσης (οὐσίας) καὶ μὴ πλανωμένης ὑπὸ γενέσεως καὶ φθορᾶς. Tim. 48. A: τὸ τῆς πλανωμένης εἶδος αἰτίας. Pol. VI. 484. B: ἐν πολλοῖς καὶ παντοίως ἴσχουσι πλανώμενοι οὐ φιλόσοφοι. Tim. 43. B: πάντη ... πλανώμενα. Soph. 230. B: αἶτε πλανωμένων τὰς δόξας ἑαδύως ἐξετάζουσι. Legg. I. 633. C: νύκτωρ ... πλανωμένων. VII. 821. E: πάντη πλανωμένους. Tim. 88. E: τὰ ... περὶ τὸ σῶμα πλανώμενα παθήματα. Lys. 213. E: ὅτι ... οὐκ ἂν ποτε οὕτως ἐπλανώμεθα. Polit. 264. C: εἰ καὶ μὴ πεπλάνησαι περὶ τὰ Θεταλικά πεδία. 263. A: ἡμεῖς ... ἀπὸ τοῦ προτεθέντος λόγου πεπλανήμεθα. Tim. 47. C: (ἵνα) τὰς ἐν ἡμῖν πεπλανημένας (περιφορὰς) καταστησαίμεθα. Polit. 263. A: σὺ δὲ ἐτι πλέον ἡμᾶς κελεύεις πλανηθῆναι. Ep. IV. 320. C. Tim. 86. E: κατὰ τὸ σῶμα πλανηθέντες (χυμοί). Hipp. min. 376. C: εἰ δὲ καὶ ὑμεῖς πλανήσεσθε οἱ σοφοί, τοῦτ' ἤδη καὶ ἡμῖν δεινόν.

πλάσμα, τό, *fictio; imago ficta*. Theaet. 197. D: κήρινόν τι ... πλάσμα. Hipp. mai. 298. A: τὰ πλάσματα τέρπει ἡμᾶς ὁρῶντας. Theaet. 200. B: κηρίνοις πλάσμασι. Soph. 239. E: ἐὰν ἐν κατόπτροις ἢ πλάσμασι λέγῃς τι.

πλάστης, ὁ, *fictor*. Pol. IX. 588. C: δεινοῦ πλάστου ... τὸ ἔργον. Legg. II. 671. C: τὸν πλάστην.

πλάστιγξ, ἡ, *lanx (librae)*. Pol. VIII. 550. E: ἐν πλάστιγγι ζυγοῦ κειμένου ἐκατέρου. Tim. 63. B: τιθεῖς εἰς πλάστιγγας.

πλαστικός, ἡ, ὄν, *ad fingendum pertinens, fem. fingendi ars*. Legg. III. 679. A: αἱ πλαστικά ... καὶ ὅσαι πλεκτικά τῶν τεχνῶν cet. Epin. 975. C: πλαστικῶν καὶ πλεκτικῶν καὶ ἐτι ξυμπάντων ὀργάνων παρασκευή. **compactus, solidus*. Tim. 55. E: τῶν σωματίων (v. σωματικῶν) πλαστικωτάτη (γῆ).

πλαστός, ἡ, ὄν, *fictus*. Soph. 219. A: περὶ τὸ ξυνθετον καὶ πλαστόν, ὃ δὴ σκευὸς ὠνομάκαμεν.

πλαστῶς, *ficte, simulate vel specie*. Soph. 216. C: οἱ μὴ πλαστῶς, ἀλλ' ὄντως φιλόσοφοι. Legg. I. 642. D: ἀληθῶς καὶ οὔτι πλαστῶς εἰσὶν ἀγαθοί. VI. 777. D: διάδηλος ... ὃ φύσει καὶ μὴ πλαστῶς σέβων τὴν δίκην.

πλάτανος, ἡ, *platanus*. Phaedr. 230. B: ἡ ... πλάτανος αὕτη μάλ' ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλή. 229. A: ὁρᾷς ... ἐκείνην τὴν ὑψηλοτάτην πλάτανον; 236. E. Legg. IV. 705. C: πλάτανον ὀλίγην ἂν εὖροι τις.

πλάτος, τό, *latitudo*. Critia 118. C: τὸ ... βάθος καὶ πλάτος cet. Legg. X. 896. D: πλάτους καὶ βάθους cet. Soph. 235. D: ἐν μήκει καὶ βάθει καὶ πλάτει. 266. A: κατὰ πλάτος τέμνων. Polit. 282. E: μηχανιθέν τε καὶ σχόν πλάτος. Critia 115. D: διώρυχα ... τριπλεθρον τὸ πλάτος. E. 117. C: σταδίου τὸ πλάτος ἔχων. Legg. VII. 819. E. 820. A. Polit. 284. E: πλάτη. Legg. VII. 819. C.

πλάττω, *fingo, formo* (etiam i. q. *instituo*, ut germ. *bil-*

den); *effingo*; *efficio*; etiam *conffingo*, *comminiscor*. Phaedr. 246. C: πλαττομεν οὔτε ἰδόντες οὔθ' ἱκανῶς νοήσαντες θεόν. Soph. 235. E: ὅσοι γε τῶν μεγάλων πού τι πλαττοῦσιν ἔργων ἢ γράφουσιν. Pol. IV. 420. C: τὴν εὐδαίμονα (πόλιν) πλαττομεν. VI. 510. E: ἃ πλαττοῦσί τε καὶ γράφουσιν. Legg. X. 903. E: εἰ ... πρὸς τὸ ὅλον ἀεὶ βλέπων πλαττοί τις μετασχηματίζων τὰ πάντα. Pol. V. 466. A: (ὅτι) οὐκ ... τοῦτο εὐδαιμον πλαττοίμεν. II. 377. C: πλαττεῖν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις πολὺ μᾶλλον ἢ τὰ σώματα ταῖς χερσίν. VI. 500. D: μὴ μόνον ἑαυτὸν πλαττεῖν. Tim. 42. D: σώματα πλαττεῖν θνητά. Legg. II. 671. E: παιδεύειν τε καὶ πλαττεῖν. IV. 712. B: πλαττεῖν τῷ λόγῳ τοὺς νόμους. VII. 789. E: τὸ γενόμενον ... πλαττεῖν οἶον κήρινον. Epin. 984. B: ψυχὴν δ' ἐξ αὐτοῦ τιθῶμεν πλαττεῖν ζῶα δύναμιν ἔχοντα ... τῆς αὐτοῦ φύσεως. C: ἐξ ἀέρος πλαττεῖν τὴν ψυχὴν γένος ἑτερον ζῶων. Pol. III. 415. A: ὁ θεὸς πλαττων ... χουσὸν ἐν τῇ γενέσει ξυνέμιξεν αὐτοῖς. Legg. V. 746. A: πλαττων καθάπερ ἐκ κηροῦ τινὰ πόλιν καὶ πολίτας. Apol. 17. C: πλαττοντι λόγους. Tim. 88. C: τὸν ... σῶμα ἐμμελῶς πλαττιόντα. Gorg. 483. E: ὄν (νόμον) ἡμεῖς τιθέμεθα πλαττιόντες τοὺς βελτίστους cet. Phaed. 82. D: σώματα πλαττιόντες (σώματι πράττοντες?). Crat. 414. D: τὸ ... στόμα πλαττιόντες (*emollientes*). Pol. II. 374. A: ἥνικα ἐπλαττομεν τὴν πόλιν. Tim. 50. A: πάντα ... σχήματα πλάσας ἐκ χουσοῦ. 73. C. Pol. IX. 588. B: εἰκόνα πλάσαντες τῆς ψυχῆς λόγῳ. II. 377. B: μάλιστα ... τότε πλαττεται καὶ ἐνδύεται τύπος. Epin. 981. B: σώματι (προσέχει) ... πλαττεσθαι καὶ γίγνεσθαι καὶ ὁρᾶσθαι. Pol. III. 414. D: ἦσαν ... τότε τῇ ἀληθείᾳ ὑπὸ γῆς ἐντὸς πλαττόμενοι. IX. 588. D: πεπλάσθω. Legg. II. 668. E: τὸ γεγραμμένον ἢ τὸ πεπλασμένον. X. 933. B: κήρινα μιμήματα πεπλασμένα. Tim. 26. E: μὴ πλασθέντα μῦθον, ἀλλ' ἀληθινὸν λόγον. 78. C: τῷ πλασθέντι ζῶω. Pol. II. 377. B: ὑπὸ τῶν ἐπιτυχόντων μύθους πλασθέντας. Med. Legg. VII. 800. B: καθάπερ ἐκμαγεῖ αὐτοῖσι ... πλάσασθαι τῷ λόγῳ. Polit. 297. E: κατίδωμεν ... δὴ τι σχῆμα ἐν τούτοις αὐτοῖς πλασάμενοι.

πλατύς, εἶα, ὅ, *latus*. Phaed. 97. D: πότερον ἢ γῆ πλατεῖά ἐστιν ἢ στρογγύλη. 99. B: ὥσπερ καρδίῳ πλατεῖα. Men. 80. A: ταύτῃ τῇ πλατεῖᾳ νάρκη τῇ θαλαττίᾳ. Phaed. 111. D: πλατυτέροις. Pol. X. 616. E: πλατύτατον τὸν τοῦ χεῖλους κύκλον ἔχειν.

πλατυώνυχος, ὅ, ἡ, *ungues latos habens*. Def. 415. E: ζῶων ... πλατυώνυχον.

πλέγμα, τό, *teatura*; *contextus*. Tim. 78. B: πρὸς τὰ ἔσχατα τοῦ πλέγματος. Soph. 262. D: τῷ πλέγματι τοῦτο τὸ ὄνομα ἐρθεγξάμεθα λόγον. Polit. 311. C: (ὁπόταν) τοὺς τ' ἄλλους ἐν ταῖς πόλεσι πάντας ... συνέχῃ τούτῳ τῷ πλέ-

γματι. Tim. 79. D: τῷ τοῦ κύρτου πλέγματι. Polit. 283. A: όταν ... ἀπεργάζεται πλέγμα. 289. C: τοὺς περὶ αὐτὸ τὸ πλέγμα (πράγμα?) ἀμφισβητοῦντας τῷ βασιλεῖ. Tim. 78. B: πλέγμα ἐξ αἵρος καὶ πυρὸς οἷον οἱ κύρτοι ξυνυφηνάμενος. D. Legg. V. 734. E: καθάπερ ... δὴ τινα ξυνυφὴν ἦ καὶ πλέγμ' ἀλλ' ὅτιοῦν cet.

πλεθριαῖος, α, ον, *centum pedes longus vel latus*. Critia 116. A: τὴν γέφυραν πλεθριαίαν τὸ πλάτος οὖσαν.

πλέθρον, τό, *sexta pars stadii (idem fere quod Lat. iugerum)*. Theaet. 204. D: ὁ τοῦ πλέθρου ἀριθμὸς καὶ τὸ πλέθρον ταῦτον. Critia 118. C: πλέθρον ... βᾶθος ὁρώμεντο. Alc. I. 123. C: γῆς πλέθρα ... οὐδὲ τριακόσια. Critia 116. D: τριοὶ πλέθροις. Theaet. 174. E: γῆς ... μύρια πλέθρα.

πλειστάκεις, *plurimum, saepissime*. Phil. 40. D: πολλάκις δὲ καὶ ἴσως πλειστάκεις. Legg. IX. 863. E. Hipp. mai. 283. B. al. Cum part. ὡς. Pol. V. 459. D.

πλεῖστος, η, ον, *plurimus; maximus*. Prot. 342. A: φιλοσοφία γάρ ἐστι παλαιότατη τε καὶ πλείστη τῶν Ἑλλήνων ἐν Κρήτῃ cet. Pol. VIII. 564. A: δουλεία πλείστη. IV. 442. A: ὁ δὴ πλείστον τῆς ψυχῆς (nect. ὁ τῆς ψυχῆς) ἐν ἐκάστῳ ἐστί. Conv. 196. C: σωφροσύνης πλείστης μετέχει. Pol. I. 331. A: πλείστον ἀξίαν εἶναι. II. 374. C: πότερον οὐ περὶ πλείστον ἐστὶν εὐ ἀπεργασθέντα; III. 397. D: τῷ πλείστῳ ὅχλῳ. Id. Legg. III. 700. C. Soph. 249. E: ὅτι νῦν ἐσμέν ἐν ἀγνοίᾳ τῇ πλείστῃ περὶ αὐτοῦ. Gorg. 481. B: ὅπως ὡς πλείστον χρόνον βιώσεται τοιοῦτος ὢν. Pol. IX. 575. D: ὅς ἂν αὐτῶν μάλιστα ... μέγιστον καὶ πλείστον ἐν τῇ ψυχῇ τύραννον ἔχῃ. Phil. 60. D: ὡς πλείστην (ἡδονήν). Crat. 427. C: τοῦτο πλείστον αὐτῷ εἰς τὸ ὄνομα ἐνεκράσε. Conv. 222. A: ἐπὶ πλείστον τείνοντας. Pol. II. 383. C: καθ' ὅσον ἀνθρώπῳ ἐπὶ πλείστον οἷόν τε. Legg. IV. 718. A: ἐν ἐλπίσιν ἀγαθαῖς διάγοντες τὸ πλείστον τοῦ βίου. Epin. 981. D: τὸ ... πλείστον πυρὸς ἔχει. Prot. 342. B: σοφισταὶ πλείστοι γῆς ἐκεῖ εἰσίν. Pol. V. 460. B: ὡς πλείστοι τῶν παίδων. Polit. 288. B: ἐν ᾧ τὰ πλείστα ἐστί τῶν πάλαι ῥηθέντων. Tim. 88. A: τῶν λεγομένων ἱατρῶν ἀπατώσα τοὺς πλείστους. Conv. 193. D: ὅς ... ἡμᾶς πλείστα ὀνύνησιν. 222. A: πλείστα ἀγάλματα ἀρετῆς ἐν αὐτοῖς ἔχοντας. Pol. VII. 541. A: τὸ ἔθνος ... πλείστα ὀνήσειν. Epin. 975. E: ἡ ... μεγίστη καὶ εἰς πλείστα (*ad plurima pertinens*) ... στρατηγικὴ τέχνη. Adverbiorum partes agunt πλείστον, *longissime* (Pol. X. 587. A: ἃ πλείστον φιλοσοφίας ... ἀφέστηκε. B.) et *maxime* (Pol. V. 453. E: πλείστον κενωρισμένην φύσιν ἔχοντας. Theag. 130. D.); τὸ πλείστον, *maximam partem* (Polit. 288. B. Pol. VII. 528. A. Tim. 64. C. Legg. III. 679. A. IV. 720. D: ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον); c. genit. (Tim. 86. C: ἐμμανὴς τὸ πλείστον γιγνόμενος τοῦ βίου); πλείστα (Hipp. mai. 281. B.) et τὰ πλείστα (Critia 118. C).

πλείων (et πλείον), ὁ ἢ, maior; longior. Tim. 54. B: διότι δέ, ὁ λόγος πλείων. Apol. 40. E: οὐδὲν πλείων ὁ πᾶς χρόνος cet. Phaedr. 231. D: ὥστε πολὺ πλείων ἐλπίς cet. Pol. IV. 435. D: μακροτέρα καὶ πλείον ὁδὸς ἢ ἐπὶ τοῦτο ἄγρουσα. Legg. VIII. 830. B: ἀπορία πλείων. Parm. 154. D: ἄρα τῷ ἴσῳ μορίῳ διοίσει τὸ πλεόν τοῦ ἐλάττονος ἢ σμικροτέρῳ; Critia 114. E: τότε ... πλεόν ὀνόματος ἦν τὸ γένος cet. Lach. 190. C: πλεόν γὰρ ἴσως ἔργον. Tim. 75. C: τοῦ πλείονος βίου. Legg. VII. 807. C: διπλάσιος τε καὶ ἔτι πολλῷ πλείονος ἀσχολίας ἐστὶ γέμων ὁ ... βίος. Hipp. mai. 303. C: ἡνὰ καὶ ἀπαλλαγῶμεν πλείονος ζητήσεως. Legg. XI. 921. B: μὴ πλείονος τιμῆν διαπειρώμενον. Ep. XIII. 361. E: οὐδὲν αὐτῷ πλείονος ἢ δέκα μινῶν δέοι ἂν cet. Theaet. 196. B: ἐν πλείονι ἀριθμῷ. Parm. 154. D: πλείονι καὶ ἐλάττονι χρόνῳ. Soph. 250. E: ἐν πλείονι (ἀπορία) φαινόμεθα. Pol. II. 358. E: πλείονι ... κακῷ ὑπερβάλλειν τὸ ἀδικεῖσθαι cet. IX. 588. A: ἀμυγῶν ... ὅσω πλείονι νικήσει εὐσχημοσύνη τε βίου cet. Legg. VI. 762. D: πλείονι τῶν νέων ζημιουθῶ. Parm. 154. C: πλείῳ ποιὸν χρόνον γέγονεν ἢ τᾶλλα. Pol. VII. 536. B: φιλοσοφίας ἔτι πλείῳ γέλῳτα καταντλήσομεν. IX. 576. B: ὅσω ἂν πλείῳ χρόνον ἐν τυραννίδι βιωῖ. Legg. XII. 946. A: (ἐάν) τὸν ἡμῖσιν ἀριθμὸν πλείῳ ποιῶσιν. Pol. I. 330. B: βραχεὶ γέ τιμι πλείῳ (τὴν οὐσίαν) ἢ παρέλαβον. VIII. 556. C: οὐδὲν πλείῳ ἐπιμέλειαν πεποιημένους ἀρετῆς ἢ τοὺς πένητας. Theaet. 161. B: εἰ ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἐπίσταμαι πλεόν πλὴν βραχέος, ὅσον cet. Soph. 244. B: ὅσοι πλείον ἐνός λέγουσι τὸ πᾶν εἶναι. Phil. 24. C: τὸ πλεόν καὶ τὸ ἐλάττον ἀπεργάζεσθον. Pol. V. 466. C: πλεόν εἶναι ... ἡμῖσιν παντός. Hipp. mai. 282. E: πλεόν ἢ εἴκοσι μνᾶς. Alc. II. 148. C: πλείον δ' οὐδεὶς ἂν ἐκείνων εὐξαμένων ἀκούσειε. — Cum v. εἶναι est plus valere vel efficere et simpl. prodesse. Phaedr. 275. C: πλεόν τι οἰόμενος εἶναι λόγους γεγραμμένους τοῦ τὸν εἰδόμενα ὑπομνήσαι cet. Crat. 387. A: πλεόν τι ἡμῖν ἔσται. Conv. 217. C: οὐδὲν γὰρ μοι πλεόν ἦν (germ. es half mir nichts). Pol. VI. 505. B. Legg. III. 697. D: ἂν τι καὶ σμικρὸν πλεόν ἐκαστοτε ἡγῶνται ἐσεσθαί σφισιν. VI. 751. B. Alc. I. 106. A. al. Etiam cum v. γίνεσθαι. Conv. 222. D: μηδὲν πλεόν αὐτῷ γένηται. — Cum v. εἶναι, plus habere, i. q. πλεονεκτεῖν. Gorg. 483. C. D. 488. B: πλείον (recentt. πλεόν) ἔχειν. Pol. I. 343. D. 349. B. C. IX. 574. B. Cum v. ποιῶν, proficere. Phaed. 115. C: οὐδὲν πλεόν ποιήσετε. Theaet. 200. C: οὐδὲν πλεόν ποιῶντες. Crat. 387. C. 428. A. Legg. III. 689. B: ὁπόταν καλοὶ ἐν ψυχῇ λόγοι ἐνόντες μηδὲν ποιῶσι πλεόν. Apol. 19. A: πλεόν τί με ποιῆσαι ἀπολογούμενον. — Pol. VII. 540. D: ἢ πλείους ἢ εἰς. Legg. IX. 878. A: παῖδες ... πλείους. Soph. 245. B: πλέονα ... τὰ πάντα ἐνός ἔσται. Pol. II. 370. C: ἐν ... τούτων πλείῳ ... ἕκαστα γίγνεται cet. IV. 438. B:

τὰ πλείω ... πρὸς τὰ ἐλάττω. Pol. II. 371. A: πλείωνων ... γεωργῶν ... δεῖ ἡμῖν τῇ πόλει. Phil. 46. D: ἐκ τῶν ἐτέρων πλείονων. Pol. VI. 491. D: τοσούτω πλείονων ἐνδεῖ τῶν προπόντων. Legg. XI. 932. C: δέκα πλείοσιν ἔτεσιν κολαζέσθων cet. Conv. 190. D: διὰ τὸ πλείους τὸν ἀριθμὸν γεγονέναι. Pol. IV. 422. C. Phil. 45. D: μείζους ἡδονάς, οὐ πλείους λέγω. 65. D: πότερον ἡδονὴ ἢ φρόνησις πλείω (int. μετριότητος) κέκτῃται. Conv. 199. E: ἀπόκριναι ὀλίγῳ πλείω. Apol. 17. D: ἔτη γερονῶς πλείω ἐβδομήκοντα. Hipp. mai. 282. E: πλείω χορήματα εἰσγύσθαι ἢ cet. — Adverbiorum instar frequentatur πλέον vel πλεῖον, plus, amplius, ulterius. Soph. 258. C: πλείον ἢ κείνος ἀπέειπε σκοπεῖν ἡμῖς εἰς τὸ πρόσθεν εἶμι ζητήσαντες ἀπεδείξαμεν αὐτῷ. Polit. 262. C. Conv. 175. E: ἐν μάρτυσι τῶν Ἑλλήνων πλεον ἢ τριεμυρίασι. Legg. VI. 766. C: πλεῖον ἢ τριάκοντα ἐπιδεομένην (τὴν ἀρχὴν) ἡμερῶν. Men. 91. E: πλέον ἢ τετραράκοντα ἔτη. Euthyd. 300. D: ἐγένετο πλεῖον (v. πλείων) ἢ δεκαπλάσιος. — De dict. ἐπὶ πλέον vid. I. p. 768. Cum v. εἶναι et δύνασθαι est plus valere vel latius patere. Euthyd. 290. B: οὐδεμία ... τῆς θηρευτικῆς αὐτῆς ἐπὶ πλέον ἐστίν, ἢ ὅσον θηρεύσαι (nulla — ipsa venandi arte latius patet, sc. quam ut venetur). Gorg. 453. A: ἢ ἔχεις τι λέγειν ἐπὶ πλέον τὴν ῥητορικὴν δύνασθαι ἢ —; Polit. 305. B: ἄρ' οὖν ἐπὶ πλέον τι δύναται τοῦ περὶ τὰ ξυμβόλαια ... κρίνειν —; Euth. 12. C: ἐπὶ πλέον γὰρ ... θεὸς αἰδοῦς. — Similiter πλείω usurpatur. Phil. 45. C: εἰ πλείω χαίρουσιν οἱ σφόδρα νοσοῦντες τῶν ὑγιαίνοντων. Pol. III. 417. B: πολὺ πλείω καὶ μᾶλλον δεδιότες τοὺς ἐνδον ἢ τοὺς ἔξωθεν πολεμίους. Menex. 235. B: παραμένει ἡμέρας πλείω ἢ τρεῖς. Ep. VI. 323. A: πεπειραμένος Ἐρμούτου ... πλέονα ἢ σύ. Cum art. est saepius. Alc. II. 144. D: ὀλιγάκις μὲν ὠφελεῖν, βλάπτειν δὲ τὰ πλείω τὸν ἔχοντα αὐτά. 146. B: βλάπτεσθαι τὰ πλείω μᾶλλον ἢ ὠφελεῖσθαι. E. Clit. 409. D: συνέβαινε γὰρ αὐτῷ τὰ πλείω τὰς τοιαύτας βλαβεράς, ἢ ἀγαθὰς εἶναι.

πλεκτή, ἡ, rete. Legg. VII. 824: νυκτερευτήν ... πλεκταῖς (v. πλέκταις) πιστόν.

πλεκτικός, ἡ, ὄν, textorius, fem. ars texendi vel con-
texendi. Polit. 288. D: τεκτονικῇ καὶ πλεκτικῇ. 283. B: πλεκτικὴν εἶναι κρόκης καὶ στήμονος ὑφαντικὴν. Legg. III. 679. A: αἱ πλαστικαὶ ... καὶ ὅσαι πλεκτικαὶ τῶν τεχνῶν cet. Epin. 975. C: τῶν τεκτονικῶν ... καὶ πλεκτικῶν ... ὀργάνων παρασκευή.

πλέκω, texo, contexo; implico; in univ. compono. Hipp. min. 369. B: ἀεὶ σύ τινας τοιούτους πλέκεις λόγους. Conv. 203. D: ἀεὶ τινας πλέκων μηχανάς. Hipp. min. 368. C: ταύτην (τὴν ζώνην) ... αὐτὸς πλέξαι. Tim. 77. E: δι' ἀλλήλων ἐναντίας πλέξαντες. Pol. III. 400. A: ἐξ ὧν αἱ βάσεις πλέκονται. Parm. 129. E: τὴν αὐτὴν ταύτην ἀπορίαν ἐν

αὐτοῖς τοῖς εἶδεσι παντοδαπῶς πλεκομένην. Theaet. 202. B: ὥσπερ αὐτὰ πέπλεκται. Soph. 240. C: κινδυνεύει τοιαύτην τινὰ πεπλέχθαι συμπλοκὴν τὸ μὴ ὄν τῷ ὄντι. Tim. 79. D. Polit. 283. A: τὸ ... πλεχθὲν ξύμπαν ἐσθῆτα ἐρεᾶν (προς-αγορεύομεν).

πλέξις, ἡ, *textura*. Polit. 308. D: ὅσα πρὸς τὴν πλέξιν αὐτῆς (τ. ὑφαντικῆς).

πλέον *vid.* πλείων.

πλεονάζω, *abundo*. Locr. 102. B: αἱ καὶ πλεονάζοιεν ἢ ἐλλείποινεν τὰ ἀπλὰι δυνάμεις. 103. A: τὸ ... πλεονάζειν ἐν ταύταις *cet.*

πλεονάκεις, *pluries, saepius*. Phaed. 112. D: ἡ ἄπαξ ἢ καὶ πλεονάκεις περιελιχθέντα περὶ τὴν γῆν. Theaet. 148. A: (ὅς ἀριθμὸς) ἡ πλείων ἐλατιονάκεις ἢ ἐλάττων πλεονάκεις γίγνεται. Parm. 147. D. Pol. III. 409. D: πλεονάκεις ... πονηροῖς ἢ χρηστοῖς ἐντυγχάνων. Legg. IV. 706. B. Ep. VII. 345. A.

πλεοναχῆ, *plures vel varias in partes*. Pol. V. 477. A: καὶ εἰ πλεοναχῆ σκοποῦμεν.

πλεονέκτημα, τό, *lucrum*. Legg. IV. 709. C: καιρῷ ... χειμῶνος ξυλλαβέσθαι κυβερνητικὴν ἢ μὴ, μέγα πλεονέκτημα ἔργῳ ἂν θείῃν.

πλεονεκτικῶς, *ita ut commodis meis serviam*. Phaed. 91. B: λογίζομαι γάρ ... καὶ θέασαι ὡς πλεονεκτικῶς.

πλεονεκτώ, *plus habeo et habere cupio; plus arrogo vel appeto; etiam lucro aliquem praeverto* (germ. *übertreiben*). Gorg. 491. A: περὶ τίνων ὁ κρείττων ... πλέον ἔχων δικαίως πλεονεκτεῖ. Pol. I. 349. C. Euth. 15. A: ἡ τοσοῦτον αὐτῶν πλεονεκτοῦμεν κατὰ τὴν ἐμπορίαν ὥστε —; Gorg. 483. C: ὡς αἰσχρὸν καὶ ἀδίκον τὸ πλεονεκτεῖν. 490. E: τοῦτον ... ἴσως δεῖ πλεονεκτεῖν τῶν σπερμάτων. Conv. 218. E: οὐκ ὀλίγῳ μου πλεονεκτεῖν διανοεῖ. Pol. I. 344. A: λέγω ... τὸν μέγала δυνάμενον πλεονεκτεῖν. 349. B: τοῦ ... ἀδίκου νότον ἀξιοῖ ἂν πλεονεκτεῖν —; II. 362. B: πλεονεκτεῖν τῶν ἐχθρῶν. II. 365. D: τὰ δὲ βιασόμεθα ὡς πλεονεκτοῦντες δίκην μὴ διδόναι. Legg. X. 906. C: πλεονεκτοῦσι. Pol. I. 350. A: ὁ ἀνεπιστήμων οὐχὶ ὁμοίως μὲν ἐπιστήμονος πλεονεκτῆσειεν ἂν, ὁμοίως δὲ ἀνεπιστήμονος; 349. C: οὐκ οὖν καὶ ἀδίκου ἀνθρώπου τε καὶ πράξεως ὁ ἀδίκος πλεονεκτῆσει —; Gorg. 490. C: οὐ πλεονεκτῆτέον. Etiam maiorem auctoritatem arrogo. Legg. III. 691. A: ὡς πρῶτον τοῦτο οἱ τότε βασιλεῖς ἔσχον τὸ πλεονεκτεῖν τῶν τεθέντων νόμων. **lucror, proficior*. Legg. III. 683. A: νῦν οὖν τοσόνδε πλεονεκτοῦμεν τῇ πλάνῃ τοῦ λόγου *cet.* Lach. 192. E: εἰδὼς ὅτι ἀναλώσας πλεονεκτῆσεται. **supero, praesto*. Parm. 149. B: τῷ ἴσῳ τούτῳ καὶ ὁ ἔπειτα ἀριθμὸς πᾶς πασῶν τῶν ἄψων πλεονεκτεῖ. Lac. 182. B: πανταχῇ ἂν ταύτῃ πλεονεκτοῖ. 183. A: πλεονεκτοῖεν τῶν ἄλλων περὶ τὸν πόλεμον. Legg.

VII. 802. D: ὥστε ... τό γε τῆς ἡδονῆς ἢ ἀφθίας περὶ ἐκατέρας οὐδὲν πεπλεονέκτηκεν. Parm. 149. B: ὥ ... τὰ πρῶτα δύο ἐπλεονέκτηκε τῶν ἄψευων εἰς τὸ πλείω εἶναι τὸν ἀριθμὸν ἢ τὰς ἀψεύεις.

πλεονεξία, ἤ, *abundantia*. Tim. 82. A: τούτων ἡ παρὰ φύσιν πλεονεξία καὶ ἐνθεΐα. **plus habendi vel lucri cupiditas*; etiam *potentiae aviditas* et in univ. *incontinentia*. Conv. 188. B: ἐκ πλεονεξίας καὶ ἀκοσμίας περὶ ἄλλα τῶν τοιούτων γίνεταί ἐρωτικόν. Pol. IX. 586. B. Critia 121. B: πλεονεξίας ἀδίκου καὶ δυνάμεως ἐμπιπλάμενοι. Conv. 182. C: τῶν ... ἀρχόντων πλεονεξία. Gorg. 508. A: σὺ δὲ πλεονεξίαν οἶσσι δεῖν ἀσκεῖν. Pol. II. 359. C: διὰ τὴν πλεονεξίαν. Legg. X. 906. C. III. 677. B: τῶν ἐν τοῖς ἄστροις πρὸς ἀλλήλους μηχανῶν εἰς τε πλεονεξίας καὶ φιλονεικίας.

πλεύμων, ὁ, *pulmo*. Tim. 84. D: ὁ τῶν πνευμάτων τῷ σώματι ταμίης ὁ πλεύμων (v. πνεύμων). 70. C: τὴν τοῦ πλεύμονος (sic Par. A. c. al. Vulg. πνεύμονος) ἰδέαν ἐνεργύττεισαν. 79. C. 91. A. 70. D: ἐπὶ τὸν πλεύμονα (v. πνεύμονα) ἔτεμον. 78. C. **pulmo marinus*. Phil. 21. C: ζῆν δὲ οὐκ ἀνθρώπου βίον, ἀλλὰ τινος πλεύμονος.

πλευρά, ἡ, *latus*. Theaet. 148. A: μείζον ... καὶ ἐλάτιον αἰὲ πλευρὰ αὐτὸν περιλαμβάνει. Men. 82. C. Pol. III. 388. A: ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενον (ad Hom.). Tim. 36. C: κατὰ πλευρὰν ἐπὶ δεξιὰ περιέγχαγε. 61. E: τὴν ... λεπτότητα τῶν πλευρῶν καὶ γωνιῶν. Legg. VII. 796. A. Tim. 53. D: γωνίας ὀρθῆς πλευραῖς ἴσας διχημήνης. Conv. 189. E: ῥῶτον καὶ πλευρὰς κύκλῳ ἔχον. Tim. 54. C: ἐξ ἐνός (τριγώνου) τοῦ τὰς πλευρὰς ἀνίσους ἔχοντος. 57. A. Sis. 388. E: πρὸς τὰς πλευρὰς τῶν γωρίων. Locr. 98. C.

πλέω, παύω. Pol. I. 341. D: ὅτι πλεῖ ἐν τῇ νηϊ. Legg. VII. 813. D: πάντα ἡμῖν κατ' ὀρθὸν πλεῖ. Gorg. 467. D: πλέουσι. Alc. I. 117. C: εἰ ἐν νηϊ πλέοις. Gorg. 468. A: τρέχειν καὶ πλεῖν. Pol. I. 346. A: σωτηρίαν ἐν τῇ πλεῖν. B: πλεῖν ἐν τῇ θαλάττῃ. Critia 113. E: πλοῖα γὰρ καὶ τὸ πλεῖν οὐπω τοῦ ἦν. Alc. II. 146. E: τὸν ἀσφαλῶς μέλλοντα πλεῖν. Legg. VI. 758. A: ναῦς ... ἐν θαλάττῃ πλέουσα. Gorg. 467. D: οἱ πλέοντες. Pol. I. 332. E: μὴ πλέουσι. Legg. VII. 790. C: οἷον αἰὲ πλέοντας. Menex. 243. A: ἐπλεονσαν εἰς ἐκείνους τοὺς τόπους. Ep. III. 316. E: πλεῖσαι ... οἷκαδε ἐμέ. C. Menex. 240. B: πλεύσας εἰς Ἑρέτριαν ἐπ' ἀνδρας cet. E: οἱ εἰς Αἴγυπτον πλεύσαντες.

πλέως, α, ων, *plenus*. Pol. III. 391. C: ὡς Ἀχιλλεὺς ... τοσαύτης ἦν ταραχῆς πλέως ὥστ' cet. VI. 486. C: κήθης ὢν πλέως. Ion. 539. A: πλείη (Hom.). Epin. 991. D: τὸ θεῶν εἶναι πάντα πλέα.

πληγῇ, ἡ, *plaga, ictus*; pl. *verbera*. Soph. 220. E: τὸ τῆς ἐναντίας ταύτῃ πληγῆς (*ictus*). Legg. IX. 877. B: εἰ ἐτελεύτησεν ἐκ τῆς πληγῆς τοῦ τραύματος. Soph. 220. B:

πληγῇ. Critia 109. B: πληγῇ νέμοντες. Gorg. 527. D: πά-
ταξαι (ἔασον) τὴν αἰμιον ταύτην πληγὴν. Tim. 67. B:
τὴν δι' ὧτων ... μέχρι ψυχῆς πληγὴν διαδιδόμενῃν. Eu-
thyd. 294. D: ὥσπερ οἱ κύπριοι οἱ πρὸς τὴν πληγὴν ὁμόσας
ὠθοῦμενοι. Theaet. 176. D: πληγαί τε καὶ θάνατοι. Legg.
VIII. 830. B. Gorg. 480. C: ἐὰν ... πληγῶν ἄξια ἡδικηκώς
ἦ. 485. C. D: πληγῶν μοι δοκεῖ ἤδη δεῖσθαι. Pol. VII. 531.
B: πληκτῶν ... πληγῶν γιγνομένων. VII. 815. A: πασῶν
πληγῶν μιμήματα ἐπιχειροῦσας μιμεῖσθαι. IX. 881. A:
ἀνόσιοι πληγῶν τόλμαι. XII. 949. C: μήτ' ... πληγῶν ἄξια.
Prot. 325. D: ἀπειλαῖς καὶ πληγαῖς. Pol. IX. 574. C: πλη-
γαῖς ... δοῦναι. Legg. VII. 824: πληγαῖς καὶ βολαῖς. X.
890. C: πληγαῖς καὶ δεσμοῖς. XI. 932. B. IX. 855. C:
δεσμούςς ἢ πληγὰς. XI. 914. B: πολλὰς πληγὰς μασιγού-
αθω. 917. E. Menex. 236. B: ὀλίγου πληγὰς ἔλαβον. In-
tellig. Legg. IX. 854. D. 879. E.

πληθος, τό, multitudo, copia, turba (Schwall); numerus
et summa; etiam, ut Lat. multitudo, populus et vulgus. Phaedr.
279. C: τὸ ... χρυσοῦ πληθος εἶη μοι ὅσον cet. Polit. 292.
A: ἐὰν ... τὸ πληθος ἄρχῃ. 297. B. Parm. 144. A: πλη-
θος ἄπειρον τῶν ὄντων. Pol. VI. 494. A: φιλόσοφον ...
πληθος ἀδύνατον εἶναι. VIII. 554. B: οὗς δὴ καὶ ἐπαινεῖ
τὸ πληθος. Legg. III. 689. B: ὅπερ δημὸς τε καὶ πληθος
πόλειός ἐστιν. VII. 800. C: χορὸς οὐχ εἰς, ἀλλὰ πληθος
χορῶν ἦκει. Menex. 238. D: ἐγκρατὲς ... τῆς πόλεως τὰ
πολλὰ τὸ πληθος. 240. D: (ὅτι) πᾶν πληθος καὶ πᾶς
πλοῦτος ἀρετῇ ὑπέκει. Prot. 315. D: ὑπὸ τοῦ πληθους
τῶν καταλόντων. Phaedr. 256. E: ἀνελευθερίαν ὑπὸ πλη-
θους ἐπαινουμένην ὡς ἀρετὴν. (Cf. Conv. 216. E.). Gorg.
451. C: πῶς ἔχει πληθος (Id. Charm. 166. A.). Polit. 291.
D: ἡ τοῦ πληθους ἀρχή. 303. A: ὥσπερ ἐνὸς καὶ πληθους
τὸ ὀλίγον μέσον. 304. C: τὸ πειστικὸν ... πληθους τε καὶ
ὄχλου διὰ μυθολογίας. Pol. IV. 437. E: διὰ πληθους παρ-
ουσίαν. VI. 492. B: ἢ τινα ἄλλον κοινὸν πληθους ξύλλο-
γον. VIII. 563. B: τῆς ἐλευθερίας τοῦ πληθους. Tim. 84.
E: μετὰ πληθους ἰδρώτος (cum multo sudore). Legg. III. 700.
C: ἀμουςσι βοαὶ πληθους. 737. C: ὄγκος πληθους. Phaedr.
229. D: ἀμυχάνων πληθει (al. πλήθει) ... φύσεων. 260. A:
τὰ δόξαντα ... πληθει. Theaet. 156. A: πληθει ... ἄπειρον
ἐκότερον. 174. E: θανμαστὰ πληθει. Soph. 256. E. Parm.
145. A. Phil. 17. B. al. Pol. III. 389. D: ὡς πληθει (sum-
matim; al. populo). IV. 434. B: ἢ πλοῦτω ἢ πληθει cet.
VIII. 551. D: χρωμένους τῷ πληθει ὠπλισμένῳ. X. 614. A:
οὐδέν ἐστι πληθει οὐδὲ μεγέθει πρὸς ἐκεῖνα cet. Tim. 39.
D: πληθει ... ἀμυχάνῳ χρωμένας. Legg. II. 659. B: τῷ
πληθει τῶν θεατῶν. VI. 768. A. Men. 90. B: ὡς δοκεῖ
Ἀθηναίῳ τῷ πληθει. Prot. 314. C: διὰ τὸ πληθος τῶν
σοφιστῶν. Polit. 300. C: μήτε ἓνα μήτε πληθος. Phaedr.

275. B: ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος (*maximam partem*). Id. Pol. II. 364. A. Soph. 239. B: μήτε πλῆθος ἀριθμοῦ προστιθεὶς τῷ μὴ ὄντι. Parm. 132. B: ἄπειρα τὸ πλῆθος. Pol. VII. 525. A. Parm. 137. A: διανεῦσαι τοιοῦτόν τε καὶ τοσοῦτον πλῆθος λόγων. Pol. V. 460. A: τὸ ... πλῆθος (*numerus*) τῶν γάμων ἐπὶ τοῖς ἄρχουσι ποιήσομεν. VIII. 551. B: ὅρον ... ταξάμενοι πλῆθος χρημάτων. IX. 591. E: διὰ πλῆθος οὐσίας ἢ δι' ὀλιγότητα. Critia 117. A: πλῆθος ... ἀφθονον ἐχούσαις. 118. B: τὰ ... ὅρη τότε ὑμνεῖτο πλῆθος καὶ μέγεθος ... παρὰ πάντα τὰ νῦν ὄντα γεγονέναι. Legg. II. 670. E: τῆς ἐπὶ τὸ πλῆθος φερούσης (παιδείας). III. 677. E: γῆς ... ἀφθόνου πλῆθος πάμπολυ. XI. 913. D: πλῆθος ... θησαυροῦ παριμέγεθες τι. Apol. 31. C: (ὅτι) οὐ τολμῶ ἀναβαίτων εἰς τὸ πλῆθος τὸ ὑμέτερον ξυμβουλεύειν τῇ πόλει. Ep. III. 315. E: εἰς τὸ Συρακουσίων πλῆθος διεβλήθη. Parm. 158. C: οὐκοῦν πλήθη ὄντα, ἐν οἷς τὸ ἐν οὐκ ἔστι; Tim. 57. C: τοῦ γένους ἐκάστου τὰ πλήθη. Legg. XI. 918. D: τὰ ... τῶν ἀνθρώπων πλήθη πᾶν τούναντίον ἔχει τούτοις. Charm. 168. E: μερέθη ... καὶ πλήθη cet. Polit. 285. B: ὅταν ἐν πλήθεσιν ὁρθῶσι. Critia 115. B: πλήθεσιν ἄπειρα. Gorg. 452. E: πείθειν τὰ πλήθη. Soph. 268. B: τὸν ... μακροῖς λόγοις πρὸς πλήθη δυνατόν εἰρηνεύεσθαι. Legg. III. 699. E: ἐπὶ πάσαν ἐλευθερίαν προτρέπουσι τὰ πλήθη. X. 890. E: οὕτω εἰς πλήθη (*in vulgus*) λεγόμενα. **longitudo*, *longinquitas*. Theaet. 158. D: πληθεὶ χρόνου καὶ ὀλιγότῃ. Polit. 269. B: διὰ ... χρόνον πλῆθος. Legg. III. 676. B.

πληθύς, ἡ, i. q. πλῆθος. Ax. 366. B: καθάπερ Ἀθηναίων ἡ πληθύς.

πληθύω, *increasco*; *increbresco*. Legg. III. 678. B: πληθύνοντος δ' ἡμῶν τοῦ γένους. 682. C: πληθύνοντων τῶν ἀνθρώπων. Pol. III. 405. A: ἀκολασίας ... καὶ νόσων πληθύνουσῶν. Tim. 83. E: ὅταν αἷμα μὴ ἐκ τῶν σιτίων καὶ ποτῶν πληθύσῃ (*sic Par. A. pro vulg. ἢ πληθύνῃ*) κατὰ φύσιν.

πλήθω, *frequens sum* s. *frequentor*. Gorg. 469. D: ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ (*vid. I. p. 16.*).

πληκτικός, ἡ, ὄν, *in piscatu ponitur qui ictu peragitur*. Soph. 221. B: ἀλιευτικῆς δὲ πληκτικόν. 220. E: τῆς πληκτικῆς. 221. B. 200. C: πληκτικὴν ... θήραν. (Phil. 56. A. *pro αὐλητικῇ* scribe videtur αὐ πληκτικῇ).

πληκτρον, τό, *plectrum*. Pol. VII. 531. B: πλήκτρον ... πληγῶν γιγνομένων. Legg. VII. 794. E. Lys. 209. B: κρούειν τῷ πλήκτρῳ. Legg. VII. 795. A: ἐν ... κερατίνοις πλήκτροις.

πλημμέλεια, ἡ, *stultitia*; *nequitia*. Apol. 22. D: αὐτῶν αὕτη ἡ πλημμέλεια ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀπέκρουπτεν. Tim. 92: ὡς τὴν ψυχὴν ὑπὸ πλημμελείας πάσης ἀκαθάρτους ἐχόντων. Legg. III. 691. A: διὰ πλημμέλειαν καὶ ἀμουσίαν

τὴν πικράν. Clit. 407. C: διὰ γε ταύτην τὴν πλημμυρίαν καὶ ῥαθυμίαν.

πλημμυρήτης, ὁ ἥ, *inconcinuus; vitiosus, malus*. Phaed. 115. E: οὐ μόνον εἰς αὐτὸ τοῦτο (τὸ μὴ καλῶς λέγειν) πλημμυρές. Soph. 243. A: χαλεπὸν καὶ πλημμυρές ... ἐπιτιμᾶν. Crit. 43. B: καὶ γὰρ ἂν πλημμυρές εἴη ἀγανακτεῖν τηλικούτου ὄντα. Lys. 222. C: τὸ δὲ ἀχρηστον φίλον ὁμολογεῖν πλημμυρές. Legg. V. 731. D: τῷ ... ἀπαρμυθῆτως πλημμυρεῖ καὶ κακῷ. Pol. V. 451. B: ἐάν τι πάθωμεν πλημμυρές ὑπὸ τοῦ λόγου. Legg. III. 689. B: ταύτας πάσας ἁμαθίας τὰς πλημμυρεσιτάτας ἔγωγ' ἂν θείην πόλεως τε καὶ ἐνός ἐκάστου τῶν πολιτῶν.

πλημμυρῶ, *a vero aberro, delinquo vel committo; inepte facio; pass. male tractor*. Phil. 27. C: τετάρτην λέγων ἄρα (v. ἄρα μὴ) πλημμυροῖην ἂν τι; Soph. 224. C: τί τις ἂν ἄλλο ὄνομα εἰπὼν οὐκ ἂν πλημμυροῖη πλὴν cet. Polit. 278. E: οὐδὲν δὴ πλημμυροῖμεν ἂν ἐγὼ τε καὶ σύ. Phaed. 117. D: ἵνα μὴ τοιαῦτα πλημμυροῖεν. Soph. 242. B: μὴδὲν πλημμυρεῖν. Legg. I. 635. A. VII. 813. C: βουλήσεται μὴ πλημμυρεῖν εἰς ταῦτα. XII. 943. E: πλημμυρεῖν εἰς δίκην. VII. 795. B: ἐφέλκεται πλημμυρῶν. XII. 941. B. Critia 106. B: δίκη δὲ ὀρθὴ τὸν πλημμυροῦντα ἐμμελῆ ποιεῖν. Pol. VI. 491. A: πολλαχῇ πλημμυροῦσαι. Tim. 82. B: ὁ δ' ἂν πλημμυρήσῃ τι τούτων ἐκτός ἀπὸν ἢ προσίον. Soph. 244. B: ταῦτα ... λέγοντες ... μῶν τι πλημμυρήσομεν; Pol. V. 480: μὴ οὖν τι πλημμυρήσομεν ... καλοῦντες —; Phaedr. 275. E: πλημμυρούμενος ... καὶ οὐκ ἐν δίκῃ λειδορηθεὶς (ὁ λόγος).

πλημμυρῶς, *haud concinne; perperam*. Tim. 30. A: κινούμενον πλημμυρῶς καὶ ἀτάκτως. Legg. VII. 793. C. 816. A: ὁ μὲν οὖν ἐμμελῶς ἡμῶν, ὁ δὲ πλημμυρῶς ἐν τούτοις πᾶσι κινεῖται. IX. 859. E: σχεδὸν οὐδεὶς ἂν λέγων οὕτω πλημμυρῶς δέξειε λέγειν.

πλήμυνη, ἥ, *modiolus* (germ. die Nabe des Rades). Ion. 537. B. (Hom.).

πλήν, *praeter, quam* (c. genit.). Phaed. 107. D: οὐδεμία ἂν εἴη αὐτῇ ἄλλη ἀποφυγὴ κακῶν ... πλὴν τοῦ ὡς βελτίστην ... γενέσθαι. Theaet. 158. D: πλὴν τοῦ χρόνου, ὅτι οὐχὶ ἴσος. Polit. 303. B: πλὴν τῆς ἐβδόμης (*septima excepta*). Crat. 438. D: ὅτι ἄλλ' ἅττα ζητητέα πλὴν ἐνομιᾶτων. Pol. V. 469. C: σκυλεύειν ... τοὺς τελευτήσαντας πλὴν ὅπλων. X. 617. E: πλὴν οὗ. Tim. 47. E. al. Adv. *praeter, excepto*, post v. ἄλλο *quam*. Prot. 334. B: πλὴν ταῖς τοῦ ἀνθρώπου (θριξί). Phaedr. 249. A: πλὴν ἢ τοῦ φιλοσοφῆσαντος cet. Pol. VII. 529. A: ἴσως παντὶ δῆλον πλὴν ἔμοι. Tim. 37. C: ἂν ποτὲ τις αὐτὸ ἄλλο πλὴν ψυχὴν εἴπῃ. Saepius verti potest *praeterquam* vel *nisi quod, tantummodo*. Prot. 328. E: πλὴν σμικρὸν τί μοι ἐμποδῶν. Gorg. 489. C:

ἀνθρώπων μηθενὸς ἀξίῳ, πλὴν ἴσως τῷ σώματι ἰσχυρίσασθαι. Phaed. 57. B: πλὴν γε δὴ ὅτι φάρμακον πῶν ἀποθάνοι. Theaet. 183. A: πλὴν γε ... ὅτι οὕτω τε εἶπον καὶ οὐχ οὕτω. Critia 109. B: πλὴν οὐ σώμασι σώματα βιαζόμενοι. Sq. εἰ. Theaet. 177. D: πλὴν εἴ τις τὸ ὄνομα λέγοι. Polit. 286. D: πλὴν εἰ μὴ πάρεργόν τι. Pol. II. 366. C: πλὴν εἴ τις ... ἀπέχεται αὐτοῦ. Sq. ὅσον et ὅσα. Pol. V. 456. A: πλὴν ὅσα ἀσθενεστέρα, ἢ δὲ (ν. ἦ) ἰσχυροτέρα ἐστί. Legg. II. 670. A: πλὴν ὅσον ὑπὸ ὀρχησίν τε καὶ ᾠδῇν. IX. 856. D.

πληῖς, ἡ, ictus. Locr. 101. A: φωνὰ δ' ἐστὶ ... πληῖς ἐν ἀέρι cet.

πλήρης, ὁ ἦ, plenus, refertus. Theaet. 210. C: βελτιόνων ἔσει πλήρης. Pol. IX. 579. E: σφαδασμῶν τε καὶ ὀδυνῶν πλήρης. Legg. VII. 792. B. Polit. 310. D: ἡ ... αἰθεὺς γε αὐτὴ λίαν πλήρης ψυχῇ. Pol. III. 400. E: ἐστί ... πληρης μὲν γραφικὴ αὐτῶν cet. Eryx. 394. C: (εἰ) πλήρης εἴη χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου ἢ οἰκία. Tim. 79. C: διὸ ... τὸ τῶν στηθῶν ... τὸ πνεῦμα ... γίγνεται πλήρες. Hipp. mai. 283. D: τί δὴτ' ἂν εἴη ὅτι ... οὐ πλήρη σε ἀργυρίου ἀπέπεμψαν; Legg. IV. 706. B: τὴν χώραν πλήρη ναυπηγησίων ἐξυλῶν. Phaedr. 235. C: πλήρες πως ... τὸ στήθος ἔχων. Legg. X. 897. B: τὸ φρόνιμον καὶ ἀρετῆς πλήρες. Lys. 215. E: τὸ πλήρες ... κενώσεως (ἐπιθυμεῖν). Locr. 98. E: ἅπαντα ... πλήρη ἐντί, οὐδὲν κενὸν ἀπολείποντα. Gorg. 493. D: πληρεῖς (πίθοι). Critia 111. C: πεδία πλήρη γῆς πιεῖρας. Legg. X. 899. B: μὴ θεῶν εἶναι πλήρη πάντα. Conv. 175. D: ὥστ' ἐκ τοῦ πληρεστέρου εἰς τὸν κενώτερον ῥεῖν ἡμῶν. Ib. ἐκ τῆς πληρεστέρας (κύλικος).

πληρῶ, impleo, repleo; etiam compleo. Phaed. 112. A: πληροὶ αὐτὰ ὥσπερ οἱ ἐπαντλοῦντες. Conv. 197. D: οἰκειότητος (ἡμᾶς) ... πληροῖ. Tim. 39. D: ὥς ὁ γε τέλος ἀριθμὸς χρόνου τὸν τέλεον ἐνιαυτὸν πληροῖ τότε. Legg. IX. 866. A: (ἐὰν) τοὺς χρόνους ἐθέλῃ πληροῦν ἀποξενοῦμενος τοὺς εἰρημένους. Phil. 31. E: τὸ ξηρανθὲν πληροῦσα δύναμις ἡδονή. Tim. 80. D: τὰς φλέβας ... πληροῦντος. Pol. IX. 573. B: (ἕως ἄν) μανίας ... πληρώσῃ ἐπαντιοῦ. Polit. 290. D: φρονήματος πληροῦται. Pol. IX. 585. D. Legg. VI. 757. A: διὰ ... ἀμφότερα ταῦτα στάσεων αἱ πολιτεῖαι πληροῦνται. Pol. IX. 585. B: οὐκοῦν πληροῖτ' ἂν ὅτε τροφῆς μεταλαμβάνων καὶ ὁ νοῦν ἴσχων; E. Phaed. 111. E: ὦν ... ἐκάστους τοὺς τόπους πληροῦσθαι. Phil. 35. A: κενούμενος ... ἐρᾷ πληροῦσθαι. Pol. IX. 585. D. Tim. 72. C: πληρούμενος τῶν ἀποκαθαιρομένων. Pol. VIII. 550. D: τὸ ταμείον ... ἐκάστῳ χρυσοῦ πληρούμενον. Phil. 35. E: πεπληρωται δὲ μήπω. Phaedr. 235. C: ἐξ ἄλλοτριῶν ποθὲν ναμάτων ... πεπληρωσθαί με δίκην ἀγγείου. Legg. IX. 865. E: φόβου ... πεπληρωμένος. Pol. IX. 586. A: οὐδὲ τοῦ

ὄντος τῷ ὄντι ἐπληρώθησαν. Legg. III. 691. D: πληρωθεῖσα. Phil. 52. A: μαθημάτων πληρωθεῖσιν (v. πληρωθεῖσιν). 36. A: τοῦ πληρωθῆσεσθαι. Conv. 175. E. Pol. VI. 494. C: πληρωθήσεσθαι ἀμηγάνον ἐλπίδος. Med. Gorg. 493. E: πληρωσάμενος. 494. A: τῷ ... πληρωσάμενῳ ἐκείνῳ. *expleo, satio. Gorg. 507. E: ταύτας ἐπιχειροῦντα πληροῦν. Pol. V. 465. A: πληρῶν τὸν θυμὸν. Gorg. 494. C: δυνάμενον πληροῦντα (τὰς ἐπιθυμίας) χαίροντα εὐδαιμόνως ζῆν. Polit. 286. A: ἱκανῶς πληρώσει (τὴν τοῦ πυνθανομένου ψυχὴν). Gorg. 503. C: αὐ ... τῶν ἐπιθυμιῶν πληρούμεναι βελτίῳ ποιοῦσι τὸν ἄνθρωπον. Pol. VIII. 561. B: ὅς ἂν πληρωθῇ.

πλήρωμα, τό, complementum. Pol. II. 371. E: πλήρωμα ... πύλεώς εἰσιν ... καὶ μισθωτοί. Critia 119. B: εἰς πλήρωμα ... νεῶν.

πλήρωσις, ἡ, expletio. Gorg. 496. E: τὸ δὲ πίνειν πλήρωσις τε τῆς ἐνδεείας καὶ ἡδονῆς; Phil. 31. E. Pol. IX. 585. B. Phil. 35. A: πληρώσεως. B: ὁ δὲ ἐπιθυμεῖ πληρώσεως. 36. B: τεύξεσθαι πληρώσεως. Tim. 65. A. Pol. IX. 585. A: σφόδρα ... οἴονται πρὸς πληρώσεις τε καὶ ἡδονὴ γίνεσθαι. Gorg. 492. A: αὐτοὶ οὐ δυνάμενοι ἐπιπορίζεσθαι ταῖς ἡδοναῖς πλήρωσιν. D: πλήρωσιν αὐταῖς ... ἐτοιμάζειν. Pol. IV. 439. D: πληρώσεών τινων καὶ ἡδονῶν ἑταῖρον. Phil. 42. C: πληρώσει καὶ κενώσει. 51. B: ὅσα ... τὰς πληρώσεις αἰσθητὰς ... παραδίδωσιν. Tim. 65. A: τὰς ... πληρώσεις ἀθρόας καὶ κατὰ μεγάλα. Ep. VII. 331. C: πληρώσεις ἐπιθυμιῶν ἐκπορίζοντα. Etiam in eo ponitur quod completur. Legg. XII. 956. E: πληρώσεις (δικαστηρίων).

πλησιάζω, appropinquo, propius accedo et prope absum; etiam coniunctus sum et utor aliquo (germ. mit einem umgehen) vel congregor (sich gesellen). Conv. 181. D: τοῦτο δὲ πλησιάζει τῷ γενειώσκειν. Lach. 197. D: ὁ δὲ Δάμων τῷ Προδίῳ πολλὰ πλησιάζει. Theaet. 143. D: σοὶ ... οὐκ ολίγιστοι πλησιάζουσι. Phaedr. 255. B: (ὅταν) πλησιάζῃ. Lach. 187. E. Phaedr. 255. A: ὡς αἰσχροὺν ἐρῶντι πλησιάζειν. Conv. 195. B: οὐδ' ἐντὸς πολλοῦ πλησιάζειν. Lach. 188. A: χαίρω ... τῷ ἀνδρὶ πλησιάζων. Men. 80. A: τὸν αἰεὶ πλησιάζοντα καὶ ἀπτόμενον. Pol. VI. 496. A: ὅταν αὐτῇ πλησιάζοντες ὁμιλῶσι μὴ κατ' ἀξίαν. Theaet. 156. C: πρὸς τὰ πλησιάζοντα. Phaed. 76. A: ᾧ τοῦτο ἐπλησιάζεν. Theaet. 144. A: καὶ πάνυ πολλοῖς πεπλησιάκα. Ep. VII. 342. D: τούτων ... ἐγγύτατα ... ξυγγενεῖα ... τοῦ πέμπτου νοῦς πεπλησιάκα. Lach. 187. E: εἴ που ... ἐπλησίασέ σοι. Phaed. 97. A: ἐπεὶ δ' ἐπλησίασαν ἀλλήλοις. Pol. III. 409. C: ὅταν ... ἀγαθοὺς καὶ προσβυτέρους ἢ δὴ πλησίασῃ. VI. 490. B: ᾧ πλησίασας καὶ μεγάλης τῷ ὄντι ὄντως. Theaet. 156. D: ὄμμα καὶ ἄλλο τι τῶν τοιῶν ξυμμέτρων πλησιάσαν. Pol. VI. 498. A: πλησιάσαντες αὐτῷ τῷ χαλεπωτάτῳ.

πλησίον, prope; iuxta. Phaedr. 243. E: οὗτος παρὰ

σοι μάλα πλησίον αἰὲ πάρεστιν. Phaed. 59. D: πλησίον γὰρ ἦν τοῦ δεοιωτηρίου. 97. A: ἡ ξύνοδος τοῦ πλησίον ἀλλήλων τεθῆναι. Critia 112. B: ἔσοι πλησίον ἐγεώργουν. Legg. IV. 704. C: γείτων δὲ αὐτῆς πόλις ἃρ' ἔσται τις πλησίον; VI. 785. A: γεγράφθαι πλησίον. Riv. 132. C: πλησίον ... καθήμενος ἐνύγχανεν αὐτοῦ. Ax. 364. D: πλησίον ... ὥκει τῶν πυλῶν. Cum art. propinquus, vicinus. Prot. 315. D: ἐν ταῖς πλησίον κλίναῖς. Phaedr. 229. C: κατὰ τῶν πλησίον πετρῶν. Theaet. 174. B: ὁ ... πλησίον καὶ ὁ γείτων. Pol. II. 373. D: τῆς τῶν πλησίον χώρας. VII. 539. B: σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον αἰεῖ. Tim. 59. A: ὁ πλησίον ἀήρ. Legg. X. 894. A. Apol. 25. E: τοὺς μάλιστα πλησίον ἐαυτῶν. Charm. 155. C: τὸν πλησίον ὦθει.

πλησιόχωρος, ὁ ἡ, vicinus. Legg. V. 737. C: (πρὸς) τὰς τῶν πλησιοχώρων πόλεις.

πλησμονή, ἡ, expletio, satietas. Gorg. 518. D: ὅταν ... αὐτοῖς ἡκῇ ἡ τότε πλησμονὴ νόσον φέρουσα. Conv. 191. C: (ἴνα) πλησμονὴ γοῦν γίγνοιτο τῆς συνουσίας. Phaedr. 233. E: τοὺς δεομένους πλησμονῆς. 241. C: χάριν πλησμονῆς. Critia 115. B: παραμύθια πλησμονῆς. Legg. VI. 776. A: ὑπερβολαῖς πλησμονῆς. Pol. IX. 571. E. μήτε ἐνδεία δοὺς μήτε πλησμονῇ. Conv. 186. C: πρὸς πλησμονὴν καὶ κένωσιν. Pol. IX. 586. C: πλησμονὴν τιμῆς τε καὶ νίκης cet. Legg. VIII. 831. E: ἀφροδισίῳ πᾶσαν ... παρασχεῖν πλησμονήν. 837. C: τὴν περὶ τὸ σῶμα ... πλησμονήν. Phil. 26. B: πλησμονῶν.

πλήντω, verbero, percutio; prosterno. Phaed. 94. D: στῆθος ... πλήξας (Hom.). Id. Pol. III. 390. D. al. Hipp. mai. 301. A: πεπληγμένος. Pol. V. 462. C: ὅταν πον ἡρώων δάκτυλός του πληγῇ. Prot. 339. E: ὥσπερ ἐῖ ὑπὸ ἀγαθοῦ πύκτου πληγείς. Conv. 218. A: τὴν καρδίαν ... πληγείς cet. Euthyd. 303. A: ὥσπερ πληγείς ὑπὸ τοῦ λόγου. Ep. VII. 347. D: πληγείς ... τῷ λεχθέντι. Phil. 22. E: καθάπερ ἐῖ πληγείσα ὑπὸ τῶν νῦν δὴ λόγων. Pol. X. 604. C: ἐχομένους τοῦ πληγέντος. Legg. IX. 880. B. Prot. 329. A: ὥσπερ τὰ γαλκεία πληγέντα. Legg. IX. 879. C: νέω ... ὑπὸ γέροντος πληγέντι. 882. C: τὸν πληγέντα. Theaet. 180. A: ἐτέρῳ (ὀημματισκίῳ) πεπλήξει.

πλίνθος, ἡ, later. Pol. I. 333. B: εἰς πλίνθων καὶ λίθων θέσιν. Eryx. 403. E: πλίνθους.

πλινθουργός, ὁ, laterarius. Theaet. 147. A: πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν.

πλοῖον, τό, navigium; ratis. Phaed. 58. A: τοῦτό ἐστι τὸ πλοῖον cet. 59. E. Prot. 344. C: ἐν πλοίου ἀρχῇ. Phaed. 58. C: τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου. Pol. I. 333. C: ὅταν γε πλοῖον (δέη πρῆσθαι ἢ ἀποδόσθαι). Ep. VII. 329. C: σμικρὸν εἰς πλοῖον ἐμβιβάσας. Gorg. 469. E: τὰ πλοῖα πάντα (Ἀθηναίων). Theaet. 144. A: ὥσπερ τὰ ἀνεργιάτιστα πλοῖα.

Polit. 302. A: καθάπερ πλοῖα καταδύόμενα. Critia 113. E. Polit. 208. D: εἰς τὴν τῶν πλοίων χρεῖαν. 299. C: ἄρχειν τῶν πλοίων. Phil. 54. B. Legg. X. 905. E: πλοίων κυβεργῆται. Polit. 298. D: μακροῖς πλοίοις. Critia 118. E. Legg. I. 639. A. Menex. 240. A: ἐν τε πλοίοις καὶ ναυσί. Ep. VII. 346. A: ἐν τοῖς ἀποστόλοις πλοίοις ἐμβάς ... πλεῖν. Legg. IV. 706. B: οἱ δ' οὔτε πω πλοῖα ἐκέκτηντο cet. Theag. 123. B: ἢ οἱ ἄνθρωποι τὰ πλοῖα κυβεργῶσι. Hipp. mai. 295. D: τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ πλοῖά τε καὶ τριήρεις.

πλόκανον, τό, *textum*. Tim. 78. B: τὰ ... ἔνδον ... τοῦ πλοκάνου ἅπαντα. **vannus* s. *cribrum*. Tim. 52. E: ὥσπερ τὰ ὑπὸ τῶν πλοκάνων ... σειόμενα.

πλοκή, ἡ, *textile*. Legg. VIII. 849. C: πάσης ἐσθῆτος ἡ πλοκῆς ἡ πιλήσεως cet.

πλοῦς, ὁ, *navigatio*. Polit. 300. B: δεύτερος πλοῦς (v. in Phaedr. p. 744 sq.) τὸ cet. Id. Phil. 19. C. Ep. VII. 337. E: ἡ ... ὑστέρα πορεία τε καὶ πλοῦς. Legg. VII. 803. B: διὰ τοῦ πλοῦ τούτου τῆς ζωῆς. Menex. 243. A: διὰ ... μῆκος τοῦ πλοῦ. Phaedr. 99. D: τὸν δεύτερον πλοῦν ἐπὶ τὴν τῆς αἰτίας ζήτησιν ἢ πεπραγματεύεται. Polit. 298. D. Legg. IX. 866. D: πλοῦν ἐπιφυλαττέτω. Tim. 89. A: κατὰ ... τοὺς πλοῦς.

πλούσιος, ἰα, ἰον, *opulentus, dives*. Prot. 319. D: πλούσιος, πένης. Pol. VI. 489. C. Pol. I. 336. A: πλουσίου ἀνδρός. Phaedr. 279. C: πλούσιον δὲ νομίζοιμι τὸν σοφόν. Pol. IV. 422. A: πρὸς μεγάλῃν τε καὶ πλουσίαν (πόλιν) ... πολεμεῖν. Legg. V. 742. D. VIII. 547. B: φύσει ὄντι πλουσίω. Pol. IV. 422. B: πλουσίον ... καὶ πιδόνοι. Theaet. 175. A: πλούσιοι καὶ πτωχοί. Pol. VIII. 521. A: οἱ τῷ ὄντι πλούσιοι, οὐ χουσίον, ἀλλ' ... ζωῆς ἀγαθῆς τε καὶ ἔμμερος. Polit. 298. E: εἴτε ἐκ τῶν πλουσίων εἴτε ἐκ τοῦ δήμου παντός. Legg. III. 694. E: νεωστὶ γεγονυῖων πλουσίων. Pol. I. 329. E: τοῖς γὰρ πλουσίοις πολλὰ παραμύθια φασιν εἶναι. IV. 422. B. Theaet. 174. E: ἐπὶ τὰ πάμπαν πλουσίους ἔχων. Legg. V. 742. E. Polit. 261. E: πλουσιώτερος εἰς τὸ γῆρας ἀναφανήσκει φρονήσεως. Phil. 48. E: πλουσιώτερον ἢ κατὰ τὴν αὐτῶν οὐσίαν. Pol. III. 408. B: οὐδ' εἰ Μίδου πλουσιώτεροι εἶεν. Legg. I. 629. B: οὐδ' εἰ τις πλουσιώτατος ἀνθρώπων εἴη. Pol. VIII. 555. B: τοῦ ὡς πλουσιώτατον δεῖν γίγνεσθαι. Prot. 326. C: οἱ πλουσιώτατοι. Pol. VIII. 564. E. Eryx. 395. D: ὡς οἱ σοφώτατοι ἡμῶν πλουσιώτατοι. Legg. V. 729. A: ἵνα ὅτι πλουσιωτάτους καταλίπη.

πλοῦτος, ὁ, *divitiarum, abundantia*. Crat. 403. A: ὅτι ἐκ τῆς γῆς κίωθεν ἀνίεται ὁ πλοῦτος. Conv. 178. D: οὔτε τιμαὶ οὔτε πλοῦτος. Pol. IV. 421. D: πλοῦτος ... καὶ πενία. VI. 491. C: κάλλος καὶ πλοῦτος cet. Legg. I. 631. C: τέταρτον ... πλοῦτος, οὐ τυφλός, ἀλλ' ὅς ἐβλέπων. Prot. 341. B:

δεινοῦ πλούτου. Gorg. 452. C: ἐάν σοι πλούτιον γανῇ τι μείζον ἀγαθόν ὃν ἢ cet. 467. D: πλούτου γὰρ ἔνεκα πλέουσι. Crat. 403. A: κατὰ τὴν τοῦ πλούτου δόσιν. Pol. IV. 445. A: (μετὰ) παντός πλούτου. VIII. 562. B: ἡ πλούτιον ... ἀπλησίαια. Euth. 12. A: τρυφᾶς ὑπὸ πλούτου τῆς σοφίας. Polit. 292. A: πλούτῳ καὶ πενίᾳ. Pol. IX. 582. D. Legg. I. 632. Polit. 291. E: πενίαν καὶ πλούτον. Conv. 200. C: πλούτιον κεκτημένος. Legg. III. 687. B: πλούτον μέγαν. VII. 801. B: ὡς οὔτε ἀργυροῦν δεῖ πλούτον οὔτε χρυσοῦν ἐν πόλει ἰδουμένον ἐνοικεῖν. Prot. 354. B: πλούτοι. Pol. VI. 495. A. X. 619. A: ὑπὸ πλούτων τε καὶ τῶν τοιούτων κακῶν. 618. B: πλούτοις καὶ πενίαις. Gorg. 523. C: γένη καὶ πλούτους. Alc. I. 122. B. Lys. 205. C.

πλουτῶ, *dives sum vel fio; abundo*. Conv. 203. E: ὥστε οὔτε ἀπορεῖ Ἐρως ποτὲ οὔτε πλουτεῖ. Pol. VIII. 555. A. Menex. 246. E: ἄλλω γὰρ ὁ τοιοῦτος πλουτεῖ, καὶ οὐχ ἑαυτῷ. Legg. II. 660. E: ἐὰν πλουτῇ καὶ μή. Gorg. 451. E: τὸ πλουτεῖν ἀδόλως. Conv. 200. C. Pol. VII. 521. A: οὐ δεῖ τὸν εὐδαίμονα πλουτεῖν. Legg. IX. 870. B: δικαίως πλουτεῖν καὶ σωφρόνως. Euthyd. 279. A: ὅτι τὸ πλουτεῖν ἀγαθόν. Eryx. 395. E. Conv. 200. C: πλουτῶν. Alc. I. 107. B: εἰ-δότος ... περὶ ἐκάστου ἡ συμβουλή, ἀλλ' οὐ πλουτοῦντος. Pol. IV. 422. E: ὅρα μὴ κίνδυνον γέρῃ τῇ μὴ πλουτούσῃ (πόλει). Polit. 293. A: ἐὰν πλουτοῦντες ἢ πενομενοι. Lys. 218. C: κινδυνεύομεν ὄναρ πεπλουτηκέναι. Legg. VIII. 837. A: φίλον δ' αὖ καὶ τὸ δεόμενον τοῦ πεπλουτηκότος. Theaet. 208. B: ὄναρ δὴ ... ἐπλουτήσαμεν. Pol. I. 330. A: ὁ μὴ ἐπικεικῆς πλουτήσας. IV. 421. D. Alc. I. 134. B. Legg. XII. 962. E: ὅπως πλουτήσουσιν.

πλυντικός, ἡ, ὄν, *ad lavandum pertinens*, fem. *lavandi peritia*. Polit. 282. A: πλυντικὴν cet.

πλύνω, *lavo*. Charm. 161. E: τὸ ἑαυτοῦ ἱμάτιον ἑκαστον ... πλύνειν.

πλύσις, ἡ, *lavatio*. Pol. IV. 429. E.

πλωΐζω, *navigo*. Pol. III. 388. A: πλωΐζοντ' (πλωΐσονται?).

πλωτήρ, ὁ, *vector*. Pol. VI. 489. A: ὑπὸ τῶν ... πλωτήρων.

πλωτικός, ἡ, ὄν, *ad rem nauticam pertinens*, subst. *nauta*. Ax. 368. B: ἀλλὰ τὸν πλωτικὸν καταλεξώμεθα —;

πνεῦμα, τό, *spiritus, anhelitus; aër, flatus, ventus*. Phaedr. 229. B: πνεῦμα μέτριον. 255. C: οἶον πνεῦμα ἢ τις ἡκῶ cet. Phaed. 70. A: ὥσπερ πνεῦμα ἢ καπνὸς διασκηδασθεῖσα. Crat. 410. B: ἢ ὅτι πνεῦμα ἐξ αὐτοῦ (τοῦ ἀέρος) γίγνεται ῥέοντος; Pol. III. 394. D: ὅπη ἂν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φέρῃ. Tim. 79. B: τὸ δὲ πνεῦμα φέρεται παρ' ἡμῶν ἔξω. Ax. 370. C: -εἰ μὴ τι θεῖον ὄντως ἐνὶ πνεύματι τῇ ψυχῇ. Locr. 101. A. Pol. VI. 496. D: ὑπὸ πνεύματος γερομένου; Tim. 91. C: τὰς τοῦ πνεύματος διεξόδους ἀποφράττον. Legg.

IX. 865. B: στερόσει πνεύματος (*aëre intercepto*). Epin. 976. A: πνεύματος ὀργήν. Phaed. 77. E: ἐν μεγάλῳ τινὶ πνεύματι. Tim. 77. A. al. Phaedr. 229. B: πνεῦμα Βορέου. Theaet. 152. B: πότερον ... τὸ πνεῦμα ψυχρὸν ἢ οὐ ψυχρὸν φήσομεν; Tim. 49. C: πνεῦμα καὶ ἄερα. 66. E. al. Pol. III. 405. D: ὀρεμάτων τε καὶ πνευμάτων ... ἐμπιπλάμενους. VI. 488. D: ἄστρον καὶ πνευμάτων. Tim. 43. C: ζάλη πνευμάτων ὑπ' αἰέρος φερομένων. 84. D: ὁ τῶν πνευμάτων τῷ σώματι ταμίης πλεῦμων. Legg. VII. 797. D: ἐν ὥραις πάσαις, ἐν πνεύμασιν cet. Phil. 47. A: παντοῖα ... πνεύματα (*anhelitus*) ἀπεργαζόμενον (γ. ἀπεργαζόμενα). Crat. 410. B: οἱ γὰρ ποιηταὶ ποὺ τὰ πνεύματα αἴτας καλοῦσιν. C: χειμῶνας τε καὶ θέρη καὶ πνεύματα. Legg. V. 747. D: διὰ πνεύματα παντοῖα. VIII. 845. D.

πνευματόρρους, ὁ ἥ, *a ventis agitatus*. Crat. 410. B: ὥσπερ ἂν εἴποι πνευματόρρουν.

πνευματώδης, ὁ ἥ, *adspiratus*. Crat. 427. A: ὅτι πνευματώδη τὰ γράμματα.

πνέω, *spiro, flo*. Theaet. 152. B: πνέοντος ἀνέμου. Pol. III. 389. E: μένεα πνέοντες (Hom.).

πνίγος, τό, *aestus, calor*. Phaed. 279. B: ἐπειδὴ καὶ τὸ πνίγος ἡπιώτερον γέγονεν. Phil. 32. A: ἡ παρὰ φύσιν τοῦ πνίγους πάθη. Pol. X. 621. A: διὰ καύματος τε καὶ πνίγους δινοῦ. Legg. I. 633. C: τῇ τοῦ πνίγους ῥώμῃ διαμαχομένων. Phaedr. 258. E: ὡς ἐν τῷ πνίγει. Pol. IV. 422. C: ἐν ἡλίῳ τε καὶ πνίγει. Phil. 26. A: ἐν γε χειμῶσι καὶ πνίγεισιν. Legg. XI. 919. A: πνίγεισιν ἀναψυχῇν (παρασχών).

πνίγω, *suffoco*. Gorg. 522. A: πνίγων ἀπορεῖν ποιεῖ. πνοή, ἡ, *flatus*. Crat. 419. D: πνοῇ ἀπεικασθέν. Ion. 539. D: πνοῆς ἀνέμοιο (Hom.).

πόα, ἡ, *gramen*. Phaedr. 229. B: πόα καθίζεσθαι. 230. C: πάντων ... κομψότατον τὸ τῆς πόας ὅτι cet. Polit. 272. A: ἀναφουμένης ἐκ γῆς πόας ἀφθόνου.

ποδαγρῶ, *podagra laboro*. Alc. II. 140. A: οὐδὲ ποδαγρῶσιν (sic Cl. c. al. Vulgo ποδαγρωῶσιν). 139. E: ποδαγρᾶν.

ποδαπός, ἡ, ὄν, *cuias*. Phaedr. 275. C: τίς ὁ λέγων καὶ ποδαπός. Apol. 20. B: τίς ... καὶ ποδαπός; Prot. 309. C: ποδαπῶ; Euthyd. 271. C: ποδαποί;

ποδηγῶ, *duco*. Legg. X. 899. A: ἡ ... αὐτὴ (ἡ ψυχὴ) ψιλὴ σώματος οὕσα ... ποδηγεῖ (ἡλίου). Ep. VII. 340. C: ὥστε αὐτὸς αὐτὸν χωρὶς τοῦ δείξαντος μὴ ἀδύνατος εἶναι ποδηγεῖν.

ποδιαῖος, α, ον, *pedalis*. Theaet. 147. D: ὅτι μῆκει οὐ ξύμμετροι τῇ ποδιαίᾳ (δυνάμει).

ποδωκης, ὁ ἥ, *velox*. Pol. V. 467. E: (ἐφ' ἱππων) ὅτι ποδωκεσιᾶτων.

ποθεινός, ἡ, ὄν, *desideratus*. Legg. XI. 932. A: ἀπιόν-

τες νέοι σφόδρα ποθεινοί. Lys. 215. B: οἱ μήτε ἀπόντες ποθεινοὶ ἀλλήλοισι cet.

πόθεν, unde. Prot. imit. πόθεν ... φαίνεις; Phaedr. init. ποι δὴ καὶ πόθεν; 269. D: πῶς καὶ πόθεν ἄν τις δύναιτο πορίσασθαι; Phaed. 77. E: πόθεν ... τῶν τοιούτων ἀγαθὸν ἐπωδὸν ληψόμεθα —; Parm. 137. A: πόθεν οὖν δὴ ἀρξόμεθα —; Pol. III. 543. C: ἀναμνησθῶμεν πόθεν δεῦρο ἐξετραπόμεθα. Legg. III. 676. A. Euthyd. 288. D. al. — Cum v. εὐρίσκειν ita neclitur ut duae notiones (germ. *woher nehmen* et *wo finden*) copulentur. Pol. II. 375. C: πόθεν ἅμια προῶν καὶ μεγαλόθυμον ἦθος εὐρήσομεν; Tim. 26. E: πῶς γὰρ καὶ πόθεν ἄλλους ἀνευρήσομεν (v. εὐρήσομεν) ἀφείμενοι τούτων; Euthyd. 273. E. 291. A. — Etiam negandi vim habet (ut germ. *woher denn? wie?*) Crat. 398. E: πόθεν ... ἔχω (nos: *wie sollte ich das wissen?*) Conv. 172. A: πόθεν —; (nos: *wie könnte das seyn?*). Gorg. 471. D. Lys. 208. B. 211. C. Hipp. mai. 285. E. Menex. 235. C. — Enclit. ποθέν, *alicunde* (post εἰ, ἔάν al. *sicunde*, velut Pol. X. 618. C.). Soph. 218. D: εἰ μὴ οὐ ποθεν εὐπεισιτέρα ἔχεις εἰπεῖν ἄλλην ὁδόν. Crat. 246. B: οὐ δ' ἂν τι ἔχῃς βέλτιόν ποθεν λαβεῖν cet. Pol. IV. 427. D. Tim. 33. C. Legg. VI. 758. B: ἰόντι τέ τινί ποθεν ἄλλοθεν cet. Particulis motum indicantibus ita adiungitur ut fere redundet, ut Phaedr. 229. B: ἐνθίνδε ... ποθέν. 270. A: ἐντεῦθεν ποθεν. Id. Pol. VII. 524. C. Euthyd. 271. C. Etiam est *nescio quid* vel *quo* et simpl. *aliquid* (c. subst. vel adiect.). Phaedr. 244. D: παλαιῶν ἐκ μνημάτων ποθέν. 268. C: ἐκ βιβλίου ποθέν ἀκούσας. Soph. 246. B: ἀνωθεν ἐξ ἀοράτου ποθέν ἀμύνονται. Polit. 257. D: κινδυνεύειον ... ἄμφω ποθέν ἐμοὶ συγγένειαν ἔχειν τινά. Phil. 16. C: ποθέν ἐκ θεῶν ἐξήρίφη cet. 44. D: ἀρχομένους ποθέν ἀνωθεν (nos: *von etwas höherem ausgehend*). Pol. VIII. 544. D: ἢ οἷε ἐκ θρυός ποθεν ... τὰς πολιτείας γίγνεσθαι —; 559. E: ἢ ποθεν παρὰ τοῦ πατρὸς cet.

πόθος, ó, *desiderium*. Crat. 420. A: καὶ μὴν πόθος αὐτὸ καλεῖται (ὁ ἥμερος) σημαίνων οὐ παρόντος εἶναι, ἀλλὰ τοῦ ἄλλοθι πού ὄντος καὶ ἀπόντος. Legg. VI. 776. A: ἐν ... ταῖς φιλίαις ἐὰν ... πόθος ἐνῇ τις. Phaedr. 253. E: ὅταν ... πόθου κέντρων ὑποπλησθῇ. Conv. 197. D: ἡμέρου, πόθου πατήρ. Pol. IX. 573. A: πόθου κέντρον. Phaedr. 250. C: πόθῳ τῶν τότε. Phil. 36. A: προσδοκίας τινὲ πόθῳ. Conv. 197. D: ἐν πόθῳ. Legg. VI. 776. A: οὐκ ἴσχουσα τὸν διὰ χρόνον πόθον. IX. 870. A: ψυχῆς ἐξηγρωμένης ὑπὸ πόθων. Phil. 48. A: τὰς ἐν τοῖς θρήνοις καὶ πόθοις ἡδονάς. Legg. I. 633. D: πρὸς πόθους τε καὶ ἡδονάς cet. ποθῶ, *desidero, desiderio teneor*. Prot. 352. A: καὶ ἐγὼ τοιοῦτόν τι ποθῶ πρὸς τὴν σκέψιν. Pol. IX. 571. A: οἷσθ' οὖν ... ὃ ποθῶ ἔτι; Phaedr. 255. D: κατὰ ταῦτά αὐτὸ ποθεῖ καὶ ποθεῖται. Conv. 204. D: ἔτι ποθεῖ ... ἢ ἀπόκρισις ἐρώ-

τησιν τοιάνδε. Ax. 366. A: τὸν οὐράνιον ποθεῖ καὶ σύμφωνον αἰθέρα. Tim. 19. A: ἡ ποθοῦμεν ἔτι τι τῶν ῥηθέντων ... ἀπολείπομερον; Legg. X. 896. C. Prot. 327. D: ποθῶν τὴν τῶν ἐνθάδε ἀνθρωπων πονηρίαν. Legg. IX. 855. E. Ep. VII. 348. A: ποθῶν ποθεῖν ἀναπείσθαι. Phaedr. 251. E: θεῖ ... ποθοῦσα (ἡ ψυχὴ). Conv. 191. A: ποθοῦν ἕκαστον τὸ ἡμῖν τὸ αὐτοῦ. Pol. I. 329. A: τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες. Legg. II. 657. D. Men. 84. C: (πρὶν) ἐπόθησε τὸ εἶδέναι. Phaedr. 255. D: ποθεῖται. (Phaed. 98. A: pro ὑποθησόμενος recentit. scribunt ποθεσόμενος; sed scrib. videtur προσησόμενος, quod v.).

ποιῖ, quo; quorsum. Phaedr. init. ποιῖ δὴ καὶ πόθεν; (Lys. 203. A.) Gorg. 478. A: ποιῖ ἄγομεν καὶ παρὰ τίνας τοὺς κἀμνοντας τὰ σώματα; Phaed. 82. A: ἡ ποιῖ ἂν ἄλλοσε φαίμεν τὰς τοιαύτας ἵεναι; Crat. 389. A: ποιῖ βλέπων ὁ νομοθέτης τὰ ὀνόματα τίθεται. Pol. II. 359. C: θεώμενοι ποιῖ ἡ ἐπιθυμία ἐκάτερον ἄξει. Legg. I. 630. B: ποιῖ δὴ τελευτᾷ νῦν ἡμῖν οὗτος ὁ λόγος —; Crit. 47. C: ποιῖ τείνει —; Euthyd. 290. A: ποιῖ οὖν ... τραποίμεθ' ἂν ἔτι; al. Enclit. ποιῖ, αἰῶμο. Prot. 335. C: ἐλθεῖν γὰρ ποιῖ με δεῖ. Polit. 293. D: ἐκπέμποντες ποι. Parm. 162. C: οὐδ' ἂν μεθίσταιτό ποθεν ποι. Pol. IV. 420. A: ἂν ποι βούλωνται ἄλλοσε. 432. E: πόρῳ δέ ποι ἀπεσοποῦμεν. VI. 486. D: ἀλλ' οὐ μὴν ... ἄλλοσέ ποι ἂν φαίμεν ἔλκειν ἢ εἰς ἀμετρίαν. VII. 525. D: ὡς σφόδρα ἄνω ποι ἄγει τὴν ψυχὴν. Tim. 52. A: οὔτε αὐτὸ εἰς ἄλλο ποι ἰόν. Legg. IV. 705. D: ὅτι ... εἰς ἀρετὴν ποι βλέπει τὰ τοιαῦτα νόμιμα κείμενα. Euth. 15. E: νῦν γὰρ σπεύδω ποι. Crit. 52. B. al.

ποίημα, τό, actio; effectio. Legg. IX. 859. E: ποίημα ... ὅπερ ἂν ἦ δίκαιον ... καὶ τοῦ καλοῦ μετέχον ἐστίν. Soph. 248. B: πάθημα ἢ ποίημα ἐκ δυνάμεως τινος ... γιγνόμενον. Charm. 163. C: ποίημα ... μὲν γίγνεσθαι ὄνειδος ἐνίοτε, ἔργον δὲ cet. Pol. IV. 437. B: εἴτε ποιημάτων εἴτε παθημάτων. Legg. IX. 859. E: ὡς ... τῶν πάντων τοι καὶ τὰ παθήματα ἡμῖν ἐστὶ σχεδὸν τοῖς ποιήμασιν ἴσα. X. 894. C: ἐναρμότιουσιν πᾶσι μὲν ποιήμασι, πᾶσι δὲ παθήμασι. Ep. VII. 342. D: περὶ ποιήματα καὶ παθήματα ξύμπαντα. *opus, et in univ. quod fictum est. Pol. V. 474. E: μελιχλῶρους ... καὶ τοῦνομα οἶε τινὸς ἄλλον ποίημα εἶναι ἢ —; Legg. II. 668. B: ὅτι πάντα τὰ περὶ αὐτὴν (τὴν μουσικὴν) ἐστὶ ποιήματα μίμησις τε καὶ ἀπεικασία. Men. 97. E: τῶν ἐκείνου (Daedali) ποιημάτων λελυμένον ... ἐκτῆσθαι οὐ πολλῆς τινὸς ἄξιόν ἐστι τιμῆς cet. *poëma, carmen; etiam versus. Lys. 221. D: ὥσπερ ποίημα μακρὸν συγκεείμενον. Hipp. min. 363. B: ὅτι ἡ Ἰλιάς κάλλιον εἶη ποίημα τῷ Ὀμήρῳ ἢ ἡ Ὀδύσσεια. Pol. X. 606. B: καταφρονήσας ὅλου τοῦ ποιήματος. Tim. 21. C: πολλῶν ... καὶ πολλὰ ἐλέχθη ποιητῶν ποιήματα. Legg. VII. 802. A. Phaed. 60. C: περὶ ... τῶν

ποιημάτων ὧν πεποίηκας cet. Legg. VII. 802. B: τῶν παλαιῶν ποιημάτων. Parm. 128. A: ἐν τοῖς ποιήμασιν. Pol. II. 381. D. Legg. VII. 811. D. Prot. 325. E: ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα. Pol. I. 330. C: τὰ αὐτῶν ποιήματα. III. 398. A: τὰ ποιήματα βουλόμενος ἐπιδείξασθαι. Legg. VII. 811. E. Hipp. min. 368. C.

ποίησις, ἡ, *confectio; procreatio*. Soph. 265. B: ἡ ... μίμησις ποιήσις τίς ἐστιν, εἰδῶλόν μέντοι. Conv. 205. B: ἡ ... ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ ὄντι ὁφιοῦν αἰτία πᾶσά ἐστι ποίησις. Epin. 975. B: ἡ ... ἀλφίτων τε καὶ ἀλεύρων ποίησις. Soph. 266. D: θείας ἔργα ποιήσεως. 268. D. Gorg. 449. D: οὐκοῦν καὶ ἡ μουσικὴ περὶ τὴν τῶν μελῶν ποίησιν; Soph. 233. D: τίνα δὴ λέγων τὴν ποίησιν; Conv. 197. A: τὴν ... τῶν ζώων ποίησιν. Charm. 163. B: ποίησιν πράξεως καὶ ἐργασίας ἄλλο ἐνόμιζε. E: τὴν τῶν ἀγαθῶν πράξιν ἢ ποίησιν. Conv. 205. C: ὥστε καὶ αἱ ὑπὸ πᾶσαις ταῖς τέχναις ἐργασίαι ποιήσεις εἰσὶ. Charm. 163. C: ἐργασίας τε καὶ πράξεις τὰς τοιαύτας (i. e. καλὰς) ποιήσεις (ἐκάλει). D: (ὅτι) τὰς τῶν ἀγαθῶν ποιήσεις πράξεις (καλοῖης). **poësis*, h. e. *carminum ars condendorum et carmen; etiam musica quam dicimus compositio*. Gorg. 502. A: ἡ τῶν διθυράμβων ποίησις. B: ἡ τῆς τραγωδίας ποίησις. Conv. 205. C: ποίησις ... τοῦτο μόνον καλεῖται. Theaet. 152. E: οἱ ἄνθρωποι τῆς ποιήσεως ἑκατέρας (*tragoediae et comoediae*). Pol. III. 394. B. X. 603. C. Legg. VII. 802. B. Pol. II. 366. E: οὐτ' ἐν ποιήσει οὐτ' ἐν ἰδίῳ λόγῳ. III. 394. C: ἐν ... τῇ τῶν ἐπῶν ποιήσει. Tim. 20. E: καθάπερ λέγει ... καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ποιήσει. Prot. 316. D: τοὺς μὲν ποίησιν (προκαλύπτεσθαι) cet. Phaedr. 245. A: κατὰ τε ῥῆσας καὶ κατὰ τὴν ἄλλην ποίησιν. 278. C: εἴ τις ἄλλος ... ποίησιν ψιλὴν ἢ ἐν ῥῳθῇ συντέθεικε. Conv. 196. E: ὅτι ποιητὴς ὁ Ἐρως ἀγαθός ... πᾶσαν ποίησιν τὴν κατὰ μουσικὴν. Pol. VI. 493. D: ἐπιδεικνύμενος ἢ ποίησιν cet. X. 603. B: ἡ κατὰ τὴν ἀκοὴν (μιμητικὴ) ἦν δὴ ποίησιν ὀνομάζομεν. Critia 113. A: εἰς τὴν αὐτοῦ ποίησιν. Apol. 22. C. Ion. 531. D: περὶ ὧν Ὀμηρος τὴν ποίησιν πεποίηκεν. Menex. 239. C. Legg. VIII. 829. E: τῆς ἐν ποιήσεσι παρόρησίας (πέρι). Ep. II. 310. E.

ποιητής, ὁ, *effector, fabricator; opifex; conditor, auctor*. Pol. X. 597. D: βουλόμενος εἶναι ὄντως κλίνης ποιητὴς ὄντως οὔσης. 601. E. Def. 415. B: νομοθέτης ποιητὴς νόμων cet. Pol. X. 601. D: ἄγγελον γίγνεσθαι τῷ ποιητῇ οἶα ἀγαθὰ ἢ κακὰ ποιεῖ ἐν τῇ χρείᾳ ᾧ χρηταί. Soph. 234. A: ζῶων ... ποιητὴν. Tim. 28. C: τὸν ... ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντός. Euth. 3. B: φησὶ γάρ με ποιητὴν εἶναι θεῶν. **poëta*. Prot. 327. D: ὁ ποιητὴς. Pol. II. 382. D: ποιητὴς ... ψευδὴς ἐν θεῷ οὐκ ἐνι. Ion. 534. B: κοῦφον ... χρήμα ποιητὴς ἐστι καὶ πτηνὸν καὶ ἱερόν. Pol. I. 329. B: Σοφοκλεῖ ... τῷ ποιητῇ. Legg. XI. 935. E: ποιητῇ ... κωμῳδίας cet.

Phaedr. 278. E: ποιητὴν ἢ λόγων συγγραφέα. Phaed. 61. B: οὐ τὸν ποιητὴν θεοί, εἴπερ μέλλει ποιητῆς εἶναι, ποιεῖν μύθους, ἀλλ' οὐ λόγους. Conv. 205. C: οἱ ἔχοντες τοῦτο τὸ μῦθον τῆς ποιήσεως ποιηταί (καλοῦνται). Pol. I. 328. E. Prot. 325. E: ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα. Conv. 177. A. Legg. X. 890. A: ἰδιωτῶν τε καὶ ποιητῶν. Lys. 213. E: σκοποῦντα κατὰ τοὺς ποιητάς. In musico dictum. Legg. II. 670. E. VII. 812. D: τοῦ τὴν μελωδίαν ξυνθέντος ποιητοῦ. *Etiam orationis prosae auctor s. scriptor ποιητῆς dicitur. Euthyd. 305. B: ποιητῆς τῶν λόγων οἷς οἱ ῥήτορες ἀγωνίζονται. Phaedr. 234. E: ὡς τὰ θεῶτα εἰρηκότιος τοῦ ποιητοῦ. 236. D: παρ' ἀγαθὸν ποιητὴν ἰδιώτης αὐτοσχεδιάζων περὶ τῶν αὐτῶν. Legg. IX. 858. C: τοῖς ... τῶν ἄλλων συγγραμμάσι ποιητῶν cet.

ποιητικός, ἡ, ὄν, poëticus, poëta; fem. ars poëtica, poësis; etiam efficiens, fem. ars efficiendi. Phaedr. 248. E: ποιητικός (βίος). Pol. III. 393. D: οὐ γὰρ εἰμι ποιητικός. Legg. VI. 778. D: ὁ ποιητικός ... λόγος. Charm. 155. A: φιλόσοφος ... πάνν ποιητικός. Gorg. 502. D: δημοχορία ἄρα τίς ἐστὶν ἡ ποιητική. Pol. X. 606. D: ἡ ποιητικὴ μίμησις. 607. C: ἡ πρὸς ἡδονὴν ποιητικὴ καὶ ἡ μίμησις. Alc. II. 147. B: ἐστὶ ... φύσει ποιητικὴ ἡ ξυμπασα αἰνιγματώδης. Def. 411. D: ἔξις ποιητικὴ εὐνομίας. Ib. δύναμις ποιητικὴ ... τῆς ἀνθρώπου εὐδαιμονίας. 416: ἐπιστήμη ποιητικὴ. Legg. III. 682. A: θεῖον ... καὶ τὸ ποιητικόν ὄν γένος. Def. 411. C: δύναμις τὸ καθ' αὐτὸ ποιητικόν. Soph. 219. C: κτητικῆς ... καὶ ποιητικῆς ξυμπασῶν οὐσῶν τῶν τεχνῶν. 265. B: ποιητικῆς ... δύο ἔστω γένη. (E: τὸ μὲν ἀνθρώπινον εἶναι, τὸ δὲ θεῖον). 266. D: τῆς ἡμετέρας ... ποιητικῆς πράξεως. Phil. 62. D. De lege 320. E: ἀνδρὶ ποιητικῷ μηδενί. Pol. X. 607. B: ὅτι παλαιά ... τις διαφορά φιλοσοφία τε καὶ ποιητικὴ. 608. B. 601. A: τὸν ποιητικόν. Legg. II. 606. A. Soph. 265. A: ποιητικὴν καὶ κτητικὴν τέχνην. B: ποιητικὴν ... πᾶσαν ἔφαρμεν εἶναι δύναμιν, ἣτις ἂν αἰτία γίγνηται τοῖς μὴ πρότερον οὖσιν ὕστερον γίγνεσθαι. Tim. 19. D: οὔτι τὸ ποιητικόν ἀτιμάζων γένος. Pol. X. 607. D: ὅσοι μὴ ποιητικοί. Legg. III. 700. D: ποιηταὶ ἐγίγνοντο φύσει μὲν ποιητικοί cet. Pol. III. 387. B: οὐχ ὡς οὐ ποιητικά. Legg. II. 656. C: τοῖς ποιητικοῖς (poëtis). Phaedr. 257. A: τοῖς ὀνόμασιν ... ποιητικοῖς τισί. Pol. X. 600. A: πάντας τοὺς ποιητικούς μιμητάς. Legg. VII. 802. B: ποιητικούς ἅμα καὶ μουσικούς ἀνδρας παραλαβόντας. Men. 99. D: μάντις καὶ τοὺς ποιητικούς ἀπαντας. Phaedr. 245. A: ὅς δ' ἂν ἄνευ μαρίας Μουσῶν ἐπὶ ποιητικὰς θύρας ἀφίκηται. Pol. III. 387. R: ὅσῳ ποιητικώτερα. X. 607. A: Ὁμηρον ποιητικώτατον εἶναι.

ποιητικῶς, poëtarum more. Pol. I. 332. B: ᾗνίζατο ... ποιητικῶς τὸ δίκαιον ὃ εἶη.

ποιητός, ἡ, ὄν, *affabre factus*. Ion. 537. B. (Hom.). Etiam in eo ponitur quod reddi vel tradi potest. Men. 95. E. (Theogn.). **adoptatus*. Legg. XI. 923. E: εἴτε γεννητός ὢν εἴτε ποιητός. IX. 878. E: οἷς ἂν παῖδες μὴ ποιητοί, ἀληθινοὶ δὲ ὦσιν.

ποικιλία, ἡ, *varietas*. Pol. III. 404. E: οὐκοῦν ἐκεῖ ... ἀκολασίαν ἢ ποικιλία ἐνέτικτεν —; X. 611. B: ὥστε πολλῆς ποικιλίας ... γέμειν cet. Phaed. 110. D: στίλβοντα ἐν τῇ τῶν ἄλλων χρωμάτων ποικιλίᾳ. Pol. VII. 529. D: τῇ περὶ τὸν οὐρανὸν ποικιλίᾳ. III. 404. D: Σικελικὴν ποικιλίαν ὄψων. Tim. 57. D: διὸ ... τὴν ποικιλίαν ἐστὶν ἄπειρα. Legg. II. 665. C: πάντως παρεχόμενα ποικιλίαν. VII. 812. D: τὴν ... ἐτεροφωνίαν καὶ ποικιλίαν τῆς λύρας. Tim. 50. D: ποικίλον πάσας ποικιλίας. **ars acu pingendi*. Pol. III. 401. A: πλήρης ... ὑφαντικὴ καὶ ποικιλία καὶ οἰκοδομία cet. II. 373. A: τὴν τε ζωγραφίαν κινητέον καὶ τὴν ποικιλίαν.

ποικίλλω, *vario*; *varietate distinguo et simpl. distinguo*. Crat. 404. A: ὅτι ποικίλλει ἰὼν τὰ γινόμενα ἐκ τῆς γῆς. Tim. 87. A: ποικίλλει ... εἶδη δυσκολίας καὶ δυσθυμίας παντοδαπά. Crat. 394. A: ποικίλλειν δὲ ἔξεστι ταῖς συλλαβαῖς. Epin. 977. B: ποικίλλον αὐτόν. Menex. 235. A: κάλλιστά πως τοῖς ὀνόμασι ποικίλλοντες. Legg. XI. 927. E: ποικίλλοντας ἐπιτηδεύμασιν ἰδίοις τὸν τῶν ὀργανῶν βίον. V. 747. A: ὅσα ... αὐτοὶ ἐν αὐτοῖς ποικίλλονται (οἱ ἀριθμοί). Tim. 82. E: αἶμα ... χρώμασι καὶ πικρότησι ποικιλλόμενον. Pol. VII. 529. C: ἐπεὶ περ ἐν ὁρατῷ πεποικιλταί. VIII. 557. C: πᾶσιν ἥθεσι πεποικιλμένη (πολιτεία). Ib. ὥσπερ ἱμάτιον ποικίλον πᾶσιν ἄνθεσι πεποικιλμένον. Tim. 40. A: κόσμιον ... πεποικιλμένον. Critia 116. D: χρυσῷ ... πεποικιλμένην. Crat. 394. A: χρώμασιν ἢ ὁμαῖς πεποικιλμένα (τὰ τῶν ἰατρῶν φάρμακα). Tim. 61. C: τὰ ... σχήμασι κοινωνίαις τε καὶ μεταλλαγαῖς εἰς ἄλληλα πεποικιλμένα εἶδη. 39. D: πεποικιλμένους ... θαυμαστῶς (τὰς πλάνας). **deringo*. Pol. II. 378. C: πολλοῦ γε δεῖ γιγαντομαχίας τε μυθολογητέον αὐτοῖς καὶ ποικιλτέον cet. **artificiose*, h. e. *obscure vel ambigue* (non clare ac simpliciter) loquor. Conv. 218. C: ἔδοξέ μοι χρῆναι μηδὲν ποικίλλειν πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἐλευθέρως εἰπεῖν ἃ μοι ἐδόκει. Legg. IX. 863. E: τό τε δίκαιον καὶ τὸ ἄδίκον ... σαφῶς ἂν διορισαίμην οὐδὲν ποικίλλων.

ποικίλμα, τό, *varietas*. Tim. 67. A: δὴ οὖν ταῦτα ἄνῳγμα τὰ τούτων ποικίλματα γέγονεν. Legg. V. 747. A: ὅσα ἐν μήκει καὶ ἐν βάρει ποικίλματα. Tim. 67. C: συχνὰ ἐν ἑαυτῷ ποικίλματα κεκτημένον. Legg. VII. 812. E: παντοδαπά ποικίλματα προσαρμότιοντας τοῖσι φθόγγοις τῆς λύρας. **pictura*, h. e. *figura vel imago tam coloribus expressa quam acu picta*; in univ. *imago vel signum* (ut coeli signa). Hipp. mai. 298. A: καὶ τὰ ποικίλματα πάντα καὶ τὰ ζωγραφήματα καὶ τὰ πλάσματα τρέπει ἡμᾶς ὁρῶντας. Epin. 975. D:

ὅσων γραφικὴ μήτηρ, πολλῶν καὶ παντοίων ποικιλιμάτων ἀποτελουμένων ἐν πολλοῖς ὕγρασις καὶ ξηροῖς γένεσιν. Euth. 6. C: ὁ πέπλος μεστὸς τῶν τοιοῦτων ποικιλιμάτων. Pol. VII. 529. B: ἐν ὁροφῇ ποικίλματα θεώμενος. 529. C: τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ ποικίλματα.

ποικίλος, η, ον, *variis coloribus distinctus, versicolor*. Phaed. 110. B: ποικίλη, χρώμασι διεληγμένη (ἢ γῆ). Pol. VIII. 558. C: πολιτεία ... ποικίλη. VIII. 557. C: ἱμάτιον ποικίλον. Ion. 535. D: ἐσθῆτι ποικίλη. Pol. VIII. 561. E: τὸν καλὸν τε καὶ ποικίλον ... τοῦτον τὸν ἄνδρα εἶναι. X. 616. E. Phaed. 110. D: ἐν τι εἶδος ξυνεχὲς ποικίλον. Pol. VIII. 557. C: τὰ ποικίλα θεώμενοι. **varius, multiplex*. Prot. 334. B: οὕτω δὲ ποικίλον τί ἐστι τὸ ἀγαθὸν καὶ παντοδαπόν. Phil. 12. C. Pol. IX. 588. C: θηρίον ποικίλον καὶ πολυκεφάλον. Tim. 50. D. Phaedr. 277. C: ποικίλη ... ψυχῇ. Pol. X. 604. D: οὐκοῦν τὸ μὲν πολλὴν μίμῃσιν καὶ ποικίλῃν ἔχει —; Soph. 226. A: τὸ ποικίλον εἶναι τοῦτο τὸ θηρίον. Pol. X. 605. A: πρὸς τὸ ἀνανακτικὸν τε καὶ ποικίλον ἦθος. Legg. IX. 857. B: ποικίλοις οὖσιν. Ax. 371. C: παντοῖοι ... λειμώνες ἄνθρωποι ποικίλοις ἐαριζόμενοι. Phaedr. 277. C: ποικίλους ... καὶ παναρμονίους διδούς λόγους. Pol. III. 399. C: ποικίλους (ῥυθμούς). VIII. 559. D: παντοδαπὰς ἡδονὰς καὶ ποικίλας. Theaet. 146. D: πολλὰ δίδως καὶ ποικίλα ἀνθ' ἀπλού. Critia 116. B: τὰ δὲ ποικίλα ὕφαινον (τῶν οἰκοδομημάτων). Legg. IV. 704. D: πολλὰ τε ... ἦθη καὶ ποικίλα. Pol. IV. 426. A: πλὴν γε ποικιλώτερα καὶ μείζω ποιοῦσι τὰ νοσήματα. Locr. 101. E: πολυεἰδέστατον καὶ ποικιλώτατον (γένος). Soph. 234. B: σχεδὸν ποικιλώτατον (εἶδος). **multiplex, h. e. abstrusus, perplexus, difficilis perspectu et in univ. difficilis*. Conv. 182. B: ὁ περὶ τὸν ἔρωτα νόμος ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις πόλεσι νοῆσαι ῥᾴδιος ... ὁ δ' ἐνθάδε ... ποικίλος. Gorg. 491. D: οὐδὲν ποικίλον. Id. Crat. 393. D. Phil. 53. E: οὐδὲν τι ποικίλον. Tim. 59. C. Soph. 223. C: οὐ γάρ τι φανύλης μέτοχόν ἐστι τέχνης τὸ νῦν ζητούμενον, ἀλλ' εὖ μάλα ποικίλης. Men. 75. E: τὸ τοιοῦτον βούλομαι λέγειν, οὐδὲν ποικίλον. Etiam est argutus vel subtilis (Phaedr. 236. B: εἰπεῖν παρὰ τὴν ἐκείνου σοφίαν ἔτερόν τι ποικιλώτερον) et *versutus* (Pol. II. 365. C: ἀλώπεκα ... κερδαλέαν καὶ ποικίλην).

ποίκιλις, ἡ, *varietas*. Legg. V. 747. A: τὰς τῶν ἀριθμῶν διανομὰς καὶ ποικίσεις.

ποικίλως, *vario modo*. Ax. 365. C: δέος τι ποικίλως περιамύττον τὸν νοῦν.

ποιμαίνω, *pasco*. Theaet. 174. D: ποιμαίνειν τε καὶ βδάλλειν. Pol. I. 345. C: ποιμαίνειν ... τὰ πρόβατα. Legg. VII. 805. E: βουκολεῖν καὶ ποιμαίνειν. **curo*. Lys. 209. A: ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἄλλος ποιμαίνει καὶ θεραπεύει.

ποιμενικός, ἡ, ὄν, *pastoralis*, fem. *past. ars*. Pol. I. 345. D: τοῦ ποιμενικῆ εἶναι. Ib. τῇ ... ποιμενικῇ.

ποιμήν, ὁ, *pastor*, et in univ. *curator*. Pol. I. 345. C: καθ' ὅσον ποιμήν ἐστιν. Legg. V. 735. A: ποιμήν καὶ βουκόλος cet. VII. 808. D: ἄνευ ποιμένος ... οὐτὶ πρόβατα οὐτ' ἄλλο οὐδὲν πῶ βιωτὶον. De lege 318. A. Polit. 274. E: τὸν ἐκ τῆς ἐναντίας περιόδου ποιμένα τῆς τότε ἀνθρωπίνης ἀγέλης. Pol. I. 343. A: ὅς γε αὐτῇ οὐδὲ πρόβατα οὐδὲ ποιμένα γιγνώσκεις. 345. C: τὸν ὡς ἀληθῶς ποιμένα. II. 359. D. De lege 321. C: ποιμένα λαὸν (ex Hom.). Critia 109. B: καθάπερ ποιμένες κτήνη πληγῇ νέμονται. De lege 321. B: νομεῖς τε καὶ ποιμένες ἀνδρῶν. Polit. 275. B: ποιμένων τε καὶ βουκόλων. Phil. 38. D. Pol. IV. 440. D: τῶν ἀρχόντων ὥσπερ ποιμένων πόλεως. Legg. III. 695. A. Pol. II. 359. E: τοῖς ποιμέσιν. III. 416. A. I. 343. A: τοὺς ποιμένας ἢ τοὺς βουκόλους. II. 370. D. Legg. III. 695. A.

ποίμνη, ἡ, *grex*; *armentum*. Polit. 268. B: τὴν τῆς αὐτοῦ ποίμνης ἀρίστα μεταχειριζόμενος μονοικῆν. 267. B: ἐπὶ ποίμνῃ διποδοί. Pol. III. 415. E: ὥσπερ λύκος ἐπὶ παίμνην τις ἴοι.

ποίμνιον, τό, *grex*. Pol. V. 459. E: εἰ μέλλει τὸ ποίμνιον ὅτι ἀκρότατον εἶναι. III. 416. A: κύνας ἐπιπούρους ποιμνίων. Legg. X. 906. A: ποιμνίων ἐπιστάταις. IV. 713. D: οἷον νῦν ἡμεῖς δοῶμεν τοῖς ποιμνίοις. Pol. II. 359. E: τὰ περὶ τὰ ποίμνια. Critia 109. B. Legg. III. 694. E: ποίμνια ... καὶ πρόβατα cet.

ποινή, ἡ, *poena*. Men. 81. B. (Pind.).

ποιός, ποία, ποῖον, *qualis*; *quis*. Soph. 263. A: ποῖος; Pol. II. 465. A: ποῖός τις ἂν ὢν ... τὸν βίον ὡς ἀρίστα διέλθοι. I. 328. E: πυνθάνεσθαι ... ποία τις ἐστι. Phaedr. 264. D: ποῖον τοῦτο καὶ τί πεπονθός; Theaet. 147. D: τὸ ποῖον δῆ; Soph. 220. E: τὸ ποῖον; Polit. 270. B. Phil. 34. B. Pol. II. 369. A: ζητήσομεν ποῖον τί ἐστιν. Prot. 312. D: ποῖας ἐργασίας ἐπιστάτης; Pol. X. 618. D: μετὰ ποῖας τιμὰς ψυχῆς ἔξωτος κακὸν ἢ ἀγαθὸν ἐργάζεται. Phaed. 78. B: ὑπὲρ τοῦ ποῖον τινος διδόναι (προσέχει). Ib. τῷ ποῖω τινὲ ... προσέχει τοῦτο τὸ πάθος πάσχειν. Phaedr. 260. C: ποῖον τινα οἶτι ... καρπὸν ... θιγίζειν; Soph. 263. B. Phil. 14. C: τὸν ποῖον δῆ; 21. D. Theaet. 149. D: ποῖαν χρὴ ποῖω ἀνδρὶ συνοῦσαν ὡς ἀρίστως παῖδας τίτειν. Polit. 259. D: γράζει ποῖαν (διαφύγν). Pol. VIII. 550. C: λέγεις δὲ ... τὴν ποῖαν κατὰστασιν ὀλιγαρχίαν; Phaedr. 265. A: τὸ ποῖον δῆ λέγεις; 279. A: τὸ ποῖον δῆ; Phaed. 89. C. Theaet. 144. D: ποῖον τι ἔχω τὸ πρόσωπον. 187. C. Soph. 240. C: πῇ καὶ τὸ ποῖον τι φοβούμενος οὕτω λέγεις; Polit. 262. C. Legg. III. 677. A: ποῖαι δῆ (λόγοι); Pol. II. 374. E: τίνες τε καὶ ποῖαι γύσεις ἐπιτεγνῆται εἰς πόλεως γυλακῆν. Crat. 395. D: τὰ ποῖα ταῦτα; Pol. V. 468. A: λέγ', ἔφη, ποῖ' ἂν (v. ποῖον).

Polit. 280. B: ποίων, εἰπέ, ξυγγενῶν; Pol. VII. 526. A: περὶ ποίων ἀριθμῶν διαλέγεσθε —; Crat. 438. A: ἐκ ποίων οὖν ὀνομάτων ἢ μεμαθηκὸς ἢ εὖρηκὸς ἦν τὰ πράγματα —; Pol. III. 414. D: ὅποια τόλμη ἢ ποίοις λόγοις χρώμενος ἔρω. Legg. VII. 799. A: χορείαις ποίαισι γεραίρειν (δεῖ) τὴν τότε θυσίαν. Gorg. 449. E: ποίους τούτους; Pol. VI. 502. D: κατὰ ποίας ἡλικίας ἕκαστοι ἑκάστων ἀπτόμενοι. Legg. VII. 799. Gorg. 453. C: ὃ τὰ ποῖα τῶν ζώων γραφῶν καὶ ποῖ; Phaed. 81. E: τὰ ποῖα δὴ ταῦτα λέγεις —; Soph. 217. A: τὰ ποῖα δὴ; 250. A: ποῖα; Phil. 13. D: τὰ ποῖα δὴ λέγεις; 20. C. Pol. III. 398. C: ποῖ ἅττα δεῖ ἡμᾶς λέγειν. VI. 496. A: ποῖ ἅττα οὖν εἰκὸς γεννᾶν τοὺς τοιοῦτους; Etiam ita ponitur ut cum irrisione quadam neget (germ. wie?). Euthyd. 291. A: ποῖος Κτήσιππος; (nos: wie denn Kt.?). Charm. 174. B: ποῖον ... πετυτευτικόν; Euthyd. 304. E: ποῖον ... χαρίεν —; Lach. 194. D: ποῖαν ... σοφίαν; Riv. 132. B: ποῖον ... μέγα καὶ καλόν; Men. 80. D: ποῖον γὰρ ὦν οὐκ οἶσθα προθέμενος ζητήσεις; Phil. 63. C: ποίων, φαίεν ἂν ἴσως, ἡδονῶν; Hipp. mai. 285. D: περὶ ποίων ... ἀρμονιῶν καὶ γραμμάτων; Gorg. 490. D: ποίων ἱματίων; Theaet. 180. B: ποίοις μαθηταῖς —; Gorg. 490. E: ποῖα ὑποδήματα; Pol. I. 330. A: ποῖ ἐπεκτησάμην (germ. wie sollte ich —); — Enclit. ποῖός, Lat. *qualis* (germ. irgend wie beschaffen, irgend einer). Pol. IV. 438. D: τῷ ποῖά τις εἶναι. E: ποῖα δὴ τις συνέβη καὶ αὐτῇ γενέσθαι. Legg. VI. 770. D: (ἐκ) ποίας κήσεως. Crat. 432. B: τοῦ δὲ ποιοῦ τινὸς καὶ ξυμπάσης εἰκόνομος μὴ οὐχ αὕτη ἢ ὀρθότης cet. Pol. IV. 438. E: τοῦ ποιοῦ τινὸς προσγενομένου. 439. A: οὐκοῦν ποιοῦ μὲν τινος σώματος ποῖον τι καὶ δίψος —; Legg. X. 904. B. Ep. VII. 343. B: θνοῖν ὄντοι, τοῦ δὲ ὄντος καὶ τοῦ ποιοῦ τινός. Soph. 262. E: οὐκοῦν καὶ ποῖον τινα αὐτόν (τόν λόγον) εἶναι δεῖ; Theaet. 182. A: τὸ δὲ ποιοῦν ποῖον τι (γίγνεσθαι). Phil. 37. C: (εἰ) ἡδονὴ ... καὶ λύπη μόνον ἄπερ ἐστί, ποιῶ τινε δὲ οὐ γίγνεσθον. Def. 414. C: διάθεσις ψυχῆς καθ' ἣν ποιοῖ τινες λεγόμεθα. Phil. 37. C: εἰ ... τὰ μὲν ἐστί ποῖ ἅττα cet. Pol. IV. 438. B: τὰ μὲν ποῖ ἅττα ποιοῦ τινός ἐστιν. E: τῶν δὲ ποῖων τινῶν ποῖα ἅττα. Theaet. 182. B: τὰ μὲν ποῖα ἅττα γίγνεσθαι.

ποιότης, ἡ, *qualitas*. Theaet. 182. A: τὸ δὲ ποιοῦν ποῖον τι, ἀλλ' οὐ ποιότητα.

ποιπνύω, *sedulo ministro*. Pol. III. 389. A. (Hom.).

ποιῶ, *facio, reddo, efficio; excito*; etiam *afficio* (ut εὖ al.); *ago; facito* (v. c. *artem*); *constituo vel instiluo* al. Theaet. 149. A: (ὅτι) ποιῶ τοὺς ἀνθρώπους ἀπορεῖν. Parm. 131. B: ἡδέως γε ... ἐν ταῦτόν ἅμα πολλαχοῦ ποιεῖς. Prot. 310. D: (ὅτι) ἐμὲ ... οὐ ποιεῖ (σοφον). 353. D: ὅτι ... νόσους τε ποιεῖ καὶ πενίας cet. Pol. III. 407. C: κάμνειν ... οἶεσθαι ποιεῖ ἀεί. VI. 503. D: πρὸς τὰς μαθήσεις αὐ ποιεῖ ταῦτόν.

VII. 530. D: ἢ πῶς ποιοῦμεν; Crit. 50. A: πότερον κακῶς
 τινὰς ποιοῦμεν — ἢ οὐ; Pol. V. 474. D: ἢ οὐχ οὕτω ποι-
 εῖτε πρὸς τοὺς καλοὺς; Prot. 326. C: καὶ ταῦτα ποιοῦσιν οἱ
 μάλιστα θυνάμενοι. Phaedr. 252. E: πᾶν ποιοῦσιν ὅπως
 τοιοῦτος ἐσται. (Id. Gorg. 479. C.) 267. A: τὰ μεγάλα σμι-
 κρὰ φαίνεσθαι ποιοῦσι διὰ ῥώμην λόγον. Phil. 43. C: ὡς
 αἱ ... μεγάλαι μεταβολαὶ λύπας τε καὶ ἡδονὰς ποιοῦσιν
 ἡμῖν. Pol. II. 363. D: ἐστεφανωμένους ποιοῦσι τὸν ἅπαντα
 χρόνον ἤδη διάγειν μεθύοντας. Euth. 8. C: πάντα ποιοῦσι
 καὶ λέγουσι φεύγοντες τὴν δίκην. Ib. πᾶν ποιοῦσι. Phaed.
 60. E: μουσικὴν ποιεῖ καὶ ἔργάζου. Conv. 214. D: ἀλλ'
 οὕτω ποιεῖ. Pol. I. 338. A: μὴ οὖν ἄλλως ποιεῖ. De lucrī
 cup. 228. B: οὐ μὲντ' ἂν καλῶς ποιοίην. Men. 80. B: εἰ
 ... ξένος ἐν ἄλλῃ πόλει τοιαῦτα ποιοῖς. Lach. 184. E. Pol.
 II. 360. C: οὕτω ... δοῶν οὐδὲν ἂν διαφορὸν τοῦ ἐτέρου
 ποιοῖ. Lach. 184. D: τί γὰρ ἂν τις καὶ ποιοῖ —; Pol. III.
 403. E: ὀρθῶς ἂν ποιοῖμεν. IX. 590. B: ὅταν τις ... τὸ
 θνμοειδὲς ὑπὸ τῷ ὀχλῳδεὶ θηρίῳ ποιῇ. Hipp. mai. 297. E:
 ὃ ἂν χαίρειν ἡμᾶς ποιῇ. Phaed. 70. B: τί δὴ ποιῶμεν;
 Pol. V. 461. E: ἢ πῶς ποιῶμεν (v. ποιοῦμεν. Cf. VII. 530.
 D.). Gorg. 480. E: εἰ ἄρα δεῖ τινὰ κακῶς ποιεῖν. 499. C:
 τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν (*id quod est bene ponere*, h. e. *eo sapienter*
ut. Id. Legg. XII. 959. C.). Phaedr. 268. B: ἐμῖν ποιεῖν.
 Phaed. 60. E: ταύτην τὴν μουσικὴν ... ποιεῖν. 62. A: αὐ-
 τοὺς ἑαυτοὺς εὖ ποιεῖν. Theaet. 166. D: οὐ καλῶς ποιῶν.
 Pol. I. 351. D: ἀλλ' εὖ γε σὺ ποιῶν. Apol. 39. A: πᾶν
 ποιῶν. Pol. II. 367. B: τί ποιοῦσα ἑκατέρω τὸν ἔχοντα cet.
 Theaet. 160. C: τὸ ἐμὲ ποιοῦν (*quod me afficit*). Phil. 26. E:
 ἢ τοῦ ποιοῦντος φύσις. Pol. II. 380. D: ποιοῦντα περὶ αὐ-
 τοῦ τοιαῦτα δοκεῖν. Polit. 298. B: σφάλματα ποιοῦντες ἐν
 τοῖς πελάγεσιν. Pol. VI. 488. C: πάντα ποιοῦντες ὅπως ἂν
 cet. Theaet. 159. A: τὰ ποιοῦντα (opp. τὰ πάσχοντα). Pol.
 VIII. 589. D: τὰ μὲν καλὰ τὰ ὑπὸ τῷ ἀνθρώπῳ, μᾶλλον
 δὲ ἴσως τὰ ὑπὸ τῷ θεῷ τὰ θηριώδη ποιοῦντα τῆς φύσεως
 cet. Conv. 174. A: ἃ ἐκεῖνος ὀλίγαν ἐποίει. Pol. I. 352.
 Hipp. mai. 294. D: μὴ μόνον καλὰ ἐποίει εἶναι, ἀλλὰ καὶ
 φαίνεσθαι. Legg. VII. 805. B: πεποιήκας τ' ἐμὲ ... αὐτὸν
 ἐμαντῷ ἐπιπλήττειν ὅτι ταῦτα εἴρηκα. Conv. 222. B: οὐκ
 ἐμὲ μόνον ταῦτα πεποιήκεν (*ita affect*). Apol. 20. D: ὃ ἐμοὶ
 πεποιήκε τό τε ὄνομα καὶ τὴν διαβολήν. Legg. III. 702. B:
 εἰ ... δὴ τι πεποιήκαμεν προὔργον. Id. Men. 84. B. Conv.
 183. C: πᾶσαν ἐξουσίαν πεποιήκασιν τῷ ἐρῶντι. Ep. VII.
 332. A: ἐκ πενήτων πλουσίους ἐπεποιήκει διαφερόντως. Phaedr.
 242. B: μηδὲνα πλείους (λόγους) ἢ σὲ πεποιημέναι γεγενῆ-
 σθαι. Legg. XI. 937. C: τὴν νίκην τῷ ἐλόντι πεποιημέναι.
 Men. 80. A: σὺ δοκεῖς μοι νῦν ἐμὲ τοιοῦτόν τι πεποιημέναι.
 Gorg. 519. B: πολλὰ καὶ ἀγαθὰ τὴν πόλιν πεποιηκότες.
 Legg. IX. 880. E: οὗτοι τοὺς μέλλοντας λόγους ῥηθήσεσθαι

πεποιηκότες ἂν εἶεν. II. 660. C: εἰ μὴ σαφῶς λέγων ἃ δια-
 νοῦμαι τοῦτο ἐποίησα καὶ ἔπαθον. Phaed. 60. C: εὖ γ'
 ἐποίησας ἀναμνήσας με (nos: gut dass du mich daran erinnerst).
 Theaet. 185. E: εὖ ἐποίησάς με μάλα συχνοῦ λόγον ἀπαλ-
 λάξας. Pol. I. 330. B: πολλαῖς τοσαύτην ἐποίησε (τὴν οὐ-
 σίαν). III. 411. B: χορήσιμον ἐξ ἀρχήστου ... ἐποίησεν. Charm.
 155. B: ἐποίησε γέλωτα πολύν. Gorg. 516. D: Θερμιστοκλέα
 ταῦτα ταῦτα ἐποίησαν. Tim. 45. B: ἐποίησαν ... ῥεῖν. Eu-
 thyd. 285. B: φρόνιμον ποιησάντων. Legg. V. 739. A: τάχ'
 ἂν θαυμάσαι τὸν ἀκούοντα τὸ πρῶτον ποιήσειεν. Pol. IV.
 435. A: τάχ' ἂν ... ἐκλάμψαι ποιήσασιν τὴν δικαιοσύνην.
 Apol. 25. E: ἐάν τινα μοχθηρὸν ποιήσω τῶν ξυνόντων.
 Conv. 173. E: μὴ ἄλλως ποιήσης. Pol. III. 413. B: οὓς ἂν
 ὀδύνη τις ... μεταδοξάσαι ποιήσῃ. Phaedr. 231. E: μετα-
 μέλει ὧν ἂν εὖ ποιήσωιν. Pol. III. 416. B: μὴ τοιούτον
 ἡμῖν οἱ ἐπίκουροι ποιήσωσι πρὸς τοὺς πολίτας. Prot. 344.
 C: ὥστε κείμενον ποιῆσαι. Theaet. 146. A: προθυμούμενος
 ἡμᾶς ποιῆσαι διαλέγεσθαι. Conv. 190. C: ἐβουλεύοντο ὃ τι
 χρὴ αὐτοὺς ποιῆσαι. Pol. III. 393. B. Gorg. 520. E: εὖ
 ποιήσας. Men. 84. B: ἀπορεῖν ... αὐτὸν ποιήσαντες. Pol.
 I. 358. B: οὕτως οὖν ποιήσω. Phil. 50. D: πότερα ἀφίξῃς
 με ἢ μέσας ποιήσεις νίκτας (ubi est germ. werden lassen);
 Pol. I. 337. C: ἄλλο τι ... καὶ σὺ οὕτω ποιήσεις; Prot. 310.
 D: ποιήσει καὶ σὲ σοφόν. Phaed. 117. B: καὶ οὕτως αὐτὸ
 ποιήσει (nos: so wird es von selbst wirken). Pol. I. 352. A: καὶ
 ἐν ἐνὶ ... ἐνοῦσα ταῦτα πάντα ποιήσει. Charm. 170. D: ἡ
 σωφροσύνη οὐ ποιήσει αὐτὸν γιγνώσκειν. Pol. III. 397. D:
 τί οὖν ποιήσομεν; V. 460. A: τὸ ... πλῆθος τῶν γάμων ἐπὶ
 τοῖς ἄρχουσιν ποιήσομεν. VII. 519. D: ποιήσομεν χεῖρον ζῆν.
 Phaedr. 231. C: τούτους κακῶς ποιήσουσι. Gorg. 518. D:
 τούτους ... κακὸν τι ποιήσουσι. Pol. I. 327. A: τίνα τρό-
 πον ποιήσουσιν (τὴν ἐροτήν). 328. A: παννυχίδα ποιήσου-
 σιν. V. 469. B: πρὸς τοὺς πολεμίους πῶς ποιήσουσιν ἡμῖν
 οἱ στρατιῶται; I. 337. A: (ὅτι) πάντα μᾶλλον ποιήσοις ἢ
 ἀποκρῖνοιο. Crit. 54. D: εἴ τι οἶσι πλέον ποιήσειν. Pol. X.
 601. D: ποιήσουσαν (τέχνην). Soph. 219. B: τὸ ... ἀγόμε-
 νον ποιεῖσθαι πού φαιμεν. Phil. 26. E: τὸ ... ποιοῦμενον
 ... καὶ τὸ γιγνόμενον. Pol. X. 598. B: πρὸς πότερον ἢ γρα-
 φικὴν πεποιῖται περὶ ἕκαστον; Gorg. 512. D: ὅσαι (τέχναι)
 τοῦ σώζειν ἕνεκα πεποιῖνται. Pol. X. 601. D: πρὸς ἣν ἂν
 ἕκαστον ἢ πεποιημένον ἢ πεφυκός. Legg. XII. 947. B: οἶον
 ὕμνον πεποιημένον ἐπαινον εἰς τοὺς ἱερεάς. Lys. 206. E:
 τὰ περὶ τὰ ἱερεῖα σχεδὸν τι ἤδη πεποιημένα. Med. facio,
 ago al. Saepenumero cum subst. vel adiect. verbi est ampli-
 ficatio, velut λόγους ποιεῖσθαι i. q. λέγειν. Phaedr. 227. A:
 κατὰ τὰς ὁδούς ποιοῦμαι τοὺς περιπάτους. Theaet. 157. C:
 ὅτι ... οὕτε ποιοῦμαι τῶν τοιούτων οὐδὲν ἐμόν. Prot. 313.
 B: περὶ ... τούτου οὐδένα λόγον οὐδὲ συμβουλήν ποιεῖ εἶτε

χορῇ cet. Phil. 58. B: πάντα ... ὑφ' αὐτῇ δοῦλα ... ποιοῖτο. Pol. VIII. 551. C: εἰ νεῶν ... τις ποιοῖτο κυβερνήτας ἀπὸ τιμημάτων. Conv. 173. C: ὅταν μὲν τινες περὶ φιλοσοφίας λόγους ... ποιῶμαι. Phaedr. 257. B: (ἵνα) ... μετὰ φιλοσόφων λόγον τὸν βίων ποιῆται. Legg. XII. 955. C. Pol. I. 348. D: πόλεις τε καὶ ἔθνη δυνάμενοι ἀνθρώπων ὑφ' ἑαυτοὺς ποιεῖσθαι. X. 619. D: τὰς αἰρέσεις ποιεῖσθαι. Legg. VI. 776. A: τὸν γάμον ... ποιεῖσθαι cet. Phaedr. 233. C: ὀλίγην ὀργὴν ποιοῦμενος. Hipp. min. 372. C: ἐμιαυτοῦ ποιοῦμενος τὸ μάθημα εἶναι ὡς εὖρημα. Pol. VI. 510. B: αὐτοῖς εἶδει δι' αὐτῶν τὴν μέθοδον ποιουμένην. Tim. 88. A: διδαχὰς τ' αὐτὰ καὶ μάχας ἐν λόγοις ποιουμένην. Theaet. 169. C: παιδικὸν τι ... εἶδος τῶν λόγων ποιοῦμενοι. Pol. II. 372. C: οὐχ ὑπὲρ τὴν οὐσίαν ποιοῦμενοι τοὺς παῖδας. VII. 527. A: πράξεως ἕνεκα πάντας τοὺς λόγους ποιοῦμενοι. Critia 115. C: ὁδὸν ποιοῦμενοι. Epin. 975. B: τῶν ποιούμενων αὐτῶν δυσχέρειαν ἀπεργάζοιτο ἄν. Pol. VII. 536. D: οὐχ ὡς ἐπ' ἀναγκῆς μαθεῖν τὸ σχῆμα τῆς διδαχῆς ποιουμένους. Conv. 173. C: τοὺς λόγους περὶ αὐτῶν ἐποιοῦμεθα. Prot. 328. B: τὸν τρόπον τῆς πράξεως τοῦ μισθοῦ τοιοῦτον πεποιήμαι. Conv. 172. C: ἀφ' οὗ ... ἐπιμελὲς πεποιήμαι (*sedulo id ago ut*) ἐκάστης ἡμέρας εἰδέναι ὅ τι ἂν λέγῃ ἢ πράττῃ. Legg. I. 628. E: εἰ τὰ τε παρ' ἡμῖν νόμιμα ... μὴ πᾶσαν τὴν σπουδὴν τούτων ἕνεκα πεποιήται. Soph. 222. E: τὸ ... δι' ἡδονῆς τὸ δέλεαρ πεποιημένον. Tim. 27. A: περὶ φύσεως τοῦ παντός εἰδέναι μάλιστα ἔργον πεποιημένον. Pol. VIII. 556. C: οὐδὲν πλείω ἐπιμέλειαν πεποιημένους ἀρετῆς ἢ τοὺς πένητας. Theag. 123. B: νυνὶ ... ἐμὲ ποιῆσαι μάρτυρα. Pol. III. 415. E: εὐνάς ποιησάσθων. Crat. 428. B: ἴσως ἂν σε ποιησαίμην μαθητὴν. Legg. X. 897. E: μὴ ... ἐξ ἐναντίας ... ποιησώμεθα τὴν ἀπόκρισιν. Conv. 203. B: παιδίον ποιήσασθαι ἐκ τοῦ Πόρου. Pol. VIII. 567. E: τῶν περὶ ἑαυτὸν δορυφόρων ποιήσασθαι. Phaedr. 258. A: πᾶν μακρὸν ποιησάμενος σύγγραμμα. Pol. II. 371. B: κοινονίαν ποιησάμενοι. VI. 510. C: ποιησάμενοι ὑποθέσεις αὐτά. Ion. 530. E: ἐγὼ ἔτι ποιήσομαι σχολὴν ἀκροάσασθαί σου. Pol. II. 370. C: ὁ ... γεωργὸς ... οὐκ αὐτὸς ποιήσεται ἑαυτῷ τὸ ἄροτρον. V. 471. B: μέχρι τούτου ποιήσονται τὴν διαφορὰν μέχρι οὗ cet. Legg. VIII. 835. A: μετὰ τίνων τοὺς ἀγῶνας ποιήσονται περὶ ἀπάντων χορῶν καὶ χορείας. **facio, h. e. exhibeo, fingo* (germ. *darstellen, bilden, dichten et componiren*). Phaedr. 253. D: ποιεῖ εὐθύς. Hipp. min. 364. E. Pol. IV. 421. A: εἰ ... ἡμεῖς ... φύλακας ὡς ἀληθῶς ποιούμεν. X. 599. A: φαντάσματα γὰρ, ἀλλ' οὐκ ὄντα ποιούσιν. 600. E. Legg. II. 659. C: πρὸς ... τὴν τῶν κριτῶν ἡδονὴν ποιούσιν. Apol. 22. C: ὅτι οὐ σοφία ποιοῖεν ἀ ποιοῖεν. Pol. II. 379. A: ἔάν τε τις αὐτὸν ἐν ἔπεσι ποιῇ ἔάν τε ἐν μέλεσι cet. X. 598. E: εἰ μέλλει περὶ ὧν ἂν ποιῇ

καλῶς ποιήσιν. Π. 369. C: τῷ λόγῳ ἐξ ἀρχῆς ποιῶμεν πό-
λιν. 379. A: παρ' οὗς ἐὰν ποιῶσιν (οἱ ποιηταί). Phaed.
61. B: ποιεῖν μύθους. Crat. 389. D: πάντα τὰ ὀνόματα
ποιεῖν. Conv. 223. D: κωμωδίαν καὶ τραγωδίαν ἐπίστασθαι
ποιεῖν. Pol. II. 383. A: ἐν ᾧ (τύπῳ) δεῖ περὶ θεῶν καὶ
λέγειν καὶ ποιεῖν. X. 598. E. Lys. 205. A: μὴ ποιεῖν εἰς
τὰ παιδικά. Tim. 76. C: ὁ ποιῶν (*orifex mundi*). Conv. 187.
D: ἡ ποιῶντα, ὃ δὴ μελοποιῶν καλοῦσιν. Legg. II. 660.
A: ἐν ἀρμονίαις μέλη ποιῶντα. Euth. 3. B: ὡς καινοὺς
ποιῶντα (*figentem*) θεοὺς. Crat. 393. E: ὀνόματα ποιῶν-
τες. Pol. III. 395. A: οἶον κωμωδίαν καὶ τραγωδίαν ποι-
οῦντες. Ion. 534. B: ἅτε ... οὐ τέχνη ποιῶντες. Pol. V.
472. E: οὐ καὶ ἡμεῖς ... παράδειγμα ἐποιοῦμεν λόγῳ ἀγα-
θῆς πόλεως; Phaed. 60. D: περὶ ... τῶν ποιημάτων ὧν πε-
ποιήκας. Gorg. 525. D: βασιλέας ... πεποιήκε τοὺς ἐν "Αι-
δου ... τιμωρουμένους. Phaed. 94. E: οἶόν πον καὶ "Ομη-
ρος πεποιήκεν. Pol. IV. 441. B. Ion. 531. B: οὐχ ὁμοίως
πεποιήκασιν καὶ "Ομηρος. Crat. 407. B: τὸν ποιητὴν φασὶ
τὴν Ἀθηνᾶν αὐτὸν νοῦν τε καὶ διάνοιαν πεποιηκέναι. Conv.
177. B. Hipp. min. 369. C: "Ομηρον Ἀχιλλέα πεποιηκέναι
ἀμείνω Ὀδυσσεῶς. 364. C. E: τὸν Ὀδυσσεά ... ὅτι πεποι-
ηκὼς εἶη ὁ ποιητὴς πολυτροπώτατος. Apol. 22. B: περὶ ὧν
αὐτοὶ ἐπεποιήκεσαν (al. πεποιήκ.). Phaed. 61. B: εἰς τὸν
θεὸν ἐποίησα. Ib. τούτους (al. τούτων) ἐποίησα (*versibus in-
clusi*). Pol. II. 368. A: οὐ κακῶς ... τὴν ἀρχὴν τῶν ἐλεγείων
ἐποίησεν ὁ Γλαῦκωνος ἐραστής. Hipp. min. 365. D: τί ποτε
νοῶν ταῦτα ἐποίησε τὰ ἔπη. Pol. II. 359. B: εἰ τοιόνδε
ποιήσαιμεν τῇ διανοίᾳ. 377. C: ὃν ... ἂν καλὸν μῦθον
ποιήσωσιν. Phaed. 94. E: ἄρ' οἶει αὐτὸν (τὸν "Ομηρον)
ταῦτα ποιῆσαι διανοοῦμενον cet. Phaedr. 243. C: ποιήσας
... πᾶσαν τὴν ... παλινωδίαν. Phaed. 60. D: πρότερον οὐ-
δὲν πώποτε ποιήσας. Conv. 174. B: ποιήσας ... τὸν Ἀγα-
μέμνονα διαφερόντως ἀγαθὸν ἄνδρα τὰ πολεμικά. Tim. 38.
C: ποιήσας ὁ θεός. Legg. VII. 801. C. Euth. 12. A. Legg.
II. 669. C: ῥήματα ἀνδρῶν ποιήσασαι (αἱ Μοῦσαι). Prot.
339. A: ἃ τε ὀρθῶς πεποιήται καὶ ἃ μὴ. Alc. II. 151. B:
ὥσπερ ... ὁ Κρέων Εὐριπίδῃ πεποιήται cet. Hipp. min. 363.
B: τὸ μὲν (ποίημα) εἰς Ὀδυσσεά ἐφη πεποιηθῆναι. 364. D.
Pol. III. 404. E: τῇ μελοποιίᾳ τε καὶ ᾧδῇ τῇ ἐν τῷ παταρ-
μονίῳ καὶ ἐν πᾶσι ῥυθμοῖς πεποιημένῃ. Conv. 187. D:
χρῶμενον ὀρθῶς τοῖς πεποιημένοις μέλεσιν τε καὶ μέτροις.
177. A: ὕμνους ... εἶναι ὑπὸ τῶν ποιητῶν πεποιημένους.
Pol. II. 378. D: οὗτ' ἐν ὑπονοίαις πεποιημένους (θεομαχίας)
οὗτ' ἄνευ ὑπονοιῶν. *ut Lat. *facio, est pono, sumo, statuo;*
etiam puto, existimo. Theaet. 179. B: ἡ τὰς τῶν ἄλλων δόξας
κυρίας ποιεῖ. Phil. 17. A: ἐν ... καὶ πολλὰ θάπτον καὶ
βραδύτερον ποιοῦσι τοῦ δέοντος. Ep. VIII. 355. B: τὴν τῆς
ψυχῆς ἀρετὴν ἐντιμοιότητα ποιοῦντες. Theaet. 197. D: ἐν

ἐκάστη ψυχῇ ποιήσωμεν περιστερεῶνά τινα παντοδαπῶν ὀρνίθων. Pol. VI. 428. A: οἱ φιλοσοφώτατοι ποιούμενοι. VII. 538. C: τῶν ἄλλων ποιουμένων οἰκείων. VIII. 573. B: δόξας ἢ ἐπιθυμίας ... ποιουμένας χρηστάς. IX. 574. D: ἃς πάλαι εἶχε δόξας ... τὰς δικαίας (sic Par. A. Vulg. τὰς δίκας) ποιουμένας. Theaet. 197. E: πεποιήσθω δὴ (positum — esto). Med. Legg. III. 702. C: ἀλλὰ καὶ πρὸς (insuper) οἰωνόν τινα ποιούμεναι. Theag. 128. B: τοῦτο ... τὸ μάθημα παρ' ὄντιν-οῦν ποιούμεναι δεινὸς εἶναι. Pol. IX. 581. D: τὸν δὲ φιλόσοφον ... ποιώμεθα τὰς ἄλλας ἡδονὰς νομίζειν ... τῆς ἡδονῆς οὐ πᾶν πόρρω —; Gorg. 489. C: ἐρμαιον τοῦτο ποιούμενος. Legg. XI. 932. C: ἀπόρρητον μηδὲν ποιούμενοι cet. Sic praecipue cum praepos. περί et adiect. Prot. 328. D: πολλοῦ (περὶ πολλοῦ?) ... ποιούμεναι ἀκηκοέναι ἃ ἀκήκοα Πρωταγόρου. Crit. 48. E: ὡς ἐγὼ περὶ πολλοῦ ποιούμεναι πείσαι σε cet. Phaedr. 232. C: ἃ περὶ πλείστου ποιεῖ. Pol. X. 603. E: ἣ τι ἄλλο ὢν περὶ πλείστου ποιεῖται. Apol. 30. A: ὅτι τὰ πλείστον ἄξια περὶ ἐλαχίστου ποιεῖται. Crit. 54. B: μήτε παιδᾶς περὶ πλείονος ποιοῦ. Phaedr. 231. C: τοὺς ἐρῶντας περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι. Pol. VIII. 554. A: τῷ χρήματα περὶ πλείστου ποιεῖσθαι. Legg. VI. 771. E: περὶ παντὸς ποιούμενον ... τὸ μὴ σφάλλεσθαι cet. Crat. 404. D: εὐστομίαν περὶ πλείονος ποιούμενοι τῆς ἀληθείας. Euth. 5. A: ὅτι ἐγὼς ... τὰ θεῖα περὶ πολλοῦ ἐποιούμεην εἰδέναι. Apol. 32. E. Conv. 180. A: ὅτι τὸν ἐραστὴν οὕτω περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο. Euthyd. 283. D: οὔτινες τὰ παιδικὰ περὶ παντὸς ἂν ποιήσαιντο ἐξολωλέναι. Theaet. 150. E: ψευδῇ καὶ εἰδῶλα περὶ πλείονος ποιησάμενοι τοῦ ἀληθοῦς. Phaedr. 231. C: ὅτι ... ἐκείνους αὐτῶν περὶ πλείονος ποιή-σονται. Pol. III. 386. A: (τοῖς) τὴν ... ἀλλήλων φιλίαν μὴ περὶ ομικροῦ ποιησαμένοις. *ἀδορτο. Legg. XI. 923. C: ὃν ἂν (τῶν παίδων) ... ἐτέρῳ ποιεῖσθαι διδῶ δεχομένῳ. 929. C. 923. D: μὴ ἐπὶ τινι κλήρῳ πεποιημένος. 924. A: τὰ ... ἄλλα παραδιδούς πάντα τῷ ποιηθέντι. 929. C: ἂν τις ... μὴ ἐπιθυμήσῃ θετὸν νόον ποιήσασθαι. — Verb. Pol. I. 361. C: ποιητέος ἐναντίως διακείμενος τῷ προτέρῳ. Conv. 217. A: ὥστε ποιητέον εἶναι ... ὃ τι κελύει Σωκρ. Pol. I. 341. A: τοῦτο ... τῷ ἀρχομένῳ ποιητέον. II. 378. E: περὶ παν-τὸς ποιητέον. Crit. 49. E. Pol. V. 459. E: θυσίαι καὶ ὕμνοι ποιητέοι τοῖς ἡμετέροις ποιηταῖς cet.

πολεμικός, ἡ, ὄν, bellicus; bellicosus; rei bellicae s. mili-taris peritus; fem. ars bellica. Pol. II. 374. C: ὥστε καὶ γεωρ-γῶν τις ἅμα πολεμικός ἐσται. VII. 525. B: ὁ ... ἡμέτερος φύλαξ πολεμικός τε καὶ φιλόσοφος τυχάνει ὢν. Legg. VIII. 829. A: πολεμικός (βίος) ... ἐξωθέν τε καὶ ἐνδοθεν. Prot. 322. B: ἥς (πολιτικῆς τέχνης) μέρος πολεμική. Id. Pol. VII. 522. C. Polit. 304. E: πᾶσα ἡ πολεμικὴ πράξις. Pol. V. 455. E: πολεμικὴ (γυνή). Def. 415. C: πολεμικὴ ἐμπειρία

πολέμιον. Phaedr. 248. D: πολεμικοῦ καὶ ἀρχικοῦ. IX. 583. A. Legg. XII. 943. A: πολεμικοῦ βίου. Polit. 305. B: ξυμπάσης τῆς πολεμικῆς. Pol. II. 374. B. Crat. 407. D: πολεμικῷ θεῷ. Pol. VII. 522. E: πολεμικῷ ἀνδρὶ. III. 397. E: πρὸς τῇ πολεμικῇ. Legg. VII. 814. D: τῇ πολεμικῇ μάχῃ. Lach. 191. D: ἐν ξύμπαντι τῷ πολεμικῷ εἶδει. Pol. III. 397. E: τὸν πολεμικόν. Legg. I. 643. C. Ep. VII. 348. B: παιωνά τινα ... πολεμικόν. Soph. 222. C: ξύμπασαν τὴν πολεμικὴν. Legg. I. 639. B: ἐὰν τὴν πολεμικὴν ἔχη ἐπιστήμην. VIII. 832. D: παιδιὰν πολεμικὴν. IX. 865. B: τὴν πολεμικὴν πράξιν. XII. 947. C: τὴν πολεμικὴν σκευὴν ἐνδεδυκότας. VII. 816. B: τὸ ... πολεμικόν (εἶδος) πυρόχρην. Pol. III. 399. A: ἐπὶ πολεμικῶν ἀνδρῶν. Legg. V. 729. D: ἀγῶνων πολεμικῶν τε καὶ εἰρηλικῶν. XII. 943. C: εἰς τὰ τῶν πολεμικῶν θεῶν ἱερά. 949. D: πολεμικῶν εἰσφορῶν εἵνεκα. Pol. II. 374. D: ἥ τι ἄλλο τῶν πολεμικῶν ὀπλῶν τε καὶ ὀργάνων. VIII. 549. A: ἀπὸ ἔργων τῶν ... πολεμικῶν. Legg. XI. 922. A: εἴτε ἀνδρείαις εἴτε πολεμικαῖς μηχαναῖς. Pol. III. 404. A: τοῖς πολεμικοῖς ἀθληταῖς. VII. 521. D. Legg. VIII. 828. D: πολεμικοῖς ἀνθρώποις. Pol. V. 467. C: τοὺς ἀνδρας πολεμικοὺς ἐσομένους. Legg. XII. 943. A: πρὸς τοὺς πολεμικοὺς ἀρχοντας. V. 746. D: τὰς πολεμικὰς τάξεις τε καὶ ἀγωγὰς. IX. 878. D. Conv. 174. C: ἀγαθὸν ἀνδρα τὰ πολεμικά. Pol. VII. 526. D. VIII. 549. A: τῶν (ἔργων) περὶ τὰ πολεμικά. Legg. I. 628. D: πρὸς τὰ ἔξωθεν πολεμικά ἀποβλέπων μόνον. IV. 706. B: πλοῖα ... πολεμικά. XII. 944. E: ὅπλα πολεμικά. II. 667. A: ὃν ... εἵπομεν ... εἶναι πολεμικώτερον. VIII. 832. E: ἔστι ... πάντων πολεμικώτατον ἢ σώματος ὀξύτης πάντως.

πολέμιος, α, ον, *bellicus*; *hostilis*, subst. *hostis*; *inimicus*, *perniciosus*. Pol. III. 415. E: εἰ πολέμιος ὥσπερ λύκος ἐπὶ ποίμνην τις ἴοι. Crit. 53. B: πολέμιος ἦξεις. Pol. VIII. 567. C: ὥστε τούτοις ἅπασιν ἀνάγκη αὐτῷ ... πολεμῶ εἶναι. (Legg. XII. 943. A. pro ἐν πολέμῳ scrib. videtur ἐμπολέμια.) Soph. 252. C: τὸν πολέμιον καὶ ἐναντιωσόμενον. Legg. IX. 860. B: τὸν τῶν εὐ κειμένων νόμων πολέμιον. Soph. 243. A: πολέμιον αὐτὸ αὐτῷ διὰ νεϊκός τι. Pol. V. 469. D: τὸ πολέμιον νομίζειν τὸ σῶμα τοῦ τεθνεώτος. IV. 422. E: δύο ... πολεμία ἀλλήλων. V. 471. A: σωφρονιστὰι ὄντες, οὐ πολέμιοι. VII. 537. B: κόποι γὰρ καὶ ὕπνοι μαθήμασι πολέμιοι. I. 334. A: τὰ τῶν πολεμίων κλέψαι ... βουλευματα cet. III. 414. B: τῶν τε ἔξωθεν πολεμίων τῶν τε ἐντὸς φιλιῶν. Legg. IV. 706. A. Pol. IV. 423. A: πολεμίοις. Legg. VII. 806. B: πολεμίοισι. Phaedr. 260. A: τοὺς πολεμίους ἀμύνειν. Phil. 44. B: τοὺς πολεμίους Φιλίβου τοῦδε. Conv. 221. B: τοὺς φιλίους καὶ τοὺς πολεμίους. Pol. III. 417. B: τοὺς ἔξωθεν πολεμίους. V. 470. C: πολεμίους φύσει εἶναι. Legg. VI. 760. E. Polit. 307. C: πο-

λεμίας ... ιδέας. Tim. 83. A: τῷ ... μένοντι κατὰ χώραν πολέμια. Prot. 334. B: ἐπεὶ καὶ τὸ ἐλαιον ... ταῖς θριξὶ πολεμιώτατον cel. Legg. IX. 856. B: τοῦτον ... διανοεῖσθαι δεῖ πάντων πολεμιώτατον ὅλη τῇ πόλει. Lys. 215. C: ὅτι ... οἱ ἀγαθοὶ τοῖς ἀγαθοῖς πολεμιώτατοι εἶεν.

πολεμιστήριος, α, ον, *bellicus*; neutr. *res (apparatus) bellicae*. Critia 119. B: τὰ ... πολεμιστήρια οὕτω διετέτακτο τῆς βασιλικῆς πόλεως. A: ἄρμάτων πολεμιστηρίων (*codd. πολεμιστήριον*. Fl. X. ἄρματος πολεμιστηρίου).

πόλεμος, ὁ, *bellum*; etiam trop. Polit. 271. E: πόλεμος τε οὐκ ἐνὴν οὐδὲ στάσις τὸ παράπαν. Conv. 196. A: ἀσχημοσύνη ... καὶ Ἔρωτι πρὸς ἀλλήλους ἀεὶ πόλεμος. Pol. V. 470. B: πόλεμός τε καὶ στάσις. Ib. ἐπὶ ... τῇ τοῦ ἄλλοτριον (ἐχθρα) πόλεμος (κέκληται). VII. 521. A: οἰκείος ὢν καὶ ἐνδον ὁ τοιοῦτος πόλεμος. Legg. I. 625. E. Prot. 341. E: δεινοῦ πολέμου. Gorg. init. πολέμου καὶ μάχης ... με-ταλαγχάνειν. Pol. IV. 422. B: πολέμου ἀθλήται. Conv. 221. B: ἐν τῷ πολέμῳ. Pol. VIII. 543. A: ἐν πολέμῳ τε καὶ εἰρήνῃ. Prot. 322. B: πρὸς ... τὸν τῶν θηρίων πόλεμον. 359. E: εἰς τὸν πόλεμον οἱ μὲν ἐθέλουσιν ἵεναι. Pol. II. 374. D: ἡ τινος ἄλλης μάχης τῶν κατὰ πόλεμον ἱκανὸς ἔσται ἀγωνιστής. V. 453. A: τὸ περὶ τὸν πόλεμον. 470. C: πόλεμον τὴν ἐχθραν ταύτην κλητέον. VIII. 547. A: ἀεὶ τίνεται πόλεμον καὶ ἐχθραν. 567. A: πόλεμον ταράττειν. Legg. I. 626. A: πόλεμον ἀκήρυκτον. III. 702. D: οὐ πόλεμόν γε ἐπαγγέλλεις (i. q. *bene nuntias*). X. 905. E: νόσων πόλεμον εὐλαβουμένοις ἰατροῖς. Phaed. 66. C: διὰ ... τὴν τῶν χρημάτων κτήσιν πάντες οἱ πόλεμοι ἡμῖν γίνονται. Legg. V. 741. A: νόσων ἢ πολέμων φθορά. Prot. 326. C: ἐν τοῖς πολέμοις. Phaed. 66. C: πολέμους καὶ στάσεις καὶ μάχας. Pol. V. 460. A: πρὸς πολέμους τε καὶ νόσους ... ἀποσκοποῦντες. VIII. 566. E: πολέμους τινὰς ἀεὶ κινεῖ. Tim. 88. E: πολέμους ἐντίκτειν τῷ σώματι καὶ νόσους.

πολεμῶ, *bellum gero*, *ugno*. Soph. 242. C: πολεμεῖ ... ἀλλήλοις ἐνίοτε αὐτῶν ἅττα πη. Theaet. 180. B: τούτῳ (*adversus hoc*) ... πάνυ πολεμοῦσι. Pol. II. 378. B: ὡς θεοὶ θεοῖς πολεμοῦσι. Euth. 8. A. Prot. 350. A: ἀπὸ τῶν ἵππων πολεμεῖν. Pol. IV. 440. A: τὸν θυμὸν πολεμεῖν ἐνίοτε ταῖς ἐπιθυμίαις. VIII. 551. D: πόλεμον τινα πολεμεῖν. Tim. 19. C: ἐν τῷ πολεμεῖν. Pol. VIII. 555. A: ὀλίγοις τισὶν ἐαυτοῦ πολεμῶν. 548. A: πολεμοῦσα. Legg. III. 686. B: πρὸς τὰ δύο μέρη πολεμοῦν. Alc. I. 120. A: ἡμῶν τὴν πόλιν ... τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ πολεμοῦσαν ἐκάστοτε. Pol. I. 332. E: τοῖς μὴ πολεμοῦσιν. Phaed. 60. C: βουλόμενος αὐτὰ διαλλάξαι πολεμοῦντα. Pol. V. 469. D: ᾧ ἐπολέμει. De lege 320. E: (ὁ Μίνως) πολεμήσας τῇδε τῇ πόλει. Menex. 242. D: τοῦτον τὸν πόλεμον πολεμήσαντες. Pol. II. 373. E: πολεμήσομεν. V. 466. E: ὃν τρόπον πολεμήσουσι.

470. E: οὐκ αἰεὶ πολεμησόντων. Menex. 243. E: ὁ οἰκεῖος ἡμῖν πόλεμος οὕτως ἐπολεμήθη. Pol. X. 600. A: εὐ πολεμηθεῖς (πόλεμος). Polit. 304. E: ὡς πολεμητέον ἐκάστοις cet. πόλῃσις, ἡ, *conversio*. Crat. 405. C: τὴν ὁμοῦ πόλῃσιν καὶ περὶ τὸν οὐρανὸν ... καὶ περὶ τὴν ἐν τῇ ᾧδῃ ἁρμονίαν. πολιανομῶ, *civitati praesum*. Ep. XIII. 363. C: ὅς τότε ... ἐπολιανόμει.

πολίζω, *urbem condo*. Legg. III. 681. E. (Hom.).

πολιορκία, ἡ, *oppugnatio*. Alc. II. 142. A: πολιορκίαν.

πολιορκῶ, *oppugno*; trop. *premo, urgeo*. Legg. III. 682.

D: τῶν πολιορκούντων. Pol. V. 453. A: ἵνα μὴ ἔρῃμα τὰ τοῦ ἐτέρου λόγου πολιορκῇται. Prot. 340. A: τὸν Σκάρμανδρον πολιορκούμενον ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Alc. II. 142. A: ὑπὸ τῶν συνοφαντῶν πολιορκούμενοι πολιορκίαν cet. Legg. III. 682. D: ὃν (χρόνον) τὸ Ἴλιον ἐπολιορκεῖτο. IV. 708. B: στενοχωρία τινὶ πολιορκηθὲν γῆς.

πολιός, ἁ, ὄν, *canus; senilis*. Parm. 127. B: σφόδρα πολιόν (Παρμενίδην). Tim. 22. B: οὐδὲ μᾶθημα χρόνῳ πολιόν οὐδέν (ἔχετε). Polit. 273. E: σώματα πολιὰ γύντα.

πολιοῦχος, *urbis custos s. servator*. Legg. XI. 921. C:

Δία ... πολιοῦχον.

πόλις, ἡ, *urbs*; *civitas* (etiam *cives*); *res publica* (Staat).

Polit. 302. A: ὡς ἰσχυρόν τι πόλις ἐστὶ γύσει. Pol. IV. 422. E: ἐκάστη ... αὐτῶν πόλεις εἰσὶ πάμπόλλαι, ἀλλ' οὐ πόλις. Legg. VI. 766. D: πᾶσα ... πόλις ἀπολις ἂν γίγνοιτο cet. Prot. 318. E: τὰ τῆς πόλεως ... καὶ πράττειν καὶ λέγειν. Gorg. 491. A: οἱ ἂν εἰς τὰ τῆς πόλεως πράγματα φρόνιμοι ᾧσιν. Polit. 259. B: σμικρᾶς ... πόλεως ἕκτος. Crit. 50. A: τὸ κοινὸν τῆς πόλεως. Phaedr. 261. D: τῇ πόλει δοκεῖν τὰ αὐτὰ τοτὲ μὲν ἀγαθὰ, τοτὲ δ' αὖ τὰναντία. Gorg. 469. E: ἐν τῇδε τῇ πόλει (intell. *Athenas*). Id. 517. A. 521. C. Etiam ἐν τῇ πόλει. 518. B. al. Pol. VIII. 543. A: τῇ μελλούσῃ ἄκρως οἰκεῖν πόλει. IX. 592. A: ἐν ἣ νῦν δὴ διήλθομεν οἰκίζοντες πόλει λέγεις τῇ ἐν λόγοις κειμένη. Theaet. 142. A: οὐ γὰρ ἡ κατὰ πόλιν. Conv. 178. D: οὔτε πόλιν οὔτε ἰδιώτην. Pol. II. 369. C: ταύτῃ τῇ ξυνοικίᾳ ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα. Legg. II. 666. E: πόλιν ... καὶ ἄσθη δυνάμενος διοικεῖν. VI. 773. C: ὅτι πόλιν εἶναι δεῖ δικὴν κρατῆρος κειραμένην. Euth. 2. C: ἔρχεται κατηγορήσων μου ὥσπερ πρὸς μητέρα πρὸς τὴν πόλιν. Prot. 354. B: τῶν πόλεων σωτηρίαι. Conv. 209. A: ἡ περὶ τὰς τῶν πόλεων τε καὶ οἰκήσεων διακοσμήσεις. Pol. I. 338. D. 339. A: ὃ λέγω ἐν ἀπάσαις ταῖς πόλεσι ταυτὸν εἶναι δίκαιον. Theag. 126. C: καὶ Ἕλληνισι προσομιλοῦντας πόλεις καὶ βαρβάρους. Pol. I. 348. D: πόλεις τε καὶ ἔθνη ... ἀνθρώπων. V. 475. D: οὔτε τῶν (Διονυσίων) κατὰ πόλεις οὔτε τῶν κατὰ κώμιας ἀπολειπόμενοι. al. Intellig. Alc. III. 142. A: ἐπεὶ εἰς τὴν ἑαυτῶν κατήλθον. Euthyd. 279. B: τιμαὶ ἐν τῇ ἑαυτοῦ.

πολιτεία, ἡ, *civitas et civitatis forma, status vel administratio, res publica*. Polit. 297. A: ἄρθή γίγνεται ἂν πολιτεία. Pol. V. 471. C: ὡς θνατὴ αὕτη ἡ πολιτεία γενέσθαι. VI. 499. B: ὅτι οὔτε πόλις οὔτε πολιτεία οὐδὲ γ' ἀτὴρ ὁμοίως μὴ ποτε γένηται τέλεος πρὶν ἂν cet. 501. E: (ὅτι) οὐδὲ ἡ πολιτεία ... ἔργῳ τέλος λήψεται. VIII. 558. C: εἴη ἂν ... ἡδεῖα πολιτεία cet. 562. A: ἡ καλλίστη ... πολιτεία (τυραννίς). Legg. III. 698. B: πολιτεία ... ἦν παλαιά. VII. 817. B: πᾶσα ... ἡμῖν ἡ πολιτεία ξυνέστηκε μίμησις τοῦ καλλίστου καὶ ἀρίστου βίου. Menex. 238. C: πολιτεία ... τροφὴ ἀνθρώπων ἐστί, καλὴ μὲν ἀγαθῶν, ἡ δὲ ἐναντία κακῶν. Ax. 368. C: ἡ πολυτίμητος πολιτεία. Gorg. 510. A: τῆς ὑπαρχούσης πολιτείας ἐταῖρον εἶναι. Pol. VI. 497. A: μὴ τυχόν πολιτείας προσεχούσης. 501. A: τὸ σχῆμα τῆς πολιτείας. VII. 502. B: ἀκούσης τῆς ἐν ἐκάστη (πόλει) πολιτείας. X. 608. B: περὶ τῆς ἐν αὐτῷ πολιτείας δεδιότι. Critia 109. D: τὴν τῆς πολιτείας τάξιν. Legg. III. 678. C: πόλεως ... καὶ πολιτείας περὶ καὶ νομοθεσίας cet. IV. 710. E: ἐκ βασιλικῆς πολιτείας. VI. 756. E: μοναρχικῆς καὶ δημοκρατικῆς πολιτείας. XII. 965. C: τοὺς τῆς θείας πολιτείας ἡμῖν φύλακας. Ep. VII. 326. D: δικαίον ... καὶ ἰσονόμιον πολιτείας ... μὴδ' ὄνομα ἀκούοντας ἀνέχεσθαι. Gorg. 512. E: ἄρα ἐξομοίων αὐτὸν τῇ πολιτείᾳ ταύτῃ —; Pol. VIII. 564. B: ἐν πάσῃ πολιτείᾳ ἐγγιγνομένῳ. X. 619. C: ἐν τεταγμένῃ πολιτείᾳ ... βεβιωκότα. Critia 112. B: πάντα ὅσα πρόποντα ἦν τῇ κοινῇ πολιτείᾳ. Crit. 53. B: πολέμιος ἤξεις ... τῇ τούτων πολιτείᾳ. Polit. 301. A: τότε ἀριστοκρατίαν καλοῦμεν τὴν τοιαύτην πολιτείαν. Pol. VI. 497. B: εἰ ... λήψεται τὴν ἀρίστην πολιτείαν. VII. 536. B: τὴν τε πόλιν καὶ πολιτείαν οὐσομεν. VIII. 550. C: τὴν ἀπὸ τιμημάτων ... πολιτείαν. IX. 590. E: ἕως ἂν ἐν αὐτοῖς ὥσπερ ἐν πόλει πολιτείαν καταστήσωμεν. X. 605. B: ταῦτόν καὶ τὸν μιμητικὸν ποιητὴν γήσομεν κακὴν πολιτείαν ἰδίᾳ ἐκάστου τῇ ψυχῇ ἐμποιεῖν. Legg. II. 666. E: στρατοπέδον γὰρ πολιτείαν ἔχετε. VI. 796. D: χρήσιμοι εἰς τε πολιτείαν καὶ ἰδίους οἴκους. Polit. 271. E: πολιτεῖαι ... οὐκ ἦσαν. Tim. 23. C: πολιτεῖαι ... κάλλισται. Menex. 238. E: ὥστε αὐτῶν ἀνῳμαῖοι καὶ αἱ πολιτεῖαι. Pol. IV. 445. C: πέντε (τρόποι) ... πολιτειῶν. VI. 492. E: ἐν τοιαύτῃ καταστάσει πολιτειῶν. Legg. III. 693. D: εἰσὶ πολιτειῶν οἷον μητέρες δύο τινές cet. Ep. V. 321. D: ἐστί ... τις γωνὴ τῶν πολιτειῶν ἐκάστης, καθ' ἑαυτὴν τινων ζῶων cet. E. VII. 332. E: νόμοις τε ... καὶ πολιτείαις. Pol. VIII. 544. B: τίνας ἔλεγε τὰς τέταρτας πολιτείας. Ax. 370. B: καταστήσασθαι ... πολιτείας. πολιτεύμα, τό, *administratio civilis*. Legg. XII. 945. D: λυθείσης τῆς τὰ πάντα πολιτεύματα ξυνεχούσης εἰς ἐν δικῆς. πολιτεύομαι, *civis sum, civem me gero et in univ. vivo; institutis vel legibus utor; res publicas gero; pass. administor vel*

regor. Pol. VIII. 561. D: πολλάκις δὲ πολιτεύεται. Legg. III. 701. E: ποτέρᾳ τούτων ὁρθῶς πολιτεύεται. Menex. 238. C: ἐν ἧ νῦν ... πολιτευόμεθα. Pol. VIII. 568. B: ὅσοι ἡμῶν ἐγγὺς πολιτεύονται. Gorg. 515. B: ὄντινᾴ ποτε τροπον οἶμι δεῖν πολιτεύεσθαι ἐν ἡμῖν. Crit. 52. C: ὁμολόγεis καθ' ἡμᾶς πολιτεύεσθαι. D: καθ' ἃς (ὁμολογίας) ἡμῖν ξυνέθου πολιτεύεσθαι. Ep. VII. 331. C. Pol. IX. 579. C: κακῶς ἐν ἑαυτῷ πολιτευόμενος. V. 462. D: τοῦ τοιοῦτου ἐγγύτατα ἡ ἀρίστα πολιτευομένη πόλις οἰκεῖ. Charm. 171. E. Legg. I. 626. B: ὃν ... ὅρον ἔθου τῆς εὐ πολιτευομένης πόλεως. Pol. IV. 427. A: οὐτ' ἐν κακῶς οὐτ' ἐν εὐ πολιτευομένη πόλει. VIII. 549. C. IV. 426. B: ὅσαι (πόλεις) κακῶς πολιτευόμεναι cet. Legg. III. 676. B: ἀφ' οὗ πόλεις τ' εἰσὶ καὶ ἄνθρωποι πολιτευόμενοι. I. 635. E: (ἐν) ταῖς τῶν εἰκῇ πολιτευομένων (πολιτείαις). XII. 950. A: τοῖς εὐ πολιτευομένοις διὰ νόμων ὁρθῶν. Pol. IV. 426. B: σφᾶς οὕτω πολιτευομένους. Legg. III. 676. B: πεπολιτευμέναι ... πάσας πολιτείας. 693. E: ὡς οὐκ ἂν ποτε τούτων πόλις ἀμειροσ γενομένη πολιτευθῆναι δύναιτ' ἂν καλῶς.

πολίτης, ὁ, fem. πολίτις, ἡ, ciōis (germ. Bürger et Mithbürger, Landsmann). Prot. 339. E: σὸς μέντοι Σιμωνίδης πολίτης. Gorg. 517. C: ὅπερ μόνον ἔργον ἐστὶν ἀγαθοῦ πολίτου. De lucrī cup. 228. B: πολίτην ... ἐμῷ τε καὶ σῷ. Legg. I. 629. A: τῶνδε ... πολίτην γενομένον. 630. A: πολίτην τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγαρέων. Prot. 315. C: πολίται αὐτοῦ Ἀθηναῖοι, οἱ σοὶ πολῖται. Gorg. 517. B: ὅθην ἐμελλον ἀμείνους ἔσεσθαι οἱ πολῖται. Pol. V. 462. B. Apol. 37. C: ὑμεῖς ... ὄντες πολῖταί μου. Phaedr. 57. A: τῶν πολιτῶν Φλιασίων. Pol. I. 344. B. Tim. 23. D: τὰ περὶ τῶν πάλαι πολιτῶν. Pol. VI. 501. E: οὔτε πόλει οὔτε πολιταίς. Men. 71. B: τοῖς πολίταις τούτου. Polit. 293. D: πολίτας ποιοῦντες. Pol. V. 463. A. Legg. VII. 814. C: πάντας τοὺς πολίτας καὶ τὰς πολίτιδας.

πολιτικός, ἡ, ὄν, ciōilis; rerum ciōilium studiosus vel peritus, in rebus publ. versatus; fem. ratio ciōilis. Gorg. 452. E: ὅστις ἂν πολιτικός ξύλλογος γίγνηται. 513. B: ὡς ἐπεθυμῖς πολιτικός εἶναι. Legg. I. 628. D. Alc. I. 133. E: ἀνὴρ πολιτικός. Def. 415. C: πολιτικός ἐπιστήμων πόλεως κακασκευῆς. Polit. 267. D: ἡ πολιτική. Pol. V. 473. D: δύνάμεις τε πολιτικὴ καὶ φιλοσοφία. Euthyd. 291. C: ἐδόξες ... ἡμῖν ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ βασιλικὴ τέχνη ἡ αὐτὴ εἶναι. 306. B: ἡ πολιτικὴ πράξις. Polit. 267. C: ἅμα βασιλικὸν ταῦτόν κληθὲν καὶ πολιτικόν. Legg. VII. 815. D: ὡς οὐκ ἐστὶ πολιτικὸν τοῦτο τῆς ὁρχήσεως τὸ γένος. Phaedr. 258. A: ἀνδρὸς πολιτικοῦ. Pol. VII. 521. B: βίον ἀμείνω τοῦ πολιτικοῦ. Legg. V. 642. D: τοῦ νοῦν ἔχοντος πολιτικοῦ. Euthyd. 305. C: οὐς ἔφη Πρῶδικος μεθόρια φιλοσόφου τε ἀνδρὸς καὶ πολιτικοῦ. Polit. 303. E: πολιτικῆς ἐπιστήμης.

304. E: κηρωρίσθαι πολιτικῆς τὸ ῥητορικόν. Legg. I. 650. B. Apol. 20. B: τῆς ἀνθρωπίνης τε καὶ πολιτικῆς (ἀρετῆς). Legg. XII. 959. E: τῷ ... πολιτικῷ νόμῳ νομοθετοῦντι παρὰχωρεῖν χρὴ τὰ τοιαῦτα. Gorg. 521. D: ἐπιχειρεῖν τῇ ὡς ἀληθῶς πολιτικῇ τέχνῃ. Legg. V. 736. B: ἐν πάσῃ κατασκευῇ πολιτικῇ. Men. 99. B: ἐν πολιτικῇ πράξει. Soph. 217. A: σοφιστήν, πολιτικόν, φιλόσοφον. Polit. 257. A. B: τὸν πολιτικόν ἄνδρα. Legg. XII. 962. A: τὸν σκοπὸν ... πολιτικόν. Prot. 319. A: τὴν πολιτικὴν τέχνην. 321. D: τὴν ... πολιτικὴν (σοφίαν). Gorg. 464. B: τὴν ... ἐπὶ τῇ ψυχῇ (τέχνῃ) πολιτικὴν καλῶ. Phaed. 82. A: τὴν δημοτικὴν τε καὶ πολιτικὴν ἀρετὴν. Polit. 276. E: προσειπόντες πολιτικὴν. Phaedr. 258. D: εἴτε πολιτικὸν σύγγραμμα εἴτε ἰδιωτικόν. Phaed. 82. B: εἰς τοιοῦτον ... πολιτικὸν τε καὶ ἡμερον γένος. Pol. IV. 443. E: περὶ πολιτικόν τι. Legg. III. 697. C: οὐθ' ὅσιον οὔτε πολιτικόν ἂν δρῶν πράγμα. Alc. II. 145. E: πολιτικὸν φύσημα φυσῶντων. Ak. 368. D: Ἀξίον πολιτικέ. Gorg. 519. C: ὅσοι τε πολιτικοὶ προσποιούνται εἶναι καὶ ὅσοι σοφισταί. Soph. 216. C: τότε μὲν πολιτικοὶ φαναάζονται cet. Pol. IV. 426. D. Gorg. 473. E: οὐκ εἰρήν τῶν πολιτικῶν. Pol. IV. 424. C: ἄνευ πολιτικῶν νόμων τῶν μεγίστων. Tim. 19. E. Apol. 21. C. Conv. 184. A: ὑπὸ πολιτικῶν δυνάμεων ἀλῶναι. Pol. VII. 521. B: πολιτικῶν ἀρχῶν. Hipp. mai. 281. C: ἀπεχόμενοι τῶν πολιτικῶν πράξεων. Legg. VII. 808. B: πράττειν τῶν τε πολιτικῶν μέρη πολλά καὶ τῶν οἰκονομικῶν. Phaedr. 278. C: ἐν πολιτικοῖς λόγοις νόμους ὀνομάζων. Legg. III. 693. A: τοῖς τε πάλαι πολιτικοῖς λεγομένοις ... καὶ τοῖς νῦν. Theaet. 176. C: ἐν ... πολιτικαῖς δυναστείαις. Legg. XII. 950. E: ἐν ἐκδημίαις πολιτικαῖς. Gorg. 527. D: ἐπιθησόμεθα τοῖς πολιτικοῖς. Polit. 267. E: τοῖς περὶ τὰνθρώπινα νομιῶσιν, οὓς πολιτικούς ἐκαλίσσαμεν. 303. C: ὡς οὐκ ὄντας πολιτικούς, ἀλλὰ στασιαστικούς. Pol. VI. 489. C: τοὺς νῦν πολιτικούς ἀρχοντας. Legg. IV. 722. E. Menex. 249. E: λόγους ... πολιτικούς. Conv. 184. B: εἰς διαπράξεις πολιτικάς. Prot. 324. C: συμβουλευόντος τὰ πολιτικά. Gorg. 521. D: πράττειν τὰ πολιτικά. Pol. III. 407. D: ἵνα μὴ τὰ πολιτικά βλάβτοι (*ut ne rei publicae commodis officeret*). Apol. 31. D: πράττειν τὰ πολιτικά πράγματα. Theag. 126. A: ὅσοι τὰ πολιτικά δεινοὶ γέγονασιν. Ep. VII. 325. B: ἡ περὶ τὸ πράττειν τὰ κοινὰ καὶ πολιτικά ἐπιθυμία. D: τὰ πολιτικά διοικεῖν. 326. A: τὰ τε πολιτικά δίκαια καὶ τὰ τῶν ἰδιωτῶν πάντα κατεδεῖν.

πολιτοφθόρος, ὁ ἡ, *civitati perniciosus*. Legg. IX. 854. C: ὅσα ἀνόσια ἔργα καὶ πολιτοφθόρα.

πολίχνιον, τό, *oppidulum*. Pol. II. 370. D: κοινωνοὶ ἡμῖν τοῦ πολίχνιου γιγνώμενοι.

πολλάκις, *compluries vel pluries* (germ. *mehr als einmal*).

Theaet. 175. A: *πολλάκις μυρίοι*. Crat. 404. C: *εἰ πολλάκις λέγοις τὸ τῆς Ἡρας ὄνομα*. Conv. 179. A: *πρὸ τούτου τεθνάναι αὖν πολλὰκις ἔλοιτο*. Pol. I. 330. B: *πολλάκις τοσαύτην ἐποίησε*. Legg. IV. 706. C: *οὐκ ἄξια ἐπαίνων πολλάκις μυρίων*. al. *Etiā multis modis*. Polit. 290. B: *ὅσοι ... περὶ γράμματα σοφοὶ γίνονται πολλάκις ὑπερητήσαντες*. Critia 121. A: *πολλῶ τῷ θνητῷ καὶ πολλάκις ἀνακραννυμένη*. In tempore pos. est saepe, frequenter. Prot. 327. C: *πολλάκις ... ἀγαθοῦ αὐλητοῦ (υἱὸς) φαῦλος ἂν ἀπέβη*. Phaed. 88. E: *πολλάκις θανυιάσας Σωκράτη cet.* Phil. 40. D: *πολλάκις δὲ καὶ ἴσως πλειστάκις ἐπὶ τοῖς μηδὲ μέλλουσι ποτε γενήσεσθαι*. Conv. 215. E: *πολλάκις ... οὕτω διετέθη*. Pol. I. 329. A: *πολλάκις ... συνερχόμεθα cet.* al. *Quia vero quod frequenter fit id facile iterum fieri suspicamur, etiam in eo ponitur quod ne fiat veremur vel tantum volumus; germ. vielleicht, etwa, lat. forte; praec. post coniunctt. ἂν, εἰ, μή*. Prot. 361. C: *μὴ πολλάκις ἡμᾶς ... σφῆλη*. Pol. IV. 424. C: *μὴ πολλάκις τὸν ποιητὴν τις οἶγται cet.* IX. 584. B: *μὴ πολλάκις οἰηθῆς cet.* Critia 112. E. Alc. I. 127. E. Theag. 122. A: *ἵνα μὴ πολλάκις ... διαφθαρή*. B: *μὴ γὰρ πολλάκις ἐγὼ μὲν ἄλλο τι αὐτὸ ὑπολαμβάνω cet.* Amplificatur part. ἄρα adiuncta. Phaedr. 238. C: *ἐὰν ἄρα πολλάκις νυμφοληπτος ... γένωμαι*. Phaed. 60. E: *εἰ ἄρα πολλάκις ταύτην τὴν μουσικὴν μοι ἐπιτάττοι ποιεῖν*. 61. A. Polit. 264. B: *εἰ τινων πολλὰκις ἄρα διακῆσας*. 283. B: *ἂν ἄρα πολλὰκις ὕστερον ἐπὶ γῆ*. Lach. 179. B. 194. A: *εἰ ἄρα πολλάκις αὐτὴ ἡ καρτέρησις ἐστίν*.

πολλαπλάσιος, α, ον, multo maior, pl. multo plures et simpl. plures; multiplicatus. Ep. VII. 333. A: *οὐ διπλασίαν τὴν πατρῶαν ἀρχὴν μόνον ποιήσοι (ν. ποιήσει), πολλαπλάσιαν δὲ ὄντως*. Polit. 300. B: *ἀμαρτήματος ἀμαρτημα πολλαπλάσιον ἀπεργαζόμενος*. Pol. VII. 530. C: *ἡ πολλαπλάσιον ... τὸ ἔργον ἢ ὡς νῦν ἀστρονομεῖται προστάττεις*. 534. A: *ἵνα μὴ ἡμᾶς πολλαπλάσιον λόγων ἐμπλήσῃ ἢ ὅσων οἱ παρεληλυθότες*. VIII. 555. E: *τοῦ πατρὸς ἐγγόνους τόκους πολλαπλάσιους κομιζόμενοι*. IV. 423. B: *δοκούσας ... πολὺς καὶ πολλαπλάσιος τῆς τηλικαύτης (πόλεως)*.

πολλαπλασιῶ, multiplico. Pol. VII. 525. E: *ἐκεῖνοι πολλαπλασιοῦσιν*.

πολλαπλασιῶσις, ἡ, multiplicatio. Pol. IX. 587. E: *τελεωθεῖσθαι τῇ πολλαπλασιῶσει*.

πολλαπλοῦς, ἡ, οὖν, multiplex. Pol. III. 397. E: *ὅτι οὐκ ἐστὶ διπλοῦς ἀνὴρ παρ' ἡμῖν οὐδὲ πολλαπλοῦς*. *Etiā multo longior*. Tim. 75. B: *βίον ... διπλοῦν καὶ πολλαπλοῦν καὶ ὑγραινότερον cet.*

πολλαχῇ, multis modis vel partibus, etiam multis de causis; omni modo, prorsus. Prot. 346. D: *γελοῖον γὰρ ἂν εἶη πολλαχῇ*. (Id. Theaet. 158. E.) 354. E: *τίνος ... ἐνεκα πολλὰ*

περὶ τούτου λέγεις καὶ πολλαχῇ. Phaedr. 265. D: τὰ πολ-
λαχῇ διεσπαρμένα. Theaet. 179. C: πολλαχῇ ... ἄλλῃ. Parm.
138. A: ἀδύνατον πολλαχῇ κύκλῳ ἄπτεσθαι. Conv. 178. A:
πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ, οὐχ ἥμισυ δὲ κατὰ τὴν γένεσιν. Pol.
IV. 491. A: πολλαχῇ πλημμελοῦσαι. VII. 525. D: πολλαχῇ
χρήσιμον ἡμῖν πρὸς ὃ βουλόμεθα. 538. D: πολλάκις καὶ
πολλαχῇ ἐλέγχων. X. 596. D: πολλαχῇ καὶ ταχὺ δημιουρ-
γούμενος. Legg. III. 678. E. Lach. 181. E. al.

πολλαχόθεν, *multis ex partibus vel locis*. Conv. 178.
C: οὕτω πολλαχόθεν ὁμολογεῖται ὁ Ἔρως ἐν τοῖς πρεσβύτα-
τος εἶναι. Legg. VIII. 842. C: βίος ... ἄλλαις μὲν πόλεσι
παντοδαπῶς (v. παντοδαπός) ἂν καὶ πολλαχόθεν εἴῃ. Ep.
VII. 333. A: ὡς πολλαχόθεν ἐχώρουν οἱ τοιοῦτοι λόγοι.

πολλαχόσε, *in multa loca vel regiones*. Menex. 241. E:
οἱ εἰς Αἴγυπτον πλεύσαντες καὶ ἄλλοσε πολλαχόσε.

πολλαχοῦ, *multis locis, passim; saepius*. Prot. 329. C:
πολλαχοῦ ἐν τοῖς λόγοις ἐλέγετο ὑπὸ σοῦ cet. Gorg. 483. D:
δηλοῖ ... ταῦτα πολλαχοῦ ὅτι οὕτως ἔχει. Crat. 408. A:
οἶον καὶ Ὅμηρος πολλαχοῦ λέγει. Conv. 209. E: καὶ ἄλλοι
ἄλλοθι πολλαχοῦ ἄνδρες. Pol. III. 414. C: ἤδη πολλαχοῦ
γεγονός. Tim. 20. E. Legg. I. 639. D. Apol. 31. C: ὃ
ὑμεῖς ἐμοῦ πολλάκις ἀκηκόατε πολλαχοῦ λέγοντος ὅτι cet.
Crit. 45. C: πολλαχοῦ ... καὶ ἄλλοσε ὅποι ἂν ἀφίκη ἀγαπή-
σουσί σε cet. Alc. I. 132. D.

πολλοστός, ἡ, ὄν, *minimus*. Legg. X. 896. B: ὁπόσων
ἀριθμῶν βούλοιοτο ἂν τις ἀριθμῇ αὐτὴν πολλοστήν, το-
σούτων (πολλοστή). Phil. 44. E: οὐκ εἰς τὰς πολλοστάς
ἡδονὰς ἀποβλεπτέον. Ib. πρὸς τὰ πολλοστά σκληρότητι
(*ea quae minima sunt duritia*).

πόλος, ὁ, *axis*. Tim. 40. B: περὶ τὸν διὰ παντός
πόλον τεταμένον. Crat. 405. C: οὓς δὴ πόλους καλοῦσι.
Etiam orbis (Epin. 986. C: ἐν ᾧ διεξέρχεται τὸν αὐτοῦ πόλον)
et caelum (Ax. 371. B: τοῦ ... πόλου ὄντος σφαιροειδοῦς).

πολυάρατος, ὁ ἡ, *exoptandus*. Theaet. 165. E: τὴν πο-
λύαρατον (πολυάρατον? Buttm. conl. πολύκροτον) σοφίαν.
πολυβορος, ὁ ἡ, *vorax*. Critia 115. A: πολυβορωτάτω
(ζῳῳ).

πολύγηρος, ὁ ἡ, *admodum senex*. Ax. 367. B: ἄλλοι
πολυγῆρος (sic codd. pro vulg. πολὺ γῆρος. An πολυγῆρῳ?)
ἀκμαῖζουσιν.

πολυγνώμων, ὁ ἡ, *admodum intelligens*. Phaedr. 275.
A: πολυγνώμονες εἶναι δόξουσιν.

πολυγονία, ἡ, *prolis ubertas*. Prot. 321. B: τοῖς δ'
ἀναλίσκομένοις ὑπὸ τούτων πολυγονίαν (προςῆψε).

πολυδικῶ, *multas actiones intendo*. Legg. XI. 938. B:
παρὰ καιρὸν πολυδικεῖν.

πολυειδής, ὁ ἡ, *multiformis, varius*. Pol. X. 612. A:
εἶτε πολυειδής εἶτε μονοειδής. Phaedr. 238. A: πολυειδής.

270. D: ἀπλοῦν ἢ πολυειδές ἐστιν. Soph. 221. E. Phaed. 80. B: (τῷ) πολυειδεῖ ... ὁμοιότατον αὐτὸ εἶναι τὸ σῶμα. Pol. IX. 590. A: τὸ δεινὸν ... καὶ πολυειδές θρέμμα. Locr. 101. B: πολυειδέστατον καὶ ποικιλώτατον (γένος).

πολυειδία, ἢ, *varietas*. Pol. IX. 580. D: διὰ πολυειδίαν.

πολυήκοος, ὁ ἢ, *qui multa audit vel legit, multarum rerum gnarus*. Phaedr. 275. A: πολυήκοοι ... γενόμενοι ἄνευ διδασχῆς. Legg. VII. 810. E: πολυηκόους τ' ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι ποιοῦντας καὶ πολυμαθεῖς.

πολυθεάμων, ὁ ἢ, *qui multa spectavit*. Phaedr. 251. A: ὁ τῶν τότε πολυθεάμων.

πολυθρύλλητος, ὁ ἢ, *multum celebratus, notissimus*. Pol. VIII. 566. B: τὸ ... τυραννικὸν αἶτημα τὸ πολυθρύλλητον (sic Par. A. c. al. Vulgo πολυθρύλλητον). Phaed. 100. B: εἶμι πάλιν ἐπὶ τὰ πολυθρύλλητα (v. πολυθρύλλητα).

πολύκαρπος, ὁ ἢ, *fecundus*. Tim. 86. C: πολυκαρπότερον (σπέρμα).

πολυκέφαλος, ὁ ἢ, *multa habens capita*. Soph. 240. C: ὁ πολυκέφαλος σοφιστής. Pol. IX. 588. C: θηρίου ποιήλον καὶ πολυκεφάλου. 589. B: τοῦ πολυκεφάλου θρέμματος.

πολύκλαυτος, ὁ ἢ, *multum defletus*. Phaedr. 264. D. (epigr.).

πολυλογία, ἢ, *loquacitas*. Legg. I. 641. E: πολυλογίαν.

πολυλόγος, ὁ ἢ, *loquax*. Legg. I. 641. E: πολυλόγος (Par. A. c. al. πολύλογος).

πολυμάθεια, vid. πολυμαθία.

πολυμαθής, ὁ ἢ, *multarum rerum peritus*. Legg. VII. 810. E: πολυηκόους ... καὶ πολυμαθεῖς.

πολυμαθία, ἢ, *multarum rerum cognitio*. Legg. VII. 819. A: ἢ πολυπειρία καὶ πολυμαθία. Riv. 139. A. (v. φιλομάθεια). Legg. VII. 811. A: ἐκ ... πολυμαθίας. B: τὴν πολυμαθίαν. Alc. II. 147. A: ὁ ... τὴν καλουμένην πολυμαθίαν (sic codd. fere omnes. Vulgo πολυμάθειαν) ... κεκτημένος. Riv. 133. C: εἰ τὴν φιλοσοφίαν πολυμαθίαν ἤγοιτο εἶναι. E.

πολυμελής, ὁ ἢ, *multa habens membra*. Phaedr. 238. A: πολυμελές γὰρ καὶ πολυειδές.

πολυμερής, ὁ ἢ, *multis constans partibus*. Locr. 98. D: ὕδατος στοιχείον πολυμερέστατον.

πολυμήχανος, ὁ ἢ, *versutus*. Hipp. min. 365. A. (Hom.).

πολύνοια, ἢ, *intelligentiae copia*. Legg. I. 641. E: τὴν δὲ (Κρήτην) πολύννοιαν μᾶλλον ἢ πολυλογίαν ἀσκοῦσαν.

πολυνομία, ἢ, *vinolentia*. Legg. II. 666. B: μέθης ... καὶ πολυνομίας.

πολυπειρία, ἢ, *multarum rerum peritia*. Legg. VII. 819. A: ἢ πολυπειρία καὶ πολυμαθία. 811. A: ἐκ πολυπειρίας.

πολυπίδακος, ὁ ἦ, *fontibus scaturiens*. Legg. III. 681. E. (Hom.).

πολυπλανής, ὁ ἦ, *pervagans*. Polit. 288. A: πολυπλανές (εἶδος).

πολύπλοκος, ὁ ἦ, *admodum contextus*. Phaedr. 230. A: Τυφῶνος πολυπλοκώτερον.

πολυπονία, ἡ, *laboris copia*. Riv. 133. E: ἄρ' οὖν καὶ ἐν τοῖς γυμνασίοις τὴν πολυπονίαν φιλογυμνασίαν ἡγεῖ εἶναι;

πολύπονος, ὁ ἦ, *laboriosus*. Legg. I. 633. B: κρυπτεῖα τις ὀνομάζεται θαυμασιῶς πολύπονος πρὸς τὰς καρτερήσεις.

πολύπους, ὁ ἦ, *multipes*. Tim. 92. A: τετράπουν τε τὸ γένος αὐτῶν ... ἐφύετο καὶ πολύπουν. Epin. 981. D: πάντα ... ὅσα πολύποδα καὶ ἄποδα.

πολυπραγμονῶ, *aliena negotia vel res nihil ad me pertinentes curo vel gero*. Pol. IV. 433. A: τὸ τὰ αὐτοῦ πρωτεύειν καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν. 443. D. VIII. 551. E. Legg. XII. 952. D: πολυπραγμονῶν τι περὶ τὴν παιδείαν καὶ τοὺς νόμους. Apol. 31. C. Riv. 137. B: οὐδὲ πολυπραγμονοῦντα κυπιάζοντα ζῆν. Pol. IV. 433. D: ὅτι τὸ αὐτοῦ ἕκαστος εἰς ὧν ἐπράντε καὶ οὐκ ἐπολυπραγμονεῖ. Charm. 161. D: ἦ οὖν ἐπολυπραγμονεῖτε —; Gorg. 526. C: φιλοσόφον τὰ αὐτοῦ πράξαντος καὶ οὐ πολυπραγμονήσαντος. **curiosius aliquid expendo; curiose me gero* (germ. vorwärtzig seyn). Parm. 137. B: ἡκιστα γὰρ ἂν πολυπραγμονοῖ. Theaet. 184. E: ἐμὲ ὑπὲρ σοῦ πολυπραγμονεῖν. Legg. VII. 821. A: οὔτε πολυπραγμονεῖν (θεῖν) τὰς αἰτίας ἐρευνῶντας.

πολυπραγμοσύνη, ἡ, *rerum alienarum curatio vel tractatio*. Pol. IV. 434. B: ἡ τριῶν ... ὄντων γενῶν πολυπραγμοσύνη. 444. B: πολυπραγμοσύνην καὶ ἄλλοτριοπραγμοσύνην.

πολύς, πολλή, πολύ, *multus, multiplex, varius; largus; amplius, late patens; magnus et vehemens; longus; c. art. plurimus, maximus* (etiam noti vel iam significati quid indicat, ita ut part. germ. so exprimi possit); pl. οἱ πολλοί *plurimi, plerique; etiam multitudo, vulgus*. Phaedr. 274. E: ἂν λόγος πολὺς ἂν εἶη διελθεῖν. Theaet. 194. C: βαθύς τε καὶ πολὺς (ὁ κρηρὸς ἐν τῇ ψυχῇ). Legg. VI. 761. C: οὐκ ἂν πολὺς ἐπιδείξειτο μῦθος. Phaedr. 253. E: πολὺς, εἰκῇ συμπεφορημένος (ubi est *crassus*; oppos. ὀρθὸς καὶ διηρθρωμένος). 248. B: οὐ δ' ἐνεχ' ἡ πολλὴ σπουδὴ cet. 255. C: ἡ ... πηγὴ πολλὴ φερομένη πρὸς τὸν ἱεραστήν. Phaed. 67. E: οὐ πολλὴ ἂν ἀλογία εἶη —; 78. A: πολλὴ ... ἡ Ἑλλάς. Phil. 15. A: ἡ πολλὴ σπουδὴ ... ἀμφισβήτησις γίγνεται. Conv. 206. D: ὅθεν ... τῷ κινεῖν ... πολλὴ ἡ πτόησις γέγονε περὶ τὸ καλόν. Gorg. 465. D: τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου ἂν πολὺ ᾔν. Soph. 256. E: περὶ ἕκαστον τῶν εἰδῶν πολὺ μὲν ἐστὶ τὸ ὄν cet. Polit. 288. B: τῶν ὀπλῶν τὸ πολὺ. Phil. 26. A: τὸ πολὺ λίαν

καὶ ἄπειρον ἀφείλετο. 30. C: ἄπειρον ... πολὺ. Conv. 205. B: οἷσθ' ὅτι ποιήσεις ἐστὶ τι πολὺ. Pol. VII. 530. D: ἐπειδὴ πολὺ τὸ ἔργον. II. 376. E: τῆς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ χρόνον εὐρημένης. VIII. 560. E: λαμπρὰς μετὰ πολλοῦ χοροῦ κατ-ἀγουσιν ἐστεφανωμένας. Phaedr. 275. C: πολλῆς ἀν εὐ-ηθείας γέμοι. Soph. 228. E: τὸ ... τῆς πολλῆς καὶ παντο-δαπῆς ἀγνοίας πάθος. Polit. 282. A: πολλῆς οὔσης τῆς κοσμητικῆς. Phil. 15. D: ταύτης ... πολλῆς οὔσης καὶ παν-τοίας ... μάχης. 58. C: τοῦ πολλοῦ καὶ μὴ τοιοῦτον (κα-θαροῦ) διαφέρειν. Conv. 203. C: πολλοῦ δεῖ. Phil. 41. A: μεγάλη ... ἄλλη καὶ πολλῇ ξυμπιπτούσας πονηρίᾳ. Pol. VII. 537. E: (ἐν) πολλῷ ... καὶ μεγάλῳ γένει (εἰ τις τρα-φείη). Phaedr. 270. A: ὦν ... περὶ τὸν πολὺν λόγον ἐποι-εῖτο Ἀναξαγόρας (germ. worüber An. so viel gesprochen hat). Phaed. 115. D: ὅτι ... ἐγὼ πάλα πολὺν λόγον πεποιήμεαι. Crat. 436. D: δεῖ ... περὶ τῆς ἀρχῆς παντὸς πράγματος παντὶ ἄνδρι τὸν πολὺν λόγον εἶναι καὶ τὴν πολλὴν σκέψιν. Conv. 212. C: πολὺν ψόφον παρασχεῖν. Pol. V. 458. D: πρὸς τὸ πείθειν τε καὶ ἔλκειν τὸν πολὺν λεών. Phaedr. 272. C: πολλὴν (ὁδόν). Polit. 308. B: πολλὴν ... καὶ τὴν μερί-στιν ἴσχειν ἔχθραν καὶ στάσιν. Tim. 67. C: μεγάλην ... τὴν πολλήν (φωνήν). Phaedr. 228. A: πολὺ χουσίον. Parm. 136. D: πολὺ ἔργον ... προστάττετε ὡς τηλικῶδε. Crat. 412. D: τὸ ... πολὺ αὐτοῦ ὑπολαμβάνουσι τοιοῦτόν τι εἶναι. Conv. 210. C: πρὸς πολὺ ... τὸ καλόν. D: ἐπὶ τὸ πολὺ πέλαιος τετραμμένος τοῦ καλοῦ. Pol. VII. 526. D: τὸ δὲ πολὺ αὐτῆς καὶ πορρωτέρω προῖδ' σκοπεῖσθαι δεῖ. Tim. 45. A: ταύτῃ τὸ πολὺ τῆς πορείας ἡμῖν ἔδοσαν. Legg. I. 633. B: τὸ ... πολὺ παρ' ἡμῖν γιγνόμενον. Euthyd. 273. E: ὡς τὸ πολὺ τοῦτο δεινοῖν ὄντοιν (vos huius rei tam late paten- tis peritos esse). Prot. 314. C: καὶ ἄλλοι πολλοὶ καὶ σοφοί. Phil. 67: οἷς πιστεύοντες ... οἱ πολλοὶ κρίνουσι cet. Pol. II. 379. C: ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν. Prot. 317. A: ἐπεὶ οἱ γε πολλοὶ ... οὐδὲν αἰσθάνονται. Gorg. 483. B: οἱ ἀσθενεῖς ἄνθρωποι ... καὶ οἱ πολλοί. Pol. III. 416. E: δίοτι πολλὰ καὶ ἀνόσια ... γέρονε. Phaedr. 249. D: νουθετεῖται ... ὑπὸ τῶν πολλῶν cet. Gorg. 475. D: ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀνθρώ-πων. Polit. 306. A: πρὸς τὰς τῶν πολλῶν δόξας. Conv. 216. B: ἡτήμένῳ τῆς τιμῆς τῆς ὑπὸ τῶν πολλῶν. Euth. 5. A: οὔτε τῷ ἂν διαφέρει ... τῶν πολλῶν ἀνθρώπων. Polit. 269. E: πολλῶν καὶ μακαρίων ... μετέιληφεν. Tim. 54. A: τιθέμεθα ... τῶν πολλῶν τριγόνων κάλλιστον ἐν. Phaed. 65. A: δοκεῖ ... τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις cet. Pol. I. 328. A: ξυνεσόμεθα ... πολλοῖς τῶν νέων αὐτόθι. V. 467. D: παρὰ δόξαν πολλὰ πολλοῖς δὴ ἐγένετο. Legg. X. 888. C: πολλοῖσι. Phaed. 88. A: μὴ οὐ πονεῖν αὐτὴν ἐν ταῖς πολλαῖς γενέσεσι. Pol. VI. 490. A: οὐκ ἐπιμένοι ἐπὶ τοῖς δοξαζομένοις εἶναι πολλοῖς ἐκάστοις. Conv. 176. A: ὅμων τοὺς πολλούς. Pol.

I. 369. E: οἷμαί σου τοὺς πολλοὺς ... οὐκ ἀποδέχεσθαι. Legg. III. 694. E: ἀγέλας ἀνδρῶν τε καὶ ἄλλων πολλῶν πολ-
 λὰς ἐκτάτο. Prot. 309. B: πολλὰ ὑπὲρ ἐμοῦ εἶπε. Phaedr.
 244. B: πολλὰ ... καὶ καλὰ ... εἰργάσαντο. 261. D: καὶ ἐν
 καὶ πολλὰ. Pol. X. 599. B: πολλὰ καὶ ἔργα. 615. D: ἄλλα
 ... πολλὰ τε καὶ ἀνόσια εἰργασμένοις. Conv. 184. A: ὅς
 (χρόνος) δὴ δοκεῖ τὰ πολλὰ καλῶς βασανίζειν. — Compar.
 πλείων et superl. πλείστος v. p. 111 sq. — Adverbiorum in-
 star ponuntur πολὺ, multum (ut Alc. I. 119. C: πάννυ πολὺ
 περιέσομαι), valde (Phil. 34. E: οὕτω πολὺ διαφέροντα.
 58. A. Pol. VI. 484. D: οὐ πόλνυ τι διαφέρειν). Etiam diu
 (Conv. 223. B: καταδαρθεῖν πάννυ πολὺ); crebro (Pol. VIII.
 562. C: λέγεται γὰρ δὴ ... καὶ πολὺ τοῦτο τὸ ῥῆμα); longe
 (Legg. X. 886. C: προϊόντες ... τῆς ἀρχῆς οὐ πολὺ). Cum
 compar. multo, ut Prot. 314. A: πολὺ μείζων κίνδυνος.
 Conv. 180. A: νεώτερος πολὺ. Crat. 413. C: πολὺ ἐν πλείονι
 ἀπορία εἰμί. Pol. IX. 590. A: πολὺ ἐπὶ δεινότερῳ ὀλέθρῳ.
 Legg. V. 741. A: ἐλάττους δὲ πολὺ cet. Euth. 14. B: ἢ πολὺ
 μοι διὰ βραχυτέρων ... εἶπες ἂν τὸ κεφάλαιον cet. Lys.
 204. C: πολὺ ἐτι μᾶλλον ἤρυσθίσαεν. Sic etiam πολλῶ.
 Phaed. 80. E: πολλῶ μᾶλλον ὥδε ἔχει. Polit. 274. E: πολλῶ
 μείζον. 288. B. Legg. VII. 807. C. al. Cum superl. longe.
 Prot. 317. C: ὥστε πολὺ μοι ἡδιστόν ἐστιν. Phaedr. 228. C:
 πολὺ κράτιστόν ἐστιν. Conv. 209. C: πολὺ ... μεγίστη cet.
 Hinc respons. πολὺ γε anteced. compar. vel superlat. Gorg.
 477. C. Pol. III. 387. E. IV. 421. D. V. 456. E: καὶ τοῦτο
 ... πολὺ (i. q. καὶ τοῦτο ἔσται, πολὺ βέλτισται ἔσονται).
 VIII. 556. B: καὶ πολὺ γε, ἔφη. — Cum praep. ἐπὶ πολὺ,
 longe. Crat. 415. A: τοῦ ἄνειν ἐπὶ πολὺ (germ. weit kommen).
 Cum art. (τὸ πολὺ), magnam vel maximam partem. Prot. 315.
 A: τὸ μὲν πολὺ ξένοι ἐφαίνοντο. Theaet. 165. A: ἢ τὸ
 πολὺ εἰθίσμεθα φάναι cet. Pol. III. 415. A: τὸ μὲν πολὺ
 ὁμοίους ἂν ὑμῖν αὐτοῖς γεννηῶτε. VII. 540. B. al. Similiter
 ὡς τὸ πολὺ (Soph. 227. B: ὡς τὸ πολὺ χαυνότερον. Polit.
 307. C. Crat. 427. A. Pol. I. 330. C. VIII. 554. E.). Cum
 praepos. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. Polit. 294. E. 295. A. Pol. II.
 377. B. Legg. VII. 792. B. IX. 875. D. — πολλὰ, mul-
 tum; valde; saepe et diu. Prot. 313. A: πολλὰ ἂν περισκέψω.
 Phaedr. 272. E: πολλὰ εἰπόντα χαίρειν τῷ ἀληθεῖ. Phaed.
 61. C: πολλὰ ... ἤδη ἐντετύχηκα τῷ ἀνδρὶ. Theaet. 164. E:
 πολλὰ ἂν ἤμυνε. 173. A: πολλὰ κάμπτονται. 178. A: ἢ
 οὐν καὶ τυγχάνει αἰεὶ, ἢ πολλὰ καὶ διαμαρτάνει ἐκάστη;
 Crat. 396. D: ἔωθεν γὰρ πολλὰ αὐτῷ συνῆν. Pol. III. 411.
 C: ἂν ... γυμναστικῇ πολλὰ πονῇ. Legg. IV. 709. A. XI.
 916. D: πολλὰ ζημιοῦνται. Cum praep. Soph. 254. B: τὰ
 μὲν ἐπ' ὀλίγον, τὰ δ' ἐπὶ πολλὰ. — τὰ πολλὰ, maximam
 partem, plerumque. Prot. 311. A: καὶ γὰρ τὰ πολλὰ Πρωτα-
 γόρας ἔνδον διατρίβει. Phaed. 59. D: τὰ πολλὰ διημερεῖν

μεν' αὐτοῦ. 86. D: ὥσπερ τὰ πολλὰ εἰώθει. Theaet. 184. C. Pol. II. 372. A. Tim. 25. E. Legg. I. 639. E. Menex. 235. B: οἷα δὴ τὰ πολλὰ αἰεὶ μετ' ἐμοῦ ξένοι τινὲς ἐπονται (germ. wie gewöhnlich, folgen mir immer cet.). Idem fere est ὡς τὰ πολλὰ. Gorg. 482. E: ὡς τὰ πολλὰ ... ταῦτα ἐναντία ἀλλήλοις ἐστίν. 505. A: ὑγιαίνοντα ... ἐῶσιν οἱ ἱατροὶ ὡς τὰ πολλὰ. Theaet. 144. A. Legg. V. 743. B. XII. 952. D.

πολύστροφος, ὃ ἢ, *versatilis*. Pol. I. 331. A. (Pind.).

πολυτελής, ὃ ἢ, *sumtuosus, pretiosus*. Hipp. min. 368. C: οἶαι αἱ Περσικαὶ τῶν πολυτελῶν (ζωνῶν). Ep. XIII. 363. A: μὴ τῶν πολυτελῶν τῶν Ἀμοργίνων (χιτωνίων). Alc. II. 149. C: τὰς πολυτελεῖς ταυταὶ πομπάς τε καὶ θυσίας. 150. A. Pol. VI. 507. C: ὅσα πολυτελεστάτην τὴν τοῦ ὁρᾶν τε καὶ ὁρᾶσθαι δύναμιν ἐδημιούργησεν. Alc. II. 148. E: πομπάς ... πολυτελεστατας.

πολυτεχνία, ἢ, *multarum artium peritia*. Alc. II. 147. A: ὁ ... τὴν καλουμένην πολυμαθίαν τε καὶ πολυτεχνίαν κεκτημένος.

πολυτίμητος, ὃ ἢ, *qui magno est honore*. Ax. 368. C: ἢ πολυτίμητος πολιτεία. Euthyd. 396. D: ὦ πολυτίμητε (v. πολύτιμος) Εὐθύδημε.

πολύτροπος, ὃ ἢ, *callidus, versutus*. Hipp. min. 364. E: ὁ Ἀχιλλεύς οὐ πολύτροπος τῷ Ὀμήρῳ πεποιήται; 365. C: τὸν πολύτροπον ψευδῇ λέγεις. E: πολύτροποι. Polit. 291. B: τοῖς ἀσθενέσι καὶ πολυτρόποις θηρίοις. Hipp. min. 364. C: πολυτροπώτατον. E.

πολύνδρος, ὃ ἢ, *aqua affluens*. Legg. VI. 761. B: πολύνδρους (τόπους).

πολύφορος, ὃ ἢ, *abunde ferens*. Legg. IV. 705. B: ὡς οὐκ ἂν πολύφορός τε εἴη καὶ πάμφορος ἅμα.

πολύφρων, ὃ ἢ, *valde prudens*. Phil. 47. E. (Hom.).

πολυχορδία, ἢ, *chordarum multitudo*. Pol. III. 399. C: οὐκ ἄρα ... πολυχορδίας γε οὐδὲ παναρμονίου ἡμῖν δείξει.

πολύχορδος, ὃ ἢ, *multas chordas habens; etiam multas sonus edens*. Pol. III. 399. D: ὅσα πολύχορδα καὶ πολυαρμόνια. Ib. ἢ οὐ τοῦτο (tibia) πολυχορδότατον —;

πολυχρόνιος, ὃ ἢ, *diuturnus*. Phaed. 95. C: ὅτι ... πολυχρόνιον τε ἐστι ψυχῇ. Theaet. 194. D: πολυχρόνια ... γίγνεται. Phaed. 87. A: ὡς οὐκ ... πολυχρονιώτερον ψυχῇ σώματος. D. Tim. 75. B: πολυχρονιώτερον ... γένος.

πολυψήφιος, ὃ ἢ, *lapidusos*. Pol. VIII. 566. C. (ex orac.).

πολυνώμιος, ὃ ἢ, *multa habens nomina*. Phaedr. 238. A: ὕβρις ... πολυνώμιον.

πολῶ, *verto*. Crat. 405. D: ὅτι ... ἁρμονία τινὶ πολεῖ ἅμα πάντα. 408. C. Ib. ὁ πᾶν μηνύων καὶ αἰεὶ πολῶν.

πόμα, v. πῶμα.

πόμπευσις, ἢ, *pompa*. Legg. XII. 949. C: (περὶ) πομπεύσεων.

πομπή, ἡ, *missio*. Pol. II. 343. A: τὴν τοῦ ἐνυπνίου πομπήν. 382. E: οὔτε κατὰ σημείων πομπάς. **transsectio*. Ep. VII. 345. E: αὐτός μοι πομπήν παρασκευάσειν ἐφη. **pompa*. Pol. I. 327. A: ἡ τῶν ἐπιχωρίων πομπή. 327. C: ὡς ἀπὸ τῆς πομπῆς. Legg. VII. 796. C: πομπὰς ποιούμενους. Alc. II. 148. E. Trop., ut Lat. *pompa*. Ax. 369. D: εἰς ... πομπὴν καὶ ὀρημάτων ἀγλαΐσμον ἀνύτει.

πομφόλυξ, ἡ, *bullæ*. Tim. 83. D: πομφολύγων ξυστασῶν ἐκ τοῦ πάθους τούτου. 85. A: διὰ τὸ τῶν πομφολύγων πνεῦμα. 66. B: κληθείσας ὄνομα πομφόλυγας.

πονηρία, ἡ, *pravitas*; in animo *pos. improbitas*. Soph. 228. D: τὸ μὲν (κακὸν) πονηρία καλούμενον ὑπὸ τῶν πολλῶν, νόσος αὐτῆς (τ. ψυχῆς) σαφέστατα ὄν. III. 409. D: πονηρία ... ἀρετὴν τε καὶ αὐτὴν οὐποτ' ἂν γνοίῃ. X. 609. A. C: ἡ σώματος πονηρία νόσος οὖσα. 610. A. Hipp. min. 374. C: χολεΐα δὲ ποδῶν οὐχὶ πονηρία καὶ ἀσχημοσύνη ἐστὶ; D: πονηρία ὀφθαλμῶν. Gorg. 478. D: ἰατρικὴ γίγνεται πονηρίας ἢ δίκη. Phaed. 90. A: εἰ πονηρίας ἀγῶν προτεθείῃ. Pol. V. 449. A: ἐν τέτταρσι πονηρίας εἶδεν οὖσας. X. 609. C. E: ὑπὸ τῆς τῶν αἰτίων πονηρίας. Legg. II. 656. A: τῷ χαίροντι πονηρίας ἢ σχήμασιν ἢ μέλεσιν. Euth. 12. C: δόξαν πονηρίας. Phil. 45. E: ἐν τινι πονηρία ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἀλλ' οὐκ ἐν ἀρετῇ. Pol. IX. 575. C: πονηρία τε καὶ ἀθλιότητι πόλεως. Prot. 326. C: διὰ τὴν πονηρίαν τῶν θυμάτων. 327. D: ποδῶν τὴν τῶν ἐνθάδε ἀνθρώπων πονηρίαν. Gorg. 477. B: οὐκοῦν καὶ ἐν ψυχῇ πονηρίαν ἡγεῖ τινὰ εἶναι; Theaet. 176. B: πονηρίαν μὲν φεύγειν, ἀρετὴν δὲ διώκειν. Soph. 228. B: νόσον τῆς ψυχῆς (τὴν τῆς ψυχῆς?) πονηρίας λέγοντες. Pol. I. 342. B: ἐπὶ τὴν αὐτῆς πονηρίαν. Legg. I. 646. B: τί δὲ σώματος ... εἰς πονηρίαν; Apol. 39. A.

πονηρός, ὁ, ὄν, *pravus, malus, male affectus; falsus; inutilis (schädlich); improbus*. Phaedr. 254. E: ὁ πονηρός (ἵππος). Conv. 183. D: πονηρός δ' ἐστὶν ἐκεῖνος ὁ ἐραστὴς ὁ πάνδημος. Pol. I. 334. D: πονηρός ... ὁ λόγος. 335. A: ἐχθρός δὲ ὁ πονηρός. Euthyd. 298. D: μάλα πονηρός (κύων). Gorg. 457. A: οὔτε πονηρὰ (ἡ τέχνη) ... ἐστίν. Legg. III. 701. B: ἡ πονηρὰ ἀναισχυντία. 735. B: πονηρὰ τροφή. Hipp. min. 376. A: ἡ ... πονηρὰ (ψυχή). Prot. 313. D: ὅτι χρηστὸν ἢ πονηρὸν περὶ τὸ σῶμα. Pol. I. 341. E: ὅτι σῶμά ἐστι πονηρὸν. Gorg. 516. A: ὡς πονηροῦ ὄντος. Pol. IV. 425. E: οὐκ ἐθέλοντας ... ἐκβῆναι πονηρὰς διαίτας. Ep. VII. 343. C: ὑπὸ πονηρᾶς τροφῆς. Conv. 183. D: πονηρῶ ... χαρίζεσθαι. Lys. 214. B. Theaet. 167. A: πονηρὰ ψυχῆς ἔξει. Gorg. 469. E: τὸν ... ἄδικον καὶ πονηρὸν ἄθλιον (εἶναι φημι). Legg. I. 639. B. Hipp. mai. 291. E: πονηρὸν γ' ... γέλωτα. Theaet. 150. E: διὰ πονηρὰν ξυνουσίαν. Phil. 37. D: πονηρὰν ... δόξαν, πονηρὰν ... καὶ ἡδονήν. Pol.

VIII. 551. C: *πονηράν ... τὴν ναυτίλλαν αὐτοὺς ναυτίλλεσθαι*. Tim. 86. D: *διὰ ... πονηράν ἔξιν τινὰ τοῦ σώματος*. Prot. 313. A: *ἡ χρηστὸν αὐτὸ (τὸ σῶμα) γενέσθαι ἢ πονηρόν*. Pol. X. 609. A: *πονηρόν τε ποιεῖ ὃ προσεγένετο cet.* Phil. 40. C: *ψευδέσιν ... ἡδοναῖς τὰ πολλὰ οἱ πονηροὶ χαίρουσιν*. Pol. I. 334. E: *πονηροὶ γὰρ αὐτοῖς εἰσὶ*. Legg. XII. 950. B: *οἱ πονηροὶ καὶ ἄχρηστοι*. Gorg. 599. E: *αἱ δὲ (λύπαι) πονηραί*. Prot. 334. A: *ταῖς δὲ βλάσταις πονηρά (οὐρ, ἀγαθά)*. Conv. 205. E: *ἐὰν αὐτοῖς δοκῇ τὰ ἑαυτῶν πονηρὰ εἶναι*. De lege 314. E: *τὰ δὲ πονηρά (δόγματα)*. Pol. VII. 519. A: *τῶν λεγομένων πονηρῶν μὲν, σοφῶν δέ*. X. 601. E: *περὶ χρηστῶν καὶ πονηρῶν αὐλῶν*. Legg. I. 627. C: *νικόντων ... τῶν πονηρῶν*. Theaet. 167. B: *ἀντὶ πονηρῶν αἰσθήσεων*. Pol. VIII. 561. C: *τῶν πονηρῶν (ἐπιθυμιῶν)*. Gorg. 464. D: *περὶ τῶν χρηστῶν σιτίων καὶ πονηρῶν*. Pol. VI. 499. B: *τοῖς φιλοσόφοις τούτοις τοῖς ὀλίγοις καὶ οὐ πονηροῖς*. III. 409. A: *ἐν πονηραῖς ψυχαῖς τεθράφθαι*. I. 334. C: *οὓς δ' ἂν πονηροὺς (ἡγῆται)*. III. 396. A: *πονηροὺς ἀνδρὰς τε καὶ γυναῖκας*. Crat. 431. D: *πονηρὰς (εἰκόνας)*. Phil. 40. E: *πονηρὰς δόξας καὶ χρηστάς*. Hipp. min. 374. E. B: *ὅταν κατὰ τὸ σῶμα πονηρὰ ἐργάζηται*. Ib. *τὰ αἰσχροὶ καὶ πονηρὰ σχήματα σχηματίζειν*. Pol. IX. 591. A: *ἐξ ὧν πονηρότερος ... ἔσται*. B. Hipp. min. 375. B: *ψυχὴ ... ἀκουσίως ἀμαρτάνουσα πονηροτέρα ἢ ἐκουσίως*. C. Pol. I. 347. C: *τὸ ὑπὸ πονηροτέρου ἄρχεσθαι*. Hipp. min. 272. E: *πονηροτέρους*. Pol. IV. 421. D: *τὰ ... ἔργα πονηρότερα ἐργάσεται*. IX. 576. B: *ὅς ἂν φαίνεται πονηρότατος*. Legg. I. 646. A. Gorg. 520. A: *ὡς πονηροτάτης (τῆς πόλεως)*. Pol. IX. 579. E: *κόλαξ τῶν πονηροτάτων*. III. 408. D: *(ὡς) πονηροτάτοις σώμασιν*.

πονηρῶς, male, improbe. Conv. 183. D: *πονηρῶ τε καὶ πονηρῶς χαρίζεσθαι*.

πόνος, ὁ, labor; aerumna; molestia; contentio. Phaedr. 247. B: *ἐνθα δὴ πόνος τε καὶ ἀγὼν ἔσχατος ψυχῇ πρόκειται*. Pol. VII. 535. B. Tim. 40. D: *μάταιος ἂν εἴη πόνος*. Legg. IV. 717. A: *μάτην ... περὶ θεοῦς ὁ πολὺς ἐστὶ πόνος τοῖς ἀνοσίοις*. Epin. 991. C: *ματαιότατος πόνος ἀπάντων*. Soph. 230. A: *μετὰ ... πολλοῦ πόνου*. Ep. VII. 329. A: *τὸ μέγεθος ... τοῦ πλοῦ καὶ τοῦ πόνου*. Phil. 56. A: *μέλῃ τε καὶ πόνῳ*. Conv. 197. D: *ἐν πόνῳ, ἐν φόβῳ cet.* Tim. 81. D. Phaedr. 248. B: *πολὺν ἔχουσαι πόνον*. Pol. III. 369. E: *χρόνον τε καὶ πόνον ἀναλίσκειν ἐπὶ σίτου παρασκευῇ*. VII. 526. C: *ἂ γε μείζω πόνον παρέχει μανθάνοντι*. Conv. 210. E: *οἱ ἐμπροσθεν πάντες πόνου*. Pol. VII. 536. D: *νέων ... πάντες οἱ μεγάλοι καὶ οἱ πολλοὶ πόνου*. Legg. IX. 881. A: *οἱ ... ἐν Αἰδου τούτοις λεγόμενοι πόνου*. Alc. II. 142. B: *οἱ κίνδυνοί τε καὶ πόνου*. Phaedr. 239. C: *πόνων ... ἀνδρείων ... ἀπειρον*. 244. D: *νόσων ... καὶ πόνων*

τῶν μεγίστων. Polit. 294. E: πάντων τῶν κατὰ τὰ σώματα πόνων. Pol. X. 619. D: ἅτε πόνων ἀγυμνάστους. Legg. II. 653. D: ἀναπαύλας ... τῶν πόνων. VIII. 835. D: πόνων ... σφοδρῶν καὶ ἀνελευθέρων ... ἀργοί. Epin. 973. D: διὰ πόνων μυρίων ταῦτα γίνεσθαι ξύμπαντα. Menex. 238. A: πόνων ἀρωγὴν. Ep. VIII. 353. C: ἄνευ μεγάλων κινδύνων καὶ πόνων. Conv. 219. E: τοῖς πόνοις οὐ μόνον ἐμοῦ περὶν cet. Pol. VI. 503. A: μήτ' ἐν πόνοις μήτ' ἐν φόβοις cet. E. Legg. II. 654. E. Phaedr. 231. B: οὔτε τοὺς παρελθούσας πόνους ὑπολογίζεσθαι. Conv. 208. D: πόνους πονεῖν οὐστιναςοῦν. Pol. II. 365. B: πόνους δὲ καὶ ζημίας φανεράς. III. 410. B: αὐτὰ ... τὰ γυμνάσια καὶ τοὺς πόνους. VIII. 561. A: ἀναλίσκων καὶ χρήματα καὶ πόνους καὶ διατριβάς. Legg. I. 646. C: τοὺς ἐπὶ τὰ γυμνάσια καὶ πόνους ἰόντας. Apol. 22. A: ὥσπερ πόνους τινὰς πονοῦντος. Ax. 366. D: πολλοὺς πόνους διαντλήσαν.

πόντος, ὁ, mare. Pol. X. 611. E: ἐκκομισθεῖσα ἐκ τοῦ πόντου. Ep. II. 312. D. Tim. 25. A: ἐπὶ τὴν ... ἥπειρον τὴν κατὰ τὸν ἀληθινὸν ἐκείνον πόντον.

πονῶ, laboro; sustineo vel exantlo; etiam affligor, conficior, fatisco. Pol. VII. 531. A: ἀνήνυτα ... πονοῦσι. III. 411. C: ἂν ... γυμναστικῇ πολλὰ πονῇ. Phaed. 88. A: μὴ οὐ πορεῖν αὐτὴν ἐν ταῖς πολλαῖς γενέσεσι. Conv. 208. C: πόνους πονεῖν. Soph. 218. A: ἂν δ' ἄρα τι τῷ μῆκει πονῶν ἄχθῃ. Pol. VI. 486. C. Tim. 70. D: πονούσα ἦτιον. Pol. V. 462. D: πονοῦντος μέρους. Ib. μέρους πονήσαντος. III. 410. B: αὐτὰ ... τὰ γυμνάσια καὶ τοὺς πόνους ... πονήσει cet. VII. 531. D: οὐκ ἀνόνητα πονεῖσθαι. 536. E: οἱ ... τοῦ σώματος πόνοι βίᾳ πονούμενοι. Phaedr. 232. A: ὅτι οὐκ ἄλλως αὐτοῖς πεπόνηται. Med. elaboro, operam do. Phil. 58. E: ὅσα περὶ ταῦτα πεπόνηται. — Verb. Pol. VI. 504. D: οὐχ ἦτιον μανθάνοντι πονητέον ἢ γυμναζομένω.

πόπανον, τὸ, libum. Pol. V. 455. C: τὴν τῶν ποπάων ... θεραπεῖαν.

πόποι (ῶ), exclamatio. Pol. III. 386. D. (Hom.).

ποππύζω, blandior, faveo. Ax. 368. D: εἰ ποππυσθείη καὶ κροτηθείη.

πορεία, ἡ, profectio, migratio; cursus; iter, via. Phaed. 107. E: ἔστι ... ἡ πορεία οὐχ ὥς ... λέγει. Crat. 437. C: ἡ ... τοῦ ἅμα θεῶ ἰόντος πορεία φαίνεται. Ep. VII. 337. E: ἡ ... ὑστέρα πορεία. Def. 411. B: ἡλίου πορεία. Phaedr. 256. D: τῆς ὑπουρανίου πορείας. Phaed. 107. D: ἐν ἀρχῇ τῆς ἐκείσε πορείας. Polit. 265. B: μεσοῦσιν ἅμα τῆς πορείας. 274. A: αὐτοκράτορα εἶναι τῆς αὐτοῦ πορείας (de mundo). Pol. VII. 532. E: τέλος τῆς πορείας. X. 614. E: ὥσπερ ἐν πολλῇ πορείᾳ φαίνεσθαι ἤκειν. Legg. VII. 799. D: τὴν σκέψιν τῆς πορείας ὄνῃ ποτὲ φέρει. Phaedr. 270. E: ἔοικον ἂν ὥσπερ τυφλοῦ πορείᾳ. Crat. 412. D: τὸ πᾶν εἶναι ἐν

πορεία. 420. E: τῇ κατὰ τὰ ἄγκη πορεία. Pol. X. 615. A: ἐν τῇ ὑπὸ γῆς πορεία. 612. D: ἐν τῇ χιλιετῇ πορεία. Phaedr. 256. D: (εἰς) τὴν ὑπὸ γῆς πορείαν. Phaed. 115. A: οὕτω περιμένει τὴν εἰς "Αἶδον πορείαν. Pol. VII. 532. B: οὐ διαλεκτικὴν ταύτην τὴν πορείαν καλεῖς; X. 615. A: εἶναι ... τὴν πορείαν χιλιετῇ. Legg. I. 625. A: κατὰ τὴν πορείαν. Epin. 982. E: πορείαν ... καὶ χορείαν. Menex. 236. D. Pol. VII. 526. D: ἐν αὐταῖς τε ταῖς μάχαις καὶ πορείαις. VIII. 556. C: ἐν ὁδῶν πορείαις. Ep. XI. 358. E. *incessus. Cony. 190. B: ἡ πορεία αὐτῶν. Tim. 45. A: θεοὶ ταύτῃ τὸ πολὺ τῆς πορείας ἡμῖν ἔδωσαν. Polit. 266. B: εἰς τὴν πορείαν.

πορεῖον, τὸ, *vehiculum*. Legg. III. 678. C: πορεία ... ὥστ' ἐπ' ἀλλήλους τότε πορεύεσθαι κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλατταν ... πάντα σχεδὸν ἀπολώλει. Tim. 44. E: θεοῦ μηχανησαμένου πορεία (v. πορείαν) cet.

πορεύσιμος, ὁ ἡ, *navigabilis*. Tim. 24. E: τότε ... πορεύσιμον ἦν τὸ ἐκεῖ πέλαγος. Act. *qui proficisci vel meare potest*. Epin. 981. D: ὅσα πορεύσιμα καὶ ὅσα μόνιμα.

πόρευσις, ἡ, *progressio*. Def. 411. A: πόρευσις εἰς τὸ εἶναι.

πορεύω, *traduco*. Phaed. 107. E: ᾧ ... προστίτανται τοὺς ἐνθύνδε ἐκείσε πορεύσαι. Intrans. *procedo*. Legg. X. 893. D: ἅμα μεγάλοις καὶ ... σμικροῖς κύκλοις βραδυτῆτάς τε καὶ τάχῃ ὁμολογούμενα πορεύουσα. Med. *proficiscor, migro; feror; pergo; procedo, progredior; incedo; etiam discedo; aggredior*. Phaedr. 227. A: πορεύομαι ... πρὸς περιπατον ἔξω τείχους. Phaed. 67. B: οἱ ἐγὼ πορεύομαι. Alc. II. init. ἀρά γε πρὸς τὸν θεὸν προσευξόμενος πορεύει; Phaedr. 246. E: πρῶτος πορεύεται. Crat. 412. C: ἐπειδὴ ... πορεύεται τὰ ὄντα. Phaedr. 254. B: πορεύεσθον ἀγομένῳ. Soph. 222. A. Polit. 290. D: ἐφ' ὃ πορευόμεθα. Legg. XI. 923. B: πορεύεσθε. Phaed. 82. D: οὐ κατὰ ταῦτα πορεύονται αὐτοῖς. Soph. 252. C. Legg. VII. 789. C. Menex. 236. D: ὧν τυχόντες πορεύονται τὴν εἰμαρμένην πορείαν. Crat. 440. E: νῦν δὲ ... πορεύου εἰς ἄγρον. Legg. XII. 952. B: πορευέσθω. Tim. 63. A: εἰ καὶ περὶ αὐτὸ πορευοῖτό τις ἐν κύκλῳ. Polit. 259. D: οὐκοῦν πορευοίμεθ' ἂν ἐξῆς —; Pol. VIII. 555. B. Legg. XI. 923. B: ὑμεῖς ... πορευοίσθε. Tim. 82. C: ὅταν ἀνάπαλιν ἡ γένεσις τούτων πορεύηται. Phil. 31. B: ταύτῃ πορευόμεθα. Legg. VI. 779. D: πορευόμεθα ἐπὶ τὰ μετὰ τοὺς γάμους. XII. 965. C. Pol. V. 458. A: ὅταν μόνον πορεύωνται. Phaedr. 279. B: πορεύεσθαι (*discedere*). Gorg. 448. C: πορεύεσθαι κατὰ τέχνην. Soph. 246. A: πορεύεσθαι ... ἐπὶ τούτους. 253. B: διὰ τῶν λόγων πορεύεσθαι. Polit. 270. A: ὥστε ἀνάπαλιν πορεύεσθαι πολλὰς περιόδων μυριάδας. Crat. 415. C: τῷ ἵεναι καὶ πορεύεσθαι. Legg. VII. 812. A: ἐκτὸς πορεύεσθαι ἱῶν ὑποτεθέντων λόγων.

Pol. VIII. 563. B: εἰς ἀγρόν πορευόμενος. Ep. VII. 1: κατὰ τρόπον ὁρθῇ πορευομένης ὁδῷ τῆς πολιτείας. Phil. 23. B: ἐπὶ τὰ δευτερεῖα ὑπὲρ νοῦ πορευόμενον. Polit. 269. C: τὸ πᾶν τόδε ... πορευόμενον. Tim. 24. E: δύναμιν ὑβρεῖ πορευομένην ... ἐπὶ πᾶσαν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν. Pol. IV. 420. B: τὸν αὐτὸν οἶμον ... πορευόμενοι. Tim. 53. D: κατὰ τὸν μετ' ἀνάγκης εἰκότα λόγον πορευόμενοι. 39. D: δι' οὐρανοῦ πορευόμενα (ἄστρα). Legg. VI. 763. D: εἰς τὰς κοίνας ἱκανὰ καὶ καθαρὰ πορευόμενα. Pol. VI. 506. C: ὁδὸν ὁρθῶς πορευομένων. Phaedr. 256. D: μετ' ἀλλήλων πορευομένους. Prot. 310. D: δεῦρο ἐπορευόμεν. Phaedr. 228. B: ἐπορεύετο δ' ἐκτὸς τείχους. Conv. 190. A: ἐπορεύετο ... ὁρθόν. Prot. 314. C: ἐπορευόμεθα. Polit. 266. C: ξύνδρομα πεπορευμένος τῷ τῶν ἀνδρῶν ... πρὸς τὸν εὐχερῆ βίον ἄριστα γεγυμνασμένῳ. Legg. XI. 924. E: ὡσαύτως ... τὸ γένος αἰεὶ πορευέσθω κατ' ἀρχιστείαν. Tim. 69. A: ταχύ τε εἰς ταῦτόν πορευθῶμεν. Polit. 265. A: ταύτην (ὁδόν) πορευθῆναι. Tim. 84. E: ἔξω πορευθῆναι. Legg. V. 730. A. Pol. II. 365. B: πῇ πορευθεὶς τὸν βίον ὡς ἄριστα διέλθαι. Tim. 21. E: οἱ ... πορευθεὶς cet. 42. B. Phaed. 113. D: πορευθέντες ἐπὶ τὸν Ἀχέροντα. Clit. 410. C: διὰ ταῦτα ... καὶ πρὸς Θρασύμαχον ... πορεύσομαι καὶ ἄλλοις cet. Phaed. 115. A: ὑμεῖς ... πορεύσεσθε. Conv. 190. D: ὥστ' ἐφ' ἐνὸς πορεύονται σκέλους. Phaed. 115. A: ὡς πορευσόμενος. — Verb. Pol. V. 452. C: πορευτέον πρὸς τὸ τραχὺ τοῦ νόμου. Legg. XII. 968. B: ταύτη πορευτέον ἥπερ καὶ ὁ θεὸς ἡμᾶς σχεδὸν ἄγει. Epin. 992. A.

πορθμεύω, *transvehor*. Ax. 371. B: οὓς (ποταμούς) χρὴ πορθμεύσαντας ἀχθῆναι ἐπὶ Μίνω cet.

πορθμός, ὁ, *fretum*. Ep. VII. 345. D: εἰς τὸν πορθμὸν τὸν περὶ τὴν Σκύλλαν.

πορθῶ, *casto*. Legg. VII. 806. B: ὡς πορθουμένης ... τῆς πατρίδος.

πορίζω, *suppedito, praeebo, comparo; efficio, procreo*. Phaedr. 275. A: σοφίας ... τοῖς μαθηταῖς δόξαν, οὐκ ἀλήθειαν πορίζεις. Legg. I. 631. B: ἅπαντα γὰρ τὰ ἀγαθὰ πορίζουσι. V. 740. D: πορίζετω μηχανὴν ὅτι μάλιστα ὅπως cet. VI. 752. D: εἴ πῃ τινα πόρον ἱκανὸν πορίζοιμεν ἂν κατὰ τάδε. Phaedr. 273. A: τοῦτο ... τὴν ἅπασαν τέχνην πορίζειν. Legg. III. 679. B. Charm. 157. B. Prot. 321. B: σωτηρίαν τῷ γένει πορίζων. Conv. 197. D: πραότητα ... πορίζων. Legg. III. 695. D. II. 655. D: μουσικῆς ὁρθότητα εἶναι τὴν ἡδονὴν ταῖς ψυχαῖς πορίζουσαν δύναμιν. Phil. 56. B: τὰ πολλὴν ἀκρίβειαν αὐτῇ πορίζοντα. Gorg. 522. B: τοὺς πορίζοντας (ἡδονάς). Phil. 30. D: τῇ ... ἐμῇ ζητήσῃ πεπορικῶς ἀπόκρισιν. Legg. XII. 966. E: ὧν κίνησις γένεσιν παραλαβοῦσα ἀέναν οὐσίαν ἐπόρισεν. Phaedr. 256. B: πορίζουσι ἀνθρώπων. Gorg. 522. B: οἷς πορίζεται. Pol. II. 364.

B: ὡς ἔστι παρὰ σφίσι δύναμις ἐκ θεῶν πορίζομένη. Conv. 203. E: τὸ ... πορίζομενον αἰεὶ ὑπεκρεῖ. Eryx. 404. D: εἴ-περ διὰ τῆς ἱατρικῆς τὸ ἀκούειν πορισθῆναι. Pol. IV. 437. C: καθ' ὅσον ἐθέλει τί οἱ πορισθῆναι. Med. mihi comparo; nanciscor, reperio; etiam subministro. Gorg. 501. A: ὧ δὴ καὶ πορίζεται τὰς ἡδονάς. Conv. 191. B: ἄλλην μηχανὴν πορίζεται. Men. 78. D: καὶ ἀδίκως τις αὐτὰ πορίζεται. Phaedr. 269. C: αὐτοὺς δεῖν παρ' ἐαυτῶν τοὺς μαθητάς σφωρ πορίζεσθαι ἐν τοῖς λόγοις. Gorg. 493. E: δυνατὰ ... πορίζεσθαι. Lach. 199. E: τὰραθὰ πορίζεσθαι. Conv. 208. E: ἀθανασίαν ... αὐτοῖς εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον πάντα πορίζομενοι. Phaedr. 244. C: αὐ' ἐκ διανοίας πορίζομένων ἀνθρωπίνῃ οἰήσει νοῦν τε καὶ ἰστορίαν. Ax. 368. B: μόλις πορίζομένους τὰπιτή-δεια. Crat. 421. C: ἐν ... ἄρτι πον ἐπορισάμεθα. Tim. 47. A: ἐξ ὧν ἐπορισάμεθα φιλοσοφίας γένος. Eryx. 404. D: εἰ τὴν ἱατρικὴν ἀντὶ χρημάτων πορισαίμεθα. Phaedr. 269. D: τὴν τοῦ τῷ ὄντι ῥητορικοῦ τε καὶ πιθανοῦ τέχνην πῶς καὶ πόθεν ἂν τις δύναίτο πορίσασθαι; Eryx. 404. E. Pol. IV. 427. D: φῶς ποθὲν πορισάμενος ἱκανόν. Legg. X. 898. E: ἢ ποθεν ἐξῶθεν σῶμα ... πορισμένη πυρὸς ἢ τινος ἀέρος. Pol. V. 465. C: τὰ δὲ πάντως πορισάμενοι. Ep. VII. 350. A: πρόφασιν τινα πρεσβείας πορισάμενοι. Eryx. 404. A: οἷς ταῦτα ποριεῖται ἅ γε δὴ ὑπάρχου.

πόριμος, ὁ ἡ, copius et remediis affluens. Conv. 203. D: πόριμος (ὁ Ἔρως).

ποριστικός, ἡ, ὄν, subministrans. Gorg. 517. D: τοῦτων ... ποριστικὸν εἶναι cet.

πόρκος, ὁ, verriculum. Soph. 220. C: βρόχους καὶ πόρκους.

πόρος, ὁ, meatus, iter. Epin. 982. B: τὸ ... ἐν τάξει τε καὶ οὐρανῷ πόρον ἔχον. *meatus, i. q. fistula. Locr. 101. A: ὧν τοὶ πόροι διήκοντι ἄχρῃς ἥπατος χωρέοντες. Men. 76. C: τῶν ... ἀπορρόων τὰς μὲν ἀριόττειν ἐνίοις τῶν πόρων cet. Locr. 101. A: διὰ ... στενῶν πόρων διαθεῖσθαι. Ax. 366. A: ἅτε παρεσπαρμένη τοῖς πόροις. Men. 76. C: πόρους, εἰς οὓς καὶ δι' ὧν αἱ ἀπορροαὶ πορεύονται. Locr. 100. E: τὰ ἐς τὴν πόρως διαδύσει. *via s. ratio (aliquid inveniendi vel consequendi). Theaet. 191. A: ἡ ... ἐτι πόρον τινα εὐ-ρίσκω τοῦ ζητήματος ἡμῖν ἄκουε. Legg. VI. 752. D: εἰ πῇ τινα πόρον ἱκανόν πορίζοιμεν ἂν κατὰ τὰδε. E: τίνα ... ἐπὶ τούτῳ πόρον καὶ λόγον ἀνευρίσκομεν; Etiam comparatio (i. q. τὸ πορίζεσθαι). Men. 78. E: ὁ πόρος τῶν τοιούτων ἀγαθῶν. D: τούτῳ τῷ πόρῳ.

πόρῳ, longe et longius, amplius; procul; c. genit. procul a. Prot. 356. E: εἴτ' ἐγγὺς εἴτε πόρῳ εἴη. Phaedr. 238. D: τὰ νῦν ... οὐκ ἐν πόρῳ διθυράμβων ἰφθίγγομαι. Gorg. 458. B: νῦν ἴσως πόρῳ ἀποτενοῦμεν. Phaed. 96. E: πόρῳ που ... ἐμὲ εἶναι τοῦ οἶεσθαι περὶ τούτων του τὴν αἰτίαν

εἰδέναι. Theaet. 151. C: πόρρω ὄντες τοῦ εἰδέναι ὅτι cet. Soph. 234. C: ἐτι πόρρω τῶν πραγμάτων τῆς ἀληθείας ἀφιστάστας. Conv. 176. D: πόρρω ... πειν. 219. A: σὺ δὲ τοῦτων ἐτι πόρρω. Pol. I. 343. C: οὕτω πόρρω εἰ περὶ τε τοῦ δικαίου ... ὥστε ἀγνοεῖς cet. III. 395. D: ἐὰν ἐκ νέων πόρρω διατελέσωσιν (αἱ μιμήσεις). IV. 432. E: πόρρω δὲ ποι ἀπεσκοποῦμεν. VI. 499. C: πόρρω πον ἐκτὸς ὄντι τῆς ἡμετέρας ἐπόψεως. VIII. 554. E: ἡρμοσμένης τῆς ψυχῆς ἀληθῆς ἀρετῇ πόρρω ποι ἐκφεύγοι ἂν αὐτόν. IX. 581. E: τῆς ἡδονῆς οὐ πάνυ πόρρω. 620. C: πόρρω δ' ἐν ὑστάτοις ἰδεῖν cet. Legg. VII. 800. C: σιάντες οὐ πόρρω τῶν βωμῶν. IX. 879. D: ἵνα πόρρω γίγνηται τοῦ ... τολμῆσαι cet. Ep. XIII. 360. A: πόρρω κατακείμενος ἀπ' ἐμοῦ. Cum artic. Crat. 395. C: οὐδὲν ... τῶν πόρρω τῶν εἰς τὸ πᾶν γένος. Legg. I. 630. D: τὸν νομοθέτην ἡμῶν ἀποβάλλομεν εἰς τοὺς πόρρω νομοθέτας. V. 745. C: τοῦ τ' ἐγγὺς καὶ τοῦ πόρρω μετέχοντα. Cum genit. etiam est germ. weit, zu weit vel zu weit hinein. Prot. 310. C: ἐπειτὰ μοι λίαν πόρρω ἔδοξε τῶν νυκτῶν εἶναι. Gorg. 484. C: (ἐὰν) πόρρω τῆς ἡλικίας φιλοσοφῇ. 486. A: τοὺς πόρρω αἰεὶ φιλοσοφίας ἐλαύνοντας. (Cf. Crat. 410. E. Euth. 4. A.). Conv. 217. D: διελεγρόμην πόρρω τῶν νυκτῶν Legg. II. 660. C: πόρρω προβεβηκότα ἀμαρτίας. Apol. 38. C: ὅτι πόρρω ἤδη ἐστὶ τοῦ βίου. Lys. 204. B: πόρρω ἤδη εἰ πορευόμενος τοῦ ἔρωτος. Euthyd. 294. E: οὕτω πόρρω σοφίας ἤκει; Theag. 122. C: (μὴ) πόρρω πον τῆς συνουσίας αἰσθῶμεθα γελοῖοι ὄντες. — Comp. Phil. 22. E: πορρωτέρω δὲ ἐστὶ τῶν τριείων. Pol. VII. 526. D: τὸ ... πορρωτέρω προῖόν. VIII. 562. D: πορρωτέρω τοῦ δέοντος. Legg. XI. 932. C: πορρωτέρω τούτων τῶν ἐτῶν ὄντες. Alc. I. 131. A. C. Eryx. 397. C: μὴ πορρωτέρω τις λαιδορία ... γένοιτο. Tim. 70. E: ὅτι πορρωτάτω τοῦ βουλευομένου κατοικοῦν.

πόρρωθεν, *eminus; procul; longe*. Prot. 356. C: φαίνεται ... τὰ αὐτὰ μεγέθη ἐγγύθεν μὲν μείζω, πόρρωθεν δὲ ἐλάττω. Phaedr. 239. B: πόρρωθεν εἶργειν. Theaet. 191. B: πόρρωθεν ... ὁρῶν ἄλλον. 208. E: ἕως ... ἀφαστήκη πόρρωθεν. Soph. 234. B: πόρρωθεν τὰ γεγραμμένα ἐπιδεικνύς. Parm. 133. B: πολλὰ καὶ πόρρωθεν πραγματευομένου τοῦ ἐπιδεικνυμένου. Phil. 41. E. Conv. 224. B: δῆλος ὢν παντὶ καὶ πάνυ πόρρωθεν. Pol. II. 368. D: γράμματα σμικρὰ πόρρωθεν ἀναγνῶναι. VI. 499. A: τὰ δὲ κομψὰ ... πόρρωθεν ἀσπαζομένων (i. e. etiam atque etiam valere iubentium). Legg. II. 663. B: τὸ πόρρωθεν ὁρώμενον. Charm. 153. B: εὐθύς πόρρωθεν ἡσπάζονται ἄλλος ἄλλοθεν. 155. A: τοῦτο ... πόρρωθεν ὑμῖν τὸ καλὸν ὑπάρχει ἀπὸ τῆς Σόλωνος συγγενείας.

πορφύρα, ἢ, *purpura*. Legg. VIII. 847. C: πορφύραν καὶ ὅσα βαπτὰ χρώματα. Demod. 383. B.

ποσάκεις, *quoties*. Ep. VIII. 353. D: ποσάκεις ἐν ἐλπίδι ἐκότεροι γέγονατε cet.

ποσαπλάσιος. *ία, ιον, quam multiplex, quanto maior.* Men. 83. B: ἀλλὰ ποσαπλάσιον; Resp. τετραπλάσιον. 84. E: τὸ ὅλον τόδε ποσαπλάσιον τοῦδε γίγνεται;

πρὸς ἅπους, ὁ ἧ, *quot pedes habens.* Men. 85. B: τόδε ... ποσάπουν γίγνεται;

ποσίδεσμος, *pedes cohibens.* Crat. 402. E: ὡς ποσίδεσμον ὄντα.

πόσις, ἡ, *potio.* Theaet. 159. E: ἡ τοῦ οἴνου πόσις. I. legg. I. 645. D. VI. 782. E: ἐδωδὴ ... καὶ πόσις. Conv. 176. B: ῥασιῶν γινά τῆς πόσεως. 213. E: ἀρχοντα ... τῆς πόσεως. Legg. I. 637. D. II. 671. A: προϊστάμενος τῆς πόσεως. C. Pol. I. 350. A: ἐν τῇ ἐδωδῇ ἡ πόσις. Legg. II. 667. B. Pol. IX. 580. E: τῶν περὶ τὴν ἐδωδὴν ἐπιθυμιῶν καὶ πόσιν. Legg. I. 648. E: πρὸς ... τὴν ἐσχάτην πόσιν ... πρὶν ἀφικνεῖσθαι. VI. 783. C. I. 641. A: τὸ περὶ τὰς πόσεις νόμιμον.

πόσος, ἡ, *on, quantus, pl. quot.* Theaet. 198. C: πόσος τις ἀριθμὸς τυγχάνει ὧν. Men. 83. B: πόσον οὖν γίγνεται; Conv. 216. D: πόσης οἶσθε γέμει ... σωφροσύνης. Legg. VIII. 850. A: πόσον προσγενομένου cet. Apol. 20. B: πόσον διδάσκει; 41. A: ἐπὶ πόσῳ ἂν τις δέξαιτ' ἂν ἡμῶν; Id. Alc. 115. D. 112. E: πόσῳ (πλείῳ); Pol. VII. 540. A: χρόνον ... πόσον τοῦτον τίθης; Legg. V. 737. C: πόσον εἶναι χρεῶν (τὸν ὄγκον τοῦ ἀριθμοῦ) VI. 767. B: πόσοι ἐφ' ἑκάστον. Men. 82. D. Theaet. 196. A: πόσα ποτ' ἐστί. Phil. 17. B. Men. 82. C: πόσων ἂν εἴη ποδῶν τὸ ὅλον; Legg. III. 578. D: γενεαῖς ... πόσαις ... οἰόμεθα τοῦθ' οὕτω γεγενῆσθαι; V. 737. D: ὁπόση πόσους σωφρονας ὄντας ἰκανῇ τρεφεῖν. Accentu mutato ποσός; unde ποσόν, *quod quantitate aliqua est, c. art. quantitas.* Soph. 245. D: ποσόν τι ... ὄν. Phil. 24. C: οὐκ ἔατον εἶναι ποσόν ἑκάστον. Ib. τὸ ... ποσόν ἀφανίζετον. D: λαβόντε τὸ ποσόν. Ib. τὸ ... ποσόν ἔστω.

ποταμός, ὁ, *fluvius; in univ. flumen.* Legg. VI. 761. B: ἔάν τέ τις ποταμός ἔαν τε καὶ κρίνη ἧ. Crat. 402. A: ποταμοῦ ῥοή ἀπικάζων τὰ ὄντα. Legg. IV. 704. A. Phaedr. 242. A: τὸν ποταμὸν τοῦτον διαβάς. Theaet. 200. E: ὁ τὸν ποταμὸν καθηγούμενος. Pol. X. 621. C: τὸν τῆς Λήθης ποταμὸν εὖ διαβησόμεθα. Tim. 43. A: εἰς ποταμὸν (*flumen*) ἐνδεθῆσαι πολύν. Legg. X. 900. C. Phaed. 111. D: ἀνέων ποταμῶν ἀμήχανα μέγεθρ. Critia 111. D: ἀφθονα κρηνῶν καὶ ποταμῶν ῥάματα. Tim. 22. D: τῶν ποταμοῖς καὶ θαλάττῃ προσοικούντων. Legg. VII. 824: (ἐν) ἱεροῖς ποταμοῖς. Phaed. 111. D: πύρος μεγάλους ποταμοῖς. Soph. 222. A. Critia 107. C. Legg. III. 682. B.

πότε, *quando.* Phaedr. 268. A: πότε ἔχει τὴν τῆς τέχνης δύναμιν. 272. A: τοῦ πότε λεχτέον. Phaed. 76. C: πότε λαβούσαι αἱ ψυχαὶ ἡμῶν τὴν ἐπιστήμην αὐτῶν; Phil. 42. D. Pol. VI. 492. B: πότε δῆ; al. Enclit. ποτέ, *aliquando* (etiam i. q. *quandoque*), *olim; unquam.* Prot. 320. C: ἦν γὰρ

ποτε χρόνος. Phaedr. 243. C: πρότερόν ποτε ἐρωθεῖς. 249. B: ὅς ποτε ἄνθρωπος ἦν. Phaed. 66. D: εἰ μέλλον ἐν ποτε καθαρῶς τι εἶσεσθαι. 76. C: ἃ ποτε ἔμαθον. Theaet. 198. C: ἥ οὖν ὁ τοιοῦτος ἀριθμοὶ ἂν ποτέ τι —; Parm. 155. E: οὐσίας μετέχειν ποτέ. 156. A: ἐὰν μή ποτε καὶ λαμβάνῃ αὐτο καὶ ἀφίχ. Pol. IV. 439. E: ἀλλ' ... ποτέ ἀκούσας τι πιστεύω τούτῳ. VI. 500. E: ὡς οὖν ἂν ποτε ἄλλως εὐδαιμονήσῃ πόλις. VII. 530. E. X. 620. A: τὴν ποτε Ὀρφῆως γενόμενῃν ψυχὴν. Tim. 23. C: ἦν γὰρ δὴ ποτε ... ἥ νῦν Ἀθηναίων οὐσα πόλις ἀρίστη cet. Critia 115. B: ἥ τότε ποτέ οὐσα ... νῆσος. Ut Lat. aliquando, etiam est tandem et tandem aliquando. Prot. 314. E: μόγῃς οὖν ποτέ ἡμῖν ἄνθρωπος ἀνέωξε τὴν θύραν. Theaet. 160. E: τοῦτο ... μόγῃς ποτέ ἐγενήσαμεν. Legg. VII. 798. A. VIII. 832. D: μνησθῆναί ποτε περὶ πάντων τῶν ἀγόνων τῶν γυμνικῶν. Saepius est i. q. fere. Riv. 133. A: αἰ γὰρ ποτε ὑπὸ τῶν νέων τε καὶ καλῶν ἐκπλήττομαι. Vocibus interrog. relat. subiectum est germ. wohl vel denn (Lat. tandem et cunque). Prot. 324. A: τί ποτε δύναται. Gorg. 450. B: τί οὖν δὴ ποτε τὰς ἄλλας τέχνας οὐ ὀρθοτικὰς καλεῖς —; Theaet. 160. E: ὁ τι δὴ ποτε (qualecunque) καὶ τυγχάνει ὄν. Phil. 37. B: τῷ ποτέ ... τρόπῳ δόξα ψευδὴς ... ἡμῖν φαίει γίνεσθαι —; — Ποτέ μὲν — ποτέ δέ, modo — modo. Theaet. 170. C: ἥ ποτέ μὲν ἀληθῆ, ποτέ δέ καὶ ψευδῆ. Pro altero ποτέ δέ etiam aliae frequentantur particulae. Phaed. 59. A: ποτέ (al. ὅτε) μὲν γελῶντες, ἐνίστο δέ θαυρόντες. Id. Phil. 46. C. Theaet. 192. D: καὶ ἄπτομαί ποτ' αὐτῶν, ποτέ δ' οὐ. Pol. VIII. 560. A: καὶ ποτέ μὲν — αὐθις δέ cet.

πότερος, ἔρα, ερον, uter. Gorg. 464. D: πότερος ἐπαίει περὶ τῶν χρηστῶν αἰώνων ... ὁ ἱατρός ἢ ὁ ὄντοποιός. Crat. 403. C: πότερος (θεσμός) ἰσχυρότερός ἐστιν, ἀνάγκη ἢ ἐπιθυμία; Legg. VII. 793. A. Lys. 207. B. Crat. 439. A: ποτέρα ἂν εἴη καλλίων ... ἢ μάθῃς; Phaed. 78. B: πότερον ψυχὴ ἐστι. Phaedr. 263. C: ποτέρου ὄν τυγχάνει τοῦ γενούς. Soph. 236. C: ἐν ποτέρῳ τὸν σοφιστὴν θάτερον. Polit. 260. C. Phaed. 79. B: ποτέρῳ ... ὁμοιότερον τῷ εἶδει φαίμεν ἂν εἶναι ... τὸ σῶμα; Pol. I. 349. E: πότερον φρόνιμον καὶ πότερον ἄφρονα (λέγεις); Gorg. 521. A: ἐπὶ ποτέρῳ ... με παρακαλεῖς τὴν θεραπείαν τῆς πόλεως; Legg. II. 663. C: ποτέρῳ κυριωτέρῳ εἶναι φῶμεν; Pol. IV. 427. D: πότερον δεῖ κεντῆσθαι τὸν μέλλοντα εὐδαίμονα εἶναι. Gorg. 498. A: πότεροι ... μᾶλλον χαίρουσι ... οἱ φρόνιμοι ἢ οἱ ἄφρονες; Theaet. 186. A: ποτέρῳ οὖν τίθῃς τὴν οὐσίαν; Pol. VII. 524. D. Hipp. mai. 303. A: ποτέρῳ ... δοκεῖ σοι τὸ καλὸν εἶναι; Pol. IV. 431. E: ἐν ποτέροις ... φῆσαι τῶν πολιτῶν τὸ σωφρονεῖν ἐνεῖναι —; Legg. IV. 715. A: ποτέροις τισὶν ἢ πόλεις ἡμῖν ἐστὶ παραδοτέα. Phaedr. 263. B: ἐν ποτέροις μείζον δύναται; Pol. VI. 484. B: ποτέροις δὴ δεῖ πόλεως

ἡγεμόνας εἶναι; 527. E: σκόπει ... πρὸς ποτέρους διαλέγει. Theaet. 196. C: τούτων πότερα αἰρεῖ; *alteruter. Lach. 181. D: τί οὖν λέγει πότερος ὑμῶν; Soph. 252. A: ἔσται πότερον αὐτῶν οὐσίας μὴ προσκοινωνοῦν; 264. D: ὅτι γ' ἦν ὁ σοφιστῆς τούτων ποτερον. Phil. 20. E. 60. C. Theaet. 145. A: εἰ πότερον τὴν ψυχὴν ἐπαινοῖ πρὸς ἀρετὴν cet. 178. C: κατὰ τὴν ποτέρου δόξαν φῶμεν τὸ μέλλον ἀποβῆσεσθαι. Polit. 284. D: μὴ ... ὄντος ποτέρου τούτων. Pol. IV. 439. E: ἡ τούτων ποτέρῳ ἂν εἶη ὁμοφύεις; Legg. II. 673. B: τί ποτε οἶει σοι πότερον ἡμῶν ἀποκρινεῖσθαι —; Soph. 259. D: ὁ φησι τούτων πεπονθέναι πότερον. Polit. 22. D. Charm. 171. B: τούτων ποτέροις ἐπακολουθήσαι. Pol. VI. 499. C: τούτων ... πότερα γενέσθαι ἢ ἀμφοτέρω ὥς ἄρα ἐστὶν ἀδυνατον cet. — Neutrum πότερον particulae interrogantis (Lat. *utrum*) instar frequentatur. Prot. 316. B: πότερον ... μόνῳ βουλομένοι διαλεχθῆναι, ἢ καὶ μετὰ τῶν ἄλλων; Soph. 228. C: ποτερον αὐτὰ φησομεν ὑπὸ ξυμμετρίας ... ἢ τούναντίον ὑπ' ἀμετρίας αὐτὰ πάσχειν; Crat. 436. A. Pol. I. 328. E. II. 374. C. V. 473. A. al. innum. Simpliciter interrogat (non sequente ἢ, Lat. *an*). Soph. 228. A: πότερον ἄλλο τι στάσιν ἡγούμενος ἢ τὴν ... διαφορὰν; Polit. 284. B: πότερον ... προσαναγκαστέον —; Pol. VI. 501. D: πότερον μὴ τοῦ ὄντος ... ἐραστὰς εἶναι τοὺς φιλοσόφους; Etiam simpliciter ponitur ἢ pro pleno illo πότερον — ἢ. Phaedr. 270. D: ἀπλοῦν ἢ πολυειδές ἐστὶν cet. Theaet. 151. E. 161. D: ὀρθὴ ἢ ψευδής. 203. A. Phil. 27. E: ἡδονὴ καὶ λύπη πέρας ἔχοντες, ἢ τῶν τὸ μᾶλλον τε καὶ ἥττον δεχομένων ἐστών; Legg. II. 670. B: ὀρθῶς ἢ μὴ; IX. 859. A. — Similiter pl. πότερα. Phaedr. 276. B: πότερα — ἢ cet. Gorg. 509. D: πότερα δύναμιν, ἢ βούλησιν; Polit. 258. E. 281. B. Phil. 40. B: πότερα φῶμεν — ἢ μὴ φῶμεν; Pol. I. 331. C. V. 451. D. Legg. I. 626. C: πότερ' οὖν δὴ πόλεσι μὲν πρὸς πόλεις ὀρθὸν τοῦτ' ἐστὶ, κώμη δὲ πρὸς κώμην ἕτερον; II. 663. C. IV. 704. C. Apol. 22. E. al.

ποτέρωθι, *utra in parte*. Phaedr. 263. B: ποτέρωθι ... εὐαπατητότεροί ἐσμεν —;

ποτέρως, *utro modo*. Gorg. 502. B: ποτέρως σοι δοκεῖ παρεσκευάσθαι ἢ τῶν τραγωδιῶν ποίησις; Crat. 435. E: ποτέρως οἶει; Pol. I. 341. B: ποτέρως λέγεις τὸν ἄρχοντα cet. 347. E. Alc. I. 120. C: ποτέρως ἂν οἶει σαυτοῦ μᾶλλον ἐπιμεληθῆναι, φοβούμενος ... ἢ μὴ; Etiam indirecte interrogantis est (germ. *ob*). Polit. 272. D: ἕως ἂν ἡμῖν μνηστὴς τις ἱκανὸς φανῇ, ποτέρως οἱ τότε τὰς ἐπιθυμίας εἶχον περὶ τε ἐπιστημῶν cet.) et *quomodo*. Pol. II. 368. C: περὶ τῆς ὥφελείας αὐτοῖν τὰληθές ποτέρως ἔχει.

ποτηνός, ἢ, ὄν, *alatus*. Phaedr. 252. B. (e vers.).

ποτίζω, *do bibere*. Phaedr. 247. E: νέκταρ ἐπιότισε.

πότιμος, ὁ ἢ, *potabilis, dulcis*. Phaedr. 243. D: πο-
τίμῳ λόγῳ οἶον ἀλμυρὰν ἀκοῇν ἀποκλύσασθαι.

πότιμος, ὁ, *mors*. Apol. 28. C. (ex Hom.).

ποτόν, τό, *potio, potus*. De lucri cup. 231. A: ὅτι τῇ
τοῦ σώματος ὑγρᾷ τροφῇ ... τοῦτο τὸ ὄνομά ἐστι, ποτόν.
Pol. IV. 437. D: θερμοῦ ποτοῦ ἢ ψυχροῦ. 438. A: χρηστοῦ
ποτοῦ. IX. 585. B. Prot. 334. A: σιτία καὶ ποτά. Eryx.
404. A. Phaedr. 259. C: ἡμέλχσαν σίτων τε καὶ ποτῶν.
Soph. 224. A. Pol. II. 380. E. Tim. 70. D. Legg. VII. 797.
E: πᾶσι ... ποτοῖς. Eryx. 402. B. Prot. 314. A: σιτία ...
καὶ ποτά. Pol. I. 332. C. Tim. 78. A.

πότος, ὁ, *potatio, compotatio*. Prot. 347. C: ἀλλήλοις
... συνεῖναι ἐν τῷ πότῳ. Conv. 176. A: τρέπεσθαι πρὸς
τὸν πότον. Pol. I. 329. A: περὶ πότους τε καὶ εὐωχίας.
III. 389. E. Ep. VII. 326. D.

πού, *ubi*. Phaedr. 228. E: ἀλλὰ ποῦ δὴ βούλει καθε-
ζόμενοι ἀναγνώμεν; Theaet. init. ποῦ μὴν; Conv. 175. A:
θανυμάζω καὶ αὐτὸς ποῦ ἂν εἴη. Pol. II. 371. E: al. innum.
Etiam quorsum, quam in partem, qua ratione. Gorg. 453. C:
ὁ τὰ ποῖα τῶν ζώων γράφων καὶ ποῦ. Polit. 307. C: ποῦ
δὴ λέγεις; EE. Ἐν πᾶσι ... τούτοις cet. Pol. IX. 584. B:
ποῦ δὴ ... καὶ ποῖας (ἡδονὰς) λέγεις; — Enclit. πού est
alicubi (ἐάν που, *sicubi*. Prot. 320. A. Pol. VII. 537. A. al.),
usquam. Phaed. 72. A: εἶναί που. E. 86. B: ὡς ἀνάγκη ἐνι
που εἶναι αὐτὴν τὴν ἁρμονίαν. al. Saepius est fere, ni fallor,
opinor (germ. *etwa, wohl, doch*), et fortius sane, *haud dubie*.
Prot. 313. D: καὶ γὰρ οὗτοί που ... οὔτε αὐτοὶ ἴσασιν cet.
Phaedr. 229. C: καὶ ποῦ τις ἐστὶ βωμὸς αὐτόθι Βορέον.
266. D: καλὸν πού τι ἂν εἴη ὁ cet. Phaed. 62. E: ὁ δὲ
νοῦν ἔχων ἐπιθυμοῖ που ἂν αἰεὶ εἶναι παρὰ τῷ αὐτοῦ βελ-
τίονι. Phil. 64. D: οὐδεὶς που τοῦτο ἀνθρώπων ἀγνοεῖ. Pol.
II. 372. A: εἰ μὴ που ἐν αὐτῶν τούτων χρειά τινι τῇ πρὸς
ἀλλήλους. IV. 425. E: τὰ πολλὰ ... αὐτῶν ... ῥαδίως που
εὐρήσονται. IX. 582. D: διὰ λόγων που ἔφαμεν δεῖν κρίνε-
σθαι ἢ γάρ; Traiectum. Phaedr. 258. A: ἔδοξέ πού φησι
(int. ἀνὴρ πολιτικός) τῇ βουλῇ cet. Legg. IV. 710. B: ἔχετε
γὰρ ὃ λέγω που.

πούς, ὁ, *pes* (etiam *metricus*). Polit. 270. A: ἐπὶ σμι-
κροτάτου βαῖνον ποδός. Alc. I. 128. C. Men. 82. C: ἐνὸς
ποδός. Pol. III. 400. A: ποδί τε καὶ μέλει. Lach. 183. B:
οὐδὲ ἄκρω ποδί ἐπιβαίνοντας. Soph. 243. E: κατὰ πόδα
γε (*e vestigio*) ... ὑπέλαβες. Legg. XI. 918. A: ἐπεται κατὰ
πόδα. Soph. 242. A: παρὰ πόδα μεταβαλὼν ἐμαυτὸν ἄνω
καὶ κάτω. Pol. III. 400. A: τὸν πόδα ... καὶ τὸ μέλος.
Men. 82. C: εἰ ... εἴη αὕτη ἡ πλευρὰ δυοῖν ποδοῖν. 83. D.
82. D: πόσοι ... εἰσὶν οἱ δύο δις πόδες; 83. E. Prot. 321.
B: ὑπὸ ποδῶν. Gorg. 507. D: ὡς ἔχει ποδῶν ἕκαστος ἡμῶν.
Pol. IV. 432. D: πρὸ ποδῶν ... κυλινδεῖσθαι. Tim. 33. D.

Critia 115. D: ἐκατόν ... ποδῶν βᾶθος. 118. D. Men. 82. D. Ion. 535. B: ἐκχέοντα τοὺς οἴστους πρὸ τῶν ποδῶν. Theaet. 175. B: τὰ ... ἐν ποσὶν ἀγνοῶν. Phaed. 117. E: ἐπισκόπει τοὺς πόδας καὶ τὰ σκέλη. Theaet. 174. A: τὰ ... παρὰ πόδας. C. Conv. 205. E: πόδας καὶ χεῖρας. 220. B. Pol. VII. 522. D: οὐδ' ὅσους πόδας εἶχεν εἰδότης. X. 615. E. Alc. I. 128. C.

πραῖγμα, τό, *res; negotium; molestia; id quod nostra interest vel refert*, pl. *res, rerum status; saepissime orationis est amplificatio*. Prot. 309. C: καὶ τί ἂν γερονός εἴη περὶ σὲ κακῆϊνον τοσοῦτον πραῖγμα; Gorg. 447. B: οὐδὲν πραῖγμα (*germ. das macht nichts, hat nichts zu bedeuten s. es liegt nichts daran*). Crat. 393. D: εἰ ... ἐν ἐτέραις συλλαβαῖς ἢ ἐν ἐτέραις τὸ αὐτὸ σημαίνει, οὐδὲν πραῖγμα. Conv. 198. E: πραῖγμα οὐδὲν. 182. A: κοσμίως ... ὅτιοῦν πραῖγμα πρᾶτ-τόμενον. 217. C: ἰστίον ἤδη τί ἐστι τὸ πραῖγμα. Legg. IV. 708. E: ἐὰν πρὸς καιρόν τινα λέγωμεν, πραῖγμα οὐδὲν γί-γνοιστ' ἂν εἴη. VII. 794. E: πραῖγμα οὐδὲν. Euth. 3. D: τὸ ... καταγελασθῆναι ἴσως οὐδὲν πραῖγμα. 4. D. Hipp. mai. 286. E: φανῶλον γὰρ ἂν εἴη τὸ ἐμὸν πραῖγμα (*nos: es stände ja sonst schlecht mit mir*). 291. A: ἐμοὶ οὐδὲν πραῖγμα φύρε-σθαι πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Apol. 20. C: τὸ οὖν τί ἐστι πραῖγμα (*nos: wie steht es mit dir?*). Phaedr. 232. E: φιλίαν ... ἐκ τοῦ πραῖματος ... γενήσεσθαι. Phaed. 61. C: ὅτω ἄξιως τούτου τοῦ πραῖματος (*i. e. φιλοσοφίας*) μέτεστιν. Pol. 353. A: καί μοι δοκεῖ τούτο ἐκάστον πραῖματος ἔργον εἶναι. Prot. 312. C: οὐτ' εἰ ἀγαθὸν οὐτ' εἰ κακὸν πραῖγματι (*germ. etwas gutem oder bösem*). Gorg. 520. B: μέμψεσθαι τούτῳ τῷ πραῖγματι (*germ. das zu tadeln was cet.*) ὃ αὐτοὶ παιδεύουσιν. Legg. I. 640. C: ὡς οὐδενὶ γε πραῖγματι (*an-tec. τούτοις ἄρχοντος δεῖ*). Gorg. 512. B: σεμνύνων τὸ πραῖγμα. 517. C: πραῖγμα ... γελοῖον ποιοῦμεν ... ἐν τοῖς λόγοις. 519. B: ἀνόητον πραῖγμα... ὁρῶ γιγνόμενον. Theaet. 168. B: ἀντὶ φιλοσόφων μισοῦντας τούτο τὸ πραῖγμα (*i. e. τὴν φιλοσοφίαν*) ἀποφανεῖς. Soph. 262. E: συνθεῖς πραῖγμα πράξει. Polit. 308. C: εἴ τις τῶν ... ἐπιστημῶν πραῖγμα ὅτιοῦν τῶν αὐτῆς ἔργων (*germ. irgend eins ihrer Werke*) ... ξυνίστησιν. Pol. VII. 531. C: δαιμόνιον ... πραῖγμα λέγεις. Legg. III. 697. C. Crit. 53. C: ἄσχημον ἂν φανῆσθαι τὸ τοῦ Σωκράτους πραῖγμα. Euthyd. 274. E: τὸ πραῖγμα, τὴν ἀρετὴν. Lach. 200. A: οὐδὲν ... εἴη πραῖγμα εἶναι. Phaed. 71. A: ἔξ ἐναντίων τὰ ἐναντία πραῖγματα (*i. q. simpl. τὰ ἐναντία*). Apol. 41. C: οὐδὲ ἀμελεῖται ὑπὸ θεῶν τὰ τούτου πραῖγματα. Prot. 387. D: τὴν ... φύσιν τῶν πραγμάτων εἰδέναι. 341. D: (ὃ ἂν) διὰ πολλῶν πραγμάτων γίγνηται. Phaedr. 230. E: περὶ ... τῶν ἐμῶν πραγμάτων ἐπίστασαι. Gorg. 451. D: τὰ μέγιστα τῶν ἀνθρωπείων πραγμάτων ... καὶ ἄριστα. Theaet. 186. C: διὰ πολλῶν πραγμάτων ... πα-

ραγίγνεται. Polit. 285. E: μὴ μετὰ πραγμάτων. Pol. III. 406. E: τελευτήσας πραγμάτων ἀπὸ πλῆλῃ. Alc. I. 107. C: ὅταν περὶ τῶν ἐαυτῶν ... πραγμάτων (σκοπῶνται). Euthyd. 288. E: ἄνευ πραγμάτων. Crat. 390. D: φύσει τὰ ὀνόματα εἶναι τοῖς πράγμασι. Alc. I. 105. C: οὐδὲ (ἐξέσται) ἐπιθέσθαι τοῖς ἐκεί πράγμασιν. Cum v. ἔχειν. est germ. *geplagt sein*, cum v. παρέχειν *plagen*. Phaedr. 254. A: πάντα πράγματα παρέχων τῷ σύγγι cet. Gorg. 467. D: τίς γὰρ βούλεται ... πράγματ' ἔχειν; Phaed. 63. E: ἀλλὰ μοι πάλα πράγματα παρέχει. 115. A. Theaet. 143. C. 174. B: πράγματ' ἔχει διερευνώμενος. Crat. 427. D. Conv. 186. B: καὶ κατ' ἀνθρώπινα καὶ κατὰ θεία πράγματα. Pol. I. 347. D: ἄλλον ὠφελῶν πράγματα ἔχειν. V. 476. C: ὁ ... καλὰ μὲν πράγματα νομίζων cet. VII. 531. B: τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας. VIII. 549. C: ὥστε πράγματα μὴ ἔχειν. X. 604. C: πρὸς τὰ πεντωκόντα τίθεσθαι τὰ αὐτοῦ πράγματα. Apol. 31. D: πράττειν τὰ πολιτικὰ πράγματα. Hipp. mai. 285. E: πράγματ' ἂν εἶχες ἐκμανθάνων. 295. A: ὅσα πράγματα ἡμῖν ἤδη παρέσχκε. Sis. 387. E: πολλὰ τε καὶ καλὰ ἐπιδεικνυμένου πράγματα καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ.

πραγματεία, ἡ, *negotium*, *inceptum*; *studium*; *occupatio*, *tractatio* (*praec. sedula*). Gorg. 453. A: (ὅτι) ἡ πραγματεία αὐτῆς ἀπασα ... εἰς τοῦτο τελευτᾷ. Theaet. 517. D. Phaed. 64. E: ἡ τοῦ τοιοῦτου (int. φιλοσόφου) πραγματεία. 67. B: οὐ ἕνεκα ἡ πολλὴ πραγματεία ἡμῖν ... γέγονεν. Crat. 408. A: περὶ λόγου δυνάμιν ἐστὶ πᾶσα αὕτη ἡ πραγματεία. Pol. VII. 532. C: πᾶσα αὕτη ἡ πραγματεία τῶν τεχνῶν ... ταύτην ἔχει τὴν δύναμιν cet. Legg. VI. 769. A: ζωγράφων ... ἡ πραγματεία. Riv. 139. A: ἡ περὶ τὰς τέχνας πραγματεία. Ep. II. 313. B. Phaedr. 273. E: ταῦτα ... οὐ μὴ ποτε κησεται (al. κησεται) ἄνευ πολλῆς πραγματείας. Polit. 275. E. Theag. 129. E: περὶ ... πραγματείας τῆς ἄλλης (*de reliquo incepto*) πᾶν φοβοῦμαι. Ep. II. 314. A: μετὰ πολλῆς πραγματείας. Phaed. 63. A: ἡσθῆναί τε μοι ἔδοξε τῇ τοῦ Κέρητος πραγματείᾳ. Phil. 58. C. Gorg. 518. A: περὶ σώματος πραγματείαν. Polit. 279. A. Parm. 136. C: ἀμήχανον ... λέγεις ... πραγματείαν. Pol. VII. 528. D: τὴν ... τοῦ ἐπιπέδου πραγματείαν γεωμετρίαν ἐτίθης. 531. D. Eryx. 401. E. Gorg. 501. B: εἶναι τινες καὶ περὶ ψυχὴν τοιαῦτα ἄλλαι πραγματεῖαι. Pol. VI. 500. C: κάτω βλέπειν εἰς ἀνθρώπων πραγματείας.

πραγματειώδης, ὁ ἡ, *operosus*. Parm. 137. B: ἐπειδήπερ δοκεῖ πραγματειώδη παιδιὰν παίζειν.

πραγματεύομαι, *operam pono in aliqua re*, *sedulo aliquid tracto*, *pertracto*, *ago*, *anquiro*, *compono*. Prot. 361. D: πάντα ταῦτα πραγματεύομαι. Hipp. mai. 304. C: ὥς ... οὐδενὸς ἄξια πραγματεύομαι. Ep. VII. 333. E: ἣν (ἐταιρείαν) ἐκ τοῦ ξενίζειν ... πραγματεύονται. Crat. 437. C:

εἰ πραγματεύοιτο. Theaet. 187. A: ὅταν αὐτὴ καθ' αὐτὴν πραγματεύηται περὶ τὰ ὄντα. Pol. IV. 430. D: ἵνα μὴ κενὶ πραγματευώμεθα περὶ σωφροσύνης. 427. A: τὸ τοιοῦτον εἶδος ... πραγματεύεσθαι. Epin. 988. A: ὡς οὐ γὰρ περὶ τὰ θεῖα ποτε πραγματεύεσθαι θνητοὺς ὄντας. Parm. 130. D: περὶ ἐκεῖνα πραγματευόμενος διατρίβω. 133. B: πᾶν πολλὰ καὶ πόρρωθεν πραγματευομένου. Apol. 20. C. Pol. VI. 506. D: τοσοῦτον χρόνον περὶ ταῦτα πραγματευόμενον. 310. C: οἱ περὶ τὰς γεωμετρίας ... πραγματευόμενοι. Phaed. 99. D: τὸν δεύτερον πλοῦν ... ἢ πεπραγματεύμαι. 100. B: τῆς αἰτίας τὸ εἶδος ὃ πεπραγματεύμαι. Parm. 129. E: ταῦτα ... ἀνδρείως ... πᾶν ἡγούμαι πεπραγματεύεσθαι (pass.). Apol. 22. B: ἃ (ποιήματα) μοι ἐδόκει μάλιστα πεπραγματεύεσθαι αὐτοῖς (pass.). Eryx. 398. E: μὴδὲν ἄλλο πραγματευσαμένω. A: πρὸς ... αὐτὰ ἐκεῖνα μὴδὲν πραγματευσάμενον. Ep. III. 315. E.

πρακτικός, ἡ, ὄν, in agendo occupatus, rebus gerendis aptus; efficax, agilis; in agendo positus (in re). Polit. 259. C: τῆς ... πρακτικῆς (oppos. τῆς γνωστικῆς). 311. A: ἰταμότητος ὀξείας καὶ πρακτικῆς ἐνδεΐται. Def. 413. E: προαιρέσεως πρακτικῆς. Polit. 258. E: τὴν μὲν (ἐπιστήμην) πρακτικὴν προσεῖπὼν, τὴν δὲ μόνον γνωστικὴν. Legg. X. 894. D: τίνα (τίν' ἂν? int. κίνησιν) προκρίναιμεν ... πρακτικὴν διαφερόντως (εἶναι); Pol. V. 476. A: οὓς νῦν δὴ ἔλεγες φιλοθεάμονάς τε καὶ φιλοτέχνους καὶ πρακτικούς.

πράξις, ἡ, actio; res gerenda et gesta; effectio et confectio. Prot. 344. E: τίς ... εἰς γραμματα ἀγαθὴ πράξις ἐστι; Gorg. 450. D: πᾶσα ἡ πράξις ... αὐταῖς διὰ λόγων ἐστὶ. Polit. 304. E: πᾶσα ἡ πολεμικὴ πράξις. Conv. 180. E: πᾶσα ... πράξις ὧδ' ἔχει cet. Pol. IV. 433. E: ἡ τοῦ οἰκείου τε καὶ ἑαυτοῦ ἕξις τε καὶ πράξις δικαιοσύνη ἂν ὁμολογοῖτο. Legg. IV. 716. C: τίς ... πράξις φίλη καὶ ἀκόλουθος θεῷ; V. 737. A: πολιτικὴ πράξις. Id. Euthyd. 306. B. Soph. 266. D: τῆς ἡμετέρας ... ποιητικῆς πράξεως. Pol. I. 349. B: τῆς δικαίας πράξεως. Tim. 21. D: περὶ μεγίστης πράξεως ... ἦν ἡδε ἡ πόλις ἐπραξε cet. Legg. IX. 876. D: τὴν ἀξίαν τοῦ πάθους τε καὶ πράξεως. 903. B: πάθους καὶ πράξεως. Charm. 163. B: ποιῆσιν πράξεως καὶ ἐργασίας ἄλλο ἐνόμιζε. Gorg. 527. C: τῇ ῥητορικῇ οὕτω χρηστέον ... καὶ τῇ ἄλλῃ πάσῃ πράξει. Conv. 181. A: ἐν τῇ πράξει, ὡς ἂν παραχθῇ, τοιοῦτον (int. καλὸν) ἀπέβη. Pol. II. 370. B: ἄλλος ἐπ' ἄλλου ἔργον πράξει. III. 399. A: ἐν ... πολεμικῇ πράξει ὄντος ἀνδρείου. B. Alc. I. 117. D: τὰ ἁμαρτήματα ἐν τῇ πράξει. Men. 99. B: ἐν πολιτικῇ πράξει. Prot. 356. B: ταύτην τὴν πράξιν πρακτέον. Legg. VIII. 831. D: πράξιν πρᾶττειν ὅσιόν τε καὶ ἀνόσιον. IX. 871. C: ὑπέχειν τὴν τῆς δίκης πράξιν (i. q. τὴν τῆς πράξεως δίκην) κατὰ νόμον. Charm. 163. E: τὴν ... τῶν ἀγαθῶν πράξιν σωφροσύνην

εἶναι σαφῶς σοι διορίζομαι. Menex. 237. B: τὴν τῶν ἔργων πράξιν ἐπιδείξωμεν. Crat. 387. A: κατὰ τὴν αὐτῶν ... φύσιν καὶ αἱ πράξεις πράττονται. Legg. X. 892. B: τὰ μεγάλα καὶ πρῶτα ἔργα καὶ πράξεις. XII. 960. B: ταφαὶ εἶτε καὶ ἄταφοι πράξεις. Polit. 258. D: ψιλαὶ τῶν πράξεων εἰσι (τέχναι). Pol. V. 476. A: τῇ ... τῶν πράξεων ... κοινωνίᾳ. Critia 120. D: τὰ δόξαντα περὶ πολέμου καὶ τῶν ἄλλων πράξεων. Hipp. mai. 281. C: ἀπεχόμενοι τῶν πολιτικῶν πράξεων. Phaedr. 271. E: αὐτὰ ἐν ταῖς πράξεσιν (nos: im Handeln, h. e. in der Wirklichkeit) ὄντα. Pol. IX. 577. A: ἐν ... ταῖς κατ' οἰκίαν πράξεσιν. Legg. II. 655. D: ἐν πράξεσι ... παντοδαπαῖς γιγνόμενα. Iach. 192. A: ἐν ταῖς τῶν χειρῶν πράξεσιν ἢ σκελῶν cet. Ep. VII. 343. A: κύνυλος ἕκαστος τῶν ἐν ταῖς πράξεσιν (germ. wirklich) γραφομένων. Gorg. 450. B: περὶ χειρουργίας τε καὶ τοιαύτας πράξεις. Theaet. 177. A: διὰ τὰς ἀδίκους πράξεις. Polit. 280. D: τὰς βίᾳ πράξεις. Tim. 19. C: κατὰ τὰς ἐν τοῖς ἔργοις πράξεις καὶ κατὰ τὰς ἐν τοῖς λόγοις διερμηνεύσεις. Legg. X. 904. A: ἐμψύχους οὐσας τὰς πράξεις ἀπάσας. Charm. 163. C: ἐργασίας τε καὶ πράξεις. D: τὰς τῶν ἀγαθῶν ποιήσεις πράξεις (ὅτι καλοῖης). *exactio. Prot. 328. B: τὸν τρόπον τῆς πράξεως τοῦ μισθοῦ τοιοῦτον πεποιήμαι. Pol. IV. 425. D: τελῶν τινες ... πράξεις.

πραῶς (πραῦς, unde fem. πραεῖα al.), mitis, clemens, humanus. Phaedr. 243. C: πραῶς τὸ ἥθος. Pol. I. 354. A: ἐπειδὴ μοι πραῶς ἐγένον. VIII. 566. E: πᾶσιν ἱλεώς τε καὶ πραῶς εἶναι προσποιεῖται. Tim. 53. C: ὁ μὲν αἵματος ὀρός πραῶς. Pol. II. 375. C: πραεῖα φύσις. Euthyd. 303. D: τόδε ... ἔτερον δημοτικόν τι καὶ πραῶν ἐν τοῖς λόγοις ὅτι cet. Legg. I. 645. A: ἅτε ... τοῦ λογισμοῦ ... πραῶν ... καὶ οὐ βιαίον (ὄντος). Theaet. 144. A: πραῶν ... εἶναι διαφερόντως. Pol. VI. 500. A. Legg. VII. 792. E: τὸ ... εὐμενὲς πραῶν τε τιμῶσα. Pol. II. 375. C: ἅμια πραῶν καὶ μεγαλόθυμον ἥθος. VIII. 562. D: ἂν μὴ πάνν πραῖοι ὦσι. Tim. 18. A. Legg. X. 888. A: ἐν πραέσι λόγοις. XI. 930. A: μὴ πραέσιν ἡθελσι κεκραμένους. Pol. II. 375. C: πραῶς (opp. χαλεπούς). VI. 501. E. Legg. V. 735. E: ὁ πραότερος ... τῶν καθαρμῶν. Men. 100. B: ἵνα πραότερος ᾦ. Tim. 85. A: πραότερον (τὸ λευκὸν φλέγμα). Legg. I. 629. D: πολὺ πραότερον (πολέμου γένος) ἐκείνον. VII. 815. E: πραοτέρας τὰς ἡδονὰς κεκτημένον ἐκείνων. IX. 867. B: πραοτέρας (τὰς τιμωρίας). XI. 930. A: πραοτέρα τρόπων ἡθῆ. Crit. 49. B: πραοτέρα (πάσχειν). Pol. VI. 493. B: ὅποτε χαλεπώτατον ἢ πραότατον ... γίγνεται (θρέμμα). Phaed. 116. C: πραότατον ... ἄνδρα. Legg. IV. 720. A: τὸν πραότατον ... τρόπον. V. 735. D. Pol. II. 375. E: ὡς οἶόν τε πραοτάτους εἶναι. Legg. IX. 863. D.

πραότης, ἡ, mansuetudo, clementia. Pol. VIII. 558. A:

ἡ πραότης ἐνίων τῶν δικασθέντων οὐ κομψή; Def. 412. D. Theaet. 144. B: μετὰ πολλῆς πραότητος. Crat. 406. A: ἀπὸ τῆς πραότητος τῆς Θεοῦ. Tim. 71. C: πραότητός τις ἐκ διανοίας ἐπίπλοια. Critia 120. E: πραότητι μετὰ φρονήσεως ... χρώμενοι. Conv. 197. D: πραότητα μὲν πορίζων, ἀγριότητα δ' ἐξορίζων.

πράσιμος, ὁ ἡ, *venalis*. Legg. VIII. 847. E: ὅσα ζῶα ξύμπαντα πράσιμα *cet*.

πράσιος, ὁ ἡ, *viridis*. Tim. 68. C: πράσιον (χρῶμα).

πράσις, ἡ, *venditio*. Legg. VIII. 849. B: τῶν ζώων ἔστω πράσις. C. Soph. 224. A: τῆς τῶν σιτίων καὶ ποτῶν πράσεως. Pol. VII. 525. C. Legg. VIII. 850. B. XI. 915. D. Soph. 223. D: ὡνῇ καὶ πράσει. 224. B: πράσιν. Pol. II. 371. D. Legg. VIII. 849. B: πράσιν ... ποιείσθωσαν. D. XI. 915. E.

πρατήρ, ὁ, *venditor*. Legg. XI. 915. D: ἀναγέτω ... ὁ ἔχων εἰς πρατήρα.

πράττω, *facio*; *ago*, *perago*; *gero*; *perficio*, *impetro*; *cum adv.*, *v. c.* εὖ, *rem bene gero*, *bene mecum agitur*. Conv. 216. A: (ὅτι) τὰ ... Ἀθηναίων πράττω. Pol. III. 397. E: ἐπειδὴ ἕκαστος ἐν πράττει. V. 463. E: ὅτι τὸ ἐμὸν εὖ πράττει. VI. 505. E: τούτου ἕνεκα πάντα πράττει. Apol. 28. B: πότερον δίκαια ἢ ἀδίκαια πράττει. Alc. I. 116. B: ὅστις καλῶς πράττει, οὐχὶ καὶ εὖ πράττει; Pol. IV. 436. B: ἡ ὅλη τῇ ψυχῇ καθ' ἕκαστον αὐτῶν πράττομεν. Prot. 333. D: εἰ εὖ πρᾶττονοῖν ἀδικοῦντες. Conv. 193. B: ὦ μηδεὶς ἐναντίαπρατιέτω. Pol. III. 407. A: ὁ εἰ μὴ πράττει. Euthyd. 281. C. Charm. 173. D: ὅτι ... ἐπιστημόνως ἂν πρᾶττοντες εὖ ἂν πρᾶττοιμεν καὶ εὐδαιμονοῖμεν. Euthyd. 280. C: ἄρ' ἂν οὗτοι εὖ πρᾶττοιεν διὰ τὴν κτῆσιν —; Polit. 301. B: ὅταν μήτε κατὰ νόμους ... πραττῇ τις εἰς ἄρχων. Pol. X. ad fin. (ἵνα) εὖ πράττωμεν. Prot. 326. D: ἵνα μὴ ... εἰκῇ πρᾶττωσιν. Alc. I. 127. B: ὅταν τὰ αὐτῶν ἕκαστοι πρᾶττωσιν. C. Prot. 313. A: τὰ σὰ ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττειν. 317. A: τοὺς δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι πρᾶττειν (*aliquid perficere*). 319. A: τὰ τῆς πόλεως ... πρᾶττειν καὶ λέγειν. Phaed. 82. D: οὐ δεῖν ἐναντία φιλοσοφία πρᾶττειν. Conv. 173. A: δεῖν πάντα μᾶλλον πρᾶττειν ἢ φιλοσοφεῖν. Pol. I. 352. A: ἀδύνατον αὐτὸν πρᾶττειν ποιήσει στασιάζοντα *cet*. Legg. I. 628. D: ἄριστα πρᾶττειν τότε. Apol. 31. D: τὰ πολιτικά πρᾶττειν. Charm. 163. B: οὐ ταῦτόν καλεῖς τὸ ποιεῖν καὶ τὸ πρᾶττειν; B: ἐργάζεσθαι καὶ πρᾶττειν. Euthyd. 284. C: λέγειν ἄρα πρᾶττειν τε καὶ ποιεῖν ἑστίν; Phaedr. 247. A: πρᾶττων ἕκαστος αὐτῶν τὸ αὐτοῦ. Crit. 47. B: τοῦτο πρᾶττων (*scdulo agens*). Epin. 982. D: τοτὲ μὲν ἕτερα, ἄλλοτε δὲ ἄλλα πρᾶττον. Pol. V. 463. E: ἐνός τινος ἢ εὖ ἢ κακῶς πρᾶττοντος. Polit. 301. E: μὴ μετὰ ἐπιστήμης πρᾶτιούσης τὰς πράξεις. Pol. VI. 495. D: καίπερ οὕτω πρᾶτιούσης φι-

λοσοφίας. Ep. III. 318. D: κακῶς πράττοντα διὰ σέ. Polit. 307. E: τὰ σφέτερόν αὐτῶν πράττοντες. Pol. VII. 527. A: ὡς ... πράττοντές τε καὶ πράξεως ἕνεκα πάντας τοὺς λόγους ποιούμενοι cet. Critia 111. E: πραττόντων αὐτὸ τοῦτο. Charm. 172. A: τοὺς ... εὖ πράττοντας εὐδαίμονας εἶναι. Pol. IV. 433. D: ὅτι τὸ αὐτοῦ ἕκαστος εἰς ὧν ἐν ἔπραττε. 435. B. Lach. 179. D: (ὅτι) τὰ ... τῶν ἄλλων πράγματα ἔπραττον. Pol. X. 603. C: ἐκ τοῦ πράττειν ἢ εὖ οἰομένους ἢ κακῶς πεπραγμένοι. Apol. 33. A: εἴ ποῦ τι ἔπραξα. Phaedr. 232. D: (ὅσοι) δι' ἀρετὴν ἔπραξαν (*impetrarunt*) ὧν ἐδέοντο. 233. A. Pol. V. 353. D: ὁ ἄλλω τῶν ὄντων οὐδ' ἂν ἐνὶ πράξαις. IX. 592. B: πράξειεν. Prot. 319. B: ἐπειδὴν ... περὶ οἰκοδομίας τι δέη πράξαι τὴν πόλιν. Pol. I. 351. C. III. 412. E. Gorg. 514. A: δημοσίᾳ πράξαντες τῶν πολιτικῶν πραγμάτων. Legg. I. 642. E. Pol. VII. 519. E: ὅπως ἐν τι γένος ἐν πόλει διαφερόντως εὖ πράξει. II. 366. B: πράξομεν κατὰ νοῦν. Crit. 45. D: (οἷ) ὅ τι ἂν τύχῃσι τοῦτο πράξουσιν (*ea conditione erunt quae forte eis obveniet*). Phaed. 58. E: εὖ πράξειν. 95. C. Pol. I. 346. E: ὁ μέλλον καλῶς τῇ τέχνῃ πράξειν. V. 466. D: τὰ ... βέλτιστα πράξειν. VII. 517. C: τὸν μέλλοντα ἐμφρόνως πράξειν. Alc. II. 141. D: ὡς ἀγαθόν τι πράξοντες. Prot. 357. E: ὅτι ἀμαθία πράττεται. Pol. V. 473. B: τί ποτε νῦν κακῶς ἐν ταῖς πόλεσι πράττεται cet. Legg. VI. 785. A: ταύτην πραττέσθω. Charm. 173. B: ἄλλο τι κατὰ τὰς ἐπιστήμης ἂν πραττόιτο. Conv. 182. A: ὅτιοῦν πρᾶγμα πραττόμενον. Pol. II. 370. B: τὸ πραττόμενον (*id quod geritur et gerendum est*). Legg. II. 660. B: ἃ σὺ νῦν λέγεις οὐκ οἶδα πραττόμενα (*fieri*). Ep. II. 311. D: εἴ τι ... μὴ καλῶς πέπρακται. IV. 321. A. Legg. IX. 866. D: θυμῷ ... πέπρακται. XII. 960. B: πεπραχθαι. Euth. 8. E. Crit. 44. C. Polit. 267. C: πεπραγμένον. Legg. IX. 866. D. E. XI. 937. E: πεπραγμένα. Ep. VII. 341. D: τί τούτου κάλλιον ἐπέπρακτ' ἂν ἡμῖν cet. Tim. 23. E: τῶν ἔργων αὐτοῖς ὁ κάλλιστον ἐπραχθῇ. Crit. 44. C: ὥσπερ ἂν πραχθῇ. Pol. V. 473. A: ἄρ' οἶόν τέ τι πραχθῆναι ὡς λέγεται —; Legg. XII. 960. B. Prot. 324. B: οὐ γάρ ἂν τό γε πραχθὲν ἀγένητον θείῃ. Tim. 21. A: πραχθὲν ὄντως ὑπὸ τῆσδε τῆς πόλεως. Legg. IX. 867. C. B: οἱ τῷ θυμῷ πραχθέντες φόνοι. Euth. 4. E: τούτων οὕτω πραχθέντων ὡς σὺ λέγεις. Menex. 236. E: ἔργων ... εὖ πραχθέντων. Conv. 218. B: τοῖς ... τότε πραχθείσι. Phaedr. 241. A: ὑπομνησάσκων τὰ πραχθέντα καὶ λεχθέντα. 272. E. Pol. V. 452. A: εἰ πράζεται ἢ λέγεται. Verb. Prot. 356. B: ταύτην τὴν πράξιν πρακτέον. Pol. V. 457. A: καὶ οὐκ ἄλλα πρακτέον. Demod. 381. E: ἃ πρακτέον ἐστί. Prot. 356. C: οὐ πρακτέα. Demod. 381. E: ποῖα πρακτέα ἐστὶν ὑμῖν. — Med. *exigo* (*proprie germ. eintreiben, dein in univ. fordern*). Prot. 328. B: ἀξίως τοῦ μισθοῦ ὃν πραττομαι. Apol. 19. D:

ὥς ἐγὼ ... χορήματα πράττομαι. Legg. VI. 762. B: τὴν διπλασίαν πραττέσθω τὸν ὑποφύγοντα. 774. B. Men. 91. D: τούτων φανερώς χορήματα ἀξιοῦσι πράττεσθαι. Soph. 222. E: (τὸ) τὸν μισθὸν πραττόμενον τροφήν ἐαντῷ μόνον. 223. A: (τὸ) μισθὸν ... νόμισμα πραττόμενον. Pol. I. 347. B: φανερώς πραττόμενοι ... μισθόν. Eryx. 402. D. Men. 90. D: τοὺς μισθὸν πραττομένους. E. 91. B. Apol. 31. C: ὥς ἐγὼ ποτέ τινα ἢ ἐπραξάμην μισθὸν ἢ ἤτησα. Gorg. 511. D: δὴ ὁβολοὺς ἐπράξατο. E. Hipp. mai. 282. C: ἀργύριον μισθὸν πράξασθαι. Etiam activ. (Legg. VI. 774. D: πραττόντων ... οἱ ταμίαι τούτοις τοῖν θεοῖν.) et pass. Legg. XI. 921. C: ὅς ἂν ... μισθοὺς μὴ ἀποδιδῶ ... διπλοῦν πραττέσθω.

πραῦνω, mīlgo; sedo, restinguo. Polit. 268. B: κηλῶν πραῦναι. Legg. V. 731. D: ἀνείργοντα τὸν θυμὸν πραῦναι. Menex. 247. D: ἰωμένους καὶ πραῦνοντας. Pol. IX. 572. A: τὸ θυμοειδὲς πραῦνας. VI. 501. C: εἰ μᾶλλον ... πραῦννται. IV. 440. D: πρὶν ἂν ... πραῦνθῇ.

πράως, mansuete, clementer; etiam aequo animo, aequae. Phaed. 88. E: (πότερον) πράως ἐβοήθει τῷ λόγῳ. Soph. 217. D: πάντες ... ὑπακούσονται σοι πράως. Pol. IX. 589. C: πείθωμεν ... αὐτὸν πράως. Tim. 17. D: δικάζοντας ... πράως τοὺς ἀρχομένους ὑπ' αὐτῶν. 74. C. Legg. I. 634. C: μὴ χαλεπῶς, ἀλλὰ πράως ἀποδεχόμεθα ἀλλήλων. X. 888. A: λεγώμεν πράως. Crit. 43. B: ὥς ῥαδίως αὐτὴν καὶ πράως φέρεις. Lys. 211. E: ἐγὼ ... πρὸς μὲν ταῦτα πράως ἔχω (nos: ich bin — gleichgültig). Phaedr. 268. E: ἅτε μουσικός ὢν πραότερον (εἴποι ἂν). Gorg. 489. D: πραότερόν με προδίδασκε. Phaed. 94. D: τὰ δὲ πραότερον (κολάζουσα). Men. 75. D. Menex. 249. C. Pol. III. 387. E: φέρειν ... ὥς πραότατα.

πρεπόντως, decenter, pulchre; convenienter. Crit. 439. B: εἰ πρεπόντως εἵργασται. Conv. 198. A: ὥς πρεπόντως τοῦ νεανίσκου εἰρηκότος. Pol. III. 399. A. Tim. 19. C. Legg. III. 699. D: σαντῷ τε καὶ τῇ πατρίδι πρεπόντως. VII. 815. B: ἐν χορείαις πρεπόντως εὐνόμων ἀνδρῶν. VIII. 835. B: πρεπόντως ἐκάστοις θύμασιν. IX. 861. C: τό τε πρεπόντως τεθὲν ... καὶ τὸ μὴ. Menex. 239. C: ἐς ᾧδὰς ... αὐτὰ θεῖναι πρεπόντως τῶν πραξάντων.

πρέπω, decorus sum, convenio; impers. decet, convenit, consentaneum est vel accommodatum (cum dat. vel cum accus. et inf.). Prot. 312. B: ὥς ... τὸν ἐλευθέρον (int. ἐπὶ παιδείᾳ μανθάνειν) πρέπει. Phaed. 61. C: μάλιστα πρέπει μέλλοντα ἐκείσε ἀποδημεῖν διασκοπεῖν cet. 92. C. 114. D: τὸ ... ταῦτα δι' οὐγυρίσασθαι οὕτως ἔχειν ... οὐ πρέπει νῦν ἔχοντι ἀνδρὶ. Conv. 196. E: ᾧ δὴ πρέπει ἡμᾶς μαρτυρίῳ χρῆσθαι. Pol. V. 474. D: ἀνδρὶ ... ἐρωτικῷ οὐ πρέπει ἀμνημονεῖν ὅτι cet. Tim. 29. D. Legg. VI. 775. B. Alc. I. 135.

C: πρέπει ἄρα τῷ κακῷ δουλεύειν. Lach. 197. D: πρέπει ... σοφιστῇ cet. Theaet. 146. B: τοῖσδε δὲ πρόποι ... ἄν τοῦτο. Soph. 219. C: πρόποι γὰρ ἄν. Crat. 407. D. Epin. 976. C: ὅτι γινόμενον ἄν πρόποι. Apol. 17. C: ἀγαθὸν τοιοῦτον ὅτι ἄν πρόποι μοι. Hipp. mai. 290. C: ὅταν γε μὴ πρόπη. D: ὅτι, ὃ ἄν πρόπη ἐκάστω, τοῦτο καλὸν ποιεῖ ἐκαστον. Phaedr. 278. D: θεῶ μόνῳ πρόπειν (ἔμοιγε δοκεῖ). Gorg. 485. C: πρόπειν μοι δοκεῖ. Pol. I. 327. A. Legg. VII. 821. A. Tim. 38. B: ταχ' ἄν οὐκ εἴη καιρὸς πρόπων ... διακριβολογεῖσθαι. Legg. XII. 945. B: λόγος ἄν εἴη πρόπων. Hipp. mai. 290. C. Gorg. 485. B: πρόπον (μοι φαίνεται) τῇ τοῦ παιδίου ἡλικίᾳ. Tim. 17. B: ξενισθέντας οἷς ἦν πρόπον ξενίοις. Legg. I. 625. A. VI. 779. C: ὅσα ... πρόπον ἄν οἰκεῖν εἴη. Phaedr. 268. D: τὴν τούτων οὐτασιν, πρόπουσαν ἀλλήλοισ τε καὶ τῷ ὄλῳ συρισταμένην. Phaedr. 108. C: εἰς τὴν αὐτῇ πρόπουσαν οἴκησιν. Pol. III. 397. B. Gorg. 503. E: τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ πρόπον τε εἶναι καὶ ἀρμόττειν. Soph. 225. A: εἰκὸς καὶ πρόπον ὄνομα cet. Polit. 284. E: πρὸς τὸ μέτριον καὶ τὸ πρόπον cet. Legg. VIII. 828. C: κατὰ τὸ πρόπον προσνέμοντες cet. Pol. I. 342. E: τὸ ἐκείνῳ ξυμφέρον καὶ πρόπον ... λέγει καὶ ποιεῖ cet. V. 459. E: ὕμνοι ... πρόποντες τοῖς γιννομένοις γάμοις. III. 400. B: τίνες ... πρόπουσαι βάσεις. Menex. 246. E: οὔτε σώματος κάλλος καὶ ἰσχὺς ... πρόποντα φαίνεται. Critia 112. B. Pol. VI. 491. D: τοσούτῳ πλειόνων ἐνδεί τῶν προπόντων. Critia 117. A: δένδρων γυτεύσεις πρόπουσας ὕδασι. Phaedr. 264. C: πρόποντ' ἀλλήλοισ. Pol. VI. 500. B: ἡκιστα φιλοσοφία πρόποντα ποιοῦντας. Soph. 230. E: ἡ καθαρώτατον ... ἔπρεπε τὸν ὄντως ἐδόμενον εὐδαίμονα εἶναι. Pol. V. 474. D: ἄλλῳ ... ἔπρεπεν ... λέγειν ἢ λέγεις. Charm. 158. C: τὸ αἰσχυνηλὸν αὐτοῦ τῇ ἡλικίᾳ ἔπρεπεν. Polit. 269. C: εἰς ... τὴν τοῦ βασιλέως ἀποδείξιν πρέψει ῥηθέν. 288. C: τοῦτο ... τούτοις ἐν ὄνομα ἅπασι πρέψει προσαγορευθέν.

πρεπώδης, ὁ ἥ, decens. Alc. I. 135. B: τὸ δὲ κάλλιον πρεπωδέστερον;

πρεσβεῖα, ἥ, in eo ponitur qui aetate et dignitate superior est. Pol. VI. 509. B: ἐτι ἐπέκεινα τῆς οὐσίας πρεσβεῖα καὶ δυνάμει ὑπερέχοντος. *legatio; etiam nuntius (Bot-schaft). Ep. VII. 350. A: πρόφασιν τινα πρεσβείας πορισόμενοι cet. Pol. V. 422. D: πρεσβεῖαν πέμψαντες εἰς τὴν ἑτέραν πόλιν. Legg. V. 742. A: πρεσβεῖων. XII. 941. A: (ἐὰν) μὴ τὰς οὐσας πρεσβείας ἐφ' αἷς πέμπεται ἀπαγγέλλη. Etiam legatus. Legg. XII. 950. D: κήρυξιν ἢ πρεσβείαις ἢ καὶ τισι θεωροῖς.

πρεσβεῖον, τό, munus honorarium. Gorg. 524. A: Μίνῳ ... πρεσβεῖα δώσω ἐπιδιακρίνειν cet.

πρεσβευτής, ὁ, *legatus*. Legg. XII. init. Hipp. mai. 281. A: *πρεσβευτήν*.

πρεσβεύω, *aetate superior sum*. Legg. XII. 951. E: τῶν νομοφυλάκων τοὺς αἰὲ πρεσβεύοντας δέξα. In univ. *superior sum*, *dignitate antecello*. Legg. VI. 752. E: διὰ τὸ πρεσβεύειν τῶν πολλῶν πόλεων. **colo*, *honoro*. Crit. 46. B: τοὺς αὐτοὺς πρεσβεύω καὶ τιμῶ. Conv. 188. C: (ἐάν) μῆδὲ τιμᾷ τε αὐτὸν καὶ πρεσβεύῃ ἐν παντὶ ἔργῳ. 186. B: ἵνα καὶ πρεσβεύωμεν τὴν τέχνην. Legg. IV. 718. A: τούτῳ μάλιστα αἰὲ πρεσβεύειν. Pol. IX. 591. C: οὐδὲ τοῦτο πρεσβεύων. Legg. IX. 879. B: τὸ πρεσβύτερον ὡς οὐ σμικρῷ τοῦ νεωτέρου ἐστὶ πρεσβεύμενον ἐν τε θεοῖσι καὶ ἐν ἀνθρώποις. **legatus sum* vel *legatus mittor*. Charm. 158. A: ὁσάκις ἢ παρὰ μέγαν βασιλέα ... πρεσβεύων ἀφίκετο. Hipp. mai. 282. B: δεῦρο ἀφίκετο δημοσίᾳ οἰκοθεν πρεσβεύων. Ep. III. 315. D: λέγειν σὲ πρὸς τινας τῶν παρὰ σὲ πρεσβεύοντων. Hipp. mai. 281. B: πολλάκις ... καὶ εἰς ἄλλας πόλεις ἐπρεσβεύσα. Med. *legationem mitto*. Legg. III. 698. D: πρεσβευομένοις αὐτοῖς πανταχόσε βοηθεῖν οὐδεὶς ἤθελε cet.

πρέσβις, ἡ, *senectus*. Legg. IX. 855. D: ὁ δικαστὴς ἐξῆς ... κατὰ πρέσβιν ἰζέσθω. XI. 924. C.

πρέσβυς, unde comp. *πρεσβύτερος*, *senior*, *natu maior*, *antiquior*, et superl. *πρεσβύτατος*, *natu maximus*. Prot. 320. C: ὡς πρεσβύτερος νεωτέροις. Phil. 15. E. Pol. VII. 539. C. Conv. 180. D: ἡ μὲν ... πρεσβυτέρα. Legg. IX. 879. B: τὸ πρεσβύτερον. Parm. 128. E: ὑπὸ πρεσβυτέρου. Conv. 219. D: ἀδελφοῦ πρεσβυτέρου. Phaedr. 227. C: πρεσβυτέρῳ. Pol. V. 465. A. II. 380. C: μήτε νεώτερον μήτε πρεσβύτερον. Legg. IX. 879. C: τὸν ἑαυτοῦ πρεσβύτερον. I. 631. E: ἐπὶ τὸ πρεσβύτερον ἰόντων. Gorg. 461. C: πρεσβύτεροι γιγνόμενοι. Pol. X. 613. D. Tim. 77. A: πρεσβύτερα τῶν ἡμέρων ὄντα. Prot. 314. B: ταῦτα ... σκοπώμεθα καὶ μετὰ τῶν πρεσβυτέρων ἡμῶν. Polit. 270. E. Soph. 251. C: πρεσβυτέροις ἀνθρώποις. Pol. III. 412. C: ὅτι ... πρεσβυτέρους τοὺς ἄρχοντας δεῖ εἶναι cet. V. 452. B: οὐ μόνον τὰς νέας (γυναικας), ἀλλὰ καὶ ἤδη τὰς πρεσβυτέρας. Conv. 178. C: ἐν τοῖς πρεσβύτατος εἶναι. Critia 114. D: βασιλεὺς ... ὁ πρεσβύτατος. Lys. 204. E: ὁ πρεσβύτατος υἱός. Locr. 97. E: πρεσβίστα (v. πρεσβύστα) ἐντί (γαῖ). Critia 114. D: τῷ πρεσβυτάτῳ τῶν ἐκόνων. Phaedr. 259. D: τῇ ... πρεσβυτάτῃ Καλλιόπῃ. Conv. 178. B: τὸ ... ἐν τοῖς πρεσβύτατον εἶναι τὸν θεόν. Legg. VI. 754. C: τοῖς πρεσβυτάτους τε καὶ ἀρίστους. — Ut Lat. *antiquius*, est etiam id quod *potius* *ducimus*, *magis colimus* vel *curamus*. Conv. 218. D: ἐμοὶ ... οὐδὲν ἐστὶ πρεσβύτερον τοῦ ὡς ὅτι βέλτιστον ἐμὲ γενέσθαι. Locr. 104. B: ἡ πρεσβίστα (v. πρεσβύστα) φιλοσοφία. Legg. IV. 717. B: χρεῶν πάντων πρεσβύτατα. — Plur. *legati*. Eryx. 392. D: οἱ Συρακούσιοι πρέσβεις. Ep. XIII. 363. B:

οἱ πρέσβεις καὶ ἐδίδοντο ἐπιστέλλειν σοι. Pol. VIII. 560. D: εὖτε πρέσβεις (*tanquam legatos missos*) πρεσβυτέρων λόγους ἰδιωτῶν εἰσδέχονται. Eryx. 392. C: πεπόμεφασι ... ὡς ἡμᾶς πρέσβεις. Ep. VIII. 356. C.

πρεσβυτέρως, *potius*. Pol. VIII. 548. C: πρεσβυτέρως γυμναστικὴν μουσικὴς τιτιμηκέναι.

πρεσβύτης, ὁ, fem. πρεσβύτις, *senex*. Conv. 207. D: ἕως ἂν πρεσβύτης γένηται. Pol. I. 328. B. Soph. 217. C: μᾶλα ... τότε ὄντος πρεσβύτου. Pol. X. 608. C: ὁ ἐκ παιδὸς μέχοι πρεσβύτου χρόνος. Epin. 992. D: εἰς πρεσβύτου τέλος ἀφικόμενοις. Theaet. 183. E: πᾶν πρεσβύτην. Parm. 127. B: εὖ μᾶλα ἤδη πρεσβύτην εἶναι. Pol. IX. 574. C: τὸν ... πρεσβύτην πατέρα. Legg. III. 687. C: παῖδες τε ὄντες καὶ ἄνδρες καὶ πρεσβύται. XI. 917. A. Pol. I. 328. D: τοῖς σφόδρα πρεσβύταις. Hipp. mai. 286. A: χρόνται ὥσπερ ταῖς πρεσβύτισιν οἱ παῖδες πρὸς τὸ ἡδέως μυθολογῆσαι. Polit. 271. B: τοὺς πρεσβύτας.

πρεσβυτικός, ἡ, ὄν, *senilis*. Legg. III. 685. B: παῖζοντας παιδιὰν πρεσβυτικὴν σῶφρονα.

πρηγής, ὁ ἡ, *promus*. Pol. III. 388. A. (Hom.).

πρηστήρ, ὁ, *fulgur*. Ax. 370. C: πρηστήρων ἐξαισίους συρμούς.

πρίσθαι, *emere; conducere*. Riv. 135. B: τέκτονα ... ἂν πρίσιο πέντε ἢ ἕξ μινῶν ἄκρον. Pol. I. 333. B: ὅταν δέη ἀργυρίου κοινῇ πρίσθαι ἢ ἀποδόσθαι ἵππον. II. 371. D. Eryx. 394. E. Theaet. 197. B: ἱμάτιον πριάμενός τις cet. Legg. XI. 916. C: τῷ πριαμένῳ. Prot. 314. A: ποτὰ πριάμενον. Legg. V. 741. C. Pol. VIII. 563. B: τῶν πριαμένων. Apol. 26. E: δραχμῆς ἐκ τῆς ὀρχήστρας πριαμένοις. Ep. XIII. 361. A: ἐπριάμην ... αὐτό (τὸ ἔργον). Ib. vulgo scrib. τὸν ... Ἀπόλλω ἐπριάμην, sed codd. ἐποίησάμην.

πρίζω, *serro*. Theag. 124. A: τῶν πριζόντων.

πρίν, *prius, ante*. Pol. VIII. 547. C: τοὺς ... πρίν φυλαττομένους ὑπ' αὐτῶν. Cum art. τὸ πρίν. Conv. 196. E. (ex Eurip.). Critia 112. A. — Cum indic. Phaedr. 266. A: οὐκ ἐπανήκε, πρίν ... ἐφενρὼν ... σκαῖόν τινα ἔρωτα ἐλοιδόρησε cet. Men. 84. C: πρίν εἰς ἀπορίαν κατέπεισεν. 86. D. — Cum optat. Pol. III. 402. B: ὡς οὐ πρότερον ἐσόμενοι γραμματικοὶ πρίν οὕτως ἔχοιμεν. VII. 515. E: (εἰ) μὴ ἀνείη πρίν ἐξελεύσειεν εἰς τὸ τοῦ ἡλίου φῶς. Tim. 42. C. Legg. III. 678. D. — Cum part. ἂν et conjunct. (negatione vel antec. vel seq.). Phaedr. 228. C: οὐδαμῶς ... ἀφήσειν πρίν ἂν εἴπω ἀμωσγέπως. 242. A: μήπω γε ... πρίν ἂν τὸ καῦμα παρέλθῃ. 271. C. Gorg. 463. C. Phaed. 58. B. 85. C. Theaet. 200. D. Soph. 262. C. Pol. III. 402. B. VI. 501. E. al. Ubi ἂν deest, librariorum vitio videtur excidisse, ut Phaed. 62. C. Theaet. 169. B. Tim. 57. B. — Sq. infin. *antequam*. Prot. 320. A: πρίν ἕξ μῆνας γεγονέναι.

350. A: πρὶν μαθεῖν. Phaedr. 273. D: πρὶν καὶ σὲ παρελθεῖν. Gorg. 458. B. Phaed. 72. E. Crat. 438. B. Conv. 214. B. Pol. I. 344. D. V. 459. D. Tim. 52. D. Alc. I. 118. B. al. Acced. part. γέ. Conv. 189. A. Praegr. πρότερον. Phaed. 104. C. (ubi v. *πρινή*). Soph. 261. A.

πρό, ante. Phaedr. 248. B: ἐτέρα πρὸ τῆς ἐτέρας πειρωμένη γενέσθαι (ubi πρὸ ... γενέσθαι est i. q. *antevenire*). 268. E: τὰ ... πρὸ ἁρμονίας ἀναγκαῖα μαθήματα. 269. B. Theaet. 142. C: ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου cet. Crat. 401. D: πρὸ πάντων θεῶν τῇ Ἑστίᾳ πρώτη προθύειν. Phil. 32. C: τὸ ... πρὸ τῶν ἡδέων ἐλπιζόμενον ἡδὺ. Conv. 201. D: πρὸ τοῦ λοιμοῦ. Pol. IV. 432. D: πρὸ ποδῶν. Euth. 5. 8. al. *prae, *potius quam*. Phaedr. 237. B: ὥς μὴ ἐρῶντι πρὸ τοῦ ἐρῶντος δέοι χαρίζεσθαι. 245. B. Phaed. 99. A: κάλλιον εἶναι πρὸ τοῦ φεύγειν ... ὑπέχειν τῇ πόλει τὴν δίκην ἥντιν ἂν τάττη. Polit. 266. D: (οὔτι) τὸν ... σμικροτάτον, οὐδὲν ἡτίμακε πρὸ τοῦ μείζονος. Phil. 57. E: εἴ τινα πρὸ αὐτῆς ἄλλην κοίναίμεν. Conv. 179. A: πρὸ τούτου τεθνάναι ἂν πολλὰκις ἔλοιτο. Pol. II. 361. E: τοὺς ἐπαινοῦντας πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν. X. 595. C: οὐ ... πρὸ γε τῆς ἀληθείας τιμητέος ἀνὴρ. Apol. 28. D: μήτε ἄλλο μὴδὲν (ὑπολογιζόμενον) πρὸ τοῦ αἰσχροῦ. Crit. 48. D: οὔτε ἄλλο ὁτιοῦν πάσχειν πρὸ τοῦ ἀδικεῖν. Menex. 249. E: πρὸ γε ἄλλων πολλῶν χάριν ἔχω τῷ εἰπόντι. — Cum art. (neutr.) πρὸ τοῦ, germ. *vordem*. Prot. 315. D: ὃ πρὸ τοῦ ... ὥς ταμειῶ ἐχρήτο. Phaedr. 252. A: οἷς πρὸ τοῦ ἐκαλῶπιζετο. Phaed. 96. C: ἃ πρὸ τοῦ ᾤμην εἰδέναι. Soph. 244. A: ἡμεῖς ... πρὸ τοῦ μὲν ὠόμεθα, νῦν δ' ἠπορήκαμεν. Conv. 172. C. Pol. III. 406. A. VI. 498. D: οὐδὲ πρὸ τοῦ ἐχθροῦς ὄντας. al. Similiter πρὸ τούτου et τοῦτων (germ. *vor, vorher*). Pol. III. 394. C: τὸ πρὸ τούτου δὴ ἀναμνήσθῃτι οὔτι cet. VIII. 551. B: πρὸ τούτου φοβήσαντες κατεστήσαντο τὴν τοιαύτην πολιτείαν. Tim. 44. C: τὰ ... πρὸ τούτων. 48. B: τὰ πρὸ τούτου πάθη. 53. A: τὸ ... πρὸ τούτου. Alc. I. 110. A: τό γε πρὸ τούτου παῖς ἦσθα.

προαγορεύω, edico, indico; denuntio. Crit. 51. D: προαγορεύομεν ... ἐξεῖναι cet. Pol. IV. 426. C: ὅσοι ... προαγορεύουσι τοῖς πολίταις ... μὴ κινεῖν. Legg. IX. 871. B: μὴ προαγορεύων εἰργεσθαι cet. X. 907. D. IX. 878. B: τὸν ... προαγορεύοντα τὸν φόνον. Ep. VII. 330. E: προαγορεύουσι ... τῷ ξυμβούλῳ τὴν ... πολιτείαν εἰν cet.

προάγω, produco, profero; adduco. Legg. III. 690. C: Θεοφιλή ... τινα λέγοντες ἐβδόμην ἀρχὴν εἰς κληρὸν τινα προάγομεν. Pol. III. 415. D: ἡμεῖς ... τούτους τοὺς γηγενεῖς ὁπλίσαντες προάγωμεν. Legg. XII. 960. A: τὸν νεκρὸν εἰς τὸ φανερόν προάγειν τῶν ὁδῶν κωλύειν. III. 697. B: εἰς τιμὰς ... χρήματα προάγουσι. Crat. 410. D: τὸ ... τὰ φυόμενα ... προάγον εἰς φῶς. Polit. 262. C: σμικρῶ πλέον

... προαγαγεῖν εἰς τὸ πρόσθεν (*paullo ulterius producere*). Fr. VII. 341. D: τὴν φύσιν εἰς φῶς πᾶσι προαγαγεῖν. **incito, impello*. Legg. II. 666. C: εἰς ... τὸ προάγειν αὐτοὺς μετέχειν ... ὡδῆς. Tim. 22. A: προαγαγεῖν βουλευθεῖς αὐτοὺς περὶ τῶν ἀρχαίων εἰς λόγους. — *Intrans. procedo, antecede*. Phaedr. 227. C: προάγε δῆ. Id. 229. A. 228. B: προάγειν ἐκέλευσε. Legg. IV. 719. A: ὁ ... προάγων λόγος ὃ γέ μοι ἀπείρογμσται. Phaed. 90. B: σοῦ ... προάγοντος ἐγὼ ἐφεσπόμην. Locr. 97. A: αἶκα προαγέηται τῷ ἀλίῳ.

προαγωγεία, ἡ, *lenocinium*. Theaet. 150. A: διὰ τὴν ἄδικον ... ξυναγωγὴν ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ἥ δὴ προαγωγεία ὄνομα.

προαγών, ὁ, *certaminis prolusio vel praelusio*. Legg. VII. 796. D: ἀγῶνας ... καὶ προαγῶνας.

προαγωνίζομαι, *certaminis praelusionem instituo*. Legg. VII. 796. D: προαγωνιστίον.

προαίρεσις, ἡ, *electio; etiam secta s. ratio*. Def. 413. A: προαίρεσις βίου τοῦ αὐτοῦ. Ib. περὶ προαιρέσεως καὶ πράξεως. E: ἐμφανισμός προαιρέσεως πρακτικῆς. Parm. 143. C: ἐν ἐκάστῃ τῇ προαιρέσει.

προαιρετικός, ἡ, ὄν, *eligens*. Def. 411. E: προαιρετικός ... τῶν φαινομένων αὐτῶ δικαίων. 412. E: ἕξις προαιρετικῇ τῶν βελτίστων.

προαιρούμαι, *praefero, malo; eligo, sumo; statuo vel constituo*. Polit. 257. C: εἴτε τὸν φιλόσοφον προαιρεῖ. Soph. 255. D: ἐν τοῖς εἰδεσιν ... ἐν οἷς προαιρούμεθα. Parm. 143. C. Legg. VI. 759. E: τὸν ... λιπόντα προαιρείσθωσαν αἱ ... φυλαὶ cet. Lach. 200. E: τί οὖν ἂν τις ἡμῶν τινὰ προαιροῖτο; Parm. 136. C: ὃ τι ἂν προαιρῇ αἰ. Phaedr. 245. B: ὡς πρὸ τοῦ κεκινημένου τὸν σώφρονα δεῖ προαιρεῖσθαι φίλον. Soph. 251. D. Theaet. 147. D: κατὰ μίαν ἐκάστην προαιρούμενος. Lys. 206. E: ἐκ φορησίμων τινῶν προαιρούμενοι. Crit. 52. E: σὺ δὲ οὔτε Λακεδαιμόνα προηροῦ cet. Eryx. 393. D: προηρεῖτο. Phil. 28. B: οὐκοῦν ὑπὲρ ἐμοῦ σὺ ... προήρησαι λέγειν; Tim. 54. C: ἐκ τῶν τριγῶνων ὧν προηρήμεθα. Tim. 54. B: προηρήσθω ... δύο τρίγωνα. Legg. VI. 771. C: προηρῆσθαι. Gorg. 517. A: προείλου τούτους τοὺς ἀνδρας. Polit. 281. C: οὐ προειλόμεθα μέρους. 292. B: ἐπιστατικὴν ἐκ τῶν ἄλλων προειλόμεθα. Hipp. mai. 299. D: οὐκοῦν ... προείλεσθε ταύτας τὰς ἡδονὰς ἐκ τῶν ἄλλων ἡδονῶν. Lach. 190. D: τί οὖν ἂν προελοίμεθα τῶν τῆς ἀρετῆς μερῶν; Parm. 136. C: ὃ τι ἂν προέλῃ. Def. 412. C: οὐ ἂν προέλῃται. Polit. 279. B: βούλει ... τὴν ὑφαντικὴν προελώμεθα; 304. E: οἷς ἂν προελώμεθα πολεμῖν. Parm. 143. B. Prot. 327. A: ἄλλο τῶν ἐπιτηδευμάτων ὅτιοι ... προελόμενος. Phil. 45. E: τούτων τινὰς προελόμενον. Legg. V. 733. D. Soph. 254. C: προελόμενοι τῶν μεγίστων λεγομένων ἅτα. Phil. 52. E.

Demod. 381. B: οὐ γὰρ δὴ ἔμπειροι ὄντες προαιρήσονται
 ξυμβουλεύειν μὴ ὀρθῶς. Pol. VII. 535. A: τοὺς ... βεβαι-
 οτάτους ... προαιρετέον. Tim. 54. A.

προαίσισθῆσις, v. προήσθῆσις.

προακούω, ante audio. Legg. VII. 797. A: προακηκο-
 ότες ... καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν.

προαμείβομαι, ante occuro, praecipio. Legg. XI. 921.
 C: προαμειψάμενος ἔργον. E.

προανατέλλω, prius orior. Locr. 97. A: (αἴκα) προ-
 ανατέλλῃ ποτ' ὀρθρον.

προαπέρχομαι, ante abeo. Legg. XII. 943. D: (ἐὰν)
 οἴκαδε προαπέλθῃ τοῦ χρόνου.

προαποθνήσκω, ante (tempus) mortem occumbo. Conv.
 208. D: προαποθαίνειν τὸν ὑμέτερον Κόδρον ὑπὲρ τῆς βα-
 σιλείας τῶν παίδων.

προαποκάμνω, ante fatigor et desisto (v. c. quaerere).
 Euth. 11. E: μὴ προαποκάμης.

προαπόλλυμαι, ante vel prius intereo. Phaed. 91. D:
 μὴ ἢ ψυχὴ ... προαπολλύται. Pol. VI. 496. D: πρίν τι
 τὴν πόλιν ἢ φίλους ὀνῆσαι προαπολόμενος.

προαπορούμαι, prius addubito et dubitanter dissero.
 Tim. 49. B: διότι προαπορηθῆναι περὶ πυρός ... ἀναγκαῖον.

προαποφαίνομαι, ante declaro. Hipp. mai. 288. D:
 ἔγωγε προαποφαίνομαι. Prot. 340. B: οὐ ... προαπόφηναι
 τὴν σὴν γνώμην.

προαρχάζω, praecipio. Gorg. 454. C: προαρχάζειν
 ἀλλήλων τὰ λεγόμενα.

προάστειον, τό, suburbium. Legg. VI. 759. A: ἐν ἀν-
 τῇ τε τῷ τῆς πόλεως περιβόλῳ καὶ προαστείῳ.

προαύλιον, τό, praeludium. Crat. 417. E: τοῦ ... νό-
 μου προαύλιον.

προαφίστημι, a. 2. et med. prius desisto. Conv. 175.
 D: οὐ γὰρ ἂν προαπέστης. Crat. 411. B: οὐ δοκεῖ ἡμῶς
 προαποστήναι. Phaed. 85. C: μὴ προαφίστασθαι πρίν ἂν
 cet. Polit. 285. B. Lach. 194. A.

προβαίνω, procedo, progredior; proficio. Phaedr. 239.
 D: οὐκ ἄξιον περαιτέρω προβαίνειν. Pol. VIII. 604. B: (ὥς)
 οὔτε εἰς τὸ πρόσθεν οὐδὲν προβαίνον τῷ χαλεπῶς φέροντι
 cet. Ep. VII. 325. C: ὅσω μᾶλλον ... εἰς τὸ πρόσθεν προϋ-
 βαίνον (aetate progrediebar). Legg. VIII. 839. C: εἰς τοῦτο
 προβέβηκε νῦν ὥστ' (eo res nunc processit ut —) cet. Hipp. mai.
 296. B: ἐπεὶ νῦν γέ σοι ὁ λόγος παγκάλως προβέβηκε. The-
 aet. 187. A: τοσούτον γε προβεβήκαμεν (tantum profecimus)
 ὥστε cet. Phil. 57. A: δοκεῖ ... ἔμοιγε οὗτος ὁ λόγος ... ἐν-
 ταῦθα προβεβηκέναι σκοπῶν cet. Pol. VIII. 566. B: οἱ εἰς
 τοῦτο προβεβηκότες.

προβάλλω, obicio; oppono. Phaedr. 241. E: αἰς με οὐ
 προῦβαλες ἐκ προνοίας. Soph. 261. A: ὧν ἐπειδάν τι προ-

βάλῃ. Ib. ἕτερον ... προβέβληται. Ib. τὸ ... προβληθέν.
 *propono (germ. aufgeben et angeben). Hipp. mai. 290. D: αὐ-
 τὸς μοι προβάλλει ἐρωτῶν cet. Crat. 407. D: πρόβαλλέ μοι.
 Pol. VII. 536. D: τὰ ... λογισμῶν ... παισὶν οὐσι χορὴ προ-
 βάλλειν. Legg. VII. 820. C: προβάλλοντα ... ἀλλήλοις ἀεί.
 Soph. 245. B: χαλεπὴν προβέβληκας αἴρεσιν. Phil. 65. D:
 εὐσκεπτόν γε καὶ ταύτην σέψιν προβέβληκας. Charm. 162.
 B: αἴνιγμα αὐτὸ προῦβαλεν. Polit. 285. D: περὶ πάντα τὰ
 προβαλλόμενα. Conν. 180. C: οὐ καλῶς μοι δοκεῖ ... προ-
 βεβλησθαι ἡμῖν ὁ λόγος. Polit. 285. D: ἐνὸς ἔνεκα ... τοῦ
 προβληθέντος. 286. D: πρὸς τὴν τοῦ προβληθέντος ζήτη-
 σιν. Med. eligendum propono vel designo. Legg. VI. 755. D:
 ἀνθ' ὅτου ὄντινα προβάλλεται. 763. D: προβαλλέσθω ...
 ἀστυνόμον. 755. C: τούτων ... στρατηγούς ... ἐξ αὐτῆς τῆς
 πόλεως ταύτης οἱ νομοφύλακες προβαλλέσθων. 756. A.
 755. D: αὐτοῖσι προβάλλεσθαι cet. 756. A: οἵπερ καὶ τοὺς
 στρατηγούς προῦβάλλοντο. XI. 916. B: οὓς ἂν κοινῇ προ-
 βαλόμενοι ἔλωνται. Pass. Legg. VI. 755. C: τῶν μὴ προβε-
 βλημένων. 755. C: ἐν τῶν προβληθέντων. D. *profero (tan-
 quam auctorem, testem al.). Lach. 201. B: τὸν Ὀμηρον δο-
 κεῖ μοι χρῆναι προβάλλεσθαι.

προβάτιον, τό, ovicula (iron.). Phaedr. 259. A: ὥσπερ
 προβάτια μεσημβριάζοντα περὶ τὴν κρήνην εὐδειν.

πρόβατον, τό, ovīs, in univ. pecus. Euthyd. 302. A:
 οἶον βούς καὶ πρόβατον (v. πρόβατα). Pol. I. 343. B: τὸ
 τῶν προβάτων ... ἀγαθὸν σκοπεῖν. III. 397. A: κυνῶν καὶ
 προβάτων καὶ ὀρνέων φθόγγους. De lege 318. A. Pol. IV.
 422. D: προβάτοις πίσσι τε καὶ ἀπαλοῖς. Crat. 423. C:
 τοὺς τὰ πρόβατα μιμουμένους. Pol. I. 343. A: ὅς γε αὐτῇ
 οὐδὲ πρόβατα οὐδὲ ποιμένα γιγνώσκεις. B. 345. C: ποι-
 μαίνειν ... τὰ πρόβατα. Legg. III. 694. E: ποιμνία ... καὶ
 πρόβατα.

προβιβάζω, proveho, incito. Prot. 328. B: προβιβάζ-
 σαι εἰς ἀρετὴν.

πρόβλημα, τό, propugnaculum; munimentum, tegmentum.
 Polit. 288. E: δικαιοτάτ' ἂν ὅλον προεαγορεύοιτο πρόβλημα.
 289. B. 280. E: ἐρεοῦ προβλήματος ἐργαστικήν. Tim. 74.
 B: πρόβλημα ... χειμῶνων (adversus frigus). Polit. 279. D:
 τὰ δὲ (τῶν ἀμυντηρίων) προβλήματα. 288. B: ὅσα γῆνα
 προβλήματα καὶ λίθινα. 279. D: τῶν ... προβλημάτων τὰ
 μὲν πρὸς τὸν πόλεμον ὀπλίσματα, τὰ δὲ φράγματα. *pro-
 positum (Aufgabe), quaestio (praec. geometrica). Theaet. 180.
 C: αὐτοὺς ... δεῖ παραλαβόντας ὥσπερ πρόβλημα ἐπισκο-
 πείσθαι. Ib. τὸ ... πρόβλημα ... παρειλήφμεν cet. Soph.
 261. A: φαίνεται ... προβλημάτων γέμειν. Pol. VII. 530.
 B: προβλήμασιν ... χρώμενοι. 531. C: σὺν εἰς προβλήματα
 ἀνίσαιν.

προβληματουργικός, ἡ, ὄν, ad propugnacula conficienda

pertinens. Polit. 280. D: παντοίας τῆς προβληματουργικῆς τμημα οὖσαν δυνάμειως.

προβολή, ἡ, *munimentum, tegumentum*. Polit. 288. B: προβολῆς ... ἐνεκα. Tim. 74. B: προβολήν ... καυμάτων (*adversus aestum*). **designatio s. creatio*. Legg. VI. 765. A: τὴν προβολήν ... τὸν αἰρούμενον ἐκ τῶν ἐμπείρων ποιητέον.

προγίγνομαι, *ante acido; antecedo; superior sum*. Phil. 39. D: ὡς πρὸ τῶν διὰ τοῦ σώματος ἡδονῶν καὶ λυπῶν προγίγνουντ' ἄν. 45. B: ὧν ἂν καὶ ἐπιθυμῶμαι μέγιστα προγίγνωνται (v. *προσγίγνωνται*). Conv. 219. E: ταῦτα ... μοι ἅπαντα προὔγεσθαι. Legg. III. 699. E: οἱ προγεγονότες ἡμῖν ἐμυροσθεν λόγοι. Theag. 128. B: καὶ τῶν προγεγονότων ἀνθρώπων καὶ τῶν νῦν. Leocr. 97. A: πρὸ ἀλίου προγενόμενος.

προγινώσκω, *praeosco*. Theaet. 203. D: προγινώσκειν τὰ στοιχεῖα. Pol. IV. 426. C: προγινώσκων τὰς σφετέρας βουλήσεις. Tim. 70. C: προγινώσκοντες ὅτι cet. Def. 414. E: διὰ προγινώσκομένων.

πρόγονος, ὁ, *progenitor; generator; pl. parentes et maiores*. Conv. 186. E: ὁ ἡμέτερος πρόγονος Ἀσκληπιδός. Lys. 205. C. Euth. 11. B: τοῦ ἡμετέρου προγόνου ... Δαιδάλου. Legg. I. 642. E: οἱ πρόγονοι ἡμῶν. XI. 932. A: πρόγονοι γηραιοί. Crit. 50. E: οἱ σοὶ πρόγονοι. Menex. 238. B: οἱ τῶνδε πρόγονοι. Euthyd. 302. D: πρόγονοι ... καὶ δεσπότες (οὗτοι οἱ θεοί). Theaet. 173. D: κακὸν ... ἐκ προγόνων γεγονός. 175. A: πάππων καὶ προγόνων μυριάδες. Polit. 271. A: ὑπὸ τῶν ἡμετέρων προγόνων τῶν πρώτων. 299. A: κατὰ τὰ παλαιὰ τῶν προγόνων ἔθῃ. Pol. II. 364. C. X. 618. B. Critia 115. C. Menex. 336. E: εἴ τινες τῶν ἀνωθιν ἐν προγόνων λείπονται. Ep. XII. 259. D: ἄξιος ἐκείνων τῶν πάλαι προγόνων. Crat. 402. B: τοῖς τῶν ἄλλων θεῶν προγόνοις. Pol. V. 463. C. Legg. III. 683. D: τοῖς προγόνοις ἡμῶν. Crat. 396. C: τίνες ἐν τοῖς ἀνωτέρω προγόνους λέγει τούτων. Tim. 18. D: γονέων προγόνους. 26. D: τοὺς ἀληθινοὺς εἶναι προγόνους ἡμῶν.

πρόδηλος, ὁ ἡ, *manifestus*. Phaedr. 238. B: ὁ προσήκει καλεῖσθαι, πρόδηλον.

προδηλωτικός, ἡ, ὄν, *ante indicans*. Def. 414. B: ἐπιστήμη προδηλωτικὴ πράξεως.

προδιδάσκω, *edocceo*. Gorg. 489. D: πρᾶότερόν με προδίδασκε. Hipp. mai. 291. B. Euthyd. 302. C: μὴ χαλεπῶς με προδίδασκε. Epin. 990. C: προδιδάσκοντα.

προδίδωμι, *prodo, desero, derelinquo*. Pol. X. 607. C: τὸ δοκοῦν ἀληθὲς οὐχ ὅσιον προδιδόναι. Crit. 45. C: καὶ τοὺς υἱεῖς τοὺς σαυτοῦ ἔμοιγε δοκεῖς προδιδόναι. Legg. VI. 762. C: τὴν πολιτείαν [ὡς] προδιδούς τὸ ἑαυτοῦ μέρος. Ep. VII. 334. B: προὔδωκε. A: οὐ μόνον τὸν ἑταῖρον καὶ ξένον προὔδωσαν. Legg. X. 907. A: οἱ ἰὸ δίκαιον οὐκ ἂν ποτε προδοῖεν ἐνεκα δώρων cet. 906. E: πεισθεῖσιν ὑπὸ δω-

ρεᾶς ἐτέροισι τὴν νίκην ζεύγῃσι προδοῦναι. Crit. 45. C: σαυτὸν προδοῦναι, ἐξὸν σωθῆναι. Ep. III. 318. D. VII. 328. C. Pol. X. 615. B: πόλεις προδόντες. V. 474. A: ἀλλὰ τοί σε οὐ προδώσω. Ep. VII. 328. E: φιλοσοφία ... πῶς οὐ προδέδοται —; Theaet. 203. E: οὐ προδοτέον οὕτως ἀνάνδρως μέγαν ... λόγον.

προδιομολογοῦμαι, *ante cum altero convenio vel pono*. Soph. 241. A: ὅταν ἀφθεγκτα ... προδιωμολογημένα ἢ τὰ πρὸ τούτων ὁμολογηθέντα. Tim. 78. A. προδιομολογησάμενοι τὸ τοιοῦνδε.

προδοκεῖ, *ante videtur s. placet*. Phaed. 88. D: ὅτι καὶ αὐτῷ μοι ταῦτα προῦδέδοκτο.

προδοξάζω, *ante iudico*. Theaet. 178. E: (πότερον) βέλτιον ἂν προδοξάσαις ἢ cet.

προδοσία, ἢ, *proditio*. Legg. XI. 917. C: προδοσίας τῶν νόμων. Menex. 245. E: προδοσίᾳ. Prot. IV. 443. A: κλοπῶν καὶ προδοσιῶν.

πρόδοσις, ἢ, *proditio*. Legg. IX. 856. E: προδόσεως αἰτίαν ἐπιφέρων.

προδότης, ὁ, *proditor*. Legg. IX. 857. A: προδότη. 864. D: τὰ περὶ τῶν προδοτῶν.

προδρομή, ἢ, *praecursio*. Alc. I. 114. A: χαίρειν ἐάσας τὰς σὰς προδρομίας τοῦ λόγου.

πρόδρομος, ὁ, *praecursor*. Charm. 154. A: πρόδρομοι.

προεδρία, ἢ, *honoratior sedes vel sedendi locus, et in univ. honos praecipuus*. Ax. 371. D: ἐνταῦθα τοῖς μεμνημένοις ἔστι τις προεδρία. Legg. IX. 881. B: εἰς προεδρίαν τῶν ἀγώνων καλεῖσθω. XII. 946. E: τοῖς ... ἀριστείων ἡξιωμένοις προεδρίαί τ' ἐν ταῖς πανηγύρεσι πάσαις ἔτωσαν cet.

προέδρος, ὁ, *praeses*. Legg. XII. 949. A: ἐν δίκῃ τοὺς προέδρους cet. Ax. 368. E.

προειδέναι, *ante vel prius cognoscere vel percipere*. Gorg. 459. E: εἰ μὴ προειδῇ περὶ τούτων τὴν ἀλήθειαν. Phaed. 74. E: προειδέναι τὸ ἴσον πρὸ ἐκείνου τοῦ χρόνου ὅτε cet. Ib. προειδῶτα. Crat. 433. E: προειδόσι ... τὰ πράγματα. Gorg. 533. D: προειδότητας ... τὸν θάνατον. — προῖδεῖν, *providere*. Crat. 395. C. Legg. III. 691. B: εἰ ... προῖδεῖν ἦν τότε. Ib. ὁ προῖδών. IV. 709. A: ταῦτα ... πάντα προῖδών τις cet.

προεικάζω, *v. προσεικάζω*.

προέιμι, *progredior; procedo*. Gorg. 497. A: προῖθι γε ἔτι εἰς τοῦμπροσθεν. Charm. 169. D: ἵνα ὁ λόγος προῖθι. Gorg. 453. C: ἵνα οὕτω προῖθι (ὁ λόγος) ὥς cet. Soph. 250. A: ἵνα ἅμα τι καὶ προῖωμεν. Pol. IV. 437. A. Theaet. 181. B: εἰς τούτον προῖέναι κίνδυνον. Soph. 261. B: εἰς τὸ πρόσθεν αἰεὶ προῖέναι. Crat. 412. B. Conv. 174. D. Critia 108. C: προῖέναι ἐπὶ τὸν λόγον. Phaed. 98. B: προῖων καὶ ἀναγινώσκων (*porro legens*). Phil. 20. C. Legg. VII. 812. E.

Parm. 152. C: προῖόν. Phil. 24. D. Phaedr. 238. D: προ-
 ῖόντος (nos: im Fortgange vel Verlaufe) τοῦ λόγου. (Id. Soph.
 218. B.) 255. A: προῖόντος ... τοῦ χρόνου. Id. Polit. 273.
 C. Legg. III. 678. B. Phaedr. 279. A: προϊούσης τῆς ἡλι-
 κίας (Id. Soph. 234. D. Pol. VI. 498. B.). Theaet. 150. D:
 προϊούσης τῆς ξενουσίας. Legg. II. 671. A: προϊούσης τῆς
 πάσεως. Prot. 339. C: προῖόντος τοῦ ὄσματος. Phaedr. 227.
 B: προῖόντι (σοι). Legg. I. 625. B. Pol. VII. 526. D: τὸ
 ... πορρωτέρω προῖόν σκοπεῖσθαι δεῖ εἰ cet. Theaet. 180. E:
 κατὰ σμικρὸν ... προῖόντες. Pol. IV. 436. C. VIII. 550. E:
 προῖόντες εἰς τὸ πρόσθεν τοῦ χρηματίζεσθαι. Legg. VII.
 818. A. VI. 755. B: προῖόντων ... εἰς τοῦτοπροσθεν τῶν
 νόμων. 783. B: προῖόντων τῶν λόγων. Theaet. 187. B:
 προϊούσιν. Polit. 287. B. Tim. 43. B: πλανώμενα προήειν.
 προειπεῖν, praedicere; edicere, pronuntiare; etiam simpl.
 dicere vel proferre. Euth. 3. C: οὐδὲν ... ὧν προεῖπον. Po-
 lit. I. 337. B: μὴ ἀποκρίνωμαι ὧν προεῖπες μηδὲν; III. 398.
 D: προεῖπομεν. VIII. 543. B: οἷας προεῖπομεν. I. 337. B:
 (εἰ) ἐρόμενος προεῖποις αὐτῷ "Ὅπως cet. Legg. II. 658. A:
 προεῖποι. Pol. III. 393. C: ὃν ἂν προεῖπῃ ὡς ἐροῦντα.
 Crat. 417. E: τοῦτο τὸ ὄνομα προειπὼν τὸ cet. Legg. III.
 698. C: θανατὸν αὐτῷ προειπὼν μὴ πράξαντι ταῦτα. V.
 741. B. XI. 916. B: τὰληθὲς ... προειπὼν. Hipp. min. 370.
 A: προειπὼν ... ταῦτα τὰ ἔπη ἄπερ καὶ σὺ εἶπες ἄρτι. Crat.
 401. A: ὥπερ προειπόντες τοῖς θεοῖς ὅτι cet. 425. B. Pol.
 VIII. 551. B: προειπόντες ἀρχῶν μὴ μετέχειν. Phil. 59. E:
 τὰδε προειποῦσι cet. — Ab alia forma ducta sunt perf. προ-
 εῖρηκα, praedixi, ante vel supra memoravi, προεῖρηται, προῶρη-
 θῆναι cet. Polit. 292. D: ὡς ὁ λόγος ἡμῖν προεῖρηκεν. Tim.
 56. C: προεῖρηκαμεν. Pol. VII. 539. D: προεῖρηται. 517. D:
 κατὰ τὴν προεῖρημένην εἰκόνα. VI. 491. C: οὐκ ἄτοπα
 δόξει τὰ προεῖρημένα περὶ αὐτῶν. VII. 539. D. Legg. IX.
 879. B: βίαια ... πάνθ' ἡμῖν τὰ προεῖρημένα πάθη. Hipp.
 min. 373. B. Phaedr. 75. B: ἀνάγκη ἐκ τῶν προεῖρημένων.
 Soph. 243. C. Pol. IV. 435. D. Tim. 51. B. al. Pol. III.
 398. C: τοῖς προεῖρημένοις. Crat. 428. D: ἐπὶ τὰ προεῖρη-
 μένα. Pol. III. 408. C: κατὰ τὰ προεῖρημένα. Phil. 41. C:
 προῶρήθη ταῦτα. Conv. 198. E: προῶρήθη ... ὅπως cet.
 180. C: πρότερον προῶρήθηται. Pol. VI. 504. A: τὸ προῶρη-
 θέν αὐτῶν. Polit. 287. B: τῆς προῶρηθείσης ὑφαντικῆς.
 282. D. Legg. VII. 823. D: τούτων ... προῶρηθέντων. X.
 906. D. Pol. X. 619. C: οὐκ ἐμμένοντα τοῖς προῶρηθείσιν
 ὑπὸ τοῦ προφήτου. Legg. XII. 968. E: προῶρηθέντα. IX.
 854. E: προῶρήτέον. 874. E.

προεπιστάμαι, ante scio vel perceptum habeo. Gorg.
 459. E: προεπιστάμενον ταῦτα.

προερέω, traho. Hipp. min. 370. B. (Hom.).

προέρχομαι, progredior; procedo; praetereo (in tempore).

Parm. 152. A: εἴπερ προέρχεται κατὰ χρόνον. Theaet. 187. B: ἐπειδὴ ἐνταῦθα προσελήλυθας. Legg. III. 678. B: οὐκοῦν ... εἰς πάντα τὰ νῦν καθεστυχήота προσελέλυθεν ἅπαντα; Polit. 292. C: δεῦρ' αἰεὶ προσεληλύθαμεν. Phil. 57. C. Legg. III. 682. A: εἰς ... τὸ πρόσθεν προσέλωμεν cet. Crat. 402. E: οὐκίτι εἴασε προσελθεῖν. Polit. 273. A: προσελθόντος ἱκανοῦ χρόνον. Id. Legg. VI. 753. B. Phil. 53. E: προσελθόντος τοῦ λόγου. Prot. 339. E: ὀλίγον ... τοῦ ποιήματος εἰς τὸ πρόσθεν προσελθών. Phaedr. 237. C: προσελθόντες. — Cum v. ὁδὸν est *viam conficere*. Pol. I. 328. E: ὥσπερ τινὰ ὁδὸν προσεληλυθότων. X. 616. B: προσελθόντας ἡμερησίαν ὁδόν. προετικός, ἤ, ὄν, *effundens*. Def. 416: ἕξις ψυχῆς προετική πάσης δαπάνης ἀνευ λογισμοῦ.

προέχω, *praecedo*. Legg. IX. 879. C: τὸν ... προέχοντα εἵκοσιν ἡλικίας ἔτεσιν. E: προέχοντα ἡλικία ἑαυτοῦ. **praesto*. Pol. VI. 484. D: τούτῳ ... ἀντὶ σχεδόν τι τῷ μεγίστῳ ἂν προέχοιεν.

προήσθησις, ἤ, *laetitia praecepta*. Pol. IX. 584. C: αἱ πρὸ μελλόντων τούτων ἐκ προσδοκίας γιγνόμεναι προῆσθήσεις (v. προαισθήσεις) τε καὶ πολυπῆσεις.

προθεραπεύω, *ante praeparo*. Pol. IV. 429. E: ταῦτα μὴ προθεραπεύσας.

πρόθεσις, ἤ, *collocatio mortui* (in vestibulo). Legg. XII. 959. E: πρόθεσις. 947. B: προθέσεις. 958. E.

προθεσμία (ἡμέρα), ἤ, *dies et in univ. tempus praestitutum, terminus constitutus*. Legg. XII. 954. D: τριετὴ τὴν προθεσμίαν εἶναι. E: μηδεμίαν εἶναι προθεσμίαν τῆς ἐπιλήψεως.

προθέω, *praecurro*. Crat. 412. A: οὔτε ἀπολειπομένης οὔτε προθεούσης (τῆς ψυχῆς).

προθυμία, ἤ, *aninus propensus; studium, conatus; etiam desiderium*. Phaedr. 253. C: προθυμία ... τῶν ἀληθῶς ἐρώντων cet. Theaet. 204. B. Legg. X. 907. C. XII. 962. E: τῶν δ' ἡ προθυμία πρὸς τὸν ἐλεύθερον δὴ βίον ὥρμημένη. Phaed. 91. C: ὑπὸ προθυμίας. Theaet. 148. D. Conv. 210. A: ἐγὼ ... προθυμίας οὐδὲν ἀπολείψω. Pol. VII. 533. A. Tim. 20. C. Legg. III. 697. D: μετὰ προθυμίας τοῦ ἐθέλειν κινδυνεύειν cet. XII. 961. C. Men. 77. A. Pol. III. 412. E: πάση προθυμίᾳ ποιεῖν. Ep. VIII. 353. E. Prot. 327. B: εἰ ... πάσαν προθυμίαν ... εἵχομεν ἀλλήλους διδάσκειν. 361. C: ἐγὼ ... πάσαν προθυμίαν ἔχω cet. Pol. IV. 497. E. Tim. 23. D: πάσαν προθυμίαν σχεῖν. Legg. XI. 934. D. Alc. II. 151. A: θαυμαστὴν ὄσσην περὶ σὲ προθυμίαν ἔχει. Menex. 274. A. Ep. VII. 339. B: τὴν ... Διώνος προθυμίαν τοῦ ἐμὲ πλεῖν καὶ εἰς Συρακούσας ἐλθεῖν.

πρόθυμος, ὁ ἢ, *promptus; studiosus, cupidus*. Prot. 338. D. Euth. 14. B: οὐ πρόθυμός με εἰ διδάξαι. Legg. IX. 859. B: ἀλλ' οὖν τό γε πρόθυμον παρεχόμενοι. Pol. VII. 520. D:

ἢ ἥκιστα πρόθυμοι ἄρχειν οἱ μέλλοντες ἄρξειν. Legg. II. 666. A: προθύμους εἶναι πρὸς τὰς ψδᾶς. III. 694. A: προθύμους αὐτοὺς ἐν τοῖς κινδύνοις παρείχοντο. Conv. 220. E: αὐτὸς προθυμότερος ἐγένου ... ἐμὲ λαβεῖν cet. Pol. V. 468. C: ἵνα ... προθυμότερος ἢ πρὸς τὸ τᾷριστιᾷ φέρειν. Ep. XIII. 363. D: ἵνα καὶ οἱ ἄλλοι προθυμότεροι ... ὧσιν ἡμῖν ὑπηρετεῖν. Legg. X. 890. D: ὃ προθυμότετε Κλεινία.

προθυμούμαι, *promptus, paratus sum; studeo, contendo, enilor; cupio, appello*. Theaet. 145. D: προθυμούμαι γε δὴ (resp.). Polit. 264. B: τοῦτο ὃ οὐ προθυμεῖ. Pol. V. 459. A. Phaed. 75. B: ὅτι προθυμεῖται μὲν πάντα τοιαῦτα εἶναι οἷον ἐκεῖνο cet. Pol. V. 460. D: ὃ προθυμούμεθα. Euthyd. 282. A: ἐπειδὴ εὐδαίμονες ... εἶναι προθυμούμεθα πάντες. Prot. 338. C: ὃ προθυμεῖσθε. Phaedr. 253. C: ὃ προθυμοῦνται. Phaed. 67. D: λύειν ... αὐτήν ... προθυμοῦνται cet. 91. A: ὅπως ... ταῦτα δόξει τοῖς παροῦσι, τοῦτο προθυμοῦνται. Lys. 207. E. Theaet. 151. C: προθυμοῦ ... ἀποκοίνασθαι. Phil. 16. B. Pol. I. 344. E. al. X. 599. B: εἶναι προθυμοῖτ' ἂν μᾶλλον ὁ ἐγκωμιαζόμενος ἢ ὁ ἐγκωμιάζων. Epin. 973. C. Gorg. 487. C: μὴ προθυμεῖσθαι εἰς τὴν ἀκρίβειαν φιλοσοφεῖν. Phaed. 62. A: ἀλλὰ προθυμεῖσθαι χρη. 64. A: προθυμεῖσθαι ... μηδὲν ἄλλο ἢ τοῦτο. Pol. V. 461. C. X. 613. A: ὅς ἂν προθυμεῖσθαι ἐθέλῃ δίκαιος γίγνεσθαι. Legg. III. 676. C: προθυμεῖσθαι δεῖ σὲ μὲν ... ἀποφαινόμενον cet. Phaedr. 249. D: προθυμούμενος ἀναπτεῖσθαι. Theaet. 146. A. Pol. VI. 506. D. Riv. 136. B: προθυμούμενος σαφῶς εἶδέναι ὃ τι λέγεις. Theaet. 181. B: σοῦ ... οὕτω προθυμουμένου. Crat. 383. B. Pol. IX. 582. B: μᾶλλον δὲ καὶ προθυμουμένῳ οὐ ῥᾶδιον. Apol. 28. C. Lach. 186. A: προθυμούμενοι αὐτοῖν ὅτι ἀρίστας γενέσθαι τὰς ψυχὰς. Pol. IV. 426. D: τοὺς ... προθυμουμένους. Crat. 395. D: ἡνίκα προεθυμεῖτο λαβεῖν ... τὸν ... γάμον. Ep. VII. 386. A: προϋθυμεῖτ' ἂν πράξαι. Pol. III. 402. B: προϋθυμούμεθα. Phaed. 64. A: ὃ πάλαι προϋθυμοῦντό τε καὶ ἐπειτήδενον. 69. D: ὧν ... παντὶ τρόπῳ προϋθυμήθην γενέσθαι. 58. D: προθυμήθητι. Theaet. 148. C. Conv. 185. B: ὅτι ... πᾶν ἂν παντὶ προθυμηθεῖη. Demod. 381. C: οὐτε οἱ ἔμφορες ἂν τοιαῦτα προθυμηθεῖεν. Theaet. 193. C: (ὅταν) προθυμηθῶ cet. Pol. V. 472. E: εἰ ... καὶ τοῦτο προθυμηθῆναι δεῖ σὴν χάριν. X. 596. A: οὐδ' ἂν προθυμηθῆναι οἷός τε εἶην εἰπεῖν. Men. 82. A: ἐθέλω προθυμηθῆναι. Theaet. 183. D: προθυμηθεῖσιν (ἡμῖν) ἀποδειξαι ὅτι πάντα κινεῖται. Phaed. 91. A: οὐ γὰρ ὅπως τοῖς παροῦσιν ἂ ἐγὼ λέγω δόξει ἀληθῆ εἶναι προθυμήσομαι. Polit. 262. A. Men. 74. B. Phaed. 115. C: ταῦτα ... προθυμώμεθα ... οὕτω ποιεῖν. Alc. II. 146. D: εἴπερ γε μᾶλλον προθυμησονται πρῶτιεν ... ταῦτα ἀπ' ἂν cet. — Verb. Phaed. 90. E: προθυμητέον ἐγμῶς ἔχειν. Crat. 421. D.

Phil. 61. C. Tim. 53. E: τοῦτ' οὖν προθυμητίον (seq. in fin.). Legg. VI. 770. B: ἀλλ' οὖν πειρατέα γε καὶ προθυμητέα.

προθύμως, *promte, propense; strenue, confestim; studiose; libenter*. Prot. 314. D: τὴν θύραν πᾶνν προθύμως ὡς οἶός τ' ἦν (nos: so schnell er konnte) ἐπύραξε. 327. B: διὰ ταῦτα πᾶς παντὶ προθύμως λέγει καὶ διδάσκει cet. Phaedr. 228. B: ὁ δὲ ἐπείθεται προθύμως. Theaet. 145. B: προθύμως ἑαυτὸν ἐπιδεικνύναι. 204. B: προθύμως ἀποκρίνασθαι. Polit. 263. C: ὅθεν ἐρωτηθεὶς ... εἶπες μάλᾳ προθύμως cet. Conv. 176. C: προθύμως ἔχειν πρὸς τὸ ... πίνειν. Pol. I. 338. B: ὡς ... προθύμως τοῦτο δοῶ cet. Tim. 20. B: προθύμως ἐχαριζόμεν. 26. C: προθύμως με διδάσκοντος. Legg. VI. 763. B. Euth. 11. B: εἶπε προθύμως cet. Alc. I. 104. D: ἀκούσει ... προθύμως. Euthyd. 274. D: συνέφη μάλᾳ προθύμως. Ep. XIII. 363. C. Pol. VI. 498. C: προθυμότερον ἔτι ἀντιτείνειν. Legg. V. 729. E: βοηθεῖ προθυμότερον. Polit. 262. A: παντάπασί γε προθυμοτάτα ... διηρησαι. Lach. 201. B. Menex. 248. E: ἐγὼ ὡς δύναμαι προθυμοτάτα ἀπαγγέλλω.

πρόθυρον, τό, *vestibulum; etiam trop*. Prot. 314. C: ἐπειδὴ ... ἐν τῷ προθύρῳ ἐγενόμεθα. Conv. 175. A: ἐν τῷ τῶν γειτόνων προθύρῳ. Phil. 64. C: ἐπὶ τοῖς τοῦ ἀγαθοῦ ... προθύροις. Conv. 175. D. Pol. II. 365. C: πρόθυρα ... καὶ σχῆμα ... σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραφπτέον.

προθύω, *ante vel prius sacrifico*. Crat. 401. D: τὸ ... πρὸ πάντων θεῶν τῇ Ἑστίᾳ πρώτῃ προθύειν ἐκὼς ἐκείνους.

προΐεμαι, *effundo (simpl. fundo, h. e. edo. Locr. 100. C: οὐδὲ λόγον ἔτι προέσθαι δυνάσεται); sine mercede (ac temere fere) trado, tribuo, confero al*. Gorg. 520. C: εἰ πρόοιτο (al. προοίτο) αὐτῷ ὁ παιδοτρόβης (int. τὴν εὐεργεσίαν). Ib. προέσθαι ... τὴν εὐεργεσίαν ἄνευ μισθοῦ. Phaedr. 231. E: τοιοῦτον πρᾶγμα προέσθαι. Gorg. 232. B: προεμένου ... σοῦ ἃ περὶ πλείστον ποιεῖ. Etiam trado vel credo ante pretii numerationem (Legg. VIII. 849. E: μὴ προεμένον ... τὴν ἀλλαγὴν. Ib. ὁ ... προέμενος ὡς πιστεύων cet.) et commodo. Demod. 384. C: σὺ μὲν ... χρήσασθαι ἐθέλων, ὁ δὲ σοι μὴ προέσθαι. Ib. ἐκεῖνος ὁ μὴ προέμενος. **praetermitto, sino*. Legg. VI. 780. A: προέμενος ... τὰ ἴδια ἀνομοθέητα.

προῖκα, *gratis*. Pol. I. 346. E: ὅταν προῖκα ἐργάζηται. Legg. XI. 921. A: πάλιν ἐξ ἀρχῆς προῖκα ἐξεργαζέσθω. Apol. 19. E. Theag. 127. A: ὅς σοι προῖκα συνέσται. 128. A. Ax. 366. C.

προῖξ, ἡ, *dos*. Legg. VI. 774. C: περὶ ... προικὸς εἴροηται ... καὶ πρότερον. V. 742. C: μήτ' οὖν δίδοναι μήτε δέχεσθαι προῖκα cet. XII. 944. A. Ep. XIII. 361. E: μέτραι ... αὐταὶ ἡμῖν προῖκες.

προΐστημι, *praepono, praeficio; perf. et aor. 2. act.*

praesum, praefectus sum; etiam praesto vel antecello. Lach. 197. D: ἔν ἡ πόλις ἀξιοὶ αὐτῆς προϊστάναί. Gorg. 520. A: οἱ γράσκοντες προεστάναι τῆς πόλεως καὶ ἐπιμελεῖσθαι. Pol. VIII. 565. E: δήμου προεστῶς. Ep. VII. 351. B: μεγάλης προεστῶς πόλεως. Pol. VIII. 564. D: τὸ προεστὸς αὐτῆς. IV. 428. E: τῷ προεστῶτι καὶ ἄρχοντι. VIII. 565. A: οἱ προεστῶτες. Menex. 242. E: τοὺς προεστῶτας τῶν ἄλλων Ἑλλήνων χειρωσάμενοι. Ep. VII. 324. C: προὔσκησαν ἄρχοντας. Tim. 25. B: πάντων ... προστᾶσα εὐψυχία καὶ τέχναις cet. Pol. VIII. 569. A: ἐκείνου προστάντος. IV. 442. A: τούτῳ ... προστήσεται (Bekk. malebat προστατήσεται, Schneid. προστήσεσθον) τοῦ ἐπιθυμητικοῦ. Med. praeficio, propono; assumo. Pol. VIII. 565. C: οὐκοῦν ἓνα τινα αἰεὶ ὁ δῆμος εἶθε διαφερόντως προϊστασθαι ἑαυτοῦ —; Legg. I. 629. A: προστησώμεθα ... Τύρταιον. Pol. X. 599. A: τοῦτο προστήσασθαι τοῦ ἑαυτοῦ βίου ὡς βέλτιστον ὄν. *anterpono. Pol. VII. 531. B: ἀμφοτέροί, ὥτα τοῦ νοῦ προστησάμενοι. Legg. IX. 875. C: ἐπίπροσθεν ... προστήσεται (v. συστήσεται).
 προκαθήμεναι, praesideo. Legg. VI. 758. D: τὸ προκαθήμενον τῆς πόλεως.

προκαλοῦμαι, provooco et simpl. voco vel invito; admono, hortor. Conv. 217. C: προκαλοῦμαι ... αὐτὸν πρὸς τὸ συνδιειπνεῖν. Theaet. 183. D: ἱππέας εἰς πεδίον προκαλεῖ. Pol. V. 451. C: ἐπεὶδὴ οὐ οὕτω προκαλεῖ. IX. 576. E: ἀλλ' ὀρθῶς ... προκαλεῖ. Legg. II. 655. B. X. 885. E: εἰπεῖν ἂν προκαλοῦμεθα. Pol. IX. 576. E: περὶ τῶν ἀνδρῶν τὰ αὐτὰ ταῦτα προκαλούμενος ὀρθῶς ἂν προκαλοίμην. 577. B: ὀρθότατ' ἂν ... καὶ ταῦτα προκαλοῖο. Euth. 5. A: αὐτὰ ταῦτα προκαλεῖσθαι αὐτόν. Ep. VIII. 356. A. Legg. VII. 812. C: προκαλούμενος ἑκάστους ... ἐπεσθαι cet. VI. 778. E: προκαλούμενον εἰς αὐτὸ καταφεύγοντας μὴ ἀμύνεσθαι τοὺς πολεμίους cet. Ep. VIII. 357. C: προκαλούμενοι φίλους cet. Conv. 217. B: συγγυμνάζεσθαι προὔκαλούμην αὐτόν. Euth. 5. B: ἂν προὔκαλούμην αὐτόν. Id. Charm. 169. C. Ep. VII. 346. E: ἂν προὔκαλείτό με δοῦν. Euth. 294. B: μόλις ὑμῖς προὔκαλεσάμην (v. παρακαλεσάμην) σπουδάζειν.

προκάλυμμα, τό, involucreum. Locr. 100. B.

προκαλύπτω, obtego, obduco. Gorg. 523. D: πρὸ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτῶν ὀφθαλμοὺς καὶ ὦτα καὶ ὅλον τὸ σῶμα προκεκαλυμμένοι. Med. praetendo. Prot. 316. D: πρόσχημα ποιεῖσθαι καὶ προκαλύπτεσθαι τοὺς μὲν ποιήσιν cet.

προκαταλαμβάνω, praescuro; praevenio. Legg. IX. 853. B: προκαταλαμβάνοντα καὶ ἀπειλοῦντα. Pol. VI. 494. C: προκαταλαμβάνοντες καὶ προκολακεύοντες τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ δύναμιν.

πρόκειμαι, propositus, in medio positus sum; insto. Phaedr. 237. C: ἐπεὶδὴ σοὶ καὶ ἐμοὶ ὁ λόγος πρόκειται. 247. B: ἔνθα ... πόνος τε καὶ ἀγὼν ἔσχατος ψυχῇ πρόκειται. Pol.

VII. 533. E: οἷς τοσούτων περί σκέψις ὅσων ἡμῖν πρόκειται. Legg. IV. 722. D: προοίμια ... πρόκειται. Epin. 975. A: οἷς ἁγὼν πρόκειται τοῦ δοκεῖν cet. Id. Lach. 182. A. Euthyd. 279. D: ὁ πάλαι πρόκειται. Theaet. 172. D: τοῦ προκειμένου (λόγου). Pol. III. 406. D: τῆς ... προκειμένης ἐργασίας ἀμελοῦντα. VIII. 555. B: δι' ἀπλησίαν τοῦ προκειμένου ἀγαθοῦ. Lach. 184. C. Gorg. 457. D: οὐ ζητούντας τὸ προκείμενον ἐν τῷ λόγῳ. Theaet. 206. C. Pol. III. 407. A: ὁ ... πλούσιος ... οὐδὲν ἔχει τοιοῦτον ἔργον προκείμενον. Tim. 27. D: περὶ τῶν προκειμένων. Pol. X. 608. C: προκειμένα ἄθλα. Etiam obiectus sum. Pol. VII. 514. B: ὥσπερ τοῖς θαυμαστοποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων πρόκειται τὰ παραφράγματα.

προκολακεύω, ante adolor. Pol. VI. 494. C: προκαταλαμβάνοντες καὶ προκολακεύοντες (*blandimentis praeoccupantes*) τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ δύναμιν.

προκρίνω, iudico. Locr. 100. D: βαρὺ ... καὶ κοῦφον ἀφ' ... προκρίνει. Legg. IX. 870. B: πρῶτον ... τῶν ἀγαθῶν αὐτὸ προκρίνοντες. X. 894. C: τῶν ... δέκα ... κινήσεων τίνα (τίν' αὐτῶν) προκρίναιμεν ὀρθότατα πασῶν ἐρόωμενεστάτην τε εἶναι —; *antepono, praefero. Apol. 35. B: οὗς αὐτοὶ ἑαυτῶν ἐν τε ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις τιμαῖς προκρίνουσιν. *eligo. Legg. VI. 765. E: ὁ προκρίνων. Ep. VII. 337. B: προκρίναι. Legg. VI. 765. E: ὁ προκριθείς. Pol. VII. 537. B: ἐκ τῶν εἴκοσι ἐτῶν οἱ προκριθέντες. Legg. XII. 946. A: τῶν προκριθέντων. VI. 753. D: τοὺς ... τὸ δεύτερον ἐξ αὐτῶν προκριθέντας. Med. Pol. VII. 537. D: τούτους ... ἐκ τῶν προκριτῶν προκρινάμενον.

πρόκρισις, ἡ, electio. Polit. 298. E: πλουσίων (δικαστήρια) ἐκ προκρίσεως.

πρόκριτος, ὁ ἡ, electus. Pol. VII. 537. B: ἐκ τῶν προκριτῶν. Legg. XII. 945. B.

προκῦλισις, ἡ, supplicatio. Legg. X. 887. E: προκυλίσεις ... καὶ προεκκνήσεις.

προλέγω, praedico. Critia 108. B: προλέγω ... σοι τὴν τοῦ θεαίρου διάνοιαν. Euthyd. 275. E. Hipp. min. 373. A. Euth. 3. C: περὶ τῶν θείων προλέγων αὐτοῖς τὰ μέλλοντα. Pol. I. 337. A: ταῦτ' ἐγὼ ἤδη ... καὶ τούτοις προὔλεγον ὅτι cet.

προλείπω, desero. Theag. 130. C: πότερον ... ἐξαίφνης σε προὔλειπεν αὕτη ἡ δύναμις, ἡ κατὰ σμικρόν; Pol. X. 601. B: ὅταν αὐτὰ τὸ ἀνθος προλίπη.

προλεπτύνω, attenuo. Tim. 66. A: τῶν ... αὐτῶν προλελεπτυσμένων ... ὑπὸ σιπεδόνος.

προλύπησις, ἡ, dolor praeceptus. Pol. IX. 584. C: προλυπήσεις.

προλυπούμαι, ante dolore afficio. Phil. 39. D: τὸ

προχαίρειν τε καὶ προλυπεῖσθαι. Phaedr. 258. E: ὧν προ-
λυπηθῆναι δεῖ. Pol. IX. 584. B: οὐ προλυπηθέντι.

προμανθάνω, *praedisco*. Legg. I. 643. C: τῶν μαθη-
μάτων ὅσα ἀναγκαῖα προμεμαθηκέναι προμανθάνειν.

προμελετῶ, *praemeditor*. Soph. 218. D: πρότερον ἐν
ἄλλῳ ῥάονι τὴν μέθοδον αὐτοῦ προμελετᾶν.

προμήθεια, ἡ, *providentia, prudentia*. Legg. V. 730. A:
ὦ καὶ σμικρὸν προμηθείας ἐνι. Alc. II. 138. B. Lach. 197.
B. Gorg. 501. B: προμηθείαν (Cl. et Vat. Δ. προμηθίαν)
τινα ἔχουσαι (*prospicientes*) τοῦ βελτίστου περὶ τὴν τέχνην.
Pol. IV. 441. E: ἔχοντι τὴν ὑπὲρ ἀπάσης τῆς ψυχῆς προ-
μήθειαν. Lach. 185. A. (ubi v. προμηθίαν). De lege 318.
E: πάνυ πολλὴν χρὴ προμήθειαν ποιεῖσθαι ἀεὶ ὅταν cet.

προμηθείης, ὁ ἡ, *prudens*. Lach. 188. B: εἰς τὸν ἐπει-
τα βίον προμηδέστερον ἀνάγκη εἶναι τὸν ταῦτα μὴ φεύγοντα.
προμηθεία, v. προμήθεια.

προμηθοῦμαι, *provideo, prospicio; curo*. Crit. 45. A:
καὶ ταῦτα προμηθοῦμαι ... καὶ ἄλλα πολλά. Prot. 316. C:
ὁρθῶς ... προμηθεῖ ... ὑπὲρ ἐμοῦ. Crit. 44. E: ἀρὰ γε μὴ
ἐμοῦ προμηθεῖ καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδείων μὴ —; Lach.
198. E: ὅτι ἡ στρατηγία κάλλιστα προμηθεῖται τὰ τε ἄλλα
καὶ περὶ τὸ μέλλον ἔσεσθαι. Prot. 361. D: προμηθούμενος
ὑπὲρ τοῦ βίου τοῦ ἐμαντοῦ παντός.

προμήκης, ὁ ἡ, *oblongus; in numero est ex altera parte
longior*. Tim. 54. A: τὸ ... πρόμηκες (τριγωνον). Critia 118.
A: πρόμηκες ... πᾶν (τὸ πεδίον). C. Theaet. 148. A: τῷ
προμήκει ... σχήματι ἀπεικάσαντες. Pol. VIII. 546. C. The-
aet. 148. A: προμήκη ἀριθμὸν ἐκαλέσαμεν. Legg. XII. 947.
D: ψαλίδα προμήκη. Tim. 91. E: προμήκεις ... τὰς κορυ-
φάς. 73. D: ἅμα στρογγύλα καὶ προμήκη διηρεῖτο σχήματα.

προμνηστικός, ἡ, ὄν, *nuptias concilians, fem. pronu-
barum ars*. Theaet. 150. A: φεύγουσι καὶ τὴν προμνηστικὴν.

προμνήστρια, ἡ, *pronuba, lena*. Theaet. 149. D: ὅτι
καὶ προμνήστριαί εἰσι δεινόταται.

προμνώμαι, *nuptias concilio et in univ. concilio*. Theaet.
151. B: ἐνίοτε ... πᾶν εὐμενῶς προμνώμαι. 150. A: προ-
μνήσασθαι ὁρθῶς. **commendo, suadeo*. Menex. 239. C: προ-
μνώμενον ἄλλοις ἐς ᾧδὰς ... ἀντὶ θείναι.

προνεύω, *proclinor*. Euthyd. 274. B: προνευενκῶς εἰς
τὸ πρόσθεν.

προνοια, ἡ, *providentia, prudentia*. Def. 414. A: πρό-
νοια, παρασκεινὴ πρὸς μέλλοντά τινα. Phaedr. 241. E: ἐκ
προνοίας (*consulto, deducta opera*). Id. Legg. IV. 721. C. VIII.
838. E. al. Phaedr. 254. E: ἐπεται ... τῇ τοῦ ἡνιόχου προ-
νοίᾳ. Tim. 45. A: πάσῃ τῇ τῆς ψυχῆς προνοίᾳ. 30. C:
διὰ τὴν τοῦ θεοῦ ... πρόνοιαν. 44. C: δι' ἃς τε αἰτίαις
καὶ προνοίας γέγονε θεῶν.

προνοῶ, *praecogito, prospicio*. Clit. 408. E: μηδὲν προ-

νοοῦντας ὁρῶν, καθάπερ παῖδας. Med. Crat. 395. C: οὐδὲν οἶον τε γενέσθαι προνοηθῆναι οὐδὲ προῖδειν cet.

πρόξενος, ὁ ἢ, *hospes* (is cui cum aliquo hospitium intercedit). Legg. I. 642. B: ὅτι τυγχάνει ἡμῶν ἡ ἐστία τῆς πόλεως οὕσα ὑμῶν πρόξενος. Ib. ὅτι τιγὸς εἰσι πόλεως πρόξενοι. Ib. τῶν προξένων.

προξενῶ, *concilio, commendo*. Lach. 180. C: ἄνδρα προῦξήνησε τῷ νίει διδάσκαλον μουσικῆς. Alc. I. 109. D: ἴν' αὐτῷ φοιτητὴν προξενήσης καὶ ἐμέ.

προοιμιάζομαι, *praefationem dico*. Lach. 178. B: περὶ οὗ πάλαι τοσαῦτα προοιμιάζομαι. Legg. IV. 723. C: προοιμιάζεσθαι. E. D: προοιμιαζόμενος. VI. 774. A. IV. 724. A: προοιμιασάμεθα. XI. 926. E: προοιμιασάμενοι.

προοίμιον, τό, *prooemium; exordium; initium*. Pol. II. 357. A: τὸ δ' ἦν ἄρα ... προοίμιον. IV. 432. E: μακρόν ... τὸ προοίμιον cet. Legg. IV. 723. A. E. V. 734. E. Pol. VII. 531. D: τοῦ προοιμίου. Legg. IV. 723. A. Phaedr. 266. D: προοίμιον ... πρῶτον ὡς δεῖ τοῦ λόγου λέγεσθαι ἐν ἀρχῇ. Pol. VII. 532. D. Tim. 29. D. Legg. IV. 722. E. al. Pol. VII. 531. D: προοίμια ... αὐτοῦ τοῦ νόμου. Legg. IV. 722. D. Ib. πάσης μουσικῆς προοίμια. IX. 870. D. IV. 723. B: μὴ ἀμοίρους αὐτοὺς (τ. νόμους) προοιμίων ποιεῖν. XI. 932. A. IX. 854. A: προοίμια ... τούτοις ... προῶρήτιον ἅπανσιν. C. Ep. III. 316. A. Etiam hymnus. Phaed. 60. D: τὸ εἰς τὸν Ἀπόλλων προοίμιον.

προομαλύνω, *ante aequo*. Tim. 50. E: προομαλύνοντες ... ὅτι λειότατον ἀπεργάζονται.

προόμνυμι, *ante iuro*. Legg. XII. 954. A: προοιμόσας τοὺς νομίμους θεοὺς ἢ μὴν ἐλπίζειν εὐρήσειν.

προομολογῶ, *ante concedo, confiteor*. Pol. V. 479. D: προομολογήσαμεν ... δοξαστὸν αὐτὸ ... δεῖν λέγεσθαι. Phaed. 93. D: προομολόγηται cet. Theaet. 159. C: ἐκ τῶν προομολογημένων.

προορῶ, *provideo, prospicio*. Theaet. 166. A: διὰ τὸ μὴ δύνασθαι προορᾶν. Pol. V. 453. D: ἃ ἐγὼ πάλαι προορῶν ἐφοβούμην. Legg. III. 691. D: τὰ μέλλοντα προορῶν. 692. C. Med. Pol. VI. 499. B: ταῦτα προορῶμενοι. Tim. 73. A.

προοπαιδεῖα, ἡ, *institutio antecedens, disciplinae ante docendae*. Pol. VII. 536. D: τὰ ... λογισμῶν ... καὶ πάσης τῆς προπαιδείας, ἣν τῆς διαλεκτικῆς δεῖ προπαιδευθῆναι.

προοπαιδεύω, *ante instituo vel doceo*. Pol. VII. 536. D. (v. praeced.).

πρόπαππος, ὁ, *proavus*. Tim. 20. E: τοῦ προπάππου. προπαρασκευάζω, *praeparo*. Pol. IV. 429. D: ὅτι ... προπαρασκευάζουσιν cet. 308. D: τοῖς ἄλλα προπαρασκευάζουσιν.

προπαρόιθεν, *ante*. Pol. II. 364. D. et Legg. IV. 718. E. (Hes.).

προπάσχω, *ante patior*. Pol. II. 376. A: οὐδὲν ... κακὸν προπεπονθώς.

προπάτωρ, ὁ, *progenitor*, plur. *maiores*. Legg. XI. 931. D: πατὴρ καὶ προπάτορος. IV. 717. E: οἱ προπάτορες. V. 726: περὶ θεῶν τε ... καὶ τῶν φίλων προπατόρων.

προπέμπω, *comitor, prosequor, deduco*. Legg. VII. 800. E: οἷον οἱ ... μισθοῦμενοι προπέμπουσι τοὺς τελευτήσαντας. Theaet. 143. B: μέχρι Ἑρινού ... προὔπεμψα. 142. C: προπέμψας αὐτόν. Crat. 440. E: προπέμψει δέ σε καὶ Ἑρμοχένης ὁδε. Menex. 236. D: προπεμφθέντες κοινῇ μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως, ἰδίᾳ δὲ ὑπὸ τῶν οἰκείων.

προπέρουσι, *abhiñc annis tribus*. Euthyd. 272. B: πέρουσι ... ἢ προπέρουσιν.

προπειτής, ὁ ἢ, *proclivis*. Legg. VII. 792. D: μήτ' ... αὐτὸν προπειτῇ πρὸς τὰς ἡδονὰς γιγνώμενον ὅλως cet.

προπειτῶς, *inconsiderate, temere*. Phil. 45. A: μὴ προπειτῶς ἀποκρινόμενοι πταίσωμεν. Demod. 383. A: οὐδ' αὖ ... οὕτω προπειτῶς ἐπίστευσε τῷ κατηγοροῦντι. C.

προπηλακίζω, *conculco, contumelia vexo*. Pol. VIII. 562. D: τοὺς ... τῶν ἀρχόντων κατηκόους προπηλακίζει. Theaet. 164. E: νῦν δὲ ὀρφανὸν αὐτὸν ἡμεῖς προπηλακίζομεν. Pol. VIII. 560. D: προπηλακίζοντες. Gorg. 427. C: προπηλακίσαι. Hipp. mai. 304. C: λόγῳ ... ὑπὸ ὕμῶν προπηλακίζομαι. Pol. X. 613. D: ὅτι ... προπηλακίζονται ὑπὸ ξένων τε καὶ ἁστών. Gorg. 483. B: προπηλακίζόμενος. Pol. IX. 590. B: προπηλακίζομενον. Ep. VII. 345. E: Δίωνος οὕτω προπηλακισμένου. Pol. VII. 536. C: ἰδὼν προπεπηλακισμένην (φιλοσοφίαν). Legg. IX. 866. E: προπηλακισθέντες λόγοις ἢ καὶ ἀτίμοις ἔργοις. Gorg. 527. A: πάντως προπηλακιεῖ.

προπηλάκισις, ἡ, *contumelia*. Pol. I. 329. B: ἐνιοὶ δὲ καὶ τὰς τῶν οἰκείων προπηλακίσεις τοῦ γήρως ὀδύρονται.

προπηλακισμός, ὁ, *ignominia*. Legg. IX. 855. B: καὶ τισὶ προπηλακισμοῖς κολάζειν.

προπολεμῶ, *propugno et simpl. pugno*. Pol. IV. 429. B: ὁ προπολεμεῖ τε καὶ στρατεύεται ὑπὲρ αὐτῆς. IV. 442. B: τὸ προπολεμοῦν. VIII. 547. D. IV. 423. A: τῶν προπολεμοῦντων. Tim. 17. C: τοῦ (γένους) τῶν προπολεμησόντων.

πρόπυλον, τό, *vestibulum*. Ax. 371. B: τὰ ... πρόπυλα τῆς εἰς Πλούτωνος ὁδοῦ.

προπωλῶ, *emtionem concilio*. Legg. XII. 954. A: ὁ προπωλῶν.

προρῶρήσις, ἡ, *pronuntiatio, edictum; interdictio*. Legg. X. 888. A: ἴτω ... προρῶρήσις τοιᾶδε τις ἄθυμος τοῖς οὕτω τὴν διάνοιαν διεφθαρμένοις. II. 658. B: ἐκ ταύτης τῆς προρῶρήσεως. IX. 871. C: τὴν προρῶρήσιν προαγορεύων. 873. A: προρῶρήσεις. 874. A.

πρός, I. c. genit. *a; a partibus; secundum (convenienter); apud*. Prot. 336. D: Καλλίας ... δοκεῖ μοι μάλᾳ πρὸς Πρω-

ταγόρου εἶναι. Gorg. 459. C: ἐάν τι ἡμῶν πρὸς λόγου ἢ (si pertinet vel conduct ad —). Theaet. 156. D: φερομένων τῆς ... ὕψους πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν cet. Soph. 266. A: δίο μὲν (μέρη) τὰ πρὸς ἡμῶν ἀνθρώπεια, δύο δ' αὖ τὰ πρὸς θεῶν, θεῶν. Pol. IV. 440. E: τιθεσθαι τὰ ὅπλα πρὸς τοῦ λογιστικοῦ. V. 463. D: ἡ μήτε πρὸς θεῶν μήτε πρὸς ἀνθρώπων αὐτῷ ἄμεινον ἔσεσθαι. Legg. II. 663. A: ἐπαινος πρὸς ἀνθρώπων τε καὶ θεῶν. IV. 712. E: πρὸς πάντων ἀνθρώπων ... λεγομένη. IX. 856. D: πάππος ὁ πρὸς πατρός ἢ μητρός. Hipp. mai. 285. B: πρὸς ἐμοῦ (e re mea). Etiam versus. Critia 110. E: πρὸς θαλάττης (v. θαλάττη). 112. C: τὰ ... πρὸς νότου. 118. D. In obtestando est per. Phaedr. 229. C: ἐπὶ πρὸς Διός. Theaet. 161. A: ἀλλὰ πρὸς θεῶν εἰπέ. Pol. V. 459. A: ὃ πρὸς Διός. al. II. c. dat. ad, praeter. Prot. 317. B: ἡγοῦνται ... τὸν τοιοῦτον πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ πανούργον εἶναι. 326. A: πρὸς ... τοῦτοις. 333. A: πρὸς τῷ ἑτερον εἶναι καὶ ἀνόμοια. Phaedr. 240. B: πρὸς τῷ βλαβερόν καὶ ... πάντων ἀγθέσιαιον. Phaed. 106. C: ψυχὴ ἂν εἴη πρὸς τῷ ἀθάνατος εἶναι καὶ ἀνσίθετος. Theaet. 185. E: πρὸς ... τῷ καλῷ (praeterquam quod pulcher es). Conv. 195. C. Pol. X. 610. E. al. *ad, in, prope (germ. bei, an). Phaedr. 249. C: πρὸς ... ἐκείνοις αἰεὶ ἐστὶ μνήμη. D: πρὸς τῷ θεῷ γιγνόμενος. 263. C: πρὸς ἐκάστῳ γιγνόμενον. 254. B: πρὸς αὐτῷ ... ἐγένοντο. Pol. X. 567. A: πρὸς τῷ καθ' ἡμέραν ... εἶναι. Polit. 276. C: ὅτι πρὸς αὐτῷ δὴ τῷ τέλει συχνὸν αὐτὸν διημαρτάνετο. Pol. VI. 500. B: τῷ ... πρὸς τοῖς οὐσι τὴν διάνοιαν ἔχοντι. Legg. III. 677. C: πρὸς θαλάττη κατοικούσας. IV. 706. A. 722. B: πρὸς τούτῳ (v. τούτο) ... οὐδεὶς εἴποιε διανοηθῆναι πῶποτε τῶν νομοθετῶν. Abs. praeterea. Prot. 321. D: πρὸς δὲ καὶ αἱ Διός φυλακαὶ φοβεραὶ ἦσαν. Gorg. 469. B: καὶ ἐλεινόν γε πρὸς. Soph. 234. A. Pol. I. 328. A: καὶ πρὸς γε παννυχίδα ποιήσουσιν. V. 466. E. Legg. V. 746. D. Men. 90. E. al. — III. c. accus. ad (etiam quod attinet ad), erga; coram, apud; inter; secundum. Prot. 318. C: πρὸς γομφικὴν (βελτίῳ ἔσεσθαι). 335. A: τῷ ἐτέρῳ χρὴ τρόπῳ πρὸς με. 351. D: πρὸς πάντα τὸν ἄλλον βίον τὸν ἐμὸν (ἀσφαλέστερον εἶναι ἀποκρίνασθαι). Phaedr. 232. A: ἐπιδείκνυσθαι πρὸς ἅπαντας. 234. A: οὐδὲ οἱ ... πρὸς τοὺς ἄλλους φιλοτιμῶνται. 257. B: ἵνα ... πρὸς Ἑρώτα ... τὸν βίον ποιῇται. 263. D: τεχνικωτέρας ... πρὸς λόγους. Gorg. 464. C: πρὸς τὸ βέλτιστον θεραπευσῶν. 469. D: εἰ ... λέγοιμι πρὸς σε (al. πρὸς σέ). Phaed. 75. A: ταῦτόν γάρ ἐστιν ... πρὸς γε ὁ βούλεται δηλώσει ὁ λόγος. Theaet. 154. C: ἐάν ... τὸ δοκοῦν πρὸς τὴν νῦν ἐρώτησιν ἀποκρίνωμαι. 183. B: ὡς νῦν γε πρὸς τὴν αὐτῶν ὑπόθεσιν οὐκ ἔχουσι ῥήματα. Soph. 231. C: πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς διαλογισώμεθα. 260. A: πρὸς δὴ τί; Polit. 306. A: μάλ' εὐεπίθετον πρὸς τὰς τῶν πολλῶν δόξας. Crat. 404. E:

τὸ δὲ γ' ἐστὶ ... κάλλιστα κείμενον πρὸς τὴν δύναμιν τοῦ θεοῦ. Conv. 193. D: ἡμῶν παρεχομένων πρὸς θεοὺς εὐσεβειαν. 199. B: οὐ πρὸς τοὺς ὑμιτέρους λόγους (ἐθέλω εἰπεῖν). Pol. V. 466. D: ἡ πεφύκατον πρὸς ἀλλήλῳ κοινωρεῖν. Alc. I. 120. E: τελέους ... πρὸς ἀρετὴν. Lys. 211. A: σμικρὸν πρὸς με λέγων. *adversus, contra. Prot. 345. C: ταῦτα ... πάντα πρὸς τὸν Πιπτακὸν εἰρηται. Phaed. 95. A: τὸν λόγον τὸν πρὸς τὴν ἁρμονίαν. Theaet. 179. A. Soph. 225. A. Conv. 214. A: πρὸς ... Σωκράτη ... τὸ σοφισμὰ μοι οὐδέν. Pol. II. 382. C. al. *ad, prope, sub. Conv. 223. C: ἐξέγρεσθαι ... πρὸς ἡμέραν. Polit. 328. A: πρὸς ἐσπέραν. IV. 420. E: κατακλίναντες ... πρὸς τὸ πῦρ. In comparat. est ad, prae. Phaedr. 255. A: ὅτι ... μοῖραν φίλιας οὐδεμίαν παρέχονται πρὸς τὸν ἔνθεον φίλον. Gorg. 471. E: οὗτος ... ὁ ἐλεγχος οὐδενὸς ἄξιός ἐστι πρὸς τὴν ἀληθειάν. Phaed. 60. B: ὡς θαυμασίως πέφυκε πρὸς τὸ δοκοῦν ἐναντίον εἶναι. 110. A: πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν κάλλη κρινεσθαι οὐδ' ὁπωσιοῦν ἄξια. Hipp. mai. 281. D: γαύλους πρὸς ἱμῶς. *propter. Conv. 177. B: ἐπαινον θαυμάσιον ἔχοντες πρὸς ὠφέλειαν. Sic πρὸς τοῦτο (Gorg. 474. D. Pol. I. 331. A.) et πρὸς ταῦτα (germ. *darum*). Apol. 30. B. Charm. 176. C.

προσαγγέλλω, *indico*. Ep. XIII. 362. C: οἱ προσαγγέλλοντες ... σοι cet.

προσαγορεύω, *appello; saluto*. Charm. 164. E: οὗτω ... ὁ θεὸς προσαγορεύει τοὺς εἰσιόντας εἰς τὸ ἱερὸν διαφέρον τι ἢ οἱ ἄνθρωποι. Ep. III. 315. B: ὥσπερ εἶωθα ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς τοὺς φίλους προσαγορεύειν. Phil. 16. B: ὡς γηροῖν ὑμῶς προσαγορεύων Φίληβος. Legg. VII. 823. D: προσαγορεύοντες δι' εὐχῆς τοὺς νέους. *admoneo. Legg. IV. 719. E: πότερον — μηδὲν τοιοῦτον προσαγορεύει (ἀν?) ἐν ἀρχῇ τῶν νόμων —; *appello, h. e. *nomino, nuncupo*. Prot. 325. A: καὶ συλλήβδην ἐν αὐτὸ προσαγορεύω εἶναι. Phaedr. 266. B: εἰ ... ὀρθῶς ἢ μὴ προσαγορεύω, θεὸς οἶδε. Soph. 216. C: πάντας ... ἐγὼ τοὺς φιλοσόφους τοιοῦτους (i. q. *ita*) προσαγορεύω. Phil. 12. C: ὅπῃ ἐκείνη φίλον, ταύτῃ προσαγορεύω. Euthyd. 273. E: ἀτεχνῶς γὰρ ἔγωγε σφὼ ὥσπερ θεῷ προσαγορεύω. Gorg. 474. E: οὐκοῦν καὶ τὰλλα πάντα ... καλὰ προσαγορεύεις; Pol. IV. 428. D: τί τὴν πόλιν προσαγορεύεις; V. 463. A: τί ὁ ἐν ταῖς ἄλλαις δῆμος τοὺς ἄρχοντας προσαγορεύει; Soph. 251. A: καθ' ὅντινα ποτε τρόπον πολλοῖς ὀνόμασι ταυτὸν τοῦτο ἐκάστοτε προσαγορεύομεν. Pol. I. 340. D: καθ' ὅσον τοῦτ' ἐστὶν ὁ προσαγορεύομεν αὐτόν. Legg. X. 895. E: μῶν ... οὐ ταυτὸν ἐκατέρως προσαγορεύομεν —; Polit. 291. E: μοναρχίαν ... προσαγορεύουσιν ὡς δύο παρεχομένην εἶδη δυοῖν ὀνόμασι. Soph. 235. C: ἄρ' οὐ φανταστικὴν ὀρθότατ' ἂν προσαγορεύομεν; Polit. 305. E. Theaet. 152. D: ἐὰν ὡς μέγα προσαγορεύῃς. Prot. 335. B: (ἐὰν) δυοῖν καὶ ὀνόμασι προσαγορεύομεν αὐτά. Pol. V.

478. E. Theag. 122. D: τί αὐτὸν προσαγορεύωμεν; Phaed. 99. B: ὃ ... φαίνονται ... οἱ πολλοὶ ... ὡς αἴτιον αὐτὸ προσαγορεύειν. Soph. 220. C: μὴν ἄλλο τι πλὴν ἔρηχ' ἡ γοῇ προσαγορεύειν; Crat. 397. D: τοὺς ἄλλους πάντας ... τοῦτω τῷ ὀνόματι προσαγορεύειν. Pol. IV. 422. E: μειζόνως ... ἡ γοῇ προσαγορεύειν τὰς ἄλλας. Legg. IX. 872. D: ἡ ὅτι ἡ γοῇ προσαγορεύειν αὐτόν. Legg. VII. 814. E: ἥς τὸ πλείστον μέρος ὀρχησίην τινὰ τις προσαγορεύων ὀρθῶς ἂν φθέγγοιτο. XII. 963. D: τί ποτε ἐν προσαγορεύοντες ἀρετὴν cet. Theaet. 147. D: εἰς ἓν, ὅτω πάσας ταύτας προσαγορεύομεν τὰς δυνάμεις. Soph. 223. D: καπηλικὴ προσαγορεύεται. Phil. 54. A: τοῦτο ὃ προσαγορεύεται οὐσία. Conv. 205. C: τῷ τοῦ ὅλου ὀνόματι προσαγορεύεται. Legg. IV. 713. A: τὸ τοῦ δεσπότου ... ἐκάστη προσαγορεύεται κράτος (*e dominatoris potestate*). Soph. 219. B: ξυμπάντα ταῦτα δικαιότατ' ἂν ἐνὶ προσαγορεύοιτ' ὀνόματι. Legg. II. 665. A: τῇ ... τῆς φωνῆς (τάξει) ... ἀρμονία ὄνομα προσαγορεύοιτο. Soph. 232. A: (ὅταν) μιᾶς ... τέχνης ὀνόματι προσαγορεύεται. Parm. 143. D: ὦ δ' ἂν ἄμφω ὀρθῶς προσαγορευήσθον cet. Polit. 259. A: ἄρ' οὐκ ἀναγκαῖον αὐτὴν προσαγορεύεσθαι τοῦτοια τῆς τέχνης ταύτην ὅπερ cet. Pol. X. 597. E: τοῦτο ἔμοιγε δοκεῖ μειριώτατ' ἂν προσαγορεύεσθαι, μιμητῆς οὐ ἐκείνοι δημιουργοί. Legg. XII. 965. D: ὃ δὴ φαμεν ... ἐνὶ δικαίως ἂν ὀνόματι προσαγορεύεσθαι. Pol. VIII. 562. A: ὡς δημοκρατικὸς ὀρθῶς ἂν προσαγορευόμενος. V. 478. E: οὐδέτερον εἰλικρινὲς ὀρθῶς ὃν προσαγορευόμενον. Phaed. 104. A: ἄρα οὐ δοκεῖ σοι τῷ τε αὐτῆς ὀνόματι αἰεὶ προσαγορευτῆα εἶναι καὶ τῷ τοῦ περιττοῦ —; Simpl. i. q. λέγειν vel εἰπεῖν. Legg. VI. 771. A: τὰ δ' ἄλλα ἐπιτηδεύματα ... χαίρειν ἡ γοῇ προσαγορεύειν.

προσάγω, adduco, admoveo; accommodo; etiam affero. Legg. VII. 799. B: ἂν ... παρ' αὐτὰ τίς τω θεῶν ἄλλους ὕμνους ἢ χορείας προσάγῃ. Soph. 234. E: ὡς ἐγγύτατα προσάγειν. Legg. VII. 798. E: μήτε τις αὐτοὺς πείσῃ προσάγων παντοίας ἡδονάς. Gorg. 486. D: πρὸς ἥντινα (λίθον) ... προσαγαγὼν αὐτήν (τὴν ψυχὴν). Critia 119. E: πρὸς τὴν σιτήλην προσαγαγόντες. Polit. 276. D: πρὸς τὴν ἐπιμέλειαν μᾶλλον προσαγαγόντας (*iut. τοῦτοια*) ἢ τὴν τροφήν. Pol. VII. 537. A: προσαντίον ἐγγύς. Epin. 991. C: τὸ καθ' ἓν τῷ κατ' εἶδη (*singula quaeque ad genera*) προσαντίον. Med. adduco, attraho vel ad me traho, adscisco; etiam mihi concilio. Legg. V. 736. C: τοὺς δ' ἀγαθοὺς εἰς δύναμιν εὐμενεῖς ἱλεώς (v. ἱλεώ) τε προσαγόμεθα. Pol. IV. 437. B: τὸ προσάγεσθαι τῷ ἀπαθεῖσθαι. C: προσάγεσθαι τοῦτο ὃ ἂν βούληται οἱ γενέσθαι. Legg. III. 695. D: χρήμασι καὶ δωρεαῖς τὸν Περσῶν δῆμον προσαγόμενος. VII. 795. A: ἐν δεξιᾷ ... οἰστόν προσαγόμενος μόνον. Pol. IV. 439. B: ὅτι ἄλλη μὲν ἡ ἀπαθοῦσα χεῖρ, ἑτέρα δὲ ἡ προσαγομένη. V. 449. B:

ἐκείνον ... προσηγάγετο. Conv. 219. D: οὐθ' ὅπη προσαγαγοίμην αὐτὸν εὐπόρουν.

προσαγωγήον, τό, instrumentum fabrilē quo ligna curva diriguntur (germ. *Klammer* vel *Schraube*). Phil. 56. C: καί τινι προσαγωγήῳ κεκοιμημένῳ.

προσαγωγός, ὁ ἢ, adducens, alliciens. Def. 414. E: ἐκούσιον τὸ αὐτοῦ προσαγωγόν.

προσάδδω, *cantum sequor, concino*. Phaedr. 86. E: ἐάν τι δοκῶσι προσάδδεν. Legg. III. 670. B: ὅσοι προσάδδεν ... γεγόνασι διηναγκασμένοι.

προσαιρεοῦμαι, *eligo*. Legg. VI. 754. C: προσελομένους τῶν εἰς τὴν ἀποικίαν ἀφικομένων τοὺς προσβυτάτους τε καὶ ἀρίστους εἰς δύναμιν.

προσαιτῶ, *pelo, mendico*. Phaedr. 233. E: τοὺς προσαιτοῦντας. Conv. 203. B: προσαιτήσουσα, οἷον δὴ εὐχίας οὐσης, ἀφίκετο ἡ Πενία.

προσαναγκάζω, *cogo*. Gorg. 503. E: προσαναγκάζει τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ πρέπον ... εἶναι. Conv. 181. E: προσαναγκάζομεν. Pol. III. 391. D: προσαναγκάζομεν τοὺς ποιητὰς cet. Conv. 223. D: προσαναγκάζειν τὸν Σωκράτη ὁμολογεῖν αὐτοὺς cet. 181. E: χοῆν ... καὶ τούτους τοὺς πανδήμους ἐραστὰς προσαναγκάζειν τὸ τοιοῦτον. Pol. VII. 526. B: προσαναγκάζον. Prot. 346. B: προσαναγκάζοντας ἐαντοὺς φιλεῖν τοὺς ἐαντῶν καὶ ἐπαινεῖν. Legg. VI. 779. C. Riv. 134. C: ἔτι δὲ κἀγὼ προσηνάγκαζον αὐτὸν ὁμολογεῖν καὶ τᾶλλα πάντα cet. Soph. 260. A: προσηναγκάζομεν. Conv. 217. D: προσηνάγκασα αὐτὸν μένειν. Legg. XI. 918. D: εἴ τις ... προσαναγκάσειε παντοδεῦσαι τοὺς πανταχῇ ἀρίστους ἄνδρας cet. Pol. III. 401. B: προσαναγκαστέον. * *convincio, rationibus vel argumentis evinco; probō; contendo*. Phil. 13. B: τοῖς λόγοις εἴ τις σε προσαναγκάζοι. Legg. IV. 710. A: φρόνησιν προσαναγκάζων εἶναι τὸ σωφροεῖν. Polit. 284. B: καθάπερ ἐν τῷ Σοφιστῇ προσηναγκάσαμεν εἶναι τὸ μὴ ὄν. Ib. προσαναγκαστέον.

προσαναγορεύω, *praeterea pronuntio*. Pol. IX. 580. C: προσαναγορεύε (v. *προσγορεύε*). Ib. ἢ οὖν προσαναγορεύω —;

προσαναιρῶ, *praeterea respondeo vel suadeo*. Pol. V. 461. E: (ἐάν) ἡ Πυθία προσαναιρῇ.

προσαναλίσκω, *praeterea insumo vel erogo*. Prot. 311. D: καὶ τὰ τῶν φίλων προσαναλίσκοντες.

προσαναπληροῦμαι, *addo complendi causa*. Men. 84. D: οὐκοῦν προσαναπληρωσάμεθ' ἂν τὸ ἐν τῇ γωνίᾳ τόδε;

προσανατριβομαι, *cum aliquo exerceor (disputando)*. Theaet. 169. C: προσανατριψάμενος.

προσανερωτῶ, *praeterea interrogo*. Men. 74. C: καὶ εἴ γε προσανηρώτα ὅποια, ἔλεγες ἂν;

προσάντης, ὁ ἢ, *acclivis*. Phaedr. 230. C: ἐν ἡρέμῳ προσάντει. * *adversus vel aversus*. Legg. V. 746. C: τί πρὸς-

αντες εἶρηται τῆς νομοθεσίας. **incommodus*. Legg. III. 702. D: εἰ μὴ τι Μεγίλλω πρόσαντες.

προσαποδείκνυμι, *praeterea probo*. Phaed. 77. C: δεῖ δὲ προσαποδείξειν ὅτι *cet*.

προσαποκρίνομαι, *respondeo ita ut aliquid addam*. Euthyd. 296. A: οὗτος αὖ ... προσαποκρίνεται τοῖς ἐρωτωμένοις.

προσαπολαύω, *insuper aufero*. Alc. II. 150. C: (ἵνα) καὶ ἕτερόν τι προσαπολαύσης.

προσαπόλλυμι, *insuper perdo*. Legg. V. 735. C: προσ-απόλλυσι τὸ τῶν ὑγιῶν ... ἡθῶν τε καὶ σωματίων γένος. Gorg. 519. A: ὅταν καὶ τὰ ἀρχαῖα προσαπολλύωσι πρὸς οἷς ἐκτῆσαντο. C: προσαπολοῦσιν (ν. προσαπολλύνουσιν) αὐτῶν καὶ τὰς ἀρχαίας σάρκας.

προσαποτινῶ, *praeterea solvo*. Legg. XII. 845. A: προσαποτισάτω μισθόν.

προσαποφαίνω, *praeterea ostendo vel probo*. Polit. 287. A: προσαποφαίνειν.

προσάπτωμαι, *attingo*. Tim. 71. E: ἵνα ἀληθείας πῃ προσάπτοιτο. Legg. IX. 881. E: (ἐὰν) μόνον ἐντυγχάνων που προσάπτηται ἐκῶν. Polit. 290. D: ἤδη ... μοι δοκοῦμεν οἷόν γε τινος ἔχρους ἐφ' ὃ πορευόμεθα προσάπτεσθαι. Tim. 71. E. Soph. 254. A: τριβῇ προσάπτομενος αὐτῆς (τῆς τοῦ μὴ ὄντος σκοτεινότητος).

προσάπτω, *apto, affigo, in univ. adiungo, attribuo; etiam infero*. Soph. 252. A: πάντες ... οὗτοι τὸ γε εἶναι προσάπτουσιν. 231. A: μὴ μείζον αὐτοῖς προσάπτωμεν γέρας. 251. D. 241. B: τῷ ... μὴ ὄντι τὸ ὄν προσάπτειν. Pol. IV. 420. D: μὴ ἀνάγκασε ἡμῶς τοιαύτην εὐδαιμονίαν τοῖς φύλαξι προσάπτειν. Tim. 33. D. Legg. VII. 822. B: τοῖς δρομῦσιν ... τὰ ἐγκώμια προσάπτειν. IX. 876. D: προσάπτειν ἐκάστῳ τῶν ἀμαρτημάτων τὴν ἀξίαν τοῦ πάθους τε καὶ πράξεως. X. 890. C: προσάπτοντα (πέιθω). Polit. 293. B: ἢ τιν' ἄλλην ἀλγηδὸνα προσάπτοντες. Prot. 320. E: τοῖς μὲν ἰσχὺν ἀνευ τάχους προσήπτε *cet*. Pol. III. 400. C. Soph. 217. A: (πότερον) καθ' ἐν ὄνομα ... ἐκάστῳ προσήπτον; Prot. 321. B: τοῖς μὲν ὀλιγογονίαν προσήψε *cet*. Tim. 40. A: κινήσεις ... δύο προσήψεν ἐκάστῳ. Legg. II. 670. B. Pol. VI. 491. A: οἶαι οὖσαι φύσεις ... δόξαν οἶαν λέγεις φιλοσοφία προσήψαν. Crat. 410. A: τοῦτο ... οὔτε ῥαδίον προσάφαι ἐστὶν Ἑλληνικῇ φωνῇ. Pol. VI. 504. B. Legg. VI. 768. E: τὴν ἀρχὴν ... τελευτῇ προσάψας. Tim. 80. B: προσάψαντες. Pol. VII. 517. A: ταύτην ... τὴν εἰκόνα ... προσάπτειον ἅπασαν τοῖς ἔμπροσθεν λεγομένοις.

προσαρμόζω et προσαρμόττω, *apto, accommodo*. Phaedr. 271. B: προσαρμότιον ἐκαστον ἐκάστῳ. Polit. 286. A. Soph. 238. C: μὴ ὄντι προσαρμόττειν. Legg. II. 669. C: ῥυθμούς δούλων καὶ ἀνελευθέρων προσαρμόττειν. VII. 802. E. IV. 712. A: προσαρμόττοντες. VII. 812. E. Tim. 36. E:

μέσον μέσῃ ξυναγαγὼν προσήρμοσεν. Crat. 414. D: πᾶς ἂν παντί τις ὄνομα πράγματι προσαρμόσειεν. Theaet. 194. A: (ὅταν) τὸ ... τῆς ἀπούσης αἰσθήσεως τῇ παρούσῃ προσαρμόσῃ. 193. C: προσαρμόσαι εἰς τὸ ἐαυτῆς ἴχνος. Intrans. *convenio*, *accommodatus sum*. Phaedr. 277. B: τὸ προσαρμόστον ἐκάστη φύσει εἶδος ἀνευρίσκων.

προσαρτῶ, *aplo*, *adiungo*. Phil. 58. A: ὅσοις νοῦ καὶ σμικρὸν προσήρηται. Locr. 95. D: ποτιάρηται.

προσάρομαι, *attribuo*, *affero*. Theaet. 168. C: ταῦτα ... τῷ ἐταίρῳ σου εἰς βοήθειαν προσηροξάμην κατ' ἐμὴν δύναμιν.

προσβαίνω, *accedo*. Phaedr. 227. E: προσβὰς τῷ τείγει.

προσβάλλω, *admoveo*, *accommodo*. Theaet. 193. C: (ὅταν) προσβάλω τὴν ἐκατέρου ὄψιν πρὸς τὸ ἀλλότριον σημείον. Tim. 36. B: μέσῃ πρὸς μέσῃ ἐκατέραν ἀλλήλαις οἶον χι προσβαλὼν. 43. E: (ὅταν) τοὺς ... πόδας ἄνω προσβαλὼν ἔχῃ πρὸς τινι. **infero*. Legg. IX. 878. C: (ἐὰν) αἰσχύνῃ ... μεγάλην τινὰ προσβάλλῃ τῷ τρωθέντι καὶ ἐπονείδιστον. Intrans. *incurro*; *irruo*. Tim. 64. E: ὅσων ἂν αὐτὴ πῃ προσβάλλουσα ἐφάπτηται. Theaet. 153. E: οὔτε τὸ προσβάλλον οὔτε τὸ προσβαλλόμενον (*id in quod incurritur*) ἔσται. Legg. IX. 878. B. Pol. III. 401. C: ὁπόθεν ἐν αὐτοῖς ὑπὸ τῶν καλῶν ἔργων ἢ πρὸς ὄψιν ἢ πρὸς ἀκοήν τι προσβάλῃ. Iach. 183. B: προσβαλοῦσης ... τῆς νεῶς ... πρὸς ὀλκάδα τινὰ. Theaet. 153. E: προσβαλλόμενον.

προσβιάζομαι, *cogo*, *vim adhibeo*; *urgeo*. Ep. VII. 331. B: μὴ ἐθέλοντά γε προσβιαζοίμην. Crat. 410. A: οὐ ... δεῖ ταῦτα προσβιάζεσθαι. Legg. VI. 731. C. Ep. VII. 331. C.

προσβιβάζω, *adduco*, *admoveo*; *etiam redigo*. Theaet. 153. C: τὸν κολοφῶνα ... προσβιβάζων. Crat. 427. C: καὶ τᾶλλα οὕτω φαίνεται προσβιβάζειν καὶ κατὰ γράμματα καὶ κατὰ συλλαβὰς (*in litteras et syll. redigere*). Men. 74. B: ἐγὼ προθυμήσομαι ... ἡμᾶς προσβιβάσαι (*eo adducere*). Phaedr. 229. E: εἴ τις ... προσβιβᾷ κατὰ τὸ εἶκος ἕκαστον.

προσβλέπω, *aspicio*. Pol. I. 336. D: προσβλέπων αὐτόν. VII. 516. A. I. 336. D: προσέβλεψα αὐτὸν πρότερος. Conv. 213. D: προσβλέψαι.

προσβολή, ἡ, *admotio*, *appulsus*. Theaet. 153. E: ἐκ τῆς προσβολῆς τῶν ὀμμάτων πρὸς τὴν προσήκουσαν φορὰν. Tim. 36. C: ἐν τῇ καταντικρὺ τῆς προσβολῆς. 46. B. Legg. IX. 865. B: πρὸς ἢ χειμῶνος προσβολῇ. Soph. 246. A: ὁ παρέχει προσβολὴν καὶ ἐπαφὴν τινὰ.

πρόςγειος, ὁ ἡ, *qui prope est a terra*. Locr. 96. D: σελᾶνα ποτιγειοτάτα ἔασα.

προσγελῶ, *arrideo*. Pol. VIII. 566. D: ἄρ' οὖν οὐ ... προσγελᾷ τε καὶ ἀσπάζεται πάντας ὧς ἂν περιτυγχάνῃ;

προσγίγνομαι, *accido*, *obtingo*; *accedo*; *etiam practerea*

sum. Parm. 149. B: καὶ οὕτω δὴ αἰεὶ ἐνὸς προσγίγνομένου μία τις καὶ ἅψις προσγίγνεται. Tim. 86. E: παντὶ ... ταῦτα ἐχθρὰ ... προσγίγνεται. Legg. XII. 946. C: τρεῖς αἰεὶ ... προσγίγνέσθων. Parm. 153. E: ὁ τιπερ' ἂν προσγίγνηται ὁπωούν. Phil. 37. D. Pol. I. 346. D: ἔαν δὲ μὴ μισθὸς αὐτῇ προσγίγνηται. Legg. VII. 789. A: ὅταν ἢ πλείστη τροφή προσγίγνηται τοῖς σώμασιν. Theaet. 210. A: μετ' ἀληθοῦς δόξης λόγος προσγίγνόμενος. Tim. 82. B: ἀνὰ λόγον προσγίγνόμενον καὶ ἀπογίγνόμενον. Pol. IV. 437. E: τὰ προσγίγνόμενα. Gorg. 469. D: ἐμοὶ δύνამίς τις ... θαυμασιὰ ἄρτι προσγέγονεν. Pol. X. 609. A: ὧς προσγένετο. Soph. 238. A: τῷ ... ὅντι που προσγένοιντ' ἂν τι τῶν ὄντων ἕτερον. Parm. 149. A: ἔαν ... τοῖν δυοῖν ... τρίτον προσγένηται ἐξῆς. Pol. X. 609. A. Legg. X. 908. B. Phaed. 96. D: ἐπειδὴν ... ἐκ τῶν σιτιῶν ταῖς μὲν σαρκὶ σάρκες προσγένωνται *cet.* Pol. II. 375. E: πρὸς τῷ θυμοειδεῖ ἐτι προσγενέσθαι καὶ φιλόσοφος τὴν φύσιν. Tim. 42. E. Crat. 421. B: τὸ πῦρ ... προσγενόμενον. Ep. VI. 322. D: χρυσοῦ προσγενομένου. Men. 88. C: προσγενομένης ... φρονήσεως ἢ ἀφροσύνης. Pol. IV. 438. E: τοῦ ποιοῦ τινὸς προσγενομένου ἱατρικὴν (καλεῖσθαι). Legg. VIII. 850. A. Theaet. 206. C: μετὰ δόξης ἀληθοῦς λόγον προσγενόμενον.

προσγράφω, adscribo. Ep. III. 316. A: χωρὶς ὧν σὺ προσέγραψας.

προσγυμνάζω, in aliqua re exerceo. Legg. I. 647. C: ἀναισχυντία ξυμβάλλοντις αὐτὸν καὶ προσγυμνάζοντας.

προσδεής, ὁ ἡ, indigens. Tim. 33. D: προσδεὲς ἄλλων.

προσδεῖ, praeterea opus est et simpl. opus est. Phil. 64.

B: εἰ τινος εἰ προσδεῖ τῇ ξυγκράσει ταύτῃ. Conv. 205. A: οὐκέτι προσδεῖ ἐρέσθαι. Pol. VI. 504. C: τοῦτον ... τοῦ παθήματος ἡκιστα προσδεῖ φύλακι πόλεώς τε καὶ νόμων. Legg. V. 737. D: γῆς ... πλείονος οὐδὲν προσδεῖ. Phil. 21. A: ἄρ' οὖν εἰ τι νὸς ἂν σοι προσδεῖν ἡγοίτο —; 23. D: τετάρτου μοι γένους αὐτὸς προσδεῖν φαίνεται. Legg. XI. 918. A: ἔαν δέ τι προσδεῖν δοκῇ. Phil. 23. D: μὴν οὖν σοι καὶ πέμπτον προσδεήσει —; Pol. II. 370. E: προσδεήσει ... εἰ καὶ ἄλλων οὐ *cet.* 373. C.

προσδέομαι, indigeo, opus est mihi; requiro. Crat. 419. D: εὐφροσύνη ... οὐδὲν προσδεῖται τοῦ διότι ῥηθῆναι. Pol. I. 341. D: οὐ προσδεῖται. 342. A: ἔσθ' ὅ τι προσδεῖται τινος ἀρετῆς —; Eryx. 401. E: ὅσων τὸ σῶμα ἐνδεὲς γιγνόμενον προσδεῖται. Phil. 63. C: ἄρ' ἡδονῶν τι προσδεῖσθε ἐν τῇ ξυγκράσει; D. Phaedr. 269. D: παῖσαι (τέχναι) προσδέονται ἀδολεσχίας *cet.* Gorg. 450. D: αἱ ... ἐργον ... ἡ οὐδενὸς προσδέονται *cet.* Pol. III. 416. E. Eryx. 404. A: ἄρ' ἂν τι προσδέοιτο χρυσίου —; Phil. 20. E: δεῖ γὰρ ... μὴδὲν μὴδενὸς ἐτι προσδεῖσθαι. Pol. II. 375. E. Legg. X. 903. B. Euthyd. 280. B. Tim. 34. B: οὐδενὸς ἐτέρου προσ-

δεόμενον. Pol. II. 371. B: συχνῶν καὶ ἄλλων προσδεήσεται cet. Polit. 286. D: οὐτε γὰρ πρὸς τὴν ἡδονὴν μήκους ἀρμόττοτος οὐδὲν προσδεησόμεθα cet. Phil. 20. C: τῶν ... εἰς τὴν διαίρεσιν εἰδὼν ἡδονῆς οὐδὲν ἔτι προσδεησόμεθα. Pol. II. 373. C. Menex. 247. C: οὐ γὰρ τοῦ λυπήσοντος προσδεήσονται. Impers. opus est. Demod. 384. B: ἡ προσδεῖται τοῦ ἀντεροῦντος, εἰ μέλλει τις γνῶσεσθαι πότερον ὀρθῶς λέγει; Alc. II. 138. B: οὐκοῦν δοκεῖ σοι πολλῆς προμηθείας γε προσδεῖσθαι ὅπως μὴ λήσει τις —;

προσδέχομαι, accipio, admitto; suscipio. Tim. 75. A: ἡ ... ὁὕσις οὐδαμῇ προσδέχεται πυκνὸν ὅσοῦν cet. Euthyd. 295. D: μή με σκαιὸν ἡγρησάμενος φοιτητὴν μὴ προσδέχοιτο. Pol. VII. 535. B: ἡ ἂν ... τὸ ... ἀκούσιον ἐνυκίως προσδέχεται. Phaed. 102. D: προσδέχεσθαι τὸ σμικρὸν. Pol. VI. 485. C: τὸ ἐκόντας εἶναι μηδαμῇ προσδέχεσθαι τὸ ψεῦδος. VIII. 561. B: λόγον ... ἀληθῆ οὐ προσδεχόμενος. Tim. 52. A: φθορὰν οὐ προσδεχόμενον. Phil. 15. B: μήτε ὅλεθρον προσδεχομένην. Legg. V. 739. A: τάχα δ' οὐκ ἂν τις προσδέξαιτο αὐτὴν cet. Polit. 285. C: ἕτερον (λόγον) προσδεξάμεθα. Legg. IV. 710. E: προσδέξασθαι. VI. 752. C. Euthyd. 272. C: τάχα με οὐκ ἂν ἐθέλοιεν προσδέξασθαι. Legg. IV. 708. A: μάλιστα μοι φαίνονται τοὺς ἀπὸ Πελοποννήσου προσδέξεσθαι ξυνοίκους. Tim. 89. B: ἄλλως δὲ οὐδαμῶς τῷ νουν ἔχοντι προσδεκτέον. *exspecto, timeo. Legg. X. 906. A: γεωργοῖς περὶ φυτῶν γένεσιν εἰωθυίας ὥρας χαλεπὰς διαγόβων προσδεχομένους.

προσδιαλέγομαι, colloquor; respondentis personam teneo. Theaet. 161. B: παρὰ τοῦ ἐμοὶ προσδιαλεγομένου. Soph. 217. C: τῷ ... εὐνήϊος προσδιαλεγομένῳ. Prot. 342. E: τὸν προσδιαλεγόμενον. Theaet. 167. E. Soph. 268. B. *alloquor. Legg. X. 887. E: ὡς ὅτι μάλιστα οὐσι θεοῖς ἐνχαῖς προσδιαλεγομένων καὶ ἱκεταῖαις.

προσδιανοῦμαι, praeterea cogito vel statuo. Legg. IX. 857. E: εἰ προσδιανοοῖτό γε ὡς cet. V. 740. B: τὰδε προσδιανογτέον.

προσδιατρίβω, versor cum aliquo, colloquor. Theaet. 168. A: οἱ προσδιατρίβοντές σοι.

προσδιδάσκω, praeterea doceo. Charm. 173. D: σμικρὸν ... με ... ἔτι προσδίδαξον.

προσδίδωμι, adicio. Legg. IV. 720. A: παραμυθίας ... τοῖς νομοθετουμένοις μηδὲ ἐν προσδιδῶ.

προσδόκημα, τό, exspectatio. Phil. 36. B: προσδοκίας τινὲ πόθῳ. 32. B: προσδόκημα.

προσδοκία, ἡ, exspectatio, spes, (in malo) metus. Pol. IX. 584. C: αἱ ... ἐκ προσδοκίας γιγνόμεναι προηγοθήσεις τε καὶ προληψήσεις. Tim. 70. C: ἐν τῇ τῶν δεινῶν προσδοκία. Def. 412. A: ἐπὶ θανάτου προσδοκία. Prot. 358. D: προσδοκίαν τινὰ λέγω κακοῦ τοῦτο. Soph. 264. B: κατὰ τὴν

προσδοκίαν ἢν ἐφοβήθημεν ἄρτι μὴ cet. Phil. 32. C: αὐτῆς τῆς ψυχῆς διὰ προσδοκίαν γιγνώμενον. Conv. 194. A: προσδοκίαν μεγάλην ἔχειν. Lach. 198. B: θέος ... εἶναι προσδοκίαν μέλλοντος κακοῦ. Phil. 36. C: προσδοκία ἀληθεὶς ἢ μὴ.

προσδοκῶ, *existimo, arbitror; suspicor, exspecto, metuo*. Gorg. 521. D: δίστι ταῦτα προσδοκῶ. Pol. II. 376. D. Legg. VII. 810. C: καὶ μάλᾳ ἀπορήσειν αὐτὸν προσδοκῶ. Crat. 438. E: διὰ τίνος ἄλλον ... ἐτι προσδοκᾷς ἂν αὐτὰ μαθεῖν; Pol. VI. 486. C. Soph. 234. C: ἄρ' οὐ προσδοκῶμεν εἶναι τινα ἄλλην τέχνην —; Polit. 262. D: προσδοκῶσιν. 275. A: διὰ ... οὕτω τελῶς τὸν πολιτικὸν ἡμῖν εἰσῆσθαι προσδοκῶν. Phil. 20. B: δεινὸν ... ἐτι προσδοκᾷν οὐδὲν δεῖ τὸν ἐμέ. Legg. VII. 893. E: προσδοκῶντα καὶ τὸν ποιητὴν εὖ λέγειν τὸ cet. I. 646. E: προσδοκῶντες γενήσεσθαι. Theaet. 170. B: σωτήρας σφῶν προσδοκῶντας. Ep. III. 319. C: τὸν ἐκπλοῦτον ὃν προσδοκῶν. Legg. III. 699. B: ταυτὸν ... προσεδόκων καὶ τότε γενήσεσθαι τὸ γε κατὰ γῆν. Apol. 17. C: μηδεὶς ὅμιον προσδοκῆσάτω ἄλλως. Legg. IX. 872. D: ἐν ᾗ μηποτέ τις ἂν προσδοκῆσαις χώρα. XII. 966. E: τὸ προσδοκώμενον ὑπὸ τῶν πολλῶν. III. 686. A: ταῦτα ... τὰ μέγала οὕτω προσδοκώμενα. Lach. 198. B.

προσδοξάζω, *praeterea iudico s. animo complector*. Theaet. 209. D: εἰ ... προσδοξάζσαι λέγει ἢ διαφέρει τι τῶν ἄλλων.

προσειδέναι, *praeterea scire*. Apol. 20. A: καὶ χάριν προσειδέναι.

προσεικάζω, *simile aliquid efficio*. Tim. 40. A: τῷ ... παντὶ προσεικάζων εὐκνυλον ἐποιεῖ. * *comparo*. Pol. V. 473. C: ὃ τῷ μεγίστῳ προσηκάζομεν (v. παρεικάζομεν) κύματι. Tim. 79. D: ὃ ... προσηκάζομεν (v. προσεικάζομεν) τῷ τοῦ κύριου πλέγματι. 50. D: προσεικάσαι πρέπει τὸ ... δεχόμενον μητρί.

πρόσειμι, *adsum; insum, adiunctus sum; etiam de eo quod in aliquem cadit*. Phaedr. 227. D: ὅσα ἄλλα ἐμοὶ τε πρόσσεσι καὶ τοῖς πολλοῖς ἡμῶν. 247. D: οὐχ ἢ γένεσις πρόσσεστιν. Theaet. 150. A: οὐ γὰρ πρόσσεσι γυναιξὶν ἐνίοτε μὲν εἰδωλα τίκτειν cet. Parm. 144. D: ἐκάστῳ τῷ τῆς οὐσίας μέρει πρόσσεσι τὸ ἐν. Pol. I. 339. A. Parm. 149. E: ὁποτέρῳ ... τῷ εἶδει μέγεθος προσείη. Epin. 977. D. Crat. 432. D: ἐάν τι ἀπ᾽ ἡ προσῇ. Pol. IV. 437. D: ἐάν ... τις θεριμότης τῷ δίφῳ προσῇ. I. 347. B: δεῖ ... αὐτοῖς ἀνάγκην προσεῖναι. VI. 509. B: τὴν οὐσίαν ὑπ' ἐκείνου αὐτοῖς προσεῖναι. Charm. 154. D: εἰ ἐτι αὐτῷ ἐν δὴ μόνον τυγχάνει προσὸν σμικρὸν τι. Crat. 394. B: οὐκ ἐκπληττεται ὑπὸ τῶν προσόντων. Theaet. 150. B: εἰ γὰρ προσῇ (si hoc in eas caderet). Conv. 189. E: τρίτον (γένος) προσῇ κοινὸν ὃν ἀμφοτέρων τούτων. Hipp. mai. 294. D: εἰ ... τὸ φαίνεσθαι αὐτοῖς προσῇ. Pol. II. 373. A: κλίνειν ... προσέονται.

πρόσειμι, adeo, accedo; occorro. Soph. 265. D: ὅτι ... αὐτὴ πρόσεισιν ἐφ' ἅπερ νῦν ἔλκεσθαι φής. Lys. 206. C: αὐτός σοι πρόσεισι. D. Tim. 42. A: (ὁπότε) τὸ μὲν προσ-
 ῖοι cet. Phaed. 102. E: ὅταν αὐτῷ προσίῃ τὸ ἐναντίον. Lys. 214. B: ὅσα ἂν ἐγγυτέρω προσίῃ. Phaedr. 254. D: οὐκ
 ἐθέλοντας προσίεναι. Pol. X. 620. D: προσιέναι πρὸς τὴν
 Λάχεσιν. Legg. X. 909. C. Charm. 154. A: προσιών. Tim.
 82. B: ἀπιὸν ἢ προσιόν. Phaed. 103. D: προσιόντος τοῦ
 θεομοῦ. Apol. 31. B: ἰδίᾳ ἐκάστω προσιόντα. Theaet. 163.
 C: ὅρα ... τὸδε ἄλλο προσιόν. Prot. 323. B: οἱ οἰκίοι προσ-
 ιόντες νουθετοῦσιν ὡς μαινόμενον. Euthyd. 275. C. Phaedr.
 260. E: ὥσπερ ... ἀκούειν δοκῶ τινῶν προσιόντων. Gorg.
 498. B. Theaet. 144. C. Phaed. 116. D: παρὰ πάντα μοι
 τὸν χρόνον προσήει. Tim. 33. C: οὐδὲ προσήειν (sic Par. A.
 Vulgo προσήει) αὐτῷ ποθὲν οὐδέν. Critia 114. D. Prot.
 316. B: προσήειμεν πρὸς τὸν Πρωταγόραν. Theaet. 179. C:
 προσιτόν οὖν ἐγγυτέρω.

προσειπεῖν, appellare, h. e. alloqui, et nuncupare, di-
 cere. Soph. 250. B: οὕτως εἶναι προσείπας ἀμφοτέρω. Alc.
 I. 115. E. Legg. VII. 792. D: ὃ νῦν δὴ προσείπον. Alc. I.
 103. A: (ὅτι) ἐγὼ ... τοσούτων ἐτῶν οὐδὲ προσείπον. 116.
 A: προσείπες. Ep. III. 315. B. Pol. VII. 533. D: ἄς ἐπι-
 στήμης ... πολλάκις προσείπομεν διὰ τὸ ἔθος. Tim. 68. A.
 Legg. II. 673. A. XII. 962. A. Theaet. 152. D: οὐδ' ἂν τι
 προσείποις ὀρθῶς οὐδ' ὁποιοιοῦν τι. Crat. 429. E: ἢ προσ-
 εῖποι ἂν οὕτω σὲ μὲν οὐ cet. Phil. 38. A: τὴν δ' ἡδονὴν
 αὐτὴν οὐδεὶς ἂν ποτε προσείποι ψευδῇ. Pol. V. 476. B:
 οὓς μόνους ἂν τις ὀρθῶς προσείποι φιλοσόφους. Tim. 63.
 A. Polit. 260. B: εἰ τὸ μὲν ἐπιτακτικὸν μέρος ... προσεί-
 ποιμεν cet. Legg. II. 667. B. Gorg. 467. B: ἵνα προσείπω
 σε κατὰ σέ (ut tuo te more appellem). Soph. 264. A: πλὴν
 δόξης ἔχεις ὃ τι προσείπης αὐτό. 219. B: ποιητικὴν ...
 προσείπωμεν. 255. A: ὃ τιπερ ἂν κοινῇ προσείπωμεν κί-
 νησιν καὶ στάσιν cet. 258. B: τίς οὖν αὐτὴν προσείπωμεν;
 Polit. 280. A. Theaet. 148. D: τὰς πολλὰς ἐπιστήμης ἐνὶ
 λόγῳ προσειπεῖν. 182. D: ἀρὰ ποτε οἶόν τέ τι προσειπεῖν
 χρώμα —; Soph. 220. C: ἐνὶ λόγῳ προσειπεῖν (nuncupare)
 νῦν χρωμάτων. 268. C. Crat. 429. E: οὐδὲ εἰπεῖν οὐδὲ προσει-
 πεῖν (alloqui). Pol. V. 463. C: προσειπὼν ὡς ἀλλότριον. IX.
 580. E: τὸ ... τρίτον ... ἐνὶ οὐκ ἔσχατον ὀνόματι προσει-
 πεῖν ἰδίῳ αὐτοῦ. Phil. 18. D: προσειπών. Soph. 222. D:
 πιθανουργικὴν τινα μίαν τέχνην προσειπόντες. 226. C:
 τίνα προσειπόντες; 267. A. — Ab alia forma (vid. I. p.
 633 sq.) ducuntur perf. προσείρηκα, fut. προσεῖρῶ cet. Tim.
 31. A: πότερον ... ὀρθῶς ἓνα οὐρανὸν προσείρηκαμεν —;
 63. D. Soph. 224. B: ταῦτόν προσερεῖς ὄνομα. E: ἀεὶ σὺ
 προσερεῖς σοφιστικόν. Pol. V. 461. D: ταῦτα πάντα προσ-
 ερεῖ τὰ μὲν ἀρρένα νείεις cet. Soph. 227. B: τί προσερούμεν

ὄνομα ξυμπάσας δυνάμεις. Parm. 142. D. Legg. X. 895. C: εἰ ζῆν αὐτὸ προσερούμεν. Phaed. 60. A: ὕστυτον δὴ σὲ προσερούσι νῦν οἱ ἐπιτήδαιοι καὶ σὺ τούτους. Pol. V. 463. A: πολίτας ... πάντες οὗτοι ἀλλήλους προσερούσι. Polit. 264. A: ἡμεῖρα προσεῖρηται. Crat. 403. A: τὸ αἰεδὲς προσεῖρησθαι τῷ ὀνόματι τούτῳ. 421. B. Tim. 59. A: τὴν ... ξύνοδον ἐκείνου ἀπελθόντος πεπηγὸς εἶναι γένος προσεῖρήθη. Soph. 229. C: τούτῳ γε οἶμαι μόνῳ τῆς ἀγνοίας ἁμαθίαν τούνομα προσεῖρηται. Tim. 66. B: ὅξυ προσεῖρηται. Polit. 259. B: βασιλικὸς ὀρθῶς προσεῖρησεται. 301. B. Pol. V. 479. B. Phil. 19. D: τὸ προσεῖρησόμενον ὀρθῶς ἄμεινον ἡδονῆς γε ἀγαθὸν εἶναι νοῦν. Legg. VII. 812. B: ἄρ' οὖν οὐ μετὰ τὸν γραμματιστὴν ὁ καθαριστὴς ἡμῖν προσεῖρητός; Pol. IV. 428. C: εὐβουλος ἢ πόλις προσεῖρητά. Soph. 223. B: προσεῖρητόν ... σοφιστικὴ. 224. C: ἄλλω (ὀνόματι) προσεῖρητόν. Pol. IV. 431. D: καὶ ταύτην (τὴν πόλιν) προσεῖρητόν (int. αὐτὴν αὐτῆς). Tim. 50. B: ταύτῃ αὐτὴν αἰεὶ προσεῖρητόν. 67. E: οὕτως οὖν αὐτὰ προσεῖρητόν. 86. B: πᾶν ... νόσον προσεῖρητόν. Legg. III. 689. D: τοὺς δὲ τούναντιον ἔχοντας τούτους ὡς σοφούς τε προσεῖρητόν cet.

προσεῖω, *quatio*, *ostento aliquid ita ut subinde quatiam*. Phaedr. 230. D: ὥσπερ ... οἱ τὰ πεινῶντα θρέμματα θαλάζιον ἢ τινα καρπὸν προσείοντες (v. προσείοντες) ἄγονσι.

προσεκτίνω, *praeterea solvo*. Legg. XI. 933. E: δίκην ... προσεκτισάτω.

προσελκνομαι, *attraho; assumo*. Pol. IV. 439. B: ὅτι αὐτοῦ ἅμα αἱ χεῖρες τὸ τόξον ἀπωθούνται τε καὶ προσέλκονται. Crat. 407. C: τὸ ἦτα προσελκυσάμενος.

προσεμβάλλω, *una iniicio*. Crat. 439. C: ἡμᾶς ἐφελκόμενοι προσεμβάλλουσι.

προσεξίς, ἢ, *attentio*. Def. 413. D. Pol. III. 407. B: ἐμπόδιον τῇ προσέξει τοῦ νοῦ.

προσεοικέναι, *simile esse, similitudinem habere*. Prot. 331. D: προσεοικέ τι δικαιοσύνη σοιότητι. Theaet. 143. E: προσεοικε δὲ σοὶ τὴν τε σιμότητα cet. Soph. 224. E. Crat. 420. C: οἷσιν ... τῆς ψυχῆς ἐπὶ τὸ πρᾶγμα.. δηλοῦση προσεοικεν. Pol. IV. 430. E. Tim. 19. B. Legg. IV. 704. C. Phaed. 74. E: ὃ φησὶν αὐτὸ προσεοικέναι. Phil. 38. E. Legg. IV. 712. D. Polit. 261. D: ἱπποφορβῶ ... μᾶλλον προσεοικότα.

προσεπιδίδωμι, *insuper do vel affero*. Soph. 222. E: ὅτι τοῖς θηρευθεῖσι δῶρα προσεπιδιδόασιν.

προσεπιλαμβάνομαι, *apprehendo*. Tim. 65. D: πέρα ... τοῦ μετρίου τούτο δρῶντα καὶ προσεπιλαμβανόμενα cet.

προσεπιμελοῦμαι, *praeterea curo*. Legg. VI. 755. B: ὧντινων αὐτοὺς δεῖ πρὸς τοῖς νῦν εἰρημένοις προσεπιμελεῖσθαι.

προσεπίσταμαι, *praeterea scio*. Phaedr. 268. B: εἰ προσεπίσταται καὶ οὐσιντας δεῖ καὶ ὅποτε ἕκαστα τούτων

ποιεῖν. Charm. 170. B: ἐὰν μὴ προσεπίσθηται τις τὸ ὕμεινον καὶ τὸ δίκαιον cet.

προσερῥέσθαι, *praeterea interrogare et simpl. interrogare*. Prot. 311. E: εἰ οὖν καὶ τοῦτό τις σε προσέροιτο. Demod. 382. C: εἴ τις προσέροιτο ὑμῶς. Tim. 50. A: προσερομένον (τινός).

προσερρω, *accedo*. Locr. 97. C: ποθέρπων.

προσερχομαι, *accedo; advento; congregior*. Conv. 195. B: θᾶπτον γούν τοῦ δέοντος ἡμῖν προσέρχεται. Pol. I. 327. B: οὗτος ... ὅπισθεν προσέρχεται. Ep. IX. 358. B: οἱ οὐκ ἀπὸ τοῦ βελτίστου πρὸς τὰ κοινὰ προσέρχονται. Alc. I. 103. B: οὕτω προσελήλυθα. Eryx. 392. A: προσηλθέτην ἡμῖν cet. Ep. VII. 348. E. Lys. 207. B: προσήλθον δὴ καὶ οἱ ἄλλοι. Men. 82. B: δεῦρο πρόσελθε. Charm. 156. B: ἐπειδὴν τις αὐτοῖς προσέλθῃ. Phaedr. 254. D: προσελθεῖν τοῖς παιδικοῖς ἐπὶ τοὺς λόγους. Pol. VI. 493. B: ὅπη ... προσελθεῖν χροί. Alc. I. 131. E. Phaedr. 268. A: προσελθὼν τῷ ἐταίρῳ σου Ἑρξιμῶ. Pol. IV. 420. C. Apol. 20. A: εἵυχον ... προσελθὼν ἀνδρὶ cet. Crit. 44. A: γυνὴ προσελθούσα cet. Pol. X. 614. D: ἐαντοῦ ... προσελθόντος. Phaed. 102. E. Theaet. 169. B: τὸν ... προσελθόντα οὐκ ἀνίης. Crat. 430. E: προσελθόντα ἀνδρὶ τῷ. Polit. 289. D: προσελθόντες ἐγγύθεν. Lys. 223. A.

προσερωτώ, *praeterea rogo*. Theaet. 165. D: εἴ τις σε προσερωτά cet.

προσεταιριζομαι, *obsequor*. Ax. 369. B: ὁ ... τούτῳ προσεταιριζόμενος.

προσέτι, *praeterea*. Phil. 30. B. Pol. VIII. 568. C. Legg. I. 639. D. al.

προσεύχομαι, *preces adhibeo, precor*. Critia 106. A: τῷ ... θεῷ γεγονότι προσεύχομαι ... σωτηρίαν ἡμῖν ... αὐτῶν διδόναι. Euthyd. 288. C. Ib. προσευχόμεθα αὐτοῖν ἐκφανῆναι. Eryx. 398. E: προσευχόμενος. Conv. 220. D: προσευξάμενος τῷ ἡλίῳ. Critia 106. B: προσευξάμενοι. Pol. I. 327. A: προσευξόμενος ... τῇ θεῷ. Alc. II. 132. A.

προσέχω, *praeterea habeo*. Pol. VII. 521. D: δεῖ ... καὶ τοῦτο προσέχειν τὸ μάθημα cet. Cum v. νοῦν et abs. est Lat. *animum advertere et abs. advertere, attendere; etiam intentum esse, observare, cogitare de aliqua re*. Alc. I. 122. D: εἰ ... τι καὶ πλούτῳ προσέχεις. Crit. 47. B: πότερον παντὸς ἀνδρὸς ἐπαῖνω ... τὸν νοῦν προσέχει —; Polit. 259. D: πρόσεχε ... τὸν νοῦν. Phil. 31. D. Ep. III. 319. A: πρόσεχε. Conv. 217. B: προσέχετε τὸν νοῦν. Legg. VI. 783. E: προσεχέτω ... τὸν νοῦν. I. 628. D: μηδὲ προσέχοι τὸν νοῦν. Soph. 262. E: προσέχωμεν τὸν νοῦν ἡμῖν αὐτοῖς. Legg. VI. 783. E: ἡνῖκα ... ἂν προσέχωσιν αὐτοῖς τε καὶ τῇ πράξει τὸν νοῦν. Phaedr. 272. E: ᾧ δεῖν προσέχειν τὸν μέλλοντα τέχνη ἐρεῖν. Gorg. 508. A: σὺ ... μοι δοκεῖς οὐ

προσέχειν τὸν νοῦν τούτοις. Conv. 210. D. Legg. I. 628. B: τοῖς ἔξωθεν πολεμίοις προσέχειν τὸν νοῦν. Theaet. 165. A: μὴ προσέχων (sic Cl. c. al. Vulg. προσχών) τοῖς δῆμασι τὸν νοῦν. Phil. 32. E. Conv. 187. A: καὶ σμικρὸν προσέχοντι τὸν νοῦν. 174. D: ἑαυτῷ πως προσέχοντα τὸν νοῦν (*secum aliquid meditantem*). Id. Pol. VIII. 549. D. III. 406. D: νοσῆματι τὸν νοῦν προσέχοντα. IV. 432. B: προσέχοντας τὸν νοῦν μὴ cet. Prot. 309. B: οὔτε προσείχον τὸν νοῦν. Euthyd. 272. D: ὅτι οὐ προσείχον τὸν νοῦν αὐτοῖν. Pol. V. 459. A: ἄρ' οὖν ... προσέσχκάς τι τοῖς τούτων γάμοις —; Men. 97. B. Pol. VIII. 554. B: οὐ γὰρ ... παιδεία ὁ τοιοῦτος προσέσχηκεν. Lach. 179. B: εἰ ... μὴ προσέσχηκατε τὸν νοῦν τῷ τοιοῦτῳ. Legg. III. 694. C: οἰκονομία τε οὐδὲν τὸν νοῦν προσεσχηκέναι. Pol. II. 376. A: οὐ πάνν ... προσέσχον τὸν νοῦν. Soph. 222. D: τῇ τῶν ἐρώντων θήρᾳ τὸν νοῦν ... οὕτω προσέσχεις. Demod. 384. E: εἰ σοι μὴ προσέσχε (si te non audivit) κακῶς χρωμένῳ. Theaet. 198. B: τῷ δὴ ἐντεῦθεν ἤδη πρόσσχεις (v. πρόσχεις) τὸν νοῦν. Lys. 219. B: πρόσσχωμεν (v. πρόσχωμεν) τὸν νοῦν μὴ ἔξαπατηθῶμεν. Polit. 306. C: σκοπῶμεν δὴ προσσχόντες (v. προσχόντες) τὸν νοῦν εὖ μάλα. Men. 96. D: προσεκτέον τὸν νοῦν ἡμῖν αὐτοῖς. Demod. 384. E: ὅτι τοῖς κακῶς χρωμένοις οὐ προσεκτέον ἐστίν.

προσζημιῶ, *praeterea mulcto*. Gorg. 516. D: φυγῇ προσεζημιώσαν.

προσῆγορος, ὁ ἥ, *affabilis, coniunctus*. Theaet. 146. A: φίλους τε καὶ προσηγόρους ἀλλήλοις γίνεσθαι. *Congruens verti potest* Pol. VIII. 546. B: πάντα προσῆγορα καὶ ῥητὰ πρὸς ἀλλήλα ἀπέφηναν.

προσσηκόντως, *convenienter*. Legg. II. 659. B: τοῖς τὴν ἡδονὴν μὴ προσσηκόντως μηδὲ ὀρθῶς ἀποδιδούσι θεαταῖς.

προσήκω, *pertineo, convenio, accommodatus sum; etiam impers. προσήκει μοι, pertinet ad me, cadit in me, mihi convenit; absol. (c. accus. et infin.) convenit, decet, par est, oportet; etiam c. genit. rei*. Phaedr. 231. A: ἐν ᾧ μεταγνῶναι προσήκει. 233. A: βελτίονί σοι προσήκει γενέσθαι cet. Gorg. 485. B: ᾧ ἔτι προσήκει διαλέγεσθαι οὕτω. 491. D: τούτους ... προσήκει τῶν πόλεων ἄρχειν. Phaed. 68. C: ἄρ' οὖν ... οὐ καὶ ἡ ... ἀνδρεία τοῖς οὕτω διακειμένοις μάλιστα προσήκει; Ib. ἄρ' οὐ τούτοις μόνοις προσήκει (ἡ σωφροσύνη) —; 88. B: οὐδενὶ προσήκει (*in neminem cadit*) ... μὴ οὐ cet. Parm. 138. D: ᾧ ... μὴτε μέσου μὴτε μερῶν προσήκει. Crat. 429. C: εἰ μὴ τι αὐτῷ Ἑρμοῦ γενέσεως προσήκει. Critia 117. D: σκευῶν ὅσα τριήρεσι προσήκει. Lys. 301. C: τίνα χαλκεύειν προσήκει, οἶσθα; Pol. IV. 443. A: μοιχεῖται ... παντὶ ἄλλῳ μᾶλλον ... προσήκουσι. Parm. 157. B: προσήκοι. 132. B: προσήκη. Gorg. 479. E: τούτῳ προσήκειν ἀθλίῳ εἶναι cet. Phaed. 92. E. Polit. 276. B: πολλοῖς πρότερον αὐτῆς καὶ

μᾶλλον προσήκειν, ἢ τινι τῶν βασιλέων. Pol. II. 362. C. Legg. X. 900. D: τῶν μὲν προσήκειν ἡμῖν cet. Pol. VII. 539. D: ὡς νῦν ὁ τυχὼν καὶ οὐδὲν προσήκων (*haud idoneus*) ἔρχεται ἐπ' αὐτό. Phaedr. 227. C: προσήκουσά γέ σοι ἡ ἀνοή. Phaed. 113. E: ἡ προσήκουσα μοῖρα. Prot. 323. A: ὡς παντὶ προσήκον ταύτης γε μετέχειν τῆς ἀρετῆς. Theaet. 196. E: ὡς προσήκον (*quasi convenial*) αὐτοῖς χρῆσθαι. Crat. 397. B: οὐδὲν προσήκον (*absol.*) ἐνίοις. Pol. VI. 500. B. Tim. 48. B. Crat. 413. A: μακρότερα τοῦ προσήκοντος ἔρω-
 τᾶν. Pol. III. 412. A: ἐπιτεινομένῳ ... μέχοι τοῦ προσ-
 ῆκοντος. Legg. III. 697. C: μᾶλλον τοῦ προσήκοντος. VII. 803. B: εἴ πως διὰ προσήκοντός τινος αὐτὸ πράττοιμεν. Phaed. 108. C: ὥκησε τὸν αὐτῇ ἐκάστη τόπον προσήκοντα. Tim. 42. B: ὁ ... εὖ τὸν προσήκοντα βιούς χρόνον. Phaed. 276. E: λαβὼν ψυχὴν προσήκουσαν. Theaet. 153. E. Critia 110. C: τὴν προσήκουσαν ἀρετὴν ἐκάστῳ γένει. Phaedr. 247. D: ὅση ἂν μέλλῃ τὸ προσήκον δέξασθαι. Soph. 223. A: τὸ προσήκον ὄνομ' ἂν ἡγοῦμαι καλεῖν αὐτόν. Polit. 295. B: προστάττειν τὸ προσήκον. Phil. 36. D: τῶν παρὰ τὸ προσ-
 ῆκον λεγομένων. Pol. I. 332. C: τὸ προσήκον ἐκάστῳ ἀπο-
 διδόναι. Tim. 62. E: τὸ μηδὲν προσήκον ὄνομα λέγειν. Legg. VII. 812. B: τὸ προσήκον νείμιας τῆς ... διδασκαλίας cet. Phil. 36. D: εἰ πρὸς τὰ παρεληλυθότα ... προσήκοντα, τοῦτο σκεπτέον. Legg. VII. 811. D: προσήκοντες (λόγοι) τὰ μάλιστα ἀκούειν νέοις. Ep. VII. 332. D: συνοισιῶν τῶν προσηκουσῶν. Phaed. 70. C: (ὡς) οὐ περὶ προσηκόντων (*de rebus nihil ad me pertinentibus*) τοὺς λόγους ποιοῦμαι. Pol. V. 467. A: θέα τῶν προσηκόντων. VI. 488. D: πάντων τῶν τῇ τέχνῃ προσηκόντων. Legg. VIII. 835. B: ἐν χρόνοις προσ-
 ῆκουσι. XII. 952. C: τιμαῖς ... προσηκούσαις. I. 643. B: ἐν τοῖς τοῦ πράγματος ἐκάστοις προσήκουσιν (*in omnibus ad rem pertinentibus*). VI. 783. C: μᾶλλον τε τοὺς προσήκοντας αὐτοῖς ... νόμους ἂν θείημεν. Epin. 985. D: τιμὰς μὴ δε-
 χομένους τὰς προσηκούσας αὐτοῖς. Gorg. 507. A: τὰ προσ-
 ῆκοντα πράττοι ἂν καὶ περὶ θεοὺς καὶ περὶ ἀνθρώπους. 526. C: τὰ προσήκοντα πάσχει. Soph. 235. D: χρώματα ἀποδιδοὺς τὰ προσήκοντα ἐκάστοις. Pol. VI. 496. A: ὡς ἀληθῶς προσήκοντα ἀκούσαι (*digna quae dicantur*) σοφίσματα. Legg. III. 699. D: εἴ τι πρὸς τὴν νομοθεσίαν προσήκοντα λέγομεν. Gorg. 471. A: ὧ γε προσῆκε ... ἀρχῆς οὐδέν. Tim. 35. B: μοίρας ὅσας προσῆκε διένειμεν. Legg. II. 670. B: ὧ προσῆκεν ... τοῦ δωριστὶ καὶ τοῦ ῥυθμοῦ cet. III. 688. C: οὓς προσῆκεν ἄρχεσθαι. — Part. προσήκων, substantivi fere partes agens, est necessarius, cognatus vel genere proximus (c. ge-
 nit. et dat.). Legg. IX. 871. B: πρὸς ἀνδρῶν τε καὶ γυναι-
 κῶν προσήκων τῷ τελευτήσαντι. 874. A: ὁ προσήκων γένει. XII. 947. C: οἱ προσήκοντες τοῦ τελευτήσαντος. Apol. 34. B: οἱ τούτων προσήκοντες. Legg. IX. 868. B: τῶν προσ-

γκόντων τῷ τελευτήσαντι. C: τοῖς προσήκουσι τοῦ τελευτήσαντος. Phaedr. 231. B: τὰς πρὸς τοὺς προσήκοντας διαφοράς. Conv. 179. C: ὀνόματι μόνον προσήκοντας. Legg. IX. 868. B: τοὺς προσήκοντας τοῦ τελευτήσαντος. XII. 959. B: πάντας τοὺς προσήκοντας. Apol. 33. D: πατέρας καὶ ἀδελφούς καὶ ἄλλους τοὺς προσήκοντας.

προσηλῶ, affigo. Phaed. 83. D: ὅτι ἐκάστη ἡδονὴ καὶ λύπη ὥσπερ ἦλον ἔχουσα προσηλοῖ αὐτήν (τὴν ψυχὴν) πρὸς τὸ σῶμα.

πρόσθεν, praep. ante. Gorg. 467. B: τούτου πρόσθεν. Phil. 62. E: πρόσθεν τῶν ἡδονῶν. Pol. X. 618. A: εἰς τὸ πρόσθεν σφῶν θείναι ἐπὶ τὴν γῆν. Legg. XI. 917. E: πρόσθε τοῦ ἀγορανομίου θέντων cet. Adv. ante, antea; supra. Soph. 242. D: ἀπὸ Ξενοφάνους τε καὶ ἐτι πρόσθεν ἀρξάμενον. 259. C: ὃ καὶ πρόσθεν εἴρηται. Conv. 194. E: οἱ πρόσθεν εἰρηκότες. Pol. V. 464. C: τὰ ... πρόσθεν εἰρημένα. Legg. XII. 969. B: σμικρῶ πρόσθεν. Cum v. ποιῆσθαι. Legg. V. 732. B: μηδεμίαν αἰσχύνην ἐπὶ τῷ τοιοῦτῳ πρόσθεν ποιούμενον. — Cum art. est prior, superior. Phaedr. 241. A: πρᾶντων ταῦτόν τῳ πρόσθεν (priori). Sic ἐν τῳ πρόσθεν βίῳ, λόγῳ, χρόνῳ al., neutr. ἐν τῳ πρόσθεν et ἐν τοῖς πρόσθεν, ante, supra, τὰ πρόσθεν, priora, praeterita, antecedentia (v. c. Phaedr. 238. B: ἥς δ' ἕνεκα πάντα τὰ πρόσθεν εἴρηται. Polit. 272. A: οὐδὲν μεμνημένοι τῶν πρόσθεν. Parm. 146. B: εἶπερ καὶ τὰ πρόσθεν πέπονθεν). — εἰς τὸ πρόσθεν, ulterius. Prot. 339. D: ὀλίγον ... τοῦ ποιήματος εἰς τὸ πρόσθεν προσελθών. 357. D. Soph. 258. C: εἰς τὸ πρόσθεν ἐτι ζητήσαντες. Pol. IV. 437. A: εἰς τὸ πρόσθεν προῖωμεν. Etiam prorsum vel prorsus (Conv. 174. D: προῖναι εἰς τὸ πρόσθεν); ante, vern. vorwärts (Tim. 40. B: τὴν ... εἰς τὸ πρόσθεν, int. κίνησιν. 43. B: εἰς ... τὸ πρόσθεν καὶ ὀπίσθεν ... προΐειν.) et in priore loco (Legg. III. 697. C: ἢ τι τῶν ὑστέρων εἰς τὸ πρόσθεν τιμαῖς τάττουσα). — Pro πρόσθεν pluribus locis libri optimi scribunt πρόσθε (ut Gorg. 504. B. 508. E. Theaet. 164. A. Polit. 286. C. al.); etiam libri edd. Legg. XI. 917. E. Ep. VII. 326. D. Cf. Schneider. ad Plat. Civit. I. p. 125 sq.

πρόσθεσις, ἡ, additio, adiectio. Def. 412. D: πρόσθεσις ... οὐσίας. Phaed. 97. A: διὰ τὴν πρόσθεσιν τοῦ ἑτέρου τῷ ἑτέρῳ. 101. B. C: τὰς ... προσθέσεις.

προσθήκη, ἡ, additio, adiectio. Pol. I. 339. B: σμικρὰ γε ἴσως ... προσθήκη. Legg. III. 696. E: μετὰ τῆς προσθήκης. Lach. 182. C: προσθήσομεν δ' αὐτῷ οὐ σμικρὰν προσθήκην.

πρόσθιος, α, ον, anterior. Tim. 91. E: τὰ τε πρόσθια (Par. A. et Vat. δ ἐμπρόσθια) κῶλα.

προσιέμαι, admitto, accipio; probō; etiam cupio, volo, sustineo. Phaed. 97. B: τούτου (τὸν τρόπον τῆς μεθόδου) ...

οὐδαμῇ προσίεμαι. Legg. X. 908. B: οὔτε τὰς τοιαύτας πράξεις προσίενται πράττειν. Ep. VII. 346. A: οὐδὲν με τοῦ καταμένειν προσιέμενον. Phaedr. 255. A: τὸ χρεῶν ἤγαγεν εἰς τὸ προσίσθαι αὐτὸν εἰς ὀμιλίαν. B: προσιέμενον. Phaed. 98. A. pro ὡς οὐκ ἐθ' ὑποθιγόμενος (αἰτίας ἄλλο εἶδος) scrib. videtur ὡς οὐκ ἐτι προσιγόμενος (v. in Phaed. p. 733).

προσίζω, *assideo, sedeo*. Pol. VIII. 564. D: περὶ τὰ βήματα προσίζον.

προσίστημι, *temp. intrans. et med. adsto*. Lys. 270. B: οὕτω προσεστὼς ἤκροατο. 210. E. 207. B: προσέστη. Euthyd. 274. C: προσέστη ἡμῖν. 304. D: προσστάς (v. προσστάς). Eliam in eo ponitur quod offertur, occurrit vel in mentem venit. Theaet. 173. D: οὐδὲ ὄντα πράττειν προσίσταται αὐτοῖς. Conv. 175. D: ὃ σοι προσέστη ἐν τοῖς προθύροις. *aggreddior. Phil. 41. B: προσιστώμεθα δὴ καθάπερ ἀθληταὶ πρὸς τοῦτον αὐτὸν λόγον.

προσκάθημαι, *obsideo*. Pol. X. 609. C: τῷ προσκαθῆσθαι καὶ ἐνεῖναι. D.

προσκαθίζω, *intrans. et med. assideo*. Apol. 31. A: τὴν ἡμέραν ὅλην πανταχοῦ προσκαθίζον (ubi est fere obsidens et urgens). Eryx. 397. D: προσκαθιζόμενον.

προσκαθορῶ, *conspicio*. Charm. 172. B: ἄτε πρὸς ἐκάστῳ ὥς ἂν μανθάνῃ προσκαθορῶντι τὴν ἐπιστήμην.

προσκαλῶ, *advoco*. Men. 82. A: ἀλλὰ μοι προσκάλεσον τῶν πολλῶν ἀκολούθων... ἐνα. Med. ad testimonium voco. Legg. XI. 936. E: προσκαλεῖσθαι τὸν δεόμενον (testimonio indigentem). Ib. ὁ ... προσκληθεῖς.

προσκατατίθημι, *insuper persolvo*. Theag. 128. A: προσκατατιθέντας ἀργύριον πάνν πολὺ μισθόν.

πρόσκειμαι, *additus sum*. Crat. 393. D: εἰ πρόσκειται τι γράμμα ἢ ἀφήρηται. 394. B. Dicitur etiam in eo quod impositum est alicui ita ut eum premat et urgeat. Phaedr. 240. E: ἀνάγκης αἰεὶ προσκειμένης μεταχειρίζεσθαι. Apol. 30. E: προσκείμενον τῇ πόλει ὑπὸ τοῦ θεοῦ. *intentus, defixus sum. Soph. 254. A: τῇ τοῦ ὄντος αἰεὶ διὰ λογισμῶν προσκείμενος ἰδέα.

προσκέπτομαι, *ante quaero*. Pol. IV. 435. D: τῶν ... προειρημένων τε καὶ προσεκεμμένων (quae supra diximus et quaesivimus) ἀξίως.

προσκηφάλειον, τό, *pulvinar*. Pol. I. 328. C: καθήστο ... ἐπὶ τινος προσκηφαλαίου τε καὶ δίφρου.

πρόσκλησις, ἡ, *vocatio (in ius)*. Legg. VIII. 846. B: προσκλήσεων. IX. 855. D: προσκλήσεις.

προσκοινωνῶ, *partem habeo, particeps sum*. Soph. 252. A: ἔστιαι πότερον αὐτῶν οὐσίας μὴ προσκοινωνοῦν; Legg. VI. 757. D: εἰ μέλλει στάσεων ἐαυτῇ μὴ προσκοινωνήσεν κατὰ τι μέρος.

προσκολλῶ, *agglutino*; *med. adhaeresco*. Legg. V. 728. B: τοῖς δὲ προσκολλάσθαι διώκοντα κατὰ τὰς ξυνουσίας. Phaed. 82. E: διαδεδεμένην ἐν τῷ σώματι καὶ προσκεκολλημένην.

προσक्रούω, *offendo, incido*. Tim. 43. C: ὅτε πνυρὶ προσκρούσεις. Etiam *offendo in aliqua re vel offendor*. Phaed. 90. E: θαυὰ προσκρούων μισεῖ τε πάντας cet.

προσκτηῶμαι, *acquirō*. Legg. III. 695. D: ἀντὶ τὰ στρατευματα μετ' εὐνοίας προσεκτήσατο χώρας cet.

προσκύνησις, ἡ, *adoratio*. Legg. X. 887. E: προσκυνήσεις ἀκούοντές τε καὶ ὁρῶντες.

προσκυνῶ, *adoro, veneror; saluto*. Pol. V. 451. A: προσκυνῶ ... Ἀδράστειαν ... χάριν οὐ μέλλω λέγειν. III. 398. A: προσκυνοῖμεν ἂν αὐτὸν ὡς ἱερὸν καὶ θαυμασιὸν καὶ ἡδύν. V. 469. B: θεραπεύσομεν τε καὶ προσκυνήσομεν αὐτῶν τὰς θήκας.

προσκύνπτω, *caput inclino vel admoveo*. Pol. V. 449. B: ἔλεγεν αὐτα προσκεκυφώς. Euthyd. 275. E: προσκύνψας μοι σμικρὸν πρὸς τὸ οὖς.

προσλαμβάνω, *assumo, adiungo*; etiam *mecum duco*. Ep. VII. 333. D: ἀδελφῶ δύνω προσλαμβάνει Ἀθήνηθεν. Tim. 82. A: τὸ μὴ προσῆκον ... προσλαμβάνειν. Legg. VII. 813. C. XII. 951. E: τὸν ἀρέσκοντα αὐτῷ προσλαμβάνων. Theaet. 207. C: λόγον ... προσειληγέμεναι τῇ ἀληθείᾳ δόξη. 209. A: ἐὰν ... προσλάβω τὸν σὸν λόγον. 208. E: ὅς ... ἂν μετ' ὁρθῆς δόξης ... τὴν διαφορὰν τῶν ἄλλων προσλάβῃ. Lach. 196. D. Theaet. 209. D: τὸ ... προσλαβεῖν λόγον τῇ ὁρθῇ δόξει. E. Phaedr. 269. D: προσλαβὼν ἐπιστήμην τε καὶ μελετήν. Legg. IV. 716. B. X. 897. B: νῦν ... προσλαβοῦσα. Crat. 412. E: τὴν τοῦ κάππα δύναμιν προσλαβόν. Legg. V. 741. D. Phaedr. 272. A: προσλαβόντι καιροὺς τοῦ ποτε λεκτέον cet. Theaet. 202. C: προσλαβόντα λόγον. 207. C. Med. Pol. VIII. 556. E: ὥσπερ σῶμα νοσῶδες μικρὰς ῥοπῆς ἐξωθεν δεῖται προσλαβέσθαι πρὸς τὸ κάμνειν. Men. 83. E: τὸ ἡμῖν ταύτης προσληψόμεθα. **orem fero*. Legg. X. 697. D: διὸ ... καὶ ἐμὲ τῆς ἀποκρίσεως ὑμῖν δίκαιον τὰ νῦν προσλαμβάνειν.

προσλάμπω, *affulgeo*. Pol. X. 617. A: τὸ χρῶμα ἀπὸ τοῦ ἐβδόμου ἔχειν προσλάμποντος.

πρόσληψις, ἡ, *assumptio*. Theaet. 210. A: λόγον ... πρόσληψις τοῦτ' ἂν εἴη κατ' ἐκείνον.

προσμάχομαι, *pugno cum aliquo*. Legg. I. 647. C: τῇ ... διαίτῃ τῇ ἐν αὐτῷ προσμαχόμενον. VIII. 830. A: οὐδενὶ ... προσμαχομενοι.

προσμηχανῶμαι, *comparo*. Pol. V. 467. C: προσμηχανᾶσθαι δ' αὐτοῖς ἀσφάλειαν.

προσμίγνυμι, *intrans. contingo*. Legg. IX. 878. B: ἔστι δὲ οὐ πάντων ... τῶν ὄντων ὅρος ὅρῳ προσμιγνύς. **accedo*

appropriquo. Polit. 290. C: ἔτι ... *προσμίξωμιεν ἑγγύτερον ἐπὶ τοὺς μὴπω βεβασανισμένους*. Legg. VI. 783. B: *προσμίξαντες αὐτοῖς ἑγγύθεν*. **adhaerescō*. Legg. X. 904. D: ἀρετῇ θείᾳ *προσμίξασα*.

προσνέμω, *attribuo*. Legg. VIII. 828. C: τοῖς ... *γυνικαῖοις (ἀγῶνας) κατὰ τὸ πρέπον προσνέμοντας τοῖς τε θεοῖς* cet.

πρόσδοδος, ἡ, *aditus* (ad deorum templa, altaria cet.). Legg. VII. 796. C: *πᾶσι θεοῖς προσόδους τε καὶ πομπὰς ποιουμένους*. **reditus*. Legg. XII. 955. E: *τῆς γενομένης ἐπὶ ἐνιαυτὸν ἐκάστοτε προσόδου*. Pol. IX. 573. D: *ἐάν τινες ὦσι πρόσδοι*. **lucrum*. Legg. VIII. 846. E: *διὰ τὸ τὴν πρόσδοτον ἐκείθεν αὐτῷ πλείω γίγνεσθαι τῆς αὐτοῦ τέχνης*.

προσοικοδομῶ, *adstruo*. Tim. 69. C: ἄλλο τε εἶδος ἐν αὐτῷ *ψυχῆς προσωκοδόμουν τὸ θνητόν*.

πρόσοικος, ὁ ἡ, *vicinus*. Legg. IV. 705. A: *πρός-οικος* ... θάλαττα χώρα τὸ μὲν παρ' ἐκάστην ἡμέραν ἡδύ cet.

προσοικῶ, *accolo*. Tim. 22. D: *τῶν ποταμοῖς καὶ θαλάττῃ προσοικούντων*.

προσομιλητικός, ἡ, ὁν, *ad sermocinandum aptus*, fem. *sermocinandi ars*. Soph. 222. C: *τὴν ... προσομιλητικὴν*.

προσομιλῶ, *utor aliquo* (germ. mit einem vel mit etwas umgehen), *sermocinor* vel *colloquor*; etiam *tracto*, *ago cum aliquo*. Pol. X. 603. B: *πόρῳ δ' αὖ φρονήσεως ὄντι τῷ ἐν ἡμῖν προσομιλεῖ*. C. Gorg. 502. A: *ἡ καὶ οὗτοι ... ὥσπερ παισὶ προσομιλοῦσι τοῖς δήμοις* —; 463. A: *φύσει δεινῆς προσομιλεῖν τοῖς ἀνθρώποις*. Legg. IV. 716. D: *προσομιλεῖν ... τοῖς θεοῖς*. Alc. I. 130. D: *ἐμὲ καὶ σὲ προσομιλεῖν ἀλλήλοις*. Phaedr. 250. E: *ὑβρεῖ προσομιλῶν*. Soph. 222. E: *τὸ ... προσομιλοῦν διὰ χάριτος*. Tim. 88. C: *γυμναστικῇ προσομιλοῦντα (tractantem)*. Pol. VI. 494. A: *ὅσοι προσομιλοῦντες ὅλῳ ἀρέσκων αὐτῷ ἐπιθυμοῦσι*. Theag. 126. C: *καὶ Ἑλληνίσιν προσομιλοῦντας πόλεσι καὶ βαρβάροις*. Demod. 384. D: *εἰ προσωμίλησας αὐτῷ ὡς προσήκει*.

προσόμοιος, ὁ ἡ, *assimilis*. Soph. 267. A: *ὅταν ... τὸ σὸν σχῆμά τις τῷ ἑαυτοῦ χρώμενος σώματι προσόμοιον ... ποιῇ*. Pol. IX. 578. D: *οὗτοι γὰρ τοῦτό γε προσόμοιον ἔχουσι τοῖς τυράννοις, τὸ πολλῶν ἄρχειν*. Polit. 310. C: *τῷ τοὺς ... προσομοίους αὐτοῖς ἀσπάξασθαι*.

προσομοίως, *similiter*. Legg. VII. 811. C: *ἐδοξαν ... μοι παντάπασιν ποιῆσαι τινὲ προσομοίως εἰρησθαι*.

προσομολογῶ, *praeterea concedo* et *simpl. concedo, confiteor*. Soph. 248. D: *εἰ προσομολογοῦσι τὴν ... ψυχὴν γινώσκων* cet. Men. 75. D: *δι' ἐκείνων ὧν ἂν προσομολογῇ εἰδέναι ὁ ἐρωτώμενος (ἐρόμενος?)*. De lucri cup. 227. D: *ὅτι καὶ τότε αὐτῷ προσωμολογήσαμεν*. Gorg. 461. B: *οἷ ... ἥσχύνθη σοι μὴ προσομολογήσαι* cet.

προσορῶ, *adspicio*. Phaedr. 250. E: *προσορῶν*. 251. A.

προσπαίζω, *ludo, ludum facio*; etiam *toror* (τινί, cum aliquo). Euthyd. 278. B: διὸ καὶ γίγμι ἐγώ· σοι τούτους προσπαίξειν. Ib. προσπαίξειν ... τοῖς ἀνθρώποις. Phaedr. 262. D: προσπαίξον ἐν λόγοις. Riv. 135. A. Legg. II. 653. E: οἶον ὀργούμενα μεθ' ἡδονῆς καὶ προσπαίζοντα. VII. 804. B: οἷσισί τε καὶ ὁπότε ἕκαστα ἑκάστοις προσπαίζοντες (*ludos quosque facientes*) cet. VI. 777. E: μὴ προσπαίζοντας ... οἰκείταις. X. 885. C. Euthyd. 283. B: διὰ ταῦτα προσπαίσατῃν τε καὶ οὐκ ἐσπουδασάτῃν. Ut Lat. *ludere*, est etiam idem fere quod *irridere* (c. accus.). Menex. 235. C: ἀεὶ σὺ προσπαίξεις ... τοὺς ῥήτορας. Euthyd. 285. A: προσέπαίξον ... τὸν Κτήσιππον (sic Cl. c. al. pro vulg. τῷ Κτησιππῳ). Ut Lat. *alludere*, est etiam *blandiri, colere* (vern. *huldigen*) vel *celebrare*. Phaedr. 265. C: προσπαίσαμεν μετριῶς τε καὶ εὐφρῆμως τὸν ἑμὸν τε καὶ σὸν δεσπότην Ἑρώτα. Epin. 980. B: θεοὺς προσπαίσαντι.

προσπαλαίω, *luctor cum aliquo*. Theaet. 162. B: τῷ ... νεωτέρῳ ... ὄντι προσπαλαίειν. Alc. I. 107. E: τίσι χρὴ προσπαλαίειν. 108. B. Conv. 217. C: προσπαλάαιε. Theaet. 169. D: ἐν τοῖς λόγοις προσπαλαίσαι.

προσπαράγραφω, *adscribo*. Phaedr. 257. E: ὥστε προσπαράγραφουσι πρὸς τοὺς οἱ ἄν cet.

προσπαρέχομαι, *affero, adiungo*. Pol. IV. 437. E: τὴν τοῦ ψυχροῦ ἐπιθυμίαν προσπαρέχοιτ' ἄν. Legg. VII. 808. C: ἀνδρείαν ἄν τινα προσπαρέχοιτο ταῖς ψυχαῖς cet.

προσπάσχω, *praeterea patior* (etiam in eo quod alicui usu venit, vid. πάσχω). Phaed. 47. A: τόδε προσπάσχειν, ἐννοεῖν cet.

προσπελάζω, *appropriquo*. Conv. 206. D: ὅταν ... καλῶ προσπελάξῃ τὸ κυοῦν.

προσπεριβάλλω, *circumicio, cingo*. Critia 112. B: οἶον μιᾶς οἰκίας κήπον ἐνὶ περιβόλῳ προσπεριβεβλημένοι (προσπεριβεβλημένον?).

προσπερονῶ, *affigo*. Phaed. 83. D: προσπερονῶ.

προσπίπτω, *accido* (ad pedes vel genua alicuius). Ep. VII. 349. A: προσπεσὼν δ' αὐτῷ ὁ Θεοδότης ... ἰκέτευε cet. **accido, incido* (etiam *reperio vel nanciscor*); *accedo*; *ingruo, incesso*. Tim. 83. A: παντὶ χαλεπὸν προσπίπτει τοῦ σώματος. Legg. I. 632. A. 637. A: μεγίσταις προσπίπτουσιν ἡδοναῖς cet. Tim. 65. E: ὁπόσοις ἄν προσπίπτῃ. Legg. IX. 854. B: ὅταν σοι προσπίπτῃ τι τῶν τοιούτων δογμάτων. Menex. 242. A: ὃ ... φιλεῖ ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῖς εὖ πράττουσι προσπίπτειν. Pol. VII. 523. C: εἴτ' ἐγγύθεν προσπίπτουσα εἴτε πόρρωθεν. Tim. 45. C: τὸ προσπίπτειν ἐνδοθεν. Phil. 21. C: τῆς ... ἐν τῷ παραχοῆμα ἡδονῆς προσπιπτούσης μνήμην. Pol. VIII. 561. C: χαριζόμενος τῇ προσπιπτούσῃ ἐπιθυμίᾳ. Legg. X. 906. B: πρὸς τὰς τῶν φυλάκων ψυχὰς ... προσπίπτουσαι. Tim. 33. A: προσπίπτοντα ἀκαίρως. Legg. VI.

758. D: τῶν ... ἐξαίγνης προσπιπτούσων (διαλύσεων) τῇ πόλει. Tim. 43. B: τὰ τῶν προσπιπτόντων παθήματα. Soph. 234. D: τοῖς ... οὗτοι προσπίπτοντας ἐγγύθεν. Pol. VI. 515. A: τὰς σκιὰς τὰς ὑπὸ τοῦ πυρὸς εἰς τὸ καταντικρὺ αὐτῶν τοῦ σπηλαίου προσπιπτούσας. Legg. VII. 791. C: τὸ νικᾶν τὰ προσπίπτονθ' ἡμῖν δαίματά τε καὶ φόβους. Crat. 396. C: ἡ (σοφία) ἐμοὶ ἐξαίγνης νῦν οὕτως προσπέπτωκεν. Pol. VII. 535. C: ἡ ἀτιμία φιλοσοφία διὰ ταῦτα προσπέπτωκεν. Crat. 396. D: προσπεπιτωκέναι. Phaed. 66. C: ἂν τινες νόσοι προσπέσωιν. Legg. X. 908. C: οἷς δ' ἂν πρὸς τῇ δόξῃ ... ἀκράτειαί τε ἡδονῶν καὶ λυπῶν προσπέσωσι. Phaedr. 270. A: προσπεσὼν ... τοιοῦτῳ ὄντι Ἀναξαγόρα. Legg. V. 747. C: χαλεπὴ τύχη προσπεσοῦσα. Theaet. 154. B: ἄλλῳ τῷ προσπεσόν. 157. A. Legg. IX. 873. E: ὅσα τινὸς προσπεσόντος ... κτείνῃ τινά. C: ἀφύκτῳ προσπεσοῦσῃ τύχῃ ἀναγκασθεῖς. Tim. 44. A: αἰσθήσεις ... προσπεσοῦσαι.

προσποθῶ, *praeterea desidero vel scire cupio*. Charm. 174. A: τόδε δὴ εἶμι προσποθῶ τίς cet.

προσποιήσις, ἡ, in eo ponitur qui sibi aliquid arrogat. Lach. 184. B: ἐπιφθονος γὰρ ἡ προσποιήσις τῆς τοιαύτης ἐπιστήμης.

προσποιητικός, ἡ, ὅν, *sibi arrogans*. Def. 416: ἔξις προσποιητικῇ ἀγαθοῦ ἢ ἀγαθῶν τῶν μὴ ὑπαρχόντων.

προσποιήτος, η, ον, *simulatus, fictus*. Lys. 222. A: τῷ γνησίῳ ἐρασιτῇ καὶ μὴ προσποιήτῳ.

προσποιήτως, *simulate*. Theaet. 174. D: οὐ προσποιήτως, ἀλλὰ τῷ ὄντι γελῶν.

προσποιοῦμαι, *mihī arrogo; profiteor*. Alc. I. 108. E: οὐ προσποιεῖ ... ἱατρὸς εἶναι. Polit. 267. E: εἴ τις ... κοινῇ τῆς ἀγέλης ξύντροφος εἶναι φησὶ καὶ προσποιεῖται. Ep. VII. 322. A: Πλάτων ... προσποιεῖται ... τὰ δημοκρατία ξυμφέροντα εἰδέναι. Gorg. 519. C: ὅσοι τε πολιτικοὶ προσποιούνται εἶναι καὶ ὅσοι σοφισταί. Theaet. 179. E: ὅσοι προσποιούνται ἔμπειροι εἶναι. Polit. 292. D. Men. 90. E: οὐ μῆτε προσποιούνται διδάσκαλοι εἶναι cet. Lach. 184. B: εἴτε μὴ ὄν φασὶ καὶ προσποιούνται αὐτὸ εἶναι μάθημα. Polit. 301. B: (ὅταν) προσποιῇται ... ὥσπερ ὁ ἐπιστήμων. Legg. XII. 952. C: προσποιούμενος εἶναι σοφός. Prot. 323. B: ἡ μαίνεσθαι τὸν μὴ προσποιούμενον δικαιοσύνην. Charm. 170. E. Phaedr. 273. A: οἱ περὶ τοὺς λόγους τεχνικοὶ προσποιούμενοι εἶναι. Pol. III. 405. A: τοὺς ἐν ἐλευθέρῳ σχήματι προσποιουμένους τεθράφθαι. Riv. 132. D: ὅτι οὐδ' αὐτὸς προσποιεῖτο περὶ λόγων ἔμπειρος εἶναι. Polit. 281. C: προσποιήσασθαι. **simulo, fingo*. Gorg. 464. C: προσποιεῖται εἶναι τοῦτο ὅπερ ὑπέδν. D: προσποιεῖται τὰ βέλτιστα σιτία τῷ σώματι εἰδέναι. Pol. VIII. 566. E. Epin. 991. C: προσποιούνται. Apol. 26. E: (ἐὰν) προσποιῇται ἑαυτοῦ εἶναι. Soph. 239. E: προσποιούμενος οὔτε κάτοπτρα οὔτε ὕδατα γινώ-

σκειν. Crat. 384. A. Apol. 24. C. Phaedr. 254. D: ἀμνη-
μοειν προσποιουμένω. Apol. 23. D: προσποιούμενοι μὲν
εἰδέναι, εἰδότες δὲ οὐδέν. Pol. I. 338. A: προσποιεῖτο ...
φιλονεικεῖν πρὸς τὸ cet. Ep. VII. 329. D. Pol. IX. 577. B:
βούλει ... προσποιησάμεθα ἡμεῖς εἶναι τῶν δυνατῶν ἂν
κοῖναι —; Charm. 155. B: προσποιήσασθαι πρὸς αὐτὸν ἐπί-
στασθαι τι κεφαλῆς γάρμακον. Pol. IV. 421. A: προσποι-
ησάμενοι εἶναι, μὴ ὄντες (νευροῤῥάφοι).

προσπολεμῶ, *pugno adversus aliquem*. Pol. I. 332. E:
ἐν τῷ προσπολεμῆν (codd. aliquot προσπολεμῆν). Menex. 243.
A: οἱ ἐχθροὶ καὶ προσπολεμήσαντες.

προσπταίω, *offendo*. Pol. X. 604. C: ἀλλὰ μὴ προσ-
πταίσαντας, καθάπερ παῖδας ... ἐν τῷ βοᾶν διατρέβειν.

πρόσρημα, τό, *appellatio, salutio*. Charm. 164. E:
ὡς τούτου ... οὐκ ὀρθοῦ ὄντος τοῦ προσρήματος. **nomen*.
Phaedr. 238. B: δῆλον οὐ τεύξεται προσρήματος. Polit. 275.
B. 276. B: τούτου τοῦ θρεπτικοῦ προσρήματος. Tim. 60. B:
μέλι τὸ κατὰ πάντων μάλιστα πρόσρημα ἔσχε. Legg. XII.
960. C: τὰ τῶν Μοιρῶν προσρήματα.

πρόσρησις, ἡ, *appellatio, salutio*. Charm. 164. D: ὡς
δὴ πρόσρησις οὐσα τοῦ θεοῦ τῶν εἰσιόντων ἀντὶ τοῦ χαιρε.
Ep. III. 315. B: τῆς βελτίστης πρόσρήσεως. C. Legg. VI.
777. E: τὴν ... οἰκέτου πρόσρησιν. Charm. 165. A: οὐ τῶν
εἰσιόντων ἐνεκεν (an delend.?) ὑπὸ τοῦ θεοῦ πρόσρησιν. **ap-
pellatio, nomen*. Polit. 258. A: καὶ ἡ πρόσρησις παρέχεται
τινα οἰκειότητα. Crat. 423. D: ὅσα ἡξίωται ταύτης τῆς
πρόσρήσεως τοῦ εἶναι. Polit. 306. E: μιᾷ χρώμενοι πρόσρή-
σει τῇ τῆς ἀνδρείας. Soph. 239. A: κατὰ ταύτην ... τὴν
πρόσρησιν.

πρόσταγμα, τό, *mandatum*. Polit. 265. B: χαλεπὸν ἂν
ᾤην ἡμῖν τὸ πρόσταγμα. Pol. IV. 423. C: οὐκοῦν καὶ τοῦτο
αὐτὸ ἄλλο πρόσταγμα τοῖς φύλαξι προστάξομεν cet. Legg. VI.
755. B: τὰ ... περὶ τῶν νομοφυλάκων ταῦτα εἰρήσθω προς-
τάγματα τρία. X. 891. A. XI. 926. A: ὡς τὰ τοῦ νομο-
θετοῦντος εἰκότως ἐνίοτε οὐ δύνανται προστάγματα τελεῖν.

πρόσταξις, ἡ, *praescriptum*. Legg. II. 673. C: πρόσ-
ταξις διαπεράνασθαι τὰ περὶ γυμναστικῆς. I. 631. D: τὰς
ἄλλας προστάξεις τοῖς πολίταις ... εἶναι διακελευστέον. VI.
761. E: προστάξεις ... προστάττοντες ἀνίσους.

πρόστασις, ἡ, *apparatus, pompa*. Pol. IX. 577. A: ὅς
... μὴ καθάπερ παῖς ἐξῶθεν ὁρῶν ἐκπλήττεται ὑπὸ τῆς τῶν
τυραννικῶν προστάσεως.

προστιάτης, ὁ, *praefectus; curator*. Gorg. 519. B:
προστιάτης ... πόλεως. Pol. VIII. 565. D. 573. B: οὗτος ὁ
προστιάτης τῆς νυχτὸς. 565. D: μεταβολῆς ἐκ προστάτου
ἐπὶ τύραννον. 566. D: τύραννος ἀντὶ προστάτου ἀποτετε-
λεσμένος. Phaedr. 241. A: μεταβαλὼν ἄλλον ἀρχοντα ἐν
αὐτῷ καὶ προστιάτην. Pol. IX. 572. E. Legg. VI. 766. B:

τοῦτον ... αὐτοῖς καθιστάντα προστάτην καὶ ἐπιμελητήν. Pol. X. 607. D: τοῖς προστάταις αὐτῆς. Polit. 303. C: εἰδῶλων μεγίστων προστάτας ὄντας.

προστατικός, ἡ, ὄν, *ad praefecturam pertinens*. Pol. VIII. 565. D: ἐκ προστατικής ὀρίξης ... ἐκβλαστάνει.

προστιάτω, *iniungo, mando; praescribo, iubeo, posco; impono, praeficio*. Polit. 263. A: οὐ φαῦλον προσιάττεις. Parm. 136. D: πολὺ ἔργον ... προσιάττεις ὡς τηλικῶδε. Pol. VII. 530. C. Phaed. 80. A: τῷ μὲν δουλεύειν καὶ ἄρχεσθαι ἡ γῆνις προσιάττει cet. Pol. VIII. 567. D: ἡ (ἀνάγκη) προστάττει αὐτῷ ἡ ... οἰκεῖν cet. Legg. III. 702. C. Pol. IV. 423. D: ταῦτα πολλὰ καὶ μεγάλα αὐτοῖς προσιάττομεν. Legg. III. 684. B: τοῦτο ... οἱ πολλοὶ προσιάττουσι τοῖς νομοθέταις. Ep. XIII. 363. D: πρόστατε τοῖς τε ἄλλοις cet. Legg. X. 910: οἱ δὲ προστατιόντων cet. Ep. III. 315. C: προσιάττοιμι' ἂν cet. Phaed. 61. A: εἰ ἄρα πολλάκις μοι προσιάττοι τὸ ἐνύπνιον ταύτην τὴν δημόδην μουσικὴν ποιεῖν. Legg. IV. 723. C: εἰ ὁμοίως παροιμιάζεσθαι προσιάττομεν. Pol. III. 406. D: ἐὰν δέ τις αὐτῷ μακρὰν δίαιταν προσιάττῃ. Legg. IX. 872. B: ὅποσας ἂν ὁ ἐλὼν προσιάττῃ. Pol. I. 339. D: ἂ δ' ἂν προσιάττωσιν οἱ ἄρχοντες γε. Polit. 260. A: προσιάττειν ... ἐκάστοις τῶν ἐργατῶν τὸ γε πρόσφορον. Pol. III. 407. D. Legg. VI. 784. A: τοῖς ἄρχουσιν ὅποσας ἂν δοκῇ προσιάττειν (*praeficere*). Polit. 308. D: προσιάττουσα καὶ ἐπιστατοῦσα αὐτή. 294. E: τὸ προσήκον ἐκάστῳ προστάττοντες. Pol. I. 339. D: τοὺς ἄρχοντας τοῖς ἀρχομένοις προσιάττοντας ποιεῖν ἅττα. Ep. III. 318. E: πᾶν δρᾶν ὅπῃ σὺ προσέταττες. VII. 349. D: προσέτατε ... μῆναι. Pol. III. 408. A: προσέταττον. Theaet. 149. C: ταῖς δὲ δι' ἡλικίαν αἰτοκοῖς προσέταξε (*ad muneris iniunxit*) Pol. II. 368. D. VI. 491. A: ὅσα προσέταξαμεν νῦν δέ. Prot. 320. D: προσέταξαν Προμηθεὶ cet. Pol. I. 339. E. Legg. I. 627. E: προστάξειεν. V. 745. A: οἷς ἂν ὁ νόμος προστάξῃ. I. 636. A: προστάξαι τι πρὸς ἓν σῶμα ἐν ἐπιτήδειμια. Pol. IV. 433. E: ἄρα τοῖς ἀρχουσιν ... τὰς δικὰς προστάξεις δικάζειν; I. 342. E: προστάξει. V. 455. E: ἡ σὺν ἀνδράσι πάντα προστάξομεν, γυναικὶ δὲ οὐδέν; Legg. VII. 789. A. Pol. III. 392. B: προστάξιν ἄδειν τε καὶ μυθολογεῖν. VII. 530. C. Legg. V. 746. A: ἐτέρων ὧν δῆλος ὁ νομοθέτης προστάξων ἐστὶν cet. Pol. I. 339. E: προσιάττεται ... ποιεῖν. Legg. V. 743. E: τῶν προσταττομένων ... νόμων. Polit. 290. E: ταῖς μεγίσταις ἀρχαῖς τὰ μέγιστα ... θύματα εὖροι τις ἂν προσταττόμενα θύειν. Legg. IX. 873. D: κατὰ τὰ προσταττόμενα. Phaed. 107. D: ὧ ... προσιέτακται τοὺς ἐνθένδε ἐκείσε πορεύσθαι. Conv. 188. C. Pol. I. 353. B: ὥπερ καὶ ἔργον τι προσιέτακται. Apol. 33. C: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ... προσιέτακται ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Phaed. 67. C: ἡ ... ἀποδημία ἡ νῦν ἐμοὶ προσιεταγμένη. Polit. 281. E: τὸ προσιεταγμένον

ἐκάστη τῶν τεχνῶν. Phaed. 108. B: ὑπὸ τοῦ προστεταγμένου δαίμονος. Legg. X. 903. R: τοῦτοις δ' εἰσὶν ἄρχοντες προστεταγμένοι ἐκάστοις. Conv. 183. C: (ἐπειδὴν) τῷ παιδαγωγῷ ταῦτα προστεταγμένα ἦ. Legg. VII. 812. E: προστεταγμένα μαθήματα. Polit. 274. A: καθάπερ τῷ κόσμῳ προσετίετο αυτοκράτορα εἶναι τῆς αὐτοῦ πορείας. Tim. 24. B: οἷς οὐδὲν ἄλλο πλὴν τὰ περὶ τὸν πόλεμον ὑπὸ τοῦ νόμου προσετάχθη μέλειν. Tim. 38. E: τὸ ... προσταχθέν ἔμαθεν. Polit. 272. E: ὅσα ἦν ἐκάστη προσταχθέντα. Legg. V. 738. D: κατὰ χρόνους ... τοὺς προσταχθέντας. Polit. 305. D: τὰ προσταχθέντα δοῦν. Legg. VII. 823. D. Pol. V. 465. A: πρεσβυτέρῳ ... νεωτέρων πάντων ἄρχειν τε καὶ κολάζειν προσετίξεται. Med. Legg. VII. 818. E: χαλεπὸν δὲ αὐτὰ προσταξάμενον τούτῳ τῷ τρόπῳ νομοθετεῖν. Verb. Pol. VII. 527. C: προστακτέον ὅπως cet. Legg. VII. 796. A.

προστατῶ, *praesum, rego*. Gorg. 519. C: ἥς (πόλεως) προστατεῖ. Lach. 197. E: τῶν μεγίστων προστατοῦντι. Pol. VIII. 562. C: ὅταν ... πόλις ... κακῶν οἰνοχῶν προστατούντων τύχη.

προσotέλλω, *adstringo*; unde part. perf. pass. *adstrictus* et sensu qui dicitur *morali modestus*. Gorg. 511. D: αὕτη (ἡ τοῦ νεῖν ἐπιστήμη) ... προσεσταλμένη ἐστὶ καὶ κοσμία.

προστίθῃμι, *arpono, adicio vel adiungo, addo; attribuo*; etiam absol. ponitur (ita ut intelligi possit τί: *addere aliquid eoque rem auctiorem reddere, germ. erweitern, vermehren*). Pol. V. 468. B: καὶ προστίθῃμι γε τῷ νόμῳ. Legg. II. 661. D. Pol. I. 339. B: σὺ δὲ προστίθης (absol.). Men. 78. D. Pol. IV. 420. C: ὅτι οὐ τοῖς καλλίστοις τοῦ ζῶον τὰ κάλλιστα φέρομακα προστίθεμεν. VI. 492. D: ἦν ἔργῳ προστιθέασι λόγῳ. Euthyd. 296. C: προστίθει ... ὃ τι βούλει. Crat. 431. D: ἐὰν σμικρὰ ἐλλείπη ἢ προστιῇ ἐνίοτε. Parm. 154. D: ἐὰν ... προστιθῶμεν τὸν ἴσον χρόνον. Soph. 237. C: πληθὺς ... ἀριθμοῦ προστιθέναι. Pol. VII. 527. A. Soph. 239. B: μήτε οὐσίαν ... προστιθεῖς τῷ μὴ ὄντι. Euth. 3. D: προστιθεῖς ἂν ἡδέως. Phaedr. 231. B: ὃν εἶχον πόνον προστιθέντες. Crat. 418. A: προστιθέντες γράμματα καὶ ἐξαιροῦντες. Pol. I. 349. A: ἃ ἡμεῖς τῷ δικαίῳ προσετίθεμεν. Legg. I. 636. D: τοῦτον τὸν μῦθον προσεθεικέναι κατὰ τοῦ Διός. Apol. 30. E: οἶον δὴ μοι δοκεῖ ὁ θεὸς ἐμὲ τῇ πόλει προσεθεικέναι τοιοῦτόν τινα ὅς cet. Phil. 25. C: πρόσθε ... ξηρότερον καὶ ὑγρότερον αὐτοῖς. Legg. IV. 704. A: προσθεῖη. Alc. II. 141. B. Pol. II. 370. D: εἰ αὐτοῖς βουκόλους ... προσθεῖμεν. Men. 84. D. Alc. II. 143. C: προσθεῖημεν. Legg. V. 742. D: προσθεῖεν δ' ἂν καὶ ὡς cet. Phaed. 95. E: ἵνα ... προσθῇς ἢ ἀφέλῃς. 96. E: ἐπειδὴν ἐνὶ τις προσθῇ ἐν. Crat. 432. A: ἐὰν τι ἀφέλωμεν ἢ προσθῶμεν cet. Phil. 51. E. Phaed. 96. E: προσθεῖναι. Phil. 33. C: ἐὰν μὴ πρὸς τὰ πρωτεῖα δυνώμεθα προσθεῖναι.

Pol. I. 335. A: κελύεις δὴ ἡμᾶς προσθίνειαι τῷ δικαίῳ, ἢ (i. q. πλέον θείναι ἢ) ὡς τὸ πρῶτον ἐλέγομεν —; Polit. 267. A: προσθεις τὴν ἐκτροπὴν cet. Parm. 160. C. Theaet. 147. A: προσθέντες. Legg. IV. 707. D: προσθήσω. Pol. I. 348. E: προσθήσεις. IX. 591. E: προσθήσει καὶ ἀναλώσει τῆς οὐσίας καθ' ὅσον ἂν οἶός τ' ἦ. Polit. 304. D: τοῦτ' αὖ ποία προσθήσομεν ἐπιστήμη; Phil. 33. C. Theaet. 202. A: οἷς προστίθεται. 155. A: ὃ μῆτε προστίθεται (v. προστι-θοῖτο) μῆτε ἀφαιροῖτο. 202. A: οὐσίαν ... αὐτῷ προστίθεσθαι. Parm. 154. B: ἀνίσοις ... ἴσα προστιθέμενα. Phaed. 97. B: προστίθεται ἕτερον ἑτέρῳ. 96. E: ὃ προσετίθη. Tim. 75. C: προσετίθη κεφαλὴ σώματι. Parm. 131. D: ὃ δ' ἂν προστεθῇ τὸ ἀφαιρεθέν. Phaed. 96. E: τὸ προστεθέν. 101. B: ἐν ἐνὸς προστεθέντος. Crat. 393. E: προστεθέντων. Med. Prot. 346. D: ὥστε ... ἐχθρας ἐκουσίους πρὸς ταῖς ἀναγκαίαις προστίθεσθαι. — Abs. (ita ut intelligi possit ψῆφον) assentior, comprobo. Legg. II. 674. A: ἀλλ' ἐτι μᾶλλον ... προσθεῖμην ἂν τῷ Καρχηδονίῳ νόμῳ. — Verb. Conv. 206. A: προσθετίον.

προστιμῶ, aestimo. Legg. VI. 767. E: προστιμᾶν τοὺς κοίναντας τὴν δίκην ἕ τι χρὴ πρὸς τούτῳ παθεῖν αὐτόν cet. XII. 943. B.

προστρέπομαι, converto. Legg. IX. 866. B: τὸ μίαισμα ὡς εἰς αὐτὸν περιεληλυθὸς τοῦ παθόντος προστρέπομένου τὴν πᾶσιν.

προστρέχω, accurro. Pol. IV. 440. A: προσδραμῶν πρὸς τοὺς νεκρούς.

προστιγγάνω, forte incido, obvenio, occurro, offendo; attingo. Polit. 262. B: καὶ μᾶλλον ἰδέαις ἂν τις προστυγγάνοι. Legg. VIII. 844. B: εἰάν ... μηδამῶς ὕδατι προστυγγάνῃ. VII. 808. E: πᾶς ὁ προστυγγάνοντος ... πολλὰς πληγὰς μαστιγούσθω. IX. 882. A: οἱ προστυγγάνοντες. X. 893. E: προστυγγάνοντα ... ἐκάστοτε ἐκάστοις. Soph. 246. B: ἡδὴ γὰρ καὶ ἐγὼ τούτων συγχοῖς προσέτυχον. Ep. VII. 327. B: ὡς αὐδεὶς πῶποτε ὦν ἐγὼ προσέτυχον νέων. Legg. IX. 871. D: ὁ προστυγὼν πρῶτος τῶν οἰκείων τοῦ ἀποθανόντος. X. 900. A: αὐτὸς αὐτόπτης προστυγών. IX. 866. D: ἡ πρώτη προστυγεῦσα ἀρχή. Tim. 61. E: τὸ προστυγόν. Alc. II. 147. B: οὐ τοῦ προστυχόντος (i. q. ἐπιτυχόντος, vid. I. p. 806.) ἀνδρὸς γνωρίσαι. Tim. 34. C: ἡμεῖς πολὺ μετέχοντες τοῦ προστυχόντος. Alc. II. 144. C: οὐδ' ἐκεῖνος τὴν προστυχοῦσαν γυναικα ... διανοεῖτο ἀποκτεῖναι. Critia 109. A: ἡ τοῦ λόγου διέξοδος ... τὸ προστυγόν ἐκασταχοῦ (ubi cuiusque mentio incidet) δηλώσει. Legg. XII. 962. C: εἰ πράξει τὸ προστυγόν ἐκάστοτε (quidquid obvenierit) ἐν ἐκάσταις τῶν πράξεων. Epin. 985. C: ἡ καθ' ὕπνον ἐν ὕναιοπολίᾳ προστυχόντες cet. προστυχῆς, ὁ ἡ, forte occurrens vel incidens; cum v.

γίγνεσθαι *obvenire*; etiam *attingere*, *experiri*, *nosse*. Polit. 264. C: οὐ γὰρ δὴ προστυχῆς γε αὐτὸς οἶδ' ὅτι γέγονας ταῖς ἐν τῷ Νείλῳ τιθασσεύαις τῶν ἰχθύων *cet.* Legg. XII. 954. D: (ἐάν) μὴ προστυχῆς ... ἐν πέντε ἔτεσι γένηταί τις. Epin. 973. B: πολλοὶ ... προστυχῆς τῷ βίῳ γιγνώμενοι. 990. D: οἱ προστυχῆς αὐτῇ (τῇ γεωμετρῳῳ) γεγονότες. 985. C: ἢ καὶ τελευτῇ βίου προστυχῆσι γενομένοις ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ δόξαις παραγενομένοις.

πρόστωνον, τό, *porticus* s. *peristylum*. Prot. 314. E: ἐν τῷ προστώῳ (v. προστόῳ) περιπατοῦντα. 315. C.

προστυπακούω, *praeterea percipio*. Legg. X. 898. D: τόδε δὲ προστυπάκουσον ἐτι.

προστυφαίνω, *atleco*. Tim. 41. D: ἀθανάτῳ θνητὸν προστυφαίνοντες.

προσπάτιω, *ante macto*. De lege 315. C: ἱερεῖα ... προσπάτιοντες πρὸ τῆς ἐκφορᾶς τοῦ νεκροῦ.

προσφερῆς, ὁ ἢ, *similis*. Pol. VI. 494. B: ἐάν τὸ σῶμα φυῇ προσφερῆς τῇ ψυχῇ. Legg. XII. 969. A: τὸ ... κινδύνευμα οὐ σμικρὸν οὐδ' ἑτέροις τισὶ προσφερῆς ἂν εἴη. Pol. X. 616. B: μάλιστα τῇ ἰριδι προσφερῇ (v. προσφερῆς). Legg. X. 905. E: ἀλλ' ἄρα τίσι προσφερῆς τῶν ἀρχόντων; 904. E: ἂ προσῆκον δρᾶν ἐστὶ τοῖς προσφερῆσι τοὺς προσφερῆς. Phil. 51. D: οὐδὲν ταῖς τῶν κινήσεων προσφερῆς (ἡδονᾶς). Tim. 24. D: προσφερεστάτους αὐτῇ ... ἀνδρας.

προσφέρω, *affero*, *offero*, *confero*; *apporto*; *adhibeo*; *adiucio*. Gorg. 465. A: οἱ οὐκ ἔχει λόγον οὐδένα ὧν προσφέρει. 503. E: ἂ προσφέρει πρὸς τὸ ἔργον τὸ αὐτοῦ. Legg. VII. 790. D: οὐχ ἡσυχίαν αὐτοῖς προσφέρουσιν, ἀλλὰ ... κίνησιν. Conv. 187. E: οἷς ἂν προσφέρῃ. Legg. VII. 790. E: ὅταν ... τις προσφέρῃ τοῖς τοιοῦτοις πάθεισι σεισμέν. Phaedr. 268. A: σώματι προσφέρειν. Gorg. 513. E: οὐδὲν ὄφελος ἄλλην εὐεργεσίαν οὐδεμίαν προσφέρειν. Phaedr. 63. D: δεῖν δὲ οὐδὲν τοιοῦτον προσφέρειν τῷ φάρμακῳ. Theaet. 202. A: δεῖν δὲ οὐδὲν προσφέρειν (*adiucere*). Soph. 238. B: μήτε τὸ ἐν πρὸς τὸ μὴ ὄν προσφέρειν. Legg. XII. 956. A: βάρμια δὲ μὴ προσφέρειν ἀλλ' ἢ πρὸς τὰ πολέμου κοσμήματα. Ep. VII. 331. D: βίαν ... πατρίδι πολιτείας μεταβολῆς μὴ προσφέρειν. Phaedr. 270. B: τῷ μὲν (τῷ σώματι) φάρμακα καὶ τροφὴν προσφέρων. Legg. VII. 792. B: πᾶσαν μηχανὴν προσφέρων ὅπως *cet.* Theaet. 205. C: οὐδὲ τὸ εἶναι περὶ αὐτοῦ ὀρθῶς ἔχει προσφέροντα (*adiucientem*) εἰπεῖν. Phil. 23. A: τὴν ἀκριβεστάτην αὐτῇ προσφέροντα βάρμαν. Pol. IV. 442. E: τὰ φορτικὰ αὐτῷ προσφέροντες. Legg. I. 645. C: προσφέροντες τῷ θανάτῳ τούτῳ τὴν μέθην. Theaet. 154. C: ἂν ... τέταρτος αὐτοῖς προσενέγκῃς. Phaedr. 260. B: προσενεγκεῖν ... σκεύη. Crat. 430. B. Charm. 157. C: προσοίσω τὸ φάρμακον τῇ κεφαλῇ. Phaedr. 270. E: πρὸς ὃ τοὺς λόγους προσοίσει. Gorg. 504. D. Legg. XII. 968. A: εἰ καὶ

τούτον προσοίσωμεν. B. Theaet. 202. A: ταῦτα ... περιτρέ-
χοντα πᾶσι προσφέρεσθαι (*adiici*). Legg. VII. 791. A: ἡ τῶν
ἐξωθεν ... κίνησις προσφερομένη. Soph. 230. C: τῆς προσ-
φερομένης τροφῆς. Legg. VII. 792. A: οὐ ... ἂν προσφερο-
μένου σιγᾷ. Soph. 230. C: τῶν προσφερομένων μαθημάτων.
Legg. II. 667. C. Riv. 134. D: τὰ ἀμετρα τῶν προσφερομέ-
νων. Ib. τῶν προσφερομένων ψυχῇ. Conv. 189. A: πρὶν γε τὸν
πατριὸν προσενεχθῆναι αὐτῇ. Verb. προσοιστέον. Phaedr. 272.
A. Theaet. 402. A. Pol. III. 403. A. Lach. 185. D. Med. *affero*.
Pol. VIII. 563. D: καὶ ὅτι οὖν δουλείας τις προσφέρεται. * *me*
infero, *inrado* vel *inruo*. Pol. IV. 422. B: τὸν πρότερον αἰεὶ
προσφερόμενον ἀναστρέφοντα κρούειν. Tim. 74. C: τὸν
προσφερόμενον ἐξωθεν ... πάγον ἀμυνεῖσθαι μετρίως. 80. B:
προσφερόμενοι. 71. B: προσενεχθεῖσα ἀπειλῇ. Etiam verti
potest *accedo*. Legg. VII. 809. E: πότερον εἰς ἀκρίβειαν τοῦ
μαθήματος ἰτέον τὸν μέλλοντα πολίτην ἐσεσθαι μέτριον,
ἢ τὸ παράπαν οὐδὲ προσοιστέον. Ib. προσοιστέον τοίνυν
φαμέν. * *ago cum aliquo, tracto, utor aliquo; me gero*. Charm.
165. B: οὐ μὲν ὡς γάσκοντος ἐμοῦ εἰδέναι περὶ ὧν ἐρωτῶ
προσφέρει πρὸς με. Lys. 205. B: τίνα τρόπον προσφέρει
πρὸς τὰ παιδικά. Phaedr. 252. D: τούτῳ τῷ τρόπῳ πρὸς
τε τοὺς ἐρωμένους ... ὁμιλεῖ τε καὶ προσφέρεται. Theaet.
151. B: προσφέρου ... πρὸς με ὡς πρὸς μαίας νίδν καὶ αὐ-
τὸν μαιεντικόν. Pol. X. 604. D: ὁρθότατα γοῦν ἂν τις ...
πρὸς τὰς τύχας οὕτω προσφέροιο. IV. 423. A: αἶς ἐάν ...
ὡς μιᾷ προσφέρῃ. Ep. I. 310: ἵνα πρὸς τοὺς ἄλλους βέλ-
τιον προσφέρῃ. Pol. V. 471. B: οὕτω δεῖν πρὸς τοὺς ἐναν-
τίους τοὺς ἡμετέρους πολίτας προσφέρεσθαι. Alc. I. 104. E.
Lys. 223. B: ἄποροι ... προσφέρεσθαι (*difficiles tractatu*). Clit.
407. C: πόλεις πόλεσιν ἀμέτρως ... προσφερόμεναι στα-
σιάζουσι.

προσφθέγγομαι, *appello, nuncupo*. Polit. 287. E: ἀγ-
γεῖον ὃ ... μιᾷ κλήσει προσφθεγγόμεθα.

προσφιλῆς, ὁ ἢ, *carus; gratus, acceptus*. Gorg. 507. E:
οὔτε γὰρ ἂν ἄλλῳ ἀνθρώπῳ προσφιλῆς ἂν εἴη ὁ τοιοῦτος
οὔτε θεῷ. 513. A: εἰ μέλλεις τούτῳ (τῷ δῖμῳ τῷ Ἀθηναί-
ῳ) προσφιλῆς εἶναι. Lys. 206. C: τί πρῶτιον προσφιλῆς
παιδικοῖς γένοιο. Legg. I. 642. C: καὶ μοι νῦν ἢ τε φωνῇ
προσφιλῆς ὑμῶν cet. Tim. 66. C: ἰδὼ καὶ προσφίλεις παντὶ
πᾶν τὸ τοιοῦτον ἴαμα cet. Legg. IX. 872. C. Epin. 976. B.
Euth. 6. E: τὸ ... τοῖς θεοῖς προσφίλεις ὅσιον. Legg. VII.
810. D: ἴσως δ' οὐκ ἐλάττωσιν ἐτέροις προσφίλους (ὁδοῦ).
IV. 716. C: τὸν ... τῷ τοιούτῳ προσφιλεῖ γεννηόμενον. Phil.
64. C: τοῦ πασι γεγονέναι προσφιλεῖ τὴν τοιαύτην διάθεσιν.
Euth. 8. B: εἰ τοῦτο δοῶν τῷ μὲν Διὶ προσφίλεις ποιεῖς.
Menex. 249. C: τοῖς ... τελευτήσασι καὶ τοῖς ζῶσιν οὕτως
ἂν προσφιλέστατοι εἴητε.

προσφιλῶς, *ita ut gratum alicui facias*. Legg. VII. 822.

B: οὔτε ὀρθῶς ἂν οὔτ' οἶμαι προσφιλῶς τοῖς δορυμεῦσιν ἡμῶς ἂν τὰ ἐγκώμια προσάπτειν cet. Menex. 248. D: ζῶεν (ἂν) ... ὀρθότερον καὶ ἡμῖν προσφιλέστερον.

προσφορά, ἡ, oblatio. Legg. VII. 792. A: ἐν τῇ προσφορᾷ. Etiam adhibendi ratio vel usus (germ. Anwendung, Gebrauch). Legg. I. 638. C: μὴ διαπυθόμενος αὐτοῦ (τοῦ πυροῦ; an τοῦ τυροῦ?) μήτε τὴν λογασίαν μήτε τὴν προσφορὰν, ὅντινα τρόπον ... προσφέρειν δεῖ.

πρόσφορος, ὁ ἡ, conveniens, accommodatus; utilis. Legg. XII. 944. D: ζημία ... τίς ... γίγνοιτ' ἂν πρόσφορος; Critia 109. C: ὡς οἰκίαν καὶ πρόσφορον ἀρετῇ καὶ φρονήσει πεφυκυῖαν (χώραν). Phaedr. 270. A: ἐντεῦθεν εἰλκυσαι ἐπὶ τὴν τῶν λόγων τέχην τὸ πρόσφορον αὐτῇ. Polit. 260. A: προστάττειν ... ἑκάστοις τῶν ἐργατῶν τὸ γε πρόσφορον. Tim. 17. C. Critia 117. B. Legg. VII. 816. D. Epin. 975. C: δηρὸν τὸ πρόσφορον ἔχουσα. Legg. V. 745. B: τᾶλλα ὅσα πρόσφορα πόλει. VI. 784. B: περὶ τῶν ἑκατέρους πρεπόντων καὶ προσφόρων. Ep. VII. 330. D. Legg. VI. 771. A: τομῆς προσφόρους. Pol. VII. 535. B: ἃ τῇδε τῇ παιδείᾳ τῆς φύσεως πρόσφορα ἐκτέον αὐτοῖς. Legg. VI. 784. B. VIII. 848. E: τὰ πρόσφορα γεωργοῖσι γένη δημιουργῶν. IX. 858. B. XII. 961. C. Loer. 104. A: τὰ ποτίφορα ποτιὰ ἔργα.

προσφυσῆς, ὁ ἡ, natura adhaerens vel coniunctus. Ep. VII. 344. A: ὅποσοι τῶν δικαίων ... μὴ προσφυσεῖς εἰσὶ καὶ συγγενεῖς. Pol. VII. 519. B: ἐδωδαῖς καὶ τοιοῦτων ἡδοναῖς ... προσφυσεῖς γιγνόμεναι. Phil. 64. C: εἴθ' ἡδονῇ εἴτε τῷ νῷ προσφυσέστερον (v. προσφύς τε) καὶ οἰκειότερον ἐν τῷ παντὶ ξυνέστηκεν. 67. A: οἰκειότερον καὶ προσφυσέστερον ... τῇ τοῦ νικῶντος ιδέᾳ.

προσφύω, perf. aor. 2. et med. accresco, inolesco; adhaereo et adhaerescō. Pol. X. 611. D: ἄλλα ... προσπεφυκέναι. Legg. V. 728. B: προσπεφυκῶτα ... τοῖς τοιοῦτοις. Tim. 45. A: σκέλη ... χεῖρές τε ταύτῃ καὶ διὰ ταῦτα πᾶσι προσφύω. 42. C: ὕστερον προσφύντα ἐκ πυρὸς cet. Ep. II. 313. D: νῦν σοι ταῦτά τε ... προσφύσεται (haec tibi accrescent, h. e. contingent).

πρόσχημα, τό, involucrum et in univ. id quod praetenditur alicui rei. Prot. 316. D: πρόσχημα ποιεῖσθαι καὶ προκαλύπτεισθαι τοὺς μὲν ποιήσιν cet. E. 317. A: ὥνπερ ἔνεκε ταῦτ' ἐστὶ τὰ πρόσχηματα. Etiam est id quod orationi prae-textitur (Einkleidung). Hipp. mai. 286. A: πρόσχημα δέ μοι ἐστὶ καὶ ἀρχὴ τοιαύδε τις τοῦ λόγου. *decus vel decora species, ostentatio. Pol. VI. 495. C: καλῶν ... ὀνομάτων καὶ προσχημάτων μεσότην (τὴν χώραν).

πρόσχωρδος, ὁ ἡ, consonus. Legg. VII. 812. D: ἀποδιδόντας πρόσχωρδα τὰ φθέγματα τοῖς φθέγμασι.

προσχωρῶμαι, utor, adhibeo, accommodo ad vel in aliquam rem; etiam, ut Lat. utor, i. q. habeo. Phil. 51. A: τοῖς ...

γράφουσιν ... μάρτυσι (μάντεσι?) καταχωρῶμαι πρὸς τὸ cet. Critia 115. A: ὅσοις χάριν τοῦ σίτου προσχωρῶμεθα. Pol. VI. 510. D: ὅτι τοῖς ὀρωμένοις εἶδеси προσχωρῶνται. VII. 522. C. Crat. 435. C: τῷ φορτικῷ τούτῳ προσχωρῆσθαι. Polit. 44. C: ὥσπερ μάντεσι προσχωρῆσθαι τισι. Pol. I. 346. C: ἀπὸ τοῦ προσχωρῆσθαι τῇ μισθωτικῇ τέχνῃ. Legg. II. 670. A. Pol. VI. 511. B: αἰσθητῷ παντάπασιν οὐδενὶ προσχωρῶμενος. Tim. 28. A. 88. C: μουσικῇ καὶ πάσῃ φιλοσοφίᾳ προσχωρῶμενον. Polit. 307. A: ὅλην μοῦσαν ἐν καιρῷ βραδυστῆτι προσχωρῶμεν. Phaed. 99. B: ἄλλοτρίῳ ὀνόματι προσχωρῶμενοι. Polit. 293. D: τῷ δικαίῳ προσχωρῶμενοι. Pol. I. 346. C. Tim. 49. E. Polit. 288. C: ὅσα ταύτῃ προσχωρῶμενα (*per hanc*) ... μιμήματα τελεῖται. Tim. 91. E: ἐκ τῶν μηδὲν προσχωρῶμενων φιλοσοφία. Polit. 261. A: ἐπιτάξει προσχωρῶμενους. Phil. 55. E. Tim. 50. A: τῷ τότε προσχωρῶμενους ὀνόματι. Legg. VI. 783. A. Polit. 309. B: κρωδίῳ διανήματι προσχωρῶμενας (*habentes*). Critia 112. C: τούτοις ... οὐδὲν οὐδαμῶς προσχωρῶντο. Apol. 23. A: προσκεχωρῆσθαι ... τῷ ἐμῷ ὀνόματι (φαίνεται). Phil. 44. D: τούτοις ... ταύτ' (*ad haec*) ἂν προσχωρήσαιο. Theag. 125. B: τί οὖν ἂν, εἰ Εὐριπίδῃ τι προσχωρησάμεθα —; Polit. 268. D: συγχῶ ... μέρεϊ δὲ μεγάλῳ μύθῳ προσχωρήσασθαι. Legg. VI. 757. D. X. 900. B. Pol. VI. 505. A: ἡ δίκαια (*ita Par. A. c. al. Vulg. καὶ δίκαια*) καὶ τὰλλα προσχωρησάμενα χρήσιμα ... γίνεσθαι. Legg. VII. 792. B: ὅπως τὸ τρεφόμενον ἡμῖν ὡς ὀλιγίστη προσχωρήσεται ἀλγυδόνι cet. E. Verb. Legg. IV. 713. A: ἄρ' οὖν μύθῳ σμικρὰ γ' ἔτι προσχωρήσιόν —;

προσχωρήσεις, *v.* προχώρησις.

πρόσχωρος, ὁ ἧ, *vicinus*. Legg. V. 737. D: τοὺς πρόσχωρους.

προσχωροῦμαι, *me dedo*. Pol. VII. 539. A: ἔστι πρὸς ὁποῖον βίον ἄλλον ἢ τὸν κολακεύοντα εἰκότως προσχωρήσεται;

πρόσω, *prorsus*. Crat. 428. D: βλέπειν ἅμα πρόσω (*v.* πρόσω) καὶ ὀπίσω (*Hom.*).

προσῳδία, *accentus*. Pol. III. 399. A: φθόγγους τε καὶ προσῳδίας.

πρόσωπον, τό, *vultus, facies*. Crat. 439. D: εἰ πρόσωπόν τι ἐστὶ καλόν. Conv. 211. A: οἶον πρόσωπόν τι. Alc. I. 132. E. Prot. 329. D: πρόσωπον τὰ μύρια. 330. A. Polit. 257. D: κατὰ τὴν τοῦ προσώπου φύσιν. Tim. 75. D: ὑπὸ τὴν φύσιν τοῦ προσώπου. Legg. IX. 854. D: ἐν τῷ προσώπῳ καὶ ταῖς χερσὶ γραφεῖς τὴν συμφορὰν. Euthyd. 275. E: πάνν μειδιάσας τῷ προσώπῳ. Prot. 329. E: πρὸς τὸ ὅλον πρόσωπον. Phaedr. 251. A: ὅταν θεοειδὲς πρόσωπον ἴδῃ. Theat. 144. D: ποῖόν τι ἔχω τὸ πρόσωπον. Conv. 190. E. Tim. 45. A. Theat. 144. E: τῆς τῶν προσ-

ώπων ὁμοιότητος. Pol. X. 601. B: τοῖς τῶν ὀραίων προς-
ώποις. Conv. 189. E: πρόσωπα δύο.

προτάττομαι, *propono, sumo*. Soph. 218. E: τί δῆτα
προταξαίμεθ' ἂν εὐγνωστον μὲν καὶ μικρόν, λόγον δὲ μη-
δενὸς ἐλάττωνα ἔχον τῶν μειζόνων; Etiam mihi propono.
Soph. 224. D: εἴ τις ... ἐκ τούτου τὸ ζῆν προνύταζατο.

προτείνω, *praetendo, ostento*. Phaedr. 230. D: λόγους
... προτείνων ἐν βιβλίοις. Pol. II. 382. A: ἡ λόγῳ ἢ ἔργῳ
φάντασμα προτείνων. Ep. VII. 343. C: ἐξαρκεῖ ... τὸ προ-
ταθῆν (sic A. c. al. Vulgo προτεθῆν, al. προστεθῆν) τῶν
εἰδώλων. Ib. προτείνων, libri vero nonnulli dant πρότερον. —
Etiam protendo (Pol. V. 449. B: προτείνας ἑαυτὸν) et in-
trans. protendor. Critia 111. A: πᾶσα ἀπὸ τῆς ἄλλης ἡμείρου
μακρὰ προτείνουσα (longe protensa) εἰς τὸ πέλαιος οἷον ἀκρο-
αίται. — Med. praetendo (excusationis causa). Ep. III. 317.
C: τὴν θ' ἡλικίαν αὐτοῖς προτείνόμεν. **propono, profero*
vel in medium assero. Gorg. 518. B: δοκεῖς μοι ὁμοιοτάτους
προτείνεσθαι ἀνθρώπους περὶ τὰ πολιτικά. Pol. VII. 525.
D: ὅρατ' ἡ ἀπὸ σώματα ἔχοντας ἀριθμοὺς προτείνόμενος.
Legg. X. 895. D: τοῦτομα προτείνόμενον. Ib. τὸν λόγον
αὐτὸν προτείνόμενον. Soph. 247. D: προτενόμενων ἡμῶν
ἀρ' ἐθέλοιεν ἂν δέχεσθαι cet. Phaedr. 266. A: θεῖον ... τιν'
ἔρωτα ἐφευρών καὶ προτεινόμενος.

προτέλεια, τὰ (ιερά), *sacra ante nuptias fieri solita*.
Legg. VI. 774. E: προτέλεια γάμων.

προτεραιός, α, ον, *antecedens*. Conv. 176. D: κραιπα-
λῶντα ἔτι ἐκ τῆς προτεραιός. Phaedr. 58. A: τῇ προτεραιά
τῆς δίκης. C. 59. D: τῇ ... προτεραιά ἡμέρα. Theag. 130.
B. Charm. 153. A.

πρότερον, *prius, ante; etiam potius*. Prot. 317. E: περὶ
ὧν ὀλίγον πρότερον μνησθῆναι ἐποιού. Phaedr. 232. E: πολλοὶ
πρότερον τοῦ σώματος ἐπεθύμησαν ἢ τὸν τρόπον ἐγνώσαν.
Soph. 264. B: πρότερον ... ἢ κατὰ τὴν προσδοκίαν. Critia
112. A: πρὸ τῆς ἐπὶ Δευκαλίωνος ὑδροῦς τρίτον πρότερον
ὑδατος ἔξαισίου γενομένου. Legg. I. 642. D: ἐλθὼν ... πρὸ
τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι πρότερον. Lys. 211. E: μᾶλλον
ἢ τὸ Λαρεῖον χρυσίον κατήσασθαι δεξαίμεν πολὺ πρότερον
(multo potius) ἑταῖρον. Part. πρὶν antecedente vel seq. Phaedr.
277. C. Lach. 180. E. Euthyd. 295. C. Cum art. Crat. 436.
E: ἂ τὸ πρότερον διήλομεν. Pol. VII. 522. A. Euth. 6. D.
Similiter ὁ πρότερον, *prior*. Prot. 319. D: τοῦτοις οὐδεὶς
τοῦτο ἐπιπλήττει, ὥσπερ τοῖς πρότερον. Pol. IV. 425. A:
ἂ οἱ πρότερον ἀπόλλυσαν πάντα.

πρότερος, ἐρα, ερον, *prior; superior; etiam praestantior*.
Critia 108. B: ὁ πρότερος ... ποιητής. Crat. 409. B: τὸ τοῦ
προτέρου μῆνός. Pol. X. 620. A: τοῦ προτέρου βίου. Ale.
I. 121. B: τοῦ ἔτι προτέρου. Pol. I. 354. B: πρὶν τοῦ προ-
τέρου μετρίως ἀπολαύσαι. Phaedr. 241. A: τὰ τῆς προτέρως

ἀνοήτου ἀρχῆς ὀρκωμίασι. Pol. II. 361. C: ἐναντίως διακείμενος τῷ προτέρῳ. X. 619. A: ἐν τῷ προτέρῳ βίῳ. Polit. 273. E: ἐν τῇ ... προτέρᾳ περιόδῳ. Pol. III. 409. D: οὐ τοιοῦτον χρὴ ... ζητεῖν ... ἀλλὰ τὸν πρότερον. VIII. 547. D: τὴν προτέραν πολιτείαν. Conv. 202. D: ὥσπερ τὰ πρότερα. Phaedr. 274. B: ἀκοήν γ' ἔχω λέγειν τῶν προτέρων. Pol. X. 620. C: τῶν προτέρων πόνων. Menex. 239. B: τῶν ἐτι προτέρων. Crat. 417. A: ἐκ τῶν προτέρων (v. πρότερον) ἐπισκοπῶν. Hipp. mai. 282. B: τοὺς παλαιούς τε καὶ προτέρους ἡμῶν. Lach. 183. B: πολλοὺς σφῶν προτέρους εἶναι πρὸς τὰ τοῦ πολέμου. Ponitur ubi nos adverb. usurpamus. Gorg. 523. A: πρότερος ἢ ὑμεῖς ἐποιησάμην δικαστὰς cel. Phil. ad fin. πρότερος ἡμῶν. Pol. I. 336. D. IV. 432. C. Legg. IV. 712. C. Critia 113. E: τῷ προτέρῳ γενομένῳ. Phaed. 86. B: προτέραν τοῦ θνητοῦ ἀπολομένην. Theaet. 200. C: ὅτι οὐκ ὀρθῶς ψευδῇ δόξαν προτέραν ζητοῦμεν ἐπιστήμης. Pol. X. 596. A: ἐπεὶ πολλὰ τοι ... πρότεροι εἶδον. VII. 516. C: ὅσα τε πρότερα αὐτῶν καὶ ὕστερα εἰώθει καὶ ἅμα πορεύεσθαι. Hipp. mai. 282. B: προτέρους τε καὶ μᾶλλον ἐγκωμιάζειν. Phil. 31. B: οἷτω καὶ ταῦτα πρότερα. Pol. V. 458. B: ταῦτα πειράσομαι σοι πρότερα συνδιασκοπεῖσθαι, ὕστερα δ' ἐκείνα.

προτίθηναι, propono. Euthyd. 279. D: τοῦτο πάλιν προτιθέναι. Crit. 51. E: προτιθέντων ἡμῶν καὶ οὐκ ἀγρίως ἐπιτατιόντων ποιεῖν ἃ ἂν κελεύωμεν. Soph. 226. C: παραδείγματα προθεῖς ταῦτα. Charm. 165. C: ζητῶ ... αἰεὶ τὸ προτιθέμενον. Phil. 22. B: ὅτι γε τρεῖς μὲν βίοι προϋτίθησαν. Polit. 263. A: ἀπὸ τοῦ προτεθέντος λόγου πεπλανήμεθα. Soph. 264. D: σχίζοντες δίχῃ τὸ προτεθὲν γένος. Polit. 267. C. Legg. III. 693. B: τὰ ... προτεθέντα. X. 907. B. Tim. 44. C. *propono, i. q. constituo. Phaed. 90. B: εἰ πονηρίας ἀγῶν προτεθεῖη. Tim. 90. D: τοῦ προτεθέντος ἀνθρώποις ὑπὸ θεῶν ἀρίστου βίου. Etiam i. q. permitto, do. Theaet. 196. C: ἄπορον αἵρεσιν προτίθης. *praepono. Legg. IV. 723. C: ὅτι ... χρὴ προτιθέναι παντὸς τοῦ λόγου τὸ πεφυκὸς προοίμιον ἑκάστοις. VI. 772. E. Soph. 257. B: τί μὴνύει τὸ μὴ καὶ τὸ οὐ προτιθέμενα τῶν ἐπιόντων ὀνομάτων; — Med. propono, pono, profero; etiam mihi propono vel proposui. Phil. 23. E: ἃ προτίθεμαι. Theaet. 169. C: περαιτέρω ... ὧν προτίθεσθαι. Legg. IX. 858. A: γελοῖαν ... προτιθέμεθα τὴν αἵρεσιν. I. 630. E: οὐδ' ἄπειρ οἱ τῶν νῦν εἶδη προτιθέμενοι ζητοῦσιν. Phaedr. 259. E: ὅπερ νῦν προϋθέμεθα. Soph. 221. A. Phil. 36. E: ἃ νῦν δὴ προϋθέμεθα ἀπορήματα. Pol. I. 352. D: ὅπερ τὸ ὕστερον προϋθέμεθα σκέψασθαι. II. 375. D. Legg. I. 635. E. Theaet. 183. D: ὥσπερ ἄρτι προϋθεσθε. Pol. VIII. 562. B: ὃ προϋθεντο (v. προϋθετο) ... ἀγαθόν. X. 603. C: ὅδε δὴ προϋθώμεθα. Euth. 11. B: ὃ ἂν προϋθώμεθα (v. ὑποθώμεθα).

Men. 80. D: προθέμενος. Theaet. 196. A: μὴ ἀνθρώπους ἐπὶ καὶ πέντε προθέμενον σκοπεῖν. Legg. I. 638. C: (πάντες οἱ) προθέμενοι ψέγειν αὐτὸ ἢ ἐπαινεῖν cet. III. 693. B: πολλάκις ἤδη προθέμενοι ἅττα. Pol. III. 413. C: τηρεῖτον ... εὐθύς ἐκ παιδῶν προθεμένοις ἔργα. Etiam in mortuo dicitur ad aedium vestibula collocando. Phaed. 115. E: ὡς ... προτίθεται Σωκράτης.

πρότιμος, ὁ ἢ, pluris faciendus, praestans. Legg. XII. 947. D: λίθων προτίμων. Eryx. 393. D: εἰ μὴ προτιμότερον ἡγεῖτο εἶναι τῶν χρημάτων.

προτιμῶ, praefero, antepono, prae ceteris expeto; etiam magis curo vel prospicio. Lys. 219. D: οἷόν περ ἐνίοτε πατὴρ υἱὸν ἀντὶ πάντων τῶν ἄλλων χρημάτων προτιμᾷ. Legg. V. 727. D: πρὸ ἀρετῆς ὁπόταν αὐτὸν προτιμᾷ τις κάλλος. IV. 721. E: τὸ τὰ βραχύτερα αἰεὶ προτιμᾷν. X. 887. B: ὡς οὐδὲν ... δεῖ προτιμᾷν βραχυλογίαν μᾶλλον ἢ μήκος. XII. 950. C: προτιμᾷν τὴν εὐδοξίαν πρὸς τῶν πολλῶν. VI. 770. D: προτιμῶν. 777. D: μὴ μόνον ἐκείνων ἔνεκα, πλεον δὲ αὐτῶν προτιμῶντας. Eryx. 393. C: ὅστις οὐχὶ προτιμήσειεν ἡγιαίνειν ... μᾶλλον ἢ ... νοσεῖν. 400. E. Legg. XI. 913. B: δίξην ἐν τῇ ψυχῇ πλοῦτου προτιμήσας cet. Ep. VII. 351. C: προτιμήσας τὸ πάσχειν ἀνόσια τοῦ δοῦναι πρότερον. Critia 109. A: προτιμητέον εἰπεῖν. Legg. V. 726. A: τῶν... αὐτοῦ τὰ δεσπόζοντα αἰεὶ προτιμητέα τῶν δουλευόντων.

προτρεπτικός, ἢ, ὄν, exhortandi vim habens. Clit. 410. D: τῷ προτρεπτικῷ λόγῳ. Euthyd. 282. D: οἷον ἐπιθυμῶ τὴν προτρεπτικὸν λόγον εἶναι. 278. C: τὴν προτρεπτικὴν σοφίαν. Clit. 410. D: τῶν προτρεπτικῶν λόγων. 408. B: προτρεπτικωτάτους.

προτρέπω, adhortor, impello; adduco. Apol. 31. D: (ἢ) προτρέπει ... οὐποτε. (Id. Theag. 128. D.) Euthyd. 307. A: ὥστε οὐκ ἔχω ὅπως προτρέπω τὸ μειράκιον ἐπὶ φιλοσοφίαν. Legg. IX. 863. E: προτρέπειν ... εἰς τὰναντία. 920. B: πρὸς τὸ προτρέπειν κακοὺς γίγνεσθαι. Conv. 181. A: ὁ καλῶς προτρέπων ἐρᾷν. Legg. IX. 854. B: προτρέπον. Ep. VII. 328. D: ἀνθρώπους νέους ἐπὶ τὰγαθὰ ... προτρέποντα. Clit. 408. E: τὸν ταυτ' ἡμᾶς προτρέποντα. Euthyd. 278. D: προτρέποντε τὸ μειράκιον. Legg. III. 699. E: ἡμῖν ... ἐπὶ πᾶσαν ἐλευθερίαν προτρέπονσι τὰ πλῆθη. I. 647. D: προτρεπούσαις (ἐπιθυμίαις) ἀναισχυντεῖν καὶ ἄδικεῖν. Clit. 408. E: εἰ τις ἡμᾶς προὔτρεπε τοῦ σώματος ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι. Prot. 328. D: ὅτι προὔτρεψάς με ὧδε ἀφικέσθαι. Phaed. 89. A: (ὡς) προὔτρεψε πρὸς τὸ παρῆεσθαι. Euthyd. 274. E: ὑμεῖς... τῶν νῦν ἀνθρώπων κάλλιστ' ἂν προτρέψετε (sic Cl. c. al. Vulg. προτρέψατε) εἰς φιλοσοφίαν καὶ ἀρετῆς ἐπιμέλειαν. Prot. 348. C: μάχις προὔτρεπτετο εἰς τὸ διαλέγεσθαι. Clit. 410. D: εἰ περὶ γυμναστικῆς προτειραμμένος ἢ (v. ἥς) τοῦ σώματος δεῖν μὴ ἀμελεῖν. E:

προτετραμμένῳ. Legg. XI. 919. C: τὴν δὲ (περίαν) λύπαις προτετραμμένῃν (v. προστετο.) εἰς ἀναισχυντίαν αὐτήν. Clit. 408. D: τοὺς μήπω προτετραμμένους προτρέπειν. Med. impello, adduco; excito. Legg. IX. 871. B: ὥς ἡ τοῦ νόμου ἄρὰ τὴν φήμην προτρέπεται. Ep. XIII. 363. C: τοὺς ἄλλους προτρέπου τοὺς νεωτέρους. Legg. IV. 711. B: πρὸς ἀρετῆς ἐπιτηδεύματα προτρέπεσθαι τοὺς πολίτας.

προτροπαδὴν, concitato cursu. Conv. 221. C: τοὺς προτροπαδὴν φεύγοντας.

προτροπή, ἡ, cohortatio. Legg. XI. 920. B: ἂ προτροπήν ἔχει τινα ἰσχυρὰν πρὸς τὸ προτρέπειν cet. Clit. 408. D: τὴν Σωκράτους προτροπήν ἡμῶν ἐπ' ἀρετὴν. Locr. 103. E: διὰ προτροπᾶν ἐγείροισαι τὰν ὁμίαν.

προὔπάρχω, antea sum, praesto sum. Eryx. 405. A: εἰ μὴ ταῦτα προὔπαρχοι. Prot. 317. D: ἐκεῖ γὰρ προὔπηρχε τὰ βᾶθρα.

προὔργον (πρὸ ἔργου) dicitur in eo quod ad rem facit, quod utile est vel prodest. Theaet. 197. A: φαίνεται γὰρ μοι προὔργον τι ἂν γενέσθαι. Crat. 428. A: προὔργου εἶναι. Pol. II. 376. C: ἄρὰ τι προὔργου ἡμῖν ἐστὶν αὐτὸ σκοποῦσι πρὸς τὸ κατιδεῖν cet. D: προὔργου εἶναι εἰς τοῦτο ταύτην τὴν σκέψιν. VI. 498. D: (ὥς ἂν) προὔργον τι ποιήσωμεν εἰς ἐκείνον τὸν βίον. Legg. III. 702. B: εἰ δὲ δὴ τι πεποιῆκαμεν προὔργου cet. IV. 718. D. Alc. II. 149. E: ὥστε οὐδὲν αὐτοῖς ἦν προὔργου θύειν cet. Men. 84. B: προὔργου ... τι πεποιήκαμεν ... πρὸς τὸ ἐξευρεῖν cet. 87. A: ὥσπερ ... τινὰ ὑπόθεσιν προὔργου οἶμαι ἔχειν πρὸς τὸ πρᾶγμα τοιάνδε. Demod. 380. C: τί ὑμῖν προὔργου τῆς ξυνοδοῦ ταύτης εἶη ἂν μὴ δυναμένων γε βουλευέσθαι; 381. B: ἂ οὐδὲν προὔργου ἂν γένοιτο. Comp. προὔργιαίτερον, quod magis expedit. Gorg. 458. C: ὥστε ... προὔργιαίτερόν τι γένεσθαι ἄλλο πρᾶττειν.

προφαινόμεαι, appareo, prodeco. Charm. 172. E: ἄτοπα ... ἔφην μοι προφαίνεσθαι. Pol. VIII. 545. B: τῷ νῦν προφαινόμενῳ λόγῳ. Charm. 173. A: τὸ γε προφαινόμενον ἀναγκαιὸν σκοπεῖν. *obversor. Hipp. mai. 300. C: πολλὰ γέ μοι προφαίνεται τοιαῦτα πρὸ τῆς ψυχῆς. 303. C: ἂ ... ἐγὼ ἔφην ἐμοὶ προφαίνεσθαι. 300. D: τὰ προφαινόμενά σοι ταῦτα.

προφανής, ὁ ἡ, conspicuus. Pol. VII. 530. D: ἂ ... καὶ ἡμῖν προφανῇ.

προφασίζομαι, praetendo. Pol. V. 474. E: πάσας προφάσεις προφασίζεσθε. Phaedr. 231. B: προφασίζεσθαι. *censor, criminor. Menex. 240. A: Σάρδεσιν ἐπιβουλευσαι προφασίζομενος.

προφασίς, ἡ, praetextus. Menex. 245. B: ἢν' αὐτῷ προφασίς εἶη τῆς ἀποστάσεως. Pol. V. 460. B: μετὰ προφάσεως. Id. VIII. 567. A. V. 475. A: ἐπὶ πάσης προφάσεως.

Phaedr. 234. A: οὔτινες ... ἔχθρας πρόφασιν ζητήσουσιν. Pol. V. 469. C: ἢ οὐ πρόφασιν ... τοῖς δειλοῖς ἔχει μὴ πρὸς τὸν μαχόμενον ἵεναι —; Legg. I. 637. B: Διονύσια πρόφασιν ἔχοντα. Ep. III. 318. C: ταύτην λαβὼν ὡς ἱκανὴν πρόφασιν. VII. 349. D: πρόφασιν ... ταύτην ἄλλην τῆς πρὸς ἐμὲ διαφορᾶς ποιούμενος. 350. A: πρόφασιν τινα πρεσβείας πορισάμενοι. Pol. V. 474. E: πάσας προφάσεις προφασίζεσθε. Legg. IV. 706. C. *excusatio. Crat. 421. D: οὐ μέντοι μοι δοκεῖ προφάσεις ἀγῶν δέχεσθαι. Legg. VI. 571. D. 772. A: (μετὰ) ἡλικίας τινὸς ἐχούσης εἰνυίας προφάσεις. *causa. Tim. 20. C: οὐτ' ἐστὶν οὐδεμία πρόφασις ἡμῖν τοῦ μὴ δοῦν ταῦτα. Pol. VIII. 556. E: ἀπὸ σμικρᾶς προφάσεως. Tim. 66. B: ξύμπασιν ... πάθος ἐναντίον ἀπ' ἐναντίας ἐστὶ προφάσεως. 92. Critia 120. D: ἐκ τινος τοιαύδε ... προφάσεως. Phaedr. 255. D: πρόφασιν εἰπεῖν οὐκ ἔχει. Ax. 368. C: αἰεὶ λύπης πρόφασιν εὐρισκόμενον. Tim. 76. E: ταῖς προφάσεσι ταύταις (his de causis) δέσμα ... ἐφυσαν. Ep. VII. 352: προφάσεις πρὸς τὰ γενόμενα ἱκανὰς ἔχειν ἔδοξε τῷ.

προφερής, ὁ ἦ, *procerus* (ita ut aetate aliquis provector esse videatur; germ. aufgeschossen). Euthyd. 271. B: οὗτος δὲ προφερής cet.

προφέρω, act. et med., *profero, propono*. Legg. XI. 936. A: προσφέρειν εἰς τὸ μέσον. VII. 812. C: προσφέρων εἰς μέσον. Soph. 259. D: τὰναντία αἰεὶ προσφέροντα ἐν τοῖς λόγοις. Legg. X. 886. D: ταῦτα αὐτὰ προσφέροντες (v. προσφ.). IV. 718. B: δαῖγμα προσενγκόντα (v. προσενγκόντα) αὐτῷ cet. Phil. 57. A: οὐ δ' ἔνεκα ταῦτα προηνεγκάμεθα εἰς τὸ μέσον ἄρ' ἐννοεῖς;

προφητεύω, *oracior*. Phaedr. 244. D: ἡ μανία ... προφητεύσασα.

προφήτης, ὁ, *vates, interpres*; etiam is qui verba praeit. Alc. II. 150. A: ὁ θεὸς καὶ (καὶ ὁ?) θεῶν προφήτης. Pol. X. 619. D: τοῖς προρόγηθεῖσιν ὑπὸ τοῦ προφήτου. 617. D: προφήτην ... τινά. 619. B. Phil. 28. B: αὐτόν σε ἡμῖν γενέσθαι προφήτην. Alc. II. 149. B. Phaedr. 262. D: οἱ τῶν Μουσῶν προφῆται οἱ ὑπὲρ κεφαλῆς ᾤδοι. Pol. II. 366. B: προφῆται τῶν θεῶν γενόμενοι. Tim. 72. B: προφῆται ... μαντινομένων. Alc. II. 149. B. Tim. 72. A: τὸ τῶν προφητῶν γένος. Fem. προφῆτις. Phaedr. 244. A.

προφθάνω, *antevertio*. Pol. VI. 500. A: ἐγὼ ... σὲ προφθάσας λέγω ὅτι cet.

προχαίρω, *ante gaudeo*. Phil. 39. D: τὸ προχαίρειν cet. προχειρίζω, *suscipio, instituo*. Legg. I. 643. A: τὸν προκεχειρισμένον ἐν τῷ νῦν λόγον ὑφ' ἡμῶν.

πρόχειρος, ὁ ἦ, *paratus, in promptu positus; obvius, consuetus*. Soph. 251. B: εὐθύς ... ἀντιλαβεσθαι παντὶ πρόχειρον ὡς cet. Legg. IX. 875. D. Euth. 7. C. De lege 313.

B: εἰ οὖν σοι πρόχειρον, εἶπέ. Theaet. 198. D: (ἤν) πρόχειρον ... οὐκ εἶχε τῇ διανοίᾳ. Polit. 279. B: εἰ μὴ τι πρόχειρον ἔτερον ἔχομεν. Phil. 45. A: αἱ πρόχειροι (ἡδοναί). Theaet. 147. A: τῶν φαύλων τι καὶ προχείρων. Phaed. 61. B: οὓς προχείρους εἶχον (μύθους). Theaet. 200. C: καὶ ἐὰν μὴ προχείρους ἔχη ἐν τῇ ψυχῇ. Legg. IX. 857. D: τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα αἰὶ προχείρους ὄντας τοῖς ... ἰατροῖς. Apol. 23. D: τὰ κατὰ πάντων τῶν φιλοσοφούντων πρόχειρα ταῦτα λέγουσιν.

προχειροτονῶ, *ante vel primum designo*. Legg. VI. 765. B: εἰς ἐκ προχειροτονηθέντων. C.

προχείρως, *promte, statim*. Conv. 204. D: οὐ πάνν ἔφην ἔτι ἔχειν ἐγὼ πρὸς ταύτην τὴν ἐρώτησιν προχείρως ἀποκρίνασθαι. Alc. II. 144. D: ὃ ἂν προχειροτέρως μίλλωμεν ἢ λέγειν ἢ πράττειν.

προχόω, *exaggero*. Critia 111. B: τὸ τῆς γῆς ... ἐκ τῶν ὑψηλῶν ἀποῤῥέον οὔτε χῶμα ... προχοὶ λόγου ἄξιον cet. προχώρησις, ἢ, *antecessio*. Tim. 40. C: προχωρήσεις (v. προσχ.).

προχωρῶ, *progredior*. Phil. 24. D: προχωρεῖ γὰρ καὶ οὐ μένει τὸ τε θερμότερον αἰὲ cet. **succedo*. Conv. 220. C: ἐπειδὴ οὐ προδῶρει αὐτῷ.

προωθῶ, *impello*. Phaed. 84. D: πάλαι ... ἡμῶν ἐκότερος ἀπορῶν τὸν ἕτερον προωθεῖ καὶ κελεύει ἐρεῖσθαι.

πρύμνα, ἢ, *ruppis*. Phaed. 58. A: ἔτυχε ... ἡ πρύμνα ἐστερμιμένη τοῦ πλοίου cet. Euthyd. 291. D: ἐν τῇ πρύμνῃ ... τῆς πόλεως (ex Aesch.). Phaed. 58. C: τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου.

πρυτανεῖον, τό, *prytaneum*. Apol. 36. D: ἐν πρυτανείῳ σιτεῖσθαι. 37. A. **domicilium, caput* (germ. Hauptsitz vel Mittelpunk). Prot. 337. D: συνεληλυθότας τῆς τε Ἑλλάδος εἰς ἀντὶ τὸ πρυτανεῖον τῆς σοφίας cet.

πρυτανεῖω, *senatui praesideo*. Apol. 32. B: ἔτιγεν ἡμῶν ἡ φυλὴ Ἀντιοχίς πρυτανεύουσα. Gorg. 473. E: ἐπειδὴ ἡ φυλὴ ἐπρυτάνευε.

πρύτανις, ὁ, *prytanis*; in univ. *praeses*. Prot. 338. A: ἐπιστάτην καὶ πρύτανιν ἐλέσθαι. 319. C: κελυόντων τῶν πρυτάνεων. Legg. VI. 760. A. 766. B: πλήν βουλῆς καὶ πρυτάνεων. XII. 953. C. Apol. 32. B. Legg. VI. 755. E: πρὶν πρυτάνευσ τε καὶ βουλὴν ἡρεῖσθαι.

πρῶ, *mane*. Prot. 311. A: πρῶ γὰρ ἐστίν. Phaed. 59. D: ἀνεώχετο ... οὐ πρῶ. Crit. 43. A: ἡ οὐ πρῶ ἔτι ἐστίν; C: τί δὴ οὔτοι πρῶ ἀφῖξαι; Etiam *mature et praemature*. Parm. 135. C: πρῶ ... πρὶν γυμνασθῆναι ... ὀρίζεσθαι ἐπιχειρεῖς cet. — Comp. Phaed. 59. D: τότε πρωΐατερον ξυνελέγμεν. Theaet. 150. E: ἀπῆλθον πρωΐατερον τοῦ δεοντος. Id. Pol. II. 358. B. Superfl. Prot. 326. C: πρωΐατατα

... τῆς ἡλικίας. Phaed. 59. E: ἤκειν ὡς πρωϊαίτατα εἰς τὸ εἰωθός.

πρωϊζά, *nudius tertius*. Alc. II. 141. D: ἐνιά γε χθιζά τε καὶ πρωϊζά (h. e. non ita pridem) γεγεννημένα (Homeric locutio).

πρωτεῖα, τὰ, *palma, primae* (partes) vel *principatus*. Phil. 22. E: τῶν πρωτείων. 33. C: ἐὰν μὴ πρὸς τὰ πρωτεῖα δυνώμεθα προσθεῖναι.

πρωτεύω, *primas teneo*. Legg. III. 692. D: ἡ ... πρωτεύουσα (πόλις) ἐν τοῖς τότε χρόνοις cet.

πρωτογενής, ὁ ἡ, *primitivus*. Polit. 289. A: τὸ πρωτογενὲς εἶδος. 288. E: ἐν ... αὐτὸ προσαγορεύμεν πᾶν τὸ πρωτογενὲς ἀνθρώποις κτῆμα.

πρῶτος, η, ον, *primus* (quod Graeci etiam ponunt ubi nos adverbio utimur); etiam *praecipuus, praestans* al. Conv. 177. D: ἐπειδὴ καὶ πρῶτος κατάνκειται. 197. C: οὕτως ἐμοὶ δοκεῖ ... Ἐρως πρῶτος αὐτὸς ὢν κάλλιστος ... μετὰ τοῦτο τοῖς ἄλλοις ἄλλων τοιούτων αἴτιος εἶναι. Polit. 303. B: πολὺ πρῶτον τε καὶ ἄριστον. Cum art. *initium*. Prot. 343. C: εὐθὺς ... τὸ πρῶτον τοῦ ἄσματος μαρτυρὸν ἂν φανείη. (Similiter Pol. III. 392. E: ἐπίστασαι τῆς Ἰλιάδος τὰ πρῶτα —; Conv. 221. D: τοῦτο ἐν τοῖς πρῶτοις παρέλιπον.) Conv. 177. D: ἄρχειν δὲ Φαῖδρον πρῶτον. Phil. 64. D: ὅτι ... ξύγκρασις πᾶσα ... ἀπόλλυται τὰ τε κεραννύμενα καὶ πρῶτην ἐστίην. Polit. 287. B: ἄς πρῶτας ἀπὶ ἀλλήλων διαίρεσιν. Phil. 62. E: πρῶτας τὰς ἀληθείας ἀφείναι. Phil. 44. E: πρὸς τὰ πρῶτα μεγέθει. Superl. πρῶτιστον Conv. 178. B. (Parm.). Adverbiorum partes agunt πρῶτον, *primo* (germ. *anfangs*) et *primum* (germ. *erst*, i. q. *zuvor, erstens, zuerst* s. *vor allem et zum ersten Mal*). Phaed. 89. C: πρῶτον εὐλαβηθῶμέν τι πάθος μὴ πάθωμεν. Soph. 217. D: τὸ νῦν πρῶτον συγγενόμενον ὑμῖν. 263. D: ἂν πρῶτον λάβης τί cet. Parm. 127. C: τότε ... αὐτὰ πρῶτον ὑπὲρ ἐκείνων κομισθῆναι. Phil. 15. D: ὁ ... πρῶτον αὐτοῦ γενεόμενος ἐκαστοτε τῶν νέων. Pol. I. 338. C: ἐὰν μάθω γε πρῶτον ... τί λέγεις. Vocem πρῶτον excipiunt partt. *ἔπειτα* (ut Prot. 322. A. Pol. I. 337. E. VIII. 545. B. al.), *εἴτα* (Phil. 15. B.), *αὖ* (Legg. XI. 935. A.), *ἔτι δέ* (Tim. 23. B.) et simpl. *δέ* (Phaed. 113. B. C. Phil. 60. B. Critia 110. D. E. al.). Etiam abs. ponitur, ut Lat. *primum*. Tim. 45. B. Legg. XI. 933. B. Crit. 46. C. Alc. I. 120. E. al. — Cum art. est germ. *anfangs* (Prot. 333. D: τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐκαλλωπίετο ἡμῖν ὁ Πρωταγόρας. 336. A. Gorg. 457. E. Theaet. 187. B. Pol. X. 613. B.) et *das erste Mal* (Conv. 217. D: ἐπειδὴ ... ἀφίκετο τὸ πρῶτον. Phil. 35. A. al.). Cum conjunct., ut Lat. *ubi primum* (Lys. 211. B: ὅταν ἐνιόχης πρῶτον) et c. praeposs., velut ἐν πρώτοις, *inprimis, ante omnia* (Pol. VII. 522. C: ὁ καὶ παντὶ ἐν πρώτοις ἀνάγκη μαρτά-

νειν.); κατὰ πρώτης, *initio* (Polit. 292. B: τῷ ὀρθέντι κατὰ πρώτης πότερον ἐμμενούμεν —;). Eodem modo plur. πρώτα. Phil. 55. D: διανοηθῶμεν πρώτα εἰ cet. Conv. 175. E: νῦν δὲ πρὸς τὸ δεῖπνον πρώτα τρέπου al.

πρωτοτόκος, in muliere ponitur quae primum peperit. Theaet. 161. A: σοῦ ὡς πρωτοτόκου. 151. C: ὥσπερ αἱ πρωτοτόκοι περὶ τὰ παιδιά.

πρωτοουργός, ὁ ἡ, *primarius*. Legg. X. 897. A: πρωτοurgoὶ κινήσεις τὰς δευτερουργόνας ... παραλαμβάνουσαι κινήσεις σωμάτων.

πταίρω, *sternuo*. Conv. 185. E: πτάρε.

πταίω, *allido*, *offendo*; *labor*, *erro*. Theaet. 160. D: μὴ πταίων τῇ διανοίᾳ περὶ τὰ ὄντα cet. Ep. VII. 351. C: ὁμῶς ἐπταίσειν (ἢ. ἔπαισειν). Phil. 45. A: εὐλαβηθῶμεν ... μὴ προπετῶς ἀποκρινόμενοι πταίσωμεν. Pol. VIII. 553. A: (ὅταν) αὐτὴν ἰδῇ ἑξαίφνης πταίσαντα ὥσπερ πρὸς ἐρματι πρὸς τῇ πόλει.

πταρμός, ὁ, *sternutamentum*. Conv. 189. A: τοιοῦτων ψόφων καὶ γαργαλισμῶν, οἷον καὶ ὁ πταρμός ἐστι. Ib. τὸν πταρμόν.

πτερόν, τό, *penna*, *ala*. Phaedr. 246. D: ἡ πτεροῦ δύναμις. 248. C. 246. D: τῆς τῶν πτερῶν ἀποβολῆς. 248. B: πολλαὶ ... πολλὰ πτερὰ θραύονται. Tim. 91. D: ἀντὶ τριχῶν πτερὰ φθον.

πτερορρόνῳ, *pennas amitto*. Phaedr. 248. C: (ὅταν) βαρυνθείσα ... πτερορρόνῃσιν. 246. C: πτερορρόνῃσιν.

πτερόφοιτος, ὁ ἡ, *inconstanter et insane vagans*. Phaedr. 252. C: διὰ πτερόφοιτον ἀνάγκην (vers.).

πτεροφνής, ὁ ἡ, *pinnatus*. Polit. 266. E: τῷ ψιλῷ καὶ τῷ πτεροφνεὶ τέρμιν.

πτεροφνῶ, *pennas gigno*. Phaedr. 251. C: ἡ τοῦ πτεροφνεῖν ἀρχομένου ψυχῇ. 255. D.

πτερῶ, *pennis induo*, *alatum reddo* (etiam trop.). Pol. V. 467. D: πτεροῦν χρὴ παιδιά ὄντα εὐθύς. Phaedr. 248. E: οὐ γὰρ πτεροῦται (ἡ ψυχῇ) πρὸ τοσούτου χρόνου. 249. C. 256. D: ὠρμηκότες ... πτεροῦσθαι. 246. C: ἐπτερωμένη. 249. A: πτερωθεῖσαι.

πτέρωμα, τό, *penna* (germ. *Gefeder*). Phaedr. 246. E: τούτοις ... τρέφεται τε καὶ αὔξεται μάλιστα τὸ τῆς ψυχῆς πτέρωμα.

πτερώνυμος, ὁ ἡ, *a pennis denominatus*. Phaedr. 252. C: τὸ τοῦ πτερώνυμου ἀχθος.

Πτέρως, i. q. Ἔρως. Phaedr. 252. C.

πτερωτός, ἡ, ὄν, *pinnatus*. Phaedr. 251. B: πᾶσα (ἡ ψυχῇ) ... ἣν τὸ πάλαι πτερωτή.

πτηνός, ὁ ἡ, *alatus*, *volatilis*. Phaedr. 109. E: πτηνὸς γενόμενος. Tim. 40. A: πτηνὸν καὶ ἀεροπόρον (γένος). Ion. 534. B: πτηνὸν καὶ ἱερὸν (χοῖμα ποιητής ἐστι). Soph.

220. B: τοῦ πτηνοῦ ... γένους. Polit. 264. E: τῷ πτηνῷ τε καὶ πεῖζω διορισάμενος. 266. E. Prot. 320. E: πτηνὸν φυγῆν. Phaedr. 246. A: ἐλαύνων πτηνὸν ἄρμα. Soph. 220. A: πτηνὸν φῦλον. Theaet. 158. B: (ὅταν) οἱ δὲ πτηνοὶ τε καὶ ὡς πετόμενοι ἐν τῷ ὕπνῳ διανοῶνται. Conv. 207. B: καὶ τὰ πεῖζα καὶ τὰ πτηνά. Legg. VII. 823. B: πολλή ... ἢ (θῆρα) τῶν πτηνῶν. E. Pol. VIII. 522. C: τοὺς ... πτηνοὺς κηγήνας. Trop. (ut germ. *flüchtig*). Ax. 366. A: ὧ τὰ ... ἤδοντα ... πτηνά. Legg. IV. 717. C: κούφων καὶ πτηνῶν λόγων.

πτήσσω, *me submitto*. Conv. 184. B: ἐάν τε κακῶς πάσχων πτήξῃ cet.

πιτοῖσθαι, *insana fere cupiditate vel studio ad aliquid ferri* (germ. *hingerissen werden*, perf. *gefesselt sein*). Pol. IV. 439. D: ὧ ἐρῶ ... καὶ περὶ τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ἐπιτόηται. Phaedr. 68. C: τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπιτοῖσθαι. 108. A: περὶ ἐκείνο πολὺν χρόνον ἐπιτοημένη.

πιτόησις et πτοίησις, ἢ, *insana fere cupiditas vel studium, aestus*. Conv. 206. D: ὅθεν ... τῷ κυοῦντι ... πολλή ἢ πτόησις (v. ποίησις, al. πτοίησις) γέγονε περὶ τὸ καλὸν cet. Prot. 310. D: γινώσκων αὐτοῦ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν πτοίησιν (sic libri *fere omnes*). Crat. 404. A: ἔχοντας ... τὴν τοῦ σώματος πτόησιν καὶ μανίαν.

πιτοῖα, ἢ, *insana cupiditas*. Locr. 103. B: παραφροσύναι τε καὶ πτοῖαι.

πιτόρθος, ὁ, *germen*. Prot. 334. B: ἐπὶ τοὺς πτόρθους καὶ τοὺς νέους κλῶνας.

πτύρομαι, *consternor, timeo*. Ax. 370. A: οὐκ ἂν ποτε πτυρείης τὸν θάνατον.

πτυχή, ἢ, *vorago*. Ep. II. 312. D: ἢ πόντου ἢ γῆς ἐν πτυχαῖς.

πτῶμα, τό, *casus; lapsus; etiam iactus*. Phaedr. 254. C: ὑπὸ ... τοῦ πτώματος. Lach. 181. B: οὐκ ἂν ἔπεσε τότε τὸ τοιοῦτον πτώμα. Tim. 80. C: τὰ τῶν κεραινῶν πτώματα. Pol. IX. 583. B: τοῦτ' ἂν εἴη μέγιστόν τε καὶ κυριώτατον τῶν πτωμάτων. Tim. 74. B. 87. E: διὰ τὴν παραφορότητα πτώματα παρήχον. πτώσις, ἢ, *iactus*. Pol. X. 604. C: ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων.

πτωχεία, ἢ, *mendicitas*. Legg. XI. 936. B: ὥστ' εἰς πτωχείαν τὴν ἐσχατὴν ἔλθειν. Pol. X. 618. A: εἰς πενίας τε καὶ φυγὰς καὶ εἰς πτωχείας τελευτήσας (τυραννίδας).

πτωχεύω, *mendico*. Eryx. 394. B: πτωχεύειν.

πτωχικός, ἢ, ὄν, *mendicus*. Pol. VIII. 554. B: πτωχικός (ἐπιθυμίας).

πτωχός, ἢ, ὄν, *mendicus, pauper*. Legg. XI. 936. C: πτωχὸς μηδεὶς ἡμῖν ἐν τῇ πόλει γιγνέσθω. Lys. 215. C: πτωχὸς πτωχῷ (Hes.). Pol. VIII. 556. A: πολὺν τὸν κηγήνα

καὶ πτωχὸν ἐμποιοῦσι τῇ πόλει. Ep. I. 309. B. Theaet. 175. A: πλούσιοι καὶ πτωχοί. Pol. VII. 521. A. VIII. 552. C. D: ἐν πόλει οὐ ἂν ἴδης πτωχοὺς. Ib. ἐν ταῖς ὀλιγαρχο-
μέναις πόλεσι πτωχοὺς οὐχ ὄρας ἐνόντας;
πυγμή, ἡ, pugilatus. Legg. VII. 795. B: πυγμὴν
(ῥακηκῶς).

πυθμὴν, ὁ, fundus, fundamentum. Phaed. 109. C: ἐν
μέσῳ τῷ πυθμένι τοῦ πελάγους οἰκῶν. 112. B: ὅτι πυθμένην
οὐκ ἔχει οὐδὲ βάσιν τὸ ὕψος τοῦτο. Tim. 83. E: μενόντων
... τῶν πυθμένων. *radix (numeri). Pol. VIII. 546. C:
ἐπιτρίτος πυθμὴν.

πυκνά, crebro, frequenter. Crat. 411. B: ὑπὸ τοῦ
πυκνὰ περιστρέφουσθαι ζητούντες. Pol. VI. 501. B: πυκνὰ
ἂν ἐκατέρωσ' ἀποβλέποιεν cet. Legg. I. 625. B: τὸ διανα-
παύεσθαι πυκνὰ ἐν αὐταῖς. IV. 706. C. Pol. I. 328. D: νῦν
δὲ σὲ χρὴ πυκνότερον δεῦρο ἵεναι. Etiam dense. Crat. 420.
D: πυκνότερα (γ. πυκνότερον) ἐπάγειν.

πυκνός, ἡ, ὄν, spissus; densus. Tim. 45. B: λείον καὶ
πυκνόν (πῦρ). 71. B. 75. A: πυκνὸν ὁστοῦν. 74. E: πολ-
λαὶ καὶ πυκναί. Pol. VI. 510. A: ὅσα πυκνὰ τε καὶ λεία.
Tim. 52. E: τὰ ... πυκνὰ καὶ βαρέα. Critia 117. E: ὑπὸ
πολλῶν καὶ πυκνῶν οἰκήσεων. Prot. 321. A: πυκναῖς ...
θροῖς. Tim. 59. B: χροσοῦ πυκνότερον ὄν. 76. C. 59. B:
τὸ μὲν ... πυκνότερον γιγνόμενον. 74. E: πυκνοτάταις
(σαρκί). Trop. prudens (ut ap. Hom.). Pol. VIII. 568. A:
ὅτι καὶ τοῦτο πυκνῆς διανοίας ἐχόμενον ἐφθέρξατο. *creber,
frequens. Apol. 40. A: ἡ ... εἰωθυῖά μοι μαντική ἡ τοῦ
δαίμονιου ... πάντῃ πυκνὴ αἰὲ ἦν. Legg. VII. 798. D: ὅσα
... πυκνὰ μεταπίπτει. Tim. 43. A: πυκνοῖς γόμοις ξυν-
τήζοντες. Legg. VII. 788. B: ἐν τοῖς σμικροῖς καὶ πυκνοῖς
ἐθισθέντων τῶν ἀνθρώπων παρανομεῖν. Pol. IX. 573. E:
πυκνάς τε καὶ σφοδράς ἐννενοοτιενμένας (ἐπιθυμίας). Legg.
VII. 807. E: πολλὰ ... καὶ πυκνὰ καὶ σμικρὰ λέγων (νομο-
θέτης τις).

πυκνότης, ἡ, densitas. Tim. 59. B: πυκνότητι μὲν
χροσοῦ πυκνότερον ὄν. 64. A. 59. B: διὰ πυκνότητα. 62. C.
82. D. Legg. V. 734. A: πλήθει καὶ πυκνότησιν. *frequen-
tia. Legg. VII. 788. B: διὰ σμικρότητα αὐτῶν καὶ πυκνό-
τητα. 812. D: πυκνότητα μανότῃ ... ξύμφωνον ... παρ-
εχομένους.

πύκνωμα, τό, sonorum quaedam (in parvo intervallo)
condensatio. Pol. VII. 531. A: πυκνώματ' ἅττα ὀνομάζοντες.

πυκτεύω, pugnis certo. Gorg. 456. D: πυκτεύειν τε
καὶ παγκρατιάζειν. Alc. II. 145. C. Charm. 159. C.

πύκτης, ὁ, pugil. Gorg. 460. D: ἐὰν ὁ πύκτης τῇ
πυκτικῇ μὴ καλῶς χρῆται. Pol. IV. 422. B. Prot. 339. E:
ὥσπερ ἐκ ὑπὸ ἀγαθοῦ πύκτου πληγείς. Pol. IV. 422. B:
δυοῖν μὴ πύκταιν. Legg. VIII. 830. A: πύκται ... ὄντες.

819. B: πυκτῶν καὶ παλαισιῶν. 830. A: εἰ πύνκτας ἢ παγκρατιαστὰς ἐτρέφομεν.

πυκτικὸς, ἡ, ὄν, *luctandi peritus et ad luctationem spectans*, fem. *ars luctandi*. Gorg. 456. D: πυκτικὸς γενόμενος. Pol. IV. 422. C: πυκτικῆς ... μετέχειν. Gorg. 460. D: τῇ πυκτικῇ. Pol. I. 333. E: ἐν μάχῃ ... πυκτικῇ. Alc. II. 145. D: κατὰ τὴν πυκτικὴν πυκτικόν.

πύλαι, αἱ, *fores, portae*. Ax. 364. D: πλησίον ... ὧκει τῶν πυλῶν. Legg. VI. 779. A: τείχεσι ... πύλαις ... φραχθέντας. Conv. 218. B: πύλας πάνυ μεγάλας τοῖς ὡσὶν ἐπίθεσθε. Pol. VIII. 560. C: κλήσαντες ... τὰς τοῦ βασιλικοῦ τείχους ... πύλας. Critia 116. A. Ep. VII. 348. B. *Etiam pars iecoris ita nominatur* Tim. 71. C.

πυλῖς, ἡ, *portula*. Lys. 203. A: ἐπειδὴ δ' ἐγενόμην κατὰ τὴν πυλίδά cet.

πυνθάνομαι, *sciscitor, quaero; audio, comperio, cognosco*. Hipp. min. 372. C: πυνθάνομαι καὶ ἐρωτῶ. Soph. 226. B: ἀτὰρ ποῖα δὴ τῶν πολλῶν πυνθάνει; Parm. 126. B: τί μάλιστα πυνθάνει; Legg. I. 635. B: ὑμῖν ... μόνοις Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ὧν ἡμεῖς πυνθανόμεθα (*quos novimus*). Conv. init. περὶ ὧν πυνθανεσθε. Theag. 125. B: πυνθάνου δή. Lach. 187. B: ταῦτι ... παρ' αὐτῶν πυνθάνου. Ep. XIII. 363. C: νῦν δὲ Λεπτίνου πυνθάνου. Gorg. 463. C: πυνθανέσθω. Soph. 216. A: τοῦ ... ξένου ἡμῖν ἡδέως ἂν πυνθαοίμην ... τί cet. Pol. V. 476. E: ἡ βούλει ὥδε πυνθάνωμεθα παρ' αὐτοῦ cet. Legg. XII. 952. A: ἐὰν ἄλλοθι πυνθάνωνται τι περὶ τῶν τοιούτων διαφέρων. Gorg. 455. C: εὖ ἔχει τὰ τῆς σῆς τέχνης παρὰ σοῦ πυνθανέσθαι. Pol. I. 328. E. X. 614. E. Legg. X. 888. C: πυνθανόμενος παρὰ τε τῶν ἄλλων cet. Soph. 237. C: τῷ πυνθανομένῳ δεικνύναι. Polit. 272. C: πυνθανόμενοι παρὰ πάσης φύσεως. Pol. X. 599. D: δίκαιόν που ἐρωτᾷν αὐτὸν πυνθανομένους. Riv. 136. B: ἐπυνθανόμην αὐτοῦ τοὺς ἀγαθοὺς cet. Euthyd. 280. B. Prot. 310. B: σὺ δὲ ἄρτι πέπυσται; Gorg. 462. C. Polit. 264. C. Gorg. 463. C: οὐ γάρ πω πέπυσται cet. Charm. 153. C: οὐ γάρ τί πω πάντα σαφῶς πεπύσμεθα. Crat. 413. B: ἱκανῶς γάρ μέ φασι πεπύσθαι. Conv. 179. E: πεπυσμένος παρὰ τῆς μητρὸς ὡς cet. Charm. 153. B: ἦν (μάχην) ἄρτι ἦσαν οἱ τῆδε πεπυσμένοι. Theaet. 209. E: τί οὖν δὴ ὡς ἐρῶν ἐπύθου; Phaed. 59. E: ἐπυθόμεθα ὅτι cet. Theaet. 143. E: ἡδέως ἂν πυθοίμην. Crat. 399. C. Pol. I. 328. E: καὶ δὴ καὶ σοῦ ἡδέως ἂν πυθοίμην cet. Alc. I. 104. D: ἡδιστ' ἂν πυθοίμην. Phil. 61. B: ὀρθῶς ... πύθοιτ' αὐτοῦ. Euthyd. 295. C: οὐ τοίνυν ... ἀποκρινούμαι ... πρότερον πρὶν ἂν πύθωμαι. Lach. 196. C: αὐτοῦ οὖν σαφέστερον πυθόμεθα τί ποτε νοεῖ. Pol. I. 344. C: ὅσοι ἂν πύθονται αὐτὸν τὴν ὅλην ἀδικίαν ἡδικηκότα. Gorg. 447. C: βούλομαι ... πυθέσθαι παρ' αὐτοῦ τίς cet. Soph.

248. C: ὅτι δεόμεθα παρ' αὐτῶν εἶναι πυθέσθαι σαφέστερον εἰ cet. Pol. II. 358. D: μάλιστα δ' οἶμαι ἂν σοῦ πυθέσθαι. Euth. 9. A: πρὶν ... παρὰ τῶν ἐξηγητῶν πυθέσθαι τί χρὴ ποιεῖν. Legg. VI. 762. D: ὁ ... αἰσθόμενός τε καὶ πυθόμενος. XI. 932. D. X. 907. E: τῶν ... ἀρχόντων οἱ πρῶτοι πυθόμενοι. XI. 917. E. Phaedr. 231. E: πυθομένων ἀνθρώπων. 227. B: πεύσει. Alc. I. 103. B: οὐ σὺ τὴν δύναμιν καὶ ὕστερον πεύσει (*cognosces*). Crat. 421. E: ἐκεῖνα πεύσεται. Pol. VII. 530. E: οὐκοῦν ... ἐκείνων πευσόμεθα πῶς λέγουσι περὶ αὐτῶν cet. Critia 113. A: τὸ γὰρ αἴτιον αὐτῶν πεύσεσθε. Euthyd. 286. C: οἶμαι δὲ αὐτοῦ τὴν ἀλήθειαν παρὰ σοῦ κάλλιστα πεύσεσθαι. Phaed. 98. A: πευσόμενος. Euth. 4. C: πέμπει ... ἄνδρα πευσόμενον τοῦ ἐξηγητοῦ ὃ τι χρὴ ποιεῖν. Verb. Soph. 244. B: παρὰ τῶν ἐν τῷ πᾶν λεγόντων ἄρ' οὐ πευστέον ... τί ποτε λέγουσι τὸ ὄν; πνυπάξ, *parae*! Euthyd. 303. A: πνυπάξ (v. πνυπάξ) ὃ Ἡρακλῆς ... καλοῦ λόγον! Ib. πότερον οὖν ... ὁ Ἡρακλῆς πνυπάξ ἐστίν, ἢ ὁ πνυπάξ Ἡρακλῆς;

πῦρ, τό, *ignis*. Theaet. 153. A: τὸ ... θερμόν τε καὶ πῦρ. Crat. 410. A: ὅρα τοίνυν καὶ τοῦτο τούνομα τὸ πῦρ μή τι βαρβαρικὸν ἦ. Phil. 29. B: πῦρ ἐστὶ μὲν πού παρ' ἡμῖν, ἐστὶ δ' ἐν τῷ παντί. Prot. 320. D: ἐκ γῆς καὶ πυρὸς μίξαντες. Phaed. 103. D: ἕτερόν τι πυρὸς τὸ θερμόν. Soph. 220. D: τὸ ... νυκτερινόν ... πρὸς πυρὸς γῶς γιγνόμενον. Pol. VII. 515. A: τὰς οὐκίας τὰς ὑπὸ τοῦ πυρὸς εἰς τὸ καταντικρὺ ... προσπιπιούσας. Critia 120. A: κατὰ τοῦ πυρὸς σπένδοντες. Legg. IX. 865. B: πυρὸς ἢ χειμῶνος προσβολή. Ep. VII. 340. B: ἐξημμένος ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ πυρὸς. Polit. 303. E: πυρὶ μόνον ἀφαιρειά. Phil. 16. C: ἅμα φανοτάτω τινὶ πυρὶ. Pol. III. 413. E: βασανίζοντες πολὺ μᾶλλον ἢ χουσὸν ἐν πυρὶ. Id. VI. 503. A. Legg. III. 697. D: πυρὶ καταφθείραντες. Phil. 29. C: πάσῃ δυνάμει τῇ περὶ τὸ πῦρ οὔσῃ. Pol. II. 372. C: πρὸς τὸ πῦρ. VIII. 569. B: φεύγων ἂν καπνὸν δουλείας ... εἰς πῦρ ... δεσποτείας ἂν ἐμπεπτικῶς εἴη. Legg. II. 666. A: ὥς οὐ χρὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν cet. C: καθάπερ εἰς πῦρ σίδηρον ἐντεθέντα. VI. 780. C: εἰς πῦρ ξαίνειν. X. 889. B: πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ γῆν καὶ ἀέρα φύσει πάντα εἶναι καὶ τύχῃ φασί. C: πῦρ καὶ ὕδωρ ... πρῶτα ... τῶν πάντων εἶναι.

πυρά, ἡ, *rogus*. Pol. X. 614. C: ἐπὶ τῇ πυρᾷ κείμενος. 621. B. III. 391. B: τὰς τῶν ζωορθεόντων σφαγὰς εἰς τὴν πυράν.

πυραμῖς, ἡ, *pyramis*. Locr. 98. D: ἐξ ὧ ἀ πυραμῖς ... συντίθεται. Tim. 56. B: ἔστω ... τὸ ... τῆς πυραμίδος στερεὸν γεγονὸς εἶδος πυρὸς στοιχείον τε καὶ σπέρμα.

πύργος, ὁ, *turris*. Critia 116. A: πύργους καὶ πύλας ἐπὶ τῶν γεφυρῶν ... ἐπιστήσαντες.

πυρεία, τὰ, *ligna e quibus inter se contritis ignis eli-*

citur. Pol. IV. 435. A: τάχ' ἂν ... τρίβοντες, ὥσπερ ἐν πυρεῖων, ἐκλάμψαι ποιήσαιμεν τὴν δικαιοσύνην.

πυρετός, ὁ, febris. Phaed. 105. C: ὃ ἂν πυρετός (ἐγγένηται). Pol. X. 610. B: ὑπὸ πυρετοῦ. Theaet. 178. C: αὐτὸν πυρετὸν λήψεσθαι. Tim. 84. E: πυρετοί. 86. A: πυρετοὺς ... ἀμφημερινούς, τριπλάσιος cet. Ib. τεταρταίους.

πυρέττω, febricitō. Alc. II. 139. E: πυρέττειν. Theaet. 178. C: πυρέττων. Phil. 45. B: οἱ πυρέττοντες. Alc. II. 140. A.

πυρεντικός, ἡ, ὄν, in eo ponitur quod ad ignem peragitur. Soph. 220. D: πυρεντικὴν (θῆραν).

πυρίκαυτος, ὁ ἡ, urens, inflammatus. Tim. 85. C: πυρίκαυτα νοσήματα πολλὰ ἐμποιεῖ.

πυροειδής, ὁ ἡ, igneus. Legg. X. 895. C: ἐν τῷ γήινῳ ἢ ἐνὺδρῳ ἢ πυροειδεῖ.

πυροί, οἱ, triticum. Legg. VII. 847. E: πυρῶν καὶ κριθῶν. 849. C. Menex. 238. A: τὸν τῶν πυρῶν καὶ κριθῶν καρπὸν. Clit. 408. E. (Legg. I. 638. C. pro πυρούς scrib. videtur τυρούς.)

πυρρόριχ, ἡ, saltatio militaris vel armatorum. Legg. VII. 815. A: πυρρόριχ ἂν τις ὁρθῶς προσαγορεύοι. 816. B: τὸ μὲν πολεμικὸν (τῶν ὁρχήσεων εἶδος) πυρρόριχ (κατεστήσεται).

πυρρός, ὁ, ὄν, ruber, rufus. Tim. 68. C: πυρρόρον ... ξανθοῦ τε καὶ φαιοῦ κράσει γίγνεται. Ib. πυρρόο.

πυρῶ, uro, inflammo. Tim. 52. D: τὴν ... γενέσεως τιθῆναι ὑγραينوμένην καὶ πυρουμένην. Ax. 372. A: λαμπάσιν ἐπιμόνως πυρούμενοι. Tim. 51. B: πῦρ ... ἐκάστοις αὐτοῦ τὸ πεπυρωμένον μέρος φαίνεσθαι.

πυρώδης, ὁ ἡ, igneus. Critia 116. C: μαρμαρυγὰς ἔχοντι πυρώδεις.

πύστις, ἡ, percontatio. Lach. 196. C: κοινὴ γὰρ ἐστὶ ἡ πύστις ὑπὲρ ἑμοῦ τε καὶ σοῦ.

πῶ, unquam, adhuc, c. negat. nondum (Phil. 58. B.) et necdum, ut οὐδεὶς πῶ (nondum quisquam. Gorg. 448. A: ὅτι οὐδεὶς μὲ πῶ ἤρώτηκε καινὸν οὐδέν. Phil. 23. B. Pol. II. 358. D: οὐδενός πῶ ἀνέκωκα ὡς βούλομαι. Theaet. 144. A: ὅτι ... οὐδένα πῶ ἡσθόμην cet. Pol. V. 454. E: οὐδέν τί πῶ φήσομεν μάλλον ἀποδεδεῖχθαι. al.). Similiter οὔτε πῶ (Parm. 141. B: οὔτε εἶναι πῶ διάφορον. Critia 114. D.), οὐδέ πῶ (Theaet. 207. E: οὐδέ γέ πῶ ἡγοῦμαι ἐπίστασθαι τοὺς οὕτως ἔχοντας. Pol. II. 382. A: οὐδὲ νῦν πῶ ... μανθάνω. al.). Praec. nectitur cum part. ποτέ. Theaet. 144. A: ὦν δὴ πῶποτε ἐνέτυχον ... οὐδένα cet. 196. A: ταῦτα αὐτὰ εἰ τις ἀνθρώπων ἤδη πῶποτε ἐσκέψατο cet. Pol. I. 352. C. VI. 493. D: ἤδη πῶποτε του ἡκουσας —; Acced. negat. οὐ, μή, οὐδέ al. Pol. VI. 498. D: οὐ γὰρ πῶποτε εἶδον γενόμενον τὸ νῦν λεγόμενον. VII. 517. E: ὑπὸ τῶν αὐτῶν δικαιοσύνην μὴ πῶποτε ἰδόντων. Prot. 310. E: ἅμα δὲ

οὐδὲ ἐώρακα Πρωταγόραν πώποτε. Phaedr. 234. B: (ὅτι) οὐδεὶς πώποτε τῶν οἰκείων ἐμέμψατο cet.

πώγων, ὁ, barba. Prot. init. πώγωνος ἤδη ὑποπιμπλάμενος. Theaet. 168. E: πολλῶν ... μεγάλους πώγωνας ἐχόντων.

πωλητικός, ἡ, ὄν, vendens. Soph. 224. D: ὡς τὸ ... περὶ λόγους καὶ μαθήματα ἀρετῆς πωλητικὸν δεύτερον ἀνέφρων σοφιστικῇ.

πῶλος, ὁ, pullus. Crat. 393. C: οὐ πῶλον κλητέον, ἀλλὰ μόσχον. Apol. 20. A: εἰ μὲν σου τῷ νύεε πῶλῳ ἢ μόσχῳ ἐγενέσθην cet. Legg. VIII. 834. C: πῶλοις ... ἀβόλοις. Pol. III. 413. D: ὥσπερ τοὺς πῶλους ἐπὶ τοὺς ψόγους τε καὶ θορύβους ἄγοντες. Legg. II. 666. E: οἶον ἀθρόους πῶλους ἐν ἀγέλῃ νεμομένους.

πωλῶ, vendo. Prot. 313. C: ἐπαινῶν ἃ πωλεῖ. Pol. 260. D: πωλοῦσι πάλιν οἱ κάπηλοι. Legg. VIII. 849. C: μήτε τις πωλεῖτω. XI. 917. C: τιμὰς ὧν ἂν πωλῇ. V. 741. B: τῷ πωλεῖν πρὸς ἀλλήλους. VIII. 848. A. Soph. 224. D: πωλῶν. Legg. XI. 917. B. D. Soph. 223. E: πωλοῦν διὰ νομίσματος ἀλλάττεται. Legg. XII. 954. A: τοῦ μὴ ἐνδίκως πωλοῦντος. XI. 917. D: τὸν ... κίβδηλόν τι πωλοῦντα. Prot. 313. C: πωλοῦντες καὶ καπηλεύοντες. Pol. II. 371. B: πωλοῦντες καὶ ὠνούμενοι. E. Ep. VII. 347. D: ἐπῶλε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ πᾶσαν. III. 318. B: φάσκων οὐ πωλήσειν ἄνευ τοῦ πείθειν. VII. 347. D. Legg. XI. 917. C: περὶ παντὸς τοῦ πωλουμένου. Soph. 224. A: ἀχθέντα καὶ πωλούμενα. Polit. 260. D: πωληθέντα ... πρότερον ἔργα ἄλλότρια.

πῶμα, τό, potus. Pol. III. 406. A: ἄτοπόν γε τὸ πῶμα (v. πόμα) οὕτως ἔχοντι. Tim. 91. A. Legg. I. 649. A. Phaed. 117. B: περὶ τοῦδε τοῦ πώματος (libri fere omnes πόματος). Phil. 34. E: πώματος (sic Cl. c. al. Vulg. πόματος). 35. A. Pol. IV. 437. D. E: αὐτοῦ πώματος. 439. A. Tim. 73. A. Legg. I. 648. C: μηδὲν ἄλλο ἐγκαλῶν τῷ πώματι. Tim. 70. C: τὸ πῶμα δεχομένη. Legg. VI. 773. D: ἀγαθὸν πῶμα καὶ μέτριον ἀπεργάζεται. 782. A: πομάτων ... καὶ βρωμάτων ἐπιθυμήματα παντοδαπά. VIII. 844. B: τῶν ἀναγκαίων πομάτων. I. 659. E: ἐν ἡδέσι τισὶ σιτίοις καὶ πώμασι. XI. 932. E. Critia 115. B: πώματα καὶ βρώματα ... φέρων.

πώποτε, vid. πώ.

πῶς, quomodo, qui et cur (ut πῶς γὰρ οὐ μέλλει; Phaed. 78. B. Phil. 50. C: πῶς γὰρ οὐ μανθάνομεν; Pol. VIII. 556. A. Similiter πῶς δῆτα; Gorg. 469. B. al.). Phaedr. 231. C: πῶς εἰκὸς ἐστὶ τοιοῦτον πράγμα προέσθαι —: 269. D: πῶς καὶ πόθεν ἂν τις δύναιτο πορίσασθαι; Theaet. 152. C: πῶς δὴ ... τοῦτο λέγεις; Conv. 174. A: πῶς ἔχεις πρὸς τὸ ἐθέλειν ἂν ἵεναι —; 214. A: πῶς οὖν ... ποιου-

μεν; Pol. I. 334. E: νῦν δὲ πῶς ... μεταδῶμεθα; 345. B: καὶ πῶς σε πείσω; Cum gen. Gorg. 451. C: πῶς ἔχει πλήθους. Ib. πῶς πρὸς ἄλληλα τήλους ἔχει. Abs. πῶς δὴ; (germ. wie denn?). Phaed. 83. D. Crat. 403. B. 404. E. Pol. IV. 421. D. — πῶς δ' οὐ; (quidni?). Polit. 309. E. Parm. 162. C. Pol. V. 457. A. Similiter πῶς γὰρ οὐ; (sensu affirmandi). Gorg. 487. B. Crat. 422. D. Pol. I. 327. C. V. 453. B. Praec. ita ponitur ut neget, velut πῶς γὰρ; (germ. wie denn? h. e. wie wäre das möglich?). Soph. 263. C. Polit. 309. E. Parm. 162. C. Pol. II. 379. B. Similiter πῶς γὰρ ἄν; Soph. 237. C. Parm. 149. E. Legg. III. 696. C. Enthyd. 284. A. Pariter καὶ πῶς; (Theaet. 163. D. Phil. 21. D. 60. D.) et καὶ πῶς ἄν; Theaet. 185. C. Pol. I. 353. C. Cum interrog. τί (ut coarctata sit duplex interrogatio). Theaet. 208. E: πῶς τί τοῦτο; Soph. 261. E: πῶς τί τοῦτ' εἶπες; Phil. 58. A: σὺ δὲ τί πῶς τοῦτο (sic Cl. c. al.) ... διακρίνοις ἄν; Hipp. mai. 298. A: πῶς τί ἄρ' ἂν ἀγωνιζοίμεθα; — Enclit. πῶς, quodammodo, nescio quomodo, fere (ut οὕτω πως, οὕτωςί πως al.) et forte (ut εἴ πως, μὴ πως al.). Attici vero urbani particula etiam utuntur ubi leniter aliquid intendunt. Prot. 315. B: εὐ πως καὶ ἐν κόσμῳ περὶ σιγίζοντι cet. 328. D: μὲν πως ἐμμαντὸν ὥσπερ εἰ συν-αγείρας εἶπον. al.

P.

ῥῶ, τό. Crat. 426. C: τὸ ῥῶ ἔμοιγε φαίνεται ὥσπερ ὄργανον εἶναι πάσης τῆς κινήσεως. D. 434. D: ὅτι τὸ ῥῶ τῇ φορᾷ καὶ κινήσει καὶ σκληρότητι προσέοικεν. 426. E: πάντα ταῦτα τὸ πολὺ ἀπεικάζει διὰ τοῦ ῥῶ.

ῥάβδος, ῥ, virga. Legg. III. 700. C: ῥάβδου κοσμοῦσης ἢ νοθεύουσιν ἐρίγνεται. Ax. 367. A: γυμνασιαρχία καὶ ῥάβδοι. Soph. 221. A: ἄνω ῥάβδοις καὶ καλαμοῖς ἀνασπώμενον.

ῥαβδοῦχος, ῥ, ludorum praeses. Prot. 388. A: ῥαβδοῦχον ... ἐλέσθαι.

ῥάδιος, α, ον, facilis. Critia 114. D: ὅσος (πλοῦτος) ... οὔτε ποτε ὕστερον γενέσθαι ῥάδιος. Pol. I. 328. E: ῥαδία καὶ εὐπορος (ὁδός). Phaedr. 250. A: ἀναμνησθεσθαι ... ἐκεῖνα οὐ ῥάδιον ἀπάσῃ (ψυχῇ). Theaet. 199. E: οὐ ῥάδιόν γε ... μὴ ἐπαινεῖν σε. Pol. I. 331. E: Σιμωνίδῃ γε οὐ ῥάδιον ἀπιστεῖν. II. 365. C. Phil. 23. B: οὐδὲ ῥαδίον

(λόγου) πάνυ τι νῦν. Prot. 328. A: οὐ ῥάδιον ... εἶναι ... τούτων διδάσκαλον φανῆναι. Legg. III. 685. A: οὐ πάνυ ῥάδιον ἐρωτᾶς. Phaedr. 272. B: εἴ τις ... ῥάων καὶ βραχυ-
τίρα φαίνεται ἐπ' αὐτὴν ὁδός. Pol. II. 368. E: ῥάων κατα-
μαθεῖν (δικαιοσύνη). Soph. 216. C: οὐ πολὺ τι ῥᾶον ...
εἶναι διακρίνεν (κινδυνεύει). Pol. I. 336. C: ὅτι ῥᾶον ἐρω-
τᾶν ἢ ἀποκρίνεσθαι. II. 370. A. IX. 588. D: ταῦτα ...
ῥᾶω. Legg. IV. 708. C: ταῦτ' οὖν πάντ' ἐστὶ τῇ μὲν ῥᾶω
κατοικίζεσθαι cet. Polit. 292. E: ῥᾶστη μὲντ' ἂν οὕτω γ'
εἴη πασῶν τῶν τεχνῶν. Phaedr. 229. A: ῥᾶστον οὖν ἡμῖν
κατὰ τὸ ὑδάτιον ... εἶναι. Soph. 218. C: οὐ πάντων ῥᾶ-
στον συλλαβεῖν τί ποτ' ἐστίν. 244. C. Conv. 201. E. Pol.
VI. 497. D: ἐπεὶ καὶ τὸ λοιπὸν οὐ πάντως ῥᾶστον διελθεῖν.
Legg. IV. 712. A: πάντων τάχιστόν τε καὶ ῥᾶστον μακρῶ.
Polit. 302. C: χαλεπὴν ... ἄμια καὶ ῥᾶστην γίγνεσθαι (τριῶν
οὐσῶν, int. τῶν πολιτειῶν). Legg. VIII. 839. B. Menex.
249. C: ῥᾶστοι θεραπεύειν τε καὶ θεραπεύεσθαι. Polit. 277.
E: ἐν ταῖς βραχυτάταις καὶ ῥᾶσταῖς τῶν συλλαβῶν.

ῥαδίως, facile, nullo negotio; aequo animo; etiam sine ulla
dubitatione, temere (germ. ohne weiteres, ohne sich zu bedenken).
Phaedr. 275. B: ῥαδίως σὺ Αἰγυπτίους ... λόγους ποιεῖς.
Gorg. 522. E: εἴ οἶδα ὅτι ῥαδίως ἴδοις ἂν με φέροντα τὸν
θάνατον. Phaed. 62. C: τὸ τοὺς φιλοσόφους ῥαδίως ἂν ἐθέ-
λειν ἀποθνήσκειν. 63. A: ὅτι οὕτω ῥαδίως φέρεῖς καὶ ἡμᾶς
ἀπολείπων cet. Theaet. 206. E: μὴ ... ῥαδίως καταγινώ-
σκωμεν τὸ μὴδὲν εἰρημένα cet. Pol. I. 321. C: τοῦ ῥαδίως
πορεύεσθαι πρὸς τὸ ἄστυ. 329. E: ῥαδίως τὸ γῆρας φέρειν.
II. 377. B: ἄρ' οὖν ῥαδίως οὕτω παρήσομεν cet. 378. B:
ῥαδίως οὕτω λέγεσθαι. III. 390. B: τούτων πάντων ῥαδίως
ἐπιλανθανόμενον cet. Critia 120. E: ῥαδίως ἔφερον οἶον
ἄχθος τὸν τοῦ χρυσοῦ ... ὄγκον. Legg. III. 690. D: πρὸς
τινα παίζοντες τῶν ἐπὶ νόμων θέσιν ἰόντων ῥαδίως. VII.
799. D. XI. 917. B: θεῶν ὀνόματα μὴ χραίνειν ῥαδίως
(i. q. vern. leichtsinnig). Apol. 24. C: ῥαδίως εἰς ἀγῶνας καθ-
ιστάς ἀνθρώπους. Charm. 172. D: ὅτι ... ῥαδίως ὠμολο-
γήσαμεν cet. Men. 94. E: ῥαδίως μοι δοκεῖς κακῶς λέγειν
ἀνθρώπους.

ῥαθυμία, ἡ, socordia; temeritas. Phaed. 99. B: πολλῇ
ἂν καὶ μακρᾷ ῥαθυμία εἴη τοῦ λόγου. Legg. X. 901. E:
ῥαθυμία δὲ ἀργίας καὶ τρυφῆς (ἔκγονος). Def. 413. A: ῥα-
σιώνη ψυχῆς. Legg. VI. 779. A: ἐκ ῥαθυμίας. X. 901. C:
ῥαθυμία καὶ τρυφή. E: ἀργία ... καὶ ῥαθυμία. Pol. VI.
504. C: καὶ μάλ' ... συχνοὶ πάσχουσιν αὐτὸ διὰ ῥαθυμίαν.
Clit. 407. C: διὰ ταύτην τὴν πλημμυρίαν καὶ ῥαθυμίαν.
Ep. III. 317. D.

ῥάθυμος, ὁ ἡ, inconsideratus, levis. Theaet. 166. A:
ὦ ῥαθυμότατε Σώκρατες. Crit. 45. D: σὺ δ' ἐμοὶ δοκεῖς
τὰ ῥαθυμότατα αἰρεῖσθαι.

ῥαθυμῶ, *segnitor ago*. Legg. X. 903. B: δειλὸν τινα διὰ πόνοους ῥαθυμοῦντα.

ῥαθύμως, *segniter, negligenter; inconsiderate; etiam aequo animo*. Pol. VIII. 549. D: ῥαθύμως πάντα τὰ τοιαῦτα φέροντα. Legg. II. 659. B: ἀποφαίνεσθαι ῥαθύμως τὴν κρίσιν. VII. 807. A: ἀργῶ καὶ ῥαθύμως κατεπεπιασμένῳ ζῶν. IX. 879. C: εἶκε ... νέω παντὶ ὑπὸ γέροντος πληγέντι ῥαθύμως δογῆν ὑποφέρειν.

ῥαίζω, *melius me habeo, revalesco*. Pol. V. 462. D: ῥαίζοντος (oppos. πονοῦντος μέρους). Ax. 364. C: ῥαΐσει.

ῥάξ, ἦ, *acinus*. Legg. VIII. 845. A: κατὰ ῥάγα βοτρών.

ῥᾶον, *facilius*. Gorg. 517. D: ἵνα ῥᾶον καταμάθῃς. Phaed. 70. D: εἰ βούλει ῥᾶον μαθεῖν. Pol. II. 370. C: καὶ κάλλιον καὶ ῥᾶον (γίγνεται). VI. 510. C. al.

ῥᾶστα, *facillime; commodissime; etiam aequissimo animo*. Phaedr. 230. E: ἐν ὁποίῳ σχήματι οἶε ῥᾶστα ἀναγνώσεσθαι. Soph. 260. B: ἀλλ' ἴσως τῇδ' ἐπόμενος ῥᾶσ' ἂν μάθοις. Conv. 176. A: τίνα τρόπον ῥᾶστα πίνομεθα; B: τίνι τρόπῳ ἂν ὡς ῥᾶστα πίνοιμεν. Pol. I. 344. A: πάντων ... ῥᾶστα μαθήσῃ ἐὰν cet. VII. 516. A. X. 603. E: ὅτι ῥᾶστα οἶσει τῶν ἄλλων. Tim. 19. D: ὡς ... ταῦτα μιμήσεται ῥᾶστα καὶ ἄριστα. Legg. III. 676. A: μῶν οὐκ ἐνθένδε τις ἂν αὐτὴν ῥᾶστά τε καὶ κάλλιστα κατῖδοι; IV. 710. D. Menex. 247. C: ὡς ῥᾶστα φέρειν τὴν ξυμφορὰν.

ῥαστώνη, ἦ, *facilitas; commoditas; etiam levatio (germ. Erleichterung et Erholung) et quies*. Gorg. 459. C: σὺκοῦν πολλὴ ῥαστώνη ... γίγνεται, μὴ μαθόντας τὰς ἄλλας τέχνας ... μὴδὲν ἐλαττοῦσθαι τῶν δημιουργῶν; Legg. IV. 711. A: ῥαστώνη τῆς μεταβολῆς γίγνεσθαι φιλεῖ. X. 903. E: ῥαστώνη ἐπιμελείας θεοῖς τῶν πάντων. Epin. 983. B. Polit. VII. 525. C: (ἐνεκα) αὐτῆς τῆς ψυχῆς ῥαστώνης μεταστροφῆς ἀπὸ γενέσεως ἐπ' ἀλήθειαν cet. Critia 107. B: ῥαστώνης τε πέρι καὶ χαλεπότητος. Legg. I. 625. B: μετὰ ῥαστώνης (Cf. Ep. VII. 325. D.). 648. C. IV. 713. D: διὰ πολλῆς ... αὐτοῖς ῥαστώνης. VI. 779. A: ἐκ ῥαστώνης (ex otio) ... τῆς αἰσχρός. Epin. 991. C: ῥαστώνη (facile) παραλαβεῖν. Polit. 310. C: τὴν ἐν τῷ παραχοῆμα διώκοντες ῥαστώνην. Conv. 176. B: τὸ παντὶ τρόπῳ παρασκευάσασθαι ῥαστώνην τινὰ τῆς πόσεως. Pol. V. 460. D: πολλὴν ῥαστώνην ... λέγεις τῆς παιδοποιίας ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξί. Tim. 70. C: (ἵνα) ἀναπνοῇ καὶ ῥαστώνῃ ἐν τῷ καύματι παρέχοι. Legg. III. 684. D: οὐ σμικρὸν εἰς ῥαστώνην τῆς θέσεως τῶν νόμων. IV. 720. C: ῥαστώνην οὕτω τῷ δεσπότῃ παρασκευάζει τῶν καρινόντων τῆς ἐπιμελείας. VI. 779. A: ἀγνοοῦντας ... τὴν ῥαστώνην (quietem) ὡς ὄντως ἐστὶν ἐκ τῶν πόνων. D: εἰς ... τὴν τῆς φυλακῆς ῥαστώνην. X. 902. C: πρὸς ῥαστώνην καὶ χαλεπότητα.

ράφή, ἡ, *sutura*. Polit. 280. C: τὴν τρήσει καὶ ραφῇ χρωμένην σύνθεσιν. Tim. 76. A: τὸ ... τῶν ραφῶν παντοδαπὸν εἶδος. Ib. ἡ ... νοτὶς ὑπὸ τὰς ραφὰς ἀνιούσα.

ράχις, ἡ, *spina* (dorsi). Tim. 91. A: διὰ τῆς ράχεως. 77. D: ταύτας ... καθήκαν παρὰ τὴν ράχιν.

ῥαψωδία, ἡ, *carminum* (praec. epicorum) *pronuntiatio*. Tim. 21. B: ἄθλα ... ἡμῖν οἱ πατέρες ἔδесαν ῥαψωδίας. Ion. 533. B: οὐδὲ ἐν ῥαψωδίᾳ. Etiam *carmen epicum* s. *rhapsodia*. Legg. II. 658. B: τὸν μὲν τινα ἐπιδεικνύναι, καθάπερ Ὀμηρος, ῥαψωδιαν, ἄλλον δὲ κιθαρωδιαν cet.

ῥαψωδικός, ἡ, ὄν, *carminum recitatoris proprius*, fem. abs. et cum v. τέχνη *carminum recitandorum ars*. Ion. 538. B: ἡ ... ῥαψωδικὴ τέχνη ἑτέρα ἔστι τῆς ἡνιοχικῆς; 540. A: ἡ ῥαψωδική. D: ἡ ῥαψωδικὴ τέχνη. 538. C: ῥαψωδικῆς. 539. E: τῆς τέχνης τῆς ῥαψωδικῆς. 540. A: τὴν ῥαψωδικὴν τέχνην. 541. A: τὴν ῥαψωδικήν.

ῥαψωδός, ὁ, *qui carmina* (praec. epica vel Homeri) *memoriter pronuntiat*. Ion. 530. C: οὐ γὰρ ἂν γένοιτό ποτε ῥαψωδός, εἰ μὴ συνείη τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ. 535. D. 540. C. 533. C: τοῦ Ἰθακησίου ῥαψωδοῦ. 539. E: τῷ ῥαψωδῷ. Legg. II. 658. D: ῥαψωδόν. Ion. 530. C: τὸν ... ῥαψωδὸν ἐρμηνεῖα δεῖ τοῦ ποιητοῦ τῆς διανοίας γίνεσθαι τοῖς ἀκούουσι. Pol. II. 373. B: ποιηταὶ τε καὶ τούτων ὑπηρέται, ῥαψωδοὶ cet. III. 395. A. Ion. 532. D: ἀλλὰ σοφοὶ μὲν πού ἐστε ὑμεῖς οἱ ῥαψωδοὶ cet. 535. A. Legg. VI. 764. D: οἷον ῥαψωδῶν καὶ κιθαρωδῶν cet. VIII. 834. E. Ion. 530. A: ῥαψωδῶν ἀγῶνα. Eryx. 403. D: ὥσπερ τῶν ῥαψωδῶν οἱ τὰ Ὀμήρου ἔπη ἄδουσιν. De lucri cup. 228. B: τοὺς ῥαψωδοὺς.

ῥαψωδῷ, *carmina* (praec. epica) *continua pronuntio vel recito* (quod nos dicimus *declamiren*, vid. in Phaedr. p. 608 sq.). Ion. 541. B: τί δὴ ποτ' οὖν ... ῥαψωδεῖς μὲν περιωὴν τοῖς Ἑλλήσι —; 633. C: ἃ τε εὖ ῥαψωδεῖ καὶ ἃ μὴ. Pol. X. 600. D: Ὀμηρον ... ἢ Ἡσίοδον ῥαψωδεῖν ἂν περιόντας εἶων. Phaedr. 277. E: ὡς οἱ ῥαψωδοῦμενοι (λόγοι) ... πειθοὺς ἔνεκα ἐλέχθησαν (quae ex interpretatione videntur fluxisse).

ῥέζω, *facio*. Legg. I. 642. C: ὡς ἡ πόλις ὑμῶν ... ἡμᾶς οὐ καλῶς ἢ καλῶς ἐῤῥέξε. Homericæ sunt ἐρεξε (Conv. 220. C.) et ῥέξας (Hipp. min. 370. B.).

ῥέθη, τὰ, *membra*, h. e. *corpus*. Pol. III. 386. D. (Hom.).

ῥέπω, *vergo, inclino*; etiam trop. *inclino, propensus sum*. Pol. VI. 485. D: ὅτω γε εἰς ἐν τι αἱ ἐπιθυμίαι σφόδρα ῥέπουσιν. Legg. IX. 862. C: τῇδε ῥέπειν. Phaedr. 247. B: ἐπὶ τὴν γῆν ῥέπων. Tim. 79. E: ἐκείνη ῥέπον. De iusto 373. E: τὸ ... κάτω ῥέπον ἐν τοῖς ζυγοῖς βαρὺ. Legg. VII. 802. E: τὸ πρὸς τὴν ἀνδρείαν ῥέπον. Pol. VIII. 550. E: ὥσπερ ἐν πλάστιγγι ζυγοῦ κειμένου ἑκατέρου ἀεὶ τοῦναντίον ῥέποντες (v. εἰς τοῦναντίον ῥέποντος). Polit. 308. A: οἱ πρὸς τὴν ἀνδρείαν μᾶλλον ῥέποντες. Ep. VII. 328. B: ὄθεν

μοι σκοπουμένῳ ... ἐρρέψε δεῖν cet. Phil. 46. E: εἰς ὁπό-
τερ' ἂν ῥέψῃ. Pol. VIII. 544. E: ἃ (v. οἱ) ἂν ὥπερ ῥέ-
ψαντα (v. ῥεύσαντα) τὰλλα ἐφελέκυσται.

ῥεῦμα, τό, *fluxio*; (etiam corporis affectio, vern. Fluss);
*flumen, fluviu*s. Theaet. 144. B: οἷον ἐλαίου ῥεῦμα ἀποφρητὶ
ῥέοντος. Soph. 163. E: τὸ ... ἀπ' ἐκείνης (τ. ψυχῆς) ῥεῦμα
διὰ τοῦ στόματος. Pol. VI. 485. D: ὥπερ ῥεῦμα ἐκείσε
ἀπωχετευμένον. Tim. 21. E: τὸ τοῦ Νείλου ῥεῦμα. 23. A:
ῥεῦμα οὐράνιον. 44. B: τὸ τῆς αὐτῆς καὶ τροφῆς ... ῥεῦμα.
Def. 414. C: φωνὴ ῥεῦμα διὰ στόματος ἀπὸ διανοίας. Phaedr.
255. C: ἡ τοῦ ῥεύματος ἐκείνου πηγὴ. Crat. 440. D: ὑπὸ
ῥευσμάτος τε καὶ κατὰ ῥέου πάντα χρήματα ἔχουσθαι. Tim.
45. C: περὶ τὸ τῆς ὀψεως ῥεῦμα. Critia 112. D: ἀφθονον
ῥεῦμα. Theaet. 180. D: Ὡκεανὸς τε καὶ Τηθύς ῥεύματα.
Tim. 80. C: τὰ τῶν ὑδάτων πάντα ῥεύματα. Polit. 280. C:
ὅσαι ... ῥευμάτων στεκτικαὶ γίγνονται. Pol. III. 405. D:
ῥευμάτων τε καὶ πνευμάτων ὥπερ λίμνας ἐμπιπλαμένους.
Tim. 84. D: ὑπὸ ῥευμάτων γραχθεῖς. Legg. X. 892. D:
πολλῶν ἐμπειρος ῥευμάτων. Phaed. 112. B: εἰσεῖν πάντα
τὰ ῥεύματα. Theaet. 160. D: οἷον ῥεύματα κινεῖσθαι τὰ
πάντα. Tim. 79. A: τὰ τῶν φλεβῶν ... ῥεύματα. 88. A:
ῥεύματα ἐπάγουσα. Legg. VIII. 844. C: μεθιείς ... τὰ
ῥεύματα.

ῥευματίζομαι, *fluxionibus tentor*. Locr. 103. A: ῥευ-
ματίζομενά τινα μέρεα.

ῥέω, *fluo, maneo; effundor; feror; etiam mutor, diffu*o.
Phaedr. 230. B: ἡ ... πηγὴ ... ῥεῖ. Theaet. 182. C: κινεῖ-
ται καὶ ῥεῖ ... τὰ πάντα. Crat. 440. C: (ὡς) πάντα ὥπερ
κεράμια ῥεῖ. Ax. 371. C: (ἐνθα) πηγαὶ ... ὑδάτων καθε-
ρῶν ῥέουσι. Phaed. 87. D: εἰ ... ῥέοι τὸ σῶμα καὶ ἀπολλύ-
οιτο ἐν ζῶντος τοῦ ἀνθρώπου. Crat. 411. C: ῥεῖν καὶ φέ-
ρεσθαι (τὰ πράγματα). 426. D: ἐν αὐτῷ τῷ ῥεῖν καὶ ῥοῇ.
Phil. 62. E. Conv. 175. D. Tim. 75. E: τὸ ... λόγων νάμα
ἔξω ῥέον. Theaet. 144. B: ἐλαίου ... ῥέοντος. Tim. 43. D:
ἐναντία αὐτῇ ῥέουσαι. Crat. 439. C: ὡς ἰόντων ἀπάντων
αἰεὶ καὶ ῥέοντων. 411. C: ὡς φερομένοις τε καὶ ῥέουσιν.
Theaet. 181. A: τοὺς ῥέοντας (qui omnia fluere ponunt). Legg.
III. 682. C: ποταμοὺς ... ἐκ τῶν ὑψηλῶν ῥέοντας. Pol. VI.
485. D: ὧ ... πρὸς τὰ μαθήματα ... ἐρῶνῃ κασι (αἱ ἐπιθυ-
μίαι. VIII. 544. E. pro ῥεύσαντα nunc scrib. ῥέψαντα).
Tim. 84. C: πάσης ἀνάπαλιν τῆς τοῦ σώματος φύσεως ...
ῥυείσης. Pol. VI. 495. B: οἱ ἂν ταύτῃ τύχῳσι ῥυέντες.

ῥήγνυμι, *rumpo*, pass. *rumpor, discedo*. Pol. II. 359.
D: ῥαγῆναι τι τῆς γῆς.

ῥηΐδιος, i. q. ῥάδιος. Prot. 340. D. Legg. IV. 719.
A. (Hes.).

ῥήμα, τό, *dictum; dictio, propositio, sententia verbis expressa*
(germ. *Spruch, Ausspruch, Satz*). Prot. 341. E: τὸ μετὰ τοῦτο

ῥῆμα. 343. B: καὶ τοῦ Πιπτακοῦ ἰδίᾳ ἐφέρετο τοῦτο τὸ ῥῆμα cet. Polit. 303. C. Pol. I. 336. A: οὐ μοι δοκεῖ εἶναι τὸ ῥῆμα, τὸ φάναι cet. VIII. 562. C: λέγεται ... καὶ πολὺ τοῦτο τὸ ῥῆμα. Legg. VIII. 838. B: σμικρὸν ῥῆμα. Crat. 399. C: ἵνα ἀντὶ ῥήματος (int. Διὰ φίλος) ὄνομα (Δίφιλος) ἡμῖν γένηται. Pol. V. 464. A: μετὰ τούτου τοῦ δόγματός τε καὶ ῥήματος. Legg. VII. 797. C. Soph. 265. C: ἢ τῶ τῶν πολλῶν δόγματι καὶ ῥήματι χρώμενοι; Prot. 342. E: ἐνέβαλε ῥῆμα ἄξιον λόγου βραχύ. Phaedr. 269. B: ῥῆμά τι εἰπεῖν ἀπαίδευτον. Theaet. 190. C. Pol. V. 463. E: ὁ νῦν δὴ ἐλέγομεν τὸ ῥῆμα τὸ ὅτι τὸ ἐμὸν εὖ πράττει cet. 473. E: τοιοῦτον ἐμβέβληκας (ἐμβέβλ.) ῥῆμά τε καὶ λόγον cet. Legg. VIII. 839. B. Conv. 198. B: τοῦ κάλλους τῶν ὀνομάτων καὶ ῥημάτων (nos: der Wörter u. Sätze). Pol. X. 601. A: τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν. Legg. VIII. 840. C: ἐν ῥήμασι καὶ ἐν μέλεσιν ἄδοντες. Apol. 17. B: κεκαλλιστημένους γε λόγους ... ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασιν. Prot. 342. E: τοιαῦτα ... ῥήματα φθέγγεσθαι. Conv. 221. E: τοιαῦτα καὶ ὀνόματα καὶ ῥήματα ἔξωθεν περιλαμβέχονται cet. Pol. VI. 498. E. Legg. II. 669. C: ῥήματα ἀνδρῶν ποιήσασθαι. De lucri cup. 228. E: (ἵνα) τὰ Ἰππάρχου ῥήματα μᾶλλον σοφὰ ἡγοῖντο. **verbum*, *vox* vel *vocabulum* (*Wort* vel *Ausdruck*). Legg. II. 656. C: ῥήματος ἐχόμενον. Euthyd. 305. A: (οἱ) παντὸς ... ῥήματος ἀντέχονται. Ep. III. 319. C. Gorg. 450. E: οὐχ ὅτι τῷ ῥήματι (vern. *wörtlich*) οὕτως εἶπες. 489. B: ἐὰν τις ῥήματι (nos: *im Ausdruck*) ἀμάρτη. Theaet. 166. D: τὸν ... λόγον ... μὴ τῷ ῥήματί μου δώκε. Soph. 257. B: τότε μᾶλλον τί σοι φαίνεται τὸ σμικρὸν ἢ τὸ ἴσον δηλοῦν τῷ ῥήματι; Crat. 421. B: τούτῳ τῷ ῥήματι, τῇ ἀληθείᾳ. Pol. I. 340. D: λέγομεν τῷ ῥήματι οὕτως ὅτι cet. Tim. 49. E: τῷ ῥήματι τῷ τούτῳ καὶ τοῦτο προσχρώμενοι. Lys. 220. B. Soph. 237. D: τὸ τί ... ῥῆμα. Legg. X. 906. C. I. 627. D: εὐσχημοσύνης τε καὶ ἀσχημοσύνης ῥημάτων ἕνεκα. II. 669. E: μέλος ... καὶ ἑνθμόν ἀνευ ῥημάτων. De lucri cup. 225. C: τῶν σοφῶν ῥημάτων. Ion. 536. C. Phaedr. 102. B: οὐχ ὥς τοῖς ῥήμασι λέγεται, οὕτω καὶ τὸ ἀληθές ἔχειν. Theaet. 165. A: μὴ προσσχὼν τοῖς ῥήμασι τὸν νοῦν. Legg. II. 660. A: ἐν τοῖς καλοῖς ῥήμασι ... πείσει. VI. 783. C: ἂ τοῖς τρισὶ διωριζόμεθα ῥήμασι. VII. 800. D. Phaedr. 228. D: τὰ γε ῥήματα οὐκ ἐξέμαθον. 271. C: αὐτὰ ... τὰ ῥήματα εἰπεῖν οὐκ εὐπετές. Theaet. 183. B: ὥς ... πρὸς τὴν αὐτῶν ὑπόθεσιν οὐκ ἔχουσι ῥήματα. Crat. 421. E. Pol. V. 462. C: ὅταν μὴ ... φθέγγωνται ... τὰ τοιάδε ῥήματα, τὸ τε ἐμὸν καὶ τὸ οὐκ ἐμὸν. Hipp. mai. 292. C: ἵνα μὴ πρὸς σὲ λέγω ῥήματα ... χαλεπὰ τε καὶ ἀλλόκοτα. — *Sensu grammatico est verbum*, vern. *Zeitwort* (propr. *declaratio eius quod de homine aliquo vel re praedicatur*). Soph. 262. E: συνθεῖς

πράγμα πράξει δι' ὀνόματος καὶ ῥήματος. A: τὸ ... ἐπὶ ταῖς πράξεσιν ὃν δῆλωμα ῥήμά που λέγομεν. Ib. τὸ μὲν ὀνόματα, τὸ δὲ ῥήματα κληθέν. Crat. 425. A: ἐξ ὧν τὰ τε ὀνόματα καὶ τὰ ῥήματα συντίθεται (γ. συντίθενται). Theaet. 168. B: ἐκ συνηθείας (ex usu) ῥημάτων τε καὶ ὀνομάτων. 184. C. 206. D. Soph. 263. D. Ep. VII. 342. B: λόγος ... ἐξ ὀνομάτων καὶ ῥημάτων συγκείμενος. 343. B. Crat. 431. B: εἰ ... ῥήματα καὶ ὀνόματα ἔστιν οὕτω τιθέναι cet.

ῥηματίσκιον, τό, ocula. Theaet. 180. A: ῥηματίσκια αἰνιγματώδη ... ἀποτοξεύουσι.

ῥῆσις, ῆ, oratio, verba. Gorg. 506. B: τὴν τοῦ Ἀμφίονος ῥῆσιν. Pol. III. 393. B: ὅταν γέ τινα λέγῃ ῥῆσιν ὥς τις ἄλλος ὦν. X. 605. D: μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντα ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς. III. 393. B: τὰ μεταξὺ τῶν ῥήσεων. 394. B. Phaedr. 268. C: ὡς ἐπίσταται περὶ μικροῦ πράγματος ῥήσεις παρμῆκεις ποιεῖν. Pol. III. 393. B: ὅταν τὰς ῥήσεις ... λέγῃ. Legg. VII. 811. A: καὶ τινας ὅλας ῥήσεις εἰς ταὐτὸ ξυναγαγόντες ἐκμανθάνειν φασὶ δεῖν cet.

ῥήτορεία, ῆ, oratoria. Polit. 303. E: ὅση ... ῥήτορεία πείθουσα τὸ δίκαιον ξυνδιακυβεροντὰς ἐν ταῖς πόλεσι πράξεις.

ῥήτορεύω, oro. Gorg. 502. D: ἡ οὐ ῥήτορεύειν δοκοῦσὶ σοι οἱ ποιηταὶ ἐν τοῖς θεατροῖς;

ῥήτορικὸς, ῆ, ὄν, rhetoricus, eloquens; fem. oratoria, subst. rhetor, orator. Phaedr. 260. C: ὁ ῥήτορικὸς. Gorg. 455. B. 456. C. Phaedr. 261. A: ἄρ' οὐν οὐ ... ἡ ῥήτορικὴ ἂν εἴη τέχνη ψυχαγωγία τις διὰ λόγων —; 269. B: τί ποτ' ἐστὶ ῥήτορικῇ. Gorg. 449. D: ἡ ῥήτορικῇ. E. 502. D: οὐκ οὐν ῥήτορικῇ δημιουργία ἂν εἴη; Theaet. 177. B. Phaedr. 266. C: τὸ ... ῥήτορικὸν δοκεῖ μοι διαφεύγειν ἐθ' ἡμέας. Polit. 304. E: τοῦτο μὲν ἔοικε ταχὺ κεχωρίσθαι πολιτικῆς τὸ ῥήτορικόν, ὡς ἕτερον εἶδος ὦν. Phaedr. 239. A: ἀδύνατος εἰπεῖν ῥήτορικῷ (ῥήτων). 266. D: τὸ λειπόμενον τῆς ῥήτορικῆς. 270. B: τέχνης ῥήτορικῆς. Gorg. 455. B: τί ποτε καὶ λέγομεν περὶ τῆς ῥήτορικῆς. 449. B: ῥήτορικῆς ... φῆς ἐπιστήμων τέχνης εἶναι. Menex. 235. E: διδάσκαλος ... περὶ ῥήτορικῆς. 236. A. Gorg. 456. B: τῇ ῥήτορικῇ. 461. A. Crat. 425. A: ῥήτορικῇ. Phaedr. 269. D: εἰ μὲν σοι ὑπάρχει φύσει ῥήτορικῷ εἶναι. 235. A: τῷ ῥήτορικῷ αὐτοῦ μόνῳ τὸν νοῦν προσείχον. 272. D: τὸν μέλλοντα ἰκανῶς ῥήτορικὸν ἔσεσθαι. Gorg. 458. E: ῥήτορικὸν φῆς ποιεῖν οἷός τ' εἶναι. 461. B: τὸν ῥήτορικὸν ἄνθρωπον. Pol. VIII. 548. E. Phaedr. 260. C: τὴν ῥήτορικὴν. 269. B: διδάσκοντας ὡς ῥήτορικὴν τέχνην. C: ῥήτορικὴν δεδιδάχθαι. Gorg. 448. D: τὴν καλουμένην ῥήτορικὴν. 502. D: ῥήτορικὴν τινα πρὸς δῆμον τοιοῦτον οἷον παίδων cet. 455. C: οἱ ῥήτορικοί. Alc. II. 145. E: ἀνδρῶν ῥήτορικῶν πολιτικὸν γένημα

φυσῶντων. Gorg. 450. B: τί οὖν δὴ ποτε τὰς ἄλλας τέχνας οὐ ῥητορικῶς καλεῖς —;

ῥητορικῶς, *more rhetorico s. rhetorum*. Gorg. 471. E: ῥητορικῶς γάρ με ἐπιχειρεῖς ἐλέγχειν.

ῥητός, ἢ, ὄν, *dictus, constitutus*; unde ἐπὶ ῥητοῖς *conditione vel conditionibus*. Conv. 213. A: ἐπὶ ῥητοῖς (*ea quam dicit conditione*) εἰσίω, ἢ μή; Legg. VIII. 850. A: ἵεναι ... τὸν βουλόμενον εἰς τὴν μετοίκησιν ἐπὶ ῥητοῖς (*certain conditionibus*). **quod verbis enuntiari vel oratione explicari potest*. Theaet. 205. E: συλλαβὴν ... γνωστὸν καὶ ῥητόν. D: αἱ ... συλλαβαὶ γνωσταὶ καὶ ῥηταὶ καὶ τὰ στοιχεῖα. 202. B: τὰς ... συλλαβὰς γνωστάς τε καὶ ῥητάς καὶ ἀληθεῖ δόξῃ δοξαστάς. **quod enuntiari vel in medium proferri potest*. Ep. VII. 341. C: ῥητόν ... οὐδαμῶς ἐστὶν ὡς τᾶλλα μαθήματα. E: ῥητά. Legg. VII. 817. D: εἴτε ῥητὰ καὶ ἐπιτηδεῖα πεποιήκατε λέγειν εἰς τὸ μέσον εἴτε μή. — Mathematicis dicuntur ῥητὰ *rationalia*. Pol. VIII. 546. C: πάντα προσήγορα καὶ ῥητὰ πρὸς ἄλληλα ἀπέφηναν. Hipp. mai. 303. B: ἀρόρῳτων ἑκατέρων ὄντων τάχα μὲν ῥητὰ τὰ συναμφότερα εἶναι, τάχα δ' ἀρόρῳτα.

ῥήτωρ, ὁ, *orator, et in univ. qui de aliqua re disserit vel exponit; rhetor (eloquentiae praeceptor)*. Phaedr. 258. B: ὅταν ἱκανὸς γένηται ῥήτωρ ἢ βασιλεὺς ὥστε cet. 269. D: ἔσει ῥήτωρ ἐλλόγιμος. Apol. 17. B. Conv. 215. D: πᾶν ἀγαθὸν ῥήτορος. Pol. III. 396. E: οἶόν γε ἀνάγκη τὸν τύπον εἶναι τοῦ τοιούτου ῥήτορος. Apol. 18. A: ῥήτορος (ἀρετῇ) ... τᾶληθῇ λέγειν. Alc. I. 114. C: τοῦ ἐν τῷ δήμῳ ῥήτορος. Phaedr. 260. A: τῷ μέλλοντι ῥήτορι ἐσεσθαι. Pol. VII. 536. C: ἀλλ' ὡς ἐμοὶ ... ῥήτορι. Legg. IV. 723. D. Gorg. 449. A: ῥήτορα ἄρα χρή σε καλεῖν; Prot. 329. A: καὶ οἱ ῥήτορες οὕτω σμικρὰ ἐρωτηθέντες δολιχὸν κατατείνουσι τοῦ λόγου. Theaet. 172. C: γελοῖοι φαίνονται ῥήτορες. Crat. 398. D: ῥήτορες δεινοί. Pol. I. 348. B: ἅμα αὐτοὶ τε δικασταὶ καὶ ῥήτορες ἐσόμεθα. Euthyd. 284. B: οἱ ῥήτορες ὅταν λέγουσιν ἐν τῷ δήμῳ. 305. B: οἷς (λόγοις) οἱ ῥήτορες ἀγωνίζονται. Conv. 215. E: Περικλέους ... ἀκούων καὶ ἄλλων ἀγαθῶν ῥητόρων. Legg. X. 885. D: τῶν λεγομένων ἀρίστων εἶναι ποιητῶν τε καὶ ῥητόρων. Apol. 24. A. Theaet. 167. C: τοὺς ... σοφοὺς τε καὶ ἀγαθοὺς ῥήτορας ταῖς πόλεσι τὰ χρηστά ἀντὶ τῶν πονηρῶν δίκαια δοκεῖν εἶναι ποιεῖν. 201. A: οὐς δὴ καλοῦσι ῥητοράς τε καὶ δικανικούς. Menex. 235. C: αἰεὶ σὺ προσπαιζεις ... τοὺς ῥήτορας. Ax. 370. E: ἵνα τι κῶγ μμησάμενος τοὺς ῥήτορας περιττόν εἴπω.

ῥίγος, τό, *rigor, frigus*. Tim. 62. B: τρύχος καὶ ῥίγος. Phil. 32. A: ῥίγους. Euth. 4. D: ὑπὸ ... λιμοῦ καὶ ῥίγους.

ῥιγῶ, *frigeo, algeo*. Theaet. 152. B: ἄρ' οὐκ ἐνίοτε πνέοντος ἀνέμου τοῦ αὐτοῦ ὁ μὲν ἡμῶν ῥίγοι —; Phil. 45. B: ῥιγοῦσι. Gorg. 517. D: εἰδὼν δὲ ῥιγῶ (τὰ σώματα ἡμῶν).

Phaed. 85. A: (ὅταν) ῥιγοῖ (sic libri omnes). Pol. IV. 440. C: διὰ τὸ ῥιγοῦν. Phil. 46. C: ῥιγῶν. Pol. IV. 440. C.

ῥίζα, *radix*. Tim. 81. C: ἡ ῥίζα τῶν τοιγῶνων. Locr. 97. E: ῥίζα πάντων καὶ βάσις τῶν ἄλλων. Phaedr. 251. B: ἀπὸ τῆς ῥίζης. Pol. VIII. 565. D: ἐκ προστατικῆς ῥίζης ... ἐκβλαστώνει. Tim. 90. B: τὴν κεφαλὴν καὶ ῥίζαν ἡμῶν. Soph. 265. C: ὅσα ... ἐκ σπερμάτων καὶ ῥιζῶν φύεται. Tim. 84. B. Critia 115. B. Prot. 334. A: τοῦ δένδρου ταῖς ... ῥίζαις. Epin. 981. D: διειλημμένα ῥίζαις. Prot. 321. B: ῥίζας: ῥιζῶ, *pass. radices ago* (trop.; ut vern. *einwurzeln*). Ep. VII. 336. B: ἐξ ἧς πάντα κατὰ πᾶσιν ἐρρίζωται καὶ βλαστάνει. Legg. VIII. 839. A: ῥιζωθέν.

ῥίπτω, *iacio, conicio; etiam deicio vel demitto*. Phaed. 113. E: τούτους ... ἡ προσήκουσα μοῖρα ῥίπτει εἰς τὸν Τάροταρον. Legg. VII. 795. C: βέλη ῥίπτειν. Ax. 368. C: αὐτὸν εἰς τὸ πέλαγος ἐρρίψεν. Pol. X. 617. E: ῥίψαι ἐπὶ πάντας τοὺς κλήρους. Phil. 16. B: ποθὲν ἐκ θεῶν ἐρρίφη διὰ τινος Προμηθέως. Legg. XII. 944. A: κατὰ κρημνῶν ῥιφέντες. **abicio*. Legg. XII. 944. C: (ἐὰν) ῥίψη (τὰ ὅπλα). Pol. V. 473. E: οἷον ῥίψαντας τὰ ἱμάτια. Legg. XII. 944. D: ῥιφθέντων (ὅπλων).

ῥιπτῶ, *iacto*. Tim. 80. A: τῶν ῥιπτουμένων.

ῥίς, ἡ, *nasus*, plur. ut Lat. *nares*, h. e. *nasus*. Prot. 329. D: στόμα τε καὶ ῥίς cet. Tim. 78. C: κατὰ τοὺς ὀχετοὺς τῆς ῥινός. Theaet. 209. B: ὅς ἂν ... ἔχη ῥίνα. Conv. 185. E. Prot. 334. C: διὰ τῶν ῥινῶν. Locr. 102. A: ταῖς ῥισίν. Conv. 193. A: διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥίνας. Tim. 79. E: κατὰ τὸ στόμα καὶ τὰς ῥίνας. Hipp. min. 374. D.

ῥίψασπις, ὁ, *qui scutum abiecit*. Legg. XII. 944. B. C. D: ἀνδρὶ ῥιψάσπιδι.

ῥίψις, ἡ, *iaculatio*. Legg. VII. 813. D: τοξικῆς τε καὶ πάσης ῥίψεως. **deiectus*. Pol. II. 378. D: Ἡφαίστου ῥίψις ὑπὸ πατρός.

ῥόα, ἡ, *malum Punicum*. Legg. VIII. 845. B: μῆλων καὶ ῥῶν.

ῥοή, ἡ, *fluxio; flumen*. Crat. 413. E: ἡ ἐναντία ῥοή. 420. A. Theaet. 152. E: ἔκγονα ῥοῆς τε καὶ κινήσεως. Crat. 416. A: τὸ ... ἴσχον τῆς ῥοῆς τὰ ὄντα. 402. A: ποταμοῦ ῥοῇ ἀπεικάζων τὰ ὄντα. 414. A: τῇ ἄνω ῥοῇ. 426. D: ἐν αὐτῷ τῷ ῥεῖν καὶ ῥοῇ. Theaet. 182. E: ὥστε καὶ αὐτοῦ τούτου εἶναι ῥοήν. 206. D: εἰς τὴν διὰ τοῦ στόματος ῥοήν. Crat. 413. E: τὴν ἐναντίαν ῥοήν. 415. D: λελυμένην τὴν ῥοήν τῆς ἀγαθῆς ψυχῆς εἶναι αἰί. Tim. 58. E.

ῥοπῆ, ἡ, *nutus*. Locr. 97. E: ἂ γὰρ ἐρρήρυσται ἐπὶ τὰς αὐτὰς ῥοπᾶς. 100. D: ῥοπᾶ. **momentum, impulsus*. Pol. VIII. 556. E: ὥσπερ σῶμα νοσῶδες μικρὰς ῥοπῆς ἔξωθεν δεῖται προσλαβεῖσθαι πρὸς τὸ κᾶμνεν.

ῥοῦς, ὁ, *fluxio, flumen*. Crat. 411. D: φορᾶς ... καὶ

ροῦ νόησις. 419. E: τῷ μάλιστα ἔλκοντι τὴν ψυχὴν ῥῶ. 416. B: τῷ αἰεῖ ἴσχοντι τὸν ῥοῦν. 437. B: ὅτι ἴσθησι τὸν ῥοῦν. Pol. VI. 492. C: οἰχῆσσεσθαι φερομένην κατὰ ῥοῦν ἢ ἂν οὗτος φέρῃ.

ῥύαξ, ὁ, *flumen igneum*, quod dicimus *Lavastrom*. Phaedr. 111. E: ὥσπερ ἐν Σικελίᾳ οἱ πρὸ τοῦ ῥύακος πλητοὶ ῥέοντες ποταμοὶ καὶ αὐτὸς ὁ ῥύαξ. 113. B: οὐ καὶ οἱ ῥύακες ἀποσπάσματα ἀναφυσῶσιν.

ῥυθμίζω, *tempero*, *compono*. Phaedr. 253. B: τὰ παιδικὰ πείθοντες καὶ ῥυθμίζοντες. Locr. 103. D: δεῖ ... καὶ τὰν ψυχὰν ῥυθμίζεσθαι ποτὶ τὰς ἀναλόγως ἀρετάς.

ῥυθμικός, ἡ, ὄν, *concinuus*. Polit. 307. A: πᾶσαν ῥυθμικὴν κίνησιν.

ῥυθμός, ὁ, *motus temperatio*, *numerus* (germ. *Takt*, *taktmässige Bewegung*). Conv. 187. B: ὥσπερ γε καὶ ὁ ῥυθμός ἐκ τοῦ ταχέος καὶ βραδέος διεννηγεμένων πρότερον, ὕστερον δὲ ὁμολογησάντων γέγονε. Pol. III. 400. D. Tim. 47. D. Legg. II. 665. A: τῇ ... τῆς κινήσεως τάξει ῥυθμός ὄνομα εἶη. Conv. 187. C: ἐν ... αὐτῇ τῇ συστάσει ἁρμονίας τε καὶ ῥυθμοῦ. Pol. III. 398. D: ὅτι τὸ μέλος ἐκ τριῶν ἐστὶ συγκείμενον, λόγον τε καὶ ἁρμονίας καὶ ῥυθμοῦ. Legg. II. 656. C. Conv. 187. D: ῥυθμῶ τε καὶ ἁρμονίᾳ. Pol. III. 397. C. X. 601. A: ἐν μέτρῳ καὶ ῥυθμῷ καὶ ἁρμονίᾳ. Legg. II. 670. B: βαίνειν ἐν ῥυθμῷ. Gorg. 502. C: εἴ τις περιέλοιτο τῆς ποιήσεως πᾶσης τὸ τε μέλος καὶ τὸν ῥυθμόν καὶ τὸ μέτρον cet. Conv. 187. C: περὶ ἁρμονίαν καὶ ῥυθμόν. Pol. III. 397. B: ἐάν τις ἀποδιδῷ πρέπουσαν ἁρμονίαν καὶ ῥυθμόν τῇ λέξει. Legg. II. 655. A: περὶ ῥυθμόν καὶ ἁρμονίαν οὐσης τῆς μουσικῆς. 669. D. Ion. 534. A. Pol. III. 400. A: οἷτινες δ' ἂν εἴεν οὗτοι οἱ ῥυθμοί, σὸν ἔργον ... φράσαι. Legg. II. 672. E: *τὸ δὲ γε κατὰ τὴν τοῦ σώματος κίνησιν ῥυθμόν ... κοινὸν τῇ τῆς φωνῆς εἶχε κινήσει. Pol. III. 397. B: πάντων ... ῥυθμῶν. Legg. II. 670. B. D: ταῖς ... βάσεις τῶν ῥυθμῶν. VII. 810. B: ἄνευ ῥυθμῶν τμημάτων. Hipp. mai. 285. D. Crat. 124. C: οἱ ἐπιχειροῦντες τοῖς ῥυθμοῖς. Pol. III. 404. D: ἐν πᾶσι ῥυθμοῖς πεποιημένη (ὥδῃ). Legg. II. 660. A: ἐν τε ῥυθμοῖς σχήματα καὶ ἐν ἁρμονίαις μέλη ποιοῦντα ὁρθῶς ποιεῖν. VII. 800. D. VIII. 835. A: καθ' ἁρμονίας ῥυθμοῖς κραθείσας καὶ ὁρχήσας. Prot. 326. B: τοὺς ῥυθμούς τε καὶ τὰς ἁρμονίας. Phil. 17. D. Pol. III. 400. B. Legg. II. 669. C: ῥυθμούς δούλων καὶ ἀνελευθέρων προσαρμόττειν. **ratio*, *proportio*. Locr. 95. C: ῥυθμῷ δίκαν. Legg. V. 728. E: κατὰ τὸν αὐτὸν ῥυθμόν ἔχει.

ῥυμβῶ, *vibro*. Crat. 426. E: ῥυμβεῖν (v. ῥέμβειν).

ῥύμη, ἡ, *impetus*, *motus*. Soph. 236. D: ἢ σε οἶον ῥύμη τις ὑπὸ τοῦ λόγου ... συνεπεσπασατο πρὸς τὸ ταχὺ ξυμφῆσαι; Epin. 985. B: ἐλαφρὰ φερόμενα ῥύμη. 983. C: ῥύμας ... εἴ τις αἰτίας τινὰς ἐρεῖ σωμάτων ἢ φύσεις cet.

ρύμμα, τό, *remedium purgans* (velut nitrum, lixivium al.).
Pol. IV. 430. B: παντός ἄλλου ρύμματος (δεινότερα οὐσα).

429. E: ἡ πλίσσις οὐτ' ἄνευ ρυμμάτων οὔτε μετὰ ρυμμάτων δύναται αὐτῶν τὸ ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι. 430. A: (διὰ τὸ) μὴ αὐτῶν ἐκπλύναι τὴν βαφὴν τὰ ρύμματα ταῦτα.

ρύπος, ὁ, *sordes*. Parm. 130. C: πηλός καὶ ρύπος.

ρύπτικός, ἡ, ὄν, *purgans*. Tim. 65. D: τὰ ... ῥυπτικά.

ρύπτω, *purgo*. Locr. 100. E: ῥύπτοντα τὰν γλώττιαν.

ρύσις, ἡ, *fluxus*. Legg. XII. 944. B: ὑποδεξαμένης αὐτοὺς ἐξαίφνης πολλῆς ῥύσεως ὕδατος.

ρύσος, ἡ, ὄν, *rugosus*. Tim. 71. C: ξυνάγουσα ... πᾶν ῥυσὸν (Par. A. c. al. Vulg. ῥυσσόν) καὶ τραχὺν ποιοῖ. Pol. V. 452. B: ὅταν ῥυσοὶ (v. ῥυσσοὶ) καὶ μὴ ἡδεῖς τὴν ὄψιν ὁμῶς φιλογυμνασιῶσι.

ρύτις, ἡ, *ruga*. Conv. 190. E: τὰς ... ἄλλας ῥυτίδας τὰς πολλὰς ἐξελείπει. 191. A: λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας.

ρύτός, ἡ, ὄν, *fluidus*. Locr. 99. C: ὕδωρ ... τὸ μὲν ῥυτόν, τὸ δὲ πακτόν.

ρύψις, ἡ, *purgatio*. Tim. 65. E: ἐπὶ τὸ μέτριον ... τῇ ῥύψει χρώμενα. Locr. 100. E: μετριάζοντα ... τὰ ῥύψει.

ρύωδης, ὁ ἡ, *abundans*. Tim. 86. C: τὸ ... σιέριμα ὅτω πολὺ καὶ ῥυῶδες περὶ τὸν μυελὸν γίγνεται. D: διὰ τὴν ἐνὸς γένους ... ῥυῶδη καὶ ὑγραίνουσιν.

ῥωμαλέος, α, ὄν, *robustus*. Ax. 365. A: τῷ σώματι ῥωμαλέον.

ῥώμη, ἡ, *robur, vis et vires; etiam animi firmitas, constantia*. Crat. 420. E: ἕως ... πάρεστιν ἡ ῥώμη. Pol. VI. 498. B: ὅταν ... λήγῃ ... ἡ ῥώμη. Legg. IV. 710. E. Menex. 243. C: ἐκφανῆς ἐγένετο ἡ τῆς πόλεως ῥώμη τε καὶ ἀρετή. Def. 412. A: ῥώμη καρτερικὴ πρὸς ἀρετὴν. Prot. 311. B: ἀποπειρώμενος τοῦ Ἰπποκράτους τῆς ῥώμης. Phaedr. 238. C: ἀπ' αὐτῆς τῆς ῥώμης ἐπωνυμίαν λαβοῦσα. Legg. VII. 796. A: μετ' εὐσχήμονος ῥώμης. VIII. 833. A: ἰσχύος καὶ ῥώμης δεομένη. Id. IX. 863. C. Pol. VI. 488. A: μεγέθει ... καὶ ῥώμη. Tim. 25. B: ἀρετὴ τε καὶ ῥώμη. Legg. I. 633. C: τῇ τοῦ πνίγους ῥώμη διαμαχομένων. III. 692. A: τῇ κατὰ γένος αὐθάδει ῥώμη. IV. 711. E: τῇ τοῦ λέγειν ῥώμη. VII. 805. A: τὸ μὴ πάσῃ ῥώμη πάντας ... ἐπιτηδεύειν ἀνδρὸς γυναιξὶ ταυτά. 814. A: ἔξωθεν πολεμίουσι εἰς πείσοντας ῥώμη τινὲς μεγάλη καὶ βία. X. 892. E: σφεδὸν ἴσως ἄβρατος ὡς τῇ σφῶν ῥώμη. Ep. IV. 320. B: ἀνδρεία ... καὶ τάχει καὶ ῥώμη διενεγκεῖν cet. Phaedr. 267. A: διὰ ῥώμην λόγου. 270. B: εἰ μέλλεις ... ὑγίειαν καὶ ῥώμην ἐμποιήσιν. Polit. 259. C: πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς σύνεσιν καὶ ῥώμην. 297. A: τὴν τῆς τέχνης ῥώμην τῶν νόμων παρεχομένων κρεῖττω. 305. C: τὴν τῶν δικαστῶν ... ῥώμην. Phil. 49. B: ῥώμην ... καὶ δύναμιν. 56. A: μελέτῃ καὶ πόγῳ τῇ

ρώμην ἀπειργασμένας. Conv. 190. B: ἦν ... τὴν ἰσχὺν δεινὰ καὶ τὴν ῥώμην. Pol. II. 361. B: διὰ ... ἀνδρείαν καὶ ῥώμην. Legg. III. 686. E: δύναμιν ἔχον πολλὴν καὶ ῥώμην. VII. 789. D: ὑγίειαν καὶ κάλλος καὶ τὴν ἄλλην ῥώμην ... παραδιδόναι. 824: τὴν ἄγριον τῶν θηρίων ῥώμην. VIII. 839. D: διὰ τὴν τῆς ἀπιστίας ῥώμην. 841. A: τὴν τῶν ἡδονῶν ῥώμην. Alc. I. 135. E: τὴν τῆς πόλεως ὁρῶν ῥώμην. Locr. 103. D: ποτὶ ῥώμην καὶ ἰσχύν.

ῥώννυμι, *corroboro, firmo, pass. corroboratus, etiam robustus vel potens sum, valeo*. Locr. 103. E: ῥωννύουσι γὰρ διὰ προτροπῶν ἐγείροισαι τὰν ὁρμάν. B: ῥωννύσά ποτ' ἀλκάν. Conv. 176. B: οὐδ' αὐτὸς ἐρῶμαι (πίνειν). Ib. πρὸς τὸ ἐρῶσθαι πίνειν. Pol. VI. 491. C: ξυγγένεια ἐρῶμένη. VIII. 564. D: ἀγύμναστον καὶ οὐκ ἐρῶμένον γίνεται. Locr. 104. A: ἐρῶμέναι ταὶ δυνάμεις αἵματος καὶ πνεύματος. Phil. 49. E: μισητὰ δ' ὁπόσα ἐρῶμένα. Conv. 210. D: ἐνταῦθα ῥωσθεῖς καὶ αὐξηθεῖς. Phaedr. 238. C: ἐρῶμενός ῥωσθεῖσα. Etiam qui *valere iubet* hoc verbo utitur. Ep. I. 310. A: ἐρῶσοο (*vale*). II. 314. C. X. 358. C. al. Phaed. 61. B: Εὐνήνῃ φράζε καὶ ἐρῶσθαι cet.

Σ.

σίγμα, τό. Theaet. 203. B: τὸ ... σίγμα τῶν ἀφώνων ἐστὶ, ψόφος τις μόνον οἷον συριτιούσης τῆς γλώττης. Crat. 402. E: ἀντὶ τοῦ σίγμα. 427. A. Theaet. 203. D: τὸ σίγμα ... γιγνώσκει. Crat. 407. B: τὸ σίγμα ἀφελόν. Eryx. 395. C. σαγηνεύω, *velut indagine cingo et capio*. Legg. III. 698. D: (ὥς) συνάψαντες ... τὰς χεῖρας σαγηνεύσαιεν πᾶσαν τὴν Ἑρετρικὴν οἱ σιρατιῶται τοῦ Λάτιδος.

σαθρός, ἄ, ὄν, *puter et in univ. vitiosus* (vern. *schaadhaft*). Euth. 5. C: εὐροίμ' ἂν ... ὅπη σαθρός ἐστί (nos: *wo es ihm fehlt*). Legg. I. 736. E: ταύτης ... σαθρᾶς οὐσης τῆς μεταβάσεως. Gorg. 479. B: σαθρᾶ (ψυχῇ). Theaet. 179. D: εἴτε ὑγὲς εἴτε σαθρόν φθέγγεται (ἡ φερομένη οὐσία). Phil. 55. C: εἰ πῇ τι σαθρόν ἔχει (ἡχεί?), πᾶν περικρούωμεν. Gorg. 493. E: τὰ δ' ἀγγεῖα τετραμμένα καὶ σαθρά.

σαλεύω, *agito, iacto, intrans. iactor*. Legg. XI. 923. B: ἐν νόσοις ἢ γῆρα σαλεύοντας. Tim. 79. E: κύκλον (sic Par. A. Vulg. κύκλω) οὕτω σαλεύομενον.

σάλπιγξ, ἡ, *tuba*. Pol. III. 397. A: σαλπίγγων. σάοφρων, ἰ, q. σώφρων. Men. 96. A. (Theogn.).

σαπρότης, ἡ, *putredo*. Pol. X. 609. E: εἴτε παλαιότης εἴτε σαπρότης.

σαρδάνιον *ridere dicitur qui in damno alterius cavilatur*. Pol. I. 337. A: ἀνεκάρχησε ... μάλα σαρδάνιον (*sic* Par. A. c. al. Vulg. *σαρδόνιον*).

σάρδιον, τό, *sarda*. Phaed. 110. D: σάρδιά τε καὶ ἰάσπιδας *cet.*

σάρκινος, ἡ, *ον*, *carnosus*. Legg. X. 906. C: ἐν ... σαρκίνοις σώμασι νόσημα καλούμενον.

σαρκόειδής, ὁ ἡ, *carnosus*. Tim. 75. E: τῆς ... σαρκοειδοῦς φύσεως.

σαρκώδης, ὁ ἡ, *carnosus*. Tim. 75. B: σαρκώδη ἔχον ... κεφαλὴν.

σάρξ, ἡ, *caro*. Tim. 62. B: σκληρόν ... ὅσοις ἂν ἡμῶν ἡ σὰρξ ὑπείχη. 82. E. 60. B: τὸ ... τῆς σαρκὸς διαλυτικόν. 61. C. 74. B: τὸ τῆς σαρκὸς γένος. 84. A: σαρκί.

Conv. 207. D: κατὰ τὰς τρίγας καὶ σαρκα *cet.* Tim. 67. D: τοῖς περὶ τὴν σάρκα θερμοῖς καὶ ψυχροῖς. 82. C: σάρκες καὶ νεῦρα ἐξ αἵματος γίνονται. Gorg. 518. D: τῶν ἀρχαίων σαρκῶν. Phaed. 98. D: μετὰ τῶν σαρκῶν καὶ δέρματος. Conv. 211. E: ἀνάπλεων σαρκῶν ... ἀνθρωπίνων. Legg. VI. 782. C: σαρκῶν δ' ἀπείχοντο *cet.* XII. 959. C: τὸν τῶν σαρκῶν ὄγκον θαπτόμενον. Phaed. 96. D: ἐπειδὴν ... ἐκ τῶν σιτίων ταῖς ... σαρεῖ σάρκες προσγένωνται. Tim. 74. D. E. Gorg. 518. D: οἷ ... προσαπολοῦσιν ... καὶ τὰς ἀρχαίας σάρκας. Pol. VIII. 556. D: πολλὰς ἔχοντι σάρκας ἀλλοτρίας. Tim. 83. E. Legg. VII. 797. E: σάρκας φύσαντα οἰκείας τούτοις.

σαφήνεια, ἡ, *perspicuitas; claritas*. Polit. 264. C: σαφηνεύς ἐνεκα. Pol. VI. 511. E: οὕτω ταῦτα σαφηνεύς ἡγησάμενος μετέχειν. Legg. VII. 812. D: σαφηνεύς ἐνεκα τῶν χορδῶν. Soph. 254. C: εἰ μὴ πάσῃ σαφηνεύει δυνάμεθα λαβεῖν. Pol. V. 478. C: ὑπερβαίνουσα ἢ γνῶσιν σαφηνεύει ἢ ἀγνοίαν ἀσαφεία. V. 509. D. Phaedr. 277. D: μεγάλην τινὰ ἐν αὐτῷ βεβαιότητα ἡγούμενος καὶ σαφήνειαν. Phil. 57. C: εἰς σαφήνειαν. Pol. VII. 524. C.

σαφής, ὁ ἡ, *perspicuus, manifestus, clarus, evidens; certus*. Legg. VI. 757. A: διὰ τὸ μὴ σφόδρα σαφὴς εἶναι (ἰσότης). XII. 957. D: βάσανος ... σαφής. Ep. VII. 341. A: ἡ ... πείρα αὐτῇ γίνεται ἡ σαφής *cet.* Phaedr. 239. E: σαφές ... τοῦτο γε παντὶ μὲν ... ὅτι *cet.* Phaed. 107. B: καὶ τοῦτο αὐτὸ σαφές γένηται. Soph. 234. E. Legg. XI. 921. B: σαφεῖ τε καὶ ἀπειθεῖ ... πράγματι. Phaedr. 265. D: τὸ ... σαφές ... διὰ ταῦτ' ἔσχεν εἰπεῖν ὁ λόγος. 275. C: ὥς τι σαφές καὶ βέβαιον ἐκ γραμμάτων ἐσόμενον (εἰσόμενον?). Gorg. 451. D: οὐδὲν πω σαφές (τοῦτο λέγεις). Phaed. 57. B: σαφές τι ἀγγεῖλαι. 69. D: ἐκεῖσε ἐλθόντες τὸ σαφές εἰσόμεθα. Phil. 56. A: ὥστε πολὺ μεμιγμένον ἔχειν τὸ μὴ σαφές.

Conv. 172. D: οὐδὲν εἶχε σαφὲς λέγειν. Legg. IX. 855. B: σκοποῦντες τὸ σαφές. X. 888. C: τὸ ... σαφές ἂν γενόμενόν σοι περὶ αὐτῶν ... δόγμα ... περιμενεῖς. Phaedr. 234. E: ὅτι σαφῆ ... ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτετόρνευται. Legg. V. 745. A: ὅπως ἂν αἱ δίκαι περὶ πάντων ... ῥάδιαί τε ὡσι καὶ σφόδρα σαφεῖς. XI. 917. E: νόμους ... μηνυτὰς σαφεῖς. Crat. 439. A: ποτέρα ἂν εἴη καλλίων καὶ σαφεστέρα ἢ μιάθῃσις; Legg. XII. 965. C: ταύτης οὐκ ἔστι σαφεστέρα μέθοδος ἀνθρώπων οὐδενί. Phaedr. 238. B: λεχθὲν ... ἢ μὴ λεχθὲν πᾶν πως σαφέστερον. Pol. II. 362. E: ἢ ἢ σαφέστερον ὃ μοι δοκεῖ βούλεσθαι Ἰλαύκων. Legg. I. 626. D: τὸν ... λόγον ... σαφέστερον ἐποίησας. Phil. 57. B: σαφεστέραν (τέχνην) ... ἄλλην ἄλλης. Soph. 233. D: λάβωμεν ... σαφέστερόν τι παράδειγμα περὶ τούτων. Pol. VI. 511. C: σαφέστερον εἶναι τὸ ... τοῦ ὄντος τε καὶ νοητοῦ θεωροῦμενον ἢ cet. Ep. III. 319. D: σαφεστέρους ... λόγους. Pol. VII. 515. E: τομίζειν ταῦτα ... σαφέστερα τῶν δεικνυμένων. Legg. III. 691. B: τὸ ... σαφέστατον ἂν εἴη τὸ τοιόνδε. Pol. VII. 532. C: τοῦ σαφεστάτου ἐν σώματι.

σαφῶς, perspicue, manifesto, plane; accurate; certo, sine dubio. Prot. 361. B: σαφῶς οὐκ ἂν ἦν διδασκόν. Phaedr. 241. E: ὅτι ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ... σαφῶς ἐνθονοιάσω. 242. C: σαφῶς οὐν ἤδη μινθάνω τὸ ἀμάρτημα. Gorg. 453. B: σαφῶς ... εὐ ἰσθ' ὅτι οἷκ οἶδα. 485. B: ὅταν ... σαφῶς διαλεγόμενον παιδαρίου ἀκούσω. Soph. 217. B: διορίσασθαι σαφῶς. Crat. 384. A: σαφῶς εἰπεῖν. Pol. I. 336. D: σαφῶς μοι καὶ ἀκριβῶς λέγε ὃ τι ἂν λέγῃς. VI. 508. D: σαφῶς ὁρώσι. Tim. 40. D: σαφῶς δέ που τοῖς γε αὐτῶν προγόνους εἰδόσιν. Legg. IV. 723. C. Crit. 44. B: οἷ ἐμὲ καὶ σὲ μὴ σαφῶς ἴσασιν. Prot. 352. A: ἵνα ἐπισκῆψωμαι σαφέστερον. Phaedr. 263. A: ἔτι δ' εἰπὲ σαφέστερον. Gorg. 464. B: σαφώτερον ἐπιδείξω. Theaet. 169. E: σαφέστερον περὶ τούτου αὐτοῦ διομολογήσασθαι. Pol. I. 338. D. VII. 523. A: ἵνα καὶ τοῦτο σαφέστερον ἴδωμεν. Tim. 50. A. Lach. 196. C: αὐτοῦ οὐν σαφέστερον πυθώμεθα τί ποτε νοεῖ. Hipp. mai. 300. E: ἀλλὰ μου σαφέστερον ἀκουσον ὃ βούλομαι λέγειν. Phaedr. 58. D: ὡς σαφέστατα ... ἀπαγγεῖλαι. Soph. 228. D: νόσος ἀντὶς σαφέστατα ὄν. Polit. 302. B. Phil. 35. A. Pol. I. 340. A. Tim. 62. C. Legg. VII. 822. A: περὶ ὧ ... φράζειν ὡς σαφέστατα.

σβέννυμι, extinguo, comprimo. Legg. VIII. 835. D: οὐ μάλιστα ὕβριν σβεννύουσιν. VI. 783. D: σβεννύναι τὴν αὐξὴν τε καὶ ἐπιρροήν. X. 888. A: σβέσαντες τὸν θυμὸν.

σέβω et σέβομαι, vereor; revereor, veneror, colo. Legg. I. 647. A: ἄρ' οὐν οὐκ ... τοῦτον τὸν φόβον ἐν τιμῇ μεγίστῃ σέβει —; VI. 777. D: ὃ φύσει καὶ μὴ πλαστῶς σέβων τὴν δίκην. Phaedr. 250. E: ὥστ' οὐ σέβεται προσκορῶν. 251. A: ὡς θεὸν σέβεται. Legg. VII. 798. B: σέβεται καὶ φοβεῖ-

ταί πᾶσα ἡ ψυχὴ τό τι κινεῖν τῶν τότε καθεστῶτων. Phaedr. 252. A: πρὸς ... τῷ σέβεσθαι. Legg. V. 729. C: τιμῶν τις καὶ σεβόμενος. VIII. 837. C: τὸ σῶφρον ... αἰδούμενος ἅμα καὶ σεβόμενος. XI. 917. B: οὔτε θεοὺς σεβόμενος. IX. 877. A: τὴν ... οὐ παντάπασιν κακὴν τύχην αὐτοῦ σεβόμενον καὶ τὸν δαίμονα. Tim. 69. D: σεβόμενοι μιᾶν τὸ θεῖον. Legg. VII. 813. D: τοὺς σφοδρὰ φιλομαντευτάς σεβόμενοι. Ep. VII. 344. D: ὁμοίως γὰρ ἂν αὐτὰ ἐσέβετο ἕμοι. Pol. III. 393. E: οἱ μὲν ἄλλοι ἐσεβοντο cet. Phaedr. 254. B: σεφθεῖσα (*venerabunda*).

σειληνώδης, ὁ ἡ, *Silenorum similis*. Conv. 216. D: σειληνώδες (τὸ σχῆμα).

σειρά, ἡ, *catena*. Theaet. 153. C: τὴν χρυσὴν σειρὰν ὥς οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον Ὀμηρος λέγει.

σεισμός, ὁ, *concussio, motus* (etiam *terrae*). Pol. II. 359. D: ὀμβρον ... πολλοῦ γενομένου καὶ σειμοῦ. Tim. 62. B: τῇ ... μάχῃ καὶ τῷ σεισμῷ τούτῳ. Polit. 273. A: σεισμόν πολλὸν ἐν ἑαυτῷ ποιῶν. Crat. 427. A. Phil. 33. D: καὶ τινα ὥσπερ σεισμόν ἐντιθέντα ἰδίον τε καὶ κοινὸν ἑκατέρῳ. Pol. X. 621. B: βροντὴν τε καὶ σεισμόν γενέσθαι. Tim. 53. A: σεισμόν παρέχοντας. 57. C. Legg. VIII. 790. E: ὅταν ... ἐξωθῇ τις προσφύρη τοῖς τοιοῦτοις πάθεσι σεισμόν. Phil. 33. E: τῶν σεισμῶν τῶν τοῦ σώματος. Tim. 25. C: σεισμῶν ἐξαισιῶν καὶ κατακλυσμῶν γενομένων. Critia 108. E: ὑπὸ σεισμῶν δῦσαν. 112. A. D. Legg. VII. 790. D: ὑπὸ τῶν σεισμῶν τε καὶ κινήσεων κινούμενα (τὰ σώματα πάντα). Tim. 88. D: σεισμοὺς αἰεὶ τινὰς ἐμποιῶν αὐτῷ (τ. σώματι).

σεῖω, *concutio, agito*. Crat. 403. A: ἴσως ... ἀπὸ τοῦ σεῖειν ὁ σεῖων ὠνόμασται. Tim. 52. E. 88. E: μετρίως σεῖων τὰ ... περὶ τὸ σῶμα πλανώμενα παθήματα καὶ μέρη. 43. D: σφοδρῶς σεῖουσai τὰς τῆς ψυχῆς περιόδους. Crat. 427. A: τὸ σεῖεσθαι. Tim. 52. E. Crat. 426. E: μάλιστα ... σεῖομένην (τὴν γλῶτταν). Tim. 52. E: ὥσπερ τὰ ὑπὸ τῶν πλοκάμων ... σεῖόμενα. 53. A. Etiam i. q. *incito, vecho*. Eryx. 397. D: σεῖειν αὐτόν.

σελαναία, i. q. *σελήνη*. Crat. 409. B. Ib. *σελαενονεοάεια* (v. *σελαενονεοάεια*).

σέλας, τό, *splendor*. Crat. 409. B: τὸ ... σέλας καὶ τὸ γῶς ταυτόν.

σελήνη, ἡ, *luna*. Crat. 409. A: ὅτι ἡ σελήνη ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἔχει τὸ φῶς. Conv. 190. B: ὅτι καὶ ἡ σελήνη ἀμφοτέρων (*utriusque generis*) μετέχει. Tim. 38. C. Epin. 990. B: σελήνη ... περίοδον τὴν αὐτῆς τάχιστα διέξεισιν. Gorg. 451. C: σελήνης. Crat. 408. D. Conv. 190. B: τῆς σελήνης (*ἐκγονον*). Pol. VII. 516. B: τὸ ... σελήνης φῶς. Legg. X. 889. B. Gorg. 513. A: τὰς τὴν σελήνην καθαιρούσας, τὰς Θετταλίδας. Crat. 397. D: ἥλιον καὶ σελήνην cet. Tim. 38. C. Legg. X. 886. D.

σεμνός, ἡ, όν, *augustus, venerandus; amplus; dignus; gravis*. Gorg. 502. A: ἡ σεμνή καὶ θαυμασσιγὴ ἡ τῆς τραγωδίας ποίησις. Ax. 368. D: οὐ γάρ ἐφαίνετό μοι σεμνόν μαινομένω δῆμῳ συνεξάρχειν. Euthyd. 279. A: ἡ οὐ χαλεπὸν οὐδὲ σεμνοῦ ἀνδρὸς πάνν τι οὐδὲ τοῦτο ἔοικεν εἶναι εὐπορεῖν; Hipp. mai. 288. D: ὃς οὕτω φαῦλα ὀνόματα ὀνομάζειν τολμᾷ ἐν σεμνῷ πράγματι. Theaet. 203. E: μέγαν τε καὶ σεμνόν λόγον. Soph. 249. A: σεμνόν καὶ ἄγιον νοῦν. Polit. 290. D: δόξαν σεμνήν λαμβάνει. Crat. 392. A: οὐκ οἶε τοῦτο σεμνόν τι εἶναι γνῶναι —; Pol. II. 382. B: οἶε γάρ τί με ... σεμνόν λέγειν. Legg. VII. 814. E: ἐπὶ τὸ σεμνόν μιμουμένην. Theaet. 150. A: ἅτε σεμναὶ αὐταὶ αἱ μαῖαι. Legg. I. 633. D: τῶν σεμνῶν οἰομένων εἶναι. Euthyd. 303. C. Ep. VII. 341. E: ὡς σέμν' ἅτα μεμαθητότας. Menex. 235. B: σεμνότερος. Crit. 51. A: ὅτι ... τιμιώτερόν ἐστι πατρίς καὶ σεμνότερον καὶ ἀγιώτερον. Polit. 266. D: σεμνότερον. Sis. 390. D: ὀνόματι σεμνοτέρῳ μόνον κεχρημένον τούτῳ. Soph. 227. B: σεμνότερον δέ τι τὸν διὰ στρατηγικῆς ἢ φθειριστικῆς δηλοῦντα θρησκευτικὴν οὐδὲν νενόμικεν. Pol. V. 475. A: καὶ μὴ ὑπὸ μειζόνων καὶ σεμνοτέρων τιμῶνται. Legg. V. 729. D: σεμνοτέρας τὰς ἐκείνων ὑπερηρεσίας εἰς αὐτὸν ἡγούμενος. Def. 412. E: κατὰ λογισμόν ὀρθὸν τὸν σεμνότατον. Phaedr. 257. D: οἱ μέγιστον δυνάμενοί τε καὶ σεμνότατοι ἐν ταῖς πόλεσιν. Alc. II. 148. E: σεμνοτάτας (πομπάς). Polit. 290. A: τὰ σεμνότατα καὶ μάλιστα πάτρια τῶν ἀρχαίων θυσίων ἀποδεδόσθαι.

σεμνότης, ἡ, *maiestas, gravitas*. Menex. 235. B: καὶ μοι αὕτη ἡ σεμνότης παραμένει cet. Def. 413. E: στήμια σεμνότητος. Epin. 984. A: σεμνότητι ... διαφέροντα.

σεμνύνω, *extollo, effero, honore afficio*. Phil. 28. A: σεμνύνεις γὰρ ... τὸν σαυτοῦ θεόν. Phaedr. 272. D: οὐδὲν οὕτω ταῦτα δεῖν σεμνύνειν. Gorg. 512. B: σεμνύνων τὸ πρᾶγμα. Phil. 28. C. Legg. IV. 710. A. Polit. 263. B: σεμνύνον αὐτὸ ἐαυτό. Phaedr. 244. D: τὸ ὦ (al. τῷ ὦ) σεμνύνοντες. Phil. 28. C: ἐαυτοὺς ὥτως σεμνύνοντες. Pol. VIII. 858. B. Med. *me iacto, glorior*. Gorg. 511. D: οὐ σεμνύνεται ἐσχηματισμένη ὡς ὑπερήφανόν τι διαπραττομένη. Parm. 128. C: ὅτι οὐ πάντ' αἰσιν οὕτω σεμνύνεται τὸ γράμμα. Pol. III. 405. A: (ἄρ' οὐ) δικανικὴ τε καὶ ἱατρικὴ σεμνύνονται —; Phaedr. 242. E: σεμνύνεσθαι ὥς τι ὄντε. Gorg. 512. B. Theag. 130. B: Θουκυδίδην ... ἀκούω ... σεμνύνεσθαι ἅτα πρὸς σέ. Theaet. 175. A: ἐπὶ πάντε καὶ εἴκοσι καταλόγῳ προγόνων σεμνυνομένων.

σεμνῶς, *superbe, in re pos. splendide*. Phaedr. 258. A: ἐαυτὸν δὴ λέγων μάλα σεμνῶς καὶ ἐγκωμιάζων. 275. D: σεμνῶς πάνν σιγᾷ. Cony. 199. A: καὶ καλῶς γ' ἔχει καὶ σεμνῶς ὁ ἐπαινος. Pol. VIII. 563. C: πάνν ἐλευθέρως καὶ σεμνῶς εἰθισμένοι πορεύεσθαι.

σηκός, ὁ, *stabulum*. Theaet. 174. E: σηκὸν ἐν ὄρει τὸ τεῖχος περιβεβλημένον. Pol. V. 460. C: εἰς τὸν σηκὸν οἴσουσι. Ib. ἐπὶ τὸν σηκὸν ἄγοντες.

σημα, τό, *signum*. Crat. 400. C: διότι ... τοῦτω σημαίνει ἃ ἂν σημαίνῃ ἡ ψυχὴ, καὶ ταύτῃ σημα ὁρθῶς καλεῖσθαι. **sepulcrum*. Gorg. 493. A: (ὡς) τὸ ... σῶμά ἐστιν ἡμῖν σημα. Phaedr. 264. D: ἐπὶ σήματι (epigr.). Crat. 400. B: σημα τινὲς φασιν αὐτὸ (τὸ σῶμα) εἶναι τῆς ψυχῆς. Pol. III. 391. B: περὶ τὸ σημα τὸ Πατρόβουλον.

σημαίνω, *significo, indico; ostendo, declaro*. Soph. 250. B: ἀλλ' ἐστάναι σημαίνεις λέγων αὐτὰ ἀμφοτέρω εἶναι; Phaedr. 275. D: ἐν τι σημαίνει μόνον ταυτόν αἰεῖ. Gorg. 511. B: ὡς ὁ λόγος σημαίνει. 527. C: ὡς ὁ σὸς λόγος σημαίνει. E. Id. Phaed. 66. E. Theaet. 160. C. Pol. I. 334. A. al. Soph. 262. B: ὅσα πράξεις σημαίνει ῥήματα. Crat. 393. A: ὁ γὰρ ἀναξ καὶ ὁ ἑκτωρ σχεδὸν τι ταυτόν σημαίνει. Pol. VII. 524. A: εἰ τὸ τε βαρὺ κοῦφον καὶ τὸ κοῦφον βαρὺ σημαίνει. Legg. I. 626. E: ταῦτα ... ὡς πολέμιον ἐν ἑκάστοις ἡμῶν ὅπως πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς σημαίνει. IV. 722. E. Soph. 255. B: εἰ τὸ ὄν καὶ τὸ ταυτόν μηδὲν διάφορον σημαίνεται. Crat. 400. C: ἃ ἂν σημαίνῃ ἡ ψυχὴ. Soph. 244. A: τί ποτε βούλεσθε σημαίνειν. Parm. 141. D. Crat. 437. C: μένοντα τὰ πράγματα σημαίνειν. 420. A: σημαίνων οὐ παρόντος εἶναι cet. Legg. X. 907. D: σημαίνων πρὸς ἄρχοντας. Soph. 258. B: οὐκ ἐναντίον ἐκείνῃ σημαίνουσα. Crat. 437. A: μᾶλλον εἴκοι σημαίνοντι ὅτι cet. Pol. X. 602. E. Crat. 405. E: φοβοῦνται αὐτὸ ὡς σημαίνον φθορὰν τινα. Pol. X. 616. A: τοῖς αἰεὶ παριοῦσι σημαίνοντες ὧν ἕνεκά τε ταῦτα ὑπομένοιν cet. Polit. 275. E: ἐπειδὴ δεῖν τοῦτ' ἐσήμαινεν ὁ λόγος. Crat. 437. D. (ubi v. ἐσήμανε). Pol. III. 388. E. VII. 523. D: οὐδαμῶς γὰρ ἡ ὄψις αὐτῇ ἅμα ἐσήμανε (sic Par. A. c. al. Vulg. ἐσήμανε) τὸν δάκτυλον τούναντίον ἢ δάκτυλον εἶναι. Legg. III. 682. A: τάχα γὰρ ἂν σημήναιε τι τῆς ἡμετέρας περὶ βουλῆσεως. Phaed. 62. C: μὴ σημήναντος σου ὅτι βούλει αὐτὸ τεθνάναι, **obsigno*. Legg. XII. 954. A: τὰ τε σεσημασμένα καὶ τὰ ἀσήμαντα. B. C. Med. Legg. XII. 954. C: σημηγνώσθω. — *Intrans. patere*. Epin. 989. A: ὡς ἄρτι σημαίνειν ἐκ τῶν εἰρημένων μοι σφόδρα δοκεῖ.

σημαντωρ, ὁ, *dux*. Pol. III. 389. E. (Hom.).

σημεῖον, τό, *signum* (etiam *sigillum*), *indicium; ostentum*. Phaedr. 242. B: τὸ δαιμόνιον ... σημεῖον. Soph. 262. A: τὸ ... σημεῖον τῆς φωνῆς ... ὄνομα. Crat. 415. A: μηχανῇ γὰρ μοι δοκεῖ τοῦ ἀνείν ἐπὶ πολὺ σημεῖον εἶναι. Apol. 40. B: τὸ τοῦ θεοῦ σημεῖον. C. 41. D. Theag. 129. B: τὸ εἰωθὸς σημεῖον τὸ δαιμόνιον. D. Def. 414. D: σημεῖόν τι κοινὸν ἐρημνευτικόν. Crat. 427. C: τοῦ οὐ δεόμενος σημείου. Theag. 129. D. Theaet. 192. B: ἔχει τὸ σημεῖον κατὰ τὴν αἰσθησιν. 208. C: τὸ ἔχειν τι σημεῖον εἰπεῖν ᾧ τῶν

ἀπάντων διαφέρει τὸ ἐρωτηθέν. Polit. 268. E: τὸ περὶ τῆς χρυσῆς ἀγρὸς ἴσως σημεῖον φράσεις. Crat. 427. C: ἐκάστω τῶν ὄντων σημεῖόν τε καὶ ὄνομα ποιῶν. Phil. 24. E. Pol. VI. 496. C: τὸ δαημόνιον σημεῖον. Theaet. 194. C: καθαρά τὰ σημεῖα ἐγγιγνόμενα. Pol. X. 607. C: ἄλλα μυρία σημεῖα παλαιᾶς ἐναντιώσεως τούτων. Legg. VII. 792. A: σημεῖα οὐδαμῶς εὐτυχῇ. Phaedr. 244. C: διὰ τε ὀρνίθων ... καὶ τῶν ἄλλων σημείων. Pol. II. 382. E: οὐτε κατὰ σημείων πομπάς. Theaet. 191. D: ὥσπερ δακτυλίων σημεῖα ἐνοσημινομένων. Soph. 262. D: περὶ τὰ τῆς φωνῆς ... σημεῖα. Pol. X. 614. C: σημεῖα περιάψαντας τῶν δεδικασμένων ἐν τῷ πρόσθεν. Tim. 40. C: σημεῖα τῶν μετὰ ταῦτα γενησόμενων ... ἐρίμπονσι. 72. B: σημεῖα ἐναογέστερα ἔχει. Legg. IX. 856. A: γράμμασι σημεῖα ἐπιβάλλοντας πάντων τῶν δικαστῶν. *signum, i. e. argumentum. Gorg. 520. E: ὥστε καλὸν δοκεῖ τὸ σημεῖον εἶναι εἰ cet. Crat. 395. A: σημεῖον δ' αὐτοῦ ἢ ἐν Τροίᾳ μονή cet. Pol. II. 368. B: σημεῖον δέ μοι ὅτι cet. Tim. 71. E: ἱκανὸν δέ σημεῖον ὥς μαντικὴν ἀφροσύνη θεὸς ἀνθρωπίνῃ δέδωκεν· οὐδεὶς γάρ cet. De lege 321. B: ὅτι γε ἀγαθὸς ἦν ... τοῦτο μέγιστον σημεῖον ὅτι cet. Theaet. 153. A: ἐπεὶ καὶ τὰδε τῷ λόγῳ σημεῖα ἱκανὰ ὅτι cet.

σηπεδών, ἡ, putredo. Phaed. 110. E: οὐδὲ διεφθαρμένοι ... ὑπὸ σηπεδίνος καὶ ἄλμης. Tim. 66. A. Phaed. 96. B: ἐπειδὴν τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν σηπεδόνα τινὰ λάβῃ. Pol. X. 609. A: σηπεδόνα ... ξύλοις.

σήπω, putrefacio; σήποιμαι, putresco. Tim. 84. D: τὰ ... οὐ τυγχάνοντα ἀναψυχῆς σήπει. Theaet. 153. C: ὅτι αἱ ... ἡσυχίαι σήπουσι καὶ ἀπολλύασι. Ax. 365. C: (εἰ) αἰδῆς ... κείσομαι σηπόμενος. Tim. 66. D: σηπομένων. Phaed. 80. D: καὶ ἐὰν σαπῇ. 87. E: ταχὺ σαπὲν διοίχοιτο.

σήραγξ, ἡ, rupes. Phaed. 110. A: σήραγγες ... καὶ ἄρμιος cet. *hiatus, cautum. Tim. 70. C: σήραγγας ἐντὸς ἔχουσιν οἶον σπόγγον κατατετρημένας.

σήψις, ἡ, putredo. Locr. 102. C: ὕγρων σάψεις. Ax. 365. D: ἀλγείς ἐπὶ σήψεσι. Locr. 101. A: σάψεις.

σθένος, τό, vis. Phaedr. 267. C: τὸ τοῦ Χαλκηδονίου σθένος. Legg. I. 646. A: ὥς χρὴ γένεσθαι καὶ μὴ φεύγειν παντὶ σθένει (omni ore) κατὰ τὸ δυνατόν. IX. 854. B: εὐλαβεῖσθαι ... παντὶ σθένει. Men. 81. C. (Pind.). Prot. 340. A: σθένος ἀνέρος (Hom.).

σιαγών, ἡ, maxilla. Tim. 75. D: τὰς σιαγόνας ἄκρας αὐτοῖς ξυνέδησεν ὑπὸ τὴν φρίσιν τοῦ προσώπου.

σιγή, ἡ, silentium. Phaed. 84. B: σιγὴ ... ἐγένετο. Legg. XI. 938. A: πειθομένοις μὲν σιγῇ, ἀπειθοῦσι δὲ φωνῇ νόμον ἥδε. Gorg. 450. C: διὰ σιγῆς. Soph. 264. A: μετὰ σιγῆς. Id. Legg. III. 700. C. II. 671. C: σιγῆς καὶ λόγου cet. III. 696. E: ἀλλὰ τινος μᾶλλον ἀλόγου σιγῆς ἄξιον ἂν

σίχ. Theaet. 190. A: σιγῇ (*tacite*) πρὸς αὐτόν. Pol. III. 394. A: ἀπῆκε σιγῇ. Legg. VI. 785. A: ἀνομοθέτητα σιγῇ κείσθω. IX. 854. C. Crit. 43. B. Crat. 435. B: τὴν γὰρ σιγὴν σου ξυγχώροισιν ἄλλω. Legg. VII. 790. D: οὐ σιγῇ, ἀλλὰ τινα μελωδίαν (προσφίρονται). XII. 957. B: ὅσα ... περὶ σιγὴν δικαστῶν *cet.* Pol. IV. 425. A: σιγὰς ... τῶν νεωτέρων παρὰ πρεσβυτέρους.

σιγῶν, *ideo, taceo; c. accus. silentio praetereo.* Theaet. 161. E: τὸ ... ἔμῶν ... σιγῶν. Apol. 24. D: ὁρᾷς ... ὅτι σιγᾷς καὶ οὐκ ἔχεις εἰπεῖν; Euthyd. 300. C: οὐ πάντα σιγᾷς; Hipp. min. init. οὐ ... τί σιγᾷς —; Phaedr. 275. D: σεμνῶς πάντῃ σιγῇ. Euthyd. 300. C. Theaet. 146. A: τί σιγᾷτε; Legg. VII. 792. A: οὐ ... ἂν προσφρομένον σιγῇ. Phaedr. 276. A: σιγᾶν πρὸς οὓς δεῖ. Legg. VII. 788. C. Apol. 37. E: σιγῶν ... καὶ ἡσυχίαν ἄγων. Alc. I. 106. A. Legg. IX. 876. B: μὴδὲ σιγῶνται, ἀλλὰ θορόβον μεστιά. Pol. VII. 515. A: τοὺς δὲ σιγῶντας. Euthyd. 300. B: οὐ σιγῶντα λέγεις; Prot. 360. D: εἰσῖα. Riv. 139. A: ὁ ... σοφός ... εἰσῖγησεν. Lys. 222. A. Euthyd. 286. B. Riv. 133. A: τῷ μειρακίῳ εἰσιγῶσάτην. Pol. X. 616. A: σιγῆσαντες. Ep. II. 310. D: αὐτὲ ἡ συνουσία ἡμῶν σιγᾶται. Pol. II. 378. A: σιγᾶσθαι. Ep. II. 310. E: ὅτι οὐδ' εἰς τὸν ἐπειτα χρόνον σιγῆθήσεται. 311. B: ὅτι οὐκ ... καὶ οἱ λόγοι οἱ περὶ ἡμῶν αὐτῶν σεσιγῆσονται.

σιδήριον, τό, *ferramentum.* Euthyd. 300. B: βοῶντα μίγιστον τὰ σιδήρια λέγεται. Ib. ξύλα καὶ σιδήρια.

σίδηρος, ὁ, *ferrum.* Pol. III. 415. C: ὅταν αὐτὴν (τὴν πόλιν) ὁ σίδηρος ἢ ὁ χαλκὸς φιλάξῃ. Legg. XII. 956. A: σίδηρος ... καὶ χαλκὸς πολέμων ὄργανα. Phaedr. 263. A: ὅταν τις ὄνομα εἴπῃ σιδήρου *cet.* Pol. VIII. 547. A: μίγνυτο σίδηρον ἀργύρῳ. Critia 119. E. Legg. III. 678. E: ὅσαι περ (τίχται) σιδήρον δύνονται. Conv. 219. E: σιδήρῳ. Pol. X. 609. A. Soph. 267. E: τὸν δοξοφιμητὴν ... σκοπώμεθα ὥσπερ σίδηρον. Pol. III. 411. B: ὥσπερ σίδηρον ἐμάλαξε. Legg. II. 666. C: καθάπερ εἰς πύρ σίδηρον ἐνιέθενται. 671. B.

σιδηροῦς, ὁ, σὺν, *ferreus.* Pol. VIII. 547. B: τὸ ... σιδηροῦν (γένος). Eryx. 400. A: σιδηρῶ σταθμῷ νομίζουσι. Crat. 398. A: ὅτι καὶ ἡμᾶς φησὶ σιδηροῦν εἶναι γένος. Pol. VIII. 547. A. Gorg. 509. A: σιδηροῖς ... λόγοις. Pol. IX. 586. B: σιδηροῖς κέρουσὶ τε καὶ ὀπλάσις. Legg. VII. 795. B. Ax. 371. B: σιδηροῖς κλειθροῖς καὶ κλεισίν. Ion. 533. D: τοὺς δακτυλίους ... τοὺς σιδηροῦς. Legg. I. 685. A: σκληροῦς καὶ σιδηροῦς (ἀγωγᾶς). VI. 778. D: σιδηρᾶ (τὰ τεῖχη).

σικύα, ἡ, *cucurbitula.* Loer. 102. A: ἃ ... σικύα ... ἐφέλλεται τὸ ὕψρον. Tim. 79. E: τὰ τῶν περὶ τὰς ἰατρικὰς σικύας παθημάτων αἷτια.

σιμοπρόσωπος, ὁ ἡ, *simum habens nasum.* Phaedr. 253. E.

σιμός, ἡ, ὄν, *simus*. Pol. V. 474. D: ὅτι σιμός. Theaet. 209. C: τὸν σιμόν τε καὶ ἐξόφθαλμον.

σιμότης, ἡ, *forma nasi simi*. Theaet. 209. C: ἡ σιμότης αὕτη. 133. E: προσέοικε δὲ σοὶ τὴν τε σιμότητα cet. 209. C: τῶν ἄλλων σιμοτήτων.

σίνομαι, *laedo*. Legg. XI. 936. E: ἐὰν ὑποζύγιον ... σίνηται τι τῶν πέλας.

σισύρα, ἡ, *vestis e pellibus villosis confecta*. Eryx. 400. E: σισύραν (al. σίουραν) δερματίνην.

σίτησις, ἡ, *victus*. Apol. 37. A: ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως. Pol. III. 404. D: ὅλην ... τὴν τοιαύτην σιτησιν.

σιτίον, τό, *cibus*, plur. *esculenta*. De lucri cup. 230. A: σιτίον ἔστιν ἀγαθόν τε καὶ κακόν. Phaedr. 241. C: σιτίον τρόπον. Pol. I. 338. C: τοῦτο τὸ σιτίον. Gorg. 490. B: πολλὰ σιτία καὶ ποτά. De lucri cup. 230. B. Prot. 314. A: ἐν τῇ τῶν σιτίων (ὦνῃ). Gorg. 490. D. Soph. 224. A. Pol. II. 380. E. Legg. XII. 942. D. (ubi v. σιτῶν). Prot. 334. C: ἐν τοῖς σιτίοις τε καὶ ὄψοις. Pol. IV. 420. A. Legg. II. 659. E: ἐν ἡδέσι τισὶ σιτίοις καὶ πώμασι. Prot. 334. A: σιτία καὶ ποτὰ cet. Gorg. 464. D: προσποιεῖται τὰ βέλτιστα σιτία τῷ σώματι εἶδέναι. 517. D. Pol. II. 369. E: παρασκευάζειν σιτία. V. 475. C: τὸν περὶ τὰ σιτία δυσχερεῖ. Tim. 79. A.

σιτοποιός, ὁ, *pistor*. Gorg. 517. D: σιτοποιὸν ἢ ὀψοποιὸν cet.

σίτος, ὁ, pl. σίτα, τὰ, *frumentum*. Tim. 52. E: περὶ τὴν τοῦ σίτου κάθαρσιν. Legg. VIII. 849. B. D. Pol. X. 609. A: σίτῳ ... ἐρυσίβην. Legg. VIII. 849. B: σίτον. **panis* et in univ. *cibus*. Pol. II. 369. E: ἐπὶ σίτου παρασκευῇ. IV. 438. A: χορηστοῦ σίτου. VIII. 559. A. Critia 115. A. Legg. IX. 865. B: πώματος ἢ σίτου δόσει. Pol. II. 372. A: σίτον ... ποιοῦντες. Prot. 353. C: ὑπὸ σίτων καὶ ποτῶν. Phaedr. 259. C. Pol. III. 403. E. IX. 571. C: ἡ σίτων ἢ μέθης πλησθέν. Tim. 70. D. Legg. VII. 789. D: τὰς τῶν σίτων τροφὰς καὶ ποτῶν.

σιτοῦμαι, *cibum capio*. Legg. XII. 942. B: λουῖσθαι καὶ σιτεῖσθαι. Apol. 36. D: ἐν πρυτανείῳ σιτεῖσθαι.

σιτουργός, ὁ, *pistor*. Polit. 267. E: οἱ ... σιτουργοί.

σιωπῇ, *tacite*. Pol. III. 389. E. (Hom.).

σιωπῶ, *taceo* (fut. med.). Phaedr. 234. A: οὔτινες αἰσχυνόμενοι πρὸς ἅπαντας σιωπῇσονται.

σκαίος, ὁ, ὄν, *sinister*. Phaedr. 266. A: ὀνομαζόμενον σκαῖον τινα ἔρωτα. Ib. σκαῖά, τὰ δὲ δεξιὰ κληθέντα. **in-ruptus*. Euthyd. 295. D: μὴ με σκαῖον ἡγήσάμενος φοιτητὴν μὴ προσδέχοιτο.

σκαϊότης, ἡ, *perversitas, inepta ratio*. Pol. III. 411. E: ἐν ἀμαθίᾳ καὶ σκαϊότητι ... ἕξῃ.

σκαλήνός, ἡ, ὄν, *inaequalis*. Euth. 12. D: ὅς (ἀρι-

θμός) ἂν μὴ σκαληνός ἦ, ἀλλ' ἰσοσκελής. Locr. 98. B: σκαληνόν (v. σκολιόν) ... τοῦτο μὲν καλεῖσθω cet.

σκάμμινα, τό, fossa. Legg. VIII. 845. E: σκάμμινασιν.

σκάπτω, fodio, fossam facio. De iusto 375. B: ἐν τῷ δέοντι σκάπτειν καὶ ἀροῦν. Legg. VI. 778. E: σκάψοντας. Crat. 413. A: ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἄλλεσθαι (i. q. propositum egredi. s. excedere).

σκεδάννυμι, dissipo. Prot. 322. B: ὥστε πάλιν σκεδαννύμενοι διεφθείροντο. Conv. 221. A: ἐσκεδασμένων ἤδη τῶν ἀνθρώπων. Legg. III. 699. D: σκεδασθεῖς.

σκεδαστός, ἡ, όν, in eo ponitur quod dispergi vel dividi potest. Tim. 37. A: ὅταν οὐσίαν σκεδαστὴν ἔχοντός τινος ἐφάνηται καὶ ὅταν ἀμέριστον.

σκέλος, τό, crus; pes. Conv. 190. D: ὡς ἐφ' ἐνός πορεύοντας σκέλους ἀσκολιάζοντες. Phaed. 60. C: ἐν τῷ σκέλει. B: συνέκαμψε ... τὸ σκέλος. Conv. 190. D: βαδισύνται ὁρθοὶ ἐπὶ ὀνοῖν σκέλοι. Tim. 45. A: σκέλη ... χεῖρες τε. Lach. 192. A: ἐν ταῖς τῶν χειρῶν πράξεσιν ἡ σκελῶν cet. Phaed. 117. A: ἐν τοῖς σκέλεσι. Phaedr. 254. E: τὰ σκέλη τε καὶ τὰ ἰσχία πρὸς τὴν γῆν ἐρείσας. Phaed. 61. C: καθήκε τὰ σκέλη ἀπὸ τῆς κλίνης ἐπὶ τὴν γῆν. 117. E: ἐπεσκόπει τοὺς πόδας καὶ τὰ σκέλη. Conv. 189. E: σκέλη τὰ ἴσα ταῖς χερσὶ (εἶχε). Pol. VII. 514. A: τὰ σκέλη καὶ τοὺς ἀγένας.

σκέμμα, τό, consideratio. Crit. 48. C: μὴ ... σκέμματα ἢ τῶν ῥαδίως ἀποκτινύνοντων. *quaestio. Pol. IV. 445. A: γελοῖον ἔριοςγε φαίνεται τὸ σκέμμα γίγνεσθαι ἤδη εἰ cet. De lege 315. E: ἐὰν ... κοινὸν τεθῇ τὸν σκέμμα. Pol. IV. 435. C: εἰς φαῦλόν γε αὐτὸν ... σκέμμα ἐμπεπτοκαμεν περὶ ψυχῆς εἴτε cet.

σκέπασμα, τό, tegumentum. Polit. 279. D: σκεπάσματα. Ib. τῶν σκεπασμάτων. 280. C. Legg. XII. 942. D: τῇ τῶν ἀλλοτρίων σκεπασμάτων περικαλυφῇ. Polit. 279. E: σκεπασμασι.

σκέπη, ἡ, tegumentum. Tim. 76. D: ἱκανὸν σκιάν καὶ σκέπην παρέχειν. Locr. 100. B.

σκέπτομαι, circumspicio, prospicio; specto; considero, perpendo; quaero, exploro; etiam existimo. Lach. 185. B: περὶ οὗ βουλευόμεθα καὶ σκεπτόμεθα. Alc. II. 140. A: σὺν τε δύο σκεπτομένῳ cet. Prot. 317. B: καὶ ἄλλας πρὸς ταύτῃ (εὐλαβείᾳ) ἐσκεμμαι (prospexi). 339. B: ἐσκεμμαι (perpendi) ἱκανώς. Euthyd. 283. C. Gorg. 501. A: ὅτι ... τὴν φύσιν ἐσκεπται καὶ τὴν αἰτίαν ὣν πράττει. Crat. 411. E: σωτηρία οὐ νῦν δὴ ἐσκεμμεθα. Pol. II. 371. E. IV. 433. B. Crat. 428. B: δοκεῖς γὰρ μοι αὐτός τε ἐσκέφθαι τὰ τοιαῦτα καὶ παρ' ἄλλων μεμαθημένοι. Apol. 20. B. Menex. 236. B: τὰ δὲ πρότερον ἐσκεμμένη (διχεῖ). !Gorg. 501. B: ἐσκεμμέναι ... τὴν ἡδονὴν μόνον τῆς ψυχῆς. Legg. IX. 867. E: ἐσκεμμέ-

νους ... ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ τὰς τῶν γενερόντων πράξεις ἐτι σαφέστερον. Soph. 251. E: τί οὖν οὐ ... τὰ ξυμβαίνοντα ἐσκέψω; Theaet. 196. A: ταῦτα αὐτὰ εἴ τις ἀνθρώπων ἤδη πώποτε ἐσκέψατο —; Pol. VIII. 558. C: ὥσπερ τὴν πολιτείαν ἐσκεψάμεθα. Men. 86. D. Prot. 316. B: αὐτὸς σκέψαι. 325. B: σκέψαι ὡς θαυμασίως γίνονται οἱ ἀγαθοί. Phaedr. 264. C. Pol. I. 353. D: μετὰ ταῦτα τόδε σκέψαι. Legg. IV. 719. D. Apol. 21. A: σκέψασθε δὲ ὧν ἐνκα ταῦτα λέγω. Lach. 187. D. Hipp. mai. 295. A: εἰ ... σκεψαίμην πρὸς ἐμαντιόν. Charm. 165. C: ἀλλ' ἐπίσχες ἕως ἂν σκέψωμαι. Prot. 330. B: κοινῇ σκεψώμεθα ποῖον τι αὐτῶν ἐστὶν ἐκαστον. Theaet. 151. E. Soph. 239. B: ἐν σοὶ σκεψώμεθα. Polit. 289. D: σκεψώμεθα τοὺς λοιπούς. Pol. I. 333. E. Phaedr. 259. E. σκέψασθαι τὸν λόγον ὅπῃ καλῶς ἔχει λέγειν τε καὶ γράφειν καὶ ὅπῃ μῆ. Gorg. 514. A: πότερον ἔδει ἂν ἡμᾶς σκέψασθαι ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ ἐξετάσαι. Theaet. 185. B. Conv. 175. B: εἰ δὲ βοῦλει αὐτὸ σκέψασθαι τοὺς χρηστοὺς σοφιστάς cet. Pol. I. 352. D. IX. init. αὐτὸς δὴ λοιπὸς ... ὁ τυραννικὸς ἀνὴρ σκέψασθαι. Gorg. 496. C: καὶ εὖ μάλα σκεψάμενος ἀποκρίνου. Phaed. 95. E: πρὸς ἑαυτὸν τι σκεψάμενος. Legg. IX. 854. C: καλλίῳ θάνατον σκεψάμενος (existimans). Gorg. 501. A: οὔτε τι τὴν γῆσιν σκεψαμένη τῆς ἡδονῆς οὔτε τὴν αἰτίαν. Tim. 20. B: κοινῇ σκεψάμενοι πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς. Pol. V. 458. B: σκέψομαι. Conv. 175. A: σὺ σκέψει, παῖ —; Pol. I. 342. B: ἥτις αὐτῇ τὸ ξυμφέρων σκέπεται. Crat. 401. A: ὅτι περὶ αὐτῶν οὐδὲν ἡμεῖς σκεψόμεθα. Pol. I. 347. E. Conv. 212. D: παῖδες ... οὐ σκέψασθε; Crat. 391. A: (ὅτι) σκεψοίμην μετὰ σοῦ. Pol. I. 342. A: τῆς τὸ ξυμφέρων εἰς αὐτὰ ταῦτα σκεψομένης. Crat. 424. C: ἔρχονται ἐπὶ τοὺς ὀφθιμοὺς σκεψόμενοι. Epin. 978. B. Pass. Pol. II. 369. B: ἐσkeptai. III. 392. C: ἡμῖν ἅ τε λεκτέον καὶ ὡς λεκτέον παντελῶς ἐσκέπεται (exploratum erit). — Verb. Theaet. 188. C: ἄρ' οὖν οὐ ταύτῃ σκεπτέον ὃ ζητοῦμεν —; Soph. 254. E. Pol. I. 352. D: ὅμως δ' ἐτι βέλτιον σκεπτέον. Tim. 28. B.

σκευάζω, *paro; apparo*. Crat. 424. E: ὅταν ἀνδρεῖκελον σκευάζωσιν. Pol. VIII. 559. D: παντοδαπὰς ἡδονὰς ... δυναμένοις σκευάζειν. Alc. I. 117. C. Parm. 127. A: χαλεπὸν τινα χαλκῇ ἐκδιδόντα σκευάσαι (nos: zum machen). Theaet. 178. D: σκευαζόμενης θοίνης. Med. Pol. II. 372. B: ὤλφιστα σκευαζόμενοι.

σκευάριον, τό (σκευή), *vestimentum*. Alc. I. 113. E: ὡς τῶν προτέρων οἶον σκευαρίων κατατετριμμένων.

σκευασία, ἡ, in eo ponitur quod paratur. Alc. I. 117. C: περὶ ὅπου σκευασίας. Id. Lys. 209. E. De lege 316. E.

σκευαστός, ἡ, ὄν, *paratus, factus* (opp. naturali). Pol. VI. 510. A: πᾶν τὸ φυσικὸν καὶ τὸ σκευαστὸν ὅλον γένος. Ep. VII. 342. D: περὶ σώματος ἅπαντος σκευαστοῦ τε καὶ

κατὰ φύσιν γεγονότος. Pol. VII. 515. C: τὰς τῶν σκευασίων σκιάς.

σκευή, ἤ, apparatus; vestimentum. Pol. III. 414. D: τὰ ὄπλα αὐτῶν καὶ ἡ ἄλλη σκευὴ δημιουργουμένη. IX. 577. B: γυμνός ... τῆς τραγικῆς σκευῆς. Legg. XII. 947. C: τὴν πολεμικὴν σκευὴν ἐνδευνότας ἐκαστοὺς. Crit. 53. D: σκευὴν τέ τινα περιθέμενος cet.

σκεύος, τό, quidquid paratum vel factum est, ut instrumentum, supellex, utensilia, vasa, etiam armamenta. Hipp. mai. 288. E: καλόν ... καὶ τοῦτο τὸ σκεύός ἐστι (ἡ χίτις) καλῶς ἐφορασμένον. Gorg. 506. D: σκεύους καὶ σώματος cet. Pol. X. 596. B. 601. D: ἐκαστοῦ σκεύους καὶ ζώου. Soph. 219. A: τὸ ... περὶ τὸ ξύνθετον καὶ πλαστόν, ὃ δὴ σκεύος ὀνομάκαμεν. Pol. II. 373. A: κλῖναι τε ... καὶ τρύπεζαι καὶ τᾶλλα σκεύη. 381. A: τὰ ... ξύνθετα πάντα σκεύη. Theaet. 146. E: τῶν ξυλίνων σκευῶν. Id. Pol. IV. 428. C. II. 373. B: σκευῶν ... παντοδαπῶν δημιουργοί. III. 401. A. Critia 117. D: σκευῶν ὅσα τριήρεσι προσήκει. Legg. III. 679. A: σκευῶν (vasorum) ἐμπύρων τε καὶ ἀπύρων. VIII. 849. E. VII. 797. B: μήτε ἐν τοῖς ἄλλοις σκεύουσιν. Iach. 183. E: ἐνέσχετό που ἐν τοῖς τῆς νεῶς σκεύεσι. Phaedr. 260. C: προσεργεῖν δυνατόν σκεύη. Pol. VII. 514. B: φέροντας ἀνθρώπους σκευὴ ... παντοδαπά. X. 596. B. C: σκευὴ ποιῆσαι. E. Legg. V. 746. E. Charm. 173. B.

σκευουργία, ἤ, utensilium vel vasorum confectio. Polit. 299. D: ξυνόλης ὁποιασοῦν σκευουργίας.

σκέψις, ἤ, consideratio, deliberatio, cogitatio; quaestio, exploratio. Prot. 537. B: ἰσότητος πρὸς ἀλλήλας σκέψις. Gorg. 487. E: ἡ σκέψις ... περὶ τούτων cet. Phaed. 83. A: ἡ διὰ τῶν ὀμμάτων σκέψις. Phil. 26. E: κοινὴ δ' ἡ σκέψις. Pol. VII. 533. E: οἷς τοσοῦτων πέρι σκέψις ὅσων ἡμῖν πρόκειται. VIII. 545. A: (ἵνα) ἡμῖν τελεία ἡ σκέψις ᾗ. IX. 578. C: περὶ γάρ τοι τοῦ μεγίστου ἡ σκέψις. Legg. I. 636. D: πᾶσά ἐστιν ἡ σκέψις περὶ τε τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς λύπας cet. Phaedr. 237. C: ἐν ἀρχῇ τῆς σκέψεως. Theaet. 201. A: οὐκοῦν τοῦτό γε βραχείας σκέψεως. Crit. 48. E: ὅρα ... τῆς σκέψεως τὴν ἀρχὴν εἰς σοι ἱκανῶς λέγεται. Alc. I. 130. D: διὰ τὸ πολλῆς εἶναι σκέψεως. Euthyd. 282. C: ἀπαλλάξας με σκέψεως πολλῆς περὶ τούτου αὐτοῦ. Prot. 339. E: ἵνα μοι χρόνος ἐγγένηται τῇ σκέψει τί λέγοι ὁ ποιητής. Soph. 236. D: ὁντως ... ἐσμέν ἐν παντάσῃσι χαλεπῇ σκέψει. Pol. I. 336. E: ἐν τῇ τῶν λόγων σκέψει. Legg. III. 683. C: τῇ τῆς νομοθεσίας σκέψει. Men. 97. B: ἐν τῇ περὶ τῆς ἀρετῆς σκέψει. Prot. 349. A: ἐπὶ τὴν τούτων σκέψιν. Phaedr. 237. D: τὴν σκέψιν ποιῶμεθα. Theaet. 175. C. Phil. 65. D: εὐσκαπετόν γε καὶ ταύτην σκέψιν προβέβληκας. Pol. IV. 434. D: νῦν δ' ἐντελέσωμεν τὴν σκέψιν. VI. 510. D: οὐ ἂν ἐπὶ σκέψιν ὀρμήσωσι. Legg. VII. 799. D: πρὶν πῃ βεβαιωσάμενοι τὴν

σκέψιν τῆς πορείας ὅπῃ ποτὲ φέρεται. IX. 855. E: ἰόντα εἰς τὴν τῶν λεχθέντων σκέψιν ἱκανήν. XI. 924. E: (ἐάν) τοῦτο ... παραλείπη διὰ τὴν ἀδύνατον σκέψιν. Pol. IX. 571. D: ἐστιῶσας λόγων καλῶν καὶ σκέψεων (*cogitationum*). Crit. 48. C: ὥς ... σὺ λέγεις τὰς σκέψεις περὶ τε χρημάτων ἀναλώσεως καὶ δόξης καὶ παιδῶν τροφῆς.

σκηνή, ἡ, *tenitorium*. Legg. XII. 944. B: κομισθεῖς ἐπὶ σκηνήν. **scena*. Legg. VII. 817. C: σκηνάς ... πῆξαντας κατ' ἀγοράν.

σκήνος, τό, *domicilium; corpus*. Locr. 100. A: καθάπερ ὑπάρτω τῷ σκάνεος ἅπαντος. 101. E. Ax. 366. A: τὸ δὲ σκήνος τουτὶ πρὸς κακοῦ περιήρμουσεν ἢ φύσις. Locr. 101. C: τρέφεσθαι ... τὸ σκάνος τῶν ἐναερίων ζῶων *cet.* 103. C: ἃ γὰρ φύσις οἷον ὄργανον ἀρμόξατο τὸ σκάνος. 104. D: ἐς γυναικία σκάνεα.

σκηνώμαι, *tendo, commoror*. Pol. X. 621. C: σκηνασθαι ... παρὰ τὸν Ἀμέλγητα ποταμόν. 610. E: οὕτω πρόδω που ... ἐσκήνωται (*habitat, i. e. est*) τοῦ θανάσιμος εἶναι. Legg. IX. 866. D: σκηνησόμενος ἐν θαλάττῃ.

σκήπτομαι, *praetexo*. Theaet. 145. C: σκηπτόμενος παίζοντα λέγειν τόνδε. Conv. 217. D: σκηπτόμενος ὅτι ὀψὲ εἶη. Soph. 217. B: ὁ δὲ ταῦτα ... καὶ τότε ἐσκήπτετο πρὸς ἡμᾶς. **defendo*. Legg. IX. 864. D: ἀναφερόντος τοῦ δρασάντος ἢ τοῦ σκηπτομένου ὑπὲρ τοῦ ποιήσαντος.

σκήπτρον, τό, *sceptrum*. Pol. III. 393. E: τὸ τε σκήπτρον καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ στέμματα. Gorg. 526. C: ἔχων χρυσοῦν σκήπτρον. De lege 319. D. 320. D.

σκιὰ, ἡ, *umbra*. Phaedr. 229. B: ἐκεῖ σκιά τ' ἐστὶ *cet.* Soph. 266. B. Phaedr. 260. C: μὴ περὶ ὄνου σκιάς ὥς ἱππον τὸν ἔπαινον ποιοῦμενος. 239. C: ὑπὸ συμμιγεί σκιά. Phaed. 101. D: σὺ δὲ δεδιὼς ἂν ... τὴν σαντοῦ σκιάν καὶ τὴν ἀπειρίαν *cet.* Pol. VII. 515. B: τὴν παριούσαν σκιάν. Tim. 76. D: ἱκανὸν σκιάν καὶ σκέπην παρέχειν. (Phil. 30. B. *pro sōma skian nunc scrib. sōmasikian*). Pol. VI. 510. E: ὧν καὶ σκιαί καὶ ἐν ὕδασι εἰκόνες εἰσὶ. VII. 517. D: περὶ τῶν τοῦ δικαίου σκιῶν. 522. B. VI. 510. A: λέγω ... τὰς εἰκόνας πρῶτον μὲν τὰς σκιάς *cet.* VII. 532. C: (πρὸς) σκιάς τῶν ὄντων, ἀλλ' οὐκ εἰδῶλων σκιάς δι' ἑτέρον τοιοῦτον φωτὸς ... ἀποσκιαζόμενας. Men. 100. A: ὥσπερ παρὰ σκιάς ἀληθὲς ἂν πρᾶγμα εἶη πρὸς ἀρετὴν.

σκιαγράφημα, τό, *pictura ita adumbrata ut e longinquo eam spectari oporteat*. Theaet. 208. E: ἐπειδὴ ἐγγύς ὥσπερ σκιαγραφήματος γέγονα τοῦ λεγομένου.

σκιαγραφία, ἡ, *pictura verum simulans, adumbratio; adumbrata imago*. Phaed. 69. B: μὴ σκιαγραφία τις ἢ ἡ τοιαύτη ἀρετή. Pol. X. 602. D: ὧ ... ἡμῶν τῷ παθήματι τῆς γύσεως ἢ σκιαγραφία ἐπιθεμένη γοητείας οὐδὲν ἀπολείπει.

Critia 107. C: σκιαγραφία ... ἀσαφεί καὶ ἀπατηλῶ χρώμεθα περὶ αὐτά. Pol. II. 365. C: σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον. σκιαγραφῶ, in speciem pingo, adumbro, simulo. Pol. IX. 583. B: ἐσκιαγραφημένη τις (ἡ τῶν ἄλλων ἡδονή). Parm. 165. C: οἷον ἐσκιαγραφημένα ... ὁμοία εἶναι (δοξεῖ). Legg. 663. C: ὡς ἐσκιαγραφημένα τὰ δίκαιά ἐστι καὶ ἀδίκα. Pol. IX. 586. B: ἐσκιαγραφημέναις (ἡδοναῖς). VII. 523. B: τὰ πόσῳθεν ... φαινόμενα δῆλον ὅτι λέγεις καὶ τὰ ἐσκιαγραφημένα.

σκιαμαχῶ, simulate (nemine adversante) vel inaniter pugno. Legg. VIII. 830. C: ἄρᾳ γε οὐκ ἐτολμήσαμεν ἂν αὐτοὶ πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς σκιαμαχεῖν ὄντως; Apol. 18. D: ἀνάγκη ἀτεχνῶς ὥσπερ σκιαμαχεῖν ἀπολογούμενον τε καὶ ἐλέγχειν μηδενὸς ἀποκρινομένου. Pol. VII. 520. C: ἐπὶ σκιαμαχοῦντων ... πρὸς ἀλλήλους.

σκιαρός, ἄ, ὄν, umbrosus. Legg. I. 625. B: ἀνάπαν-
λαι ... ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδρεσιν εἶσι σκιαραί.

σκιατροφῶ, vitam dego umbratilem, molliter vivo. Pol. VIII. 556. D: πλουσίῳ ἐσκιατροφηκότι (ν. ἐσκιατραφ.).

σκιμπος, ὁ, grabatus. Prot. 310. C: ἐπιψηλαφήσας τοῦ σκιμποδος.

σκιοειδής, ὁ ἡ, umbrae similis. Phaed. 81. D: σκιοειδῆ (al. σκοτοειδῆ) φαντάσματα (al. φάσματα).

σκιρτῶ, salio, exsulto. Legg. IV. 716. B: σκιρτᾷ τα-
ράττων πᾶνθ' ἄμα. Pol. IX. 571. C: (οἶαν) τὸ ... θηριῶ-
δές τε καὶ ἄγριον ... σκιρτᾷ. Phaedr. 254. A: σκιρτῶν ...
βίᾳ φέρεται. Legg. II. 653. E: ἀλλόμενα καὶ σκιρτῶντα.

σκληρός, ἄ, ὄν, aridus; durus, rigidus (etiam trop., ob-
stinatus, vern. starr). Conv. 196. A: εἰ σκληρὸς ἦν. 203. C:
σκληρὸς καὶ αὐχμηρὸς cet. Locr. 104. C: εἰ δέ κ' αἱ τις σκλη-
ρὸς καὶ ἀπειθής. Prot. 331. D: τὸ σκληρὸν τῷ μαλακῷ
(ἀμυγέπη προσείκει). Pol. III. 410. D. Tim. 62. B: σκλη-
ρὸν ... ὅσοις ἂν ἡμῶν ἡ σὰρξ ὑπείκῃ. Legg. XII. 942. D:
κοίτης σκληρᾶς. Theaet. 186. B: τοῦ ... σκληροῦ. Conv.
195. D: ὅτι οὐκ ἐπὶ σκληροῦ βαίνει, ἀλλ' ἐπὶ μαλθακοῦ.
Pol. III. 411. B. Legg. III. 695. A: οὕσαν ... σκληράν
(τέχνην). Crat. 407. D: κατὰ τὸ σκληρὸν τε καὶ ἀμετά-
στροφον. Conv. 195. E: ἔστιν ἂν (ψυχῇ) σκληρὸν ἥθος
ἐχούσῃ ἐντύχῃ. Pol. VII. 524. A. Charm. 175. D: οὕτως
ἡμῶν εὐηθικῶν τυχοῦσα ἡ ζήτησις καὶ οὐ σκληρῶν. Soph.
230. C: τῶν περὶ αὐτοὺς μεγάλων καὶ σκληρῶν δοξῶν ἀπαλ-
λάττονται. Legg. X. 892. B: σκληρῶν καὶ μαλακῶν. Theaet.
155. E: σκληροὺς γε λέγεις καὶ ἀντιτυποὺς ἀνθρώπους.
Legg. I. 645. A: τὰς δ' ἄλλας (ἀγωγὰς) σκληρὰς καὶ σιδη-
ρὰς. X. 889. C: μαλακὰ πρὸς σκληρά. Tim. 76. C: σκλη-
ρότερον. Theaet. 191. C: σκληροτέρου (κηροῦ). Legg. II.
666. B. Tim. 59. B: ὥστε σκληρότερον εἶναι. Polit. 307. B:

σκληρότερα φαινόμενα. Tim. 59. B: διὰ πυκνότητα σκληροτάτον ὄν. Phil. 44. E: εἰς τὰ σκληρότατα ἀποβλέποντες.

σκληρότης, ἡ, *duritia; asperitas*. (Crat. 434. C: σκληρότηρ). Tim. 63. E: σκληρότης ... ἀνωμαλότητι μιχθεῖσα. Phaedr. 251. B: ὑπὸ σκληρότητος. Crat. 434. D. Pol. III. 410. D. Crat. 434. C: σκληρότητι. Theaet. 186. B: τὴν σκληρότητα. Pol. VII. 523. E. X. 607. B: μὴ καὶ τινα σκληρότητα ἡμῶν καὶ ἀγροικίαν καταγνῶ.

σκληρῶς, *aspere*. Legg. I. 629. A: σκληρῶς ... διαμάχεσθαι. X. 885. D: πρὶν ἀπειλεῖν ἡμῖν σκληρῶς.

σκληρρός, ὁ, ὄν, *macer, attenuatus* (vern. *schmächtig*). Euthyd. 271. B: ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σκληρρός (ita ut iunior videatur esse quam revera est), οὗτος δὲ προφερής cet.

σκολιόν, τό (μέλος vel ἄσμα), *carmen convivale*. Gorg. 451. E: ὡς φησιν ὁ ποιητής τοῦ σκολιού. Ib. οἶμαι γὰρ σε ἀκηκοέναι ἐν τοῖς συμποσίοις ἀδόντων ἀνθρώπων τοῦτο τὸ σκολιόν (marg. cod. Meerm. et schol. Bekk. p. 340. σκόλιον). 452. A: ὁ τὸ σκολιὸν ποιήσας.

σκολιός, ὁ, ὄν, *obliquus; trop. pravus, perversus*. Phaedr. 253. E: ὁ δ' αὖ σκολιός. Legg. XII. 945. B: ἂν τις τι εἴη σκολιὸν αὐτῶν ἢ πράξῃ. Pol. II. 365. B: σκολιαῖς ἀπαταῖς (Pind.). Gorg. 525. A: πάντα σκολιά ὑπὸ ψεύδους καὶ ἀλαζονείας. Theaet. 173. A: πράττειν σκολιά. 194. B: εἰς πλάγια ... καὶ σκολιά (τυπούσα). Pol. VI. 506. C: τυφλά τε καὶ σκολιά.

σκολύθριον, τό, *scabellum*. Euthyd. 278. B: ὥσπερ οἱ τὰ σκολύθρια τῶν μελλόντων καθιζήσεσθαι ὑποσπώντες χαίρουσι καὶ γελῶσιν.

σκοπιά, ἡ, *specula*. Pol. IV. 445. C: ὥσπερ ἀπὸ σκοπιάς.

σκοπός, ὁ, *meta; finis; propositum*. Gorg. 507. D: οὗτος ἔμοιγε δοκεῖ ὁ σκοπὸς εἶναι πρὸς ὃν βλέποντα δεῖ ζῆν. Legg. III. 693. C: ὡς ἔσθ' οὗτος ὁ σκοπὸς οὐχ ἕτερος, ἀλλ' ὁ αὐτός. IV. 717. A: σκοπός ... ἡμῖν οὗτος οὐ δεῖ στοχαζεσθαι. Sis. 391. A: εἰ ... σκοπὸς μηδεὶς εἴη κείμενος αὐτοῖς τοῦ τοξεύειν. Theaet. 179. C: οὐκ ἀπὸ σκοποῦ (v. I. p. 228.) εἴρηκεν cet. (Id. Tim. 25. E.) 194. A: οἷον τοξότην φαῦλον ἰέντα παραλλάξει τοῦ σκοποῦ καὶ ἁμαρτεῖν. Legg. IV. 717. A: τοῦ τῆς εὐσεβείας σκοποῦ τυγχάνοι. V. 744. A: ἡ καὶ ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ; Hipp. min. 375. A: ἥ τις ... ἁμαρτάνει τοῦ σκοποῦ. Sis. 391. A: ἐπὶ σκοποῦ τινὸς τοξενεῖν. Soph. 228. C: σκοπὸν τινα θέμενα. Phil. 60. A: τὴν ἡδονὴν σκοπὸν ὀρθὸν πᾶσι ζώοις γεγρονέναι. Pol. V. 452. E. VII. 519. C: ὅτι σκοπὸν ἐν τῷ βίῳ οὐκ ἔχουσιν ἓνα οὐ στοχαζομένους δεῖ ἅπαντα πράττειν. Legg. XII. 961. E: τίνα θέμενοι ... σκοπὸν cet. 962. A. B.

σκοπῶ, *circumspicio; specto, video; curo; considero reputo, respicio; quaero, exploro; inquirō*. Phaedr. 230. A: σκ

οὐ ταῦτα, ἀλλ' ἐμμαντόν εἴτε cet. Gorg. 526. D: σκοπῶ ὅπως ἀποφανοῦμαι τῷ κριτῇ ὡς ὑγιεινὰ τὴν ψυχὴν. Pol. I. 351. B: τὸδε περὶ αὐτοῦ σκοπῶ. Euth. 9. C: πρὸς ἐμμαντόν σκοπῶ. Charm. 175. A: οἱ οὐδὲν χορηγόν περὶ σωφροσύνης σκοπῶ. Legg. XII. 963. B: οὐ ... ποῖ σκοπεῖς; Phaed. 65. E: περὶ οὐ σκοπεῖ. Pol. I. 342. D: οὐδὲ ἱατρὸς οὐδεὶς ... τὸ τῷ ἱατρῷ ξυμφέρον σκοπεῖ. Phaed. 64. D: περὶ ὧν σκοποῦμεν. Pol. II. 372. E. III. 413. D: ὥσπερ τοὺς πῶλους ... σκοποῦσιν εἰ φοβεροί. Gorg. 452. C: σκόπει ... ἐὰν σοι φανῇ τι μείζον ἀγαθὸν ὃν ἢ cet. Conv. 219. A: ἀμεινον σκόπει. Tim. 24. A: τοὺς ... νόμους σκόπει πρὸς τοὺς τῆδε. Pol. II. 369. B: σκοπεῖτε οὖν. X. 606. A: εἰ ἐκείνη γ' αὐτὸ σκοποῖς. Crat. 397. D: τί οὖν ἂν μετὰ τοῦτο σκοποῖμεν; Pol. V. 477. A: κἂν εἰ πλεοναχῇ σκοποῖμεν. Crat. 398. D: ἐὰν ... σκοπῆς καὶ τοῦτο κατὰ τὴν Ἀττικὴν τὴν παλαιὰν φωνήν. Soph. 239. B: ὥστε ἐν ἔμοιγε λέγοντι ... μὴ σκοπῶμεν τὴν ὀρθολογίαν περὶ τὸ μὴ ὄν. Crat. 401. A. Pol. I. 348. B: ἂν ... πρὸς ἀλλήλους σκοπῶμεν. Phaedr. 250. A: τὰ ἀλλότρια σκοπεῖν. 265. C: περὶ λόγων σκοπεῖν. 270. C: σκοπεῖν εἰ συμφωνεῖ. Gorg. 458. C: σκοπεῖν ... χρὴ καὶ πρὸς τούτων, μὴ cet. Phil. 22. C: ὁρᾶν καὶ σκοπεῖν χρὴ ... ἀδράσομεν. Legg. IX. 858. A: τὸ βέλτιστον σκοπεῖν. Prot. 352. A: εἰ τις ἀνθρωπον σκοπῶν ἐκ τοῦ εἶδους ἢ πρὸς ὑγίαν cet. Phaedr. 232. D: τὸ σεαυτοῦ σκοπῶν. Gorg. 526. D: τὴν ἀλήθειαν σκοπῶν. Phaedr. 99. D: τὰ ὄντα σκοπῶν. Legg. XI. 925. A. Polit. 305. B: κρίνειν εἰς ἐκεῖνα σκοποῦσα. Pol. I. 346. E: τὸ ἐκείνου ξυμφέρον ... σκοποῦσα. Epin. 978. E: τὸ καθ' ἑν αὐτὸ καθ' αὐτὸ σκοποῦν. Gorg. 456. A: οὕτω σκοποῦντι. Pol. IV. 435. A: παρ' ἀλλήλα σκοποῦντες καὶ τρίβοντες. Tim. 61. D: ἴδωμεν ὡδε σκοποῦντες. Lach. 198. A: ὡς μέγας ἀρετῆς σκοποῦντες (τὴν ἀνδρείαν). Pol. II. 376. C: ἡμῖν ... σκοποῦσι. Gorg. 514. D: κἂν ἐγὼ ... περὶ σοῦ ἕτερα τοιαῦτα ἐσκόπουν. Theaet. 189. C: ἀμαρτάνων οὐ ἐσκόπει. Pol. I. 354. B: ὃ τὸ πρῶτον ἐσκοποῦμεν. Tim. 20. C. Lach. 198. A. Med. Legg. I. 627. D: σκοπούμεθα πρὸς τὸν τῶν πολλῶν λόγον. II. 670. A. Crat. 404. C: μεταβάλλοντες σκοποῦνται τὴν Φερσεφόνην. Men. 86. E: ὥσπερ οἱ γεωμέτραι πολλάκις σκοποῦνται. Conv. 176. B: σκοπεῖσθε οὖν τίνι τρόπῳ ἂν ὡς ῥᾶστα πίνοιμεν. Legg. IX. 861. E: σκοπεῖσθε ... εἴτε τι λέγω cet. Crit. 46. C: πῶς οὖν ἂν μετρίωτατα σκοπούμεθα αὐτά; Theaet. 196. B: ἐὰν ... ἐν πλείονι ἀριθμῷ τις σκοπῆται. Lach. 185. C. Prot. 314. B: ταῦτα ... σκοπούμεθα καὶ μετὰ τῶν πρεσβυτέρων ἡμῶν. Alc. I. 107. C: ὅταν ... περὶ τίνος σκοπῶνται, τότε —; Prot. 353. A: τί δὲ ... δεῖ ἡμᾶς σκοπεῖσθαι τὴν τῶν πολλῶν δόξαν ἀνθρώπων —; Crat. 440. D: σκοπεῖσθαι ... χρὴ ἀνδρείως τε καὶ εὖ. Pol. I. 343. D: σκοπεῖσθαι ... οὕτως χρὴ.

345. D: μηδενὶ ἄλλῳ τὸ βέλτιστον σκοπεῖσθαι ἢ ἐκείνῳ. Phil. 17. E: ταύτῃ σκοποῦμενος. Legg. I. 645. D: πρὸς τί ... σκοποῦμενος αὐτὸ ἐπανερωτῆς: VI. 772. D: σκοπῶν καὶ σκοπούμενος (vern. prüfen lassend) ὑπὲρ ἄλλων. Phaed. 73. B: εἰν τῇδὲ πῇ σκοπομένην οὐκ ὁδοῖ. Crat. 394. B: ἄτε τὴν δύναμιν τῶν φαρμάκων σκοποῦμεν. Pol. IX. 589. C: πρὸς ... ἡδονὴν ... σκοποῦμεν. Phaed. 100. A: τὸν ἐν τοῖς λόγοις σκοποῦμενον τὰ ὄντα. 99. D: ὅπερ οἱ τὸν ἥλιον ἐκλείποντα θεωροῦντες καὶ σκοποῦμενοι. Theaet. 160. E: σκοποῦμένους μὴ λάθῃ ἡμᾶς οὐκ ἄξιον ὂν τροφῆς τὸ γιγνόμενον.

σκορπίος, ὁ, *scorpio*. Euthyd. 290. A: φαλαγγίων καὶ σκορπίων *cet*.

σκοτεινός, ὁ, ὄν, *obscurus*; *trop. difficilis intellectu*. Conv. 197. A: σκοτεινός (opp. ἐλλόγιμος καὶ φανός). Pol. IV. 432. C: σκοτεινός καὶ δυσδιερευνητός (ὁ τόπος). Legg. VI. 781. C: εἰθισμένον ... δευκός καὶ σκοτεινὸν ᾗ. Soph. 254. A: διὰ τὸ σκοτεινὸν τοῦ τόπου. Alc. I. 134. E: εἰς τὸ ἄθεον καὶ σκοτεινὸν βλέποντες. Critia 109. E: εἰ μὴ σκοτεινὰς περὶ ἐκάστων τινὰς ἀκοάς. Pol. VII. 520. C: τὰ σκοτεινὰ θεάσασθαι. Phil. 48. B: ὅσῳ σκοτεινότερόν ἐστιν.

σκοτεινότης, ἡ, *obscuritas*. Soph. 254. A: ὁ ... ἀποδιδράσκων εἰς τὴν τοῦ μὴ ὄντος σκοτεινότητα.

σκοτεινῶς, *obscure*. Pol. VIII. 558. D: ἵνα μὴ σκοτεινῶς διαλεχώμεθα.

σκοτοδινία, ἡ, *tenebrae vel vertigo oculorum animique*. Soph. 264. C: ἐν μείζων κατεχύθη σκοτοδινία. Legg. X. 892. E: μὴ ... σκοτοδινίαν ἱλιγγόν τε ὑμῖν ἐμποιῆσῃ.

σκοτοδινιῶ, *caligine offundor, vertigine corrumpior*. Theaet. 155. C: ἐνίοτε ὡς ἀληθῶς βλέπων εἰς αὐτὰ σκοτοδινιῶ. Legg. II. 663. B: σκοτοδινίαν ... τὸ πέρρωθεν ὁρώμενον πᾶσι ... παρέχει.

σκοτοειδής *vid. σκοιειδής*.

σκότος, ὁ *et* τὸ, *tenebrae, caligo*. Soph. 266. B: ὅταν ἐν τῷ πυρὶ σκότος ἐγγίγνηται. Tim. 58. D: ὁμίχλη τε καὶ σκότος. Critia 120. B. Legg. V. 738. E. VII. 788. C. Def. 411. B: σκότος τούναντίον ἡμέρα. Crat. 418. C: ἰμείρουσιν (τοῖς ἀνθρώποις) ἐκ τοῦ σκότους τὸ φῶς ἐγγίγνεται. Pol. V. 461. B: ὑπὸ σκότον. Id. VIII. 548. A. VII. 516. E: ἀρ' οὐ σκότους ἀνάπλεως σχοίη τοὺς ὀφθαλμοὺς —; 518. A: ἐκ σκότους (ν. σκοτον) εἰς φῶς (μεθισταμένον). Legg. IX. 864. C: τὸ ... μετὰ σκότους καὶ ἀπάτης λαθραίως γιγνόμενον. Phaed. 99. B: ὥσπερ ἐν σκότει. Pol. VI. 508. D: εἰς τὸ τῷ σκότῳ κεκραμένον. VII. 517. D: τῷ παρόντι σκότῳ. Phaedr. 256. D: εἰς ... σκότον καὶ τὴν ὑπὸ γῆς πορείαν. Pol. VII. 518. A: ἐκ φωτός εἰς σκότος μεθισταμένων. Legg. II. 663. B: τὸ σκότος ἀφελών. VIII. 837. A: πᾶσαν ἀπο-

ρίαν καὶ σκότον ἀπεργάζεται. IX. 875. C: σκότος ἀπεργαζομένη ἐν αὐτῇ.

σκοτῶ, *caligine obduco, occaeco*. Pol. VII. 518. A: πό-τερον ἐκ φανότερον βίου ἤκουσα ὑπὸ ἀηθείας ἐσκοτῶται. VI. 506. A: ἐσκοτῶσθαι. Theaet. 209. E: πάνν γενναίως εἰκιν ἐσκοτῶμένῳ. Prot. 339. E: ἐσκοτῶθην τε καὶ ἰλιγγίασα.

σκοτῶδης, ὁ ἢ, *tenebricosus; obscurus*. Phaed. 81. B: τὸ ... τοῖς ὄμμασι σκοτῶδες καὶ ἀειδές. Pol. VII. 518. C: πρὸς τὸ φανόν ἐκ τοῦ σκοτῶδους. Crat. 412. B: σκοτῶδέ-στερον ... τοῦτο καὶ ξενιωότερον. Pol. V. 478. C. 479. C: σκοτῶδέστερα. Legg. XII. 952. A.

σκυθρῶπάξω, *frontem contraho*. Alc. II. init. φαίνει ... ἐσκυθρῶπακένα.

σκυθρῶπός, ὁ ἢ, *tristis*. Conv. 206. D: σκυθρῶπὸν τε καὶ λυπούμενον συστειράται.

σκυλάκιον, τὸ, *canicula*. Pol. VII. 539. B: χαίροντες ὥσπερ σκυλάκια τῷ ἔλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πηλοῖον αἰεί.

σκύλαξ, ὁ et ἢ, *canis*. Pol. II. 375. A: φύσιν γενναίου σκύλακος. Parm. 128. C: ὥσπερ αἱ Λάκαιναι σκύλακες. Pol. V. 451. D: διὰ τὸν τῶν σκυλάκων τόκον τε καὶ τροφήν. VII. 537. A: τοὺς σκύλακας.

σκυλεύω, *spolio*. Pol. V. 469. C: σκυλεύειν ... τοὺς τελευτήσαντας πλὴν ὅπλων ... ἢ καλῶς ἔχει;

σκυτάλη, ἡ, *baculus, clava*. Theaet. 209. D: σκυτάλης ... περιτροπή.

σκυτεύς, ὁ, *sutor*. Pol. X. 601. C: ὁ σκυτεύς. Gorg. 491. A: σκυτέας.

σκυτικῆ, ἡ (τέχνη), *sutrina*. Alc. I. 128. B: σκυτικῆ. Charm. 174. C: ἡ ... σκυτικῆ. Pol. II. 374. B: ἵνα δὴ ἡμῖν τὸ τῆς σκυτικῆς ἔργον καλῶς γίγνοιτο. Alc. I. 128. C. Pol. V. 456. D: τῇ σκυτικῇ παιδευθέντας. Alc. I. 128. C. Theaet. 146. D: ὅταν λέγῃς σκυτικὴν. 147. B. Euthyd. 294. B.

σκυτόδεψος, ὁ, *coriarius*. Gorg. 517. E: σκυτόδεψον (sic Cl. et Δ. Vulg. σκυτοδεψόν).

σκυτός, τὸ, *corium*. Conv. 191. A: τὰς τῶν σκυτῶν ὀντίδας. Charm. 173. D: ἡ σκυτῶν τομῆς;

σκυτοτομία, ἡ, *sutrina*. Pol. X. 601. A: οὐκ ἐπαίων περὶ σκυτοτομίας. III. 397. E: πρὸς τῇ σκυτοτομίᾳ.

σκυτοτομικός, ἡ, ὅν, *ad sutrinam pertinens*; ὁ, *sutor, ἡ, sutrina*. Theaet. 146. C: σκυτοτομικῆ. Polit. 280. C. 288. E. Pol. I. 333. A: καὶ μὴν καὶ σκυτοτομικῆ (χρήσιμον); Naί. Πρὸς γε ὑποδημάτων ἂν ... φαίης κτήσιν; IV. 443. C: τὸν ... σκυτοτομικόν. Euthyd. 292. C: σκυτοτομικὴν τε καὶ τεκτονικὴν cet.

σκυτοτόμος, ὁ, *qui e coriis vel loris aliquid conficit*, praec. *sutor*. Prot. 319. D: σκυτοτόμος. Gorg. 447. D. (an-tec. ὑποδημάτων δημιουργός). Pol. II. 370. D: ὁ σκυτοτό-

μος. X. 601. C: ποιήσει ... σκυτοτόμος (int. ἡνίας; quocirca σκυτοτόμος h. l. est quem nos vocamus *Riemer*). Alc. I. 129. C. Prot. 324. C: σκυτοτόμου. Pol. IV. 434. A. Gorg. 490. E: τὸν σκυτοτόμον ἴσως μέγιστα δεῖ ὑποδήματα καὶ πλείστα ὑποδεδεμένον περιπατεῖν. Pol. III. 397. E. Theaet. 180. D: οἱ σκυτοτόμοι. Conv. 191. A. Pol. V. 466. B: κατὰ τὸν τῶν σκυτοτόμων ... βίον. Theag. 126. D. Gorg. 491. A: οὐ σκυτοτόμους λέγω. Conv. 221. E.

σκυτοτομῶ, *sutrinam facio*; cum v. ὑπόδημα est simpl. conficio. Alc. I. 129. D: σκυτοτομεῖ. Pol. V. 454. C: ἐὰν φалаκροὶ σκυτοτομῶσι. IV. 443. C: σκυτοτομεῖν. Charm. 161. E: ὑποδήματα σκυτοτομεῖν. Pol. II. 374. C: σκυτοτομῶν. Charm. 163. B: σκυτοτομοῦντι. Hipp. min. 368. C: ὑποδήματα ... σκυτοτομῆσαι.

σκώμματα, τό, *cavillatio, dictum* (germ. *Witz*). Theaet. 174. A: ταῦτόν ... ἀρκεῖ σκώμματα ἐπὶ πάντας ὅσοι ἐν φιλοσοφίᾳ διάγουσι. 177. D. Euth. 11. C: ἄλλον δὴ τις δεῖ σκώμματος. Ib. τοῦ αὐτοῦ σκώμματος. Pol. V. 452. B: οὐ φοβητέον τὰ τῶν χαριέντων σκώμματα.

σκώπτω, *cavillor, irrideo, ludo*. Phaedr. 264. E: σκώπτεις τὸν λόγον ἡμῶν. Pol. VI. 487. E: εἶεν ... σκώπτεις —; Theag. 125. E: πάλαι ... σκώπτεις καὶ παίξεις πρὸς με. Conv. 173. A: μὴ σκῶπτ', ἔφη cel. Crat. 384. C: ὥσπερ ὑποπτέω αὐτὸν σκώπτειν. Pol. I. 349. A. Eryx. 399. C: εἰ καὶ σκώπτων λέγεις. Men. 77. A: οἱ σκώπτοντες. 80. A: εἰ δεῖ τι καὶ σκῶψαι. Euthyd. 294. C: ἡγουμένω ... σκώπτεσθαι. σμαράγδος, ὁ, *smaragdus*. Phaed. 110. D: σμαράγδους. σμερδαλέος, α, ον, *terribilis*. Pol. III. 386. D. (Hom.). σμῆνος, τό, *examen* (apum) et *alveare*; in univ. turba (vern. *Schwarm*). Pol. IX. 574. D: τὸ τῶν ἡδονῶν σμῆνος. VIII. 552. C: σμῆνους νόσημα (κηγήν). Crat. 401. C: ἐννειόηκά τι σμῆνος σοφίας. Men. 72. A: εἰ σμῆνός τι ἀνείρηκα ἀρετῶν παρὰ σοὶ κειμένων. Legg. XI. 933. D: βοσκομάτων ... ἡ σμηνῶν. Polit. 301. D: βασιλεὺς οἷον ἐν σμῆνεσιν. Pol. VII. 520. B. Polit. 293. D: οἷον σμῆνη μελιττῶν ἐκτέμποντές ποι. Men. 72. A.

σμῆρινθος, ἡ, *funiculus*. Legg. I. 644. E: εἶον νεῦρα ἡ σμῆρινθοὶ τινες ἐνοῦσαι.

σμίκρασπισ, ὁ ἡ, *clypeo parvo armatus*. Critia 119. B: καταβάτην ... σμικράσπιδα (v. καταβάτας τ' ἐς μικρασπίδα).

σμικρολογία, ἡ, *rerum minutarum consecratio; animus pusillus*. Pol. VI. 486. A: ἐναντιώτατον ... σμικρολογία ψυχῇ μελλούσῃ τοῦ ὅλου καὶ παντὸς αἰὶ ἐπορέξεσθαι θεῖον τε καὶ ἀνθρωπίνον. VIII. 558. B. Theaet. 175. A: ἄτοπα αὐτῷ καταφαίνεται τῆς σμικρολογίας. Legg. V. 746. E: δεῖσαντα τὴν δοῦσαν ἂν γίνεσθαι σμικρολογίαν. Etiam *res minutae*. Hipp. mai. 304. B: χαίρειν ἔασαντα τὰς σμικρολογίας ταύτας.

σμικρολόγος, ὁ ἢ, *pusillus*. Conv. 210. D: φαῦλος ... καὶ σμικρολόγος.

σμικρομερής, ὁ ἢ, *minutis ex partibus constans*. Tim. 60. E: σμικρομερέστερα. 78. B: πῦρ ... πάντων γενῶν σμικρομερέστατον.

σμικρός, ὁ, ὄν, *parvus vel exiguus; minutus, levis, pusillus; etiam paucus et brevis*. Crat. 436. B: ὅτι οὐ σμικρὸς κίνδυνός ἐστι ἐξαπατηθῆναι. Phil. 56. D: οὐ σμικρὸς ὄρος. Conv. 173. B: σμικρὸς (de statura). Gorg. 511. C: εἰ δ' αὐτῇ (ἢ τοῦ νεῖν ἐπιστήμη) σοι δοκεῖ σμικρὰ εἶναι. Pol. I. 339. B: σμικρὰ γε ἴσως ... προσθήκη. VI. 495. B: σμικρὰ ... φύσις οὐδὲν μέγα οὐδέποτε οὐδένα ... δοᾷ. 507. E: οὐ σμικρὰ ἄρα ἰδέα ἢ τοῦ ὁρᾶν αἴσθησις cet. Prot. 328. E: πλὴν σμικρὸν τί μοι ἐμποδῶν. Phaedr. 272. B: οὐ σμικρὸν γε φαίνεται ἔργον. Crat. 384. B: οὐ σμικρὸν τυγχάνει ὄν μάθημα. Phil. 58. A: ὅσοις νοῦ καὶ σμικρὸν προσήσθηται. Pol. III. 400. C: διελέσθαι ... οὐ σμικροῦ λόγον. Polit. 259. B: σμικρὰς ... πόλεως ὄγκος. V. 469. D: γυναικειας τε καὶ σμικρὰς διανοίας τὸ cet. Phaedr. 268. C: περὶ σμικροῦ πράγματος ῥήσεις παρμήκεις ποιεῖν. Pol. III. 386. A: μὴ περὶ σμικροῦ ποιησομένοις. Legg. VIII. 832. C: σμικροῦ (*propetodum*). Tim. 88. A: σμικρὰ ... διανοία. Crat. 428. A: εἰ καὶ τις σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθείη. Theaet. 175. C: τὸν σμικρὸν ἐκείνον τὴν ψυχὴν. Conv. 192. C: οὐδὲ σμικρὸν χρόνον. Apol. 27. E: καὶ σμικρὸν νοῦν ἔχοντα. Theaet. 180. A: τὸ μηδὲ σμικρὸν ἐνεῖναι τοῖς ἀνδράσιν ἡσυχίας. Conv. 210. C: ἐὰν ... καὶ σμικρὸν ἄνθος ἔχῃ. Lys. 211. A: σμικρὸν πρὸς με λέγων. Theaet. 173. A: σμικροὶ ... καὶ οὐκ ὁρθοὶ τὰς ψυχάς. Gorg. 472. C: οὐ πάνν σμικρὰ ὄντα. Pol. III. 411. B: ἀπὸ σμικρῶν ταχὺ ἐρεθιζόμενον. VI. 487. B. Legg. X. 900. A. Pol. III. 402. C: μήτε ἐν σμικροῖς μήτε ἐν μεγάλοις. Phaedr. 268. C: περὶ μεγάλου (πράγματος) πάνν σμικρὰς (ῥήσεις ποιεῖν). Prot. 323. D: τοὺς αἰσχροὺς ἢ σμικροὺς cet. Pol. III. 397. B: σμικρὰς τὰς μεταβολὰς ἔχει. Phaedr. 233. C: οὐδὲ διὰ σμικρὰ ἰσχυρὰν ἔχθραν ἀναιρούμενος. 267. D: σμικρὰ γε καὶ οὐκ ἄξια λέγειν. Gorg. 497. C: πρὶν τὰ σμικρὰ (μεμνησθαι). Theaet. 168. C: σμικρὰ ἀπὸ σμικρῶν. 173. E: ταῦτα πάντα ἡγησάμενη σμικρὰ καὶ οὐδέν. Soph. 227. A: κατὰ σμικρὰ (*minutis in rebus*). Polit. 259. C: ὡς βασιλεὺς ἅπας χερσὶ ... σμικρὸν ἅττα εἰς τὸ κατέχειν τὴν ἀρχὴν δύναται. 298. A: ὧν σμικρὰ ... καὶ οὐδὲν ἀναλίσκουσι. Phil. 20. C: σμικρὰ ἅττα ... διομολογησώμεθα. Pol. II. 368. D: γράμματα σμικρὰ πόρρωθεν ἀναγνῶναι. Tim. 62. A: κατὰ σμικρὰ ... τὰ σώματα κερματίζουσα. Hipp. mai. 304. C: σμικρὰ καὶ οὐδενὸς ἄξια. Lach. 182. C: εἰ καὶ τῷ σμικροτέρῳ δοκεῖ εἶναι. Critia 117. D: ἐν τῷ σμικροτέρῳ τροχῷ. Legg. V. 731. B: σμικροτέραν (*inferiorem*) αὐτὴν (αἴν) πόλιν πρὸς εὐ-

δοξίαν ... ἀπεργάζεται. Phil. 25. C: πρόσθεσ ... καὶ μείζον καὶ σμικρότερον. Legg. IX. 880. B: δεδέσθω μηδὲν ἐνιαυτοῦ σμικρότερον. Ep. VII. 343. A: ὁ κύκλος οὔτε τι σμικρότερον οὔτε μείζον τῆς ἐναντίας ἔχει ἐν αὐτῷ γένεως. Polit. 270. E: σμικρότερα ... γιγνόμενα (τὰ σώματα). Legg. V. 732. B: ἃ ... σμικρότερα (*leviora*) τούτων cet. Pol. V. 475. B: οὔτι ... ὑπὸ σμικροτέρων (*nos: von geringeren*) καὶ φανολοτέρων τιμώμενοι ἀγαπῶσιν. III. 395. B: εἰς σμικρότερα κατακεκερματισθαι. VII. 523. C: ὁ ... σμικρότατος (δάκτυλος). Tim. 56. A: τὸ ... σμικρότατον σῶμα. Legg. III. 689. D: πῶς ... γένοιτ' ἂν φρονήσεως καὶ τὸ σμικρότατον εἶδος; Pol. V. 473. B: τίνος ... σμικροτάτου μεταβαλόντος cet. Prot. 334. C: ὅτι σμικροτάτῳ (ἐλαίῳ χορησθαι). Phaedr. 93. B: καὶ κατὰ τὸ σμικρότατον (*nos: auch nur im mindesten*). Gorg. 466. D: δύνασθαι ... σμικρότατον. Soph. 247. D: εἰς τὸ παθεῖν καὶ σμικρότατον ὑπὸ τοῦ φανολοτάτου. Phil. 60. C: ἡδονῆς ... μηδὲ τὸ σμικρότατον ἔχουσαν. Legg. V. 738. C: τούτων νομοθέτῃ τὸ σμικρότατον ἀπάντων οὐδὲν κινήτέον. VI. 771. C: αὕτη δ' ἔχει τὸ σμικρότατον ἴαμα. Pol. V. 473. B: ὅτι ὀλιγίστων τὸν ἀριθμὸν καὶ σμικροτάτων τὴν δύναμιν. X. 610. B: εἰ τις ὅτι σμικρότατα ὅλον τὸ σῶμα κατατέμει. — Adverbiorum *instar frequentantur σμικρῶ, paulo* (Polit. 262. C: σμικρῶ πλέον. Legg. III. 698. B: οὐ σμικρῶ χείρων. IV. 719. B: σμικρῶ ... πρόσθεν. IX. 872. D: τὸν ἐμπροσθεν σμικρῶ ῥηθέντα λόγον. Apol. 21. D: σμικρῶ τινὲ ... σοφώτερος); σμικρόν, *paulum vel paululum* (Gorg. 462. D. Theaet. 197. B: ἡμεῖς ... σμικρόν μεταθώμεθα. Soph. 261. B. Crat. 395. B: σμικρόν παρακλίνει. 410. A: σμικρόν τι παρακλίνοντες. Legg. VI. 751. B: σμικρόν ... ἐπισχόντες. al.) et *paulo* (ut σμικρόν ἐμπροσθεν. Soph. 238. E. Phil. 18. D. 42. A: ἐναντίον ... τὸ νῦν τῷ σμικρόν ἐμπροσθεν γέγονεν. Legg. IV. 718. D: ὥστε ... σμικρόν ... εὐμαθέστερον ἀπεργάσεται); κατὰ σμικρόν, *paulatim* (Phaedr. 262. A. Theaet. 180. E. Pol. III. 401. C. 407. D. Legg. III. 678. B. Theag. 130. C.), *paululum* (Soph. 241. C: καὶ κατὰ σμικρόν, vel *paululum*. Crat. 400. B. Pol. IV. 487. B.) et *minutatim vel singulatim* (Prot. 338. E: κατὰ σμικρόν ἀποκρινόμενος. 217. D: κατὰ σμικρόν ἔπος πρὸς ἔπος ποιεῖσθαι τὴν συνουσίαν. Pol. I. 344. A: ἢ οὐ κατὰ σμικρόν τάλλοτρια ... ἀφαιρῆται ... ἀλλὰ ξυλλήβδην. VIII. 553. C. Hipp. min. 369. C.). Sic etiam σμικρά (*paululum* (Prot. 316. A: σμικρὰ ἅττα διατρίψαντες. Pol. III. 404. A: καὶ ἐὰν σμικρά ἐκβῶσι τῆς τεταγμένης διαίτης. VII. 527. A: ὅσοι καὶ σμικρά γεωμετρίας ἐμπειροί. Legg. IV. 713. A: ἃ οὖν μύθῳ σμικρά γ' ἐτι προσχρηστέον —;) et *parum* (Ep. VII. 329. C: σμικρά δ' οἶός τ' ἦν, int. ἀμύνειν). Etiam κατὰ σμικρά (Legg. III. 699. D. al.).

σμικρότης, ἢ, *parvitas*. Parm. 149. E: ᾧ ... σμικρότης

(προσείη). 150. A. al. Phaed. 102. D: τῆς σμικρότητος. Polit. 273. E: ὑπὸ σμικρότητος. Id. Tim. 91. D. Prot. 329. E: ἡ μεγέθει καὶ σμικρότητι. Phaed. 100. E. 102. B: μέγεθος καὶ σμικρότητα. C. E. Parm. 150. D. Pol. VII. 523. E. Tim. 83. D: ἀοράτων διὰ σμικρότητα. Etiam paucitas. Legg. VII. 788. B: διὰ σμικρότητα αὐτῶν καὶ πικνότητα.

σμικρῶς, paulum, aliquantulum. Critia 107. D: σμικρῶς εἰκότα λεγόμενα.

σμίλαξ, ὁ, taxus. Pol. II. 372. B: ἐπὶ στιβάδων ἐστρωμένων σμίλακί τε καὶ μυρρίναις.

σμίλη, ἡ, scalprum. Pol. I. 333. A: σμίλη. Alc. I. 129. C.

σμινύη, ἡ, ligo. Pol. II. 370. D: οὐδὲ σμινύην.

σός, σῆ, σόν, tuus cet. Hipp. mai. 294. B: ὡς ὁ σός λόγος. Lys. 204. A: σός ἐταῖρος. Soph. 233. B: τὸ σὸν δὴ τοῦτο (id quod tu dixisti). Id. Conv. 221. B. Gorg. 455. C: τὰ τῆς σῆς τέχνης. 468. A: εὐνοία γάρ ἐρῶ τῇ σῇ (erga te). Pol. I. 334. D: κατὰ τὸν σὸν λόγον. Gorg. 455. C: ἐμὲ νῦν ῥόμισον καὶ τὸ σὸν σπεύδειν. Euth. 9. D: σὺ ... τὸ σὸν σκόπει. Crit. 50. B: τὸ σὸν μέρος. 54. C. Polit. 258. B: οὐ τὰ σὰ (i. q. σὺ) κολύειν φαίνεται. Crit. 54. B: οὐτε ... σοὶ ... οὐδὲ ἄλλω τῶν σῶν οὐδενί. Pol. I. 331. D: οὐκ οὖν ... τῶν γε σῶν κληρονομος;

σοφία, ἡ, sapientia; intelligentia, cognitio; prudentia, calliditas; sollertia; ars; etiam iron. ponitur. Prot. 329. E: ἔστι καὶ ταῦτα μόρια τῆς ἀρετῆς ... σοφία τε καὶ ἀνδρεία. 360. D: ἡ τῶν δεινῶν καὶ μὴ δεινῶν σοφία. Crat. 412. B: ἡ ... σοφία φορᾶς ἐφάπτεσθαι σημαίνει. Pol. I. 338. B: αὕτη ... ἡ Σωκράτους σοφία ... παρὰ τῶν ἄλλων περιόντα μανθάνειν cet. Legg. III. 689. D: ἡ καλλίστη καὶ μεγίστη τῶν συμφωνιῶν μεγίστη δικαιοσύνη, ἂν λέγοιτο σοφία. Lach. 123. B: τίς ἐστὶν αὕτη ἡ σοφία ἧς ἐπιθυμῶμεν. D: οὐκοῦν καὶ ἡ ἡμιοχία σοφία ἐστίν; Phaed. 96. A: θαυμαστῶς ὡς ἐπεθύμησα ταύτης τῆς σοφίας ἣν δὴ καλοῦσι περὶ φύσεως ἱστορίαν. Conv. 175. E: οἶμαι γάρ με παρὰ σοῦ πολλῆς καὶ καλῆς σοφίας πληρωθῆσθαι. Pol. III. 398. A: ἄνδρα ... δυναμενον ὑπὸ σοφίας παντοδαπὸν γίγνεσθαι. 406. B: δυσθανατῶν ... ὑπὸ σοφίας εἰς γῆρας ἀφίκετο. Legg. III. 677. C: πολιτικῆς ἡ καὶ σοφίας τινὸς ἑτέρας. 701. A: ἡ πάντων εἰς πάντα σοφίας δόξα. Apol. 22. C: οὐ σοφία ... ἀλλὰ φύσει τινί. Ep. VI. 322. D: πρὸς τῇ τῶν εἰδῶν τῇ σοφίᾳ τῇ καλῇ ταύτῃ. Prot. 321. D: κλέπτει τὴν ἔντεχρον σοφίαν σὺν πυρί, lb. τὴν ... περὶ τὸν βίον σοφίαν. Phaedr. 236. B: παρὰ τὴν ἐκείνου σοφίαν ἑτερόν τι ποιικιλώτερον. Conv. 184. E: ὁ ... δέσμενος εἰς παιδείᾳ καὶ τὴν ἄλλην σοφίαν κτᾶσθαι. 197. A: τὴν ... τῶν ζῶων ποίησιν πάντων τίς ἐναντιώσεται μὴ οὐχὶ Ἐρωτος εἶναι σοφίαν ἣ γίγνεται τε καὶ φύεται πάντα τὰ ζῶα; Pol. II. 365. D: σοφίαν δη-

μηγορικὴν τε καὶ δικανικὴν διδόντες. IV. 429. A: ὃ πρὸς-
 ἡκεὶ ταύτης τῆς ἐπιστήμης μεταλαγχάνειν ἦν μόνην δεῖ
 τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν σοφίαν καλεῖσθαι. 443. E: σοφίαν
 (ὀνομάζοντα) ... τὴν ἐπιστατοῦσαν ταύτῃ τῇ πράξει ἐπι-
 στήμην. X. 602. A: χαρίεις ἂν εἴη ἐν τῇ ποιήσει μιμητι-
 κὸς πρὸς σοφίαν περὶ ὧν ἂν ποιῇ. Legg. I. 644. A: τὴν
 (παιδείαν) ... εἰς χρήματα τείνουσαν ... ἥ καὶ πρὸς ἄλλην
 τινὰ σοφίαν ἄνεν νοῦ καὶ δίκης βέλανυσόν τ' εἶναι cet. Lach.
 123. C: ταύτην τὴν σοφίαν ... ἥ τὰ ἄρματα κυβερνῶσιν.
 Men. 93. E. Ion. 542. A: ὡς δεινὸς εἰ τὴν περὶ Ὀμήρου
 σοφίαν. De iusto 375. C: κινδυνεύει ἄρα, ὃ μὲν οἱ πρό-
 γονοὶ ἡμῖν κατέλειπον σοφίαν, δικαιοσύνη εἶναι cet. Epin.
 979. D: παρὰ πάσας τὰς πρόσθεν σοφίας. Ep. X. 358. C:
 τὰς ... ἄλλας τε καὶ εἰς ἄλλα τεινοῦσας σοφίας τε καὶ δει-
 νοτάτας κομψότητας οἶμαι προσαγορεύειν ὁρθῶς ὀνομάζειν.

σοφίζομαι, *sapientiae studeo*. Hipp. mai. 283. A: οὕτως
 αὐτὸν ἀνόητα σοφίεσθαι. *argute vel argutiarum aliquid pro-
 fero vel comminiscor. Gorg. 497. A: οὐκ οἶδ' ἅττα σοφίζει.
 Pol. VI. 509. D: ἵνα μὴ ... δόξω σοι σοφίεσθαι περὶ τὸ
 ὄνομα. Phaedr. 229. C: εἴτα σοφιζόμενος φαίην cet. Polit.
 299. B: σοφιζόμενος οἷοῦν περὶ τὰ τοιαῦτα.

σόφισμα, τό, *quidquid argute vel callide excogitatum
 est; argutiae, machina vel dolus*. Conv. 214. A: πρὸς μὲν
 Σωκράτη ... τὸ σόφισμά μοι οὐδέν. Lach. 183. D: τὸ ...
 σόφισμα τὸ τοῦ δρεπάνου τοῦ πρὸς τῇ λόγχῃ εἶον ἀπέβη.
 Ax. 369. E: τὰ δὲ παθήματα σοφισμάτων οὐκ ἀνέχεται.
 Pol. VI. 496. A: ἄρ' οὐχ ὡς ἀληθῶς προσήκοντα ἀκούσαι
 σοφίσματα (γεννᾶν φῶμεν) —;

σοφιστής, ὁ, *sophistes, h. e. qui sapientiam proficitur, qui
 (ostentationis quaestusque causa) doctrinarum et praec. virtutis
 se magistrum venditat*. Prot. 313. C: ἄρ' οὖν ... ὁ σοφιστής
 τυγχάνει ὧν ἐμπορὸς τις ἢ κἀπὶ ἄλλοις τῶν ἀγώνων ἀφ' ὧν
 ψυχὴ τρέφεται; Gorg. 520. A: ταῦτόν ... ἐστὶ σοφιστής
 καὶ ῥήτωρ ἢ ἐγγύς τι καὶ παραπλήσιον. Soph. 231. D: νέων
 καὶ πλουσίων ἐμμισθος θηρευτής (ὁ σοφιστής εὐρέθη). Ib.
 ἐμφορὸς τις περὶ τὰ τῆς ψυχῆς μαθήματα. Conv. 203. D:
 δεινὸς γόνος καὶ φαρμακεὺς καὶ σοφιστής. De lege 319. C:
 ὅτι ... ὁ Ζεὺς σοφιστής ἐστὶ καὶ ἡ τέχνη αὕτη παγκάλῃ
 ἐστὶ. Ib. παιδευθρόμενον ὡς ὑπὸ σοφιστοῦ ὄντος τοῦ Διός.
 Prot. 312. C: ἀνδρὶ ... σοφιστῇ. Polit. 284. B: ἐν τῷ σο-
 φιστῇ (dialogo). Prot. 312. A: σὺ δὲ ... οὐκ ἂν αἰσχύναιο
 εἰς τοὺς Ἕλληνας στυγρὸν (v. αὐτόν) σοφιστὴν παρέχων;
 C: σοφιστὴν ... εἶναι τὸν τῶν σοφῶν ἐπιστήμονα. Soph.
 268. D: τὸν ὁντως σοφιστὴν. Pol. X. 596. D: πάντ' θαν-
 μασιὸν ... λέγεις σοφιστὴν (ubi fere est vern. Tausendkünstler).
 Eryx. 399. C: τὸν μὲν (Πρόδικον) σοφιστὴν καὶ ἀλλάζονα
 ἡγοῦντο εἶναι, σὲ δὲ πολιτικόν τε ἄνδρα καὶ πολλοῦ αἴσιον.
 Phaedr. 257. D: δόξαν φροβούμενοι τοῦ ἐπειτα χρόνου μὴ

σοφισταὶ καλῶνται. Gorg. 519. C: γάσκοντες ... ἀρετῆς διδάσκαλοι εἶναι (οἱ σοφισταί). Conv. 208. C: ὥσπερ οἱ τέλαιοι σοφισταί, Εὐ ἴσθι, ἔφη. Men. 85. B: καλοῦσι ... ταύτην διάμετρον οἱ σοφισταί (h. e. artis magistri). Tim. 19. E: τὸ ... τῶν σοφιστῶν γένος ... ἅτε πλανητὸν ὃν κατὰ πόλεις. Legg. X. 908. D: σοφιστῶν ... ἐπικαλουμένων μηχαναί. Lach. 186. C: τοῖς ... σοφισταῖς οὐκ ἔγω τελεῖν μισθοῦς, οἵπερ μόνον ἐπηγγέλλοντό με οἰοί τ' εἶναι ποιῆσαι καλὸν τε καγαθόν. Polit. 303. C: μεγίστους γίνεσθαι τῶν σοφιστῶν σοφιστάς. Pol. VI. 492. B. Conv. 177. B: τοὺς χρηστοὺς σοφιστάς. Men. 91. B: ὅτι οἱτοὶ εἰσιν οἶους οἱ ἄνθρωποι καλοῦσι σοφιστάς.

σοφιστικός, ἡ, ὄν, *sophisticus*, fem. *sophistica*. Phaedr. 248. E: σοφιστικός ἡ δημοσκοπικός (βίος). Soph. 223. B: νέων, πλουσίων καὶ ἐνδόξων γιγνομένη θήρα ... σοφιστική. 224. D. 231. B: ἡ γένει γένναια σοφιστική. 233. A: τὸ τῆς σοφιστικῆς δυνάμεως θαυμά. 268. B: σοφὸν ἡ σοφιστικόν (ἐροῦμεν); Prot. 316. D: τὴν σοφιστικὴν τέχνην ... εἶναι παλαιάν. Gorg. 463. B: ταύτης (τῆς κολακείας) μίσιον καὶ τὴν ἡγεστικὴν ἐγὼ καλῶ καὶ τὴν γε κοιμωτικὴν καὶ τὴν σοφιστικὴν. Soph. 224. C: τὸ σοφιστικόν γένος. E. Euthyd. 277. E: νῦν ... νόμισον τὰ πρῶτα τῶν ἱερῶν ἀκούειν τῶν σοφιστικῶν. — Femin. σοφίστρια. Euthyd. 297. C: σοφιστρία οὕση (τῇ Ὑδρᾷ).

σοφιστικῶς, *more sophistic*. Theaet. 154. D: ξυνελθόντες σοφιστικῶς εἰς μάχην τοιαύτην.

σοφός, ἡ, ὄν, *peritus*, *doctus*; *sapiens*; etiam iron. *calidus*, *argutus*; unde τὸ σοφόν etiam est *artificium*, *dolus*, pl. *argutiae*. Phil. 17. C: ἀλλ' οὕτω σοφὸς ἂν εἴης τὴν μουσικὴν εἰδὼς ταῦτα μόνα. Conv. 203. A: ὁ ... περὶ τὰ τοιαῦτα σοφός. Ib. ὁ ... ἄλλο τι σοφὸς ὢν. Pol. I. 331. A: σοφός γάρ καὶ θεῖος ἀνὴρ (Σιμωνίδης). IV. 426. C: σοφός τὰ μεγάλα. Apol. 19. C: εἴ τις περὶ τῶν τοιοῦτων σοφός ἐστι. 20. D: ταύτην (τὴν σοφίαν) σοφός. Theag. 126. C: τὰ πολιτικά ... σοφός. Conv. 201. D: ἡ ταῦτα τε σοφὴ ἦν καὶ ἄλλα πολλά. Pol. IV. 427. E: ὅτι σοφὴ τ' ἐστὶ καὶ ἀνδρεία cet. VI. 502. D: οἷδεν ... τὸ σοφόν (*machinatio*) μοι ἐγένετο cet. Euthyd. 293. D: (ἄρα) τοῦτό ἐστι τὸ σοφόν; Phaedr. 235. C: Ἀνακρίοντος τοῦ σοφοῦ. Legg. VI. 761. D: ἱατροῦ ... μὴ πάνυ σοφοῦ. Conv. 175. C: ἵνα καὶ τοῦ σοφοῦ ἀπτόμενός σου ἀπολαύσω ὃ cet. Phaedr. 278. D: τὸ ... σοφὸν ... καλεῖν ἔμοιγε μέγα εἶναι δοκεῖ καὶ θεῶ μόνῳ πρέπειν. 279. C: πλούσιον δὲ νομίζοιμι τὸν σοφόν. Soph. 230. A: σοφὸν τοῦτων ὢν οἰοίτο περὶ δεινός εἶναι. Legg. III. 696. C: τεχνικὸν μὲν καὶ περὶ ταῦτα σοφόν, ἄδικον δέ; Euth. 5. A: σοφόν ... τὰ τοιαῦτα. Gorg. 483. A: ὁ ... σὺ τοῦτο τὸ σοφόν κατανενοηκῶς κακουργεῖς ἐν τοῖς λόγοις. Phaedr. 273. B: τοῦτο ... σοφὸν εὐρῶν ... ἔγραψεν ὡς cet. Epin.

973. D: λέγω δ' οὐδὲν σοφόν, ἀλλ' ὅπερ ἅπαντες... γιγνώσκωμεν cet. Euthyd. 297. D. Prot. 329. E: ἐπεὶ πολλοὶ ἀνδρεῖοί εἰσι ... σοφοὶ δὲ οὐ. Phaedr. 266. C: σοφοὶ ... λέγειν. Soph. 233. C: πάντ' ἄρα σοφοὶ τοῖς μαθηταῖς φαίνονται. Polit. 290. B: ὅσοι ... περὶ γράμματα σοφοὶ γίγνονται. Conv. 182. B: οὐ μὴ σοφοὶ λέγειν. 185. C: διδάσκουσι γὰρ με ἴσα λέγειν οὕτω οἱ σοφοί. Lys. 222. E: ὥσπερ οἱ σοφοὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις. Hipp. min. 365. A: σοφοὶ μὲν οὖν αὐτὰ γε ταῦτα, ἐξαπατᾶν. De virt. 376. A: οἱ σοφοὶ μάγειροι. Ib. οἱ σοφοὶ τέκτονες. Pol. VII. 519. A: τῶν λεγομένων πονηρῶν μὲν, σοφῶν δέ. Theag. 125. C: τῶν τί σοφῶν συνουσία φησὶ σοφοὺς εἶναι τοὺς τυράννους; D: τῶν τί σοφῶν λέγεις —; Men. 75. C: τῶν σοφῶν ... καὶ ἐριστικῶν τε καὶ ἀγωνιστικῶν. Prot. 312. C: τὸν τῶν σοφῶν ἐπιστήμονα. D: τῶν τί σοφῶν (int. ἐπιστήμων). Theaet. 157. C: παρατίθῃμι ἐκάστων τῶν σοφῶν ἀπογεύσασθαι. De lucri cup. 225. C: ἵνα τι καὶ ἡμεῖς τῶν σοφῶν ῥημάτων ἐμβάλωμεν ἂν cet. Hipp. min. 366. A: ἐπιστήμονας καὶ σοφοὺς εἰς ἅπερ ψευδεῖς. De virt. 377. E: πολὺ πρότερον ἂν τὴν αὐτοῦ ἀρετὴν σοφοὺς ἐποίησεν ἢ cet. Phaed. 100. C: τὰς ἄλλας αἰτίας τὰς σοφὰς ταύτας. Crat. 402. A: τὸν Ἡράκλειτόν μοι δοκῶ καθορᾶν παλαί' ἅττα σοφὰ λέγοντα. Euthyd. 286. E. Prot. 309. C: πῶς δ' οὐ μέλλει ... τὸ σοφώτερον κάλλιον φαίνεσθαι; Pol. I. 352. B: ὅτι ... καὶ σοφώτεροι καὶ ἀμείνους ... οἱ δίκαιοι φαίνονται. Prot. 309. D: σοφωτάτω ... τῶν γε νῦν. Prot. 310. E: σοφώτατον ... λέγειν. Pol. I. 339. E: ὦ σοφώτατε Θρασύμαχε. Soph. 233. B: ὡς εἰσὶ πάντα πάντων αὐτοὶ σοφωτάτοι.

σπάθη, ἥ, *spatha* (germ. *Spatel*). Lys. 208. D: τῆς σπάθης ἥ τῆς κερκίδος cet.

σπάνιος, α, ον, *rarus*; *paucus*. Legg. XII. 953. C: τέταρτος ἂν ποτὲ τις ἀφίκηται, σπάνιος μὲν cet. Alc. II. 142. C: σπάνιον εὐρεῖν ὅστις cet. Euthyd. 304. B: τὸ γὰρ σπάνιον ... τίμιον. Ep. XIII. 370. C. Legg. VIII. 841. A: σπανίω ... τῷ τοιοῦτῳ δι' αἰσχύνην χρώμενοι. Euth. 3. D: ἴσως ... σὺ μὲν δοκεῖς σπάνιον σεαυτὸν παρέχειν. Pol. VI. 503. D: οὐκοῦν σπάνιον αὐτὸ οἶσι ἔσεσθαι; V. 476. B: ἄρα οὐ σπάνιοι ἂν εἶεν; Gorg. 493. E: νόματα ... σπάνια ... εἶη. Legg. III. 677. E: σπάνια καὶ ταῦτα νέμουσιν εἶναι ζῆν τότε κατ' ἀρχάς. Phaed. 90. A: οἶσι τι σπανιώτερον εἶναι ἢ —; Crat. 389. A: ὅς (νομοθέτης) ... τῶν δημιουργῶν σπανιώτατος ἐν ἀνθρώποις γίγνεται. Ep. I. 310. Adv. σπανία, *raro*. Phaedr. 256. C.

σπάνις, ἥ, *inopia*. Legg. III. 679. A: νομῆς ... οὐκ ἔν σπάνις. Ep. I. 310. A: χρυσίου ... σπάνει. Legg. III. 678. D: δημοτομίας τε εἶχον σπάνιν.

σπαράττω, *vellico*. Pol. VII. 539. B: τῷ ἔλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον αἰεῖ.

σπαργανῶ, *fasciis involvo*. Legg. VII. 782. E: τὸ γε-
νόμενον ... σπαργανᾶν.

σπαργῶ, *tumeo vel turgeo (ut lacte); deinde cupiditate (v. c. pariendi) flagro et in univ. exsulto, ferveo*. Pol. V. 460. C: ὅταν σπαργῶσι (int. lacte). Phaedr. 256. A: σπαργῶν (*Venere tumens*). Conv. 206. D: τῷ κνοῦντί τε καὶ ἤδη σπαρ-
γῶντι. Legg. III. 692. A: ἐτι σπαργῶσαν καὶ θυμουμένην
τὴν ἀρχὴν ὄρων.

σπάρτον, τό, *spartum vel funis sparteus*. Polit. 280. C:
ἐκ τῶν λίνων καὶ σπάρτων.

σπαρτός, ἡ, ὄν, *satus*. Soph. 247. C: οἱ γε αὐτῶν
σπαρτοὶ τε καὶ αὐτόχθονες.

σπάσμα, τό, *convulsio*. Tim. 87. E: πολλὰ δὲ σπά-
σματα ... παρέχον.

σπείρω, *spargo (etiam dispergo), sero; gigno*. Legg. VI.
775. D: σπείρειν ... παράφορος ἅμα καὶ κακὸς ὁ μεθύων.
777. E: σπείρειν εἰς ἀρετῆς ἐκρυσιν. VIII. 841. D: ἄθνητα
... παλλακῶν σπέρματα καὶ νόθα μὴ σπείρειν. Theag. 124.
A: (τῶν) σπειρόντων. Legg. VIII. 838. E: μὴδ' εἰς πέτρας
τε καὶ λίθους σπείροντας. Phaedr. 260. D: ὃν (καρπὸν)
ἔσπειρος. 276. B: ὅσα ἔσπειρε. Tim. 42. D: ἔσπειρος τοὺς
μὲν εἰς γῆν, τοὺς δ' εἰς σελήνην cet. Phaedr. 276. B: σπεί-
ρας εἰς τὸ προσῆκον. Tim. 41. C: σπείρας καὶ ὑπαρξάμε-
νος. D: τοὺς ... ἐν γράμμασι κήπους ... σπερεῖ τε καὶ
γράφει. Pol. V. 460. B: ἵνα ... ὡς πλείστοι τῶν παιδῶν ἐκ
τῶν τοιούτων σπείρονται. VI. 497. B: ὥσπερ ξενικὸν σπέρμα
ἐν γῇ ἄλλῃ σπειρόμενον cet. Phaed. 83. D: ὥσπερ σπειρο-
μένη ἐμφυεσθαι. Legg. III. 693. A: κακῶς ἐσπαρμένα (*dis-
persa*). Pol. VI. 492. A: σπαρεῖσά τε καὶ φυτευθεῖσα. Legg.
VIII. 839. A: τὸ σπαρέν. II. 663. E: σπαρέντων ποτὲ ὁδόν-
των. Tim. 41. E: σπαρεῖσας αὐτὰς εἰς τὰ προσήκοντα ἐκά-
στοις ἕκαστα ὄργανα χρόνου (v. χρόνων).

σπένδω, *libo*. Legg. VII. 799. B: σπένδοντας. 806. E:
σπείσαντας.

σπέος, τό, *specus*. Legg. III. 680. B. (Hom.).

σπέρμα, τό, *semen*. Pol. VI. 497. B: ξενικὸν σπέρμα.
Tim. 56. B: πυρὸς στοιχείον τε καὶ σπέρμα. 86. C: τὸ ...
σπέρμα ὅτῳ πολὺ καὶ ῥυῖδες περὶ τὸν μυελὸν γίγνεται. Pol.
VI. 491. D: παντός ... σπέρματος πέρι ἢ φυτοῦ cet. Tim.
23. B: περιλειφθέντος ποτὲ σπέρματος βραχέος. Legg. VIII.
839. B: ἀνὴρ σφοδρὸς καὶ νέος, πολλοῦ σπέρματος μεστός.
Gorg. 490. E: ὡς πλείστῳ σπέρματι χρῆσθαι εἰς τὴν αὐτοῦ
γῆν. Phaedr. 277. A: ἔχοντες σπέρμα, ὅθεν ἄλλοι ... φυό-
μενος cet. Theaet. 149. E. Tim. 73. C: τὴν ... τὸ θεῖον
σπέρμα ... μέλλουσαν ἔξειν ἐν αὐτῇ. Locr. 100. A: ἐξ ᾧ
εἰς σπέρμα καὶ γόνον μερίζεσθαι. Polit. 274. D: σπέρματα

... καὶ φυτά. Tim. 77. A. Phaedr. 276. B: ὧν σπερμάτων κηδοίτο. Soph. 265. C: ὅσα τ' ἐπὶ γῆς ἐκ σπερμάτων καὶ ῥιζῶν φύεται cet. Riv. 134. E: περὶ σπερμάτων σποράς. Polit. 272. E: τοσαῦτα εἰς γῆν σπέρματα πεσοῦσης. Legg. VIII. 841. D: ἄθυτα ... παλλακῶν σπέρματα ... μὴ σπείρειν. De lege 317. D: διανεῖμαι ἐπὶ γῇ τὰ σπέρματα. *proles. Legg. IX. 853. C: ἀνθρωποὶ τε καὶ ἀνθρώπων σπέρμασι νομοθετοῦμεν τὰ νῦν.

σπεύδω, festino, propero; operam do, studeo (efficere, probare al.); contendendo. Euth. 15. E: νῦν γὰρ σπεύδω ποι. Prot. 361. B: νῦν σεαντῷ τάναντία σπεύδεις. Ib. ὡς σὺ σπεύδεις (ut tu contendis). Crit. 45. C: τοιαῦτα σπεύδεις περὶ σεαντὸν γενέσθαι ἅπερ cet. Theag. 122. A: οἱ σπεύδει. Gorg. 455. C: καὶ ἐμὲ νῦν νόμισον καὶ τὸ σὸν σπεύδειν. Legg. III. 687. E: τοῦτο ... καὶ πόλιν καὶ ἕνα ἡμῶν ἑκαστον καὶ εὐχεσθαι δειν καὶ σπεύδειν, ὅπως νοῦν ἔξει. Pol. VII. 528. D: σπεύδων ... ταχὺ πάντα διεξελεῖν. Tim. 86. B. Prot. 361. C: νῦν τούναντίον ἔοικε σπεύδοντι (contrarium videtur contendere). Gorg. 480. A: σπεύδοντα ὅπως μὴ cet. Polit. 277. A: παρὰ καιρὸν ἐνίοτε σπεύδοντες. Crit. 45. C: ἅπερ ἂν καὶ οἱ ἐχθροὶ σου σπεύσαιέν τε καὶ ἔσπευσαν σὲ διαφθεῖραι βουλόμενοι. Polit. 264. A: μὴδὲ σπεύσαντες, ἵνα δὴ ταχὺ γενώμεθα πρὸς τῇ πολιτικῇ.

σπήλαιον, τό, spelunca. Pol. VII. 515. A: εἰς τὸ καταντικρὺ ... τοῦ σπηλαίου. 514. A: παρ' ἅπαν τὸ σπήλαιον. 539. E.

σπηλαιώδης, ὁ ἡ, speluncae similis. Pol. VII. 514. A: οἶον ἐν καταγείῳ οἰκίσει σπηλαιώδει.

σπιθαμή, ἡ, dadrans (germ. Spanne). Alc. I. 126. C: περὶ σπιθαμῆς καὶ πηχεως.

σπλάγχνον, τό, viscus. Pol. VIII. 565. D: ὁ γευσάμενος τοῦ ἀνθρωπίνου σπλάγχνου. Tim. 72. C: ἔδρα σπλάγχνου. Ax. 371. E: Τεννοῦ σπλάγχνα.

σπλήν, ὁ, splen. Tim. 72. C: ἡ σπληνὸς ... μιανότης. σπογγιστικός, ἡ, ὄν, spongia purgans, fem. spongia purgandi peritía. Soph. 227. A: σπογγιστικῆς.

σπόγγος, ὁ, spongia. Tim. 70. C: σήραγγας ... οἶον σπόγγου κατατετριμμένας.

σποδίξω, torreo (sub cinere). Pol. II. 372. C: μύρτα καὶ φηγούς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ.

σπονδή, ἡ, libatio. Conv. 176. A: σπονδάς τε σφᾶς ποιήσασθαι cet. *induciae. Pol. II. 379. E: τὴν ... τῶν ὄρκων καὶ σπονδῶν σύγχυσιν.

σπόνδυλος (attic. σφόνδυλος), ὁ, vertebra. Locr. 100. A: διὰ τῶν νωτίων σπονδύλων.

σπορά, ἡ, satus; procreatio. Riv. 134. E: περὶ σπερμάτων σποράς. Ib. περὶ μαθημάτων εἰς ψυχὴν φυτεύσεως τε καὶ σποράς. Legg. V. 729. C: εἰς παίδων αὐτοῦ σποράν.

VI. 783. A: ὁ περὶ τὴν τοῦ γένους σποράν ὕβρει πλείστη καόμενος.

σποράδην, *sparsim*. Prot. 322. A: κατ' ἀρχὰς ἀνθρωποι ὥκουν σποράδην (Lat. *sparsi*).

σπόρος, ὁ, *satio*. Tim. 42. D: τὸ ... μετὰ τὸν σπόρον.

σπουδάζω, *seria ago vel serio loquor; serium studium ad aliquid confero et in univ. studium confero, incumbo; etiam studeo, colo*. Ep. VII. 341. C: περὶ ὧν ἐγὼ σπουδάζω. Gorg. 481. B: σπουδάξει ταῦτα Σωκράτης, ἥ παίζει; Pol. V. 452. E. Legg. V. 743. E: περὶ ἧς πᾶς ἀνθρώπος σπουδάξει. Tim. 69. A: ἐφ' οἷς σπουδάζομεν. Pol. I. 330. C: περὶ τὰ χορήματα σπουδάξουσιν ὡς ἔργον ἐαυτῶν. Lach. 183. A. Polit. 310. B: τί καὶ τις ἂν ὡς ἄξια λόγου σπουδάξοι μεμφόμενος; Pol. III. 403. B: πρὸς ὅν τις σπουδάξοι. Theag. 127. D. Theaet. 167. E: (ὅταν τις) ἐν ... τῷ διαλέγεσθαι σπουδάξῃ. Pol. III. 405. A: ὅταν ... καὶ ἐλεύθεροι πολλοὶ καὶ σφόδρα περὶ αὐτὰ σπουδάξουσιν. Gorg. 481. B: ἐμοὶ μὲν δοκεῖ ... ὑπερφυνῶς σπουδάξειν. Polit. 261. E: καὶ διαφυλάξῃς τὸ μὴ σπουδάξαι ἐπὶ τοῖς ὀνόμασι. Pol. I. 336. E. Gorg. 508. B: εἰ σπουδάξων λέγοιμι. 481. C: σπουδάξοντα, ἥ παίζοντα. Pol. VIII. 549. D: μὴ σφόδρα περὶ χορήματα σπουδάξοντα. X. 605. D: (ὅτι) σπουδάξοντες ἐπαινοῦμεν ὡς ἀγαθὸν ποιητὴν, ὃς ἂν cet. Legg. I. 629. A: ὡς μάλιστα περὶ ταῦτα ἡμῶν ... σπουδαζόντων. Phaedr. 234. A: τοῖς ὀλίγον χρόνον σπουδάξουσιν. Prot. 311. D: οὕτω σφόδρα σπουδάξοντας. Phaedr. 236. B: ἐσπούδακας. Ep. II. 312. A: (ὡς σὺ) ἄλλα ... ἐσπούδακας. Phaedr. 276. B: ἐφ' οἷς ... ἐσπούδακε (*quae serio tractat*). 278. D. Gorg. 502. B. Soph. 259. C: οὐκ ἄξια πολλῆς σπουδῆς ἐσπούδακεν. Legg. I. 629. A: ὃς δὴ μάλιστα ἀνθρώπων περὶ ταῦτα ἐσπούδακεν. XI. 928. A. Phaedr. 234. D: δοκῶ γάρ σοι παίζειν καὶ οὐχὶ ἐσπουδακέναι; Phaed. 64. D: ἐσπουδακέναι περὶ τὰς ἡδονὰς καλουμένας cet. Conv. 217. A. Pol. X. 608. C. Tim. 90. B: τῷ ... περὶ φιλομάθειαν ... ἐσπουδακότι. Legg. VI. 773. E: τὸν περὶ τὰ χορήματα ἐν τοῖς γάμοις ἐσπουδακότα. Riv. 132. B: καὶ μὲν ἐσπουδακότε. Soph. 216. C: τῶν περὶ τὰς ἔριδας ἐσπουδακότων. 251. C: ἐντυγχάνεις ... πολλάκις τὰ τοιαῦτα ἐσπουδακόσιν. Riv. 137. B: τοὺς περὶ τὰς τέχνας ἐσπουδακότας. Tim. 21. C: (εἰ) ἐσπουδακεὶ καθάπερ ἄλλοι. Phaed. 114. E: (ὅστις) τὰς ... περὶ τὸ μανθάνειν (ἡδονὰς) ἐσπούδασε. Euthyd. 283. C: διὰ ταῦτα προσεπαισάτην τε καὶ οὐκ ἐσπουδασάτην. Gorg. 500. C: οὐ τί ἂν μᾶλλον σπουδάσειέ τις —; 510. C: οὐκ ἂν ποτε ὡς πρὸς φίλον σπουδάσειε. Pol. X. 599. B. Euthyd. 288. D: εἰάν πως ... καὶ αὐτῷ σπουδάσῃ. Theaet. 168. D: (ὅτι) σπουδάσαι ἡμῶς διεκελεύσατο περὶ τὸν αὐτοῦ λόγον. Euthyd. 293. A: παντὶ τρόπῳ σπουδάσαι. Conv. 216. E: σπουδάσαντος ... αὐτοῖ, Ep. III. 316. A: περὶ τὰ τῶν νόμων προοίμια

σπουδάσαντα μετρίως. Alc. II. 141. D: σπουδάσαντες τοῦτ' αὐτοῖς παραγενέσθαι. Euthyd. 293. A: σπουδάσαντες ἐπιδείξαι τίς ποτ' ἐστὶν ἡ ἐπιστήμη. Euth. 3. E: εἰ δὲ σπουδάσονται (si serio agent) cet. Pass. Pol. VI. 485. E: ὦν ... ἐνεκα χρημάτων μετὰ πολλῆς δαπάνης σπουδάζεται. Eryx. 396. C: εἰ ... σπουδάζεται ... οὕτωσ' σφόδρα. Legg. V. 743. E: ἡ τῶν χρημάτων ὀρθῶς σπουδαζομένη σπουδή. Hipp. mai. 284. A: καὶ ἄλλοθι ὅπου τοῦτο σπουδάζοιτο. Crat. 397. B: ἐσπουδάσθαι γὰρ ἐνταῦθα μάλιστα πρέπει τὴν θέσιν τῶν ὀνομάτων. Lys. 219. E: πᾶσα ἡ τοιαύτη σπουδή οὐκ ἐπὶ τούτοις ἐστὶν ἐσπουδασμένη cet. Legg. II. 659. E: πρὸς τὴν τοιαύτην ... συμφωνίαν ἐσπουδασμένη (ἐπιωδαί). IV. 722. D: πάσης μούσης προοίμια θαυμασιῶς ἐσπουδασμένα (elaborata) προκείται. Ep. VII. 344. C: εἰ δὲ ὄντως αὐτῷ ταῦτ' ἐσπουδασμένα ἐν γραμμασίᾳ ἐπέθῃ (serio studio — consignata). Verb. Pol. X. 608. A: ὡς οὐ σπουδαστέον ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ποιήσει ὡς ἀληθείας τε ἀπτομένη καὶ σπουδαία. σπουδαῖος, α, ον, serius, gravis; probus, probatus, prae-stans; in re studio dignus. Phaedr. 242. C: εἰμὶ δὴ οὐκ μόνοντις μὲν, οὐ πάννυ δὲ σπουδαῖος. Pol. IV. 423. D. (opp. φαῦλος). Ep. VII. 344. C: πᾶς ἀνὴρ σπουδαῖος. Def. 415. D: σπουδαῖος ὁ τελείως ἀγαθός. Pol. X. 603. C: ἴδωμεν, φαῦλον ἢ σπουδαῖον ἐστίν. Lach. 182. E: μὴ μέντοι τι πάννυ σπουδαῖον (μάθημα). Legg. XI. 935. B: τοῦ σπουδαῖον τρόπον. Ep. XIII. 363. B: τῆς ... σπουδαίας ἐπιστολῆς θεὸς ἄρχει. Legg. VII. 814. E: τοῦ σπουδαῖον (opp. τοῦ φαύλου). Pol. X. 608. A: ὡς ... σπουδαία (ποιήσει). Crat. 406. C: τὸν μὲν σπουδαῖον (τρόπον τῶν ὀνομάτων) ἄλλους τινὰς ἐρωτά (opp. τὸν παιδικόν). Legg. II. 668. A: ζητητέον ἥμισυ ταύτην (τὴν μουσικὴν) ὡς σπουδαίαν. VII. 803. C: φημὶ χρῆναι τὸ μὲν σπουδαῖον σπουδάζειν, τὸ δὲ μὴ σπουδαῖον μὴ. X. 889. D: εἴ τι καὶ σπουδαῖον ... γεννώσι. VI. 757. A: φαῦλοι καὶ σπουδαῖοι. IV. 707. B: οὐ πάννυ σπουδαίων ἀνθρώπων. VII. 817. A: τῶν ... σπουδαίων ... τῶν περὶ τραγωδίαν ἡμῖν ποιητῶν. XII. 966. B. Def. 413. E: νόμων σπουδαίων. Crat. 414. B: λοιπὰ ... ἡμῖν συχνά ἐστι τῶν δοκούντων σπουδαίων εἶναι. Ep. VII. 344. C: τῶν ὄντων σπουδαίων περὶ. Pol. III. 387. E: οὐδὲ ταύταις (ταῖς γυναῖξι) σπουδαίαις. Euthyd. 300. E: ἐπὶ σπουδαίοις οὕτω πράγμασι καὶ καλοῖς. Pol. IV. 425. A: σπουδαίους ... ἀνδρας. Alc. 110. E: οὐκ εἰς σπουδαίους γε διδασκάλους καταφενύγεις εἰς τοὺς πολλοὺς ἀναφέρων. Phaedr. 261. B: οὐδὲν ἐντιμότερον τὸ γε ὀρθὸν περὶ σπουδαία ἢ περὶ φαῦλα γιγνόμενον. Crat. 437. B. Legg. VII. 816. D: ἄνευ γὰρ γελοίων τὰ σπουδαῖα (seria) ... μαθεῖν μὲν οὐ δυνατόν. Euthyd. 278. C. De virt. 378. E: πότερον ... σπουδαιότερόν ἐστι ταῖς πόλεσιν ἵπποι καὶ κύνες ἀγαθοὶ ... ἢ ἄνδρες ἀγαθοί; Pol. VII. 519. D: εἴτε φαυλότεραι εἴτε

σπουδαιότεραι (τιμαί). Alc. I. 110. E: τὰ ... σπουδαιότερα (οἰοί τε διδάσκειν); Ib. σπουδαιότερα τοῦ πεitteύειν. Legg. II. 667. B: τοῦτο αὐτὸ μόνον αὐτοῦ τὸ σπουδαιότατον εἶναι. VII. 803. D. Ep. VII. 344. C: ὡς οὐκ ἦν τούτῳ ταῦτα σπουδαιότατα.

σπουδαιότης, ἡ, *probitas, integritas*. Def. 412. E: ἡθους σπουδαιότης.

σπουδαίως, *serio*. Crat. 406. B: ἔστι ... καὶ σπουδαίως εἰρημένος ὁ τρόπος τῶν ὀνομάτων τούτοις τοῖς θεοῖς καὶ παιδικῶς. Pol. VII. 536. C: σπουδαιότερον εἰπεῖν (μοι δοκῶ) ἢ εἰπον. **probe, insigniter*. Legg. III. 677. C: εἴ τι τέχνης ἢ ἐχόμενον σπουδαίως (v. σπουδαίας) εὖρημένον.

σπουδασμα, τὸ, *studium, contentio*. Phaedr. 249. D: ἐξισταίμενος ... τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων.

σπουδαστικός, ἡ, ὄν, *seria agens*. Pol. V. 452. E: εἴτε τις φιλοπαίμων εἴτε σπουδαστικός ἐθέλει ἀμφιβεβηῆσαι.

σπουδαστός, ἡ, ὄν, *serio studio dignus, magni faciendus*. Hipp. mai. 297. B: ὅτι τὸ ἔργον αὐτῶν καὶ τὸ ἔκγονον σπουδαστόν ἐστι, τὸ ἀγαθόν.

σπουδῇ, ἡ, *serium studium et in univ. studium, contentio*. Phaedr. 248. B: οὐ δ' ἐνεχ' ἡ πολλὴ σπουδὴ τὸ ἀληθείας ἰδεῖν πεδὸν οὐ ἐστὶν cet. 276. E: πολλὴ ... καλλίων σπουδὴ περὶ αὐτὰ γίνεται ὅταν τις cet. Gorg. 502. B. Phil. 15. A: ἡ πολλὴ σπουδὴ μετὰ διαιρέσεως. Conv. 181. D. Legg. V. 735. C: τῶν ἄλλων ζώων ἐλάσσων ... σπουδῇ. 743. E: ἡ τῶν χρημάτων ὀρθῶς σπουδαζομένη σπουδῇ. VI. 770. D. Phaedr. 277. E: μεγαλῆς ἄξιον σπουδῆς (λόγον). Id. Soph. 218. E. 259. C. Polit. 309. E. Pol. X. 604. C: οὔτε τι τῶν ἀνθρωπίνων ἄξιον ὄν μεγάλης σπουδῆς. Id. Legg. VII. 803. B. C. Soph. 224. A: τὰ μὲν παραμυθίας, τὰ δὲ καὶ σπουδῆς χάριν ἀχθέντα καὶ πωλούμενα. Polit. 288. C: οὐ ... σπουδῆς ... χάριν, ἀλλὰ παιδιᾶς ἕνεκα πάντα δρᾶται. Phil. 30. E: ἀνάπαντα ... τῆς σπουδῆς ... γίνεται ἐνίοτε ἡ παιδία. Conv. 192. C: οὕτως ἐπὶ μεγάλης σπουδῆς. 197. E: τὰ μὲν παιδιᾶς, τὰ δὲ σπουδῆς μετρίως ... μετέχων. Legg. X. 887. D: μετὰ τε παιδιᾶς καὶ μετὰ σπουδῆς λεγομένους. Charm. 175. E: εἰ ... αὐτὴν μετὰ πολλῆς σπουδῆς ἔμαθον. Legg. II. 656. A: μετὰ σπουδῆς (*serio*). Dat. σπουδῇ est *propere* (Eryx. 398. E: σπουδῇ βαδίζων εἰς πόλιν. Ep. VII. 348. E: προσηλθέτην μοι σπουδῇ.); *serio* (Phaedr. 260. B. Theaet. 190. C. Pol. III. 388. D. Legg. VIII. 828. D: σπουδῇ λέγων.); *de industria* (Apol. 24. C: ὅτι σπουδῇ χαριεντίζεται. Charm. 155. C: ἕκαστος ... ἡμῶν ... τὸν πλησίον ὥθει σπουδῇ); *studiose* (Phaedr. 98. B: πάντῃ σπουδῇ λαβὼν τὰς βίβλους cet. Legg. XII. 952. A: πάσῃ σπουδῇ μανθάνειν. Pariter σὺν σπουδῇ. VII. 818. C.); *etiam attente* (ut audire). Legg. IX. 855. D: ἐπήκοοι ἔστωσαν σπουδῇ τῶν τοιούτων δικῶν. Sis. 390. C. Critia 121. A: τῇ ... τούτων σπουδῇ

καὶ τιμῇ φθίνει ταῦτά τε αὐτὰ cet. Legg. I. 644. D: εἴτε ὡς σπουδῇ τινὶ ξυνεστηκός. VI. 752. E: αἰρεῖσθαι... ἀπάσῃ σπουδῇ. VIII. 838. C: ἐν γελοιότητι τε ἅμα ἐν πάσῃ τε σπουδῇ τραγικῇ. Epin. 975. D: σπουδῇ τῇ μεγίστῃ δημιουργοῦντα. Ep. VII. 323. C: σπουδῇ... μὴ ἀμούσῳ καὶ τῇ τῆς σπουδῆς ἀδελφῇ παιδείᾳ. Conn. 177. C: τὸ... τοιοῦτων μὲν πέρι πολλὴν σπουδὴν ποιήσασθαι cet. 179. D: τὴν περὶ τὸν ἔρωτα σπουδὴν τε καὶ ἀρετὴν. Pol. X. 602. B: εἶναι παιδιὰν τινα καὶ οὐ σπουδὴν τὴν μίμησιν. Legg. II. 659. E: διὰ... τὸ σπουδὴν μὴ δύνασθαι φέρειν τὰς τῶν νέων ψυχὰς. VII. 810. E: οἱ μὲν ἐπὶ σπουδῇ, οἱ δ' ἐπὶ γέλωτι ὠρμηκότες. Riv. 136. C: περὶ οὗ οὐ σπουδὴν μεγάλην ἔχεις. Euthyd. 304. E: περὶ οὐδενὸς ἀξίων ἀναξίαν σπουδὴν ποιουμένων. 306. D: τὸ ἔνεκα τῶν παιδῶν ἄλλων μὲν πολλὰν σπουδὴν τοιαύτην ἐσχηκέναι cet. Theaet. 173. D: σπουδαὶ... ἐταιρειῶν ἐπὶ ἀρχάς. Legg. IV. 740. D: σπουδαὶ πλήθους γεννημάτων. VII. 796. D: καὶ παιδιαὶ καὶ σπουδαί. I. 647. D: ἐν τε παιδιαῖς καὶ ἐν σπουδαῖς. 632. A: ξυμπάντων... ἐρώτων τὰς σπουδὰς ἐπεσκεμμένον. V. 732. D: κατὰ τε παιδίας καὶ σπουδὰς. VIII. 834. B: ὥστε ἀναγκαῖον καὶ τὰς σπουδὰς ἐλάττους γίγνεσθαι τὰς τε ἐν τῇ τροφῇ καὶ τὰς περὶ ἀγωνίαν αὐτῶν.

σπῶ, traño. Legg. I. 646. E: ὅτι ταῦτα τὰ πάθη ἐν ἡμῖν οἷον νεῦρα... σπῶσί τε ἡμᾶς cet. Phaedr. 264. E: ἐκ τῶν ὀδόντων βία ὀπίσω σπᾶσας τὸν χαλινόν. Legg. II. 666. E: παρὰ τῶν ξυμνόμων σπᾶσας.

σταγών, ἡ, stannum (?). Locr. 99. C: μόλυβδος, σταγών.

σταδαῖος, α, ον, statarius. Locr. 98. C: σταδαῖον παντᾶ σῶμα.

σταδιοδρόμος, ὁ, cursor in stadio. Legg. VIII. 833. A: σταδιοδρόμον δὴ πρῶτον ὁ κῆρυξ ἡμῖν... ἐν τοῖς ἀγῶσι παρακαλεῖ.

σταδιοδρομῶ, in stadio curro. Theag. 129. A: ὁ σταδιοδρομῶν.

στάδιον, τό, et στάδιος, ὁ, stadium (mensura). Theaet. 204. D: ὁ τοῦ σταδίου (ἀριθμός). Critia 116. C: σταδίου... μήκος. 117. C. Critia 115. E: δυοῖν σταδίοιν πλάτος. Critia 115. D: σταδίων. Legg. VIII. 833. B. Phaedr. 228. C: ὅσον δὴ ἢ τρία στάδια. Critia 119. A. 113. C: σταδίους. 117. E. 118. D. Legg. IV. 704. B. VII. 789. C: *cursus qui stadii terminis continetur (Legg. VIII. 833. C: στάδιον καὶ διάυλον cet.) et in univ. cursus in stadio vel certamen cursus. Legg. VIII. 833. A: ὁ τὸ στάδιον ἀμειλλησόμενος. Theag. 128. E: μέλλων ἀσκήσειν στάδιον εἰς Νεμέαν.

στάζω, stillo. Tim. 82. D: λειβόμενον ἀπὸ τῶν ὀστέων καὶ στάζον.

σταθερός, ὁ, ὄν, consistens vel subsistens, dicitur in eo quod ad medium vel summum pervenit, velut in meridiis

summo, h. e. ferventissimo. Phaedr. 242. A: ἡ οὐχ ὀρέας ὡς σχεδὸν μεσημβρία ἵσταται ἤδη (sic Cl. c. al. Vulgo ἡ δὴ) καλονμένη (?) σταθερά;

στάθμη, ἡ, *linea* (Richtschnur). Charm. 154. B: ἀτεχνῶς ... λευκὴ στάθμη (ut Lat. *linea alba*) εἰμὶ πρὸς τοὺς καλοὺς. Phil. 56. B: διαβήτη καὶ στάθμη (χοῖται).

σταθμητός, ἡ, ὄν, *dicitur in eo ad quod aliquid exigi oportet*. Charm. 154. B: ἐμοὶ μὲν οὖν ... οὐδὲν σταθμητόν (nos: nach mir darf man sich freilich nicht richten).

σταθμός, ὁ (pl. σταθμιά), *pondus*. De iusto 373. C: σταθμός γὰρ ἦν ὃ ταῦτ' ἐκρίνετο. Charm. 166. B: τοῦ βαρυτέρου καὶ κορυσιτέρου σταθμοῦ. Alc. I. 126. D. Legg. VI. 757. B: σταθμῶ καὶ ἀριθμῶ. De iusto 373. A. Legg. V. 746. E: σταθμιά. **pondus vel libra* (vern. Pfund). Eryx. 400. B: σιδηρῶ σταθμῶ νομίζουσι. De lucri cup. 231. C: χρυσίον σταθμόν ἡμῖνον ἀναλώσας. Eryx. 400. B: ὁ πολὺν σταθμόν σιδήρον τοῦ τοιοῦτου κεκτημένος πλούσιος δοκεῖ εἶναι. E: χίλια τάλαντα σταθμόν.

σταθμῶμαι, *pondero; melior*. Legg. I. 643. C: μετρεῖν ἢ σταθμῶσθαι. Gorg. 465. D: (εἰ) αὐτὸ τὸ σῶμα ἐκρίνε σταθμῶμενον ταῖς χάρισι ταῖς πρὸς αὐτό. **aliquo loco habeo vel curo*. Lys. 205. A: τούτων δέ τι ... σταθμῆ ... ὧν ὅδε λέγει;

στακτός, ἡ, ὄν, *liquidus*. Critia 115. A: χυλῶν στακτῶν. σταμνίον, τό, *amphora*. Ep. XIII. 361. A: οἶνον γλυκέος δώδεκα σταμνία.

στασιάζω, *in seditione sum; dissideo*. Pol. VIII. 556. E: ὥσπερ σῶμα νοσῶδες ... στασιάζει αὐτὸ αὐτῷ. X. 603. D. Phaedr. 237. E: τούτω ... ἐν ἡμῖν τοτὲ μὲν ὁμονοεῖτον, ἔστι δὲ ὅτε στασιάζετον. Pol. V. 464. E: ὅσα γε διὰ χρημάτων ... κτῆσιν ἄνθρωποι στασιάζουσι. Euth. 7. B: ὅτι στασιάζουσιν οἱ θεοί. 8. D: εἴπερ στασιάζουσι περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων (οἱ θεοί). Pol. IV. 442. D: ὅταν ... τὸ λογιστικὸν ὁμοδοξῶσι δεῖν ἀρχεῖν καὶ μὴ στασιάζουσιν αὐτῷ. I. 351. D: στασιάζειν (ποιῆσαι). V. 470. C. VIII. 566. A: οὗτος δὴ ... ὁ στασιάζων γίγνεται πρὸς τοὺς ἔχοντας τὰς οὐσίας. IX. 586. E: μὴ στασιαζούσης (τῆς ψυχῆς). I. 352. A: στασιάζοντα καὶ οὐχ ὁμονοοῦντα αὐτὸν ἐαυτῷ. IV. 440. B: ὥσπερ δυοῖν στασιαζόντων. V. 465. B: τούτων ... ἐν ἐαυτοῖς μὴ στασιαζόντων. VI. 488. B: στασιαζοντας πρὸς ἀλλήλους. X. 605. D: ὥσπερ κατὰ τὴν ὄψιν ἐστασίαζε (ἐν-θροπος). Euth. 7. E: οὐ γὰρ ἂν που ἐστασίαζον ἀλλήλοις. Legg. IV. 708. C: τὸ δ' ἐνίοτε πονηρίᾳ νόμιον ἐστασιακός. Menex. 243. E: εἴπερ εἰμαρμένον εἶη ἀνθρώποις στασιασαι. Ep. VII. 337. A: πόλις ἐν αὐτῇ στασιάσασα. Tim. 85. E: ἐν πόλει στασιασούσης. Menex. 242. E: στασιασούσης τῆς Ἑλλάδος. Crat. 438. D: ὀνομάτων ... στασιασάντων. Ep. VII. 336. E: τοῖς στασιάσασι. Pol. VIII. 545. D: πῇ στασιάσου-

σιν οἱ ἐπικούροι καὶ οἱ ἄρχοντες πρὸς ἀλλήλους τε καὶ πρὸς ἑαυτούς.

στασιαστικός, ἡ, ἐν, *seditiosus*. Prot. 303. C: ὡς οὐκ ὄντας πολιτικούς, ἀλλὰ στασιαστικούς.

στασιαστικῶς cum v. ἔχειν, *dissidere*. Phaedr. 263. A: ὅτι περὶ μὲν ἐνια ὁμοροητικῶς ἔχομεν, περὶ δ' ἐνια στασιαστικῶς.

στάσιμος, ὁ ἡ, *stabilis*. Soph. 256. B: στάσιμον ἀντὴν (τὴν κίνησιν) προσαγορεύειν. Theaet. 180. B: ἡγούμενοι ... ἀντὶ στάσιμον εἶναι. Pol. VII. 539. D: τὸ τὰς φύσεις κοσμίους εἶναι καὶ στασίμους. Tim. 58. E: στασιμώτερον ... ἐκείνου.

στασίμως, *stabiliter*. Tim. 55. E: στασιμωτέως ... βέβηκε.

στάσις, ἡ, *status* (germ. das Stehen) et *stabilitas*. Crat. 426. D: ἡ δὲ στάσις ἀπόφασις τοῦ εἶναι βούλεται εἶναι. Soph. 250. C. 254. D. Soph. 249. B: χωρὶς στάσεως (*sine stabilitate*). Parm. 136. B. Crat. 437. A: οὔτε βάσεώς τινός ἐστι καὶ στάσεως μίμημα, ἀλλ' οὐ φορᾷς. Soph. 251. D: κινήσει καὶ στάσει. 250. A: κίνησιν καὶ στάσιν ἄρ' οὐκ ἐναντιώτατα λέγεις ἀλλήλοις; Parm. 129. E. Crat. 438. C: τὰ ἐπὶ τὴν στάσιν ἄγοντα, ἡ τὰ ἐπὶ τὴν φορᾶν. Tim. 57. E: οὕτω δὴ στάσιν μὲν ἐν ὁμαλοτητι ... τιθώμεν. 58. C: τῶν τόπων μεταβάλλει στάσιν. Legg. IX. 855. C: ἡ τινος ἀμόρφους ἔδρας ἡ στάσις. Etiam *status*, i. q. *conditio*. Phaedr. 253. D: ἐν τῇ καλλίονι στάσει ὦν. **seditio*. Polit. 271. E: πόλεμός τε οὐκ ἐνὶν οὐδὲ στάσις τὸ παρῶπαν. Pol. V. 470. B: ἐπὶ ... τῇ τοῦ οἰκείου ἔχθρᾳ στάσις κέκληται. VIII. 560. A: στάσις δὴ καὶ ἀντίστασις καὶ μάχη ἐν αὐτῷ πρὸς αὐτὸν τότε γίγνεται. Legg. I. 628. B. Ep. VII. 329. B: στάσεως ... μετὰ ξύμπαντα. Pol. IV. 440. E: ἐν τῇ τῆς ψυχῆς στάσει. V. 470. D. Soph. 228. A: πότερον ἄλλο τι στάσιν ἡγούμενος ἢ τὴν τοῦ φύσει ξυγγενούς ... διαφορᾶν; Polit. 306. B: ἔχθραν καὶ στάσιν. Pol. V. 470. D: στάσιν τὴν τοιαύτην ἔχθραν κλητέον. Legg. I. 629. D: ὁ καλοῦμεν ἅπαντες στάσιν, ὅς δὴ πάντων πολέμων χαλεπώτατος. V. 744. D. III. 679. D: οὐ ... στάσεις λεγόμεναι. 690. D: στάσεων πηγὴν τινα ἀνευρήκαμεν. VI. 757. A. Apol. 36. B. Legg. I. 630. B: ἐν στάσειν. IV. 708. B. Phaed. 66. C: πολέμους καὶ στάσεις. Pol. I. 351. D. V. 465. A. Tim. 82. A: στάσεις καὶ νόσους παρέχει. Legg. III. 682. D: περὶ τὰς στάσεις τῶν νέων. V. 729. A.

στασιωτεία, ἡ, *factio* (*seditiosa*). Legg. VIII. 832. C: τούτων ... πολιτεία μὲν οὐδεμία, στασιωτεία δὲ πᾶσαι λέγοντ' ἂν ὀρθότατα. IV. 715. B: στασιωτείας, ἀλλ' οὐ πολιτείας τούτους φαρμέν.

στασιώτης, ὁ, *festive dicitur qui rerum στάσιν ponit*,

h. e. qui omnia stare et immutabilia esse sumit. Theaet. 181.

A: οἱ τοῦ ὅλου στασιῶται (opp. τοῖς ῥέουσι).

στατήρ, ὁ, *stater*. Eryx. 400. A: ὅσον ... στατήρος τὸ μέγεθος μάλιστα. Euthyd. 299. E: στατήρα ... χρυσοῦ.

στατικός, ἡ, ὄν, *ponderandi peritus*, fem. *ponderandi ars*. De iusto 373. E: στατικός. Charm. 166. B: ἡ στατική τοῦ βαρυτέρου τε καὶ κουφοτέρου σταθμοῦ ἐστί. Ib. ἕτερον δέ ἐστι τὸ βαρὺ τε καὶ τὸ κούφον τῆς στατικῆς αὐτῆς. De iusto 373. A: τῇ στατικῇ. Phil. 55. E: μετροητικὴν καὶ στατικήν. De iusto 373. C: οἱ στατικοί.

σταφυλή, ἡ, *uva*. Legg. VIII. 844. E: τὴν γενναίαν νῦν λεγομένην σταφυλήν.

στεγανός, ἡ, ὄν, *tectus* (ita ut aliquid contineat nec effluere sinat). Gorg. 493. B: τὸ ὀνόλαστον αὐτοῦ καὶ οὐ στεγανόν.

στέγασμα, τό, *tegumentum*. Tim. 73. D: στέγασμα ... αὐτῷ ... ξυμπληγνύς. 76. C. Polit. 279. D: τῶν ... ἀλεξητηρίων τὰ μὲν στεγάσματα, τὰ δὲ σκεπάσματα. 280. C: τῶν στεγασμάτων. **tectum*. Critia 111. C: στεγάσματ' ἐστὶν ἔτι σά.

στέγω, *tego*. Pol. III. 415. E: οὐκοῦν τοιαύτας (εὐνάς) οἷας χειμῶνός τε στέγειν καὶ θέρους ἱκανὰς εἶναι; **contineo* (praec. ita ut nihil effluat). Gorg. 493. C: ἄτε οὐ δυναμένην στέγειν (ψυχὴν). Pol. X. 621. A: οὐ τὸ ὕδωρ ἀγγεῖον οὐδὲν στέγει. Tim. 45. C. Critia 111. D: τῇ κεραμίδι στεγούσῃ cet. Legg. IV. 714. A: στέγουσαν ... οὐδὲν (ψυχὴν). Pol. X. 586. A: ἄτε οὐχὶ τοῖς οὐσίῃσι οὐδὲ τὸ ὄν οὐδὲ (v. οὔτε) τὸ στέγον ἑαυτῶν πιμπλάντες (ubi, ni fallor, est vern. noch auch den Theil ihres Wesens, der das wahrhaft Seyende festhält u. bewahrt). **retineo*, *cohibeo*. Tim. 78. A: ὅτι πάντα ὅσα ἐξ ἐλαττόνων ξυνίσταται στέγει τὰ μείζω, τὰ δ' ἐκ μειζόνων τὰ σμικρότερα οὐ δύναται. Ib. ὅτι σιτία μὲν καὶ ποτὰ ... στέγει (ἡ κοιλία), πνεῦμα δὲ καὶ πῦρ ... οὐ δύναται. Crat. 412. D: εἰ μὴ λεπτότατόν τε ἦν, ὥστε αὐτὸ μηδὲν στέγειν cet. Tim. 78. A: ὅθεν δι' ὕδατος καὶ γῆς ... διαχωρεῖ (τὸ πῦρ) καὶ στέγειν οὐδὲν αὐτὸ δύναται.

στείχω, *vado*. De lucri cup. 229. A: στείχς (vers.).

στεκτικός, ἡ, ὄν, *arcens*, fem. *arcendi ars*. Polit. 280. C: ὅσαι τε ἐν οἰκοδομικῇ καὶ ὅλῃ τεκτονικῇ ... ῥευμάτων στεκτικαὶ γίγνονται.

στέλλω, *instruo*, *adorno*. Legg. VIII. 833. D: προσπούσῃ ... στολὴ ταύτης ἐσταλμένης. **instituo*, *suscipio*. Ep. II. 313. E: οὐ μὴ γὰρ ποτε τῆς ἐμπορίας ταύτης οὔτε οὐ στείλῃς ... καλλίω cet. **mitto*. De lucri cup. 228. C: ἐπ' Ἀνακρέοντα ... πεντηκόντορον στείλας. — Med. pergo, *ag-gredior*. Soph. 230. B: ταύτης τῆς δόξης ἐπὶ ἐκβολὴν ἄλλω τρὸπῳ στέλλονται. Legg. X. 892. D: οὐκοῦν τὰ μετὰ ταῦτα ἐπ' αὐτὸ δὴ τοῦτο στέλλόμεθα; Phil. 50. E: τὰ νῦν δὲ

... βούλομαι στέλλεσθαι πρὸς τὴν κρίσιν ἣν Φίληβος ἐπι-
τάττει.

στέμμα, τό, *corona, insula*. Pol. III. 393. E: τὰ τοῦ
θεοῦ στέμματα. X. 617. C: στέμματα ἐπὶ τῶν κεφαλῶν
ἐχούσας.

στεναγμός, ὁ, *gemitus*. Pol. IX. 578. A: ὀδυρμούς
... καὶ στεναγμούς cet. Ax. 365. A: στεναγμούς ἰέντα.

στενός, ἡ, ὄν, *angustus*; etiam trop., ut Lat. *angustus*.
Ep. III. 319. C: μὴ μοι στενός (ὁ ἐκπλούς) γίγνοιτο ἀντ'
εὐρυχωρίας. Legg. V. 737. A: οὐτ' εὐρεία οὔτε στενή ...
διαφυγή. Tim. 25. A: στενόν τινα ἔχων εἰσπλουν. 73. E:
ταυτὴ δὲ στενήν διεξοδὸν κατελίπετο. Locr. 101. A: διὰ
... στενῶν πόρων. Tim. 66. A: εἰς ... τὰς στενάς φλέβας
ἐνδονομένων. Gorg. 497. C: ἐρώτα δὴ σὺ τὰ σμικρά τε καὶ
στενά ταῦτα. Tim. 66. D: στενώτεραι (φλέβες). Phaed.
111. D: κατὰ στενώτερα (sic Cl. ex emend. Venet. al. Vulgo
στενότερα) καὶ εὐρότερα.

στενοχωρία, ἡ, *angustia*. Theaet. 195. A: ὑπὸ στενο-
χωρίας. Legg. IV. 708. B: στενοχωρία τινὶ πολιορκηθὲν γῆς.
στενωπός, ὁ ἡ, *angustus*; neutr. *angustia*. Tim. 70. B:
διὰ πάντων τῶν στενωπῶν.

στέργω, *diligo, amo*. Legg. VI. 754. B: καθάπερ παῖς
... στέργει τε καὶ στέργεται ὑπὸ τῶν γεννησάντων. X. 908.
C: τοὺς δικαίους στέργουσιν. Pol. VI. 485. C: τὴν δ' ἀλγί-
θειαν στέργειν. Legg. II. 653. C. V. 732. A. Pol. V. 474.
C: πᾶν στέργοντα. Legg. X. 897. A: στέργουσαν. Pol. VI.
486. C: ἡ προσδοκᾷς ποτέ τινά τι ἱκανῶς ἀνστέρεαι, ὁ
πράττων ἀν' ἀλγῶν τε πράττει —; Legg. IX. 862. D. X.
907. C. **acquiesco, contentus sum*. Legg. VIII. 849. E: στερ-
γέτω. Hipp. mai. 295. B: στέρεω ... ἐγὼ τῇ ἐμῇ τύχῃ.

στερέμνιος, α, ὄν, *solidus*. Epin. 981. D: τῆς στε-
ρεμνίας φύσεως.

στερεοειδής, ὁ ἡ, *solidus*. Tim. 32. B: νῦν δὲ στε-
ρεοειδῇ (v. στερεὸν) γὰρ αὐτὸν (v. αὐτὸ) προσῆκεν εἶναι.

στερεός, α, ὄν, *durus; firmus; solidus*; in numero est
cubicus. Tim. 31. D: στερεὸν δὲ οὐκ ἄνευ γῆς. 55. A. 56. B.
Men. 76. A: εἰς ὃ τὸ στερεὸν περαίνει. Phaedr. 246. C:
ἕως ἂν στερεοῦ τινὸς ἀντιλάβηται. Tim. 31. B: ἄνευ τινὸς
στερεοῦ. Men. 76. A: στερεοῦ πέρας σχῆμα εἶναι. Epin.
990. D: στερεῶ φύσει ὁμοίους (ἀριθμούς). Tim. 43. C: στε-
ρεῶ γῆς (ὅτι προσκρούσεις τὸ σῶμά τινος). Phaedr. 239. C:
μαλθακὸν τινα καὶ οὐ στερεὸν διώκων. Tim. 54. E: μίαν
στερεὰν γωνίαν ποιεῖ. 55. A. Polit. 282. E: τὸ ... στερεὸν
νῆμα γενόμενον. 309. B: τὸ στερεὸν ἥθος. Pol. VII. 528.
A: μετὰ ἐπίπεδον ... ἐν περιφορᾷ ὃν ἤδη στερεὸν λαβόντες.
Men. 76. A. Phaedr. 98. C: (ὅτι) τὰ μὲν ὅσα ἐστὶ στερεὰ
(Ven. E et Bas. 2. στερεὰ) cet. Critia 114. E. Tim. 55. B:
στερεῶν ... γωνιῶν. Phaedr. 255. C: ἀπὸ λείων τε καὶ στε-

ρεῶν ἀλλομένη. Pol. IV. 422. D: κυσὶ πολεμεῖν στερεοῖς (opp. προβάτοις ἀπαλοῖς). Prot. 321. A: στερεοῖς δέρμασιν. Tim. 55. B: γωνίας ὁπῶ στερεάς ἀπτελέσσει. Theaet. 148. B: καὶ περὶ τὰ στερεὰ (in numeris cubicis) ἄλλο τοιοῦτον. Phil. 51. C: τὰ τε τοῖς τόρνος γιγνόμενα ἐπιπεδὰ τε καὶ στερεὰ cet. Tim. 32. B. Epin. 981. B: στερεὰ ... σώματα. Pol. I. 348. E: τοῦτο ... ἤδη στερεώτερον (*durius*, h. e. *difficilius*).

στερεότης, ἡ, *duritia*. Tim. 74. E: διὰ στερεότητα. στέρησις, ἡ, *privatio*, *amissio*. Ax. 369. D: ἐμὲ δὲ ἡ στέρησις τῶν ἀγαθῶν τοῦ ζῆν λυπεῖ. Def. 411. B: ἡλίου στέρησις. Ax. 370. A: ὁ δ' οὐκ ὦν οὐδὲ τῆς στέρησεως ἀντιλαμβάνεται. Legg. IX. 865. B: στέρησει πνεύματος. Ax. 365. D: (ἐπὶ) στέρησει τῶν ἡδέων. 369. E: τῇ στέρησει τῶν ἀγαθῶν. 370. A.

στερίσκω, *privo*. Pol. III. 413. A: ἀληθοῦς δόξης στερίσκεσθαι. Locr. 100. C: στερισκόμενος.

στέριφος, ἡ, *on*, *sterilis*. Theaet. 149. B: στερίφαις ... οὐκ ἔδωκε μαιεύεσθαι.

στέρομαι, *privatus* vel *orbatus* sum; *careo*; *amitto*. Parm. 157. C: οὐδὲ μὴ στέρεται γε παντάπασι τοῦ ἐνός τᾶλλα. Legg. I. 631. C. Theaet. 196. E: εἴπερ στερόμεθα ἐπιστήμης. Legg. XII. 948. A: στερέσθω τῆς ἀρχῆς cet. Pol. II. 375. C: τούτων γε ὁποτέρου ἂν στέρηται. IV. 433. E: (ὅπως ἂν) μήτε τῶν αἰτῶν στέρωνται. Phaedr. 239. A: ἡ στέρεσθαι τοῦ παρανίκα ἡδέος. 239. E. Pol. III. 413. A. Epin. 977. D: στερόμενος ... ἀληθοῦς λόγον. Pol. I. 353. E: στερομένη (ψυχῇ) τῆς οἰκείας ἀρετῆς. Legg. IV. 707. B. Soph. 245. C: ἐαυτοῦ στερόμενον οὐκ ὄν ἐστὶ τὸ ὄν. Phil. 21. C: λογισμοῦ ... στερόμενον. Legg. V. 746. A: χρυσοῦ στερόμενοι. Parm. 160. A: τοῦ ἐνός γε στερομένοις.

στερρόος, ἁ, *όν*, i. q. στερεός. Locr. 101. A: στερρότερον ὄντων ἢ ὡς συνάγεσθαι cet.

στερῶ, *privo*. Legg. XII. 958. E: μήτε ζῶν μήτε τις ἀποθανὼν στερεῖτω τὸν ζῶνθ' ἡμῶν (*ne privato*, sc. *terrae frugibus*). IX. 873. E: εἰν ... ἄψυχόν τι ψυχῆς ἀνθρωπινον στέρησιν. Pass. *privo*, *orb*; *careo*; *etiam amitto*. Tim. 77. C: διὰ τὸ τῆς ὑφ' ἐαυτοῦ κινήσεως ἐστερησθαι. Crit. 44. B. Phaed. 117. D: οἷον ἀνδρὸς ἐταίρου ἐστερημένους εἶην. Lys. 205. E. Alc. I. 135. A: νοῦ τε καὶ ἀρετῆς κυβερνητικῆς ἐστερημένοι. Pol. VI. 484. C: οἱ τῷ ὄντι τοῦ ὄντος ἐκάστου ἐστερημένοι τῆς γνώσεως. Phaed. 99. C: ἐπειδὴ ... ταύτης ἐστερηθῆν. Menex. 245. E: ἀνδρῶν ... ἀγαθῶν καὶ ἐν τούτῳ τῷ πολέμῳ ἐστερηθῆμεν. Phaed. 90. D: (εἰ) τῶν ... ὄντων τῆς ἀληθείας τε καὶ ἐπιστήμης στέρησιν. Soph. 260. A: φιλοσοφίας ἂν στέρηθῆμεν. Critia 112. E: μνήμης ἂν μὴ στέρηθῶμεν ὧν ... ἠκούσαμεν. Prot. 345. B: ἐπιστήμης στέρηθῆναι. Phaed. 68. E: ἐτέρων ἡδονῶν στέρηθῆναι. Pol. III. 387. E. Legg. XI. 917. D. Crit. 53. B:

στερηθῆναι τῆς πόλεως. Phaedr. 243. A: τῶν ... ὀρμιάτων στερηθεῖς. Phil. 23. A: τῶν ... δευτερείων στερηθεῖσα ἡδονή. Tim. 72. B: στερηθὲν ... τοῦ ζῆν. Phaed. 116. A: ὥσπερ πατὴρ στερηθείτης. Soph. 260. A. Ax. 365. C: εἰ στερησομαι τοῦδε τοῦ φωτός καὶ τῶν ἀγαθῶν. Phil. 66. E: (ὡς) ἡδονή ... καὶ δευτερείων στερεῖσθαι. Ax. 370. A: δειματούμενος στερεῖσθαι τῆς ψυχῆς.

στέφανος, ὁ, *corona, sertum*. Conv. 212. E: κίττου τέ τι στεφάνῳ δασεί καὶ ἰων. Legg. XII. 947. A: δάφνης στεφάνῳ. Ion. 530. D: χρυσῷ στεφανῶ στεφανωθῆναι. Legg. XII. 943. C: στέφανον ... θαλλοῦ. VII. 800. E: στέφανοι. Pol. IX. 573. A: στεφάνων. Legg. VII. 819. B. Ion. 535. D: χρυσοῖσι στεφάνοις. Alc. II. 151. A: στεφάνους.

στεφανῶ, *corono, redimio*. Legg. XII. 946. B: στεφανῶσαι θαλλῶ. Pol. X. 613. C: τὰ τε ἄλλα λαμβάνουσι καὶ στεφανοῦνται. Ep. XIII. 361. D: οἱ ἐγὼ οὐκ ἔστανω νόμῳ. Pol. I. 328. C: καθήστο ... ἐστεφανωμένος. Lys. 207. A. Ion. 541. C: χρυσῷ στεφάνῳ ἐστεφανωμένου. Conv. 212. D: ἐστεφανωμένον ... στεφάνῳ. Pol. II. 372. B: ἐστεφανωμένοι. 363. C: ἐστεφανωμένους. VIII. 560. E: ἐστῆσανωμένους (ὑβριν καὶ ἀναρχίαν cet.). V. 468. B: στεφανωθῆναι. Ion. 530. D: χρυσῷ στεφάνῳ στεφανωθῆναι.

στέφος, τό, *corona*. Alc. II. 151. B: τὰ στέφη (Eurip.).

στέφω, *corono, redimio*. Phaed. 58. C: ἐπειδὴν ὁ ἱερὸς τοῦ Ἀπόλλωνος στέφη τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου. Pol. III. 398. A: ἐρίω στέφαντες. Phaed. 58. A: ἐστεμμένη.

στήθος, τό, *pectus; etiam animus*. Tim. 69. E: ὄρον ... τῆς τε κεφαλῆς καὶ τοῦ στήθους. Phaedr. 236. C: ἂ ἐφησθα ἐν τῷ στήθει ἔχειν. 235. C: πλήρες ... τὸ στήθος ἔχων. Tim. 79. C: τὸ τῶν στήθων καὶ τὸ τοῦ πλεύμονος ... τὸ πνεῦμα. 69. E: ἐν ... τοῖς στήθεσι καὶ τῷ καλουμένῳ θώρακι. Prot. 352. A: τὰ στήθη καὶ τὸ μεταφρενον ἐπίδειξον. Conv. 191. A. Tim. 91. E: τοῖς περὶ τὰ στήθη τῆς ψυχῆς ἡγεμόσιν ἔπεισθαι μέρουσιν.

στήλη, ἡ, *columna*. Critia 119. C: ἐν στήλῃ γεγραμμένα. 120. A: κατὰ τοὺς ἐν τῇ στήλῃ νόμους. Legg. XI. 917. E. Critia 119. E: πρὸς τὴν στήλην παραγαγοντες. 114. B: πρὸς Ἡρακλείων στήλῶν. Tim. 24. E: ὁ καλεῖτε ... Ἡρακλέους στήλας. Critia 108. E: ὑπὲρ Ἡρακλείας στήλας. Etiam monumentum vel cippus. Ax. 365. A: πρὸς τῇ Ἀμαζονίδι στήλῃ. Legg. IX. 873. D: μήτε στήλαις μήτε ὀνόμασι δηλοῦντας τοὺς τάφους.

στημονονητικός, ἡ, ὄν, *staminis ducendi peritus*. Polit. 282. E: τέχνην ... στημονονητικὴν (sic codd. Vulg. στημονικὴν).

στημονοφνής, ὁ ἡ, *staminis similis*. Polit. 309. B: οἷον στημονοφνὲς ... αὐτῶν εἶναι τὸ στερεὸν ἡθος.

στήμων, ὁ, *stamen*. Polit. 281. A: τὴν ... τοῦ στή-

μονος ἐργαστικὴν καὶ κρόκης. 282. E: τὸ ... ἀτράκτω ... σιγαφὲν καὶ στερεὸν νῆμα γενόμενον στήμονα ... καθὶ τὸ νῆμα. Legg. V. 734. E: τὸν στήμονα ἀπεργάζεσθαι. Polit. 282. D: ἡ ... ἐν ἐροίσις τε καὶ στήμοσι διακριτικὴ. Crat. 388. B: οὐ τὴν κρόκην καὶ τοὺς στήμονας συγκεχυμένους διακρίνομεν;

στιβάς, ἡ, stramen. Pol. II. 372. B: ἐπὶ στιβάδων ἐστρωμένων σμίλακι τε καὶ μυρόνισι.

στίλβω, fulgeo, splendo. Tim. 60. A: ἰδεῖν λαμπρόν καὶ στίλβον. 68. B. 59. B: στίλβοντι καὶ ξανθῷ χρώματι κοινωνεῖν. Phaedr. 250. D: στίλβον ἐναργέστατα. Tim. 68. A: λαμπρόν τε καὶ στίλβον. Phaedr. 110. C: στίλβοντι ἐν τῇ τῶν ἄλλων χρωμάτων ποικίλῃ.

στίχος, ὁ, series. Phaedr. 104. B: ἅπας ὁ ἕτερος αὐτὸς στίχος τοῦ ἀριθμοῦ. *versus. Legg. XII. 958. E: μὴ πλείω τεττάρων ἡρωϊκῶν στίχων.

στιλεγγίς, ἡ, strigilis. Hipp. min. 368. C: στιλεγγίδα.

στοά, ἡ, porticus. Eryx. init. ἐν τῇ στοᾷ τοῦ Διὸς τοῦ ἑλευθερίου. Theaet. 210. D: εἰς τὴν τοῦ βασιλέως στοάν. Euth. 2. A. Theag. 121. A.

στοιχεῖον, τό, elementum, principium, pl. elementa (natura, etiam litterarum). Crat. 426. D: τὸ ... ᾧ τὸ στοιχεῖον. Tim. 56. B: πρὸς στοιχεῖόν τε καὶ σπέρμα. Locr. 98. C: τοῦτο ... στοιχεῖον τῶν ἄλλων σωμάτων ἐστὶ. Def. 414. E: στοιχεῖον φωνῆς φωνὴ ἀσύνθετος. Theaet. 203. B: καὶ πῶς τοῦ στοιχείου τις ἐρεῖ στοιχεῖα; Crat. 393. E. 422. B: ἐπὶ στοιχεῖω ... ἥδη εἶναι. Theaet. 203. C: τὸ μὴ γνωστὸν εἶναι τὸ στοιχεῖον. Legg. VII. 790. C: λάβωμεν ... τοῦτο οἷον στοιχεῖον ἐπ' ἀρμυτέρα σώματός τε καὶ ψυχῆς τῶν πάντων νῶν. Theaet. 201. E: ὅτι τὰ ... πρῶτα οἷον περὶ στοιχεῖα ... λόγον οὐκ ἔχοι. 202. D: ὡς τὰ μὲν στοιχεῖα ἄγνωστα, τὸ δὲ τῶν συλλαβῶν γένος γνωστὸν. C. Crat. 422. A: ἃ (ὀνόματα) ὥσπερ ἐὶ στοιχεῖα τῶν ἄλλων ἐστὶ καὶ λόγων καὶ ὀνομάτων. 434. B: ἐστὶ δὲ ἐξ ὧν συνθετέον (τὰ ὀνόματα) στοιχεῖα. Pol. III. 402. A. Crat. 433. A: ἐν τοῖς τῶν στοιχείων ὀνόμασι. Polit. 277. E. Tim. 57. C: τῶν στοιχείων ... ἔϋστασιν. Crat. 424. D: ὥσπερ ἐν τοῖς στοιχείοις. Soph. 252. B: εἴτε εἰς πέρας ἔχοντα στοιχεῖα διαιρούμενοι. Polit. 278. C: περὶ τὰ τῶν πάντων στοιχεῖα. Crat. 393. D: ὥσπερ τῶν στοιχείων οἶσθα ὅτι ὀνόματα λέγονται, ἀλλ' οὐκ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα. 434. A: ἀναγκαῖον πεφυκέναι τὰ στοιχεῖα ὅμοια τοῖς πράγμασιν. Tim. 48. B: λέγονται ἀρχὰς αὐτὰ τιθέμενοι στοιχεῖα τοῦ παντός.

στολή, ἡ, palla et in univ. vestitus. Legg. VII. 800. E. VIII. 833. D: προεπούση ... στολῇ ... ἐσταλμένης. Critia 120. B: ἐνδύντες ὅτι καλλίστην κυανὴν στολὴν. Legg. VIII. 833. B: πᾶσαν τοξικὴν ἔχοντα στολὴν. XII. 947. B: λευκὴν ... τὴν στολὴν ἔχειν πᾶσαν. Critia 120. C: μετὰ τῶν στολῶν.

στόλος, ὁ, *copiae* (tam terrestres quam maritimae), *igitur exercitus et classis*. Legg. III. 692. C: οὐκ ἂν ποιεῖ ὁ Περσικὸς ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα οὐδ' ἄλλος οὐδεὶς ἂν στόλος ὥρμησε. 698. B: τὸ μέγεθος τοῦ στόλου κατὰ τε γῆν καὶ κατὰ θάλατταν γενομένου. Eryx. 392. C: εἰ μὴ τις... σφόδρα μεγάλῳ στόλῳ ἤξει ἐκεῖσε. Legg. I. 642. E: τὸν Περσικὸν ... στόλον. III. 686. D. 698. C: Περσικὸν στόλον ἄγων.

στόμα, τό, *os*; *ostium*. Prot. 329. D: στόμα τε καὶ ὀῖς cet. Phaedr. 242. E: διὰ τοῦ ἐμοῦ στόματος. Soph. 263. E: διὰ τοῦ στόματος ἰόν. Conν. 215. C: τῇ ἀπὸ τοῦ στόματος δυνάμει. Tim. 24. E: νῆσον πρὸ τοῦ στόματος εἶχεν. 25. B. 75. D: τὴν ... τοῦ στόματος ... δυνάμιν. Cum praeposs. ἐξ ἐνὸς στόματος, *uno ore* (Pol. II. 364. A. Legg. I. 634. E.), ἀπὸ στόματος, *memoriter* (Theaet. 142. D.), et διὰ τοῦ στόματος, *ore* (Soph. 238. B.). Crat. 423. B: γλώττι καὶ στόματι. Pol. VIII. 565. E: στόματι ἀνοσίῳ γενομένου γόνου ξυγγενοῦς. Conν. 190. E: ἐν στόμα ποιῶν. Pol. VIII. 563. C: ἐροῦμεν ὅ τι νῦν ἤλθ' ἐπὶ στόμα. Tim. 78. C. Critia 115. D: διελόντες στόμα νανοὶ ταῖς μεγίσταις ἱκανὸν εἰσπλεῖν. 117. E. Legg. III. 701. C: καθάπερ ἀχάλινον κεκτημένον τὸ στόμα. Cum praep. κατὰ est a fronte. Legg. IX. 855. D: κατὰ τὸ στόμα τοῦ διώκοντός τε καὶ φεύγοντος (*adversus accusanti ac reo*) ὁ δικαστής ... ἰξέσθω. Phaedr. 251. D: τὰ τῶν διεξόδων στόματα. Pol. V. 463. E: εἰ ἄνευ ἔργων οἰκεία ὀνόματα διὰ τῶν στομάτων μόνον φθέγγονται. Legg. VII. 810. D: στόμασι ... πολλὰς μυρίους ἐναντία λέγειν οὐδαμῶς εὐπορον. Euthyd. 303. E: ἀτεχνῶς ... τῷ ὄντι ξυρόσπαιτετε τὰ στόματα τῶν ἀνθρώπων. **vox*. Crat. 414. D: τὸ ... στόμα πλάττοντες (*voce[m] mollientes*).

στομανυῶ, *ore tanquam tibia cano vel pronuntio*. Crat. 417. E: καὶ γὰρ νῦν μοι ἔδοξας ὥσπερ τοῦ τῆς Ἀθηναίας νόμου προαυλίον στομανυῆσαι.

στόμιον, τό, *ostium*. Pol. X. 615. E: οὓς ... οὐκ ἐδέχτο τὸ στόμιον. D: ἐπειδὴ ἐγγὺς τοῦ στόμιον ἤμεν. Locr. 101. D: διὰ τῶν ἀοράτων στομίων.

στοχάζομαι, *collineo, tendō, peto; specto; appeto*. Gorg. 465. A: οὐ τοῦ ἡδέος στοχάζεται ἄνευ τοῦ βελτιστοῦ. Theaet. 177. E. Legg. XII. 961. E: στοχάζονται ἂν. IV. 705. E: ὅς ἂν δίκην τοξότου ἐκαστοτε στοχάζεται τούτου cet. Phil. 60. A: δεῖν πάντας τούτου στοχάζεσθαι. Legg. III. 693. C: πρὸς ὅ τι ... δεῖν στοχάζεσθαι cet. XI. 934. B. Pol. V. 462. A: οὐ δεῖ στοχάζομενον τὸν νομοθέτην τιθέναι τοὺς νόμους. Legg. III. 701. D: τριῶν στοχάζομενον. XII. 962. D: πρὸς πολλὰ στοχάζομενον. Gorg. 502. E: τούτου στοχάζομενοι. Pol. VII. 519. C: οὐ (σκοποῦ) στοχάζομένους δεῖ ἀπαντὰ πράττειν. Euthyd. 277. B: πάλιν στοχάζεται τοῦ μειρακίου. **coniciō; coniectura assequor*. Phil. 56. A.

τὸ μέτρον ἐκάστης χορδῆς τῷ στοχάζεσθαι φερομένης θεωρούσα. Legg. I. 635. A: τῆς τότε διανοίας τοῦ τεθέντος αὐτὰ νῦν ἐπεικῶς μοι δοκεῖς ἐστοχάζεσθαι. Gorg. 464. C: οὐ γνοῦσα λέγω, ἀλλὰ στοχασαμένη. **me accommodo*. Lach. 178. B: στοχαζόμενοι τοῦ συμβουλευομένου ἄλλα λέγουσι παρὰ τὴν ἐαυτῶν δόξαν.

στοχασίς, ἡ, *coniectura*. Phil. 62. C: στοχάσεως ... μεστὴν οὖσαν (μουσικὴν).

στοχασμός, ὁ, *coniectura*. Phil. 56. A: τὸ ξύμφωνον ἀρμότιζον οὐ μέτρον, ἀλλὰ μελέτης στοχασμῶ.

στοχαστικός, ἡ, ὄν, *coniciens et conjectura assequens*. Def. 412. E: καθ' ἣν ὁ ἔχων στοχαστικός ἐστίν ἐκάστῳ τοῦ δέοντος. 413. A: στοχαστικός ... τοῦ ἰδίου τέλους. Gorg. 463. A: πυχῆς ... στοχαστικῆς.

στραγγουρία, ἡ, *stillicidia urinae*. Ep. XI. 358. E: ἐστὶ περὶ ἀσθένειαν τὴν τῆς στραγγουρίας.

στραγγουριῶ, *stillicidiis urinae laboro*. Legg. XI. 916. A: στραγγουριῶν.

στρατεία, ἡ, *expeditio; militia*. Conv. 219. E: στρατεία ἡμῖν εἰς Ποτίδαιαν ἐγένετο κοινή. Theag. 130. A. Phaedr. 260. B: οἴκοι τε ... καὶ ἐπὶ στρατείας (Lat. *domi et militiae*). Conv. 220. A: οἶα δὴ ἐπὶ στρατείας. Pol. IV. 404. B. (v. *στρατιᾶς*). V. 468. B. (Ib. ἕως ἂν ἐπὶ ταύτης ὥσι τῆς στρατείας). Charm. 156. D. (ubi v. *στρατιᾶς*). Legg. XII. 943. C: αὐτῆς ... περὶ τῆς στρατείας τῆς τότε γενομένης αὐτοῖς. Theag. 129. D: ἐπὶ ... τῇ ἐπὶ στρατείαν ἐξορμῇ Σαρωνίους cet. Ax. 367. A: στρατεῖται ... καὶ τραύματα cet. Pol. V. 467. C: γνωμονικοὶ τῶν στρατείων ὅσαι τε καὶ μὴ ἐπικίνδυνοι. VI. 498. C: (ὅταν) πολιτικῶν ... στρατείων ἐκτὸς γίνηται. Legg. V. 742. A. Theaet. 170. A: ἐν στρατείαις. Pol. III. 404. A: ἐν ταῖς στρατείαις. Legg. IX. 878. C: πρὸς ... ταῖς αὐτοῦ στρατείαις (*praeter suam ipse militiam cet.*). Prot. 354. A: τὰς στρατείας. Pol. VIII. 556. C: κατὰ στρατείας. Legg. XII. 950. D: τὰς ... κατὰ πόλεμον καὶ στρατείας ἀποδηρίας.

στράτευμα, τό, *exercitus*. Legg. I. 641. A: εἰ στρατεύμα ὀρθῆς ἡγεμονίας τυγχάνοι. Theaet. 142. B: τὸ γεγονὸς νόσημα ἐν τῷ στρατευματι. Legg. III. 683. D: τρίχη τὸ στρατεύμα διανείμαντας. 695. D: στρατεύματα.

στρατεύω, *expeditionem suscipio; bellum infero*. Gorg. 483. D: ἐπεὶ ποίῳ δικαίῳ χρώμενος Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐστράτευσεν —; Menex. 241. E: οἱ εἰς Κύπρον στρατεύσαντες. **milito*. Legg. XII. 943. C: ἐάν ... στρατεύσῃ μὲν τις cet. A: τοὺς στρατεύσαντας ἐκάστους. Med. Pol. IV. 429. B: ὃ ... στρατεύεται ὑπὲρ αὐτῆς. Legg. IX. 878. D: καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀθηναποῦντος στρατευέσθω. I. 625. E: ὅταν στρατεύονται. III. 694. C: εἰκεν ἐκ νέου στρατεύεσθαι διὰ βίου. 695. A. VII. 814. A: ἔξω στρατεύεσθαι. Euthyd. 279.

Ε: στρατευόμενος. Pol. V. 466. Ε: ὅτι κοινῇ στρατεύονται. Crit. 52. Β: εἰ μὴ ποι στρατευόμενος. Theag. 129. D.

στρατηγία, ἡ, *munus imperatoris; ars imperatoria*. Polit. 303. Ε: στρατηγία καὶ δικαστική cet. Lach. 198. Ε. Euthyd. 307. Α: ῥητορικὴ καὶ στρατηγία. Pol. X. 601. Α: ἐάν τε περὶ στρατηγίας (λέγῃ) cet. Alc. II. 141. Ε: στρατηγίας ἐπιθυμήσαντες. 142. C. Pol. VII. 527. D: στρατηγία. Alc. II. 142. Α. Pol. X. 599. C: πολέμων τε πέρι καὶ στρατηγῶν cet. Apol. 36. Β. Lach. 182. Β: ταῦτα λαβὼν ... ἐπὶ πᾶν ἂν τὸ περὶ τὰς στρατηγίας ὁρμήσειε. Ion. 541. D: οὓς ἦδε ἡ πόλις ... καὶ εἰς στρατηγίας καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἀρχὰς ἄγει.

στρατηγικός, ἡ, ὄν, *rei imperatoriae peritus vel ad eam idoneus; sem. ars imperatoria*. Ion. 540. D: ἴσως γὰρ εἰ καὶ στρατηγικός. Ε. Polit. 304. Ε: ἡ στρατηγική. Epin. 975. Ε: ἡ ... μεγίστη τε καὶ εἰς πλεῖστα πολεμικὴ κληθεῖσα στρατηγικὴ τέχνη. Charm. 174. C. Euthyd. 290. Α. Soph. 227. Β: διὰ στρατηγικῆς. Polit. 299. D. Euthyd. 290. D: ἄλλην δέ τινα ... ζηητέον ἀντὶ τῆς στρατηγικῆς. Legg. XII. 963. Α: νοῦν ... στρατηγικόν. Phil. 56. Β: κυβερνητικὴν καὶ στρατηγικὴν (sic Cl. c. al. Vulgo στρατηγικὴν) ὡσαύτως εὐρύσομεν ἐχούσας. Legg. IV. 709. Β. Gorg. 455. C: οἱ στρατηγικοὶ τότε συμβουλεύουσιν, οἱ ῥητορικοὶ δὲ οὐ.

στρατηγός, ὁ, *dux, imperator; etiam trop.* Conv. 193. Β: ὧν ὁ Ἔρως ἡμῖν ἡγεμὼν καὶ στρατηγός. Legg. XII. 944. Ε: μήτ' οὖν τις στρατηγός μήτ' ἄλλος ποτὲ τῶν κατὰ πόλεμον ἀρχόντων. Gorg. 512. Β: στρατηγοῦ. Ion. 540. C: ἀνδρὶ ... στρατηγῷ στρατιώτας παραινούντι. Theaet. 153. Α: πρὸς γε τοσούτον στρατόπεδον καὶ στρατηγὸν Ὀμηρον. Crat. 394. C. Pol. VII. 522. D. Lach. 199. Α: τὸν στρατηγὸν τοῦ μῦντεως (ἄρχειν ὁ νόμος τάττει). De lege 321. C: ποιμένα λαῶν εἶναι τὸν ἀγαθὸν στρατηγόν. Conv. 220. D: οἱ στρατηγοί. Gorg. 455. Β: στρατηγῶν αἰρέσεως πέρι. Polit. 305. Α: τὴν τῶν στρατηγῶν ἐπιστήμην. Legg. VI. 760. Α. III. 694. Α: στρατηγοῖς. Conv. 220. Ε: τοὺς στρατηγούς. Legg. VI. 755. Β: στρατηγοὺς αἰρεῖσθαι. Apol. 32. Β. στρατηγῷ, *exercitum duco*. Ion. 541. Β: στρατηγέις. Sis. 389. D: στρατηγεῖν. Alc. II. 142. Β: ἐστρατηγῆναι. Pol. V. 475. Α: ἂν μὴ στρατηγῆσαι δύνωνται. VIII. 553. Β: στρατηγῆσαντα ἢ τιν' ἄλλην μεγάλην ἀρχὴν ἄρξαντα. Sis. 389. D: στρατηγητέον. Pass. *imperio vel ductui subiectus sum*. Ion. 541. C: ἡ ... ἡμετέρα ... πόλις ἄρχεται ὑπὸ ὕμῶν καὶ στρατηγείται.

στρατιά, ἡ, *exercitus; agmen*. Phaedr. 246. Ε: στρατιὰ θεῶν τε καὶ δαιμόνων κατὰ ἑνδεκα μέρη κεκοσμημένη. De lucri cup. 226. C. Pol. VII. 526. D: ἐπτάσεις στρατιάς. Hipp. min. 370. D: ἐναντίον τῆς στρατιάς ἀπάσης. Apol. 41. Β: τὸν ἐπὶ Τροίαν ἀγαγόντα τὴν πολλὴν στρατιάν.

στρατιώτης, ὁ, *miles*. Legg. II. 666. E: ὁθεν οὐ μόνον ἀγαθὸς ἀν στρατιώτης εἴη cet. XII. 944: τούτῳ μήτ' οὖν τις στρατηγὸς ... ὡς ἀνδρὶ στρατιώτῃ χρῆσθαι. Conv. 220. B: οἱ ... στρατιῶται. Pol. V. 470. A. Legg. III. 694. A. Alc. I. 119. E: εἰ τῶν στρατιωτῶν βελτίων εἰ. Pol. III. 404. C: στρατιώταις. 398. B: ὅτε τοὺς στρατιώτας ἐπεχειροῦμεν παιδεύειν. IV. 429. E.

στρατιωτικός, ἡ, ὄν, *militaris*. Pol. III. 415. E: στρατιωτικὰς γε (οἰκίσεις). Ion. 540. E: ἐπειδὴ ... τὰ στρατιωτικὰ γιγνώσκεις.

στρατοπεδεύομαι, *castra pono*. Pol. III. 416. E: ὥσπερ ἐστρατοπεδευμένους. 415. D: ὅπου κάλλιστον στρατοπεδεύσασθαι. E: στρατοπεδευσάμενοι.

στρατοπέδευσις, ἡ, *castrorum locatio*. Legg. VII. 813. E: στρατοπεδέσεων. Pol. VII. 526. D: πρὸς ... τὰς στρατοπεδέσεις.

στρατόπεδον, τό, *castra; exercitus; et in univ. turba* (vern. *Schaar*). Theaet. 204. D: τὸ στρατόπεδον. Conv. 221. A. Theaet. init. ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου. Pol. I. 333. E. III. 394. A: ἀποχωρήσας ... ἐκ τοῦ στρατοπέδου. Legg. II. 666. D: στρατοπέδου γὰρ πολιτείαν ἔχετε, ἀλλ' οὐκ ἐν ἄσπεσι κατοικήσι. 674. A: ἐπὶ στρατοπέδου. XII. 943. A: ὅταν ἐλθῶσιν ἀπὸ στρατοπέδου. Charm. init. Pol. I. 351. E: εἴτε πόλει ... εἴτε στρατοπέδῳ. II. 373. E: ὅλῳ στρατοπέδῳ. VII. 522. D: τὰς ... τάξεις τῷ στρατοπέδῳ καταστήσαι ἐν Ἰλίῳ. Legg. I. 640. B: ἐπιστῆσαι στρατοπέδῳ στρατηγόν. Theaet. 153. A: πρὸς γε τοσοῦτον στρατόπεδον. Pol. I. 351. C. VIII. 568. D: ἐκεῖνο τὸ τοῦ τυράννου στρατόπεδον, τὸ καλὸν τε καὶ πολὺ cet. Critia 110. E. Legg. III. 687. A: τάξει τὸ στρατόπεδον. IV. 708. A: πόθεν ἐσοῦνται γῆς στρατοπέδων τῶν πολιτῶν τὰ νῦν; Pol. V. 469. D: πολλὰ ... στρατόπεδα. VII. 526. D. Legg. I. 639. B: τί δ' ἄρχων στρατοπέδων; VII. 813. E: ἀπάσης πορείας στρατοπέδων. 819. C: εἰς ... τὰς τῶν στρατοπέδων τάξεις. 823. B: στρατοπέδων θῆραι (Cf. Euthyd. 290. D.). Euthyd. 273. C: τὰς ἡγεμονίας τῶν στρατοπέδων. Phil. 56. D: στρατόπεδα δύο. Pol. VI. 492. B.

στρεβλῶ, *torqueo, vecho*. Pol. VII. 531. B: ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας (τὰς χορδὰς). Gorg. 473. C: ἐὰν ... ληφθεῖς στρεβλῶται. Pol. II. 361. E: μαστιγώσεται, στρεβλώσεται. X. 613. E: εἴτα στρεβλώσονται.

στρεπτικός, ἡ, ὄν, *torquens*. Polit. 282. D: καὶ λέγωμιν γε αὐτῆς (τῆς ὑφαντικῆς) τὸ μὲν εἶναι στρεπτικόν, τὸ δὲ συμπλεκτικόν. Ib. δοκεῖς γὰρ μοι τὸ περὶ τὴν τοῦ στήμονος ἐργασίαν λέγειν στρεπτικόν.

στρεπτός, ἡ, ὄν, *flexibilis*. Pol. II. 364. D. (Hom.).

στρεπτός, ὁ, *torquis vel torques*. Pol. VIII. 553. C: τιάρας τε καὶ στρεπτούς καὶ ἀκινάκας παραγωννύντα.

στρέφω, *verto*; *concerto*; *torqueo et contorqueo*; *trop. verso, ang.* Gorg. 511. A: οὐκ οἶδ' ὅπῃ στρέφεις ἐκάστοτε τοὺς λόγους ἄνω καὶ κάτω. Id. De lucri cup. 228. A. Pol. I. 330. D: οἱ ... μῦθοι ... στρέφουσιν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν μὴ ἀληθεῖς ὥσι. VII. 519. B: αἱ ... περὶ τὰ κάτω στρέφονται τὴν τῆς ψυχῆς ὄψιν. Polit. 269. E: αὐτὸ ... ἐαυτὸ στρέφειν αἰεί. 270. A. Pol. VII. 518. C: ὄμμα ... στρέφειν πρὸς τὸ φανόν. Phaedr. 278. D: ἄνω κάτω στρέφων. Epin. 977. B: τὰ ἐν αὐτῷ στρέφων ἄστρα. Tim. 39. A: πάντας ... τοὺς κύκλους αὐτῶν στρέφουσα *cet.* Crat. 414. C: πανταχῇ στρεφόμενων (τὰ ὀνόματα). Euthyd. 276. D: ὥσπερ οἱ ἀγαθοὶ ὀργιστοὶ, διπλὰ ἐστρεφε τὰ ἐρωτήματα περὶ τοῦ αὐτοῦ. Pol. II. 360. A: στρέφαι ἔξω τὴν σφενδόνην. Tim. 43. D: πάσας ... στρέφαι στροφάς. Polit. 273. E: λυθέντα ἐν τῇ κατ' αὐτὸν προτέρᾳ περιόδῳ στρέψας. 269. E: μήτ' αὐτὸν ἀεὶ ὑπὸ θεοῦ στρέφεσθαι διττὰς καὶ ἐναντίας περιαγωγάς. Crat. 421. D: διὰ ... τὸ πανταχῇ στρέφεσθαι τὰ ὀνόματα. Polit. 273. E: στρεφθέντος ... αὐτοῦ τὸν κόσμον τὴν ἐπὶ τὴν νῦν γένεσιν ὁδόν. 282. E: τὸ ... ἀτρακτιῶ ... σφραγίν. Etiam *luxor.* Legg. VII. 789. E: μὴ πῃ βία ἐπεριδομένων στρέφεται τὰ κῶλα. — Med. *me verto vel concerto*; *volor* (in *sideribus* al.); *versor.* Phaed. 90. C: (ὅτι) πάντα τὰ ὄντα ... ἄνω καὶ κάτω στρέφεται. Theaet. 194. B: ἐν αὐτοῖς τούτοις στρέφεται καὶ ἐλίττεται ἡ δόξα. Parm. 162. D: μήτε ἐν ταύτῳ στρέφεται *cet.* Ib. οὐδὲ μὴν ἐν τῷ αὐτῷ ἂν στρέφοιτο. Theaet. 181. C: (ὅταν τι) ἐν τῷ αὐτῷ στρέφεται. Parm. 162. D: στρέφεσθαι. Pol. X. 617. B. Tim. 36. E: αὐτὴ ἐν αὐτῇ στρεφόμενη. Epin. 990. E: περὶ τὸ διπλάσιον αἰεὶ στρεφόμενης τῆς δυνάμεως. Ep. VII. 335. B: ἐπὶ ... γῇ στρεφόμενῳ. Pol. X. 617. A: κυκλεῖσθαι ... στρεφόμενον τὸν ἀτρακτιον. Tim. 34. A: κύκλῳ κινεῖσθαι στρεφόμενον. 40. B: ἐν ταύτῳ στρεφόμενα ἀνιένει. Euthyd. 302. D. Tim. 77. B: σφραγίντι ... αὐτῷ ἐν ἐαυτῷ περὶ ἐαυτοῦ. **callida flexione* (Lat. *strophæ*) *eludere conor*; *tergiversor* (germ. *ausweichen et sich sträuben*). Phaedr. 236. E: τί διῆτα ἔχων στρέφει; (nos: *warum sträubst du dich so?*). Lach. 196. B: στρέφεται ἄνω καὶ κάτω ἐπικρυπτόμενος τὴν αὐτοῦ ἀπορίαν. Pol. III. 405. C: πάσας ... στροφάς στρέφεσθαι. Lach. 196. B: τοιαῦτα στρέφεσθαι. Ion. 541. E: στρεφόμενος ἄνω καὶ κάτω. Euthyd. 302. B: ἀπορόν τινα σφραγίν ... ἐστρεφόμενῃ ἤδη.

στρόβιλος, ὁ, *turbo.* Pol. IV. 436. D: ὥς οἱ γε στρόβιλοι ὅλοι ἐστᾶσι τε ἄμα καὶ κινουῦνται.

στρογγύλος, ἡ, *ov, rotundus*; *globosus.* Phaed. 97. D: πότερον ἡ γῆ πλατεῖα ἐστίν ἢ στρογγύλη. Hipp. mai. 288. D: στρογγύλη (χύτρα). Conv. 189. E: ὅλον ἦν ἐκάστου τοῦ ἀνθρώπου τὸ εἶδος στρογγύλον. Ep. VII. 342. B: ἐκείνου ᾧπερ στρογγύλον καὶ περιφερὲς ὄνομα καὶ κύκλος. Parm.

137. Ε: στρογγύλου (σχήματος). Men. 75. Α: τί ἐστιν ἐπὶ τῷ στρογγύλῳ καὶ εὐθύϊ cet. 74. D: ὁ οὐδὲν ἤττον κατέχει τὸ στρογγύλον ἢ τὸ εὐθύ. Ib. τὸ στρογγύλον σχῆμα. Phaedr. 234. Ε: οὐ σαφῆ καὶ στρογγύλα ... ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτειορνεύεται. Tim. 73. D: ἅμα στρογγύλα καὶ προμήκη διηρεῖτο σχήματα. Ep. VII. 343. B.

στρογγυλότης, ἡ, *rotunditas*. Men. 74. B: στρογγυλότης. 73. Ε: στρογγυλόητος περί.

στροφή, ἡ, *flexio*. Euthyd. 302. B: ἀπορὸν τινα στροφῆν ... ἐστρεφάμην ἤδη. Pol. III. 405. C: πάσας ... στροφας στρέφεισθαι. Tim. 43. D: πάσας ... στρέψαι στροφάς. * *conversio*. Legg. VI. 782. Α: στροφάς ὥρων παντοίας.

στροφίγηξ, ὁ, *cardo*. Tim. 74. Α: σφονδύλους πλάσας ὑπέτεινεν οἷον στροφίγγας. C: ἵνα ... περὶ τοὺς στροφίγγας καμπιτόμενον τὸ σῶμα καὶ ἐκτεινόμενον παρῆχει.

στρυγνός, ὁ ἢ, *acerbus*. Locr. 101. C: τὸ ... στρυγνὸν συναγεν τῶν γεῦσιν (πέφυκε). Tim. 65. D: τραγύτερα ... ὄντα στρυγνά (φαίνεται). Locr. 100. E. Tim. 67. D: τοῖς περὶ τὴν γλῶττιαν στρυγνοῖς.

στρώμα, τό, *vestis stragula, stratum*. Eryx. 393. B: ἱμάτια ... ἢ στρώματα. Polit. 280. B: τὴν τῶν στρωμάτων σύνθεσιν. Prot. 315. D: ἐγκεικλιμμένος ἐν κωδίοις τοῖς καὶ στρώμασι καὶ μύλα πολλοῖς. Eryx. 402. B. Gorg. 517. D: ἱμάτια, στρώματα, ὑποδήματα.

στρωματόδεσμος, ὁ, *saccus in quem vestes stragulae constipantur*. Theaet. 175. Ε: οἷον στρωματόδεσμον μὴ ἐπιστάμενος συσκενύσασθαι (Lat. *sarcinas colligere*, germ. *einpacken*).

στρωμινή, ἡ, ἰ. q. στρώμα. Prot. 321. Α: ὅπως ὑπάρχει τὰ αὐτὰ ταῦτα στρωμινὴ οἰκία τε καὶ αὐτοφυῆς ἐκείνη. Legg. III. 679. Α: στρωμινῆς. Prot. 322. Α: στρωμινάς.

στρώννυμι, *sterno*. Pol. II, 372. B: ἐστρωμένων σμίλακί τε καὶ μυρόνιαις.

στιγῶ, *odi*. Pol. III. 386. D. (Hom.).

στιτυπηρία, ἡ, *alumen*. Locr. 99. D: ἄλλες, στιτυπηρία.

στύραξ, ὁ, *hastile* (pars ima hastae, vern. *Schaft*). Lach.

183. Ε: ἕως ἄκρου τοῦ στύρακος ἀντελαμβάνετο.

στωμύλος, ὁ ἢ, *garrulus*. Eryx. 397. D: μειράκιον ... στωμύλον.

σύ, *tu*; σοῦ, σοί cet.

συβῶ ης, ὁ, *subulcus*. Theaet. 174. D: συβώτην. Pol. II. 373. C: συβῶται.

συγγένεια (et *ξυγγ.*), ἡ, *affinitas, cognatio*; etiam *gens vel familia*. Gorg. 472. B: ἡ Περικλέους ὅλη οἰκία ἢ ἄλλη συγγένεια. Conv. 178. C: οὔτε ξυγγένεια ... οὔτε τιμαὶ cet. Pol. VI. 491. C: ξυγγένεια ἐρόωμένη ἐν πόλει. Legg. I. 627. C: ἡ τε οἰκία καὶ ἡ ξυγγένεια αὕτη πᾶσα. X. 899. D: συγγενεῖά τις ἴσως σε θεῖα πρὸς τὸ ξύμφυτον ἄγει. Ep. VIII. 353. Α: νῦν ὑμῖν καὶ τοῖς πολεμίοις σχεδὸν ... συγγέ-

νεια ἄρχει μία διὰ τέλους. Tim. 91. E: ἐλκόμενα ὑπὸ ξυγ-
 γενείας. Legg. IX. 873. A: πρὶν (πρὶν ἂν?) ... πάσης τῆς
 ξυγγενείας τὸν θυμὸν ... κοιμίσῃ. 874. A: ὑπὲρ αὐτοῦ τε
 καὶ ὑπὲρ τῆς συγγενείας ὅλης. XI. 925. B: ἔξω τῆς συγγε-
 νείας. 929. A: τοῦτον ... ἀπαλλάξαι τῆς αὐτοῦ ξυγγενείας.
 Charm. 155. A: ἀπὸ τῆς Σόλωνος συγγενείας. Ep. VII. 334.
 B: ξυγγενεία ψυχῶν καὶ σωμάτων. Prot. 322. A: διὰ τὴν
 τοῦ θεοῦ συγγένειαν. Polit. 257. D: κινδυνεύετον ... ἄμφω
 ποθὲν ἐμοὶ ξυγγένειαν ἔχειν τινα. 307. D: κατὰ ... τὴν
 αὐτῶν ἑκατέρους ξυγγένειαν. Pol. VII. 531. D: ἐάν ... ἐπὶ
 τῇ ἀλλήλων κοινωνίᾳ ἀφίκεται καὶ ξυγγένειαν. Legg. I.
 627. E: παραλαβὼν συγγένειαν μίαν διαφορομένην. Lys.
 205. C: διὰ τὴν τοῦ Ἡρακλείους ξυγγένειαν. Ep. VII. 332.
 A: εὐεργεσίαις καὶ ξυγγενείαις. Tim. 88. E: κατὰ ξυγγενείας.
 συγγενῆς (et ξυγγ.), ὁ ἢ, cognatus, propinquus; similis
 (c. genit. et dat.). Phil. 31. A: ὅτι νοῦς ... αἰτίας ἦν ξυγ-
 γενῆς. Pol. VI. 487. A: φίλος τε καὶ ξυγγενῆς ἀληθείας.
 Alc. I. 105. E: οὐτ' ἐπίτροπος οὔτε συγγενῆς cet. Phaed.
 79. D: ὡς συγγενὲς οὐσα αὐτοῦ. Pol. X. 611. E: ὡς ξυγ-
 γενῆς οὐσα (ἢ ψυχῇ) τῷ τε θεῷ καὶ ἀθανάτῳ cet. Legg.
 VII. 814. D: τῇ πολεμικῇ μάχῃ ... ξυγγενῆς. Prot. 337. D:
 τὸ γὰρ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φύσει συγγενές ἐστιν. Conv. 210.
 C: ὅτι πᾶν αὐτὸ αὐτῷ ξυγγενές ἐστιν. Pol. VI. 566. E:
 γενόμενος φόνου ξυγγενούς. Men. 81. C: ἅτε ... τῆς φύ-
 σεως ἀπάσης συγγενούς οὐσης. Soph. 228. A: τὴν τοῦ φύ-
 σει ξυγγενούς ... διαφοράν. Tim. 71. B: μέρει ... ξυγγενεῖ.
 Ep. VII. 344. A: τὸν μὴ ξυγγενῆ τοῦ πραγματός. Pol. VI.
 486. D: ἀλήθειαν ... ἀμετρία ἡγεῖ ξυγγενῆ εἶναι, ἢ ἐμμε-
 τρία; Tim. 77. A: τῆς ... ἀνθρωπίνης ξυγγενῆ φύσεως φύ-
 σιν ἄλλαις ἰδέαις ... κεραννύντες. Phaed. 84. B: εἰς τὸ ξυγ-
 γενές ... ἀφικομένη. Soph. 227. B: πασῶν τεχνῶν τὸ ξυγ-
 γενές καὶ τὸ μὴ ξυγγενές κατανοεῖν πειρωμένη. Polit. 309.
 C: κατὰ τὸ ξυγγενές. Pol. III. 403. A: οὐδὲ ξυγγενές ἀκο-
 λασίας. VI. 494. D: (διὰ) τὸ ξυγγενές τῶν λόγων. Eryx.
 396. D: φίλων τε ὄντε καὶ συγγενές. Ep. VII. 344. A: ὁπό-
 σοι τῶν δικαίων ... μὴ προσφνεῖς εἰσὶ καὶ ξυγγενεῖς. Polit.
 258. D: καὶ τινες ἕτεροι ταυτὴ συγγενεῖς τέχραι. Legg. X.
 897. A: ὅσαι τούτων ξυγγενεῖς (κινήσεις). Phaed. 86. A:
 τοῦ θνητοῦ ξυγγενῆ. Legg. X. 892. A: τὰ ψυχῆς συγγενῆ.
 Phaedr. 239. E: ξυγγενῶν καὶ φίλων. Gorg. 523. E: ἐρημιον
 πάντων τῶν συγγενῶν. Phaedr. 238. C: ὑπὸ ... τῶν ἐαν-
 τῆς συγγενῶν ἐπιθυμιῶν ... ῥωσθεῖσα. Soph. 264. B: τού-
 των τῷ λόγῳ ξυγγενῶν ὄντων ... ἔνια. Polit. 260. E: πολ-
 λαῖς ἑτέραις τούτων τέχναις συγγενέσιν. Prot. 337. C: ὁμᾶς
 συγγενεῖς τε καὶ οἰκείους ... εἶναι φύσει, οὐ νόμῳ. Pol. II.
 378. C: πρὸς συγγενεῖς τε καὶ οἰκείους αὐτῶν. Legg. XI.
 929. B: συλλεξάτω τοὺς αὐτοῦ ξυγγενεῖς. Tim. 47. D: ξυγ-
 γενεῖς ἔχουσα φορὰς ταῖς ἐν ἡμῖν τῆς ψυχῆς περιόδοις. Phil.

11. B: τὰ τούτων ... *συγγενῇ*. Tim. 85. A: τὰ τούτων *συγγενῇ νοσήματα ἀποτίκτον*. Ep. II. 312. E: βλέπουσα (ἡ ψυχῇ) εἰς τὰ αὐτῆς *συγγενῇ*. Phil. 22. D: τούτῳ *συγγενέστερον* καὶ ὁμοιότερον. 65. B: τοῦ ἀρίστου *συγγενέστερον*. Phaed. 79. B: ποτέρῳ ... ὁμοιότερον τῷ εἶδει φαίμεν ἂν εἶναι καὶ *συγγενέστερον* τὸ σῶμα; Legg. V. 746. C: ὁ τι ... *συγγενέστατον* ἔφν τῶν προσεγκρίτων πράττειν. Locr. 100. C: διὸ καὶ *συγγενεστάταν* τῷ λόγῳ ταύταν αἰσθασιν φαντὶ εἶναι.

συγγένησις, ἡ, *congressus*. Legg. XII. 948. E: καὶ ἐν ἄλλαις οὐνοῦσίαις τε καὶ ἰδιωτικαῖς *συγγενήσεσιν* ἐκάστων.

συγγεννήτωρ (*συγγ.*), ὁ, *qui una genitor est*. Legg. IX. 874. C: *συγγεννήτορι* τέκνων.

συγγεννώ (*συγγ.*), *una procreo*. Theaet. 156. E: τὸ ... *συγγεννήσαν* τὸ χρῶμα λευκότητος περιεπλήσθη.

συγγενῶς (*συγγ.*), *similiter*. Legg. X. 897. C: *συγγενῶς* ἔρχεται.

συγγίγνομαι (*συγγ.*), *una sum, congregor, conuenio et audio* (aliquem docentem); etiam *consuesco vel rem habeo*. Ep. II. 310. E: ταῦτ' ἄλληλ' ἀεὶ διώκει ... καὶ *συγγίγνεται* (v. *συγγίνεται*). Phil. 45. B: μᾶλλον ... ἐνδεία *συγγίγνονται*. Legg. X. 909. A: μηδεὶς τῶν πολιτῶν αὐτοῖς ἄλλος *συγγίγνεσθαι* cet. VIII. 841. D: εἴ τις *συγγίγνοιτό τι*νι πλήν ταῖς μετὰ θεῶν καὶ ἱερῶν γάμων ἐλθοῦσαις εἰς τὴν οἰκίαν. XI. 930. D: ἐὰν ... τις ἐλευθέρα δούλῳ *συγγίγνηται*. Pol. VIII. 556. D: ὅταν ἰδίᾳ *συγγίγνωνται*. Theaet. 143. D: οἷς ἂν ὁρῶ τοὺς νέους ἐθέλοντας *συγγίγνεσθαι*. Polit. 272. B: διὰ λόγων *συγγίγνεσθαι*. Pol. I. 329. C: γυναικὶ *συγγίγνεσθαι*. III. 390. C: αὐτοῦ βουλόμενον χαμαὶ *συγγίγνεσθαι* (*consuescere*; int. cum Iunone). V. 459. D: δεῖ ... τοὺς ἀρίστοις ταῖς ἀρίσταις *συγγίγνεσθαι* ὡς πλειστάκις. 461. B: *συγγίγνεσθαι* ᾧ ἂν ἐθέλωσι. Tim. 34. B: δι' ἀρετὴν ... αὐτὸν αὐτῷ δυνάμενον *συγγίγνεσθαι*. Legg. II. 674. A: ὑδροποσίαις *συγγίγνεσθαι* τούτον τὸν χρόνον ἅπαντα. De lege 319. C: *συγγίγνεσθαι* ... τῷ Διὶ ἐν λόγοις. Theaet. 174. B: ἰδίᾳ τε *συγγιγνόμενος* ὁ τοιοῦτος ἐκάστω καὶ δημοσίᾳ. Pol. X. 603. B: φαύλῃ ... φαύλῳ *συγγιγνομίην* φαῦλα γεννᾷ ἡ μιμητικῇ. Theaet. 150. D: οἱ ... ἐμοὶ *συγγιγνόμενοι*. Pol. VIII. 560. B: λάθρᾳ *συγγιγνόμεναι*. Theaet. 182. B: ἐξ ἀμφοτέρων πρὸς ἄλληλα *συγγιγνομίμων* cet. Legg. XII. 948. E: ἐν *ξυσσιταίοις* ... ἀλλήλοισι *εὐχερῶς συγγιγνομένους*. Men. 91. E: τοὺς *συγγιγνομένους* (*discipulos*). Conv. 217. B: *συγγιγνόμενῳ* ... μόνος μόνῳ. Gorg. 470. D: οὐ γὰρ πῶ *συγγέγονα* τῷ ἀνδρί. Men. 92. B. Theaet. 180. B: εἰρηνεύουσι δὲ οὐ *συγγέγονας*. Ep. XIII. 360. C: *συγγέγονε*. Lach. 186. E: *τινι* ... *δεινοτάτῳ συγγεγόνᾳτον* περὶ τῆς τῶν νέων τροφῆς. Alc. I. 118. C: *λέγεται* ... πολλοῖς καὶ σοφοῖς *συγγεγονέναι*. Lach. 187. D. Prot. 309. D: ἄρτι ... ἐκείνῳ *συγ-*

γεγονώς ἤκει; Phaed. 61. D: περὶ τῶν τοιούτων Φιλόλαω συγγεγονότες. Theag. 128. C: ἐπειδὴ δὲ συνεγένοντο τοῦτω. Prot. 316. C: εἰ σοὶ συγγένοιτο. 329. A. Hipp. min. 372. B: ἐπειδὴν συγγένωμαί τω ὕμῶν τῶν εὐδοκιμούντων ἐπὶ σοφίᾳ. Euthyd. 306. D: ὅταν σοι συγγένωμαι. Prot. 318. A: ἥ ἂν ἡμέρα ἐμοὶ συγγένη. Pol. VIII. 559. D: (ὅταν) συγγένηται αἰθρῶσι θῆρσιν καὶ δεινοῖς. I. 330. C: χαλεποὶ οὖν καὶ συγγενέσθαι εἰσὶν. Apol. 41. A: Ὅρφεϊ συγγενέσθαι cet. Theag. 130. B: πρὶν σοὶ συγγενέσθαι. Gorg. 470. D: συγγενόμενος ἂν γνοίης —; Theact. 142. C: συγγενόμενός τε καὶ διαλεχθεῖς. Pol. IX. 572. C. Legg. X. 897. B: ἀνοία ... συγγενομένη. II. 672. A: κατὰ νόμους ... πᾶσαν τὴν ξυνοσίαν συγγενόμενοι. Phaed. 116. E: συγγενομένους γ' ἐνίοις ὧν ἂν τύχῳσιν ἐπιθυμούντες. *insum vel adsum. Epin. 978. A: ὅσῃς ἡμῖν δυνάμειως αἴτιος ἂν εἴη συγγιγνόμενος (ὁ ἀριθμός).

συγγιγνώσκω (ξυγγ.), agnosco. Legg. IV. 717. D: συγγιγνώσκοντα ὡς εἰκότως μάλιστα πατὴρ νίει δοξάζων ἀδικεῖσθαι θυμοῖτ' ἂν διαφερόντως. *concedo, veniam do; ignosco. Pol. IV. 426. D: οὐ συγγιγνώσκεις ... τοῖς ἀνδράσιν; VII. 537. A: οὐ συγγιγνώσκεις; VIII. 568. B: οἱ ... ποιηταὶ συγγιγνώσκουσιν (v. συγγιν.) ἡμῖν. Phaedr. 230. D: συγγιγνώσκέ μοι. Euthyd. 296. A. Phaedr. 269. B: οὐ καὶ χαλεπαίνειν, ἀλλὰ συγγιγνώσκειν. Critia 107. E. Legg. XII. 966. C: τοῖς ... πλείστοις τῶν κατὰ πόλιν συγγιγνώσκειν (veniam dare) τῇ φήμῃ μόνον τῶν νόμων συνακολουθοῦσι. Euthyd. 306. C: συγγιγνώσκειν ... αὐτοῖς καὶ τῆς ἐπιθυμίας καὶ μὴ χαλεπαίνειν. Menex. 244. B: τοῖς μὲν βαρβάροις συγγιγνώσκουσα ... τοῖς δὲ Ἑλλήοις ἀγαπᾶτοῦσα. Apol. 17. D: ὥσπερ οὖν ἂν ... συγγιγνώσκατε δήπου ἂν μοι εἰ cet. Legg. VII. 804. B: μὴ θαυμάσης ... ἀλλὰ συγγνωθὶ μοι. Med. Phil. 23. D: συγγνώσει πού μοι οὐ μεταδιώκοντε πεμπτον τι. Conv. 218. B: συγγνώσεσθε γὰρ τοῖς τε τότε πρᾶχθεῖσι καὶ τοῖς νῦν λεγομένοις. A: ὡς μόνοις γνωσμένοις τε καὶ συγγνωσμένοις εἰ cet. — Verb. Phaedr. 236. A: συγγνωστέα λέγοντι.

συγγνώμη (ξυγγ.), ἡ, venia. Theact. 197. A: τοῦτων ... μὴ ἀπεχομένῳ σοι ἐστὶ πολλή συγγνώμη. Pol. VIII. 558. A. Hipp. min. 372. A: οἷς πολλή δοκεῖ συγγνώμη εἶναι ἔαν cet. Pol. VII. 539. A: πολλῆς συγγνώμης ἄξιον. Critia 107. A: ὅτι ... τὰ ῥηθισόμενα πλείονος συγγνώμης δαίται χαλεπώτερα ὅντα cet. Legg. IX. 863. D: συγγνώμης πλείονος ἐχομένους (νόμους). Phil. 65. C: τὸ ἐπιόρειν συγγνώμην εἴληφε παρὰ θεῶν. Critia 106. B: συγγνώμην αἰτούμενος ὡς περὶ μεγάλων μέλλων λέγειν. Cum v. ἔχεις est ignoscere. Phaedr. 233. C: τῶν ... ἀκουσίων συγγνώμην ἔχων. Gorg. 465. E. Phaed. 88. C: συγγνώμην γε ἔχω ὕμιν. Pol. II. 365. C: πολλὴν ... συγγνώμην ἔχει καὶ οὐκ ὀργίζεται

τοῖς ἀδίκοις. III. 391. E: πᾶς ... ἐαυτῷ συγγνώμην (al. ξυγγ.) ἔξει κακῷ ὄντι. V. 472. A: πάνυ συγγνώμην ἔξεις, ὅτι εἰ-
κότως cet. (ubi est agnoscas et ignoscas). Legg. XI. 925. E.
926. A. (ubi Florr. plures ξυγγ.). Menex. 244. B: συγγνώ-
μην ἀλλήλοις ἔχομεν ὦν cet.

συγγνώμων (ξυγγ.), ὁ ἡ, ignoscens, indulgens. Legg.
VI. 757. D: τὸ ... ἐπιεικὲς καὶ ξύγνωνον. XI. 921. A:
ὥς οἰκτεῖον συγγνώμονα εἶναι θεόν. X. 906. C: ὥς εἰσὶ συγ-
γνώμονες αἰεὶ θεοὶ τοῖς τῶν ἀνθρώπων ἀδίκοις. VI. 770. C:
ξύγνωνονας.

σύγγραμμα (ξύγγ.), τό, scriptio vel scriptum; liber. De
lege 316. C: οἶσθα οὖν τίνος τέχνης τοῦτο ἐστὶ τὸ σύγ-
γραμμα: Ep. II. 314. C: οὐδ' ἐστὶ σύγγραμμα Πλάτωνος
οὐδὲν οὐδ' ἐσται. VII. 341. C. Gorg. 462. B: ἐν τῷ συγ-
γράμματι ὃ ἐγὼ ἐναγχος ἀνέγων. Parm. 128. A. Phaedr.
258. A: πάνυ μακρὸν ποιησάμενος σύγγραμμα. 277. D:
σύγγραμμα πολιτικῶν γράφων. Legg. VII. 810. B: συγγράμ-
ματα κατὰ λόγον εἰρημένα μόνον (soluta tantum oratione ex-
posita). De lege 316. E. Phaedr. 257. E: καταλείψας συγ-
γραμμάτων. Legg. IX. 858. C: τοῖς ... τῶν ἄλλων συγγράμ-
μασι. Lys. 214. B. Phaedr. 257. D: καταλείπειν συγγράμ-
ματα ἑαυτῶν. 278. C: ὅστις ... συγγράμματα ἔγραψεν.
Theaet. 179. E: κατὰ τὰ συγγράμματα. Lys. 204. D: τὰ
ποιήματα ... καὶ συγγράμματα. De lege 317. A. Ep. VII.
344. C. *praescriptio; lex. De lege 316. E: ἱατρικοὶ νόμοι
ταῦτα τὰ συγγράμματά ἐστι τὰ τῶν ἱατρῶν. Ib. συγγράμ-
ματα καὶ νόμιμα. 317. A. Polit. 300. B: τῶν συγγραμμά-
των. 297. D: τοῖς ταύτης (τῆς πολιτείας) συγγράμμασι
χρωμένας. 299. D: κατὰ συγγράμματα. 300. A. B: τοῖς
περὶ ὁποιοῦν νόμοις καὶ συγγράμματα τιθεμένοις. 301. E:
δεῖ ... συνελθόντας συγγράμματα γράφειν.

συγγραφεύς, ὁ, scriptor, scriptionis prosae auctor. Phaedr.
258. A: ὁ συγγραφεύς (rogationis auctor). 272. B: φήσει ἴσως
ὁ συγγραφεύς (artis scriptor). 235. E: οὐδ' ἂν τὸν φανλότα-
τον ... συγγραφέα. 278. E: λόγων συγγραφέα. 235. C: ἡ
καὶ συγγραφεὺν τινῶν (poëtis oppos.).

συγγραφή, ἡ, syngrapha (germ. Urkunde). Legg. XII.
953. E: τὴν προᾶξιν πᾶσαν διομολογοίμενος ἐν συγγραφῇ.

συγγραφικῶς (ξυγγ.), ita ut in syngrapha fit, h. e. quam
accuratissime. Phaedr. 102. D: εἰκοι ... καὶ συγγραφικῶς (ita
codd. pro vulg. συγγρ.) ἐρεῖν.

συγγράφω, conscribo, scribo, condo. Phaedr. 258. C:
τοῦτο ὅτι συγγράφει. De lege 316. D: οὐκοῦν καὶ οἱ ἱατροὶ
συγγραφουσι περὶ ὑγείας —; Phaedr. 258. B: ἄμειρος ...
τοῦ ἄξιος εἶναι συγγράφειν. Conv. 177. B: ἐπαίνους κατα-
λογάδην συγγράφειν. Lys. 205. A: μὴ ποιεῖν εἰς τὰ παι-
δικὰ μηδὲ συγγράφειν. Gorg. 518. B: ὁ τὴν ὀνηποσίαν συγ-
μεγραψῶς. Legg. IX. 858. C: ὅσοι ... ξυμβουλὴν περὶ βίου

κατέθεντο συγγράφαντες. De lege 317. B: συγγράψουσι (v. συγγράφουσι). Phaedr. 258. A: λόγος συγγεγραμμένος. Med. Euthyd. 272. A: συγγραφεσθαι λόγους οίους εἰς τὰ δικαστήρια (orationes iudiciis accommodatas). Praec. in eis dicitur qui rogationem ad populum concipiunt. Gorg. 451. B: ὥπερ οἱ ἐν τῷ δήμῳ συγγραψόμενοι.

συγγυμνάζομαι, cum aliquo exerceor. Conv. 217. B: συγγυμνάζεσθαι προῦκαλούμην αὐτόν. C: συνεγυμναζόμεν. συγγυμναστικής, ὁ, exercitationis socius. Soph. 218. B: ἔμῳν ... ἡλικιωτὴν καὶ συγγυμναστήν. Polit. 257. C. Legg. VIII. 830. B: συγγυμναστῶν. C.

συγκαθεύδω, concubo. Legg. VIII. 838. B: μήτε φανερώς μήτε λάθρα συγκαθεύδοντα.

συγκαθίστημι (ξυγγ.), demitto, recipr. me demitto, vel accommodo. Theaet. 174. A: εἰς τι τῶν ἐγγύς οὐδὲν αὐτὴν συγκαθιῆσα. Pol. VIII. 563. A: οἱ ... γέροντες ξυγκαθιέντες (v. συγκαθίζοντες) τοῖς νέοις. Prot. 336. A: τοῦτου δέου συγκαθεῖναι. Theaet. 168. B: ξυγκαθεῖς.

συγκαθίστημι (ξυγκ.), adiuvō aliquem ut imperium obtineat. Pol. VIII. 567. B: τῶν ξυγκαταστηράντων.

συγκαίω (ξυγκ.), comburo. Tim. 22. C: τὰ ... ἐπὶ γῆς ξυνέκαυσε. 49. C: συγκαυθέντα ... αἶρα.

συγκαλύπτω, obnubo. Pol. V. 452. D: ἐπειδὴ ... ἄμεινον τὸ ἀποδύεσθαι τοῦ συγκαλύπτειν πάντα τὰ τοιαῦτα ἐφάνη.

συγκαλῶ, convocō. Legg. VI. 775. A: φίλους ... συγκαλεῖν.

συγκάμπτω, inflecto. Phaedr. 60. B: συνέκαμψε ... τὸ σκέλος. 98. D: συγκαμφθεῖς ... κάθημαι.

συγκαταγῆρασις, ἡ, senectus una degenda. Legg. XI. 930. B: τῆς συγκαταγγρασεως ἕνεκα.

συγκατάγω (ξυγκ.), una reduco in patriam. Ep. VII. 333. E: τοῦτω τῷ ξυγκαταγαρόντε αὐτὸν φίλῳ.

συγκατάκειμαι, cubo cum aliquo. Phaedr. 255. E: φιλεῖν, συγκατακείσθαι. 256. A: ὅταν ... συγκατακείωνται. Conv. 191. E: συγκατακείμενοι.

συγκαταμίγνυμι (ξυγκ.), immisceo. Polit. 288. E: εἰς τὸ σῶμα συγκαταμιγνύμενα.

συγκατασκευάζω (ξυγκ.), instruo. Polit. 274. D: πάνθ' ὅποσα τὸν ἀνθρώπινον βίον συγκατεσκεύακεν. Legg. XI. 920. D: οἱ τὸν βίον ἡμῖν ξυγκατεσκευάσασι τέχναις.

συγκατατίθεμαι, c. dat., alicui assentior. Gorg. 501. C: σὺν ... πότερον συγκατατίθεσθαι ἡμῖν περὶ τούτων τὴν αὐτὴν δόξαν, ἢ ἀντίφης;

συγκατέχω, una cohibeo. Crat. 404. A: συγκατέχειν. σύγκαυσις (ξυγκ.), ἡ, exustio. Tim. 83. A: ὑπὸ παλαιᾷς ξυγκαύσεως.

σύγκειμαι (ξύγκ.), compositus, conflatus sum, consto;

etiam coniunctus sum. Phaed. 98. C: ὅτι ξύγκειται μοι τὸ σῶμα ἐξ ὁσίων καὶ νέφρων. Crat. 402. D: τὸ ὄνομα ξύγκειται. 425. A: ἥπερ σύγκειται. Theaet. 201. E: ἐξ ὧν (στοιχείων) ἡμεῖς τε συγκεῖμεθα καὶ τᾶλλα, Phaed. 93. A: ἐκείνα ... ἐξ ὧν ἂν συγκεῖται. 92. A: ψυχὴν ... ἁρμονίαν τινὰ ἐκ τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἐντεταμένων συγκεῖσθαι. Crat. 422. A. Hipp. mai. 286. A: ἐστὶ ... μοι περὶ αὐτῶν πάγκαλος λόγος συγκεῖμενος. Phaed. 92. B: ὡς πρότερον ἦν ἁρμονία συγκεῖμένη cet. Pol. III. 398. D: ὅτι τὸ μέλος ἐκ τριῶν ἐσὶ συγκεῖμενον. Lys. 221. D: ὥσπερ ποιήμα μακρὸν συγκεῖμενον. Def. 412. D: ἀγαθὸν ἐκ πάντων ἀγαθῶν συγκεῖμενον. Phaed. 110. C: ἐκ τῶν ἄλλων χρωμάτων συγκεῖμένην. Theaet. 202. B: τὰ ... ἐκ τούτων ... συγκεῖμενα. Hipp. min. 368. D: πολλοὺς λόγους ... συγκεῖμένους. Crat. 433. D: τὸ εἶναι τῶν ὀνομάτων τὰ μὲν ἐκ προτέρων συγκεῖμενα, τὰ δὲ περὶ αὐτά. Phil. 29. D: εἰς ἐν συγκεῖμενα ἰδόντες. *positus vel constitutus sum. Crat. 433. E: ὥσπερ νῦν ξύγκειται (τὰ ὀνόματα). Legg. VII. 822. C: καὶ ταῦτα ἡμῖν οὕτω συγκεῖσθαι;

συγκεράννυμι (ξυγκ.), commisceo, conflo, tempero. Phil. 50. A: λύπη τὴν ἡδονὴν συγκεραννύναι. Tim. 58. D. Crat. 424. D: συγκεραννύντα πολλὰ ἐνί. Pol. III. 397. C: συγκεραννύντες. Crat. 424. E: πολλὰ συγκεράσαντες. Parm. 129. E: ἐν ἑαυτοῖς ταῦτα δυνάμενα συγκεράννυσθαι καὶ διακρίνεσθαι. Soph. 243. B: θερμὸν ... ψυχρῷ συγκεραννύμενον. Tim. 83. B: συγκεραννύμενον. Pol. X. 618. D: συγκεραννύμενα πρὸς ἄλληλα. Legg. II. 665. A: τοῦ τε ὀξείος ἅμα καὶ βαρέος συγκεραννύμενων. Soph. 253. B: τοὺς συγκεραννύμενους (φθόγγους). Phaed. 59. A: κρασίς ... συγκεκραμένη. Phil. 50. D: συγκεκραμένης ἡδονῆς λυπαῖς. 61. E: ταῦτα συγκεκραμένα. Legg. X. 889. C: ὅποσα τῇ τῶν ἐναντίων κράσει ... συνεκράσθη. Tim. 68. C: ὅταν ... μᾶλλον συγκεράθῃ μέλαν. 37. A: συγκεράθῃσιν. Phil. 46. E: ἡδονὰς συγκερασθείσας (ν. συγκ.). Med. Tim. 35. A: τρίτον ἐξ ἁμφοῖν ἐν μέσῳ συνεκράσατο οὐσίας εἶδος. Ib. συνεκράσατο εἰς μίαν πάντα ἰδέαν. 80. B: μίαν ἐξ ὀξείας καὶ βαρέας συνεκράσαντο πάσῃ. 69. D: συγκερασάμενοι ... αὐτά. Legg. XII. 961. A. — Verb. Phil. 62. B: συγκερατέον. 63. A: πάσας συγκερατέον.

συγκερικίζω (ξυγκ.), contexo. Polit. 310. E: συγκερικίζοντα ... ὁμοδοξίαις cet.

συγκεφαλαιοῦμαι, generatim amplector, una comprehensione vel uno nomine complector. Phil. 11. B: βούλει συγκεφαλαιωσώμεθα ἐκάτερον; Soph. 219. B: ποιητικὴν ... αὐτὰ συγκεφαλαιωσάμενοι προσείπωμεν.

συγκεφαλαίωσις, ἤ, summa. Def. 415. B: συγκεφαλαίωσις λόγον.

συγκινδυνεύω, *una periculum subeo*. Phil. 29. A: συγκινδυνεύωμεν. Legg. XII. 969. A: ἐγὼ δ' ὑμῖν συγκινδυνεύσω τῷ φράζειν cet.

συγκίρνημι, i. q. συγκεράννυμι. Locr. 96. A: ἃ ... οὐκ ἐκ τῷ ῥάστῳ (non ita facile) συνεκίρνατο.

σύγκλεισις (ξύγκ.), ἡ, *compactio*. Tim. 81. B: ἰσχυρὰν ... τὴν ξύγκλεισιν αὐτῶν πρὸς ἄλληλα κέκρηται.

συγκλείω, *concludo*. Tim. 71. C: τὰ δ' ἐμφράττουσα συγκλείουσά τε. 76. A: συνέκλειεν αὐτὸ ἐπὶ τὴν κορυφὴν. Critia 117. E.

συγκληρῶ, *una sorte complector*. Legg. V. 745. C: συγκληρῶσαι δύο τμήματα.

σύγκλυς (ξύγκ.), ὁ ἡ, *casu et temere congregatus*; unde σύγκλυδες *collusives vel turba (hominum)*, vern. *Gesindel*. Ax. 369. A: ἐκ συγκλύδων (sic Ald. Bas. 1. 2. al. Vulgo σύγκλυδος. Par. A. c. al. συγκλύδωνος, quod natum videtur e scri-

ptura συγκλύδων) ὄχλου καὶ βιαιῶν φλυάρων (*coherent συγκλύδων καὶ βιαιῶν φλυάρων*). Pol. VIII. 569. A: τότε ... τρέφοι ἐκείνόν τε καὶ τοὺς δούλους μετὰ ξυγκλύδων ἄλλων.

συγκλῶ, *confringo*. Theaet. 173. A: πολλὰ κάμπτονται καὶ συγκλῶνται. Pol. VI. 495. E: τὰς ψυχὰς συγκεκασμένοι ... τυγχάνουσιν.

συγκοίμησις (ξύγκ.), ἡ, *concubitus*. Pol. V. 460. B: τῆς τῶν γυναικῶν ξυγκοιμήσεως (ἐξουσία). Phaedr. 255. E: ἐν ... τῇ συγκοιμήσει.

συγκολάζω (ξύγκ.), *una castigo*. Legg. V. 730. D: ὁ ... ξυγκολάζων εἰς θνῆσιν τοῖς ἀρχουσιν.

συγκολῶ (ξύγκ.), *conglutino, conflo*. Menex. 236. B: περιλείμματ' ἅττ' ἐξ ἐκείνου συγκολῶσα. Tim. 43. A: εἰς ταὐτὸ τὰ λαμβανόμενα ξυνεκόλλων.

συγκομιδὴ (ξύγκ.), ἡ, *in frugibus ponitur colligendis*. Theaet. 149. E: ἄλλην (τέχνην) ξυγκομιδῆς. Legg. VIII. 845. E: περὶ ... ξυγκομιδῆς τῶν ὡραίων ἀπάντων. Theaet. 149. E: ξυγκομιδὴν τῶν ἐκ γῆς καρπῶν.

συγκόπτω (ξύγκ.), *contundo*. Theaet. 169. B: μυρίοι ... μάλ' εὖ ξυγκεκόφασιν (nos: haben mich tüchtig geklopft). Phaedr. 273. B: ἰσχυρὸν καὶ δειλὸν συγκόψας. Ib. συγκεκόφθαι.

συγκορυβαντιῶ, *una bacchor*. Phaedr. 228. B: οὕτω ἔξει τὸν συγκορυβαντιῶντα (v. II. p. 408).

σύγκρασις (ξύγκ.), ἡ, *mixtio, temperatio*. Phil. 64. D: ἡτισοῦν καὶ ὅπως οὖν ξύγκρασις πάσα. Polit. 273. B: τῆς συγκράσεως αἷτιον. Phil. 61. C: εἴθ' ὅστις θεῶν ταύτην τὴν τιμὴν εἴληχε τῆς συγκράσεως. Polit. 277. C: τῇ συγκράσει τῶν χρωμάτων. Phil. 64. B. Polit. 308. E: πρὸς τὴν αὐτῆς ξύγκρασιν. 278. D: τῶν συγκράσεων.

συγκρίνω (ξύγκ.), *coniungo, conflo, contrahō*; pass. et med. *coniungor, concreasco*. Locr. 101. C: τὸ ... μέλαν συγκρί-

νει (τὰν ὄψιν). Tim. 67. D: τὰ μὲν συγκρίνοντα, τὰ δὲ διακρίνοντα cet. 58. B: τῶν ... μειζόνων ἐκεῖνα συγκρινόντων. Parm. 157. A: οὔτε διακρίνεται οὔτε συγκρίνεται. Legg. X. 893. E. Phaed. 72. C: εἰ συγκρίνοιτο μὲν πάντα, διακρίνοιτο δὲ μή. 71. B: συγκρίνεσθαι. Parm. 156. B. Tim. 80. C: συγκρινόμενα. Legg. X. 893. E: συγκρινόμενα ... αὐξάνεται. Tim. 49. C: συγκριθέν.

σύγκρισις, ἡ, *concretio; contractio*. Ax. 365. E: τῆς συγκρίσεως ... διαλυθείσης. Tim. 64. E: (τῇ) συγκρίσει. Locr. 100. E. Legg. X. 897. A: (εἰς) σύγκρισιν. Tim. 65. C: διὰ συγκρίσεών τε τινων καὶ διακρίσεων γίνεσθαι (ταῦτα). Phil. 42. C: συγκρίσεις. Soph. 243. B: συγκρίσεις. Legg. X. 894. B.

συγκριτικός, ἡ, ὄν; *coniungens vel coagmentans*, fem. *coagmentandi ars*. Polit. 282. B: ἡ συγκριτικὴ τε καὶ διακριτικὴ. C: συγκριτικῆς μόριον. 283. A. 282. C: συγκριτικῷ τμηματι. Ib. τὸ συγκριτικόν ... μόριον.

συγκροτῶ, *conflo, contraho*. Crat. 416. B: νῦν δὲ συγκροτησαντες αἰσχροὺν καλοῦσι. 415. D: συγκεκρότητα (codd. aliquot ξυγκ.) δὲ καὶ καλεῖται ἀρετῇ. 409. C: συγκεκροτημένον ... σελαναία πέκληται. 421. A: εἶκε ... ἐκ λόγου ὀνόματι συγκεκροτημένῳ.

συγκυκλῶ, *una orko*. Polit. 269. C: τὸ ... πᾶν τόδε τοτὲ μὲν αὐτὸς ὁ θεὸς ... συγκυκλεῖ cet.

συγκυκῶ, *confundo*. Legg. II. 669. D: ποιηταὶ ... ἀνθρώποινοι σφόδρα τὰ τοιαῦτα ἐμπλέκοντες καὶ συγκυκῶντες ἀλόγως cet.

συγχαίρω, *una gaudeo*. Epin. 988. B: οὐ συγχαῖρον ... ἀγαθῷ γενομένῳ.

συγχεῶ, *confundo, perturbo* (etiam trop.). Phil. 46. E: τὰ διακεκριμένα συγχεῖν. Pol. II. 379. E: ἣν ὁ Πάνδαρος συνέχεεν (οἰολοῖ). Theaet. 194. E: ὑπὸ τοῦ συγχεῖσθαι. Ep. VII. 346. D: μάλα συγκεχυμένος (*perturbatus*). Pol. VII. 524. B: συγκεχυμένον τι (ἔωρα). Legg. III. 678. D: πάντα τὰ μεταλλεῖα συγκεχυμένα ἤφανιστο. Crat. 388. B: τοὺς οὐ ... στήμονας συγκεχυμένους διακρίνομεν; Pol. VII. 524. C: οὐ συγκεχυμένα, ἀλλὰ διωρισμένα (*ιδεῖν*).

συγχορευτής, ὁ, *saltationis socius*. Legg. II. 653. E: οὓς εἰπομεν τοὺς θεοὺς συγχορευτὰς δεδόσθαι. 665. A.

σύγχυσις, ἡ, *οἰολatio*. Pol. II. 379. E: τὴν ... τῶν ὄρκων καὶ σπονδῶν σύγχυσιν.

συγχωρῶ (*ξυγκ.*), *concedo, cedo; permitto; assentior* (germ. *est nachgeben et zugeben*, h. e. *permittere et consentire*, s. *assentiri vel confiteri*). Phaed. 100. C: συγχωρῶ. Ib. τῇ τοιᾶδε αἰτία συγχωρεῖς; Pol. II. 383. A: συγχωρεῖς ἄρα ... τοῦτον δεύτερον τύπον εἶναι —; Epin. 979. C: ξυγχωρεῖ πᾶς παντί. Theaet. 183. B: οὐπω συγχωροῦμεν αὐτῷ πᾶντ' ἀνδρα πάν-

των χρημάτων μέτρον εἶναι. Polit. 294. B: ταῦτα δὲ συγχωροῦμέν πού; Pol. VI. 502. A: καὶ ἡμεῖς συγχωροῦμεν. Lach. 189. A: συγχωρεῖτω. Pol. VII. 540. D: συγχωρεῖτε cet. Legg. V. 743. A: συγχωροίην. Phil. 45. A: πᾶς ἂν σοι ταύτη συγχωροίη τὰ νῦν. Legg. I. 649. B: πᾶς ἡμῖν ... ταῦτ' ἂν συγχωροῖ. Soph. 249. A: δεινὸν ... ἂν ... λόγον συγχωροῖμεν. Legg. II. 662. A. Soph. 250. B: ὅταν εἶναι συγχωρῆς. Legg. VIII. 836. D: εἰς συγχωρῶμεν cet. VII. 794. C: εἰς δὲ πῃ συγχωρῶσι (*nsi repugnant*). Prot. 335. C: σὲ ἐχοῖν ἡμῖν συγχωρεῖν τὸν ἀμφοτέρωθεν δυνάμενον. Soph. 247. C: εἰ γὰρ τι καὶ μικρόν ἐθέλουσι τῶν ὄντων συγχωρεῖν ἀσώματον. Charm. 155. B: συγχωρῶν (*loco cedens*). Phaed. 94. B: πό-τερον συγχωροῦσαν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα παθήμασιν, ἢ καὶ ἐναντιούμενην; Legg. IV. 705. E: τὸ δ' ὅτι πρὸς μέρος (βλέποι) ... οὐ πάνυ ξυνεχώρουν. Lys. 218. C: συνεχώρη-την. Legg. XII. 963. A: ξυνεχωροῦμεν. X. 906. A: ἐπειδὴ ... συνεχώρηκαμεν ἡμῖν αὐτοῖς εἶναι cet. Charm. 175. B. Pol. VI. 489. D: ἐγὼ συνεχώρησα ἀληθῆ σε λέγειν. Gorg. 487. E: οὐ γὰρ ἂν ποτε αὐτὸ συνεχώρησας. Phil. 19. E. Prot. 333. D: συνεχώρησεν ἀποκρίνεσθαι. Phaedr. 254. D: μόνις συνεχώρησε. Gorg. 482. D: ὅτι σοι συνεχώρησε τὸ ἄδι-κον αἴσχιον εἶναι. Pol. I. 388. A: τελευτῶν ... ξυνεχώρησε (*ita Par. A. c. ai. Vulgo συνεχ.*). Theaet. 169. E: (εἰ) μὴ ἡμεῖς ... συνεχώρησαμεν. Pol. VIII. 543. B: καὶ τὰδε ξυνε-χώρησαμεν ὡς cet. Charm. 164. D: συγχωρήσασιν ἂν cet. Euth. 13. C: καὶ σὺ τοῦτο συγχωρήσας ἂν ὡς cet. Legg. VII. 811. B: ὃ καὶ πᾶς ἂν μοι συγχωρήσειε. Phil. 13. D: ἴσως ἂν πως ἀλλήλοις συγχωρήσασιν. Legg. II. 662. A: συγχωρήσασιν. Crit. 46. C: εὐ ἴσθι ὅτι οὐ μὴ σοι συγχω-ρήσω. Charm. 169. D: νῦν μὲν τοῦτο συγχωρήσωμεν. Phaedr. 263. C: ἢ οἷε ἂν σοι συγχωρήσαι εἰπεῖν ἂν cet. Theaet. 151. D: ψεῦδος ... συγχωρήσαι. Phil. 58. E: χαλεπὸν ... συγχω-ρήσαι. Apol. 33. A: οὐδενὶ πώποτε συγχωρήσας οὐδὲν παρὰ τὸ δίκαιον. Phil. 15. A: τὸ τοιοῦτον ἐν ... συνεχώρηται τὸ μὴ δεῖν ἐλέγχειν. 14. E: μήπω συνεχωρημένα. D. Pol. IV. 422. C: συγχωρήσομαι σοι. Legg. XI. 923. B: συγχωρή-σομαι ἐκόν. Theaet. 191. B: ἴσως πῃ ἡμῖν συγχωρησεται, ἴσως δὲ ἀντιτενεῖ. Soph. 256. B: εἴπερ τῶν γενῶν συγχω-ρησόμεθα τὰ μὲν ἀλλήλοις ἐθέλιν μίγνυσθαι, τὰ δὲ μὴ. 257. B. Pol. IV. 434. D. Tim. 53. E. Legg. X. 901. D: συγχωρήσονται. Phil. 13. B: οἷε γὰρ τινα συγχωρήσε-σθαι —; — Verb. Phaedr. 234. E: συγχωρητέον χάριν σὺν. Soph. 249. B: τὸ κινούμενον ... καὶ κίνησιν συγχωρητέον ὡς ὄντα. Tim. 86. B: ὅσον ... ψυχῆς ἀνοίαν συγχωρητέον. Legg. II. 664. C. X. 895. A: συγχωρητέα ... τοῦτοις.

συγχώρησις (ξυγγ.), ἢ, *concessio*; *assensio*. Legg. VI. 770. C: ἤν δὲ ἡ συγχώρησις ἐν ἔχοντα κεφάλαιον ὅπως cet. Crat. 435. B: τὴν ... σιγὴν σου συγχώρησιν θῆσω. Legg.

VIII. 837. E: δέχεσθαι ... τὴν τῷ λόγῳ συγχώρησιν. XII. 957. D: διὰ συγχωρήσεων.

συζεύγνυμι, copulo. Pol. VIII. 546. C: πεμπιάδι συζυγείς.

σύζευξις, ἡ, copulatio; coniugium. Legg. XI. 930. B: τὴν διάζευξιν τε καὶ σύζευξιν ποιεῖσθαι χρεών. Pol. VI. 508. A: τῶν ἄλλων συζεύξεων (Par. A. c. al. ξυζ.).

συζητῶ, una quaero vel exploro. Crat. 384. C: συζητεῖν ... ἔτοιμός εἰμι. Men. 90. B: σὺ οὖν ἡμῖν ... συζητήσου.

συζυγία, ἡ, par (subst.). Parm. 143. D: συντεθέντος ἐνὸς ὁποιοῦν ἡμιοῦν συζυγία. Phaed. 71. C: τὴν ... ἐτέραν συζυγίαν ... ἐρῶ.

σύζυξ, ὁ ἡ, iugi socius. Phaedr. 254. A: τῷ σύζυγι.

συζῶ, una vel in aliquo (velut in civitate) vivo. Polit. 302. B: τίς ... τῶν οὐκ ὀρθῶν πολιτειῶν τούτων ἥμισυ χαλεπὴ συζῆν; Ep. VII. 341. C: (ἐκ) τοῦ συζῆν.

συθῆναι (verb. poët.), properare. Crat. 412. B: ἐσύθηρασί (οἱ ποιηταί).

συκῆ, ἡ, ficus (arbor) et lignum ficulneum. Legg. VIII. 845. A: συκῆς. Hipp. mai. 291. C: ἡ ἐκ τῆς συκῆς εἰργασμένη (τορύννη).

σύκινος, ἡ, ον, ficulneus. Hipp. mai. 290. D: συκίνη (τορύννη). 291. B. C: ξύλον σύκινον. 290. E: τὴν συκίνην (τορύννη). 291. B.

σύκον, τό, ficus (fructus). Legg. VIII. 845. A: (κατὰ) σῦκον συκῆς. Pol. II. 372. C: τραγήματα ... τῶν τε σῦκων cet. Legg. VIII. 844. D. 845. B: ξηρῶν σῦκων. 844. E: τὰ γενναῖα σῦκα ἐπονομαζόμενα.

συκοφάντης, ὁ, sycophanta. Pol. I. 340. D: συκοφάντης γὰρ εἶ ... ἐν τοῖς λόγοις. Crit. 44. E: μὴ ... οἱ συκοφάνται ἡμῖν πράγματα παρέχουσιν ὥς σὲ ἐνθένδε ἐκκλέψαι. Pol. VIII. 553. B: βλαπτόμενον ὑπὸ συκοφαντῶν. Alc. II. 142. A. Crit. 45. A: οὐχ ὀρεῖς τούτους τοὺς συκοφάντας ὥς εὐτελεῖς —;

συκοφαντῶ, calumnior (vern. chicaniren). Pol. I. 341. B: πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει. A: εἶεν ... δοκῶ σοι συκοφαντεῖν; C.

σύλησις, ἡ, spoliatio. Legg. IX. 853. D: ἱερῶν περὶ συλήσεως.

συλλαβή, ἡ, syllaba. Theaet. 203. C: ἀμφότερά ἐστιν ἡ πρώτη συλλαβὴ τοῦ ἐμοῦ ὀνόματος. 204. A. Tim. 48. B: οὐδ' ὥς ἐν συλλαβῇς εἶδеси. Theaet. 203. A: τὴν πρώτην συλλαβὴν. 203. A: ἄρ' αἱ μὲν συλλαβαὶ λόγον ἔχουσι, τὰ δὲ στοιχεῖα ἄλογα; 202. D: τὸ ... τῶν συλλαβῶν γένος γνωστόν. Crat. 431. D. 423. E: γράμμασί τε καὶ συλλαβαῖς. Theaet. 202. B: τὰς ... συλλαβὰς γνωσιὰς cet. Polit. 278. D. Crat. 390. E: εἰς τε τὰ γράμματα καὶ τὰς συλ-

λαβὰς. 424. E: συλλαβὰς ... συντιθέντες, ἐξ ὧν τὰ τε ὀνόματα καὶ τὰ ῥήματα συντίθενται (al. συντίθεται).

συλλαγχάνω (ξυλλ.), sorte iungor. Polit. 266. C: τὰν-θρόπινον ἡμῶν ... γένος ξυνειληγὸς ... γένει τῷ τῶν ὄντων γενναιοτάτῳ cet. E: τὰνθρώπινον ἐτι μόνῳ τῷ πτηνῷ ξυνειληγὸς. Tim. 18. E: ὅπως οἱ κακοὶ χωρὶς οἱ τ' ἀγαθοὶ ταῖς ὁμοίοις ἐκάτεροι ξυλλέγονται (v. ξυλλέξ.).

συλλαμβάνω (ξυλλ.), comprehendo (ui manibus; germ. ergreifen, erfassen). Polit. 275. D: τὸν ... πολιτικὸν οὐδ' αὖτις συνελάβομεν ... ἀλλ' ἡμᾶς ἔλαθε ... ἐκφυγόν. Soph. 235. B: συλλαβεῖν αὐτόν (τὸν σοφιστήν). Lach. 194. B: διέφυγεν ὥστε μὴ ξυλλαβεῖν τῷ λόγῳ αὐτήν. Ep. VII. 329. E: συλλαβών. *comprehendo (animo), i. e. percipio (germ. begreifen, erfassen). Polit. 278. C: οὐκοῦν τοῦτο ... ἱκανῶς συνειλήφαμεν ὅτι cet. Soph. 218. C: τὸ δὲ φύλον ... οὐ πάντων ῥᾶστον συλλαβεῖν τί ποτ' ἐστίν, ὁ σοφιστής. *comprehendo, i. q. complector. Theaet. 147. D: ξυλλαβεῖν εἰς ἓν. Soph. 234. B: εἰς ἓν πάντα ξυλλαβών. Men. 76. A: ὅπερ ἂν συλλαβών εἴποιμι cet. Gorg. 456. A: ὅτι ... ἀπάσας τὰς δυνάμεις συλλαβοῦσα ὑφ' αὐτῇ ἔχει. Polit. 263. D: τὰ ... ἄλλα μετὰ τῶν ἀνθρώπων ξυλλαβὸν εἰς ταυτό. *comprimo. Phaed. 118: συνέλαβε τὸ στόμα. *una suscipio (vern. mit anfassen), h. e. adiuvor, opitulator. Legg. XII. ad fin. ξυλλάμβανε. X. 905. C: καλῶς ἂν σοι ὁ θεὸς αὐτὸς ξυλλαμβάνοι. Pol. IV. 427. E: χορὴ δὲ καὶ ὑμᾶς ξυλλαμβάνειν. VI. 488. D. Eryx. 396. E: ἐτοιμός εἰμι συλλαμβάνειν. Ep. VII. 327. C: ξυλλαμβανόντων θεῶν (dīs iuvantibus). Med. Phaedr. 237. A: ξύμ μοι λάβεσθε τοῦ μύθου. Theag. 129. E: οἷς δ' ἂν συλλάβηται τῆς συνοουσίας ἢ τοῦ δαιμονίου δύνάμεις. Legg. IV. 709. C: ξυλλαβεῖσθαι κυβερνητικὴν. XII. ad fin. ξυλλήγωμαι. VI. 752. A: ξυλλήψεσθαι. — Verti potest obsequi vel sequi. Legg. I. 645. A: δεῖν ... τῇ καλλίστῃ ἀγωγῇ τῇ τοῦ νομοῦ ἀεὶ ξυλλαμβάνειν.

συλλέγω (ξυλλ.), colligo; convoco. Legg. V. 741. E: ἐκ τῶν τοιούτων συλλέγειν χρήματα. Pol. VIII. 568. C: συλλέγοντες τοὺς ὄχλους. Legg. XI. 929. B: συλλέξαι τοὺς αὐτοῦ συγγενεῖς. Polit. 298. C: συλλέξαι ... ἐκκλησίαν ἡμῶν αὐτῶν. Legg. III. 682. E: τὸν συλλέξαντα ... τὰς τότε φυγάς. VI. 755. E: συλλέξαντας εἰς χωρίον cet. Pass. est congregari, h. e. convenire. Legg. XII. 961. A: εἰς ταυτό συλλεγεσθαι τοῦτοις. 951. D: ἐκάστης ... ἡμέρας συλλεγόμενος (σύλλογος). Phaed. 59. D: συλλεγόμενοι ἔωθεν εἰς τὸ δικαστήριον. Critia 119. D. Legg. VI. 784. A: πρὸς τὸ ... ἱερὸν ἐκάστης ἡμέρας συλλεγόμεναι. X. 908. A: περὶ τὸν τῶν νύκτωρ συλλεγομένων ξύλλογον. XII. 952. C: ἡ τῶν συλλεγομένων ... δύνάμεις. Pol. X. 604. E: παντοδαποῖς ἀνθρώποις εἰς θέατρα συλλεγομένοις. Critia 119. D: οἱ ... συνελέγοντο. Pol. IX. 574. D: (ὅταν) πολὺ ... ἤδη ξυνει-

λεγμένον ἐν αὐτῷ ἢ τὸ τῶν ἡδονῶν σμῆνος. Phaed. 59. D: τότε πρωϊότερον συνελέγμεν. Ep. VII. 348. A: συνελέγησαν ἀθροοί. Gorg. 489. C: ἐὰν συρφετός συλλεγῇ δούλων cet. Prot. 319. B: ὅταν συλλεγῶμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Legg. VI. 784. A: συλλεχθεῖσαι cet. Ep. VII. 348. B: τοῖς τότε συλλεχθεῖσι τῶν πελταστῶν. Phaed. 107. D: τοὺς ξυλλεγόντας. Med. me colligo. Phaed. 83. A: αὐτὴν ... εἰς αὐτὴν ξυλλέγεσθαι. Ak. 370. E: ἐν ... τῆς ἀσθενείας ἐμαντὸν συνείλεγμαί. 365. A: συνειλεγμένον (germ. gefasst). Etiam (mihi) colligo. Pol. VIII. 553. C: ἐργαζόμενος χρήματα ξυλλέγεται. Legg. XI. 936. C: βίον ... ξυλλεγόμενος.

συλλήβδην (ξυλλ.), in summa, in univēsum. Prot. 323. E: ἡ ἀσέβεια καὶ συλλήβδην πᾶν τὸ ἐναντίον τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς. 325. C: καί, ὡς ἔπος εἰπεῖν, συλλήβδην τῶν οἰκων ἀνατροπαί. 329. C: ὡς ἐν τι εἶη συλλήβδην. Gorg. 476. D: συλλήβδην ... ὅρα εἰ cet. Phaed. 69. B. Conv. 188. D. Pol. I. 344. A: ἡ οὐ κατὰ σμικρὸν τὰλλότρια ... ἀφαιρεῖται ... ἀλλὰ συλλήβδην. IV. 444. B. al.

σύλληξις, ἡ, comparatio (pugilum) sortito facta. Legg. VII. 819. B: πυκτῶν ... συλλήξεως.

συλλήπτωρ (ξυλλ.), ὁ, adiutor. Phaed. 82. E: ὡς ἂν μάλιστα αὐτὸς ὁ δεδεμένος συλλήπτωρ εἶη τῷ (τοῦ?) δεδεδεσθαι. Legg. XII. 968. B: συλλήπτωρ ... τούτου γε ἡμῖν καὶ ἐγὼ γιγνοίμεν ἂν προθύμως. Conv. 218. D: τούτου ... συλλήπτορα.

συλλογῇ (ξυλλ.), ἡ, collectio. Legg. V. 736. B: πεπερᾶνθω ... ἡμῖν ἡ συλλογῇ.

συλλογίζομαι, colligo, h. e. computo, rationem subduco; etiam reputo. Tim. 87. C: συμμετριῶν ... τὰ μὲν σμικρὰ συλλογίζομεθα, τὰ δὲ κυριώτατα ... ἀλογίστως ἔχομεν. Legg. II. 670. C: ὅτι ... ὁρῶσι ταῦτα ἀγνοοῦντες αὐτῶν ἕκαστα, οὐ συλλογίζονται. Pol. VII. 531. D: (ἐὰν) συλλογισθῇ (int. ἡ μέθοδος. Alii pass. accipiunt) ταῦτα ἡ ἐστὶν ἀλλήλοις οἰκεία. Polit. 280. A: τὸ μετὰ τοῦτο ... συλλογισώμεθα ὅτι cet. Locr. 96. B: ταύτας ... τριπλασίαν ῥᾶον συλλογίσασθαι cet. Charm. 160. E: πάντα ταῦτα συλλογισάμενος εἰπὲς cet. Pol. X. 618. D: συλλογισάμενον αἰρεῖσθαι. Legg. VII. 799. A: συλλογισαμένους (nos; berechnend) εἰς τὸν ἐνιαυτὸν, ἄστινας (έορτας) ... γίνεσθαι χρεῶν. XII. 957. B. *colligo, concludo. Phil. 41. C: συλλογίζου δὴ τὸ γινόμενον ἐν τούτοις. Pol. VII. 516. B: μετὰ ταῦτ' ἂν ἥδη συλλογίζοιτο περὶ αὐτοῦ ὅτι cet. Gorg. 498. E: συλλόγισαι δὴ κοινῇ μετ' ἐμοῦ τί ἡμῖν συμβαίνει ἐκ τῶν ὁμολογημένων. 479. C: ἡ βούλει συλλογισώμεθα αὐτά; Pol. II. 365. A: συλλογίσασθαι ἐξ αὐτῶν ποῖός τις ἂν ὦν cet. — Verb. Pol. VII. 517. C: ὀφθεῖσα δὲ (ἡ τοῦ ἀραθοῦ ἰδέα) συλλογιστέα εἶναι ὡς cet.

συλλογισμός, ὁ, conclusio. Crat. 412. A: σύνεσις ...

δόξειεν ἂν ὥσπερ συλλογισμὸς εἶναι. *Iudicium verti potest Theaet.* 186. D: ἐν μὲν ... τοῖς παθήμασιν οὐκ ἐνὶ ἐπιστήμῃ, ἐν δὲ τῷ περὶ ἐκείνων συλλογισμῷ.

συλλογιστικός, ἢ, ὄν, *concludens*. Def. 414. E: ἀπόδειξις λόγος συλλογιστικός ἀληθής.

σύλλογος (ξύλλ.), ὁ, *conventus; coetus; concilium*. Gorg. 452. E: ὅστις ἂν πολιτικὸς ξύλλογος γίγνηται. 455. B: ὅταν περὶ ἱατρῶν αἰρέσεως ἢ τῇ πόλει σύλλογος. Legg. II. 671. A: θορυβώδης ... ὁ ξύλλογος ὁ τοιοῦτος *cet.* XII. 969. B: ἂν γε ... οὗτος ἡμῖν ὁ θεῖος γέννηται ξύλλογος. Pol. II. 359. E: συλλόγου ... γενομένου τοῖς ποιμέσιν εἰωθότος. Legg. X. 909. A: οἱ τοῦ νυκτερινοῦ ξυλλόγου κοινωνοῦντες. Gorg. 452. E: ἐν ἄλλῳ ξυλλόγῳ παντί. Legg. XI. 935. B: μὴδ' ἐν ξυλλόγῳ κοινῷ μὴδενί. Lach. 187. E: ἢ ἐν ἄλλῳ τῷ συλλόγῳ τῶν ἰμιοτῶν. Pol. VI. 492. B: ἢ τινα ἄλλον κοινὸν πλῆθους ξυλλογον. Legg. VI. 764. A: ἴτω δ' εἰς ἐκκλησίαν καὶ τὸν κοινὸν ξύλλογον ὁ βουλόμενος. XII. 968. A: τὸν τῶν ἀρχόντων νυκτερινὸν σύλλογον. Phaedr. 261. A: ὅσοι ἄλλοι δημόσιοι σύλλογοι. Legg. V. 738. D. VI. 758. D: ξυλλόγων.

συλλυποῦμαι (ξύλλ.), *una doleo*. Pol. V. 462. E: ἢ ξυνησθήσεται ἅπασα ἢ ξυλλυπήσεται.

συλῶ, *spolio et in univ. privo*. Pol. V. 469. D: νεκρὸν συλῶν. Legg. XII. 942. A: πατρίδα συλῶν. IX. 864. D: περὶ ... τῶν συλόντων ... τοὺς θεοὺς. 871. D: τοῖς τὰ ἱερὰ συλῶσι. 869. B: τὴν τοῦ γεννητοῦ ψυχὴν συλῆσας. 854. A: συλῆσοντα.

συμβαίνω (ξυμβ.), *convenio, i. q. consentio vel controversiam compono*. De lege 315. E: οὐδὲν μίηποτε ξυμβῶμεν. Prot. 337. E: συμβουλευώ ... συμβῆναι ὑμᾶς. In re pos. est *convenire vel consentaneum esse*. Legg. X. 903. D: ὅπῃ τὸ περὶ σὲ ἄριστον τῷ παντὶ ξυμβαίνει *cet.* Crat. 426. C: εἰ ... τις τὸ παλαιὸν αὐτῆς εὐροὶ ὄνομα εἰς τὴν ἡμετέραν φωνὴν συμβαῖνον. Praec. ponitur in eo quod *evenit, h. e. concluditur (velut e concessis)* et in univ. quod *sequitur vel consequitur*; etiam simpliciter est *evenire, usu venire; obtingere, accidere, fieri (cum nominativo substantivī et, impers., c. accus. et infin.)*. Gorg. 459. B: τοῦτο συμβαίνει, ἢ ἄλλο τι; 498. E: τί ἡμῖν συμβαίνει ἐκ τῶν ὁμολογημένων. Phaed. 74. A: ἀρ' οὐν οὐ ... συμβαίνει τὴν ἀνάμνησιν εἶναι *cet.* 92. B: ὅτι ταῦτά σοι ξυμβαίνει λέγειν, ὅταν φῆς *cet.* Theaet. 170. C: ἐξ ἀμφοτέρων ... ξυμβαίνει μὴ αἰεὶ ἀληθῆ ... αὐτοὺς δοξάζειν. Soph. 223. B: ὡς ὁ νῦν λόγος συμβαίνει ἡμῖν. Crat. 396. B: συμβαίνει ... ὁρθῶς ὀνομάζεσθαι. 412. A: ταῦτ' οὐ ... τῷ ἐπίστασθαι συμβαίνει λεγόμενον. Menex. 237. C: συμβαίνει ... κοσμουμένη. Polit. 270. C: φθοραὶ ... ἐξ ἀνάγκης τότε μέγιστα ξυμβαίνουσι *cet.* Pol. VII. 515. C: εἰ φύσει τοιάδε (λύσις) ξυμβαίνοι αὐτοῖς. Legg. VI. 751. B: οὐδ'

ὅτι γέλως ἂν πάμπολυς ξυμβαίνοι. VII. 795. D: τὰ ... μα-
 θήματά που διττά ... χορήσασθαι ξυμβαίνοι ἂν. Polit. 261.
 E: ὁπότερον ἂν ἐν τῷ λόγῳ ξυμβαίνη. 311. A: οὐ ... ἂν
 ἐνὸς ἄρχοντος χρεία ξυμβαίνη. Ep. VII. 330. C: ἴνα μὴ
 τὰ πάρεργα ὡς ἔργα μοι ξυμβαίνη λεγόμενα. Gorg. 480. E:
 οὐκοῦν ... τὰδε ἀνάγκη συμβαίνειν; Parm. 136. B: τί χρὴ
 συμβαίνειν. Gorg. 496. E: αἰσθάνει οὖν τὸ συμβαίνον
 ὅτι —; Legg. III. 702. C: οὐ γὰρ ἀποκρύψομαι σφῶ τὸ
 νῦν ἐμοὶ ξυμβαίνον. Gorg. 495. B: ταῦτα ... πολλὰ καὶ
 αἰσχροὶ φαίνεται συμβαίνοντα, εἰ τοῦτο οὕτως ἔχει. 508. B:
 σκεπτιέον τί τὰ συμβαίνοντα. Polit. 295. C: ξυμβαίνοντων
 ἄλλων βελτιόνων τοῖς κάμνουσι. Critia 120. E: πρὸς ... τὰς
 αἰὲ ξυμβαίνουσας τύχας. Gorg. 479. C: ἄρ' αἰσθάνει τὰ
 συμβαίνοντα ἐκ τοῦ λόγου; Soph. 251. E. Tim. 77. A:
 (ἐπεὶ) τὴν ... ζωὴν ἐν πυρὶ καὶ πνεύματι ξυνέβαινε ἐξ
 ἀνάγκης ἔχειν αὐτῷ (τῷ ζῶν. Vulg. αὐτό). Legg. VIII. 830.
 B: εἴ ... τις ἡμῖν συγγυμνασιῶν συνέβαινε ἀπορία πλείων.
 Theaet. 177. B: ἐν ... τι αὐτοῖς συμβέβηκεν ὅτι cet. Soph.
 220. D: πυρηνικὴν ὀηθῆναι συμβέβηκε. Phil. 35. C: μαν-
 θάνομεν οὖν ὃ συμβέβηχ' ἡμῖν ἐκ τούτων τῶν λόγων; Tim.
 61. B: τῷ ... σώματι εἶν μόνᾳ αἷτια ξυμβέβηκε. Legg.
 V. 736. B: κατὰ νοῦν ἢ καθαρότης αὐτῆς (τῆς ξυλλογῆς)
 ἔστω ξυμβεβηκυῖα. A: ἐστὶ συμβεβηκότα νῦν. Parm. 128.
 C: οὐ μὲν εἶπες τῶν συμβεβηκότων τι. Apol. 32. A: τὰ
 ἐμοὶ ξυμβεβηκότα. Legg. III. 699. E: ἐπειδὴ ... ταῦτόν
 ἡμῖν ξυμβεβήκει πάθος ὅπερ Πέρσαις. Ep. VII. 332. C:
 αὐτῷ ξυμβεβήκει οὕτως ἀνομίλῃται γεγονέναι. Gorg. 461. B:
 ἐκ ταύτης ἴσως τῆς ὁμολογίας ἐναντίον τι συνέβη ἐν τοῖς
 λόγοις. Phaed. 58. A: τύχη τις αὐτῷ ... συνέβη. Pol. II.
 378. A: ὅπως ὅτι ἐλαχίστοις συνέβη ἀκοῦσαι. Alc. II. 141.
 B: εἴπερ τοιαῦτα ξυμβαίη αὐτῷ. Prot. 346. A: ὅταν τοι-
 οὔτόν τι αὐτοῖς συμβῇ. Phaedr. 274. B: ὃ τι ἂν τῷ ξυμβῇ
 παθεῖν. Pol. IX. 592. A: ἐὰν μὴ θεῖα τις ξυμβῇ τύχη.
 Legg. VI. 766. B: ὦ ... ἂν πλείσται ψῆφοι ξυμβῶσι. Prot.
 346. A: ἀνδρὶ πολλάκις συμβῆναι μῆτερά ἢ πατέρα ἀλλόκο-
 τον cet. Euth. 3. A: ὥς γε τὸ εἶκος συμβῆναι ἐκ τοιαύτης
 ἀρχῆς ἀρξαμένῳ. Phaedr. 238. E: τίς ὠφέλεια ἢ βλάβη ἀπὸ
 τε ἐρώντος καὶ μὴ τῷ χαριζομένῳ ἐξ εἰκότος συμβήσεται.
 Theaet. 154. D: Εὐριπίδειόν τι ξυμβήσεται. Parm. 136. B:
 τί συμβήσεται καὶ τῷ ἐνὶ καὶ τοῖς πολλοῖς cet. Pol. I. 334.
 D: πολλοῖς ἄρα ... ξυμβήσεται ... δίκαιον εἶναι τοὺς μὲν
 φίλους βλαπτειν cet. Legg. III. 688. D: καὶ εἰς τὸν ἔπειτα
 χρόνον οὐκ ἄλλως συμβήσεται. Alc. I. 135. A: τί τὸ συμ-
 βήσομενον; Etiam est i. q. reperiri et simpl. esse (praec. c.
 adi. vel part., ut Lat. accidere), etiam exstare (ut Crat. 398. B:
 ἐν γε τῇ ἀρχαίᾳ τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ αὐτὸ συμβαίνει τὸ ὄνομα.).
 Gorg. 479. C: ἄρ' οὖν συμβαίνει μέγιστον κακὸν ἢ ἀδικία
 καὶ τὸ ἀδικεῖν. Soph. 248. E: (ὥς) τὸ γιννωσκόμενον ἀναγ-

καὶ οὐ ξυμβαίνει πάσχειν. Pol. I. 229. D: καὶ γῆρας ... καὶ νεότης χαλεπὴ τῷ τοιούτῳ ξυμβαίνει. Crat. 398. E: ἐν τῇ Ἀττικῇ φωνῇ λεγόμενοι οἱ ἥρωες ῥήτορες τινες καὶ ἐρωτητικοὶ συμβαίνουσιν. Legg. II. 655. E: οἷς δ' ἂν τὰ ... τῆς φύσεως ὁρθὰ ξυμβαίνειν cet. 671. B: ὥστε εὐαγώγους ξυμβαίνειν τῷ δυναμένῳ ... παιδεύειν. Alc. I. 130. C: λείπεται μηδὲν ἄλλο τὸν ἄνθρωπον συμβαίνειν ἢ ψυχὴν. Pol. VI. 490. C: οὔτι ξυνέβη προσῆκον τοῦτοις ἀνδρεία cet. Epin. 991. A: ἐν μέσῳ ... ξυνέβη τό τε ἡμιόλιον καὶ ἐπίτριτον. Lys. 213. B: οὐκοῦν ταῦτα ἡμῖν συμβήσεται ἀναγκαῖον εἶναι ὁμολογεῖν ὅπερ ἐπὶ τῶν πρότερον —; — Cum vv. εἶναι et γίγνεσθαι, ὃν et γιγνόμενον. Phaedr. 67. C: ἀκαθαρσίς ... εἶναι ἄρα οὐ τοῦτο ξυμβαίνει ... τὸ χωρίζειν cet. Soph. 257. E: εἶναι συμβαίνει τὸ μὴ καλόν. Polit. 301. E: ὅσα ξυμβαίνει γίγνεσθαι κακὰ. Phil. 42. D: ξυμβαίνει γιγνόμενα. 64. E: μειοψία ... καὶ ξυμμετρία κάλλος ... καὶ ἀρετὴ πανταχοῦ ξυμβαίνει γίγνεσθαι. 55. A: πολλή τις ... ἀλογία ξυμβαίνει γίγνεσθαι, ἐὰν τις cet. Tim. 86. B: τὰ μὲν νοσήματα ταύτῃ ξυμβαίνει γιγνόμενα. Legg. I. 635. A: ἴασιν ἐξ αὐτοῦ συμβαίνει γίγνεσθαι. Phil. 39. A: λόγοι ἀπ' αὐτοῦ ξυμβαίνουσιν ἀληθεῖς ἐν ἡμῖν γιγνόμενοι. Parm. 134. A: τῶν παρ' ἡμῖν ὄντων ἐκάστου ἂν ἐπιστήμη συμβαίνοι εἶναι. Polit. 292. A: (οἰόμεθα) καὶ μετὰ γραμμάτων καὶ ἄνευ νόμων ξυμβαίνουσιν γίγνεσθαι; Pol. IV. 438. E: ποιά δὲ τις συνέβη καὶ αὐτὴ γενέσθαι. Critia 118. C: συνέβαινε εἶναι cet. Legg. III. 682. D: κακὰ πολλὰ ξυνέβαινε γιγνόμενα. VIII. 850. B: ἐὰν ... αὐτῷ ξυμβῇ λόγον ἀξίῳ ... γεγονέναι. XII. 946. C: ξυμβῇ γενόμενα. Conv. 184. D: εἰ μέλλει ξυμβῆναι καλὸν γενέσθαι τὸ cet. Legg. V. 745. E: ὥστε ξυμβῆναι κατὰ λόγον οὕτω ξύμπαντα γενόμενα. Ep. VII. 328. A: ἀρχοντας ... ξυμβῆναι γενομένους. Soph. 244. D: συμβήσεται τὸ ὄνομα ὀνόματος ὄνομα μόνον, ἄλλον δὲ οὐδενός ὄν. Tim. 32. A: πάνθ' οὕτως ἐξ ἀνάγκης ταῦτα εἶναι ξυμβήσεται. Legg. XI. 919. D. *succedo. Legg. V. 744. A: εἰ μοι ξυμβαίνει τοῦτο, ἢ καὶ ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ;

συμβακχεύω, *upa bacchor*. Phaedr. 234. D: συνεβάκχευσα μετὰ σοῦ, τῆς θείας κεφαλῆς.

συμβάλλω (ξυμβ.), *conicio, coniungo*. Polit. 285. A: συμβάλλουσιν ... εἰς ταῦτόν ὅμοια νομίσαντες. 273. A: συμβάλλων (i. q. *coniunctim vel simul*) ... ἐναντίαν ὁρμὴν ὁρμηθεῖς. Conv. 184. C: ξυμβαλεῖν εἰς ταῦτό. *committo. Legg. I. 647. C: ἀναισχυντία ξυμβάλλοντας αὐτόν. De pugnantibus. Menex. 242. A: συνέβαλον ... Λακεδαιμονίοις μεχόμενοι (*pruehium cum L. commiserunt*). *contraho (ut *negotium*). Pol. IV. 425. C: ἃ (ξυμβόλαια) πρὸς ἀλλήλους ξυμβάλλουσιν. Legg. XI. 922. A. Pol. VIII. 556. B: ἐὰν ... τὰ πολλὰ τις τῶν ἐκουσίων ξυμβολαίων προστάτῃ ξυμβάλλειν. Alc. I. 125. C:

τῶν ... συμβαλλόντων ἑαυτοῖς. D: συμβαλλόντων πρὸς ἀλλήλους. *comparo. Hipp. mai. 289. B: τὸ τῶν παρθένων γένος θεῶν γένει ἂν τις συμβάλλῃ. A: ὡς ... πιθήκων ὁ κάλλιστος αἰσχρὸς ἄλλῳ (ἀνθρώπων Bekk. coni.) γένει συμβάλλειν. Theaet. 186. B: ξυμβάλλουσα πρὸς ἄλληλα. Hipp. mai. 289. B: τὸ τῶν χυτρῶν (γένος) τῇ τῶν παρθένων συμβαλλόμενον. *coniectio; coniectura assequor; perspicio. Crat. 384. A: εἰ ... πῃ ἔχεις συμβαλεῖν τὴν Κρατίλου μαντείαν. 412. C: ῥᾷδιον συμβαλεῖν. 416. A. Med. Pol. III. 398. C: οὐκ οὐκ ἰκανῶς γε ἔχω ἐν τῷ παρόντι ξυμβαλέσθαι ποῖα ἄττα δεῖ ἡμᾶς λέγειν, ὑποπτεύω μέντοι. *affero; profero. Phil. 47. C: (ῆ?) σώματι τὰναντία ξυμβάλλεται. Legg. VIII. 836. B: βοήθειαν ... οὐ σμικρὰν ξυμβάλλονται τιθεῖσι νόμους. Riv. 135. D: ξυμβάλλεσθαι γνώμην. 138. D. Ion. 533. A: οὐκ ἔχει ὅ τι συμβάλλεται. Polit. 298. C: περὶ νόσων γνώμην ξυμβαλέσθαι. Ion. 532. C: (ὅτι) ἀθυνατῶ ... καὶ ὅτι οὐκ οὐκ συμβαλέσθαι λόγου ἄξιον. 533. C. *confero; etiam adiuvō. Conn. 185. C: ταῦτά σοι ... περὶ Ἑρωτος συμβάλλομαι. Pol. I. 331. B: μέγα μέρος εἰς τοῦτο ἡ τῶν χορημάτων κτήσις συμβάλλεται. Legg. X. 905. B: ὅπῃ ποτε τῷ παντὶ ξυμβάλλεται. VIII. 836. D: τί μέρος ἡμῖν ξυμβάλλοιτ' ἂν πρὸς ἀρετὴν; Crat. 435. B: ξυνθήκην τι καὶ ἔθος ξυμβάλλεσθαι πρὸς δῆλωσιν ὧν διανοούμενοι λέγομεν. Conn. 184. D: ὁ μὲν δυνάμενος εἰς φρόνησιν καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν ξυμβάλλεσθαι. Legg. VII. 791. C: μέγα ἡμῖν φῶμεν ξυμβάλλεσθαι. X. 905. C: οὐδὲ λόγον ξυμβάλλεσθαι περὶ βίου δυνατὸς ἂν γένοιτο εἰς εὐδαιμονίαν cet. Tim. 47. C: μεγίστην ξυμβαλλόμενος (v. ξυμβαλόμενος) εἰς αὐτὰ μοιζοῦσαν. — Ut vern. beitragen, est etiam causam asserre (vern. Ursache sein). Apol. 36. A: τὸ ... μὴ ἀγανακτεῖν ... ἄλλα τέ μοι πολλὰ ξυμβάλλεται cet.

σύμβασις (ξύμβ.), ἡ, casus. Ep. XI. 359. B: ὑπὸ ξυμβάσεων πραγμάτων μεγάλων ... γενομένων.

συμβιβάζω (ξύμβ.), comparo, h. e. concilio. Prot. 337. E: ὥσπερ ὑπὸ διαιτητῶν ἡμῶν συμβιβαζόντων εἰς τὸ μέσον. *comparo et comparando excutio, in univ. perpendo. Hipp. min. 369. D: ἐπανασκοπῶ καὶ συμβιβάζω τὰ λεγόμενα, ἵνα μάθω. Pol. VI. 504. A: ὅτι τριττὰ εἶδη ψυχῆς διασπείμενοι ξυνεπιβάζομεν δικαιοσύνης ... περὶ ... ὁ ἕκαστον εἴη.

συμβίω, conivō. Conn. 181. D: (ὡς) κοινῇ συμβιωσόμενοι.

συμβόλαιον (ξύμβ.), τό, pactum, plur. pacta et conventa. Legg. V. 729. E: ὡς ἀγνώτατα ξυμβόλαια ὄντα. XI. 913. Polit. 294. E: τῶν πρὸς ἀλλήλους ξυμβολαίων (πέρι). Pol. VIII. 556. B: τῶν ἐκουσίων ξυμβολαίων. Gorg. 484. D: ἐν τοῖς συμβολαίοις. Pol. I. 343. D. IV. 426. E: περὶ τὰ ἐν τοῖς ξυμβολαίοις κακουργήματα. Soph. 225. B: περὶ τὰ ξυμβόλαια. Polit. 305. B. Pol. I. 333. A: ξυμβόλαια δὲ

λέγεις κοινωνήματα, ἢ τι ἄλλο; IV. 424. D. Legg. I. 649. E: ἴοντα εἰς τὰ ξυμβόλαια. V. 738. A: πρὸς ἅπαντα τὰ ξυμβόλαια καὶ κοινωνήματα. XII. 958. C: ἀνδρὶ ... ξυμμι-
ξαντι ξυμβόλαια μετρίως.

συμβολή (ξύμβ.), ἡ, *commisura*. Phaed. 98. D: αἰ-
σθημένων ... τῶν ὁσίων ἐν ταῖς αὐτῶν ξυμβολαῖς. Tim.
74. E: κατὰ τὰς ξυμβολὰς τῶν ὁσίων.

σύμβολον (ξύμβ.), τό, *pars dissecta et dimidiata tesse-
rae hospitalis*, in univ. *dimidium*. Conv. 191. D: ἕκαστος ...
ἡμῶν ἐστὶν ἀνδρῶπον ξύμβολον. Ib. ζητεῖ δὴ αἰεὶ τὸ αὐτοῦ
ἕκαστος ξύμβολον. **signum constitutum*, et in univ. *signum*.
Pol. II. 371. B: ἀγορὰ ... ἡμῖν καὶ νόμισμα ξύμβολον τῆς
ἀλλαγῆς ἔνεκα γενήσεται ἐκ τούτου. Ep. XIII. init. ἀρχὴ σοι
τῆς ἐπιστολῆς ἐστω καὶ ἅμα ξύμβολον ὅτι παρ' ἐμοῦ ἐστί.
363. A: περὶ ... τοῦ ξυμβόλου τοῦ περὶ τὰς ἐπιστολὰς. **sym-
bola* (vern. *Beitrag*). Ep. XIII. 362. D: τοῦτο ... οὔτε ἀγα-
θὸν οὔτε καλὸν πρὸς δόξαν σοι δοκεῖ ξύμβολον εἶναι.

συμβούλευσις, ἡ, *consilium*. Def. 413. C: συμβούλευ-
σις παραινέσις ἐτέρῳ πρὸ πράξεως cet.

συμβουλευτῆς (ξύμβ.), ὁ, *suasor, auctor*. Legg. XI.
921. A: συμβουλευτῆς νόμος ... προστάττει cet.

συμβουλευτικός (ξύμβ.), ἡ, ὄν, *suadens*. Legg. XI.
921. A: συμβουλευτικός, οὐ βιαστικός (νόμος). 930. B.

συμβουλεύω (ξύμβ.), *consilium do; suadeo, auctor sum*.
Prot. 337. E: ἐγὼ ... δέομαι καὶ συμβουλεύω ... συμβῆναι

ὑμῶς. Apol. 31. C: ὅτι ... ἐγὼ ... ταῦτα συμβουλεύω. Polit.
257. C: ἢ πῶς συμβουλεύεις; Legg. IX. 860. E: τί συμ-

βουλεύεις ἡμῖν περὶ τῆς νομοθεσίας —; Prot. 319. D:
συμβουλεύει αὐτοῖς ... περὶ τούτων cet. Legg. XI. 929. E:

οἱ δὲ ... συμβουλευόντων ἐὰν τε δέη γράφεσθαι καὶ ἐὰν μὴ
τὴν γραφὴν. Ep. VII. 331. D: ὑμῖν ... ἂν συμβουλεύοιμι.

Alc. I. 107. E: σὺ ἄμεινον ἂν συμβουλεύοις, ἢ ὁ παιδοτρί-
βης; Menex. 234. B: ἐὰν σὺ ... συμβουλευῆς ἄρχειν. Prot.

322. D: ἐὰν τις ... συμβουλεύῃ. Gorg. 520. D: συμβουλὰς
συμβουλεύειν. Legg. III. 694. B: τοὺς εἰς τι δυναμένους

συμβουλεύειν. XI. 933. B: παραινεῖν καὶ συμβουλεύειν.
Prot. 324. C: συμβουλεύοντος τὰ πολιτικά. Gorg. 487. D:

ἐπειδὴ οὖν σου ἀκούω ταῦτα ἐμοὶ συμβουλεύοντος cet. The-
aet. 142. E: ἐπεὶ ἔρωγ' ἐδεόμην καὶ συνεβούλευον. Legg.

XI. 921. B: ἅπερ τῷ πωλοῦντι ξυνεβούλευς (νόμος). Ep.
VII. 332. C: ἃ ... καὶ Διονυσίῳ ξυνεβουλεύομεν ἐγὼ καὶ

Δίων. Alc. II. 151. A: ἐπειδὴ μοι δοκεῖς καλῶς συμβεβου-
λευκέναι. Apol. 33. D: ὅτι νέοις οὖσιν αὐτοῖς ἐγὼ κακὸν

πῶποτέ τι ξυνεβούλευσα. Ep. V. 321. C. Conv. 176. D:
οὔτε ἄλλῳ συμβουλεύσασαιμι (ἂν). Pol. IV. 426. A: ἐὰν τις

φάρμακον συμβουλεύσῃ. Legg. XI. 929. E: ἐὰν ... ξυμ-
βουλεύσωσι. Lach. 180. D: εἴ τι καὶ σὺ ... ἔγεις τῷδε τῷ

σαντοῦ δημότῃ ἀγαθὸν συμβουλεύσαι. Ep. VII. 330. C:

ὑμῖν ... συμβουλευσας ἃ γοῖ ποιεῖν cet. Alc. I. 108. E: συμβουλευσεις ἀνιστάμενος. Gorg. 455. B: συμβουλευσέ. Euthyd. 304. B: τὰ αὐτὰ ... ταῦτα ... καὶ τοῖς μαθηταῖς συμβουλευέσεται. Gorg. 455. C: οἱ στρατηγικοὶ τότε συμβουλευόουσιν. Alc. I. 113. B: συμβουλευσείν Ἀθηναίους. Ep. VIII. 352. B. Alc. I. 106. C: συμβουλευέσων Ἀθηναίους. 107. A. Med. *delibero et consulo vel in consilium adhibeo*. Ep. VII. 331. A: ὅταν τίς μοι συμβουλευῇται περὶ τινος τῶν μεγίστων cet. Lach. 178. B: στοχαζόμενοι τοῦ συμβουλευομένου (*ad consulentis arbitrium se accommodantes*). A: εἴν τις αὐτοῖς συμβουλευέσθαι. Prot. 314. A: ἔξεστι συμβουλευέσασθαι παρακαλέσαντα τὸν ἐπαύοντα. Theag. 122. A: ὃ ἂν ἐγὼ μάλιστα ἐβουλόμην περὶ τῶν τοιούτων ... συμβουλευέσασθαι. Pass. Ep. VII. 330. D: εἰ ... συμβουλευοίτο τι τῶν προσφόρων.

συμβουλὴ (ξυμβ.), ἡ, *consultatio et consilium*. Phaedr. 260. D: εἰ τις ἐμῇ συμβουλῇ (sic Vind. 3. Vulg. ἐμῇ ξυμβουλῇ). Gorg. 455. C: ὅταν στρατηγῶν αἰρέσεως περὶ ... συμβουλῇ ᾗ. Legg. XII. 942. A: στρατειῶν ... ἔνεκα πολλῇ μὲν ξυμβουλῇ, πολλοὶ δὲ νόμοι γίνονται κατὰ τρόπον. Alc. I. 107. B: εἰδότος ... περὶ ἐκάστου ἡ συμβουλῇ. Theag. 122. B: λέγεται γε συμβουλὴ ἱερὸν χοῦμα εἶναι. Prot. 322. D: ὀλίγοις οἴονται μετεῖναι συμβουλῆς. Gorg. 455. E: ἐκ τῆς Θεμιστοκλέους συμβουλῆς. Alc. I. 145. A. Dem. 380. C: (εἰ) οὗτοι ... ξυμβουλῆς δέονται. Ep. V. 322. B: τῇ ἐκείνου ξυμβουλῇ. Prot. 313. A: εἰς συμβουλὴν τοὺς τε φίλους ἂν παρακαλεῖς cet. B: περὶ ... τοῦτον οὐδένα λόγον οὐδὲ συμβουλὴν ποιεῖ. Legg. IX. 858. D: ὅσοι ... τὴν αὐτῶν εἰς μνήμην ξυμβουλὴν περὶ βίου κατέθεντο συγγράψαντες. XI. 918. A: συμβουλὴν ... δόντες. Lach. 178. B. Ep. V. 321. C: ἱερὰν ξυμβουλὴν λεγομένην. Gorg. 520. D: συμβουλὰς συμβουλευεῖν. Legg. VII. 788. B: ἔτερα παρὰ τὰς τοῦ νομοθέτου ξυμβουλὰς παραγενόμενα. Charm. 165. A: συμβουλὰς χορησίμους. Ep. VII. 331. A: τὸν ... ὑπομένοντα ξυμβουλὰς τοιαύτας.

συμβουλία (ξυμβ.), ἡ, *consilium*. Legg. XII. 965. A: ὑπηρεταῖς χωμένους μετὰ ξυμβουλίας τοῖς νέοις. Dem. 381. E: ὡς δεομένους ξυμβουλίας. 382. E: ἀπὸ ... τῆς ἐκείνων ξυμβουλίας.

συμβούλομαι (ξυμβ.), *consentio*. Crat. 414. E: ἐγώ σοι ξυμβούλομαι. Lach. 189. A: συμβούλομαι τῶνδ' ἄνδρ' Euthyd. 298. B: οὐκ ἂν συμβουλοίμην. Legg. IV. 718. B: ξυμβουληθέντων θεῶν. (Euthyd. 296. D. *pro συμβουληθείη Cl. et al. dant βουλῇθειν*).

σύμβουλος (ξύμβ.), ὁ et ἡ, *consiliarius, auctor*. Legg. XI. 930. E: γονέων ... ἀμελεῖν οὔτε θεὸς οὔτε ἄνθρωπος ... ξύμβουλος ποτε γένοιτ' ἂν οὐδεὶς οὐδενί. Alc. I. 106. D: περὶ ὧν ἄρ' εἰδὼς τυγχάνεις, ἀγαθὸς ξύμβουλος εἶ. Soph.

217. D: συμβούλω ... ἐμοὶ χρώμενος. Id. Pol. V. 466. C: Prot. 323. C: περὶ ταύτης τῆς ἀρετῆς σύμβουλον. Theaet. 172. A: ἐνταῦθ' ... ὁμολογήσει σύμβουλον ... συμβούλου διαφέρειν. Tim. 69. D: ἄφρονε ξυμβούλω. Legg. I. 644. C: δύο ... κερτημένον ἐν αὐτῷ ξυμβούλω ἐναντίω τε καὶ ἄφρονε. Lach. 189. E: τοῦτο οὐ πέρι συμβουλοὶ ἂν γενοίμεθα. 190. B. Polit. 300. B: ξυμβούλων ἕκαστα χαριέντως ξυμβουλευσάντων. Dem. 382. B: (ὡς) ξυμβούλων δεομένων. Legg. XII. 965. E: ἐάν γε ἡμῖν ξυμβούλοις πειθόμεθα. Prot. 319. B: συμβούλους περὶ τῶν οἰκοδομημάτων. Legg. VI. 772. D: πάσας ... τὰς ἀρχὰς ... ξυμβούλους ... ἐπελθόντας. Lach. 179. E: ἅμα ... συμβούλους τε καὶ κοινωνοὺς.

συμμαθητής, ὁ, *condiscipulus*. Euthyd. 272. C: ἄλλους ... συμμαθητάς μοι.

συμμάρτυρ, ὁ ἡ, *qui attestatur*. Ep. II. 311. E: βουλόμενος ... συμμαρτυρεῖ λαβεῖν σε. Phil. 12. B: καὶ ἡμεῖς σοι τούτων γε αὐτῶν συμμαρτυροὺς ἂν εἶμεν (v. ἤμεν).

συμμάρτυρῶ (ξυμμ.), *attestor*. Legg. III. 680. D: ξυμμαρτυρεῖ. Hipp. mai. 282. B: συμμαρτυρῆσαι δέ σοι ἔχω οἷα ἀληθῆ λέγεις.

συμμαχία (ξυμμ.), ἡ, *auxilium et copiae auxilio missae*. Pol. VIII. 559. E: ἐάν ... ἀντιβοηθήσῃ τις τῷ ἐν ἑαυτῷ ὀλιγαρχικῷ ξυμμαχία. 660. C. Def. 415. C: συμμαχία κοινωνία πολέμου. Pol. VIII. 559. E: βοηθησάσθῃ τῷ ἐτέρῳ μέρει ξυμμαχίας ἔξωθεν. Ep. VI. 322. B: οὔτε ἄλλης πολεμικῆς συμμαχίας. Pol. V. 474. B: ἐπειδὴ καὶ σὺ οὕτω μεγάλῃν ξυμμαχίαν παρέχει. VIII. 555. A: ξυμπαρκαλεῖν ἐπὶ ξυμμαχίαν τε καὶ φιλονεικίαν. 556. E: ἔξωθεν ἐπαγομένων ... ξυμμαχίαν.

συμμάχομαι (ξυμμ.), *in bello iuvo*. Legg. VIII. 699. A: οὐδ' ἐκινδύνευσσε ξυμμαχόμενος.

σύμμαχος (ξύμμ.), ὁ ἡ, *auxiliaris; subst. belli socius et in univ. adiutor, socius*. Phil. 30. D: ἐστὶ ... ξύμμαχος ἐκείνοις. Pol. IX. 590. E: πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει ξύμμαχος ὢν. Tim. 47. D. Legg. V. 741. B: οὔτε γὰρ ὁ ... θεὸς ὑμῖν ξύμμαχος. Ep. VII. 333. D: σύμμαχος αὐτῷ πρὸς τὸν τύραννον. Pol. IV. 441. E: ξυμμάχῳ τούτου. 440. B: ξύμμαχον τῷ λόγῳ γιγνόμενον. IX. 589. B: ξύμμαχον ποιησάμενος τὴν τοῦ λέοντος φύσιν. Legg. IX. 865. E: μνήμην ξύμμαχον ἔχων. X. 906. A: ξύμμαχοι δὲ ἡμῖν θεοὶ τε ἅμα καὶ δαίμονες. Pol. III. 416. B: ἀντὶ ξυμμάχων εὐμενῶν. Lach. 179. C. De virt. 378. B: Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων. Pol. IV. 423. A: ξυμμάχοις μὲν αἰεὶ πολλοῖς χρῆσει, πολεμίοις δ' ὀλίγοις. Menex. 245. B. Phil. 44. D: μεταδιδώμεν ... τοὺτους, ὥσπερ ξυμμάχους. Legg. VI. 754. B.

συμμαχῶ (ξυμμ.), *pugnando adiuvō et in univ. auxilior*. Pol. IV. 440. C: (οὐ) ξυμμαχεῖ τῷ δοκοῦντι δικαίῳ —; Phil. 14. B: τῷ δ' ἀληθεστάτῳ δεῖ που συμμαχεῖν ἡμᾶς

ἄμφω. Menex. 245. B: εἰ μέλλοι συμμαχήσειν ἡμῖν τε καὶ τοῖς ἄλλοις συμμάχοις.

συμμένω, *permaneo, duro*. Phaedr. 232. B: χαλεπὸν εἶναι φιλίαν συμμένειν.

συμμεταίτιος (ξύμμ.), ὁ ἥ, *una efficiens; neutr. causa adiuvans*. Tim. 46. E: τὰ ... τῶν ὁμιμάτων ξυμμεταίτια πρὸς τὸ σχεῖν τὴν δύναμιν ἣν νῦν εἴληχεν εἰρησθῶ.

συμμετέχω, *partem habeo, socium me adiungo*. Theaet. 181. C: συμμέτεχε καὶ σύ.

συμμετρία (ξύμμ.), ἡ, *convenientia; moderatio; proportio*. Phil. 64. E: μετριότης ... καὶ ξυμμετρία κάλλος δῆπου καὶ ἀρετὴ πυνταχού ξυμβαίνει γίνεσθαι. Tim. 66. D: εἰδαι ... οὐδενὶ ξυμβέβηκε συμμετρία πρὸς τὸ τινα σχεῖν ὁμήν. 87. D. Soph. 228. C: ὑπὸ συμμετρίας τῆς πρὸς ἄλληλα. Pol. VII. 530. A. Phil. 65. A: κάλλει καὶ συμμετρία καὶ ἀληθείᾳ. Soph. 235. E: τὴν τῶν καλῶν ἀληθινὴν συμμετρίαν. Pol. VII. 530. A: τὴν ... νυνιὸς πρὸς ἡμέραν ξυμμετρίαν. Tim. 66. A: ἀέρος ξυμμετρίαν ἔχοντα. Legg. XI. 925. A: τὴν ... τοῦ τῶν γάμων χρόνου συμμετρίαν τε καὶ ἀμετρίαν. Tim. 87. D: ἀξύμμετρον γὰρ ταῖς μεγίσταις ξυμμετρίαις. Soph. 235. D: κατὰ τὰς τοῦ παραδείγματος συμμετρίας. 236. A: οὐ τὰς οὐσας συμμετρίας. Tim. 69. B.

σύμμετρος (ξύμμ.), ὁ ἥ, *conveniēns, congruens; accommodus; moderatus*. Legg. I. 625. D: πρὸς τὴν τῶν πέξῃ δρόμων ἄσκησιν μᾶλλον σύμμετρος. Men. 76. D: ὅψει σύμμετρος (ἀποδόρῃ). Parm. 140. B: οἷς μὲν ἂν σύμμετρον ᾗ. C. Legg. II. 668. A. VI. 773. A: τὸ ... ὁμαλὸν καὶ ξύμμετρον ἀκράτου μυρίον διαφέρει πρὸς ἀρετὴν. VII. 803. B. Phil. 64. D: τῆς ξυμμέτρον φύσεως μὴ τυχοῦσα. Tim. 86. C: δένδρον πολυκαρπότερον τοῦ ξυμμέτρον. Legg. V. 744. C: τῷ ἀνίσῃ, ξυμμέτρῳ δέ. VI. 772. E: σύμμετρον (καιρόν). Epin. 991. B: σύμμετρον (χρεῖαν). Phil. 26. A: τὸ ... σύμμετρον ἀπειργάσαστο. 66. B: περὶ τὸ σύμμετρον καὶ καλὸν *cet.* Tim. 87. C. Critia 116. D: ὕψος ... σύμμετρον ἰδεῖν. Theaet. 147. D: ὅτι μήκει οὐ ξύμμετροι τῇ ποδιαίᾳ. Tim. 69. B: ἀνάλογα καὶ σύμμετρα. Legg. VII. 788. D: πόνων χωρὶς πολλῶν καὶ συμμέτρων. Theaet. 156. D: ἄλλο τι τῶν τούτῳ ξυμμέτρων. 148. A: ὡς μήκει ... οὐ ξυμμέτρους ἐκείναις. Tim. 90. A: ὅπως ἂν ἔχωσι τὰς κινήσεις πρὸς ἄλληλα συμμέτρους (v. συμμέτρως). Phil. 25. E: ὁπόση ... σύμμετρα ... καὶ σύμφωνα ... ἀπεργάζεται. Tim. 67. C: ὅψει σύμμετρα μύρια ἔχουσαν πρὸς αἰσθήσιν. Locr. 101. B: μέσα δ' ἃ συμμετροτάτα (φωνά).

συμμετροῦμαι, *commetior*. Tim. 39. C: οὔτε πρὸς ἄλληλα συμμετροῦνται.

συμμέτρως, *moderate*. Tim. 85. C: ἵνα συμμέτρως λεπτότης ἰσχοι καὶ τάχους.

συμμιγῆς (ξύμμ.), ὁ ἥ, *commixtus*. Phaedr. 239. C:

ὑπὸ συμμιγεί σκιᾷ (ubi, ἐν ἡλίῳ καθαρῷ oppos., est germ. dumpfig). Legg. X. 895. C: κειχωρισμένῳ ἢ καὶ ξυμμιγεί.

συμμιγνυμι et συμμιόγω (ξυμμ.), commisceo, misceo: immisceo; conflo, compono. Tim. 59. A: αὐτὸν αὐτῷ (τῷ πνρὶ) ξυμμιγνυσιν. Phil. 25. D: συμμιγνν (sic Cl. al. Vulgo συμμιγννε) ... εἰς αὐτὴν ... τὴν ... τοῦ πέρατος γένναν. Men. 95. D: συμμιόγης (Theogn.). Phil. 61. C: συμμιγνύναι. Legg. III. 678. C: ξυμμιόγειν ἀλλήλοις. Polit. 311. A: τούτων μέρος ἐκατέρων ξυμμιγνύντα. Pol. III. 416. E: ξυμμιγνύντας. 415. A: χρυσὸν ἐν τῇ γενέσει συνέμιξεν αὐτοῖς. Conv. 222. A: συμμιξας. Tim. 74. C: ὕδατι ... συμμιξας καὶ συναρμόσας. Phil. 61. E: ξυμμιξαντες. Legg. XII. 969. B: εἰκόνα τινά πως ξυμμιξαντες. Soph. 259. A: οὔτι συμμιγννται τε ἀλλήλοις τὰ γένη cet. Tim. 83. C: ὅταν ξυμμιγννῇται ... ἀλμυρὸς δυτάμει. Soph. 252. E: τὰ δὲ μὴ συμμιγννοσθαι. 253. C. Phaed. 113. B: οὐ ξυμμιγννόμενος τῷ ὕδατι. Phil. 23. C: ἐξ ἀμφοῖν τούτοις ἐν τι ξυμμιόγμενον. Theaet. 159. A: ἄλλο ἄλλῳ συμμιγννόμενον. Soph. 254. E: ξυμμιγννόμενον ... ἐκείνοις ἐξ ἀνάγκης αἰεὶ. Tim. 57. D: συμμιγννόμενα αὐτὰ τε πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς ἄλλα. Phil. 51. E: τὸ ... μὴ συμμιγννῆσθαι ἐν αὐταῖς ἀναγκαίως λύπας. Polit. 303. D: ξυμμιεμμιγννόμενα τὰ ξυγγενῇ τοῦ χρυσοῦ. Phil. 47. A: ὁπόταν ... πλεῶν ἡδονῇ κατὰ τὰ τοιαῦτα πάντα ξυμμιγννῇ. Legg. XII. 969. B: ἐὰν ... ἡμῖν οἱ τε ἄνδρες ἀκριβῶς ξυμμιγννῶσι cet. Phil. 22. A: ἐξ ἀμφοῖν συμμιγννέμενοι. Tim. 76. D: συμμιγννῶν ἐν τριῶν. Phil. 26. B: συμμιγννέμενοι. Theaet. 194. E: γῆς ἢ κόπρον συμμιγννέμενος. Phil. 62. E: συμμιγννέμενος καὶ ταυτας. Legg. VIII. 828. C. *convenio, congregior. Polit. 258. A: Θεαιτήτω ... αὐτὸς τε συνέμιξα χθές διὰ λόγων cet. Menex. 243. E: ὡς ἀσμένως καὶ οἰκείως ἀλλήλοις συνέμιξαν οἱ πολῖται. *negotium contraho. Legg. XII. 958. C: ξυμμιξάντι ξυμβόλαια μετρώς. *corpus misceo, concumbo. Legg. XI. 930. D: δούλη ... ἐὰν συμμιξῇ δούλῳ cet. Critia 113. D: αὐτῆς ... εἰς ἐπιθυμίαν ... ἐλθὼν συμμιγννται. Conv. 207. B: περὶ τὸ ξυμμιγννῆσθαι ἀλλήλους.

σύμμικτος, ὁ ἢ, commixtus, compositus vel temperatus. Legg. III. 692. A: ἡ βασιλεία ... ἐξ ὧν ἔδει σύμμικτος γενομένη. Phil. 46. A: σύμμικτον (sic Cl. c. al. Vulg. ξμμικτον) τοῦτό γε ... εἰς γένεσθαι τι κακόν. Tim. 61. A: τὰ ... τῶν ξυμμιγννέμενων ἐκ γῆς τε καὶ ὕδατος σωμάτων. Legg. V. 738. C: θυσίας τελεταῖς συμμιγννέμενοις κατεστήσαντο.

συμμιμούμαι, imitor. Polit. 274. D: ὃ συμμιμούμενοι καὶ ξυνεπόμενοι cet.

σύμμυξις (ξύμμ.), ἡ, permixtio; coniunctio. Soph. 252. B: εἴπερ μηδεμίαν ἐστὶ ξύμμυξις. 264. B: σύμμυξις αἰσθησεως καὶ δόξης. Legg. IV. 721. A: ἡ τῶν γάμων σύμμυξις καὶ κοινωνία. Phil. 23. D: τῆς σύμμυξεως τούτων πρὸς ἀλλήλα τὴν αἰτίαν ὅρα. Tim. 60. D: ἐκ ξυμμιξεως ὕδατος.

Phil. 64. C: ἐν τῇ ξυμμίξει. Tim. 60. B. Polit. 309. B: δέξασθαι ξύμμιξιν πρὸς ἀλλήλους. Legg. VI. 771. E: πρὸς ... τὴν τῶν γάμων κοινωνίαν καὶ ξύμμιξιν. *concupitus. Legg. VIII. 839. A: περὶ τὰς τῶν γονέων συμμίξεις.

συμμύνω (ξύμμ.), me contraho vel claudio; praet. clausus vel compressus sum. Pol. VIII. 529. B: ἄνω κεκηνῶς ἢ κάτω συμμεινυκώς (ore deorsum clauso). Phaedr. 251. B: ὑπὸ σκληρότητος σύμμεμνυκός. Tim. 45. E: ὅταν ταῦτα (τὰ βλέφαρα) ξυμμύσῃ.

συμπαγής (ξύμπ.), compactus, concretus. Tim. 45. C: ὅμοιον πρὸς ὅμοιον ξυμπαγὲς γενόμενον. 56. E: εἶδος ἐν ὅλῳ ἔστιν ξυμπαγές. 46. B: τοῦ ... πυρός τῷ περὶ τὴν ὄψιν πυρὶ ... ξυμπαγοῦς γιγνομένου (v. ξυμπαγεῖ γιγνόμενῳ).

συμπαιστής, ὁ, collusor. De lege 319. E: συμπότην καὶ συμπαιστήν ... τοῦ Διός.

συμπαθακαθίζομαι, una consido. Lys. 207. B: συμπαρεκαθέτετο μετὰ τοῦ Μενεξένου.

συμπααρακαλῶ (ξύμπ.), simul exhortor vel excito. Pol. VIII. 555. A: ξυμπααρακαλεῖν ἐπὶ ξυμμάχων cet. Ep. VII. 328. A.

συμπααρακολουθῶ (ξύμπ.), subsequor. Polit. 308. D: καθάπερ ὕφαντικὴ τοῖς τε φαίνουσι ... ξυμπααρακολουθούσα προστάττει cet. 271. C: καλῶς τῷ λόγῳ συμπαρηκολούθηκας.

συμπααραλαμβάνω (ξύμπ.), una assumo et simpl. assumo. Phaedr. 65. A: εἰάν τις αὐτὸ (τὸ σῶμα) ἐν τῇ ζητήσῃ κοινωνῶν συμπααραλάβῃ. 84. D: ξυμπααραλαβεῖν. Lach. 179. E.

συμπαρέπομαι (ξύμπ.), consequor; accedo. Legg. II. 667. B: ὅσοις συμπαρέπεται τις χάρις. E: τοῦ ξυμπαρεπομένου τοῖς ἄλλοις (quod ad reliqua accedit).

σύμπας (ξύμπ.) et σύναπας, ασα, αν, universus, totus; etiam quilibet; pl. omnes ad unum et simpl. omnes. Pol. VII. 425. A: ξύμπας ἀριθμός. Gorg. 477. C: σύμπασα ψυχῆς πονηρία. Phil. 53. B: ξύμπασα ἡδονή. Pol. IV. 423. D: ξύμπασα ἡ πόλις. Phaedr. 246. C: ζῶον τὸ ξύμπαν ἐκλήθη. Soph. 219. D: τὸ ... λοιπὸν ... ξύμπαν. 221. B: ξυμπάσης ... τέχνης τὸ μὲν ἥμιον μέρος κτητικὸν ἦν. Crat. 432. B: ξυμπάσης (cuiuslibet) εἰκόνος. Phil. 64. D: ξυμπάσης ... μίξεως ... τὴν αἰτίαν. Pol. IV. 421. C: ξυμπάσης τῆς πόλεως ἀξιομενέης. Legg. I. 630. B: ἄνευ ξυμπάσης ἀρετῆς. Tim. 80. E: ξύμπαντος τοῦ σώματος. Legg. II. 656. E: οὐτ' ἐν μουσικῇ συμπάσῃ. Pol. X. 609. A: σύμπαντι τῷ σώματι. IV. 442. B: ξύμπαντα τὸν βίον. Tim. 36. E: πρὸς τὸν ξύμπαντα χρόνον. Soph. 224. A: μουσικὴν ... ξυνάπασαν. 229. A: περὶ ξύμπασαν ἄγροισιν. 236. C: κατὰ τὴν ξύμπασαν μιμητικὴν. Theaet. 186. E: ξύμπαν ἄρ' αὐτὸ καλεῖς αἰσθῆσιν; Soph. 230. A: τὸ ... ξύμπαν

αὐτὸ ὀρθότατα εἶποι τις ἂν νοουθητικῇ. Conv. 207. E: (κατὰ) ξύμπαν τὸ σῶμα. Phaedr. 255. B: οὐδ' οἱ ξύμπαντες ἄλλοι φίλοι cet. De lege 318. E: σύμπαντες οἱ τραγωδοποιοί. Phil. 13. E: αἱ ξυνάπασαι ἐπιστήμαι. Tim. 43. C: συνάπασαι. Prot. 317. C: τὰ ξύμπαντα (ἐτη) πολλὰ μοί ἐστιν. Soph. 228. B: ξυγγενή ... ξύμπαντα γέγονε. Conv. 197. E: ξυμπάντων τε θεῶν καὶ ἀνθρώπων κόσμος. Tim. 83. D: ξυναπασῶν. Legg. V. 735. C: ξυμπασῶν τῶν ἄλλων πράξεων (πέρι). Phil. 27. D: ξυμπάντων ἀπείρων. Tim. 48. D: περὶ ἐκάστων καὶ ξυμπάντων λέγειν. Legg. X. 909. D: ἔστω ... νόμος ὃδε τοῖς ξύμπασι κείμενος ἀπλῶς. Polit. 306. C: ἐν τοῖς ξύμπασι χορὴ ζητεῖν cet. Phil. 18. C: ἐνὶ τε ἐκάστω καὶ ξύμπασι. 52. E: ξυνάπασι τοῖσδε. Legg. III. 690. B: ἐν ξύμπασι τοῖς ζώοις. Phil. 58. A: ξύμπαντας ὅσοις cet. Pol. X. 616. D: τοὺς ξύμπαντας σφονδύλους. Legg. XII. 949. A: ξύμπαντας τοὺς ἐπικαλοῦντας ἀλλήλους. Soph. 227. B: ξυμπάσας δυνάμεις. Polit. 305. C: ξυναπάσας τὰς εἰρημένας ἐπιστήμας. Soph. 228. E: δειλίαν ... καὶ ἀδικίαν ξύμπαντα (i. q. has omnes) ἡγήτεον νόσον ἐν ἡμῖν. 233. D: ξυνάπαντα. 259. B: καθ' ἐκάστον ... καὶ ξύμπαντα. Abs. est omnino. Legg. III. 679. E: καὶ ξύμπαντα δικαιότεροι. συμπίσχω (ξυμπ.), *eodem modo afficio*. Pol. X. 605. D: οὔτι ... ἐπομέθα συμπίσχοντες. Etiam idem mihi accidit. Charm. 169. C: ὥσπερ οἱ τοὺς χασμωμένους καταντικρὺ ὀρῶντες ταὐτὸν τοῦτο ξυμπιάσχουσι.

συμπείθω (ξυμπ.), *simul persuadeo*. Legg. IV. 720. D: πρὶν ἂν πῃ ξυμπείσῃ.

συμπέμπω (ξυμπ.), *una mitto*. Pol. X. 620. D: τοῦτον φύλακα ξυμπέμπειν τοῦ βίου.

συμπένομαι, *in eadem sum inopia*. Men. 71. B: συμπενόμαι τοῖς πολίταις τούτου τοῦ πράγματος.

συμπεραίνω (ξυμπ.), *conficio et perficio*. Ep. IV. 320. A: εἰς τὸ ξυμπερανθῆναι. Tim. 39. D: τὰ πρὸς ἀλλήλα ξυμπερανθέντα τάχῃ.

συμπεριαγωγός, ὁ ἢ, *una convertens*. Pol. VII. 532. D: συμπεριαγωγοῖς χρωμένη αἰς διήλθομεν τέχναις.

συμπεριδινούμαι, *circumvolvo*. Locr. 96. D: συμπεριδινέεται ... τῷ ταὐτῷ φορᾷ.

συμπεριλαμβάνω (ξυμπ.), *una complector vel comprehendo*. Tim. 58. A: ἐπειδὴ συμπεριέλαβε τὰ γένη. 74. D: οἷς ξυμπεριλαβὼν ὁ θεὸς ὅστ' αὐ καὶ μυελὸν cet. 83. D: τοῦτου ... ξυμπεριληφθέντος ὑπὸ ὑγρότητος.

συμπεριπατῶ, *una ambulo*. Prot. 314. E: ἐξῆς δ' αὐτῷ συμπεριπάτουν cet.

συμπεριφέρω (ξυμπ.), *mecum circumfero*. Pol. III. 404. C: ἀγγεῖα ξυμπεριφέρειν. Pass. *una circumferor*. Crat. 437. A: ὅτι ξυμπεριφέρεται (ἡ ψυχὴ). Phaedr. 248. A: ξυμπεριφέρονται. Crat. 417. A: ἀπὸ τοῦ συμπεριφέρεσθαι. Pol.

X. 617. B: συμπεριφερομένην. Phaedr. 248. A: συμπερι-
 χνέθη τὴν περιφοράν.

συμπήγνυμι (ξυμπ.), *compingo*, perf. et med. *coalesco*.
 Tim. 85. D: μετὰ τοῦ ... ψυχῶν ξυμπαγγύασι. 73. D: στέ-
 χασμα .. αὐτῷ ... ξυμπηγνύς. 81. B: ξυμπέπηγε ... ὁ πᾶς
 ὄγκος αὐτῆς ἀπαλός. 91. A: μυελὸν ξυμπεπηγότα. 46. B:
 ὃ ξυμπήγνυται φῶς. Ib. ξυμπαγγνύμενον. 87. D: ὅταν αὐ-
 τοῦναντίον ξυμπαγγήτον τοῦτω. 59. E: τὸ ... ἐπὶ γῆς ξυμ-
 παγόν. 60. B. 82. C: μυελοῦ ... ἐξ ἐκείνων οὗτου ... ξυμ-
 παγόντος. 55. B: ἐξ ... τοιαῦτα ξυμπαγόντα. Ib. ξυμ-
 παγόντων.

συμπιέζω (ξυμπ.), *comprimo*, *comprehendo*. Soph. 247.
 C: πᾶν ὃ μὴ δυνατοὶ ταῖς χερσὶ συμπιέζειν εἰσὶν cet. Phaed.
 89. B: ξυμπιέσας τὰς ἐπὶ τῷ αὐχένι τρίχας.

συμπιέσεις, ἡ, *compressio*. Crat. 427. A: τῆς τοῦ
 δέλτα ... συμπιέσεως.

συμπιλητικός, ἡ, ὄν, *compingens*. Locr. 100. E: τὸ
 δὲ ψυχρὸν ... συμπιλατικὸν πόρων ἐστί.

συμπιλῶ (ξυμπ.), *compingo*. Tim. 45. B: μάλιστα
 ... τὸ μέσον ξυμπιλήσαντες τῶν ὀριμάτων. 49. C: ἐκ ... τοῦ-
 των ἐτι μᾶλλον ξυμπιλουμένων. 61. B: βία ξυμπεπιλημένα
 Polit. 281. A: τῶν ... συμπεπιλημένων. Tim. 76. C: ξυνε-
 πιλήθη.

συμπίνω, *comhibeo*. De lege 320. A: μὴ συμπίνειν
 ἀλλήλοις εἰς μέθην. Legg. IX. 881. D: ἐάν ... τις τῷ τοι-
 οῦτω ... συμπίῃ. Conv. 213. A: συμπιέσθς (fut.), ἢ οὐ;

συμπίπτω (ξυμπ.), *collabor* (vern. *zusammenfallen* vel
einstürzen et *einfallen*). Legg. VII. 793. C: συμπίπτειν εἰς
 ταῦτόν ποιεῖ τὰ ξυμπαντα. Phaed. 80. C: ξυμπεσόν (sic
 Cl. pro *συμπ.*) ... τὸ σῶμα (*corpus collapsum*, h. e. *siccatum*).
 Phaedr. 245. E: ἢ πάντα τε οὐρανὸν πάσάν τε γένεσιν συμ-
 πεσοῦσαν στήναι. **incido*, *incurro*, *incesso*; etiam *concurro* et
congruo, *convenio*; in eo quoque ponitur quod *contingit* vel *even-
 nit*. Polit. 270. D: ἄλλα τε παθήματα ... ξυμπίπτει. 271.
 C: ὡς ἐν ἐκατέροις ξυμπίπτει ταῖς τροπαῖς γίνεσθαι. Phil.
 47. D: μίξις μία λύτης τε καὶ ἡδονῆς ξυμπίπτει γενομένη.
 Conv. 184. E: μοναχοῦ ἐνταῦθα ξυμπίπτει τὸ καλὸν εἶναι
 cet. Legg. I. 645. D: ποῖόν τι ξυμπίπτει γίνεσθαι. Pol.
 III. 402. D: ὅταν αὖ ξυμπίπτῃ ἐν τε τῇ ψυχῇ καλὰ ἦθη ἐν-
 όντα cet. 75. 461. E: ἐάν ὁ κληρὸς ταύτῃ ξυμπίπτῃ. Tim.
 75. B: εἴπερ ἄρα συμπίπτειν ἠθελήσάτην. Phil. 39. A: ἡ
 μνήμη ταῖς αἰσθήσεσι ξυμπίπτουσα εἰς ταῦτόν. Legg. IV.
 709. C: τῶν ἄλλων ξυμπιπτόντων ὅσα δεῖ χωρὰ ξυντυχεῖν.
 Phil. 41. A: μεγάλῃ ... ἄλλῃ καὶ πολλῇ συμπίπτουσας (λύ-
 πιας τε καὶ ἡδονάς) παντοία. Theaet. 160. D: εἰς ταῦτόν
 συμπίπτωκε. Tim. 82. C: τὰ δὲ μέγιστα τῶν νοσημάτων
 τῇδε χαλεπὰ ξυμπέπτωκεν. Legg. X. 889. B: ἡ ξυμπέπτω-
 κεν ἀρμόττοντα οἰκείως πως. Euthyd. 289. B: ἐν ἡ συμ-

πέπτωκεν ἄμα τὸ τε ποιεῖν καὶ τὸ ἐπίστασθαι γοῆσθαι τοῦ-
τω ὃ ἂν ποιῇ. Theaet. 195. A: ἐὰν ... ἐπ' ἀλλήλων συμ-
πεπτωκότα ἢ ὑπὸ στενοχωρίας. Tim. 17. A: ἀσθένειά τις
αὐτῷ συνέπεσεν. 45. C: πρὸς ὃ τὸ ἔξω ξυνέπεσεν. Legg.
III. 698. C: διὰ πάντα ταῦθ' ἡμῖν ξυνέπεσε πρὸς ἡμᾶς
αὐτοὺς σφοδρά φιλία. XII. 944. A: οἷον δὴ μυρίοις συνέ-
πεσε. Pol. V. 473. D: (ἐὰν μὴ) τοῦτο εἰς ταυτὸν ξυμπέσῃ,
δύναμις τε πολιτικὴ καὶ φιλοσοφία. Legg. IV. 712. A: ὅταν
εἰς ταυτὸν τῷ φρονεῖν τε καὶ σωφρονεῖν ἡ μεγίστη δύναμις
ἐν ἀνθρώπῳ ξυμπέσῃ. Pol. VI. 498. A: ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τοῦ
αὐτομάτου, ὥσπερ γῆν, συμπεσόντα. Tim. 54. D: ἐξ ὧν
συμπεσόντων ἀριθμῶν (εἶδος γέγονεν). Ep. I. 309. E: πρα-
γμάτων ἄλλων ποτὲ ξυμπεσόντων.

συμπλάττω, *confingo*. Charm. 175. D: συμπλάττοντες.

συμπλεκτικός, ἡ, ὄν, *contexens*. Polit. 282. D: λει-
γόμεν ... αὐτῆς τὸ μὲν εἶναι στρεπτικόν, τὸ δὲ συμπλε-
κτικόν.

συμπλέκω (ξυμπλ.), *contexto; connecto*. Soph. 242. D:
συμπλέκειν ... ἀμφοτέρα. Polit. 309. B: ξυνδεῖν καὶ ξυμ-
πλέκειν. Soph. 262. D: συμπλέκων τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασι.
Polit. 306. A: συμπλέκουσα. Soph. 268. C: τοῦνομα συμ-
πλέξαντες. Pol. VII. 533. C: ὧ ... τελευτῇ ... καὶ τὰ με-
ταξὺ ἐξ οὗ μὴ οἶδε συμπεπλεκται. Theaet. 202. B: οὕτω
καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν συμπλακέντα λόγον γεγονέαι. Tim.
83. D: μετὰ πνεύματος ξυμπλακείσαν. Polit. 311. B: ἐν-
θυπλοκία ξυμπλακέν. Tim. 80. C: τούτοις τοῖς παθήμασι
πρὸς ἀλλήλα συμπλεχθεῖσι. Med. *congregior, digladior* (verbis).
Legg. XI. 935. C: ὁ ... συμπλεκόμενος. **complector*. Conv.
191. A: συμπλεκόμενοι ἀλλήλοις (*germ. sich umschlingend*) ἐπι-
θυμοῦντες συμφύναι. B: συνεπλέκετο. 192. A: συμπεπλε-
γμένοι τοῖς ἀνδράσι.

συμπλέω, *upa navigo*. Gorg. 511. E: τῶν συμπλεόντων.

συμπλήρης (ξυμπλ.), ὁ ἡ, *refertus*. Epin. 985. A:
ξυμπλήρους ... ζῶων οὐρανοῦ γεγονότος.

συμπληρῶ (ξυμπλ.), *compleo, expleo*. Conv. 202. E:
ἐν μέσῳ δὲ ὃν ἀμφοτέρων συμπληροῖ (*nos: füllt er sie aus*).
Legg. VI. 770. B: τοῦτο ... δεῖται συμπληροῦν ὑμᾶς τὸ πε-
ριγρηθέν. Tim. 75. A: πάντα ταῦτα ξυμπεπλήρωται σαρεξίν.
Locr. 105: κόσμῳ συμπεπληρωμένῳ ἐν θεῶν τε καὶ ἀνθρώ-
πων cet. Tim. 92: ξυμπληρωθεῖς ὅδε ὁ κόσμος. Med. Tim.
35. C: συνεπληροῦτο (*sic Par. A. c. al. Vulg. ξυνεπλήρωσε*)
τὰ ... διαστήματα ... ἀποτέμνων cet. 36. B: τῷ τὸ ἐπο-
γδόου διαστήματι τὰ ἐπίτρυτα πάντα ξυνεπληροῦτο.

συμπληρώμα, τό, *complementum*. Locr. 96. B: σὺν
τοῖς συμπληρώμασι.

συμπλοκή (ξυμπλ.), ἡ, *contextus; comprehensio et coag-
mentatio*. Soph. 262. C: λόγος ἐγένετο εὐθύς ἡ πρώτη συμ-
πλοκή. Polit. 281. A: τῆς ὑφῆς συμπλοκή τις. Theaet. 202.

B: ὀνομάτων ... συμπλοκὴν εἶναι λόγον οὐσίαν. Soph. 240.
 C: κινδυνεύει τοιαύτην τινὰ περιέχθαι συμπλοκὴν τὸ μὴ
 ὄν τῷ ὄντι. Polit. 305. E: τὴν ... βασιλικὴν συμπλοκὴν
 ... λεγέειν cet. 308. E: πρὸς τὴν αὐτῆς ... ξυμπλοκὴν.
 309. E. Ep. VI. 323. B: εἰς μίαν ἀφικέσθαι φιλίας ξυμ-
 πλοκὴν. Polit. 278. B: ἐν ἀμφοτέραις ... ταῖς συμπλοκαῖς.
 *complexus. Conv. 191. C: ἐν τῇ συμπλοκῇ ... εἰ ἀνὴρ γν-
 ναικὶ ἐντύχοι cet. *conflictus. Legg. VIII. 833. A: ἡ ... ἐν
 ταῖς συμπλοκαῖς μάχη καὶ σύστασις.

σύμπλους (ξύμπλ.), ὁ ἡ, *navigationis socius vel comes*.
 Pol. VIII. 556. C: ἡ ξύμπλοι γιγνόμενοι ἡ ξυστρατιῶται.

συμπνέω, *conspiro, concino*. Legg. IV. 708. D: τὸ ...
 συμπνεύσαι.

συμποδηγῶ (ξύμπ.), *una duco et simpl. duco*. Polit.
 269. C: τὸ ... πᾶν τότε τοτὲ μὲν αὐτὸς ὁ θεὸς συμποδηγεῖ
 cet. 270. A: τοτὲ μὲν ὑπ' ἄλλης συμποδηγεῖσθαι θείας
 αἰτίας.

συμποδίζω, *irretio; capio; vincio; etiam trop., ut vern.*
fesseln. Pol. X. 615. E: τὸν ... Ἀρδιαῖον ... συμποδίσαντες
 χεῖρας τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν. VI. 488. C: μέθῃ ἢ τινι
 ἄλλῳ συμποδίσαντας. Theaet. 165. E: συνεποδίσθης ὑπ'
 αὐτοῦ. Gorg. 482. E: ἐκ ταύτης ... τῆς ὁμολογίας αὐτὸς
 ὑπὸ σοῦ συμποδισθεῖς.

συμπολεμῶ, *belli socius sum*. Ep. VII. 350. D: συμ-
 πολεμεῖν. Pol. IV. 422. D: συμπολεμήσαντες ... μεθ' ἡμῶν.

συμπολιτεύομαι, *civilitatis vel administrationis socius sum*.
 Ep. I. 309. A: πάντες ... οἱ συμπολιτευόμενοι μεθ' ὑμῶν.

σύμπολλοι (ξύμπ.), αι, α, *comphures, plures*. Polit.
 261. E: τὴν τῶν ξυμπόλλων κοινὴν τροχὴν. Alc. I. 114. B:
 ἕνα τε ... πείθειν καὶ ξυμπόλλους. Crat. 424. E: ἐν ἐπὶ
 ἐν ... καὶ σύμπολλα. Legg. X. 903. E: μὴ ξύμπολλα ἐξ
 ἑνός.

συμπονῶ (ξύμπ.), *una labores subeo*. Pol. VII. 520.
 D: οὐκ ἐθελήσουσι ξυμπονεῖν ἐν τῇ πόλει ἕκαστοι ἐν μέρει.

συμπορεύομαι, *una proficiscor vel commeo*. Crat. 412.
 A: συμπορεύεσθαι ... τὴν ψυχὴν τοῖς πράγμασι. Phaedr.
 249. C: ἡμῶν ἡ ψυχὴ συμπορευθεῖσα θεῷ.

συμπόσιον (ξύμπ.), τό, *compositio, convivium*. Legg.
 I. 641. A: συμποσίον ... ὀρθῶς παιδαγωγηθέντος. Theag.

129. B: ὅτε ἀνίστατο ἐκ τοῦ συμποσίου. Pol. II. 363. C:
 συμπόσιον τῶν δόσιον κατασκευάσαντες. Ax. 371. D: συμ-

πόσια ... εὐμελῇ. De lege 320. A: συμποσίων. Prot. 347.

C: τοῖς συμποσίοις τοῖς τῶν φάτων ... ἀνθρώπων. Phaedr.
 276. D: συμποσίοις ... ἄρδοντες αὐτούς. Gorg. 451. E.
 Legg. I. 637. A: οὐτ' ἂν ἐπ' ἀγρῶν ἴδοις οὐτ' ἐν ἄστεσιν ...
 συμπόσια. 639. D: ξυμπόσια.

συμπότης (ξύμπ.), ὁ, *compotor, conciva*. Conv. 213.
 B: τίς ἡμῖν ὁδε τρίτος συμπότης; 212. E: δέξεσθε συμπό-

την —; De lege 319. E. Prot. 347. D: ὅπου ... καλοὶ κάγαθοί συμπόται ... εἶσιν. Pol. VIII. 568. E: οἱ συμπόται τε καὶ ἑταῖροι καὶ ἑταῖραι. Legg. II. 671. E. Pol. VIII. 569. A: μετὰ ὀχληρῶν συμποτῶν. Legg. I. 648. D: μετὰ ξυμποτῶν πλειόνων γυμναζόμενος. 639. D: ξυμπότας. Conv. 216. D: ὧ ἄνδρες συμπόται.

συμποτικός, ἡ, ὄν, *convivalis*. Pol. III. 398. E: τί-νες ... μαλακαὶ τε καὶ συμποτικά τῶν ἁρμονιῶν; Legg. II. 671. C: νόμους ... συμποτικούς.

συμπράττω, *communiter ago vel efficio*. Ep. VII. 337. D: συμπράξαι.

συμπροθυμοῦμαι (ξυμπρ.), *una studeo vel operam do, adiuvō aliquem ad aliquid assequendum*. Lach. 200. E: μὴ ἐθέλειν τῷ ξυμπροθυμεῖσθαι ὡς βελτίστῳ γενέσθαι. Euth. 11. E: αὐτός σοι ξυμπροθυμήσομαι δεῖξαι cet. Lach. 200. D: ξυμπροθυμήσει ὡς βελτίστοις γενέσθαι τοῖς μειρακίοις; συμπρὸς ἐμίγνυμι, *convenio aliquem, sermonem cum aliquo confero*. Theaet. 183. E: συμπρὸς ἐμίξα ... τῷ ἀνδρὶ πάννυός πάννυ πρεσβύτη.

σύμπτωμα, τό, *morbus*. Ax. 364. C: συμπτώματος ἀνασφῆλαι.

συμφαγεῖν, *cum aliquo edere*. Legg. IX. 881. D: ἐὰν δέ τις τῷ τοιούτῳ ... συμφάγη.

συμφερόντως (ξυμφ.), *utiliter*. Legg. II. 662. A: μὴ ξυμφερόντως αὐτῷ.

συμφέρω (ξυμφ.), *confero, conduco, prosum* (unde part. τὸ συμφέρον est *commodum*). Conv. 182. C: οὐ γὰρ συμφέρει τοῖς ἄρχουσι φρονήματα μεγάλα ἐγγίγνεσθαι τῶν ἀρχομένων. Pol. I. 344. A. Legg. V. 746. C. Pol. I. 340. C: ἐὰν τε ξυμφέρῃ ἐὰν τε μὴ. Phaedr. 230. E: συμφέρειν ἡμῖν γεγομένων τούτων. Pol. III. 412. D. Legg. XII. 952. A: ὁπόσ' ἔν (μαθήματα) ἐν ταύτῃ τῇ σκέψει δοκῇ συμφέρειν. Gorg. 527. B: ὅσπερ (βίος) καὶ ἐκεῖσε φαίνεται συμφέρων. Crat. 419. A: ἀγαθὸν καὶ ξυμφέρον ... τὸ αὐτὸ φαίνεται. Pol. I. 338. C: τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον. Tim. 71. A: περὶ τοῦ πᾶσι κοινῇ ξυμφέροντος. Legg. VI. 754. A: πρὸς τὸ παρὸν ἀναγκαίου καὶ ξυμφέροντος λόγου. Pol. IV. 442. C: τοῦ ξυμφέροντος ἐκάστῳ τε καὶ ὅλῳ τῷ κοινῷ cet. Tim. 71. A. Legg. VI. 773. B: τὸν ... τῇ πόλει ... συμφέροντα ... γάμον. Ep. III. 318. B: οὔτε ξυμφέρουσαν (μηχανήν). Gorg. 483. B: (πρὸς) τὸ αἰτοῖς συμφέρον τοὺς τε νόμους τίθενται. Polit. 296. E: τὸ τῆς νεῆς καὶ ναυτῶν αἰὲ ξυμφέρον παραγυλάτιον. Pol. I. 338. E: πρὸς τὸ αὐτῇ ξυμφέρον. 342. B: ἐπὶ τὴν αὐτῆς πονηρίαν τὸ ξυμφέρον σκοπεῖν. Alc. I. 116. D: τὰ δίκαια ἄρα ... συμφέροντά ἐστιν. 118. A: ἀγαθῶν καὶ ξυμφερόντων. Theaet. 172. A: συμφέροντα τίθεσθαι. Pol. I. 339. C: τὰ ξυμφέροντα ... τίθεσθαι ἐναντιοῖς. Legg. IX. 875. A: ὥστε γινῶναι τὰ ... συμφέροντα ἀνθρώ-

ποῖς εἰς πολιτείαν. Legg. III. 701. E: οὐ συνήνεγκεν οὔτε τοῖς οὔτε τοῖς. IV. 706. B. Alc. I. 113. D: ὁπότ'ερα συνοίσει πρόξασιν. Dem. 382. C: ἴστε ὅτι ξυνοίσει τούτο ἡμῖν; Theaet. 172. B: ταῦτα καὶ συνοίσειν. Med. concurreo, convenio (vern. zusammentreffen). Crat. 419. D: ἀπὸ τοῦ εὖ τοῖς πράγμασι τὴν ψυχὴν ξυμφέρεσθαι. Polit. 270. C: μεταβολὰς ... μεγάλας ... συμφερομένας. *concino, consentio vel assentior. Prot. 317. A: ἐγὼ δὲ τούτοις ἅπασι κατὰ τοῦτο εἶναι οὐ ξυμφέρομαι. Charm. 164. D. Soph. 242. E: διαφερόμενον ... αἰεὶ ξυμφέρεται. Theaet. 152. E: περὶ τούτου πάντες ἐξῆς οἱ σοφοὶ ... ξυμφέρεσθον. Legg. VI. 778. D: περὶ δὲ τεχνῶν ... ἐργὴν ἂν τῇ Σπάρτῃ ξυμφερόμεν τὸ καθεύδειν ἂν cet. XI. 929. E: ἐὰν ... ἀνὴρ καὶ γυνὴ μηδαμῇ ξυμφέρονται. Conv. 187. A: τὸ ἐν ... διαφερόμενον αὐτὸ αὐτῷ ξυμφέρεσθαι. Eryx. 396. C: ὑμεῖς ... τὰλλα συμφερομένω. Legg. I. 629. C: ξυμφερόμενοί σοι περὶ τούτου σφόδρα. Lach. 184. D: εἰ ... συνεφερέσθην τῷδε cet. Tim. 25. E: κατανοῶν ὡς δαιμονίως ... οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ξυνηνέχθης τὰ πολλὰ οἷς Σόλων εἶπεν.

συμφεύγω (ξυμφ.), una fugio. Phil. 43. A: καὶ σύ μοι ξύμφευγε. Apol. 21. A: ξυνέφυγε τὴν φυγὴν ταύτην.

σύμφημι (ξύμφ.), assentior, consentio, concedo. Pol. III. 403. C: ξύμφημι. X. 608. B: ξύμφημί σοι. Gorg. 500. E: σύμφης (γ. συμφῆς, al. σύμφης); Soph. 236. D. 247. A: καὶ ταῦτα ξύμφασιν. Gorg. 500. E: σύμφαθι. Pol. VII. 523. A: ξύμφαθι ἢ ἄπειπε. Ep. IV. 320. C: ξυμφαίη τις ἂν cet. Legg. VIII. 831. B: ξυμφαίμεν ἂν ἡμεῖς γε ... τὰ τοιαῦτα δεῖν καὶ νομοθετεῖν καὶ ἐπιτηδεύειν πόλιν ἅπασαν. Phaed. 64. B: ξυμφάται ἂν (οἶμαι) τοὺς ... παρ' ἡμῖν ἀνθρώπους καὶ πάνν ὅτι cet. Conv. 200. D. Prot. 330. D: καὶ τοῦτο συνέφη. Phaed. 102. D: ξυνέφη. Lys. 221. E: συνεφάτην. Conv. 177. E: ταῦτα ... καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ... ξυνέφασαν. Charm. 154. D. Pol. I. 342. E: ξυνέφησε μόγης. Phil. 28. E: βούλει ... καὶ ἡμεῖς ... ξυμφήσωμεν —; Soph. 236. D: πρὸς τὸ ταχὺ ξυμφήσαι. Tim. 72. D: θεοῦ ξυμφήσαντος. Theaet. 199. C: ἴσως οὐν μοι συμφήσεις. Pol. IX. 589. D: ξυμφήσει, ἢ πῶς; Epim. 974. C: ξυμφήσωμεν. Prot. 357. B: συμφήσουσιν. Gorg. 472. A.

συμφιλονεκεῖν, una vel in gratiam alicuius contendo. Prot. 336. E: ἡμᾶς ... οὐδὲν δεῖ συμφιλονεκεῖν οὔτε Σωκράτει οὔτε Πρωταγόρᾳ.

συμφοιτητής (ξυμφ.), ὁ, condiscipulus. Euthyd. 272. C: οἱ συμφοιτηταὶ μου. Phaedr. 255. A: ὑπὸ ξυμφοιτητῶν.

συμφεῖται, una ventito (ad aliquem). Euthyd. 272. D: καὶ σὺ εἰ που συμφοίτα (καὶ σὺ δῆπου συμφοιτᾶς?). 304. B: σκόπει οὐν ὅπως συμφοιτήσεις παρὰ τῷ ἀνδρῇ.

συμφορά (ξυμφ.), ἡ, calamitas, clades et in univ. malum. Prot. 344. C: ἀμήχανος συμφορά. Crat. 437. B. (explic.).

Phil. 64. E: *συμπεφορημένη ἀληθῶς ἡ τοιαύτη γίγνεται ...*
συμφορά. Pol. III. 387. E: *ὅταν τις αὐτὸν τοιαύτη συμφορὰ*
καταλάβῃ. Legg. IX. 873. A: *εἰ δὲ τινες οὕτως ἄθλια συμ-*
φορὰ καταλάβοι. Crit. 44. B: *ὡς ἐμοὶ ... οὐ μία συμφορὰ*
ἐστίν cet. Phaed. 116. A: *περὶ τῆς συμφορᾶς διεξιόντες ὅση*
ἡμῖν γεγονυῖα εἴη. Tim. 83. E: *ἡμίσεια τῆς συμφορᾶς ἡ*
δύναμις. Crit. 43. B: *ἐν τῇ τυνὶ παρεσιώσῃ συμφορᾷ.* Phaedr.
 231. C: *τοιαύτην ἔχοντι συμφορὰν.* 232. B: *κοιτῆν ἀμφο-*
τέρους κατασιτῆναι τὴν συμφορὰν. Phaed. 84. D: *διὰ τὴν*
παρούσαν συμφορὰν. E: *ὡς οὐ συμφορὰν ἡγοῦμαι τὴν παρ-*
ούσαν τύχην. Pol. III. 399. A: *ἡ εἰς τινὰ ἄλλην συμφο-*
ρὰν πεσόντος. Legg. IV. 709. A: *τύχαι ... καὶ συμφοραὶ*
παντοῖαι πίπτουσαι. IX. 878. B. Pol. III. 395. D: *ἐν συμ-*
φοραῖς ... ἐχομένην. X. 606. A: *ἐν ταῖς οἰκείαις συμφοραῖς.*
 Legg. IX. 877. C: *ὅστις ἂν τοιαύταις συμφοραῖς περιπίσῃ.*
 X. 887. E. XI. 925. E: *τὰς ἰδίας ἐκάστῳ γιγνομένης συμ-*
φορᾶς. 926. B: *ἡ δεινὰς ἄλλας σωμάτων ἢ ψυχῶν συμφο-*
ρας. Menex. 248. C: *βαρέως φέροντες τὰς συμφορὰς.* **ma-*
leficiūm. Legg. XI. 934. B: *λωφῆσαι μέρη πολλὰ τῆς τοιαύ-*
της συμφορᾶς. IX. 854. D: *ἐν τῷ προσώπῳ καὶ ταῖς χερσὶ*
γραφεῖς τὴν συμφορὰν.

σύμφορος (ξύμφ.), *ὁ ἡ, utilis, conveniens.* Legg. VII.
 790. C: *ὡς ἐστὶ ξύμφορος (ἡ κίνησις) ἀπασι.* VI. 766. E:
πρὸς τὸ φανερὰν γίνεσθαι τὴν ἀμφοιβήτησιν ξύμφορον.
 XI. 913. C: *ὡς εἰς παιδῶν γενεὰν οὐ ξύμφορα τὰ τοιαῦτα.*
 Polit. 296. E: *δοῶ τὰ ξύμφορα.* Pol. II. 380. C: *οὔτε ξύμ-*
φορα ἡμῖν. Phil. 64. C: *τοῦτο ... εἰς τὴν κρίσιν ἡμῖν ἐστὶ*
συμφορώτατον. Pol. V. 458. B: *ὅτι πάντων συμφορώτατ'*
ἂν εἴη πραχθέντα τῇ τε πόλει καὶ τοῖς φύλαξι.

συμφορῶ (ξύμφ.), *congero, coacervo.* Legg. VII. 805.
 E: *εἰς τινὰ μίαν οἴκησιν συμφορήσαντες ... πάντα χορήματα.*
 Phaedr. 253. E: *εἰκὴ συμπεφορημένος.* Phil. 64. E: *συμπε-*
φορημένη ... συμφορά. Legg. III. 693. A: *διαπεφορημένα*
καὶ συμπεφορημένα.

συμφορέω (ξύμφ.), *consequor; obduco.* Tim. 74. E:
ὀλιγίσταις ξυνέφορατε σαρκίν. 74. A: *λεθοιθεῖ περιβόλῳ*
ξυνέφοραξεν. **obstruo.* Phaedr. 251. E: *ἔλυσεν ... τὰ τότε*
συμπεφοραγμένα.

σύμφρων, *ὁ ἡ, consentiens.* Ep. VII. 324. B: *εἴ τις*
θεῶν καὶ τοῦτον ... ἐκείνῳ γενέσθαι σύμφρονα (sic Par. A.
 c. al. Vulg. *σύμφωνα*) *ποιήσῃ.*

συμφυή. Legg. V. 734. E. *vitiose legēbatur ξυμφυήν*
pro ξυνφυήν (Par. A. c. al.).

συμφυής (ξύμφ.), *ὁ ἡ, congenitus; natura coniunctus;*
cognatus; cum v. γίνεσθαι verbi potest coalescere. Soph. 247.
 D: *τὸ ... ἐπὶ τε τούτοις ἅμα καὶ ἐπ' ἐκείνοις ὅσα ἔχει σῶμα*
ξυμφυὲς γερονός. Tim. 45. D: *συμφυὲς οὐκέτι τῷ πλησίον*
ἀέρι γιγνόμενον. 64. D. 88. A: *σῶμα ... ὅταν μέγα ... συμ-*

καρᾶ ... ξυμφυλὲς διανοία γένηται. Legg. VI. 721. C: γένος ... ἀνθρώπων ἐστὶ τι ξυμφυλὲς τοῦ παντός χρόνον.

συμφύλαξ (ξυμφ.), ὁ, *custodiae socius*. Pol. V. 463. C: τῶν ξυμφυλάκων. B: ξυμφύλακας.

συμφυλλάττω (ξυμφ.), *una custodio*. Pol. V. 451. D: ξυμφυλλάττειν. 456. B. 466. C.

σύμφυλος, ὁ ἡ, *cognatus*. Ax. 366. A: σύμφυλον αἰθέρα.

συμφύρω (ξυμφ.), *commisceo*. Phil. 15. E: συμφύρων εἰς ἐν. Phaed. 66. C: ἕως ἂν ... ξυμπεφυρμένη ἢ ἡμῶν ἢ ψυχῇ μετὰ τοῦ τοιοῦτου κακοῦ. Phil. 51. A: συμπεφυρμένης ὁμοῦ λύπαις *cet.*

σύμφυσις (ξύμφ.), ἡ, *concretio*. Tim. 77. D: ὑπὸ τὴν ξύμφυσιν τοῦ δέριματος καὶ τῆς σαρκός.

συμφυσῶ (ξυμφ.), *conspiro; consentio*. Legg. IV. 708. D: τὸ ... συμπενεῦσαι καὶ ... καθ' ἓνα εἰς ταυτόν, τὸ λεγόμενον, ξυμφυσεῖται.

σύμφυτος (ξύμφ.), ὁ ἡ, *congenitus, natura insitus vel coniunctus; proprius; concretus* (c. dat. et gen.). Polit. 272. E: εἰμαρμένη τε καὶ ξύμφυτος ἐπιθυμία. Legg. VIII. 844. A: αὐθρία ... τισὶ τόποις ξύμφυτος ἐκ γῆς *cet.* Def. 413. C: ἀρετὴ λογισμοῦ σύμφυτος. Pol. X. 609. A: τὸ ξύμφυτον ... κακὸν ἐκάστου καὶ ἡ πονηρία. Legg. IV. 710. A: ὅπερ εὐθὺς παισὶ καὶ θηρίοις ... ξύμφυτον ἐπανθεῖ. VI. 771. B. Phaedr. 246. A: ξυμφύτω δυνάμει ὑποπτερου ζεύγους τε καὶ ἡμιόχον. Tim. 71. C: γλυκύνηται ... τῇ κατ' ἐκείνου ξυμφύτῳ πρὸς αὐτὸ χρωμένη. Theaet. 156. D: τὴν λευκότητά τε καὶ αἰσθησθαι αὐτῇ ξύμφυτον. Polit. 258. D. Critia 116. B: ἡδονὴν αὐτοῖς ξύμφυτον ἀπονέμοντες. Phaed. 81. C: ὁ αὐτῇ ἡ ὁμιλία ... ἐνεποίησε ξύμφυτον. Phil. 16. C: πέρας ... καὶ ἀπειρίαν ἐν ἑαυτοῖς ξύμφυτον ἐχόντων. Pol. X. 609. A: σχεδὸν πᾶσι ξύμφυτον ἐκάστῳ κακὸν τε καὶ νόσημα. Legg. X. 899. D: πρὸς τὸ ξύμφυτον ἄγει τιμᾶν. Phil. 51. D: τούτων ξυμφύτους ἡδονὰς ἐπομένους.

συμφύω (ξυμφ.), *concrecere facio, conflo.* Conv. 192. E: ἐθέλω ὑμᾶς συντῆξαι καὶ συμφύσαι εἰς τὸ αὐτό. Ep. VI. 323. B: συμφύσαι καὶ συνδῆσαι. Perf., aor. 2. et med. *concreasco, copulor*. Pol. IX. 588. D: ὥστε πῃ ξυμπεφυκέναι ἀλλήλοις. C: ξυμπεφυκνῆναι ἰδέαι πολλὰ εἰς ἐν. Tim. 76. E: ἐπειδὴ ... πάντ' ἦν τὰ τοῦ θνητοῦ ζώου ξυμπεφυκνῶτα μέρη καὶ μέλη. Phaedr. 246. D: τὸν αἰὲ ... χρόνον ταῦτα ξυμπεφυκνῶτα. Conv. 191. A: ἐπιθυμοῦντες συμφύσαι. Pol. VI. 503. B: εἰς ταῦτ' ὁ ξυμφύεσθαι αὐτῆς τὰ μέρη ὀλιγάκις ἐθέλει.

συμφωνία (ξυμφ.), ἡ, *concentus, consensus*. Crat. 405. D: περὶ τὴν ἐν τῇ ᾠδῇ ἁρμονίαν, ἡ δὲ συμφωνία καλεῖται. Conv. 187. B: ἡ γὰρ ἁρμονία συμφωνία ἐστὶ, συμφωνία δὲ ὁμολογία τις. Pol. IX. 591. D: τῆς ἐν τῇ ψυχῇ ἕνεκα ξυμ-

φωνίας. Legg. III. 689. D. Pol. IV. 430. E: *συμφωνία τινὶ καὶ ἁρμονία προσέοικε* cet. 442. C. III. 401. D: (εἰς) *συμφωνίαν τῷ καλῷ λόγῳ ἄγουσα*. IV. 432. A. IX. 591. D: *τὴν ἐν τῇ τῶν χρημάτων κτήσει ξύνταξιν τε καὶ συμφωνίαν*. Tim. 47. D: *εἰς κατακόσμησιν καὶ συμφωνίαν ἑαυτῇ ξυμμάχος ὑπὸ Μουσῶν δέδοται*. Legg. II. 659. E. III. 689. D: *ἡ καλλίστη ... τῶν συμφωνιῶν μεγίστη δικαιοτάτ' ἂν λέγοιτο σοφία*. Pol. VII. 531. C: *ἐν ταύταις ταῖς συμφωνίαις ταῖς ἀκουσμέναις*. A: *τὰς ... ἀκουσμένας ... συμφωνίας καὶ φθόγγους*. Tim. 67. C.

σύμφωνος (ξύμφ.), ὁ ἡ, *concinens; consentiens; consentaneus*. Crat. 395. E: *θαυμαστὴ ὡς σύμφωνος τῷ ὀνόματι*. Lach. 188. D: *τὸν βίον σύμφωνον τοῖς λόγοις πρὸς τὰ ἔργα*. Legg. VII. 812. D: *οἰζύτητα βαρύτητι ξύμφωνον, καὶ ἀντίφωνον παρεχομένους*. Epin. 991. B. Phil. 56. A: *τὸ ξύμφωνον ἁρμολιτούσα ... μελέτης στοχασμῷ*. Pol. VII. 531. C: *τίνες ξύμφωνοι ἀριθμοὶ καὶ τίνες οὐ*. Tim. 80. A: *ξύμφωνοι (φθόγγοι)*. Crat. 436. C: *οὐ γὰρ ἂν ποτε οὕτω ξύμφωνα ἦν αὐτῷ ἅπαντα*. Phil. 11. A: *ὅσα τοῦ γένους ἐστὶ τούτου σύμφωνα*. (Legg. IX. 864. C. *pro συμφωνων sensus postulat* *συμφωνῶν vel ἔμφωνῶν*). Ep. VII. 332. D: *συμφώνους πρὸς ἀρετὴν (φίλους) κτήσασθαι*. Legg. III. 696. C: *τὸν τὰς ἡδονὰς καὶ λύπας κεκτημένον συμφώνους τοῖς ὀρθοῖς λόγοις καὶ ἐπομένας*. Gorg. 457. E: *οὐδὲ σύμφωνα (λέγειν) οἷς τὸ πρῶτον ἔλεγεσ περὶ τῆς ὀητορικῆς*. Pol. II. 380. C: *οὕτε ξύμφωνα ἀντὶ αὐτοῖς*. Legg. V. 746. E.

συμφωνοῦντως (ξύμφ.), *ita ut concinat vel consentiat*. Legg. II. 662. E: *ἄπορος ... τοῦ συμφωνοῦντως ἑαυτῷ λέγειν*. *συμφωνῶ* (ξύμφ.), *concinō; consentio; convenio*. Phaedr. 270. C: *εἰ συμφωνεῖ (ὁ λόγος)*. Phaed. 101. D: *εἰ σοι ἀλλήλοις συμφωνεῖ ἢ διαφωνεῖ*. Soph. 253. B: *ποῖα ποίοις συμφωνεῖ τῶν γενῶν*. Crat. 420. B: *ἡ γοῦν οἴησις τοῦτω συμφωνεῖ*. 436. E: *εἰ καὶ τὰ ὀνόματα συμφωνεῖ αὐτὰ αὐτοῖς*. Lach. 193. E: *τὰ ... ἔργα οὐ συμφωνεῖ ἡμῖν τοῖς λόγοις*. Phaedr. 263. B: *ἐν μὲν ... τοῖς συμφωνοῦμεν, ἐν δὲ τοῖς οὐ*. Legg. II. 661 D. Crat. 413. B: *οὐκ ἐστὶ συμφωνοῦσιν*. Phil. 28. C. Legg. IX. 860. E: *τίνα ... τρόπον ἔρωγε συμφωνοίην ἂν τοῖς ἑμαυτοῦ λόγοις* —; VIII. 836. C: *(τὰς ἂν) ταῖς ὑμετέραις νόλεσι οὐδαμῶς συμφωνοῖ*. VI. 772. D: *ἐὰν συμφωνῶσι πάντες*. Gorg. 480. B: *ταῦτα ἐκείνοις ... συμφωνεῖν*. Soph. 240. C: *ἡμῖν ἀλλοῖς συμφωνεῖν*. Legg. I. 634. E: *μιᾷ ... φωνῇ καὶ ἐξ ἐνὸς στόματος πάντας συμφωνεῖν ὡς cet.* Pol. X. 617. B. *ἐκ πασῶν ... μίαν ἁρμονίαν συμφωνεῖν*. Legg. V. 729. A: *συμφωνοῦσα ... ἡμῖν*. Pol. III. 402. D: *ὁμολογοῦντα ἐκείνοις καὶ συμφωνοῦντα*. Phil. 24. E: *συμφωνοῦντας*. Legg. III. 691. A: *οὐ ξυνεγώνησαν αὐτοῖς*. II. 653. B: *(ἂν) συμφωνήωσι τῷ λόγῳ*. III. 686. B: *συμφωνήσασα εἰς ἐν (ἡ τότε δύναμις)*. Soph. 245. D: *τὸ δὲ*

γε τοιοῦτον ... ὃν οὐ συμφωνήσει τῷ λόγῳ. Polit. 289. B. Pol. V. 463. E: συμφωνήσουσιν. III. 398. C: εἴπερ μέλλομεν τοῖς προειρημένοις συμφωνήσιν.

συμφώνως, constanter. Epin. 974. C: συμφώνως διὰ λόγων πάντων.

σύμψηφος, ὁ ἥ, assentiens, adstipulator. Gorg. 500. A: σύμψηφος ἡμῖν εἰ καὶ σὺ —; Crat. 398. C: τούτου ... σοι σύμψηφος. Pol. II. 380. C: σύμψηγός σοί εἰμι ... τούτου τοῦ νόμου. Lach. 184. D. Legg. XII. 947. D: εἰάν καὶ τὸ τῆς Πυθίας οὕτω ... σύμψηφον ᾗ. Phaedr. 267. B: σύμψηφον αὐτῷ ... γενέσθαι. Legg. X. 907. B: καὶ σύμψηφοί γε τοιούτοις τοῖς λόγοις ἐσμέν. VII. 811. E: οὓς δ' ἂν τῷ ἐπαίτῳ συμψηφούς ἔχη. cet. XI. 929. B.

σύν et ξύν, cum. Gorg. 513. A: σὺν τοῖς φιλταῖσι (ubi est germ. mittelst, h. e. mit Aufopferung). Pol. VI. 492. B: ξύν πολλῷ θορύβῳ. VII. 518. C: ξύν ὅλῳ τῷ σώματι. Legg. III. 678. C: σὺν ταῖς τέχναις. 682. A: ξύν τισι Χάρισι καὶ Μούσαις. VII. 815. A. XI. 924. A: ξύν νόμῳ (nos: nach dem Gesetze). Crit. 48. C: οὐδενὶ ξύν νῷ. al.

συναγείρω (ξυναγ.), colligo, conuoco. Critia 121. C: ξυνήγειρε θεοὺς πάντας εἰς τὴν ... οἴκησιν. Ib. συναγείρας. Prot. 328. D: μόγις πως ἐμαντὸν ὥσπερεὶ συναγείρας εἶπον. Med. me colligo. Phaedr. 67. C: ἐθίσαι αὐτὴν (τὴν ψυχὴν) καθ' αὐτὴν πανταχόθεν ἐκ τοῦ σώματος συναγείρεσθαι. Charm. 156. D: καὶ μοι κατὰ μικρὸν πάλιν ἡ θρασυτις ξυνηγείρετο.

συναγυρμός, ὁ, collectio. Polit. 272. C: εἰς συναγυρμὸν φρονήσεως.

συναγυροτός, ὁ ἥ, collectus. Legg. VIII. 845. E: εἴτε καὶ πηγαῖον εἴτε καὶ συναγυρότον (ὑδωρ).

συνάγω (ξυνάγω), conduco, colligo, complector; coniungo, contraho vel contexo. Tim. 65. D: ξυνάγει τὰ φλέβια. Legg. IV. 707. E: οὐ γάρ που τὸν βουλόμενόν γε Ἑλλήνων συναγετε. Ep. II. 311. A: συνάγουσι. Tim. 66. C: ὁπόταν ... τὰ μὲν ξυνάγῃ, τὰ δὲ χαλᾷ. Soph. 251. D: ἡ πάντα εἰς ταῦτόν ξυνάγωμεν. Locr. 101. C: τὸ δὲ ψυχρὸν συνάγει δύναται. Theaet. 194. B: τὰ οἰκεία συνάγουσα ἀποτυπώματα. Polit. 308. C: πάντ' εἰς ἓν αὐτὰ ξυνάγουσα. Tim. 55. B: εἰς τὸ κέντρον τὰς ὀρθὰς γωνίας συνάγον. Polit. 310. E: λείον ... ὑφασμα ξυνάγοντα ἐξ αὐτῶν. Soph. 230. B: συνάγοντες ... τοῖς λόγοις εἰς ταῦτόν. Legg. III. 700. E: πάντα εἰς πάντα ξυνάγοντες. Phil. 25. D: συνηγάγομεν εἰς ἓν. Tim. 85. D: ἃς ὅταν τις ... πρὸς ἀλλήλας ξυνάγῃ. Soph. 224. C: ἴθι δὴ νῦν συναγάγομεν αὐτό. 267. A: συναγαγεῖν ... εἰς ἓν. Polit. 267. B. Pol. VI. 488. A. Legg. I. 625. E. Tim. 36. E: ξυναγαγὼν (v. ξυνάγω). Legg. II. 658. A. Polit. 311. C: γλίττα κοινὸν ξυναγαγοῦσα αὐτῶν τὸν βίον. Tim. 76. A: οἶον ἄρμια ξυναγαγοῦσα. Phaedr. 256. C: ξυν-

αγαγόντε εἰς ταῦτόν. Phil. 23. E: εἰς ἕν πάλιν ἐκάτερον συναγαγόντες. Legg. VII. 811. A: καὶ τινὰς ὅλας ῥήσεις εἰς ταῦτό ξυναγαγόντες. Pol. II. 365. D: ἐταιρείας συνάξομεν. V. 459. E: ἐν αἷς ξυνάξομεν τὰς τε νέμφας καὶ τοὺς νυμφίους. Locr. 101. A: συνάγεσθαι καὶ διίστασθαι. Tim. 62. B: τὸ ... παρὰ φύσιν ξυναγόμενον. Phil. 25. D: τούτων ἀμφοτέρων συναγομέων. Phaed. 97. B: ὅτι ξυνήγето πλησίον ἀλλήλων. Locr. 101. B: συναγμένα (*contracta*). Polit. 278. C: συναχθέν. Pol. VII. 537. C: συνακτέον. Med. *circumferor*. Locr. 98. E: συνάγεται ... τὰ περιφορὰ τῷ παντός. συναγωγεὺς, ὁ, *qui copulat*. Canv. 191. D: τῆς ἀρχαίας φύσεως συναγωγεὺς.

συναγωγή (ξυναγ.), ἡ, *conductio; conciliatio; comprehensio*. Theaet. 150. A: διὰ τὴν ἀδικον ... ξυναγωγήν ἀνδρὸς καὶ γυναικος, ἥ δὴ προαγωγή ἐνομία. Phaedr. 266. B: τούτων ... τῶν διαιρέσεων καὶ συναγωγῶν. Pol. VII. 526. D: συναγωγὰς καὶ ἐκτάσεις στρατιᾶς.

συναγωγός (ξυναγ.), ὁ ἡ, *coniungens*. Tim. 31. C: δεσμὸν ... ἐν μέσῳ δεῖ τινὰ ἀμφοῖν ξυναγωγὸν γίγνεσθαι. Prot. 322. C: φιλίας συναγωγοί.

συναγωνίζομαι, *una pugno*. Alc. I. 119. E: (ὥστε ἀξιούν) συναγωνίζεσθαι σοι πρὸς τοὺς πολεμίους.

συναγωνιστής, ὁ, *certaminis socius*. Alc. I. 119. D: εἰς τοὺς συναγωνιστάς.

συναδικῶ (ξυναδ.), *una iniuste facio*. Pol. VI. 496. D: οὕτε ξυναδικεῖν ἐθέλων *cet*.

συναῖδω (ξυναῖδω), *concino*. Prot. 333. A: οὐ γὰρ συνάδουσιν οὐδὲ συναρμόττουσιν ἀλλήλοις. Gorg. 461. A: ἡγησάμενος οὐ συνάδειν τὰ λεγόμενα. Pol. IV. 432. A: ξυνάδοντας ... ταῦτόν. Phil. 92. C: οὗτος οὐν σοι ὁ λόγος ἐκείνῳ πῶς ξυνάσσεται;

συναθροίζω (ξυναθρ.), *coacervo, colligo*. Tim. 44. D: ὑπηρεσίαν αὐτῷ (τῷ σώματι) ξυναθροίσαντες θεοί. Menex. 243. B: ξυναθροῖσαι ἐπὶ τὴν πόλιν πάντας Ἑλλήνας τε καὶ βαρβάρους. Phaed. 70. A: αὕτη καθ' αὐτὴν συναθροισμένη. 80. E. Pol. VIII. 563. D: τὸ ... κεφάλαιον ... πάντων τούτων ξυνθηροισμένων. IV. 422. D: ἐὰν εἰς μίαν ... πόλιν συναθροισθῇ τὰ τῶν ἄλλων χρήματα. Tim. 25. B: αὕτη ... πᾶσα ξυναθροισθεῖσα εἰς ἕν ἢ δύναμις. 56. C: συναθροισθέντων ... πολλῶν.

συναινῶ, *approbo*. Pol. III. 393. E: ταῦτα ... εἰπόντος αὐτοῦ οἱ μὲν ἄλλοι ἐσέβοντο καὶ συνήνουν.

συναιρῶ (ξυν.), *comprehendo*. Phaedr. 249. B: εἰς ἕν λογισμῷ ξυναιρούμενον.

συναιτίος (ξυναιτ.), ὁ ἡ et α, ον, *qui una causa vel auctor est; neutr. causa adiuvans s. proxima*. Legg. XI. 936. D: μὴ ξυναιτίου τοῦ βλαβέντος αὐτοῦ γενομένου. Ep. VII. 329. C: ὡς συναιτίον τῆς Δίωνος ἐπιβουλῆς. Polit. 281. D:

τὴν μὲν τῆς γενέσεως οὕσαν ξυναίτιον, τὴν δὲ αὐτὴν αἰτίαν. Polit. 289. C: ὡς συναιτίοι λεχθέντες. Tim. 46. D: δοξάζεται δὲ ὑπὸ τῶν πλείστων οὐ ξυναίτια, ἀλλ' αἷτια εἶναι τῶν πάντων. Gorg. 519. B: οὐκ αἰτίων ὄντων τῶν κακῶν, ἀλλ' ἴσως συναιτίων. Polit. 287. B: τῶν τε ξυναίτιων καὶ τῶν αἰτίων. Tim. 46. C. 76. D: τοῖς ... ξυναίτιοις τοῦτοις δημιουργηθέν. Polit. 281. C: συναιτίας εἶναι ... πάντος ὑφάσματος. E: ταύτας ... ξυναίτιους. Ib. πάσας ξυναίτιους εἰπόμεν. 287. D. Locr. 93: τὰ ... ἐπόμενά τε καὶ συναιτία.

συνα.ώρησις (ξυν.) ἡ, *communis sublatio*. Tim. 80. D: τῇ ξυναιωρήσει.

συναιωρῶ (ξυν.), *una attollo*. Phaed. 112. B: ξυναιωρούμενον τῷ ὕψει τὸ πνεῦμα.

συνακολουθῶ (ξυν.), *una sequor, et in univ, sequor, persequor, comitor; etiam assentior vel concedo*. Phil. 63. E: ὁπόσαι ... αὐτῇ ξυνακολουθοῦσι πάντῃ. Legg. XII. 963. A: καὶ τὰ λοιπὰ ... ξυνακολουθεῖ. Soph. 224. E: τῷ γὰρ λόγῳ δεῖ συνακολουθεῖν. Pol. IV. 464. A: (c. praep. μετὰ). Legg. X. 890. E: ξυνακολουθεῖν (*persequi*) λόγοις οὕτω εἰς πλήθῃ λεγόμενα. XII. 966. B: τοῖς ἔργοις ξυνακολουθεῖν. VII. 795. E: ξυνακολουθοῦσης (κινήσεως) εἰς πᾶσαν τὴν ὄρχησιν ἱκανῶς. Polit. 274. A: ξυνακολουθοῦντι τῷ τοῦ παντός παθήματι. Legg. XII. 966. C: (τοῖς πλείστοις) τῇ γῆμῃ μόνον τῶν νόμων συνακολουθοῦσι. Phil. 25. C: σὺ δὲ μοι συνακολουθήσον τῷ λόγῳ. Legg. I. 629. A: καὶ μοι τῷ λόγῳ ξυνακολουθήσατε. VII. 792. C: τοῦτ' οὐκ ἐτ' ἂν ἐγὼ Κλεινίᾳ ξυνακολουθήσαιμ' ἂν. Phil. 56. E: συνακολουθήσειαν. Epin. 988. B: οὐκ ἐπὶ διδάσκοντος αὐτοῦ ξυνακολουθήσει. Phil. 16. B: ἡμεῖς συνακολουθήσομεν. Legg. IV. 711. C: ξυνακολουθήσει. 716. B: τῶν ξυνακολουθησόντων ... τῷ θεῷ.

συνακροῶμαι (ξυν.), *una audio*. Menex. 235. B: ξυνακροῶνται. Sis. 387. B: ὅπως ἂν ξυνήκρω ἡμῖν ἀνδρὸς σοφοῦ.

συναλγῶ (ξυν.), *una doleo*. Ax. 366. A: ἡ ψυχὴ συναλγοῦσα. Pol. V. 462. D: πᾶσα (ἡ κοινωνία) ἅμα ξυνήλγησε μέρους πονήσαντος ὅλη.

συναλλάξις, ἡ, *permutatio, commercium*. Legg. VIII. 850. A: ὡς οὐκ ἐστὶ δίκης οὔσης τῶν τοιούτων περὶ συναλλάξεων.

συναλλάττω (ξυν.), *reconcilio*. Legg. XI. 930. A: ἐὰν ... ξυναλλάττειν δύνωνται.

συναμφότερος (ξυν.), α, ον, *uterque simul et simpl. uterque*. Phil. 21. E: ὁ ξυναμφότερος (βίος). Soph. 250. C: οὐκ ἄρα κίνησις καὶ στασις ἐστὶ ξυναμφότερον τὸ ὄν. Tim. 87. E: περὶ τοῦ ξυναμφοτέρου. Conv. 209. B: ἀσπάζεται τὸ ξυναμφότερον. Pol. IV. 400. C: ξυναμφοτερόν τι. Alc. I. 130. A: ψυχὴν ἢ σῶμα, ἡ ξυναμφότερον. Phil. 46. C:

ἡδονὰς τὰ ξυναμφότερα ... ἐπικαλουμένας. Pol. VII. 534. A. Hipp. mai. 303. B: τὰ συναμφότερα.

συνάμφω, οἱ αἱ, *ambo, utrumque*. Polit. 278. C: ὡς συνάμφω μίαν ἀληθῆ δόξαν ἀποτελεῖ.

συναναιρῶ (ξυν.), *idem responsum do vel responso confirmo*. Pol. VII. 540. C: ἐὰν καὶ ἡ Πυθία ξυναναιρῇ.

συνανακνῶ, *una revolo*. Polit. 271. B: συνανακνυλουμενόνους εἰς ἀνάντια τῆς γενέσεως.

συναναμνησκομαι, *una recordor*. Legg. X. 897. E: ἢν συναναμνησθεῖς ὑμῖν ἐγὼ κοινῇ τὴν ἀπόκρισιν ποιήσομαι.

συναναχωρῶ, *una recedo*. Lach. 181. B: ἐν ... τῇ ἀπὸ Δηλίου φυγῇ μετ' ἐμοῦ συναναχώρει.

συνανταγωνίζομαι. Alc. I. 119. D. *legebatur μὴ συνανταγωνίζεσθαι pro eo quod libri optimi prae buerant μὴ ἀξιούν ἀνταγωνίζεσθαι*.

συναορεῖν, *comitari*. Pol. I. 330. A. (Pind.).

συνάπας, *vid. σύμπας*.

συναπεργάζομαι (ξυν.), *una efficio vel conficio*. Pol. IV. 443. E: ἢ ἂν ταύτην τὴν ἔξιν σώξῃ τε καὶ συναπεργάζεται. Tim. 38. E: ὅσα ἔδει ξυναπεργάζεσθαι χρόνον.

συναποθνήσκω, *una vel simul morior*. Phaed. 88. D: ὡς τοῦ ἀποθανόντος οὐ συναποθνήσκει ἡ ψυχὴ.

συναπόλλυμαι (ξυν.), *una pereō*. Critia 121. A: (ὅτι) κακείνη ξυναπόλλυται τούτοις. Lys. 221. B: τί προσήκει τοῖς κακοῖς ξυναπόλλυσθαι;

συναποστερῶ, *in spoliatione aliquem adiuvo*. Legg. XII. 948. C: ὡς σμικρὰ δεχόμενοι (θεοὶ) θύματα ... πολλὰ συναποστεροῦσι χρήματα.

συναποτελῶ (ξυν.), *una perficio s. absolvo*. Polit. 258. E: συναποτελοῦσι τὰ γιγνόμενα ἀπ' αὐτῶν σώματα. Epin. 986. C: ξυναποτελῶν κόσμον.

συναποτίκτω, *una gigno*. Theaet. 156. E: πρὸς τοῦ συναποτίκτοντος τὸ χρώμα.

συνάπτω (ξυν.), *connecto; annecto*. Euthyd. 298. C: οὐ λίνον λίνῳ συνάπτεις (prov.). Ax. 365. D: συνάπτεις ... τῇ ἀναισθησίᾳ αἰσθησιν. 369. E. Pol. IX. 588. D: σύν-απτε ... αὐτὰ εἰς ἓν τρία ὄντα. Pol. VIII. 546. A: ὅταν περιτραπαὶ ἐκάστοις κύκλων περιφορὰς ξυνάπτωσι βραχυβίοις ... βραχυπόρους cet. Soph. 252. C: συνάπτειν ἐν τοῖς λόγοις. Legg. VI. 758. A. Tim. 75. D: ξυνάπτων ἄρθρον ἄρθρω. Locr. 100. B: τοῖς νέυροις συνάψε τὰ ἄρθρα. Tim. 36. C: ξυνάψας αὐταῖς τε καὶ ἀλλήλαις. Legg. III. 698. D: συνάπαντες ... τὰς χεῖρας. (Id. Menex. 240. B.) X. 900. B: συνάψαι τις τὸν ἐξῆς λόγον ᾧ ... διεπερανάμεθα. Soph. 245. E: συνάπτεται γὰρ ἕτερον ἐξ ἄλλου. Pol. IX. 588. D: συνή-πται. Tim. 78. E: τὸ πῦρ ἐντὸς ξυνημμένον. Soph. 253. D: μίαν ... δι' ὅλων πολλῶν ἐν ἐνὶ ξυνημμένῃ. Tim. 70. E: ξυνημμένον. Phaed. 60. B: ὥσπερ ἐκ μιᾶς κορυφῆς συν-

ημιμένω δὴ ὄντε. Intrans. *contingo*. Ep. VIII. 353. D: ξυνάπτει δὲ αἰεὶ παλαιὰ τελευτὴ δοκοῦσα ἀρχὴ φυομένη νέα (v. ἀρχὴ φυομένη νέα).

συναριθμοῦμαι, *numero comprehendo*. Phil. 23. D: συναριθμοῦμενος.

συναρμογή, ἡ, *compages*. Locr. 95. B: μένει δ' ἐν συναρμογῇ (codd. aliquot ξυναρμ.) ἀδιαλύτῳ.

συναρμοττόντως, *congruenter*. Legg. XII. 967. E.

συναρμόττω (ξυν.), *compono, concinno; copulo; concilio*, pass. *concino*. Tim. 32. B: τὰ δὲ στερεὰ ... δύο ... μεσότητες συναρμόττουσι. Pol. VII. 519. E: ξυναρμόττων τοὺς πολίτας πειθοῖ τε καὶ ἀνάγκῃ. Tim. 35. B. Legg. I. 628. A: ὁ τὴν πόλιν ξυναρμόττων. Crat. 414. B: συναρμόσας ἀπὸ τοῦ θεῖν καὶ ἄλλεσθαι τὸ ὄνομα. Polit. 269. C: φρόνησιν εἰληχὸς ἐκ τοῦ συναρμόσαντος αὐτὸ κατ' ἀρχάς. Pol. IV. 443. D: ξυναρμόσαντα τρία ὄντα. Tim. 56. C: ξυνηρμόσθαι ... ἀνὰ λόγον. Pol. III. 411. E: ὅπως ἂν ἀλλήλοιν ξυναρμοσθήτον. Tim. 54. C: ἐκ τοῦ ἰσοσκελοῦς τριγώνου ξυναρμοσθῆν. 81. D: οἱ ξυναρμοσθέντες ... δεσμοί. 56. D: συναρμοσθέντα. 18. C: ὡς τὰς φύσεις τοῖς ἀνδράσι παραπληροῖας εἶη ξυναρμοστέον. Intrans. *concino, congruo*. Soph. 253. A: τὰ δὲ ξυναρμόττει. 261. D. Prot. 333. A: οὐδὲ συναρμόττουσιν ἀλλήλοις. Legg. V. 729. A: ξυμμενοῦσα ... καὶ ξυναρμόττουσα. Theaet. 204. A: ἐξ ἐκάστων τῶν συναρμοττόντων στοιχείων. Med. Locr. 99. A: δυοῖν ὧν μέσοις δύο ἄκρα ξυναρμόξατο (v. προσαρμόξατο). Tim. 53. E: τὰ διαφέροντα κάλλει σωμάτων ... γένη συναρμόσασθαι. Polit. 309. C: τὸ αἰγενὲς ὃν τῆς ψυχῆς αὐτῶν μέρος θεῖον ξυναρμοσαμένην δεσμῷ.

συναρχω, *una rego*; partic. vern. *Mitherrscher*. Alc. I. 130. B: μὴ ... συνάρχοντος τοῦ ἑτέρου. Polit. 272. E: πάντες ... οἱ κατὰ τοὺς τόπους συνάρχοντες τῷ μεγίστῳ δαίμονι θεοί. Pol. IV. 463. B: τῶν συναρχόντων. Ib. ξυνάρχοντας.

συναναίνομαι, *exaresco*. Phaedr. 251. D: συναναινόμενα.

συναυλία, ἡ, *tibiarum et in univ. instrumentorum musicorum concentus*. Legg. VI. 765. B: μιονωδιῶν τε καὶ συναυλιῶν ἀρχέτω.

συναψις, ἡ, *coniunctio*. Theaet. 195. C: ἐν τῇ συνάψει αἰσθήσεως πρὸς διάνοιαν. Tim. 40. C: ἐν ... ταῖς συναψεσιν.

σύνδειπνον, τό, *convivium*. Conv. 172. B: τῶν τότε ἐν τῷ συνδείπνῳ παραγενομένων.

συνδειπνῶ, *coeno apud aliquem*. Conv. 217. C: προκαλοῦμαι δὴ αὐτὸν πρὸς τὸ συνδειπνεῖν. 174. E: ὅπως συνδειπνήσεις.

συνδέομαι, *una precor et simpl. oro*. Parm. 136. E:

ἐγὼ ... Σωκράτει συνδέομαι. Ep. III. 318. C: διότι μετὰ Θεοδότου ..., συνεδέηθην σοῦ μὴ ποιεῖν ταῦτα.

σύνδεσις (ξύνδ.), ἡ, *colligatio*. Tim. 43. D: τὰς τῶν ἡμιολίων ... μεσότητας καὶ ξυνδέσεις.

σύνδεσμος (ξύνδ.), ὁ, *colligatio; vinculum*. Epin. 984. C: ξυνδέσμον χάριν. Legg. XI. 921. C: τῷ τῆς πόλεως ξυνδέσμῳ μετὰ θεῶν. Polit. 310. A: τοῦτον θειότερον εἶναι τὸν ξυνδεσμον. Pol. VII. 520. A: ἐπὶ τὸν ξυνδεσμον τῆς πόλεως. X. 616. C: ξύνδσμον τοῦ οὐρανοῦ. Locr. 100. B: συνδέμοις.

συνδεσμότης (ξύνδ.), ὁ, *una vinctus*. Pol. VII. 516. C: τῶν τότε ξυνδεσμωτῶν.

συνδετός (ξύνδ.), ὁ ἡ, *colligatus*. Polit. 280. E: ξυνδετά. Ib. αὐτὰ αὐτοῖς συνδετά.

συνδέω (ξύνδ.), *colligo; vincio; copulo*. Theaet. 160. B: συνδεῖ ... οὐδενὶ τῶν ἄλλων. Pol. V. 462. B: οὐκοῦν ἡ ... ἡδονῆς τε καὶ λύπης κοινωνία ξυνδεῖ —; Legg. VI. 776. A: κολλᾷ καὶ συνδεῖ πάντα ἥθη. IX. 875. A: τὸ ... κοινὸν ξυνδεῖ ... τὰς πόλεις. Pol. V. 462. B: ὁ ἄν ξυνδῇ τε καὶ ποιῇ μίαν. Phaed. 99. C: ξυνδεῖν καὶ ξυνίχειν οὐδὲν οἶονται. Polit. 309. B: ξυνδεῖν καὶ ξυμπλέκειν. Legg. VII. 793. C: τὴν πόλιν ... ξυνδεῖν. Tim. 84. A: τὸ ... σάραξας ὅσοις συνδοῦν. 32. B: ξυνέδρασε ... οὐρανόν. 75. D. Ep. VII. 332. E: εἰ τὰς ... πόλεις ... νόμοις ξυνδήσεις καὶ πολιτείας. Soph. 268. C: οὐκοῦν συνδήσωμεν αὐτοῦ ... τοῦτομα —; Ep. VI. 323. B: συνδήσαι πάλιν εἰς τὴν προὔπαρχουσαν φιλότητά τε καὶ κοινωνίαν. Theaet. 165. E: ξυνδήσας. Euth. 4. C: συνδήσας τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Soph. 227. C: μόνον ἐχέτω ... πάντα ξυνδήσαν ὅσα cet. Tim. 32. C: πλὴν ὑπὸ τοῦ ξυνδήσαντος. Pol. IV. 443. E: πάντα ταῦτα ξυνδήσαντα. Legg. IX. 882. A: συνδήσαντες. VII. 793. D: πᾶσι ... τοῖς τοιοῦτοις πόλιν ξυνδεῖται. Polit. 310. B: οἱ ... πολλοὶ ... οὐκ ὀρθῶς ξυνδοῦνται πρὸς τὴν τῶν παίδων γέννησιν. Locr. 99. A: τὸ συνδεύμενον. Tim. 73. B: τῆς ψυχῆς τῷ σώματι ξυνδουμένης. Polit. 279. E: ἐκ τῶν ἑαυτοῖς συνδουμένων (v. αὐτῶν συνδουμένοις). Tim. 31. C: τὰ ξυνδούμενα. 41. B: οἷς ... συνεδείσθε. Conv. 202. E: ὥστε τὸ πᾶν αὐτὸ αὐτῷ ξυνδεθεῖσθαι. Euth. 9. A: ξυνδεθεῖς ὑπὸ τοῦ δεσπότου τοῦ ἀποθανόντος. Tim. 37. A: ξυνδεθεῖσαι. Med. Locr. 99. A: συνεδήσατο δεσμῷ κρατίστῳ.

συνδημιουργός, ὁ et ἡ, *una condens*. Legg. II. 671. D: τούτων ... τῶν νόμων εἶναι νομοφύλακας καὶ συνδημιουργούς.

συνδιαβιβάζω, *una trañicio*. Legg. X. 892. E: συνδιαβιβάζειν ἐμπειρίαν.

συνδιαθέω (ξύνδ.), *cum aliquo certatim curro*. Polit. 266. C: μετὰ τῆς ἀγέλης ξυνδιαθέων.

συνδιαιτῶμαι (ξύνδ.), *convivo; victu communi fruor*.

Legg. XI. 929. D: πλὴν τῶν συνδιαιτωμένων. Tim. 18. B: ξυνδιαιτωμένους μετ' ἀλλήλων ζῆν.

συνδιακινδυνεύω, una periculum suscipio. Lach. 189. B: ἢ μετ' ἐμοῦ συνδιεκινδύνευσας.

συνδιακοσμῶ, una dispono. Legg. IV. 712. B: ἕλωσ ... ἡμῖν ἔλθοι συνδιακοσμήσων τήν τε πόλιν καὶ τοὺς νόμους.

συνδιακρίνω, una diiudico. Locr. 104. E: ἀπαντα ... ταῦτα ... ἃ Νέμεσις συνδιέκρινε σὺν δαίμοσι cet.

συνδιακυβεῖν ὠ (ξυνδ.), una gubernare. Polit. 304. A: ὅση ... ξυνδιακυβεῖν ἅς ἐν ταῖς πόλεσι πράξεις.

συνδιαμαχόμαι (ξυνδ.), una (vel pro aliquo) pugno. Phil. 66. E: ὡς ... ὑπὲρ τῶν δευτερείων νῶ πρός ἡδονήν ξυνδιαμαχοίμην.

συνδιαπεραίνω, una absolvo. Gorg. 506. B: συνδιαπεράναι τὸν λόγον.

συνδιαπέτομαι, una percolo. Theaet. 199. E: ἀνεπιστημοσύνας ... ὁμοῦ συνδιαπετομένους ἐν τῇ ψυχῇ.

συνδιαπονῶ, una elaboro (Legg. VIII. 842. E: ὅσοι περὶ αὐτὴν ταύτην συνδιαποιοῦσιν) et exerceor. Soph. 218.

B: ὥ συνδιαπονεῖν μετ' ἐμοῦ ... οὐκ ἄχθεις.

συνδιασκέπτομαι, una perpendo vel exploro. Prot. 349. B: τὰ δὲ συνδιασκέψασθαι (ἐπιθυμῶ).

συνδιασκοπῶ, una perscrutor. Prot. 361. D: μετὰ σοῦ ἂν ἡδίστα ταῦτα συνδιασκοποίην. Med. Pol. V. 458. B: πειράσομαι σοι πρότερα συνδιασκοπεῖσθαι. Eryx. 399. E: ἔτοιμος δ' ὑμῖν καὶ ἐγὼ ... συνδιασκοπεῖσθαι.

συνδιασώζω, simul conseruo. Conv. 220. E: συνδιέσωζες καὶ τὰ ὄπλα καὶ αὐτὸν ἐμέ.

συνδιαταλαιπωρῶ (ξυνδ.), aerumnas simul fero. Crit. 45. D: ξυνδιαταλαιπωρεῖν καὶ τρέφοντα καὶ παιδεύοντα.

συνδιατελῶ (ξυνδ.), una maneo s. duro. Phaed. 91. B: ἡ δὲ ἄγνοιά μοι αὕτη οὐ ξυνδιατελεῖ ... ἀλλ' ὀλίγον ὕστερον ἀπολείται.

συνδιατρίβω, consuetudine cum aliquo coniunctus sum, utor aliquo (germ. mit einem umgehen). Conv. 172. C: ἀφ' οὗ δ' ἐγὼ Σωκράτει συνδιατρίβω cet. Theag. 128. B: ἐμοὶ συνδιατρίβειν. Lach. 180. D. 188. C. Theag. 129. E: τῶν μετ' ἐμοῦ συνδιατριβόντων. Lys. 204. C: ἐὰν δ' οὗτος καὶ σμικρὸν χρόνον συνδιατρίψῃ σοι cet.

συνδιαφέρω. Tim. 71. A. legebatur ξυνδιαφέροντος pro ξυμφέροντος, quod vid.

συνδιηθῶ, una transfundo. Tim. 66. E: τότε γὰρ ὁσμή ... οὐδεμία συνδιηθείται.

συνδικάζω, una iudico. Legg. VI. 768. B: ὁ ... ἀκοινώτμος ὢν ἐξουσίας τοῦ συνδικάζειν.

συνδικία (ξυνδ.), ἡ, causae defensio. Legg. XI. 938. B: ξυνδικίας κακῆς.

σύνδικος (ξύνδ.), ὁ, *patronus (causae)*. Legg. XI. 929. E: ξύνδικοι.

συνδικῶ (ξυνδ.), *causam alicuius defendo, patrocinor*. Legg. XI. 937. E: τὸ ξυνδικεῖν. Ib. ξυνδικεῖν ἄλλῳ. 938. B: ξυνδικῆσαι.

συνδοκεῖν (ξυνδ.), *communiter videri vel probari, et simpl. videri; etiam commodum esse*. Prot. 331. B: ἡ καὶ σοὶ συνδοκεῖ οὕτως. 340. B: εἰ σοὶ συνδοκεῖ ὅπερ ἐμοί. Soph. 235. B: κἀμοὶ τοῦτό γε οὕτω περὶ αὐτοῦ ξυνδοκεῖ. Crat. 393. C: ἡ οὐ ξυνδοκεῖ; Pol. V. 460. E: ἄρ' οὖν σοι ξυνδοκεῖ μέτριος χρόνος ἀκμῆς ... τὰ εἴκοσιν ἔτη —; Legg. II. 674. C: εἰ ξυνδοκεῖ. VI. 781. D: εἰ καὶ σφῶν ξυνδοκεῖ ἀκούειν. Hipp. mai. 283. B: πολλοῖς συνδοκεῖ ὅτι cet. Phaed. 64. C: σκέψαι δὴ ... ἐὰν ἄρα καὶ σοὶ ξυνδοκῇ ἅπερ καὶ ἐμοί. 100. C: ἐὰν σοὶ ξυνδοκῇ ὥσπερ ἐμοί. Pol. IV. 434. A. Polit. 277. A: δεῖ ... κἀμοὶ μετὰ σοῦ κοινῇ ξυνδοκεῖν. Legg. I. 626. C. Prot. 354. A: συνεδόκει ἡμῖν ἀρμόειν. Epin. 986. A: ἄρ' οὐκ ἂν κακὸς εἰατῶ ... λεγόμενος ἐν δίκῃ ξυνεδόκει λέγεσθαι ποτ' ἂν (*nonne — videretur recte malus dici?*). Riv. 138. B: ξυνεδόκει (absol. in resp.). Euthyd. 289. B: συνεδόκει ἡμῖν πάντα ταῦτα. Tim. 75. C: ξυνέδοξε ... αἰρετίον. Phaed. 73. B: σκέψαι ἐὰν τῇδὲ πῇ σοι σκοπομένῳ συνδόξη. Legg. III. 689. A: σκοπεῖτε εἰ συνδόξει καὶ σφῶν λεγόμενον. IV. 719. C: τοῖς ἄλλοις πᾶσι ξυνδεδογμένος (μῦθος). Phaedr. 267. D: τὸ ... τέλος τῶν λόγων κοινῇ πᾶσιν εἴκει συνεδωγμένον εἶναι. Legg. II. 659. D: τοῖς ἐπεικισταταῖς ... δι' ἐμπειρίαν ξυνδεδογμένον ὡς ὄντως ὀρθὸς ἐστίν (λόγος).
συνδοκιμάζω (ξυνδ.), *una examino*. Theaet. 197. B: ἀκούσας συνδοκιμάζε. Tim. 20. D: ἵνα ξυνδοκιμάσῃ ... εἰτ' ἐπιτήδειος cet.

σύνδρομος (ξύνδρ.), ὁ ἡ, *concurrrens, congruens*. Legg. VIII. 844. E: πρὶν ἐλθεῖν τὴν ὥραν τὴν τοῦ τριγᾶν ἀρκτούρω ξύνδρομον. *Eliam eundem cursum conficiens, comitans*. Epin. 990. B: τούτῳ (τῷ ἡλίῳ) ξυνδρόμους. Plur. ξύνδρομα adverbii instar (*una cum*) ponitur. Polit. 266. C: ξύνδρομα πεπορευμένος τῷ τῶν ἀνδρῶν ... ἄριστα γεγυμνασμένῳ.

συνδύαζω, *coniugo*. Legg. VIII. 840. D: συνδυασθέντες (*germ. sich paarend*) ἄρόρην θηλεία κατὰ χάριν καὶ θήλεια ἄρόρει.

σύνδυο (ξύνδ.), *germ. zwei zusammen et simpl. zusammen*. Parm. 143. D: τούτων ... ἐπείπερ σύνδυο (v. σύν δύο) ἕκαστα συμβαίνει εἶναι. Conv. 174. D: σύν τε δύ' ... ἐρχομένῳ (ad Hom.). Legg. XII. 962. E: οἱ δὲ καὶ ξύνδυο νομοθετοῦνται. Tim. 54. D: ξύνδυο ... τοιοῦτων (v. τούτων) κατὰ διάμετρον ξυντιθεμένων. Hipp. mai. 282. E: ἡ ἄλλους σύνδυο ... τῶν σοφιστῶν.

συνέδριον, *consessus*. Prot. 317. D: βούλει ... συνέδριον κατασκευάσωμεν —;

συνεθέλω, *consentio*. Ep. I. 309. A: ἐμοῦ συνεθέλοντος.

συνεθίζω (ξυνεθ.), *assuefacio*; pass. perf. *assuetus sum*. Pol. IX. 589. A: ὥστε ... μηδὲν ἕτερον ἐτέρῳ ξυνεθίζειν μηδὲ φίλον ποιεῖν. VII. 520. C: ξυνεθιζόμενοι. Polit. 285. A: διὰ ... τὸ μὴ κατ' εἶδη συνεθισθαι σκοπεῖν cet. Soph. 236. D: συνεθισμένον (*affirmando assuetum*). Verh. Pol. VII. 520. C: συνεθιστότεον τὰ σκοτεινὰ θεάσασθαι.

συνειδέναι (ξυνειδ.), *consciū esse, una cum aliquo et de aliquo scire*; etiam simpl. *scire*. Phaedr. 92. D: ἐγὼ ... τοῖς ... λόγοις ξύνοιδα οἷσιν ἀλαζόσι (ubi nos simpl. *ich weiss dass* cet.). Conv. 216. A: ξύνοιδ' ἐμαντῶ ὅτι cet. B: ξύνοιδα ... ἐμαντῶ ἀντιλέγειν ... οὐ δυναμένῳ. Apol. 21. B: ἐγὼ ... οὔτε μέγα οὔτε μικρόν ξύνοιδα ἐμαντῶ σοφὸς ὢν. Ion. 533. C: ἐκείνο ἐμαντῶ σύνοιδα ὅτι cet. Phaedr. 257. D: σύνοισθ' αὖ που καὶ αὐτὸς ὅτι cet. Theaet. 206. A: ἐς ὃν αὐτὸς σύνοισθα σαυτῶ ἐν τῇ τῶν γραμμάτων μαθήσει. Soph. 232. C: ξύνισμεν ὡς αὐτοὶ τε ἀντιπεῖν δαινοὶ cet. Pol. X. 607. C: ὡς ξύνισμέν γε ἡμῖν αὐτοῖς κηλουμένοις ὑπ' αὐτῆς. Apol. 34. B: ὅτι (v. ὃν) ξύνισσας Μελήτω ... ψευδομένῳ. Prot. 348. B: ἵνα τούτῳ ... ταῦτα συνειδῶμεν (nos: *um dieses von ihm zu wissen*). Legg. IX. 870. D: ἃ μηδὲνα βούλονται σφισι ξυνειδέναι γιγνώμενα ἢ γεγονότα. Phaedr. 235. C: συνειδὼς ἐμαντῶ ἀμαθίαν. Legg. V. 742. B: ὁ ξυνειδὼς καὶ μὴ φράζων. Euth. 4. C. Pol. I. 331. A: τῷ ... μηδὲν ἑαυτῷ ἀδικῶν ξυνειδότι. Legg. VI. 773. B: τὸν αὐτῷ ξυνειδότα ἱταμιώτερον ... πρὸς πᾶσας τὰς πράξεις φερόμενον. VI. 766. E: (εἰς) τοὺς φίλους τε καὶ ξυνειδότας ὅτι μάλιστα τὰς ἀμφισβητουμένας πράξεις. Conv. 193. E: εἰ μὴ ξυνῆδαι Σωκράτει τε καὶ Ἀγάθωνι δαινοῖς οὐσι περὶ τὰ ἔρωτικά. Apol. 22. C: ἐμαντῶ γὰρ ξυνῆδαι (al. ξυνῆδη) οὐδὲν ἐπισταμένῳ.

σύνειμι (ξύν.), *una sum; versor (inter alios et in aliqua re; unde etiam tracto aliquid, studeo alicui rei); convenio, colloquor, et in univ. utor aliquo (germ. umgehen), praecept. disciplinae causa (atque hoc sensu tam de discipulo quam de magistro usurpatur); etiam consuesco*. Crat. 404. D: δι' ὅπερ καὶ σύνεστιν αὐτῇ ὁ "Αἰδῆς σοφὸς ὢν. Conv. 195. B: μετὰ δὲ νέων αἰεὶ ξύνεστί τε καὶ ἔστιν. Alc. I. 118. C: Δάμωνα ξύνεστι αὐτοῦ τούτου ἔνεκα (h. e. *disciplinae causa*). Pol. VIII. 568. A: ξύνεισιν οἱ νέοι πολῖται. I. 328. D: τοῖςδε ... τοῖς νεανίαις ξύνισθι. Lach. 181. C. Euth. 4. C: ἐάν ξυνῆς τῷ τοιοῦτῳ ξυνειδὼς. Gorg. 455. D: ἐάν σοι συνῶμεν. Pol. IX. 575. E: οἷς ἂν ξυνῶσιν. Apol. 25. B: ἐάνπερ ξυνῶσι καὶ χρῶνται ἱπποῖς. Prot. 336. B: τὸ συνεῖναι ... ἀλλήλοις διαλεγόμενοις. 347. C: διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἀλλήλοις δι' ἑαυτῶν συνεῖναι ἐν τῷ πότῳ. Phaedr. 275. B: χαλεποὶ ξυνεῖναι. Theaet. 151. A: ἐνίοις μὲν τὸ γιγνόμενόν μοι δαιμόνιον ἀποκωλύει ξυνεῖναι (quippe *discipulis*). Conv. 176. E: διὰ

λόγων ἀλλήλοις συνεῖναι. Pol. III. 403. B: γιλεῖν ... καὶ συνεῖναι. IX. 586. B: ἡδοναῖς συνεῖναι. X. 602. A: διὰ τὸ ... συνεῖναι τῷ εἰδότε. Apol. 19. E: προῖκα ξυνεῖναι ᾧ ἂν βούλωνται. Phaedr. 240. C: νεωτέρῳ ... πρεσβύτερος συνὼν cet. 271. E: ὦν τότε ἤκουε λόγων ξυνῶν. Conv. 192. C: ὡς ... τούτου ἔνεκα ἕτερος ἑτέρῳ χαίρει ξυνῶν οὕτως ἐπὶ μεγάλης σπουδῆς. Phaed. 81. B: ἅτε τῷ σώματι αἰεὶ ξυνοῦσα καὶ τοῦτο θεραπεύουσα (ἡ ψυχὴ). Legg. VII. 791. B: δέιμασι ξυνοῦσα (ἡ ψυχὴ) ἐκ νέων. Theaet. 149. D: ποίαν χορὴ ποῖα ἀνδρὶ συνοῦσαν ὡς ἀρίστους παῖδας τίκτειν. Conv. 211. D: ξυνόντας αἰεὶ αὐτοῖς (τοῖς παιδικοῖς). Pol. II. 372. B: ἡδέως ξυνόντες ἀλλήλοις. VI. 495. C: οἱ ξυνόντες αὐτῇ (τῇ φιλοσοφίᾳ). IX. 586. A: εὐωχίαις ... αἰεὶ ξυνόντες. Legg. II. 656. B: πονηροῖς ἤθεσι ξυνῶν. Hipp. mai. 282. C: τοῖς νέοις συνὼν (i. q. *instituens*). Apol. 25. E: εἰάν τινα μοχθιρὸν ποιῇσω τῶν ξυνόντων. Theaet. 210. C: ἥττον ἔσει βαρὺς τοῖς συνοῦσι. 168. A: τοὺς ξυνόντας ἀντὶ φιλοσόφων μισοῦντας τοῦτο τὸ πρᾶγμα ἀποφανεῖς. Polit. 287. A: ὡς ... τοὺς συνόντας ἀπειργάζετο διαλεκτικωτέρους. Hipp. mai. 283. C: τοὺς συνόντας αὐτῇ (τῇ σοφίᾳ) καὶ μανθάνοντας. Crat. 396. D: ἔωθεν ... πολλὰ αὐτῷ συνῆν. Pol. X. 617. E: ᾧ (βίῳ) συνέσται ἐξ ἀνάγκης. Theag. 127. A: ὅς σοι προῖκα συνέσται. Pol. I. 328. A: ξυνεσόμεθα ... πολλοῖς τῶν νέων αὐτόθι καὶ διαλεξόμεθα. Conv. 181. D: ὡς τὸν βίον ἅπαντα ξυνεσόμενοι. Verb. Prot. 313. B: ὡς πάντως συνεστέον Πρωταγόρα.

σύνειμι (ξύν.), *convenio, congregior vel congregor; coalesco, copulor*. Conv. 197. D: ξυνόδους ... ξυνιέναι. Tim. 58. A: πρὸς αὐτὴν πεφυκυῖα βούλεσθαι ξυνιέναι. Legg. V. 736. C. VI. 773. A: εἰς τὴν κοινωνίαν ξυνιέναι. XII. 962. C. Ep. II. 310. E: ξυνιέναι εἰς ταυτό. Tim. 57. B: τῶν ἄλλων γινὶ ξυνιὸν γένει. 76. A: ξυνιὸν αὐτὸ πρὸς αὐτό. 49. C: αἶρα ξυνιόντα καὶ πυκνούμενον. Pol. I. 329. A: ὀλοφύρονται ξυνιόντες (*vern. wenn sie zusammenkommen*). Conv. 184. E: τούτων ξυνιόντων εἰς ταυτόν τῶν νόμων. Pol. VI. 493. D: τῇ τῶν πολλῶν καὶ παντοδαπῶν ξυνιόντων ὀργὴν καὶ ἡδονάς. Soph. 248. A: ἀπὸ τῶν πρὸς ἄλληλα ξυνιόντων. Legg. VI. 773. A: ταῖς ... ξυνιούσαις ἐστίαις. Conv. 191. A: ποθοῦν ἕκαστον τὸ ἥμισυ τὸ αὐτοῦ ξυνῆει.

συνείρω, *copulo*. Tim. 34. C: συνέρξας. Pol. V. 461. B: μὴ συνέρξαντος (al. ξυνέρξαντος) ἄρχοντας.

συνείρω (ξύν.), *connecto, copulo*. Polit. 267. A: ξυνείρωμεν ... τὸν λόγον τοῦ ὀνόματος τῆς τοῦ πολιτικοῦ τέχνης. Crat. 425. B: συνείρειν. Legg. II. 654. A: ὥδαις τε καὶ ὀρχήσοις ἀλλήλους ξυνείροντας.

συνεκπέμπω (ξύν.), *una emitto*. Tim. 91. A: ξυνεκπέμπει.

συνεκπίπτω (ξύν.), *una excido vel evellor*. Tim. 84. B:

ἐκ τῶν ῥιζῶν ξυνεκπίπτουσιν. *prodeo. Theaet. 156. B: αἰὲς συνεκπίπτουσα (αἰσθησις) καὶ γεννωμένη μετὰ τοῦ αἰσθητοῦ.

συνεκπυρῶ, concalefacio. Tim. 65. E: συνεκπυρούμενα καὶ πάλιν αὐτὰ ἀντικείμενα τὸ διαθεριμῆσαν.

συνεκτίνω, una multam solvo. Legg. IX. 855. B: ἐάν ... μὴ τινες ἐθέλωσιν αὐτὸν ... συνεκτίνοντες ἀπελευθεροῦν.

συνεκτρέφω, una educo. Conv. 209. C: τὸ γεννηθὲν συνεκτρέφει κοινῇ μετ' ἐκείνου. Menex. 249. A: τοὺς ... παῖδας συνεκτρέφει αὐτή.

συνέλκω, contraho. Conv. 190. E: συνέλκων πανταχόθεν τὸ δέσμα ἐπὶ τὴν γαστέρα νῦν καλουμένην. *consocio. Theaet. 181. A: συνέλξομεν μετ' αὐτῶν ἡμᾶς αὐτούς (anteducunt ὅταν ... ἐλκονται εἰς τἀναντία).

συνέμπαρος (ξυν.), ὁ, itineris comes. Phaed. 108. B: οὔτε ξυνέμπαρος οὔτε ἡγεμὼν ἐθέλει γίγνεσθαι.

συνεξάγω (ξυν.), una produco. Theaet. 157. D: ἕως ἂν εἰς φῶς τὸ σὸν δόγμα συνεξαγάγω.

συνεξάρχω, ducem me alicui praebeo. Ax. 368. D: μαινομένῳ δῆμῳ συνεξάρχειν.

συνεξερευνῶμαι, una perscrutor vel opem fero in perscrutando. Theaet. 155. E: ἐάν σοι ἀνδρὸς ... τῆς διανοίας τὴν ἀλήθειαν ... συνεξερευνήσωμαι.

συνεξετάζω, una exploro. Legg. X. 900. D: κοινῇ συνεξεταζόντων τίνα cet.

συνεξευρίσκω (ξυν.), una invenio vel excogito. Ep. V. 322. A: τοὺς ... τῆς μοναρχίας λόγους οὐχ ἡμισὶ αὐτὸν συνεξευρήσειν (sic codd. Vulg. συνεξ.) cet.

συνεορτάσσης (ξυν.), ὁ, celebritatis socius. Legg. II. 653. D: Μούσας ... καὶ Λιόνυσσον ξυνεορταστάς ἐδοσαν (θεοί).

συνεπαίνω (ξυν.), collaudo, comprobo. Hipp. min. 363. A: (τί) οὐχὶ ἢ συνεπαινέεις τι τῶν εἰρημένων ἢ καὶ ἐλέγχεις —; Menex. 246. A: συνεπαινέειν τε καὶ κοσμεῖν.

συνεπακολουθῶ (ξυν.), una sequor, comitor. Phaed. 81. B: τῇ τοῦ ξυνεπακολουθοῦντος τοῦ σωματοειδοῦς ἐπιθυμίᾳ.

συνεπιθυμήτης, ὁ, contentionis socius. Cll. 408. C: συνεπιθυμητῶν ἢ ἐταίρων σῶν.

συνεπικρίνω (ξυν.), una diiudico. Legg. VII. 792. C: ξυνεπικρίνε ... ἡμᾶς (i. q. sententias nostras).

συνεπιμελούμαι, una vel simul curo. Legg. VI. 754. C: τοῦτους ... δεῖν ... συνεπιμεληθῆναι ὅπως cet.

συνεπισκέπτομαι, una exploro, perpendo. Crat. 422. C: δεῦρο ... συνεπίσκεψαι μετ' ἐμοῦ. Hipp. mai. 296. B:

ἀλλά μοι τόδε συνεπίσκεψαι. Apol. 27. A: συνεπισκέψασθε. Crat. 422. C: συνεπισκέψομαι.

συνεπισπῶμαι (ξυν.), mecum traho. Soph. 236. D: ἢ σε οἷον ῥυμὴ ὑπὸ τοῦ λόγου ... συνεπισπάσαιο πρὸς τὸ ταχὺ ξυμφῆσαι; Tim. 44. A: ἂν δ' αὖ ἐξωθεν αἰσθήσεις τι-νὲς φερόμεναι ... ξυνεπισπάσωνται καὶ τὸ τῆς ψυχῆς ἅπαν

κύτος cet. Pol. V. 451. A: τοὺς φίλους συνεπισπασάμενος κείσονται cet.

συνεπίσταμαι (ξυν.), *communiter scio et simpl. scio*. Legg. VII. 821. C: τὸν ... ἥλιον που καὶ σελήνην δρωῖντας ταύθ' ᾧ (ταῦτα?) αἰεὶ πάντες συνεπιστάμεθα.

συνεπιστατῶ (ξυν.), *una praecipio*. Pol. VII. 528. C: εἰ δὲ πόλις ὅλη συνεπιστατοῖ cet.

συνεπιστρέφω (ξυν.), *una circumago*. Pol. X. 617. A: τὴν ... Κλωθῶ ... συνεπιστρέφειν τοῦ ἀτρέκτου τὴν ἐξω περιφοράν. Tim. 84. D: συνεπιστρέφον αὐτά.

συνεπιτίθεμαι (ξυν.), *una invado*. Phil. 16. A: μὴ σοι μετὰ Φιλῆβου συνεπιθώμεθα.

συνέπομαι (ξυν.), *una sequor; comitor; simpl. sequor, consequor; etiam assequor vel capio*. Soph. 238. E: ξυνέπομαι lb. ξυνέπει; Phaed. 112. B: ξυνέπεται ... αὐτῷ (τὸ πνεῦμα). Tim. 52. D: καὶ ὅσα τούτοις ἄλλα πάθη ξυνέπεται. Legg. III. 690. A: τρίτον ... τούτοις ξυνέπεται τὸ cet. Polit. 260. A: ὅποσαι ξυνέπονται τῇ λογιστικῇ. Legg. VII. 798. C: ξυνέπονται ὑπέκοντες. Soph. 216. B: τάχ' ... ἂν καὶ σοὶ τις οὗτος τῶν κρειττόνων συνέποιτο. Legg. II. 659. C: (ἵνα) ξυνέπηται ... τοῖς αὐτοῖς τούτοις cet. Phil. 24. D: ἐστὶ δ' ... οὐ ῥᾶδια ταῦτα ξυνέπεσθαι. Tim. 63. C: ξυνέπεσθαι τῇ βίᾳ. Legg. XI. 916. D: τῷ νόμῳ ξυνεπόμενος. Polit. 270. D: ξυνεπόμενον τῇ τοῦ παντός ἀνελίξει. Tim. 90. D: ταύταις ... ξυνεπόμενον ἕκαστον δεῖ cet. Polit. 274. D: ᾧ ... ξυνεπόμενοι ... ζῶμεν cet. Pol. IX. 575. C. Legg. III. 695. C: ξυνεπόμενοι τῷ λόγῳ. III. 679. E: τὰ τούτοις ξυνεπόμενα. Phil. 56. C: μουσικῇ ξυνεπομένας (τέχνας). Legg. IX. 858. E: κατ' ἐκεῖνα ξυνεπόμενα. X. 899. C: ὅποσα τούτων ξυνεπόμενα (ut Lat. *consequentia* c. genit.) εἶπομεν. Polit. 274. A: τὸ τῆς κινήσεως ... μίμημα συνείπεται τοῖς πᾶσιν ὑπ' ἀνάγκης. Legg. IV. 706. A: ὅτω ἂν ... καλὸν τι ξυνέσπηται. IV. 721. C: ὃ διὰ τέλους αὐτῷ ξυνέπεται καὶ συνέψεται. Tim. 53. C: συνέψετε (me *consequimini*).

συνερανίζω, *colligo*. Ax. 369. A: ὡς ἂν συνηρανησμένων ἐκ ... ὄχλου.

συνεργός (ξυν.), ὁ ἥ, *adiuvans, subst. adiutor, socius*. Def. 414. A: χρόνος ἀγαθοῦ τινὸς συνεργός. Comv. 180. E: τὸν ... τῇ ἐτέρᾳ (Ἀφροδίτῃ) συνεργόν. 212. B: τούτου τοῦ κτήματος ... τῇ ἀνθρωπείᾳ φύσει συνεργὸν ἀμείνω Ἑρωτος οὐκ ἂν τις ἐξάδιως λάβοι. Charm. 173. D: ἡ ... σωφροσύνη ... οὐκ ἂν ἐψη ... τὴν ἀνεπιστημοσύνην ξυνεργὸν ἡμῖν εἶναι. Polit. 280. B: ὅτι τῶν ... ἐγγύς ξυνεργῶν οἵπῳ διωρίζονται. Legg. VII. 811. E: μὴ χοῖσθαι τούτοις συνεργοῖς. Ep. VII. 351. B: τοῖς συνεργοῖς τε καὶ ἐταίροις.

συνέριθος, ὁ et ἡ, *laboris socius et socia, administer et administra*. Legg. X. 889. D: ὅσαι ταύταις εἰσὶ συνέριθοι

τέχνη. Pol. VII. 533. D: συνερίθοις καὶ συμπεριεργωοῖς
χρωμένη αἷς διήλθομεν τέχναις.

σύνεργις, ἡ, *copulatio, coniugium*. Pol. V. 460. A: ἐφ'
ἐκάστης συνέρξεως. Tim. 18. D: εἰς τὴν τῶν γάμων σύνεργιν.

συνέρχομαι (ξυν.), *coco, convenio; congregior* (etiam
de pugnantibus). Legg. II. 674. B: ὅστις βουλευσόμενος εἰς
βουλὴν ... συνέρεται. Pol. I. 329. A: πολλάκις ... συνερ-
χόμεθα τινες εἰς ταυτό. Legg. III. 680. E: εἰς τὸ κοινὸν
... πλείους συνέρονται. Dem. 381. A: τὸ ... ξυνέρχεσθαι
ἀκουσομένους μὴ εἰδόντων cet. Legg. VI. 751. D: οἱ νεωστὶ
ξυνεληλυθότες. Prot. 337. D: συνεληλυθότες. Theaet. 157.
A: πρὶν ἂν τῷ πάσχοντι ξυνέλθῃ. Legg. VI. 794. A: ἐπει-
δὰν ξυνέλθωσιν. 767. C: συνελθεῖν εἰς ἓν ἱερόν. Conv. 192.
E: συνελθὼν καὶ συντακείς τῷ ἐρωμένῳ. Legg. III. 699. C:
οὐκ ἂν ποτε ξυνελθὼν ἡμῖνατο cet. Epin. 981. A: ὅταν μία
ξυνελθοῦσα συσταῖσι ψυχῆς καὶ σώματος ἀποτέκῃ μίαν μορ-
φήν. Theaet. 157. A: τὸ τέ τινα ξυνελθὼν καὶ ποιοῦν.
Soph. 266. C: εἰς ἓν συνελθόν. Tim. 68. C: λευκῷ ξυνελ-
θόν. Tim. 32. C: εἰς ταυτόν αὐτῷ ξυνελθόν. Prot. 343. A:
κοινῇ ξυνελθόντες. Theaet. 154. D: ξυνελθόντες σοφιστικῶς
εἰς μάχην τοιαύτην. Charm. 137. E: δύο οἰκίαι συνελθοῦ-
σαι εἰς ταυτόν. Legg. VIII. 835. A: εἰς κοινὸν περὶ αὐτῶν
τούτων συνελθόντων. Polit. 301. E: συνελθόντας. Legg. IX.
856. A: εἰς ταυτόν ξυνελθόντας. Dem. 381. E.

σύνεσις (ξύν.), ἡ, *intelligentia; cognitio*. Crat. 411. A:
γρόνησίς τε καὶ σύνεσις cet. 412. A: σύνεσις ... οὕτω μὲν
δόξειεν ἂν ὥπερ συλλογισμὸς εἶναι. Soph. 228. D: παρα-
γόρου ξυνέσεως γιγνομένης. Riv. 135. B: ὅσα ξυνέσεως ἔγε-
ται. Phaedr. 232. C: μὴ συνέσει κρείττους γένωνται. Crat.
412. C: ἐπὶ τῇ τοῦ δικαίου συνέσει. 437. B: τῇ συνέσει ταύ-
τη καὶ ἐπιστήμη cet. Pol. II. 376. B: συνέσει τε καὶ ἀγνοίᾳ
ὀριζόμενον τὸ τε οἰκίον καὶ τὸ ἀλλότριον. Menex. 237. D:
ὁ (ζῶον) συνέσει ... ὑπερέχει τῶν ἄλλων. Polit. 259. C:
πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς σύνεσιν καὶ ῥώμην. Crat. 411. A. Phil.
19. D: νοῦν, ἐπιστήμην, σύνεσιν cet. Riv. 136. A: εἰς ξύν-
εσιν περὶ τὰς τέχνας.

συνέστιος (ξυν.), ὁ ἡ, *contubernalis*. Legg. IX. 868.
E: τούτοις ... ξυνέστιος αὐτοῖς μηδέποτε γιγνέσθω. Euth.
4. B: ἔανπερ ὁ κτείνας συνέστιός σοι καὶ ὁμοτράπεζος ἦ.
Legg. IX. 868. D: ξυνέστιον. Ep. VII. 350. C: σύσσιτον καὶ
συνέστιον.

συνεύχομαι (ξυν.), *una vel idem precor; etiam alicui*
(nos: für einen) *precor*. Phaedr. 257. B: συνεύχομαι σοι.
Legg. XI. 931. E: ξυνεύχεται. Phaedr. 279. C: καὶ ἔμοι ταῦτα
συνεύχου. Epin. 980. C. Legg. III. 687. D: καὶ μὴν τοῖς γε
φίλοις που ξυνευχοίμεθ' ἂν ταῦτα ἅπερ ἐκεῖνοι ἑαυτοῖσι.
X. 909. E: ὅς ἂν ἐθέλῃ μετ' αὐτοῦ ξυνεῦχεσθαι. Ib. συνευ-
ξάσθω. III. 687. E: τοις ... παῖς πατρὶ συνεύξεται;

συνεφέλκω, *mecum traho*. Ep. VII. 335. B: ἦν ἀναγκαῖον τῷ ἀδικήσαντι συνεφέλκειν cet. Phaed. 80. E: μηδὲν τοῦ σώματος συνεφέλκουσα.

συνεφέπομαι (ξυν.), *una sequor, consequor*. Legg. III. 701. A: ξυνεφέσπετο δὲ ἐλευθερία. Critia 107. B: τῇδ' ἐμοι συνεπισιόσθε. Soph. 254. C: ξυνεπισιπώμεθα τῷ λόγῳ τῇδε σκοποῦντες. Tim. 42. C: τῇ ταύτου ... περιόδῳ τῇ ἐν αὐτῷ ξυνεπισιπόμενος (v. ξυνεπισιπώμενος). Ep. VII. 344. D: ταύτῳ ... τῷ μῦθῳ ὃ ξυνεπισιπόμενος εὖ εἴσεται.

συνέχεια, ἥ, *cohaerentia, coniunctio*. Soph. 261. E: τὰ ... τῇ συνεχείᾳ (nos: in der Verbindung) μηδὲν σημαίνοντα. 262. C: κατὰ ταύτην ... τὴν συνέχειαν οὐδεὶς πω συνέστη λόγος.

συνεχῆς (ξυν.), ὁ ἥ, *continuus; cohaerens; perpetuus*. Legg. I. 625. E: ὅτι πόλεμος αἰεὶ πᾶσι διὰ βίου συνεχῆς ἐστί. Ep. III. 318. ὁ λόγος ... συνεχῆς τῷ νῦν δὴ γενομένῳ. Phaed. 110. D: ὥστε ἐν τῇ αὐτῆς εἰδος συνεχὲς ποικίλον φαντάζεσθαι. Pol. X. 616. E: νῶτον συνεχὲς ἐνὸς σφονδύλου. Ax. 367. A: συνεχεῖς ἀγῶνες. 365. A: αἱ συνεχεῖς εὐλογίαι τῶν ἀρετῶν. Legg. V. 738. A: ξυνεχεῖς (τομιάς). Tim. 84. E: τὰ ξυνεχῆ νεῦρα. 86. A: ξυνεχῇ καύματα καὶ πυρετοὺς ἀπεργάζεται.

συνέχω (ξυν.), *contineo; complector; colligo, constringo; pass. etiam implicor, affligor, laboro*. Phaed. 98. D: ὃ συνέχει αὐτά. Hipp. min. 374. D: οὐκοῦν πάντα ... εἰς λόγος συνέχει —; Polit. 311. C: (ὁπόταν) συνέχῃ τούτῳ τῷ πλέγματι. Gorg. 508. A: θεοὺς καὶ ἀνθρώπους τὴν κοινωνίαν συνέχειν cet. Phaed. 99. C. Pol. X. 616. C: πᾶσαν συνέχον τὴν περιφοράν. Legg. XII. 945. D: λυθείσης τῆς τὰ πάντα πολιτεύματα ξυνεχούσης εἰς ἐν δίκης. Soph. 253. C: εἰ συνέχοντα τοιαῦτ' (v. ταῦτα) ἐστίν. Pol. IV. 440. E: καθάπερ ἐν τῇ πόλει ξυνείχεν αὐτὴν τρία ὄντα γένη. Soph. 242. E: ὥς τὸ ὄν ... ἔχθρα τε καὶ φιλία συνέχεται. Legg. VII. 791. E: τῷ κλαίειν ... συνέχεται. Soph. 236. E: ἐν ἀντιλογίᾳ μὴ συνέχεσθαι. Pol. IX. 574. A. Theaet. 479. A: τοῖς μεγίστοις νοήμασι συνισχόμενος. 512. A: ἀνιάτοις νοήμασι ... συνεχόμενος. Legg. IX. 863. C: ἀγνοία ξυνεχόμενος. XII. 944. E: ὁνειδὲι ξυνεχόμενος. Phaed. 86. B: ξυνεχομένου (τοῦ σώματος) ὑπὸ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ cet. Legg. IV. 714. A: ἀνηνύτω ... κακῷ νοήματι (*tamquam morbo*) ξυνεχομένην. Tim. 43. E: μετ' ἀλλήλων μόγις συνεχομένας. A: οἷς αὐτοὶ ξυνείχοντο δεσμοῖς. Soph. 250. D: πάσῃ συνέσχομεθα (v. συνεχομεθα) ἀπορία. Theaet. 165. B. ἐν φράσει συσχόμενος (Cl. c. al. συνεχόμενος; v. Matth. Gr. Gr. p. 936.).

συνεχῶς (ξυν.), *continenter; perpetuo*. Soph. 262. A: ἐξ ὀνομάτων ... συνεχῶς λεγομένων. B. Pol. VII. 528. C: ξυνεχῶς ... ζητούμενα. Legg. IV. 706. A: ὅτῳ ἂν συνεχῶς αἰεὶ καλὸν τι ξυνέσπῃται μόνον. VII. 807. E: αἰεὶ ξυνεχῶς.

συνηγορῶ, *patroctor*. Legg. XI. 937. A: μαρτυρεῖν καὶ συνηγορεῖν. B.

συνήδομαι (ξυν.), *una laetor*. Pol. V. 462. E: ξυνησθῆσεται.

συνήθεια (ξυν.), ἡ, *consuetudo, usus* (etiam *usus loquendi*). Pol. VII. 516. A: συνηθείας ... θέοιτ' ἄν, εἰ μέλλοι τὰ ἄνω ὄψεσθαι. 517. A. Legg. II. 655. E. IX. 865. E: ἐν τοῖς ἡθεσι τοῖς τῆς ἐαυτοῦ συνηθείας ἀναστρεφόμενον. Theaet. 157. B: ὑπὸ συνηθείας. 168. B: ἐκ συνηθείας ῥημάτων τε καὶ ὀνομάτων. Soph. 248. B: διὰ συνηθείαν. Pol. X. 620. A: κατὰ συνηθείαν ... τοῦ προτέρου βίου. Legg. II. 655. E: παρὰ φύσιν ... ἢ τινα ξυνήθειαν. Ep. III. 315. B: κατὰ τὴν ἐμὴν συνηθείαν. Legg. II. 656. D: ταῖς συνηθείαις.

συνήθης (ξυν.), ὁ ἡ, *consuetus, assuetus*. Pol. VII. 518. D: πρὶν ἱκανῶς συνήθης γενέσθαι τῷ παρόντι σκότῳ. Tim. 21. B: τὸ ... τῆς ἐορτῆς σύνηθες ἐκάστοτε καὶ τότε ξυνέβη τοῖς παισίν. Polit. 297. D: οὐ πάνν ξύνηθες. Legg. V. 739. A: διὰ τὸ μὴ σύνηθες νομοθέτη cet. II. 666. D: ξυνήθεις ἄδειν γενόμενοι. VI. 752. C: ἱκανῶς ξυνήθεις ... αὐτοῖς γενόμενοι. VII. 797. E: πᾶσι ... ποτοῖς καὶ πόνοις ξυνήθῃ γιγνόμενα (σώματα). Ib. φίλα τε καὶ συνήθῃ ... γενόμενα ἀπάσῃ ταύτῃ τῇ διαίτῃ. 799. C: ἀκούσας ὅτι οὖν τῶν ... μηδαμῇ πως ξυνήθων. Charm. 153. A: ἥα ἐπὶ τὰς ξυνήθεις (sic Cl. c. pluribus al. Vulg. συνήθεις) διατριβάς. **familiaris, notus* (germ. ein Bekannter). Lach. 188. A: ἐγὼ ... συνήθης τέ εἰμι τῷδε cet. Crit. 43. A: ξυνήθης ἤδη μοι ἔστιν. Lys. 206. D. Dem. 386: οἰκείων καὶ συνήθων ... ὄντων. Ib. τοῖς οἰκείοις καὶ συνήθεσιν. Pol. II. 375. E: πρὸς ... τοὺς συνήθεις τε καὶ γνωρίμους.

συνήκοος (ξυν.), ὁ ἡ, *qui una audit et simpl. qui audit*. Legg. IV. 711. E: οἱ ξυνήκοοι τῶν ... λόγων.

συνημερεύω, *totum diem cum aliquo transigo*. Phaedr. 240. C: παιδικοῖς ... ἐρασιγῆς ... εἰς τὸ συνημερεύειν πάντων ἀηδέστατον. Conv. 217. B: συνημερεύσας.

συνθαμβῶ, *una obstupesco*. Ion. 535. E: συνθαμβοῦντας τοῖς λεγομένοις.

συνθάπτω, *una sepelio et simpl. sepelio*. Legg. X. 909. C: ἂν δέ τις ἐλεύθερος συνθάπτῃ cet.

συνθεατής (ξυνθ.), ὁ, *spectationis consors*. Pol. VII. 523. A: ξυνθεατῆς γενόμενος. Lach. 179. E: συνθεατῆς.

σύνθεσις, ἡ, *compositio*. Soph. 263. D: ἡ τοιαύτη σύνθεσις ἐκ τε ῥημάτων γιγνομένη καὶ ὀνομάτων. Crat. 431. B: λόγοι ... ἡ τούτων σύνθεσις ἔστιν. Phaed. 92. E: ἀρμογία ἢ ἄλλῃ τινὶ συνθέσει. Pol. X. 611. B: μὴ τῇ καλλίστῃ κερηρημένον συνθέσει. Polit. 280. B: τὴν τῶν στρωμάτων σύνθεσιν. C. Pol. VII. 533. B: πρὸς γενέσεις τε καὶ συνθέσεις.

συνθέτης (ξυνθ.), *δ*, *qui componit*, *h. e. condit vel scribit*. Legg. IV. 722. E: οὐδείς οὐτ' εἰπέ τι προοίμιον οὔτε ξυνθέτης γενόμενος ἐξήνεγκεν εἰς τὸ φῶς.

συνθετικός, *ή*, *όν*, *componens*. Polit. 308. C: τῶν συνθετικῶν ἐπιστημῶν.

σύνθετος (ξύνθ.), *ό ή*, *compositus*. Phil. 29. E: σύνθετον ... ἐκ τῶν αὐτῶν. Phaed. 78. B: τῷ ... συντεθέντι τε καὶ συνθέντι ὄντι φύσει. Pol. III. 400. B: ἐνόπλιόν τέ τινα ... ξύνθετον (*int. ῥυθμόν*). Phaed. 92. A: τὸ ἀρμονίαν ... εἶναι σύνθετον πρᾶγμα. Soph. 219. A: περὶ τὸ σύνθετον καὶ πλαστόν. Pol. X. 611. B: σύνθειον ... ἐκ πολλῶν. Phaed. 86. A: σωματοειδῆ καὶ σύνθετα *cet.* Pol. II. 381. A: ξύνθετα πάντα σκεύη. Polit. 279. D: τῶν ... συνθέτων. Phaed. 78. C: ταῦτα ... εἶναι τὰ ξύνθετα. Polit. 288. E: σύνθετα ... εἶδη.

συνθεῶμαι, *una* (*etiam cum aliquo*) *specto vel contem- plor*. Lach. 178. A: οὐ δ' ἔνεκα ὑμᾶς ἐκελεύσαμεν συνθεάσασθαι *cet.* Legg. XII. 967. E: τὰ ... κατὰ τὴν μουσαν ... συνθεασάμενος.

συνθήκη (ξυνθ.), *ή*, *pactio, conventum*. Crat. 384. D: συνθήκη καὶ ὁμολογία. 435. A. 434. E: διάφορον (τι) ... συνθήκης. 435. A: ἔθους τε καὶ συνθήκης τυγόντα. Legg. IX. 879. A: ἐκ συνθήκης (*Lat. ex composito*). Crat. 435. C: τῇ συνθήκῃ. Ep. VI. 323. C. Crat. 433. E: συνθήκῃ. Theaet. 183. C: κατὰ τὰς συνθήκας. Pol. II. 359. A: νόμους ... καὶ ξυνθήκας. Crit. 52. D: παρὰ τὰς ξυνθήκας τε καὶ ὁμολογίας. 54. C: ξυνθήκας τὰς πρὸς ἡμᾶς παραβάς.

σύνθημα, *τὸ*, *conventum*. Gorg. 492. C: τὰ παρὰ φύσιν συνθήματα. Crat. 433. E: τὸ συνθήματα εἶναι τὰ ὀνόματα.

συνθηρεύω (ξυνθ.), *una venor*. Pol. V. 451. D: ξυνθηρεύειν. 466. C.

συνθλίβω, *comprimo, constringo*. Tim. 91. E: ὅπῃ συνελθλίφθησαν ὑπ' ἀργίας ἐκάστων αἱ περιφοραί.

συνιδεῖν (ξυν.), *una spectare et simpl. videre, considerare; etiam cognoscere et cognitum habere*. Epin. 973. C: ξύνιδε ἄν σοι δοκῶ *cet.* Phil. 32. D: πρῶτον ... τότε ξυνίδωμεν. Legg. XII. 963. C: ξυνιδεῖν. X. 904. B: ταῦτα πάντα ξυνιδόν. VI. 779. C: ξυνιδόντες.

συνίζω (ξυν.), *consido*. Tim. 72. D: εἰς ταῦτόν ξυνίζει.

συνίημι (ξυν.), *intelligo, perspicio; cognosco, novi*. Gorg. 453. A: εἴ τι ἐγὼ συνίημι. 463. D. Theaet. 208. E: ξυνίημι οὐδὲ σμικρόν. Pol. III. 394. C. Soph. 238. E: ξυνίης (*Cl. c. al. ξυνιείς*) τοι; 243. B. (*ubi idem Cl. c. al. ξυνιείς*). Pol. I. 347. A. Theaet. 147. B: οὐδ' ἄρα ἐπιστήμην ὑποδημάτων συνίησιν ὁ ἐπιστήμην μὴ εἰδώς. Soph. 223. E: ἐπεὶ τό γε ἔτερόν που ξυνίεμεν. Legg. II. 664. D. Alc. I. 132. C: εὐ λέγοντος ... τοῦ Δελφικοῦ γραμματος οὐ ξυνίεμεν (*v.*

ξύνισμεν); Prot. 325. C: ἐπειδὴν θᾶπτον συνίῃ (Val. συν-
ιῇ) τις τὰ λεγόμενα. Theaet. 184. A: μὴ οὔτε τὰ λεγό-
μενα ξυνίωμεν cet. Prot. 339. A: τὰ ὑπὸ τῶν ποιητῶν λε-
γόμενα ... ξυνιέναι. Phaedr. 249. B. Crat. 412. A: συνιέναι
... ταῦτόν παντάπασι τῷ ἐπίστασθαι. Euthyd. 278. A.
Soph. 253. B: ὁ ... μὴ ξυνιείς. Theaet. 196. E: ὡς τι συν-
ιέντες ἀλλήλων. Pol. VI. 505. C: ὡς αὐτὸ ξυνιέντων ἡμῶν
ὁ τι λέγουσιν. Legg. VII. 791. E: τὰ μὴπω γωνῆς ξυνιέντα
(παιδιά). Pol. I. 347. A: οὐ ξυνῆκα. Parm. 128. A: καλῶς
συνῆκας ὅλον τὸ γράμμα ὃ βούλεται. Euth. 14. D. Phaedr.
236. D: ἐκ δ' ἀπάντων τούτων ξύνες ὃ σοι λέγω. (Id. Men.
76. D. e Pind.). Ion. 530. C: εἰ μὴ συνείῃ τὰ λεγόμενα
ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ. Crat. 414. D: συνεῖναι ὃ τι ποτὲ βούλε-
ται τὸ ὄνομα. Legg. III. 683. B. Epin. 979. B: ξυνεῖραι
τὰ λεγόμενα. Prot. 325. E: (ἐπειδὴν) μέλλωσι συνήσειν τὰ
γεγραμμένα. Tim. 71. A: ξυνήσειν.

συνίστημι (ξυν.), *compono, construo; conflo, fingo; perf.*
aor. 2. et pass. est *constare* (etiam *eodem loco stare*), *consistere* et *esse*,
c. praep. ἐκ *exsistere*, c. praep. εἰς *transire*; pass. *componi*, prae-
ter. *compositum, constitutum*, etiam *compactum esse* (velut τὸ ξυν-
εστός, *compactum*); hinc etiam i. q. intransit. *consistere* et
esse, c. praep. ἐκ *exsistere*. Polit. 308. C: εἴ τις ... τῶν συν-
θετικῶν ἐπιστημῶν πρᾶγμα ὅτιοῦν ... ἐκ μοχλῶν καὶ
χορηστῶν τινῶν ξυνίστησιν. Tim. 73. E: τὸ ... ὅσπου ξυνί-
στησιν ὧδε. (33. A. v. ξυνιστᾶ, codd. vero ξυνιστάς, ξυνι-
σιάν cet.). 53. B: τὸν θεὸν αὐτὰ ξυνιστάναι. 29. D: ὁ ξυν-
ιστάς. Pol. III. 412. A: τὸν τὰς χορδὰς ἀλλήλαις ξυνι-
σιάντα. 401. C: ἐν τι ξυνιστάντες. Tim. 71. D: οἱ συνι-
σιάντες ἡμῶς. Polit. 274. A: δι' ἐτέρων συνιστάντων. Legg.
IX. 858. B: τὰ δὲ ξυνιστάντας. Soph. 246. C: μάχῃ τις ...
αἰὲ ξυνέστηκε. Polit. 64. C: εἴθ' ἡδονῇ ... οἰκείοτερον ἐν
τῷ παντὶ συνέστηκεν. Pol. VI. 510. A: ὅσα πικρὰ ... ξυν-
έστηκε. Legg. VII. 817. B: ἡ πολιτεία ξυνέστηκε μίμησις
τοῦ καλλίστου ... βίου. Tim. 78. D: ὥσπερ (v. ὡςπερ) ἂν
ξυνεστήκη τὸ θνητὸν ζῶον. Phaedr. 264. C: δεῖν πάντα
λόγον ὥσπερ ζῶον συνεστάναι. Pol. VII. 530. A: οὕτω ξυν-
εστάναι τῷ τοῦ οὐρανοῦ δημιουργῷ αὐτὸν τε καὶ τὰ ἐν
αὐτῷ. Tim. 56. B: ἐξ ὀλιγίστων ξυνεστός (sic Par. A. pro
v. ξυνεστός) τῶν αὐτῶν μερῶν. 81. A: ξυνεστότος ... τοῦ
ζῶου. 83. A: τῷ ξυνεστώτι ... τοῦ σώματος. Legg. I. 644.
D: ξυνεστηκός. Tim. 61. A: ξυνεστηκῦαν (γῆν). 82. B:
ξυστάσεων ... ξυνεστηκῶν. Polit. 281. A: τὸ ... τῶν συν-
εσιώτων. Lys. 203. A: ἀθρόοις συνεστώσι (*eodem loco stan-
tibus*). Tim. 66. C: τὰ ... παρὰ φύσιν ξυνεσιώτα. Conv.
186. E: συνέστησε τὴν ἡμετέραν τέχνην. Tim. 29. D: δι'
ἣν αἰτίαν ... τὸ πᾶν τόδε ὁ ξυνιστάς ξυνέστησεν. 30. C. al.
Legg. III. 687. A: εἰ ξυνέστησαν ... ἀσφαλῶς αὐτό. Tim.
41. D: ξυστήσας τὸ πᾶν. 91. A: συστήσαντες ἐμφυχον.

Soph. 262. B: οὐδείς πω συνέστη λόγος. Tim. 25. A: μεγάλη συνέστη ... δύναμις βασιλέων. 45. C: ἐν σῶμα ... ξυνέστη. 66. D: στενωτέραι ξυνέστησαν. 56. C: κραυρότερον ἐκείνου ξυστάν. 55. C: τὸ ... σχῆμα τοῦ ξυστάντος σώματος. 61. A: αἶρα ξυστάντα. Pol. VIII. 546. A: πόλιν οὕτω ξυστᾶσαν. Tim. 83. D: πομφολύγων ξυστασῶν ἐκ τοῦ πάθους τούτου. 55. A: ξυστάντων. Crat. 425. A: ἐκ τῶν ὀνομάτων καὶ ὀρημάτων μέγα ... τι ... καὶ ὅλον συστήσομεν. Phaed. 92. C: τελευταῖον ... πάντων ξυνίσταται ἡ ἁρμονία. Soph. 265. C: ὅσα ἄψυχα ἐν γῇ ξυνίσταται σώματα. Polit. 278. D: εἰ ἡ ψυχὴ ... περὶ ἐν ἑαυτον ἐν τισι συνίσταται (*sibi constet*). Tim. 60. C: ξυνίσταται πέτρα. 78. A: ὅσα ἐξ ἐλαττόνων συνίσταται. Phaed. 77. B: ξυνίστασθαι (ἀντὶν) ἄλλοθεν ποθεν. Tim. 57. B: ξυνίστασθαι ... ἐθέλοντα εἰς τὴν τοῦ κρατοῦντος ἰδέαν. Legg. VI. 775. C. Tim. 55. B: κατὰ τέτταρα ξυνιστάμενον. Soph. 260. E: ταύτης μὴ συνισταμένης τῆς κοινωνίας. Tim. 83. D: γλέγματος ... νέου ξυνισταμένου ὁρός. 37. E: ἅμα ἐκείνῳ ξυνισταμένῳ. Phaedr. 269. C: συνισταμένην (συστασιν). Polit. 271. B: πάλιν ... ξυνισταμένους. Soph. 265. E: τὰ ... ἐκ τούτων ὑπ' ἀνθρώπων συνιστάμενα. Tim. 48. A: ξυνίστατο ἰόδε τὸ πᾶν. 59. C: χαλκὸς ξυσταθεὶς γέγονε. Legg. III. 685. C: τὴν ουσιαθεῖσαν συνταξιν. Tim. 54. C: πολλὰ σμικρὰ ἐκ τῶν αὐτῶν ξυστήσεται (*consistent vel exsistent*). Med. *compono; constituo, condo*. Phaedr. 269. C: τὸ ὅλον συνίστασθαι. Phil. 26. A: ἄρ' οὐ ... μουσικὴν ξύμπασαν ... συνεστήσατο; Tim. 32. B: ξυνεστήσατο οὐρανὸν ὁρατόν. 69. C: πᾶν ἰόδε ξυνεστήσατο. Epin. 979. A: μῆνας πρὸς τὸν ἐνιαυτὸν ξυνεστήσατο. Legg. VII. 796. A: ἂ ... ἐν τέχναις ἐαυτῶν ξυνεστήσαντο. Gorg. 504. A: ἕως ἂν τὸ ἅπαν συστήσῃται τεταγμένον ... πρᾶγμα. Legg. III. 702. D: συστησώμεθα πόλιν. Pol. VII. 530. A: τὰ τοιαῦτα ἔργα συστήσασθαι. Legg. VII. 802. C. Pol. VI. 493. B: ὡς τέχνην συστησάμενος. Polit. 308. D: οὐδ' ... μήποτε ἐκ χορηστῶν καὶ κακῶν ἀνθρώπων ... συστήσεται (*v. συστήσεται*) πόλιν τινά. **con-cilio, commendo*. Lach. 200. D: ἄλλους μοι ἐκάστοτε ξυνίστησιν. Theag. 123. B: ὅτι οὐκ ἐθέλει σε συνιστάναι παρ' ὧν ἂν σὺ σοφὸς γένοιο. 122. A: ἵνα τῷ τούτῳ τῶν σοφιστῶν δοκούνηται εἶναι συστήσω τούτον. 123. A: οὐκ ἐθέλει με οὐδενὶ συστήσαι. Charm. 155. B: ἰατροῦ συστήσαι περὶ τῆς ἀσθενείας *cet.* Theag. 127. A: ὅτῳ ἂν βούλῃ συστήσομέν σε.

συνναύτης (ξυν.), ὁ, *navigations socius*. Pol. III. 389. C: ἢ τις τῶν ξυνναυτῶν. Alc. I. 119. D. 135. A: τοῖς ξυνναύταις. Polit. 297. A: σώζει τοὺς συνναύτας.

σύννοια (ξύν.), ἡ, *reputatio, cogitatio*. Def. 415. A: σύννοια (*sollicitudo*) διάνοια μετὰ λύπης ἀνευ λόγου (*i. e. tacita*). Epin. 987. C: τῷ καὶ σμικρὰ ξυννοίας ὀρθῆς θείας

τε μετεληγότι. Pol. IX. 571. D: εἰς σύννοϊαν αὐτὸς αὐτῷ ἀφικόμενος. Legg. VII. 790. A: εἰς σύννοϊαν ἀφίκοιτ' ἂν τὴν ὀρθήν. Alc. II. 138. A: τὴν μεγίστην ... σύννοϊαν.

συννομή, ἡ, *communis pastio*. Polit. 268. C: τῆς συννομῆς (v. συννομικῆς) αὐτῷ ἀντιποιουμένους. (Legg. V. 737. E. pro v. ξύν νομῇ Par. A. ξυννομή, quod Bekk. recepit; fortasse scribendum ξύννομα).

συννομίζω, *consentio*. De lege 316. D: τοὺς εἰδότας αὐτοὺς αὐτοῖς συννομίζειν.

συννομικός, vid. συννομή.

συννομοθετώ, *una lege sancio*. Legg. VIII. 833. E: συννομοθετεῖν.

σύννομος (ξύν.), ὁ ἡ, *item in pascendo versans*. Polit. 287. B: ὅσαι ξύννομοι (τέχναι). **gregalis, contubernalis*, subst. *sodalis*. Legg. XI. 925. C: οἷον ξύννομοι ἦωσαν εἰς τὸν οἶκον. Critia 110. B: πάνθ' ὅσα ξύννομα ζῶα θήλεα καὶ ὅσα ἄρρενα. Legg. II. 666. E: παρὰ τῶν ξυννόμων σπάσας. XII. 943. B: εἰς τοὺς αὐτῶν ξυννόμους (εἰσάγειν). **par, respondens; cognatus*. Tim. 42. B: πάλιν εἰς τὴν τοῦ συννόμου πορευθεὶς οἴκησιν ἄστρου. Polit. 289. B: γένος ... ἐν αὐτοῖς ταῦτα οὐδὲν ἔχει μέγα ξύννομον. Legg. XI. 930. A: τρέπων ἦθη ξύννομα.

συννοῶ (ξύν.), *mecum reputo, perpendo, meditor; etiam existimo, intelligo vel perspicio*. Theaet. 164. A: οὐ μὴν ἱκανῶς γε συννοῶ. Soph. 226. D: ὡς ἐγὼ ξυννοῶ. Soph. 238. C: συννοεῖς οὖν ἔως οὔτε φθέγγασθαι δυνατόν ὀρθῶς —; Polit. 280. B: εἰ ... ξυννοεῖς τὴν οἰκειότητα. Legg. I. 634. E: γέρων ... εἰ τίς τι ξυννοεῖ τῶν παρ' ἡμῖν. Epin. 976. B: ὅταν τινὰ τις ξυννοῇ ῥαδίως ... μανθάνοντα. Phaedr. 241. C: ταῦτα ... χρῆ ... ξυννοεῖν. Polit. 280. B: μὴ δυνάμενος ξυννοεῖν ὅτι cet. Phil. 31. E. Epin. 990. C: οὐ ῥάδιον ξυννοεῖν. Legg. IV. 712. D: ξυννοῶν ... τὴν ἐν Λακεδαιμόνι πολιτείαν. III. 699. B: μίαν ... σωτηρίαν ξυννόουν. Soph. 242. D: ξυννόησαν ὅτι ... ἀσφαλέστερον cet. Phil. 44. E: πότερον ... οὕτως ἂν μᾶλλον συννόησαιμεν —; Polit. 270. B: λογισάμενοι ... ξυννόησωμεν τὸ πάθος ἐκ τῶν νῦν λεχθέντων. Tim. 71. E: ξυννόησαι ... ἐμφρονος cet. 82. C. Conv. 220. C: ξυννόησας ... αὐτόθι ἐωθέν τι εἰστήκει σκοπῶν. Soph. 237. B: συννόησαντα. Legg. VIII. 835. D: ξυννόησαντα τί τις χρήσεται τῇ τοιαύτῃ πόλει. Med. Alc. II. 133. A: τί ἂν τις συννοοίτο; Ib. ὡς τι συννοοῦμενος.

σύννοδος (ξύν.), ἡ, *congressus, conventus*. Dem. 380. A: τί ποτε δύναται ἡ ξύννοδος ὑμῶν. 381. A: περὶ ... τῆς ξυννόδου ὑμῶν ἀπορώ ταύτῃ. Theaet. 173. D: σύνοδοι καὶ δέϊπνα cet. Phaedr. 268. A: ἐν ... πλήθους συνόδοις. Legg. I. 640. A: ἐν πάσαις τε ξυνόδοις καὶ κοινωνίαις. Conv. 197. D: ξυνόδοις ... ξυνιέναι. Legg. VI. 771. D: ξυνόδοις ...

ποιώμεθα δύο τοῦ μηνός. *coniunctio, concretio vel compactio; etiam id quod compactum est. Phaed. 97. A: ἡ ξύνοδος τοῦ πλησίον ἀλλήλων τεθῆναι. Tim. 58. B: ἡ ... τῆς πιλήσεως ξύνοδος. 89. B. 61. A: τὴν ... ὑδατος ξύνοδον. 60. B: μίε-
χει φύσεως τῶν περὶ τὸ στόμα ξυνόδων.

συνοδύρομαι (ξυν.), una lamentor vel deploro. Menex. 247. C: μὴ ξυνοδύρεσθαι.

συνοικήσεις (ξυν.), ἡ, contubernium; etiam coniugium. Legg. V. 739. B: ἐκάστῳ τῷ τῆς συνοικήσεως κυρίῳ. 735. B: τῇ ξυνοικίσει. Pol. VII. 520. C: καταβατέον ... ἐκάστῳ εἰς τὴν τῶν ἄλλων ξυνοικήσιν. Legg. VI. 752. E. XI. 930. A: παίδων ἕνεκα τὴν συνοικήσιν ποιεῖσθαι. IV. 713. A: ὧν (πόλει) ἔμπροσθεν τὰς ξυνοικήσεις διήλθομεν.

συνοικία (ξυν.), ἡ, domiciliorum communio, contubernium. Legg. II. 664. A: ἡ τοιαύτη ξυνοικία πάσα. Pol. II. 369. C: ταύτη τῇ ξυνοικίᾳ ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα. Legg. III. 679. B. 681. B: ἡκεῖν ... εἰς τὴν μείζονα ξυνοικίαν. V. 746. A.

συνοικίζω (ξυν.), una habitare facio et in univ. copulo, coniugo. Soph. 242. D: συνοικίζει τε αὐτὰ καὶ ἐκδίδωσι. Pol. VIII. 546. D: ὅταν ... οἱ φύλακες συνοικίζωσι νύμφας νυμφίοις παρὰ καιρόν. Legg. VIII. 848. E: συνοικίζειν. XI. 925. D.

σύνοικος (ξύν.), ὁ ἡ, una habitans; incola; contubernalis, et in univ. alicui vel cum aliqua re coniunctus. Conv. 203. D: αἰεὶ ἐνδεία ξύνοικος. Pol. II. 367. A: μὴ ἀδικῶν τῷ μεγίστῳ κακῷ ξύνοικος ἦ. Legg. IX. 880. C: ξένος ... ὧν καὶ μὴ ξύνοικος. XI. 920. A: ὅπως ... ὡς ἡκιστα ὁ τοιοῦτος ἡμῖν ἢ ξύνοικος ἐν τῇ πόλει. Ep. IV. 321. C: (ὅτι) ἡ ... αὐθάδεια ἐρημίᾳ ξύνοικος. Tim. 57. B: σύνοικον. Legg. III. 696. B: ξύνοικον ἢ γείτονα. Critia 107. D: διὰ τὴν αἰεὶ ξύνοικον κατανοήσιν. Legg. IV. 708. A: τοὺς ἀπὸ Πελοποννήσου προσδέξασθαι ξυνοίκους. VII. 791. D: ἀνεπιτηδείους ξυνοίκους ἀποτελεῖ. XI. 870. C. Phil. 63. D: ἄρ' ἐἴ πορ-
δεῖσθ' ὑμῖν τὰς μεγίστας ἡδονὰς ξυνοίκους εἶναι —;

συνοικῶ (ξυν.), una habito vel ōno (praec. in matrimonio); in univ. una sum, in aliqua re versor vel habeo aliquid. Pol. IX. 587. C: δούλαις τισὶ δορυφόραις ἡδοναῖς ξυνοικεῖ. Alc. I. 118. B: ἀμαθία ... ξυνοικεῖς ... τῇ αἰσχίστῃ. Menex. 245. D: οὐδὲ ἄλλοι πολλοὶ ... συνοικοῦσιν ἡμῖν. Pol. IX. 587. C: οὐκοῦν καὶ ἡδονῆς τρίτῳ εἰδῶν ... ξυνοικοῖ ἄν; Legg. III. 679. B: ἡ δ' ἄν ... ξυνοικία μήτε πλοῦτος ξυνοικῇ μήτε πενία cet. Gorg. 479. B: μὴ ὑγίει ψυχῇ συνοικεῖν. Phil. 63. C: πάντων ... γενῶν ἀριστον ... συνοικεῖν ἡμῖν. Pol. V. 456. B: γυναῖκες ... ἀνδράσιν ἐκλεκτέαι συνοικεῖν. 457. D: ἰδία ... μηδενὶ μηδεμίαν συνοικεῖν. 461. E: ἀδελφούς ... καὶ ἀδελφὰς δώσει ὁ νόμος συνοικεῖν. Legg. V. 728. D: κοινῇ ξυνοικεῖν. Critia 113. D: γυναικὶ ... συνοικῶν Λευκίππῃ. Legg. VIII. 848. A: οἳ ... τινες

ἂν ... ὡς ξυνοικοῦντες. Menex. 246. E: κακῶ ξυνοικοῦντα. Legg. V. 740. F: τῶν ξυνοικούντων. Pol. IX. 577. A: ξυνοικηκός ... ἐν τῷ αὐτῷ. Polit. 302. E: βαρυνάτη ξυνοικῆσαι (μοναρχία). Legg. XI. 930. A: οἷτινες ἐκατέρω ξυνοικήσουσιν. Critia 117. E: τοῦτο ... πᾶν συνωκείτο (v. συνώκει τὸ) ... ὑπὸ πολλῶν καὶ πυκνῶν οἰκήσεων.

συνοίομαι (ξυν.), *idem censeo, assentior*. Pol. VI. 500. A: ἐγὼ ... ξυνοίομαι. VII. 517. C. 500. B: οὐκοῦν καὶ αὐτὸ τοῦτο ξυνοίει cet. Theaet. 171. A: (εἰ) τὸ ... πληθὺς μὴ συνοίεται. Pol. VII. 517. C: καὶ τόδε ξυνοιῇθῃ.

σύνολος (ξύν.), *η, ον, universus, totus*. Soph. 220. B: τοῦ ... ἐνύδρου σχεδὸν τὸ σύνολον ἀλιευτική. Legg. I. 654. B: χορεία ... τὸ ξύνολόν ἐστιν. Polit. 299. D: ξυνόλης ὅποι-
αςοῖν σκευουργίας. Ib. τῆς περὶ τὰ φητὰ ξυνόλης τέχνης.

συνομολογία (ξυν.), *ή, conventio, concessio*. Soph. 252. A: ταύτη ... τῇ συνομολογίᾳ. Legg. XII. 966. A: πρῶτον βεβαιωσώμεθα τῇ ξυνομολογίᾳ πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς.

συνομολογῶ (ξυν.), *convenio, concedo; consentio et assentior*. Epin. 979. D: οὐδεὶς οὐδενὶ ... ξυνομολογεῖ τῶν πολλῶν. Legg. IX. 859. D: περὶ δικαιοσύνης ... πάντες

πως ξυνομολοοῦμεν πάντα εἶναι ταῦτα καλά. VI. 768. A: ἄς (ἀρχὰς) ἂν ὅ τε φεύγων καὶ ὁ διώκων ξυνομολογήτοιν. Gorg. 504. B: ἀνάγκη ... καὶ τοῦτο συνομολογεῖν. Soph. 249. E: ταῦτα ... ξυνομολογοῦντες. Euthyd. 286. B: καὶ τοῦτο συνωμολόγει. Phaed. 91. D: ξυνωμολογεῖτην ... ταῦτ' εἶναι ἄμφω. Soph. 221. A: συνωμολογήκαμεν οὐ μόνον τοῦνομα cet. Tim. 26. A: ὅθεν ταχὺ ξυνωμολόγησά σοι τὰ ἐπιταχθέντα χθές. Pol. I. 342. D: ξυνωμολόγησε ... καὶ ταῦτα.

Prot. 314. C: ἔως συνωμολογήσαμεν ἀλλήλοις. Legg. X. 889. E: ὅπῃ ἕκαστοι ἐαυτοῖσι συνωμολόγησαν νομοθετούμενοι. Phaed. 91. C: ξυνομολογήσατε. Tim. 20. B. Theag. 122. B:

συνομολογήσωμεν τί ποτε οἴομεθα τοῦτ' εἶναι cet. Eryx. 399. E: συνομολογήσαι. Ep. VII. 357. C: τοῦτοιν ... ξυνομολογησάντων. Legg. I. 648. B: καὶ τοῦτο ... ξυνομολογήσει πᾶς. Phil. 60. B: οὐκοῦν καὶ τόδε ... ἡμῖν ξυνομολογοῖτο; Phil. 41. D: συνωμολογημένον ἡμῖν κείται. Soph. 248. A: τοῦτο ἡμῖν ... μενέτω ξυνομολογηθέν. Polit. 284. C: τοῦτον μὴ ξυνομολογηθέντος. Med. Legg. VI. 770. E: ταῦτα ἡμῖς ... ξυνωμολογησάμεθα. Euthyd. 280. A. Legg. II. 660. D: ξυνομολογησώμεθα τὰ νῦν. Ep. VIII. 356. B: ξυνομολογησάμενοι.

συνοπαδός (ξυν.), *ὁ et ἡ, comes*. Phaedr. 248. C: ἥτις ἂν ψυχὴ θεῷ ξυνοπαδός γενομένη κατ' ἰδὴ τι τῶν ἀληθῶν. Soph. 216. B: συνοπαδὸν γιγνόμενον (τὸν ξένιον θεόν).

συνοπτικός, *ή, ὄν, qui uno in conspectu res contemplatur*. Pol. II. 537. C: ὁ μὲν γὰρ συνοπτικός διαλεκτικός.

συνορῶ (ξυν.), *collustro (ap. Cicer.), uno conspectu com-*

prehendo; etiam perspicio. Epin. 979. A: πάντα ἀριθμὸν πρὸς ἀριθμὸν ἤρξατο συνορᾶν. Dem. 381. E: συνορᾶν ποῖα πρακτέα ἐστὶν ὑμῖν. Ib. μὴ δυνάμενοί γε συνορᾶν cet. Phaedr. 265. D: εἰς μίαν ... ἰδέαν συνορῶντα ἄγειν τὰ πολλὰ διασπαρμένα. Legg. XII. 965. B: πρὸς ἐκείνο συντάξασθαι πάντα συνορῶντα.

συνουσία (ξυν.), ἡ, *societas, consuetudo; usus* (germ. *Umgang*); *congressus; sermo vel disputatio; etiam tractatio, studium.* Prot. 335. C: ἵνα συνουσία ἐγίνετο. 338. C: ἵνα ... συνουσία τε καὶ διάλογοι ἡμῖν γίνωνται. Phaedr. 240. C: ἀλλ' ὅμως κόρον γε καὶ ἡ τούτων συνουσία ἔχει. Phaed. 81. C: ἡ ὁμιλία τε καὶ ξυνουσία τοῦ σώματος. Conv. 173. A: τότε ἐγένετο ἡ συνουσία αὐτῆ. Legg. VI. 776. A: κατακορῆς ... ξυνουσία. Theag. 130. A: ἐστὶ ... τοιαύτη ἡ ἡμετέρα συνουσία (*haec est consuetudinis nostrae ratio*). Prot. 318. A: τυγχάνει ἐν ἐπιθυμίᾳ ὦν τῆς σῆς συνουσίας. Gorg. 461. A: ταῦτα ... ὅπῃ ποτὲ ἔχει ... οὐκ ὀλίγης συνουσίας ἐστὶν ὥστε ἱκανῶς διασκεύασθαι. Phaed. 83. D: τῆς τοῦ θεοῦ ... συνουσίας. Theaet. 150. D: προϊούσης τῆς ξυνουσίας. Conv. 219. D: (ὅπως) ἀποστερηθεὶς τῆς τούτου συνουσίας. Legg. II. 652. A: ἐν τῇ κατ' ὀρθὸν χρειᾷ τῆς ἐν οἴῳ συνουσίας. VIII. 838. A: ὡς εὖ ... εἰργονται τῆς τῶν καλῶν συνουσίας. XII. 968. C: μετὰ ξυνουσίας πολλῆς γίγνεται ἅν (διδασκῆ). Hipp. mai. 286. D: ἀπῶν ... ἐκ τῆς συνουσίας. Ep. VII. 341. C: ἐκ πολλῆς συνουσίας γιγνομένης περὶ τὸ πρᾶγμα αὐτό. Gorg. 515. B: τίνα φήσεις βελτίω πεποιημέναι ἄνθρωπον τῇ συνουσίᾳ τῇ σῇ; Conv. 173. B: παραγεγόνει ... ἐν τῇ συνουσίᾳ. Pol. VI. 493. B: ξυνουσία τε καὶ χρόνου τριβλῆ. Theag. 125. B: τῶν τί σοφῶν συνουσία cet. 127. B: τῇ σῇ συνουσίᾳ. Prot. 310. A: τί οὖν οὐ διηγῶμαι ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν —; Theaet. 150. E: διὰ πονηρὰν ξυνουσίαν. Soph. 217. D: μὴ κατὰ σμικρὸν ἔπος πρὸς ἔπος ποιεῖσθαι τὴν συνουσίαν. Polit. 285. C: τὴν περὶ τὰ γράμματα συνουσίαν τῶν μανθανόντων. Conv. 172. C: εἰ νεωστὶ ἤγει τὴν συνουσίαν γεγονέναι ταύτην. 176. E: μὴ διὰ μέθης ποιήσασθαι τὴν ἐν τῷ παρόντι συνουσίαν. Legg. II. 672. A: κατὰ νόμους ... πᾶσαν τὴν ξυνουσίαν ξυγχενομένοι. Theag. 125. A: διὰ τὴν τίνος συνουσίαν σοφὸς ἂν γένοιτο τύραννος. Lach. 201. C: τὴν συνουσίαν διαλύσωμεν. Ep. VII. 330. A: κατὰ τὴν τοῦ τρόπου τε καὶ ἡθους συνουσίαν. Prot. 347. E: αἱ τοιαῖδε συνουσίαι. Phaedr. 239. A: πολλῶν ... ἄλλων συνουσιῶν ἀπείργοντα καὶ ἀφελίμων. Legg. I. 640. D: γιγνομένων ... τούτων ἐν ταῖς πόλεσι τῶν ξυνουσιῶν. Prot. 335. B: παρῆναι ἐν ταῖς συνουσίαις. Pol. VI. 499. A: ἐν δίκαις καὶ ἐν ἰδίαις συνουσίαις. IX. 573. A: τῶν ἐν ταῖς τοιαύταις συνουσίαις ἡδονῶν ἀναιμένων. Legg. XII. 950. E: ἐν ἱεραῖς τε καὶ εἰρηνικαῖς συνουσίαις. Ep. II. 310. E: ἐν τε ἰδίαις ξυνουσίαις καὶ ἐν ταῖς ποιήσεσιν. Prot. 316. C: ἀπολείποντας τὰς τῶν ἄλλων συνουσίας. Phaedr.

232. C: τὰς πρὸς τοὺς ἄλλους τῶν ἐρωμένων συνουσίας. Phaed. 111. B: τοιαύτας συνουσίας γίνεσθαι αὐτοῖς πρὸς αὐτοὺς (τοὺς θεοὺς). Legg. IX. 854. B: ἴθι ἐπὶ τὰς τῶν λεγομένων ὑμῖν ἀγαθῶν ξυνουσίας. C: τὰς τῶν κακῶν ξυνουσίας φεύγε ἀμεταστρεπτί. Apol. 19. E: τὰς ἐκείνων ξυνουσίας ἀπολιποντας. **consuetudo* (*amantium*), *concupitus*. Conv. 192. C: ἡ τῶν ἀφροδισίων συνουσία. 206. C: ἡ ... ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνουσία τῶκος ἐστίν. 191. C: (ἵνα) πληρομυῇ ... γίγνεται τῆς συνουσίας. Tim. 91. A: διὰ ταῦτα θεοὶ τὸν τῆς ξυνουσίας ἔρωτα ἐτεκτῆναντο. Legg. VIII. 838. A: τοῦ κατὰ φύσιν χρῆσθαι τῇ τῆς παιδογονίας συνουσίᾳ.

συνουσιαστής, ὁ, *sodalis* (*praec. is qui sermonem cum aliquo confert*). De lege 319. E: θαριστῆς συνουσιαστής ἐστὶν ἐν λόγοις. Ib. συνουσιαστήν τοῦ Διός.

σύνοψις, ἡ, *conspectus*; *contemplatio*. Legg. IX. 858. C: γίγνεται ... ἂν ... κατὰ φύσιν μᾶλλον ἡμῖν ἢ σύνοψις τῶν νόμων. Pol. VII. 537. C: συναπτόν εἰς σύνοψιν οἰκιοτήτος ἀλλήλων τῶν μαθημάτων καὶ τῆς τοῦ ὄντος φύσεως.

σύνταξις (ξύντ.), ἡ, *compositio*; *descriptio*, *constitutio*. Legg. V. 747. A: τούτων μὴ ἀπολείπεσθαι τῆς συντάξεως. Pol. V. 462. C: εἰς μίαν σύνταξιν τὴν τοῦ ἀρχοντος ἐν αὐτῇ. IX. 591. D: τὴν ἐν τῇ τῶν χρημάτων κτήσει ξύνταξιν τε καὶ ξυμφωνίαν. Tim. 24. C: ξυμπασαν τὴν διακόσμησιν καὶ σύνταξιν. Legg. III. 685. C: ἐκείνην τὴν συσταθεῖσαν σύνταξιν (*vim coniunctam*) ἐδέδισαν οἱ τότε.

συνταράττω (ξυντ.), *perturbo*, *turbo*. Tim. 85. A: ξυνταράττον αὐτίας (τὰς περιφοράς). Legg. VII. 798. A: συνταραχθεὶς ὑπὸ νόσων.

σύντασις, ἡ, *contentio*. Conv. 206. B: ἐν τίνι πράξει ἡ σπουδὴ καὶ ἡ σύντασις ἔρως ἂν καλοῖτο; Phil. 46. D: σύντασιν (*sic Cl. c. al. Vulgo σύστασιν*) ἀγρίαν ποιεῖ.

συντάττω (ξυντ.), *compono*, *conflo*; *dispono*; *constituo* et *instituo*; *condo*. Gorg. 504. A: κοσμοῦσι ... τὸ σῶμα καὶ συντάττουσιν. Phil. 30. C: κοσμοῦσά τε καὶ συντάττουσα ἐν-αυτούς τε καὶ ὥρας *cet.* 28. D: φρόνησιν τινα θαύμασθην συντάττουσαν διακυβερεῖν (τὰ ξύμπαντα). Legg. I. 625. C: κατὰ τί τὰ ξυσσίτια ... ὑμῖν συντέταχεν ὁ νόμος—; Critia 120. D: τοιαύτην δύναμιν ... ξυντάξας. Legg. X. 903. D: ψυχὴ συντεταγμένη σώματι. I. 634. B: ποῦ ... τοῦτ' ἐστὶ ταυτὸν περὶ τὰς ἡδονὰς συντεταγμένον ἐν τοῖς νόμοις; XI. 930. E. (935. D. *pro* συντεταγμένῳ *scrib. videtur* συντεταμένῳ). VII. 817. E: ταῦτ' ... ἔστω .. συντεταγμένα νόμοις ἔθ. X. 906. E: ἡνιόχοις ... ἐν ἀμίλλῃ συντεταγμένοις. Med. Legg. I. 625. E: πάνθ' ὁ νομοθέτης ... πρὸς τοῦτο βλέπων συνετάττετο. 626. A: ὥς... τὰ νόμιμα ἡμῖν ... συνετάξατο. VI. 781. B: πάντα συντάξασθαι κοινῇ γυναιξὶ τε καὶ ἀνδράσιν ἐπιτηδεύματα. XII. 965. B. Phaedr. 263. E:

πρὸς τοῦτο ... συνταξάμενος τὸν ... λόγον διεπεράνατο.
Legg. V. 745. D: εἰς ἴσα ... μέρη συνταξάμενον.

σύνταφος (ξύντ.), ὁ ἥ, qui una sepelitur. Legg. IX.
873. D: μηδὲ μεθ' ἐνὸς ξυντάφου.

συντείνω (ξύντ.), *contendo, intendo; etiam refero*. Phil.
47. A: τὸ ... τῆς ἡδονῆς πολὺ πλέον ἐγκεχυμένον συντείνει
τε καὶ ἐνίοτε πηδᾶν ποιεῖ. Euth. 12. A: ξύντεινε σαντιόν.
Legg. VIII. 830. D: χορούς τε εἰς ταῦτα ἅμα καὶ γυμνασι-
κὴν πᾶσαν ξυντείνων. Gorg. 507. D: πάντα εἰς τοῦτο ...
συντείνοντα (*referentem*). Phaed. 98. D: χαλῶντα καὶ συντεί-
νοντα τὰ νεῦρα. Polit. 308. A: ἐπὶ πόλεμον αἰεὶ τινα τὰς
αὐτῶν ξυντείνοντες πόλεις. Legg. VII. 800. D: ῥήμασί τε
καὶ ὀνθυμοῖς ... συντείνοντες τὰς τῶν ἀκροαζομένων ψυχάς.
I. 641. E: ἐπὶ τὸ δηλῶσαι ... ξυντείνει τὸν λόγον. Pol. IX.
591. C: οὐκοῦν ὃ γε νοῦν ἔχων πάντα τὰ αὐτοῦ εἰς τοῦτο
ξυντείνειας βιώσεται —; 590. B: ὅταν τὸ λεοντώδες ... συν-
τείνηται ἀναρμόσιως. Recipr., ut Lat. *contendere et intendere*
(vern. *sich anstrengen vel bemühen*). Crat. 398. E: οὐ συντείνω.
Legg. X. 887. C: ἐπειδὴ προθύμως συντείνεις. Ep. VII. 344.
B: συντείνων. Soph. 239. B: ὅ τι μάλιστα δύνασαι συν-
τείνειας. Pol. VI. 504. E: πᾶν ποιεῖν συντεινομένους. Euthyd.
238. D: συντεταμένον καὶ σπουδάζοντα. (Legg. XI. 935. C.
pro συντεταγμένῳ srib. συντεταμένῳ, oppos. παίζοντι). In-
trans. tendo (ad aliquid), *specto; in re pos. etiam pertineo*. The-
aet. 184. D: (εἰ) μὴ εἰς μίαν τινὰ ἰδέαν ... πάντα ταῦτα
ξυντείνει. Legg. V. 731. A: ἤτιον συντείνει πρὸς ἀρετὴν
τὴν ἀληθῆ. VII. 813. E: ὅσα εἰς ἱππικὴν μαθήματα συν-
τείνει. X. 903. C: ὧν ἔν καὶ τὸ σὸν ... μῦθον εἰς τὸ πᾶν
ξυντείνει βλέπον αἰεὶ. Crat. 403. B: τὰ δ' ἐμοὶ δοκεῖ πάντα
εἰς (ν. εἰς) ταῦτόν τι συντείνειν. Legg. X. 903. C: πρὸς τὸ
ποιεῖν ξυντείνων βέλτιστον. Ep. III. 316. E: τοῦτο ἀντὶ
ξυντείνων. Polit. 294. B: τὸν ... νόμον ὁρῶμεν σχεδὸν ἐπὶ
αὐτὸ τοῦτο ξυντείνοντα. Def. 415. D: χρημάτων εἰς εὐδαι-
μονίαν συντεινόντων. Polit. 309. B: τὰς ... ἐπὶ τὴν ἀν-
δρείαν μᾶλλον ξυντεινούσας (φύσεις). — Verb. Ep. VII.
340. C: ξυντατίον ... εἶναι νῦν.

συντεκταίνομαι (ξύντ.), *una fabricor et simpl. fabri-
cor*. Tim. 30. B: τὸ πᾶν ξυντεκταίνεται. 45. B: φωςφόρα
συντεκτήγαντο ὄμματά.

συντέλεια, ἥ, in rebus ponitur communiter ad aliquid
conferentibus. Legg. X. 905. B: οὐκ εἰδὼς αὐτῶν τὴν συν-
τέλειαν ὅπῃ ποτὲ τῷ παντὶ ξυμβάλλεται.

συντελῶ, *perago, facio*. Ax. 371. D: τὰς ... ἀγιστείας
κακέισας συντελοῦσι.

συντέμνω, *una divido s. distribuo*. Polit. 261. A: ἀλλ'
ἐπακολουθῶν σύντεμνε. Soph. 227. D: πειράσομαι σοι συν-
τέμνειν. *(*brevi*) *praecido, breviter complector*. Ep. III. 318. B:

διὰ τὸ πλῆθος αὐτῶν συντέμνω. Prot. 334. D: σύντεμνέ μοι τὰς ἀποκρίσεις καὶ βραχυτέρας ποίει.

συντεταγμένως, vid. συντεταμένως.

συντεταμένως (ξυντ.), *contente*, h. e. *summo studio, maximo opere*. Phil. 59. A: τὰ περὶ δόξας ζητοῦσι ξυντεταμένως (sic Σ a corr. m. Vulgo ξυντεταγμένως). Pol. VI. 499. A: οἷων ζητεῖν ... τὸ ἀληθές ξυντεταμένως (codd. nonnulli ξυντεταγμένως) ἐκ παντός τρόπου. Apol. 23. E: ξυντεταμένως (sic ΕΥ pro v. ξυντεταγμένως) ... λέγοντες περὶ ἐμοῦ (Lat. *contente dicere*). Ep. VII. 338. B: συντεταμένως ἐδεῖτο ἡμῶν cet.

σύντεχνος, ὁ ἡ, *artis consors*. Polit. 274. C: παρ' Ἡφαίστου καὶ τῆς συντέχνου.

συντήκω (ξυντ.), *colliquefacio; conflo*. Tim. 43. A: πυκνοῖς γόμοις ξυντήκοντες. Conv. 192. E: ἐθέλω ὑμῖς συντήξαι καὶ συμφῶσαι εἰς τὸ αὐτό. Tim. 83. B: ὅταν νῆα ξυντακῇ σάρεξ ὑπὸ τοῦ περὶ τὴν φλόγα πυρός. Conv. 183. E: ἄτε μονίμῳ συντακείς. 192. E: συντακείς τῷ ἐρωμένῳ.

συντίθημι (ξυντ.), *compono; coniungo; condo* (etiam *conscribo* s. *scribo*). Phaedr. 278. C: εἴ τις ἄλλος συντίθῃσι λόγους. Soph. 252. A: ὅσοι ... συντιθέασι τὰ πάντα (opp. *διαιροῦσιν*). Crat. 427. C: ἐκ ... τούτων τὰ λοιπὰ ... συντιθέναι. Euthyd. 305. C: δεινούς λόγους συντιθέναι. Menex. 249. D. Phaedr. 260. B: συντιθεῖς λόγον ἐπαινον κατὰ τοῦ ὄνου. Phil. 30. B: ἐν ἄλλοις ἄλλα συντιθέν. Apol. 27. A: ὥσπερ αἶνιγμα ξυντιθέντι. Soph. 252. B: ἐκ τούτων συντιθέντες. Crat. 424. E: συλλαβὰς ... συντιθέντες. Pol. II. 377. D: μύθους τοῖς ἀνθρώποις ψευδεῖς συντιθέντες. Tim. 72. E: οἱ ξυντιθέντες ἡμῶν τὸ γένος. Menex. 236. B: ὅτε ... συνετίθει (Parr. EF et Ven. E a pr. m. συνετίθη) τὸν ἐπιτάφιον λόγον. Phaedr. 278. C: εἴ τις ἄλλος ... ποιήσιν ψιλήν ἢ ἐν ῥῳῇ συντέθεικε. Phaedr. 228. A: ἃ Λυσίας ... κατὰ σχολὴν συντέθεικε. Crat. 434. A. Polit. 276. E: εἰς ταῦτόν βασιλέα καὶ τύραννον ξυνέθεμεν. Crat. 425. A: συνέθεσαν (οἱ παλαιοί). Tim. 69. D: τὸ θνητὸν γένος ξυνέθεσαν. Legg. II. 669. D: πάντας ψόφους εἰς ταῦτό οὐκ ἂν ποτε ξυνθείεν. Phaed. 77. C: εἰ θέλετε συνθεῖναι τοῦτόν τε τὸν λόγον εἰς ταῦτόν καὶ ὃν πρὸ τούτου ὡμολογήσαμεν. Prot. 356. B: συνθεῖς τὰ ἡδέα. Soph. 262. E: συνθεῖς πρᾶγμα πράξει δι' ὀνόματος καὶ ῥήματος. Tim. 33. D: ὁ συνθεῖς (*qui mundum condidit*). 74. C: ξυνθεῖς ζῦμα. Polit. 273. B: παρὰ ... τοῦ συνθέντος πάντα τὰ καλὰ νέκτεται (ὁ κόσμος). Legg. VII. 812. D: τοῦ τὴν μελωδίαν ξυνθέντος ποιητοῦ. 816. C: μετὰ τῆς ἄλλης μουσικῆς τὴν ὄρχησιν συνθέντα. Ep. VII. 341. B: συνθέντα ὡς αὐτοῦ τέχνην. Legg. II. 669. C: στήματα ξυνθεῖσαι. Crat. 434. A: ἐξ ὧν τὰ πρῶτα ὀνόματά τις ξυνθήσει. Polit. 259. D: εἰς ταῦτόν ... ξυνθήσομεν. Crat. 434. A: ἐξ ὧν ξυντίθεται τὰ ζωγρα-

φούμενα. 425. A: συντιθέμεναι. 396. A: συντιθέμενα ... εἰς ἕν. Polit. 288. E: ἐκ μὴ συντιθεμένων ... γενῶν. Pol. VII. 533. B: τῶν φρομένων τε καὶ συντιθεμένων. X. 610. C: συντιθέμενα ἀλλήλοις καὶ διαιρούμενα. Phaedr. 78. C: ἥπερ ξυντετέθη (sic Cl. c. al. Vulgo συνετέθη). Euthyd. 306. A: ἐξ ὧν συνετέθη. Phaedr. 93. A: ἐξ ὧν ἂν ξυντεθῇ. 92. B: ἐξ ὧν ἔδει αὐτὴν ξυντεθῆναι. Tim. 55. E: τὸ ... ἐξ ἐκατέρου ξυντεθέν ἐπίπεδον. Parm. 143. D: συντεθέντος ἐνὸς ὁποιοῦν ἡπτιοῦν συζυγία. Phaedr. 78. B: τῷ ... ξυντεθέντι τε καὶ ξυνθέντῳ ὄντι. Euthyd. 306. A: ἐκ δυοῖν κακοῖν συντεθέντα. Theaet. 203. C: συντεθέντων αὐτῶν. Verb. Crat. 434. B: ἐξ ὧν συνθετέον. Comprobo est etiam constituto. Phaedr. 254. D: ἐλθόντος ... τοῦ συντεθέντος χρόνου. Hinc med. συνθέσθαι in eis ponitur qui inter se pacti sunt, inter quos aliquid convenit. Crat. 435. A: αὐτὸς σαρτῷ συνέθον. Crit. 52. D: καθ' ὅς (ὁμολογίας) ἡμῶν ξυνέθου πολιτεύεσθαι. Ep. VII. 346. D: ταῦτα ξυνεθέμεθα τότε. Menex. 245. C: ξυνέθεντο. Crat. 433. E: εἰάν τις συνθῇται cet. Pol. II. 359. A: ξυνθέσθαι ἀλλήλοις μὴτ' ἀδικεῖν μὴτ' ἀδικεῖσθαι. B. Legg. XI. 920. D. Gorg. 520. C: μὴ συνθέμενος αὐτῷ μισθόν. Crat. 383. A: ξυνθέμενος καλεῖν. 433. E: δηλοῦν (τὰ δνόματα) τοῖς συνθεμένοις.

συντιτρώ (ξυντ.), *perforo; per canales (alterum in alterum) duco et (utrumque) coniungo*. Tim. 91. A: τὴν τοῦ ποτοῦ διέξοδον ... ξυνέτρησαν εἰς τὸν ... μυελὸν ξυμπεπηγότα. Critia 115. D: διώρυχα ... ἐπὶ τὸν ἐξωτάτω τροχόν ξυνέτρησαν. Phaedr. 111. D: τοὺτους ... πάντας ὑπὸ γῆν εἰς ἀλλήλους συντετρησθαι ... πολλαχῇ. Critia 115. E: εἰς ὃν ἡ θάλαττα συνετέτρητο.

συντομία, ἡ, *brevitas*. Phaedr. 267. B: συντομίαν ... λόγων.

συντόμως, *breviter*. Tim. 25. E: ὡς συντόμως εἰπεῖν. συντονία (ξυντ.), ἡ, *intentio* (germ. *Spannung*). Tim. 84. E: ἃ ... ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τῆς ξυντονίας τοῦ παθήματος τὰ νοσήματα τέτανοι ... προσερόθησαν. **contentio, attentio*. Def. 413. D: συντονία ψυχῆς πρὸς τὸ καταμαθεῖν. 414. A: ἔννοια συντονία διανοίας.

συντονολυθιστί (ἄρμονία). Pol. III. 398. E. σύντονος, ὁ ἡ, *intentus, trop. acer, vehemens*. Conv. 203. D: ἀνδρείος ὢν ... καὶ σύντονος. Locr. 102. E: ὀργαί τε σύντονοι cet. Legg. V. 734. A: συντόνους ... ἐπιθυμίας τε καὶ ἔρωτας. Locr. 104. C: σύντονα ... δείματα. Tim. 74. D: συντονωτέραν (δύναμιν) ... σαρκῶν. Soph. 242. E: φασὶν αἱ συντονώτεραι τῶν Μουσῶν, αἱ δὲ μαλακώτεραι cet.

συντόνως (ξυντ.), *contente* (germ. *angestrengt et streng*). Phaedr. 253. A: συντόνως ... πρὸς τὸν θεὸν βλέπειν. Pol. VII. 539. D: μεῖναι ἐνδελεχῶς καὶ ξυντόνως. X. 619. B: συν-

τόνως ζῶντι. Tim. 88. A: ὅταν εἰς τινὰς μαθήσεις καὶ ζητήσεις συντόνως ἦν. Legg. VI. 752. D.

σύντρεῖς, *tres simul*. Tim. 54. E: κατὰ σύντρεῖς ... γωνίας.

συντρέφω (ξυντρ.), *una educo*. Legg. VI. 752. C: ξυντραφέντες (οἱ παῖδες). (*pass.*) *concreasco, nascor*. Phaed. 96. B: (ἄρα) τότε ... τὰ ζῶα συντρέφεται. Tim. 75. A: ἡ ... γιγνομένη καὶ ξυντρεφομένη φύσις.

συντρέχω (ξυντρ.), *una curro*. Polit. 266. C: τὰν-θρῶπινον ἡμῶν ἅμα γένος ... ξυνδεδραμικὸς γένει ... εὐ-χερεστάτω.

συντρίβω, *contero, comminuo*. Men. 77. A: τοὺς συν-τρίβοντάς τι. Hipp. mai. 290. E: συντρίψασα ... τὴν χύτραν. Pol. X. 611. D: τὰ δὲ συντρίφθαι.

σύντροφος (ξύντρ.), ὁ ἡ, *una nutritus, etiam una natus; eisdem moribus assuefactus*. Polit. 273. B: τὸ τῆς πάλαι ποτὲ γύσεως ξύντροφον. Legg. XII. 949. C: οὐδ' ... τοιοῦ-τους ἄλλους κυρίους τῆς χώρας παρέξονται ξυντρόφους. Act. est *una nutriens*. Legg. VIII. 845. D: τοῖς ὕδασι ξύντροφα (πνεύματα) τῶν ἐκ γῆς ἀναβλαστανόντων, *et una pascens*. Polit. 267. E: εἰ τις τῶν ἄλλων ... κοινῇ τῆς ἀγέλης ξύν-τροφος εἶναι φησὶ καὶ προσποιεῖται.

συντυγχάνω (ξυντ.), *concurro; occurro, incido*. Tim. 56. D: γῇ ... ξυντυγχάνουσα πυρί. Legg. VI. 762. D: κολα-ξέσθω ... πληγαῖς ὑπὸ τοῦ συντυγχάνοντος. Lys. 203. A: συνέντυχον Ἰπποθάλει. Legg. IV. 709. C: ξυμπιπτόντων ὅσα δεῖ χώρα ξυντυγεῖν. Tim. 56. D: ξυντυχόντα τὰ μέρη.

συντυχία, ἡ, *casus* (germ. *Unfall*). Phaedr. 248. C: καὶ τινι συντυχίᾳ χρησάμενη *cel*.

συννυπηρετῶ (ξυνν.), *una servo et simpl. servo, adiuvoo*. Legg. XI. 934. B: ταῦτόν δ' ἔργον δρῶντα ξυννυπηρετεῖν δεῖ τῷ νομοθέτῃ τὸν δικαστήν.

συννυποτίθεμαι, *una vel simul sumo et in univ. pono*. Ax. 370. A: μὴ συννυποτιθέμενος ... μίαν αἰσθασιν.

συννυφαίνω (ξυνν.), *conlexo*. Polit. 305. E: τὴν ... πάντα ξυννυφαίνουσιν ὁρθότατα. Tim. 69. A: ἐξ ὧν τὸν ἐπίλοιπον λόγον δεῖ ξυννυφανθῆναι. Med. Tim. 78. B: πλέγμα ἐξ ἀέρος καὶ πυρὸς ... ξυννυφηνάμενος.

συννύφανσις (ξυνν.), ἡ, *textura*. Polit. 310. E: βασι-λικῆς ξυννύφανσεως ἔργον.

συννυφή (ξυνν.), ἡ, *textura; etiam structura*. Epin. 975. A: ἡ τῶν οἰκίσεων ... ξυννυφή. Legg. V. 734. E: ξυννυφῆν (ν. ξυμφυῆν) ἡ καὶ πλέξι' ἄλλ' ὅτιον.

συνωδία (ξυνν.), ἡ, *assensio*. Legg. VIII. 837. E: ἔοικα γε ... τυχεῖν τῆς σῆς ... ξυνωδίας.¹

συνωδός (ξυνν.), ὁ ἡ, *concinens*. Phaed. 92. C: πρέπει γε ... ξυνωδῶ εἶναι καὶ τῷ περὶ ἁρμονίας (λόγῳ).

συνωθῶ (ξυνν.), *contrudo, cogo*. Tim. 58. B: ἡ ... ξύνο-

δος τὰ σμικρὰ εἰς τὰ τῶν μεγάλων διάκενα ξυνωθεῖ. 53. A: πάλιν εἰς ταυτὸν ξυνωθεῖν. 59. A: εἰς τὰς τοῦ πυρὸς ἔδρας συνωθῶν. 60. B: ξυνωθούντα ἡμῶν τὸ νοτερόν. 60. E: ξυνέψε ... αὐτὸν εἰς τὰς ἔδρας cet. 59. A: συνωθούμενος. 59. E: ξυνέωσται ... ὑπὸ τῶν ἐξιόντων εἰς αὐτό. 60. E: ξυνωσθεῖσα. 85. E.

συνωμοσία (ξυν.), ἡ, *coniuratio, conspiratio*. Apol. 36. B: ξυνωμοσιῶν. Pol. II. 365. D: ξυνωμοσίας (v. ξυνωμοσίας) τε καὶ ἐταιρείας συναξομεν.

συνωμότης (ξυν.), ὁ, *coniuratus*. Ep. VII. 351. A: ξυνωμότης συναγαγών.

συνωνοῦμαι (ξυν.), *coëmo*. Soph. 224. B: τὸν μαθήματα ξυνωνούμενον.

συνωρίς (ξυν.), ἡ, *bigae*. Phaedr. 246. B: ἡμῶν ὁ ἄρχων ξυνωρίδος ἡμιοχεῖ. Crit. 36. D: ξυνωρίδι ἢ ζευγεί. Critia 119. B: ξυνωρίδα.

σύνωσις (ξυν.), ἡ, *compressio*. Tim. 62. B: (διὰ) τὴν ξύνωσιν.

σύριγξ, ἡ, *fistula*. Pol. III. 399. D: καὶ αὐ κατ' ἀγροῦς τοῖς νομεῦσι σύριγξ ἄν τις εἴη. 397. A: αὐλῶν καὶ συρίγγων. Conv. 215. B: σύριγγας. **sibilus* (quo quis exploditur). Legg. III. 700. C: τὸ κυρὸς τούτων γινῶναι ... ζημιοῦν τε αὐτὸν μὴ πειθόμενον οὐ σύριγξ ἦν cet.

συρίττω, *sibilo*. Theaet. 203. B: ψόφος τις μόνον οἶον συριττούσης τῆς γλώττης. Etiam, ut Lat. *sibilare aliquem*, germ. *auszischen*. Ax. 368. D: δῆμιον παίγνιον ... συριττούμενον.

συρμός, *tractus*. Ax. 370. C: πρηστήρων ἐξαισίους συρμούς.

συρρόεω (ξυρόρ.), *consuo*. Euthyd. 303. E: ξυρρόεπτετε τὰ στόματα τῶν ἀνθρώπων.

συρρόέω (ξυρόρ.), *confluo*. Ax. 367. B: εἰς ὃ πᾶν συρρόεῖ τὸ τῆς φύσεως ἐπίκηρον. Phaed. 112. A: εἰς τοῦτο τὸ χάσμα συρρόεουσι ... πάντες οἱ ποταμοί. 109. C: ξυρρόεῖν αἰεὶ εἰς τὰ κοῖλα τῆς γῆς. Tim. 78. D. Legg. V. 736. B: τὸ συρρόεον ὕδωρ. A: ξυρρόέοντων ... εἰς μίαν λίμνην. Phaed. 109. B: εἰς ἃ ξυνερόρηκέναι τό τε ὕδωρ cet. Legg. IV. 708. D: τὸ ... παντοδαπὸν ἐς ταυτὸ ξυνερόρηκὸς γένος. Phaed. 110. E: ὑπὸ τῶν δεῦρο ξυνερόρηκόντων.

σύρροος, ὁ ἡ, *confluens*. Locr. 101. E: σύρροον ... ζῶον. 104. A: τὸ πνεῦμα σύρροον ἀπεργάζεται.

συρφετός, ὁ, *colluvies, turba*; etiam *homo de turba*. Gorg. 489. C: ἐάν συρφετὸς συλλέγῃ δούλων cet. Hipp. mai. 288. D: τοιοῦτός τις ... οὐ κομψός, ἀλλὰ συρφετός. Theaet. 152. C: τοῦτο ἡμῖν ... ἠνίκατο τῷ πολλῷ συρφετῷ.

σὺς, ὁ, *sus*. Locr. 104. E: ἐς σῶν ... μορφάς.

συσκέπτομαι, *una quaero vel specto*. Soph. 218. B: κοινῇ ... μετ' ἐμοῦ σοι συσκεπτόμεν.

συσκευάζομαι, in fasciculum colligo. Theaet. 175. E: οἷον στρωματόδεσμον μὴ ἐπισιτάμενος συσκευάσασθαι.

συσκιάζω (ξυσκ.), obumbro, obvolvo. Tim. 75. E: ξυσκιασθεῖσαν (τὴν κεφαλὴν).

σύσκιος, ὁ ἥ, circumcirca opacus et in univ. opacus. Phaedr. 230. B: τοῦ ... ἄγνου τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον.

συσκοπῶ (ξυσκ.), una perpendo, exquiro vel considero. Lach. 197. E: συσκοπεῖ τὰ λεγόμενα. Phaed. 89. A: (πρὸς τὸ) ξυσκοπεῖν τὸν λόγον. Lach. 189. C.

σύσπαστος, ὁ ἥ, qui constringitur. Conv. 190. E: ὥσπερ τὰ σύσπαστα βαλάντια.

συσπειρώμαι, in unum me contraho. Conv. 206. D: λυπούμενον συσπειρᾶται.

συσπῶ (ξυσπῶ), constringo. Tim. 71. C: ξυσπῶσα.

συσσιτία (ξυσσ.), ἡ, concoenatio. Legg. VI. 781. A: τὸ τῆς ξυσσιτίας αὐτῶν ἐπιτήδευμα.

συσσίτιον (ξυσσ.), τὸ, coena communis. Legg. I. 636. A: τὰ τε ξυσσίτια καὶ τὰ γυμνάσια. B. VI. 781. C. 780. C: τὸ ἐπιτήδευμα ... τὸ τῶν ξυσσιτίων. VIII. 839. C. II. 666. B: ἐν τοῖς ξυσσιτίοις εὐωγηθέντα. VI. 780. B. Pol. III. 416. E: φοιτῶντες ... εἰς ξυσσίτια. V. 458. C: ἅτε οἰκίας τε καὶ ξυσσίτια κοινῇ (al. κοινὰ) ἔχοντες. VIII. 547. D. Legg. I. 625. C. al. Etiam coenatio (de loco) et in univ. contubernium. Critia 112. B: ξυσσίτια χειμερινὰ (i. e. hibernacula) κατασκευασμένοι. C: γυμνάσια συσσιτιά τε ἀνέντες. Legg. VI. 762. C: ξυσσίτια, ἐν οἷς κοινῇ τὴν διαίταν ποιητέον ἅπασιν.

σύσσιτος, ὁ ἥ, una coenans, mensae socius. Ep. VII. 350. C: σύσσιτον καὶ συνέστιον. Legg. VII. 806. E: τὴν διαγωγὴν τὴν τῶν ξυσσιτίων.

συσσιτῶ, una coeno. Lach. 179. B: συσσιτούμεν ... ἐγὼ τε καὶ Μελησίας ὅδε. Legg. I. 625. E: ξυσσιτεῖν. Conv. 219. E: συνεσιτούμεν ἐκεῖ.

συσσώζω (ξυσσ.), una servo. Legg. IV. 707. C: περὶ τῶν τότε ξυσσωσαῶν ἡμῶς μαχῶν.

σύστασις (ξύστ.), ἡ, compositio; structura; status; constitutio; dispositio; etiam restitutio. Conv. 188. A: ἡ τῶν ὠρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ σύστασις. Pol. VIII. 546. A: οὐδ' ἡ τοιαύτη ξύστασις (int. civitatis) ἅπαντα μενεῖ χρόνον. Tim. 32. E: ἡ τοῦ κόσμου σύστασις. 36. D: ἡ τῆς ψυχῆς ξύστασις. 75. B: ἡ περὶ τὴν κεφαλὴν ξύστασις. 81. B: νέα ... ξύστασις τοῦ παντὸς ζῶον. 89. B: πᾶσα ... ξύστασις νόσων. Epin. 981. A: ὅταν μία ξυνελθοῦσα σύστασις ψυχῆς καὶ σώματος ἀποτελῇ μίαν μορφήν. Tim. 48. A: ἐξ ἀνάγκης τε καὶ νοῦ συστάσεως ἐγεννήθη. 89. C: τῆς περὶ τὰ νοσήματα ξυστάσεως. Legg. IX. 858. B: ἡ καὶ τινος ἐτέρας ἀρχομένοις συστάσεως. Locr. 102. B: λυομένων ... τῶν ἀρῶν τᾶς συστάσεως. Phil. 29. B: ἐρόντα ἐν τῇ συστάσει. Conv. 187. C: ἐν ... αὐτῇ τῇ συστάσει ἀρμονίας τε καὶ ῥυθμοῦ. Legg. II.

702. D: τάχ' ἂν χορηαίμην εἰς τὴν μέλλουσαν πόλιν ταύτη τῇ συστάσει. IK. 858. B: Phaedr. 268. D: τὴν τούτων σύστασιν. Pol. V. 457. E: λέξεις ... λόγων συστάσιν. Epin. 991. A: ἀρμονίας σύστασιν ἅπασαν. Locr. 99. D: μετὰ ... τὰν τῷ κόσμῳ σύστασιν. Tim. 82. B: δευτέρων ... ξυστάσεων κατὰ φύσιν ξυνεστηκνυῶν. 89. A: τῶν καθάρσεων καὶ ξυστάσεων (*restitutionum*) σώματος. Legg. VI. 782. A: πόλεων συστάσεις. VII. 812. C: τὰς τῶν ἀρμονιῶν συστάσεις. **conflictio* (*cum hoste*). Legg. VIII. 833. A: ἡ ... ἐν ταῖς συμπολοκαῖς μάχῃ καὶ σύστασις.

συστεγάζω (ξυστ.), *contego vel obtego*. Tim. 75. C: ὅθεν ... σαρεῖ ... καὶ νεύροις κεφαλὴν ... οὐ ξυνεστέγασαν. συστέλλω, *contraho, compesco*. Lys. 210. E: ταπεινοῦντα καὶ συστέλλοντα. Legg. III. 691. E: ὡς τὸ μέτριον μᾶλλον συνέστειλε.

σύστημα, τό, *compositio*. Epin. 991. E: ἀριθμοῦ ... σύστημα. Phil. 17. D: τὰ ἐκ τούτων ὅσα συστήματα γέγονεν. **vis confuncta*. Legg. III. 686. B: τηλικούτου καὶ τοιούτου συστήμα ἥτις ποτὲ τύχη διέφθιρε.

συστρατεύομαι, *una milito*. Pol. V. 471. D: εἰ ... καὶ τὸ θῆλυ συστρατεύοιτο. 468. B: ὑπὸ τῶν συστρατευομένων μερικῶν cet.

συστρατιώτης (ξυστρ.), ὁ, *commilito*. Pol. VIII. 556. C: ξύμπλοι γιγνόμενοι ἢ ξυστρατιῶται.

συστρέφω, *contorqueo; contraho, colligo*. Pol. I. 336. B: συστρέψας ἑαυτὸν. Prot. 343. E: ἐνέβαλε ῥῆμα ... βραχὺ καὶ συνεστραμμένον (*Lat. contortum, v. Clav. Cicer.*).

συστρόφή, ἡ, *contortio*. Polit. 282. E: ὅσα ... τὴν ... συστροφὴν χαύνην λαμβάνει.

συσφαιριστής, ὁ, *socius pilae tusus*. Ep. XIII. 363. D: τοὺς συσφαιριστὰς ἀσπάζου ὑπὲρ ἐμοῦ.

συχνός, ὁ, ὄν, *multus; copiosus, amplius; magnus; in tempore et orat. pos. longus*. Pol. VII. 539. A: εὐλάβεια ... συχνή. Polit. 287. E: μάλα γε συχνὸν εἶδος. Phaed. 57. A: χρόνον συχνοῦ. Theaet. 185. E: μάλα συχνοῦ λόγον. Id. Phil. 23. B. Pol. III. 414. C: πείσαι δὲ συχνῆς πειθοῦς. Gorg. 518. D: συχνῶ ὕστερον χρόνῳ. Polit. 268. D: συχνῶ ... μέρει δεῖ μεγάλου μύθου προσχοῖσασθαι. Phaedr. 227. A: συχνὸν ... ἐκεῖ διέτριψα χρόνον. Phaed. 80. C. al. Gorg. 465. E: συχνὸν λόγον. Soph. 217. D. Ep. VI. 322. E: συχνὸν ... τοῦ βίου. Soph. 267. E: μάλα συχνήν (διπλόην). Legg. XII. 768. B: (διὰ τὴν) σκέψιν γεροντιῶν μοι καὶ μάλα συχνήν. Pol. II. 370. D: συχνὸν αὐτό (τὸ πολίχνιον) ποιούσι. VI. 511. C: δοκεῖς γάρ μοι συχνὸν ἔργον λέγειν. Crat. 429. D: συχνοὶ γάρ τινες οἱ λέγοντες. Pol. IX. 588. C: ἄλλαι τινὲς συχναὶ λέγονται cet. Crat. 414. B: λοιπὰ ... ἡμῖν ἐτι συχνὰ ἐστι cet. Pol. II. 371. A: συχνῶν καὶ ἄλλων προσδεῖσεται. VIII. 544. C: συχνῶν γέμουςα κακῶν πολι-

τεία. Soph. 246. B: ἤδη ... ἐγὼ τούτων συχνοῖς προσέτυχον. Legg. III. 698. D: μυριάσι συχναῖς. Gorg. 455. C: ὡς ἐγὼ τινὰς σχεδὸν καὶ συχνούς αἰσθάνομαι οἷ cet. 519. D: συχνούς τείνω τῶν λόγων. Crat. 386. B: μάλα συχνούς (ἀνθρώπους). Pol. V. 459. A. Prot. 313. A: σκοπούμενος ἡμέρας συχνάς. Phaedr. 264. E: συχὰ ... παραδείγματα. Crat. 408. E: συχὰ μὲν μοι προστάτεις cet. Pol. VI. 509. C: συχὰ ... ἀπολείπω. Crit. 44. E: συχὰ χρήματα. Adverbiorum instar ponuntur συχνῶ, multo (Legg. VI. 761. D: βελτίονα συχνῶ), συχνόν, multum (Phaedr. 257. C: συχνόν διαμαρτάνεις. Polit. 276. C.) et συχὰ (Phil. 59. B: συχὰ χαίρειν ἔαν).

σφαγεύς, ὁ, *interfactor*. Ep. VII. 336. C: τῶν Δίωνος σφαγέων.

σφαγή, ἡ, *caedes*. Pol. X. 610. B: μὴδ' αὖ ὑπὸ σφαγῆς. Ep. VII. 331. D: ἄνευ ... σφαγῆς ἀνδρῶν. 327. D: ἄνευ ... σφαγῶν καὶ θανάτων. 336. E: σφαγαῖς. Pol. III. 391. B: τὰς τῶν ζωορρηθέντων σφαγὰς εἰς τὴν πυράν. Legg. III. 682. D: θανάτους τε καὶ σφαγὰς cet.

σφαδασμός, ὁ, *palpitatio*. Pol. IX. 579. E: σφαδασμῶν τε καὶ ὀδυνῶν πλήρης.

σφαῖρα, ἡ, *sphaera*. Locr. 95. D: ἁ σφαῖρα. Soph. 244. E: σφαίρης (Parm.). Phil. 62. A: σφαίρας ... τῆς θείας. Legg. X. 898. B: σφαίρας ἐντόρνον ... φοραῖς. Locr. 100. E: τὸ ... κέντρον τᾶς σφαίρας. Tim. 73. E: σφαῖραν περιετόρνευσεν ὁστέην. **globus* (plumbeus vel ferreus). Legg. VIII. 830. B: ἀντὶ ἱμάντων σφαίρας ἂν περιεδούμεθα, **pila* (qua luditur). Euthyd. 277. B: ὥσπερ σφαῖραν ἐνδεξάμενος τὸν λόγον. Phaed. 110. B: ὥσπερ αἱ δωδεκάσκυτοι σφαῖραι.

σφαιρίζω, *pila ludo*. Theaet. 146. A: ὥσπερ φασὶν οἱ παῖδες οἱ σφαιρίζοντες.

σφαιρίον, τό, *globulus*. Ep. II. 312. D: τὸ ... σφαιρίον οὐκ ὀρθῶς ἔχει.

σφαιροειδής, ὁ ἡ, *globosus*. Tim. 62. D: τοῦ ... παντός οὐρανοῦ σφαιροειδοῦς ὄντος. Ax. 371. B. Tim. 33. B: διὸ καὶ σφαιροειδὲς ... καὶ κυκλοτερές αὐτὸ ἐιορνεύσατο. 44. D: εἰς σφαιροειδὲς σῶμα ἐνέδχσαν. 63. A.

σφαιρομαχῶ, *globis* (plumbeis vel ferreis) *luctor*. Legg. VIII. 830. E: σφαιρομαχεῖν.

σφακελίζω, *carie exedor*. Tim. 84. B: σφακελίσαν (ὁσίου). 74. B: σφακελίσασαν (τὴν τῆς ὁστένης φύσεως ἔξιν).

σφαλερός, ὁ, ὄν, *fallax*. Legg. VII. 810. B: σφαλερὰ γράμμαθ' ἡμῖν ἐστὶ ... καταλελειμμένα. **caducus*, *infirmus*. Pol. III. 404. A: σφαλερὰ (ἔξις) πρὸς ὑγίειαν. **dubius*, *periculosus*. Theag. 121. C: σφαλερὰ (ἐπιθυμία). Pol. V. 450. E: φοβερόν τε καὶ σφαλερόν. Legg. III. 688. B: εὐχῇ χρη-

σθαι σφαλερόν εἶναι νοῦν μὴ κεκτημένον. I. 649. E: σφαλερώτερον (si locus sanus). VII. 797. D: πολὺν σφαλερώτατον.

σφάλλω, fallo, in errorem induco; etiam perdo; pass. fallor, erro, c. genit. aberro, deflecto; etiam labor et affligor. Theaet. 167. E: (ὅταν τις) παῖζῃ τε καὶ σφάλλῃ. Ep. VII. 351. D: ταῦτόν ... καὶ Δίωνα ἐσφῆλε δι' ὀλιγίστων. Prot. 361. D: μὴ πολλάκις ἡμᾶς ... ἐν τῇ ἀνέψει σφήλῃ ἐξαπατήσας. Euthyd. 296. A: ὅπως μὴ τι ἡμᾶς σφαλεῖ (al. σφήλῃ. Vulgo σφάλῃ) τὸ αἰεὶ τοῦτο. Theaet. 196. B: μᾶλλον σφάλεται. Gorg. 461. D: εἴ τι ... ἐν τοῖς λόγοις σφαλλόμεθα. Soph. 229. C: ὅσα διανοία σφαλλόμεθα. Theaet. 166. A: ἐὰν ... ὁ ἐρωτηθεῖς ... ἀποκρινάμενος σφάλλῃται. Pol. II. 361. B: ἐὰν ἄρα σφάλλῃται τι. Legg. IX. 864. A: καὶ σφάλλῃται τι. Gorg. 461. C: ἐπειδὴν ... σφαλλόμεθα (sq. ἵνα ... ἐπανορθῶτε ἡμῶν τὸν βίον). Pol. V. 451. A: περὶ ἃ ἥμιστα δεῖ σφάλλῃσθαι. Legg. I. 648. E: μὴδὲ ἐν σφάλλῃσθαι μέγα. VI. 771. E. Hipp. min. 372. B: τῶν ... πραγμάτων ἧ ἔχει ὀφθαλμοί. Crat. 436. C: ὅτι οὐκ ἐσφαλται τῆς ἀληθείας ὁ τιθέμενος. Prot. II. 361. A: ἐὰν ἄρα πῃ σφαλῇ. Theaet. 165. A: σφαλεῖς γὰρ ἦττον ἀσχημονήσει. Pol. V. 451. A: σφαλεῖς τῆς ἀληθείας. Tim. 42. B: σφαλεῖς τούτων. Ep. VII. 351. E. Alc. I. 132. B: τούτου σφαλέντες. *affligo, perdo; pass. affligor; detrimentum accipio; cado. Ep. VII. 351. D: αὐτόν ... οἱ σφήλαντες. Legg. VI. 769. C: ἐὰν τι σφάλλῃται τὸ ζῶον (pictura) ὑπὸ χρόνων. Pol. III. 396. D: ὑπὸ νόσων ἢ ὑπὸ ἐρωτῶν ἐσφαλμένον. V. 467. B: κίνδυνος ... οὐ μικρὸς σφαλεῖσιν.

σφάλμα, τό, error, delictum (germ. Versehen). Pol. VI. 487. B: μέγα τὸ σφάλμα ... ἀναφαίνεσθαι. Theaet. 167. E: ἐκεῖνα μόνᾳ αὐτῷ ἐνδεικνύμενος τὰ σφάλματα ἅ cet. Polit. 298. B: σφάλματα ποιοῦντες ἐν τοῖς πελάγεσιν.

σφάττω, macto, iugulo. Gorg. 468. C: σφάττειν. Euthyd. 301. C: σφάττειν τε καὶ ἐκδέρειν. Critia 119. E: ὃν ... ἔλοιεν τὼν ταύρων ... ἐσφαττον. Euthyd. 301. D: σφάξας τὸν μάγειρον.

σφεῖς, σφῶν cet. (pron. tertiae personae).

σφενδόνῃ, ἡ, funda. Legg. VIII. 834. A: σφενδόναις ἀμιλλωμένων. *funda, i. e. pala annuli. Pol. II. 359. E: τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου. 360. A: στρέψαι ἔξω τὴν σφενδόνην.

σφενδονήσεις, ἡ, ars funda emittendi. Legg. VII. 794. C: σφενδονήσεως (διδασκάλους).

σφενδονήτης, ὁ, funditor. Critia 119. B: σφενδονήτας. σφενδονητικός, ἡ, ὄν, funda emittendi peritus, fem. ars funda emittendi. Lach. 193. B: τὸν μετὰ σφενδονητικῆς ... καρτεροῦντα.

σφετερίζω, vindico, usurpo. Legg. VIII. 843. D: ἐὰν ἐσμούςς ἀλλοτρίους σφετερίζῃ τις. IV. 715. A: οἱ κινήσαντες

τά τε πράγματα ... ἐσφετέρισαν cet. Med. Ep. VII. 333. C: (ἵνα) σφετερίζαιτο (τὴν ἀρχήν).

σφέτερος, ἑρα, ἐρον, suus, proprius. Soph. 243. A: περαίνουσι τὸ σφέτερον αὐτῶν (v. αὐτοῖ) ἑκαστοι. al.

σφηξ, ὄ, vespa. Eryx. 392. B: οἰόνπερ οἱ σφήκες. Phaed. 82. B: σφηκῶν.

σφίγγω, constringo. Tim. 58. A: σφίγγει πάντα.

σφοδρά, admodum, vehementer (μάλα σφ., πάνυ σφ.); in resp. σφόδρα γε, admodum, vero. Cum art., ut τὸ σφόδρα. Phil. 45. C. Conv. 210. B. al. Etiam verti potest insignite (Pol. II. 361. A: εἰ μέλλει σφόδρα ἄδικος εἶναι), accurate (Phaedr. 263. D: ὡς σφοδρά, int. ὠρίσω), diligenter (Phil. 58. D: σφοδρά διανοηθέντες) al.

σφοδρός, ἁ, ὄν (etiam ὁ ἥ), vehemens; acer; nimius. Legg. III. 698. E: νέος ... καὶ σφοδρὸς ὁ υἱὸς αὐτοῦ. VIII. 839. B: ἀνὴρ σφοδρὸς καὶ νέος. Apol. 21. A: ὡς σφοδρὸς ἐφ' ὃ τι ὀρμίσσειε. Legg. VII. 791. D: ἥ ... σφοδρά καὶ ἀγρία δούλωσις. Tim. 61. E: σφοδρὸν ὄν cet. Polit. 306. E: ὅξυ ... καὶ σφοδρὸν (φαμέν). Phil. 52. C: τὸ μέγα καὶ τὸ σφοδρὸν. Apol. 23. E: φιλότιμοι ὄντες καὶ σφοδροί. Legg. V. 733. C: μεγάλα καὶ σφοδρά. VIII. 835. D: πόνων τε σφοδρῶν καὶ ἀνελευθέρων. Charm. 160. C: τῶν σφοδρῶν τε καὶ ταχειῶν πράξεων. Phil. 52. C: ταῖς ... σφοδραῖς ἡδοναῖς. Pol. IX. 573. E: πυκνάς τε καὶ σφοδράς (τάς ἐπιθυμίας). 586. C: ὥστε σφοδροὺς ἐκατέρως φαίνεσθαι. Polit. 308. A: διὰ τὴν ... σφοδροτέραν τοῦ δέοντος ἐπιθυμίαν. Phil. 24. C: σφοδροτέρον ἡσυχαιτέρον ... ἐμποιοῦντε. Legg. VII. 816. A: σφοδροτέρας ... μεταβολάς. Phil. 60. D: εἰθ' ὡς σφοδροτάτην (ἡδονήν). 45. A: σφοδροτάτας.

σφοδρότης, ἥ, vehementia. Polit. 306. A: σφοδρότητα. Pol. IX. 580. E. Legg. V. 733. B: σφοδρότησιν.

σφοδρῶς, vehementer. Tim. 43. D, E. Apol. 23. E: σφοδρῶς διαβάλλοντες.

σφόνδυλος, ὁ, vertebra. Tim. 74. A: ἐξ αὐτοῦ σφονδύλους πλάσας. *verticillus. Pol. X. 616. C: τὴν ... τοῦ σφονδύλου φύσιν. E. D: ἐν ἐνὶ μεγάλῳ σφονδύλῳ. C: τὸν σφόνδυλον. D: ὅτι ... εἶναι τοὺς ξύμπαντας σφονδύλους.

σφραγίς, ἥ, signum (impressum). Theaet. 192. A: ὃ μὴ οἶδε μὴδ' ἔχει αὐτοῦ σφραγίδα. Polit. 289. B: σφραγίδων. *annulus sigillo ornatus. Hipp. mai. 368. C: δακτύλιον ... καὶ ἄλλην σφραγίδα σὸν ἔργον.

σφριγῶ (propr. rigeo, germ. strotzen), valeo, vigeo, robustus sum. Legg. VII. 840. B: τὰ ... σώματα πολὺ μᾶλλον σφριγῶντες.

σφυγματώδης, ὁ ἥ, tanquam arteriarum pulsu agilitatus. Ax. 368. D: σφυγματώδη (χαράν).

σφύζω, palpo. Phaedr. 251. D: πηδῶσα οἶον τὰ σφύζοντα (i. e. arteriae palpitantes).

σφυρήλατος, ὃ ἤ, *malleo cusus, solidus* (germ. *gediegen*).
Phaedr. 236. B: σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθῃτι.

σχεδία, ἤ, *ratis*. Phaed. 85. D: ὥσπερ ἐπὶ σχεδίας.
σχεδιάζω, *ex tempore facio, dico*. al. Sis. 387. E: σχε-
διάζοντα λέγειν ὃ τι ἂν τύχη.

σχεδιασμός, ὃ, *extemporalis actio vel dictio*. Sis. 390. C:
εἰκασία καὶ σχεδιασμός.

σχεδόν, *ferme, propemodum; etiam fere, quodammodo*.
Phaedr. 228. D: τὴν ... διάνοιαν σχεδὸν ἀπάντων ... διέμιμι.
Soph. 237. C: σχεδὸν εἰπεῖν ... ἀπορον. Cum pron. τί.
Phaed. 59. C: σχεδὸν τι οἶμαι τούτους παραγενέσθαι. 60. B:
σχεδὸν τι ἀναγκάζεσθαι cet. Parm. 128. B: σχεδὸν τι λέ-
γοντας ταῦτά. Conv. 201. E: σχεδὸν γὰρ τι ... ἕτερα τοι-
αῦτα ἔλεγον cet. Cum v. ἴσως. Soph. 253. C. Legg. II.
658. D. Etiam modo lenioris modo fortioris affirmationis vim
habet. Prot. 348. C: τῶν ἄλλων σχεδὸν τι τῶν παρόντων
(i. q. atque etiam ceteris praesentibus, int. rogantibus). Phaedr.
236. D: σχεδὸν γὰρ (etenim) ἔχω ὃ εἰπὼν ἀναγκάσω σε λέγειν.
Gorg. 455. C: ὡς ἐγὼ τινες σχεδὸν καὶ συχνοὺς αἰσθάνομαι
οἷ cet. 472. C: σχεδὸν τι ταῦτα (nos: gerade das) cet. Phaed.
61. C: σχεδὸν ... οὐδ' ὅπως οἶσιν σοι ... πείσεται (ubi verti
potest wohl nicht im mindesten). 63. E: ἀλλὰ σχεδὸν μὲν τι
(wohl) ἦδειν. Conv. 221. B. al. Sic praec. in respons. Soph.
250. C: σχεδὸν (*sane quidem*). 255. C. al.

σχέσις, ἤ, i. q. τὸ ἔχειν. Tim. 24. B: ἡ τῆς ὀπλι-
σεως αὐτῶν σχέσις. Def. 412. E: χάριτος σχέσις. Pol. V.
452. C: περὶ τὴν τῶν ὀπλῶν σχέσιν. **retentio*. Crat. 424. A:
περὶ ῥοῆς τε καὶ ... καὶ σχέσεως.

σχετλιάζω, *conqueror*. Gorg. 519. B: σχετλιαζόντων.
σχέτλιος, α, ον, *pertinax vel contumax*. Hipp. mai.
289. E: ὡς σχέτλιός ἐστι καὶ οὐδὲν ῥαδίως ἀποδεχόμενος.
Legg. X. 903. C: ὃ σχέτλιε verti potest o miselle. In re pos.
valet quod ferri nequit, indignum. Gorg. 467. B: σχέτλια λέγεις
καὶ ὑπερφυῆ.

σχῆμα, τό, *habitus; gestus; status; forma, figura vel
species; ratio, modus; etiam persona* (germ. *Rolle*). Polit. 275.
C: τὸ σχῆμα τὸ τοῦ θεοῦ νομιέως. 291. D: σχῆμα πολι-
τείας. 290. D: τὸ ... τῶν ἱερέων σχῆμα. Crat. 423. D: ἐστι
τοῖς πράγμασι φωνὴ καὶ σχῆμα ἐκάστω. Critia 110. B: τὸ
τῆς θεοῦ σχῆμα καὶ ἄγαλμα. Legg. II. 655. A: τὸ ... τοῦ
δειλοῦ τε καὶ ἀνδρείου σχῆμα ἢ μέλος. III. 685. C: ἦν γὰρ
εἶτι τὸ τῆς ἀρχῆς σχῆμα (*splendor*) τὸ σωζόμενον οὐ σμικρόν.
Men. 75. B: ἐστὶν ... ἡμῖν τοῦτο σχῆμα ὃ μόνον τῶν ὄντων
τιγχνάνει χρώματι ἀεὶ ἐπόμενον. Parm. 145. B: σχήματος
δὴ τις ... τοιοῦτον ὃν μετέχει ἂν τὸ ἐν. Legg. V. 737.
D: σχήματος ἕνεκα καὶ ὑπογραφῆς. Ep. VII. 342. D: (περὶ)
περιφεροῦς σχήματος. Gorg. 511. A: περιπατεῖ ἐν μετρίῳ
σχήματι. Critia 112. D: τούτῳ ... κατῶκουν τῷ σχήματι

(ratione). Legg. IV. 718. B: ἐν ... σχήματι νόμου. V. 732. E: ὅτι τῷ σχήματι κρατεῖ πρὸς εὐδοξίαν. XI. 918. E: ἐν μητρὸς ἂν καὶ τροφοῦ σχήματι (*matris — loco*) τιμῶτο τὰ τοιαῦτα πάντα. Menex. 249. A: ἐν πατρὸς σχήματι κατὰ τὰς αὐτοῖς αὐτὴ (ἢ πόλις). Ep. VII. 336. A: ἐλευθερίῳ ἐν σχήματι κατέστης (τὴν πατρίδα). Phaedr. 249. B: εἰς τόδ᾽ ... τὸ σχῆμα (*int. τοῦ ἀνθρώπου*). Phaed. 72. B: οἶσθ' ὅτι πάντα τελευτῶντα τὸ αὐτὸ σχῆμα ἂν σχοίη. Theaet. 163. B: τὸ σχῆμά τε καὶ τὸ χρῶμα. Polit. 267. C: σχῆμα βασιλικόν. 277. A: οὕτω φαίνεται τέλειον ... σχῆμα ἔχειν. Pol. II. 363. C: πρόθυρα ... καὶ σχῆμα (*speciem*) ... πραγματοποιεῖον. IV. 421. A: οὐδὲν ἔχων σχῆμα (*vitae genus*) ἐξ ὧν πόλις γίγνεται. Tim. 22. C: μυθῶν σχῆμα ἔχον. 44. D: τὸ τοῦ παντὸς σχῆμα ... περιφερεῖς ὄν. Legg. II. 654. E: σχῆμά τε καλὸν καὶ μέλος cet. 669. C: ὥστε ... τὸ σχῆμα γυναικῶν καὶ μέλος ἀποδοῦναι. Alc. I. 135. D: μεταβαλεῖν τὸ σχῆμα (*personam vel partes*). Men. 76. A: εἰς ὃ τὸ στερεὸν περαίνει, τοῦτ' εἶναι σχῆμα. Ep. VII. 335. E: σχῆμα ἀρχῆς. Legg. II. 655. A: ἐν ... μουσικῇ καὶ σχήματα ... καὶ μέλη ἔννεσι. Ion. 536. C: καὶ σχηματῶν καὶ ῥημάτων εὐποροῦσι. Gorg. 465. B: σχήμασι καὶ χρώμασι ... ἀπατιῶσα. Pol. VII. 529. D: (ἐν) πᾶσι τοῖς ἀληθέσι σχήμασι. Legg. II. 655. C: τοῖς τῆς μοχθηρίας σχήμασιν. IX. 859. A: ἐν πατρὸς τε καὶ μητρὸς σχήμασι φιλοῦντων. Epin. 939. D: οὐ σχήμασι τεχνάζοντας (*non specie utentes dolosa*). Gorg. 474. D: χρώματα καὶ σχήματα. Soph. 251. A. Phil. 47. A. Pol. V. 476. B. IX. 576. A: πάντα σχήματα (*personas*) τολμῶντες ποιεῖν ὡς οἰκεῖσι. Legg. II. 669. D: ῥυθμὸν ... καὶ σχήματα. VII. 803. A: τὰ τῶν βίων ... σχήματα διαστήσασθαι κατὰ τρόπους τοὺς τῶν ψυχῶν.

σχηματίζω, *formam vel figuram exhibeo*. Pol. VII. 526. D: ὅσα δὴ ἄλλα σχηματίζουνσι τὰ στρατόπεδα ἐν αὐταῖς τε ταῖς μάχαις καὶ πορείαις. Cum v. σχήματα in gestibus agendis vel faciendis ponitur. Hipp. min. 374. B: τὰ αἰσχροὰ καὶ πορνῇ σχήματα σχηματίζειν. Med. *speciem prae me fero* (*germ. sich stellen vel geberden*); *simulo*. Prot. 342. B: σχηματίζονται ἀμαθεῖς εἶναι. Pol. IX. 577. A. Phaedr. 255. A: οὐχ ὑπὸ σχηματισμοῦ τοῦ ἐρωτός, ἀλλ' ἀληθῶς τοῦτο πεπονθότος. Soph. 268. A: ὡς ἀγνοεῖ ταῦτα ἃ πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς εἰδὼς ἐσχημάτισται. Gorg. 511. D: οὐ σεμνύνεται ἐσχηματισμένη ὡς ὑπερῆφανόν τι διαπραττομένη.

σχηματισμός, ὁ, *habitus, ornatus*. Pol. IV. 425. B: ὄλον τὸν τοῦ σώματος σχηματισμόν. **fastus*. Pol. VI. 494. D: σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κειοῦ ... ἐμπιπλάμενον.

σχίζω, *findo, diuido*. Soph. 264. D: σχίζοντες διχῇ τὸ προτεθέν γένος. Tim. 36. B: κατὰ μήκος σχίσας. D. 77. D: σχίσαντες ... τὰς φλέβας. 21. E: περὶ ὃ ... σχίζεται τὸ τοῦ Νείλου ῥεύμα. Soph. 229. D: σχίζεσθαι. Phil. 23.

Ε: πολλὰ ἐκάτερον ἐσχισμένον. Polit. 263. Α: ἐκάτερον τῶν σχισθέντων.

σχίσις, ἡ, *divisio, sectio*. Phaed. 97. Α: ἡ σχίσις. 101. C: τὰς ... σχίσεις ταύτας καὶ προσθέσεις cet. Etiam in via ponitur diversas in partes discedente. Phaed. 108. Α: νῦν δὲ οἶκε σχίσεις τε καὶ περιόδους πολλὰς ἔχειν (ὁδός).

σχιστός, ἡ, ὄν, *ungulas fissas habens (bisulcus)*. Polit. 265. D: τῷ σχιστῷ τε καὶ τῷ καλουμένῳ μῶννχι διαιρεῖν.

σχοῖνος, ὁ, *funis vel funiculus*. Tim. 78. Β: διετείνετο οἶον σχοῖνους cet.

σκολάζω, *in otio sum, vaco*. Phaed. 58. D: ἀλλὰ σκολάζω γε. Ep. XIII. 360. D: ἐάν καὶ ὀπωστιοῦν σκολάζῃς. Legg. III. 694. E: διὰ τὸ μὴ σκολάζειν ὑπὸ πολέμων καὶ πολλῶν κινδύνων. Theag. 121. Α: τυγχάνω σκολάζων. Phaedr. 261. Β: ἄς ἐν Ἰλίῳ σκολάζοντες συνεγραψάτην. Legg. VI. 763. D: σκολάζοντας. Men. 94. E: εἰ αὐτὸς μὴ ἐσχόλαζε διὰ τὴν τῆς πόλεως ἐπιμέλειαν. (Id. de virt. 378. C.).

σκολαίως, *tarde*. Theaet. 206. D: θᾶττον ἢ σκολαίτερον. Pol. X. 610. D.

σχολή, ἡ, *otium, vacatio*. Prot. 314. D: οὐ σχολή αὐτῷ (nos: *er hat keine Zeit*). Phaedr. 227. Β: εἴ σοι σχολή προϋντι ἀνούειν. 229. E: ἐμοὶ ... πρὸς αὐτὰ οὐδαμῶς ἐστὶ σχολή. Phaed. 66. D: ἐάν τις ἡμῖν καὶ σχολή γένηται ἀπ' αὐτοῦ. Pol. III. 406. C: (ὅτι) οὐδενὶ σχολή διὰ βίου κάμνειν ἱατρευομένῳ. Legg. XII. 961. Β: ἥνικ ἂν τῶν ἄλλων πράξεων ... καὶ μάλιστα ἢ τις σχολή παντί. Phaedr. 229. E: πολλῆς αὐτῷ σχολῆς δεήσει. Theaet. 172. D: τοὺς λόγους ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ σχολῆς ποιοῦνται. Polit. 272. Β: παρουσίας αὐτοῖς οὕτω πολλῆς σχολῆς. Pol. II. 374. E: τοσούτω σχολῆς ... τῶν ἄλλων πλείστης ἂν εἴη ... δέομενον. Critia 110. Α: μετὰ σχολῆς. Legg. VI. 781. D: σχολῆς γὰρ ἀπολαύομεν. VIII. 828. D: περὶ χρόνον σχολῆς. Theaet. 175. D: ἐν ἐλευθερίᾳ τε καὶ σχολῇ τεθραμμένον. Phaedr. 228. Α: ἂ ... κατὰ σχολὴν συνέθηκε. (Id. Soph. 226. E. Tim. 38. E. al.). Theaet. 154. E: ὡς πᾶν πολλὴν σχολὴν ἄγοντες. Pol. II. 370. Β: οὐ γὰρ ... ἐθέλει τὸ πραττόμενον τὴν τοῦ πραττοντος σχολὴν περιμένειν. C: σχολὴν τῶν ἄλλων ἄγων. Tim. 18. Β: τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων ἄγοντας σχολήν. Legg. VII. 813. C: οὐ πολλὴν ἔξει σχολὴν. XII. 951. Α: κατὰ τινα πλείω σχολὴν. Apol. 36. D: θεομένῳ ἄγειν σχολὴν ἐπὶ τῇ ὑμετέρᾳ παρακелеυσεῖ. Ion. 530. E: ἐγὼ εἴ τι ποιήσομαι σχολὴν ἀκροάσασθαι σου. *schola, i. q. *disputatio* (vern. *Vortrag*). Legg. VII. 820. C: φιλονεικεῖν ἐν ταῖς τούτων ἀξίαισι σκολαῖς.

σχολῇ, οἶα. Soph. 233. Β: σχολῇ ποτ' ... ἤθελεν ἂν τούτων αὐτῶν μαθητὴς γίνεσθαι. 241. E. Pol. III. 388. D. 394. E. X. 610. E. al. Etiam fortius est οἶα *aut ne οἶα quidem*, i. q. *nullo modo*. Prot. 330. E: σχολῇ μέντ' ἂν τι

ἄλλο ὅσιον εἶη, εἰ μὴ αὐτὴ γε ἡ ὁσιότης ὅσιον ἔσται. Phaed. 65. B: εἰ αὐταὶ τῶν περὶ τὸ σῶμα αἰσθήσεων μὴ ἀκριβεῖς εἰσὶ ... σχολῇ αἶ γε ἄλλαι. 106. D. Soph. 261. B. Pol. I. 354. B. Legg. II. 668. C. Lach. 190. A. al.

σώζω, *servo, conservo; tueor; saluum praesto, saluum reduco* al.; *pass. salvus sum vel redeo; etiam (med.) me servo, saluum me praesto.* Gorg. 511. C: σώζει ... καὶ αὐτὴ ἐκ θανάτου τοὺς ἀνθρώπους. 512. B: πόλεις γὰρ ἔστιν ὅτε ὅλας σώζει (ὁ μηχανοποιός). Phaed. 208. A: σώζει τὴν ἐπιστήμην. Gorg. 511. B: αἶ (τέχναι) ἡμᾶς αἶ ἐκ τῶν κινδύνων σώζουσιν. Crat. 418. C: αἶπερ (*int. mulieres*) μάλιστα τὴν ἀρχαίαν φωνὴν σώζουσι. Legg. VIII. 847. A: τοῦτον ... τὸν νόμον ἀστυνόμοι ... σωζόντων. Pol. III. 417. A: οὕτω ... σώζοιεν (ἂν) τὴν πόλιν. Polit. 293. B: ἔωσπερ ἂν ... σώζωσιν οἱ θεραπεύοντες ἕκαστοι τὰ θεραπεύόμενα. Gorg. 512. D: τὸ σώζειν αὐτὸν καὶ τὰ ἐαυτοῦ. Pol. VI. 486. C: εἰ μὴδὲν ὦν μάθοι σώζειν δύναίτο. Legg. IX. 862. B: τὸ ... ἀπολόμενον σώζοντα. Pol. X. 608. E: τὸ ... σώζον καὶ ὠφελούν τὸ ἀγαθόν (εἶναι). Polit. 284. B: τὸ μέτρον σώζουσαι. Prot. 357. A: τί ἂν ἔσωξεν ἡμῖν τὸν βίον; Legg. VI. 776. D: πολλοὶ ... δοῦλοι ... σεσωκασί δεσπότας καὶ κτήματα *et.* Prot. 356. E: ἔσωσεν ἂν τὸν βίον. Conv. 220. D. Crit. 46. A: οὔτινές σε οὐχὶ ἔωσαμεν. Menex. 244. C: αἶ ποτ' ἐκείνους ἔωσαν. Pol. X. 621. C: ἡμᾶς ἂν σώσειεν. Gorg. 511. D: ἐὰν ... ἐξ Αἰγίνης δεῦρο σώσῃ. Pol. VI. 493. A: σώσαι. Euthyd. 293. A: σώσαι ἡμᾶς ... ἐκ τῆς τρικυμίας τοῦ λόγου. Gorg. 511. E: σώσας ἂ νῦν δὴ ἔλεγον. Crit. 45. A: σώσαντές σε. Ep. VIII. 353. B: τοῖς σώσασι πάντας. Pol. IV. 429. B: ἡ διὰ παντὸς σώσει τὴν περὶ τῶν δεινῶν δόξαν. VI. 497. A: μετὰ τῶν ἰδίων τὰ κοινὰ σώσει. VII. 536. B: τὴν τε πόλιν καὶ πολιτείαν σώσομεν. Theaet. 164. A: εἰ σώσοιμεν τὸν πρόσθεν λόγον. Lys. 219. E: εἶπερ τοῦτο ἡγοῖτο τὸν νῖον σώσειν. Theaet. 153. B: ἡ τῶν σωματίων ἕξις οὐχ ... ὑπὸ γυμνασίων ... ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σώζεται; 167. D: σώζεται ... ἐν τούτοις ὁ λόγος οὕτως. Conv. 208. A: τούτῳ ... τῷ τρόπῳ πᾶν τὸ θνητὸν σώζεται. Phil. 14. A: (εἰ) αὐτοὶ ... σωζόμεθα ἐπὶ τινος ἀλογίας. Pol. III. 417. A: οὕτω ... σώζονται ἂν. Crat. 400. C: ἵνα σώζῃται (*ut inclusus teneretur, sc. animus*). Legg. V. 728. C: ἵνα ἕτεροι πολλοὶ σώζωνται. Prot. 322. B: ἐξήτουν ... σώζεσθαι. Pol. III. 412. A: εἰ μέλλει ἡ πολιτεία σώζεσθαι. V. 453. D: σώζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου. Legg. VI. 758. A: τὴν μέλλουσαν σώζεσθαι ... πόλιν. Pol. X. 621. A: τοὺς ... φρονήσει μὴ σωζομένους. Conv. 200. E: τὸ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ταῦτα εἶναι αὐτῷ σωζόμενα τὰ νῦν παρόντα. Critia 109. D: ὦν τὰ ... ὀνόματα σέσονται (*sic Par. A. a pr. m. Vulgo σέσωται*). Legg. I. 645. B: οὕτω ... ὁ μῦθός ἀρετῆς σεσωσμένος ἂν εἶη. Tim. 23. A: σεσωσμένα.

Legg. II. 657. A: τὰ τὸν πολὺν τοῦτον σεσωσμένα χρόνον. Ep. VII. 338. E: ἐπειδὴ ... οἴκαδε ἐσώθη. Charm. 153. B: πῶς ἐσώθης ἐκ τῆς μάχης; Pol. X. 621. B: μῦθος ἐσώθη. Ep. VII. 332. C: μὲν γὰρ ἐσώθη. Crit. 44. B: σώθητι (*serva te*). Pol. VI. 502. B: οὐδ' ἂν εἰς σωθείη. Phaed. 58. B: εἰ σωθείεν. Pol. VI. 492. E: ὃ τιπερ ἂν σωθῇ. III. 393. E: ἐλόντας τὴν Τροίαν αὐτοὺς σωθῆναι. Crit. 45. C: ἐξὸν σωθῆναι. Legg. III. 692. A: σωθεῖσα αὐτῇ σωτηρίας τοῖς ἄλλοις γέγονεν αἰτία. XII. 961. A: σωθέντας οἴκαδε. Apol. 31. E: οὐ γὰρ ἔστιν ὅστις ἀνθρώπων σωθήσεται οὔτε ὑμῖν ... ἐναντιούμενος cet. Pol. V. 467. E: ἀσφαλέστατα ... σωθήσονται. Legg. III. 697. E: σωθήσεσθαι. Theaet. 176. D: ἄνδρες οἷους δεῖ ἐν πόλει τοὺς σωθησομένους (*qui in civitate salvi esse velint*). Med. servo, teneo. Theaet. 153. B: κατὰ τε μαθήματα καὶ σώζεται. Pol. V. 455. B: ὁ δὲ ... μηδ' ἂ ἔμαθε σώζοιτο. Theaet. 163. D: σωζόμενον (μνήμην). Gorg. 501. A: μνήμην μόνον σωζομένην τοῦ εἰωθότος γίνεσθαι.

σῶμα, τό, *corpus*; *totum*; *etiam materia*. Phaedr. 245. E: σῶμα (ἐμψυχον et ἄψυχον). 246. C: ψυχὴ καὶ σῶμα παρὲν. Gorg. 493. A: (ὥς) τὸ ... σῶμά ἐστιν ἡμῖν σῆμα. (Cf. Crat. 400. B.). Phaed. 91. D: ἐπεὶ σῶμά γ' αἰεὶ ἀπολλύμενον οὐδὲν παύεται. Theaet. 173. E: τὸ σῶμα μόνον ἐν τῇ πόλει κεῖται αὐτοῦ. Tim. 32. C: τὸ τοῦ κόσμου σῶμα. Prot. 232. E: τοῦ σώματος ἐπεθύμησαν. Phaedr. 250. C: ἀσήμενοι τοῦτον ὃ νῦν σῶμα περικείμενος ὀνομάζομεν. Phil. 29. D: πάντα ... ταῦτα ... ἄρ' οὐκ εἰς ἓν συγκείμενα ἰδόντες ἐπωνομάσαμεν σῶμα; Pol. I. 328. D: αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναί. V. 469. D: τὸ πολέμιον νομίζειν τὸ σῶμα τοῦ τεθνεώτος ἀποπταμένου τοῦ ἐχθροῦ. Tim. 31. B: τὸ τοῦ παντός ... σῶμα. Hipp. mai. 301. B: οὕτω μεγάλα ... καὶ διανεκῇ σώματα τῆς οὐσίας περνεύοντα. Pol. V. 476. A: τῇ ... τῶν πράξεων καὶ σωμάτων καὶ ἀλλήλων κοινωνία. II. 376. E: ἔστι δὲ που ἡ μὲν ἐπὶ σώμασι (παιδεία) γυμναστική cet. VIII. 564. A: ἐν φντοῖς καὶ ἐν σώμασι. Phaed. 91. D: πολλὰ δὴ σώματα καὶ πολλὰν κατατρίψασα (ἡ ψυχὴ). Polit. 288. D: τὸ ... πᾶσι τοῦτοις σώματα (*materiam*) παρέχον ἐξ ὧν καὶ ἐν οἷς δημιουργοῦσιν cet. Epin. 990. C: ἀριθμῶν αὐτῶν, ἀλλ' οὐ σώματα (v. σώματος) ἐχόντων. *Etiam homines cuiuslibet conditionis σώματα dicuntur*. Legg. X. 908. A: τοῖς πολλοῖς τῶν σωμάτων.

σωμαστικά, ἡ, *corporis exercitatio*. Legg. II. 674. B: εἰ μὴ σωμαστικὰ ἢ νόσων ἐνεκα. Phil. 30. B: σωμαστικὰν ἐμποιού. Legg. I. 646. D.

σωματικός, ἡ, ὄν, *corporeus*. Locr. 96. A: τὰς σωματικὰς οὐσίας.

σωματοειδής, ὁ ἡ, *corporeus*. Polit. 273. B: τὸ σωματοειδὲς τῆς συγκράσεως. Phaed. 81. C: διειλημμένην (ψυχὴν) ... ὑπὸ τοῦ σωματοειδοῦς. Pol. VII. 532. C: ἐν τῷ

σωματοσειδεῖ τε καὶ ὁρατῷ τόπῳ. Phaed. 83. D: ποιεῖ σώματος-
σειδῆ (τὴν ψυχὴν). 81. B: τὸ σωματοσιδές. Tim. 31. B.
Phaed. 86. A: αὐτὴ δ' ἡ λύρα καὶ αἱ χορδαὶ σώματά τε καὶ
σωματοσιδῆ ... καὶ γέωδη ἐστὶ cet.

σῶς, ὁ ἡ, *salvus*. Phaed. 87. C: ὅτι παντός ... μᾶλ-
λον ὅ γε ἄνθρωπος σῶς ἐστίν. Pol. III. 393. E: ἵνα σῶς
οἴκαδε ἔλθοι. VIII. 566. B. Phaed. 106. A: ὑπεξήκει ἂν ἡ
χρὼν οὕσα σῶς. 87. B: ὅτι ἐστὶ σὺν (θοῦμάτιον) καὶ οὐκ
ἀπόλωλε. 106. A. E. Pol. I. 333. C: σὺν εἶναι. Tim. 82.
B: σὺν καὶ ὕμιες μένειν. Critia 111. C: στεγάζματ' ... ἐτι
σᾶ (sic Par. A. Vulgo σῶα).

σωτήρ, ὁ, fem. σώτειρα, ἡ, *servator*. Conv. 197. E:
σωτήρ ἄριστος. Pol. VIII. 549. B: σωτήρ ἀρετῆς. Tim. 22.
D: ἡμῖν ... ὁ Νεῖλος εἰς τε τᾶλλα σωτήρ cet. Legg. III.
692. A: ὁ ... τρίτος σωτήρ. Crat. 392. E: τὸν τοῦ σωτήρος
νόον. Legg. IV. 704. D: μεγάλου τινὸς ἔδει σωτήρος ...
αὐτῇ. Ep. VII. 334. D: Διὸς τρίτου σωτήρος χάριν. Phil.
66. D: τὸ τρίτον τῷ σωτήρι. Pol. VIII. 583. B. Charm.
167. A. Ep. VII. 340. A. Tim. 48. D: θεὸν ... σωτήρα.
Legg. XII. 961. D. 960. C: σώτειραν τῶν λεχθέντων (λα-
χόντων?). Pol. VI. 502. D: τίνα τρόπον ἡμῖν ... οἱ σωτή-
ρες ἐνέσονται τῆς πολιτείας. De virt. 379. B: σωτήρες τε
καὶ εὐεργεταί. Theaet. 170. A: σωτήρας σφῶν προσδοκῶντας.
Conv. 209. D: σωτήρας τῆς Λακεδαιμόνος cet. Pol. V. 463.
A. Legg. VI. 770. B: ὃ γίλοι σωτήρες νόμων.

σωτηρία, ἡ, *conservatio; incolumitas; salus*. Prot. 356.
D: τίς ἂν ἡμῖν σωτηρία ἐράνη τοῦ βίου; Pol. IV. 433. C:
δόξης ἐννόμου σωτηρία ἐν τοῖς στρατιώταις ἐγγενομένη. Tim.
88. B: μία ... σωτηρία πρὸς ἅμφω. Legg. XII. 961. D.
Polit. 287. E: ἔνικα τοῦ δημιουργηθέντος σωτηρίας. Legg.
III. 692. A: σωτηρίας τοῖς ἄλλοις γέγονεν αἰτία. IV. 714.
A: οὐκ ἐστὶ σωτηρίας μηχανή. Menex. 237. A: ἀντὶ τῆς
τῶν ζώντων σωτηρίας. Ep. III. 317. A: (περὶ) τῆς πάλιν
οἴκαδε σωτηρίας. Legg. VII. 793. B: ἃ ... πάση σωτηρία
περικαλύψαντα ἔχει τοὺς ... νόμους. X. 909. A: (ἐπὶ) τῇ
τῆς ψυχῆς σωτηρία ὁμιλοῦντες. Ep. VIII. 356. C: ἐπὶ σω-
τηρία Σικελίας. Prot. 321. B: σωτηρίαν τῷ γένει πορίζων.
Phil. 34. A: σωτηρίαν ... αἰσθήσεως τὴν μνήμην λέγων cet.
35. E: περὶ σωτηρίαν ... τῶν ζώων καὶ τὴν φθοράν. Pol.
I. 346. A: σωτηρίαν ἐν τῷ πλεῖν. IV. 425. E: ἐάν γε θεὸς
αὐτοῖς διδῷ σωτηρίαν τῶν νόμων. V. 453. D: ἡ τίνα ἄλλην
ἄπορον σωτηρίαν. Tim. 45. D: σωτηρίαν ... τῆς ὀψείας.
Legg. I. 647. B: τὴν ἐν τῷ πολέμῳ νίκην καὶ σωτηρίαν ...
οὐδὲν οὕτω σφόδρα ἡμῖν ἀπεργάζεται. XI. 924. D: (πρὸς)
τὴν τοῦ κλήρου σωτηρίαν. Menex. 240. D: ἀγαπῶντες τὴν
ἐν τῷ παρόντι σωτηρίαν. Prot. 354. B: τῶν πόλεων σωτη-
ρίαι. *custodia, i. q. carcer. Legg. X. 908. A: σωτηρίας

ἐνεκα τοῖς πολλοῖς τῶν σωμάτων. XI. 914. E: ἀγέτω ... τὸν ἀφροσύνα ἐπὶ σωτηρία.

σωτήριος, ὁ ἡ, *salutaris*. Ep. VIII. 354. B: τὸν τῶν ἐφόρων δασμὸν τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτήριον. Polit. 311. A: τα ... σωφρόνων ἀρχόντων ... σωτηρία.

σωφρονίζω, *ad sanam mentem* (*ad temperantiam, officium al.*) *revo*, *in ordinem cogo*; *castigo*. Gorg. 478. D: σωφρονίζει ... καὶ δικαιοτέρους ποιεῖ ... ἡ δίκη. Pol. V. 471. A: εὐμενῶς ... σωφρονιστοῦσιν cet. Phaed. 69. A: δὲ ἀκολάσιαν αὐτοὺς σεσωφρονισθαι. Legg. IX. 854. D: τάχα ... γένοιτ' ἂν βελτίων σωφρονισθεῖς. Critia 121. B: σωφρονισθέντες.

σωφρονικός, ἡ, ὄν, *temperatus*. Polit. 307. A: σωφρονικά (φαμέν).

σωφρονιστήριον, τό, *custodia in quam homines correctionis causa includuntur*. Legg. X. 908. A: σωφρονιστήριον ἐπονομαζόμενον (σωφρονιστηρίου ἐπονομαζόμενον?). E: εἰς τό σωφρονιστήριον ὁ δικαστής τιθέμενος.

σωφρονιστής, ὁ, *castigator, modestiae magister*. Pol. V. 471. A: σωφρονισταὶ ὄντες, οὐ πολέμιοι. Ax. 367. A: πᾶς ὁ τοῦ μειρακίσκου πόνος ἐστὶν ὑπὸ σωφρονιστῆς cet.

σωφρονιστής, ἡ, *correctio*. Legg. XI. 933. E: σωφρονιστός ἐνεκα.

σοιφρονῶ, *sanae mentis sum*; *sapio*; *temperans sum*. Charm. 176. B: ὅτι σωφρονεῖς. Phaedr. 244. A: διότι ... ὁ μὲν μαίνεται, ὁ δὲ σωφρονεῖ. Charm. 163. E. Pol. VI. 501. C: εἰ σωφρονοῦσι. Charm. 163. A. 164. E: σωφρονεῖ (*imper.*). Gorg. 507. A: σωφρονοῖ. Conv. 196. C: κρατῶν ... ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν ὁ Ἔρως διαφερόντως ἂν σωφρονοῖ. Legg. I. 648. E. Men. 90. D: ὅτι παρὰ τούτους πέμποντες αὐτοὶ σωφρονοῦμεν ἂν cet. De lege 320. E: ἐὰν σωφρονῇς. Phaed. 61. B: ἂν σωφρονῇ. Pol. IX. 575. B: (ἂν) τὸ ἄλλο πλήθος σωφρονῇ. Hipp. mai. 304. A: ἂν σωφρονῶμεν. Euthyd. 304. A: ἐὰν σωφρονῇτε. Phaedr. 231. D: νοσεῖν μᾶλλον ἢ σωφρονεῖν. Phil. 63. E: τὰς μεθ' ὑγείας καὶ τοῦ σωφρονεῖν (ἡδονάς). Legg. III. 693. C: πρὸς τὸ σωφρονεῖν ... δεῖν βλέπειν. IV. 712. A: τῷ φρονεῖν τε καὶ σωφρονεῖν. Riv. 138. A: τὸ ἐαυτὸν ἄρα γινώσκειν ἐστὶ σωφρονεῖν; Legg. VI. 784. E: ὁ ... σωφρονῶν καὶ σωφρονοῦσα. Phaedr. 245. A: ἡ τοῦ σωφρονοῦντος (ποίησις). Pol. I. 331. C: παρὰ φίλου ἀνδρὸς σωφρονοῦντος. Legg. IV. 711. E. Phil. 12. D: ἡδεσθαι ... καὶ τὸν σωφρονοῦντα αὐτῷ τῷ σωφρονεῖν. Pol. III. 399. E: σωφρονοῦντες γε ἡμεῖς (*in resp.*). Phaedr. 244. B: σωφρονοῦσαι (*opp. μανεῖσαι*). Charm. 161. D: ἐσωφρονεῖτε. Phaedr. 241. B: σεσωφρονήκως (*ad sanitatem reversus*). Alc. I. 134. B: ὁ σωφρονήσας. Pol. IX. 591. C: ἐὰν καὶ σωφρονήσῃν μέλλῃ ἀπ' αὐτῶν.

σωφρόνως, *prudenter; temperanter vel moderate*. Pol. I. 332. A: ὅποτε τις μὴ σωφρόνως ἀπαιτοῖ. III. 399. B: σωφρόνως τε καὶ μετρίως ἐν πᾶσι τούτοις πράττοντα. 403. A: σωφρόνως τε καὶ μουσικῶς ἐράν. IV. 423. A: ἕως ἂν ἡ πόλις σοι οἰκῇ σωφρόνως cet. IX. 571. D: ὅταν ... ὑγίεινως τις ἔχῃ αὐτὸς αὐτοῦ καὶ σωφρόνως. Legg. IX. 870. C: δικαίως πλουτεῖν καὶ σωφρόνως. Alc. I. 134. D: δικαίως ... πράττοντες καὶ σωφρόνως. Charm. 162. A. Men. 73. A.

σωφροσύνη, ἡ, *sanitas animi* (germ. *Besonnenheit*); *temperantia vel moderatio* (*Selbstbeherrschung*). Phaedr. 237. E: δόξης ... ἐπὶ τὸ ἀριστον λόγῳ ἀγούσης καὶ κρατούσης τῷ κρατεῖ σωφροσύνη ὄνομα. Phaed. 68. C: ἡ σωφροσύνη ... τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπιτοῇσθαι, ἀλλ' ὀλιγώρως ἔχειν καὶ κοσμίως. Crat. 411. E: σωφροσύνη ... σωτηρία οὐ γὰρ δὴ ἐσκεμμεθα, φρονήσεως. Conv. 196. C: εἶναι γὰρ ὁμολογεῖται σωφροσύνη τὸ κρατεῖν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν. Pol. IV. 430. E: κόσμος ποῦ τις ... ἡ σωφροσύνη ἐστὶ καὶ ἡδονῶν τιμῶν καὶ ἐπιθυμιῶν ἐγκράτεια. 431. E: ὡς ἀρμονία τινὲς ἡ σωφροσύνη ὁμοιοῦται. Alc. I. 131. B: εἰ ... σωφροσύνη ἐστὶ τὸ ἐαυτὸν γιγνώσκειν. Charm. 159. B: σωφροσύνη εἶναι τὸ κοσμίως πάντα πράττειν καὶ ἡσυχῇ. 161. B: ὅτι σωφροσύνη εἴη τὸ τὰ ἐαυτοῦ πράττειν. Prot. 323. A: διὰ δικαιοσύνης ... καὶ σωφροσύνης. Pol. III. 389. D: σωφροσύνης ... οὐ τὰ τοιαῦτα μέγιστα cet. 402. C: τὰ τῆς σωφροσύνης εἶδη καὶ ἀνδρείας cet. Locr. 104. B: οὗτος γὰρ ἐστὶν ἕως σωφροσύνης εὐπειθείᾳ τε καὶ καρτερίᾳ. Prot. 323. B: ὁ ἐκεῖ σωφροσύνην ἡρῶντο εἶναι, τάληθ' ἰέγειν, ἐταυῦθα μανίαν. Phaed. 68. E: τὸ πάθος τὸ περὶ ταύτην τὴν εὐήθη σωφροσύνην. 82. B: τὴν δημοτικὴν τε καὶ πολιτικὴν ἀρετὴν ... ἣν δὴ καλοῦσι σωφροσύνην τε καὶ δικαιοσύνην. Pol. III. 410. A: τῇ ἀπλῇ ἐκείνῃ μουσικῇ χοῳμνεοὶ ἣν δὴ ἔφαμεν σωφροσύνην ἐντίκτειν. IV. 432. A: ὥστε ὀρθοτατ' ἂν φαίμεν ταύτην τὴν ὁμόνοιαν σωφροσύνην εἶναι cet. Charm. 163. E: τὴν ... τῶν ἀγαθῶν πράξιν σωφροσύνην εἶναι.

σώφρων, ὁ ἡ, *sobrius, prudens; temperans et moderatus*. Legg. IV. 716. D: ὁ μὲν σῶφρων ἡμῶν θεῶ φίλος cet. Def. 415. D: σῶφρων ὁ μετρίως ἐπιθυμίας ἔχων. Gorg. 506. E: ἡ ... κοσμία (ψυχὴ) σῶφρων. Pol. III. 410. E: τοῦ ... ἡρμοσμένου σῶφρων τε καὶ ἀνδρεία ἡ ψυχὴ; Legg. I. 631. C: σῶφρων ψυχῆς ἕξις. Polit. 309. E: σῶφρον καὶ γρόνιμον. Def. 414. E: σῶφρον τὸ κόσμιον τῆς ψυχῆς. Pol. III. 401. A: σῶφρονός τε καὶ ἀγαθοῦ ἥθους. Legg. VIII. 836. D: τὸ τῆς σῶφρονος ἰδέας γένος. Phil. 45. D: ἐν τῷ σῶφρονι βίῳ. Legg. VII. 802. C: σῶφρονι μούσῃ καὶ τεταρχμένῃ. Gorg. 491. D: σῶφρονα ὄντα καὶ ἐγκρατῆ αὐτοῦ ἐαυτοῦ. Legg. V. 733. E: σῶφρονα βίον. Polit. 307. C: τὴν σῶφρονα φύσιν. Conv. 188. A: ἀρμονίαν καὶ κῶσιν ... σῶφρονα. Legg. XI. 936. D: ἡ τιν' ἑτέραν χρειαν μὴ σῶφρονα. Ep.

VII. 336. C: τὴν τῆς τροφῆς σῶφρονα διαίταν. Pol. IV. 431. B: εἴπερ οὐ τὸ ἄμεινον τοῦ χειρότερος ἄρχει σῶφρον πλητέον καὶ κρείττον αὐτοῦ. Legg. VII. 802. E: τὸ ... πρὸς τὸ κόσμιον καὶ σῶφρον μᾶλλον ἀποκλίνον. Phaed. 68. E: ἀκολασία τινὶ σῶφρονές εἰσι. Pol. III. 416. D: ἄνδρες ἀθληταὶ πολέμου σῶφρονές τε καὶ ἄνδρεςιοι. Polit. 311. A: τὰ ... σῶφρόνων ἀρχόντων ἦθη. Tim. 18. B: ὅσος (μισθός) σῶφροσι μέτριος. Legg. V. 737. D: ὁπόση (γῆ) πόσους σῶφρονας ὄντας ἱκανῇ τρέφειν. Polit. 310. E: σῶφρονα ... ἦθη. Legg. II. 665. E: ὅσῳ ... σῶφρονέστερος γίγνεται. III. 679. E: σῶφρονέστεροι. Soph. 230. D: βελτίστη ... καὶ σῶφρονεστάτη τῶν ἔξεων αὕτη. Legg. IV. 717. D: ταφὴ ... ἡ σῶφρονεστάτη καλλίστη. Conv. 214. B: βελτιστοῦ πατρὸς καὶ σῶφρονεστάτου. Pol. III. 391. C. Legg. V. 728. E: σῶφρονέστατα ἅμα τε καὶ ἀσφαλέστατα ... μακρῶ.

T.

- ταῦ, τό. Crat. 394. B: πλήν τοῦ ταῦ. 427. A. Phaedr. 244. C: τὸ ταῦ ἐπεμβάλλοντες.
 τάγμα, τό, *constitutio*. Def. 414. E: νόμιον τάγμα.
 ταινία, ἡ, *taenia*. Conv. 213. D: λαβόντα τῶν ταινιῶν. 212. E: ταινίας ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πάννυ πόλεις. Ib. ἡκω ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχων τὰς ταινίας.
 τακτικός, ἡ, ὄν, *ad aciem instituendam pertinens*. Legg. VII. 813. E: διεξόδων τακτικῶν. Subst. *artis aciei instruendae magister*. Ax. 366. E: γεωμέτραι, τακτικοί.
 τακτός, ἡ, ὄν, *constitutus, praescriptus*. Legg. X. 909. C: τακτὴν ... ὑπὸ τῶν νομοφυλάκων αὐτοὺς τροφὴν παρὰ τῶν οἰκετῶν λαμβάνειν. II. 674. C: τακτὰ ... γεωργήματα. I. 632. B: τοῖς ... δυσπειθέσι δίκας τακτὰς ἐπιτιθέναι. V. 746. A: χρήματα ... ἔχοντες τακτὰ.
 ταλαίπωρος, ὁ ἡ, *miser*. Euthyd. 302. B: ταλαίπωρος ἄρα τις σύ γε ἄνθρωπος εἰ cet.
 ταλαιπωροῦμαι, *miserere vobis*. Pol. II. 372. D: τοὺς μέλλοντας μὴ ταλαιπωρεῖσθαι. Phaed. 95. D: ταλαιπωρομένη ... τοῦτον τὸν βίον ζῶη.
 ταλαντεία, ἡ, *fluctuatio rei suspensae*. Crat. 395. D: ἡ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τοῦ λίθου ταλαντεία (v. *τανταλεία*).
 τάλαντον, τό, *talentum*. Euthyd. 299. E: (χρυσίου) τάλαντον (εἰ ἔχοι) ἐν τῷ κρανίῳ. Eryx. 393. B: ὅτῳ ἀγρός ἄξιος δυοῖν τάλαντον. Ib. ὅτῳ δύο τυγχάνει τάλαντα ἀργυ-

ρίου (libri aliquot ὅτω ὃν τ. τάλαντον). Ep. VII. 347. B: τάλαντα ... ἴσως ἐστὶν οὐκ ἔλαττον ... ἑκατὸν ἢ Δίωνος οὐσία. Euthyd. 299. E: εἰ ἔχοι χρυσίου ... τρία τάλαντα ἐν τῇ γαστρὶ. Eryx. 400. E: χίλια τάλαντα σταθμόν.

ταλαντούμαι, fluctuo. Tim. 52. E: ἀνωμάλως πάντῃ ταλαντουμένην.

τάλας, αἶνα, αν, miser. Ep. I. 310: ὦ τάλας (vers.). Crat. 395. E. iocose positum est τάλαντατον, quod refertur ad vocem ταλάντεια et Tantalī nomen.

ταλασία, ἡ, lanificium. Legg. VII. 805. E: πάσης ταλασίας (ἄρχειν). 806. A.

ταλασιουργία, ἡ, lanificium. Polit. 282. C: ταλασιουργίας (μύριον). Alc. I. 126. E. Polit. 283. A: ἐν ταλασιουργίᾳ. 282. C: τὴν ταλασιουργίαν. Lys. 208. D: τῶν περὶ ταλασιουργίαν ὀργάνων.

ταλασιουργικός, ἡ, ὄν, ad lanificium pertinens, fem. lanae tractandae ars. Polit. 282. A: μία τίς ἐστι τέχνη ... ταλασιουργική. B: τῆς ... ταλασιουργικῆς. C: τὸ ... ταλασιουργικὸν ... μύριον.

ταλασιουργός, ὁ ἡ, lanificus. Ion. 540. C: γυναικὶ ... ταλασιουργῷ.

ταμίας, ὁ, dispensator, procurator. Pol. II. 379. E: ταμίας ... ἀγαθῶν τε κακῶν τε (ex Hom. vel alio poeta). Tim. 84. D: ὁ τῶν πνευμάτων τῷ σώματι ταμίας πλεούμεν. Legg. VI. 774. B: ὁ ταμίας τῆς θεοῦ. D: πραττόντων ... οἱ ταμίαι τούτοις τοῖν θεοῖν. 759. E: ταμίας ... τῶν τε ἱερῶν χρημάτων (αἰρεῖσθαι). 774. E.

ταμειία, ἡ, peni procuratio. Legg. VII. 806. A: ταμειίας ... καὶ παιδοτροφίας εἰς τι μέτρον ἀφικνεῖσθαι (γυναικας).

ταμειῖον, τό, cella penaria; arca. Pol. VIII. 550. D: τὸ ταμειῖον ... ἐκεῖνο ἕκαστῳ χρυσίου πληρούμενον ἀπόλυσαι τὴν τοιαύτην πολιτείαν. Prot. 315. D: ὦ πρὸ τοῦ ... ὡς ταμειῖον ἐχρήτητο Ἰππώνικος. Pol. III. 416. D: οἴκησιν καὶ ταμειῖον μηδεὶν εἶναι. VIII. 548. A: ἄτε κεκτημένοι ταμειῖα καὶ οἰκείους θησαυρούς.

ταμειύω, reperio. Pol. V. 405. C: ταμειύειν παραδόντες. *deprimo, haurio. Pol. VI. 508. B: οὐκοῦν καὶ τὴν δύναμιν ... ἐκ τούτου ταμειεομένην ... κέκτηται;

τάν, ὦ τάν, compellandi formula. Apol. 25. C: ὦ τάν (v. ὦ τάν) ἀπόκριναι. Ep. III. 319. E.

τανταλεία, vid. ταλάντεια.

ταξίαρχος et ταξίαρχης, ὁ, idem fere quod Lat. centurio. Legg. VI. 755. E: ταξίαρχον. IX. 880. D: ταξίαρχοι, φύλαρχοι τε cet. VI. 755. E: περὶ τῶν ταξιαρχῶν. 760. A. XII. 953. B: ταξίαρχοις. VI. 755. C: οἷον καὶ οἱ πολλοὶ ταξίαρχους αὐτοὺς ἐπονομάζουσι. E.

τάξις, ἡ, constitutio, praescriptio. Legg. VII. 802. E:

τάξις μὲν δὴ τις αὕτη. VIII. 834. A. IX. 875. C: ἐπιστή-
μης ... οὔτε νόμος οὔτε τάξις οὐδεμία κρείττων. Pol. IX.
587. A: ὅπερ νόμιον τε καὶ τάξεως (ἀρίσταται). Legg. II.
673. E: μετὰ νόμων καὶ τάξεως. VI. 780. A: μὴ πάντα
διὰ τάξεως δεῖν γίνεσθαι. D: ὁ τιπερ ἂν τάξεως καὶ νόμου
μετέχον ἐν πόλει γίγνηται. VIII. 844. C: ὁ ... μὴ ἐμμένων
ἐν τῇ τάξει. Polit. 294. C: μηδὲνα μηδὲν ἑῶντα ποιεῖν
παρὰ τὴν ἐαυτοῦ τάξιν. E: τὴν τοῦ λυσιτελοῦντος τοῖς
σώμασι ποιεῖσθαι τάξιν (i. q. praescribere). 305. C: παρὰ
τὴν τοῦ νομοθέτου τάξιν. Pol. IV. 424. B. Legg. IX. 875.
D: τάξιν τε καὶ νόμον. XI. 925. B: κατὰ τὴν τάξιν τοῦ
νόμου. IV. 721. A: ταῖς τάξεσι. III. 688. A: τιθέναι τὰς
τάξεις τῶν νόμων. VII. 823. C: τάξεις καὶ ζημίας ἐπιτι-
θέντα. *modus (certus). Legg. VIII. 844. B: τάξιν τῆς
ὑδρείας ταξάμενος παρὰ τοῖς ἀγρονόμοις. Hinc ἐν τάξει,
moderate. Legg. 637. E: ἐν τάξει δὲ μᾶλλον τούτων. *ordo
(germ. Ordnung, Stellung et Rang vel Rangordnung); classis; lo-
cus, praec. in acie; etiam ipsa acies vel exercitus instructio.
Pol. VIII. 561. D: οὔτε τις τάξις οὔτε ἀνάγκη ἐπέσιν αὐ-
τοῦ τῷ βίῳ. Legg. VIII. 843. C: πᾶσα ἡ τοῦ δωδεκατημιο-
ρίου τάξις. Gorg. 504. A: τάξεως ... καὶ κόσμου τυχούσα
οἰκία. Polit. 269. D: σώματος ... φέσις οὐ ταύτης τῆς τά-
ξεως. Tim. 85. C. Legg. VII. 809. D: ἡμερῶν τάξεως εἰς
μηνῶν περιόδους cet. VIII. 835. B: τίνα τρόπον χρητὰς
ἐννόμου λαγχάνειν. XII. 966. E: ὡς ἔχει τάξεως. Gorg.
506. D: τάξει καὶ ὀρθότητι καὶ τέλει. Theaet. 153. E: ἐν
τάξει μένοι (ἄν). Pol. V. 471. D: εἴτε καὶ ἐν τῇ αὐτῇ
τάξει εἴτε καὶ ὅπουθεν ἐπιτεταγμένον. X. 617. D: ἐν τάξει
διασπῆσθαι. 620. D: ἐν τάξει προσμένειν πρὸς τὴν Λάχρουν.
Critia 115. C: τοιαῦδε ἐν τάξει διακοσμοῦντες. Legg. II. 665.
A: τῇ ... τῆς κινήσεως τάξει ὀρθὸς ὄνομα εἶη. Epin. 982.
A: ἐν τάξει πάσῃ κινούμενον. Lach. 182. A: ὅταν ἐν τάξει
δέη μάχεσθαι μετὰ πολλῶν ἄλλων. Phaedr. 247. A: κατὰ
τάξιν ἦν ἕκαστος ἐτάχθη. 254. D: ὡς δειλία ... λιπόντες
τὴν τάξιν καὶ ὁμολογίαν. Gorg. 503. E: ὡς εἰς τάξιν τινα
ἕκαστος ἕκαστον τίθῃσιν ὃ ἂν τιθῇ. Phil. 49. C: τὴν τῶν
γελοίων εἰληγε τάξιν τε καὶ φύσιν. Conv. 179. A: λιπὼν
τάξιν. Id. Pol. V. 468. A. Apol. 29. A: (εἰ) λίποιμι τὴν
τάξιν (stationem). Crit. 51. B. Menex. 246. B. al. Pol. X.
618. B: ψυχῆς ... τάξιν οὐκ ἐνεῖναι. Tim. 30. A: εἰς τάξιν
αὐτὸ ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας. 71. A: ἐνταῦθα ἔδοσαν αὐτῷ
τὴν τάξιν. 88. E: (τὰν) μέση ... εἰς τάξιν κατακομῇ πρὸς
ἄλληλα. Critia 109. D: τὴν τῆς πολιτείας τάξιν. Legg. I.
632. D: τάξιν τινα εἰληγότα. Lach. 191. C: ἐπειδὴ δ' ἐλλύ-
θησαν αἱ τάξεις τῶν ἱερῶν. Pol. VII. 522. D: εἰ καὶ
ὅτι οὐκ ἐμέλλει τάξεων ἐπαίειν. Legg. II. 653. E: τῶν ἐν ταῖς
κινήσεσι τάξεων. VI. 755. C: τῶν πεζῶν φυλῶν κοσμητὰς
τῶν τάξεων (ubi est Lat. cohors). Gorg. 504. D: ταῖς ... τῆς

ψυχῆς τάξεσι τε καὶ κοσμήσει νόμιμόν τε καὶ νόμος (int. ἔμοιγε δοκεῖ ὄνομα εἶναι). Pol. VII. 522. D: τὰς ... τάξεις τῷ στρατοπέδῳ καταστήσαι ἐν Ἰλίῳ. Legg. V. 746. D: πρὸς γε τὰς πολεμικὰς τάξεις τε καὶ ἀγωγὰς. VII. 819. C: εἰς ... τὰς τῶν στρατοπέδων τάξεις. IX. 878. D. Lach. 182. B.

ταπεινός, ἡ, ὄν, *humilis, submissus*. Legg. VI. 774. C: δουλεία ταπεινὴ καὶ ἀνελεύθερος. VII. 791. D: ταπεινοὺς καὶ ἀνελεύθερους ... ποιοῦσα. V. 728. E: ταπεινὰς (τὰς ψυχὰς ποιεῖ). Etiam bono sensu, ut Lat. *submissus*. Legg. IV. 716. A: ξυνέπεται ταπεινὸς καὶ κεκοσμημένος. **ollis*. Phaedr. 257. C: μὴ μοι ὁ Λυσίας ταπεινὸς φανῇ. Legg. VI. 762. E: διαίτης ... τῆς ταπεινῆς καὶ ἀπόρου.

ταπεινότης, ἡ, *humilitas*. Polit. 309. A: τοὺς ... ἐν ἀμαθίᾳ ... καὶ ταπεινότητι πολλῇ κυλινδουμένους.

ταπεινῶ, *submitto, deprimo*. Lys. 210. E: ταπεινοῦντα καὶ συστέλλοντα. Tim. 72. D: ταπεινούμενος εἰς ταυτὸν ξυνίξει. Phaedr. 254. E: ταπεινωθεὶς ἔπεται ἤδη τῇ τοῦ ἡμιόχου προνοίᾳ. Pol. VIII. 553. C: ταπεινωθεὶς ὑπὸ πενίας. Theaet. 191. A: ταπεινωθέντες.

ταπεινώσις, ἡ, *demissio*. Legg. VII. 815. A: ἐν ὕψει καὶ ... ταπεινώσει μιμουμένην.

ταράττω, *turbo, confundo; perturbo, consterno; scrupulum initio, offendo*. Phaed. 103. C: καίτοι οὔτι λέγω ὥς οὐ πόλλά με ταραττει. Legg. IX. 865. E. Hipp. min. 373. B: Σωκράτης ... αἰεταραττει ἐν τοῖς λόγοις. Pol. VIII. 564. B: τούτῳ ... ταραττετον ἐν πάσῃ πολιτείᾳ ἐγγιγνομένην. Theaet. 206. A: ἵνα μὴ ἡ θείσις σε ταραττοι λεγομένων cet. Legg. IV. 716. B: ταραττων πάνθ' ἅμα. Phaed. 66. A: ὥς ταραττοντος (τὴν ψυχὴν, int. τοῦ σώματος). Phil. 63. D: τὰς ψυχὰς ... ταραττουσαι διὰ μαρικὰς ἡδονὰς. Legg. VII. 812. E: ἄλλα ταραττοντα (τὰ ἐναντία). Eryx. 401. E: ἐτάραττε γε αὐτὸν σφόδρα τὸ λογίδιον. Pol. II. 381. A: ψυχὴν ... οὐ τὴν ἀνδρεοειδέα ... ἡμιστ' ἂν τι ἔξωθεν πάθος ταραΐξει —; Phaed. 100. D: ταραττομαι ... ἐν τοῖς ἄλλοις πᾶσι. 79. C: ταραττεται (ἡ ψυχὴ). Soph. 254. C: ἵνα μὴ ταραττώμεθα ἐν πολλοῖς. Legg. IX. 865. E: ταραττομένους. Pol. IV. 445. A: τῆς ... αὐτοῦ τούτου ᾧ ζῶμεν φύσεως ταραττομένης καὶ διαφθειρομένης. Prot. 361. C: πάντα ταῦτα καθορῶν ἀνω κάτω ταραττόμενα δεινῶς. Soph. 242. C: μὴ πη τεταραγμένοι ... ὤμεν περὶ ταῦτα. Men. 96. B: τοὺς ... οὕτω τεταραγμένους. Phaed. 59. B: αὐτὸς ἔργως ἐτεταράγμην. Legg. VII. 797. E: ταραχθέντα ὑπ' αὐτῶν. Etiam *excito*. Pol. VIII. 567. A: πόλεμον ταραττείν.

ταραχή, ἡ, *perturbatio; turba, tumultus*. Pol. X. 602. C: πᾶσά τις ταραχὴ δῆλη ἡμῖν ἐνοῦσα αὕτη ἐν τῇ ψυχῇ. Legg. IX. 861. A: ὅτι περὶ τὰ δίκαια εἶη παμπόλλη τις ἰμῶν ταραχὴ τε καὶ ἀξυμφωνία. Theaet. 168. A: ἑαυτοὺς αἰτιάσονται οἱ προσδιατρίβοντές σοι τῆς ἑαυτῶν ταραχῆς καὶ

ἀπορίας. Polit. 273. A: ταραχῆς ἤδη παυόμενος. Pol. III. 391. C: ὡς Ἀχιλλεύς ... τοσαύτης ἦν ταραχῆς πλέως. IX. 577. E. Alc. II. 146. B: πολλῆς ταραχῆς τε καὶ ἀνομίας μεοτὴν εἶναι τὴν τοιαύτην πολιτείαν. Phaed. 66. D: θόρυβον παρέχει καὶ ταραχὴν. Phil. 16. A: εἴ τις ... μηχανῇ τὴν ... τοιαύτην ταραχὴν ἡμῖν ἔξω τοῦ λόγου ... ἀπελθεῖν. Pol. IV. 444. B: τὴν τούτων ταραχὴν καὶ πλάνην εἶναι τὴν τε ἀδικίαν cet. Legg. I. 632. A: ὅσαι ... διὰ δυστυχίαν ταρχαὶ ταῖς ψυχαῖς γίνονται.

ταριχεύω, *condio* (germ. *einmachen*). Conv. 190. E: μέλλοντες ταριχεύειν (τὰ ὅα). Etiam, ut Lat. *condire*, est id quod nos dicimus *eimbalsamiren*. Phaed. 80. C: ταριχευθέν (τὸ σῶμα), ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες (si genuina haec sunt).

ταριχοπωλῶ, *salsamenta vendo*. Charm. 163. B: ταριχοπωλοῦντι.

τάττω, *statuo, constituo, praescribo; instruo, pono, ordino* (unde part. perf. pass. saepenumero est vern. *geregelt*); *impono, iubeo*. Theaet. 165. C: οὐδὲν ἐγὼ ... τοῦτο οὐδὲ τάττω οὐδὲ ἡρώμην τὸ ὅπως. Lach. 199. A: ὁ νόμος οὕτω τάττει. Polit. 289. E: ὅσοι ... εἰς ὑπηρετικὴν ἐκόντες αὐτοὺς τάττουσι. Pol. II. 371. C. Lys. 209. B: σὲ ... ἐπὶ τοῦτο τάττουσιν (tibi hoc mandant). Legg. V. 728. A: ὅσαπερ ἂν νομοθέτης αἰσχροὶ εἶναι καὶ κακὰ ... τάττη. Epin. 986. C: τοῖς δὲ μήτε τινα μοῖραν τάττωμεν μήτε τινα χρόνον. Pol. VI. 490. C: τί δεῖ πάλιν ... τάττειν; Legg. IX. 876. C: τάττειν τὰς ζημίας. Polit. 262. E: Λυδοὺς ... πρὸς ἀπακτας τάττων (cunctis opponens). Legg. III. 697. C: ἡ τι τῶν ἰστέρων εἰς τὸ πρόσθεν τιμαῖς τάττουσα. Polit. 261. B: τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς τῶν ἀνύχων γενέσεσιν αὐτοῦ τάσσοντες (codd. aliquot τάττοντες). Apol. 28. E: οὐ ἐκείνοι (οἱ ἄρχοντες) ἔταττον. Legg. VI. 772. C: οὐς (νόμους) ἔταξε κατ' ἀρχάς ὁ θεὸς αὐτοῖς νομοθέτης. X. 905. A: ἔταξαν. Pol. VI. 511. E: τάξον αὐτὰ ἀνὰ λόγον. Legg. VIII. 828. B: ταῦτα ... ἐξηγηταὶ ... ταξάντων. 810. C: τί ποθ' ὑμῖν ὁ νομοθέτης ... ὁρθῶς ἂν τάξει; Apol. 28. D: οὐ ἂν τις ἑαυτὸν τάξη. Legg. VI. 784. C: οἷς ... τάξωσι (οἶδε), τούτοις ἐμμένειν. VII. 794. B. Pol. III. 392. A: ἀδύνατον ... ἡμῖν τοῦτό γε ἐν τῷ παρόντι τάξαι. Legg. III. 687. A: τάξαι τὸ σιρατόπεδον. IX. 873. C: μήτε πόλεως ταξάσης δίκην cet. VI. 783. B: τάξαντες αὐτὰ ἐπίπροσθεν. 762. C: μὴ τῶν ἀρχόντων ταξάντων. VII. 799. B: τάξαντας πρῶτον ... τὰς ἐορτάς. IX. 863. D: ὡς ἀμαρτάνουσι νόμους τάξει. 875. D: τάξομεν τί χοῖη cet. Euthyd. 279. C: τὴν ... σοφίαν ποῦ χοροῦ τάξομεν; Legg. IX. 878. C: τὰς ... πολεμικὰς ταπτέσθω τάξεις. Pol. I. 345. D: ἐφ' ᾧ τέτακται. Tim. 47. C: λόγος ... ἐπ' αὐτὰ ταῦτα τέτακται. Legg. I. 631. D: ταῦτα ... πάντα ἐκείνων ἐμπροσθεν τέτακται φύσει. Pol. VIII. 561. E: τεταχθῶ

ἡμῖν ... ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ. 553. B: τετάχθαι. Legg. VII. 794. B. Critia 108. C: τῆς ὑτέρας τεταγμένος. Legg. IV. 719. E: ὁ τεταγμένος ἐπὶ τοῖς νόμοις. Pol. VII. 524. A: ἡ ἐπὶ τῷ συλη-
ρῷ τεταγμένη αἰσθησις. Tim. 41. E: γένεσις ... τεταγμένη
μία παῖν. (Legg. VI. 770. E. pro τεταγμένη scribe videtur
τεταμένη.) Gorg. 506. D: τάξει ... τεταγμένον. Pol. X.
610. E: τό γε ἐπ' ἄλλου ὀλέθρῳ τεταγμένον κανόν. Critia
119. A: ἦν τεταγμένον (c. accus. et infin.). Pol. III. 404. A:
τῆς τεταγμένης διαίτης. X. 619. C: ἐν τεταγμένῃ πολιτείᾳ
... βεβιωκότα. Legg. VII. 802. C. Pol. VIII. 550. C: ἄλλον
ἄλλῃ πρὸς πόλει τεταγμένον. Phaedr. 256. A: εἰς τεταγμέ-
νην ... διαίταν καὶ φιλοσοφίαν. Gorg. 504. A: τεταγμένον
τε καὶ κεκοσμημένον (πράγμα). Phaedr. 247. A: ἐν τῷ ...
ἀριθμῷ τεταγμένοι θεοί. Crit. 50. D: οἱ ἐπὶ τούτῳ τετα-
γμένοι νόμοι. Legg. VII. 810. B: ἐν τοῖς τεταγμένοις ἔτεσι.
Tim. 89. B: τεταγμένους τοῦ βίου ... χρόνους. Legg. XII.
952. E: τοὺς ἐπὶ τούτοις ἄρχοντας τεταγμένους. Pol. VI.
500. C: εἰς τεταγμένα ἄτια ... ὀρῶντας. Critia 118. E:
πληθος ... τῶν ... χρησίμων πρὸς πόλεμον ἀνδρῶν ἐτέτακτο
cet. Phaedr. 247. A: ἦν (τάξιν) ἕκαστος ἐτάχθη. Phaed.
114. B: αὕτη ... ἡ δίκη ὑπὸ τῶν δικαστῶν αὐτοῖς ἐτάχθη.
Pol. IV. 423. A: ὡς ἄρτι ἐτάχθη (ἡ πόλις). Legg. X. 728.
D: διό δεύτερον ἐτάχθη τιμῇ. VII. 799. B: ἃ δ' ἂν ταχθῇ.
Apol. 28. D. Legg. VI. 772. B: ἐπὶ πάντα καὶ ἕκαστα τα-
χθεῖς (χρόνος). VIII. 844. D: ἔστω ... ὅδε νόμος ταχθεῖς.
Loer. 104. A: σώματα ταχθεῖσα θεραπεῦεν. Pol. VIII. 551.
B: ᾧ ἂν μὴ ἡ οὐσία εἰς τὸ ταχθὲν τίμημα. Legg. VIII.
836. A: τὰ πρόσθεν νόμιμα ταχθέντα. VI. 780. D: τῶν
κακῶς ταχθέντων. VIII. 835. A: ταχθέντας (τοὺς ἀγῶνας)
ὑπὸ τε ἀθλοθετῶν cet. Polit. 305. B: τὰ τε δίκαια ταχθέντα
εἶναι καὶ ἄδικα. Med. constituo, pono; praec. in eo dicitur
qui aliquid ita constituit ut cum altero conveniat (vern. etwas
ausmachen, sich über etwas vergleichen vel übereinkommen). Legg.
V. 743. E: εἰ ... τὰς τιμὰς οὕτω τάττεται (ἡ πολιτεία).
VI. 772. B: τοὺς ἐμπείρους ... τάττεσθαι (ἀναγκαῖον). II.
653. D: ἀναπαύλας ... αὐτοῖς τῶν πόνων ἐτάξαντο τὰς τῶν
ἐορτῶν ἀμοιβὰς. VIII. 844. C: ἀγρονόμον ἐπάγων ὁ βου-
λόμενος ταξάσθω τί χρὴ ποιεῖν ἐκάτερον. V. 733. E: τὸν
ὑμεινὸν βίον ἕνα ταξώμεθα. 737. C: τάξασθαι. VIII. 844.
B: τάξιν τῆς ὑδρείας ταξάμενος παρὰ τοῖς ἀγρονόμοις. V.
373. E: εἰς νόμον ἑαυτῷ ταξάμενον. Pol. VIII. 551. B: τα-
ξάμενοι πληθος χρημάτων. Legg. II. 656. D. Pol. III. 416.
D: ταξάμενους μισθὸν τῆς φυλακῆς τοσοῦτον ὅσον cet.
Men. 91. B: μισθὸν τούτου ταξάμενους. — Verb. Legg. I.
631. D: τῷ νομοθέτῃ τακτεῖν οὕτω.

ταυρηδόν, germ. stier, h. e. starr. Phaed. 117. B: ταυ-
ρηδὸν ὑποβλέψας πρὸς τὸν ἄνθρωπον.

ταῦρος, ὁ, taurus. Critia 120. A: πάντα τοῦ ταύρου

τὰ μέλη. Lach. 196. E: ταῦρον. Critia 119. D: ἀφείτων ὄντων τῶν ταύρων ἐν τῷ ... ἱερῷ. Pol. III. 396. B: ταύρους μυκωμένους.

ταύτη, hac ratione, eam in partem, sic. Phaed. 78. C: διαιρεθῆναι ταύτη ἥπερ συνετέθη. Soph. 232. A: ταύτη πη. al. Etiam in eam partem (Pol. I. 338. D: ταύτη ὑπολαμβάνεις ἢ ἂν κακουργήσῃς μάλιστα τὸν λόγον), hactenus (Phaed. 85. E: ταύτη ... ἢ δὴ καὶ περὶ ἀρμονίας ἂν τις ... τὸν αὐτὸν τοῦτον λόγον εἴποι. Parm. 128. E: ταύτη ... σε λανθάνει ... ὅτι οἶεi cet. 146. C. Apol. 22. D: καὶ μου ταύτη σοφώτεροι ἦσαν) et idcirco (Crat. 407. A: Παλλάδα μὲν τοίνυν ταύτη, int. καλοῦμεν. 418. D: οὔ ... ἀσμένους τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἡμίρουσιν ἐκ τοῦ σκότους τὸ φῶς ἐγίγνωτο, ταύτη ἀνόμασαν ἡμέραν. Pol. II. 381. B.). In motu pos. est huc et eo. Phaedr. 238. B: ταύτη ἄρουσα. Phaed. 82. D: ταύτη τρέπονται cet. Pol. II. 365. D: ταύτη ἰτέον. III. 394. D. al.

ταυτό et ταυτόν, i. q. τὸ αὐτό. Vid. αὐτός I. 316.

ταυτόματον, i. q. τὸ αὐτόματον (vid. I. 312.); unde ἀπὸ ταυτόματου, sua sponte, per se. Alc. I. 118. C. Euthyd. 282. C. al.

ταφή, ἡ, sepultura. Legg. IV. 717. D: ταφὴ ... ἡ σωφρονεσάτη καλλίστη. Pol. V. 466. E: ταφῆς ἀξίας μετέχουσι. Phaed. 115. E: ἐν τῇ ταφῇ. Legg. XII. 959. D: εἰς τὴν πᾶσαν ταφὴν. 960. B: ταφαί. I. 632. C: τὰς ταφάς. IX. 873. D. Menex. 234. B: ταφάς ... ποιεῖν.

τάφος, ὁ, sepulcrum et sepultura. Legg. XII. 947. E: ὅπως ἂν αὖξην ὁ τάφος ἔχη cet. 948. A: στερέσθω ... τοῦ τάφου. Ep. XIII. 361. E. εἰς τὴν οἰκοδομίαν τοῦ τάφου. Legg. XII. 947. D: ἱερέας ... ὡς καθαρεῖοντι τῷ τάφῳ ἐπεσθαι. IV. 719. D: τὸν ὑπερβάλλοντα ἂν τάφον ἐπαινοῖην. Pol. III. 414. A: τάφον τε καὶ τῶν ἄλλων μνημείων. Legg. XII. 947. D. III. 699. C: ἱεροῖς τε καὶ τάφοις. Phaed. 81. D: περὶ τὰ μνήματά τε καὶ τοὺς τάφους κυλινδουμένη. Legg. IX. 873. D. X. 885. A.

τάφρευμα, τό, fossa. Legg. VI. 761. B: ταφρεύμασιν.

ταφρεύω, fossam duco vel fossa munio. Legg. VI. 760. E: ταφρεύοντας ... ὅσα ἂν τούτου δέη. 778. E: ταφρεύοντας.

τάφος, ἡ, fossa; fovea. Critia. 118. C: τάφρον κύκλω περιουρχειθείης. D: εἰς τὴν τάφρον. Euth. 4. C: καταβαλὼν εἰς τάφρον τινά.

τάχα, statim (germ. sogleich, gleich). Phaedr. 228. C: ὅπερ τάχα πάντως ποιήσει. 242. A: τάχα ἐπειδὰν (so gleich wenn, h. e. sobald als) ἀποψυχῇ, ἵμεν. Gorg. 450. C: τάχα δὲ εἶσομαι σαφέστερον. Soph. 247. D: λέγε καὶ τάχα εἰσόμεθα. Crat. 410. E: τάχα μᾶλλον φήσεις. Phil. 53. E. Pol. X. 596. C. Critia 108. C: αὐτό σοι τάχα δηλώσει. Euth. 9. C: τάχ' ... βέλτιον εἰσόμεθα. *fortasse (germ. vielleicht et

lenius wohl). Gorg. 466. A: τί τάχα δράσεις πρεσβύτες γε-
νόμενος; (si genuina sunt). Legg. IV. 711. A: ὑμεῖς δὲ τάχα
οὐδὲ τεθέασθε τυραννουμένην πόλιν. Hipp. mai. 303. B.
Sic praec. cum part. ἄν neclitur, Lat. *forſitan* (vern. *leicht mög-
lich dass* et simpl. *leicht, vielleicht* et lenius wohl). Prot. 313. D:
τάχα δ' ἄν τινες ... καὶ τούτων ἀγνοοῖεν cet. Phaedr. 257.
C: τάχ' οὖν ἄν ... ἐπίσχοι ἡμῖν ἄν τοῦ γράψαι. 259. C:
τάχ' ἄν δοίην ἀγασθέντες. 265. B: ἴσως μὲν ἀληθοῦς τινὸς
ἐφαπτόμενοι, τάχα δ' ἄν καὶ ἄλλοσε παραγερόμενοι. Theaet.
179. C: τάχα ἄν ὄντα (τὰ ὄντα?) λέγοιεν. Soph. 216. B.
Polit. 263. D. Pol. II. 372. E. Tim. 38. B. Legg. VIII. 841.
C. al. Abs. Soph. 255. C: τάχ' ἄν (in resp. vern. *wohl mög-
lich*). 257. D. Polit. 258. B. Phil. 23. D. Pol. II. 369. A.
Legg. II. 658. A. Etiam cum indic. reperitur. Phaedr. 256.
C: τάχ' ἄν πον ... διαπραξάντο. Cum v. ἴσως. Soph. 243.
C: τάχα ... ἴσως ... φαμέν. Cum part. ἄν et optat. Soph.
247. D: τάχ' οὖν ἴσως ἄν ἀποροῖεν. Polit. 264. C: τάχ' ἄν
ἴσως εἴης ᾗσθημένος. 290. A. Phil. 13. D: τάχ' ... ἴσως
ἄν πως ἀλλήλοις συγχωρήσασιν. 45. A: τάχα γὰρ ἴσως φαί-
μεν ἄν περὶ ὑγιαίνοντας. Tim. 38. E: ἴσως τάχ' ἄν ... τῆς
ἀξίας τύχοι διηγήσεως. Legg. VII. 799. E: τάχα γὰρ ἴσως
... κἂν ἡ διέξοδος αὕτη ... ἱκανῶς ἄν μνηύσεις cet. Euthyd.
272. C. al. Absol. Legg. I. 629. A: τάχ' ἄν ἴσως.

ταχείως, *celeriter, cito*. Prot. 332. B: εἰ τι μετὰ τάχους
(πράττειται), ταχείως. Charm. 159. C: ταχείως, ἢ βραδέως;
160. C: τὸ σφόδρα τε καὶ ταχείως (πράττειν). Hipp. min.
373. D. Dem. 385. C: ὅτι ταχείως καὶ τοῖς τρυχοῦσιν ἀνθρώ-
ποις πιστεύουσι.

τάχος, τό, *celeritas*. Theaet. 156. C: (ὥς) τάχος ...
καὶ βραδυτῆς ἐνὶ τῇ κινήσει αὐτῶν. Pol. VII. 529. D: τὸ
ὄν τάχος (*vera cel.*). Prot. 320. E: ἄνευ τάχους. Gorg. 451.
D: πῶς ... τάχους ἔχει. Legg. VII. 812. E: διὰ τάχους.
XII. 944. C: μετὰ τάχους μᾶλλον ἢ μετ' ἀνδρείας. Tim. 36.
D: τάχει. Ep. IV. 320. B. Polit. 306. C: ὀξύτητα καὶ τά-
χος. Tim. 61. E: τῆς φορᾶς τὸ τάχος. Legg. III. 689. C:
ὅσα πρὸς τάχος τῆς ψυχῆς πεφυκότα. V. 728. D: τάχος
ἔχον (σῶμα). Tim. 39. D: τὰ πρὸς ἄλλα ξυμπερανθέντα
τάχῃ. Legg. X. 893. D: τάχῃ ὁμολογούμενα πορεύουσα (ἢ
κίνησις). Locr. 97. B: ἔχοντι ἴδια τάχεα. Adverbiū instar
usurpatur ὁ τὸ τάχος. Ep. VII. 345. E.

ταχύ, *celeriter, cito; subito; protinus*. Prot. 322. A: ταχύ
διηρθρώσατο. Phaedr. 255. E: ποιῇ τὸ μετὰ τοῦτο ταχύ
ταῦτα. Phaedr. 72. C: ταχύ ἄν τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου γερονός
εἴη. Gorg. 576. B: εἰ σφόδρα τύπτει ἢ ταχύ ὁ τύπτων.
Theaet. 162. D: τούναρτίον ταχύ μειωπέτασεν. Conv. 184.
A: τὸ ἀλίσκεσθαι ταχύ. Pol. III. 411. B: ταχύ τοῦτο διεπρά-
ξατο. Tim. 73. A. Legg. II. 658. A. Comp. θάπτιον. Phil. 17.
A. Conv. 195. B. al. Superl. τάχιστα. Pol. VII. 541. A.

X. 596. D: *ταχύ δημιουργούμενος, τάχιστα δὲ εἰ cet.* Legg. IV. 710. B. Cum partit. *ὅτι et ὥς, quam celerrime, quam primum.* Phaedr. 243. D: *ὅτι τάχιστα γράψαι.* Theaet. 176. A. Phil. 31. D. Pol. VIII. 564. C. Legg. VI. 758. D. Gorg. 480. A: *ὅπου ὡς τάχιστα δώσει δίκην.* Phaed. 98. B. Legg. I. 628. B. Hipp. mai. 291. D.

ταχύς, εἶα, ὅ, celer, velox. Gorg. 520. C: *ταχύς γενόμενος διὰ παιδοτριβήν.* Conv. 200. B. Crat. 414. A: *ταχεία (ἢ αὐξή τῶν νέων).* Pol. VIII. 553. D: *οὕτω ταχεία (μεταβολή).* Theaet. 156. D: *ὅσον δὲ αὐτὸ ταχύ.* Conv. 195. B. 187. B: *ἐκ τοῦ ταχείος καὶ βραδέος (γέγονε).* Phil. 26. A: *(ἐν) ταχεί καὶ βραδεί.* Soph. 226. C: *ταχείαν ὡς ἔμοι σκέψιν ἐπιτάττεις.* Crat. 412. B: *τὴν ... ταχείαν ὁρμήν ... τοῦτο καλοῦσι.* Tim. 80. B: *ὅσοι φθόγγοι ταχείς καὶ βραδεῖς.* Legg. XII. 948. B: *ταχείαι δίκαι.* Charm. 160. C. D: *τὰ ταχέα.* Ax. 370. B: *ταχείας ἀποκαταστάσεις.* Epin. 986. E: *οὔτε βραδυντέρα οὔτε θάττων ἐστί (ἢ φορά).* Theaet. 156. D: *θάττω ἐστί.* Polit. 307. B: *θάττω (γινόμενα).* Crat. 417. C: *τάχιστον ὃν τοῦ ὄντος.* Legg. VII. 822. A. Charm. 159. D: *τὸ τάχιστον καὶ ὀξύτατον.* Legg. VII. 822. B: *τὸν τάχιστον.* Crat. 412. D: *εἶναι δὲ τάχιστον τοῦτο καὶ λεπτότατον.* Adverbii instar ponitur διὰ ταγέων. Apol. 32. D.

ταχυτής, ἡ, celeritas. Charm. 159. D: *ἡ ταχυτής.* Lach. 192. B: *τὴν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πολλὰ διαπρατταμένην δύναμιν ταχυτήτα ἔγωγε καλῶ cet.* (Polit. 284. E: *pro ταχυτήτας* Cl. c. rel. optimis libris *παχύτητας*).

τέ, part. quae vocem et orationem cui subiecta est cum altera vel antec. vel seq. copulat. Phaedr. 239. B: *τά τε ἄλλα μηχανᾶσθαι ὅπως cet.* D: *ὅσα τε ἄλλα τούτους ἐπιτεται πάντα ἐπιτηδεύοντα.* 267. A: *Τισίαν ... Γοργίαν τε ἑάσομεν εὐδαινεῖν —; Etiam orationes diversas copulat.* Legg. X. 909. E. XII. 943. D. 959. A. al. Cum art. in orationis initio. Phaed. 89. D: *ἡ τε γὰρ (etenim) μισανθρωπία ἐνδύεται cet.* Polit. 289. B: *γένος τε γὰρ cet.* 298. B: *οἱ τ' αὐτὸ κυβερνῆται μυρία ἕτερα τοιαῦτα ἐργάζονται.* Pol. I. 330. D. Tim. 20. A. C. Iteratur ubi plura copulantur. Phaedr. 242. E: *ταύτη τε ... ἐτι τε cet.* 248. B: *ἡ τε ... νομὴ ... ἡ τε τοῦ πτεροῦ φύσις cet.* 267. B. Phaed. 112. C: *ὅταν τε ... ὅταν τε αὐτὸ cet.* Theaet. 144. A: *οἱ τε ὀρεῖς ... οἱ τε αὐτὸ ἐμβριθέστεροι cet.* Pol. I. 343. D. VIII. 568. E: *αὐτὸς τε καὶ οἱ συμποῖται τε καὶ ἐταῖροι καὶ ἐταῖραι. — τε καὶ.* Phaedr. 239. A: *γιννομένων τε καὶ φύσει ἐνότων.* D: *ἐν πολέμῳ τε καὶ ἄλλαις χρδαῖς.* 242. B: *τὸ δαιμόνιον τε καὶ τὸ εἰωθὸς σημεῖον.* 252. C: *αὐτοὺς τε καὶ τὰ παιδικά.* 258. D: *τοῦ καλῶς τε καὶ μὴ γράφειν.* Pol. I. 328. D: *αἱ περὶ τοὺς λόγους ἐπιθυμίαι τε καὶ ἡδοναί.* 330. B. Legg. VIII. 831. D: *πᾶσαν τέχνην καὶ μηχανήν, καλλίῳ τε καὶ ἀσχημονεστέραν.* Talibus locis etiam verū potest sive — sive,

vern. *sowohl* — *als auch*. Partt. *τε* — *καί* etiam divisim ponuntur (*τέ* alii vocí, v. c. articulo vel praepositioni, subiecto), ita ut orationis partes in unam contrahantur. Prot. 325. B: *ἐφ' ᾧ ἢ τε ζημία θάνατος ... καὶ φυγαί*. Phaedr. 241. C: *ταῦτα τε οὖν χορὴ ... ξυννοεῖν καὶ εἰδέναι τὴν ἐραστοῦ φιλίαν ὅτι* cet. Phaed. 89. D: *παντάσας τε* (v. γε) *ἀληθῆ εἶναι καὶ ὕψι καὶ πιστὸν τὸν ἄνθρωπον*. 94. D: *τά τε κατὰ τὴν γυμναστικὴν καὶ τὴν ἱατρικὴν*. Pol. I. 330. B: *τοῦ τε πάππου καὶ τοῦ πατρὸς*. 345. E: *ἐν τε πολιτικῇ καὶ ἰδιωτικῇ ἀρχῇ*. II. 382. E: *ἐν τε ἔργῳ καὶ ἐν λόγῳ*. VIII. 545. C: *ἢ τε θεία καὶ ἡ κρείσας*. Part. *τέ* etiam ponitur sequente καί in altera orationis parte. Soph. 243. B. Polit. 307. A. Ubi post partt. *τε* — *καί* sequitur aliquid quo antecedens accuratus definitur vel quod ex antec. sequitur, verti potest vern. *und zwar* et *also*. Euthyd. 282. A: *ἐν τοῦ χορησθαι τε τοῖς πράγμασι καὶ ὁρθῶς χορησθαι*. Similiter scrib. videtur Gorg. 460. D: *ἐὰν ὁ πύκτης τῇ πυκτικῇ χορηταί* (v. μὴ καλῶς χρ., sed vv. μὴ καλῶς absunt a Cl. aliisque pluribus libris) *τέ καὶ ἀδικῇ* (nos: *und zwar einen ungerechten Gebrauch davon macht*). Phaed. 69. B: *ἀνδραποδώδης τε καὶ* (i. q. vern. *also*) *οὐδὲν ὑγιὲς οὐδ' ἀληθὲς ἔχουσα*. — Etiam nectitur cum part. *δέ*, in qua eadem inest vis copulandi (v. I. p. 419 sq.). Polit. 310. D: *ἀνδρεία τε ... ἢ δὲ αἰδοῦς γε αὐτὴ λίαν ποιήσῃ*, *πολλαχοῦ δὲ καὶ ἄλλοθι*. Legg. V. 746. A: *ἀνδρας τε ... ἔτι δὲ* cet. XI. 927. D. X. init. Men. 93. D: *ἄλλους τέ τινας καλοὺς καγαθοὺς γενέσθαι, μάλιστα δὲ πον τὸν νίον τὸν αὐτοῦ*. Hipp. mai. 282. B: *Ἰοργίας τε γὰρ ... εἰ δὲ βούλει, ὁ ἡμέτερος ἐταῖρος Πρόδικος οὗτος* cet. Vid. I. p. 424. Part. *δέ* anteced. in altera oratione *τέ* infertur. Prot. 325. D: *οἱ δὲ διδάσκαλοι ... οἱ τ' αὐτὴ καθαρίζονται* cet. Nonnunquam voc. ἢ excipit part. *τέ*. Theaet. 143. C: *περὶ αὐτοῦ τε ὅποτε λέγοι ὁ Σωκράτης ... ἢ αὐτὸ περὶ τοῦ ἀποκρινομένου*. Legg. IX. 856. B. Ion. 535. D. Etiam simpliciter ponitur καί ita ut v. *τέ* omissa videri possit. Prot. 336. D: *Πρόδικε καὶ Ἰππία*. Soph. 218. C: *σὺ γάρ*. Tim. 19. D. Legg. III. 693. A. VI. 780. E. Lach. 180. E: *ἐγὼ καὶ ὁ σὸς πατήρ*.

τέγγω, *tingo*. Pol. IX. 866. D: *τέγγων τοὺς πόδας*. **emollio, flecto*. Pol. II. 361. C: *ὥστε μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοσίας* cet. Legg. IX. 880. E: *μηδὲν τερχθέντων*.

τέθριππον, *τό*, *quadrigae*. Lys. 205. C: *τεθρίπποις τε καὶ κέλῃσι*.

τείνω, *tendo, extendo; tendo ad aliquid, specto aliquo vel pertineo*; pass. etiam *porrigor; porrectus sum et pateo*. Gorg. 519. E: *συχνοὺς τείνω τῶν λόγων*. Prot. 345. C: *ὥστε καὶ τοῦτο τοῦ ὅσματος πρὸς τοῦτο τείνει ὅτι* cet. Theaet. 186. C: *ὅσα διὰ τοῦ σώματος παθήματα ἐπὶ τὴν ψυχὴν τείνει*. Conv. 186. B: *(ὡς) ἐπὶ πᾶν ὁ θεὸς τείνει*. 188. D: *ὅσα τείνει*

πρὸς θέμιν καὶ ἀσέβειαν. Pol. V. 454. A. Crit. 47. C: ποῖ τείνει; Lys. 205. E: εἰς σὲ τείνουσιν αὐταὶ αἱ ῥαδί. Phaed. 63. A: καὶ μοι δοκεῖ ... εἰς σὲ τείνειν τὸν λόγον. Legg. XII. 962. C: δοκεῖ μοι τείνειν ὁ λόγος οὗτος εἰς τὸν σύλλογον cet. Crat. 419. B: ἡ πρὸς τὴν ὄντην ... τείνουσα πράξις. Clit. 410. A. Men. 85. B: ἀπὸ τῆς ἐκ γωνίας εἰς γωνίαν τείνουσας τοῦ τετραπόδος; Legg. I. 644. A: τὴν ... εἰς χρήματα τείνουσαν (παιδείαν). 641. D. Pol. V. 464. D: τὸ πρὸς αὐτὰ τείνον τὰ ἐπιτηδεύματα. Legg. IV. 705. E. VIII. 584. C: αἱ ... διὰ τοῦ σώματος ἐπὶ τὴν ψυχὴν τείνουσαι ... ἡδοναί. Polit. 308. E: ὅσα τε ἄλλα ἐστὶ τείνοντα πρὸς ἀρετὴν. Crat. 439. B: εἰς ταυτὸν τείνοντα (ὀνόματα). Conn. 222. B: ἐπὶ πλείστον τείνοντας (λόγους). Pol. VI. 492. D: ἐναντία τούτοις τείνοντας. Polit. 309. B: ἐναντία ... τείνουσας ἀλλήλαις. Ep. X. 358. C: τὰς ... εἰς ἄλλα τείνουσας σοφίας cet. Pol. VI. 499. A: τὰ ... μηδαμῶς ἄλλοσε τείνοντα ἢ πρὸς δόξαν καὶ ἔριν. Legg. VI. 771. A. Theaet. 163. A: εἰς ... τοῦτό που πᾶς ὁ λόγος ἡμῖν ἔτεινε. Tim. 34. B: ψυχὴν ... διὰ παντός ... ἔτεινε. 76. B: μακρὸν ἐτείνετο. Phaedr. 270. E: οὐκοῦν ἡ ἀμιλλα αὐτῷ τέταται πρὸς τοῦτο πᾶσα. Pol. IV. 432. A: δι' ὅλης ... τέταται. VIII. 581. B: ὅτι πρὸς τὸ εἰδέναι τὴν ἀλήθειαν ... πᾶν αἰετῶς τέταται. Parm. 150. A: οὐχὶ ... δι' ὅλου αὐτοῦ τεταμένη (ἄν) εἴη (σμικρότης). Pol. V. 462. C: ἡ κατὰ τὸ σῶμα πρὸς τὴν ψυχὴν τεταμένη (κοινωνία) εἰς μίαν σύνταξιν cet. Legg. VI. 770. D: εἰς ταυτὸν τοῦτο ... τεταμένη (ν. τεταγμένη) σπουδῇ πᾶσα. Tim. 40. B: περὶ τὸν διὰ παντός πόλον τεταμένον. Pol. X. 616. B: διὰ παντός τοῦ οὐρανοῦ καὶ γῆς τεταμένον φῶς. Legg. VI. 763. C: τῶν ἐκ τῆς χώρας λεωφόρων εἰς τὴν πόλιν αἰετῶς τεταμένων (ν. τεταγμένων). Pol. X. 616. C: ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄκρα αὐτοῦ τῶν δεσμῶν τεταμένα. Tim. 65. C. Intrans. cum praep. πρὸς vel ἐγγὺς τι est accedere ad aliquid, simile esse alicui. Crat. 402. C: (ὅτι) πρὸς τὰ τοῦ Ἡρακλείτου πάντα τείνει. Phaed. 65. A: ἐγγὺς τι τείνειν τοῦ θανάτου. (Id. Pol. VIII. 548. D.). Theaet. 169. A: σὺ δέ μοι δοκεῖς πρὸς τὸν Σιθῶνα μᾶλλον τείνειν.

τειχίζομαι, muros instruo. Menex. 245. A: τειχοσμένη, τειχίον, τό, maceria, paries. Pol. VI. 496. D: ὑπὸ τειχίον ἀποστάς. VII. 514. B: τειχίον ... ὥσπερ τοῖς θανατοποιούσις πρὸ τῶν ἀνθρώπων πρόκειται τὰ παραφράγματα. τειχομαχία, ἡ, muri oppugnatio. Ion. 539. B: οἷον καὶ ἐπὶ τειχομαχίᾳ.

τείχος, τό, murus. Legg. VI. 779. B: ὅπως ἂν ἡ πᾶσα ἡ πόλις ἐν τείχους. Phaedr. 227. A: ἔξω τείχους. 228. B: ἐπορεύετο δ' ἐκτός τείχους. Gorg. 455. E: περὶ τοῦ διὰ μέσου τείχους. Parm. 127. B: ἐκτός τείχους ἐν Κεραμεικῷ. Pol. VIII. 560. C: τὰς τοῦ βασιλικοῦ τείχους ... πύλας. Lys. init. ἐπορευόμεν ... τὴν ἔξω τείχους ὑπ' αὐτὸ τὸ τεῖχος.

Phaedr. 227. D: προσβάς τῷ τείχει. Critia 116. A: λιθίῳ περιεβάλλοντο τείχει. Theaet. 174. E: σηκὸν ἐν ὄρει τὸ τεῖχος περιβεβλημένον (*muro — cinctum*). Soph. 261. C: τὸ τε μέγιστον ἡμῖν τεῖχος ἡρημένον ἂν εἴη. Pol. IV. 439. E: ὑπὸ τὸ βόρειον τεῖχος ἐκτός. Polit. 288. B: τείχη. Gorg. 455. B: τειχῶν περὶ οἰκοδομήσεως. Legg. III. 681. A: τειχῶν ἐρύματα. Alc. I. 134. B. Legg. VI. 779. A: τείχῃσι ... καὶ πύλαις. Gorg. 517. C: ναῦς ... καὶ τείχη cet. Legg. VI. 778. B: περὶ τε ἱερὰ καὶ τείχη. D: τὸ καθεύδειν ἂν ἐν τῇ γῇ κατακειμένα τὰ τείχη καὶ μὴ ἐπανισταναί. Ib. τὸ χαλκὰ καὶ σιδηρὰ δεῖν εἶναι τὰ τείχη μᾶλλον ἢ γήινα. Menex. 244. C: τείχη καθελόντες.

τεκμαιρόμαι, *designo*. Legg. VIII. 849. E: τεκμηρόμενοι ἔδρας προπεύσας. *(*e signo*) *conjecturam facio, conicio, colligo; suspicor, iudico*. Gorg. 484. B: τεκμαιρόμαι ἔργοισιν Ἡρακλέος (Pind.). Conv. 222. D: τεκμαιρόμαι δὲ καὶ ὡς κατεκλήνη ἐν μέσῳ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ, ἵνα χωρὶς ἡμᾶς διαλάβῃ. Pol. II. 368. B: τεκμαιρόμαι ... ἐκ τοῦ ἄλλου τοῦ ὑμετέρου τρόπου. IV. 433. B: οἶσθα ὅθεν τεκμαιρόμαι; IX. 578. C: τεκμαιρόμαι σε ... ἐκ τῶν προειρημένων ἀληθῆ λέγειν. Crit. 44. A: πόθεν τοῦτο τεκμαίρει; Legg. VII. 792. A: τοῦτοις αὐτοῖς ... τεκμαίρονται. Theaet. 206. B: εἰ δεῖ ἀπὸ τούτων τεκμαίρεσθαι καὶ εἰς τὰ ἄλλα. Pol. III. 409. A: ὥστε ὁξέως ἀφ' αὐτῆς τεκμαίρεσθαι τὰ τῶν ἄλλων ἀδικήματα. Legg. VII. 790. D. Euthyd. 289. B: εἰ τι δεῖ τοῖς πρόσθεν ὁμολογημένοις τεκμαίρεσθαι. Phaedr. 235. C: πόθεν δὴ τεκμαιρόμενος λέγω; Phaed. 108. A. Critia 110. A. Hipp. mai. 288. C: ἐκ τοῦ τρόπου τεκμαιρόμενος. Menex. 246. C. Conv. 204. C: ὡς ἐμοὶ δοκεῖ τεκμαιρομένη ἐξ ὧν οὐ λέγεις. Pol. VI. 501. B: ἀπ' ἐκείνων τεκμαιρόμενοι ὁ cet. Phaedr. 230. B: ὥστε γε τῷ ποδὶ τεκμηρίωσθαι.

τεκμήριον, τό, *signum; indicium; argumentum*. Prot. 341. E: μέγα τεκμήριον ἐστὶν εὐθὺς τὸ μετὰ τοῦτο ῥῆμα. Gorg. 487. D: ἱκανὸν μοι τεκμήριον ἐστὶν ὅτι cet. Phaed. 68. B. Theaet. 185. B: εἰ ... καὶ τόδε τεκμήριον περὶ οὗ λέγομεν. Crat. 398. A: τεκμήριον δέ μοι ἐστὶν ὅτι cet. 436. C: μέγιστον δέ σοι ἐστὼ τεκμήριον ὅτι cet. Conv. 196. A. Pol. III. 405. B: ἀπαιδευσίας μέγα τεκμήριον. Euth. 9. A. Hipp. min. 372. B: τί μείζον ἀμαθίας τεκμήριον ἢ —; Etiam simpl. ponitur. Legg. VII. 821. E: τεκμήριον δέ· ἐγὼ cet. Seq. part. γάρ. Conv. 178. B: τεκμήριον δὲ τούτου· γονῆς γάρ Ἐρωτος οὐτ' εἶδιν cet. 192. A. Critia 110. E: μέγα δὲ τεκμήριον ἀρετῆς· τὸ γὰρ νῦν αὐτῆς λείψανον cet. Apol. 40. C. Menex. 237. E. Prot. 359. B: γνώσεσθαι δέ μ' ἐρη τεκμηρίῳ τῷδε. Gorg. 487. B: τίτι τεκμηρίῳ χρῶμαι; Conv. 195. D. E. Prot. 323. A: τόδε αὖ λαβὲ τεκμηρίον. Gorg. 456. B: μέγα δέ σοι τεκμήριον ἐρῶ. Phaed. 87. B: (ὥσπερ ἂν τις) τεκμήριον .. παρέχοιτο θολιμᾶτιον ὁ cet.

96. C: τεκμήριον δέ σοι ἐρῶ ἱκανόν. Theaet. 158. B: τί ἄν τις ἔχοι τεκμήριον ἀποδείξει. Conv. 195. A: μέγα ... τεκμήριον τῷ λόγῳ αὐτὸς παρέχεται φεύγων cet. Pol. II. 360. C. III. 405. A. Hipp. mai. 283. B: τοῦτο ... μοι δοκεῖς καλὸν τεκμήριον ἀποφαίνειν περὶ σοφίας τῶν νῦν πρὸς τοὺς προτέρους. Phaedr. 233. C: ταῦτα γάρ ἐστι φιλίας πολὺν χρόνον ἐσομένης τεκμήρια. Critia 111. C: ἥς καὶ νῦν ἐτι φανερά τεκμήρια. Crit. 52. B: μεγάλα ἡμῖν τούτων τεκμήρια ἐστὶν ὅτι cet. Hipp. min. 369. C: ἐπὶ πολλῶν τεκμηρίων ἀποδείξω σοι ἱκανῶ λόγον cet. Prot. 350. E: χρωμένῳ τοῖς αὐτοῖς τεκμηρίοις τούτοις. Phaedr. 266. E: τρίτον τεκμήρια. Parm. 128. B: τούτων τεκμήρια παρέχει καλῶς τε καὶ εὖ. Legg. X. 885. D: τεκμήρια λέγοντες ἱκανά. 886. D: ὅταν τεκμήρια λέγωμεν ὥς εἰσὶ θεοί.

τέκνον, τό, *proles*, pl. *liberi*. Legg. VI. 776. A: τὴν τροφήν αὐτοῦ καὶ τῶν τέκνων. VII. 814. B. XI. 931. B: Οἰδίπους ... ἐπύθετο τοῖς αὐτοῦ τέκνοις. *Sensu transl.* Phil. 63. E: (αἱ) τὰ ... γιγνόμενα ἡμῶν τέκνα ὥς τὸ πολὺ ... διαφθεύρουσιν.

τεκταίνομαι, *fabricor*; *tingo*, *formo*; etiam *gigno*. Phaedr. 252. D: οἷον ἄγαλμα τεκταίνεται τε καὶ κατακοσμεῖ. Legg. VIII. 846. E: μηδεὶς χαλκεύων ἅμα τεκταίνεται. Euthyd. 280. C: τεκταίνοιτο. Legg. XII. 945. E: τεκταίνωμεθα ... αὐτῶν τοιάνδε γένειν. Pol. IV. 442. C: τὸν ... τεκτονικὸν τεκταίνεσθαι. Legg. X. 889. A: πλάττειν καὶ τεκταίνεσθαι. Soph. 224. D: τὰ δὲ καὶ τεκταίνόμενος αὐτὸς μαθήματα περὶ τὰ αὐτὰ ταῦτα cet. Tim. 28. C: ὁ τεκταίνόμενος (*huius operis fabricator*). 36. D: πᾶν τὸ σωματοειδὲς ... ἐτεκταίνοτο. 33. A: τέλεον ... αὐτὸν (τὸν κόσμον) ἐτεκτάνετο. 91. A: τὸν τῆς ξυνοουσίας ἔρωτα ἐτεκτάναντο (θεοί). 70. E: οἷον φάτην ... τεκτηνήμενοι.

τεκτονικός, ἡ, ὄν, *artis fabrilis vel tignariae peritus vel ad eam pertinens*, subst. *architectus*, *faber*, fem. *ars fabrilis vel tignaria*. Gorg. 460. B: τεκτονικός. Prot. 324. E: τοῦτό ἐστι τὸ ἐν οὐ τεκτονικῇ οὐδὲ χαλκείᾳ cet. Pol. IV. 428. C: τεκτονικῇ (ἡ πόλις προσρητέα). Theag. 124. B: αὕτη γὰρ οὐ τεκτονικῇ; Euthyd. 281. A: ἐπιστήμη ἡ τεκτονικῇ. Clit. 409. C: ἡ τεκτονικῇ. Crat. 416. D: τὸ τεκτονικόν. Prot. 322. D: περὶ ἀρετῆς τεκτονικῆς. Polit. 288. A: τεκτονικῆς (ἔργον). 299. D. Clit. 409. B: τεκτονικῆς ... οἰκία (τὸ ἔργον). Polit. 280. C: ἐν οἰκοδομικῇ καὶ ὅλῃ τεκτονικῇ cet. Phil. 56. C. Pol. III. 407. B. Riv. 135. B: ὥσπερ ἐν τῇ τεκτονικῇ. Pol. IV. 443. C: τὸν δὲ τεκτονικὸν τεκταίνεσθαι. V. 454. D. Theaet. 146. E: ὅταν τεκτονικὴν (λέγῃς). Polit. 258. D. Phil. 56. E: ἡ κατὰ τεκτονικὴν (μετροητική). Euthyd. 292. C. Epin. 975. B: ἡ τῶν τεκτονικῶν ... ὀργάνων παρασκευή. Gorg. 460. B: ὁ τὰ τεκτονικά μεμαθηκώς. Crat. 416. D.

τέκτων, ὁ, *faber* (*tignarius*), *architectus* et in univ. *opifex*.

Prot. 319. D: τέκτων ... χαλκεύς cet. Pol. X. 597. B: ἤν (κλίνην) ὁ τέκτων (int. ἐργάζεται). Crat. 388. C: τῷ τοῦ τέκτονος (ἐργῶ). 390. C. Pol. X. 597. D: τί δὲ τὸν τέκτονα; ἄρ' οὐ δημιουργὸν κλίνης; II. 370. D: τέκτονες ... καὶ χαλκῆς cet. Alc. II. 140. C. Pol. IV. 428. B: διὰ τὴν τῶν τεκτόνων ἐπιστήμην. Critia 114. E. Legg. VII. 793 C: οἷον τεκτόνων ἐν οἰκοδομήμασιν ἐρείσματα. Theag. 124. B. Tim. 69. A: οἷα τέκτοσιν (ὑλὴ παράκειται). Alc. II. 140. B: τοὺς ... τέκτονας.

τελέθω, *sum.* Pol. II. 381. D. (Hom.). V. 469. A. (Hes.). τέλειος, ὁ ἤ, *perfectus; summus.* Pol. VIII. 546. B: ἤν (περίοδον) ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος. Legg. V. 730. D: ὁ μέγας ἀνὴρ ἐν πόλει καὶ τέλειος οὗτος ἀναγορευέσθω νικηφόρος ἀρετῇ. Hipp. mai. 281. B. Phaed. 110. A: οὔτε τέλειον ... οὐδὲν ἐστίν. Legg. I. 643. D: ἀνδρ' ... τέλειον ... τῆς τοῦ πράγματος ἀρετῆς. Parm. 157. E: ὁ καλοῦμεν ὅλον, ἐξ ἀπάντων ἐν τέλειον γεγονός. Soph. 259. E: τελεωτάτη πάντων λόγων ... ἀφάνισις. *adultus. Legg. XI. 929. C: ὁπόσοι περ ἂν ὡς γυναικῶν εἴτε ἀνδρῶν τέλειοι. VIII. 834. C: τελεῖων τε καὶ ἀβόλων τοῖς μέσοις (πώλοισ).

τελειότης, ἡ, *perfectio.* Def. 412. B: τελειότης κτήσεως ἀγαθῶν. D: τελειότης κατ' ἀρετὴν.

τελειῶ et τελεῶ, *perficio, exigo.* Polit. 272. D: ἐπειδὴ ... πάντων τούτων χρόνος ἐτελεώθη (sic Cl. c. al. Vulg. ἐτελειώθη). Pol. IX. 587. E: τελεωθεῖση (al. τελεωθείση) τῇ πολλαπλασιώσει. Pass. praec. ponitur in eo quod adultum est vel ad perfectionem (in aetate ad maturitatem) pervenit. Pol. VI. 498. B: ἐν ᾗ (ἡλικίᾳ) ἡ ψυχὴ τελειοῦσθαι ἄρχεται. II. 377. B: ἐπειδὰν τελεωθῶσιν. Legg. II. 672. C: ὅσον αὐτῷ προσήκει νοῦν ἔχειν τελεωθέντι. Conv. 192. A: τελεωθέντες μόντοι ἀποβαίνουσιν εἰς τὰ πολιτικά ἄνδρες οἱ τοιοῦτοι. Pol. VI. 487. A: τελεωθεῖσι τοῖς τοιούτοις παιδεία τε καὶ ἡλικία. V. 466. E: ἃ τελεωθέντας δεῖσει δημιουργεῖν.

τελείως, *perfecte.* Def. 411. D: τελείως σπουδαῖον.

τέλεος, α, *on et ὁ ἤ, perfectus, absolutus; plenus* (in eo quod satis facit); etiam *ratus.* Phaedr. 249. C: τέλεος ὄντως μόνος γίγνεται. Crat. 403. E: τέλεος σοφιστῆς. Phil. 22. B: ἱκανὸς καὶ τέλεος. Pol. VI. 499. B. Tim. 39. D: ὁ ... τέλεος ἀριθμός. Legg. II. 653. A: τέλεος ... ἄνθρωπος ταῦτα ... πεπτημένος ἀγαθῶν. Loct. 99. D: τέλεος ... ἀπειργασμένος (ὁ κόσμος). Phaedr. 246. B: τελέα ... οὔσα (ἡ ψυχὴ). Pol. II. 371. E: ὥστ' εἶναι τελέα (ἡ πόλις). VIII. 545. A: (ἶνα) ἡμῖν τελέα ἢ σκέψις ἤ. Legg. XII. 951. B: οὔτε ... πόλις ... δύνατ' ἂν ποτε ... ἡμερος ἱκανῶς εἶναι καὶ τέλεος. Polit. 280. E: οὐκ ἔστι πῶ τέλειον ... τοῦτο λελεγμένον. Phil. 61. A: τό γε τέλειον ... καὶ τὸ παντάπασιν ἀγαθόν. Pol. IV. 443. B: τέλειον ... ἡμῖν τὸ ἐνύπνιον ἀποτετέλεσται. Tim. 32. D: ζῶον τέλειον. Epin. 982. C: τὸ τέλειον ἐκβαίνει

... κατὰ νοῦν. Pol. I. 348. B: τελείας οὐσης δικαιοσύνης. Phil. 67: τῆς τοῦ ἱκανοῦ καὶ τελέου δυνάμεως. Legg. VI. 757. E. Tim. 30. D: τῷ ... κατὰ πάντα τελέω. Phaedr. 269. D: ὥστε ἀγωνιστὴν τέλεον γενέσθαι. Tim. 39. D: τὸν τέλεον ἐνιαυτὸν. Legg. I. 647. D: τέλεον ... πρὸς ἀνδρείαν. XII. 950. C: τὸν γε τέλεον ἄνδρα ἐσόμενον. Pol. I. 341. D: ὅτι μάλιστα τελέαν εἶναι (τέχνην). 384. B: τὴν τελέαν ἀδικίαν. Clit. 407. C: παιδείαν ἀρετῆς ... τελέαν. Polit. 277. A: τέλεον ... σχῆμα ἔχειν. Phil. 66. B: (περὶ) τὸ τέλεον καὶ ἱκανὸν cet. Pol. IV. 425. C. Tim. 34. B: τέλεον ... σῶμα ἐποίησε. Legg. VII. 807. D: τὸ τέλεόν τε καὶ ἱκανὸν αὐτῶν ἐκλαμβάνειν. Conv. 208. C: ὥσπερ οἱ τέλειοι σοφισταί. Legg. VIII. 850. C: ταῦτα αὐτῷ τέλεα (cata) γιγνέσθω. Tim. 32. D: ἐκ τελέων τῶν μερῶν. Pol. IV. 428. D: τελέους φύλακας. Phaedr. 249. C: τελέους αἰεὶ τελετὰς τελοῖμενος. Legg. III. 678. B: τελέους πρὸς ἀρετὴν ἢ καὶ πρὸς κακίαν γεγονέναι. Conv. 209. E: τὰ ... τέλεα καὶ ἐποπτικά. Legg. XI. 931. B: ἃ ... πᾶς ὑμνεῖ τέλεα (vern. erfüllt) καὶ ἐπήκοα γενέσθαι παρὰ θεῶν. Pol. V. 465. D: ἢ τ' ἐκ τοῦ δημοσίου τροφὴν τελεωτέρα. Phaedr. 244. D: τελεώτερον καὶ ἐντιμότερον. Legg. X. 902. E: τόσῳ ἀκριβέστερα καὶ τελεώτερα ... σμικρὰ καὶ μεγάλα ἀπεργάζονται. Phaedr. 269. E: πάντων τελεώτατος εἰς τὴν ῥητορικὴν. Tim. 92: τελεώτατος γέγονεν (ὁ κόσμος). 68. E: ἥνίκα τὸν αὐτάρκη τε καὶ τὸν τελεώτατον θεὸν ἐγέννα. Soph. 270. B: τελεωτάτην τροπὴν. Pol. I. 344. A: ἐπὶ τὴν τελεωτάτην ἀδικίαν ἔλθης. Phil. 60. C: τὸ ... ἱκανὸν τελεώτατον ἔχειν. Critia 106. B: φάρμακον ... τελεώτατον.

τελεσιουργός, ὁ ἡ, opus perficiens et in univ. efficax. Phaedr. 270. A: τὸ πάντῃ τελεσιουργόν.

τελεστικός, ἡ, ὄν, ad initia spectans. Phaedr. 248. D: μαρτυκὸν βίον ἢ τινα τελεστικὸν ἔξουσιν. 265. B: τελεστικὴν (μανίαν).

τελετή, ἡ, consecratio, initiatio; sacra, initia s. mysteria. Phaedr. 253. C: τελετή ... οὕτω καλὴ τε καὶ εὐδαιμονικὴ ... τῷ φιληθέντι γίγνεται. Euthyd. 277. D: οἱ ἐν τῇ τελετῇ τῶν Κορυβάντων. Legg. II. 666. B: εἰς τὴν τῶν πρεσβυτῶν τελετὴν ἅμα καὶ παιδιάν. Pol. II. 366. A: αἱ τελεταὶ αὐτὰ μέγα δύνανται καὶ οἱ λύσοι θεοί. Phaedr. 244. E: καθαρμῶν τε καὶ τελετῶν τυχοῦσα. 250. B: τῶν τελετῶν ... μακαριωτάτην. Conv. 215. C: τοὺς τῶν θεῶν τε καὶ τελετῶν δεομένους. Legg. V. 738. C: θυσίας τελεταῖς συμμίκτους. X. 908. D: τελεταῖς ... ἰδίαις. Prot. 316. D: τελετὰς τε καὶ χρησμοδίας. Phaedr. 249. C: τελέους αἰεὶ τελετὰς τελοῦμενος. Phaed. 69. C: οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν οὕτοι καταστήσαντες. Conv. 202. E: περὶ τὰς θυσίας καὶ τὰς τελετὰς cet. Pol. II. 365. A: λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων ... ἃς δὴ τελετὰς καλοῦσιν. Legg. VII. 815. C.

τελευταῖος, α, ον, *ultimus; extremus*. Pol. II. 517. B: ἐν τῷ γνωστῷ τελευταία ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα. Locr. 102. D: τελευταία ... νόσων. Legg. V. 743. E: τελευταῖον καὶ τρίτον ἐστὶν ἡ τῶν χρημάτων ... σπονδή. Phaed. 87. D: τοῦ ... τελευταίου (ἱματίου) ... πρότερος. Pol. X. 619. B: καὶ τελευταῖοι ἐπιόντι. Euthyd. 287. B: τοῦτῳ τῷ τελευταίῳ. Phaed. 87. E: τὸ τελευταῖον ὕψοςμα ... ἔχουσιν. 118: ὁ δὲ τελευταῖον ἐφθέρξατο. Pol. X. 619. E: (εἰ) ὁ κληρὸς αὐτῷ τῆς αἰρέσεως μὴ ἐν τελευταίοις (sic Par. A. Vulg. τελευταῖος) πίπτοι. — Adverbiorum instar frequentantur τελευταῖον (Pol. VII. 516. B. 532. A. Legg. V. 743. E.) et τὰ τελευταῖα. Gorg. 515. E: ὅτε τὰ τελευταῖα ἔλεγεν. Hipp. mai. 282. C: τὰ τελευταῖα ... ἀφικόμενος.

τελευτή, ἡ, *finis; exitus; terminatio; etiam mors*. Phaedr. 264. B: εἴμι ... τελευτῇ περὶ οὗ τὸν λόγον ποιεῖται. Phaed. 118: ἥδε ἡ τελευτῇ ... τοῦ ἐταίρου ἡμῖν ἐγένετο. Parm. 137. D: τελευτῇ ... καὶ ἀρχὴ πέρας ἑκάστου. Pol. VII. 533. C. Phaedr. 264. A: ἀπὸ τελευτῆς ... ἀνάπαλιν διαρεῖν ... τὸν λόγον. 267. D: ἐπὶ τελευτῆς. Soph. 268. C: ἀπὸ τελευτῆς ἐπὶ ἀρχὴν. Crat. 399. B: βαρυτέρως τῆς τελευτῆς γενομένης. Conv. 198. B: τὸ ... ἐπὶ τελευτῆς. 222. C: ἐπὶ τελευτῆς αὐτὸ ἔθνηκε. Epin. 973. C: τελευτῆς τοιαύτης τυχεῖν. Phaedr. 256. D: ἐν ... τῇ τελευτῇ. Gorg. 516. A: ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου. Parm. 137. D: οὐτ' ἀρχὴν οὔτε τελευτὴν οὔτε μέσον ἔχει. (Cf. Legg. IV. 715. E.). Crat. 404. C: θεῖς τὴν ἀρχὴν ἐπὶ τὴν τελευτὴν. Pol. VI. 511. B: (ἵνα) ἐπὶ τελευτὴν κατβαίῃ. Tim. 69. A: τελευτὴν ἡδὴ κεφαλὴν τε ... ἐπιθεῖναι τοῖς πρόσθεν. Legg. VI. 782. A: οὐδ' ἔξει ποιεῖ γε τελευτὴν. Men. 75. D: τελευτὴν καλεῖς τι; ... πέρας καὶ ἔσχατον. Menex. 237. A: (οἱ) τὴν τελευτὴν ἀντὶ τῆς τῶν ζῶντων σωτηρίας ἡλλάξαντο. Ax. 364. B: ἀνιαιρῶς τε φέρει τὴν τελευτὴν. Tim. 33. B: ἐκ μέσου πάτην πρὸς τὰς τελευτὰς ἴσον ἀπέχον.

τελευτῶ, *finio, ad finem vel exitum perduco; intrans. finem habeo, ad finem vergo, desino; exsisto, evado, pervenio; aliquo specto; cum et sine v. βίον morior, occumbo; etiam morte afficior*. Gorg. 453. A: (ὅτι) τὸ κεφάλαιον εἰς τοῦτο τελευτᾷ (nos: dass ... darauf hinauslaufe). Conv. 181. E: τὸ τῶν παιδῶν τέλος ἄδηλον οἱ τελευτᾷ κακίας καὶ ἀρετῆς cet. Pol. VI. 511. C: τελευτᾷ εἰς εἶδη. Critia 113. D: ἡ τε μήτηρ καὶ ὁ πατήρ. Legg. I. 630. C: ποῖ δὲ τελευτᾷ νῦν ἡμῖν οὗτος ὁ λόγος —; Men. 88. C: οὐκοῦν ... πάντα τὰ τῆς ψυχῆς ἐπιχειρήματα ... εἰς εὐδαιμονίαν τελευτᾷ —; Clit. 408. A: τελευτᾷ ... καλῶς ὁ λόγος οὗτός σοι ὥς (eo pervenit vel progreditur ut ponat cet.). Theaet. 173. B: ὥσθ' ὕγιες οὐδὲν ἔχοντες τῆς διανοίας εἰς ἄνδρας ἐκ μειρακίων τελευτῶσι. Pol. VI. 510. D: ἐκ τούτων δ' ἀρχόμενοι ... τελευτῶσιν ... ἐπὶ τοῦτο οὐδ' ἂν ἐπὶ σκέψιν ὁρμήσωσιν. VIII. 552. C: ἐκ ... τῶν

ἐκέντρων πιτωχοὶ πρὸς τὸ γῆρας τελευτῶσιν. Lys. 220. B: εἰς ὃ πᾶσαι αὐται αἱ λεγόμεναι φιλῖαι τελευτῶσιν. Legg. VII. 812. A: οὗτός μοι μῦθος ... οὕτω τελευτάτω. Gorg. 522. D: εἰ ... τελευτῶν ἐγωγε. Tim. 72. E: (ἴνα μὴ) ἀτελής τὸ γένος εὐθύς τὸ θνητὸν τελευτῶν. Legg. IX. 865. B: ἂν ὁ θεραπευόμενος τελευτᾷ. Phil. 18. B: τελευτῶν ἐκ πάντων εἰς ἓν. Pol. III. 403. C: δεῖ ... τελευτῶν τὰ μουσικὰ εἰς τὰ τοῦ καλοῦ ἐρωτικά. VIII. 562. E: τελευτῶν (abire) μέχρι τῶν θηρίων τὴν ἀναρχίαν ἐμφυομένην. Crit. 43. D: τὸν βίον σε τελευτῶν. Tim. 23. C: γραμμασι τελευτῶν ἀγῶνους. Polit. 273. D: τελευτῶντος ... τοῦ χρόνου. Tim. 27. A: τελευτῶντα ... εἰς ἀνθρώπων φύσιν. 67. B: τελευτῶσαν ... περὶ τὴν τοῦ ἥπατος ἔδραν. Pol. II. 372. D: γηραιὸν τελευτῶντες. Polit. 270. E: τῶν ... βιαίως τελευτῶντων. Pol. X. 618. A: εἰς πενίας τε καὶ γυγας ... τελευτῶσας (τυραννίδας). Phaed. 57. A: πῶς ἐτελεύτα; Lys. 220. D: ἐκεῖνο εἰς ὃ ἐτελεύτα πάντα τᾶλλα. Pol. III. 403. C: οἱ γοῖν δεῖ τελευτῶν, τετελεύτηκε (ὁ λόγος). Apol. 21. A: ἐπειδὴ ἐκεῖνος τετελεύτηκε. Phil. 24. B: γενομένης ... τελευτῆς καὶ αὐτῷ τετελευτήκατον. Apol. 28. C: ὅσοι ἐν Τροίᾳ τετελευτήκασι. Menex. 246. A: ὅσοι ὑπὲρ τῆς πόλεως τετελευτήκασι. Men. 75. E: πιπιδρύνθαι τε καὶ τετελευτηκέναι (finiri). Theaet. 142. A: ζῶντι, ἢ τετελευτηκότε; Legg. XII. 958. E: τὰ τῶν τετελευτηκόντων σώματα. Phaed. 63. C: τοῖς τετελευτηκόσι. Menex. 235. A: τοὺς τετελευτηκότας ἐν τῷ πολέμῳ. Legg. IX. 877. B: εἰ ἐτελεύτησεν ἐκ τῆς πληγῆς τοῦ τραύματος. Euthyd. 302. B: ὑποπτεύσας ἤξεν τὸν λόγον ἡπερ ἐτελεύτησεν. Alc. II. 142. A: οἱ δὲ τὸν βίον ἐτελεύτησαν. Prot. 351. B: εἰ ... τὸν βίον τελευτῶσειεν. Pol. V. 453. A: ἄρ' οὐχ οὕτως ἂν κάλλιστά τις ἀρχόμενος ... καὶ κάλλιστα τελευτῶσει; Conv. 211. C: ἔστ' ἂν ἀπὸ τῶν μαθημάτων ἐπ' ἐκεῖνο τὸ μάθημα τελευτήσῃ ὃ cet. Legg. XI. 923. E: εἰ ἂν ... υἱὸς τῷ τελευτήσῃ πατρὶ ὦν. Ep. II. 311. B: ἐπειδὴν ἡμεῖς τελευτήσωμεν. Phaedr. 249. A: ὅταν τὸν πρῶτον βίον τελευτήσωσι. Legg. IX. 869. A: πρὶν τελευτῆσαι. 870. E: ὑπ' ἄλλου ... τελευτῆσαι τὸν τότε βίον. 877. E: τελευτῆσαι φόνου ὄφλοντα ἐκουσίον. Pol. X. 614. B: ἐν πολέμῳ τελευτῶσας. Legg. III. 687. E: πρὸς τὸν δυστυχῶς τελευτῶσαντα Ἰππόλυτον. Pol. X. 614. A: ἂ τελευτῶσαντα ἐκότερον περιμένει. Phaedr. 229. C: οὕτω ... τελευτῶσαν. 256. B: τελευτῶσαντες. Legg. XI. 927. A: αἱ τῶν τελευτησάντων ψυχαί. Conv. 180. B: καὶ ζῶσι καὶ τελευτῶσασιν. Pol. X. 613. A: ὡς τούτῳ ταῦτα εἰς ἀγαθόν τι τελευτῶσει ζῶντι ἢ καὶ ἀποθανόντι. Euthyd. 285. D: εἴ μοι ἢ δορὰ μὴ εἰς ἀπὸν τελευτῶσει ... ἀλλ' εἰς ἀρετὴν. Conv. 179. E: (ὡς) γηραιὸς τελευτῶσει. Pol. I. 330. D: τοῦ οἴσθαι τελευτῶσειν. Epin. 978. B: τὸν μέλλοντα εὐδαίμονα τελευτῶσειν. Partic. praes. ponitur ita ut adverbio (postremo, ad extremum vel tandem) ex-

primi possit. Phaedr. 228. B: τελευτῶν ... ἐπεσκόπει. Gorg. 496. A: τελευτῶν ἅμα ἀμφοτέρων ἀπήλλακται. Conv. 189. C. Pol. IV. 424. E: ἕως ἂν τελευτῶσα (ἢ παρανομία) ... πάντα ἀνατρέψῃ. Phaed. 88. A: τελευτῶσάν γε ἐν τινι τῶν θανάτων παντάπασιν ἀπόλλυσθαι (τὴν ψυχὴν). Theaet. 150. E: τελευτῶντες δ' αὐτοῖς τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἔδοξαν ἁμαθεῖς εἶναι. Pol. VI. 487. B. VIII. 560. B: τελευτῶσαι ... κατέλαβον τὴν τοῦ νέου τῆς ψυχῆς ἀκόροπιν. Phaed. 72. B: ὅτι πάντα τελευτῶντα τὸ αὐτὸ σχῆμα ἂν σχοίη. Legg. IX. 878. E: τοῖς νομοφύλαξι τελευτῶντας ἐπιτρέπειν. Etiam praepositione exprimi potest. Alc. I. 104. A: ἀπὸ τοῦ σώματος ἀρξάμενα τελευτῶντα εἰς τὴν ψυχὴν (*a corpore usque ad animum*). τελεῶ, vid. τελειῶ.

τελέως, perfecte; plane (vern. völlig). Prot. 342. E: τελέως πεπαιδευμένου ... ἀνθρώπου. Phaedr. 272. A: καλῶς τε καὶ τελέως ἐστὶν ἡ τέχνη ἀπειργασμένη. Theaet. 182. C: εἴπερ ... τελέως ἀντίσταται. Polit. 267. C: οὐ μὴν παντάπασί γε τελέως ἀπειργασθαι. Pol. I. 348. D: οἷ γε τελέως ... οἷοί τε ἄδικεῖν. al. Compar. Pol. VII. 520. B: ἄμεινόν τε καὶ τελεώτερον πεπαιδευμένους. Superl. Phil. 26. A: μουσικὴν ξύμπασαν τελεώτατα συνεστήσατο. Pol. I. 351. B: τελεώτατα οὕσα ἄδικος. VI. 492. B. Legg. X. 896. B.

τέλμα, τό, *patius*. Phaed. 109. B: ὥσπερ περὶ τέλμα ... βατράχους.

τέλος, τό, *finis* (vern. Ende, Endzweck et das Höchste); *exitus, eventus*; in orat. *conclusio*; etiam *terminus, meta*. Phaedr. 267. D: τὸ ... τέλος τῶν λόγων. Conv. 181. E: τὸ ... τῶν παίδων τέλος ἄθλον οἱ τελευτᾷ cet. Dem. 382. E: ἀπὸ ... τῆς ἐκείνων ξυμβουλίας τὸ τέλος (*nos: das Resultat*) εὐτυχία cet. Soph. 237. A: ἀρχόμενός τε καὶ διὰ τέλους (*ab initio ad finem*). Conv. 211. B: σχεδὸν ἂν τι ἄπαιτο τοῦ τέλους. Pol. X. 613. D: ἐπὶ τέλους τοῦ δρόμου. Legg. III. 701. B: ἔγγυς τοῦ τέλους οὔσι. Cum praep. διὰ est *perpetuo*. Phil. 36. E: διὰ τέλους αἰεί. 60. C. Pol. VII. 519. C. Tim. 85. E. Polit. 268. D: ἐπὶ τῷ τέλει. Pol. VI. 506. D: ὥσπερ ἐπὶ τέλει ὢν. VII. 532. B: ἐπ' αὐτῷ γίγνεται τῷ τοῦ νοητοῦ τέλει. Legg. V. 730. C: ἐπὶ τέλει τοῦ βίου. VI. 768. C: πρὸς ... τέλει τῆς νομοθεσίας. Menex. 234. A: ὅτι παιδείας καὶ φιλοσοφίας ἐπὶ τέλει ἔρει εἶναι. Prot. 347. C: ἡδέως ἂν ἐπὶ τέλος ἔλθοιμι μετὰ σοῦ σκοπούμενος. 348. A: τούτοις τέλος ἐπιθεῖναι. 354. B: ἡ ἔχετέ τι ἄλλο τέλος λέγειν εἰς ὃ ἀποβλέψαντες αὐτὰ ἀγαθὰ καλεῖτε —; Phaedr. 241. D: ἡδὴ σοὶ τέλος ἔχεται ὁ λόγος. Gorg. 499. E: τέλος εἶναι ἀπασῶν τῶν πράξεων τὸ ἀγαθόν. Phaed. 77. C: εἰ μέλλει τέλος ἢ ἀποδείξει εἶναι. Soph. 237. E: τέλος γοῦν ἂν ἀπορίας ἔχοι ὁ λόγος. Crat. 417. C: τέλος λαβοῦσαν ... τοῦ φρεσθαι. Conv. 186. A: τέλος ἐπιθεῖναι (*germ. vollenden*) τῷ λόγῳ. 210. E: πρὸς τέλος ἡδὴ ἰὼν τῶν ἐρωτικῶν. Pol. VI.

494. A: πρὸς τέλος ἐλθεῖν. X. 613. C: εἰς τέλος (*ad metam*) ἐλθόντες. Tim. 90. D: τέλος ἔχειν τοῦ προτεθέντος ἀνθρώποις ὑπὸ θεῶν ἀρίστου βίου. Legg. II. 661. B: τὸ ... τέλος ἀπάσης μακαριότητος εἶναι τὸ cet. IV. 717. E: τῶν ἤδη τέλος ἔχοντων (*germ. die schon vollendet haben*). Cf. V. 740. C. VI. 772. B. VII. 801. E: ὅποσοι τέλος ἔχοιεν τοῦ βίου. Epin. 985. A: θεὸν ... τὸν τέλος ἔχοντα τῆς θείας μοίρας. 987. D: ὡς ... κάλλιον τοῦτο εἰς τέλος ἀπεργάζονται. Clit. 410. E: ἐμπόδιον τοῦ πρὸς τέλος ἀρετῆς ἐλθόντα εὐδαίμονα γένεσθαι. Abs. τὸ τέλος, *ad extremum, tandem*. Tim. 81. D. Legg. V. 740. E. VI. 768. B. Cum gen. Crat. 395. D: ὦν καὶ τέλος ἡ πατρις αὐτοῦ ὅλη ἀνειράπτετο. *Summum sensu naturali est maturitas, aetas virilis ac senilis*. Phaedr. 276. B: ἀγαπήν ἄν ἐν ὀγδῶ μηνὶ ὅσα ἔσπειρε τέλος λαβόντα. Legg. VIII. 834. C: αὐτοῖς ... τοῖς τέλος ἔχουσι (i. q. *τελείοις, adultis*). X. 899. E: πρὸς τέλος ... ὁρῶν ἐλθόντας γηραιούς. Epin. 992: εἰς πρεσβύτου τέλος ἀφικομένοις. Menex. 249. A: ἐπειδὰν εἰς ἀνδρὸς τέλος ἴωσιν. **oetigal, tributum*. Legg. VIII. 847. B: τέλος ... ἐν τῇ πόλει μηδὲνα μηδὲν τελεῖν μήτε ἐξαγομένων χρημάτων μήτε εἰσαγομένων. 850. B. Pol. IV. 425. D: τελῶν τινὲς ἢ πράξεις ἢ θέσεις. Legg. VII. 805. B: ἐκ τῶν αὐτῶν τελῶν καὶ πόρων. **initia s. mysteria*. Pol. VIII. 560. E: τοῦ ... τελουμένου ... μεγάλοις τέλεσι.

τελῶ, *perficio, absolvo; efficio, persequor*. Legg. XI. 926. A: ὡς τὰ τοῦ νομοθετοῦντος ... οὐ δύναται προστάγματα τελεῖν. D: κύρια τελοῦντες τὰ τούτων δόγματα. (VII. 790. D: *τελοῦσαι mendosum videtur*). Polit. 288. C: ὅσα ... μνημῆματα τελεῖται. Ep. VIII. 353. D: (ὅτι) πέρας οὐδὲν ποτε τελεῖται. Pol. III. 389. D: ἐάν γε ... ἐπὶ γε λόγῳ ἔργα τελῇται. Legg. XII. 958. D: ὅσα προσήκει τελεῖσθαι. 967. A: ἀγαθῶν περὶ τελουμένων. Hipp. min. 365. B: τετελεσμένον ἔσται (Hom.). Ep. VIII. 357. D: (πρὶν ἄν) ἐναργῆ τε ἐξεργάσῃσθε τελεσθέντα καὶ εὐτυχῇ. **consecro, initio; in univ. τελεῖσθαι ponitur in sacris faciendis (ut Legg. VI. 775. A.)*. Euthyd. 277. D: ὃν ἄν μέλλωσι τελεῖν. E: ὡς μετὰ τοῦτο τελοῦντε. Phaedr. 249. C: τελέους αἰεὶ τελετὰς τελούμενος. Pol. VIII. 560. E: τελουμένου ... μεγάλοις τέλεσι. Phaedr. 250. B: (ὅτε) ἐτελοῦντο τῶν τελετῶν ... μακαριωτάτην. Euthyd. 277. D: εἰ ἄρα καὶ τετέλεσται. Phaed. 69. C: τετελεσμένος. **solo, pendo; etiam impendo et offero*. Alc. I. 123. A: ὃν (φόρον) τελοῦσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῖς βασιλεῦσι. Lys. 208. A: ἀργύριον τελοῦσιν. Prot. 311. C: μισθὸν ὑπὲρ σπαντοῦ τελεῖν ἐκείνοις. D: χρήματα τελεῖν. Legg. VIII. 847. B: τέλος τελεῖν. Lach. 186. C: οὐκ ἔχω τελεῖν μισθοῦς. Alc. II. 149. E: δῶρα τελεῖν μίαν. 150. A. Legg. VIII. 850. B: μιστοίκιον μηδὲ μικρὸν τελοῦντι. Crat. 391. B: χρήματα ἐκείνοις τελοῦντα. Crit. 48. C: χρήματα τελοῦντες τούτοις. Alc. II. 148. E: οἷ ... ἐτελοῦμεν χρήματα ὅσα cet.

Apol. 20. A: ὃς τετέλεκε χρήματα σοφισταῖς πλεῖω ἢ cet. Theag. 121. D: χρήματα τελέσαι τινὶ τῶν σοφιστῶν. Alc. I. 119. A: ἑκατὸν μῖνās τελέσας. Prot. 311. B: ἀργύριον τελῶν (futur.) ἐκείνῳ. E: ἐρχόμεθα τελοῦντες τὰ χρήματα. Legg. XII. 955. E: χωρὶς τῶν εἰς τὰ ξυσσίτια τελουμένων. Etiam in eo dicitur qui censetur vel adscribitur (in numerum, classem al.). Legg. XI. 923. E: πρὶν εἰς ἀνδρας δυνατὸς εἶναι τελεῖν.

τελωνικός, ἡ, ὄν, ad vectigalia exigenda pertinens. Legg. VIII. 842. D: τελωνικῶν (Steph. coni. τελωνειῶν).

τεμάχιον, τό, fragmentum, membrum. Conv. 191. E: ἅτε τεμάχια ὄντα τοῦ ἀόρετος.

τεμενίζω, consecro. Legg. V. 738. C: τεμένη ... τούτων ἐκάστοις ἑτεμένισαν.

τέμενος, τό, ager et in univ. locus consecratus. Legg. VI. 761. C: ἄλλος ἢ τεμενος. XII. 946. D: ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνός τε καὶ Ἡλίου τεμένει. 945. D: εἰς Ἡλίου κοινὸν καὶ Ἀπόλλωνος τέμενος. VI. 758. E: τεμενῶν καὶ ἱερῶν. 759. E: τεμενῶν καὶ καρπῶν τούτων. V. 738. C: τεμένη ... ἑτεμένισαν.

τέμνω, seco, scindo; etiam caedo, excido, amputo (unde etiam popular); divido, distingo, distribuo. Gorg. 476. C: εἰ τέμνει τις. Tim. 61. E. Pol. IV. 426. E: ὅτι τῷ ὄντι ὥσπερ Ὑδραν τέμνουσι. Soph. 265. E: τέμνε ... δῖχα ἐκατέραν. Pol. VI. 509. D. Polit. 262. E: εἰ τὸν ... ἀριθμὸν ἀρτίῳ καὶ περιτῷ τις τέμνει. Phil. 49. A: πῶς ... τέμνωμεν δῖχα; Pol. V. 470. D: εἰς ἐκάτεροι ἐκατέρων τέμνωσιν ἀγρούς. Phaedr. 277. B: κατ' εἶδη μέθοι τοῦ ἀτμήτου τέμνειν. Polit. 266. E: τὴν δίποδα ἀγέλην πάλιν τῷ ψιλῷ καὶ τῷ πτερογυεῖ τέμνειν. Pol. VI. 471. C: μήτε γῆν τέμνειν. VII. 525. E: αὐτὸ τὸ ἐν ... τῷ λόγῳ τέμνειν. Legg. V. 745. E. Phaedr. 266. A: πάλιν τοῦτο τέμνων. Soph. 266. A: κατὰ πλάτος τέμνων. Polit. 288. D: ὅσα ... κοινὰ ξύμπασα τέμνουσα (caedens) παρέχει τεκτονικῇ cet. Tim. 81. C. 80. D: τέμνοντος ... τὰ σιτία τοῦ ποσός. Soph. 221. E: τὸ δὲ πεζοῦ τέμνοντες. Polit. 279. B. Conv. 190. D: ὥσπερ οἱ τὰ ὅα τέμνοντες. Tim. 65. E: τέμνοντα. Conv. 190. D: ἔτεμνε τοὺς ἀνθρώπους δῖχα. Critia 116. A: τὸν ... λίθον ἔτεμνον ὑπὸ τῆς νήσου cet. Conv. 190. E: ὄντινα ... τέμνοι. Polit. 287. B: ὅτι χαλεπὸν τεμῖν αὐτὰς δῖχα. Legg. XII. 944. B: τεμῖν ... χρῶν ... τὸ μείζον ... κακὸν ἀπὸ τοῦ ἐναντίου. Menex. 242. C: τεμόντων τὴν χώραν. Conv. 190. D: πάλιν αὐ ... τεμῶ δῖχα. Polit. 261. B: τεμοῦμεν. Crat. 387. A. Gorg. 476. D: τοιοῦτον τμήμα τέμνεται τὸ τεμνόμενον οἷον τὸ τέμνον τέμνει. Tim. 57. A: ὅταν ... τι γένος τῇ τῶν γωνιῶν ... ἐξυτῇ τεμνῇται. Gorg. 508. E: οὐδέ γε τὸ τέμνεσθαι οὔτε τὸ σῶμα τὸ ἐμὸν οὔτε τὸ βαλάντιον. Soph. 223. C: διχῇ τέμνεσθαι. Tim. 57. A: πέπανται τεμνόμε-

ρον. Polit. 264. E: τεμνομένην δίχα. Soph. 266. A: τε-
 τμήσθω. Conv. 191. D: ἅτε τετμημένος ... ἐξ ἑνὸς δύο.
 Pol. VI. 509. D: ὥσπερ ... γραμμὴν δίχα τετμημένην. Tim.
 80. D: τὰ τετμημένα. Conv. 191. A: ἐπειδὴ ... ἡ φύσις δίχα
 ἐτμήθη. Polit. 266. E: τμηθείσης ... αὐτῆς. Soph. 264. E:
 τοῦ τμηθέντος. Legg. IX. 864. B. Pol. VI. 510. B: τοῖς
 τότε τμηθείσιν. Med. Phaedr. 246. A: τὸ ἐπ' ἀριστερὰ τεμνό-
 μενος μέρος. Legg. III. 695. C: ἐπὶ τὰ μέρη τεμόμενος. Praec.
 in medicis ponitur scalpellum adhibentibus. Gorg. 480. C:
 παρῆχειν ... ὥσπερ τέμνειν καὶ κᾶν ἰατρῶ. De iusto 375.
 A. Gorg. 521. E: τέμνων τε καὶ κᾶν cet. Polit. 293. B:
 τέμνοντες ἢ κᾶντες. 298. A. Gorg. 456. B: τέμειν ... πα-
 ρασχεῖν τῷ ἰατρῶ. 479. A: φοβούμενος ... τὸ κᾶσθαι καὶ
 τὸ τέμνεσθαι. — De remedio ponitur (propr. de herbis vel
 radicibus medicis quae exciduntur vel fodiuntur), i. q. reme-
 dium reperire vel adhibere. Legg. XI. 919. B: τούτων ... χρὴ
 φάρμακον αἰεὶ τέμνειν τὸν νομοθέτην. Ep. VIII. 353. E.
 Legg. VIII. 836. B: τί τεμῶν φάρμακον τούτοις ἐκάστοις
 τοῦ τοιοῦτου κινδύνου διαφυγὴν εὐρήσει; — Etiam in via
 ponitur quae sternitur vel aperitur et in canalibus fodiendis
 vel ducendis. Critia 118. E: διάπλους ... πρὸς τὴν πόλιν
 τεμόντες (v. τέμνοντες). Legg. VII. 803. E: καθάπερ ὁδοὶ
 τέμνηνται. VII. 810. E: τὴν νῦν ἐν τῶν παρόντων λόγων
 τετμημένην ὁδὸν τῆς νομοθεσίας πορεύεσθαι. Critia 118. D:
 διώρυγες εὐθεῖαι τετμημέναι κατὰ τὸ πεδίον. Hinc in univ.
 est ducere (tanquam canalem). Tim. 70. D: διὰ ... τῆς ἀρ-
 τηρίας ὀχετοὺς ἐπὶ τὸν πλεύμονα ἔτεμον. 77. D: ὀχετοὺς
 κυρταίους ... δύο γλέβας ἔτεμον νωτιαίας. Denique, ut Lat.
 secare, in eo ponitur qui viam persequitur vel cursum tenet
 et in univ. qui aliquid sequitur. Legg. VII. 793. A: μέσον δέ
 τινα (βίον) τέμνειν αἰεὶ. Polit. 262. B: διὰ μέσων ... ἀσφα-
 λέστερον ἵέναι τέμνοντας. Prot. 338. A: μέσον τι ἀμφοτέ-
 ρους τέμειν. Ep. VIII. 355. D: μέσον τέμειν. — Verb. Soph.
 219. D: οὐ διχῇ τμητέον; Crat. 387. A. Pol. VI. 510. B.

τέρας, τό, monstrum. Crat. 393. B: ἐὰν ὥσπερ τέρας
 γένηται ἐξ ἵππου ἄλλο τι ἢ ἵππος. 394. A. D: τοῖς παρὰ
 φύσιν (γίγνομένοις) οἳ ἂν ἐν τέρατος εἶδει γέγονται. *ad-
 mirabile, pugnans (ut Lat. monstra dicere). Theaet. 163. D: τέ-
 ρας γὰρ ἂν εἴη ὃ λέγεις. 188. C: τέρας γὰρ ἔσται. Parm.
 129. B: τέρας ἂν ... ᾗν. Phaedr. 101. B: τοῦτο δὴ τέρας
 εἶναι τὸ σμικρῶ τι καὶ μέγα τι εἶναι. Theaet. 164. B: ὃ
 τέρας ἔφαμεν ἂν εἶναι εἰ γίγνοιτο. Men. 91. D: τέρας λέ-
 γεις εἰ cet. Hipp. mai. 283. C: τέρας λέγεις καὶ θαυμαστόν.
 Phil. 14. E: ὅτι τέρατα διηγάσασθαι θάναυ. Hipp. mai. 300.
 E: τέρατα αὐτὸ ἀποκρινόμενῳ ἔοικας ... ἐτι μείζω ἢ ὀλίγον
 πρότερον ἀπεκρίνω.

τερατολόγος, ὁ ἡ, monstrosus. Phaedr. 229. E: ἄλλων
 ... τερατολόγων τιτῶν φύσεων.

τερατοσκόπος, ὁ, *portentorum interpres*. Legg. XI. 933. C: ἐὰν μὴ μάντις ἢ τερατοσκόπος ὢν τυγχάνῃ. E.

τερατώδης, ὁ ἢ, *monstrosus* (i. q. *admirabilis*). Euthyd. 296. E: οὕτως εἰς σοφίαν τερατώδεις ἀνθρώποις.

τέρμα, τό, *terminus, finis*. Ak. 371. E: οὐ τὰ τέρματα αὐθις ἄρχεται πόνων.

τερπνός, ἡ, ὄν, *iucundus*. Crat. 419. D: τὸ δὲ τερπνὸν ἀπὸ τῆς διὰ τῆς ψυχῆς ἑρπείας πνοῇ ἀπεικασθὲν κέκληται. Crat. 419. C: ἀπὸ τοῦ τερπνοῦ. Prot. 358. A: εἴτε ... ἢ δὲ εἴτε τερπνὸν λέγεις εἴτε χαρτόν.

τέρπω, *delecto*. Legg. II. 658. E: ἥ τις (μουῖσα) τοὺς βελτίστους ... τέρπει. Hipp. mai. 298. A. Legg. II. 656. C: ὁ τίπερ ἂν αὐτὸν τὸν ποιητὴν ἐν τῇ ποιήσει τέρπῃ. Phaedr. 240. C: ἥλικα ... τέρπειν τὸν ἥλικα. Legg. II. 658. A: ὅς δ' ἂν τέρπῃ τοὺς θεατὰς μάλιστα. Med. *delector*. Phaed. 85. B: τέρπονται (οἱ κύκνοι) ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαφερόντως ἢ ἐν τῷ ἐμπροσθεν χρόνῳ. Phil. 47. B: ταύταις ταῖς ἡδοναῖς τερόμενος.

τέρψις, ἡ, *iucunditas*. Crat. 419. C: τέρψις ... ἀπὸ τοῦ τερπνοῦ. Legg. II. 669. C: ὅσους φησὶν Ὀρφεὺς λαχεῖν ὦραν τῆς τέρψιος. Phil. 11. B: τὴν ἡδονὴν καὶ τέρψιν. 19. C.

τεταγμένως, *ordine*. Legg. III. 700. C: ταῦτ' οὖν οὕτω τεταγμένως ἤθελεν ἄρχεσθαι τῶν πολιτῶν τὸ πλῆθος.

τετανόθηξ, ὁ ἢ, *comam habens promissam*. Euth. 2. B: τετανότριχα.

τέτανος, ὁ, *tetanus*. Tim. 84. E: τέτανοι.

τεταραγμένως, *perturbate*. Legg. II. 668. E: ἢ πάντα ταῦτα τεταραγμένως εἵργασται.

τεταρταῖος, α, ον, *quartanus*. Tim. 86. A: τεταρταῖους πυρετούς. Etiam *quarto die*. Pol. X. 616. B: ἀφικνεῖσθαι τεταρταίους.

τέταρτος, η, ον, *quartus*. Pol. VIII. 544. C: τέταρτον ... πόλεως νόσημα. X. 616. E: τοῦ τετάρτου. II. 370. A: ἐν τετάρτῳ μέρει τοῦ χρόνου. X. 616. E: τέταρτον. Phaedr. 248. D: τετάρτην. Pol. II. 369. E: τέταρτον μέρος ποιεῖν. Phil. 66. C: ταῦτ' εἶναι τὰ πρὸς τοῖς τρισὶ τέταρτα. Adverbii partes agit τέταρτον. Phaedr. 266. E. Soph. 225. E. Legg. II. 659. C. Cum art. Pol. VIII. 545. C.

τετάρτως, *quadruplo*. Tim. 86. A: τετάρτως ὃν ἠωθέστατον τούτων.

τετραγωνίζω, *quadro*. Theaet. 148. A: ὅσαι ... γραμμαὶ τὸν ἰσοπλευρον καὶ ἐπίπεδον ἀριθμὸν τετραγωνίζουσι. Pol. VII. 527. A: τετραγωνίζειν.

τετράγωνος, ὁ ἢ, *quadratus; neutr. quadratum* (subst.). Tim. 55. E: τετράγωνον. Critia 118. C. Men. 82. B: τετράγωνον χωρίον. Locr. 98. B: τὸ ... τετράγωνον. Pol. VI. 510. D: τοῦ τετραγώνου αὐτοῦ ἕνεκα τοὺς λόγους ποιούμενοι. Theaet. 147. E: τῷ τετραγώνῳ ... ἀπεικασάντες. Ib.

τετράγωνον (τὸν ἄριθμόν) ... προσείπομεν. Tim. 55. B: ἰσοπλευρον τετράγωνον. Men. 82. B: τετράγωνον χωρίον. Tim. 62. C: τὸ ... ἐκ τετραγώνων ὃν βάσεων. 55. C: τετραγώνους ... βάσεις ἔχον. Transl. (vern. fere gediegen vel tüchtig). Prot. 339. B: ἄνδρα ... χερσὶ τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετραγωνον (Sim.). 344. A.

τετράδραχμον, τό, *quatuor drachmarum numus*. Ax. 366. C: τὰ δὲ τετραδράχμιον (ἑωνημένα).

τετραετής, ὁ ἢ, *quadriennis*. Legg. VII. 793. E: τετραετεί ... ἦθει ψυχῆς.

τετρακίς, *quater*. Pol. I. 337. B: τετράκις τρία. Men. 83. B. C.

τετράπηγχυς, ὁ ἢ, *quatuor cubita longus*. Pol. IV. 426. D: οὗτε τετράπηγχύς ἐστιν.

τετραπλασιος, α, ον, *quadruplex; neutr. quadruplum*. Men. 83. C: τετραπλασιον γίγνεται χωρίον. 84. E. Legg. V. 744. E: μέχρι τετραπλασίον. VI. 756. E: τετραπλασία (τῆς πρώτης ζημίας). Pol. II. 369. E: τετραπλασίον χρόνον τε καὶ πόνον (ἀναλίσκειν). Legg. IX. 878. C: τὴν τετραπλασίαν (τοῦ βλάβους, int. ἀξίαν) ἐκτίνειν. D: εἴτε καὶ τετραπλασίαν (τῆς βλάβης ἀξίαν). XI. 928. B. Tim. 86. A: ἐν τετραπλασίαις περιόδοις χρόνου.

τετράπους, ὁ ἢ, *quadrupes*. Tim. 92. A: τετράπουον ... τὸ γένος ἀνθρώπων (ἐφύετο). Phaedr. 250. E: τετράποδος νόμιον βαίνειν ἐπιχειρεῖ. Polit. 266. E: πρὸς τετράπουον γένος. Legg. VII. 824: ἡ τῶν τετραπόδων ... θήρα. Etiam in figura (geometr.) dicitur. Men. 83. C: τετράπουον. D: τῆς τετράποδος (γραμμῆς). 85. B. 83. B: τῷ τετράποδι.

τέτραχα, *quadrifariam*. Gorg. 464. C: τέτραχα ἐαυτὴν διανείμασα.

τέττα, *blanda compellatio*. Pol. III. 389. E. (Hom.).

τετταράκοντα, *quadraginta*. Tim. 36. B. Legg. II. 666. B. al.

τετταρακονταέτης, fem. ἐτις, *quadragenarius*. Pol. V. 460. E: ἀρξαμένη ἀπὸ εἰκοσιέτιδος μέχρι τετταρακονταέτιδος (v. τετταρακονταετίδος. Est: ad quadragessimum aetatis annum) τίκτειν τῇ πόλει.

τετταρακοντακαιπεντακισχιλιοστός, ἡ, ὄν, *quingues millesimus et quadragessimus*. Legg. IX. 877. D: εἰς τὸν οἶκον ... τετταρακ.

τέτταρες, οἱ αἱ, *quatuor*. Phaed. 104. B: τὰ τέτταρα. Tim. 60. A: τέτταρα (εἶδη). Locr. 101. B: τέττορα. Phaedr. 265. B: τῆς ... θείας (μανίας) τεττάρων θεῶν τέτταρα μέρη διελόμενοι. Phil. 23. E: τῶν τεττάρων τὰ τρία διελόμενοι. Pol. II. 369. E: ἓνα ὄντα παρασκυάζειν οἰκία τέτταροι. Crat. 405. A: τέτταροι δυνάμει ταῖς τοῦ θεοῦ. Pol. V. 449. A: ἐν τέτταροι πονηρίας εἶδесιν οὖσας. Tim. 36. D: τοὺς ... τέτταρας cet. Legg. V. 733. E. Conv. 189. E: χεῖ-

ρας ... τέτταρας εἶχε. Pol. VIII. 544. A: τὰς τέτταρας πολιτείας. Pol. VII. 539. E: ἔξ ... ἡ τέτταρα λέγεις;

τέτιτιξ, ὁ, cicada. Phaedr. 258. E: οἱ τέτιτιγες ἄδοντες. (262. D: οἱ τῶν Μουσῶν προσηται). Conv. 191. C: εἰς γῆν (ἐτικτον), ὥσπερ οἱ τέτιτιγες. Phaedr. 230. C: τῷ τῶν τετιτίγων χόρῳ. 259. C: τὸ τετιτίγων γένος.

τευτάζω, omne studium ad aliquid confero; me dedo. Phil. 59. E: τῶν περὶ ἀριθμὸν τευταζόντων. Pol. VII. 521. E: γυμναστικὴ ... περὶ γιγνώμενον καὶ ἀπολλύμενον τετεύτακε (v. τέτευχε). Tim. 90. B: τῷ ... περὶ τὰς ἐπιθυμίας ἡ φιλονεικίας τετευτακότε.

τεύχω, unde Homeric. τέυνκται. Pol. II. 379. E. et Simon. τευγμένον: Prot. 339. B. 344. A.

τέφρα, ἡ, cinis. Lys. 210. A: ἐμπάσαι τῆς τέφρας. τεχνάζω, dolose ago; simulo. Hipp. min. 371. D: τῷ τεχνάζειν τε καὶ ψεύδεσθαι. Legg. IX. 879. A: τὸν τεχνάζοντα. XI. 921. B. Epin. 989. D: οὐ σχήμασι τεχνάζοντας, ἀλλὰ ἀληθείᾳ τιμῶντας ἀρετήν.

τέχνη, ἡ, ars; peritia; cognitio; etiam ratio. Crat. 414. B: τοῦτο γε (τέχνη, quasi ἐχονότη) ἔξιν τοῦ σημαίνει. Pol. I. 332. C. De lege 314. B: ἡ ... τέχνη ἡμῖν εὐρεῖς ἐστι τῶν πραγμάτων. Phaedr. 245. A: ὡς ... ἐκ τέχνης ἱκανὸς ποιητὴς ἐσόμενος. 270. B: τέχνης ῥητορικῆς. Phaedr. 89. D: ἀνευ τέχνης. E: ἀνευ τέχνης τῆς περὶ ἀνθρώπου. Ib. εἰ ... μετὰ τέχνης ἐχρήτο (τοῖς ἀνθρώποις). 90. B: ἀνευ τῆς περὶ τοὺς λόγους τέχνης. Tim. 33. D: πάντα ἐν ἐαυτῷ καὶ ὑφ' ἐαυτοῦ πάσχον καὶ δοῶν ἐκ τέχνης γέγονεν. Legg. I. 647. D: μετὰ λόγον καὶ ἔργον καὶ τέχνης. Ion. 533. E: οὐκ ἐκ τέχνης, ἀλλ' ἐνθεοὶ ὄντες ... πάντα ταῦτα τὰ καλὰ λέγουσι ποιήματα. Prot. 312. B: οὐκ ἐπὶ τέχνῃ ἐμαθες. 319. C: περὶ ... ὧν οἴονται ἐν τέχνῃ εἶναι. Phaedr. 261. B: λέγεται τε καὶ γράφεται τέχνη. C: ὁ τέχνη τοῦτο δοῶν. Polit. 278. E: τέχνη γνωρίζειν. 294. D: τὰς τῶν τέχνη γυμναζόντων ἐπιτάξεις. 310. A: τοῦτ' εἶναι τέχνη φάρμακον. Pol. I. 342. A: (ἄρα) δεῖ ἐκάστη τέχνη ἄλλης τέχνης, ἣτις αὐτῇ τὸ ξυμμέρον σκέπεται —; II. 381. B: ἡ γνῶσις ἡ τέχνη ἡ ἀμφοτέροις. Tim. 50. E: τέχνη μηχανῶνται cet. Legg. XI. 921. B: τέχνη, σαφὲς τε καὶ ἀψευδὲς γνῶσις πράγματι. Ion. 632. C: τέχνη καὶ ἐπιστήμη. 536. D: οὐ τέχνη, ἀλλὰ θεῖα μοῖρα. Phaedr. 260. D: τὴν τῶν λόγων τέχνην. Legg. II. 657. A: τὴν αὐτὴν ... τέχνην (eadem arte) ἀπειρογασμένα. VII. 799. A: ἔχει τις ... βελτίω τινὰ τέχνην (rationem) τῆς τῶν Αἰγυπτίων; Ep. VII. 341. B: συνθέντα ὡς αὐτοῦ τέχνην (tanquam a se inventa). Pol. III. 411. E: δύο τέχνα. I. 343. C: ἀρχοῦσι γε αἱ τέχναι καὶ κρατοῦσιν ἐκείνου οὐπὲρ εἰσι τέχναι. Soph. 219. A: τῶν ... τεχνῶν πασῶν σχεδὸν εἶδη δύο. Legg. XI. 920. E: τέχναισιν ἐτέραις ἀμυντηροῖς. XII. 967. A: ταῖς μετὰ ταύτης ἀναγκαῖαις

ἄλλαις τέχναις. Phaedr. 261. B: τὰς Νέστορος καὶ Ὀδυσσεὺς τέχναις ... περὶ λόγων. *fraus, dolus. Legg. XI. 919. E: ὅς δ' ἂν καπηλείας τῆς ἀνελευθέρου τέχνη τινὶ μετὰ σῃ. 936. D: κοινῇ τοῦ βλάσαντος τέχνη καὶ τοῦ βλαβέντος.

τέχνημα, τό, *ars; inventum*. Hipp. min. 369. A: νυνὶ γὰρ ἴσως οὐ χρὴ τῷ μνημονικῷ τεχνήματι. Prot. 319. A: ἢ καλὸν ... τέχνημα ἄρα κέντησαι, εἴπερ κέντησαι. Hipp. mai. 368. D: τὸ μνημονικὸν ... σου ... τέχνημα. Prot. 327. A: ὥσπερ τῶν ἄλλων τεχνημάτων. Phaedr. 269. A: τῶν παγκάλων τεχνημάτων. Legg. VIII. 846. D: μηδεὶς ... τῶν περὶ τὰ δημιουργικὰ τεχνήματα διαπονοῦντων.

τεχνικός, ἡ, ὄν, *artificiosus, artis peritus et in univ. sciens*. Phaedr. 273. E: (ὡς) οὐ ποτ' ἔσται τεχνικός λόγων πέρι. Gorg. 504. D: ὁ τεχνικός τε καὶ ἀγαθός (ῥήτωρ). Conv. 186. C: εἰ μέλλει τις τεχνικός εἶναι. Lach. 184. E. Pol. II. 374. B: ἡ περὶ τὸν πόλεμον ἀγωνία οὐ τεχνικὴ δοκεῖ εἶναι; Euth. 14. E: οὐ γὰρ πον τεχνικόν γ' ἂν εἴη (i. q. imprudentis foret) δωροφορεῖν cet. Gorg. 500. A: ἡ τεχνικοῦ δεῖ εἰς ἕκαστον; Pol. X. 620. C: εἰς τεχνικῆς γυναικὸς ἰοῦσαν φύσιν. Theaet. 207. C: τεχνικὸν τε καὶ ἐπιστήμονα περὶ ἀμύξης οὐσίας. Crat. 426. A. Legg. III. 696. C. Ion. fin.: θείον εἶναι καὶ μὴ τεχνικὸν περὶ Ὀμήρου ἐπαινέτην. Phaedr. 273. B: τοῦτο ... σοφὸν εὐρὺν ἅμα καὶ τεχνικόν. Gorg. 463. A. Phaedr. 270. D: οὐ πέρι βουλῆσόμεθα εἶναι αὐτοὶ τεχνικοὶ καὶ ἄλλων δυνατοὶ ποιεῖν. 273. A: οἱ περὶ τοὺς λόγους τεχνικοὶ προσποιούμενοι εἶναι. Legg. XI. 921. D: ὅσοι περὶ ταῦτα τεχνικοί. Gorg. 501. B: αἱ μὲν (πραγματεῖαι) τεχνικαί. Legg. X. 889. A: ἃ δὴ τεχνικὰ πάντες προσαγορεύομεν. Euth. 15. B: αὐτὸς ὢν πολὺ γε τεχνικώτερος τοῦ Δαιδάλου. Crat. 400. B: δοκεῖ γέ μοι τοῦτο ἐκείνου τεχνικώτερον εἶναι. Legg. XII. 942. C. Phil. 56. B: τεχνικωτέραν τῶν πολλῶν ἐπιστημῶν παρέχεται. Soph. 234. A: παιδίας ... ἔχεις τι τεχνικώτερον ... εἶδος ἢ τὸ μιμητικόν; Lach. 185. E: τεχνικωτέρους. Phaedr. 263. D: ὅσω λέγεις τεχνικωτέρας νύμφας τὰς Ἀχελώου cet. Lach. 185. B: τίς ἡμῶν περὶ ἀγωνίαν τεχνικώτατος. Gorg. 455. B: τὸν τεχνικώτατον. Phaedr. 274. E: ὃ τεχνικώτατε Θεῦθ.

τεχνικῶς, *artificiose, ex arte* (germ. kunstgemäss). Phaedr. 271. C: εἰ μέλλει τεχνικῶς ἔχειν. Crat. 425. A. Charm. 173. B: τεχνικῶς ... εἰργασμένα. Euthyd. 303. E: (ὅτι) τεχνικῶς ἐξεύρηται.

τέχνιον, τό (diminut. v. τέχνη). Pol. VI. 495. D: οἱ ἂν κομψότατοι ὄντες τυχάνωσι περὶ τὸ αὐτῶν τέχνιον (v. τεχνίον).

τεχνίτης, ὁ, *artifex*. Soph. 219. A: πότερον ὡς τεχνίτην αὐτὸν ἢ τινα ἄτεχρον ... θήσομεν; Alc. II. 145. E: ἀθλητῶν καὶ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν.

τεχνοπωλικός, ἤ, ὄν, *artium mercaturam faciens*. Soph. 224. C: τεχνοπωλικόν (ὄνομα) ... ἂν ἀρμόττοι.

τεχνύδιον, τό (dimin. v. τέχνη: *ars vel artificium pusillum*). Pol. V. 475. E: τοὺς τῶν τεχνυδρίων (μαθηματικούς).

τέως, *adhuc* (vern. *bisher, bis dahin*). Phaed. 117. C: τέως μὲν ἐπιεικῶς οἰοί τε ἦσαν κατέχειν τὸ μὴ δακρύνειν, ὥς δὲ εἶδομεν cet. Conv. 191. B: τέως γὰρ καὶ ταῦτα ἐκτός εἶχον. Pol. I. 330. D: καταγελῶμενοι τέως. Menex. 235. C: τέως δὲ (germ. *bis dahin, h. e. ehe ich wieder zu mir selbst komme*) οἶμαι μόνον οὐκ ἐν μακάρων νήσοις οἰκῆιν. Theag. 122. A. **aliquamdiu*. Pol. IV. 439. E: (ὥς) τέως (v. τέως μὲν) μύχοιτό τε καὶ παρακαλύπτοιο, κρατούμενος δ' οὖν cet. Lys. 207. A: τέως μὲν οὖν ἠπόρει cet. De *lucri cup.* 229. D: τέως μὲν θανατῶσαι ... ἔπειτα cet. Lach. 183. E. Cum part. ἂν (i. q. ἕως ἂν, *quamdiu*) reperitur Conv. 191. E: καὶ τέως ἂν παῖδες ὡς ... φιλοῦσι τοὺς ἄνδρας.

τῆδε, vid. II. p. 409.

τηκεδών, ἡ, *putredo*. Tim. 82. E: ὅταν ... τηκομένη σαρκὲς ἀνάπαλιν εἰς τὰς φλέβας τὴν τηκεδῶνα ἐξίῃ (al. ἐξίῃ). 83. D. Locr. 102. C: σαρκὸς τακεδόνες.

τηθή, ἡ, *avia*. Pol. V. 461. D: πάππους τε καὶ τηθάς (v. τίθας).

τηκτός, ἡ, ὄν, in eo ponitur, quod liquefieri potest. Soph. 265. C: σώματα τηκτὰ καὶ ἄτηκτα. Critia 114. E.

τήκω, *liquefacio*. Pol. III. 411. B: τήκει καὶ λείβει. X. 609. C: τήκει καὶ διόλλυσι. Tim. 60. E. 84. D: τήκον (τὸ σῶμα). 67. E: τήκουσαν. 83. A: διόλλυντα καὶ τηκοντα. Perf. *liquatum esse*. Tim. 85. E: πάλιν ἐκ τῶν σαρκῶν ἐς τοῦτο τετηκῶτα. Pass. *liquefio, liqueasco*. Tim. 58. E: τήκεσθαι ... τὴν τῶν ὀγκων καθαιρέσιν. Legg. IX. 853. D: ὥστε μὴ τήκεσθαι. Tim. 82. E: τηκομένη σὰρξ. 49. C: τηκόμενον. 66. D: τηκομένων. 61. B: τηχθέντι τῷ κοιτῷ σώματι. Phaedr. 251. B: ἐτάκη τὰ περὶ τὴν ἐκφυσιν. Tim. 83. A: ὅσον ... ἂν παλαιότατον ὦν τῆς σαρκὸς τακῆ.

τηλικόςδε, ἡδε, ὄνδε, *qui hac est aetate* (vel *iuvenili vel senili*). Apol. 25. D: τηλικόςδε ὢν. Theaet. 177. C: τηλικῶδε ὄντι. Soph. 234. E: ἐμοὶ τηλικῶδε ὄντι. Parm. 136. D: πολὺ ἔργον ... προστάντεις ὥς τηλικῶδε. Apol. 37. D: τηλικῶδε ἀνθρώπων. Parm. 137. A: τηλικόνδε ὄντα (*aetate tam propectum*). Apol. 34. E. Euthyd. 293. B: τηλικόνδε ἄνδρα. Crit. 49. A: τηλικοῖδε γέροντες ἄνδρες. Legg. I. 634. D: τηλικοῖςδε ἄνδρασι. Etiam *tantus* (hac magnitudine vel gravitate), Theaet. 155. B: ἐμὲ τηλικόνδε ὄντα. Ax. 370. C: δι' οὗ τὴν τῶν τηλικῶνδε περὶνοιαν καὶ γυνῶσιν ἔσχευ.

τηλικούτος, αὐτή, οὗτο, i. q. τηλικόςδε. Prot. 318. B: καίπερ τηλικούτος ὢν (*tam grandis natu*). Gorg. 466. A: οὐ μνημονεύεις τηλικούτος ὢν (*tam iuvenis*); 489. B. Pol. II. 378. D: ἂ ἂν τηλικούτος ὢν (*hac aetate, int. iuvenili*) λάβῃ

ἐν ταῖς δόξαις. Alc. I. 118. C. Menex. 234. A: τηλικούτος ὢν (*tantula aetate*). Apol. 25. D: ἐμοῦ ... τηλικούτου ὄντος. Theaet. 144. B: τηλικούτον ὄντα (*quum id aetatis sit, iut. Theaetetis*). Charm. 162. D. Crit. 43. B. C: ἄλλοι ... τηλικούτοι. Prot. 361. E: τῶν ... τηλικούτων καὶ πάνν. Legg. VII. 789. B. II. 670. D: ἂ τοῖς τηλικούτοις τε καὶ τοιούτοις ἄδειν πρέπον. VII. 794. A. 799. D: τηλικούτους ὄντας. *Etiam talis et tantus (hac magnitudine)*. Pol. IV. 423. B: πολλαπλασίας τῆς τηλικαύτης (πόλεως). Legg. XI. 928. E. Ep. VII. 339. E: τηλικούτου ... ὀνείδους. Conv. 177. A: τῷ ... Ἔρωτι, τηλικούτῳ ὄντι καὶ τοσοῦτῳ θεῷ. Legg. VI. 755. B: τὴν τηλικαύτην ἀρχὴν (ἄρξων). III. 686. B: τηλικούτον καὶ τοιοῦτον οὐσίτημα. Epin. 983. A: οὐ γάρ, ὥς σμικρὰ φαντάζεται, τηλικαῦτα ὄντως ἐστίν. Euthyd. 273. D: τηλικαῦτα πράγματα. Men. 85. A. Theaet. 163. A: περὶ τηλικούτων λεγομένους λόγους. Legg. I. 635. E. Soph. 236. B: τὰ τηλικαῦτα ἱκανῶς ὁρᾷν.

τημελῶ, *curam adhibeo (de aliqua re)*. Legg. XII. 953. A: χορὴ ... καὶ τῶν τοιούτων ἱερέας ... ἐπιμελεῖσθαι καὶ τημελεῖν.

τῆμερον, *hodie*. Phaed. 61. C: ἄπειμι ... τῆμερον. Crat. 399. A. Crit. 43. D. Hipp. mai. 293. C. Cum praep. εἰς: Conv. 174. A. Cum art. Conv. 176. E: ἀλλήλοις συνεῖναι τὸ τῆμερον. Crat. 396. D: τὸ ... τῆμερον εἶναι (*germ. für heute*).

τηνικάδε, *hoc tempore*. Phaed. 76. C: μὴ αὔριον τηνικάδε (*nostrum morgen um diese Zeit*) οὐκέτι ἢ ἀνθρώπων οὐδείς ἀξίως οἷός τε τοῦτο ποιῆσαι. Praec. ponitur in tempore matutino, ut sit *tam mane*. Prot. 310. B: τοῦ ἔνεκα τηνικάδε ἀφίκου; Crit. 43. A.

τηνικαῦτα, *tum*. Legg. VII. 792. B: ἄρ' οὐκ οἰόμεθα εὐθυμον μᾶλλον ... ἀπεργάζεσθαι τηνικαῦτα τὴν ψυχὴν τοῦ τρεφομένου; Cum art. τό. Alc. II. 150. E: τὸ τηνικαῦτ' ἤδη προσφέρειν *cet*.

τήρησις, ἡ, *observatio*. Def. 413. E: τήρησις ἀξιωματος.

τηρῶ, *observo*. Legg. VIII. 836. A: τηρεῖν ... αἰεὶ τοὺς νέους. XII. 952. B: ἀποβλέποντας εἰς αὐτοὺς διαφερόντως τε τηροῦντας. Pol. III. 412. E: τηρητέον αὐτοὺς εἶναι ἐν ἀπάσαις ταῖς ἡλικίαις εἰ *cet*. 413. C. **servo, tueor*. Pol. VI. 484. C: τόδε δὴ ... δῆλον εἶτε τυφλὸν εἶτε ὁρῶντα χρὴ φύλακα τηρεῖν ὁτιοῦν. *Etiam defendo*. Ax. 371. A: ὅπως τηροῦσι τὴν νῆσον ἐν ᾗ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο. Sq. μὴ *cauendi notio adiuncta est*. Theaet. 169. C: καὶ μοι πανν τήρει τὸ τοιόνδε μὴ *cet*. Pol. IV. 442. A: ὃ τηρήσετον μὴ ... ἄρχειν ἐπιχειρήσῃ *cet*.

τητώμαι, *careo*. Legg. VII. 810. B: τητώμενα ἑν-θμοῦ τε καὶ ἀρμονίας.

τιάρα, ἡ, *tiara*. Pol. VIII. 553. C: *τιάρας ... καὶ ἀκινάκας παραζωννύντα*.

τιθασεία, ἡ, in animalibus dicitur cicurandis. Polit. 264. C: *ταῖς ἐν τῷ Νείλῳ τιθασείαις* (sic Cl. pro vulg. *τιθασείαις*) *τῶν ἰχθύων*.

τιθασεύω, *mansuefacio*. Pol. IX. 589. B: *τὰ ... ἡμέρα τρέγων καὶ τιθασεύων* (sic Par. A. c. al. Vulgo *τιθασσεύων*). Polit. 264. B: *τὰ ... ἔχοντα τιθασεύνεσθαι* (Cl. c. al.) *φύσιν ἡμερᾶ προσείρηται* cet.

τιθασός, ὁ ἡ, *cicur*. Polit. 264. A: *τῷ τιθασῷ* (sic libri optimi pro vulg. *τιθασσῷ*) *καὶ ἀγρίῳ*.

τιθασῶς cum v. ἔχειν *mansuefactum esse*. Tim. 77. A: *ἃ ... νῦν ἡμερᾶ δένδρα καὶ φυτὰ καὶ σπέρματα ... τιθασῶς* (sic libri optimi pro vulg. *τιθασσῶς*) *πρὸς ἡμᾶς ἔσχε*.

τίθημι, *pono, colloco; propono; arpono et compono; etiam repono, refero* (in numero vel ad aliquid, c. genit. et praep. *eis* vel *ἐν*); *statuo, constituo, instituo; pono etiam est i. q. sumo, accipio, existimo*. Phaed. 100. A: *τίθημι ὡς ἀληθῆ ὄντα*. Phil. 51. E: *τοῦτ' ἐκείνης τίθημι ἀντίστροφον ἅπαν*. Pol. IX. 572. D. Theaet. 184. E: *ἄρα οὐ τοῦ σώματος ἕκαστα τίθης* (*ad corpus — refers*) —; 186. A: *ποτέρων ... τίθης τὴν οὐσίαν*; Pol. I. 348. E: *εἰ ἐν ἀρετῆς καὶ σοφίας τίθης μέρει τὴν ἀδικίαν*. VII. 540. A. Crat. 389. E: *οὐδὲ γὰρ εἰς τὸν αὐτὸν σίδηρον ἅπας χαλκίς τίθῃσι*. Theaet. 190. A: *δόξαν ταύτην τίθεμεν αὐτῆς*. Soph. 238. A: *ἀριθμὸν ... τῶν ὄντων τίθεμεν*. Polit. 306. C: *εἰς δύο ... αὐτὰ τίθεμεν ἐναντία ἀλλήλων εἶδη*. Critia 115. B: *ὅσα ... μεταδόρπια ἀγαπητὰ κἀμνοντι τίθεμεν*. Soph. 230. B: *τιθέασι παρ' ἀλλήλας*. Pol. I. 339. C: *τοὺς μὲν (νόμους) ὀρθῶς τιθέασι* cet. Phil. 32. B: *τίθει* (*imper.*). 43. D. Pol. VI. 510. A. IX. 572. D. V. 450. A: *καὶ ἐμὲ ... κοινῶν τῆς ψήγου ταύτης τίθετε*. IX. 860. C: *ὡς λέγοντά με τίθετε*. VIII. 543. E: *ὡς ἀγαθὴν ... τὴν τοιαύτην ... τιθείς πόλιν*. V. 477. E: *τιθείη*. X. 605. A: *τιθεῖμεν*. Legg. VII. 801. A: *ἡ ... τιθῶ ... τοῦτο οὕτως*; Phaedr. 277. C: (*πρὶν ἂν τις*) *οὕτω τιθῇ καὶ διακοσμή τὸν λόγον*. Soph. 244. D: *ἂν ταῦτόν γε αὐτῷ (τῷ πράγματι) τιθῇ τὸ νόμα*. 219. D: *ἐν ποτίρᾳ τὴν ἀσπαλιεντικὴν ... τιθῶμεν*; Polit. 281. C: *ἐὰν ... αὐτὴν τῶν ἐπιμελειῶν ... εἰς τὴν καλλίστην ... τιθῶμεν*. Pol. II. 360. E: *τέλειον ἐκύτερον εἰς τὸ αὐτοῦ ἐπιτήδευμα τιθῶμεν*. VII. 527. C: *δεύτερον ... τοῦτο τιθῶμεν μάθημα τοῖς νέοις*; IX. 587. D: *ἐὰν εἰς ταῦτόν ἀριστοκρατικὸν καὶ βασιλικὸν τιθῶμεν*. Soph. 252. B: *ἐὰν ἐν μέρει τοῦτο τιθῶσι γιγνόμενον*. Crat. 398. C: *εἰς τὸν σίδηρον ... τιθέται*. Phil. 25. A: *ὡς εἰς ἓν δεῖ πάντα ταῦτα τιθέναι*. Pol. I. 339. C: *νόμους τιθέναι*. V. 475. D: *ἐν φιλοσόφοις τιθέναι*. VI. 500. D: *εἰς ἀνθρώπων ἡθῆ ... τιθέναι*. Crat. 416. B: *ὁ τὰ ὀνόματα τιθείς*. Phil. 66. B: *τὸ ἄ. τρίτον ... νοῦν*

καὶ φρόνησιν τιθεῖς. Legg. IX. 861. E: τὰς βλάβας πάσας ἀδικίας τιθεῖς. Menex. 249. B: ἀγῶνας ... τιθεῖσα. Soph. 245. D: τὸ ὅλον ἐν τοῖς οὔσι μὴ τιθέντα. Soph. 241. B: ἐν τῇ τῶν ψευδονογῶν ... τέχνη τιθέντες. 246. E: τιθέντες τι τῶν ὄντων ψυχὴν. Phil. 54. D: εἰς ἄλλην ἢ τὴν τοῦ ἀγαθοῦ μοῖραν αὐτὴν τιθέντες. Legg. II. 669. D: λόγους φιλοῦς εἰς μέτρα τιθέντες. Theaet. 207. E: τοτὲ δὲ εἰς ἄλλην τιθέντας συλλαβὴν. Gorg. 500. B: ἐτίθην (v. ἐτίθουν) τῶν. μὲν περὶ τὰς ἡδονὰς τὴν μαγειρικὴν ἐμπειρίαν cet. Pol. VI. 497. D: ὅνπερ (λόγον) καὶ σὺ ἔχων τοὺς νόμους ἐτίθεις (al. ἐτίθης). Pol. VII. 528. D: ἐτίθης (sic Par. A. al. Vulg. ἐτίθεις). Legg. I. 631. A: ὡς ἐτίθει (al. ἐτίθη) ταύτης ἕνεκα τοὺς νόμους. Id. 630. E. Phil. 25. C: ὅποσα ... ἐτίθεμεν εἰς ἐν. Pol. V. 457. A: ἄριστον πόλει νόμιμον ἐτίθεμεν. VI. 507. B: ἃ τότε ὡς πολλὰ ἐτίθεμεν. Corn. 222. C: ἐπὶ τελευταίᾳ αὐτὸ ἔθηκας. Soph. 248. C: ἵκαρον ἔθεμεν ὅρον ... τῶν ὄντων. Pol. VI. 491. E: ἦν ... ἔθεμεν τοῦ φιλοσόφου φύσιν. Tim. 21. B: ἄθλα ... ἔθεσαν ῥαψωδίας. Prot. 322. D: νόμον ... θὲς παρ' ἐμοῦ τὸν μὴ δυνάμενον αἰδοῦς ... μετέχειν κτείνειν cet. Pol. IV. 424. C: καὶ ἐμε ... θὲς τῶν πεπεισμένων. Legg. XI. 917. E: θέντων ἐν σιγῇ. III. 689. C: ταύτας πάσας ἀμαθίας τὰς πλημμελεσιότητας ἔργῳ ἂν θείην πόλεως cet. Pol. II. 352. E: ἀρα ... τοῦτο ἂν θείης καὶ ἵππου καὶ ἄλλου ὅτουοῦν ἔργον ὃ ἂν —; IV. 437. B: ἄρ' οὐν ... πάντα τὰ τοιαῦτα τῶν ἐναντιῶν ἀλλήλοισι θείης —; IX. 578. E: εἴ τις θεῶν ἄνδρα εἶνα ... θείη εἰς ἐρημίαν. Prot. 343. E: εἰ θείημεν αὐτὸν λέγοντα τὸν Πιττακόν. 322. C: καὶ δίκην ... οὕτω θῶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις —; Crat. 385. A: ὃ ἂν θῇ καλεῖν τις ὄνομα. Phaed. 79. A: θῶμεν ... δύο εἶδη τῶν ὄντων. Pol. VII. 527. D: τρίτον θῶμεν ἀστρονομίαν; Legg. VI. 762. C: ἐὰν ... γράψαντες θῶσιν ἐν ἀγορᾷ καταλελυκότα τὴν φρουράν. Pol. X. 618. A: εἰς τὸ πρόσθεν σφῶν θεῖναι ἐπὶ τὴν γῆν. Legg. IV. 719. A: βούλομαι ἰμῖν εἰς τὸ μέσον αὐτὸ θεῖναι. VI. 753. C: εἰς ἀγορὰν θεῖναι. Pol. V. 458. B: ὡς δυνατῶν ὄντων θείς. Tim. 34. B: ψυχὴν ... εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ θείς. Polit. 257. B: τῶν ἀνδρῶν ἕκαστον θέντος (v. θέντες) τῆς ἰσῆς ἀξίας (eum — paris aestimasse). Pol. II. 361. B: τοῦτον ... τοιοῦτον θέντες τὸν δίκαιον. V. 458. A: θέντες ὡς ὑπάρχον εἶναι ὃ βούλονται. Legg. VI. 767. A: θέντες ... καὶ τοὺς δικαστὰς ὡς ἄρχοντας. VII. 796. D: θέντες εἰς κοινόν. I. 634. E: θέντων θεῶν. Soph. 219. E: τὸ ... ἀναφανδὸν ὅλον ἀγωνιστικὸν θέντας. Legg. VII. 820. E: τοὺς θέντας ἡμᾶς (int. pignora). Theaet. 165. B: εἰ τὸ ὁρᾶν γε ἐπίστασθαι θήσεις. Pol. V. 479. C: ὅποι θήσεις καλλίω θέσιν —; Polit. 295. A: τὸν νόμον θήσει. Legg. V. 733. E: σώφρονα ... βίαν ὃ γινώσκων θήσει πρᾶον ἐπὶ πάντα. Theaet. 198. C: τὸ ... ἀριθμεῖν οὐκ ἄλλο τι θήσομεν τοῦ

σκοπεῖσθαι cet. Soph. 264. C: εἰς ὅποτέραν θήσομεν. Pol. IV. 437. C: τὸ ἀβουλεῖν ... οὐκ εἰς τὸ ἀπωθεῖν καὶ ἀπελαύνειν ἀπ' αὐτῆς ... θήσομεν; Legg. X. 896. D: εἴπερ τῶν πάντων γε αὐτὴν θήσομεν αἰτίαν. V. 741. C: γραψαντες ... ἐν τοῖς ἱεροῖς θήσουσι κυπαριττίνας μνήμας cet. XII. 947 E: ἀγῶνα θήσουσι. Pass. Hipp. mai. 284. D: τίθεται (νόμος) ... ὠφελείας ἔνεκα. Legg. IX. 875. A: ἦν τὸ κοινὸν τιθῆναι καλῶς. IV. 705. D: τοῦτον ... τίθεσθαι τὸν νόμον ὀρθῶς ... μόνον cet. V. 744. A: οὐκ ὀρθῶς ἀναφανέται τιθέμενος (ὁ νόμος). Tim. 88. E: ἐχθρόν παρ' ἐχθρόν τιθέμενον. Legg. IX. 873. E: τῶν δημοσιᾷ τιθεμένων (ἐν ἀγῶνι). Crat. 400. B: ὡς ἐτέθη (τὸ ὄνομα). Conv. 182. C: οὐ ... αἰσχρὸν ἐτέθη χαρίζεσθαι ἐρασταῖς. Tim. 62. B: τῇ ... μάχῃ καὶ τῷ σεισμῷ τοῦτω τρόμος καὶ ὄϊρος ἐτέθη (int. ὀνόματα). Legg. XII. 943. D: αἵπερ (τιμωρίαι) καὶ πρόσθεν ἐτέθησαν. III. 689. E: ταῦτα ... λελεγμένα τεθῆτω ταύτῃ. Hipp. mai. 284. D: ἐὰν κακῶς τεθῇ (ὁ νόμος). De lege 315. E: ἐὰν ... κοινὸν τεθῇ τὸ σκέμμα. Phaedr. 264. B: ἡ φαίνεται τὸ δεύτερον εἰρημένον ἐν τινος ἀνάγκῃς δεύτερον δεῖν τεθῆναι —; Legg. IV. 721. A: γεγραμμένα τεθῆναι. Tim. 88. E: φίλον παρὰ φίλον τεθεῖν. Legg. IX. 861. D: τὸ ... προπόντως τεθεῖν. Crat. 414. C: τὰ πρώτα ὀνόματα τεθέντα. Legg. XII. 957. C: εἴπερ ὀρθῶς εἴη τεθέντα. VII. 793. B: τῶν ἐν γράμμασι τεθέντων. III. 684. B: τοῖς τεθεῖσι νόμοις. VI. 763. D: κατὰ τοὺς τεθέντας αὐτοῖς νόμους. V. 730. B: τοῖς τεθήσεσθαι μέλλουσι νόμοις. VII. 793. B: (τῶν) ἔτι τεθησομένων. Collocari dicuntur etiam qui sepeliuntur. Legg. XII. 947. E: τοῖς τιθεμένοις. Menex. 242. C: ἐν τῷδε τῷ μνήματι ... πρώτοι ἐτέθησαν. *facio, efficio. Theaet. 169. E: νῦν δὲ ταχὺ ἂν τις ἡμᾶς ἀκύνους τιθεῖν τῆς ὑπὲρ ἐκείνου ὁμολογίας. Conv. 197. D: τιθεῖς ξυνιέναι (ἡμᾶς) Prot. 324. B: οὐ γὰρ ἂν τό γε πραχθὲν ἀγένητον θεῖη. 344. D: γεωργὸν χαλεπὴ ὥρα ἐπελθοῦσα ἀμήχανον ἂν θεῖη. — Med. pono, impono (ut nomen), constituo (ut legem; medium proprie in populo dicitur qui leges a legislatore latas vel rogatas sciscit vel iubet; quamquam etiam in legislatore ponitur, ut Legg. I. 630. D. III. 695. C. 702. C. IV. 714. D. al.); statuo; censeo vel existimo. Crat. 433. B: οὕτω τίθεμαι. Phil. 14. B: ἃ γὰρ τίθεμαι. Pol. IV. 430. B: τὴν ... τοιαύτην δύναμιν ... ἀνδρείαν ἔγωγε καλῶ καὶ τίθεμαι. Crat. 396. B: πῶς ... τοῦτο τίθεσαι; Phil. 47. E. Phaedr. 252. A: οὐσίας ... ἀπολλυμένης παρ' οὐδὲν τίθεται. Parm. 133. C: ὅστις αὐτὴν τινα καθ' αὐτὴν αὐτοῦ ἐκάστον οὐσίαν τίθεται εἶναι. Pol. I. 338. E: τίθεται ... τοὺς νόμους ἐκάστη ἡ ἀρχὴ πρὸς τὸ αὐτῇ ξυμφέρον. Theaet. 178. A: τιθέμεθα (τοὺς νόμους). Phaedr. 267. D: ὧ ... ἄλλοι ... ἄλλο τίθενται ὄνομα. Theaet. 157. B: ὧ δὲ ἀθροίσματι ἀνθρωπὸν τίθενται (int. ὄνομα) cet.

Conyn. 181. D: οἱ ... ἀγαθοὶ τὸν νόμον τοῦτον αὐτοὶ αὐ-
 τοῖς ἐκόντες τίθενται. Soph. 237. B: τὸ μὲν ἕκον ὅση
 βούλει τίθεσο. Legg. X. 909. A: εἰς τὸ σωφρονιστήριον ὁ
 δικαστὴς ... τιθέσθω (*collocato*, h. e. *tradito*) cet. II. 674. A:
 οὐκ ἂν τιθεῖμην ταύτην τὴν ψῆφον. XI. 922. B: πολλὰ
 γὰρ ἕκαστοι καὶ διάφορα ἀλλήλων καὶ ἐναντία τιθεῖντ' (*sic*
Par. A. Vulgo τίθονται) ἂν τοῖς τε νόμοις cet. Phil. 55.
 A: ἐάν τις τὴν ἡδονὴν ὡς ἀγαθὸν ἡμῖν τιθῇται. 32. B:
 τοῦτο ... ἐν εἶδος τιθώμεθα λύπης τε καὶ ἡδονῆς. Theaet.
 189. D: ἕτερον τι ὡς ἕτερον καὶ μὴ ὡς ἐκείνο τῇ διανοίᾳ
 τίθεσθαι. Crat. 389. D: πάντα τὰ ὀνόματα ποιεῖν τε καὶ
 τίθεσθαι. Phil. 58. B: οὔτε σοὶ οὔτε δὴ ἐκείνῳ βουλοίμην
 ἂν ἐναντία τίθεσθαι. Pol. I. 339. C: τὸ τὰ ξυμφέροντα ...
 τίθεσθαι ἑαυτοῖς. X. 596. A: εἶδος ... τι ἐν ἕκαστον εἰώ-
 θαμεν τίθεσθαι περὶ ἕκαστα τὰ πολλὰ. 604. C: πρὸς τὰ
 πεπαιωκότα τίθεσθαι τὰ αὐτοῦ πράγματα. Legg. VII. 803.
 D: τὰ ... περὶ τὸν πόλεμον ... εὖ τίθεσθαι. Phil. 60. D:
 μνηστῆρην καὶ ἐπιστήμην ... τῆς αὐτῆς ἰδέας τιθέμενος. Tim.
 50. B: ἃ γε μεταξὺ τιθεμένου μεταπίπτει. Theaet. 158. A:
 τῷ τὴν αἰσθησὶν ἐπιστήμην τιθεμένῳ. Phil. 14. C: τῷ τού-
 των ὅποτερονοῦν τιθεμένῳ. Legg. IX. 860. D: τῷ τὴν ἀδι-
 κίαν ἀκούσιον τιθεμένῳ. Epin. 982. E: ἐπὶ τὰ καλλίω ...
 τιθεμένῳ. Phaedr. 244. B: οἱ τὰ ὀνόματα τιθέμενοι. Gorg.
 483. B: οἱ τιθέμενοι τοὺς νόμους. Phil. 23. C: τὴν ... ἀρ-
 χὴν αὐτοῦ διευλαβεῖσθαι περὶ ὧμεθα τιθέμενοι. Legg. X.
 899. C: τιθέμενοι ψυχὴν γένεσιν ἀπάντων εἶναι πρώτην.
 Phaed. 93. C: τῶν ... τιθεμένων ψυχὴν ἁρμονίαν εἶναι.
 Tim. 49. D: τιθεμένους ὥδε λέγειν. Phil. 31. C: ἐν ᾧ καὶ
 ὀρίεσθαι ... ἐτίθεσο. Pol. I. 352. D: ὡς σὺ τὸ πρῶτον ἐτί-
 θεσο. Phil. 66. D: τὰγαθὸν ἐτίθετο ἡμῖν ἡδονὴν εἶναι πᾶ-
 σαν cet. Pol. I. 340. B: τὸ δίκαιον τοῦτο ἐτίθετο. V.
 454. C: ὅτι τότε οὐ πάντως τὴν αὐτὴν καὶ τὴν ἐτέραν γνύ-
 σιν ἐπιθέμεθα. Crat. 385. D: ὁ (ὄνομα) ἐγὼ ἐθέμην. Legg.
 I. 626. B: ὃν ... ὄρον ἔθου τῆς εὖ πολιτενομένης πόλεως.
 Crat. 417. B: ἔθετο τοῦνομα. Phil. 26. B: νόμον καὶ τάξιν
 ... ἔθετο. Pol. I. 340. A: δίκαιον εἶναι ἔθετο. II. 369. C:
 ταύτῃ τῇ ξυνοικίᾳ ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα. Phaed. 91. A: ἃ
 αὐτοὶ ἔθεντο. Theaet. 195. C: τί γὰρ ἂν τις ἄλλο θεῖτο
 ὄνομα —; Polit. 295. B. Theaet. 172. A: οἷα ἂν ἐκάστη πό-
 λιν οἰηθεῖσα θῇται νόμιμα ἑαυτῇ. Crat. 384. D: ὅ τι ἂν
 τίς τῷ θῇται ὄνομα. Pol. I. 339. C: ἃ δ' ἂν θῶνται, ποιη-
 τέον τοῖς ἀρχομένοις. Soph. 218. D: παράδειγμα αὐτὸ θέ-
 σθαι τοῦ μείζονος. Legg. IX. 858. E: περὶ βίου ... κακῶς
 θέσθαι γράψαντας. XI. 929. C: εἶδον ... θέσθαι (*adoptare*).
 Theaet. 179. C: αἰσθησὶν καὶ ἐπιστήμην ταύτων θέμενος.
 Legg. V. 739. D: ὅρον ἄλλον θέμενος. Crat. 416. C: τὸ
 τὰ ὀνόματα θέμενον. Theaet. 177. D: ταῦτα καὶ ἔστι δί-
 καια τῇ θεμένῃ. Phil. 13. B: θέμενον ἡδονὴν εἶναι τὰγα-

θόν. Pol. IV. 443. D: τὰ οἰκεία εὖ θέμενον. Legg. I. 645. B: νόμον θεμένην (πόλιν). Prot. 355. B: θέμενοι ... οὕτω. Pol. V. 465. C: θέμενοι παρὰ γυναῖκας. VIII. 548. A: οἱ θέμενοι ἂν αὐτὰ κρύψειαν. Legg. I. 632. E: αὐτὸ παράδειγμα θέμενοι. Soph. 228. C: σκοπὸν τινα θέμενα. Conv. 182. C: κακία τῶν θεμένων κεῖται. Polit. 298. D: τὰ δὲ καὶ ἄγραφα πάτρια θεμένους ἔδη. Phil. 16. D: αἰεὶ μίαν ἰδέαν περὶ παντὸς ἐκαστοτε θεμένους. Legg. VII. 820. E: τοὺς θεμένους ὑμᾶς (int. tanquam creditores pignora). Theaet. 208. C: ὧν ἐν γέ τι ἔφαμεν λόγον θήσεσθαι τὸν ... ὀρίζομενον cet. Crat. 390. D: εἰ μέλλει καλῶς ὀνόματα θήσεσθαι. Cum v. ὅπλα ponitur in armatis. Legg. VI. 753. B: ὅποσοι-περ ἂν ὅπλα ἱππικὰ ἢ πεζικὰ τιθῶνται καὶ πολέριον κειοι-νανήκωσιν cet. 756. A: οἱ τὴν ἀσπίδα τιθέμενοι (i. q. ὀπλι-ται). Cum v. πόλεμον est bellum componere. Menex. 245. E: ἄμεινον ἢ τότε ἐθέμεθα τὸν πόλεμον. 243. E: τὸν τε πρὸς τοὺς ἐν Ἑλλυσίνι πόλεμόν ὥς μετρίως ἐθεντο. — Verh. θετέον. Soph. 235. A: εἰς γόγγα ... καὶ μιμητὴν ἄρα θετέον αὐτόν τινα. 236. C: ἐν ποτέρῳ τὸν σοφιστὴν θετέον. Pol. III. 413. D. al. τιθήνη, ἢ, nutrix. Tim. 49. A: οἶον τιθήνην. 52. D: τὴν ... γενέσειως τιθήνην cet. 88. D: ἦν τροφὸν καὶ τιθή-νην τοῦ παντός προσείπομεν. Locr. 94. A.

τιθήνησις, ἢ, educatio (propr. nutritio). Legg. VII. 790. C: τὴν τιθήνησιν καὶ κίνησιν γίγνομένην ὅτι μάλιστα διὰ πάσης νυκτός τε καὶ ἡμέρας.

τίκτω, gigno, pario; transl. procreo, inuenio. Conv. 206. D: τίκτει τε καὶ γεννᾷ. Pol. VIII. 547. A: ἃ γενόμενα ... αἰεὶ τίκτει πόλεμον καὶ ἔχθραν. Conv. 210. D: (ἵνα) πολ-λοὺς καὶ καλοὺς λόγους ... τίκτη. Theaet. 149. B: αἱ ἤδη ἀδύνατοι τίκτειν. Conv. 206. C: τίκτειν ἐπιθυμεῖ ἡμῶν ἢ φύσις. 210. C: τίκτειν λόγους τοιοῦτους. 212. A: τίκτειν οὐκ εἰδῶκα ἀρετῆς ... ἔλλ' ἀληθῆ. Pol. V. 454. D: τὸ ... θῆλυ τίκτειν. 460. E. Theaet. 149. B: τίκτουςα. Ep. III. 315. C: θυσμαθίαν καὶ λήθην ... τίκτουςα ἐν τῇ ψυχῇ. Polit. 291. D: δύο ἐξ ἐαυτῶν ἄλλα ... ὀνόματα τίκτουςαι. Legg. V. 744. D: τικτόντων. Theaet. 151. A: πάσχουσι ... τοῦτο ταῦτόν ταῖς τικτούσαις. 150. B: τὰς ψυχὰς αὐ-τῶν τικτούσας. Charm. 158. B: μακάριόν σε ἢ μήτηρ ἔτικτεν. Conv. 191. B: ἐγέννων καὶ ἔτικτον οὐκ εἰς ἀλλή-λους, ἀλλ' εἰς γῆν. Legg. II. 673. D: ἔτεκε. Ib. ἐτεκέτην. Crat. 393. C: ἐάν βοὸς ἔκγονον φῦσις ἱππὸς παρὰ φύσιν τέκη. Pol. V. 467. B: παρόντων ὧν ἂν τέκη. Menex. 237. E. Phaedr. 247. E: ἄλλος ... τεκεῖν δυνατός τὰ τῆς τέχνης. Pol. IX. 574. C: τὸ τυραννικὸν νόον τεκεῖν. Legg. IX. 879. D. Pol. VII. 517. C: ἐν τε ὁρατῷ ᾧως καὶ τὸν τοῦτου κύριον τεκούσα cet. Menex. 237. E: γυνή ... τεκούσα. Menex. 237. E: πᾶν ./. τὸ τεκόν. C: τῆς τεκούσης καὶ θρεψάσης (χά-ρας). Conv. 212. A: τεκόντι ... ἀρετὴν ἀληθῆ.

τιμαλφής, ὁ ἦ, pretiosus. Tim. 59. B: τιμαλφέστατον κτῆμα.

τιμαρχία, ἡ, ea rei publicae constitutio in qua ambitio (τὸ φιλοτιμιον) dominatur. Pol. VIII. 550. D: ὡς μεταβαίνει ... ἐκ τῆς τιμαρχίας εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν. 545. B: ἡ τιμοκρατίαν ἢ τιμαρχίαν αὐτὴν (τὴν φιλοτιμιον πολιτείαν) κλητέον.

τιμὴ, ἡ, honos, dignitas; etiam honos quo aliquem afficimus, cultus, veneratio. Pol. VIII. 568. D: μᾶλλον ἀπαγορεύει αὐτῶν ἢ τιμῇ. Legg. V. 727. A: θεῖον γὰρ ἀγαθόν που τιμῇ. Phaedr. 253. D: τιμῆς ἐραστῆς μετὰ σωφροσύνης. 259. D: κατὰ τὸ εἶδος ἐκείτης τιμῆς (cultus cuiusque). Conv. 216. C: ἡττημένῳ τῆς τιμῆς τῆς ὑπὸ τῶν πολλῶν. Pol. II. 365. A: ὡς ἄνθρωποι καὶ θεοὶ περὶ αὐτὰ ἔχουσι τιμῆς. V. 475. B: ὡς ὅλως τιμῆς ἐπιθυμηταὶ ὄντες. Legg. IV. 723. E: τὰ ... περὶ θεῶν τιμῆς cet. V. 738. E: οὐτ' ἂν τιμῆς τῆς ἀξίας ... ὁρθῶς τυγχάνοι. Euth. 15. A: τιμῇ τε καὶ γέρα cet. Men. 97. E: οὐ πολλῆς τιμῆς ἀξιὸν ἐστὶ τιμῆς. Def. 414. B: τῆς θεοῦ τιμῆς κατὰ φύσιν θεραπείαι. Polit. 257. B: οἱ τῇ τιμῇ πλεόν ἁλλήλων ἀφιστάσιν ἢ cet. Pol. VII. 538. E: ἂ μάλιστα ἦγεν ἐν τιμῇ. X. 608. B: οὐτε τιμῇ ἐπαρθέντα οὐτε χρήμασιν cet. Legg. I. 647. A: ἄρ' οὐν οὐκ ἂν (οὐ καί;) νομοθέτης ... τοῦτον τὸν φόβον ἐν τιμῇ μεγίστη σέβει —; Crat. 398. B: (ὡς) μεγάλην μοῖραν καὶ τιμὴν ἔχει. Conv. 216. E: οὐτ' εἰ ἄλλην τινα τιμὴν ἔχων τῶν ὑπὸ πλῆθους μακαριζομένων. Pol. I. 347. A: τιμὴν ἢ ζημίαν. II. 359. C: νόμῳ ... παράγεται ἐπὶ τὴν τοῦ ἴσου τιμὴν. III. 415. C: τὴν τῇ φύσει προσήκουσαν τιμὴν ἀποδόντες. Legg. VIII. 837. C: τιμὴν οὐδεμίαν ἀπονέμειν τῷ τῆς ψυχῆς ἡθεὶ τοῦ ἐρωμένου. Ep. VIII. 356. A: τιμὴν αὐτῷ καὶ γένει ἀείζων ... κτώμενος. Conv. 178. C: οὐτε τιμαὶ οὐτε πλοῦτος cet. 190. C: αἱ τιμαὶ ... αὐτοῖς καὶ τὰ ἱερά τὰ παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἡφανίζετο. Pol. II. 361. C: ἔσσονται αὐτῷ τιμαὶ καὶ δωρεαί. VII. 516. C: τιμαὶ ... καὶ ἐπαινοὶ. II. 361. C: τῶν δωρεῶν τε καὶ τιμῶν ἕνεκα. Legg. VII. 810. A: ἄτιμος τῶν παιδείων ἔστω τιμῶν. XII. 948. A: στερέσθω ... τῶν ἄλλων τῶν δοθεισῶν αὐτῷ τιμῶν. Menex. 247. B: χρῆσθαι ... καὶ χρημάτων καὶ τιμῶν θησαυρῷ. Polit. 310. E: τιμαῖς καὶ ἀτιμίαις. Legg. I. 634. A: ἐπειθε τιμαῖς ὥστε κρατεῖν αὐτῶν (τῶν λυπῶν). IV. 716. A: ἢ χρήμασιν ἐπαιρόμενος ἢ τιμαῖς cet. X. 900. A: παῖδας παίδων καταλειπόντας ἐν τιμαῖς ταῖς μεγίσταις. XII. 953. D: δώροις καὶ τιμαῖς προεπουσiais τιμηθεῖς. Apol. 35. B: ἐν τε ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις τιμαῖς. Ep. VII. 351. A: (ἐν) τιμαῖσι. Gorg. 526. D: χαίρειν ... ἑάσας τὰς τιμὰς τὰς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων. Pol. II. 366. E: δόξας τε καὶ τιμὰς καὶ δωρεάς. VII. 537. B: τιμὰς τε μείζους τῶν ἄλλων οἶσονται cet. VIII. 549. C: φεύγοντος τὰς τε τιμὰς καὶ ἀρχὰς cet. Tim. 20. A: τὰς μεγίστας ... ἀρχὰς τε καὶ τιμὰς τῶν ἐν

(sic Par. A. Vulgo ἐν sine art. τῶν) τῇ πόλει μεταχειρίζεται. Legg. I. 632. B: τιμὰς ἀπονέμειν. III. 687. B: τιμὰς διαφερούσας γένους. VII. 809. D: (ἵνα) θεοῖς ... τὰς τιμὰς ἀποδιδῶσι. Epin. 985. D: τιμὰς μὴ δεχομένους (θεοὺς) τὰς προσηκούσας αὐτοῖς. Ep. VIII. 357. C: θεοῖς ... πᾶσι τιμὰς μετ' εὐχῶν δόντες. Etiam munus (honorarium). Phil. 61. C: εἰδ' ὅστις θεῶν ταύτην τὴν τιμὴν εἴληχε τῆς ξυγκράσεως. *praemium. Pol. II. 371. E: τὴν τιμὴν ταυτήν μισθὸν καλοῦντες. Phaed. 113. D: τῶν ... εὐεργεσιῶν τιμὰς φέρονται κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστος. *pretium. Legg. VIII. 845. A: τῆς ... γενναίας (δουράς) ἀπτεσθῶ ... χωρὶς τιμῆς. XI. 914. B: σμικρὰς τιμῆς ἄξιον. C: δεκαπλάσιον τῆς τιμῆς ... ἀποτινέτω. 917. D: ὁπόσης ἂν τιμῆς ἀξίωσῃ τὸ πωλούμενον. Prot. 314. B: καταθέντα τὴν τιμὴν. Pol. III. 390. E: τιμὴν ... λαβόντα νεκροῦ ἀπολύειν. Legg. XI. 914. A: ἀποδιδούσης (τῆς πόλεως) τῷ δεσποτῇ τὴν τιμὴν. 916. C: ὁ ... ὄφλων τὴν τιμὴν ἀπλήν ἀποτινέτω. 921. A: τὴν τιμὴν τῶν ἔργων ὀφείλετω cet. 932. D. XI. 917. C: ὁ πωλῶν ὅτιοῦν ἐν ἀγορᾷ μηδέποτε δύο εἶπη τιμὰς ὧν ἂν πωλῇ. *census. Legg. V. 744. D: ἔστω ... πέντας μὲν ὄρος ἢ τοῦ κλήρου τιμῇ. Etiam i. q. τίμημα, multa vel damnum. Gorg. 497. B: πάντως οὐ σὴ αὐτὴ ἢ τιμῇ.

τίμημα, τό, aestimatio (litis, multa al.). Legg. XII. 941. A: τίμημα δὲ (ἔστω) ὃ τι χορὴ πάσχειν ἢ ἀποτίνειν. 956. C: τὸ πεμπτημόριον ἀποτινέτω τοῦ τιμήματος τῆς γραφείσης δίκης. Apol. 39. B: καὶ ἐγὼ ... τῷ τιμήματι ἐρμένεω. Legg. X. 907. E: τιμάτω τὸ δικαστήριον ... τίμημα. *census. Legg. VI. 756. D: ἐκ τοῦ τετάρτου καὶ σμικροτάτου τιμήματος. IX. 880. D: ὁ ... μεγίστου τιμήματος ὢν. XI. 915. B. V. 744. C: ὅταν ... μένωσιν ἐν τῷ αὐτῷ τιμήματι. D: εἰς τὸ προσῆκον ἕκαστοι ἑαυτοὺς τίμημα. 754. D: ὁ ... μέγιστον τίμημα ἔχων. Pol. VIII. 550. C: τὴν ἀπὸ τιμημάτων ... πολιτείαν. 551. C: εἰ νεῶν οὕτω τις ποιοίτο κυβερνήτας ἀπὸ τιμημάτων. 553. A: ἐκ τιμημάτων ἔχουσα τοὺς ἄρχοντας. Legg. III. 698. B: ἐκ τιμημάτων ἀρχαὶ τινες τετάρτων. V. 744. B: δεῖ ... τιμήματα ἀνίστα γενέσθαι. C. *multa. Legg. VIII. 845. E: πρὸς τῷ τιμήματι. (Id. XI. 928. D.) XI. 928. B: ζημιούτω τῷ δόξαντι τιμήματι τῷ δικαστηρίῳ διπλῇ. XII. 946. E: τῶν ... ἄλλων τιμημάτων ... διπλασίαν τινέτω.

τίμησις, ἡ, aestimatio; honos. Legg. IX. 878. E: εἰάν ἀμφεβητήσιμος ἢ τίμησις γίγνηται. V. 728. E: τιμήσεως. III. 696. C: τῶν ἐν ταῖς πόλεσι τιμήσεων ἕνεκα.

τιμητής, ὁ, aestimator. Legg. VIII. 843. D: τοῦτων ἀπάντων ... τιμηταὶ γινέσθων ἀρξονόμοι.

τίμιος, α, ον, honoratus et honorandus, (etiam quod honori est); praestans. Conv. 209. D: τίμιος ... παρ' ὑμῖν καὶ Σόλων cet. Legg. V. 730. D: τίμιος ... καὶ ὁ μὴδὲν ἀδι-

κῶν. I. 630. D: τετάρτη ... δυνάμει τοῦ τιμίας εἶναι λέγουτ' ἀν' ὁρθότατα. Polit. 288. B: τίμιον καὶ ἄτιμον (εἶδος). Conν. 178. B: τὸ ... ἐν τοῖς πρεσβύτατον εἶναι τὸν θεὸν τίμιον. Critia 114. C: Ἀτλαντος ... τίμιον γίγνεται γένος. Legg. V. 727. A: τῶν ... κακῶν (οὐδὲν τίμιον. Phaedr. 257. A: παρὰ τοῖς καλοῖς τίμιον εἶναι (int. ἐμέ). Legg. V. 744. A: εἰ ... τις τῶν ... νόμων σωφροσύνης ἐμπροσθεν ὕψειαν ἐν τῇ πόλει φανείται ποιῶν τιμίαν. V. 728. A: τὸ ... αὐτῆς (τῆς ψυχῆς) τίμιον ἅμα καὶ καλὸν ἀποδίδεται σμικροῦ χροναίου. D: τίμιον εἶναι σῶμα οὐ τὸ καλόν cet. Soph. 216. C: τοῖς μὲν δοκοῦσιν εἶναι τοῦ μηδενὸς τίμιοι cet. Legg. VII. 808. C: ἀγαστοὶ ... καὶ τίμιοι τοῖς δικαίοις τε καὶ σώφροσιν. VIII. 829. D: ὅσοι ... τίμιοι ἐν τῇ πόλει. Polit. 303. E: λείπεται τὰ ξυγγενῇ τοῦ χροσσοῦ τίμια. Legg. III. 698. A: τὰ λεγόμενα τίμια καὶ καλὰ κατὰ πόλιν. Pol. VII. 538. E: ὅταν ... μήτε ταῦτα ἡγῆται τίμια καὶ οἰκεία. Epin. 988. C: φορὰ κρείττων καὶ τιμιώτερα. Phaedr. 241. C: ἧς οὔτε ἀνθρώποις οὔτε θεοῖς ... τιμιώτερον οὔτε ἔστιν οὔτε ποτὲ ἔσται. Phil. 65. B. Men. 98. A: διὰ ταῦτα ... τιμιώτερον ἐπιστήμη ὁρθῆς δόξης ἐστί. Pol. VI. 485. B: οὔτε τιμιωτέρου οὔτε ἀτιμιωτέρου μέρους ... ἀφίενται. 508. A: τιμιωτέρῳ ζυγῷ. IX. 591. B: τιμιωτέραν ἔξιν λαμβάνει. Conν. 210. B: τὸ ἐν ταῖς ψυχαῖς κάλλος τιμιώτερον ἡγήσασθαι τοῦ ἐν τῷ σώματι. Pol. I. 336. E: πράγματα πολλῶν χροσίων τιμιώτερον. VII. 539. D: τὸ ἐπιτήδευμα τιμιώτερον ἀντὶ ἀτιμιωτέρου ποιήσει. Legg. XI. 931. D: ὥς οὐδὲν πρὸς θεῶν τιμιώτερον ἀγαλμ' ἂν κηραίμεθα πατρὸς cet. Phaedr. 258. D: τὸν μὴ ἔχοντα τιμιώτερα ὦν συνέδηκεν ἢ ἔγραψεν. Phil. 64. C: τί ... ἐν τῇ ξυμμίξει τιμιώτατον —; Hipp. mai. 284. A: ἐν δέ γε ταῖς εὐνόμοις πόλεσι τιμιώτατον ἢ ἀρετή. Conν. 180. B: τιμιώτατον (θεῶν). Critia 121. B: εἰς τὴν τιμιωτάτην αὐτῶν (τῶν θεῶν) οἴκησιν. Legg. IV. 707. D: οὐ τὸ σώζεσθαι ... τιμιώτατον ἡγούμενοι. Pol. III. 415. A: διὸ τιμιωτάτοί εἰσιν. Phil. 30. B: τὴν τῶν καλλίστων καὶ τιμιωτάτων γύσιν. Polit. 285. E: τοῖς μεγίστοις οὖσι καὶ τιμιωτάτοις οὐκ ἔστιν εἰδῶλον οὐδὲν cet. Legg. V. 731. C: ἐν τοῖς τῶν ἑαυτοῦ τιμιωτάτοις. Epin. 984. D: μεγίστους καὶ τιμιωτάτους (θεοῦς). Legg. III. 697. B: τιμιωτάτα ... καὶ πρῶτα τὰ περὶ τὴν ψυχὴν ἀγαθὰ κτεῖσθαι. Ut Lat. carum et germ. theuer, est etiam quod pretium habet vel magno constat. Euthyd. 304. B: τὸ γὰρ σπάνιον ... τίμιον. Prot. 347. C: τιμίας ποιοῦσι τας ἀσλητρίδας.

τιμοκρατία, ἡ, ea res publica in qua ambitio dominatur. Pol. VIII. 545. C: τίνα τρόπον τιμοκρατία γένοιτ' ἂν ἐξ ἀριστοκρατίας. B: τιμοκρατίαν ἢ τιμαρχίαν.

τιμοκρατικός, ὁ, rei publicae addictus in qua ambitio regnat. Pol. VIII. 549. B: ὁ τιμοκρατικός νεανίας. 553. A: ἐκ τοῦ τιμοκρατικοῦ ἔκεινον. IX. 580. B: τιμοκρατικόν.

τιμῶ, *honoro, honora afficio, in honore habeo; colo; veneror, aestimo; indulgeo, alicui aliquid tribuo.* Conv. 212. B: αὐτὸς τιμῶ τὰ ἔρωτικά. Gorg. 462. D: ἐπειδὴ τιμᾶς τὸ χαρίζεσθαι. Soph. 227. B: τιμᾶ ... ἐξ ἴσου πάσας (τέχνας). Apol. 32. A: ὁ ὑμεῖς τιμᾶτε, ἔργα. Conv. 179. D: οὐγὰρ καὶ θεοὶ τὴν περὶ τὸν ἔρωτα σπουδὴν τε καὶ ἀρετὴν μάλιστα τιμῶσιν. Pol. VII. 538. D: ἐκεῖνα τιμῶσι τὰ πάτρια. Ep. II. 312. B: ἐκεῖνα τίμα. Legg. XI. 932. A: πᾶς τιμᾶτω ... τοὺς αὐτοῦ γεννήτορας. Conv. 188. C: (ἐάν) μὴδὲ τιμᾶ αὐτόν. Theaet. 180. D: (ἵνα) τιμῶσιν αὐτούς. Legg. IV. 721. D: (τιμῶν) ὧν ἂν οἱ νεώτεροι ἐν τῇ πόλει τοὺς πρεσβυτέρους αὐτῶν τιμῶσιν ἐκάστοτε. Phaed. 64. D: οἷον ἑματίων διαφερόντων πτήσεις ... πότερον τιμᾶν σοι δοκεῖ, ἢ ἀτιμᾶζειν —; Conv. 212. B: τὸν Ἐρωτα τιμᾶν. Pol. II. 366. C: δικαιοσύνην τιμᾶν. V. 468. C: τοῖς τοιοῖσδε (seq. νότοισι) δίκαιον τιμᾶν τῶν νέων ὅσοι ἀγαθοί. VII. 538. B: τὸ τιμᾶν τε καὶ σπουδάζειν. Legg. VII. 802. A: τοὺς ... ἐτι ζώντας ἐγκωμίοις τε καὶ ὕμνοις τιμᾶν οὐκ ἀσφαλές. Phaedr. 252. D: ἐκείνον (θεόν) τιμᾶν. Pol. IX. 591. C: μαθήματα τιμῶν. Legg. V. 729. C: τιμῶν ... καὶ σεβόμενος. Theaet. 149. C: τιμῶσα τὴν αὐτῆς ὁμοιότητα. Legg. VII. 792. E: τὸ ... ἵλεων καὶ εὐμενὲς ... τιμῶσα. Menex. 249. B: αὐτοὺς δὲ τοὺς τελευτήσαντας τιμῶσα οὐδέποτε ἐκλείπει (ἡ πόλις). Soph. 249. C: τῷ ... φιλοσόφῳ καὶ ταῦτα μάλιστα τιμῶντι. Pol. IX. 572. C: τὰς χρηματιστικὰς ἐπιθυρίας τιμῶντι μόνας. Legg. IV. 711. C: τὰ μὲν ἐπαινοῦντα καὶ τιμῶντα cet. Pol. VIII. 548. A: τιμῶντες ἀγρίως ὑπὸ σκότου χυρόν τε καὶ ἄργυρον. Legg. X. 887. B: δίκην τιμῶντες (θεοὶ) διαφερόντως ἀνθρώπων. VII. 796. C: τὴν τῆς θεοῦ χάριν τιμῶντας. Pol. VIII. 548. C: (διὰ τὸ) πρεσβυτέρως γυμναστικὴν μουσικὴς τετιμηκέναι. Conv. 179. E: οὐχ ὥσπερ Ἀχιλλεῖα ... ἐτίμησαν. Phil. 59. D: ἂν γ' ἂν τις τιμήσειε μάλιστα ὀνόματα. Hipp. mai. 303. E: δι' ὃ τι ναύτας πρὸ τῶν ἄλλων τιμήσαντες καλὰς ὠνομάσατε. Conv. 196. D: ἵν' αὐτὸ καὶ ἐγὼ τὴν ἡμετέραν τέχνην τιμῶσω. Pol. III. 415. C: τιμήσαντες. Ep. II. 312. C: τιμήσω σε. Pol. V. 468. D: ὕμνοις ... τιμήσομεν. Phaedr. 252. D: ὡς τιμήσων τε καὶ ὀργιάσω. Pol. III. 386. A: τοῖς θεοῖς ... τιμήσουσι. Pass. Theag. 127. E: τιμᾶ ... πολὺ μάλιστα cet. Pol. IX. 582. C: ὁ πλούσιος ὑπὸ πολλῶν τιμᾶται cet. VI. 489. A: ὅτι οἱ φιλόσοφοι οὐ τιμῶνται ἐν ταῖς πόλεσι. Legg. VI. 784. E: ὁ δὲ τούναντιον ἐναντίως τιμάσθω, μᾶλλον δὲ ἀτιμάζεσθω. III. 696. E: μάλιστα ἂν τιμώμενον ὀρθότατα τιμῶτο. XI. 918. E. Pol. V. 475. E: καὶ μὴ ὑπὸ μειζόνων καὶ σεμνοτέρων τιμῶνται. IX. 581. D: τὴν τοῦ τιμᾶσθαι ἡδονήν. Legg. II. 657. E. Ep. II. 312. B: τιμώμενος ... ὑπὸ σοῦ. Menex. 242. A: τῆς πόλεως τιμωμένης. Hipp. mai. 291. D: τιμωμένῳ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Pol. II. 359. B: ὡς ἀρέωστιά

τοῦ ἀδικεῖν τιμώμενον. V. 475. B: ὑπὸ ... φανυλοτέρων τιμώμενοι. X. 600. C: ἐτιμᾶτο. VI. 489. B: εἰ ἐτιμώντιο. Menex. 238. D: οὐδὲ τοῖς ἐναντίοις τετίμηται. Alc. II. 150. A: κινδυνεύει ... δικαιοσύνη ... διαφερόντως τετιμῆσθαι. Leg. XII. 962. E: οὐδὲν διαφερόντως τετιμημένον ἔχοντες φράζειν cet. 953. D: δώροις καὶ τιμαῖς προεπουσας τιμηθεῖς. Menex. 242. C: τιμηθέντες ὑπὸ τῆς πόλεως. Pol. IV. 426. C: τιμῆσεται ὑπὸ σφῶν. Hipp. mai. 284. B. Med. aestimo. Conv. 175. D: πολλοῦ τιμῶμαι τὴν παρὰ σοὶ κατὰκλισιν. Verb. Pol. X. 595. C: οὐ ... πρό γε τῆς ἀληθείας τιμητέος ἀνὴρ. VI. 509. A: ἐτι μειζόνως τιμητέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἔξιν. Legg. IV. 722. B: οὔτε τὰ μικρὰ τιμητέον. Pol. VIII. 561. C: τιμητέας (ἡδονάς) ἐξ ἴσου. Phaedr. 267. A: οἱ πρὸ τῶν ἀληθῶν τὰ εἰκότα εἶδον ὡς τιμητέα μᾶλλον. Etiam in censu censendo ponitur. Legg. (XII. 955. D: τετιμῆσθαι ἕκαστον τὴν οὐσίαν ... χρεῶν. Praec. in litis ponitur aestimatione; atque τιμᾶν (c. gen. rei et dat. personae) dicitur qui multam statuit vel damnat, med. tam in actore ponitur qui in libello accusationis aestimationem litis addit quam in reo quid commeruerit ipso confitente. Legg. VIII. 843. B: τιμᾶτω τὸ δικαστήριον ὃ τι ἂν δέη πάσχειν ἢ ἀποτίνειν τὸν ἡτιηθέντα. X. 907. E. VIII. 843. D: τὰς βλάβας ὁρῶντες κρινόντων καὶ τιμώντων. IX. 879. B: τιμώντων τὴν ἀξίαν τῆς βλάβης. Polit. 299. A: τιμᾶν ὃ τι χρεὴ παθεῖν ... ἢ ἀποτίνειν. Legg. IX. 877. B: τιμᾶν ... τὸ δικαστήριον cet. XI. 928. C. IX. 877. E: τοὺς πρὸς ἀνδρῶν (ἐυγγενεῖς) εἶναι τιμώντας κυρίους. Gorg. 516. A: ὀλίγον δὲ καὶ θανάτου ἐτιμῆσαν. Apol. 37. C: ἴσως ... ἂν μοι τούτου τιμῆσαιτε. Legg. XI. 936. E: (τῆς ἀξίας) ἧς ἂν τιμῆσῃ τὸ δικαστήριον. IX. 880. D: ἐὰν μὴ τὸ δικαστήριον πλείονος αὐτῷ χρόνου τιμῆσῃ τὴν δίκην. C: ἐὰν ... οἱ δικασταὶ τιμῆσοσι πλείονος (χρόνου). Apol. 38. B: εἰ μὴ ... τοσούτου βούλεσθέ μοι τιμῆσαι. Legg. XII. 946. E: ἐὰν ... ἢ τῷ θανάτου τετιμημένον ὑπὸ τῶν εὐδύνων. IX. 880. C: ἔστω κύριος ὁ τιμηθεὶς αὐτῷ χρόνος. XII. 954. B: τὴν διπλασίαν τοῦ τιμηθέντος βλάβην ἐκτίειν. Med. Apol. 37. A: τούτου τιμῶμαι, ἐν προταναίῳ οἰτήσεως. 36. B: τιμᾶται ... μοι ὁ ἀνὴρ θανάτου. Gorg. 486. B: εἰ βούλοιτο θανάτου σοὶ τιμᾶσθαι. Apol. 36. D: εἰ δεῖ γε κατὰ τὴν ἀξίαν ... τιμᾶσθαι. 38. A: ἐτιμῆσάμην ἂν χρημάτων ὅσα ἐμελλον ἐκτίσειν. Crit. 52. C: εἰ ... ἐν αὐτῇ τῇ δίκῃ ἔξην σοὶ φυγῆς τιμῆσασθαι. Apol. 37. B: τούτου τιμῆσάμενος. Legg. XII. 954. A: τιμῆσάμενον τὸ (v. τὸν) ἐρευνώμενον. C: ἀλλὰ δὴ φυγῆς τιμῆσομαι; Apol. 37. B: (πολλοῦ δέω) τιμῆσεσθαι τοιούτου τινὸς ἑμαντῷ. Etiam venditor τιμᾶν dicitur si pretium merci constituit idque ab emtore exigit. Legg. XI. 921. B: μὴ πλείονος τιμᾶν. 917. C: ταύτης τῆς ἡμέρας μὴ τιμῆσῃ πλείονος μηδὲ ἐλάττονος.

τιμώρημα, τό, poena. Legg. IX. 866. B: διπλᾶ ... ἔστω τὰ τιμωρήματα τῷ ὄφλοντι. Pol. II. 363. E: ἅπερ ... διήλθε τιμωρήματα.

τιμώρησις, ἡ, poena. Legg. IX. 874. D: ὢν ἂν τυγχάνουσαι τιμωρήσεων τὸ πρόσφορον ἔχοιεν ἂν ἕκασται (αἱ βίαιοι πράξεις).

τιμωρία, ἡ, ultio; poena, supplicium. Legg. V. 728. C: τιμωρία ..., ἀδικίας ἀκόλουθος πάθη. XII. 944. E. Gorg. 472. D: ἂν τυγχάνῃ δίκης τε καὶ τιμωρίας. Legg. V. 735. E. Gorg. 525. A: πάντι τῷ ἐν τιμωρία ὄντι. Legg. II. 672. D: ἐπὶ τιμωρία τῇ τῶν ἀνθρώπων δεδοσθαι (τὸν οἶνον). V. 735. E. Phaed. 62. C: εἰ τινα ἔχοις τιμωρίαν. Legg. IV. 716. B: ὑποσχὼν τιμωρίαν οὐ μεμπτήν τῇ δίκῃ. IX. 866. E: μεταδιώκοντες τὴν τιμωρίαν (ultionem). X. 905. A. XII. 943. D: τὸ μήτε ἐπενεγκεῖν ψευδῇ τιμωρίαν cet. Apol. 39. C: τιμωρίαν ὑμῖν ἤξειν ... πολὺ χάλειωτέραν cet. Legg. XII. 943. D: ὄφλονοι ... τιμωρίαί ἐπίστωσαν αἵτες καὶ προσθεν ἐτέθησαν. IX. 876. E: τοῖς τύπους τῶν τιμωριῶν εἰπόντας. 880. E: μήτε τῶν ὑπὸ γῆς τιμωριῶν λεγομένων (μῆνιν δέσας). Pol. IX. 579. A: ταῖς ἐσχάταις τιμωροῦντο τιμωρίαῖς. Ax. 372: ἐνθα ... αἰδίοις τιμωρίαῖς τρύχονται. Pol. X. 616. B: τὰς ... τιμωρίας τοιαύτας τινὰς εἶναι. Legg. IX. 856. C: τιμωρίας παιδων. Ep. VII. 335. A: τίειν τὰς μεγίστας τιμωρίας. 336. E: (πρὶν ἂν) ἐπὶ τιμωρίας παύσονται τραπεζόμενοι τῶν ἐχθρῶν.

τιμωρός, ὁ ἡ, vindex. Legg. IV. 716. A: δίκη ... τοῦ θείου νόμου τιμωρός. IX. 872. E: ἡ τῶν ξυγγενῶν αἱμάτων τιμωρός δίκη. V. 729. E: εἰς θεὸν ἀνηγορευμένα (τὰ ἀμαρτήματα) τιμωρόν. Epin. 988. E: κατὰ τὴν τῶν ἀνέσιων τιμωρόν δίκην.

τιμωρῶ, ulciscor; punio vel supplicium sumo; pass. poenas luo. Legg. V. 729. E: ὁ θυνάμενος ... τιμωρεῖν μᾶλλον βοηθεῖ προθυμότερον. X. 907. E: τῷ ἐθέλοντι τιμωρεῖν ὑπὲρ τῶν νόμων. Apol. 28. D: τοῖς φίλοις μὴ τιμωρεῖν. Convn. 179. E: βοηθήσας τῷ ξρασιῇ Πατρόκλῳ καὶ τιμωρήσας. Apol. 28. C: εἰ τιμωρήσεις Πατρόκλῳ τῷ ἐταίρῳ τὸν φόνον. Gorg. 525. B: ὑπ' ἄλλου ὀρθῶς τιμωρουμένῳ. D: τοὺς ἐν Αἰδον ... τιμωρουμένους. Legg. IX. 867. D: μέγθει θυμοῦ πλείω τιμωρηθεῖς χρόνον. Verb. Legg. IX. 867. C. Med. iniuriam mihi illatam ulciscor, poenas ab aliquo (graec. τινὰ) peto, persequor. Prot. 324. B: ὅστις μὴ ... ἀλογίστως τιμωρεῖται. De lege 321. A: ἐν ἧ (τραγωδίᾳ) ... ἐντείνοντες ἡμεῖς τὸν Μίνων τιμωρούμεθα ἀνδ' ὢν cet. Legg. VIII. 846. B: τιμωρεῖσθω τὸν ἀδικούντα. Phaed. 62. C: τιμωροῖο ἂν. Ep. VII. 329. C: μὴ τινα ἐπαιτιώμενος τιμωροῖτο cet. Pol. IX. 579. A: ταῖς ἐσχάταις τιμωροῦντο τιμωρίαῖς. Phil. 49. B: ἀδύνατοι καταγελῶμενοι τιμωροῖσθαι. Pol. II. 359. A. Legg. II. 672. B: τιμωρούμενος. IX. 356. C: δειλία ...

ὑπὲρ πατρίδος αὐτοῦ μὴ τιμωρούμενον. Pol. II. 377. E: ὡς ἐτιμωρήσατο αὐτόν. Apol. 41. E: τοὺς νύεις μου ... τιμωρήσασθε ... ἐὰν ὑμῖν δοκῶσιν ἢ χρημάτων ἢ ἄλλου του προτέρον ἐπιμελεῖσθαι ἢ ἀρετῆς. Conv. 214. E: ἐπιθᾶμαι τῷ ἀνδρὶ καὶ τιμωρήσωμαι ὑμῶν ἐναντίον; 213. D: τουτων ... εἰς αὐθὶς σε τιμωρήσομαι. Pol. VIII. 549. E: ὅπως ... τιμωρήσεται πάντας τοὺς τοιούτους.

τίνω, persolvo, luo (ut poenas); rependo (ut damnum). Theaet. 177. A: οὐ δὴ τίνουσι δίκην cet. Legg. VIII. 843. E: τινέτω τὴν βλάβην. IX. 915. A. XI. 933. E: μείζονα τὴν ἔκτισιν τῷ πημανθέντι τινέτω. VI. 767. E: τοῦ βλάβους τῷ βλαφθέντι τὸ ἥμιον τίνειν. IX. 878. C. XI. 928. C: ὁ τι χρὴ τίνειν αὐτόν τῷ παιδί. Ep. VII. 335. A: τίνειν τὰς μεγίστας τιμωρίας. Phaed. 81. D: δίκην τίνουσαι τῆς προτέρας τροφῆς κακῆς οὐσις. Legg. IX. 873. A: πρὶν (πρὶν ἂν?) φόνον φόνῳ ὁμοίῳ ὁμοίον ἢ δράσασα ψυχὴ τίση. XII. 946. E: ὦν (τιμημάτων) ἂν δίκαιον ἢ διπλὴν τίσαι. X. 905. A: τίσεις ... τὴν προσήκουσαν τιμωρίαν.

τίς, quis. Prot. 311. E: ὡς τίς (sic Cl. al. Vulgo τί) γενησόμενος ἔρχει παρὰ τὸν Πρωταγόραν; Phaed. 58. A: τί οὖν ἦν τοῦτο; Conv. 213. C: τουτὶ τί ἦν; Seq. plur. Phaed. 57. A: τί οὖν δὴ ἐστὶν ἅττα εἶπεν ὁ ἀνὴρ πρὸ τοῦ θανάτου; Gorg. 508. B: σκεπτέον τί τὰ συμβαίνοντα. Theaet. 154. E. 155. C. Euth. 15. A. Genit. τίνος. (Conv. 203. A: πατρός δὲ ... τίνος ἐστὶ καὶ μητρός; Prot. 354. E: τίνος ... ἔνεκα πολλά περὶ τούτου λέγεις; Pol. I. 336. A: τίνος; ἔφη.) et τοῦ (Prot. 310. B: τοῦ ἔνεκα τηλικαύδε ἀφίκου; 312. B: τοῦ πέρι; Gorg. 453. C. al.); dat. τίνι (Polit. 302. D: τίνι διαιροῦντες ταύτην;) et τῷ (Phaedr. 276. A: τῷ τρόπῳ ... γίγνεται. 237. D: τῷ δὴ τὸν ἐρωντά τε καὶ μὴ κρινοῦμεν; Pol. VI. 507. C: τί οὖν ὁρώμεν ἡμῶν αὐτῶν τὰ ὁρώμενα;). Phaedr. 278. E: τίν' αὐτόν φήσομεν εἶναι; Phaed. 58. C: τίνες οἱ παραγενόμενοι τῶν ἐπιτηδείων τῷ ἀνδρὶ; 59. C: τίνες φῆς ἦσαν οἱ λόγοι; 58. C: τίνα (sic Cl. c. al. Vulg. τί) ἦν τὰ λεχθέντα; 102. A. — Est i. q. πότερος. Phil. 52. D: τί ποτε χρὴ φάναι πρὸς ἀλήθειαν εἶναι, τὸ καθαρὸν τε καὶ εἰλικρινές, ἢ τὸ σφόδρα τε καὶ τὸ πολὺ —; — Interponitur. Prot. 312. C: τῶν τί σοφῶν εἰσὶν οἱ ζωγράφοι ἐπισιτήμονες; Gorg. 449. A: τίνα σε χρὴ καλεῖν ὡς τίνος ἐπισιτήμονα τέχνης; 454. D: ποίας δὴ παιδοῦς καὶ τῆς περὶ τί παιδοῦς ἢ ῥητορικῆς ἐστὶ τέχνης; Conv. 206. B: τῶν τίνα τρόπον διωκόντων αὐτὸ ... ἢ σπουδῇ ... ἔρως ἂν καλοῖτο; Ita duae interrogationes in unam coguntur. Phaed. 105. B: ὧ ἂν τί ποτε σώματι (sic Vat. al.) ἐγγένηται θεομόν ἐσται; C: ὧ ἂν σώματι τί ἐγγένηται νοσήσει; Similiter. Pol. I. 332. D: ἢ ... τίσι τί ἀποδιδούσα τέχνη δικαιοσύνη ἂν καλοῖτο; Phil. 58. A: οὐ δὲ τί πῶς τοῦτο (sic Cl. c. al.) διακρίνοις ἂν; — Abs. τί est quorsum (Prot. 318. C: τί δὴ φῆς βελτίῳ εἶσεσθαι;

Conv. 204. D: ὁ ἐρῶν τῶν καλῶν τί ἐρᾷ; Men. 77. C: τί ἐπιθυμεῖν λέγεις;) et cur. Gorg. 469. A: τί δὴ; germ. *warum denn?* Theaet. 173. C: τί γὰρ ἂν τις τοὺς γε φανύλως δια-
 τρίβοντας ἐν φιλοσοφίᾳ λέγοι; Conv. 213. C: νῦν τί ἦκεις;
 Gorg. 468. C: τί οὖν ἀπεκρίνεται; Hoc τί οὖν etiam ita in-
 terrogat ut imperativi nostri vim habeat. Prot. 310. A: τί
 οὖν οὐ διηγῆσώ ἡμῖν τὴν ξυνοουσίαν (nos: so erzähle uns doch cet.);
 Phaed. 86. D: τί οὖν ἀπεκρίνατο; Conv. 173. B: τί οὖν ...
 οὐ διηγῆσώ μοι; Phil. 54. B. — Cum particc. τί γάρ; *quidni?*
 (Phaedr. 258. D. Theaet. 209. B. Soph. 232. C. al.), τί δαί
 (v. I. p. 415.), τί δέ; (Lat. *quid?*), τί δὲ δὴ, τί δὴ, τί δὴ
 ῥῶν, τί μὴν (v. II. p. 341.), τί οὖν, τί οὖν δὴ (v. Annott.
 in Gorg. p. 335.) al. — Enclit. *tis* est pron. infinit. (germ.
einer, man et mancher), pl. neutr. ἅντα, ut τοιαῦτ' ἅντα. Verti
 potest auch antecedente part. ἤ. Phaedr. 248. D: ἡ φιλοκάλου
 ἡ μουσικοῦ τινὸς καὶ ἐρωτικοῦ. 251. A: ὅταν θεοειδὲς πρὸς-
 ωπον ἴδῃ ... ἡ τινα σώματος ἰδεῖν. 255. C: οἷον πνεῦμα
 ἡ τις ἡχὴ ... γέρεται. 261. C. Theaet. 174. D: ἓνα τῶν
 νομέων, οἷον οὐρώτην ἢ ποιμένα ἢ τινα βουκόλον. Polit.
 261. D: οἷον βορλάτην ἢ τινα ἱπποκόμον. 296. B: παῖδα
 ἢ τιν' ἄνδρα ἢ καὶ γυναῖκα. Legg. XII. 950. D: δημοσίᾳ
 δ' ἔστω κέρυξιν ἢ πρεσβείαις ἢ καὶ τισι θεωροῖς (int. ἀπο-
 δημεῖν). — Neutr., ut Lat. *quid* (si *quid*, ne *quid* al.) est vern.
eiwa vel *vielleicht*. Phaedr. 258. D: δεόμεθα τι (v. τοι) ...
 Λυοῖαν τε περὶ τούτων ἐξετάσαι cet. (ubi verti potest: *sollen*
wir vielleicht cet.). Soph. 218. A: ἂν δ' ἄρα τι τῷ μήκει πο-
 τῶν ἄχθῃ. Ion. 530. A: ἡγωνίζου τι ἡμῖν (*ecquid nobis cer-*
tavisti?). — Orationem amplificat. Prot. 314. D: ἔα ... σοφί-
 σται τινες. Gorg. 455. C: ὡς ἐγὼ τινος σχεδὸν καὶ συχνούς
 αἰσθάνομαι οὐ cet. 499. C: ὅτι ἡδοναὶ τινές εἰσιν αἱ μὲν
 ἀγαθαί, αἱ δὲ κακαί. 522. D: αὕτη γὰρ τις βοήθεια ἐαυτῷ
 ... ὡμολόγηται κρατίστη εἶναι. Phaed. 58. D: ἀλλὰ παρή-
 σάν τινες καὶ πολλοί γε. Phil. 13. C: τὰς δὲ τινος ἐτέρας
 αὐτῶν (int. ἡδονὰς) κακάς. 34. D. Conv. 175. B: ἔθος γάρ
 τι τοῦτ' ἔχει. 221. E: χαλκῆας τινὰς καὶ σκυτοτομούςας (λέ-
 γει). — Ut Lat. *quidam*, leniter et urbane intendit. Prot. 334.
 C: ἐγὼ τυγχάνω ἐπιλήσμων τις ὢν ἄνθρωπος. 340. D: εἰμί
 τις γελοιὸς ἱατρός. 342. E: εἰρήσει αὐτὸν φατῶν τινα φαι-
 ρόμενον. Phaedr. 230. C: σὺ δὲ γε ... ἀποπώτατος τις φαί-
 νει. Phaed. 69. C: κινδυνεύουσι ... οὐ φατῶν τινες εἶναι cet.
 Conv. 175. E: ἡ μὲν γὰρ ἐμὴ (σοφία) φανύλη τις ἂν εἴη καὶ
 ἀμφισβητήσιμος. Pol. II. 358. A: ἀλλ' ἐγὼ τις ... δευεμα-
 θής. Sic πάλαι τι, πάνν τι, σφόδρα τι cet. Eius quod
 epinet significationem habet in dicti. εἶναι τι (Phaedr. 242. E:
 σεμνύνεσθαι ὡς τι ὄντε. Gorg. 472. A: ὑπὸ πολλῶν καὶ
 δοκούντων εἶναι τι, Phaedr. 63. C: εἶναι τι τοῖς τετελευ-
 τηκόσι. al.) et λέγειν τι (fere vern. *Recht haben*). Prot. 339.
 C: ἐφοβοῦμην μή τι λέγοι. Phaedr. 260. A: σκοπεῖν μή τι

λέγωσι. Pol. I. 329. E. Similiter Phaed. 72. B: ἀλλ' ἵσως ἔχει τινὰ λόγον (nos: seinen guten Grund). — Subiicitur. Phaedr. 272. C: ὃν τῶν περὶ ταῦτα τινῶν ἀκήνοα. Pol. IX. 583. B: ὡς ἐγὼ δοκῶ μοι τῶν σοφῶν τινὸς ἀκηκοέναι. Legg. I. 645. B: παρὰ θεῶν τινός. — Accentum retinet. Phil. 53. D: τὸ τινὸς ἔνεκα γιγνόμενον. 54. C: ἄλλης οὐσίας τινὸς ἐκάστης ἔνεκα γίγνεσθαι. Conv. 199. D: οἷος εἶναι τινός ... ἢ οὐδενός. E: εἶσι τινὸς ἀδελγός, ἢ οὐ; Soph. 237. D: τὸ τί τοῦτο ῥῆμα. C: ἐπὶ τὸ τί φέρων. D: ὡς ἀνάγκη τὸν τί λέγοντα ἐν γέ τι λέγειν. Ib. τὸ δὲ τινὲς δυοῖν, τὸ δὲ τινὲς πολλῶν (σημεῖον εἶναι). — Omissum videri possit. Soph. 247. E: ἐπεὶ περ αὐτοὶ γε οὐκ ἔχουσιν ... τοῦτου βέλτιον λέγειν (pariter nos besseres, i. q. etwas besseres). Crat. 425. D. Pol. II. 368. A: πᾶν γὰρ θεῖον πεπόνθατε (i. q. θεῖον ἐστὶ τὸ πάθος ὃ πεπόνθατε). VII. 520. E: ὅς ἐπ' ἀναγκαῖον ... εἶσι τὸ ἀρχειν. Cum part. δὴ v. I. p. 448.

τίσις, ἡ, poena. Gorg. 523. B: εἰς τὸ τῆς τίσιώς τε καὶ δίκης δεσμιωτήριον. Legg. IX. 870. D: τὸ τῶν τοιοῦτων τίσιν ἐν Αἴδου γίγνεσθαι.

τίτθῃ, ἡ, nutrix. Pol. I. 343. A: τίτθῃ (v. τιθῇ) σοι ἔστι; II. 373. C: τιθῶν, τροφῶν cet. V. 460. D: τίτθαις. τιτρώσκει, vulhero; etiam pingo. Phil. 13. C: τὰ παρδείγματα ἡμᾶς τὰ νῦν δὴ λεχθέντα οὐδὲν τιτρώσκει. Pol. VIII. 555. E: ἐνέντες ἀγύριον τιτρώσκοντες. Legg. IX. 876. E: ἐάν τις ... τρώσῃ. 877. B. 878. C: τρώσας τινά. 877. B: γυνή ... ἀνδρα ἐαυτῆς ... τρώσασα. 875. D: τὸν τρώσαντα ἢ τι βλάψαντα. 876. E. Conv. 219. C: τετρώσθαι αὐτὸν ᾤμην. Hipp. mai. 301. A: τετρωμένος ἢ πεπληγμένος cet. Pol. III. 405. E: Εὐρυπύλῳ τετρωμένῳ. Conv. 220. D: οὐκ ἐθέλων τετρωμένον ἀπολιπεῖν. Legg. IX. 878. C: τῷ τρωθέντι. 877. A: τὸν τρωθέντα. 862. C: τὸ θανατωθέν ἢ τρωθέν. Crit. 51. B: ἐάν τε εἰς πόλεμον ἄγῃ τρωθόμενον ἢ ἀποθανούμενον.

τίω, luo, med. punio, ulciscor (nos: sich rächen). Pol. III. 394. A: τίσαι (Hom.). 391. A: τισαίμην (Hom.).

τλῆναι, sustinere, pati. Phaed. 94. D. et Pol. III. 390. B: τέλαθι (Hom.). Ib. ἐτλης (Hom.). Conv. 220. C: ἐτλη (Hom.).

τμήμα, τό, incisio, sectio. Gorg. 476. C: εἰ μέγα γε ἡ βαθὺ τὸ τμήμα ἢ ἀλγεινόν. Etiam distinctio et segmentum vel particula. Soph. 221. B: τὸ κάτωθεν τμήμα. Polit. 267. B: τὸ ... ἀπὸ τοῦτου τμήμα. 302. E: τότε ... τοῦτο τὸ τμήμα οὐκ ἦν χρήσιμον. Conv. 191. D: ὅσοι τῶν ἀνδρῶν τοῦ κοινοῦ τμήμα εἰσιν. E. Pol. VI. 509. D: καὶ σοι ἔσται ... τὸ ... ἕτερον τμήμα εἰκόνες. Ib. πάλιν τέμνε ἐκάτερον τὸ τμήμα. 511. B. Soph. 266. D: κατὰ θάτερον τμήμα. Polit. 280. D. 284. E. 282. B: τῆς ... ταλασιουργικῆς δύο τμήματά ἐστον. Tim. 56. D: τὰ ... ἄερος τμήματα. Legg. VII.

810. B: ἀνευ ἰνδμῶν τμημάτων. Pol. IV. 511. D: ἐπὶ τοῖς τέταρτοις τμήμασι. Legg. V. 745. D: ἐν τοῖς δίγα τμήμασι. Phil. 61. E: τάληθέσιαια τμήματα ἐκατέρως. Pol. VI. 509. D: ἀνισα τμήματα. Legg. V. 745. C: ἐνγκληρῶσαι δύο τμήματα. E.

τμησίς, ἡ, sectio. Conv. 190. E: θεώμενος τὴν αὐτοῦ τμησίαν. Etiam distributio. Polit. 276. D: οὐ γὰρ σμικρὰς ἀνέχοι τμήσεις ἐν. In terra pos. est depopulatio. Pol. V. 470. A: γῆς ... τμήσεως τῆς Ἑλληνικῆς.

τμητικός, ἡ, ον, secandi vim habens. Tim. 56. A: εὐκνητότατον ... τμητικώτατον τε (εἶδος).

τοί, part. affirmans. Theaet. 142. B: ἐπεὶ τοὶ καὶ νῦν ἤκουόν τινων cet. Pol. I. 330. B: οὐ τοὶ ἔνεκα ἡρόμεν ... ὅτι μοι ἔδοξας οὐ σφόδρα ἀγαπᾶν τὰ χρήματα. 343. A: ὅτι τοὶ σε ... κοινυζῶντα περιοῶ. Similiter αἰεί τοι, γὰρ τοι (v. I. 369.), δῆ τοι et ὡς δῆ τοι (quod fortiter est affirmantis), πάλαί τοι, πολλά τοι al. — Pronominibus ita subiicitur ut efferantur. Prot. 316. B: πρὸς σέ τοι ἤλθομεν cet. Gorg. 447. B: ἐπ' αὐτό γέ τοι τοῦτο πάρεσμεν. — In sententiis interponitur. Conv. 219. C: ἡ τοι τῆς διανοίας ὄψις ἀρχεται ὅξυν βλέπειν ὅταν cet. Prot. 346. C. al.

τοιγαροῦν, iccirco. Soph. 234. E. 239. C. 246. B. Legg. III. 695. D. VII. 790. B. al. Idem est τοιγάρτοι. Gorg. 471. C. 494. D. Phaed. 82. C. Conv. 179. D. Pol. III. 409. B. al.

τοίνυν, igitur; iam. Prot. 354. E: πάλιν τοίνυν ... εἴ με ἀνέροισθε cet. Phaedr. 228. C: οὐτωαὶ τοίνυν ποιήσω. Gorg. 454. B: ταύτης τοίνυν τῆς πειθοῦς λέγω cet. Phaed. 72. A: ἰδὲ τοίνυν ... ὅτι οὐδ' ἀδίκως ὠμολογήκαμεν. Theaet. 148. C. Conv. 173. E. al. Saepius est vero vel autem (ubi ad aliud quid oratio transgreditur). Gorg. 459. A: ἔλεγες τοίνυν δῆ ὅτι cet. Pol. III. 413. B: τοὺς τοίνυν βιασθέντας λέγω οὕς cet. X. 614. A: ταῦτα τοίνυν ... οὐδέν ἐστι πληθεῖ οὐδὲ μεγέθει πρὸς ἐκείνα ἃ cet.

τοῖος, α, ον, talis. Pol. IV. 437. E: τοῦ δὲ τοίου (πώματος) τὰ προσγινόμενα. 429. B: (οἱ) κῆρυοι ἂν εἶεν ἡ τοίαν αὐτὴν (τὴν πόλιν) εἶναι ἡ τοίαν. Phaedr. 271. D: τοῖα καὶ τοῖα (εἶδη).

τοιόςδε, ὡςδε, ὅνδε, talis; hic. Prot. 358. B: τί δὲ δῆ ... τὸ τοιόνδε; Parm. 131. E: οἶμαί σε ἐκ τοῦ τοιουῶδε ἐν ἑκάστῳ εἶδος οἶσθαι εἶναι. Tim. 91. A: τοιῶδε τρώπῳ ποιήσαντες ἐκάτερον. Soph. 224. E: εἴ τι τοιῶδε προσείκειν ... τὸ νῦν μεταδιωκόμενον γένος. Menex. 238. B: ὦν τὰ ... ὀνόματα πρέπει ἐν τῷ τοιῶδε (in re iam luctuosa) εἶν. Euthyd. 277. E: ἐπὶ τῷ τοιῶδε ὅταν cet. Conv. 204. D: ἀλλ' εἴ ποθελ ... ἡ ἀπόκρισις ἐρώτησιν τοιάνδε, Τί cet. Gorg. 476. B: λέγω δὲ τὸ τοιόνδε. Phaed. 65. A: οἶον τὸ τοιόνδε λέγω. Polit. 297. B: τοιόνδε, οἶον εἰ cet. Phil. 54. B: τοι-

ὄνδε τι λέγω. Legg. VII. 800. B: ἴδωμεν ... τὸ τοιόνδε τι (Bekk. τὸ τοιόνδ' ἐτι) περὶ αὐτιά. Conv. 173. E: ἦσαν (οἱ λόγοι) ... τοιοῖδε τινές. Crat. 432. B: ἂν δύο πράγματα εἴη τὰ τοιάδε οἷον Κρατύλος καὶ Κρατύλου εἰκὼν. Phil. 46. A: σκόπει δὴ τὰς τῶν τοιῶνδε τοσημάτων ἡδονάς cet. Crat. 426. E: ἐν τοῖς τοιοῖσδε ῥήμασιν οἷον cet. Menex. 244. A: ἐν τοῖς τοιοῖσδε (in hisce iustis funebribus). Phaed. 64. D: περὶ τὰς ἡδονάς ... τὰς τοιάσδε οἷον σιτίων τε καὶ ποιῶν.

τοιοῦτος, αὐτῇ, οὗτον, talis, huiusmodi vel eiusmodi; hic. Prot. 313. C: φαίνεται ... ἔμοιγε τοιοῦτός τις. Theaet. 142. B: εἰ μὴ τοιοῦτος ἦν. Conv. 199. D: πότερόν ἐστι τοιοῦτος οἷος εἶναι τινός ... ἔρως, ἡ οὐδενός; Gorg. 456. C: ἡ ... δύναμις τοσαύτη ἐστὶ καὶ τοιαύτη τῆς τέχνης. Conv. 175. D: εἰ τοιοῦτον εἴη ἡ σοφία ὥστε cet. Crat. 417. A: τὰ ὑπὸ τοῦ τοιοῦτου πραττόμενα. Conv. 203. C: ἐν τοιαύτῃ τύχῃ καθέστηκεν. Theaet. 167. E: ἐν τῷ τοιοῦτῳ (tum) ὅταν cet. 209. B. Pol. III. 393. C. V. 470. C. al. Gorg. 502. D: πρὸς δῆμον τοιοῦτον οἷον παιδῶν cet. Conv. 180. C: τοιοῦτόν τινα λόγον ... εἰπεῖν. Pol. VI. 488. A: νόχσον ... τοιοῦτον γένόμενον cet. Critia 112. E: καὶ τινα τοιοῦτον ἀεὶ τρόπον ... διοικοῦντες. Pol. IV. 430. B: τὴν ... τοιαύτην δύναμιν καὶ σωτηρίαν cet. Legg. V. 739. A: τὴν ὅτι μάχιστα τοιαύτην ζητεῖν. Phaedr. 261. E: πῶς δὴ τὸ τοιοῦτον λέγεις; Gorg. 511. C: ὅταν εἰς τοιοῦτον (in eiusmodi periculum) ἐμπέσωσιν. Theaet. 151. D: οὐδ' ἐγὼ θυγνοῖα τοιοῦτον οὐδὲν ὁρῶ. Parm. 142. C: τοιοῦτον ὃν τὸ ἐν σημαίνειν οἷον μέρη ἔχειν. Pol. II. 361. D: ὄντιον ... τοιοῦτον. Theaet. 173. B: καὶ οὗτοι μὲν δὴ τοιοῦτοι. Conv. 179. A: οἱ τοιοῦτοι νικῶεν ἂν ... πάντας ἀνθρώπους. Pol. II. 365. A: ταῦτα πάντα ... τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα λεγόμενα ἀρετῆς πέρι καὶ κακίας. Theaet. 163. E: τοιοῦτονί τινα. Crat. 405. B: ἀπολύνων τῶν τοιούτων κακῶν. Prot. 527. D: ἐν τοιοῖτοῖς ἀνθρώποις γένόμενος. Crat. 405. B: τὰ λοιπὰ τὰ ἐν τοῖς τοιοῦτοις. Soph. 216. B: πάντας ... ἐγὼ τοὺς φιλοσόφους τοιοῦτους προσαγορεύω. Pol. I. 336. D: εἰν ὅθλους τοιοῦτους λέγῃς. Crat. 427. A: πάντα τὰ τοιαῦτα μεμίμηται. Conv. 174. D: τοιαῦτ' ἅπαντα ... διαλεχθέντας. Pol. IX. 589. C: οὐ ... διὰ τὰ τοιαῦτ' ἂν φαίμεν γεγονέναι;

τοιοῦτότροπος, ὁ ἡ, talis, huiusmodi. Legg. V. 735. E: ὅσα τῶν φαρμάκων τοιοῦτότροπα. Phaedr. 240. B: τῶν τοιοῦτοτρόπων θρεμμάτων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων. Eryx. 394. E: τῶν τοιοῦτοτρόπων τεχνῶν.

τοιῖχος, ὁ, paries. Pol. IX. 574. C: οὐ πρῶτον ... οἰκίας τινὸς ἐφάπεται τοίχου —; Legg. VI. 785. A: παραγεγράφθω δ' ἐν τοίχῳ λελευκωμένῳ cet. Critia 116. D: τῶν τοίχων. Legg. IX. 859. A: γραψάντα ἐν τοίχοις.

τοιχωρύχος, ὁ, parietum perfossor. Pol. I. 344. B: τοιχωρύχοι. Legg. VIII. 831. E: τοιχωρύχοις καὶ ἱεροσούλοις cet.

τοιχωρυχῶ, *parietem perfodio*. Pol. IX. 575. B: κλέπτουσι, τοιχωρυχοῦσι cet. Gorg. 508. E: τοιχωρυχεῖν. τοκευς, ὁ, *parens*. Pol. III. 390. C: τοκῆας (ex Hom.). τοκιστής, ὁ, *fenerator*. Alc. II. 149. E: οἶον κακὸν τοκιστήν.

τόκος, ὁ, *partus*. Conv. 206. C: ἡ ... ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνουσία τόκος ἐστίν. E: τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ τόκου ἐν τῷ καλῷ. Theaet. 160. E: μετὰ ... τὸν τόκον. Pol. V. 451. D. Tim. 86. C: ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα τόκοις. Soph. 242. D: γάμους τε καὶ τόκους. Polit. 268. A. **fenus, usura*. Pol. VI. 507. A: κίβδηλον ἀποδιδούς τὸν λόγον τοῦ τόκου. Legg. V. 742. C: μὴδὲ δανείζειν ἐπὶ τόκῳ. Polit. 267. A: προσθεῖς τὴν ἐκτροπὴν οἶον τόκον. Pol. VI. 507. A: τοῦτον ... τὸν τόκον τε καὶ ἔργον αὐτοῦ τοῦ ἀγαθοῦ. Legg. V. 743. D: διὰ βαναυσίας καὶ τόκων. VIII. 842. D: ἐπιτόκων τόκων. Pol. VI. 507. A: μὴ ὥσπερ νῦν τοὺς τόκους μόνον. VIII. 555. E: τοῦ πατρὸς (i. e. *sortis*) ἐκτόκους τόκους πολλαπλασίους κομιζόμενοι.

τόλμα, ἡ, *audacia*. Lach. 193. D: ἡ ἄφρων τόλμα τε καὶ καρτερίαις. Def. 412. A. Polit. 310. D: ἀκέραιος τόλμης ἀνδρείας. Apol. 38. D: ἀπορία ... τόλμης καὶ ἀνασχυντίας. Lach. 197. B: θρασυήτης ... καὶ τόλμης. Pol. III. 414. D: ὁποῖα τόλμα ... χρώμενος ἐρῷ. Ep. VII. 328. C. Pol. IX. 575. A: ἄξει ἐπὶ πᾶσαν τόλμαν. Legg. III. 700. E. IX. 881. A: ἀνόσιοι πληγῶν τόλμαι. Ep. VII. 336. B: τόλμαις ἀμαθίας. D: ξενοφόνων ... ἀνδρῶν μισοῦντες τόλμας.

τόλμημα, τό, *ausum*. Legg. I. 636. C: τῶν πρῶτων τὸ τόλμημα εἶναι δι' ἀκράτειαν ἡδονῆς.

τολμηρός, ὁ, ὄν, *audax*. Legg. VIII. 835. C: νῦν δὲ ἀνθρώπου τολμηροῦ κινδυνεύει δεῖσθαι τινα. Soph. 267. D: κἂν εἰ (v. ἤ) τολμηρότερον εἰρῆσθαι.

τόλμησις, ἡ, *audacia*. Def. 412. C: τολμήσεως ὑποχώρησις ἐκουσία.

τολμῶ, *audeo, sustineo* (i. q. *patior, suscipio et germ. über sich gewinnen*); *etiam non vereor vel non dubito; conor et volo; nonnunquam etiam possum*. Apol. 31. C: (ὅτι) δημοσία ... οὐ τολμῶ ... συμβουλεύειν τῇ πόλει. Lach. 197. A: ἡ ... τολμᾷς μὴδὲ ἀνδρεία αὐτὰ καλεῖν; Phaedr. 241. A: οὔτε εἶπεν τολμᾷ ὅτι ἄλλος γέγονεν. Gorg. 487. B: ὥστε διὰ τὸ αἰσχύνεσθαι τολμᾷ ἐκότερος αὐτῶν αὐτὸς αὐτῷ ἐναντία λέγειν cet. Pol. X. 571. C: οἶσθ' ὅτι πάντα ἐν τῷ τοιούτῳ τολμᾷ ποιεῖν. V. 474. B: τίνας λέγοντες τολμῶμεν φάναι δεῖν ἄρχειν. Legg. X. 895. A: καθάπερ οἱ πλεῖστοι τῶν τοιούτων τολμῶσι λέγειν. De *lucri cup.* 227. D: ἀφ' ὧν οἱ χορηγοὶ οὐ τολμῶσι κερδαίνειν. Legg. IX. 879. D: τολμάτω. De *lucri cup.* 229. B: ἐγὼ ... οὐ δήπου τολμῶν ἂν ἔξαπαταῖν. Conv. 182. E: ἂ εἰ τις τολμῶν ποιεῖν cet. Gorg. 482.

Ε: (ἐάν τις) μὴ τολμᾷ λέγειν ἄπερ νοεῖ. Pol. X. 610. C. Soph. 237. C: τὸ μῆδαμῶς ὄν τολμῶμέν που φθέγγεσθαι. Phil. 14. B. (σέφ. ἂν πῃ ... μὴνύσῃσι: *experiamur an — declarant*). Theaet. 177. D: ὥστε τολμᾶν διαμάχεσθαι ὅτι cet. Soph. 247. B: αἰσχύνονται τὸ τολμᾶν ... ὁμολογεῖν. Legg. III. 700. D. De lucri cup. 225. B: ὅμως τολμᾶν φιλοκερδεῖν δι' ἀναισχυντίαν. Polit. 300. B: ὁ παρὰ ταῦτα τολμῶν δρᾶν. Pol. IX. 576. A: πάντα σχήματα τολμῶντες ποιεῖν ὡς οἱ-κεῖοι. Legg. IV. 706. C: μὴ τολμῶντας ἀποθνήσκειν. Conv. 218. A: εἰ πᾶν ἐτόλμα δρᾶν τε καὶ λέγειν ὑπὸ ἡδονῆς. Legg. VIII. 830. B: ἄρ' ... οὐκ ἂν ἐτολμῶμεν ... γυμνάζεσθαι πρὸς αὐτό; Pol. V. 470. D: οὐ γὰρ ἂν ποτε ἐτόλμων τὴν τροφὸν τε καὶ μητέρα κείρειν. Phaed. 102. E: ἐκείνο δὲ οὐ τετόλμηκε μέγα ὄν σμικρὸν εἶναι. Soph. 237. A. Conv. 177. C: τετολμηκέναι. Theaet. 190. B: οὐδ' ἂν ὕπνω πώποτε ἐτόλμῃσας εἰπεῖν πρὸς σεαντὸν ὡς cet. Pol. I. 349. A. Menex. 245. A: βασιλεῖ ... οὐκ ἐτόλμησε βοηθεῖν. Soph. 258. E: ἐτολμήσαμεν εἰπεῖν cet. Legg. VIII. 840. B: οἱ μὲν ... ἐτόλμησαν ἀπέχεσθαι cet. Conv. 202. C: ἡ τολμήσας ἂν τινα μὴ φάναι καλὸν τε καὶ εὐδαίμονα θεῶν εἶναι; Theaet. 172. A: οὐκ ἂν πάντῃ τολμήσεις γῆσαι cet. Pol. II. 360. B: (ὅς ἂν) τολμήσειεν ἀπέχεσθαι τῶν ἀλλοτρίων καὶ μὴ ἅπτεσθαι. Theaet. 197. A: βούλει τολμήσω εἰπεῖν —; Legg. X. 888. D: μὴ τολμήσης περὶ θεοὺς μηδὲν ἀσεβῆσαι. Theaet. 190. C: τολμήσαι. Pol. III. 391. D. Legg. IX. 872. E: αὐτὸ (ν. αὐτὸν) τοῦτο ὑπὸ τέκνων τολμήσαι (πατὶ) βίᾳ πάσχοντα ἐν τισι χρόνοις. 880. B: ὁ τὸν πρεσβύτερον ... τολμήσας τύπτειν. Soph. 241. A: τολμήσαντας. Gorg. 494. E: ἡ τούτους τολμήσεις λέγειν εὐδαίμονας εἶναι —; Pol. VIII. 569. B: τολμήσει τὸν πατέρα βιάζεσθαι ... ὁ τύραννος. X. 604. A. IV. 425. D: τούτων τολμήσομέν τι νομοθετεῖν; Phaed. 103. B: οὐ ... ποτὲ τολμήσειν ... ἔτι εἶναι ὅπερ ἦν. Pol. VI. 503. B: νῦν δὲ τοῦτο ... τετολμήσθω εἰπεῖν ὅτι cet. Phaedr. 247. C: τολμητέον ... τό γε ἀληθὲς εἰπεῖν. Theaet. 196. D: πάντα γὰρ τολμητέον. Legg. X. 888. A: τολμητέον δέ. Alc. I. 104. E.

τομεύς, ὁ, *scalprum*. Alc. I. 129. C: ὥσπερ σκυτοτόμος τέμνει πον τομεῖ καὶ σμίλη καὶ ἄλλοις ὄργανοις.

τομή, ἡ, *incisio; sectio; etiam divisio*. Tim. 80. E: τῆς τοῦ πυρὸς τομῆς ... φύσις. Charm. 173. D: σκυτῶν τομῆς. Pol. III. 406. D: ἡ καίσει ἡ τομῇ χρησάμενος. Polit. 261. A: εἴ τινα τομὴν ἔτι ἔχομεν ὑπέικουσιν ἐν τούτῳ. Conv. 190. E: τὸ τοῦ ἀχένος ἡμῖον πρὸς τὴν τομὴν (μεταστρέφειν). Pol. VI. 510. B: σκόπει ... καὶ τὴν τοῦ νοητοῦ τομὴν ἢ τμητέον. Tim. 61. D: τὴν διάκρισιν καὶ τομὴν αὐτοῦ (τοῦ πυρὸς) περὶ τὸ σῶμα ἡμῶν γιγνομένην. Legg. XII. 944. B. Pol. IV. 426. B: οὔτε καύσεις οὔτε τομαί. Tim. 64. D. Prot. 354. A: τὰς ὑπὸ τῶν ἱατρῶν θεραπείας τὰς διὰ

καύσεών τε καὶ τομιῶν cet. Pol. III. 407. D: φαρμάκους τε καὶ τομαῖς τὰ νοσήματα ἐκβάλλοντα. Tim. 65. B: περὶ τὰς καύσεις καὶ τομίας τοῦ σώματος. Legg. V. 738. A: ὁ (οὐ?) ... πᾶς (ἀριθμός) εἰς πάντα πάσας τομίας εἴληχεν. VI. 771. A.

τόμια, τὰ, *iusiurandum solemne* (?). Legg. VI. 753. D: διὰ τομιῶν (sic codd. pro vulg. διὰ τῶν αὐτῶν) πορευόμενος. τομός, ἡ, ὄν, *secandi vim habens*. Tim. 61. E: σφοδρὸν ὄν καὶ τόμον.

τόνος, ὁ, *funis*. Legg. XII. 945. C: οὗς τόνους τε καὶ ὑποζώματα ... προσαγορεύομεν. Etiam *tonus*. Pol. X. 617. D: φωνὴν μίαν ἴεσαν, ἓνα τόνον (v. ἀνάτονον).

τονῶ, *intendo, reboro*. Locr. 103. E: τρέφουμαι καὶ τονοῖσθαι καὶ τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς (καὶ δυνάμεις).

τόξευμα, τό, *sagitta*. Legg. I. 625. D: τῶν ... τόξων καὶ τοξευμάτων ἡ κορυφότης.

τοξεύω, *sagitto*. Alc. II. 145. C: εἴ τις ἱππεύειν ἢ τοξεύειν οἶδεν. Sis. 391. A: ἐπὶ σκοποῦ τινὸς τοξεύειν. Ib. τὸν εὖ ἢ κακῶς τοξεύοντα.

τοξικός, ἡ, ὄν, *sagittario conveniens, fem. sagittandi ars*. Legg. VII. 804. C: τοξικὴς τε καὶ τῶν ἄλλων ἀεροβολισμῶν ἕνεκα διακεκοσμημένα. 813. D. Lach. 198. B: (μετὰ) τοξικῆς ἢ ἄλλης τινὸς τέχνης καρτεροῦντα. Crat. 405. C: τοξικῆ. Hipp. min. 375. B. Crat. 405. A: ἱατρικὴν καὶ τοξικὴν. Conv. 197. A. Legg. VIII. 833. B: πᾶσαν τοξικὴν ἔχοντα στολήν.

τόξον, τό, *arcus*. Hipp. min. 374. E: τόξον ... καὶ λύρα cet. Crat. 420. B: τῇ ἀπὸ τοῦ τόξου βολῇ. Conv. 187. A: ὥσπερ ἀρμονίαν τόξον τε καὶ λύρας. Pol. IV. 439. B: οἷ ... αἱ χεῖρες τὸ τόξον ἀπωθύνται τε καὶ προσέλκονται. Legg. VII. 795. A. Riv. 135. A: ὅστις ἐντενεῖ τὸ τόξον. Legg. VII. 794. C: ἐφ' ἵππων διδασκάλους καὶ τόξων cet. 806. A. 795. B: τόξοις καὶ ἀκοντίοις. VIII. 834. A. Etiam *sagitta*. Legg. VII. 815. A: ἐν ... ταῖς τῶν τόξων βολαῖς καὶ ἀκοντίων.

τοξότης, ὁ, *sagittarius*. Legg. VIII. 834. D: τοξότης ... Κρής. De Iucris cup. 226. C. Pol. IV. 439. B: τοῦ τοξότης. Legg. IV. 705. E: ὃς ἂν δίκην τοξότης ἐκάστοτε στοχάζεται τούτου cet. Id. XI. 934. B. Hipp. min. 375. A: ἀνθρώπου ... τοξότης. Theaet. 194. A: οἶον τοξότην φανῶλον. Legg. VIII. 833. B. VI. 756. A: τοξοτών. Alc. II. 145. E: τοξοτών ἀγαθῶν. Critia 119. B: τοξότας σφενδονήτας τε.

τοπάζω, *suspicio, conicio*. Phaedr. 228. D: τοπάζω γὰρ σε ἔχειν τὸν λόγον αὐτόν. Gorg. 489. D. Theaet. 151. B. Legg. II. 653. A: ὥς γ' ἐγὼ τοπάζω τὰ νῦν. De virt. 379. C. Riv. 135. A: ποῖα δὲ μάλιστα ἅττα τοπάζομεν εἶναι τῶν μαθημάτων ἃ δεῖ τὸν φιλοσοφούντα μανθάνειν —; Theaet. 155. E: φαίνεται οὐ κακῶς τοπάζειν περὶ τῆς φύσεώς σου. Legg. XII. 962. C: εἰ δ' οὖν τοπάζειν δεῖ. VIII. 837. E:

ὅπερ καὶ ἐτόπαζον. III. 691. D: ὡς ... τὸ τότε γενόμενον
νῦν ἐστὶ μετρώτατα τοπάσαι. Epin. 976. A: ἀμετρα γὰρ
δόξαις φορεῖται τοπαζόμενα.

τόπος, locus; regio; spatium. Phaedr. 238. C: θεῖος
ἔοικεν ὁ τόπος εἶναι. Conv. 196. B: οὐ δ' ἂν εὐανθῆς τε
καὶ εὐώδης τόπος ἢ cel. Pol. IV. 431. C: δύσβατός γέ τις
ὁ τόπος cel. Critia 118. A: ὁ ... τόπος οὗτος ὅλης τῆς γῆ-
σου πρὸς νότον ἐπέγραπτο. Legg. IV. 705. C: ὁ τόπος ...
τῆς χώρας. Phaedr. 274. D: τοῦ ἄνω τόπου. Soph. 254. A:
διὰ τὸ σκοτεινὸν τοῦ τόπου. Pol. VI. 509. D: νοητοῦ γέ-
νουσ τε καὶ τόπου. III. 401. C: ὥσπερ ἐν ὕμεινῳ τόπῳ
οἰκοῦντες. VI. 499. C: ἐν τινι βαρβαρικῷ τόπῳ. 508. C:
ἐν τῷ νοητῷ τόπῳ. VII. 516. B: ἐν τῷ ὁρωμένῳ τόπῳ. 532.
D: ἐν τῷ σωματοειδεῖ τε καὶ ὁρατῷ τόπῳ. Legg. IV. 704.
A: τῶν (θεῶν) ἐν τῷ τόπῳ. Phaedr. 247. C: τὸν ... ὑπερ-
ουράνιον τόπον. D: τοῦτον ἔχει τὸν τόπον. Gorg. 496.
E: κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον καὶ χρόνον. Theaet. 176. A: τὴν
... θνητὴν φύσιν καὶ τόνδε τὸν τόπον περιπολεῖ ἐξ ἀνάγκης
(τὰ κακὰ). Pol. IV. 435. E: περὶ τὸν ἄνω (i. e. septentrio-
nalem) τόπον. VII. 517. B: τὴν εἰς τὸν νοητὸν τόπον τῆς
ψυχῆς ἀνοδὸν τιθεῖς. X. 614. C: εἰς τόπον τινὰ δαιμόνιον.
Critia 174. A: τόπον (sic Par. A.) πολλῆς χώρας ἔδωκεν. Isocr.
94. B: ποταγορεύοντι ... τὰν ὕλαν τόπον καὶ χώραν. Legg.
V. 747. E: τόποι χώρας. Pol. III. 401. C: ὥσπερ αὐρα φέ-
ρουσα ἀπὸ χρηστῶν τόπων ὑγίειαν. Tim. 44. E: διὰ πάν-
των τόπων πορεύεσθαι. 45. E: ἐν οἷσις ἂν τόποις λείπων-
ται. Legg. VII. 805. A: ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν τόποις. Critia
119. A: κατὰ ... τόπους καὶ κόμιας. Legg. VI. 760. C: τοὺς
τῆς χώρας τόπους μεταλλάττοντας.

τορνεύω, torneo; fingo. Critia 113. D: θαλάττης ...
τροῖς (τροχούς) οἷον τορνεύων ἐκ μίσεως τῆς γῆσου. Theag.
124. B: ξεόντων καὶ τορνεύοντων ξυμπάντων. Ep. VII. 342.
C: τὸ ... τορνεύμενον. 343. A: τῶν ἐν ταῖς πράξεσι γρα-
φομένων ἢ καὶ τορνευθέντων. Med. Tim. 33. B: διὸ καὶ
σφαιροειδὲς ... αὐτὸ ἐτορνεύσατο.

τόρνος, ό, torpus. Phil. 56. B: κανόνι ... καὶ τόρνω
χρηταί (τεκτονική). 51. C: τὰ ... τοῖς τόρνοις γιγνόμενα
ἐπίπεδα cel.

τορύνη, ή, tudicula. Hipp. mai. 290. D: χρυσή τορύνη
... ἢ σκίνη. E: ταῖν τορύναιν.

τορῶς, scite (germ. geschickt; alii interpret. alacriter).
Theaet. 175. E: τὰ ... ὅτα πάντα δυναμένον τορῶς τε
καὶ ὀξέως διακονεῖν.

τοσαντάκις, toties. Pol. VIII. 546. C: ἑκατὸν τῶσαν-
τάκις.

τόσος, η, ον, tantus, plur. tot. Conv. 191. C: ἐκ τόσου
(tam longo ex tempore). Legg. II. 642. E. 665. E: ὅσω πρεσβύ-
τερος ... γίγνεται, τόσῳ μᾶλλον. Id. X. 902. E. IV. 721. D:

ζημιούσθω ... τόσω καὶ τόσῳ. Ax. 370. B: οὐ γὰρ ... θνητὴ γὰρ φύσις τόσον διήρατο μεγεθουργίας. Phaedr. 271. D: ἔστιν οὖν τόσα καὶ τόσα. Legg. IV. 721. B: χρήμασι ... τόσοις καὶ τόσοις.

τοσόςδε, ἥδε, ὄνδε, *tantus; tam multus* (in aetate pos. *tam grandis*); neutr. *tantum et hoc*. x. 365. B: ἀνὴρ τοσόςδε τῷ χρόνῳ. Men. 83. D: ἀπὸ ἐλάττωος δὲ ἢ τοσῆςδὲ (γραμμῆς); Phaedr. 260. B: (εἰ) τι νδε ... τυγχάνοιμι εἰδώς περὶ σοῦ ὅτι cet. Parm. 154. B: ἐγὼ τοσόνδε γε (ἔχω λέγειν) ὅτι cet. Pol. I. 330. D: ἀλλὰ μοι ἐτι τοσόνδε εἶπε. V. 457. E: τοσόνδε μέντοι χάρισαί μοι. Legg. II. 672. B: τὸ δὲ τοσόνδε οἶδα ὅτι cet. III. 683. A: τοσόνδε πλεονεκτοῦμεν τῇ πλάνῃ τοῦ λόγου. Pol. I. 345. A: ὁ τι ἂν ἡμῶς τοσοῦσδε ὄντας εὐεργετήσης. Legg. VII. 819. A: τοσάδε τοίνυν ἐκαστων (v. ἐκαστα) χρὴ φάναι μανθάνειν δεῖν τοὺς ἐλευθέρους. Apol. 32. E: ἀρ οὖν ἂν με οἴεσθε τοσάδε ἐτη διαγενέσθαι —;

τοσοῦτος, αὐτὴ, οὗτον, *tantus; tam multus et longus*; etiam *hic*. Prot. 318. A: τοσοῦτος ὁ γὰρ ἡμέτερος λόγος. Conv. 177. C: τοσοῦτος θεός. Gorg. 456. C: ἡ ... δύναμις τοσαύτη ἐστὶ καὶ τοιαύτη τῆς τέχνης. Prot. 309. B: τί ἂν γερονός εἴη ... τοσοῦτον πρᾶγμα; Theaet. 150. A: τὸ ... τῶν μαιῶν τοσοῦτον. Crat. 391. A: τοσοῦτον μὲν ἦδη φαίνεται παρὰ τὰ πρότερα. Phaedr. 248. E: οὐ γὰρ πτεροῦται πρὸ τοσοῦτον χρόνον. Pol. X. 615. B: ὡς βίον ὄντος τοσοῦτον τοῦ ἀνθρώπου. Alc. I. 105. E. Legg. II. 667. D: ἡ ἰσότης ... τοῦ τε τοσοῦτον καὶ τοῦ τοιούτου (i. e. *quantitatis et qualitatis*). Conv. 177. A: τηλικούτῳ καὶ τοσοῦτῳ θεῷ. Pol. II. 374. D: ὅσῳ μέριστον τὸ τῶν φυλάκων ἔργον, τοσοῦτῳ σχολῆς ... τῶν ἄλλων πλείστης ἂν εἴη cet. IX. 576. B: ὅσῳ ἂν πλείω χρόνον ἐν τυραννίδι βιώ, τοσοῦτῳ μᾶλλον τοιούτος. 591. B: τοσοῦτῳ ὅσῳπερ cet. Legg. I. 647. E. Euthyd. 11. D. Legg. IV. 707. D: τοσοῦτον χρόνον ὅσον ἂν ᾧσιν. Hipp. mai. 292. C: διθύραμβον τοσοῦτον ᾠδῆς. Pol. I. 330. B: ὅσην ἐγὼ νῦν οὐσίαν κέκτημαι παραλαβὸν πολλάκις τοσαύτην ἐποίησε. VII. 535. C: τοσαύτην μάθησιν cet. Prot. 314. B: ὥστε τοσοῦτο πρᾶγμα διελέσθαι. (Alc. I. 120. D: ἐν ... τοῦτο τοσοῦτο κακὸν ἔχει ἢ οἴσεις αὐτῇ.). Theaet. 152. E: πρὸς τοσοῦτον στρατοπέδον. Soph. 245. D: ὁπόσον ἂν ἦ, τοσοῦτον ὅλον ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶναι. Parm. 129. A: κατὰ τοσοῦτον ὅσον cet. Conv. 214. A: ὁπόσον γὰρ ἂν κτελεῖη τις, τοσοῦτον ἐκπιῶν cet. Pol. VIII. 551. D: ἐν ... τοῦτο τοσοῦτον ὀλιγαρχία ἂν ἔχοι ἀμάχημα. Legg. IX. 869. A: ἐάν τις εἰς τοσοῦτον ἀκρατῆς θυμὸς γέννηται, sq. ὥστε cet. Apol. 25. E: ἐγὼ ... εἰς τοσοῦτον ἀμαθίας ἦκω ὥστε cet. Ib. ὥστε τοῦτο τὸ τοσοῦτον κακὸν ἐκὼν ποιῶ. Polit. 292. E: ἄνθρωποι πεπτευταὶ τοσοῦτοι. Pol. IV. 445. C: ὅσοι ... πολιτειῶν τρόποι εἰσὶν ... τοσοῦτοι cet. Parm. 140.

D: τοσαῦτα, ὅσαπερ καὶ τὰ μέτρα. C: ὅσωνπερ μέτρων, τοσοῦτων ἂν μερῶν ἂν εἴη. Pol. VII. 533. E: οἷς τοσοῦτων πέρι σκέψις ὅσων ἡμῖν πρόκειται. Legg. VI. 775. A: τοσοῦτους ἄλλους ἐκατέρων (συγκαλεῖν). Soph. 257. B: ὅσα-πὲρ ἔστι τὰ ἄλλα, κατὰ τοσαῦτα οὐκ ἔστιν. Parm. 144. D: εἶναι τοσαῦτα ὅσαπερ μέρη. Tim. 73. C: τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα σχήματα. Legg. I. 642. D: λέγοις ἂν τοσαῦτα ὁπόσα σοι φίλον. — Neutr. τοσοῦτον (tanquam adv.) est Lat. *tantum* et *tantopere*. Prot. 339. A: τοσοῦτον μόνον διοίσει. Theaet. 187. A: ὁμως ... τοσοῦτόν γε προβεβήκαμεν ὥστε cet. Soph. 257. B: τοσοῦτον ... μόνον ὅτι cet. Polit. 285. A: ταῦτα ... τοσοῦτον διαφέροντα. Conv. 215. C: σὺ δ' ἐκείνου τοσοῦτον μόνον διαφέρεις ὅτι cet. 219. C: τοσοῦτον περιεγέ-νετο cet.

τότε, *tum* et *tunc* (oppos. *nunc*), germ. *damals* et *dann*; in condit. Lat. *ita*. Prot. 310. C: ἐπειδὴ ... ἐμέλλομεν ἀναπαύεσθαι, τότε cet. 351. E: τότε ἤδη ἀμφισβητήσομεν. Phil. 60. B: καὶ τότε καὶ νῦν. Conv. 184. E: τότε δὴ τούτων ξυνιόντων εἰς ταῦτόν cet. 192. B: ὅταν ... τότε καὶ cet. Phil. 17. D: ὅταν ... ταῦτα λάβης οὕτω, τότε ἐγένου σοφός. Pol. I. 329. A: τότε μὲν εὖ ζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες. C. VI. 498. C: τότε ἤδη ἀφέντους νέμεσθαι. Tim. 44. B. al. — Cum praepos., ut *eis* τότε. Polit. 262. A. Legg. VIII. 830. B. 845. D. X. 888. B. Alc. II. 151. A: εἰς τότε ... τὴν θυσίαν ἀναβάλλεσθαι. Plene Legg. V. 740. C: εἰς τὸν τότε χρόνον. — Cum artic. Phaedr. 240. E: τὴν ἐν τῷ τότε ξυνουσίαν. Critia 110. D. (Polit. 270. E: ἐν τῷ τότε χρόνῳ. Phil. 31. D. 32. E. Critia 111. E.). Pol. II. 359. D: παρὰ τῷ τότε Λυδίας ἄρχοντι. Polit. 271. E: ἐν τῇ τότε φύσει. 272. E: ὅτι τῶν νῦν οἱ τότε μνησίω πρὸς εὐδαιμονίαν διέφερον. D. Pol. VI. 504. B: οὕτω δὲ ἐρόγηται τὰ τότε cet. Phaedr. 118. A: τῶν τότε (i. e. *hominum suae aetatis*) ... ἀρίστου. Phaedr. 241. A: χάριν ἀπαιτεῖ τῶν τότε. 275. B: τοῖς τότε. Legg. III. 680. A. VI. 782. C: ἡμῶν τοῖς τότε. (Prot. 343. C: ἐν τοῖς τότε ἀνθρώποις). Pol. II. 373. D: ἡ τότε ἱκανὴ τρέφειν τοὺς τότε. Legg. III. 677. D. Critia 111. B: πρὸς τὰ τότε. — Etiam sonat *ante*, *antea* (vern. *vorher*, *zuvor* et *vormal*s). Prot. 325. E: ὥσπερ τότε τὴν φωνήν. Phaedr. 251. E: ἔλυσε ... τὰ τότε συμπεφραγμένα. 271. E: ὦν τότε ἡμους λόγων ξυνών. Gorg. 488. C: οἷόν μοι δοκεῖς καὶ τότε ἐνδείκνυσθαι ὥς cet. Theaet. 156. E: ὃ δὴ καὶ τότε ἐλέγομεν. Phil. 38. E: ὃ τότε δόξαν ἐκαλοῦμεν. — Accentu mutato *τοτέ* (*aliquando*) bis plerumque ponitur: *τοτέ μὲν* — *τοτέ δέ*, *modo* — *modo vel alias* — *alias*. Prot. 352. B: *τοτέ μὲν θυμόν*, *τοτέ δὲ ἡδονήν*. Phaedr. 248. A: *τοτέ μὲν ἤρε*, *τοτέ δὲ ἔδν*. Gorg. 499. C. Phaedr. 74. B. Theaet. 191. E. Conv. 203. E. Tim. 66. B. Legg. III. 676. C. al. Pro altero autem *τοτέ δέ* etiam *aliae* inferuntur particulae, velut *ἄλλοτε*

δὲ (Phaedr. 237. E: τοτὲ μὲν ἡ ἑτέρα, ἄλλοτε δὲ ἡ ἑτέρα κρατεῖ. Epin. 985. B.), αὐθις δὲ (Gorg. 491. C. Polit. 269. B.), ἔστι δὲ ὅτε (Phaedr. 237. E.) et simplic. δέ (Phaedr. 261. C: φανῆναι τὸ αὐτὸ τοῖς αὐτοῖς τοτὲ μὲν δίκαιον, ὅταν δὲ βούλεται, ἄδικον. Gorg. 518. A.). Etiam τοτὲ δέ ita ponitur ac si τοτὲ μὲν praecesserit. Phaed. 116. A. Theaet. 192. D. Phil. 35. E.

τραγέλαφος, ὁ, animal (fictum) ex hirco et cervo compositum. Pol. VI. 488. A: οἶον οἱ γραφεῖς τραγέλᾶφους καὶ τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι.

τραγήματα, τὰ, bellaria. Pol. II. 372. C: καὶ τραγήματά που παραθήσομεν αὐτοῖς τῶν τε σύκων cet. E: ὅψα ... καὶ τραγήματα.

τραγικός, ἡ, ὄν, hircinus vel caprinus. Crat. 408. C: τὸ ... ψεῦδος ... τραχὺ καὶ τραγικόν. *tragicus (etiam poeta trag.). Phaed. 115. A: φαίη ἂν ἀνὴρ τραγικός (nos: ein Tragiker). Pol. IX. 577. B: γυμνός ... τῆς τραγικῆς σκευῆς. X. 602. B: τοὺς ... τῆς τραγικῆς ποιήσεως ἀπομένους. Clit. 407. A: ὥσπερ ἐπὶ μηχανῆς τραγικῆς θεός. Legg. VIII. 838. C: ἐν γελοίοις τε ἅμα ἐν πάσῃ τε σπουδῇ τραγικῇ λεγομένην (λεγομένωνν?). Crat. 408. C: περὶ τὸν τραγικὸν βίον. De lege 318. E: Ἀττικὸν ... λέγεις μῦθον καὶ τραγικόν. Pol. X. 595. C: τῶν καλῶν ἀπάντων τούτων τῶν τραγικῶν πρῶτος διδάσκαλός τε καὶ ἡγεμών. Phil. 48. A: τὰς ... τραγικὰς θεωρήσεις. Phaedr. 269. A: ἀλλ' οὐ τὰ τραγικά (ἐπίστασθαι). Etiam sublimis, grandis. Men. 76. E: τραγικὴ γὰρ ἔστιν ... ἡ ἀπόκρισις.

τραγικῶς, tragice, tragicorum more (h. e. ita ut oratione utare grandi). Pol. III. 413. B: τραγικῶς ... κινδυνεύω λέγειν. VIII. 545. E: αὐτὰς (τὰς Μούσας) τραγικῶς ... ὑψηλολογουμένας λέγειν.

τραγοειδής, ὁ ἡ, caprinus, capripes. Crat. 408. D: τὰ δὲ κάτωθεν τραχὺς καὶ τραγοειδής (Πάν).

τραγωδία, ἡ, tragoedia. Pol. III. 394. C: τραγωδία τε καὶ κωμωδία. VIII. 568. A: οὐκ ἐπὶς ... ἡ τε τραγωδία ὅλως σοφὸν δοκεῖ εἶναι cet. De lege 320. E: ἡ ... τραγωδία ἐστὶ παλαιὸν ἐνθάδε. 321. A: ἔστι ... τῆς ποιήσεως δημοτικωπέστατον ... ἡ τραγωδία. Phaedr. 268. D: τραγωδίας ποιήσιν. Gorg. 502. B: ἡ σεμνὴ αὕτη καὶ θαυμαστὴ ἡ τῆς τραγωδίας ποιήσις. Pol. VIII. 568. B: ἅτε σοφοὶ ὄντες οἱ τῆς τραγωδίας ποιηταί. X. 595. B. Legg. VII. 817. B: ἡμεῖς ἐσμὲν τραγωδίας αὐτοὶ ποιηταί ... ὅτι καλλίστης ἅμα καὶ ἀρίστης. De lege 320. E. Phil. 50. B: τῇ τοῦ βίου ξυμπάσῃ τραγωδίᾳ καὶ κωμωδίᾳ. Conv. 173. A: ὅτε τῇ πρώτῃ τραγωδίᾳ ἐνίκησεν Ἀγάθων. Pol. II. 379. A. Phaedr. 268. D: τραγωδίαν ἄλλο τι εἶναι ἢ τὴν τούτων σύστασιν cet. Conv. 223. D: τοῦ αὐτοῦ ἀνδρός εἶναι κωμωδίαν καὶ τραγωδίαν ἐπίστασθαι ποιεῖν. Pol. III. 395. A. Legg. VII. 817.

B: ὁ δὴ φαιμεν ἡμεῖς γε ὄντως εἶναι τραγωδίαν τὴν ἀληθεσιώτην. **Apol.** 22. **A:** τοὺς ... τῶν τραγωδιῶν (ποιητάς). **Phil.** 50. **B:** ἐν θρήνοις τε καὶ ἐν τραγωδαίαις. **Pol.** II. 381. **D.** III. 394. **B:** τὸ περὶ τὰς τραγωδίας. **Hipp. min.** 368. **C:** ἐπη καὶ τραγωδίας καὶ διθυράμβους.

τραγωδοποιός (etiam τραγωδιοποιός), ὁ, *tragicus* (poëta). **Pol.** X. 597. **E:** ὁ τραγωδοποιός (sic **Par.** A. c. al. *Vulgo* τραγωδιοποιός). **Conv.** 223. **D:** τὸν τέχνη τραγωδοποιὸν ὄντα. **Crat.** 425. **D:** ὥσπερ οἱ τραγωδοποιοί. **Pol.** III. 408. **B.** X. 605. **C:** ἡ καὶ ἄλλου τινός τῶν τραγωδιοποιῶν (*codd. nonnulli τραγωδοποιῶν*). 607. **A.** **Ep.** I. 309. **E.** (*Vaticani duo et Par. f. a pr. m. τραγωδοποιῶν*).

τραγωδός, ὁ, *tragicus* (actor). **Pol.** III. 395. **A:** οὐδέ τοι ὑποκριταὶ κωμικοῖς τε καὶ τραγωδοῖς οἱ αὐτοί (*sensus: ne actores quidem comici et tragici iidem sunt*).

τραγωδῶ, *grandius aliquid reddo*. **Crat.** 414. **C:** ὑπὸ τῶν βουλομένων τραγωδεῖν αὐτά. 418. **D:** τετραγωδημένον.

τραπέξα, ἡ, *mensa*. **Pol.** X. 596. **B:** μία (ἰδέα) δὲ τραπέζης. **III.** 404. **D:** Συνακοσίαν ... τραπέξαν. **II.** 373. **A:** κλιναὶ τε ... καὶ τραπέζαι. **III.** 390. **A.** II. 372. **D:** ἀπὸ τραπέζων δειπνεῖν. **IX.** 586. **A:** κεκυφότες εἰς γῆν καὶ εἰς τραπέζας. **X.** 596. **B.** **argentaria s. mensa numularii*. **Apol.** 17. **C:** ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ τῶν τραπέζων. **Hipp. min.** 368. **B:** ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ ταῖς τραπέζαις.

τραῦμα, τό, *vulnus*. **Legg.** IX. 878. **C:** ἂν τὸ τραῦμα λάσιμον ἀποβῇ. **Pol.** III. 408. **A:** ἐκ τοῦ τραύματος. **Legg.** IX. 877. **B:** ἐκ τῆς πληγῆς τοῦ τραύματος. **Gorg.** 524. **C:** ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων. **Theaet.** 142. **B.** **Pol.** III. 405. **C:** τραυμάτων ἕνεκα. **Tim.** 81. **E.** **Legg.** VIII. 845. **C:** τυπτεσθῶ ... ἄνευ τραυμάτων. **IX.** 878. **B.** **Pol.** III. 399. **A:** εἰς τραύματα ἢ εἰς θανάτους ἰόντος. **Legg.** IX. 874. **E:** **Alc.** I. 115. **B:** τραύματα ... ἔλαβον.

τραχέως, *asper*. **Clit.** 406: ὥστε φαίνει πρὸς ἐμὲ ἔχειν τραχύτερος τοῦ δέοντος.

τραχηλίζομαι, *cervice vel collo aliquem prehendo et in univ. luctor*. **Riv.** 132. **C:** ὅτι τραχηλιζόμενος ... πάντα τὸν βίον διατετέλεκεν.

τράχηλος, ὁ, *collum*. **Tim.** 75. **D:** περὶ τὸν τράχηλον ἐκόλλησεν. **Riv.** 134. **B.**

τραχύνω, *exaspero*. **Tim.** 67. **A:** τὸ μὲν τραχύνον τε καὶ βιαζόμενον τὸ κύτος ἄπαν. 65. **D:** ἥτιον δὲ τραχύνοντα αὐστηρὰ φαίνεται. 66. **C:** ἐπαλείφουσα τὰ τραχύνοντα. **Ad animum transfertur**. **Prot.** 333. **E:** καὶ μοι ἐδόκει ὁ Πρωταγόρας ἤδη τετραχύνθαι τε καὶ ἀγωνιᾶν cet.

τραχύς, εἶα, ὅ, *asper; horridus*. **Crat.** 408. **D:** τὰ ... κάτωθεν τραχύς καὶ τραγοειδής (Πάν). **Pol.** I. 328. **E:** τραχεία καὶ χαλεπή (ὁδός). **Legg.** IV. 705. **B:** τραχεία (ἡ χώρα). **Crat.** 408. **C:** τραχὺ καὶ τραγικόν (τὸ πε ὕδους). **Tim.** 84. **A.**

Pol. VII. 515. E: διὰ τραχείας τῆς ἀναβάσεως. Tim. 65. E. Legg. III. 695. A. Tim. 63. E: λείον ... καὶ τραχέος παθήματος. Crat. 426. E: ἐν τῷ τραχεῖ. Pol. X. 619. E: πορείαν οὐκ ἂν ... τραχείαν πορεύεσθαι. Tim. 67. C: τραχείαν (φώνην). Theaet. 194. E: οἱ ... λίσσιον καὶ τραχὺ (τὸ κῆρ) ... ἔχοντες. Crat. 406. A: πρὸς τὸ μὴ τραχὺ τοῦ ἡθους, ἀλλ' ἡμερόν τε καὶ λείον. Pol. V. 452. C: πορευτέον πρὸς τὸ τραχὺ τοῦ νόμου. Tim. 71. C. Crat. 420. E: τραχεία καὶ λίσσια ὄντα. Soph. 229. E: ἡ μὲν τραχυτέρα τις εἴκειν ὁδὸς εἶναι. Legg. IV. 704. D: τραχυτέραν (τὴν χώραν). Tim. 65. D: τραχυτέρα ... ὄντα. 84. C: (ὅταν) τραχυτέρα πάντα τῶν πρόσθεν τὰ νοσήματα ἀπεργάζηται. Legg. IX. 864. C: ὅν δὴ καὶ νόμοι τραχύτατοι γίνονται ἂν.

τραχύτης, ἡ, *asperitas*. Locr. 100. D: τραχύτατα. Tim. 65. C: τραχύτησί τε καὶ λειότησιν.

τρεῖς, τρία, *tres, tria*. Pol. VII. 523. C: οὗτοι ... τρεῖς ἐν εἴεν δακτυλοὶ. Phaedr. 229. C: τρία στάδια. Phaed. 106. B: ὥσπερ τὰ τρία οὐκ ἔστιν ... ἄριστον. Theaet. 147. E. Pol. I. 337. B: τετράκις τρία. Legg. X. 894. A: μέχρι τριῶν ἐλθούσα. Phil. 66. C: πρὸς τοῖς τρισί. Legg. XII. 968. E: τρεῖς κύβους βάλλοντας. VIII. 848. E: δημιουργῶν τρία καὶ δεκα (ν. τριακαίδεκα) μέρη διελομένους.

τρέμω, *timeo, extimesco*. Phaed. 81. B: τοῦτο ... ἐλθισμένη μισεῖν τε καὶ τρέμειν *cet.* Pol. VIII. 554. D: περὶ τῆς ἄλλης οὐσίας τρέμων. Parm. 137. A: δι' ἐμπειρίαν τρέμονται τὸ μέλλον. Phaed. 117. B: οὐδὲν τρέσας.

τρέπω, *verto, converto; adverto (mentem); flecto; adduco*. Pol. VI. 508. C: ὅταν μηχανῇ ἐπ' ἐκείνῃ τις αὐτοὺς (τοὺς ὀφθαλμοὺς) τρέπῃ. Soph. 250. C: τὴν διάνοιαν ... τρέπειν. Pol. III. 393. A: οὐδ' ἐπιχειρεῖ ἡμῶν τὴν διάνοιαν ἄλλοσε τρέπειν. VIII. 556. A: ὅπῃ τις βούλεται τρέπειν. Legg. I. 643. C: ἐκείσε τρέπειν τὰς ἡδονὰς καὶ ἐπιθυμίας τῶν παιδῶν. XI. 938. B: ἐπὶ τὰναντία τρέπειν. Ep. III. 315. E: πᾶν (ἀράριγμα) εἰς ἐμὲ τρέπειν. Legg. VII. 809. A: ἀεὶ τρέπων πρὸς τὰγαθὸν κατὰ νόμους. VI. 783. A: τρέποντα εἰς τὸ βέλτιστον. VIII. 841. A: (τὴν) τροφήν αὐτῆς ἄλλοσε τρέποντα τοῦ σώματος. Menex. 248. C: ἐνταῦθα τὸν νοῦν τρέποντες. Phaed. 257. B: ἐπὶ φιλοσοφίαν ... τρέπων. Legg. X. 887. A: (εἰ) τὰ δὲ εἰς φόβον τρέψαιμεν. Epin. 985. D: ἐπὶ θεοσεβείαν ... τρέψαι πόλιν ἐαυτοῦ. Euthyd. 275. B: ἐπ' ἄλλο τι ἐπιτήδευμα τρέψας αὐτοῦ τὴν διάνοιαν. Parm. 135. B: οὐδὲ ὅποι τρέψει τὴν διάνοιαν ἔξει. Ep. VII. 355. B: οὔτινες ἂν ἔμῃν γαίνωνται μὴ πρὸς χρηματισμὸν καὶ πλοῦτον τρέποντες τὰς γνώμας ἡμῶν. Legg. X. 885. D: οὐκ ἐπὶ τὸ μὴ δεῶν τὰ ἀδίκῃ τρεπόμεθα οἱ πλείστοι. Pol. VII. 519. A: ἐγ' ἂ τέτραπται. B. 533. B: ἡ πρὸς θεραπείαν τῶν φρομένων ... ἅπασαι τετράφεται. Phaed. 64. E: πρὸς ... τὴν ψυχὴν τετράγθαι. Conv. 210.

D: ἐπὶ τὸ πολὺ πέλαιος τετραμμένος τοῦ καλοῦ. Pol. VII. 515. D. IX. 591. C. VII. 518. D: οὐκ ὀρθῶς ... τετραμμένω. Conv. 191. E: μᾶλλον πρὸς τὰς γυναῖκας τετραμμέναι εἰσὶ. Alc. I. 123. A: τὰ ἴχνη τὰ ἐκείσε τετραμμένα δῆλα. Legg. VII. 816. D: τῶν ἐπὶ τὰ τοῦ γέλωτος κωμωδήματα τετραμμένων (διανοημάτων). Critia 118. B: ὁ ... τόπος οὗτος ὅλης τῆς νήσου πρὸς νότον ἐτέτραπτο. Med. me certo vel converto (convertor); in animo pos. adverto; aggredior vel pergo ad aliquid. Prot. 339. E: τρέπομαι πρὸς τὸν Πρόδικον. Legg. XI. 915. D: ἐν ᾧ τρέπεται θερινὸς ἥλιος εἰς τὰ χειμερινά. Phaed. 82. D: ταύτη τρέπονται. Conv. 181. C: ἐπὶ τὸ ἄρξεν τρέπονται ὅτι ἐκ τοῦτον τοῦ ἔρωτος ἐπιπνοί. Legg. III. 680. E: ἐπὶ γεωργίας ... τρέπονται. Conv. 175. E: νῦν δὲ πρὸς τὸ δεῖπνον πρῶτον τρέπου. Tim. 41. C: τρέπεσθε ... ἐπὶ τὴν τῶν ζώων δημιουργίαν. Pol. VI. 493. B: (εἰ) ἐπὶ διδασκαλίαν τρέποιτο. Legg. IV. 720. A. Conv. 191. C: (ἵνα) ἐπὶ τὰ ἔργα τρέποιτο. Pol. V. 469. E: μᾶλλον γ' ἂν ... οὕτω πρὸς τοὺς βαρβάρους τρέποιτο. Charm. 158. E: μήτ' αὖ ἐγὼ ἀοκείτως ἐπὶ τὴν ἱατρικὴν τρέπωμαι. Legg. X. 887. A: ἐπὶ τοὺς νόμους τρεπώμεθα πάλιν. Prot. 361. E: πῦν δ' ὦρα ἤδη καὶ ἐπ' ἄλλο τι τρέπεσθαι. Soph. 242. B: τήνδ' ... τὴν ὁδὸν ... τρέπεσθαι (*hanc viam ... ingredi*). Conv. 176. A: τρέπεσθαι πρὸς τὸν πότον. Legg. VI. 782. B: ἐπὶ τὴν ἀλλήλων ἐδωδὴν τρέπεσθαι. VII. 794. C: πρὸς ... τὰ μαθήματα τρέπεσθαι χρειὼν ἐκατέρους. Menex. 234. A: ἐπὶ τὰ μείζω ἐπινοεῖς τρέπεσθαι. Legg. III. 683. C: ἡ (ἡμέρα) ἐκ θερινῶν εἰς τὰ χειμερινὰ τοῦ θεοῦ τρεπομένη. Theaet. 173. A: ἐπὶ τὸ ψεύδος ... τρεπόμενοι. Conv. 205. D. Tim. 40. B: τὰ ... τρεπόμενα καὶ πλάνην τοιαύτην ἴσχοντα. Legg. IX. 874. E: καὶ ὁ φανυλότατος ... τῶν ἐπὶ νόμον τρεπομένων. Lys. 213. E: ἡ δὲ ἐνράπημεν, δοκεῖ μοι χρῆναι ἵνα. Apol. 21. B: ἐπὶ ζήτησιν αὐτοῦ τοιαύτην τινα ἐτραπόμην. Ep. VII. 335. E: ἐτραπιτο. Euthyd. 290. A: ποῖ οὖν ... τραποίμεθ' ἂν ἔτι (v. ὅτι); Hipp. mai. 297. D: οὐκ ἔτι ἔχω ... ὅποι τραπώμαι. Phaed. 66. E: (ἐὰν) τραπώμεθα πρὸς τὸ σκοπεῖν τι. 115. A: σχεδὸν τί μοι ὦρα τραπέσθαι πρὸς τὸ λουτρὸν. Pol. VIII. 553. C: πρὸς χορηγιασμὸν τραπόμενος γλίσχρους. Apol. 39. A: ἐφ' ἱερείαν τραπόμενος τῶν διακόντων. Ep. VII. 332. D. Phaedr. 250. A: ἐπὶ τὸ ἄδικον τραπόμεναι. Parm. 135. C: ποῖ τρέψει ἀγνοουμένων τούτων; Etiam aliquem converto et aliquid adduco vel adhibeo. Charm. 156. C: ἐπὶ πᾶν τὸ σῶμα τρεπόμενοι (διαίτας). Euthyd. 303. C: ἐπὶ τὸ ἐπαινεῖν ... αὐτὸ ἐτραπόμην. — Verb. Pol. II. 365. C: ἐπὶ τοῦτο δὴ τρεπτέον ὅλως. Legg. V. 747. E.

τρέφω, nutrio, alo, victum praebeo (pass. vido); educo, instituo. Pol. VII. 534. D: οὓς τῷ λόγῳ τρέφεις τε καὶ παιδεύεις. X. 605. B: τρέφει. Critia 115. A. Lys. 208. E: δὲ ἡμέρας

ὅλης τρέφουσί σε. Pol. VII. 537. A: παίζοντας τρέφε. 534. D: εἴ ποτε ἔργῳ τρέφοις. Theaet. 197. C: εἴ τις ὄρνιθας ἀγρίας ... τρέφοι. Polit. 274. A: γεννᾶν καὶ τρέφειν. Pol. VIII. 565. C: τοῦτον τρέφειν τε καὶ αὔξειν μέγαν. Critia 110. E: τρέφειν ... στρατόπεδον πολύ. Polit. 273. C: τὰ ζῶα τρέφων. Pol. IX. 589. B: τὰ ... ἡμερὰ τρέφων. IV. 442. A: τρέφουσα λόγοις τε καλοῖς καὶ μαθήμασι. Tim. 81. C: τρέφουσα ἐν πολλῶν ὁμοίων. 82. D: τὸ περὶ τὸν μυελὸν ὁσοῦν τρέφον αὔξει. Theaet. 150. E: τὰ ὑπ' ἐμοῦ μαίεσθ' ἐντα κακῶς τρέφοντες. Pol. III. 414. D: ἃ ἡμεῖς αὐτοὺς ἐτρέφομεν τε καὶ ἐπαιδεύομεν. Critia 109. B: θρέμματα ἑαυτῶν ἡμᾶς ἐτρέφον. Legg. III. 694. D. Tim. 23. D: ἢ τὴν τε ὑμετέραν (πόλιν) ... ἐθρεψε καὶ ἐπαιδεύσε. Legg. III. 694. D: ἐθρεψαν. Menex. 237. C: τῆς τεκούσης καὶ θρεψάσης. Pol. X. 606. B: θρέψαντα ... ἰσχυρὸν τὸ ἐλεεινόν. Legg. III. 681. B: τῶν γεννητόρων τε καὶ θρεψάντων. Crit. 54. A: θρέψεις τε καὶ παιδεύσεις (αὐτούς). Pol. IX. 575. A: ὅθεν αὐτὸν ... θρέψει. D. III. 399. D: τριγώνων ... δημιουργοὺς οὐ θρέψομεν. V. 449. D: γενομένους πῶς θρέψουσι. Prot. 313. C: ἀφ' ὧν ψυχὴ τρέφεται. Phaedr. 246. D: τοῦτοις ... τρέφεται ... τὸ τῆς ψυχῆς πτέρωμα. Soph. 223. E: ὅσοις τὸ σῶμα τρέφεται. Menex. 238. A: ὃ κάλλιστα καὶ ἀριστα τρέφεται τὸ ἀνθρώπου γένος. Pol. III. 401. E: τρέφοιτ' ἂν ἀπ' αὐτῶν. VI. 492. A: ἐὰν ... μὴ ... τρέφῃται. VIII. 568. E: ὅτι οὔτε δίκαιον τρέφεσθαι ὑπὸ πατρός υἱὸν ἢ βῶντα. Epin. 973. D: τὸ τρέφεσθαι καὶ παιδεύεσθαι. Phaedr. 247. D: ἅτ' οὖν θεοῦ διάνοια τῷ τε καὶ ἐπιστήμῃ ἀκηράτῳ τρεφομένη. Phaed. 84. A: ὑπ' ἐκείνου τρεφομένη. Pol. VI. 493. A: θρέμματος μεγάλου ... τρεφομένου. VIII. 561. A. III. 401. B: ἐν κακίας εἰκόσι τρεφόμενοι. 414. D: ἦσαν ... ὑπὸ τῆς γῆς ἐντὸς πλαττόμενοι καὶ τρεφόμενοι. Legg. X. 887. D: ἐν γάλαξιν τρεφόμενοι. VII. 813. D: εὖ ... τρεφομένων. IX. 872. D: ἐν κακῶς οἰκούσαις καὶ τρεφομέναις ... πόλεσι. VII. 809. B: τοὺς ὑπὸ σοῦ τρεφομένους. Men. 85. E: ἐπειδὴ ἐν τῇ σῇ οἰκίᾳ γέγονε καὶ τέθραπται. Legg. I. 625. A: ἐπειδὴ ... ἐν τοιοῦτοις ἡθροῖς τέθραφθε νομικοῖς. Gorg. 525. A: διὰ τὸ ἄνευ ἀληθείας τεθραφθαι (v. τετράφθαι). Theaet. 172. D: Pol. III. 405. A. al. Prot. 341. C: ἐν γωνῇ βαρβάρῳ τεθραμμένος. Phaedr. 247. B. Pol. III. 391. C: ὑπὸ τῇ σοφωτάτῳ Χείρωνι τεθραμμένος. Legg. III. 695. C: παιδεία ... οὐ διατροφώσῃ τεθραμμένος. Pol. VI. 496. B: εὖ τεθραμμένον ἦθος. Legg. XI. 918. C: ἄκρα τροφῇ τεθραμμένον. Theaet. 175. D: ἐν ἐλευθερίᾳ τε καὶ σχολῇ τεθραμμένον. Tim. 81. C: τεθραμμένης ... ἐν γάλακτι. Pol. IX. 572. D: νέον υἱὸν ἐν τοῖς τούτου ... ἡθροῖς τεθραμμένον. Menex. 239. A: ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ τεθραμμένοι. Prot. 327. C: τῶν ἐν νόμοις καὶ ἀνθρώποις τεθραμμένων. Phaedr. 243. C:

ἐν ναύταις ... τεθραμμένων. Legg. II. 653. C: τούτων ... τῶν ὀρθῶς τεθραμμένων ἡδονῶν καὶ λυπῶν. Theaet. 172. C: πρὸς τοὺς ἐν φιλοσοφίᾳ ... τεθραμμένους. Legg. VII. 814. B: οὕτως αἰσχροῦς τὰς γυναῖκας εἶναι τεθραμμένους ὡς cet. Apol. 18. A: ἐν οἷσπερ ἐτεθράμμην. Polit. 310. A: τοῖς ... θρεφθεῖσι ... κατὰ φύσιν. Menex. 238. C: ὡς ... ἐν καλῇ πολιτείᾳ ἐτράφησαν οἱ πρόσθεν ἡμῶν. Pol. VII. 538. A: εἴ τις ὑποβολιμαῖος τραφεῖν ἐν πολλοῖς ... χρημασί cet. III. 401. D: πολὺ γὰρ ἂν ... κάλλιστα οὕτω τραφεῖν. Ib. ἐὰν τις ὀρθῶς τραφῇ. Alc. I. 120. E: ἐὰν καὶ εὖ τραφῶσιν. Pol. III. 401. E: ὁ ἐκεῖ τραφεὶς ὡς ἔδει. Legg. VII. 802. D: τραφεὶς ... ἐν τῇ κοινῇ καὶ γλυκεῖᾳ (μούσῃ). Pol. III. 410. D: ὀρθῶς ... τραφέν. E: καλῶς ... τραφέντος. Legg. VII. 813. D: εὖ τραφέντων. Theaet. 175. D: τοῖς ... τραφεῖσιν. Tim. 18. B: τοὺς ... οὕτω τραφέντας. Legg. III. 695. B: τροφῇ ἀνεπιπλήκτω τραφέντας. Pol. VIII. 568. D: πόθεν θρέψεται. E. II. 372. B: θρέφονται ... ἐκ τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι. 376. C. Crit. 54. A: βέλτιον θρέφονται καὶ παιδεύονται; Med. Legg. III. 695. E: ἐθρέψω ... Ἐξέξην ἐν τοῖς αὐτοῖς ἡέθρουν cet. Critia 113. E: γενέσεις διδύμους γεννησάμενον ἐθρέψατο. Pol. VII. 541. A: (ὅταν) τοὺς παῖδας αὐτῶν ... θρέφονται (v. θρέψονται) ἐν τοῖς σφετέροις τρόποις καὶ νόμοις. Conv. 212. A: τεκόντι ... ἀρετὴν ἀληθῆ καὶ θρεψαμένῳ. Legg. IV. 717. B: τῶν γεννησάντων καὶ θρεψαμένων. — Verb. Tim. 19. A: τὰ ... τῶν ἀγαθῶν θρεπτεόν. Pol. III. 403. C: γυμναστικῇ θρεπτεοὶ οἱ νεανίαί.

τρέχω, *curro*. Soph. 262. B: βαδίζει, τρέχει cet. Gorg. 468. A: βαδίζειν καὶ τρέχειν. Pol. VII. 536. D. Lach. 192. A: ἐν τῷ τρέχειν. Pol. I. 327. B: ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναι ἕ κελεῦσαι.

τρήμα, τό, *foramen*. Gorg. 494. B: μεγάλ' αἷτα τὰ τρήματα εἶναι ταῖς ἐκροαῖς.

τρήσις, ἡ, *perforatio*. Polit. 279. E: τὰ δὲ ἄνευ τρήσεως ξυνδετά.

τρητός, ἡ, ὄν, *perforatus*. Polit. 279. E: τῶν δὲ συνθέτων τὰ μὲν τρητά.

τριακαιδεκέτης, *fem. έτις, annum agens tertium decimum*. Legg. VIII. 833. D: ταῖς ... τριακαιδεκέτεσι.

τριακοντα, *triginta*. Apol. 32. C: οἱ τριάκοντα (*triginta qui dicuntur tyranni*). Pol. V. 460. E: τὰ τριάκοντα (ἔτη). Parm. 127. D: τὸν τῶν τριάκοντα γενόμενον. Apol. 38. B: τριάκοντα μνην. Legg. VI. 774. A: τριάκοντα (δραχμαῖς). Men. 91. D: τριάκονθ' ἡμέρας. Pol. VII. 537. D: ἐπειδαν τὰ τριάκοντα ἔτη ἐκβαίνωσιν. Legg. II. 665. B.

τριακονπαέτης *et τριακοντούτης, ὁ, triginta annos natus*. Legg. XI. 914. B: ὑπὸ τοῦ προσυγχάνοντος μὴ ἔλαττον τριακονταέτους (*sic Par. A. pro vulg. τριακονταετούς*).

XII. 961. B: μὴ ἔλαττον ἢ τριακονταετή (v. τριακονταετῇ, AΩ a pr. m. τριακονταετῇ). Pol. VII. 539. A: περὶ τοὺς τριακοντούτας (sic Par. A. c. al. Vulgo τριακοντούταις). Legg. II. 670. A: τοὺς ἤδη τριακοντούτας (ita Par. A. c. plur. al. Vulgo τριακοντούταις).

τριακόντορος dicitur navis triginta remorum. Ep. VII. 350. B: πέμπουσι τριακόντορον.

τριακόσιοι, αι, α, trecenti. De lege 318. C: ἔτη τριακόσια. Legg. VI. 753. C: μέχρι τριακοσίων. VIII. 828. B. Menex. 240. A: ναῦς ... τριακοσίας.

τριάς, ἡ, numerus ternarius. Phaed. 104. A: ἡ τριάς. Ib. περὶ τῆς τριάδος. Pol. VIII. 546. C. Legg. VI. 759. D. Phaed. 104. C: τριάδι.

τριβή, ἡ, exercitatio, usus (Uebung). Phaedr. 260. E: (οἱ) οὐκ ἔστι τέχνη, ἀλλ' ἀτεχνος τριβή (nos: ein kunstloses Treiben; etenim gr. τρίβειν, τριβή et vern. treiben, Trieb inter se cognata sunt). Gorg. 463. B: ἐμπειρία καὶ τριβή. 501. A. Legg. XI. 938. A. Ep. VII. 344. B: μετὰ τριβῆς πάσης καὶ χρόνου πολλοῦ. Phaedr. 270. B: τριβή ... καὶ ἐμπειρία (oppos. τέχνη). Soph. 254. A. Phil. 55. E: ἐμπειρία καὶ τινι τριβῇ. Epin. 976. B: μνήμη καὶ τριβῇ. In tempore pos. designat moram (vern. Länge der Zeit). Pol. VI. 493. B: καταμαθὼν ... ταῦτα πάντα ξυνοουσία τε καὶ χρόνου τριβῇ.

τρίβω, tero, contero; altero. Phaed. 117. B: τοσοῦτον ... τρίβωμεν ὅσον οἰόμεθα μέτριον εἶναι πιεῖν. Pol. IV. 435. A: παρ' ἄλληλα σκοποῦντες καὶ τρίβοντες. Euthyd. 299. B: τρίψας (φάρμακον). Locr. 98. E: τρίβεται ... ἀμοιβαδόν. Ep. VII. 344. B: τριβόμενα πρὸς ἄλληλα. Phaed. 116. D: εἰ τέτριπται (τὸ φάρμακον). 117. A: τετριμμένον. *frico. Phil. 46. A: οἷον τὰς τῆς ψώρας ἰάσεις τῷ τρίβειν. Phaed. 60. B: τρίβων (τὸ σκέλος). Ib. ἔτριψε τῇ χειρὶ (τὸ σκέλος).

τρίβων, ὁ, pallium (propr. longo usu detritum, quale philosophi gestare solebant). Prot. 335. D: τῇ δ' ἀριστερᾷ ἀντελάβετο τοῦ τρίβωνος τουτουῖ. Conv. 219. B: ὑπὸ τὸν τρίβωνα κατακλινείς τὸν τουτουῖ (Socratis).

τρίγωνος, ὁ ἢ, triangulus, neutr. (subst.) triangulum. Locr. 98. B: τοῦτο ... τὸ τρίγωνον al. C: τρίγωνον ... ἰσοπλευρον. Ib. ἰσοπλεύρῳ τριγώνῳ. C. Men. 87. A: τότε τὸ χωρίον τριγώνον. Tim. 50. B: τὸ τρίγωνον. 53. C: τὰ τρίγωνα ἅπαντα ἐκ δυεῖν ἄρχεται τριγώνοις. 54. A. 53. C: ἐκ τριγώνων ξυνέστηκε. 55. B: ὑπὸ πέντε ἐπιπέδων τριγώνων. Ib. βάσεις ... τριγώνους. 81. B: καινὰ τὰ τρίγωνα ... εἰ ἔχουσα. C. Eliam instrumentum musicum. Pol. III. 399. C: τριγώνων ... δημιουργούς.

τριετηρίς, ἡ (ἑορτή), dies festi tertio quoque anno celebrari soliti. Legg. VIII. 834. E: τριετηρίδες.

τριετής, ὁ, *trimus*. Legg. VII. 789. E: ἕως ἂν τριετὲς (Steph. τριέτες) ἀποτελεσθῇ τὸ γινόμενον. 794. A: ἀπὸ τριετούς μέχρι τῶν ἑξ ἑτῶν (*a tertio ad sextum aetatis annum*). 793. E: τριετεί. D: εἰς ... τὴν τριετῇ (sic Par. A. c. plurimis al.; vulgo τριετούς, al. τρι' ἑτη) ... ἡλικίαν. XII. 954. D: τριετῇ τὴν προθεσμίαν εἶναι. IX. 868. E: τριετεῖς ... ἀπενιαντήσεις.

τρίζω, *strido*. Pol. III. 387. A: τρίζουσαι et τετριγνῖα (ex Hom.).

τριήρης, ἡ (ναῦς), *triremis*. Ep. III. 317. B: τριήρης ἀφίκετο. Lach. 184. A: οἱ ἐκ τῆς τριήρους. Critia 115. E: μιᾷ τριήρει. Alc. I. 119. D: τριήρη ... κυβερνᾶν. Ep. VII. 339. A: ἔπειμνε ... ἐπ' ἐμὲ τριήρη. Gorg. 469. E: τριήρεις. Pol. X. 616. C: οἶον τὰ ὑποζώματα τῶν τριήρων. Critia 117. D: τριήρεις. Hipp. mai. 295. D: τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ πλοιά τε καὶ τριήρεις.

τρικυμία, ἡ, *fluctus decumanus s. maximus*. Pol. V. 472. A: τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς τρικυμίας ἐπάγει. Euthyd. 293. A: σῶσαι ἡμᾶς ... ἐκ τῆς τρικυμίας τοῦ λόγου. τριμέτρος, ὁ ἡ, *trimeter*. Legg. VII. 810. E: ποιηταὶ ... ἐπὶ τῶν ἑξαμέτρων ... καὶ τριμέτρων.

τριοδοντία, ἡ, *piscatus qui tridente peragitur*. Soph. 220. E: τριοδοντία τις ... κέκληται.

τριόδος, ἡ, *trivium*. Gorg. 524. A: ἐν τῇ τριόδῳ ἕξ ἧς φέρετον τῷ ὁδῷ cet. Legg. VII. 799. C: καθάπερ ἐν τριόδῳ γενόμενος. IX. 873. B: εἰς τειγαγμένην τριόδον ἔξω τῆς πόλεως ἐκβαλλόντων γυμνόν. XI. 933. B: εἴτ' ἐπὶ τριόδοις cet.

τριόδους, ὁ, *tridens* (piscatorum). Soph. 220. C: ἀγκίστροις καὶ τριόδοις. E. 221. A.

τριπλάσιος, α, ον, *triplus*; neutr. *triplum* (vern. dreimal so viel vel so gross). Locr. 98. A: τριπλασία (γωνία) ... τᾶς ἐλαχίστας. Pol. IX. 587. D: τριπλασίον ... τριπλάσιον ἀριθμῷ ἀληθοῦς ἡδονῆς ἀφίστηκε τύραννος. Tim. 36. D: κατὰ τὴν τοῦ διπλασίου καὶ τριπλασίου διάστασιν. 43. D: Legg. VI. 756. D: τριπλασία τῆς πρώτης ζημίας (ζημιουῖσθαι). Polit. 257. A: τάχα ... ὀφειλῆσις ταύτης τριπλασίαν (χαρίν). Tim. 35. B: τριπλασίαν (μοῖραν) ... τῆς πρώτης. Legg. IX. 879. A: τριπλασίαν ἐκτισάτω τὴν βλάβην. Locr. 96. B. Legg. V. 744. E: διπλάσιον ἑάσει τοῦτον κτᾶσθαι καὶ τριπλάσιον. VIII. 846. A: τριπλάσιον ... κέρδος τῆς τοῦ γείτονος ζημίας. XI. 916. D: τῆς τιμῆς ... τριπλάσιον. Pol. IV. 422. C: τριπλασίοις αὐτῶν μαχονται. Tim. 36. A: τριπλάσια διαστήματα.

τρίπλεθρος, ὁ ἡ, in eo dicitur quod trium est iugerum. Critia 115. D: διώρυγα ... τρίπλεθρον τὸ πλάτος ... ξυνέτεροσαν. (116. D. pro τρισὶ πλέθεροις Steph. conl. τρίπλεθρος).

τριπλοῦς, ἡ, οὖν, *triplus*. Polit. 267. B: οὐκ ἔλαττον τριπλοῦ. Tim. 35. B: τριπλὴν (μοῖραν) τῆς τρίτης. 54. B. Legg. IX. 878. D.

τρίπους, ὁ ἡ, *tripedalis*. Men. 83. E: ἄνπερ τρίπους ἡ (ἡ γραμμὴ). Theaet. 147. D: τῆς ... τρίποδος (δυνάμεως) πέρι. Men. 83. E: ἀπὸ τῆς τρίποδος (γραμμῆς). Ib. τρίποδα. Subst. τρίπους, ὁ, *tripus*. Legg. IV. 719. C: ὅταν ἐν τῷ τρίποδι τῆς Μονότης καθίσχεται (ποιητής). Gorg. 472. A: ὧν οἱ τρίποδες ... εἰσὶν ἐν τῷ Διονυσίῳ.

τρίς, *ter*. Phaedr. 235. A: δις καὶ τρίς. Pol. I. 337. B. Legg. VI. 777. A. al.

τρισμύριοι, αι, α, *triginta millia*. Ax. 369. A: τρισμυρίων ἐκκλησιαζόντων. Conv. 175. E: ἐν μάρτυσι ... πλέον ἢ τρισμυρίοις.

τρισταδῖος, ὁ ἡ, *tria stadia continens*. Critia 115. E: ἦν ... ὁ μέγιστος τῶν τροχῶν ... τρισταδῖος τὸ πλάτος.

τρισχίλιοι, αι, α, *ter mille*. Critia 118. A: τρισχιλίων σταδίων.

τρισχιλιοστός, ἡ, ὄν, *ter millesimus*. Phaedr. 249. A: τρισχίλιοστώ ἔτει.

τριταῖος, α, ον, *tertio die*. Legg. XII. 959. A: τριταῖα πρὸς τὸ μνηῆμα ἐκφορά. Etiam in febris ponitur *tertiana*. Tim. 86. A: τριταίους (πυρετούς).

τριτεῖα, τά, *tertia partes vel tertia palma*. Phil. 22. E: πορρωτέρω δέ ἐστι τῶν τριτείων.

τριτημόριον, τό, *tertia pars*. Phaed. 105. B: τριτημόριον ... καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα.

τρίτος, η, ον, *tertius*. Phil. 66. D: τὸ τρίτον τῷ σωτήρι. Id. Pol. IX. 583. B. III. 391. C: τρίτου ἀπὸ Διός. Phil. 53. E: πάνθ' ὅσα λέγομεν εἶναι τὸ τρίτον ἑτέρω. Euthyd. 277. C: ἐπὶ τὸ τρίτον καταβαλὼν ὥσπερ πάλαισμα. Gorg. 500. A: σύμφηφος ἡμῖν εἰ καὶ σὺ ἐκ τρίτων (*tertius*). Tim. 54. B. pro ἐκ τρίτων cum codd. scribendum ἐκ τρίτου. Legg. XII. 943. C: (τῶν) τρίτων (i. q. τριτείων). — Adverbiorum partes agunt (Lat. *tertio et tertium*, germ. *drittens et zum dritten Mal*) τρίτον (Prot. 351. D: καὶ τρίτον ἂ οὐδέτερον. Phaedr. 266. E. Soph. 224. D. Pol. II. 358. C. al.) et τὸ τρίτον (Parm. 135. E. 155. E: ἔτι δὴ τὸ τρίτον λέγωμεν. Legg. VI. 753. D. XI. 920. A. Ep. VII. 336. C.)

τριττός, ἡ, ὄν, *trinus, triplex; plur. terni et simpl. tres*. Legg. VI. 782. D: ἐκ τριττῆς χορείας καὶ ἐπιθυμίας ἡρτημένα. Pol. IX. 580. D: τριτταὶ ... ἡδοναί. X. 597. B. IV. 435. B: ἐν αὐτῇ τριττὰ γένη φύσεως ἐνόητα. Legg. III. 684. A: πόλεσι τριτταῖς. Phil. 43. C: τριττούς ... βίους. Gorg. 477. B: τριττὰς ... πονηρίας. Pol. VI. 504. A: τριττὰ εἶδη ψυχῆς διασπιδόμενοι. IX. 581. C. X. 599. A. Tim. 50. C. Legg. VIII. 833. C.

τριττυναρχῶ, *tertiæ parti tribus impero*. Pol. V. 475. A: ὅτι, ἂν μὴ στρατηγῆσαι δύνωνται, τριττυναρχοῦσι.

τρίτῳ, *tertio loco*. Tim. 56. B: τὸ δὲ δεύτερον δευτέρως τὰ αὐτὰ ταῦτ' ἔχειν, τρίτῳ δὲ τὸ τρίτον.

τριχῇ, *trifariam*. Phaedr. 253. C: καθάπερ ... τριχῇ διειλόμην ψυχὴν ἐκάστην. Phil. 23. C. Pol. VIII. 564. C: τριχῇ διασπώμεθα τῷ λόγῳ δημοκρατουμένην πόλιν. IX. 580. D. Tim. 84. C: τρίτον ... νοσημάτων εἶδος τριχῇ δεῖ διανοεῖσθαι γιγνόμενον. Legg. III. 683. D: τριχῇ τὸ σπράγγμα διανείμαντας. VIII. 848. A. Crit. 51. E: τὸν μὴ πειθόμενον τριχῇ φάμεν ἀδικεῖν.

τρίχινος, ἡ, ον, *e pilis confectus*. Polit. 279. E: τὰ μὲν νεύρινα ... τὰ δὲ τρίχινα.

τρίψις, ἡ, *frictio*. Theaet. 153. A: αὐτὸ (τὸ θερμόν τε καὶ πῦρ) γεννᾶται ἐκ φορᾶς καὶ τρίψεως. 156. A: ἐκ ... τῆς τούτου ὀμιλίας τε καὶ τρίψεως πρὸς ἄλληλα γίγνεται ἔκγονα cet. Phil. 46. D: τῇ τρίψει ... καὶ τῇ κνήσει.

τρόμος, ὁ, *tremor*. Tim. 62. B: τρόμος καὶ ῥίγος. Crat. 426. E: ἐν τῷ τρόμῳ. Tim. 85. E: χειμῶνα καὶ τρόμιον ἐντὸς παρέχει.

τρόπαιον, τό, *tropaem*. Critia 108. C: ἀθυμοῦντες ἄνδρες οὐπω τρόπαιον ἔστησαν. Tim. 25. C: τρόπαια ἀνέστησε. Menex. 240. D: πρώτοι στήσαντες τρόπαια τῶν βαρβάρων. 242. E. 245. A: αἰσχυρομένη τὰ τρόπαια τὰ τε Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι cet.

τροπή, ἡ, *conversio*. Polit. 270. D: ὅταν ἡ τῆς νῦν καθεστηκυίας ἐναντία γίγνηται τροπή. 271. B: ἐπεσθαι τῇ τροπῇ. 270. B: μεγίστην ... τροπήν. Ib. τῶν περὶ τὸν οὐρανὸν γιγνομένων τροπῶν πασῶν. 271. C: ἐν ἐκείναις ... ταῖς τροπαῖς. Tim. 39. D: ὅσα (τῶν ἄστρων) δι' οὐρανοῦ πορευόμενα ἔσχε τροπὰς. Praec. ponitur in solstitio et bruma. Legg. VI. 767. C: μετὰ θερινὰς τροπὰς. XII. 945. D: μετὰ τροπὰς ἡλίου τὰς ἐκ θέρους εἰς χειμῶνα. Epin. 990. B: τροπὰς ἄγοντα (τὸν ἥλιον) διὰ πάσης τῆς αὐτοῦ περιόδου. Ax. 370. C: τροπὰς διττάς. **commutatio*. Locr. 102. C: αἱ τῷ αἵματος τροπαὶ καὶ ἀλλοιώσεις.

τροπιδεῖον, τό, *carina*. Legg. VII. 803. A: τὴν τῆς ναυπηγίας ἀρχὴν καταβαλλόμενος τὰ τροπιδεῖα (sic Par. A. c. al. Vulgo τροπίδια). Ib. αὐτῶν τὰ τροπιδεῖα καταβάλλεσθαι.

τρόπος, ὁ, *modus, ratio* (etiam vern. *Verhältniss*); *mos, ritus*; *mores, indoles, ingenium vel animus*. Prot. 336. A: τίς ὁ τρόπος ἐσται τῶν διαλόγων; 343. A: ὅτι οὗτος ὁ τρόπος ἦν τῶν παλαιῶν τῆς φιλοσοφίας. Phaedr. 270. B: ὁ αὐτός που τρόπος τέχνης ὀητορικῆς, ὅσπερ καὶ ἱατρικῆς. Theaet. 175. D: οὗτος δὴ ἐκατέρου τρόπος. Soph. 216. B: οὐχ οὗτος ὁ τρόπος ... τοῦ ξένου. Phil. 16. A: εἴ τις τρόπος ἐστι καὶ μηχανῇ cet. Pol. I. 329. D: ὁ τρόπος τῶν ἀνθρώπων. IV.

400. D: ὁ τρόπος τῆς λέξεως. 439. C: οὐχ ὁ αὐτὸς τρόπος; VIII. 562. A: τίς τρόπος τυραννίδος ... γίγνεται; Tim. 87. B: ταῦτα μὲν οὖν δὴ τρόπος ἄλλος λόγων. Phaedr. 278. D: καὶ οὐδὲν γε ἀπὸ τρόπου (v. I. 227. sq.). Phaedr. 58. E: εὐδαίμων γὰρ μοι ἀνὴρ ἐφαίμετο ... καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων. (Cf. Crit. 43. B.) Pol. V. 449. B: περὶ ἰδιωτῶν ψυχῆς τρόπον κατασκευήν. III. 398. C: τὸ περὶ ὧδης τρόπον καὶ μελῶν. VI. 499. A: ἐκ παντὸς τρόπου. Id. Legg. XI. 938. C. Euthyd. 282. A. al. Phaedr. 252. D: τὸν ... ἐροῖτα τῶν καλῶν πρὸς τρόπον (*pro suo ingenio et moribus*) ἐκλέγεται ἕκαστος. Legg. IV. 721. E: πρὸς ... τοῦ Λακωνικοῦ τρόπου ... τὸ τὰ βραχύτερα ἀεὶ προτιμᾶν. *Etiā convenienter, recte.* Pol. V. 470. C: εἰ καὶ τόδε πρὸς τρόπον λέγω. Phaedr. 232. B: ἄλλω ... τρόπῳ (*aliō — pacto*). Gorg. 492. D: μηδενὶ τρόπῳ. Pol. III. 415. B. Theaet. 148. D: παντὶ τρόπῳ. Pol. II. 368. C. al. Polit. 284. A: τοῦτῳ τῷ τρόπῳ. Crat. 426. A: ὅτω τις τρόπῳ (*quocunque quis modo*) τῶν πρώτων ὀνομάτων τὴν ὀρθότητα μὴ οἶδεν cet. Conv. 176. B: τίνι τρόπῳ. Pol. V. 469. B: ἢ τινι ἄλλῳ τρόπῳ. Tim. 60. B: τοιῷδὲ τρόπῳ. Legg. VII. 807. A: ἐν τρόπῳ βροσκήματος. IX. 862. B: ἤθει καὶ δικαίῳ τρόπῳ χρώμενος. Ep. VI. 323. A: παντὶ ... δικαίῳ τρόπῳ. VII. 331. B: ἐν τινι τρόπῳ (ζῆν). Prot. 322. C: τίνα ... τρόπον δοίη δίκην καὶ αἰδῶ ἀνθρώποις. Phaedr. 232. E: (πρότερον) ... ἢ τὸν τρόπον (*ingenium vel animum*) ἐγνώσαν. Phaedr. 59. A: οἶσθα γὰρ πού τὸν ἄνδρα καὶ τὸν τρόπον αὐτοῦ. Pol. V. 473. B: εἰς τοῦτον τὸν τρόπον τῆς πολιτείας. *Abs. in modum.* Phaedr. 241. C: οἰτίου τρόπον. 250. C: ὁστρέου τρόπον δεδεσμευμένοι. Legg. IV. 708. B: ὅταν μὴ τὸν τῶν ἐσμῶν γίγνηται τρόπον. Ep. VIII. 354. A: διαιτητοῦ τίνα τρόπον διαλεγόμενος. Crat. 436. B: τρόπον τινὰ ἄλλον. Conv. 199. A: τοῦτον τὸν τρόπον (*hoc modo, ita*). Pol. III. 416. D: εἰ τοιόνδε τίνα τρόπον δεῖ αὐτοὺς ζῆν. IV. 432. E: τρόπον τινὰ (*quodammodo*). V. 466. E: δῆλον ὃν τρόπον πολεμήσουσι. VII. 517. C: ξυνοίομαι καὶ ἐγὼ ... ὅν γε δὴ τρόπον δύναιμαι. X. 600. B: Πυθαγόρειον τρόπον ... τοῦ βίου. Legg. I. 632. B: ὄντινα ἂν γίγνηται τρόπον. VI. 751. A: τρόπον ὄντινα καθισταμένας. *Cum praepos. κατὰ est rite; etiam satis.* Polit. 310. C: εἰ τι μὴ κατὰ τρόπον πράττουσιν. Crat. 425. B. Phil. 33. C. Pol. IX. 581. B. Tim. 42. E: ἔμμενεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ τρόπον ἤθει (*in solito suo statu*). Scph. 251. A: καθ' ὄντινά ποτε τρόπον πολλοῖς ὀνόμασι ταῦτόν τοῦτο ἐκάστοτε προσαγορεύομεν. Crat. 417. B: κατ' ἄλλον τρόπον. Phil. 20. A: καθ' ἑτερόν τινα τρόπον. Pol. IX. 589. B: κατὰ πάντα τρόπον. Tim. 48. C: κατὰ τὸν παρόντα τρόπον τῆς διεξόδου. Legg. VII. 804. B: κατὰ τὸν τρόπον τῆς φύσεως (*e naturae ratione*). Dem. 380. E: κατ' οὐδένα τρόπον. Legg. II. 655. E: παρὰ φύσιν ἢ τρόπον. Pol.

IX. 572. D: κατέστη εἰς μέσον ἀμφοῖν τοῖν τρόποιν. Conn. 207. E: οἱ τρόποι, τὰ ἤθη, δοῦναι cet. Legg. X. 896. C. Pol. IV. 424. C: μουσικῆς τρόποι. 445. C: ὅσοι ... πολιτειῶν τρόποι εἰσὶν εἶδη ἔχοντες, τοσοῦτοι ... καὶ ψυχῆς τρόποι. VIII. 561. E: παραδείγματα πολιτειῶν τε καὶ τρόπων πλείστα ἐν αὐτῷ ἔχοντα. Legg. II. 655. D: μιμήματα τρόπων. XI. 929. D: τρόπων χαλεπότης. E: τρόπων δυστυχία χρωμένοι (propter infelicem morum discrepantiam). XII. 968. D: τρόπων ἡθεοὶ καὶ ἔθεοι. Pol. VII. 541. A: (ὅσοι ἂν) τοὺς παῖδας ... θρέψωνται ἐν τοῖς σφετέροις τρόποις καὶ νόμοις. Legg. VII. 797. D: ἐν τρόποις ψυχῶν. XII. 950. B: τρόποις ἀνθάδεσι καὶ χαλεποῖς. Phaedr. 94. D: δεσπόζουσα πάντας τρόπους. Menex. 235. A: κατὰ πάντας τρόπους. Legg. VII. 803. A: κατὰ τρόπους τοὺς τῶν ψυχῶν. XI. 924. D: βλέπων εἰς ἡθῆ τε καὶ τρόπους. 934. D: μαίνονται ... πολλοὶ πολλοὺς τρόπους. Lys. 222. A: κατὰ τι τῆς ψυχῆς ἡθὸς ἢ τρόπου ἢ εἶδος.

τροφεῖον, τό, educationis merces (ap. Cicer. alimenta). Pol. VII. 520. B: μηδ' ἐκτίνειν τῇ προθυμείᾳ τὰ τροφεῖα τροφεύς, ὁ, nutritor, educator. Legg. V. 735. B: βουκόλος τροφεύς τε ἵππων. VII. 809. B: ἵνα οὗτος τοῖς ἄλλοις μὴνυτῆς τε ἅμια καὶ τροφεύς γίγνηται. VIII. 834. B: ἄρματος ... τροφεύς. Pol. IX. 580. A: πάσης κακίας πανδοκεῖ τε καὶ τροφεῖ. Polit. 308. E: πᾶσι τοῖς κατὰ νόμον παιδευταῖς καὶ τροφεῦσι. Crit. 51. E. 54. B: πειθόμενος ἡμῖν τοῖς σοῖς τροφεῦσι. Pol. V. 463. A: τροφέας. VIII. 547. C: φίλους τε καὶ τροφέας.

τροφή, ἡ, alimentum, pastus, victus; educatio et cultus (germ. Pflēge); etiam institutio. Polit. 262. A: τῶν ... θηρίων ἄλλη τροφή. Pol. III. 401. D: κυριωτάτῃ ἐν μουσικῇ τροφή. IV. 424. A: τροφή ... καὶ παιδευοῖς χρησιτὴ σωζομένη φύσεις ἀγαθὰς ἐμποιεῖ. V. 465. D: ἡ ... ἐκ τοῦ δημοσίου τροφή τελειωτέρα. Tim. 44. B: ἂν ... καὶ ξυνεπιλαμβάνηται τις ὀρθὴ τροφή παιδεύσεως. Legg. III. 678. E: οὐ περιμάχητος ἦν αὐτοῖς ἡ τροφή. V. 735. B: φύσις καὶ πινυρὰ τροφή. Euth. 14. A: ἡ ἐκ τῆς γῆς τροφή. Menex. 238. C: πολιτεία ... τροφή ἀνθρώπων ἐστὶ, καλὴ μὲν ἀγαθῶν, ἡ δὲ ἐναντία κακῶν. Phaedr. 259. C: μηδὲν τροφῆς δεῖσθαι γενόμενον. Theaet. 160. E: οὐκ ἄξιον ὄν τροφῆς. Polit. 264. D: τῆς τῶν ἀγελαίων τροφῆς. 275. C: παιδείας ... καὶ τρώφης. Id. Pol. III. 412. D. IV. 430. A: ὑπὸ τροφῆς κακῆς. VI. 491. D: τὸ μὴ τυχεῖν τροφῆς ἧς προσήκει ἐκάστῳ. Tim. 19. D: τὸ ... ἐκτὸς τῆς τροφῆς (extra institutionem), ἐκάστῳ (v. ἐκάστης) γιγνόμενον. 85. D: τὰ τῆς τροφῆς νάματα. Critia 110. D: πέρα ... ἱκανῆς τροφῆς. Legg. IX. 854. E: οἷας παιδείας τε καὶ τροφῆς ἐκ παιδὸς τυγχάνων οὐκ ἀπέσχετο τῶν μεγίστων κακῶν. Alc. I. 122. B. Ep. VII. 343. C: ὑπὸ πονηρᾶς τροφῆς. Phaedr. 248. B: τροφῇ δοξαστῇ χρωνται.

272. D: φύσει ... ἢ τροφῇ. Id. Gorg. 524. C. Pol. IV. 455. E: τροφῇ τε καὶ παιδείᾳ χρῆσάμενος ἢ διήλθομεν. VI. 491. D: ἐν ἀλλοτριωτέρα οὖσαν τροφῇ. 495. I: ὅταν ἐν κακῇ τροφῇ γένηται. Tim. 20. A: ἀμα ἀμφοτέρων φύσει καὶ τροφῇ μετέχον. Legg. II. 667. B: ἐδωδῇ ... καὶ πόσει καὶ ξυμπίασιν τροφῇ. XI. 918. C: ἄκρα τροφῇ τεθραμμένον. Prot. 313. C: ὥσπερ οἱ περὶ τὴν τοῦ σώματος τροφῇν. Phaed. 66. B: διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφῇν. Polit. 261. D: τὴν ... τῶν ζώων γένεσιν καὶ τροφῇν. Phil. 55. D: περὶ παιδείαν καὶ τροφῇν. Id. Pol. IV. 423. E. 430. A: διὰ τὸ τὴν τε φύσιν καὶ τὴν τροφῇν ἐπιτηδεῖαν ἐσχηκέναι. V. 453. D: διὰ τὴν τῶν γυναικῶν καὶ παιδῶν κτήσει καὶ τροφῇν. VIII. 543. C: τὴν εἰς ταῦτα τροφῇν (*victum ad custodias officia exsequenda necessarium*). 552. E: δι' ἀπαιδευσίαν καὶ κακὴν τροφῇν. Tim. 33. C: αὐτὸ ... ἐαυτῷ τροφῇν τὴν ἐαυτοῦ φθίσιν παρέχον. 75. E: πᾶν ὅσον εἰσέρχεται τροφῇν διδόν τῷ σώματι. Critia 110. C: (περὶ) τὴν ἐκ τῆς γῆς τροφῇν. 113. E: τροφῇν ... παντοίαν καὶ ἱκανὴν ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδούς. Legg. VI. 783. B: τροφῇν καὶ παιδείαν. IX. 874. D: τὰ ... περὶ τροφῇν τε ζωῆς ψυχῆς καὶ παιδείαν. XI. 914. D: τὴν τροφῇν ἐκτείνει τοῖς ἄρχουσι. 934. D: διὰ θυμοῦ κακὴν φύσιν ἄμικ καὶ τροφῇν γενομένην. Crit. 50. D. Men. 237. A. Legg. XI. 926. E: τροφαὶ καὶ παιδεύσεις. I. 631. D: ἐν ταῖς τῶν παιδῶν γεννήσεσι καὶ τροφαῖς. VII. 795. D: ἐν παιδιαῖς τε καὶ τροφαῖς. XI. 920. A: ὅσοι γενέσκει καὶ τροφαῖς εὖ πε-
 παίδευνται. Prot. 321. B: τοῦντεῦθεν τροφὰς ἄλλοις ἄλλας ἐξεπόριζε. 322. A: τὰς ἐκ γῆς τροφὰς εὗρειο. Soph. 242. D: τροφὰς τῶν ἐγγόνων. Tim. 90. C: τὰς οἰκείας ἐκάστω τροφὰς καὶ κινήσεις ἀποδιδόναι. Legg. II. 653. A. VIII. 842. E. *Etiā vivendi ratio vel simpl. oīa*. Phaed. 81. D: δίκην τίνουσαι τῆς προτέρας τροφῆς κακῆς οὕσης. 84. B. Ep. VII. 336. C: τὴν τῆς τροφῆς σφάραγα δίαιταν. 340. D. *τρόφιμος, η, εν, nutriens*. Legg. VIII. 845. D: ὕδωρ ... πάντων ... τὸ περὶ τὰς κηπείας διαφερόντως τρόφιμον. Subst. *alumnus*. Polit. 272. B: οἱ τρόφιμοι τοῦ Κρόνου. Pol. VII. 520. D. Legg. VII. 804. A: τοὺς ἡμετέρους τροφίμους. *τροφός, ὁ et ἡ, nutritor et nutritrix; educator; neutr. nutritriens*. Polit. 268. A: αὐτὸς τῆς ἀγέλης τροφός ὁ βουφορβός. Prot. 325. C: καὶ τροφός καὶ μήτηρ καὶ παιδαγωγός cet. Pol. III. 414. E: ὡς περὶ μητρός καὶ τροφοῦ τῆς χώρας. Legg. XI. 918. E: ἐν μητρός ... καὶ τροφοῦ σχήματι. Alc. I. 121. D: τρέφεται ὁ παῖς οὐχ ὑπὸ γυναικὸς τροφοῦ ὀλίγου ἀξίας cet. Polit. 268. B: νομέα καὶ τροφὸν ἀγέλης ἀνθρωπίνης. 267. D: ταύτην ... οὐχ ἵππων εἶναι τροφὸν cet. Pol. V. 470. D: τὴν τροφὸν τε καὶ μητέρα κτείνειν. Tim. 40. B: τροφὸν ... ἡμετέραν (γῆν). 88. D: ἦν τροφὸν καὶ τιθήνην τοῦ παντός προσείπομεν. Polit. 289. A: ὀνομάσαντας αὐτὰ ξύμπαν ἡμῶν εἶναι τροφόν. Legg. VII. 790. D: αἱ ... τροφαὶ τῶν

σμικρῶν. 791. E. Pol. II. 373. C: τιθῶν, τροφῶν cet. Legg. VII. 790. A: γυναικεία τε καὶ δούλεια ἤθη τροφῶν. 794. E: ἀνοία τροφῶν καὶ μητέρων. X. 887. D. Pol. V. 460. D: τίτθαις τε καὶ τροφοῖς. Pol. II. 377. C: τὰς τροφούς τε καὶ μητέρας. V. 460. C. Legg. VII. 789. E. 794. A.

τροχαῖος, ὁ (πούς), *trochaeus*. Pol. III. 400. B: ἱαμβον καὶ τιν' ἄλλον τροχαῖον ὠνόμαζε.

τροχίλιον, τό, ἰ. q. τροχίλια, ἡ, *trochlea*. Pol. III. 397. A: ψόφους ... ἀξόνων καὶ τροχίλιων (τροχιλιῶν?).

τροχός, ὁ, *rota* (etiam *rota figularis*). Tim. 79. B: οἶον τροχοῦ περιαγομένου. Euthyd. 294. E: ἐπὶ τροχοῦ δινεῖσθαι. Pol. IV. 420. E: τὸν τροχόν (int. *figularem*) παραθεμένους. Theaet. 207. A: τροχοί, ἄξων cet. **orbis, circuitus*. Critia 117. E: πεντήκοντα σταδίους τοῦ μεγίστου τροχοῦ τε καὶ λιμένος ἀπέχον (τείχος). D: ἐν τῷ σμικροτέρῳ τροχῷ. 115. D: ἐπὶ τὸν ἐξωτάτω τροχόν. E: ὁ ... μέγιστος τῶν τροχῶν. 117. C: ἐν ἐκατέρᾳ τῇ τῶν τροχῶν νήσῳ. 113. D: θαλάττης γῆς τε ἐναλλάξ ἐλαίτους μείζους τε περὶ ἀλλήλους ποιοῶν τροχοῦς. 115. C. 116. A.

τρογῶ, *vindemio*. Legg. VIII. 844. D: πρὶν ἐλθεῖν τὴν ὥραν τὴν τοῦ τρογᾶν cet. Theag. 124. A: τῶν τρογῶντων.

τρούπανον, τό, *terebra*. Crat. 388. A: τρούπανον. B: περὶ τρυπάνου. D: ὅταν τῷ τρυπάνῳ χρῆται. 389. C: τὸ ... φύσει ἐκάστω τρούπανον πεφυκός.

τρουπητής, ὁ, *qui terebrat*. Crat. 388. D: ὁ τρυπητής. τρυπῶ, *terebro*. Crat. 327. E: ὃ ἔδει τρυπᾶν. 388. A. Theag. 124. B: τρυπῶντων.

τρουφή, ἡ, *luxuria, in re pos. deliciae*. Gorg. 492. C: τρυφή καὶ ἀκολασία cet. Pol. IX. 590. B: τρυφή ... καὶ μαλθακία. Legg. VII. 791. D. Gorg. 525. A: τρυφῆς καὶ ὕβρεως cet. Conv. 197. D. Critia 121. A: οὐ μεθύοντες ὑπὸ τρυφῆς. Legg. X. 901. E: ἀργίας καὶ τρυφῆς. Ep. VII. 327. E: ἡδονῆς τῆς τε ἄλλης τρυφῆς. Legg. X. 901. C: ῥαθυμία καὶ τρυφή. E. XI. 919. C. Pol. IV. 422. A: ὡς τοῦ μὲν τρυφῆν τε καὶ ἀγρίαν ... ποιοῦντος. Legg. X. 900. D. I. 637. E: Πέρσαι ... χρῶνται καὶ ταῖς ἄλλαις τρυφαῖς cet. III. 691. A: ὑπερφηάνως ζῶντων διὰ τρυφᾶς. Alc. I. 122. B: εἰ δ' αὖ ἐθέλεις εἰς πλοῦτους ἀποβλέψαι καὶ τρυφᾶς καὶ ἐοδητας cet.

τρουφῶ, *delicate vivo, luxuriosus sum; copiis affluo; etiam delicatus, h. e. fastidiosus sum vel fastidio*. Prot. 327. E: νῦν δὲ τρυφᾶς (*fastidis*) ... διότι πάντες διδασκαλοὶ εἰσιν ἀρετῆς. Alc. I. 114. A: ἐπειδὴ ... τρυφᾶς cet. Pol. III. 399. E: ἦν ἄρτι τρυφᾶν ἔφαμεν πόλιν. Legg. VII. 806. C. X. 901. A: τρυφῶν καὶ ἀμελῆς cet. XI. 926. B. III. 695. D: τῇ βασιλικῇ καὶ τρυφῶσῃ ... παιδευθεὶς παιδείᾳ. Pol. II. 372. E: τρυφῶσαν πόλιν. Men. 76. B: ὅπερ ποιοῦσιν οἱ τρυφῶντες. Ep. VIII. 354. D. Pol. VIII. 556. B: τρυφῶντας ... τοὺς

νούς. Ut Lat. *fastidire*, est etiam *recusare*, *remittere* vel *remissum* esse. Euth. 11. E: ἐπειδὴ δέ μοι δοκεῖς σὺ τρυφᾶν cet. Lach. 179. D: οἷι ἡμᾶς ... εἶων τρυφᾶν (*segnitiae nos dedere*). Ep. VII. 341. A: πρὸς τοὺς τρυφούντας τε καὶ ἀδυνάτους διαπορεῖν.

τρυχώ, altero, pass. *conflictor*. Ax. 372. A: ἀνδίοις τιμωρίαις τρυχόνται. (Legg. VII. 807. B. pro *τετριμμένων* nunc e codd. legitur *τετριμμένων*. Sensus vero *τετριμμένων*, *exercitatorum*, vel τῶν *τετριμμένων* videtur postulare.) A forma τρύω ductum est perf. pass. *τέτρυμαι*, *afflictus* vel *defessus sum*. Legg. VI. 761. D: πόνοις τετριμμένα γεωργικοῖς σόματα.

τυγχάνω est Lat. *attingere* et *contingere* (germ. *treffen*, cum accus. i. q. *etwas erlangen*, neutr. *es trifft sich*). Hinc in persona per se est i. q. *assequi*, *consequi*, *obtinere* al., neutr. *accidere*, *fortuito esse* et simpl. *esse*. I. *assequor* vel *consequor*, *impetro*, *obtineo*, *accipio*, *habeo*; etiam (forte) *invenio*, *nanciscor* al. (cum genit. et absol.). Theaet. 178. A: ἡ ... καὶ τυγχάνει αἰεί, ἡ πολλὰ καὶ διαμαρτάνει ἐκάστη (πόλις); Menex. 234. C: ταφῆς καλῆς ... τυγχάνει. Hipp. mai. 291. E: τοῦ ἀνδρὸς οὐ τυγχάνομεν (*virī sententiam non assequimur*). Legg. XI. 916. C: μὴ τυγχανέτω ἀναγωγῆς τοῦ τοιοῦτου τῆς πράσεως. Ep. III. init. ἀρ' ὁρθῶς ἂν τυγχάνοιμι τῆς βελτιότητος προσρήσεως; Legg. IV. 717. A: ὁρθότατα τοῦ τῆς εὐσεβείας σκοποῦ τυγχάνοι. V. 738. E: οὐτ' ἂν τιμῆς τῆς ἀξίας οὐτ' ἀρχῶν ... ὁρθῶς τυγχάνοι. VI. 757. A: εἰ μὴ τυγχάνοι τοῦ μέτρου. Men. 97. C: (ὅτι) ἡ δὲ τὴν ὁρθὴν δόξαν (ἐχων) τότε μὲν ἂν τυγχάνοι, τότε δ' οὐ. Crat. 394. E: ἐάνπερ τῆς ὁρθότητος τυγχάνῃ τὰ ὀνόματα. Phaedr. 103. E: τὸ ... πειττιὸν αἰεί που δεῖ τούτου τοῦ ὀνόματος τυγχάνειν ὅπερ νῦν λέγομεν. Soph. 228. C: πειρώμενα τούτου (τοῦ σκοποῦ) τυγχάνειν. Legg. VI. 779. A: τῆς σωτηρίας τυγχάνειν. VII. 801. E: ἐγκωμίων ... τυγχάνειν. Euthyd. 280. A: ὁρθῶς πράττειν καὶ τυγχάνειν. Pol. V. 473. B: ἡ οὖν ἀγαπήσεις τούτων τυγχάνων; Ep. III. 318. A: τούτων οὐδενὸς τυγχάνων ἡξίουν ἀπιέναι. Conv. 202. A: τὸ ... τοῦ ὄντος τυγχάνον. Polit. 309. A: παιδείας τυγχάνονσαι. Tim. 84. D: τὰ ... οὐ τυγχάνοντα ἀναψυχῆς. Pol. III. 392. E: ἐπειδὴ οὐκ ἐτύχχανε. VII. 523. B: οὐ πάνν ... ἔτυχες οὐ λέγω. Lys. 205. E: ὅτι τοιοῦτων παιδικῶν ἔτυχες. Soph. 225. C: ἐπανυμίας οὐδ' ὑπὸ τῶν ἐμπροσθεν ἔτυχεν cet. Legg. V. 730. A: ἔτυχεν ὁμολογιῶν. VI. 781. A: εἰ νόμων ἔτυχεν. Phaedr. 252. D: ὅσοι ... μὴ ἐρῶντες ἔτυχον ... ὧν ἐδέοντο. Legg. III. 687. A: τοῦ καιροῦ πῶς ἂν ἔτυχον; Conv. 193. C: (εἰ) τῶν παιδικῶν τῶν αὐτοῦ ἕκαστος τύχοι. Tim. 38. E: τῆς ἀξίας τύχοι διηγήσεως. Conv. 192. E: ἂν τούτου τύχητε. Theaet. 172. D: ἂν μόνον τύχωσι τοῦ ὄντος. Phaedr. 256. A: εἰ δεηθείη τυχεῖν. Theaet. 186. C: ἀληθείας τυχεῖν. Conv. 193. C: παιδικῶν τυχεῖν cet. Pol. III. 416. C: τῆς

ὀρθῆς τυχεῖν παιδείας. Epin. 980. B: τῆς ἄμα τελευτῆς ἀρίστης τε καὶ καλλίστης τυχεῖν. Alc. II. 148. A: τοῦ καιροῦ τυχεῖν. Gorg. 486. B: κατηγόρου τυχὼν πᾶν φάλλον καὶ μοχθηροῦ. Pol. V. 455. B: πολλῆς μαθήσεως τυχὼν καὶ μελέτης. VI. 497. A: μὴ τυχὼν πολιτείας προσηκούσης. Phaedr. 244. E: καθαρῶν τε καὶ τιλεῶν τυχοῦσα. Gorg. 504. A: τᾶξεως ... καὶ κόσμιον τυχοῦσα οἰκία. Pol. VI. 491. D: τὸ μὴ τυχὼν τροφῆς ἧς προσήκει ἐκάστω. Crat. 420. C: ὡς οὐ βαλόντιος οὐδὲ τυχόντιος οὐ ἐβαλλε cet. Tim. 53. E: τούτου ... τυχόντες. Menex. 243. C: ἀναξίου τύχης τυχόντες. Epin. 989. C: τροφῆς καὶ παιδείας τυχόντια ἧς δεῖ. Phaed. 107. E: τυχόντας ... ἐκεῖ ἂν δεῖ τυχεῖν. Pol. VI. 491. E: κατῆς παιδαγωγίας τυχοῦσας (τὰς ψυχὰς). Crat. 435. A: ἔθους τε καὶ ξυνθήκης τυχόντια. Phaedr. 238. B: δῆλον οὐ τεύξεται προσρήματος. Tim. 41. B: οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοίρας. Crit. 45. D: τεύζονται ... τοιοῦτον οἰόμερ cet. Phil. 36. B: τεύξεσθαι πληρώσεως. 50. D: οἰμαί σου τεύξεσθαι (*fore ut a te impetrem*) μεθεῖναι με. Alc. II. 142. C: μέλλον δι' εὐχῆς τεύξεσθαι. Phaed. 66. A: τευζόμενος τοῦ ὄντος. — Τυγχάνειν is quoque dicitur cui aliquid impertitur (ut Pol. V. 454. B: ὅτι οὐ τῶν αὐτῶν δεῖ ἐπιτηδευμάτων τυγχάνειν) et in malam partem qui alicui rei subicitur. Sic κρίσεως τυγχάνειν in eo dicitur qui in iudicium vocatur (Phaedr. 249. A), δίκης et τιμωρίας τυγχ. in eo qui poena afficitur vel ad supplicium ducitur (Gorg. 472. D. Legg. VI. 762. D. IX. 880. A. X. 908. D. Similiter IX. 869. B: θανάτων πολλῶν τυγχάνειν, mortibus multis affici). — II. contingere, accidere, cum partic. proprie: accidit ut —, quod Graeci usurpant ubi nos simplex ponimus verbum, notione eius quod casu accidit suppressa vel leniter significata partt. *eben* vel *gerade*. Tim. 19. A: οἷόν τι πρὸς αὐτὴν πεπορθῶς τυγχάνω (h. e. *quomodo in eam*, int. civitatem, *animatus sim*). Theaet. 165. C: ὁμολογικῶς ... τυγχάνεις (nos: *du hast zugegeben*) cet. Prot. 313. C: ἀρ' οὖν ... ὁ σοφιστὴς τυγχάνει ὦν ἔμπορος τις —; (ubi nos: *ist etwa* —). Phil. 12. E: ὡς ... ἐναντιώτατον ὄν τυγχάνει. Phaedr. 473. D: ὅτι ... πάλοι ἡμεῖς ... τυγχάνομεν λέγοντες ὡς cet. Conv. 175. C: τυγχάνειν ... ἔσχατον κατακείμενον μόνον. Ib. init. ἐτύχχανον πρόην εἰς ἄστυ ἀνιών cet. Pol. I. 328. C: τεθνηκὼς γὰρ ἐτύχχανεν ἐν τῇ αὐλῇ. Legg. III. 677. E: εἰ τί πον αἰγῶν περιλειφθὲν ἐτύχχανε γένος. Riv. 132. A: ἐτυγχάνειν ... δύο τῶν μειρακίων ἐρίζοντε. Eryx. 396. B: ἐπειδὴ τετυχῆκατε περὶ τοιούτου πράγματος διαφερομένων. Conv. 221. A: ἐτυχον ... παραγενόμενος ἵππον ἔχων. Euthyd. 272. E: κατὰ θεὸν γὰρ τινα ἐτυχον (*divinitus enim accidit ut*) καθήμενος ἐνταῦθα. Apol. 32. B: ἐτυχεν ἡμῶν ἡ φυλὴ Ἀντιοχίς πρυτανεύουσα. Eryx. 392. D: μεταξὺ ... ἡμῶν διαλεγομένων ἐτυχέτην οἱ ... πρόοβεις παριόντες. Alc. I. 110. B: εἰ τύχοις ἀγνοῶν cet.

Pol. III. 408. B: *κἂν εἰ τύχοιεν ... κυκεῶνα πίνοντες*. I. 332. B: *ὁ τι ἂν τύχῃ ὀφειλόμενον*. VI. 494. C: *ἐὰν τύχῃ μεγάλης πόλεως ὦν*. Phaed. 81. C: *ὅποι' αἴτ' ἂν (ἤθῃ) καὶ μεμελετηκῆναι τύχῳσιν ἐν τῷ βίῳ*. Pol. VI. 495. B: *οἱ ἂν ταύτῃ τύχῳσι ὄντες*. Phaed. 75. B: *τυχεῖν ἔδει που εἰληγότως (ἡμᾶς) ἐπιστήμην αὐτοῦ τοῦ ἴσου (nos: mussten wir — empfangen haben)*. Etiam ubi adiectivum appositum est, sine participio ita ponitur ut simpl. sit esse. Prot. 313. E: *εἰ ... οὐ τυγχάνεις ἐπιστήμων τούτων τί χρηστόν καὶ πονηρόν*. Phaedr. 263. D: *ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν τυγχάνει*. Gorg. 502. B: *εἰ δέ τι τυγχάνει ἀγῆς καὶ ἀφέλιμον*. Pol. II. 369. B: *ἐπειδὴ τυγχάνει ἡμῶν ἕκαστος οὐκ αὐτάρκης, ἀλλὰ πολλῶν ἐνδεής*. Tim. 61. D: *τυγχάνει δὲ οὔτε ταῦτα ... οὔτε ἐκεῖνα ἀνέν τούτων δυνατὰ ἱκανῶς λεχθῆναι*. Alc. I. 129. A: *πότερον ... ῥᾶδιον τυγχάνει τὸ γινῶναι ἑαυτόν —*; 133. A: *ὃ τοῦτο τυγχάνει ὁμοίον*. Hipp. mai. 300. E: *οὐδὲ γ' αὖ ἢ δ' ἀκοῆς ἡδονῇ ... διὰ ταῦτα τυγχάνει καλῇ*. (Apol. 38. A. part. ὃν post v. ἀγαθόν addit Cl. c. al.) Soph. 234. C: *ἢ δυνατόν ... τυγχάνειν τοὺς νέους ... τοῖς λόγοις γοητεύειν*. Sine adiect. et part. Legg. XI. 918. C: *τί τὸ διαβεβληκὸς τυγχάνει, ἴδωμεν*. Contra X. 886. B: *νῦν δὲ ὅτε παμπολλοὶ τυγχάνουσιν* e Par. A. al. interponendum videtur ὄντες. — Absolute ponitur cum pronomm. relat. et particc. (εἰ, ἂν, ὅπῃ al.) ita ut sit casu contingere, forte evenire (vern. sich treffen, zufällig vel gerade seyn). Graeci autem verbum ad orationis subiectum accommodant, velut κινδυνεύω, ich scheine, dicunt, nos: es scheint dass ich, δηλὸς εἰμι al. Atque his in loquutionibus nihil definiti indicantibus tempus infinitum, acrius, regnat. Cum pronomm. Prot. 353. A: *οἱ ὅ τι ἂν τύχῳσι (propr. was es gerade ist, h. e. was ihnen nur in den Sinn kommt) τοῦτο λέγουσι*. Gorg. 522. C: *ὥστε ἴσως ὅ τι ἂν τύχῳ τοῦτο πείσομαι (nos: so dass ich wohl alles mögliche werde leiden müssen)*. Conv. 181. B: *ὅ τι ἂν τύχῳσι τοῦτο πράττειν*. Pol. VIII. 561. D: *ὅ τι ἂν τύχῃ λέγει τε καὶ πράττει*. Crit. 44. D: *ποιοῦσι δὲ τοῦτο ὅ τι ἂν τύχῳσι (nos: was ihnen der Zufall eingibt)*. 45. D: *ὅ τι ἂν τύχῳσι τοῦτο πράξουσιν (i. q. sie werden ganz dem Zufall überlassen seyn)*. Cum part. ἂν et ὅταν verti potest si forte (vern. vielleicht, wohl, etwa). Crat. 430. E: *δειξαι αὐτῷ, ἂν μὲν τύχῃ, ἐκείνου εἰκόνα, ἂν δὲ τύχῃ (nos: wohl auch), γυναικός*. Alc. II. 150. C: *ἂν οὕτω τύχῃ (vielleicht, etwa)*. Theag. 129. B: *ἤξω δὲ ὀλίγον ὕστερον, ἐὰν τύχῳ (nos: wenn es seyn kann s. wo möglich)*. Similiter ὅταν τύχῳσιν Gorg. 518. C. 520. A. exprimi potest partt. wohl vel vielleicht. Cum conj. εἰ. Theaet. 179. C: *ἀνάλωτοι γάρ, εἰ ἔτυχον, εἰδί*. Crat. 439. C: *τὸ δ', εἰ ἔτυχεν, οὐχ οὕτως ἔχει*. Hipp. min. 367. A: *εἰ τύχοι (nos: zufälliger Weise)*. Cum conj. ὁπότε verti potest quandoque (propr. wenn es sich so traf, i. e. so zuweilen). Phaed. 89. B: *εἴωθε γάρ, ὁπότε τύχοι, παίζειν μου*

εἰς τὰς τοῖχας. Cum conī. ὅπη (wie, wo vel wolhin nur immer, h. e. überall). Phil. 28. D: τὸ ὅπη ἐτύχεν (nos: der blinde Zufall). Conv. 173. A: περιτρέχων ὅπη τύχοιμι. Theaet. 179. D: διὰ πασῶν ὅπη ἂν τύχωσι πετομένας. Pol. VI. 503. C: φέρονται ὅπη ἂν τύχωσι (nos: überall hin). Cum ὅπον (Prot. 342. E.), ὅπως (Gorg. 514. E: πρὸς πολλὰ μὲν ὅπως ἐτύχομεν ποιῆσαι. Phil. 17. A: ἐν ... ὅπως ἂν τύχωσι ... ποιοῦσι) et ὡς (Euthyd. 273. B: ὡς ἕκαστος ἐτύχαεν). — Part. ὁ τυχόν (propr. der uns gerade vorkommt, jeder ohne Unterschied), Lat. quivis, primus quisque. Pol. VIII. 539. D: ὡς πῦν ὁ τυχόν καὶ οὐδὲν προσήκων ἔρχεται ἐπ' αὐτό. Legg. IV. 723. E: οὐ τὸν τυχόντα λόγον περιείνοντες. Tim. 46. E: ὅσαι ... τὸ τυχόν ατακτον ἐκαστοι ἐξεργάζονται. D: τὸν ταχὺ καὶ τοῦ τυχόντος ἂν αἰσθανόμενον. Dem. 385. C: ὅτι ... τοῖς τυχοῦσιν ἀνθρώποις λέγουσι πιστινοί. D. 385. E. — Absolute τυχόν ponitur ita ut verti possit fortasse. Alc. II. 140. A: σύν τε δύο σκεπτομένῳ τυχόν εὐρήσομεν. 150. C: (ἴνα μὴ) τυχόν ... καὶ ἕτερόν τι προσαπολαύσης. Eryx. 399. B: (ὅτι) τυχόν καὶ τἀναντία ποιήσειαν.

τύμβος, ὁ, tumulus. Phaedr. 264. D: ἐπὶ τύμβου (epigr.). Legg. IX. 872. B: ὅθεν ἂν ὁρᾷ τὸν τύμβον.

τύπος, ὁ, forma impressa, (propr. germ. Gepraege); forma et species; formula vel exemplar ad imitandum propositum. Crat. 432. E: ἕως ἂν ὁ τύπος ἐνῇ τοῦ πράγματος. Pol. II. 377. B: τύπος ὃν ἂν τις βούληται ἐνημήνασθαι ἐκάστω. III. 402. D: τοῦ αὐτοῦ μετέχοντα τύπον. 397. C: τύπω τῆς λέξεως. Theaet. 192. A: ἔχοντα καὶ ἐκείνου τύπον. Pol. II. 377. C: δεῖ γὰρ δὴ τὸν αὐτὸν τύπον εἶναι. III. 396. E: οἷόν γε ἀνάγκη τὸν τύπον εἶναι τοῦ τοιοῦτου ῥήτορος. IV. 443. C: εἰς ἀρχὴν τε καὶ τύπον τινὰ τῆς δικαιοσύνης κινδυνεύομεν ἔμβεβηκέναι. II. 379. A: οἱ τύποι περὶ θεολογίας τίνες ἂν εἴεν; IV. 412. B: οἱ ... τύποι τῆς παιδείας τε καὶ τροφῆς. II. 380. C: τῶν περὶ θεοὺς νόμων τε καὶ τύπων. III. 398. B: ἐν ἐκείνοις τοῖς τύποις οἷς ... ἐνομοθετησάμεθα. D. II. 379. A: τοὺς τύπους ... ἐν οἷς δεῖ μυθολογεῖν τοὺς ποιητάς. 383. C: τοὺς τύπους τοίτους συγχωρῶ καὶ ὡς νόμοις ἂν χρῶμην. III. 396. E: αὐτὸν ἐκμάττειν τε καὶ ἐπιστάναι εἰς τοὺς τῶν κακίωνων τύπους. IV. 403. E: ἡμεῖς δὲ ὅσον τοὺς τύπους ἡφρησαίμεθα. Legg. IX. 876. E: περιγραφήν τε καὶ τοὺς τύπους τῶν τιμωριῶν εἰπόντας. *nota (ut litterarum notae). Phaedr. 275. A: ὑπ' ἄλλοτρίων τύπων ... ἀναμιμνησκομένους. Ep. VII. 343. A: ὁ δὴ πάσχει τὰ γεγραμμένα τύποις. *forma vel notio generalis; hinc etiam generalis (non exacta vel accurata) rei designatio vel adumbratio, et in univ. summa (unde ἐν τύπῳ, summam). Pol. III. 414. A: ὡς ἐν τύπῳ, μὴ δὲ ἀκριβείας, εἰρησθαι. VIII. 559. A: ἴνα τύπῳ λάβωμεν αὐτάς. Legg. IV. 718. C: οὐ πάνν ῥάδιον ἐν ἐνὶ περιλαβόντα εἰπεῖν αὐτὰ οἷόν τινα τύπῳ. Prot. 344.

B: τὸν τύπον αὐτοῦ τὸν ὅλον διεξέλθωμεν καὶ τὴν βούλησιν. Phil. 32. B: δοκεῖ γάρ μοι τύπον γέ τινα ἔχειν (*rem quodammodo designare*). 61. A: ἵτοι σαφῶς ἢ καὶ τινα τύπον αὐτοῦ ληπτέον. Pol. VI. 491. C: ἔχεις γάρ τὸν τύπον ὧν λέγω. Legg. VII. 803. E: τὸ μὲν τῶν τύπων εἴρηται. 816. C: ἐξηγησθαι τύποις. *Simpliciter v. genus reddi potest.* Theaet. 171. E: ὅσα τοῦ τύπου τούτου. Id. Pol. III. 387. C. Phil. 51. D: χρώματα ... τοῦτον τὸν τύπον ἔχοντα.

τύπτω, *pulso, perbero*. Euthyd. 298. E: τύπτετε τὸν κύνα τοῦτον; Gorg. 476. B: εἴ τις τύπτει. Legg. XI. 917. C: ἀνατεῖ τυπτέτω. Euthyd. 299. A: τύπτοιμι. Legg. IX. 880. B: ἔαν τις τύπτῃ τὸν πρεσβύτερον *cet.* C. 882. B. Gorg. 456. D: τοὺς φίλους ... τύπτειν. Legg. IX. 879. E: τύπτειν τῇ μάστιγι. Lys. 208. B. Hipp. mai. 292. B: ἰδίως γέ σε τύπτων. Legg. IX. 879. D: τύπτοντα. Hipp. mai. 292. B: ἢ καὶ σὺ με ἄκριτον τυπτήσεις; Legg. VIII. 845. C: τυπτέσθω ... ἄνευ τραυμάτων. IX. 881. C. Lys. 208. E: τυπτοίμην. Gorg. 476. B: ἀνάγκη τι τύπτεσθαι. Crit. 51. B. Pol. II. 378. D: μέλλοντος τῇ μητρὶ τυπτομένη ἀμύνειν. Crit. 50. E: οὔτε τυπτόμενον ἀντιτύπτειν. τυπῶ, *formo, fingo*. Prot. 320. D: τυποῦσιν αὐτὰ θεοὶ γῆς ἔνδον. Theaet. 194. B: τυποῦσα. Soph. 239. D: τὰ γεγραμμένα καὶ τὰ τεινυωμένα. Id. Legg. II. 656. E. Tim. 50. C: τυπωθέντα.

τυραννεύω, *vid. τυραννῶ*.

τυραννικός, ἢ, ὄν, *tyrannicus, ἢ, tyrannis*. Phaedr. 248. E: τυραννικός (βίος). Pol. IX. init. ὁ τυραννικός ἀνὴρ. 573. C. IX. 576. A: τυραννικὴ φύσις. Riv. 138. C: τυραννικὴ (τέχνη). Legg. IV. 712. D: τὸ ... τῶν ἐφόρων θαυμασιὸν ὡς τυραννικὸν ἐν αὐτῇ γέγονε. 722. E: τυραννικὸν ἐπίταγμα. Ep. VIII. 353. D: τὸ τυραννικὸν ... γένος. Pol. IX. 573. B: τυραννικοῦ ἀνδρὸς ... γένεσιν. 587. D: ἡδονὴς τυραννικῆς. Theag. 124. E: τυραννικῆς (ἀρχῆς). Pol. IX. 578. A: (ἐν) τούτῳ τῷ τυραννικῷ (ἀνδρὶ). Riv. 138. B: οὐκοῦν βασιλικὴ τε καὶ τυραννικὴ τέχνη διοικεῖ; Pol. VIII. 545. A: τὸν τυραννικόν. Soph. 222. C: τὴν ... τυραννικὴν καὶ ξύμπασαν τὴν πολεμικὴν. Polit. 276. E: τὴν ... τῶν βιαιῶν (ἐπιμελητικὴν) τυραννικὴν (προσεπιόντες). Pol. IX. 577. E: ψυχὴν τυραννικὴν. VIII. 566. B: τὸ ... τυραννικὸν αἶθημα. IX. 573. B: τυραννικόν τι φρόνημα. 587. A: αἱ ἔρωτικαί τε καὶ τυραννικαὶ ἐπιθυμίαι. 577. A: ὑπὸ τῆς τῶν τυραννικῶν προστάσεως. 754. B: (ἄρ' ἂν) φείσασθαι μὴ τι δοῦναι τῶν τυραννικῶν; I. 338. E: τυραννικούς (νόμους). Legg. VIII. 832. A: τοὺς ... ἀνδρείους ... πολεμικούς καὶ τυραννικούς ποιοῦσα. Theag. 125. E: (ὅστις) ἐπίσταται τυραννικά. Ep. VII. 327. B: τοῖς περὶ τὰ τυραννικά νόμιμα ζῶσιν. Pol. IX. 575. D: τυραννικώτατος γὰρ ἂν εἴη.

576. B: τυραννικώτατος γύσει ὦν. 580. C: ὡς ἂν τυραννικώτατος ὦν ἑαυτοῦ τε ὅτι μάλιστα τυραννῇ καὶ τῆς πόλεως. τυραννικῶς, *tyrannice*. Pol. IX. 575. A: τυραννικῶς (ν. τυραννικός) ἐν αὐτῷ ὁ ἔρως ἐν πάσῃ ἀναρχίᾳ καὶ ἀνομίᾳ ζῶν. Ep. VII. 349. B: ἐμβλέψας μοι καὶ μάλα τυραννικῶς.

τυραννίς, ἡ, *tyrannis*. Gorg. 469. D: δύναμις τις καὶ τυραννὴς θανατοῦσα. Pol. I. 344. A: ἔστι δὲ τοῦτο (ἡ τελειωτάτη ἀδικία) τυραννίς cet. VIII. 544. C: ἡ γενομένη δὴ τυραννίς. 564. A: οὐκ ἐξ ἄλλης πολιτείας τυραννίς καθίσταται ἢ ἐκ δημοκρατίας. 562. C: τυραννίδος δεηθῆναι. Legg. IV. 710. D. Alc. II. 141. D: τυραννίδος ἐπιθυμήσαντες. Ib. ἐρασθέντα τῆς τυραννίδος. Ep. VIII. 352. C: λελυμένης τῆς τυραννίδος. 356. A: τιμὴν ... ἀπὸ τυραννίδος ἐφημέρου καὶ ἀδίκου κτόμενος. Gorg. 473. B: τυραννίδι ἐπιβουλεύων. Polit. 291. E: τυραννίδι, τὸ δὲ βασιλικῇ. Legg. IV. 711. A: καθάπερ ἐν τυραννίδι. Gorg. 492. B: τυραννίδα ἢ δυναστείαν. Pol. VIII. 568. B: ὡς ἰσόθεον ... τὴν τυραννίδα ἐγκωμιάζει. X. 619. B: τὴν μεγίστην τυραννίδα ἐλέσθαι. Legg. II. 661. D: κεκτημένον ... τυραννίδα. IX. 863. E: τὴν ... τοῦ θυμοῦ ... καὶ ἐπιθυμιῶν ἐν ψυχῇ τυραννίδα. Alc. II. 141. E: κατασχὼν ... τὴν τυραννίδα. Menex. 238. E: τυραννίδες τε καὶ ὀλιγαρχίαι. Ep. VIII. 354. E: ὅθεν αἱ τυραννίδες ἐγένοντο αὐτοῖς. Phaed. 82. A: τοὺς ... τυραννίδας καὶ ἀρπαγὰς προτετιμηκότας. Pol. VIII. 568. C: εἰς τυραννίδας τε καὶ δημοκρατίας ἔλκουσι τὰς πολιτείας (οἱ τῆς τραγωδίας ποιηταί). X. 619. A: μὴ ἐμπεσὼν εἰς τυραννίδας καὶ ἄλλας τοιαύτας πράξεις. Legg. X. 900. A: ἐκ σμικρῶν εἰς τυραννίδας τε καὶ τὰ μέγιστα ἀφικομένους. τυραννοδιδάσκαλος, ὁ, *tyrannidis magister*. Theag. 125. A: ὅτι σε οὐκ ἐπεμπεν εἰς διδασκάλου, τυραννοδιδασκάλου τινός (*ad magistrum eumque tyr. magistrum*).

τυραννοποιός, ὁ ἡ, *tyranni effector*. Pol. IX. 572. E: οἱ δεινοὶ μάγοι τε καὶ τυραννοποιοὶ οὗτοι.

τύραννος, ὁ, *tyrannus*. Gorg. 510. B: ὅπου τύραννός ἐστιν ἄρχων ἄγριος καὶ ἀπαιδέυτος. Pol. VIII. 566. D: τύραννος ἀπὸ προστάτου ἀποτετελεσμένος. IX. 573. B: ἄρ' οὐν ... καὶ τὸ πάλαι διὰ τὸ τοιοῦτον τύραννος ὁ ἔρως λέγεται; 587. B: ἀχθέσιστα ... ὁ τύραννος βιώσεται, ὁ δὲ βασιλεὺς ἡδίστα. VIII. 567. E: ἡ μακάριον ... λέγεις τυράννου χρήμα εἰ cet. Legg. IV. 710. D: (μετὰ) τυράννου κοσμοῦ. Pol. VIII. 567. A: τούτων ... ἐνεκα τυράννων αἰετὶ ἀνάγκη πόλεμον παύειν. Polit. 301. C: ὅταν μῆτε κατὰ νόμους μῆτε κατὰ ἔθνη πράττη τις εἰς ἄρχων ... μὴν οὐ τότε τὸν τοιοῦτον τύραννον κλητέον; Pol. VIII. 569. B: πατραλοῖαν ... λέγεις τύραννον καὶ χαλεπὸν γηροτρόφον. Ep. VII. 329. D: τὰς ... τῶν τυράννων δεήσεις ἴσμεν ὅτι μεμιγμένα ἀνάγκαις εἰσίν. Gorg. 466. D: καὶ τοὺς ῥήτο-

ρας καὶ τοὺς τυράννους δύνασθαι ... ἐν ταῖς πόλεσι σμικροτάτον.

τυραννῶ et τυραννεύω, dominor, tyrannidem exerceo. Legg. III. 693. A: ὧν Ἰέρσαι τυραννοῦσι τὰ νῦν. Pol. IX. 580. C: (ὅς ἄν) ὅτι μάλιστα τυραννῇ καὶ τῆς πόλεως. Gorg. 469. C: οὐ ἄρα τυραννεῖν οὐκ ἂν δέξαιο; Pol. VIII. 566. A: τυραννεῖν καὶ λύκῳ ἐξ ἀνθρώπου γενέσθαι. Legg. V. 739. A: νομοθέτῃ μὴ τυραννοῦντι. II. 661. B: τὸ ποιεῖν τυραννοῦντα ὃ τι ἂν ἐπιθυμῇ. Pol. IX. 576. C: ὅς ἄν πλείστον χρόνον καὶ μάλιστα τυραννεύῃ. 579. C: τυραννεύσαι. Gorg. 473. D: ἀθλιώτερος ... (ὁ) τυραννεύσας. Phaedr. 238. B: περὶ ... μίθας τυραννεύσας (ἐπιθυμίας). Ep. VIII. 354. A: τυραννεύσαντι. Pol. I. 338. D: ὅτι τῶν πόλεων αἱ μὲν τυραννοῦνται cet. IX. 576. D: ἡ τυραννουμένη πόλις. 577. D: ἡ τυραννουμένη ... ψυχῇ. 576. E: ὅτι τυραννουμένης (πόλεως) ... οὐκ ἔστιν ἀθλιωτέρα. Legg. IV. 710. A: τῇ τυραννουμένῃ ψυχῇ. Pol. VIII. 545. C: εἰς τυραννουμένην πόλιν ἐλθόντες. IX. 577. C: ἐλευθέραν, ἣ δούλην τὴν τυραννουμένην (πόλιν) ἐρεῖς; Legg. IV. 709. F. De lucri cup. 229. B: οὐ καὶ ἀποθανόντος ... ἐτυραννεύθησαν Ἀθηναῖοι ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἰσπίου. Pol. IX. 574. E: τυραννευθεῖς ... ὑπὸ ἔρωτος. Ep. VIII. 354. A: τυραννευθέντι. *pro tyranno me gero. Alc. I. 135. A: τυραννοῦντι (γοσοῦντι). Men. 76. B: τυραννεύοντες. Ax. 366. F: παιδαγωγοὶ ... καὶ παιδοτρίβαι τυραννοῦντες (i. q. cerberibus castigantes).

τυρός, ὁ, caseus. Pol. II. 372. C: τυρόν. III. 405. E. (Legg. I. 638. C: pro πυροῖς scrib. videtur τυρούς).

τυφλός, ἡ, ὄν, caecus. Legg. I. 631. C: πλοῦτος, οὐ τυφλός, ἀλλ' ὅξυ βλέπων. Ep. VII. 335. B: τυφλός ὢν. Pol. III. 411. D: κωφὸν καὶ τυφλόν. Tim. 72. B. Phaedr. 270. E: ἔοικοι ἂν ὥσπερ τυφλοῦ πορεία. Theaet. 209. E: τυφλοῦ ... παρακέλευσις. Phaedr. 270. E: τυφλῷ. Pol. III. 465. D: δῆλα γάρ ... καὶ τυφλῷ. VIII. 550. D: καὶ τυφλῷ γε δῆλον ὡς μεταβαίνει. VI. 484. C: εἴτε τυφλὸν εἴτε ὅξυ ὁρῶντα (φύλακα). VIII. 554. B: οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν ἡγεμόνα τοῦ χοροῦ ἐστήσατο. Crit. 53. A: οἱ γῶλοί τε καὶ τυφλοί καὶ οἱ ἄλλοι ἀνέπηχοι. Pol. VI. 506. C: τυφλαί (δόξαι). 484. C: ἡ ... δοκοῦσί τι τυφλῶν διαφέρειν οἱ cet. Id. 506. C. VII. 518. C: οἷον τυφλοῖς ὀφθαλμοῖς ὄψιν ἐντιθέμεν. VI. 506. C: τυφλά τε καὶ σκολιά.

τυφλότης, ἡ, caecitas. Alc. I. 126. B: τυφλότιτος ... ἀπογιγνομένης. Theaet. 199. D: τυφλότιτα (ποιῆσαι) ἰδεῖν. Pol. I. 353. C: τυφλότιτα ... ἴσως λίγεις ἀντὶ τῆς ὀψεως.

τυφλῷ, occaecor et caecus sum (trop., ut germ. blind sein). Legg. V. 731. E: τυφλοῦται ... περὶ τὸ φιλούμενον ὁ φιλῶν. Pol. VII. 527. E: τυφλούμενον ἔτι τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων. Phaed. 96. C: τότε ὑπὸ ταύτης

τῆς σκέψεως οὕτω σφόδρα τυφλώθην ὥστε cet. 99. E: μὴ παντάπασι τὴν ψυχὴν τυφλωθείην βλέπων πρὸς τὰ πράγματα τοῖς ὀμμασι. Tim. 47. B: ὦν ... τυφλωθεὶς cet. (Eurip.).

τυφλῶς, cum v. ἔχειν, caecum esse. Gorg. 479. B: πρὸς ... τὸ ὠφέλιμον τυφλῶς ἔχειν.

τυφῶ, stupore opprimo, pass. stupidus sum. Hipp. mai. 290. A: ὦ τετυφωμένε σύ.

τύχη, ἡ, casus, fortuna; sors. Phaed. 58. A: τύχη τις αὐτῷ ... συνέβη. Crat. 394. E: εἴτε τις τύχη ἔθειτο αὐτῷ τὸ ὄνομα cet. 395. E: ἡ τύχη τῆς γῆμης. Pol. IX. 592. A: ἐὰν μὴ θεία τις ξυμβῇ τύχη. (Id. Ep. VII. 336. E.). Legg. VI. 774. E: ἐὰν ... τύχη τις ἀγῆθης συμβαίῃ. VII. 806. A: εἴ τις ... ἀναγκαῖα τύχη γίγνοιτο. Hipp. mai. 304. B: ἐμὲ δὲ δαιμονία τις τύχη ... κατέχει. Phaedr. 265. C: ἐκ τύχης (fortuito). Polit. 300. A: λαχόντα ἐκ τύχης. Pol. IX. 579. C: (ὅς ἂν) ἀναγκασθῇ ὑπὸ τινος τύχης τυραννεύσαι. Tim. 25. E: ἐκ τινος τύχης. Legg. V. 732. D: μετ' ἀγαθῆς τύχης. VII. 813. A: μετὰ τύχης εὐμενοῦς. IX. 881. E: νομίζων κεκοινωνηκέναι ἀλιτηριώδους τύχης. XI. 920. D: ἐὰν ἀπὸ τύχης ἀπροσδοκῆται τις ἄκων κωλυθῇ. Menex. 243. C: ἀναξίου τύχης τυχόντες. Prot. 323. D: φύσει ἢ τύχη (forte fortuna). Id. Legg. X. 889. B. Phil. 57. E: τυχη ἀγαθῇ (quod bene vertat). Id. Conv. 177. E. Tim. 26. E. Legg. I. 625. C. XII. 946. B: τῇ ἀγαθῇ μοίρᾳ καὶ τύχῃ ἐπιτρέψαντες. Conv. 203. C: ἐν τοιαύτῃ τύχῃ καθέστηκε. Legg. I. 640. D: πολλῇ χρῶντ' ἂν ἀγαθῇ τύχῃ. VI. 759. C: τῇ θείᾳ τύχῃ ἀποδιδόντα. IX. 856. E: τύχῃ ἀμείνουν. X. 889. B: τύχῃ ... φερόμενα τῇ τῆς δυνάμεως. Ep. VII. 327. E: θεία τιנὶ τύχῃ. Phaedr. 262. C: κατὰ τύχην γέ τινα. Pol. X. 620. C. Legg. III. 702. B. Phaed. 84. E: ὥς οὐ ξυμφερὰν ἡγοῦμαι τὴν παροῦσαν τύχην. 117. C: τὴν ἐμαυτοῦ τύχην (ἀπὲκλαιον). Pol. III. 399. B: καρτεροῦντως ἀμνησιμένον τὴν τύχην. V. 460. A: ὥστε τὸν φαῦλον ἐκείνον αἰτιάσθαι ... τύχην. Legg. VI. 757. E: θεὸν καὶ ἀγαθὴν τύχην ... ἐν εὐχαῖς ἐπικαλούνμενους. IX. 877. A: τὴν ... οὐ παντάπασι κακὴν τύχην αὐτοῦ σεβόμενον καὶ τὸν δαίμονα. IV. 709. A: τύχαι ... καὶ ξυμφοραὶ παντοῖαι πίπτουσai. X. 899. D. II. 655. D: ἐν πράξεσι τε παντοδαπαῖς γιγνόμενα καὶ τύχαις cet. IX. 878. A: ἐπ' ἀμείνοσι τύχαις ... τοῦ πατρός. Pol. X. 604. D: ὀρθότατα ... ἂν τις ... πρὸς τὰς τύχας οὕτω προσφέρωιτο. Critia 120. E: πραότιτι ... πρὸς τὰς αἰεὶ ξυμβαίνουσας τύχας καὶ πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι. Legg. IV. 709. B: τύχας δ' εἶναι σχεδὸν ἅπαντα τὰ ἀνθρώπινα πράγματα. V. 732. C: κατὰ τύχας.

τωθαζῶ, irideo. Pol. V. 474. A: τῷ ὄντι τωθαζόμενος δώσεις δίκην. Med. Hipp. mai. 290. A: πάνν με καὶ τωθάσεται.

V.

ὕ, τό. Crat. 393. D: (πλήν) τοῦ ὕ.

ὕαλος, ἡ, vitrum. Tim. 61. B: τό ... περὶ τὴν ὕαλον γένος ἄπαν.

ὑβρίζω, contumelia afficio vel vexo; violo; vim affero. Legg. X. 885. B: ὅσα ... λόγῳ καὶ ὅσα ἔργῳ περὶ θεοὺς ὑβρίζει τις λέγων ἢ πράττων. A: εἰς ... γονεάς ... ὅταν ὑβρίζη τις. VI. 761. E: ἐὰν ὑβρίζῳι τι περὶ τοὺς ὧν ἐπιμελοῦνται. 777. D: μήτε τινὰ ὕβριν ὑβρίξειν εἰς τοὺς οἰκέτας. XI. 927. C: αὐτοῖς (αὐ τοῖς;) εἰς ὄρφανὰ καὶ ἔρημα ὑβρίζουσι. Conv. 219. C: τοσοῦτον ... κατεγέλασε τῆς ἐμῆς ὥρας καὶ ὕβρισε. 222. A: ἃ με ὕβρισε. Phaed. 114. A: οὗς ὕβρισαν. Conv. 174. B: "Ὀμηρος ... κινδυνεύει ... ὑβρίσαι εἰς ταύτην τὴν παροιμίαν. Legg. XI. 927. D: μηδὲν εἰς ὄργανόν ὑβρίσας. X. 885. A: περιπτὸν ... τό πολιτικὸν ἂν εἴη ἐκάστον τῶν πολιῶν ὑβρισθὲν δίκην ἐπικαλούμενον (contumelia actionem civilem provocans, h. e. postulans). IX. 874. C: νηποίνει τεθνήτω ὑπὸ τε τοῦ ὑβρισθέντος βία cet.

ὑβρις, ἡ, insolentia, protervitas; lascivia; contumelia. Phaedr. 238. A: ἐπιθυμίας ... ἀρξάσας ἐν ἡμῖν τῇ ἀρχῇ ὕβρις ἐπωνομάσθη· ὕβρις δὲ δὴ πολυνυμνον. Legg. I. 649. D: ἔρως, ὕβρις cet. III. 679. C. X. 906. A: ἀδικία καὶ ὕβρις μετὰ ἀφροσύνης. Def. 415. E: ὕβρις ἀδικία πρὸς ἀτιμίαν φέρουσα. Phaedr. 253. E: ὕβρεως καὶ ἀλαζονείας ἐταῖρος. 254. E: ὅταν ... τῆς ὕβρεως λήξῃ. Gorg. 525. A: (ὑπὸ) τραφῆς καὶ ὕβρεως cet. Conv. 188. E: ὅταν ... ὁ μετὰ τῆς ὕβρεως ἔρως ἐγκρατέστερος ... γέννεται. Legg. III. 691. C: εἰς ἐκγονον ὕβρεως ἀδικίαν. Phaedr. 250. E: ὕβρει προσομιλῶν. Pol. III. 403. A: ὕβρει τε καὶ ἀκολασίᾳ. Tim. 24. E: δύναμιν ὕβρει πορευομένην ... ἐπὶ πᾶσαν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν. Legg. VI. 783. A: ὁ περὶ τὴν τοῦ γένους σποράν ὕβρει πλείστη καὶ μένος. Apol. 26. E. Soph. 229. A: περὶ ... ὕβριν καὶ ἀδικίαν cet. Id. Polit. 309. A. Pol. VIII. 560. E: ὕβριν καὶ ἀναρχίαν cet. Ib. ὕβριν ... εὐπαιδευσίαν καλοῦντες. IX. 572. C: ὁρμήσας εἰς ὕβριν ... πᾶσαν. Legg. X. 884: αἱ τῶν νέων ἀκολασίαι τε καὶ ὕβρεις. I. 637. A: οὗ (ὑφ' οὗ;) ... μάλιστα ἄνθρωποι καὶ μεγίσταις προσήπτιουσιν ἡδοναῖς καὶ ὕβρεσι cet. Phaed. 81. E: τοὺς ... γαστριμαργίας τε καὶ ὕβρεις καὶ φιλοποσίας μεμελετηκότας. Soph. 216. B: ὕβρεις τε καὶ εὐνομίας τῶν ἀνθρώπων.

ὑβρισμα, τό, contumelia. Ep. III. 319. B: τό τότε ... ὕβρισμα.

ὑβριστής, ὁ, protervus; lascivus; etiam irrisor. Prot. 355. C: ἂν ... νύχῃ ὁ ἐρόμενος ἡμᾶς ὑβριστὴς ᾖν, γελάσεται cet. Conv. 175. E: ὑβριστὴς εἴ ... ὁ Σωκράτης. Id. 215. B. Alc.

I. 114. D. Legg. II. 662. A: εἴπερ ἄδικος εἴη καὶ ὑβριστής. Apol. 26. E: ὑβριστής καὶ ἀκόλαστος. Euthyd. 273. A. Phaedr. 254. E: τοῦ ὑβριστοῦ ἵππου. Conv. 221. E: Σατύρου ... ὑβριστοῦ. Phaedr. 254. C: τὸν ... ὑβριστήν (*lascivum*, int. equum). Legg. I. 630. B: ἄδικοι καὶ ὑβρισταί. Phil. 45. E: τῶν ἀφρόνων τε καὶ ὑβριστῶν. Legg. I. 641. C: ὑβριστότεροι. VII. 808. D: ὑβριστότατον θηρίων γίγνεται.

ὑβριστικός, ἡ, ὄν, *insolens; lascivus*. Phaedr. 252. B: ὢν (ἐπὼν) τὸ ἕτερον ὑβριστικὸν πάνυ καὶ οὐ σφόδρα τι ἔμμετρον. Crat. 396. B: Κρόνου υἱὸν ... ὑβριστικόν. 426. B: πάνυ μοι δοκεῖ ὑβριστικά εἶναι καὶ γελοῖα. Polit. 307. B: ὑβριστικά καὶ μανικά λέγοντες.

ὑβριστικῶς, *insolenter, petulanter*. Charm. 175. D: τοῦθ' ἡμῖν πάνυ ὑβριστικῶς ἀνωγελὲς ἂν ἀπέφανε. Hipp. mai. 285. C: οὕτω πῶ ἐρόμενος καὶ μάλα ὑβρ. Ep. III. 319. B: ὑβριστικῶς εἰς ἐμέ.

ὑγιάζω, *sano*. Locr. 104. D: ὡς ... τὰ σώματα νοσῶ-
δεσὶ ποκα ὑγιάζομες cet.

ὑγιάίνω, *sanus sum* (quod etiam in mente pon.), *bene valeo*. Gorg. 495. E: οὐ γὰρ ἄμα ... ὑγιάίνει τε καὶ νοσεῖ ὁ ἄνθρωπος. Pol. V. 476. E. Lys. 205. A: οὐχ ὑγιάίνει ... ἀλλὰ ληρεῖ τε καὶ μαίνεται. Gorg. 449. E: ὡς ἂν διαιτώ-
μενοι ὑγιάινοιν. Alc. I. 107. C. Gorg. 451. E: ὅτι ὑγιάι-
νειν ... ἄριστόν ἐστι. 467. C. Conv. 200. C. Phil. 29. D: τίς ... ἀποκηρύχμενος ἄλλως ὑγιάινων ἂν ποτε φανείη; Id. Alc. II. 138. C. Legg. XI. 930. C: πρὸς τὸ ζῆν ... ὑγιάι-
νοῦσα ἄνθρωπος. Lys. 217. A: τὸ ὑγιάινον σῶμα. Theaet. 166. E: τῷ ... ὑγιάινοντι. Gorg. 505. A: ὑγιάινοντα (oppos. κάμνοντα). Theaet. 190. C: ὑγιάινοντα (*qui sanae sit mentis*). Hipp. mai. 301. A: ὑγιάινοντες.

ὑγίεια, ἡ, *valetudo* (*prospera*). Gorg. 504. C: ἐξ οὗ ... ἡ ὑγίεια γίγνεται cet. Tim. 82. B: ὑγίεια (v. ὑγιάινειν) ξυμβαίνει τὰ πολλά. Legg. I. 631. C: ὢν ἡγείται (*principatum tenet*) ὑγίεια. Lys. 219. A: ἡ δὲ ὑγίεια ἀγαθόν. Men. 72. D. Eryx. 393. C: εἴπερ ἡ ὑγίεια πλείονος ἄξιον κτήμα, ἢ τὰ τοῦ κάμνοντος χρήματα. Prot. 341. B: δεινῆς ὑγείας. Gorg. 452. B: τί δ' ἐστὶ μείζον ἀγαθὸν ἀνθρώποις ὑγείας; Phil. 63. E: τὰς μεθ' ὑγείας καὶ τοῦ σωφρονεῖν (ἰδονάς). Pol. VIII. 559. A: ἡ τοῦ φανεῖν μέγχι ὑγείας τε καὶ εὐεξίας (ἐπιθυμία). Euth. 13. D. (ubi plurimi et optimi codd. ὑγείας). Legg. V. 734. B: ἐν ὑγείᾳ (sic Par. Ω et Monac. Vulgo ὑγεία). Phaedr. 270. B: εἰ μέλλεις ... ὑγίειαν καὶ ῥώμην ἐμποιήσιν. Gorg. 499. D. Conv. 200. C. Pol. I. 332. D: πρὸς νόσον καὶ ὑγίειαν. Tim. 88. E. Legg. IV. 720. D: εἰς τὴν ὑγίειαν ἄγων. XII. 960. D: (ἂ δέ) μὴ μόνον ὑγίειαν καὶ σωτηρίαν τοῖς σώμασι παρασκευάζειν cet. Charm. 175. A. Locr. 103. C: ὑγείαν. Prot. 354. B: ὑγείαι (v. ὑγείαι)

τε ... καὶ εὐεξίαι τῶν σωμάτων. Pol. IX. 618. B: τὰ δὲ
 ὑγίαιας μεμίχθαι. Tim. 87. C: πρὸς... ὑγίαιας καὶ νόσους.
 ὑγίεινός, ἡ, ὄν, saluber. Phil. 61. C: ὑγίεινού τινοῦς
 ὕδατος. Crit. 47. D. Charm. 165. C: οὐκοῦν καὶ ἱατρικὴ
 ... ἐπιστήμη ἐστὶ τοῦ ὑγίεινού; 171. A. Pol. III. 401. C:
 ὥσπερ ἐν ὑγίεινῷ τόπῳ οἰκοῦντες. Gorg. 504. C: ὑγίεινόν.
 Polit. 299. B: τό τε ἱατρικὸν καὶ τὸ ὑγίεινόν. Legg. II. 667.
 C. Charm. 170. B. Lach. 195. C. Polit. 295. D: ὡς ταῦτα
 ὄντια ἱατρικὰ καὶ ὑγίεινά. Pol. IV. 444. C: τὰ ... ὑγίεινὰ
 ὑγίειαν ἐμποιεῖ. De lege 314. B. Gorg. 465. D: τῶν τε
 ἱατρικῶν καὶ ὑγίεινῶν cet. Alc. I. 112. A. Ion. 531. C: περὶ
 ὑγίεινῶν σιτίων. Charm. 171. B: ἐν τοῖς ὑγίεινοῖς. Theaet.
 171. E: περὶ τὰ ὑγίεινὰ καὶ νοσώδη. Alc. I. 108. E: τὸ
 ὑγίεινότερον. *sanus. Pol. II. 373. B: ἐκείνη ... ἡ ὑγίεινή
 (πόλις) οὐκ ἐστὶ ἱκανή. IV. 438. E. Gorg. 459. A: περὶ τοῦ
 ὑγίεινού τοῦ ἱατροῦ. Legg. V. 734. B: (περὶ) ὑγίεινού βίου.
 Conv. 186. B: ὁ ἐπὶ τῷ ὑγίεινῷ ἔρως cet. Legg. V. 733. E:
 τὸν ὑγίεινόν βίον ἕνα ταξώμεθα. 728. E: οὐδὲ ... τὸ ὑγίει-
 νόν (σῶμα). Pol. III. 408. E: (εἰ) εἴεν μὴ πᾶν ὑγίεινόν
 φύσει. Alc. I. 111. E. Pol. IV. 438. E: τῶν ὑγίεινῶν καὶ
 νοσώδων. 444. C. Conv. 186. C: τοῖς ... ἀγαθοῖς ἐκάστου
 τοῦ σώματος καὶ ὑγίεινοῖς καλὸν χαρίζεσθαι cet. Pol. III.
 408. A: ἀνδρας πρὸ τῶν τραυματίων ὑγίεινούς τε καὶ κομμίους
 ἐν διαίτῃ. C. Tim. 75. B: ὑγίεινότερον (βίον) ... τοῦ νῦν
 κατεκτετήσατο.

ὑγίεινῶς, salubriter. Gorg. 522. A: ταῦτα πάντα ἐγὼ
 ἐποιοῦν ... ὑγίεινῶς (sanitatis causa). *sane, cum v. ἔχειν,
 sanum esse. Pol. III. 407. C: τοὺς ... γένει τε καὶ διαίτῃ
 ὑγίεινῶς ἔχοντας τὰ σώματα. IX. 571. D: (ὅταν) ὑγίεινῶς
 τις ἔχη αὐτὸς αὐτοῦ καὶ σωφρόνους cet.

ὑγιής, ὁ ἡ, sanus; integer, incolumis vel salvus. Soph.
 267. E: εἴτε ὑγιής εἴτε διπλόην ἐτ' ἔχων τινὰ ἐστὶν ἐν ἑαυ-
 τῷ. Conv. 200. B: ἰγιής ὢν. Pol. I. 346. B: ἐάν τις κν-
 βερνῶν ὑγιής γίγνηται cet. X. 614. B. Tim. 44. C: ὁλό-
 κληρος ὑγιής τε παντελῶς. Pol. II. 372. E: ὥσπερ ὑγιής τις
 (πόλις). Legg. VI. 771. C: ὑγιής γίγνεται (sanatur, int. ἡ
 διανομή). Conv. 186. B: τὸ ... ὑγιές (sanitas) τοῦ σώματος
 καὶ τὸ νοσοῦν. Gorg. 479. B: μὴ ὑγιούς σώματος. Ib. μὴ
 ὑγιεῖ ψυχῇ συνοικεῖν. 478. C: ὑγιῇ (sic codd. c. vulg., Flor.
 ἰγιαῖ, quod recentiores sequuti sunt) εἶναι. Legg. IX. 857. E.
 Charm. 155. E: ὑγιαῖ. 164. B. 156. B: τὴν κεφαλὴν ...
 ὑγιαῖ ποιεῖν. Men. 77. A: ἑάσας ὅλην καὶ ὑγιαῖ. Theaet.
 179. D: εἴτε ὑγιές εἴτε σαθρόν φθίγγεται. Tim. 82. B:
 σὼν καὶ ὑγιές μένειν. Legg. IX. 862. B: τὸ ... βλαβὲν
 ὑγιές τοῖς νόμοις εἰς τὸ δυνατόν ποιητέον. C. Tim. 88. B:
 ἰσοδρόπῳ καὶ ὑγιῇ. Gorg. 493. D: ὑγιεῖς καὶ πληρεῖς (πί-
 θοι). Pol. IV. 426. A. Alc. I. 115. B: ὑγιεῖς ἀπηλθόν.
 Legg. V. 735. C: τὸ τῶν ὑγιῶν καὶ ἀκηράτων ἡθῶν τε καὶ

σωμάτων γένος. Pol. X. 599. C: *τίνας ὑγιείς ποιητής τις ... λέγεται πεποιημένοι*. Legg. III. 684. C: *εὐεκτικά τε καὶ ὑγιῆ σώματα ἀπεργάζεσθαι*. V. 735. B: *διαλέξας ... τὰ τε ὑγιῆ καὶ τὰ μὴ*. Pol. II. 380. E: *τὸ ὑγιέστατον καὶ ἰσχυροτάτον*. **probus, sincerus; verus*. Prot. 346. C: *ὑγιῆς ἀνὴρ* (Sim.). Legg. I. 630. B: *πιστὸς ... καὶ ὑγιῆς*. Phaed. 90. C: *ὅτι οὔτε τῶν πραγμάτων οὐδενὸς οὐδὲν ὑγιῆς οὐδὲ βέβαιον οὔτε τῶν λόγων*. Soph. 232. A: *τὸ γάντασμα τοῦτο ὡς οὐκ ἔσθ' ὑγιῆς*. Crat. 440. C: *ὡς οὐδὲν ὑγιῆς οὐδενός*. Pol. IX. 584. A. Legg. VI. 776. E: *ὡς ὑγιῆς οὐδὲν ψυχῆς δούλης*. Menex. 245. C: *οὕτω ... τό γε τῆς πόλεως ... βέβαιόν τε καὶ ὑγιῆς ἐστί*. Ep. VIII. 355. E: *ἀδόλῳ γνώμῃ καὶ ὑγιῆ*. Pol. X. 603. B: *ἐπ' οὐδενὶ ὑγιεῖ οὐδ' ἀληθεῖ*. Phaed. 89. D: *ὑγιῆ* (sic libri; al. ὑγιᾶ) *καὶ πιστὸν τὸν ἄνθρωπον*. Phaedr. 242. E: *μηδὲν ὑγιῆς λέγοντες μηδὲ ἀληθές*. Gorg. 524. E: *κατεῖδεν οὐδὲν ὑγιῆς ὃν τῆς ψυχῆς*. Phaed. 69. B: *οὐδὲν ὑγιῆς οὐδ' ἀληθές ἔχουσα* (ἀρετῇ). Theaet. 194. B: *εἰ τι νῦν ἡμεῖς ὑγιῆς λέγομεν*. Pol. III. 409. D: *ἀγνοῶν ὑμῆς ἥθος*. VI. 496. C: *ὅτι οὐδεὶς οὐδὲν ὑγιῆς ... περὶ τὰ τῶν πόλεων πράττει*. VII. 523. B. Legg. I. 639. A: *ὑγιῆς ... πῆξαι καὶ ὀτιοῦν*. Ep. II. 310. C: *ὡς οὐκ ὑγιῆς τι ... πρὸς σε εἰρηκότων*. X. 358. C: *τὸ ... βέβαιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιῆς, τοῦτο ἐγὼ φημι εἶναι τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν*. Pol. IX. 584. E: (εἰ) *περὶ πολλῶν τε ἄλλων μὴ ὑγιῆς δόξας ἔχουσι* cet. Gorg. 526. D: *ὅπως ἀποφανοῦμαι τῷ κριτῇ ὡς ὑγιεστάτην τὴν ψυχὴν* (v. *ἔχων τὴν ψυχὴν*). ὑγιῶς, *vere, recte*. Pol. III. 409. A: *εἰ μέλλει ... κρινεῖν ὑγιῶς τὰ δίκαια*. X. 619. D: *εἴ τις αἰεῖ ... ὑγιῶς φιλοσοφοῖ*.

ὑγραίνω, *malesacio, neutr. liquidus sum*. Pol. I. 335. D: *οὐδὲ ξηρότης ὑγραίνειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου*. Tim. 86. D: *διὰ τὴν ἐνός γένους ἔξιν ... ὑγραίνουσιν*. 88. D: *ὑγραίνοντος* (τοῦ σώματος). 52. D: *τὴν ... γενέσεως τιθήνην ὑγραίνουμένην*. 51. B: *τὸ δὲ ὑγρανθὲν* (φαίνεσθαι) *ὑδωρ*. ὑγρός, *ἄ, ὄν, humidus; fluidus; etiam mollis et lentus*. Conv. 196. A: *ὑγρὸς τὸ εἶδος*. Critia 115. E: *ὁ ... ὑγρὸς* (τροχός). Tim. 85. D: *θεομὴ καὶ ὑγρά*. Critia 112. A: *νύξ ὑγρά* (*nox pluvia*) *διαφερόντως*. Phaed. 112. B: *τὸ ὑγρὸν τοῦτο* (*ubi est aquarum colluvies*). Theaet. 194. E: *ὦν ... ὑγρὸν* (int. κῆρ). Tim. 58. D. Legg. VII. 789. E: *ἕως ὑγρὸν* (τὸ γενομένον). Locr. 99. C: *ὑγρὸν τε τὸ μὲν ἔν- τόν ... τὸ δὲ πακτόν*. Phaed. 86. B: (ὑπὸ) *ξηροῦ καὶ ὑγροῦ*. Phil. 31. E. Lys. 215. E. De lucr. cup. 230. E: *τῇ τοῦ σώ- ματος ὑγρᾷ τροφῇ*. Theaet. 147. C: *γῇ ὑγρῷ φυραθείσα*. Conv. 186. D. Tim. 59. A: *εὐκίνητον ὄντα ἐπὶ τὸν ὑγρὸν ὄγκον*. Soph. 242. D: *ὑγρὸν καὶ ξηρόν*. Tim. 68. B: *πρὸς τὸ τῶν ὁμμάτων ὑγρὸν ἀφαινούμενον*. Conv. 188. A: *καὶ ξηρὰ καὶ ὑγρά*. Tim. 62. A: *τῶν περὶ τὸ σῶμα ὑγρῶν*.

Legg. VIII. 849. B: τὴν τῶν ὑγρῶν ... προᾶσιν cet. Polit. 287. E: ξηροῖς καὶ ὑγροῖς. Tim. 43. C: ὑγροῖς ... ὀλισθήμασιν ὑδάτων. Epin. 975. D: ἐν πολλοῖς ὑγροῖς καὶ ξηροῖς γένεσιν. Legg. V. 746. D: μέτρα ξηρά τε καὶ ὑγρά. X. 889. B. Theaet. 191. C: ὑγροτέρον (κηροῦ). 162. B: τῷ ... νεωτέρῳ τε καὶ ὑγροτέρῳ ὄντι προσπαλαίειν. Tim. 74. D: ὑγροτέραν ... δύναμιν. Phil. 25. C: ὑγρότερον.

ὑγρότης, ἡ, humor. Locr. 102. C: ὑγρότας. Phil. 32. A: ἡ ... τῆς ὑγρότητος πῆξις. Tim. 83. D. Locr. 100. D: ὑγρότατα.

ὑγροτροφικός, ἡ, ὄν, ad animalia in humido degentia pertinens, neutr. animalium in humido degentium pastus. Polit. 264. D: τὸ μὲν ἕτερον ὑγροτροφικὸν ὀνομαζόντας cet.

ὑδάτιον, τό, aquula. Phaedr. 229. A: κατὰ τὸ ὑδάτιον ... ἵεναι. B: καθαρὰ καὶ διαφανῆ τὰ ὑδάτια φαίνεται. ὕδρα (rectius Ὑδρα). Pol. IV. 426. E. Euthyd. 297. C: ὕδραγωγία, ἡ, aquae ductus. Tim. 77. D: τὸ δ' ἐν-τεῦθεν ... τὴν ὕδραγωγίαν κατεσκευάσαν τρόπῳ τινὶ τοιῷδε.

ὑδρεία, ἡ, aquatio. Legg. VIII. 844. B: τάξιν τῆς ὑδρείας ταξάμενος παρὰ τοῖς ἀγρονόμοις. Ax. 371. E: Δακαΐδων ὑδρεῖαι ἀτελεῖς. *humoris deductio, irrigatio. Tim. 77. D: (ἵνα) ἡ ἐπίχυσις ... παρέγοι τὴν ὑδρεῖαν ὁμαλήν. 78. B: εἰς τὴν ἐκ τῆς κοιλίας ἐπὶ τὰς φλέβας ὑδρεῖαν. Legg. VI. 761. C: ὑδρείας.

ὑδρεύομαι, aquor, aquam peto et in univ. haurio (ut humorem). Legg. VIII. 844. B: παρὰ τῶν γειτόνων ὑδρεύεσθω. Tim. 81. A: ὅθεν ὑδρεύόμενα ἕκαστα πληροὶ τὴν τοῦ κενουμένου βᾶσιν.

ὑδροποσία, ἡ, aquae potio. Legg. II. 674. A: ὑδροποσίαις ξυγγίγνεσθαι τοῦτον τὸν χρόνον ἅπαντα.

ὑδροποτώ, aquam bibo. Pol. VIII. 561. C: ὑδροποτῶν.

ὑδῶρ, τό, aqua. Theaet. 172. D: κατεπεῖγει γὰρ ὕδωρ ῥέον (clepsydra). Legg. V. 736. B: τὸ ξυρρόεον ὕδωρ. Euthyd. 304. B: τὸ δὲ ὕδωρ εὐωνότατον. Phaedr. 230. B: οἷ μάλιστ' ψυχροῦ ὕδατος (ἡ πηγῆ). Crat. 408. E: πυρὸς καὶ ὕδατος cet.

Phaedr. 276. C: οὐκ ἄρα σπουδῇ ἀντὶ ἐν ὕδατι γράψει. Theaet. 201. B: πρὸς ὕδωρ σμικρὸν (quod refertur ad clepsydram) διδάξαι ... τῶν γενομένων τὴν ἀλήθειαν. 206. D. Pol. II. 363. D: ὕδωρ ... φέρειν. Critia 111. C: τὸ κατ' ἐνιαυτὸν ὕδωρ ἐκαρποῦτο ἐκ Διός.

Legg. X. 891. C: πῦρ καὶ ὕδωρ cet. Pol. III. 404. B: πολλὰς μεταβολὰς ἐν ταῖς στρατείαις μεταβάλλοντας ὑδάτων cet. Legg. VI. 761. A:

τῶν ἐκ Διὸς ὑδάτων (pluviarum). 779. C: ὑδάτων τῶν ἐκ Διὸς εὐροίας. Soph. 239. D: τὰ ... ἐν τοῖς ὕδασι καὶ κα-

τόπιτροις εἰδῶλα. Pol. III. 401. B. VI. 510. A: τὰ ἐν τοῖς ὕδασι φαντάσματα. VII. 532. C. Tim. 22. D: τὴν γῆν ὕδασι καθαίροντες. Critia 118. E: τοῖς Διὸς ὕδασι (aqua pluvia) χρώμενοι. 113. B: ὕδατα ... διττὰ ὑπὸ γῆς ἄνω πη-

γαῖα κομίσαζ. Legg. VI. 761. B: τὰ παρὰ τοῦ Διὸς ὕδατα καταδεχόμεναι καὶ πίνουσαι.

υἱεὶος, α, ον, suillus. Pol. VII. 535. E: ὥσπερ θηρίον ὕειον.

ὑετός, ό, pluvia. Epin. 979. A: ἀνέμων τε καὶ ὑετῶν γιγνομένων.

ὑηρός, ή, όν, suillus. Legg. VII. 819. D: ὑηρῶν τινῶν ... θρεμμάτων (πάθος).

ὑηρῶ, suis instar sum. Theaet. 166. C: αὐτὸς ὑηρεῖς.

ὑθλος, ό, pugae. Theaet. 176. B: γραῶν ὑθλος. Lys. 221. C: ὃ ... τὸ πρότερον ἐλέγομεν φίλον εἶναι, ὑθλος τις ήν. Pol. I. 336. D: ἐὰν ὑθλους τοιοῦτους λέγης.

νίδους, ό, nepos. Legg. XI. 925. A: μέχρι ... ἀδελφοῦ νιδῶν.

νίός, ό, filius. Pol. II. 363. C: ὁ νίός αὐτοῦ. Legg. III. 687. D: φίλος μὲν νίός πατρί cet. Lys. 204. E. Gorg. 508. B: καὶ αὐτοῦ καὶ νιέος καὶ ἐταίρου. Conn. 199. D: νιέος ... ή θυγατρός. Pol. II. 378. A. (ubi v. νιέως, ut 378. D. al.). 387. E. III. 403. B. Legg. III. 687. D. Pol. V. 461. C: πλὴν νιέι καὶ πατρί cet. Alc. I. 123. C. Theag. 122. D. Lys. 210. A. Pol. VIII. 568. E: νιδὸν ήβῶντα. Lys. 208. B. Men. 93. D. Apol. 20. A: ἐστὸν γὰρ αὐτῷ δύο νιέε. Alc. I. 118. D. E. Lach. 186. A: περὶ τοῖν νιέοιν. Pol. III. 405. D: αὐτοῦ οἱ νιέε. 415. D. Legg. I. 627. C. VI. 765. D: νιέων καὶ θυγατέρων. 776. D. XI. 923. C. Apol. 20. B: διὰ τὴν τῶν νιέων κτῆσιν. Pol. II. 362. E: νιέει. VI. 499. B. Lach. 187. B. Phaedr. 278. A: οἶον νιέε. Gorg. 523. E: νιέε. Pol. IV. 421. E. VIII. 549. E. Legg. I. 650. A. Crit. 45. C: καὶ τοὺς νιέε τοὺς σαυτοῦ ἔμοιγε δοκεῖς προδιδόναι. Omitt. Prot. 315. A: ὁ Γλαύκωνος. Men. 93. E. al.

ὑλακή, ή, latratus. Legg. XII. 967. D: ματαίαις ... χρωμέναισιν ὑλακαῖς (e poet.).

ὑλη, ή, silva. Critia 114. A: ὅσα ὑλη πρὸς τὰ τῶν τεκτόνων διαπονήματα παρέχεται. Polit. 272. A: ἀπό τε δένδρων (sic codd. pro vulg. δρυῶν) καὶ πολλῆς ὑλης ἄλλης. Critia 107. C: ποταμούς καὶ ὑλην. Legg. VIII. 843. E. *lignum et in univ. id ex quo quid conficitur, h. e. materia. Tim. 69. B: ὅτ' οὖν δὴ τὰ νῦν οἷα τέκτοσιν ήμῖν ὑλη παρέρκεται τὰ τῶν αἰτίων γένη cet. Legg. IV. 705. C: ναυπηγησίμης ὑλης. Phil. 54. C: πάντα ὅργανα καὶ πᾶσαν ὑλην παρατίθεσθαι πᾶσιν. Critia 118. D: ή ... τήν τ' ἐκ τῶν ὀρῶν ὑλην κατήγον εἰς τὸ ἄστυ cet. Legg. VI. 761. C: ὑλην παρατιθέντας αὐήν καὶ ξηρὰν ἄφθορον. VIII. 849. D: πᾶσαν ... ὑλην καύσιμον. — Sensus philosopho est materia, ex qua omnia expressa atque efficta sunt. Locr. 97. E: ὡς ... ὑποκείμενον ἂ ὑλα. 97. E: πῦρ ... ἐρημιον ὑγρῶ καὶ

ὑλας. 94. B: τὰν ... ὑλαν ἐκμαγεῖον καὶ ματέρα ... εἶμεν τῆς τρίτης οὐσίας ... αἰδίων ... δεχομένην πᾶσαν μορφάν.

ὑμέτερος, ρα, ρον, vester. Pol. II. 368. B: ἐκ τοῦ ἄλλου τοῦ ὑμειτέρου τρόπου. Gorg. 522. C: πράττω τὸ ὑμέτερον δὴ τοῦτο. (Id. Apol. 31. B.). Legg. VIII. 836. C: ταῖς ὑμειτέραις πόλεσι. Gorg. 484. E: ἐπειδὴν ... εἰς τὰς ὑμειτέρας διατριβὰς ἔλθωσι. al.

ὑμνητής, ὁ, laudator. Pol. VIII. 568. B: ἄτε τυραννίδος ὑμνητάς.

ὑμνος, ὁ, hymnus. Phaedr. 265. C: μυθικόν τινα ὑμνον. Legg. XII. 947. B: οἶον ὑμνον πεποιημένον ἔπαινον εἰς τοὺς ἱερέας ... ἐκατέρους ἄδειν. Pol. V. 459. E: ὑμνοι ποιητέοι τοῖς ἡμιτετέροις ποιηταῖς πρόποντες τοῖς γιγνομένοις γάμοις. Legg. III. 700. B: καὶ τι ἦν εἶδος ὧδης εὐχαὶ πρὸς θεοὺς, ὄνομα δὲ ὑμνοι ἐπεκαλοῦντο. VII. 801. D: ὑμνοι θεῶν καὶ ἐγκώμια. II. 665. C: ὥστε ἀπληροῦν εἶναι τινα τῶν ὑμνων τοῖς ἄδουσι. VIII. 829. E: τῶν Θαμύρου τε καὶ Ὀρφείων ὑμνων. Pol. V. 468. D: ὑμνοῖς ... τιμήσομεν. Legg. III. 700. D: κεραννύντες ... θορήνους τε ὑμνοῖς cet. VII. 802. A: ἐγκωμίοις τε καὶ ὑμνοῖς τιμᾶν. Epin. 980. A: ὑμνοῖς τε καὶ εὐδαιμονία γεραίροντι. Conv. 177. A: ὑμνους καὶ παίονας εἶναι ὑπὸ τῶν ποιητῶν πεποιημένους. Pol. X. 607. A: ὑμνους θεοῖς καὶ ἐγκώμια τοῖς ἀγαθοῖς. Legg. VII. 799. B.

ὑμνω, cantu celeberrimo et in univ. celeberrimo, praedico. Pol. II. 364. A: πάντες ... ἐξ ἐνὸς στόματος ὑμνοῦσιν ὡς cet. X. 617. C: ὑμνεῖν ... τὰ γεγονότα. Critia 108. C. Conv. 193. D: οὐ δὴ τὸν αἴτιον θεὸν ὑμνοῦντες δικαίως ἂν ὑμνοῖμεν Ἐρωτα. Tim. 74. B: τὰλλα ... τί ἂν ὑμνοῖμεν; Legg. VII. 812. C: (ἵνα) τὰ δὲ προσέρων εἰς μέσον ὑμνῇ καὶ ἐπάδῃ ταῖς τῶν νέων ψυχαῖς. Pol. II. 372. B: ὑμνοῦντες τοὺς θεοὺς. Theaet. 174. E: τὰ ... γένη ὑμνούντων. Phaedr. 247. C: τὸν δὲ ὑπερουράνιον τόπον οὔτε τις ὑμνήσῃ πω τῶν τῆδε ποιητῆς οὔτε ποθ' ὑμνήσῃ κατ' ἀξίαν. Theaet. 176. A: ὑμνήσαι θεῶν τε καὶ ἀνδρῶν εὐδαιμόνων βίον ἀληθῆ. Conv. 177. C. Menex. 239. B: τὴν ἀρετὴν ἐν μουσικῇ ὑμνήσαντες. Legg. X. 899. E: ἐν τε μουσαῖς οὐκ ὁρθῶς ὑμνούμεναι ἅμα καὶ ἐν παντοίοις λόγοις. Critia 118. B: τὰ ... περὶ αὐτὸν ὄρη τότε ὑμνεῖτο (v. ὑμνεῖ το) πληθὺς καὶ μέγεθος καὶ κάλλος παρὰ πάντα τὰ νῦν ὄντα γεγονέναι. Etiam absolute est Lat. canere, germ. ertönen, sich hören lassen. Pol. V. 463. D: αὐταί σοι, ἢ ἄλλοι γῆμαι ἐξ ἀπάντων τῶν πολιτῶν ὑμνήσουσιν εὐθὺς περὶ τὰ τῶν παιδῶν ὅτα καὶ περὶ τῶν πατέρων ... καὶ περὶ τῶν ἄλλων συγγενῶν; *decanto, in ore habeo; recito; profero; etiam crepo. Legg. XI. 931. B: ἃ ... πᾶς ὑμνεῖ τέλεα καὶ ἐπήκοα γενέσθαι παρὰ θεῶν. Prot. 317. A: ἄττ' ἂν οὗτοι διαγγέλλωσι, ταῦτα ὑμνοῦσι. 343. A: ἃ δὴ πάντες ὑμνοῦσι. Pol. VIII. 549. E: ὅσα καὶ οἶα φιλοῦσιν αἱ γυναῖκες περὶ τῶν τοιούτων ὑμνεῖν. Legg.

IX. 870. E: τὸν ... νόμον ὑμνεῖν (*recitare s. proferre*). Ep. VII. 334. A: πολλοῖς ... καὶ ἄλλοις ὑμνεῖν ταῦτα ἐπιμελές cet. Legg. VII. 822. C: ψευδῇ φήμην ἡμῶν κατὰ θεῶν ὑμνοῦντων. II. 653. D: πότερον ἀληθῆς ἡμῖν ... ὁ λόγος ὑμνεῖται τὰ νῦν, ἢ cet. 669. B. VI. 778. D: καλῶς ... καὶ ὁ ποιητικὸς ὑπὲρ αὐτῶν λόγος ὑμνεῖται τὸ cet. Clit. 407. A: ὅποτε ἐπιτιμῶν ἀνθρώποις ... ἵμνεῖς (v. ὑμνεῖς) λέγων cet. Legg. XII. 960. C: πολλὰ τῶν ἐμπροσθεν καλῶς ὑμνῆται (v. εἴρηται). Euthyd. 297. D: ὅποτε σοι ταῦτα ὑμνῆται. Etiam est *increpare*. Pol. I. 329. B: ἐπὶ τούτῳ δὴ τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν cet. — Verb. Epin. 983. E: ἡ ... θεοὺς αὐτοῖς ταῦτα ὑμνῆτιον ὀρθότατα ἢ cet.

ὑμνωδῶ, *cano*. Legg. III. 682. A: τὸ ποιητικὸν ... γένος ὑμνωδούν.

ὑπάγω, *induco*. Euth. 14. C: ἀνάγκη ... τὸν ἐρωτῶντα τῷ ἐρωτωμένῳ ἀκολουθεῖν, ὅπῃ ἂν ἐκεῖνος ὑπάγῃ. Apol. 32. B. pro v. ὑπάγειν nunc e codd. scribitur ἀπάγειν.

ὑπαίθριος, ὁ ἡ, *subdialis* (sub divo). Conv. 203. D: ἐν ὁδοῖς ὑπαίθριος κοιμώμενος. Critia 117. A: τὰς μὲν ὑπαίθριους, τὰς δὲ χειμερινὰς (δεξαμένας).

ὑπαισχύνομαι, *aliquantulum me pudet* (alicuius). Lach. 179. C: ταῦτα δὴ ὑπαισχυνόμεθα ... τοῖςδε.

ὑπακούω, *ausculto* (quod in ianitore al. pos. est i. q. fores aperio, intromitto). Phaed. 59. E: ὁ θυρωρός, ὅσπερ εἰώθει ὑπακοῦειν. Crit. 43. A: θαυμάζω ὅπως ἡθέλῃσέ σοι ὁ τοῦ δεσποτηρίου φύλαξ ὑπακούσαι. **ausculto, attendo vel attente audio* (germ. *aufmerken*). Theaet. 162. D: τῆς δημηγορίας ὀξέως ὑπακούεις καὶ πείθει. A: πάντως καὶ νῦν δὴ μάλ' ἐριμελῶς σοι ἐφαίνετο ὑπακοῦειν. Legg. X. 898. C: κάλλιστα ... ὑπήκουσας τοῖς λόγοις. Ep. VII. 327. A: οὕτως ὀξέως ὑπήκουσε καὶ σφόδρα ὡς οὐδεὶς πώποτε cet. (Gorg. 487. C. pro v. ὑπήκουσα codd. scribi iubent ἐπήκουσα, quod vid.). **accipio, intelligo*. Phil. 31. C: κοινὸν τοίνυν ὑπακούωμεν (nos: unter dem gemeinsamen — wollen wir das verstehen) ὃ δὴ τῶν τεττάρων τρίτον ἐλέγομεν. Soph. 261. D: τὸ ποῖον ... περὶ τῶν ὀνομάτων ὑπακουστέον; **audio, h. e. dicto sum audiens, obsequor, obtempero*. Legg. VI. 774. B: μηδεὶς ὑπακουέτω μηδὲν αὐτῷ ἐκῶν τῶν νέων. Lach. 200. D: εἴ τι σοῦ ἂν μᾶλλον ὑπακούοι Σωκράτης. Prot. 325. A: ὅς δ' ἂν μὴ ὑπακούῃ κολαζόμενος καὶ διδασκόμενος cet. Pol. V. 459. C: διαίτη ἐθελόντων ὑπακούειν. Ep. IX. 358. A: ἄτοπον ... τὸ μὴ ὑπακοῦειν. Conv. 217. C: καὶ μοι οὐδὲ ταχὺ ὑπήκουσεν. Legg. III. 692. E. Ep. VII. 348. D: ἂν ... ὑπακούσῃ μοι. Legg. IV. 708. D: ὑπακούσαι μὲν τινων νόμων καινῶν τάχα ἂν ἐθελήσεις μᾶλλον. Ep. III. 317. B: ᾤετο ... εἶναι βέλτιον ... ὑπακούσαι σοι. Lys. 200. D: ὑπακούσσει τι —; Soph. 217. D: πάντες γὰρ ὑπακούσονται σοι πρῶως. Ep. VII. 328. B: πότερον εἴη πορευτέον καὶ ὑπακουστέον, ἢ πῶς.

ὑπακρος, ὁ ἥ, *paene summus*. Riv. 136. A: ὑπακρόν τινα ἄνδρα τὸν πεφιλοσοφηκότα (antec. τὰ δευτερεῖα ἔχοντας). C. 138. E. 136. C: ποῦ καὶ χρήσιμοι ἡμῖν εἰσὶν οἱ ὑπακροὶ οὗτοι;

ὑπαλείφομαι, *illino*. Lach. 185. C: εἴτε χρὴ αὐτὸ (τὸ φάρμακον) ὑπαλείφεσθαι εἴτε μή.

ὑπανάστασις, ἥ, Lat. *assurgere* (substantive). Pol. IV. 425. B: ὑπαναστάσεις.

ὑπαρ, *vigilando* (nos: *wachend* vel *im wachenden Zustande*). Theaet. 158. B: περὶ τοῦ ὄναρ τε καὶ ὑπαρ. Ib. ἡ ἐργηγόμεν τε καὶ ὑπαρ ἀλλήλοις διαλεγόμεθα. Polit. 277. D: κινδυνεύει ... ἡμῶν ἕκαστος οἷον ὄναρ εἰδὼς ἅπαντα πάντ' αὐτὸ πάλιν ὥσπερ ὑπαρ ἀγνοεῖν. Pol. V. 476. C: ὄναρ ἡ ὑπαρ δοκεῖ σοι ζῆν; D. Hinc est *verum* et *adv. vere*, *reapse*. Theaet. 158. C: ὅτε καὶ πότερόν ἐστιν ὑπαρ ἡ ὄναρ ἀμφισβητεῖται. Polit. 278. E: ἵνα ὑπαρ ἀντ' ὀνειράτος ἡμῖν γίγνηται. (Id. Ep. III. 319. B.). Pol. VII. 520. C: οὕτως ὑπαρ ἡμῖν καὶ ὑμῖν ἡ πόλις οἰκῆσεται. 533. C: ὑπαρ ... ἀδύνατον αὐταῖς ἰδεῖν. IX. 574. E: ὑπαρ τοιοῦτος αἰεὶ γενόμενος. 576. B: ὅς ἂν ὑπαρ τοιοῦτος ᾗ. Legg. VII. 800. A: ὑπαρ ἐργηγρός. XII. 969. B: ὄντως ... ἔσται σχεδὸν ὑπαρ ἀποτετελεσμένον. Vocī ὄναρ *oppos. vel coniunct. est vigilando*. Hinc οὔτε ὄναρ οὔτε ὑπαρ, *nec specie nec vere*, i. q. *omnino non vel nunquam*. Phil. 36. E. 65. E. Pol. II. 382. E.

ὑπάργυρος, ὁ ἥ, *argenti quid in se habens*. Pol. III. 415. C: ἂν ... ἐκ τούτων τις ὑπάρχουσος ἡ ὑπάργυρος φυῆ. ὑπάρχω, *incipio* (ut germ. *anfangen*), i. q. *prior iniuriam infero*. Legg. IX. 879. D: μήτε ... ὑπάρχων μήτε ἀμυνομένος. Gorg. 456. E: ἀμυνομένους, μὴ ὑπάρχοντας. Intrans. *prius vel ante omnia esse, subesse* (quasi *fundamenti loco*), *praesto, paratum vel constitutum esse, per se esse, et in univ. esse, inesse, etiam fieri, evenire, obtingere*. Prot. 345. A: ὧ πρῶτον μὲν ὑπάρχει ἱατρῷ εἶναι, ἔπειτα ἀγαθῷ ἱατρῷ. Phaedr. 240. B: οἷς τὸ γε καθ' ἡμέραν ἡδίστοισιν εἶναι ὑπάρχει. 269. D: εἰ ... σοι ὑπάρχει φύσει ῥητορικῷ εἶναι. Phaed. 81. A: οἱ ἀφικομένη ὑπάρχει αὐτῇ εὐδαίμονι εἶναι. 86. C: τὴν ... ψυχὴν ἀνάγκη εὐθύς ὑπάρχει ἀπολωλέναι. Theaet. 150. B: τῇ ... ἐμῇ τέχνῃ ... τὰ μὲν ἄλλα ὑπάρχει ὅσα ἐκείναις cet. C: τόδε γε καὶ ἐμοὶ ὑπάρχει, ὅπερ ταῖς μαίαις. Crat. 409. E: ἐνὸν ... ὑπάρχει τὸ τοῦ προτέρου μηνός. Pol. VI. 486. A: ἡ ... ὑπάρχει διανοία μεγαλοπρέπεια cet. Legg. V. 740. E: τὸ παλαιὸν ... ὑπάρχει μηχανημα. VIII. 830. A: οἷς ἀνταγωνισταὶ μυριοὶ ὑπάρχονσι. Hipp. mai. 292. D: ὁ παντὶ ὧ ἂν προσγένηται ὑπάρχει ἐκείνῳ καλῶ εἶναι. Ep. I. 309. A: πάντες ... ὑπάρχουσί μοι μάρτυρες. Tim. 53. B: ὡς αἰεὶ τοῦτο λεγόμενον ὑπαρχέτω. Legg. VII. 801. A. X. 908. A. δεσμὸς ... ὑπαρχέτω πᾶσι. Prot. 321. A: ὅπως ὑπάρχουσι τὰ αὐτὰ ταῦτα στρωμνῇ οἰκεία cet. Phil. 33. B: οὐκοῦν οὕτως

ἂν ἐκείνῳ γε ὑπάρχοι. Pol. II. 376. C: οὗτος μὲν δὴ ἂν οὕτως ὑπάρχοι (*hic ... ita comparatus erit*). Legg. X. 908. C: ἀμφοῖν ἂν ἐν ὑπάρχοι κοινὸν πάθος. Eryx. 404. A: εἰ ὑπάρχοι τῷ ἀνθρώπῳ οὐκία cet. Legg. V. 740. B: ὅπως ... ἂν ταῦτα εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον οὕτως ἔχοντα ὑπάρχῃ. Phaedr. 259. E: ἂρ' οὐκ οὐχ ὑπάρχειν δεῖ τοῖς εὖ ... ὀφθησομένοις τὴν τοῦ λέγοντος διανοίαν εἰδυῖαν τάληθες cet. Phil. 58. C: τῇ ... ἐκείνου ὑπάρχειν τέχνη διδούς (*eius arti facultatem tribuens*) cet. Conv. 198. D: τοῦτο ... ὑπάρχειν δεῖν (*hoc debere subiectum esse*). Pol. I. 347. A: μισθὸν δεῖν ὑπάρχειν τοῖς μέλλουσιν ἐθελῆσειν ἄρχειν. Legg. VI. 754. C: ὑπάρχειν ἐπιόρμως γεγονότα. Alc. I. 104. B: ξυμπάντων δὲ ὧν εἶπον μείζω οἷε σοι δύναμιν ὑπάρχειν Περικλῆα cet. 119. D: ταῦτα ... ὧν ἐν δεῖν ὑπάρχειν. Legg. XI. 923. D: ὅτῳ δ' ἂν τῶν νύκτων ὑπάρχον οἶκος ἤ. X. 903. C: ὅπως ἢ ἡ τῷ τοῦ παντός βίῃ ὑπάρχουσα εὐδαιμον οὐσία. Ep. IV. 320. D: τὸ ... νῦν ὑπάρχον περὶ σὲ τοιοῦτόν ἐστιν ὥστε cet. Gorg. 510. A: τῆς ὑπαρχούσης πολιτείας ἐταῖρον εἶναι. Critia 108. B: ὡς ὑπαρχούσης αὐτῷ συγγνώμης ἴστω. Polit. 310. A: ὑπάρχοντος τούτου τοῦ θεοῦ. Tim. 30. C: τούτου ... ὑπάρχοντος (*hoc posito*). Phaed. 76. E: ὑπάρχουσαν πρότερον ἀνευρίσκοντες ἡμετέραν οὖσαν. Pol. IX. 592. A: τὴν ὑπάρχουσαν ἔξιν. Conv. 217. A: ὡς ὑπάρχον μοι χαρισσόμενῳ Σωκράτει πάντ' ἀκοῦσαι cet. Pol. V. 458. A: θέντες ὡς ὑπάρχον εἶναι ὃ βούλονται. Legg. VIII. 846. E: τοῦτ' οὐκ ἐν πόλει ὑπάρχον δεῖ πρῶτον γίνεσθαι. VI. 774. C: τὰ ... ἀναγκαῖα ὑπάρχοντά ἐστι πάνσι τῶν ἐν ταύτῃ τῇ πόλει. Alc. I. 121. B: ὡς μεγάλα τὰ ὑπάρχοντα. Tim. 29. A: τούτων ... ὑπαρχόντων (*quae quum ita sint*). Legg. IV. 710. A: τῶν ἄλλων ὑπαρχόντων. Alc. I. 119. C: τῶν ἄλλων τῶν σοι ὑπαρχόντων. Ep. VIII. 353. C: τίνας ... δίκαι ἀναγκαιῶς ὀρθαί γίνονται ἂν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς (*in hoc rerum statu*); Alc. II. 138. C: ἕτερα πρὸς τοῖς ὑπάρχουσι κατηράτο. Ep. VII. 325. D: οὐς οὐθ' ὑπάρχοντας ἦν εὐρεῖν εὐπετές cet. Legg. V. 735. C: ἂν τις τὰ ὑπάρχοντα μὴ διακαθαίρηται. Alc. I. 104. A: τὰ ... ὑπάρχοντά σοι μέγала εἶναι. 124. A: εἰς τὰ παρὰ σφίσιν ὑπάρχοντα. Crat. 434. A: εἰ μὴ φύσει ὑπῆρχε φαρμακεία ὅμοια ὄντα. Pol. X. 613. A: εἰ μὴ τι ἀναγκαῖον αὐτῷ κακὸν ἐκ προτέρας ἀμαρτίας ὑπῆρχε. Tim. 60. C: κενὸν δ' ὑπῆρχεν αὐτῶν οὐδέν. Legg. III. 684. B. Gorg. 492. B: οἷς ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρχεν ἢ βασιλέων νύκτων εἶναι cet. Eryx. 405. A: ὅτῳ μὴ ἀμαθία πρότερον ὑπάρξαι. Polit. 310. A: ὑπάρξαντος τοῦ (*si evenisset ut*) περὶ τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ μίαν ἔχειν ἀμφοτέρω τὰ γένη δόξαν. Gorg. 511. A: οὐκοῦν τὸ μέγιστον αὐτῷ κακὸν ὑπάρξει cet. Phaed. 78. A: ἀλλὰ ταῦτα μὲν δὴ ... ὑπάρξει. Crat. 434. B: εἰ μὴ ὑπάρξει ἐκείνα πρῶτον ὁμοιότητά τινα ἔχοντα. Lach. 181. A: ὅτι οἰκεία τὰ τε σὰ ἡμῖν

ὑπάρξει καὶ σοὶ τὰ ἡμέτερα (*quod tu nobis familiaris eris et nos tibi*). Epin. 981. A: τὸ γε πρῶτον ἡμῶν τοῦ πρώτου τῆς γενέσεως πιθανώτερον ἂν εἴη σχεδὸν ὑπηρεγμένον. Med. principium popo. Tim. 41. C: σπειρας καὶ ὑπαρξάμενος ἐγὼ παραδώσω. Verb. Pol. V. 467. C: τοῦτο μὲν ἄρα ὑπαρκτέον, θεωροῦς πολέμιον τοὺς παῖδας ποιεῖν cet.

ὑπάτος, ἡ, ον, *supremus*. Locr. 100. A: καθάπερ ὑπάτῳ (sic v. ὑπ' αὐτῷ *correx.* Valcken.) τῷ σκάνεος ἄπαντος. Fem. ὑπάτη (χορδή) est *ima s. extrema chorda*. Pol. IV. 443. D: ὑπάτης (ὄρον).

ὑπεικᾶθω, *cedo*. Apol. 32. A: ὅτι οὐδ' ἂν ἐνὶ ὑπεικᾶθοιμι (sic *codd.* pro v. ὑπείκοιμι) παρὰ τὸ δίκαιον δέσας θάνατον.

ὑπεῖκω, *cedo; locum do; succumbo; etiam obtempero*. Tim. 62. B: ὑπείκει ... ὅσον ἐπὶ σμικροῦ βαίνει. Legg. V. 727. D. Menex. 240. D. Euthyd. 295. D: ὅταν αὐτῷ μὴ ὑπεῖκω. Tim. 62. B: ὅσοις ἂν ἡμῶν ἡ σὰρξ ὑπεῖκη. Legg. V. 727. C. Pol. IX. 575. D: ἐὰν ... ἐκόντες ὑπεῖκωσιν. I. 336. E: ὑπείκειν ἀλλήλοις. Tim. 59. D. Legg. IV. 717. D: θαυμονμένοις ... ὑπείκειν δεῖ. Menex. 239. A: μηδενὶ ἄλλῳ ὑπείκειν ἀλλήλοις ἢ ἀρετῆς δόξῃ καὶ φρονήσεως. Phaedr. 253. E: μάλιστα μετὰ κέντρων μόγις ὑπεῖκων. Legg. V. 727. C. Apol. 32. A: μὴ ὑπεῖκων. Legg. VIII. 836. D: τοῦ ... ταῖς ἡδοναῖς ὑπεῖκόντος. Pol. VIII. 555. E: τὸν αἰὲ ὑπεῖκοντα ... τιτρώσκοντες. Polit. 261. A: εἴ τινα τομὴν εἴη ἔχοντες ὑπεῖκονσαν ἐν τούτῳ. Tim. 74. C. 70. D: πηδῶσα εἰς ὑπεῖκον. Legg. VI. 762. A: ταῖς ... θωπείας ὑπεῖκοντες. VII. 798. C. Menex. 247. C. Legg. IV. 718. B: τὰ ... μὴ ὑπεῖκοντα πειθοῖ τῶν ἡθῶν βίᾳ καὶ δίκῃ κολάζουσα. Tim. 56. C: ὁπῃπερ ἡ τῆς ἀνάγκης ... φύσις ὑπεῖξε. Crit. 51. B: οὐχὶ ὑπεικτέον οὐδὲ ἀναχωρητέον.

ὑπειμι, *insum, adsum* (trop. de cogitatione). Ep. VII. 339. E: αὐτῷ δέ μοι ὑπῆν ὥς οὐδὲν θαυμαστόν νέον ἄνθρωπον ... πρὸς ἔρωτα ἐλθεῖν τοῦ βελτίστου βίου.

ὑπειξίς, ἡ, in eo dicitur qui cedit. Legg. VII. 815. A: ἐκνεύσει καὶ ὑπειξί πάσῃ. *obsequium. Def. 412. D: ὑπειξίς ἐκουσία πρὸς τὸ φανέν βέλτιστον. Legg. V. 727. A: δώροις ... ἢ τισιν ὑπειξίσι.

ὑπειπεῖν, *subiicere et in univ. proferre vel memorare*. De virt. 377. D: οὗτος μὲν δὴ σοὶ τοιοῦτος διδάσκαλος ἀρετῆς ὃν ὑπειπες. Etiam *sententiam subiicere* (sub voce aliqua) et in univ. *intelligere, accipere*. Prot. 343. E: οὕτως πῶς ὑπειπόντα τὸ τοῦ Πιττάκου, ὥσπερ ἂν εἰ θεῖται cet.

ὑπεισέρχομαι, *obtero*. Ax. 367. B: εἴτα λαθὼν ὑπεις- ἦλθε τὸ γῆρας.

ὑπεκπνέω, *evanesco*. Ax. 365. C: οὐκ οἶδ' ὅπως ... περιτοὶ λόγοι ὑπεκπνέουσι λεληθότως καὶ ἀτιμάζονται.

ὑπεκρέω, *effluo*. Conv. 203. E: τὸ δὲ ποριζόμενον αἰεὶ ὑπεκρεῖ.

ὑπεκτρέπομαι, *aversor*. Phaed. 108. B: ταύτην ... ἅπας φεύγει τε καὶ ὑπεκτρέπεται.

ὑπεκφεύγω, *elabor*. Euthyd. 291. B: αἱ δ' (ἐπισιτῆμαι) αἰεὶ ὑπεξέφυγον.

ὑπεκχωρῶ, *me subtraho*. Phaed. 102. D: φεύγειν καὶ ὑπεκχωρεῖν. 104. C: ὑπεκχωροῦντα. 106. E: ὑπεκχωρήσαν τῷ θανάτῳ. 103. D: ὑπεκχωρήσειν αὐτῷ. **discedo*. Legg. VI. 785. B: τοὺς ... ὑπεκχωροῦντας τοῦ βίου.

ὑπεναντίος, α, ον, *contrarius*. Alc. II. 138. C: τὸ μαίνεσθαι ἄρά γε ὑπεναντίον σοι δοκεῖ τῷ φρονεῖν; Theaet. 176. A: ὑπεναντίον γάρ τι τῷ ἀγαθῷ αἰεὶ εἶναι ἀνύγκη. Alc. II. 139. B: ὑπεναντίον εἶναι μανίαν φρονήσει. Legg. VII. 810. D: τοῖς πολλοῖς ὑπεναντία. Alc. II. 139. B: καὶ μὴν δύο γε ὑπεναντία ἐνὶ πράγματι πῶς ἂν εἴη; Polit. 306. E: ἐν τοῖς ὑπεναντίοις γένεσι. Ax. 365. D: σεαυτῷ ὑπεναντία καὶ ποιεῖς καὶ λέγεις.

ὑπένερθε et ὑπένερθεν, *infra*, c. art. *inferus*. Ax. 371. B: οἱ ὑπένερθεν (oppos. οἱ οὐράνιοι). Theaet. 173. E: τὰ ... γὰρ ὑπένερθε (e Pind.).

ὑπεξαιρῶ, *de medio tollo*. Pol. VIII. 567: ὑπεξαιρεῖν δὴ τούτους πάντας δεῖ τὸν τύραννον. Med. *clam eximo et extinguo*. Theaet. 151. C: (εἰάν) ὑπεξαιρῶμαι (sic Bekk. corr. v. ὑπεξαίρωμαι) καὶ ἀποβάλλω.

ὑπέξειμι, *me subduco*. Phaed. 103. D: ὑπεξίεναι. Crat. 439. D. Phaed. 106. A: ὑπεξέχει ἂν ἡ χίων οὐσα σῶς καὶ ἄνηκτος.

ὑπεξέρχομαι, *elabor, me subduco*. Theaet. 182. D: εἴπερ αἰεὶ λέγοντος ὑπεξέρχεται. Crat. 439. D. Legg. IX. 865. E: διό ... χοιῶν ἐστιν ἄρα ὑπεξελεθεῖν τῷ παθόντι τὸν δρᾶσαντα cet. Pol. VIII. 557. A: ὑπεξελεθόντων τῶν ἐτέρων.

ὑπεξίσταμαι, (aor. 2. et perf. act.) *cedo*, c. accus. *declino*. Phil. 43. A: ὑπεκσιτῆναι τὸν λόγον ἐπιφερόμενον τοῦτον βούλομαι.

ὑπέρ. I. cum genit. *super, supra*. Phaedr. 258. E: ὑπὲρ κεφαλῆς ἡμῶν. 262. D: οἱ ὑπὲρ κεφαλῆς ὧδοί. Crat. 395. D. Pol. VII. 514. B: ὑπὲρ ὧν τὰ θαύματα δεικνύασιν. Tim. 38. D: εἰς τὸν δεύτερον ὑπὲρ γῆς. Critia 111. E. al. **pro*, (i. q. *germ. zum Besten vel zu Gunsten*). Prot. 309. B: καὶ γὰρ πολλὰ ὑπὲρ ἐμοῦ εἶπε βοηθῶν ἐμοί. Phil. 22. C: τῶν ... νικητηρίων πρὸς τὸν κοινὸν βίον οὐκ ἀμφοισβητῷ πω ὑπὲρ νοῦ. Conv. 207. B: ἔτοιμα ἐστιν ὑπὲρ τούτων καὶ διαμαχεσθαι τὰ ἀσθενέστατα τοῖς ἰσχυροτάτοις. Pol. II. 359. C: τὸν ... ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης λόγον. Legg. I. 642. C. Apol. 32. A: τὸν τῷ ὄντι μαχόμενον ὑπὲρ τοῦ δικαίου. Crit. 50. B. al. I. q. *nomine vel loco*. Prot. 310. E: ἵνα ὑπὲρ ἐμοῦ διαλεχθῇς αὐτῷ. Gorg. 515. C: ἐγὼ ὑπὲρ σοῦ ἀπο-

κρινούμαι. Theaet. 162. D: ἐρεῖ ... ὑπὲρ αὐτοῦ. Conv. 179. B: ἐδελησάσα μόνῃ ὑπὲρ τοῦ αὐτῆς ἀνδρὸς ἀποθανεῖν. 185. D: δίκαιος εἰ ... λέγειν ὑπὲρ ἐμοῦ. Pol. V. 453. A: βούλει οὖν ... ἡμεῖς πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀμφισβητήσωμεν —; *propter, causa. Phaedr. 107. C: οὐχ ὑπὲρ χρόνου τούτου μόνον ... ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ παντός. 115. E: μὴ ... ἀγανακτῇ ὑπὲρ ἐμοῦ. Phil. 66. E: ὥς ... ὑπὲρ τῶν δευτερείων νῶ πρὸς ἡδονὴν ξυνδιαμαχοίμην. Conv. 208. C: (ὥς) ὑπὲρ τούτου κινδύνους ... κινδυνεύειν ἔτοιμοί εἰσι πάντας. Pol. III. 387. C: ἡμεῖς δὲ ὑπὲρ τῶν φυλάκων φοβούμεθα μὴ cet. *de. Legg. VI. 776. E: ὑπὲρ τοῦ Διὸς ἀγορεύων ὥς cet. Apol. 39. E: ἡδέως ἂν διαλεχθεῖην ὑπὲρ τοῦ γεγονότος τουτοῦ πράγματος. Menex. 238. A. Pro simpl. genit. Menex. 238. B: πρὸς τὴν ὑπὲρ τῆς χάρας γυλακὴν. II. Cum accus. supra, ultra, plus quam. Parm. 128. B: ὑπὲρ ἡμᾶς τοὺς ἄλλους (i. e. ultra intelligentiae nostrae modum) φαίνεται ὑμῖν τὰ εἰρημένα εἰρησθαι. Pol. II. 372. B: οὐχ ὑπὲρ τὴν οὐσίαν ποιούμενοι τοὺς παῖδας. VI. 488. A: ναυκληρον μεγέθει ... καὶ ῥωμῇ ὑπὲρ τοὺς ἐν τῇ νηϊ πάντας. 509. A: (εἰ) αὐτὸ ... ὑπὲρ ταῦτα κάλλει ἐστίν. Critia 120. D: ὃν ἂν (v. ἂν) μὴ τῶν δέκα τοῖς ὑπὲρ ἡμῶν δοκῇ. Legg. II. 664. D: τοὺς ὑπὲρ τριάκοντα ἔτη ... γεγονότας. 665. B. VIII. 839. D: ὥς ... οὐκ ἔστιν ὑπὲρ ἀνθρωπων. Cum genit. Legg. IX. 857. A: (ἐὰν) ἱκανὴν ἔχῃ τὴν ἄλλην οὐσίαν ἀποτίνειν ὑπὲρ τοῦ κλήρου (nisi forte scrib. ὑπὲρ τὸν κλήρον). In tempore et loco pos. est supra, germ. über vel darüber hinaus. Tim. 23. C: ἦν ... ὑπὲρ τὴν μερίστην φθορὰν ὕδασι νῦν Ἀθηναίων οὕσα πόλις ἀρίστη cet. Critia 108. E: τοῖς δ' ὑπὲρ Ἡρακλείας στήλας ἔξω κατοικοῦσι καὶ τοῖς ἐντὸς παῖσιν.

ὑπεράγαμαι, mire oblector. Conv. 180. A: ὑπεραγαοθέντες.

ὑπεραγανακτῶ, admodum indignor. Pol. VII. 535. E: ἦ ἂν (ψυχῇ) ... ἐτέρων ψευδομένων ὑπεραγανακτῇ.

ὑπεραγωνιῶ, vehementer trepido vel aestuo. Euthyd. 300.

C: καὶ μοι ἐδόκει ὑπεραγωνιᾶν ὁ Κτήσιππος διὰ τὰ παιδικά.

ὑπεραίρω, extollo. Phaedr. 248. A: ὑπερῆρεν εἰς τὸν ἔξω τόπον τὴν τοῦ ἡνιόχου κεφαλὴν. Intrans. excedo. Legg. IV. 717. D: μὴθ' ὑπεραίροντα τῶν εἰδισμένων ὄγκων (Stob. τὸν εἰδισμένον ὄγκον) μὴτ' ἐλλείποντα cet.

ὑπεραποθνήσκω, pro altero morior. Conv. 179. B: ὑπεραποθνήσκειν. 208. D. 180. A: ὑπεραποθανεῖν.

ὑπερβαίνω, transgredior; transilio; migro; supero. Tim.

44. E: τὰ μὲν ὑπερβαίνειν, ἐνθεν δὲ ἐκβαίνειν. Legg. VIII.

483. C: ὑπερβαίνων τοὺς ὅρους. Pol. V. 478. C: ὑπερβαίνουσα ἢ γνώσιν σαφηνεῖα ἢ ἄγνοιαν ἀσαφεῖα. II. 366. A:

ὑπερβαίνοντες καὶ ἀμαρτάνοντες. Tim. 24. D: πάσῃ ...

πάντας ἀνθρώπους ὑπερβεβηκότες ἀρετῇ. Pol. IX. 587. C:

τῶν νόθων (ἡδονῶν) εἰς τὸ ἐπέκεινα ὑπερβάς ὁ τύραννος. Legg. VI. 755. A: ὅπως ἂν τις πλεον ὑπερβάς ἐβδολήκοντα ζῇ. Pol. II. 373. D: ὑπερβάντες τὸν τῶν ἀναγκαίων ὅρον. IX. 586. A. Parm. 152. B: οὐ γὰρ που πορευόμενόν γε ἐκ τοῦ ποτὲ εἰς τὸ ἐπειτα ὑπερβήσεται τὸ νῦν. *praetermitto, omitto. Ax. 368. C: πολλὰ γὰρ ὑπερβαίνω. Crat. 415. C: δοκοῦμεν δέ μοι καὶ ἄλλα πολλὰ ὑπερβεβηκέναι. B: ὁ οὐπω διήλθομεν, ἀλλ' ὑπερέβημεν. Pol. VII. 528. D: ὑπερβάς αὐτήν (τὴν βάθους αὐξῆς μέθοδον). Tim. 54. A: ὑπερβάντες τὰλλα.

ὑπερβαλλόντως, *supra modum*. Pol. VI. 492. B: ὑπερβ. ἐκότερα. Legg. II. 667. A: πολιτικόν ὑπερβ. VIII. 836. A: τὸ ... μὴ πλουτεῖν ... ἐξεῖναι ὑπερβ.

ὑπερβάλλω, *supero, vinco*; etiam *supero*, i. e. *antecello* vel *emineo*, et *modum excedo* vel *nimius sum*. Gorg. 475. A: ἄρα λύπη ὑπερβάλλει τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι; Theaet. 180. A: μᾶλλον ... ὑπερβάλλει τὸ οὐδ' οὐδὲν πρὸς τὸ μὲνδε σμικρὸν ἐνεῖναι τοῖς ἀνδράσιν ἡσυχίας. 192. C. Legg. V. 733. C. Phil. 45. B: οὐχ αὐταὶ τῶν ἡδονῶν ὑπερβάλλουσιν —; Legg. V. 734. B: ὑπερβάλλουσι ἡδοναὶ ... λύπας ἐν ὑγείᾳ. Pol. II. 358. E: πλεονί ... κακῷ ὑπερβάλλειν τὸ ἀδικεῖσθαι ἢ ἀγαθῷ τὸ ἀδικεῖν. X. 616. A. Gorg. 477. D: ὑπερβάλλουσα τὰλλα. Legg. V. 740. E: ἐπιχυσίς ... ὑπερβάλλουσα ... πολιτῶν. Def. 415. E: ὑπερβάλλουσα τὸ μέτριον. Gorg. 475. A: ἡ ἀμφοτέροις ὑπερβάλλον κάλλιον ἐστίν. Polit. 283. E: τὸ τὴν τοῦ μετρίου φύσιν ὑπερβάλλον. Pol. III. 452. E: ἡδονῇ ὑπερβαλλούσῃ. Legg. IV. 719. D: τὸν ὑπερβάλλοντα ἂν τάφον ἐπαινοῖην. XII. 945. E: ἄρχοντα ὑπερβάλλοντα πρὸς ἀρετήν. Phaedr. 240. E: ἀκαίρους τε ἐπαίνους καὶ ὑπερβάλλοντας ἀκούοντι. Tim. 86. B: ἡδονάς ... καὶ λύπας ὑπερβαλλούσας. Legg. X. 899. A: δυνάμεις ἄλλας τινὰς ὑπερβαλλούσας θαύματι. Pol. X. 619. A: φεύγειν τὰ ὑπερβάλλοντα ἐκατέρωσε. Legg. V. 734. C: ὅπου δ' ὑπερβάλλεται (τὸ λυπηρόν). Prot. 356. B: ἐὰν ... τὰ ἀναιρὰ ὑπερβάλληται ὑπὸ τῶν ἡδέων. Critia 110. E: ἀρετῇ ... πάσαν γῆν ὑπὸ (v. ὑπὲρ) τῆς ἐνθάδε ὑπερβάλλεσθαι. Polit. 283. E: (τὸ) ὑπερβαλλόμενον ὑπ' αὐτῆς ἐν λόγοις cet. Alc. I. 103. B: οὐδεὶς ὅς οὐχ ὑπερβληθεὶς τῷ φρονήματι ὑπὸ σοῦ πέφενγε. Med. *antecello*; *eximius* vel *nimius sum*. Critia 115. E: ὑπερεβάλλετο εἰς δύναμιν αἰὲ τὸν ἐμπροσθεν. Legg. IV. 719. D: οὐσῃς ... ταφῆς τῆς μὲν ὑπερβεβλημένης, τῆς δὲ ἐλλειπούσης. Pol. VIII. 558. B: εἰ μὴ τις ὑπερβεβλημένην (*eximiam*) φύσιν ἔχοι. Conv. 179. C: οὗς ἐκείνη τοσοῦτον ὑπερεβάλετο τῇ φιλίᾳ διὰ τὸν ἔρωτα ὥστε cet. Phaedr. 232. C: μὴ χροῖμασιν αὐτοὺς ὑπερβάλωνται. Menex. 247. A: ὅπως μάλιστα ... ὑπερβαλεῖσθε καὶ ἡμᾶς καὶ τοὺς πρόσθεν ἐν κλείᾳ. **differo*. Phaedr. 254. D: δεομένων εἰς αὐθις ὑπερβαλεῖσθαι.

ὑπερβατός, ἡ, ὄν, *traiectus*. Prot. 343. E: ὑπερβα-
τόν δεῖ θείναι ἐν τῷ ᾄσματι τὸ ἀλαθέως.

ὑπερβολή, ἡ, *redundantia*, *nimia copia*; *exsuperantia*;
etiam in eo ponitur quod *nimum* est vel modum transit. Prot.
356. A: ὑπερβολή ἀλλήλων καὶ ἑλλειψις. Def. 416: ὑπερ-
βολή θράσους πρὸς φόβους οὐς μὴ δεῖ. Prot. 357. B: ὑπερ-
βολῆς τε καὶ ἐνδείας οὐσα ... σκέψις. Pol. VI. 509. C: δαι-
μονίας ὑπερβολῆς! Tim. 86. A: ἐκ πυρὸς ὑπερβολῆς. Def.
415. A: τὸ μέσον ὑπερβολῆς καὶ ἑλλείψεως. Legg. V. 739.
D: τούτων (τῶν νόμων) ὑπερβολή (*praestantiae*) πρὸς ἀρε-
τὴν cet. Prot. 283. C: πᾶσαν τὴν τε ὑπερβολὴν καὶ τὴν
ἑλλειψιν. Tim. 75. E: διὰ τὴν ἐν ταῖς ὥραις ἐφ' ἑκάτερον
ὑπερβολὴν. De lege 319. D: οὐκ ἔχει ὑπερβολὴν ἐπαινοῦ
(*laus est quam alia nulla exsuperat*). Polit. 285. B: περὶ τῶν
ἑλλείψεων καὶ ὑπερβολῶν. Legg. VI. 776. A: ὑπερβολαῖς
πλησμονῆς. Ep. VII. 326. C: ἀναλίσκειν ... δεῖν πάντα ἐς
ὑπερβολάς.

ὑπερδικῶ, *defendo*. Phaed. 86. E: ὑπερδικεῖν τοῦ λόγου.

ὑπερείδω, *aliquid tanquam fulcimentum subiciō*. Phaed.
99. B: ὁ δὲ ὥσπερ καρδῶν πλατεία βᾶθρον τὸν ἀέρα ὑπερ-
εἶδει (int. τῇ γῇ).

ὑπερεπαινώ, *mitis laudibus orno vel extollo*. Clit. 406:
(οὔτι) τὴν Θρασυμάχου ... ξυνουσίαν ὑπερεπαινοῖ. Legg. I.
629. D: πρὸς πότερον ἐπαινῶν τὸν πόλεμον οὕτως ὑπερ-
επήνεσας. Euthyd. 303. B: οὐδέεις ὅστις οὐ τῶν παρόντων
ὑπερεπήνεσε τὸν λόγον καὶ τὴν ἀνδρῶν.

ὑπέρευ, *egregie*. Theaet. 185. D: ὑπέρευ ... ἀκολοιθεῖς.

ὑπερέχω, *exsto*, *emineo*; *supero*, *praesto*. Gorg. 475. C:
οὐκ ἄρα λήπη γε ὑπερέχει (τὸ ἀδικεῖσθαι). Tim. 24. D:
πάντων ... ἐν ὑπερέχει μεγέθει καὶ ἀρετῇ. Menex. 237. D:
ὁ (ζῶων) συνέσει ... ὑπερέχει τῶν ἄλλων. Parm. 150. E:
οὐτ' ἂν ὑπερέχοι ἑαυτοῦ. Phaed. 96. E: διὰ τὸ ἡμίσει αὐ-
τοῦ ὑπερέχειν. Parm. 150. C. Legg. V. 731. A: τῇ τῶν
ἄλλων διαβολῇ δεῖν οἰόμενος ὑπερέχειν. Phaed. 102. D: τοῦ
μὲν τῷ μεγέθει ὑπερέχων τὴν σμικρότητα (sic locus scrib.
videtur) cet. Epin. 991. A: τῷ αὐτῷ μέρει τῶν ἄκρων αὐτῶν
ὑπερέχον τε καὶ ὑπερεχόμενον. Pol. VI. 509. B: πρεσβεῖα
καὶ δύναμις ὑπερέχοντος. Tim. 36. A: ὑπερέχουσιν. Phaed.
102. D: τῆς σμικρότητος ... ὑπερέχον. Parm. 150. D: τὸ ...
μήτε ὑπερέχον μήθ' ὑπερεχόμενον. Critia 115. E: βᾶθος
... ὑπερέχον (sic Par. A. c. al. Vulg. ὑπερέχοντα) τῆς θα-
λάττης. Phil. 45. D: τῷ σφόδρα ... ὑπερεχούσας (ἡδονάς).
Legg. III. 696. B: τὰς τιμὰς ὑπερεχούσας. Pol. VII. 514. B:
σμενὴ ... παντοδαπὰ ὑπερέχοντα τοῦ τεχνίου. Parm. 150. E:
οὐτ' ἂν ὑπερέχοιτο. Phaed. 102. C: οὐδὲ ... ἐπὶ Φαίδωνος
ὑπερέχεσθαι. D. Parm. 150. D: τὴν τοῦ ὑπερέχειν τε καὶ
ὑπερέχεσθαι (δύναμιν). Tim. 36. A: ὑπερεχομένην.

ὑπερηφανία, ἡ, *superbia cum contemtionem coniuncta*. Conv. 219. C: δικασταὶ γὰρ ἐστε τῆς Σωκράτους ὑπερηφανίας. Pol. III. 391. C: ὑπερηφανίαν θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων. Menex. 240. D: κολασάμενοι τὴν ὑπερηφανίαν ὅλης τῆς Ἀσίας.

ὑπερήφανος, ὁ ἡ, *superbus*. Men. 90. A: οὐχ ὑπερήφανος δοκῶν εἶναι πολίτης cet. *Sensu bono est magnificus, eximius*. Phaedr. 96. A: ὑπερήφανος γὰρ μοι ἐδόκει εἶναι (ἡ σοφία). Gorg. 511. D: οὐ σεμνύνεται ἐσχηματισμένη ὡς ὑπερήφανόν τι διαπραττομένη. Conv. 217. E: Σωκράτους ἔργον ὑπερήφανον.

ὑπερηφάνως, *superbe, elate, cum v. ἔχειν superbe vel elatius se gerere*. Theaet. 175. B: τὰ μὲν ὑπερηφάνως ἔχω, τὰ δὲ cet. Pol. III. 399. B: μὴ ὑπερηφάνως ἔγοντα. Legg. III. 691. A: βασιλέων ... ὑπερηφάνως ζώντων διὰ τρυφάς.

ὑπερθεν, *superne, c. art. supernus*. Men. 81. B. (Pind.). ὑπερθέω, *supero vel exsupero*. Legg. I. 648. D: τὴν ... δύναμιν ὑπερθέων καὶ κρατῶν.

ὑπεριδεῖν, *despicere, contemnere*. Pol. VI. 496. B: ὅταν μεγάλη ψυχὴ φνῇ καὶ ἀτιμάσασα τὰ τῆς πόλεως ὑπερίδῃ. Phaedr. 249. C: ὑπεριδοῦσα ἃ νῦν εἶναι φαιεν. Soph. 243. A: ὅτι λίαν τῶν πολλῶν ἡμῶν ὑπεριδόντες ὀλιγόρησαν.

ὑπερυπῆτω, *me erigens prospecto*. Euthyd. 271. A: ὑπερκύψας ... κατείδον.

ὑπέρομετρος, ὁ ἡ, *nimius et in univ. ingens*. Legg. IX. 864. D: νόσοις ἢ γῆρα ὑπερόμετρον ξυνεχόμενος.

ὑπέρογκος, ὁ ἡ, *immodicus*. Legg. V. 728. E: τὰ ... ὑπέρογκα ἐκείνων τούτων ἔχθρας καὶ στάσεις ἀπεργάζεται. Ep. III. 317. C: τὰς μεγάλας οὐσίας καὶ ὑπερόγκους.

ὑπεροπτικός, ἡ, ὄν, *contemnens*. Def. 416: ἀδικία ἐξίς ὑπεροπτικὴ νόμων.

ὑπερορία, (γῆ s. χώρα), ἡ, *terra s. regio externa*. Phaedr. 230. D: ἐκ τοῦ ἄστεος οὐτ' εἰς τὴν ὑπερορίαν ἀποδημῶν cet. Legg. IX. 866. D: εἰς τὴν ὑπερορίαν ἐκπεμπέτω. XI. 936. C. Idem IX. 855. C. pro ὑπερορίαν rep. videtur.

ὑπερορίζω, *extermino*. Pol. VII. 560. D: μετριότητα ... ὑπερορίζουσι.

ὑπερορῶ, *despicio, contemno*. Pol. II. 364. A: τοὺς δὲ ἀτιμάζειν τε καὶ ὑπερορᾶν. Critia 120. E: πλὴν ἀρετῆς πάντα ὑπερορῶντες. Phaedr. 232. D: ἡγούμενοι ὑπ' ἐκείνων ... ὑπερορᾶσθαι.

ὑπερος, ὁ, *pistillum*. Theaet. 209. D: ὑπέρου ... περιτροπή (prov.)

ὑπερουράνιος, ὁ ἡ, *supercoelestis*. Phaedr. 247. C: τὸν ... ὑπερουράνιον τόπον.

ὑπεροχή, ἡ, *exsuperantia*. Def. 416: ὑπεροχὴ ἐν πράξει ἢ ἐν λόγῳ. Legg. IV. 711. D: κατὰ πλούτων ὑπεροχάς. In dicendo est Lat. *anfractus*. Polit. 283. C: (περὶ) πάσης ὑπεροχῆς τε καὶ ἐλλείψεως.

ὑπερπηδῶ, *supero, antecello*. Legg. III. 677. E: πολὺ ... ὑμῖν ὑπερεπήδησε τῷ μηχανήματι τοὺς ξύμπαντας cet. ὑπέρπλουτος, ὁ ἥ, *praedives*. Pol. VIII. 552. B: οὐ γὰρ ἂν οἱ μὲν ὑπέρπλουτοι ἦσαν, οἱ δὲ παντιάσασι πένητες. Ib. 562. B. pro v. ὑπέρπλουτος e codd. aliquot ploutos scrib. videtur.

ὑπερπονῶ, *pro altero laboro vel conficior*. Legg. IV. 717. C: ὑπερπονούντων ὠδῖνας παλαιὰς ἐπὶ νέοις δανεισθείσας.

ὑπερσκελής, ὁ ἥ, *grandiora vel inaequalia crura habens*. Tim. 87. E: ὑπερσκελὲς ... σῶμα.

ὑπέρσοφος, ὁ ἥ, *mirum quam sapiens*. Euthyd. 289. E: ὑπέρσοφοι.

ὑπέρτερία, ἡ, *sirpea (Wagenkorb)*. Theaet. 207. A.

ὑπέρτερος, α, ον, *superior*. Phaedr. 227. B: καὶ ὠχολίας ὑπέρτερον πρᾶγμα ποιήσασθαι (e Pind.). Gorg. 484. B: ὑπερτάτα χερὶ (Pind.).

ὑπέρυθρος, ὁ ἥ, *subruber*. Pol. X. 617. A: ὑπέρυθρον (χρῶμα ἔχειν).

ὑπερφρονῶ, *despicio, contemno*. Phaedr. 258. B: οὐχ ὥς ὑπερφρονούντες τοῦ ἐπιτηδεύματος. Alc. I. 104. A: τον δὲ λόγον ᾧ (*causam cur*) ὑπερπεφρόνηκας ἐθέλω διελθεῖν.

ὑπερφνής, ὁ ἥ, *mirus*. Gorg. 477. D: ὑπερφνεῖ τινὶ ... ὥς μεγάλη βλάβη cet. Etiam mirum quam absurdus. Gorg. 467. B: σχέτλια (Stob. σχέτλιά γε) λέγεις καὶ ὑπερφνη.

ὑπερφνῶς, *mire, mirum in modum, cum conl.* ὥς mirum quam. Prot. 358. A: ὑπερφνῶς ἐδόκει ἅπασιν ἀληθῆ εἶναι τὰ εἰρημένα. Phaedr. 234. C: οὐχ ὑπερφνῶς τὰ τε ἄλλα καὶ τοῖς ὀνόμασι εἰρήσθαι; Gorg. 481. B: ὑπερφνῶς σπουδάζειν. 496. C: ὑπερφνῶς ὥς (sic Cl. al. Vulgo ὥς deest) ὁμολογῶ. Phaed. 66. A: ὑπερφνῶς ... ὥς ἀληθῆ λέγεις. 76. E. Theaet. 155. C: ὑπερφνῶς ὥς θαυμάζω τί ποτ' ἐστὶ ταῦτα. Conv. 173. C: ὑπερφνῶς ὥς χαίρω. Pol. VII. 523. B: ὑπερφνῶς μὲν οὖν (respons.). 539. B. al.

ὑπέρχομαι, *subeo*. Phaedr. 251. A: καὶ τι τῶν τότε ἐπῆλθεν αὐτόν δειμάτων. **me insinuo, adulo*. Crit. 53. E: ὑπερχόμενος ... βιώσει πάντας ἀνθρώπους καὶ δουλεύων.

ὑπέρψυχος, ὁ ἥ, *animo superior vel valentior*. Tim. 88. A: σῶμα ... μέγα καὶ ὑπέρψυχον (sic Par. A. c. al. Vulgo ὑπέρψυχρον).

ὑπερωτῶ, *interrogo ita ut aliud quid subiiciam*. Gorg. 483. A: κακουργεῖς ἐν τοῖς λόγοις, ἔάν ... τις κατὰ νόμον λέγῃ, κατὰ φύσιν ὑπερωτῶν cet.

ὑπεύθυνος, ὁ ἥ, *obnoxius, lege adstrictus*. Ep. VIII. 355. E: τοῖς δὲ ἀρχῇ ὑπεύθυνος βασιλική.

ὑπέχω, *suppono, subiicio*. Theaet. 191. D: ἐπéχοντες αὐτὸ ταῖς αἰσθήσεσι καὶ ἐννοίαις. **subeo, sustineo*. Legg. VI. 754. E: δίκην ὑπεχέτω τῷ βουλομένῳ μετιέναι cet. 767. E. VIII. 844. C. IX. 865. C. VI. 762. A: ὑπεχέτωσαν ... δι-

κας. Apol. 33. A: τούτων ἐγὼ ... οὐκ ἂν δικαίως τὴν αἰτίαν ὑπέχοιμι. Phaed. 98. E: ὑπέχειν τὴν δίκην. 99. A: ὑπέχειν τῇ πόλει δίκην. Legg. VI. 762. B. IX. 872. C: καθάπερ ἂν εἰ πολίτην κτείνας ὑπέιχε φόρου δίκας. VI. 762. B: (τὸν) μὴ ἐθελήσαντα ὑποσχεῖν ἐκόντα τιμωρίαν. IX. 861. D: μὴ θελήσας κρίσιν ὑποσχεῖν. IV. 716. B: ὑποσχὼν τιμωρίαν οὐ μεμπτήν τῇ δίκῃ. XI. 921. A: δίκην τῷ θεῷ ὑφέξει. Pol. III. 403. C: ψόγον ἀμουσίας ... ὑφέξοντα. V. 457. E: ὑφεκτέον ... δίκην. Cum v. λόγον est rationem reddere. Legg. VI. 774. B: ἐν ταῖς εὐθύναις τοῦ τοιοῦτου λόγον ὑπεχέτω πᾶς. Charm. 162. C: βουλόμενος μὴ αὐτὸς ὑπέχειν λόγον. Prot. 338. D: πάλιν οὗτος ἐμοὶ λόγον ὑποσχεῖτω ὁμοίως. Euthyd. 285. E: ἥ καὶ ὑπόσχοις ἂν τούτου λόγον; Gorg. 465. A: ὑποσχεῖν λόγον. *permitto. Gorg. 497. B: ὑπόσχες Σωκράτει ἐλέγξαι ὅπως ἂν βούληται.

ὑπήκοος, ὁ ἡ, dicto audiens, subiectus. Pol. VIII. 549. A: ἀρχόντων ... σφόδρα ὑπήκοος. Def. 411. E: ἔξις ἐν βίῳ νόμου ὑπήκοος. Pol. IV. 441. E: τῷ θυμοειδεῖ (προσῆκει) ὑπακόω εἶναι καὶ ξυμμάχω τούτου (τοῦ λογιστικῷ). V. 463. D: (περὶ) τοῦ ὑπήκοον δεῖν εἶναι τῶν γονέων. Legg. IX. 875. C: νοῦν οὐδενὸς ὑπήκοον οὐδὲ δούλον. 856. B: (ὅς ἂν) ἐτιμωρίαις ... τὴν πόλιν ὑπήκοον ποιῇ. 864. A. Locr. 103. C. Lys. 210. C: ἐδόμεθα ἄλλων ὑπήκοοι. Legg. III. 701. B: νόμων ζητεῖν μὴ ὑπηκόοις εἶναι. Pol. III. 389. D: ἀρχόντων ὑπηκόους εἶναι. IV. 440. D.

ὑπηγητής, ὁ, barbatus. Prot. 309. B: ἥβην ... τοῦ ὑπηγητή.

ὑπηρεσία, ἡ, ministerium, adminiculum; etiam obsequium; plur. ministri. Legg. XII. 961. E: ἱατρικὴ ὑπηρεσία πᾶσα. Euth. 14. D: τίς αὕτη ἡ ὑπηρεσία ἐστὶ τοῖς θεοῖς; Tim. 33. D: οὐδὲ ποδῶν οὐδὲ ὅλως τῆς περὶ τὴν βέσιν ὑπηρεσίας (τὴν ... ὑπηρεσίαν?). Legg. V. 729. D: ὅστις ... νικᾶν δέξαιτ' ἂν δόξῃ ὑπηρεσίας τῶν οἴκοι νόμων. Ep. VII. 333. E: ἐκ τῆς πρὸς τὴν καθόδον ὑπηρεσίας (per ministeria in reditu praestita). Pol. VI. 498. B: ὑπηρεσίαν φιλοσοφία κτωμένους. Tim. 44. D. Legg. IV. 717. C: πρὸς τὸ παρῆχειν αὐτὰ εἰς ὑπηρεσίαν ἐκείνοις. Apol. 30. A: τὴν ἐμὴν τῷ θεῷ ὑπηρεσίαν. De lege 320. C: ὑπηρεσίαν τῇ βασιλικῇ (ἐπεπαίδευστο: ad ministeria regiae facienda institutus erat). Legg. XII. 956. E: ὑπηρεσιῶν (ministorum) ἐκάσταις τῶν ἀρχῶν καταστάσεις. Ep. VII. 350. A: οἱ τῶν ὑπηρεσιῶν ὄντες Ἀθήνηθεν. Legg. V. 729. D: σεμνοτέρως τὰς ἐκείνων ὑπηρεσίας εἰς αὐτὸν ἡγούμενος ἢ κείνοι.

ὑπηρέτημα, τό, ministerium, officium. Alc. I. 106. B: εἰ ... μὴ χαλεπὸν τι λέγεις τὸ ὑπηρέτημα, ἐθέλω. Euthyd. 282. B: ὅτιοῦν ἐθέλοντα ὑπηρετεῖν τῶν καλῶν ὑπηρετημάτων. Legg. VI. 763. A: ἐπὶ τὰ ἴδια ... ὑπηρετήματα.

ὑπηρέτης, ὁ, minister, fem. ὑπηρετής, ministra. Phaed.

116. B: ὁ τῶν ἐνδεκα ὑπηρετῆς. Pol. VIII. 552. B: οὔτε ἄρχων οὔτε ὑπηρετῆς ἦν αὐτῆς (τῆς πόλεως). Legg. XII. 968. A: ὑπηρετῆς ... ἄλλοις ἀρχουσιν. Polit. 305. C: νόμων φύλακα καὶ ὑπηρετὴν ἐκείνῃς. Theaet. 173. C: ὅτι οὐχ ἡμεῖς ... τῶν λόγων ὑπηρετᾷ cet. Pol. II. 373. B: ποιηταὶ τε καὶ τούτων ὑπηρεταί. Legg. IV. 720. A: ὑπηρετᾷ τῶν ἱατρῶν. IX. 873. B: οἱ τῶν δικαστῶν ὑπηρετᾷ. Polit. 289. C: τὸ ... δούλων καὶ πάντων ὑπηρετῶν λοιπόν. Legg. I. 645. A. XII. 965. A: ὑπηρεταῖς χωμένους μετὰ ξυμβουλίας τοῖς νέοις. Euth. 13. E: ἡμῖν ὑπηρεταῖς χωμένοι (οἱ θεοί). Ion. 534. C. Polit. 290. B: ὑπηρεταῖς, ἀλλ' οὐκ αὐτοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν ἀρχοντας. Legg. IV. 715. C: τοὺς δ' ἀρχοντας λεγομένους νῦν ὑπηρετας τοῖς νόμοις ἐκάλεσα cet. VI. 755. B. 773. E: τῷ θεῷ ὑπηρετας.

ὑπηρετικός, ἡ, ὄν, ministrans, serviens, servilis; fem. etiam ministerium. Euth. 13. D: ὑπηρετικὴ τις ἂν ... εἴη θεοῖς. Ib. ἡ ἱατροῖς ὑπηρετικὴ εἰς τίνος ἔργον ἀπεργασίαν τυγχάνει οὕσα ὑπηρετικὴ cet. E: ἡ ... θεοῖς ὑπηρετικὴ cet. Def. 411. E: ἕξις ὑπηρετικὴ ὀρθῶν νόμων. 412. A: τολμα ὑπηρετικὴ προσήσεως. Polit. 290. C: ἐν ὑπηρετικῇ μοίρᾳ τινί. 289. E: ὅσοι τοῖς νῦν δὴ ῥηθῆσιν εἰς ὑπηρετικὴν ἐκόντες αὐτοὺς τάττουσι. 305. A. Legg. XII. 942. E: τὸ μὲν ὑπηρετικώτατον ἅπαντι τῷ σώματι, τὸ δὲ ἀρχικώτατον.

ὑπηρετῷ, ministro, servio, officia praesto; etiam aliquid exsequor, administro vel procuro. Conv. 196. C: πᾶς ... ἐκὼν ἔρωτι πᾶν ὑπηρετεῖ. 185. A: ὅτι ἐνεκα χρημάτων ὁτιοῦν ἂν ὁπωῦν ὑπηρετοῖ. Pol. V. 455. C. Alc. I. 104. B: οἱ εἶ τι δέοι ὑπηρετοῖεν ἂν σοι. Prot. 326. B: ἵνα τὰ σώματα βελτίω ἔχοντες ὑπηρετῶσι τῇ διανοίᾳ χρηστῇ οὔσῃ. Pol. X. 601. D. Phaedr. 240. D: ὥστε μεθ' ἡδονῆς ... αὐτῷ ὑπηρετεῖν. Gorg. 492. A. Conv. 184. D: ὑπηρετῶν ὁτιοῦν δικάϊως ἂν ὑπηρετεῖν. Pol. I. 343. E: ὅταν μηδὲν ἐθέλῃ αὐτοῖς ὑπηρετεῖν παρὰ τὸ δίκαιον. V. 467. A: διακονεῖν καὶ ὑπηρετεῖν τὰ περὶ τὸν πόλεμον. Legg. II. 654. C. Polit. 304. E: ὑπηρετοῦν (εἶδος) ταύτη. Tim. 75. E. Pol. I. 343. C: οἰκεία ... τοῦ πειδομένου τε καὶ ὑπηρετοῦντος βλάβη. VII. 540. E: τούτῳ ὑπηρετοῦντες. Tim. 68. E: χωμένος ταῖς περὶ ταῦτα αἰτίαις ὑπηρετούσαις. 46. E: οἷς (ξυναιτίοις) θεὸς ὑπηρετοῦσι χοῆται cet. Polit. 290. A: θῆτας πᾶσιν ἐτοιμότητα (ν. ἐτοιμούς) ὑπηρετοῦντας. Pol. IV. 427. B. Alc. I. 106. B: ἂν ἐν μόνον μοι ἐθέλῃς βραχὺ ὑπηρετῆσαι. Polit. 290. B: ὑπηρετήσαντες. Pol. X. 601. E: ὁ δ' ὑπηρετήσῃ (imperata faciet. Vulg. ὑπηρετῆς οὐ). *obsequor, obtempero. Tim. 70. D: ἵνα ... τῷ λόγῳ μετὰ θυμοῦ δύναμιτο ὑπηρετεῖν. Legg. XI. 914. A: τοῦτο ἡ πόλις ὑπηρετοῦσα ταῖς μαντείαις δράτῃ τοῦ θεοῦ. Ep. VII. 331. A: ταῖς ... βουλήσεσι καὶ ἐπιθυμίαις αὐτῶν ὑπηρετοῦντα. Legg. V. 729. D: ὡς ὑπηρετηκῶς πάντων κάλλιστ' ἀνθρώπων αὐ-

τοῖς (τοῖς νόμοις) ἐν τῷ βίῳ. VII. 822. E: τὸν ὑπηρετήσαντα τοῖς νόμοις ἀριστα καὶ πειθόμενον μάλιστα.

ὑπηγῶ, *succino*. Phaedr. 230. C: θειρόν ... ὑπηγεῖ τῷ τῶν τεττίγων χορῷ.

ὑπισχνούμαι, *polliceor*. Phaedr. 235. D: καὶ σοι ἐγὼ ... ὑπισχνουμαι χρυσὴν εἰκόνα ... ἀναθήσειν. Gorg. 449. B: ὅπερ ὑπισχνεῖ. Pol. VIII. 566. E: ὑπισχνήταί ... πολλὰ καὶ ἰδία καὶ δημοσία. Prot. 319. A: (δοκεῖς μοι) ὑπισχνεῖσθαι ποιεῖν ἀνδρας ἀγαθοὺς πολίτας. Pol. IX. 579. A: ὑπισχνεῖσθαι πολλὰ. Legg. X. 909. E: ἰδρύσεις ὑπισχνεῖσθαι θεοῖς. Phaedr. 240. E: πολλὰ καὶ μετὰ πολλῶν ὄρκων τε καὶ δεήσεων ὑπισχνούμενος. Legg. X. 909. B: θεοὺς ὑπισχνούμενοι πείθειν. Apol. 33. B: ὧν μήτε ὑπεσχόμην μηδενὶ μηδὲν πώποτε μάθημα μήτε ἐδίδαξα. Phil. 20. A: ὑπέσχον γάρ. Pol. IV. 427. D: σὺ γὰρ ὑπέσχον ζητῆσειν. Euth. 9. D. Gorg. 448. D: ὃ ὑπέσχετο Χαιρεφῶντι οὐ ποιεῖ. Conv. 199. A: ἡ γλῶττα ... ὑπέσχετο. Legg. III. 695. D. Ep. II. 314. E. Euthyd. 278. C: ἵνα μοι ὃ ὑπέσχοντο ἀποδώσιν (v. ἀποδώσειν). Phaedr. 235. D: ἕτερα ὑποσχέσθῃτι (ὑπόσχου? Vid. Annot. p. 293.) εἰπεῖν. Legg. III. 683. B: εἴ ... τις ἡμῖν ὑπόσχοιτο θεὸς ὡς cet. Ion. 542. A: περὶ Ὀμήρου ὑποσχόμενος ἐπιδείξειν. Ep. III. 318. B: ὧν ὑποσχόμενος οὐδὲν ἐποίησας. Legg. IX. 856. A: ὑποσχόμενον ... εἰς δύναντα τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ κρίνειν. **profiteor*. Soph. 232. D: ἀρ' οὐχ ὑπισχνούνται ποιεῖν ἀμφισβητητικούς; Men. 95. C: ὅτι οὐκ ἂν ποτε αὐτοῦ τοῦτο ἀκούσαις ὑπισχνουμένον. Soph. 234. C: τὸν ... ὑπισχνούμενον δυνατὸν εἶναι μιᾷ τέχνῃ πάντα ποιεῖν. Lach. 182. E: ἑξαπατῶσιν οἱ ὑπισχνόμενοι. Men. 95. C: ὅταν ἀκούσῃ ὑπισχνουμένων. Soph. 232. D: μὴ τοῦτο ὑπισχνουμένοις. Men. 90. E: παρὰ ... τοῖς ὑπισχνουμένοις διδάξαι τὴν τέχνην. 91. B. Theaet. 178. E: τοῦτό γε σφόδρα ὑπισχνεῖτο πάντων διαφέρειν αὐτός. ὕπνος, ὁ, *somnus*. Prot. 310. D: ἐπειδὴ δὲ τάχιστα με ... ὁ ὕπνος ἀνῆκεν. Legg. VII. 808. B: ὕπνός ... πολὺς οὔτε τοῖς σώμασιν οὔτε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ... ἀρμότιων ἐστὶ κατὰ φύσιν. Pol. VI. 503. D: ὕπνου τε καὶ χάσματος ἐμπίπλυνται. Tim. 45. D: ἐτι δὲ παρωγὸν γίνεται ὕπνου. Legg. VII. 791. A. Lys. 204. D: ἐξ ὕπνου ἐγρομένοις. Theaet. 190. B: οὐδ' ἐν ὕπνῳ πώποτε ἐτόλμηςας εἰπεῖν πρὸς σεαυτὸν ὡς cet. Pol. V. 476. C. IX. 574. D. Conv. 223. B: ἔδὲ ὕπνον λαβεῖν. Pol. IX. 571. C: τὰς περὶ τὸν ὕπνον ... ἐγειρομένας (ἐπιθυμίας). D: ὅταν ... τις ... εἰς τὸν ὕπνον ἵη. Tim. 71. C: καθ' ὕπνον. Legg. VII. 800. A. Pol. VII. 537. B: κόποι γὰρ καὶ ὕπνοι μαθήμασι πολέμοιοι. I. 330. E: ἐκ τῶν ὕπνων ... ἐγειρόμενος. Soph. 266. B: τὰ ... ἐν τοῖς ὕπνοις ... φαντάσματα. Pol. IX. 572. B.

ὑπνῶδης, ὁ ἡ, *somniculosus*. Pol. III. 404. A: ὑπνώδης αὕτη γέ τις (ἡ ἕξις).

ὑπνώττω, *dormito*. Pol. VII. 534. C: ὀνειροπολοῦντα καὶ ὑπνώττοντα.

ὑπό. I. Cum gen. sub. Phaedr. 230. B: ἡ ... πηγὴ χαριεστάτη ὑπὸ τῆς πλατάνου ρεῖ. 249. A: εἰς τὰ ὑπὸ γῆς δικαστήρια. Gorg. 469. D: λαβὼν ὑπὸ μάλῃς ἐγχειρίδιον. Phaedr. 113. D: περιελιχθεὶς ... πολλάκις ὑπὸ γῆς. Pol. III. 414. D: ἦσαν δὲ τότε ... ὑπὸ γῆς. Legg. VII. 789. C: λαβόντες ὑπὸ μάλῃς. Apol. 18. B. 19. B. Cum verbo pass. iunctum est a. Phaedr. 234. E: ὑπ' ἐμοῦ καὶ σοῦ τὸν λόγον ἐπαινεθῆναι. Gorg. 525. B: ὑπ' ἄλλου ὀρθῶς τιμωρουμένῳ. Ib. δίκην διδόντες (i. q. puni) ὑπὸ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων. Conv. 222. E: οἷα αὖ πάσχω ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου! al. *per, a, e. Prot. 345. B: ὑπὸ χρόνου ἢ ὑπὸ πόνου ἢ ὑπὸ νόσου cet. Phaedr. 275. A: αὐτοὺς ὑφ' αὐτῶν. Phaedr. 66. C: ὑπ' αὐτοῦ. Theaet. 176. E: ὑφ' ἑαυτοῦ. Pol. I. 354. A: ὑπὸ τοῦ (two beneficio). Phaedr. 99. B: δίνην ... ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ (vorticem quem coelum efficiat). Theaet. 142. B: χαλεπῶς ἔχει καὶ ὑπὸ τραυμάτων τινῶν. Soph. 242. E: τότε μὲν ἐν εἰναί φασι τὸ πᾶν καὶ φίλον ὑπ' Ἀφροδίτης. Phil. 66. A: ὑπὸ τε ἀγγέλων πέμπτων καὶ παροῦσι φράζων. Pol. II. 378. D: Ἦρας ... δεσμοὺς ὑπὸ νείας καὶ Ἡφαίστου ὀφείεις ὑπὸ πατρὸς. VI. 509. B: τὸ εἶναι ὑπ' ἐκείνου αὐτοῖς προσεῖναι. *propter, ob. Prot. 310. C: ὑπὸ τινος ἄλλου ἐπελαθόμεν. 315. D: ὑπὸ τοῦ πλῆθους τῶν καταλυνόντων. Phaedr. 107. A: ὑπὸ ... τοῦ μεγέθους περὶ ὧν οἱ λόγοι εἰσὶ cet. Soph. 251. C: ὑπὸ πενίας τῆς περὶ φρόνησιν κτήσεως. Conv. 184. A: ὑπὸ ταύτης τῆς αἰτίας. Pol. VII. 514. B: τὰς κεφαλὰς ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἀδυνάτους περιάγειν. X. 611. D: ὑπὸ του ... ἐκκεκλᾶσθαι cet. *prae vel per (germ. aus et vor). Phaedr. 237. A: ὑπ' αἰσχύνης. 275. B: ὑπ' εὐθδειας. Phaedr. 101. E: ὑπὸ σοφίας. 113. E: ὑπ' ὀργῆς. Theaet. 146. A: ἔγωγ ὑπὸ φιλολογίας ἀγορεύομαι. 167. B: ὑπὸ ἀπειρίας. Conv. 192. A: οὐ γὰρ ὑπ' ἀναισχυντίας τοῦτο δοῶσιν, ἀλλ' cet. 218. B: ὑπὸ τῆς ὀδύνης. Pol. III. 405. B: ὑπὸ ἀπειροκαλίας. — In comitatu pos. est germ. bei, unter. Pol. V. 461. A: οὐχ ὑπὸ θυσιῶν οὐδ' ὑπὸ εὐχῶν γύς. Legg. XI. 917. E: τυπτεύσθω πληγὰς, ὑπὸ κήρυκος ἐν ἀγορᾷ κηρύξαντος (nos: σοbei cet.). 928. D. XII. 958. B. II. Cum dat. est sub. Phaedr. 228. D: τί ... ἔχεις ὑπὸ τῷ ἱματίῳ. Phil. 38. D: ὑπὸ τινι δένδρῳ. Praecipue ponitur in ductu, imperio al., ita ut sit subiectum, iunctum vel tale quid. Gorg. 456. A: ὅτι ... ἀπάσας τὰς δυνάμεις συλλαβοῦσα ὑφ' αὐτῇ ἔχει. Parm. 137. A: ὑφ' ἄρματι μέλλοντι ἀγωνεῖσθαι. Pol. I. 351. B: πολλὰς (σιόλεις) ... καὶ ὑφ' ἑαυτῇ ἔχειν δουλωσαμένην. VIII. 558. D: ὑπὸ τῷ πατρὶ τεθραμμένος ἐν τοῖς ἐκείνου ἡθεσι. 563. C: τὸ ... τῶν θηρίων τῶν ὑπὸ τοῖς ἀνθρώποις cet. IX. 574. C: καταδουλωσασθαι ἂν αὐτοὺς ὑπ' ἐκείνοις. E: ὅτε ἦν αὐτὸς ἐν ὑπὸ νόμοις τε καὶ πατρὶ. Lach. 184. E: ὑπὸ

παιδοτροβῆ ἀγαθῷ πεπαιδευμένος. Etiam *infra*. Conv. 222. E: ἐν ... ὑπὸ σοὶ κατακλίνῃ Ἀγάθων cet. Pol. VIII. 553. D. Saepius substantivi appositii amplificatio est. Conv. 205. B: αἱ ὑπὸ πάσαις ταῖς τεχναῖς ἐργασίαι. Pol. VI. 511. A: μανθάνω ... ὅτι τὸ ὑπὸ ταῖς γεωμετρύαις ... λέγεις. Hipp. mai. 295. D: τὰ τε ὑπὸ τῇ μουσικῇ καὶ τὰ ὑπὸ ταῖς ἄλλαις τέχναις (ὄργανα). III. Cum accus. est *sub et infra*. Phaedr. 251. B: ὥρμησε γύεσθαι ... ὑπὸ πᾶν τὸ τῆς ψυχῆς εἶδος. Phaed. 111. D: τοῖτους ... πάντας ὑπὸ γῆν εἰς ἀλλήλους συντετροχῆσθαι. Pol. VI. 496. D: ὑπὸ τειχίον ἀποστάς. Legg. II. 789. C: ὑπὸ τὴν ἀγκάλην ἐντός (λαβόντες). Id quod ὑπὸ cum genit. Tim. 23. D: ὁπόσων ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἡμεῖς ἀκοὴν παρεδεξάμεθα. (Ep. VII. 326. C: τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἀνθρώπων.) 77. C: ὑπὸ τὴν ξύμφυσιν τοῦ δέριματος καὶ τῆς σαρκὸς δύο φλέβας ἔτεμον ῥωτιαίας. Legg. II. 670. A. **ad*. Phaedr. 247. B: ἄκραν ὑπὸ (ν. ἐπὶ) τὴν οὐράνιον ἀψίδα. 268. A: ταῦτα ... ὑπ' αὐγὰς ... μᾶλλον ἰδωμεν. Pol. X. 620. E: ἄγειν αὐτὴν πρὸς τὴν Κλωθῶ, ὑπὸ τὴν ἐκείνης χεῖρα cet. Etiam *iuxta*. Pol. IV. 439. E: ὑπὸ τὸ βόρειον τεῖχος ἐκτός. Lys. 203. A: ὑπ' αὐτὸ τὸ τεῖχος. — Ὑπὸ τι, germ. *einigermassen, etwas*. Phaedr. 242. D: εὐήθη καὶ ὑπὸ τι ἄσεβῃ. Gorg. 493. C: ταῦτ' ἐπιεικῶς μὲν ἐστὶν ὑπὸ τι ἄτοπα.

ὑποάμουσος, ὁ ἢ, *a literis aliquantulum alienus*. Pol. VIII. 548. E: ὑποαμουσότερον (δεῖ αὐτὸν εἶναι).

ὑποβαίνω, *decreasco*. Legg. VI. 775. B: καθάπερ ὑποβέβηκεν ἐκάστῳ τὸ τίμημα.

ὑποβάλλω, *subiicio, interpono*. Gorg. 491. A: ἢ οὐτε ἐμοῦ ὑποβάλλοντος ἀνέξει οἷα αὐτὸς ἐρεῖς; Med. *suppono* (ut liberos). Menex. 237. E: ὑποβαλλομένη (γυνή). Pol. VII. 538. A: πρὸς τοὺς ὑποβαλομένους (codd. plures ὑποβαλλομένους).

ὑποβαρβαρίζω, *aliquantulum barbare loquor*. Lys. 223. A: ὑποβαρβαρίζοντες.

ὑποβλέπω, *limis oculis adspicio*. Conv. 220. B: οἱ ... στρατιῶται ὑπέβλεπον αὐτὸν ὡς καταφρονοῦντα σφῶν. Eryx. 395. A: ὑποβλέψας ... ὥσπερ τι ἀδικούμενος. Med. Crit. 53. B: ὑποβλέπονται σε διαφθορέα ἡγούμενοι τῶν νόμων. **intueor*. Plaed. 117. B: ταυρηδὸν ὑποβλέψας πρὸς τὸν ἄνθρωπον.

ὑποβολή, ἡ, *suppositio (liberorum)*. Pol. VII. 538. A: ἐν ἐκείνῳ ... τῷ χρόνῳ ᾧ οὐκ ἤδει τὰ περὶ τῆς ὑποβολῆς.

ὑποβολιμαῖος, α, ον, *subditicius*. Pol. VII. 537. E: εἴ τις ὑποβολιμαῖος τραφεῖν ἐν πολλοῖς ... χρήμασι.

ὑποβρύχιος, α, ον, *submersus*. Phaedr. 248. A: ὑποβρύχαι ξυμφέρονται (αἱ ψυχαί).

ὑπόγειος, ὁ ἢ, *subterraneus*. Ax. 371. A: κατὰ τὴν ὑπόγειον οἴκησιν (ν. κίνησιν).

ὑπογελῶ, *subrideo*. Charm. 162. B: καὶ ἄμα ταῦτα λέγων ὑπεγέλασε.

ὑπογίγνομαι, *suborior*. Locr. 104. A: εἰ καὶ τι νοσῶδες ὑπογένοιτο.

ὑπογραφῇ, ἡ, *libellus s. actio*. Theaet. 172. E: ὑπογραφὴν παραναγιγνωσκομένην (ὁ ἀντίδικος ἔχων). **adumbratio, delineatio*. Pol. VIII. 548. D: διὰ τὸ ἐξαρκεῖν ... ἰδεῖν καὶ ἐκ τῆς ὑπογραφῆς τὸν τε δικαιοτάτον καὶ τὸν ἀδικώτατον. Legg. V. 737. D: σχήματος ἕνεκα καὶ ὑπογραφῆς. Pol. VI. 504. D: οὐχ ὑπογραφὴν ... ἀλλὰ τὴν τελειωτάτην ἀπεργασίαν.

ὑπογράφω, *literarum lineamenta vel ductus praescribo*. Prot. 236. D: ὥσπερ οἱ γραμματισταὶ τοῖς μῆπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράφαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι. In univ. *praescribo*. Legg. V. 734. E: νόμους πολιτείας ὑπογράφειν. IV. 711. B: αὐτὸν πρῶτον πάντα ὑπογράφοντα τῇ πράττειν. Prot. 326. D: ἡ πόλις νόμους ὑπογράψασα. **adumbro, delineo*. Legg. XI. 934. C: καθάπερ ζωγράφον ὑπογράφειν ἔργα ἐπόμενα τῇ γραφῇ. Theaet. 171. D: ἡ ἡμεῖς ὑπεγράψαμεν (nos: *wie wir es dargestellt haben*). Pol. VIII. 548. D: ὡς λόγῳ σχῆμα πολιτείας ὑπογράψαντα μὴ ἀκριβῶς ἀπεργάσασθαι. Med. Legg. VII. 803. A: οἷον δὴ τις ναυπηγὸς ... τὰ τροπιδία ὑπογράφεται τῶν πλοίων σχήματα. Pol. VI. 501. A: οἰκοῦν μετὰ ταῦτα οἶε ὑπογράφασθαι ἂν τὸ σχῆμα τῆς πολιτείας;

ὑπόγνυος, unde ἐξ ὑπογνύου, *subito*. Menex. 235. C: ἐξ ὑπογνύου ... παντάπασιν ἡ αἴρεσις γέγονεν.

ὑποδεέστερος (ὑποδεής), α, ον, *egentior, inferior, ceditens*. Charm. 158. A: σύμπασα ... αὕτη ἡ οἰκία οὐδὲν τῆς ἐτέρας ὑποδεεστέρα. Euthyd. 289. E: μικρῶ ... ἐκείνης ὑποδεεστέρα. Phaedr. 239. A: ἥττω ... καὶ ὑποδεέστερον αἰεὶ ἀπεργάζεται. Legg. VI. 773. A: τὸν ὑποδεέστερον (*egentio-rem*) αἰεὶ τιμῶντα εἰς τὴν κοινωνίαν ξυνιέναι. Alc. I. 104. C: ἐκείνο ... ὑποδεέστερον ὄντες ἐκρατήθησαν. Tim. 65. E: τὰ ... ὑποδεέστερα (*debiliora*) τῆς λιτρώδους ἕξεως cet.

ὑπόδεσις, ἡ, *calceamentum*. Charm. 173. B: τὴν ἀμπεχόνην καὶ ὑπόδεσιν πᾶσαν. Prot. 322. A: ὑποδέσεις. Pol. IV. 425. B.

ὑποδέχομαι, *suscipio, recipio; etiam excipio* (familiariter, hospitio al.). Legg. XII. 955. B: εἰάν τις κλεμμάδιον οἰοῦν ὑποδέχεται γυνώσκων. 952. E: ὃν ἀγοραῖς καὶ λιμέσι ... ὑποδέχεσθαι χρὴ τοὺς ἐπὶ τούτοις ἄρχοντας τεταγμένους. 953. B. Critia 118. D: τὰ ... ἐκ τῶν ὀρῶν καταβαίνοντα ὑποδεχομένην ρεύματα. Soph. 235. C: διαιρούντας αἰεὶ τὴν ὑποδεχομένην αὐτὸν μοῖραν. Eryx. 396. E: ὥσπερ ὑπεδέξω (nos: *wie du dich anheischig gemacht hast*. Vulgo ὑπεδέξω). Theag. 129. A: ὃς Τίμαρχον ὑπεδέξατο φεύγοντα. Legg. III. 682. D: οἱ καὶ ἀγικομένους τοὺς στρατιώτας εἰς τὰς αὐτῶν

πόλεις τε καὶ οἰκίας οὐ καλῶς ... ὑπεδέξαντο. Lys. 205. C: ὥς ... ὁ πρόγονος αὐτῶν ὑποδέξαιτο τὸν Ἡρακλέα. Men. 91. A: (ἦ) πολίτας καὶ ξένους ὑποδεξασθαι ... ἐπίστανται. Menex. 247. C: ἀμελήσαντας δὲ ὑμᾶς ... οὐδεὶς εὐμενῶς ὑποδέξεται. Crit. 54. C: οὐκ εὐμενῶς σε ὑποδέξονται. Legg. XII. 953. B: ὃν στρατηγούς .., ὑποδεκτέον ἐστὶ μόνοις. Ut Lat. *suscipere aliquem*, est etiam *tueri vel tutari*. Menex. 237. C: τῆς τεκούσης καὶ θρεψάσης καὶ ὑποδεξαμένης. Sensus hostili, ut Lat. *excipere*, est *adoriri, corripere*. Legg. XII. 944. B: χειμῶνων ἐν τοποῖς ὑποδεξαμένης αὐτοὺς ἐξαίφνης πολλῆς ῥύσεως ὕδατος.

ὑποδέω, *subdigo*; unde ὑποδέομαι, *calceos mihi induo*, perf. part. *calceis indutus vel calceatus*. Theaet. 193. C: ὥσπερ οἱ ἐμπαλιν ὑποδοῦμενοι (qui *calceus permutatos sibi induunt*). Charm. 174. C: ὑποδεδέσθαι. Hipp. mai. 291. A: καλῶς ... ὑποδεδεμένῳ. Gorg. 490. E: μέγιστα ... ὑποδήματα καὶ πλείστα ὑποδεδεμένον περιπατεῖν. Conv. 174. A: τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον. Conv. 220. B: οἱ ἄλλοι ὑποδεδεμένοι. Pol. II. 372. B. Conv. 220. B: ὑποδεδεμένων.

ὑποδήλωσις, ἡ, *declaratio alteri subiecta vel subsecūta*. Phaedr. 267. A: ὑποδήλωσιν ... καὶ παρρησίους (*inventia rhetor.*).

ὑπόδημα, τό, *calceus*. Alc. I. 128. A: ποδὸς ὑπόδημα. E: μὴ εἰδοτες ὑπόδημα. Phaed. 64. D: ἱματίων ... καὶ ὑποδημάτων. Theaet. 146. D: ὑποδημάτων ἐργασίας. Legg. XII. 942. E: πύλων τε καὶ ὑποδημάτων γένεσιν καὶ φύσιν. Gorg. 490. D: εἰς ὑποδήματα ... πλεονεκτεῖν. Pol. II. 372. A: ἱμάτια καὶ ὑποδήματα (ποιοῦντες). Alc. I. 128. B: τίς οὖν τέχνη ὑποδήματα βελτίῳ ποιεῖ; Charm. 161. E: ὑποδήματα σκευοδομεῖν. Men. 91. D: οἱ ... τὰ ὑποδήματα ἐργαζόμενοι (*reficientes*) τὰ παλαιά. Hipp. mai. 294. A: ὑποδήματα ἀρμοτιοντα.

ὑποδιδάσκαλος, ὁ, germ. *Unterlehrer*. Ion. 536. A: διδασκάλων καὶ ὑποδιδασκάλων.

ὑπόδικος, ὁ ἦ, *reus, obnoxius* (*poenae*); cum vv. εἶναι et γίγνεσθαι, *reum agi*. Legg. VIII. 846. B: τῶν διπλασίων ὑπόδικος ἔστω τῷ βλαφθέντι. 868. D: ὑπόδικος ἀσεβείας γιγνέσθω τῷ ἐθέλοντι. E. 869. A. IX. 871. B. XI. 932. D: κακὸς ἔστω καὶ ὑπόδικος τῷ ἐθέλοντι βλάβης. XII. 954. A: ὑπόδικος δ' ἔστω καὶ ὁ προπωλὼν. 955. B. IX. 879. A: ἀνδραποδισμοῦ ὑπόδικον ἐχέτω τὸν τεχνάζοντα μετὰ τοῦ δούλου. XII. 955. A.

ὑποδοχή, ἡ, *receptio*. Legg. XII. 949. E: (περὶ) ξένων ὑποδοχῆς ἄλλοθεν. 950. D. 955. B: φρυγὰδος ... ὑποδοχῆς. XI. 919. A: ξένια ἐπόμενα ὑποδοχαῖς. **receptaculum*. Phil. 62. D: εἰς τὴν τῆς ... μισογαγκείας ὑποδοχὴν. Tim. 49. A: πάσης εἶναι γενέσεως ὑποδοχὴν αὐτό, οἷον τιθήνην. 51. A: τὴν τοῦ γεγονότος ὁρατοῦ ... μητέρα καὶ ὑποδοχὴν. 73. A.

Legg. VIII. 848. E: τοῖς φρουροῖς ὑποδοχὴν ὅτι μάλιστα εὐερεῖ.

ὑποδυσφορῶ, *aliquanto aegrius fero*. Ep. IX. 357. E: ὑποδυσφορεῖν σε ὅτι cet.

ὑποδύω, *subeo*. Ax. 367. C: ὑποδύνειες αὐτοί (int. iugum). Sensu transl. Ax. 347. A: φροντίδες ἀντικρυς ὑπέδυσαν. Med. Legg. XII. 967. A: θαύματα ... καὶ τότε ὑπεδύετο περὶ αὐτά. **subtrepo*. Gorg. 464. C: ὑποδύσα (ἡ νολακευτική) ὑπὸ ἑαστον τῶν μοριῶν.

ὑποξεύγνυμι, *subiungo*. Phil. 309. A: τοὺς δ' ἐν ἀμαθίᾳ ... κυλινδουμένους εἰς τὸ δουλικὸν ὑποξεύγνυσσι χένος.

ὑποξύριον, τό, *iumentum*. Legg. IX. 873. D: ἴαν ... ὑποξύριον ἢ ζῶων ἄλλο τι φρονέσῃ τινά. XI. 936. E: ὑποξύριον ἢ ἵππος cet. Pol. II. 370. E: πρὸς τὰς ἀγωγὰς ... χορῆσθαι ὑποξυρίοις. Critia 117. B: ἵπποις καὶ ἄλλοις ὑποξύριοις. Legg. VI. 760. E. 761. A: ὑποξυρίοις καὶ βουκήμασιν. Equi (animi) dicuntur ὑποξυρίῳ Phaedr. 256. C.

ὑπόζωμα, τό, *id quod cingit, velut navis latera*. Pol. X. 616. C: ὅλον τὰ ὑπόζώματα τῶν τριήρων, οὕτω πᾶσαν ξυνέχων τὴν περιφοράν. Legg. XII. 945. C: τόνους τε καὶ ὑπόζώματα cet.

ὑπόθεσις, *sumtio, positio, ratio*. Phaed. 94. B: εἰ ὀρθὴ ἢ ὑπόθεσις ἦν τὸ ψυχὴν ἁρμονίαν εἶναι. Parm. 128. D: ἢ ὑπόθεσις ἢ εἰ πολλά ἐστι (nos: die Annahme der Vielheit). 161. B: οὐδ' ἂν ἢ ὑπόθεσις εἴη περὶ ἐνός cet. Men. 87. D: καὶ αὕτη ἢ ὑπόθεσις μένει ἡμῖν, ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι; Def. 415. B: ὑπόθεσις ἀρχὴ ἀναπόδεικτος. Phaed. 92. D: δι' ὑποθέσεως ἀξίας ἀποδέξασθαι. 101. D: ἐχόμενος ἐκείνου τοῦ ἀσφαλοῦς τῆς ὑποθέσεως. Parm. 136. A: τὰ συμβαίνοντα ἐκ τῆς ὑποθέσεως. Pol. VI. 510. B: ἐπ' ἀρχὴν ἀνυπόθετον ἐξ ὑποθέσεως ἰούσα. Men. 86. E: ἐξ υποθέσεως ... σκοπεῖσθαι εἴτε διδακτὸν ἐστὶν εἴτε ὁπωσοῦν. Riv. 134. C: βοηθῆσαι τῇ ὑποθέσει ἣν ὑπεθέμην. Theaet. 183. B: ὥς νῦν γε πρὸς τὴν αὐτῶν ὑπόθεσιν οὐκ ἔχουσι ῥήματα. Soph. 244. C: τῷ ταύτῃ τὴν ὑπόθεσιν ὑποθεμένῳ. Parm. 127. D: κελεύσαι τὴν πρῶτην ὑπόθεσιν τοῦ πρώτου λόγου ἀναγνῶναι. Men. 87. A. Pol. VI. 511. A: αἷς (τέχναις) αἱ ὑποθέσεις ἀρχαί. Euth. 11. C: νῦν δὲ σαί γάρ αἱ ὑποθέσεις εἰσίν. Pol. VI. 510. B: ἐξ ὑποθέσεων οὐκ ἐπ' ἀρχὴν πορευομένη, ἀλλ' ἐπὶ τελευτῇ. 511. A: ὑποθέσεις ... ἀναγκαζομένην ψυχὴν χρῆσθαι περὶ τὴν ζήτησιν αὐτοῦ. VII. 533. C. Phaed. 107. B: τὰς ὑποθέσεις τὰς πρώτας. Pol. VI. 511. B: τὰς ὑποθέσεις ποιούμενος οὐκ ἀρχάς, ἀλλὰ τῷ ὄντι ὑποθέσεις. VII. 538. C. **propositum*. Legg. V. 743. C: ἡμῶν ... ἢ τῶν νόμων ὑπόθεσις ἐνταῦθα ἔβλεπεν ὅπως cet. Gorg. 454. C: σὺ τὰ σαντοῦ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ὅπως ἂν βούλῃ περαινῇς. Legg. VII. 812. A: κατὰ ... τὴν ὑπόθεσιν ... ἔμοιγε οὐ φαινόμεθα ἐκτὸς πορεύεσθαι τῶν ὑποτε-

θέντων λόγων. Locr. 103. D: ἐναρμόνιον ταῖς τῶν βίων ὑποθέσει.

ὑποκατακλίνομαι, *cedo*. Pol. I. 336. E: ὑποκατακλίνεσθαι ἀλλήλοις. C: ὑποκατακλινόμενοι ἡμῖν αὐτοῖς.

ὑποκάτω, *infra*. Phaed. 112. D: πάντα ... ὑποκάτω εἰσερεῖ τῆς ἐκροῆς. Conv. 222. E: δεῦρο ὑποκάτω ἐμοῦ κατακλίνου. Legg. VIII. 844. C: (ἐάν) τὸν ἐπάνω γεωργοῦντα ἢ καὶ ὁμότοιχον οἰκοῦντα τῶν ὑποκάτω βλάβη τις.

ὑποκάτωθεν, c. artic. *inferior*. Legg. VI. 761. B: τοῖς ὑποκάτωθεν ἀγροῖς.

ὑπόκειμαι, *subiectus sum; positus et suppositus sum*. Prot. 349. B: ἡ ἐκάστω τῶν ὀνομάτων τούτων ὑπόκειται τις ἴδιος οὐσία καὶ πρᾶγμα cet. Gorg. 465. B: τῇ ... ἱατρικῇ ... ἡ ὀψοποιικὴ κολακεία ὑπόκειται. Parm. 161. A: εἰ ... τὸ ἐν ἐκείνῳ καὶ μὴ ἄλλο ὑπόκειται μὴ εἶναι. Crat. 422. D: τὰ ... πρῶτα (ὀνόματα), οἷς οὐπω ἕτερα ὑπόκειται cet. 436. D: εἴτε ὀρθῶς εἴτε μὴ ὑπόκειται (ἡ ἀρχή). Tim. 28. B. Gorg. 510. C: ὑποκείσθαι (*subiectum esse*, h. e. *parere*) τῷ ἄρχοντι. Pol. IX. 581. C: ὑποκείμενον ἐν ἐκάστω τούτων. Locr. 97. E: ὡς ... ὑποκείμενον ἃ ὕλα. Polit. 301. E: τοιαύτης τῆς κρηπίδος ὑποκειμένης αὐταῖς cet. Prot. 359. A: οὕτω ... τούτων ὑποκειμένων (*his ita positis*). Pol. V. 478. E. Eryx. 404. E: ὑπέκειτο γὰρ (i. q. *sumsimus enim*) μὴ οἶόν τε εἶναι εἴτε. Ut germ. *anliegen*, etiam in eo dicitur qui precibus al. aliquem fatigat. Pol. VI. 494. B: ὑποκείσονται ἄρα δόδμενοι καὶ τιμῶντες.

ὑποκηρύττομαι, *quasi praeconis voce me denuntio*. Prot. 348. E: σὺ γ' ἀναφανδὸν σεαντὸν ὑποκηρυξάμενος εἰς πάντας τοὺς Ἕλληνας, σοφιστὴν ἐπονομάσας.

ὑποκίνδυνος, ὁ ἡ, *aliquantulum periculosus*. Legg. VIII. 830. E: βολαῖς ... χρωμένους ὑποκινδύνους βέλεσιν.

ὑποκινῶ, *moveo, excito*. Charm. 162. D: ὑπεκίνει αὐτὸν ἐκείνον (int. ad dicendum). Intrans. *mente permotus vel oesanus sum*. Pol. IX. 573. C: ὁ ... μαινόμενος καὶ ὑποκινηκώς.

ὑποκορίζομαι, *rem verbo lenio*. Pol. V. 474. E: ἐραστοῦ ὑποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὥχρότητα. III. 400. E: οὐχ ἦν ἄνοιαν οὐσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν. VIII. 560. E.

ὑποκριτής, ὁ, actor, *histrion*. Ion. 535. E: ὁ ῥαψωδὸς καὶ ὑποκριτής. Charm. 162. D: ὥσπερ ποιητὴς ὑποκριτὴ κακῶς διατιθέντι τὰ ἐαυτοῦ ποιήματα (int. ὀργίζεται). Pol. II. 373. B: ῥαψωδοί, ὑποκριταί cet. III. 395. A. Conv. 194. B: ἀναβαίνοντος ἐπὶ τὸν ὀκρίβαντα μετὰ τῶν ὑποκριτῶν. Legg. VII. 817. C: καλλιφώνους ὑποκριτὰς εἰσαγαγομένους. **interpretes*. Tim. 72. B: τῆς δὲ αἰνιγμῶν ... φήμης καὶ φαντάσεως ὑποκριταί.

ὑποκρούω, *interpello*. Eryx. 395. E: ὑποκρούσας.

ὕποκωφος, ὁ ἥ, *surdaster*. Prot. 334. D: ὥσπερ ... εἰ ἐτύγχανον ὑπόκωφος ᾦν. Pol. VI. 488. B: ὑπόκωφον.
 ὑπολαμβάνω, *sustento* (*casurum*). Pol. V. 453. D: ἤτοι δελφινά τιν' ἐλπίζοντας ὑπολαβεῖν (v. ἀπολαβεῖν) ᾦν. Conv. 212. D: τὴν ... ἀνλητρίδα ὑπολαβοῦσαν. **suscipio*, *repono*. Pol. X. 598. D: ὑπολαμβάνειν δεῖ τῷ τοιοῦτῳ ὅτι cet. Legg. VI. 782. D: ὁρθῶς ὑπέλαβες. VII. 810. C. Pol. VIII. 544. B: ἐν τούτῳ ὑπέλαβε Πολέμαρχος cet. Men. 74. C: (εἰ) μετὰ ταῦτα ὑπέλαβεν ὁ ἐρωτῶν, πότερον cet. Prot. 320. C: πολλοὶ ... ἀντὶ ὑπέλαβον ... ὁποτέρως βούλοιστο, οὕτω διεξιέναι. Gorg. 450. E: ὑπολάβοι ᾦν τις. Apol. 20. C. Legg. IX. 875. D: πρόχειρον ... παντὶ περὶ παντός ὑπολαβεῖν ὁρθῶς cet. Prot. 318. A: ὑπολαβὼν ... εἶπεν. 336. A. Phaed. 60. C. 64. C: ἔφη ὑπολαβὼν ὁ Σιμμίας. Pol. I. 331. D. al. Conv. 176. D: φάναι ὑπολαβόντα Φαῖδρον cet. 194. D. Pol. V. 466. D: ἐφθης ... εἰπὼν ἢ ἐμεγέλον ὑπολήψεσθαι. **sententiam sub voce subitio*, h. e. *accipio*, *intelligo*. Gorg. 458. E: ἴσως γάρ τοι σοῦ ὁρθῶς λέγοντος ἐγὼ οὐκ ὁρθῶς ὑπολαμβάνω. 477. A: ἄρα ἤνπερ ἐγὼ ὑπολαμβάνω τὴν ὠφέλειαν; Prot. 341. A: ὥσπερ σὺ ὑπολαμβάνεις (int. τὸ χαλεπὸν). Pol. I. 338. D: ταύτῃ ὑπολαμβάνεις ἢ ᾦν cet. Euthyd. 295. B: ὑπολαμβάνεις γὰρ δὴ πού τι ... ὃ λέγω; Men. 78. C. Prot. 341. B: ἴσως ... καὶ τὸ χαλεπὸν οἱ Κεῖοι ... ἢ κακὸν ὑπολαμβάνουσι ἢ ἄλλο τι. Euthyd. 295. C: οὐκ ἀποκρίνεται (v. ἀποκρίνη, al. ἀποκριεῖ) ... πρὸς ᾧ ᾦν ἀεὶ ὑπολαμβάνης. Pol. IV. 424. C: ὑπολαμβάνειν. Prot. 341. A: ὅτι καὶ τὸ χαλεπὸν τοῦτο ἴσως οὐχ οὕτω Σιμωνίδης ὑπελάμβανεν. Theaet. 159. B: κάλλιστα ὑπέλαβες· ἀντὶ τοῦτο λέγω. Soph. 243. D. Phil. 24. B. Pol. III. 393. B. Theaet. 153. D: ὑπόλαβε ... οὕτως. Phil. 33. E: τὸ ἄρα λελθῆναι μηδαμῶς ὑπολάβης ὥς λέγω. Soph. 243. E: τί τὸ εἶναι τοῦτο ὑπολάβωμεν ὑμῶν; Phaedr. 263. D: καὶ ὁ Λυσίας ... ἠνάγκασεν ἡμᾶς ὑπολαβεῖν τὸν Ἔρωτα ἐν τι πῶν ὄντων. Crat. 411. D. Legg. I. 625. C: οἶμαι ... καὶ παντὶ ὁμόδιον ὑπολαβεῖν εἶναι τὰ γε ἡμέτερα. II. 672. B. Riv. 136. A. Soph. 261. E: ὅπερ εἰδήν ὑπολαμβάνοντα σε προσομολογεῖν. Polit. 305. A: εἶπερ τοῖς ἐμ-προσθέν γε ὑποληψόμεθα ὁμοίως. **arbitror*, *existimo*, *statuo*; *sumo* vel *pono*. Crat. 410. B: τὸν ... αἰθέρα τῆδ' εἰς πῃ ὑπολαμβάνω. Apol. 40. B: τί οὖν αἰτίον εἶναι ὑπολαμβάνω; Euthyd. 278. D: οἶον ἀντὶ ὑπολαμβάνω. Phil. 43. D: τί τέρ' ὑπολαμβάνεις λέγειν τὸν τοιοῦτον; Alc. II. 140. E: ἀρ' οὖν τούτους φρονίμους ὑπολαμβάνεις οἱ —; Ep. VIII. 353. B: ἔστω ταύτῃ ὅση τις ὑπολαμβάνει. Phaed. 86. B: ὅτι τοιοῦτόν τι μάλιστα ὑπολαμβάνομεν τὴν ψυχὴν εἶναι. Parm. 134. C: καὶ πάντα ᾧ δὴ ὡς ἰδέας αὐτὰς οὖσας ὑπολαμβάνομεν. Apol. 40. B. Alc. II. 139. D. Dem. 382. C: τῶν ἀνθρώπων δὲ τίνα ὑπολαμβάνετε εἶδέναι τι

τούτων; Crat. 412. D: τὸ μὲν πολὺ αὐτοῦ ὑπολαμβάνουσι τοιοῦτόν τι εἶναι οἷον cet. Legg. I. 641. E. Lys. 210. A: ἡμᾶς εἰ ... ὑπολαμβάνοι ἰατρικοὺς εἶναι. Pol. I. 349. A: ἕως ἄν σε ὑπολαμβάνω λέγειν ἅπερ διανοεῖ. Theag. 122. B. Crat. 403. A: οἱ πολλοὶ μὲν μοι δοκοῦμεν ὑπολαμβάνειν τὸ αἰδιὸς προσειορῆσθαι τῷ δυνάμει τούτῳ. Pol. V. 456. D: (περὶ) τοῦ ὑπολαμβάνειν παρὰ σεαυτῷ τὸν μὲν ἀμείνω ἄνδρα, τὸν δὲ χεῖρω. Soph. 265. D: ὑπολαμβάνον οἶσθαι σε κατὰ γε θεὸν αὐτὰ γίνεσθαι. De lege 320. A: οἱ οὕτως ὑπολαμβάνοντες. Phil. 14. D: παιδαριώδη ... ὑπολαμβάνόντων γίνεσθαι. Phaed. 60. E: τοῦτο ὑπελάμβανον αὐτό μοι παρακελεύεσθαι cet. Dem. 383. B: εἰ μὴ ὑπελάμβανεν ὁ νομοθέτης cet. Phil. 36. E: πάνθ' οὕτω ταῦτ' ... ἔχειν πάντες ὑπελήφαμεν. Gorg. 460. E: ἐγὼ ... ὑπέλαβον ὡς οὐδέποτε ἂν εἴη ἡ ῥητορικὴ ἄδικον πρᾶγμα. Apol. 28. E: ὡς ἐγὼ ᾤηθην τε καὶ ὑπέλαβον. Charm. 162. C. Alc. I. 132. D: πῶς ἂν ὑπελάβομεν τί (ν. ὑπελάβομέν τι) παραινεῖν; Theaet. 198. A: ταύτην ... ὑπόλαβε θῆραν ἐπιστημῶν ἀρτίου τε καὶ περιττοῦ παντός. Pol. I. 340. E. Gorg. 480. B: εἰ μὴ εἴ τις ὑπολάβοι ἐπὶ τούναντιον (int. χοῆσιμον εἶναι τὴν ῥητορικὴν). Phaed. 87. C: πᾶς γὰρ ἂν ὑπολάβοι ὅτι cet. Epin. 974. A: ὃν (χρόνον) πᾶς ἂν ὑπολάβοι μέτριον. De lege 314. B: τί οὖν ἂν τούτων ὑπολάβοιμεν μάλιστα τὸν νόμον εἶναι; Phil. 51. C: ὅπερ ἂν ὑπολάβοιεν οἱ πολλοί. Gorg. 457. E: μὴ με ὑπολάβῃς οὐ πρὸς τὸ πρᾶγμα φιλονεικούντα λέγειν cet. Soph. 241. D: μὴ με οἷον πατραλοῖαν ὑπολάβῃς γίνεσθαι τινα. Riv. 135. C: μὴ οὕτω μου ... ὑπολάβῃς ... ὡς λέγοντος ὅτι cet. Procl. 343. D: ἐὰν μὴ τις ὑπολάβῃ ... ὥσπερ ἐρίζοντα λέγειν τὸν Σιμωνίδην. Conv. 193. B. Theaet. 158. E: μὴ ὑπολάβωμεν τῇ μὲν ταυτιὸν εἶναι cet. Polit. 304. E: ταύτης ἐτέραν ὑπολάβωμεν, ἢ τὴν αὐτὴν ταύτη; Legg. II. 669. E: ὑπολαβεῖν ἀναγκαῖον ὅτι cet. Epin. 983. E: ἢ θεῶν εἰκόνας ὡς ἀγάλματα ὑπολαβεῖν γεγόνεαι. Apol. 35. A. Soph. 261. E: ὅπερ ᾤηθην ὑπολαβόντα σε προσομολογεῖν. Pol. VII. 517. E: ὅση ποτὲ ὑπολαμβάνεται ταῦτα ὑπὸ τῶν αὐτῶν δικαιοσύνην μὴ πώποτε ἰδόντων. Verb. Theaet. 156. E: καὶ τᾶλλα ... τὸν αὐτὸν τρόπον ὑποληπτέον (*idem statuendum de —*). 157. D. Pol. X. 613. A: οὕτως ἄρα ὑποληπτέον περὶ τοῦ δικαίου ἀνδρὸς ... ὡς cet. Tim. 49. A: τίνα ... ἔχον δύναμιν ... αὐτὸ ὑποληπτέον;

ὑπολείπω, *relinquo, reliquum facio*, pass. *relinquor*, praeter. *relictus et reliquus sum*, resto. Soph. 232. E: φαίνεται ... σχεδὸν οὐδὲν ὑπολείπειν. Tim. 32. C: μέρος οὐδὲν οὐδενὸς ὑπολιπὼν (ν. ὑπολείπων). Phaedr. 231. B: οὐδὲν ὑπολείπεται ἀλλ' ἢ ποιεῖν cet. Parm. 144. A: οἶει τινὰ ἀριθμὸν ὑπολείπεσθαι ὃν οὐκ ἀνάγκη εἶναι; 165. B: ἐτέρα ὑπολειπομένη τελευτή. Menex. 246. A: πολλὰ ... τὰ ὑπολει-

πόμεγα. Tim. 33. C: ὁρατὸν ... οὐδὲν ὑπελείπετο ἔξωθεν. A: ἄτε οὐχ ὑπολειμμένων ἐξ ὧν ἄλλο τοιοῦτον γένοιτ' ἂν. Pol. IV. 428. A: τὸ ὑπολειφθέν. Ax. 365. E. Tim. 60. D: νοτίδος ὑπολειφθείσης. Pol. IV. 433. C: ἔφαμεν δικαιοσύνην ἔσεσθαι τὸ ὑπολειφθέν ἐκείνων. *remane. Conv. 174. D: κατὰ τὴν ὁδὸν πορεύεσθαι ὑπολειπόμενον.

ὑπόλημμα, τό, opinio. Def. 413. B: συμφωνία νοημάτων καὶ υπολημμάτων.

ὑποληπτικός, ἡ, ὄν, comprehendens, percipiens. Def. 414. C: δύναμις υποληπτική τινος ἢ τιῶν.

ὑπόληψις, ἡ, continuatio; unde ἐξ ὑπολ., ita ut alius alium excipiat. De lucri cup. 228. B: ἡνάγκασε τοὺς ῥαψωδούς ... ἐξ ὑπολήψεως ἐφεξῆς αὐτὰ διέναι. *comprehensio, persuasio. Def. 413. A: περὶ θεῶν τιμῆς ὑπόληψις ὁρθή; C. 414. B: ὑπόληψις ψυχῆς ἀμετάπτωτος ὑπὸ λόγου. C.

416: ἐξίς φθαρτική ἀληθούς ὑπολήψεως.

ὑπολογίζομαι, rationem habeo vel ducō, reputo; cum negat. nihil pensi habeo, non curo. Phaedr. 231. B: οὔτε τοὺς παρεληλυθότας πόρους ὑπολογίζεσθαι. Apol. 28. B: εἰ οἶτι δεινὸν κίνδυνον ὑπολογίζεσθαι τοῦ ζῆν ἢ τεθνάναι ἄνδρα. Crit. 48. D. Phil. 28. D: μηδὲν μῆκος ... ὑπολογιζόμενος. Gorg. 480. C: μὴ ὑπολογιζόμενον τὸ ἀλγινόν. Legg. III. 702. C: μηδὲν ὑπολογιζόμενους τὸ ξενικὸν αὐτῶν. Verb. Polit. 293. C: τούτων ὑπολογιστέον οὐδὲν οὐδαμῶς εἶναι κατ' οὐδεμίαν ὁρθότητα. Pol. I. 341. D: οὐδὲν ... τοῦτο ὑπολογιστέον ὅτι πλεῖ ἐν τῇ νηϊ.

ὑπόλογος, ὁ, ratio, cum verb. ποιεῖσθαι, rationem habere, curare. Lach. 189. B: μηδὲν τὴν ἡμετέραν ἡλικίαν ὑπόλογον ποιοῦμενος.

ὑπόλοιπος, ὁ ἡ, reliquus. Pol. IV. 427. E: τὸ ὑπόλοιπον ἔσται τὸ οὐχ ἐυρημένον. 433. B: τὸ ὑπόλοιπον ... ὧν ἐσκέμμεθα. Eryx. 399. E: κἂν οὕτως ὑπόλοιπον εἶη σκέψασθαι cet. Legg. VII. 813. B: μουσικῆς τὸ διδασκαλικὸν ὑπόλοιπον ὄν. Soph. 266. A: τὸ ... ὑπολοίπω. Tim. 41. D: τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο.

ὑπολύω, calceos solvo. Conv. 213. B: ὑπολύετε, παῖδες, Ἀλκιβιάδην.

ὑπομαντιεύομαι, quodammodo divino. Sis. 388. B: ὥσπερ γὰρ ἂν καὶ αὐτὸς ὑπομαντεύεσθαι μοι δοκῇ τὴν διανοίαν σου περὶ τοῦ εὖ βουλευέσθαι.

ὑπομενητικός, ἡ, ὄν, sustinens. Def. 412. B: δύναμις υπομενητική (v. υπομονητική) λύπης. 416: ἐξίς ψυχῆς υπομενητική (v. υπομον.) ἀδοξίας.

ὑπομένω, sustineo, perfero vel fero; suscipio; maneo; etiam patior, admitto. Alc. I. 104. C: ἥτιν' ἔχων ἐλπίδα ὑπομένω τῶν ἄλλων πεφηνότων. Gorg. 505. C: οὐχ ὑπομένει ὠφελούμενος. Phaed. 104. C: οὐχ ὑπομένει ἐπιόντα ἄλλα. Parm. 160. A: εἰ γὰρ τι τοιοῦτον πεπονθέναι ὑπο-

μένει τᾶλλα cet. Pol. X. 616. A: σημαίνοντες ὧν ἕνεκα ... ταῦτα ὑπομένομεν. Phil. 21. C: τῆς ... ἡδονῆς προσπιπτούσης μνήμην μὴδ' ἡντιοῦν ὑπομένειν. Legg. II. 671. C: οὐκ ἐθέλοντα τάξιν ... ὑπομένειν. Lach. 193. B: ὑπομένειν τε καὶ καρτερεῖν. Pol. IV. 440. D: ὑπομένων νικά. Phaed. 106. A: οὐδ' αὖ ὑπομένουσα ἐδέξατ' ἂν τὴν θερμότητα. Tim. 49. E: φεύγει ... οὐχ ὑπομένον τὴν τοῦ τόδε (φάσιν). Gorg. 507. B: ὑπομένοντα καρτερεῖν ὅπου δεῖ. Ep. VII. 330. D. Phaed. 102. E: ὑπομένον ... καὶ δεξιόμενον τὴν σμικρότητα. Ep. I. 309. A: τὰς διαβολὰς δυσχερεῖς οὐσας ὑπέμενον. VII. 330. B: ἐγὼ δὲ πάντα ὑπέμενον. Menex. 241. A: οἷα ἐπιόντα ὑπέμειναν κατὰ γε γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. Pol. III. 402. D: ὑπομείνειεν ἂν ὥστ' ἐθέλειν ἀσπάζεσθαι. Legg. VI. 781. C. D. Soph. 235. B: εἰάν ... ἡμᾶς ... ὁ σοφιστῆς ὑπομείνῃ. Hipp. mai. 298. D: ὑπομείνωμεν τοῦτον τὸν λόγον. Gorg. 478. C: ὑπομείναι τὴν ἀλγυθόνα. Phaed. 104. C: πρὶν ὑπομείναι ἔτι τρία ὄντα ἄρτια γενέσθαι. Theaet. 177. B: (ἂν) ἐθελήσωσιν ἀνδροικῶς ... ὑπομείναι καὶ μὴ ἀνάνδρως φεύγειν. Pol. I. 344. D: ἡγάκασαν ὑπομείναι (manere, h. e. non discedere). Apol. 28. C: παρὰ τὸ αἰσχρόν τι ὑπομείναι. Clit. 410. B: πολὺν ... ὑπομείνας χρόνον. Legg. VI. 770. E: δούλειον ὑπομείνασα (ὑπομείνας;) ζυγόν. IX. 869. C: ὑπομείναντα τὰ πάντα πάσχειν. X. 890. E: οὐχ ὑπομενοῦμεν (ἡμᾶς ἀντοὺς μακρὰ λέγοντας); V. 746. A: οἱ μὴ δυσχερανοῦσι τὴν τοιαύτην ξυνοικίαν, ἀλλ' ὑπομνοῦσι. (Etiam X. 899. B. pro ὑπομένειν scrib. videtur ὑπομενῆι). Verb. Legg. VI. 770. E: ὡς πάντα τὰ τοιαῦτ' ἄρ' ἐοθ' ὑπομενετέον πάσχοντας. Ut lat. manere, etiam in malis dicitur imminentibus. Phaedr. 250. C: ὅσα ἡμᾶς ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ ὑπέμενον.

ὑπομῖγνυμι, admisceo vel immisceo. Tim. 71. B: κατὰ πᾶν ὑπομῖγνύσα τὸ ἥπυρ. 74. D: ὑπομῖξας αὐτοῖς. Phil. 47. A: τὸ ... ὑπομειμιγμένον τῆς λύπης γαργαλίζει.

ὑπομιμνήσκω, commonefacio, admonéo. Pol. IV. 427. E: ἀληθῆ ... ὑπομιμνήσκεις. Phil. 31. C: ὑπομιμνήσκει ἡμᾶς τί ... βούλει δηλοῦν. Ep. XIII. 363. D: ὑπομιμνήσκειν σε ἵνα ἐπιμελῇ τῶν ἐπισταλέντων. Phaedr. 241. A: ὑπομιμνήσκων τὰ ἥραχθέντα καὶ λεχθέντα. Pol. III. 394. A. Legg. II. 673. D: τοῦ ... μέλους ὑπομιμνήσκοντος καὶ ἐγείροντος τὸν θυμὸν (τὸ ... μέλος ... τοῦ θυμοῦ?). Lach. 188. A: οὐδὲν οἶμαι κακὸν εἶναι τὸ ὑπομιμνήσκεσθαι ὃ τι (εἴ τι;) μὴ καλῶς ἢ πεποιήκαμεν ἢ ποιοῦμεν. Med. memini. Phil. 47. E: ἢ δεόμεθα ὑπομιμνήσκεσθαι τὸ —; — A forma ὑπομνάω ducta sunt aor. I. ὑπέμνησα et fut. ὑπομνήσω. Phaedr. 266. D: καὶ καλῶς γε ὑπέμνησας. Theaet. 187. E: ὀρθῶς ὑπέμνησας. Legg. VIII. 832. A. Phaed. 88. D: ὥσπερ ὑπέμνησέ με ῥηθεὶς (ὁ λόγος) οὐι cet. Phaedr. 277. B: πάλιν δὲ ὑπόμνησόν με πῶς. Gorg. 473. D. Hipp.

mai, 301. E. De lege 318. B: ἐγὼ βούλει σε ὑπομνήσω; Phaedr. 267. D: τὸ ἐν κεφαλαίῳ ἕκαστα λέγεις ὑπομνήσαι. 275. D: τὸν εἰδότα ὑπομνήσαι περὶ ὧν ἂν ἡ τὰ γεγραμμένα. Pol. VII. 530. C. Critia 107. E: ταῦτα ... βουλόμενος ὑμῖς ὑπομνήσαι. Pol. V. 452. C: ὑπομνήσασιν ὅτι cet. Phil. fin. ὑπομνήσω δέ σε τὰ λειπόμενα. Hipp. min. 369. A. Lach. 181. C: ἡμεῖς σὲ καὶ αὐθις ὑπομνήσομεν. 179. B: ὑπομνήσουντες ὅτι οὐ χρὴ αὐτοῦ ἀμελεῖν.

ὑπόμνημα, τό, recordatio, memoria. Ep. VII. 344. D: οὔτε γὰρ ὑπομνημάτων χάριν αὐτὰ ἔγραψεν. Phaedr. 249. C: τοῖς ... τοιούτοις ... ὑπομνήμασιν ὁρθῶς χρῶμενος. *commentarii. Ep. XII. 359. D: τὰ ... παρ' ἐμοὶ ὑπομνήματα ... ἱκανῶς ... οὐπω ἔχει. Phaedr. 276. D: ἐαυτῷ ... ὑπομνήματα θησανριζόμενος. Theaet. 143. A: ἐγραψάμην ... ὑπομνήματα. Polit. 295. C. Epin. 980. D. Ep. XII. 359. C. Etiam est exemplar (vern. Abschrift). Ep. XIII. 363. E: εἰ ὑπόμνημα αὐτῆς (τῆς ἐπιστολῆς) σώζεται.

ὑπόμνησις, ἡ, recordatio. Phaedr. 275. A: οὐκ οὖν μνήμης, ἀλλ' ὑπομνήσεως φάρμακον εὔρες. 278. A: αὐτῶν (τῶν γεγραμμένων λόγων) τοὺς βελτίστοις εἰδότην ὑπόμνησιν γερονέαι. Legg. V. 732. D: ταῖς ὑπομνήσεσι πάντων τῶν τοιούτων (χρὴ ζῆν).

ὑπομονή, ἡ, perpessio. Def. 412. C: ὑπομονή λύπης.

ὑπομονητικός, vid. ὑπομενητικός.

ὑπόνοια, ἡ, sententiae tectae significatio vel simpl. significatio (Cic. de nat. Deor. 1, 14: per quandam significationem, germ. symbolisch). Pol. II. 378. D: ὁ ... νέος οὐχ οἶός τε κρίνειν ὅ τί τε ὑπόνοια καὶ ὃ μή. Ib. οὐτ' ἐν ὑπονοίαις πεποιημένας (θεομαχίας) οὐτ' ἀνεν ὑπονοιών.

ὑπονοῶ, suspicor, conicio. Legg. III. 679. C: ψευδὸς ... ὑπονοεῖν οὐδεὶς ὑπίστατο διὰ σοφίαν. Gorg. 454. C: ἵνα μὴ ἐθιζώμεθα ὑπονοοῦντες προαρκάξειν ἀλλήλων τὰ λεγόμενα.

ὑποπέτασμα, τό, stragulum. Polit. 279. D: ὑποπετάσματα.

ὑποπίμπλημι, sensim oppleo. Prot. init. πώγωνος ἤδη ὑποπιμπλάμενος.

ὑποπίνω, aliquanto largius bibo. Lys. 204. D: ἂν μὲν δὴ καὶ ὑποπίνῃ. 223. B: ὑποπεπωκότες ἐν τοῖς Ἑορμαίοις. Simpl. bibo (propr. vern. dazu trinken). Pol. II. 372. D: μετρίως ὑποπίνοντες.

ὑποπίπτω, me submitto. Pol. IX. 576. A: ἐάν τοῦ τι δέωνται, αὐτοὶ ὑποπεσόντες cet. *dilabor. Legg. VII. 793. C: τῶν ἀρχαίων ὑποπεσόντων.

ὑποπλήθω, impleo. Phaedr. 253. E: (ὅταν) γαργαλισμοῦ ὑποπληθῇ.

ὑπόπλους, navigatio. Critia 115. E: ὥστε τὸν ὑπέπλουον κάτωθεν εἶναι.

ὑπόπτερος, ὁ ἢ, *pennatus vel alatus*. Phaedr. 246. A: ὑποπτέρου ζεύγους τε καὶ ἡνίοχον. Pol. IX. 573. A: ὑπόπττερον ... κηφήνά τινα. Alc. I. 135. E: ἔρωτα ὑπόπττερον. Phaedr. 256. B: ὑπόπττεροι καὶ ἐλαφροὶ γεγονότες. Critia 116. D: ἐξ ὑποπτέρων ἵππων ἡνίοχον.

ὑποπτεύω, *suspicio*. Gorg. 453. B: ὑποπτεύω γε ἦν οἶμαί σε λέγειν. Theaet. 164. A. Crat. 409. D: ὁ ἐγὼ ὑποπτεύω περὶ αὐτοῦ. Pol. III. 398. C. Men. 87. D: (οὐκοῦν) ἐπιστήμην ἂν τιν' αὐτὸ ὑποπτεύοντες εἶναι ὀρθῶς ὑποπτεύομεν; Pol. VIII. 567. A: ἂν γέ τις ... ὑποπτεύῃ ... μὴ ἐπιτρέψῃ αὐτῷ ἄρχειν. Theaet. 151. B: ὑποπτεύων σε ... ὠδίνειν. Crat. 405. E: ὅπερ καὶ νῦν ὑποπτεύοντες τινες ... φοβοῦνται cet. Gorg. 454. B: ἐγὼ τοι ὑπόπττεον ταύτην σε λέγειν τὴν πειθῶ καὶ περὶ τούτων. Theaet. 191. B: ὁ καὶ ἐγὼ τότε ὑπόπττευσάμεν. Pol. IV. 443. B: ὁ (ἐνύπνιον) ἔφαμεν ὑποπτεύσαι. Euthyd. 302. B: ὑποπτεύσας ἤξειν τὸν λόγον ἥπερ ἐτελεύτησεν. Polit. 268. C: ὑποπτεύσαντες. Legg. XII. 967. B: ὑποπτεύετο τὸ νῦν ὄντως δεδογμένον.

ὑπορρέω, *sensim inflo*. Pol. IV. 424. D: ἡρέμα ὑπορρεῖ πρὸς τὰ ἥδη τε καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα. Legg. II. 672. B: λόγος τις ἄρια καὶ γῆμυ ὑπορρεῖ πως. **corruo*. Legg. VII. 793. C: ἐρείσματα ἐκ μέσου ὑπορρέοντα.

ὑπορχήμα, τό, *carmen cum saltatione mimica coniunctum*. Ion. 534. C: ὑπορχήματα.

ὑποσημαίνω, *significo, tecte indico et promitto*. Pol. VIII. 566. A: (ὅς ἂν) ὑποσημαίνῃ χρεῶν τε ἀποκοπὰς καὶ γῆς ἀναδασμόν.

ὑποσίδηρος, ὁ ἢ, *ferrum in se habens*. Pol. III. 415. B: ἐάν τε σφέτερος ἔκγονος ὑπόχαλκος ἢ ὑποσίδηρος γένηται.

ὑποσκελίζω, *supplanto*. Euthyd. 278. B: ὑποσκελίζων καὶ ἀνατρέπων.

ὑποσπῶ, *subtraho*. Euthyd. 278. C: ὥσπερ οἱ τὰ σκολύθρια τῶν μελλόντων καθιζήσεσθαι ὑποσπῶντες χαίρουσι cet.

ὑποστάθμη, ἡ, *sedimentum, faex*. Phaedr. 109. B: οὐ ... ὑποστάθμην ταῦτα εἶναι.

ὑπόστεγος, ὁ ἢ, *tectus*. Critia 117. B: ὑποστέγους (δεξαμενὰς. Cf. I. p. 445.).

ὑποστέλλομαι, *prae metu dissimulo*. Apol. 24. A: οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν ἀποκρυψάμενος ἐγὼ λέγω οὐδ' ὑποστέλλομαι.

ὑπόσχεσις, ἡ, *promissio vel promissum*. Phaedr. 235. D: ἑτέρα ὑπόσχεσις (sed v. ὑπισχνοῦμαι). Men. 77. A: πειρῶ καὶ σὺ ἐμοὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἀποδοῦναι. Ax. 368. A: παρὰ τὴν ὑπόσχεσιν. Ep. III. 318. B: τὸν κολοφῶνα ... ταῖς ὑπόσχεσιν ἀπάσαις νεανικώτατον ἐπέθηκας. Phaedr. 241. A: τὰ τῆς προτέρας ἀνοήτου ἀρχῆς ὀρκωμύσια τε καὶ ὑπόσχεσις. Conv. 183. E: πολλοὺς λόγους καὶ ὑπόσχεσις καταισχύνας.

ὑποτείνω, *subtendo, subdo*. Tim. 74. A: ὑπέτεινεν οἶον στρόφιγγας. Intrans. ἡ ὑποτείνουσα, Lat. *linea subtendens*. Tim. 54. D. **suggero, propono, praemonstro*. Clit. 408. D: κατὰ σὲ τρόπον τινα ὑποτείνων ἀντίοις. Med. Theaet. 179. D: ὥσπερ αὐτοὶ ὑποτείνονται. Gorg. 448. E: ὥσπερ τὰ ἐμ- προσθὲν σοι ὑπετείναντο Χαιρεφῶν.

ὑποτέμνω, *intercludo*. Legg. VIII. 844. A: μὴ ὑπο- τέμνων πηγὰς φανεράς ἰδιώτου μηδενός.

ὑποτίθημι, *suppono, subicio*. Soph. 243. B: διακρί- σεις ... ὑποτιθείς. Tim. 92: θεοῦ βάσεις ὑποτιθέντος πλείους τοῖς μᾶλλον ἄφροσιν. Polit. 289. A: γεωργικῇ ... πᾶν ὑποτιθέντες ὀρθότερον ἀποδώσομεν ἢ τῇ πολιτικῇ. 308. A: (ἄρ' οὐχ) ὑποχειρίους τοῖς ἐχθροῖς ὑπέθεσαν τὰς αὐτῶν πατρίδας; Tim. 45. A: ὑποθίντες ἀντίοσε τὸ πρὸς- ὤπον. Legg. II. 669. C: ῥυθμούς καὶ σχῆμα ἐλευθέριον ὑπο- θέσαιο. **pono*. Charm. 160. D: ἐπειδὴ ἐν τῷ λόγῳ τῶν κα- λῶν τι ἡμῖν ἡ σωφροσύνη ὑπετίθη. Tim. 48. E: ἐν μὲν ὡς παραδείγματος εἶδος ὑποτεθὲν cet. 55. E: τῶν κατ' ἀρ- χὰς τριγῶνων ὑποτεθέντων. 61. D: τὰ ... ὕστερα ὑποτε- θέντα ἐπ' ἀνιμεν αὐτίς. Etiam *condo*. Legg. III. 682. C: οὐδ' οὕτως ὑπὸ ποταμούς πολλοὺς ... πόλιν ὑπέθεσαν. Med. *pono, sumo; statuo*. Tim. 53. D: ταύτην ... πνερὸς ἀρχὴν ... ὑποτιθέμεθα (sic Par. A. pro v. ὑποτιθώμεθα). Phaedr. 236. B: δώσω σοι ὑποτίθεσθαι. Polit. 284. C. Parm. 136. A. Epin. 977. D: οὕτως ἀριθμὸν ... ἀνάγκη πᾶσα ὑποτί- θεσθαι. Soph. 246. D: ὑποτιθέμενοι νομιμώτερον αὐτοὺς ἢ νῦν ἐθέλοντας ἂν ἀποκρίνασθαι. Parm. 136. C: ὁ ὑπο- τίθεσο (ὑπέθεσο?). Charm. 171. D: ὁ ἐξ ἀρχῆς ὑπετίθε- μεθα. Theaet. 165. D: ὅτι τὰναντία οἷς ὑπετίεμην. Riv. 134. C. Prot. 339. D: ὅς γε τὸ μὲν πρῶτον αὐτὸς ὑπέθετο χαλεπὸν εἶναι 'cet. Parm. 142. D: ὑπεθέμεθα. Legg. II. 671. A. Parm. 136. B: περὶ οἷου ἂν αἰὲ ὑποθῇ ὡς ὄντος καὶ οὐκ ὄντος. C. Soph. 237. A: ὑποθέσθαι τὸ μὴ ὄν εἶ- ναι. Prot. 361. B: διδασκὸν (τὴν ἀρετὴν) τότε ὑποθέμε- νος. Phaed. 100. A: ὑποθέμενος ... λόγον. B: ὑποθέμε- νος εἶναι τι καλὸν αὐτὸ καθ' αὐτό. 101. D: ἄλλην αὖ ὑπόθεσιν ὑποθέμενος. Soph. 238. D. 244. C: τῷ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ὑποθέμενῳ. Parm. 136. A: εἰ ἔστιν ἕκαστον, ὑποθέμενον. Soph. 251. B: ἐν ἕκαστον ὑποθέμενοι. Pol. IV. 407. A: ὑποθέμενοι ὡς τούτου οὕτως ἔχοντος. VI. 510. C: ὑποθέμενοι τὸ τε περιττὸν καὶ τὸ ἄρτιον cet. Tim. 63. B: ταῦτα διοριολογητέον ὑποθεμένοις τὰδ' ἡμῖν. Parm. 137. B: τί πρῶτον ὑποθρομέμεθα; Verb. Tim. 61. D: ὑπο- θέτεον ... πρότερον θάτερα. **propono*. Legg. VII. 812. A: ἐμοίγε οὐ φαινώμεθα ἐκτός πορεύεσθαι τῶν ὑποτεθέντων λόγων. Hipp. mai. 286. B: ὑποτιθέμενος αὐτῷ πάμπολλα νόμιμα καὶ πάγκυλα. Pol. I. 346. B: ὥσπερ ὑπέθου. Hipp. mai. 299. B: ἐροῦμεν δὴ ... ὅπερ ὑπεθέμεθα ὅτι cet. Polit.

295. C: ἄρ' οὐκ ἂν παρ' ἐκείνα τὰ γράμματα τολμήσειεν ἄλλα ὑποθέσθαι —; Tim. 26. A: λόγον τινὰ πρέποντα τοῖς βουλήμασιν ὑποθέσθαι. Legg. X. 885. B: τὸ παραμύθιον ὑποθεμένῳ. Etiam est *admoneo* vel *moneo*. Charm. 155. D: ἄλλω ὑποτιθέμενος. Legg. VII. 804. A: ὑποθήσεται (Hom.).

ὑποτρέμω, *paululum tremo*. Pol. I. 336. E: εἶπον ὑποτρέμων.

ὑποτρέφομαι, *subnascor*. Pol. VIII. 560. A: ἄλλαι (ἐπιθυμίαι) ὑποτρεφόμεναι ξυγγενεῖς.

ὑποτρέχω, *subrepro, me insinuo* vel *blandior*. Pol. IV. 426. C: (ὅς ἂν) χαρίζεται ὑποτρέχων. Legg. XI. 923. C: θωπεύειαις ὑποδραμίων.

ὑποτυπιοῦμαι, *formo*. Tim. 76. E: ὅθεν ... ὑπεινπώσαντο τὴν τῶν οὐνύχων γένεσιν.

ὑπουλος, ὁ ἥ, *purulentus*. Tim. 72. D: μέγας καὶ ὑπουλος αὐξάνεται (ὁ σπλήν). Sensu transl., ut Lat. *evulceratus*. Gorg. 518. E: ὅτι ... οἶδεῖ καὶ ὑπουλός ἐστι (ἡ πόλις). 480. B: ὅπως μὴ ἐγχρονισθὲν τὸ νόσημα τῆς ἀδικίας ὑπουλον τὴν ψυχὴν ποιήσῃ καὶ ἀνίατον.

ὑπουράνιος, ὁ ἥ, *qui sub coelo est*. Locr. 104. D: δείματα ... ὑπουράνια (v. ἐπουράνια). (Phaedr. 247. B. pro οὐράνιον codd. plures scrib. ὑπουράνιον.)

ὑπουργία, ἡ, *ministerium*. Def. 413. E: ὑπουργία ἐν καιρῷ.

ὑπουργῶ, *servio, operam navo*. Conv. 184. D: ὁτιοῦν ... ὑπουργεῖν.

ὑποφαίνω, *eluceo*. Soph. 245. E: δημοῖ σχεδὸν καὶ τὰ νῦν ὑποφαίνοντα. Ep. VII. 347. B: ἂν ... γίγνηται τῶν ὑν ὑποφαίνοντα. Etiam *illucesco*. Prot. 312. A: ἤδη γὰρ ὑπέφαινε τι ἡμέρας.

ὑποφέρω, *sustineo, fero*. Theaet. 173. A: οὓς (κινδύνους καὶ φόβους) οὐ δυνάμενοι μετὰ τοῦ δικαίου καὶ ἀληθοῦς ὑποφέρειν. Legg. IX. 879. C: εἰκοις ... νέω παντὶ ὑπὸ γέροντος πληγέντι ῥαθύμως ὀργὴν ὑποφέρειν. (VIII. 845. C. pro ὑποφέρων codd. dant ἀποφέρων.)

ὑποφεύγω, *subterfugio*. Pol. IV. 422. C: ὑποφεύγοντι τὸν πρότερον ἀεὶ προσφερόμενον. Legg. VI. 762. B: τὸν ὑποφεύγοντα καὶ μὴ ἐθελήσαντα ὑποσχεῖν ἐκόντα τιμωρίαν.

ὑποφθέγγομαι, *voce submissa loquor*. Soph. 252. C: ἐντὸς ὑποφθεγγόμενον.

ὑποχαλκος, ὁ ἥ, *aes in se habens*. Pol. III. 415. B: εἰάν ... ἔκγονος ὑπόχαλκος ... γένηται.

ὑποχείριος, ὁ ἥ et α, ον, *imperio alicuius subiectus, cum v. ποιῆσθαι, subiicere*. Eryx. 392. C: οὐκ ἔστιν ὅπως ἐκεῖνη ἡ πόλις ἔσται ποτὲ ἡμῖν ὑποχειρία. Legg. III. 683. C: ὅτε Λακεδαιμίων ... καὶ Ἀργος ... καὶ τὰ μετὰ τούτων ὑποχειρία τοῖς προγόνοις ὑμῶν ... ἱκανῶς ἐγεγόνει. Theaet.

197. C: ἐπειδὴ ἐν οἰκείῳ περιβόλῳ ὑποχειρίους (ὄρνιθας ἀγρίας) ἐποίησατο. 198. A: ὑποχειρίους τὰς ἐπιστήμιας τῶν ἀριθμῶν ἔχει. Polit. 308. A: (ἄρ' οὐ) δοῦλας ... καὶ ὑποχειρίους τοῖς ἐχθροῖς ὑπέθεσαν τὰς αὐτῶν πατρίδας;

ὑπόχρυσος, ὃ ἦ, *aurum in se habens*. Pol. III. 415. C: ἂν ... ἐκ τούτων τις ὑπόχρυσος ... φυῇ.

ὑποχώρησις, ἡ, *cessio*. Def. 412. C: τολμήσεως ὑποχώρησις ἐκουσία δικαίως.

ὑποχωρῶ, *cedo*. Legg. XII. 942. B: μὴθ' ὑποχωρεῖν ἄλλῳ ἄνευ τῆς τῶν ἀρχόντων δηλώσεως. Soph. 240. A: μὴδὲν ὑποχωρῶν. Pol. VIII. 560. A: ποτὲ μὲν ... τὸ δημοκρατικὸν ὑπεχώρησε τῷ ὀλιγαρχικῷ.

ὑποψία, ἡ, *suspicio, dubitatio*. Lys. 218. C: οὐκ οἶδ' ὁπόθεν μοι ἀποπωτάτῃ τις ὑποψία εἰσῆλθεν. Pol. I. 330. E: ὑποψίας ... καὶ δειμάτων μεστὸς γίγνεται. Soph. 268. A: ἔχει πολλὴν ὑποψίαν καὶ φόβον. Legg. X. 887. E: οὐδαμῇ ὑποψίαν ἐνδιδόντων ὥς οὐκ εἰσὶ θεοί. Alc. I. 121. C: ὥστε οὐδεὶς ὑποψίαν ἔχει ὥς *cet*. Menex. 247. E: ὑποψίαν παρέξουσιν ἢ μὴ ἡμέτεροί εἶναι ἢ *cet*. Phaed. 84. C: πολλὰς ... ἐτι ἔχει ὑποψίας καὶ ἀντιλαβὰς.

ὑπτιος, α, ον, *resupinus*. Phaed. 117. E: κατεκλίθη ὑπτιος. Tim. 43. E: ὑπτιος ἐρείσας τὴν κεφαλὴν ... ἐπὶ γῆς. Phaedr. 254. B: σεφθεῖσα ἀνέπεσεν ὑπτία. Pol. III. 388. A: ὑπτιον (ἀνακείμενον). Euthyd. 278. C: ὑπτιον ἀνατετραμμένον. Tim. 46. C: ταῦτόν τοῦτο ὑπτιον ἐποίησε πᾶν φαίνεσθαι. 43. E: ὑπτίας (φέρεσθαι). Cum praep. Phaedr. 264. A: ἐξ ὑπτίας ἀνάπαλιν διανεῖν ἐπιχειρεῖ τὸν λόγον. Pol. VII. 529. C: καὶ ἐξ ὑπτίας νέων ἐν γῇ ἢ ἐν θαλάττῃ μανθάνη.

ὑπῳρεία, ἡ, *latus montis*. Legg. III. 680. E: ἐπὶ γεωργίας τὰς ἐν ταῖς ὑπῳρείαις τρέπονται πρώτας. 702. A: τὰς τοῦ Λαρδάνου ὑπῳρείαις. (Id. 681. E. ex Hom.).

ὑς, ὃ, ἡ, *sus*. Theaet. 161. C: ὑς ἡ κυνοκέφαλος *cet*. 166. C. Lach. 196. D: οὐκ ἂν πᾶσα ὑς γνοίῃ (prov.). E: ὅτι οὐδὲ τὴν Κρομμυωνίαν ὅν πιστεύεις οὐ γε ἀνδρείαν γερονέναι. Pol. II. 372. D: εἰ ... ὧν πόλιν ... κατεσκεύαζες *cet*.

ὑσπληξ, ἡ, *carceres* (germ. die Schranken). Phaedr. 254. E: ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγος ἀναπεσών.

ὑστατον, *postremo*, vern. zuletzt (Parm. 153. C: πλευντὴ ... ὑστατον γίγνεται. D.) et *postremum*, germ. zum letztenmal. Phaed. 60. A: ὑστατον δὴ σε προσερούσι νῦν οἱ ἐπιτηδείοι. Menex. 247. A.

ὑστατος, vid. ὕστερος.

ὑστέρα, ἡ, *uterus*. Tim. 91. B: αἱ ... ἐν ταῖς γυναιξίν ... μήτραί τε καὶ ὑστέραι λεγόμεναι.

ὑστεραῖος, α, ον, *posterus*; unde τῇ ὑστεραίᾳ et ἐν τῇ ὑστ. (ἡμέρᾳ), *postridie*. Prot. 318. A: ἐν τῇ ὑστεραίᾳ.

Legg. VI. 756. C: τῇ ... ὑστεραία. Ax. 368. D. Sq. ἢ (Conv. 173. A: τῇ ὑστεραία ἢ ἢ cet. Crit. 44. A.) vel genit. Menex. 240. C: τῇ ὑστεραία τῆς μάχης. Similiter εἰς τὴν ὑστεραίαν. Ep. VII. 346. D. 347. B.

ὑστερος, α, ον, *posterus, posterior; etiam inferior vel cedens, minor natu; reliquus; pro adverb. positum valet post et pone.* Phaed. 87. C: ἐκείνων ... ὑστερος ἀπόλωλε. Tim. 20. A: οὐσία καὶ γένει οὐδενὸς ὑστερος ὧν τῶν ἐκεί. Pol. II. 382. C: ὑστερον γεγονὸς εἰδῶλον. Menex. 242. B: διέκρινε τὸ ὑστερον ἔργον. Critia 108. C: τῆς ὑστέρας (v. ὑστεραίας) τεταγμένος (in posteriore ordine collocatus). Phaedr. 250. C: ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ. Tim. 25. C: ὑστέρῳ χρόνῳ. Apol. 32. B: ἐν τῷ ὑστέρῳ χρόνῳ. Gorg. 503. C: ἐν τῷ ὑστέρῳ λόγῳ. Hipp. mai. 292. E: ὑστέρῳ τῶν προγόνων ταφῆναι. Prot. 353. D: εἰς τὸν ὑστερον χρόνον. Phaedr. 263. E: πάντα τὸν ὑστερον λόγον διεπεράνατο. Legg. I. 631. A. Critia 114. C: Μέστορα ... τὸν ὑστερον (ἐκάλεσε). Tim. 23. E: τήνδε (πόλιν) ... ὑστέραν (ἐλάχε cet.). 34. B: ὥς νῦν ὑστέραν ἐπιχειροῦμεν λέγειν (τὴν ψυχὴν). Legg. X. 889. C: τέχνην ... ὑστερον ἐκ τούτων ὑστέραν γενομένην. 896. C: σώμα δὲ δευτέρον τε καὶ ὑστερον ψυχῆς (γεγονέναι). III. 698. E: ὑστεροὶ ... ἀφίκοντο τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης γενομένης μιᾷ ἡμέρᾳ. Lys. 206. E: οἱ δ' ἄλλοι ὑστεροὶ ἡμῶν (pone nos) ἦσαν. Parm. 155. B: ὅτι ὑστερα γέγονε. Crat. 425. B: εἴτε κατὰ τρόπον τὰ τε πρῶτα ὀνόματα κεῖται καὶ τὰ ὑστερα. Pol. VII. 516. D: ὅσα τε πρότερα αὐτῶν καὶ ὑστερα εἰώθει καὶ ἄμα πορεύεσθαι. Crat. 426. A: τῶν ... ὑστέρων (ὀνομάτων τὴν ὀρθότητα εἰδέναι). Legg. III. 697. C: ἢ τι τῶν ὑστέρων εἰς τὸ πρόσθεν τιμαῖς τάττουσα. XII. 956. E. Pol. X. 600. A: οἱ ... τοῖς ὑστέροις ὁδὸν τινα παρέδοσαν βίου Ὀμηρικοῦ. Legg. IX. 865. A: ἐν ὑστέροις χρόνοις. III. 681. C: τοὺς δὲ τῶν ἄλλων (νόμους) ὑστέρους. X. 894. D: τὰς δὲ ἄλλας πάσας (κινήσεις) ὑστέρας. Menex. 240. E: τὰς ὑστέρας μάχας. Crat. 422. D: καὶ τὰ πρῶτα ... καὶ τὰ ὑστερα. Tim. 61. D: τὰ ... ὑστερα ὑποτεθέντα. Adverbiorum et partit. munere fungitur neutrum ὑστερον, *post, posthac et posterius.* Prot. 332. A: Προμηθεῖα ... ὑστερον ... κλοπῆς δίκη μετέλθεν. Parm. 153. B: τὰ δὲ ἄλλα ὑστερον (γέγονε). Crat. 397. D. Legg. IX. 867. A: ὑστερον χρόνῳ. Cum genit. Soph. 257. C: τὰ ἐπιφθεγγόμενα ὑστερον τῆς ἀποφάσεως ὀνόματα. Praec. ὀλίγον ὑστερον, *paulo post (non ita multo post).* Gorg. 471. B. 518. A. Critia 108. A. Similiter οὐ πολὺ ὑστερον (Conv. 212. D.). Etiam ὀλίγῳ ὑστερον (Pol. I. 327. B. Euthyd. 272. E.) et πολλῷ ὑστερον (Phaed. 58. A.). Cum part. ἔπειτα. Conv. 187. B. Pol. III. 406. B. Etiam εἰς vel ἐς ὑστερον. Tim. 82. B. Ep. VII. 336. B. Cum art. Pol. III. 415. D: οἱ ὑστερον (ἄνθρωποι). Charm. 165. A: οἱ τὰ ὑστερον γράμματα ἀναθέντες. Hipp. mai.

281. C: καὶ ἔτι τῶν ὕστερον μέχρι Ἀναξαγόρου. Menex.
 241. D: ὑπὸ τῶν ὕστερον. Superl. ὕστατος, *postremus*, *ultimus*; adverb. *postremo*, *ultimo loco*; etiam *serissime*. Legg. VI. 783. A: ὕστατος (ἔρως) ... ἐρμᾶται. Crat. 422. C: καὶ πρώτου καὶ ὑστάτου (ὀνόματος). Pol. IX. 583. A: ὑστάτην ... τὴν τοῦ φιλοκερδοῦς (ἡδονῆν). X. 620. C: λαχοῦσαν πασῶν ὑστάτην. Ep. VIII. 355. B. Phaedr. 264. D: ὅτι ... οὐδὲν διαφέρει αὐτοῦ πρώτον ἢ ὕστατόν τι λέγεσθαι. Conn. 177. E: ἡμῖν τοῖς ὑστάτοις κατακειμένοις. Pol. X. 620. C: ἐν ὑστάτοις. Polit. 266. C: οὐκ εἰκὸς ὕστατα ἀφικνεῖσθαι τὰ βραδύτατα;

ὕστερῳ, *sero venio*. Gorg. 447. A: ἀλλ' ἢ ... ὕστεροῦμεν; Etiam *moror*. Ax. 367. C: τοῦ ξέγοντος ὑστερήσαντος. Hinc etiam est *alicui cedere* (germ. *hinter einem zurückbleiben*), h. e. *superari vel non assequi*. Epin. 983. D: πότερον ἔχει λόγον ὁ λόγος, ἢ πάντως ὑστερεῖ (*a vero deficiat*). Pol. VII. 539. E: ἵνα μὴ ἐμπειρία ὑστερῶσι τῶν ἄλλων. Epin. 987. D: ἢ ... ὑστεροῦσα ἡμῖν εἰς τὸ θερινὸν φύσις τοῦ περὶ τὸν ἐκεῖ τόπον. Pol. VI. 484. D: μὴδ' ἐν ἄλλῳ μὴδενὶ μέρει ἀρετῆς ὑστεροῦντας.

ὕστερως Phaedr. 260. E. adhuc *legebatur pro eo quod codd. praestant ὕστερον*.

ὑφαιμος, ὁ ἢ, *sanguineus*. Phaedr. 253. E.

ὑφαίνω, *texo*. Lys. 208. D: ὅταν ὑφαίνη (ἢ μήτηρ). Charm. 161. E: τὸ ἑαυτοῦ ἱμάτιον ἕκαστον ὑφαίνειν. Hipp. min. 368. C: τὸ ἱμάτιον ὑφῆναι καὶ τὸν χιτωνίσκον. Med. Phaed. 87. B: ὁ (ἱμάτιον) ἡμπείχετο αὐτὸς ὑφηνάμενος. C. **contexo* (Tim. 72. C: ἀτε κοίλου καὶ ἀναίμου ὑφανθέντος, int. τοῦ σπληνός) et *construo* s. *aedifico*. Critia 116. B: τὰ δέ (οἰκοδομήματα) ... ποικίλα ὑφαίνον.

ὑφαιρῶ, *subtraho*. Theaet. 161. A: εἰάν τις σοῦ ὡς πρωτοτόκον αὐτὸ ὑφαιρῇ. Med. *surripio*. Legg. IX. 857. B: μέγα ἢ σμικρὸν ὑφελομένῳ καὶ ἐξ ἱερῶν ἢ ὀσίων cet.

ὑφάντης, ὁ, *textor*. Phaed. 87. B: ὁ ... ὑφάντης οὗτος cet. Crat. 388. C. Pol. II. 369. D. Phaed. 87. B: περὶ ἀνθρώπου ὑφάντου. Gorg. 517. E: ὑφάντην ἢ σκυτοτόμον. Pol. II. 374. B. 370. E: ὑφάνται.

ὑφαντικός, ἢ, ὄν, *texendi peritus et (subst.) textor*; fem. *texendi ars*. Crat. 388. C: ὑφαντικός. Gorg. 449. D: ἢ ὑφαντική. Polit. 308. D. Pol. III. 401. A: πλήρης ... ὑφαντικῇ καὶ ποικιλίᾳ cet. Charm. 174. C. Crat. 388. C: ὑφαντικὸν ... ἢ κερκίς; Polit. 283. A: τὸ ... τῆς ὑφαντικῆς μέρος. 285. D. Alc. I. C: ὑφαντικῇ. Polit. 280. A: τὴν τῶν ἱματίων ὑφαντικὴν οὕτω ῥηθεῖσαν. E. 283. A: τὴν ... ἐπὶ τούτῳ τέχνην οὖσαν προσαγορεύομεν ὑφαντικὴν. Pol. V. 455. C. Polit. 281. B: ἢ καὶ ταύτας πᾶσας ὡς ὑφαντικὰς λέξομεν; Gorg. 490. D: τὸν ὑφαντικώτατον.

ύφαντικῶς, *ex arte texendi*. Crat. 388. C: καλῶς (χρησθαι) ὃ ἐστὶν ύφαντικῶς.

ύφαρπάξω, *arripio* (ut sermonem). Euthyd. 300. C: ἔφη ύφαρπάσας ὁ Διονυσόδωρος.

ύφασμα, τό, *textum*; etiam *texendi actio* (germ. das *Weben*). Polit. 281. C: συναιτίαι εἶναι ... παντός ύφάσματος. 311. B. Crat. 388. C: ὥσπερ κερκίς ύφάσματος (ὄργανόν ἐστιν). D. Phaed. 87. E: τὸ τελευταῖον ύφασμα τυχεῖν αὐτήν (τὴν ψυχὴν) ἔχουσιν. Polit. 306. A: ποῖον ἡμῖν ύφασμα ἀποδίδωσιν (ἡ βασιλικὴ συμπελοκή). 310. E: λείον καὶ τὸ λεγόμενον εὐήτριον ύφασμα ξυνάγοντα ἐξ αὐτῶν. 311. C: πάντων μεγαλοπρεπέστατον ύφασμάτων. 279. B: ἡ περὶ τὰ ἐκ τῶν ἐρίων ύφάσματα (ύφαντική).

ύφή, ἡ, *textura*. Polit. 281. A: τὸ ... τῆς ύφῆς συμπελοκή τίς ἐστί πον. C: τὰ τῆς ύφῆς ἔργα. A: τούναντιον ύφῇ δρᾶν φαίνεται. Legg. XII. 956. A: ἐν ύφῇ. Ib. ύφῆν.

ύφήγησις, ἡ, *praescriptio*. Prot. 326. E: κατὰ τὴν ύφῆγῃσιν τῶν γραμμῶν.

ύφηγοῦμαι, *praeo, duco, monstro; doceo, praescribo*. Gorg. 458. B: τοιοῦτος ... οἷον σὺ ύφηγεῖ. Phaed. 82. D: ἐκείνη ἐπόμενοι ἢ ἐκείνη (ἡ φιλοσοφία) ύφηγεῖται. Crat. 392. D: ἢ αὐτὸς ἡμῖν κάλλιστα ύφηγεῖται τὸ διότι; Crit. fin. ἐπειδὴ ταύτη ὁ θεὸς ύφηγεῖται. Lys. 217. A: ἄρ' οὐν καὶ καλῶς ... ύφηγεῖται ἡμῖν τὸ νῦν λεγόμενον; Epin. 989. D: εἰ μὴ θεὸς ύφηγοῖτο. Soph. 227. D: καθ' ὅποι' (v. ὅποι) ἂν ύφηγῇ, πειράσομαι σοι συντέμνειν. Epin. 980. C: ἂν αὐτὸς ὁ θεὸς ἡμῖν ύφηγῇται. Gorg. 455. D: αὐτὸς γὰρ καλῶς ύφηγησώ. Theaet. 148. D: καλῶς γὰρ ἄρτι ύφηγῆσω. Pol. III. 403. E: (εἰ) ὅσον τοὺς τύπους ύφηγησάμεθα, ἵνα μὴ μακρολογῶμεν. Legg. X. 890. C: ὅπηπερ ἂν ὁ νομοθέτης ύφηγήσεται γράφων. Euthyd. 288. C: ύφηγήσασθαι. 278. C: ἐγὼ ύφηγησομαι αὐτοῖν.

ύφίημι, *suborno*. Ax. 368. E: προέδρους ἐγκαθέτους ύφέντες.

ύφίστημι, *substituo*, aor. 2. *substitutus sum* (ut alteri succedam). Phil. 19. A: τὸ ἐμὲ τοῦ λόγου διάδοχον παντελῶς ύποστάντα ... σοὶ πάλιν τοῦτο προστάτειν. Etiam *suscipio, promitto*. Legg. VI. 751. D: ἐπεὶ περ σὺ ... τὴν πόλιν ύπέστης τῷ Κρητῶν ἔθνει προσθύμῳ κατοικεῖν. Alc. II. 141. B: εἰ μὴ καὶ πάσῃς Εὐρώπῃς (τύραννον γενέσθαι) ύποσταίῃ σοι. Ib. καὶ τοῦτο μὴ μόνον ύποσταίῃ cet. (Pol. VI. 496. D. pro ύποστάς nunc legitur ἀποστάς).

ύψαύχην, ὃ ἡ, *erectam et celsam habens cervicem*. Phaedr. 253. D.

ύψηλολογοῦμαι, *excelsius loquor*. Pol. VIII. 545. E: ύψηλολογουμένης (τὰς Μούσας) λέγειν.

ύψηλόνοους, ὃ ἡ, *animo excelso praeditus*, neutr. *excelsi-*

tas. Phaedr. 270. A: τὸ ... ὑψηλονοῦν τοῦτο ... ἔοικεν ἐν-
τεῦθέν ποθεν εἰσιέναι.

ὑψηλός, ἡ, ὄν, editus; celsus, sublimis. Critia 118. A: ὁ τόπος ἅπας ἐλέγετο σφόδρα ... ὑψηλός. Legg. X. 905. A: ὑψηλός γενόμενος. Phaedr. 230. B: ὑψηλή (ἡ πλάτανος). Euthyd. 289. E: αὐτὴ ἡ τέχνη αὐτῶν θεοσπεσία τις καὶ ὑψηλή. Ep. VII. 341. E: τοὺς δὲ ὑψηλῆς καὶ χαύνης ἐλπίδος (ἐμπλήσειεν ἄν). Theaet. 175. D: ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθεῖς. Pol. VI. 494. D: ἐπὶ τούτοις ὑψηλὸν ἐξαίρειν αὐτόν. Legg. III. 602. B: ἐπὶ λόφον τινὰ οὐχ ὑψηλόν. Pol. X. 617. D: ἀναβάντα ἐπὶ τι βῆμα ὑψηλόν. Critia 111. C: πολλὰ δ' ἦν ... ὑψηλὰ δένδρα. B: ἐκ τῶν ὑψηλῶν ἀποσθῆσον. D. Legg. III. 678. C. 682. B. C. Tim. 22. D: ἐν ὑψηλοῖς τό-
ποις. Legg. I. 625. B: ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδροισιν. VI. 778. C: πρὸς τοῖς ὑψηλοῖς τῶν τόπων. Critia 111. B: γηλόφους ὑψηλοὺς εἶχε. Legg. V. 732. C: οἶον πρὸς ὑψηλὰ καὶ ἀνάντη. Phaed. 89. B: ἐπὶ πολὺ ὑψηλοτέρου (int. δίφρου ἔτυχε καθή-
μιος) ἢ ἐγώ. Legg. XII. 958. E: χῶμα ... μὴ χεῖν ὑψη-
λότερον πεντε ἀνδρῶν ἔργον. VIII. 848. D: ὅπη ἂν ὁ τό-
πος ὑψηλότερος ἦ. Phaedr. 229. A: ὁρᾷς ... ἐκείνην τὴν
ὑψηλοτάτην πλάτανον;

ὑψηλόφρων, ὁ ἡ, qui excelsus est animo, etiam qui alta
petit, superbus. Pol. VIII. 550. B: ἐγένετο ὑψηλόφρων τε καὶ
φιλότιμος ἀνὴρ.

ὑψι, unde ὑψιον Pol. II. 365. B. (Pind.).

ὑψιπέτης, ὁ ἡ, altivolans. Ion. 539. B. (Hom.).

ὑπόθεν, desuper. Soph. 216. C: καθορῶντες ὑπόθεν
τὸν τῶν κάτω βίον.

ὑψος, τό, altitudo; proceritas; summitas (sensu transl.).
Phaedr. 230. B: τοῦ ... ἄγνου τὸ ὑψος. Legg. VII. 815. A:
ἐν ὑψι. Critia 116. D: ὑψος ... σύμμετρον ἰδεῖν. 117. B:
δένδρα ... κάλλος ὑψος τε δαιμόνιον ... ἔχοντα. Legg. V.
741. B: τὸ τῆς οὐσίας ὑψος τε καὶ μέγεθος. Ep. VII. 351.
E: ὅσον ... ὑψος ἀμαθίας εἶχον καὶ τῆς ἄλλης μοχθηρίας
(quo ... progressi essent) ... ἔλαθον. Legg. I. 625. B: κυπα-
ρίττων ... ὕψη καὶ κάλλη θαυμάσια. Tim. 44. D: ἐπὶ γῆς
ὕψη τε καὶ βᾶθη παντοδαπὰ ἐχούσης. 46. C.

Φ.

φι, τό, Crat. 427. A: διὰ τοῦ φι.

φαγεῖν, edere. Phaed. 81. B: πίει καὶ φάγοι. Gorg.
503. A: πεινῶντα φαγεῖν. Pol. III. 408. A. VIII. 558. A:
ἡ τοῦ φαγεῖν (ἐπιθυμία). Legg. VIII. 831. E: τοῦ φαγεῖν

παντοδαπὰ καὶ πιεῖν (δύναμιν). Lach. 192. E. Legg. VIII. 845. C: φαγὼν αὐτοῦ. Prot. 314. A: πίνοντα ἢ φαγόντα.

φαιδρύνω, exhilare; exorno. Legg. VI. 769. C: φαιδρύνων. Ep. VII. 336. A: (ἐπεὶ) φαιδρύννας ἐλευθερίῳ ἐν σχήματι κατέστινος (τὴν πατρίδα). Med. Legg. IV. 718. B: τὸν αὐτοῦ βίον φαιδρυνάμενον ... κοσμεῖν δεῖ.

φαίνω, in lucem edo. Epin. 978. D: ἄλλην αἰὲ φαινουσα ἡμέραν (σελήνη). Intrans. luceo. Tim. 39. B: ἵνα οὐ μάλιστα εἰς ἅπαντε φαῖνοι τὸν οὐρανόν. *ostendo. Pol. X. 616. E: κύκλους ἄνωθεν τὰ χεῖλη φαίνοντας. Theaet. 200. E: τάχ' ἂν ἐμπόδιον γενόμενον αὐτὸ φήνει τοῦ ζιτούμενον. Pol. VII. 533. A. *indico. Legg. V. 745. A: φανεί ... ὁ βουλόμενος. Med. in lucem prodeco, appareo; pateo; reperior; videor (etiam mihi videor); me offero (praec. in rebus quae nobis necopinantibus se offerunt); venio; adsum. Soph. 235. D: καὶ νῦν φαίνονται δύο καθορὰν εἶδη τῆς μιμητικῆς. Crat. 399. A: ὥς καὶ νῦν γέ μοι φαίνονται πομπῶς ἐννεοχαίνας. Alc. I. 116. D: φαίνονται (int. ὁ λέγων, in resp.). Hipp. min. 372. B: φαίνονται οὐδὲν εἰδώς. Prot. init. πόθεν ... φαίνει; B: ἡ παρ' ἐκείνου φαίνει; 313. C: τὸν ... σοφιστὴν ὁ τί ποτέ ἐστι φαίνει ἄγνοων. Legg. IV. 710. D: ὥς φαίνει. Prot. 324. D: ὥς γ' ἐμοὶ (ν. γέ μοι) φαίνεται. 333. B: (εἵπερ) τῇ ... ἀφροσύνῃ ... σοφία ἐναντία καὶ σφροσύνῃ αὐτὴ φαίνεται. Phaedr. 234. C: τί σοι φαίνεται ... ὁ λόγος; Phaed. 58. A: ὅτι ... πολλῶ ὕστερον φαίνεται ἀποθανόν (nos: dass er so spät nachher gestorben ist). 60. C: ἤκειν δὴ φαίνεται ἐπακολουθεῖν τὸ ἴδύ. Theaet. 174. C: γελοῖος φαίνεται. Polit. 265. A: ἐπ' ἐκείνο δύο τιτὲ καθορὰν ὁδῶ τεταμένα φαίνεται (i. q. mihi videor). Pol. I. 383. A: οὕτως ... ἐμοιγε καὶ αὐτῷ φαίνεται σοῦ λέγοντος. Phil. 31. C: φαίνεσθον ἅμα λύπη τε καὶ ἡδονὴ γίνεσθαι κατὰ φύσιν. Pol. I. 399. E: οὐ μοι φαινόμεθα. Legg. VII. 811. C: ὥς μὲν ἐμοὶ φαινόμεθα. Conv. 215. B: οἱ ... φαίνονται ἐνδοθεν ἀγάλματα ἔχοντες θεῶν. Pol. VI. 508. C: (ὅτι) ἐργὺς φαίνονται τυφλῶν (ὀφθαλμοί). Tim. 41. A: ὅσοι φαίνονται (in lucem prodeunt). Lach. 186. B: καὶ ἡμᾶς διδάξαντες φαίνονται. Ep. IV. 320. E: σὺ φαίνου ἱατρῶν. III. 318. D: κακὸς ... ἂν ἔχοντί γε νοτῇ ἀνδρὶ φαινόμην cet. Phaed. 72. C: (ὅτι) οὐδαμοῦ ἂν φαίνοιτο. Phil. 23. A. 45. C: ὁρθῶς ἂν φαινόμῃθαι λέγοντες ὥς —; Pol. VII. 537. A: ὅς ἂν ἐντρεχέστατος αἰὲ φαίνηται. Theaet. 181. A: ἐάν ... τι φαίνωνται λέγοντες. Prot. 338. A: ἵνα μεγαλοπρεπέστεροι (οἱ λόγοι) ... ἡμῖν φαίνωνται. Pol. V. 468. D: καθ' ὅσον ἂν ἀγαθοὶ φαίνωνται. Soph. 267. A: (ὅταν) προσόμοιον ... φαίνεσθαι ποιῇ. Parm. 147. B: κινδυνεύει φαίνεσθαι ἐν γε τοῦ λόγου. Pol. II. 359. D: ἰδεῖν ἐνόντα νεκρόν, ὥς φαίνεσθαι. Prot. 356. D: ἡ τοῦ φαινομένου δύναμις (exitus visio). 342. E: ἐν τοῖς λόγοις εὐρήσει αὐτὸν φαῦλόν

τινα γαινόμενον. Pol. VII. 517. B: τὰ δ' οὖν ἐμοὶ γαινόμενα οὕτω γαίρεται. Menex. 247. E: παρέχοντας αὐτοὺς φαινομένους τῷ ὄντι πατέρας ὄντας ἀνδρας ἀνδρῶν. Pol. VII. 523. B: τὰ πόρρωθεν ... γαινόμενα δήλον ὅτι λέγεις. X. 596. E: γαινόμενα, οὐ μέντοι ὄντα γέ που τῇ ἀληθείᾳ. Prot. 335. A: οὐδενὸς ἂν βελτίων ἐφαινόμην. Alc. II. 146. E. Ep. VII. 341. D: εἰ δέ μοι ἐγαίρετο γραπτεῖα θ' ἱκανῶς εἶναι cet. II. 312. A: ἐγαίρου. Riv. 132. A: ἐφαιρέσθην ... ἐρίζειν. Prot. 315. C: ἐγαίροτο ... ἀστρονομικὰ ἅττα διερωτῶν τὸν Ἰππίαν. E: καὶ ἄλλοι τινες ἐφαινόνοτο (i. q. ade-rant). Euthyd. 304. E: τί οὖν ἐφαινόνοτό σοι; Soph. 231. D: ὁπόσα ἡμῖν ὁ σοφιστὴς πέφανται. 264. B: ἐπειδὴ ... πέφανται ταῦτα. D. Pol. III. 410. A. V. 464. B. Charm. 160. D. al. Soph. 231. B: διὰ τὸ πολλὰ πεφάνθαι (quia tam multa nobis se obtulerunt). Euthyd. 294. A: ὡς θαυμαστόν λέγεις καὶ ἀγαθὸν μέγα πεφάνθαι. Phaedr. 245. E: ἀθανάτου ... πεφασμένου τοῦ ὑφ' ἑαυτοῦ κινουμένου. Prot. 333. B: τὸ δὲ πρότερον αὐτὸν ἐφάνη ἡμῖν ἢ δικαιοσύνη καὶ ἢ ὁσιότης σχεδόν τι ταῦτόν ὄν. Gorg. 475. D: νῦν δέ γε κάκιον ἐφάνη. 481. B: ὡς ἔν γε τοῖς πρόσθεν οὐδαμῇ ἐφάνη οὐσα (χρεῖα). Phaed. 76. A: δυνατὸν ... τοῦτό γ' ἐφάνη. Pol. I. 335. E: οὐδαμοῦ γὰρ δίκαιον οὐδένα ἡμῖν ἐφάνη ὃν βλέπτειν. II. 368. D: ἔρμαιον ἂν ἐφάνη cet. Clit. 410. B: ἐφάνη βλέπτειν ... ὁ δίκαιος οὐδένα. Euthyd. 282. A: ἐφάνημεν. Pol. III. 408. A: ὡς ... ἀγαθοὶ πρὸς τὸν πόλεμον ἐφάνησαν. IX. 587. A. Legg. X. 899. B. Prot. 361. B: ὧ τρόπῳ μάλιστ' ἂν διδάκτον φανείη ἢ ἀρετῇ. Pol. V. 478. D. Legg. X. 896. C: εἰ ψυχὴ φανείη πρεσβυτέρα σώματος οὐσα. 898. B: φανείμεν. Coun. 221. E: φανείεν ἂν πάνν γελοῖοι τὸ πρῶτον (οἱ λόγοι). Legg. VII. 806. B. Euthyd. 298. A: δέδοικα ... μὴ φανῶ ὑπὸ σοῦ ὁ αὐτός (τῷ λίθῳ). Men. 71. D: ἂν φανῆς ... εἰδώς. Gorg. 452. C: εἰάν σοι πλούτου φανῇ τι μείζον ἀγαθὸν ὄν cet. Polit. 272. D: ἕως ἂν ἡμῖν μηνυτὴς τις ἱκανὸς φανῇ. Legg. IX. 874. B: ἂν φανῇ καὶ γνωσθῇ. Eryx. 399. E: ἵνα μὴ ... περὶ τούτου αὐτὸ πάλιν φανῇσθον διαφερομένῳ. Theaet. 181. B: ἂν φανῶσι μηδὲν μέτριον λέγοντες. Prot. 309. C: ὥστε ... καλλίων σοι φανῆναι. 328. A: οὐ ῥάδιον οἶμαι εἶναι ... τούτων διδάσκαλον φανῆναι. Gorg. 456. C: οἰδαμοῦ ἂν φανῆναι τὸν ἰατρόν. Phaed. 90. B: πάνν ἂν ὀλίγους καὶ ἐνταῦθα τοὺς πρῶτους φανῆναι. Epin. 976. C: δεῖ φανῆναι γέ τινα ἐπιστήμην. Soph. 256. D: τοῦ νῦν φανέντος (ἀριθμοῦ). Phaedr. 259. B: φανείσης ᾧδης. Legg. X. 910: τὸν ... φανέντα κεκτημένον ἕτερα. Polit. 267. D: πολλῶν φανεισῶν ἄρτι τεχνῶν. Tim. 72. A: τὰ φανέντα ... κρίνειν. Apol. 33. A: ἐγὼ ... τοιοῦτος φανοῦμαι. Theaet. 153. E: ἡμῖν οὕτω μέλαν ... χροῶμα ... φανέται γεγεννημένον. Parm. 163. B: εἰ ταῦτ' ἡμῖν φανέται, ἅπερ καὶ νῦν. Pol. V. 537. B: τίς ἕκαστος

ἐν τοῖς γυμνασίοις φανείται. X. 610. D: οὐκ ἄρα πάνδεινον φανείται ἡ ἀδικία, εἰ cet. Legg. IX. 871. A: ἀπαγορεύων (ὁ νόμος) ... αἰεὶ φαίνεται τε καὶ φανείται. Phil. 13. D: φανούμεθα ... νεώτεροι τοῦ δέοντος. Theaet. 206. D: πάντες αὐτὸ φανοῦνται μετὰ λόγον ἔχοντες. Crat. 425. D: γελοῖα ... οἶμαι φανέσθαι. Crit. 53. C. Euthyd. 288. C. Prot. 361. B: εἰ φανήσεται ἐπιστήμη ὃν (ἡ ἀρετή). Pol. I. 351. A: ῥαδίως ... φανήσεται καὶ ἰσχυρότερον ἀδικίας (δικαιοσύνη). V. 479. C. Legg. X. 892. C: εἰ ... φανήσεται ψυχὴ πρῶτον (i. q. sequens ἐν πρώτοις γεγεννημένη). Euthyd. 297. A. Polit. 290. B: ταύτη πη φανήσεσθαι τοὺς διαφερόντως ἀμφισβητοῦντας τῆς πολιτικῆς. Pol. X. 610. D. Euthyd. 289. D: καίτοι ἐγὼ ᾧμην ἐνταῦθ' αὖ πον φανήσεσθαι τὴν ἐπιστήμην cet. Saepius simpl. valet esse vel verbi appositioni amplificationem efficit. Phaedr. 269. D: οὐχ ἢ Τισίας ... πορεύεται δοκεῖ μοι φαίνεσθαι ἢ μέθοδος (non ea mihi videtur esse ratio qua cet.). Legg. XII. 960. D: ἡμῖν δ' ἔτι μοι φαίνεσθαι δοκεῖ τοῦτ' ἐλλείπον τοῖς νόμοις εἶναι. Eryx. 399. C: φαίνεσθαι ἔμοιγε δοκεῖ ὁ Κριτίας λέγων τι. Theaet. 172. C: φαινόμεθα (iut. σχολῶν ἄγοντες; nos simpl. *sw ist es.*) Sic φαίνεται in respons. Prot. 333. E. Pol. I. 333. C. D. VIII. 551. D. al.

φαιός, ἄ, ὄν, *fuscus*. Tim. 68. D: φαιὸν (γίγνεται) λευκοῦ τε καὶ μέλανος (κράσει). Ib. ξανθοῦ τε καὶ γαιού. Pol. IX. 585. A: πρὸς μέλαν φαιὸν ἀποσκοποῦντες.

φαλάγγιον, τό, *aranea*. Euthyd. 290. A: φαλαγγίων καὶ σκορπίων.

φαλακρός, ἄ, ὄν, *calvus*. Pol. VI. 495. E: χαλκίως φαλακροῦ καὶ σμικροῦ. V. 454. C: ἐὰν φαλακροὶ συνιτομῶσι. Ib. φαλακρῶν καὶ κομητῶν.

φανερός, ἄ, ὄν, *conspiciuus; dilucidus, conspicuus; manifestus, apertus*. Soph. 239. D: φανερὸς ... εἰ σοφιστὴν οὐχ ἑωρακώς. Polit. 304. A: φανερὸς ... ἔσται. Pol. I. 388. A: φανερὸς ... ἢν ἐπιθυμῶν εἰπεῖν. Legg. IX. 855. D: ἔστω ... φανερά ... ἡ ψῆφος τιθεμένη. Men. 91. C: φανερά ἐστι λῶβη τε καὶ διαφθορά τῶν συγγιγνομένων. Phaed. 70. D: εἰ τῷ ὄντι φανερόν γένοιτο ὅτι cet. Soph. 237. D: καὶ τοῦτο ἡμῖν πού φανερόν ὥς cet. Prot. 360. E: τοῦτον φανεροῦ γενομένου. Id. Pol. VI. 497. E. Phil. 36. A: ἐν ἐλπίδι φανερά τοῦ πληρωθῆσθαι. Legg. V. 745. A: ἡ κηῆσις ... πάσα ἐν τῷ φανερῷ (*publice*) γεγράφθω παρα φύλαξιν ἄρχουσιν. Pol. II. 360. A: φανερόν γενέσθαι (*conspicuum evasisse*). Legg. I. 638. A: φανερόν ὄρον. VII. 816. E: μηδὲ τινα μανθάνοντα αὐτὰ γίγνεσθαι φανερόν τῶν ἐλευθέρων. Pol. IV. 435. A: φανεράν γενομένην (τὴν δικαιοσύνην). Legg. VI. 767. D: τὴν ... ψῆφον φανεράν φέρειν. Ep. IV. 320. A. Prot. 353. B: ἢ οἶμαι ἂν ἔγωγε κάλλιστα φανερόν γενέσθαι. Gorg. 480. C: εἰς τὸ

φανερὸν ἄρτιν τὸ ἀδίκημα. Legg. I. 630. B: τί φανερὸν ποτε ποιεῖσαι βουλευθεὶς λέγει ταῦτα; XII. 960. A: τὸν τιμὸν εἰς τὸ φανερὸν προάγειν τῶν ὁδῶν κολλῆειν. Crat. 410. A: φανεροὶ τ' εἰσὶν οὕτως αὐτὸ καλοῦντες Φρύγες. Soph. 232. C: ὅσα φανερά γῆς τε καὶ οὐρανοῦ cet. Phil. 16. C: διὰ ταύτης φανερά γίγνεται. Critia 111. C: ἷς καὶ νῦν εἰ φανερά τεκμήρια. Epin. 984. C: ἀπὸ θιῶν τῶν φανερῶν ἀρξάμενα γενέσεως cet. Pol. VI. 510. C: ὡς παντὶ φανερῶν (αὐτιῶν). Epin. 985. D: τοὺς ... οὕτως ἡμῖν φανεροὺς ὄντας θεοὺς cet. Ib. φανεροὺς ποιεῖν. Pol. II. 365. B: ζημίας φανεράς. Legg. VIII. 844. A: πηγάς φανεράς. Parm. 159. B: ταῦτα ... ᾗδῃ ἐώμεν ὡς φανερά. Crat. 422. D: τίσι τρόπῳ ... ὅτι μάλιστα φανερά ἡμῖν ποιήσει τὰ ὄντα —; Legg. III. 681. D: φανερά δείξαντες. Phil. 61. B: ἐσεσθαι φανερώτερον cet. Legg. VI. 769. B: εἰς τὸ καλλίῳ τε καὶ φανερώτερον γίγνεσθαι τὰ γεγραμμένα.

φανερῶς, *palam, manifesto, aperte*. Conv. 182. D: ὅτι λέγεται κάλλιον τὸ φανερῶς ἱρὰν τοῦ λάθρα. Pol. I. 345. B: φανερῶς μετατίθεσο καὶ ἡμᾶς μὴ ἐξαπάτα. 347. B: φανερῶς πραγματοποιεῖται ... μισθόν. VII. 548. B: οὐ φανερῶς κτῶμενοι. Tim. 41. A: πάντες ὅσοι ... περιπολοῦσι φανερῶς. Legg. VIII. 838. B: μήτε φανερῶς μήτε λάθρα συγκαθεύδοντα. XI. 922. D. Hipp. mai. 304. D: οὕτω φανερῶς ἐξελεγχόμενος περὶ τοῦ καλοῦ. Ep. XIII. 363. B: οὐς οὐ ῥᾶδιον φανερῶς διωθεῖσθαι.

φανός, ἢ, ὄν, *lucidus; illustris*. Conv. 197. A: (ὅτι) ἐλλόγιμος καὶ φανός ἀπίβη. Phaedr. 256. D: φανὸν βίον διάγοντας. Pol. VII. 518. C: στρέφειν πρὸς τὸ φανὸν ἐκ τοῦ σκοτωδούς. VI. 506. D: ἀκούειν φανὰ τε καὶ καλά. 510. A: λεία καὶ φανὰ. V. 478. C: ἀγνοίας ... φανότερον (v. φανερώτερον). VII. 518. A: ἐκ φανοτέρου βίου. Ib. ἐξ ἀμαθίας πλείονος εἰς φανότερον (βίον) ἰσῆσα. V. 479. D: οὔτε φανότερα ὄντος (φανήσεται). VII. 532. C: πρὸς τὴν τοῦ φανοτάτου (θείαν). Phil. 16. C: ἄμα φανοτάτω (v. φανοσιώτω) τινὶ παρὶ. Pol. VII. 518. C: ἕως ἂν εἰς τὸ ὄν καὶ τοῦ ὄντος τὸ φανότατον (v. φανώτατον) δυνατὴ γένηται ἀνεσχέσθαι θεωμένη.

φαντάζομαι, *oculis obducior, videor, appareo, me exhibeo*. Tim. 43. E: τὰ ἀριστοτέα δεξιὰ ἐκατέρους τὰ ἐκατέρων φαντάζεται. 65. E: φίλα μᾶλλον ἡμῖν φαντάζεται. Epin. 983. B: ὡς σμικρὰ φαντάζεται. Hipp. mai. 300. C: ὅτι σοὶ μὲν οὐ φαντάζεται cet. Soph. 216. C: τοτὲ μὲν πολιτικοὶ φαντάζονται. Pol. IX. 572. B: ἥκιστα μαρτύριοι τότε αἱ ὕψεις φαντάζονται τῶν ἐνυπνίων. Phaedr. 110. D: ὥστε ἐν τῇ αὐτῆς εἰδος ξυνεχὴς ποικίλον φαντάζεσθαι. Pol. II. 380. D: φαντάζεσθαι ἄλλοτε ἐν ἄλλαις ἰδέαις. Phil. 38. C: τὸ παρὰ τὴν πέτραν τοῦδ' ἰσάναι φαντάζομενον ὑπὸ τινι δένδρῳ. Tim. 60. A. Ep. III. 313. B: αὐτεῖς τοτὲ μὲν οὕτω, τοτὲ

δὲ ἄλλως περὶ τὸ φανταζόμενον. Soph. 216. C: παντοῖοι φανταζόμενοι. Tim. 49. D: οὐδέποτε τῶν αὐτῶν ἐκástων φανταζόμενων. Pol. IV. 476. A: πανταχοῦ φανταζόμενα. Tim. 54. B: οὐκ ὁρθῶς φανταζόμενα. Soph. 265. A: καὶ τισιν ἐν τοιοῦτοις εἶδεσιν ἐξαντάξειτο ἡμῖν. Phil. 51. A: πολλὰς φαντασθείας (ἡδονάς). 38. D: τοιαυτὰ αὐτὰ κατιδὼν φαντασθέντα ἐαυτῷ ποτέ. Conν. 211. A: οὐδ' αὖ φαντασθήσεται αὐτὸ τὸ καλὸν οἷον πρόσωπόν τι cet.

φαντασία, ἡ, *visio, visum*. Theaet. 152. C: φαντασία ... καὶ αἰσθησις ταύτην ἐν τε θερμοῖς καὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις. Soph. 263. D: δόξα καὶ φαντασία. 260. D: εἰκόνων ... καὶ φαντασίας πάντα ἀνάγκη μεσθὰ εἶναι. 264. A: φαντασίαν. Theaet. 161. E: ἐλέγχειν τὰς ἀλλήλων φαντασίας τε καὶ δόξας. Pol. II. 382. E: οὔτε κατὰ φαντασίας οὔτε κατὰ λόγους cet.

φάντασις, ἡ, *visum*. Tim. 72. B: ὅτι τῆς δι' αἰνιγμῶν οὐτοὶ γῆμης καὶ φαντάσεως ὑποκρίται.

φαντάσμα, τό, *visum; simulacrum, species; etiam visio* (germ. *Vorstellung*). Soph. 232. A: τὸ φάντασμα τοῦτο ὡς οὐκ ἔσθ' ὕγιες. Parm. 165. A: τοῦτο δ' εἴη ἂν φάντασμα ἰσότητος. 166. A: οὐδ' ἄρα δόξα τοῦ ὄντος παρὰ τοῖς ἄλλοις ἐστὶν οὐδέ τι φάντασμα. Tim. 52. C: ἐτέρου δέ τινος αἰεὶ φέρεται φάντασμα. Pol. X. 598. B: φαντάσματος, ἡ ἀληθείας οὐσα μίμησις. Parm. 165. D: τῷ τοῦ ἐτέρου φαντάσματι. Crat. 386. E: ἐλκόμενα ἄνω καὶ κάτω τῷ ἡμετέρῳ φαντάσματι. Soph. 223. C: φάντασμα παρέχεται. 236. B: ἄρ' οὐκ, ἐπεὶ περ γαίνεται μὲν, εἴκοι δὲ οὐ, φάντασμα (καλοῦμεν); C: τὴν ... φάντασμα, ἀλλ' οὐκ εἰκόνα ἀπεργαζομένην τέχνην. 240. D. Pol. II. 382. A: ἡ λόγῳ ἢ ἔργῳ φάντασμα ποιοειῶν. Phaed. 81. D: ψυχῶν σκοιειδῆ φαντάσματα (al. σκοτοειδῆ φάσματα. Vid. Annott. p. 636 sq.). Soph. 266. B: ὅσα μεθ' ἡμέραν φαντάσματα αὐτοφνῆ λέγεται. Phil. 40. A: τὰ φαντάσματα ἐξωγραφημένα. Pol. IX. 584. A: οὐδὲν ὕγιες τούτων τῶν φαντασμάτων πρὸς ἡδονῆς ἀλήθειαν, ἀλλὰ γοητεία τις. Tim. 71. A: ὑπὸ ... εἰδῶλων καὶ φαντασμάτων νυκτός τε καὶ μεθ' ἡμέραν μάλιστα ψυγαγωγῆσοιτο. Soph. 234. E: τὰ ἐν τοῖς λόγοις φαντάσματα. Pol. VI. 510. A: τὰ ἐν τοῖς ὕδασι φαντάσματα. Id. VII. 532. C. X. 599. A: φαντ' σματα γάρ, ἀλλ' οὐκ ὄντα ποιοῦσιν. Tim. 46. A.

φανταστικός, ἡ, ὄν, *ad visa effingenda pertinens; fem. visorum effingendorum ars*. Soph. 267. A: μίμησις τοῦτο τῆς φανταστικῆς μάλιστα κέλῃται πού. 268. C: τοῦ φανταστικοῦ γένους. 236. C: ἄρ' οὐ φανταστικὴν ὁρθότατ' ἂν προσαγορεύοιμεν; Ib. εἰκαστικὴν καὶ φανταστικὴν. 239. C: εἴ τινα φῆσομεν αὐτὸν εἶχειν φανταστικὴν τέχνην. 260. D. 266. D: τὸ δὲ φανταστικὸν ἐμελλεν εἶναι γένος. E.

φάος, τό, *lux*. Crat. 407. C: τὸν γάτοις ἴστορα.

φαρέτρα, ἡ, *phœdra*. Theaet. 180. A: ὥσπερ ἐκ φαρέτρας ῥηματίσκια ... ἀνασπῶντες ἀποτοξένουσι.

φαρμακεία, ἡ, *medicamentum*; etiam *venenum*. Legg. XI. 933. B: τὸν τῆς φαρμακείας περὶ τόμον. D. 932. E: διτταὶ ... φαρμακίαι κατὰ τὸ τῶν ἀνθρώπων οὔσαι γένος cet. Prot. 354. A: (διὰ) τομῶν καὶ φαρμακιῶν. Legg. XI. 933. D. Locr. 103. E: διὰ φαρμακειῶν. Tim. 89. B: τὰ ... νοσήματα ... οὐκ ἐρεθιστέον φαρμακίαις. C. Legg. VIII. 845. E: ἂν τις διαφθείρῃ ἐκὼν ὕδωρ ἀλλότριον ... φαρμακίαις cet. Ib. ἂν δέ τις ἐγλή φαρμακίαις τιτὶ βλάπτων.

φαρμακείον, *vid. φαρμάκιον et φάρμακον*.

φαρμακεύς, ὁ, *veneficus*. Conv. 203. D: δεινὸς γόης καὶ φαρμακίης.

φαρμακένσις, ἡ, *venenum*. Legg. VIII. 845. D: οὔτε γὰρ γῆν οὔτε ἥλιον ... ἱάδιον φθείρειν φαρμακεύσειν cet. φαρμακευτικὸς, ὁ, *veneficus* (*adiect.*). Tim. 89. B: τὸ τῆς φαρμακευτικῆς καθάρσεως γιγνόμενον ἱατρικόν.

φαρμακεύω, *medicamenta adhibeo*. Pol. V. 459. C: ὅταν ... καὶ φαρμακεύειν δέῃ. Tim. 89. D: οὐ φαρμακεύοντα (v. φαρμακεύοντας) κακὸν δύσκολον ἐρεθιστέον. Cum accus. *veneno aliquem inficio*. Legg. XI. 933. D: ὃς ἂν φαρμακεύῃ τινα ἐπὶ βλάβῃ μὴ θανασίμῳ cet.

φαρμάκιον, τό, *remedium vel medela*. Phaedr. 268. C: περιτυχὲν φαρμακίοις (v. φαρμακείοις). Theaet. 149. C: διδούσαι γε αἱ ματαὶ φαρμάκια.

φάρμακον, τό, *medicamentum*. Pol. II. 382. C: τότε ἀποτροπῆς ἔνεκα ὡς φάρμακον χηρσίμον γίνεται. Tim. 84. E: ὡς (νοσημάτων) καὶ τὸ φάρμακον χαλεπὸν. Pol. III. 389. B: ὡς ἐν φαρμάκῳ εἶδει. Id. V. 459. D. Charm. 158. C: πρὸ τῆς τοῦ φαρμάκου δόσεως. Lys. 220. D. Charm. 157. B: τοῦτω τῷ φαρμάκῳ μηδεὶς σε πείσει τὴν αὐτοῦ κεφαλὴν θραπεύειν. Gorg. 456. B: φάρμακον πίνειν. Pol. III. 406. D: παρὰ τοῦ ἱατροῦ φάρμακον πίων. Charm. 155. B: ἐπίστασθαι τι κεφαλῆς φάρμακον. 157. C: προσοίσω τὸ φάρμακον τῇ κεφαλῇ. Crat. 394. A: τὰ τῶν ἱατρῶν φάρμακα. Pol. III. 426. B: οὔτε φάρμακα οὔτε καύσεις cet. Crat. 394. B: αἶτε τὴν δύναμιν τῶν φαρμάκων σκοπομένην. Pol. III. 408. A. Theaet. 167. A: ὁ ... ἱατρός φαρμάκοις μεταβάλλει. Crat. 405. A: αἱ τοῖς ἱατρικοῖς φαρμάκοις ... περικτενύσεις. Pol. III. 407. D: φαρμάκοις τε καὶ τομαῖς τὰ νοσήματα ἐκβάλλοντα αὐτῶν. V. 459. C. Phaedr. 270. B: φάρμακα καὶ τροφὴν προσφέρων. Gorg. 467. C: οἱ τὰ φάρμακα πίνοντες παρὰ τῶν ἱατρῶν. Pol. I. 332. C: ἡ σώμασι φάρμακα (ἀποδιδούσα τέχνη). In univ., ut Lat. *medicina*, est *remedium et subsidium*. Phaedr. 274. E: μνημῆς ... καὶ σοφίας φάρμακον εὐρέθῃ. 230. D: σὺ ... δοκεῖς μοι τῆς ἐμῆς ἐξόδου τὸ φάρμακον εὐρηκέναι. 275. A: ὑπομνήσεως φάρμακον εὐρες. Polit. 310. A: ἐπὶ τοῦτοις ... τοῦτ' εἶναι

τέχνη φάρμακον. Pol. X. 595. B: ὅσοι μὴ ἔχουσι φάρμακον εἰδέναι αὐτὰ οἷα τυγχάνει ὄντα. Critia 106. D: φάρμακον ἡμῖν αὐτὸν τελειώτατον καὶ ἄριστον φαρμάκων, ἐπιστήμην, εὐχόμεθα διδόναι. Legg. I. 647. E: φόβον φάρμακον. XI. 919. B. Ep. VIII. 354. B: (ὅς) φάρμακον ἐπήνεγκε τὴν τῶν γερόντων ἀρχήν. Phil. 54. B: γενέσεως ... ἔνεκα φάρμακα τε καὶ πάντα ὄργανα ... παρατίθεσθαι πᾶσιν. Ut Lat. *medicamentum, est quoque venenum* (Phaed. iuit. ἢ τὸ φάρμακον ἐπιεν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ. 57. B. 63. D: ὁ μέλλων σοι δώσειν τὸ φάρμακον. 115. A. D.) et color vel pigmentum. Crat. 424. E: ὡς ἂν ... δοκῇ ἐκάστη ἡ εἰκὼν δεῖσθαι ἐκαστον φαρμάκον. Ib. ὅτι οὖν ἄλλο τῶν φαρμάκων. (434. A. pro φάρμακα codd. φαρμακεῖα scribunt, Cl. c. al. φαρμακεῖαι). Polit. 277. C: τὴν δὲ οἶον τοῖς φαρμάκοις καὶ τῇ συγκράσει τῶν χρωμάτων ἐνάργειαν οὐκ ἀπειληφέναι πω. Pol. IV. 420. C: ὅτι οὐ τοῖς καλλίστοις τοῦ ζῶου τὰ κάλλιστα φάρμακα προστίθεμεν.

φαρμακοποσία, ἡ, *medicamenti potio*. Soph. 227. A: φαρμακοποσίας. Legg. I. 646. C: τοὺς εἰς τὰ ἰατρεία αὐτοὺς βαδίζοντας ἐπὶ φαρμακοποσίᾳ.

φάρμαξις, ἡ, *cursatio*. Phil. 46. A: οὐκ ἄλλης δεόμενα φαρμάξεως.

φαρμάττω, *medicamentum adhibeo*. Legg. XI. 933. B: ὁποτέρως ἂν τις ἐπιχειρῇ φαρμάττειν. C. **fascino*. Men. 80. A: γοητεύεις με καὶ φαρμάττεῖς cet. Conv. 194. A: φαρμάττειν βούλει με.

φάσις, ἡ, (γαίνομαι), in stellis dicitur apparentibus. Locr. 97. B: φάσις τε καὶ κορυφία καὶ ἐκλείψις. Ib. φάσις φανεράς ὥσως ἡ ἐσπερίας ἐκτελέοντι ποτὶ τὸν ἄλιον.

φάσις, ἡ, (φημί), *affirmatio*. Soph. 263. E: φάσιν τε καὶ ἀποφασιν.

φάσκω, *dico, aio; pono, statuo; etiam prae me fero, profiteor, simulo; promitto*. Phaed. 113. C: φάσκουσι; sed Cl. cum plurimis al. libris λέγουσι. Gorg. 482. E: φάσκων τὴν ἀλήθειαν διώκων. 486. A: φάσκων ἀδικεῖν μηδὲν ἀδικοῦντα. Theaet. 169. A. Phil. 49. B: γελοίους τούτους φάσκων εἶναι τὰ ληθῆ φθέρξει. Pol. I. 337. E: μὴ εἰδὼς μηδὲ φάσκων εἰδέναι. Ion. 541. E: φάσκων ἐπιδείξιν. Ep. III. 318. A: φάσκων ... ἀποπέμψιν. B. Theaet. 190. A: καὶ φάσκουσα καὶ οὐ φάσκουσα (*negans*). Charm. 165. B: ὡς φάσκοντος ἐμοῦ εἰδέναι περὶ ὧν ἐρωτῶ. Gorg. 519. E: ἀγαθὸν φάσκοντα πεπεινημέναι τιτά. Phaed. 98. A: φάσκοντά γε ὑπὸ νοῦ ἀνιά κεκοσμηθῆναι. Theaet. 167. E. Crat. 426. A: τὸν φάσκοντα περὶ αὐτῶν τεχνικὸν εἶναι. Legg. XII. 964. C: παιδευτὴν νέων φάσκοντ' εἶναι. Gorg. 519. C: φάσκοντες ... ἔρειχες διδάσκαλοι εἶναι. Theaet. 194. C: οὐ φάσκοντες ἀγωνισταί, ἀλλὰ φιλόσοφοι εἶναι. Crat. 416. D: ἃ δὴ καλὰ φάσκοντες εἶναι ἀσπαζόμεθα. Pol. V. 453. C. Alc. I. 111. C: καὶ μὲν

(πόλεις) ταῦθ', αἱ δ' ἄλλα φάσκουσαι. Pol. VII. 538. A: ὅτι οὐ τούτων ἐστὶ τῶν φασκόντων γονέων. Legg. VI. 761. D: τῶν φίλων φασκόντων εἶναι. Apol. 41. A. Euthyd. 306. E. Theaet. 181. D: τοῖς τὰ πάντα φάσκουσι κινεῖσθαι. Tim. 40. E: ὡς οἰκεία φάσκουσιν ἀπαγγέλλειν ... πιστευτέον. Pol. VI. 489. D: διὰ τοὺς τὰ τοιαῦτα φάσκοντας ἐπιτηδεύειν. Legg. XI. 901. A: ὃν ὁ ποιητὴς κηγήσει κοθούροισι μάλιστα εἵκελον ἔφασκεν εἶναι.

φάσμα, τό, *oisum*; *simulacrum*; *etiam ostentum* s. *prodigium*. Polit. 268. E: τὸ περὶ τὴν Ἀτρείως τε καὶ Θυέστου λεχθεῖσαν ἔριν φάσμα. Conv. 179. D: φάσμα δέξαντες τῆς γυναικός. Theaet. 155. A: ἅττα ποτ' ἐστὶ ταῦτα τὰ φάσματα ἐν ἡμῖν. Tim. 71. E: ὅσα ἂν φάσματα ὁρθῇ cet. Legg. V. 738. C: φασμάτων γενομένων. X. 910: ἐν τε φάσμασιν ἐγοηγορότας διὰ φόβους καὶ ἐν ὀνείροις. Phaedr. 250. C: εὐδαίμονα φάσματα μινούμενοί τε καὶ ἐποπιτεύοντες ἐν αὐγῇ καθαρά. Tim. 71. C: ὅτ' αὐτὰ ἐναντία φάσματα ἀποζωγραφοῖ πρᾶότητός τις ἐκ διανοίας ἐπίπνοια.

φάττα, ἡ, *palumbes*. Theaet. 199. B: τὴν ἐν ἐαυτῷ οἶον φάτταν ἀντὶ περισσεύσεως (λαβῶν).

φάτνη, ἡ, *praesepe*. Tim. 70. E: αἰεὶ νεμώμενον πρὸς γάτνη. Phaedr. 247. E: πρὸς τὴν γάτνην τοὺς ἵππους σιγήσας. Tim. 70. E: οἶον γάτνην ἐν ἅπαντι τούτῳ τῷ τρόπῳ τῇ τοῦ σώματος τροφῇ τεκτινόμενοι.

φανλίζω, *detraho* (de aliquo). Legg. II. 667. A: οὐκ οἶδα ἡμῶν ... ὅπῃ πάλιν αὐτοὺς νομοθέτας φανλίξεις.

φαῦλος, ἡ, ον, *malus* (*etiam imperitus*); *pro nihilo putandus*, *vilis*; *mediocris* (c. neg., ut Lat. *non mediocris*). Prot. 327. C: πολλάκις μὲν ἀγαθοῦ ἀλλητοῦ φαῦλος ἂν ἀπέβη, πολλάκις δ' ἂν φαύλου ἀγαθός. Gorg. 485. A: ὅπου δ' ἂν φαῦλος ᾖ, ἐντεῦθεν φεῖγει cet. Conv. 174. C: ἴσως ... κινδυνεύσω καὶ ἐγὼ ... φαῦλος ὢν ἐπὶ σοφοῦ ἀνδρός ἵναί μοι δοκῇ ἀκλῆτος. Phil. 30. C: αἰτία οὐ φαύλη. Conv. 175. E: ἡ μὲν γὰρ ἐμὴ (σοφία) φαύλη τις ἂν εἴη καὶ ἀμφισβητήσιμος. 215. C: φαίλη ἀλλητοῖς. Crat. 425. B: ἄλλως δὲ συνείρειν μὴ φαῦλον ἢ καὶ οὐ κατ' ὁδόν. Apol. 41. A: ἄρα φαῦλῳ ἂν εἴη ἡ ἀποδημία; Hipp. mai. 286. E: φαῦλον γὰρ ἂν εἴη τὸ ἐμὸν πρᾶγμα καὶ ἰδιωτικόν. (Id. Ion. 532. E.). Gorg. 486. B: κατηγόρου τυχὼν πᾶν φαύλου καὶ μοχθηροῦ. 521. C: ὑπὸ πᾶν ἴσως μοχθηροῦ ἀνθρώπου καὶ φαύλου. Soph. 223. B: οὐ γὰρ τι φαύλης μέτοχόν ἐστι τέχνης τὸ νῦν ζητούμενον. Theaet. 151. E: κινδυνεύεις μέντοι λόγον οὐ φαῦλον εἰρηκέναι περὶ ἐπιστήμης. 152. D: ἐγὼ καὶ μάλ' οὐ φαῦλον λόγον. 194. A: τοξότην φαῦλον. Conv. 211. E: φαῦλον βίον. Phaedr. 276. E: παγκάλην λέγεις παρὰ φαύλην παιδιάν ... τοῦ ἐν λόγοις δυναμένου παίζειν. Pol. VII. 519. A: ὡς οὐ φαύλην ἔχον τὴν ὄψιν. Prot. 340. E: εἰ οὕτω φαῦλόν τί φησιν εἶναι τὴν ἀρετὴν ἐκτεῆσθαι. Crat. 392. A:

φαῦλον ἤγει τὸ μάθημα —; Tim. 71. D: κατορθοῦντες καὶ τὸ φαῦλον ἤμῳ. Alc. II. 141. A: εἰ δὲ τοῦτο φαῦλον ἡγήσαιο καὶ μὴ μέγα τι cet. Prot. 326. E: διὰ τί οὖν τῶν ἀγαθῶν πατέρων πολλοὶ υἱεῖς φαῦλοι γίνονται; Phaedr. 242. C: ὥσπερ οἱ τὰ γραμμιατα φαῦλοι. Phaed. 69. C: κινδυνεύουσι ... οὐ φαῦλοί τινες εἶναι cet. (Id. Crat. 401. B.). Conn. 181. B: οὗτός ἐστιν (ὁ Ἑρως) ὃν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων ἐρώσιν. Legg. XI. 922. D: ὅποσοι περὶ ἐμὲ φαῦλοι καὶ ὅσοι ἀγαθοὶ γενοῦσι φανερώς. Euthyd. 279. C: πάντες ... καὶ οἱ πάντῃ φαῦλοι. Men. 96. D: κινδυνεύομεν ... ἐγώ τε καὶ σὺ φαῦλοί τινες εἶναι ἄνδρες. Soph. 227. A: τὰ περὶ τὰ ἐκτός, ἃ εἰπεῖν μὲν φαῦλα, ὅσα βαλανευτική παρέχεται. Legg. IX. 876. A: δικαιοσύνη φαῦλα καὶ ἀφωνα. Prot. 327. B: τῶν ἀγαθῶν ἀνελκῶν ... ἢ τῶν φαύλων (τοὺς υἱεῖς). Crat. 390. D: οὐδὲ φαύλων ἀνδρῶν οὐδὲ τῶν ἐπιτυχόντων (κινδυνεύει εἶναι). Theaet. 147. A: εἴ τις ἡμῶς τῶν φαύλων τι καὶ προχείρων ἐροίτο cet. Pol. IV. 431. C: ἐν τοῖς πολλοῖς τε καὶ φαύλοις. Theaet. 181. B: ἡμᾶς ... τι λέγειν φαύλους ὄντας. Pol. III. 405. A: μὴ μόνον τοὺς φαύλους τε καὶ χειροτέχνους cet. Phaedr. 261. B: οὐδὲν ἐντιμότερον τὸ γε ὀρθὸν περὶ σπουδαῖα ἢ περὶ φαῦλα γιγνόμενον. 278. C: (εἰ) λέγων αὐτὸς δυνατὸς τὰ γεγραμμένα φαῦλα ἀποδείξει. Pol. VI. 496. A: οὐ νόθα καὶ φαῦλα (εἰκὸς γεννᾶν); X. 603. B: φαύλῃ ἄρα φαύλῳ συγγιγναμένη φαῦλα γεννᾷ ἢ μιμητική. Hipp. mai. 288. D: ὅς οἱ τὴν φαῦλα ὀνόματι ὀνομαζέειν τολμᾷ ἐν σεμνῷ πράγματι. Prot. 336. C: εἰ ... Πρωταγόρας ὁμολογεῖ φαυλότερος εἶναι Σωκράτους διαλεχθῆναι. Pol. V. 459. C: ἱατρὸν ... καὶ φαυλότερον ἐξαρκεῖν ἡχοῦμεθα εἶναι. Gorg. 483. C: ἀγαπῶσι γὰρ ... αὐτοὶ ἂν τὸ ἴσον ἔχωσι φαυλότεροι ὄντες. Phaed. 65. B: πᾶσαι (αἰσθήσεις) γὰρ πον τούτων φαυλότεραί εἰσιν. Pol. V. 475. B: (ὅτι) ὑπὸ σμικροτέρων καὶ φαυλοτέρων τιμώμενοι ἀγαπῶσιν. Polit. 271. E: καθάπερ γινῶν ἄνθρωποι ... ἄλλα γένη φαυλότερα αὐτῶν νομεύουσι. Crat. 429. A: φαυλότερα (ἔργα; ὀππος. καλλίῳ). Legg. IX. 874. E: καὶ ὁ φαυλότατος ... τῶν ἐπὶ νόμον τρεπομένων. Crit. 52. D: δοῦλος ὁ φαυλότατος. Legg. V. 746. D: τὸν τοῦ φαυλοτάτου δημιουργόν. Prot. 342. D: εἰ γὰρ ἐθέλει τις Λακεδαιμονίων τῷ φαυλοτάτῳ συγγενέσθαι cet. Phaedr. 235. E: τοῦτο δὲ οἶμαι οὐδ' ἂν τὸν φαυλοτάτον παθεῖν συγγραφεῖα. Ep. VII. 329. A: ἢ πάντων ἂν φαυλοτάτον ἡγοῦσιν αὐτόν. Legg. X. 902. A: καθάπερ οἱ φαυλοτάτοι τῶν ἀνθρώπων λέγονται ποιεῖν. Prot. 337. E: ὥσπερ τοὺς φαυλοτάτους τῶν ἀνθρώπων διαφρέσθαι ἀλλήλοις. Pol. V. 459. D: τοὺς δὲ φαυλοτάτους ταῖς φαυλοτάταις τούναντίον (δεῖ συγγίγνεσθαι). * *levis, facilis*. Theaet. 179. D: μάχη ... περὶ αὐτῆς οὐ φαύλῃ cet. Theaet. 147. C: φαυλὸν πον καὶ ἀπλοῦν εἰπεῖν ὅτι cet. Crat. 390. D: κινδυνεύει ... εἶναι οὐ φαῦλον ... ἢ τοῦ ὀνόματος

θέσις. Conv. 213. C: ὡς ἐμοὶ ὁ τοῖτον ἔρως τοῦ ἀνθρώπου οὐ φαῦλον πράγμα γέγονεν. Pol. II. 368. C: ὅτι τὸ ζήτημα ... οὐ φαῦλον, ἀλλ' ὅξυ βλέποντος. VII. 527. D: τὸ δ' ἐστὶν οὐ πᾶν φαῦλον, ἀλλὰ χαλεπὸν πιστεῦσαι ὅτι cet. Phaed. 95. E: οὐ φαῦλον πράγμα ... ζητεῖς. Polit. 263. A: οὐ φαῦλον προστάτεις. Crat. 411. A: ἐγείρεις ... οὐ φαῦλον γένος ὀνομάτων. Pol. II. 374. E: οὐκ ἄρα φαῦλον πράγμα ἡράμεθα. IV. 435. C: εἰς φαῦλόν γε αὖ ... σκέμματα ἐμπεπτώκαμεν περὶ ψυχῆς cet. Soph. 218. E: περὶ τινος τῶν φαύλων μετιότες.

φαυλότης, ἡ, *pravitas*. Legg. I. 646. B: εἰ δι' ἐκόντα ποτὲ ἀνθρώπων εἰς ἅπασαν φαυλότητα αὐτὸν ἐμβάλλειν. **tenuitas*. Legg. V. 745. D: τὸ νῦν δὴ λεγόμενον φαυλότης (περὶ φ;) τε καὶ ἀρετῆς χώρας. **inscientia, imperitia*. Theag. 130. C: οὕτως αἰσχύνομαι ἐπὶ τῇ ἐμῇ φαυλότητι. Hipp. mai. 286. D: καὶ ἐγὼ διὰ τὴν ἐμὴν φαυλότητα ὑπορούμην cet.

φαύλως, *male, perperam, haud probe*. Phaed. 86. D: καὶ γὰρ οὐ φαύλως ἔοικεν ἀπιτομένη τοῦ λόγου. Theaet. 173. C: τοὺς γε φαύλως διατρέποντας ἐν γίγασσιν. Phil. 43. A: καὶ δοκοῦσι γε οὐ φαύλως λέγειν. Legg. VII. 820. A: φαύλως (διακείσθαι). VIII. 839. E: εὖ τὸ σῶμα ἔχον καὶ μὴ ιδιωτικῶς ἢ φαύλως. XII. 966. E: ὁ ... ἰδὼν ταῦτα μὴ φαύλως μὴδ' ιδιωτικῶς. Lys. 214. A: οὐ φαύλως ἀποφαινόμενοι περὶ τῶν φίλων οἱ τυγχάνουσιν ὄντες. Ep. VII. 343. D: ἡ τῶν τεττάρων φύσις ἐκάστου περικυβία φαύλως. Legg. IX. 876. D: ἃ καὶ φαυλοτέρως ἂν πεπαιδευμένοι διακείσθαι δύναντο κατιδεῖν. Eryx. 405. D: ὅταν ἄρα αὐτοὶ αὐτῶν τυγχάνωμεν φαυλότατα διακείμενοι, τότε cet. **simpliçter*. Theaet. 147. C: ἐξὸν φαύλως καὶ βραχέως ἀποκρίνασθαι. Pol. V. 449. C: εἰπὼν αὐτὸ φαύλως ὡς ἄρα cet. Legg. XI. 929. A: μὴ φαύλως οὕτως ἐξέστω μὴδ' εὐθύς τοῦτο δοᾶν.

φέβεσθαι, *fugere*. Lach. 191. B. (Hom.).

φέγγος, τὸ, *splendor; lumen*. Phaedr. 250. B: οὐκ ἔνεστι φέγγος οὐδὲν ἐν τοῖς τῇδε ὁμοιώμασιν. Pol. VI. 508. C: ὦν (τὰς χάρας) νυκτερινὰ φέγγη (ἐπέχει).

φείδομαι, *parco; abstinere*. Pol. V. 469. B: τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους φείδεσθαι. Phaed. 117. A: γιγνώσκων τοῦ ζῆν καὶ φειδόμενος οὐδενὸς ἐστὶ ὄντος. Phil. 15. E: φειδόμενος οὔτε πατρός οὔτε μητρός cet. Pol. VIII. 553. C: κατὰ σμικρὸν φειδόμενος. (Gorg. 485. D. μὴ φειδόμενον ex interpretatione videtur fluxisse). Phil. 55. C: (μὴ) νοῦ ... καὶ ἐπιστήμης οἷον φειδόμενοι σφόδρα φανῶμεν. Phaed. 78. A: μήτε χρημάτων φειδόμενους μήτε πόρων. Id. Lach. 201. A. Menex. 242. C: ἐφείσαντο καὶ ἀπέδσαν (τοὺς ἡγερμόνας Λακεδαιμονίους). Phil. 16. A: ἐπεὶ βαρβάρων γε οὐδενὸς ἂν φείσασιν cet. Apol. 31. A: φείσεσθαι μου. **caveo*. Pol.

VIII. 574. B: ἄρ' εὐλαβηθεῖη ἂν καὶ γείσαιο μή τι δρᾶσαι τῶν τυραννικῶν; *cesso. Legg. V. 732. D: μηδὲν φειδόμενον, ἀλλ' αἰεὶ ... ἀναμιμνήσκοντα ἑτερόν τε καὶ ἑαυτὸν σαφῶς. φειδωλία, ἡ, *parsimonia*. Pol. IX. 572. C: μίσει τῆς τοῦ πατρὸς φειδωλίας.

φειδωλός, ἡ, ὄν, *parcus*. Pol. VIII. 554. A: τῷ γε φειδωλός εἶναι καὶ ἐργάτης. 554. E. Legg. IV. 719. E: φειδωλός ... τις καὶ πένυς ἀνὴρ. V. 743. B. Pol. VIII. 558. D: τοῦ φειδωλοῦ ἐκείνου καὶ ὀλιγαρχικοῦ cet. IX. 572. C: ὑπὸ φειδωλῷ πατρὶ τεθραμμένος. VIII. 560. C: τῷ φειδωλῷ αὐτοῦ τῆς ψυχῆς. 555. A: τὸν φειδωλὸν τε καὶ χρηματιστήν. 559. C. 548. E: φειδωλοὶ χρημάτων. Phaedr. 256. E: θνητὰ τε καὶ φειδωλὰ οἰκονομοῦσα.

φειδωλῶς, *parce*. Pol. VIII. 559. D: τεθραμμένος ... ἀπαιδεύτως τε καὶ φειδωλῶς.

φελλός, ὁ, *cortex* (*suberis*). Polit. 288. E: φελλῶν καὶ βίβλων καὶ δεσμῶν ἐργαστικάι.

φέρω, *alo*. Critia 115. A: ἔφερβεν εὖ.

φέριστος, ἡ, ὄν, *optimus*. Phaedr. 238. D: εἶεν, ὃ φέριστε, ὃ μὲν cet.

φέρω, *fero, porto*. Legg. XI. 914. B: ἂν ... τις ... ἀναιρούμενος οἴκαδε φέρη. Phaedr. 279. C: ὅσον (πληθος) μήτε φέρειν μήτε ἄγειν δύναται ἄλλος ἢ ὁ σῶφρων. (Pol. II. 359. E. χρυσοῦν δακτύλιον γέρειν vulgo legitur, sed v. φέρειν a libris fere omnibus abest). Pol. II. 363. D: κοσμήνῳ ὕδωρ ἀναγκάζουσι γέρειν. V. 470. A: πρὸς ἱερὸν τὰ τοιαῦτα ἀπὸ τῶν οἰκείων γέρειν. 469. E: οὐδὲ ... πρὸς τὰ ἱερὰ τὰ ὅπλα οἴσουμεν ὥς ἀναθήσοιτες. 460. C: οἴσουσι παρὰ τινος τροφούς cet. Theaet. 142. A: Θεωιτήτῳ ἐνέτηχον γερομένῳ ἐκ Κορίνθου ἀπὸ στρατοπέδου Ἀθηνάζε. *fero, i. q. *perfero, tolero* (c. adv., ut Lat. *graviter ferre*); *sustineo*. Phaed. 63. A: ὅτι οὕτω ῥαδίως φέρεις καὶ ἡμᾶς ἀπολείπων καὶ ἄρχοντας ἀγαθούς. Tim. 91. C: χαλεπῶς ἀγανακτοῦν φέρεσι. Legg. VI. 768. A: χαλεπῶς ἂν ἐν δίκῃ γέροιεν ἄμιοιροι γένόμενοι τῶν τοιούτων διακρίσεων. Phaed. 115. E: ἵνα Κρίτων ῥῶν φέρη. Phaedr. 241. A: τὴν ... ξυνοουσίαν ἐπίπονον οὖσαν γέρειν δι' ἐλπίδα ἀγαθῶν. 252. C: γέρειν τὸ ... ἄχθος. Phaed. 116. C: πειρῶ ὥς ῥῶστα γέρειν τὰ ἀναγκαῖα. Pol. I. 329. E: ἡγείσθαι σε ῥαδίως τὸ γῆρας φέρειν. Critia 121. B: τὰ παρόντα φέρειν ἀδυνατοῦντες. Legg. III. 691. C: ἥτις ποτὲ δυνησεται τὴν μεγίστην ἐν ἀνθρώποις ἀρχὴν γέρειν. Menex. 247. C: ὥς ῥῶστα φέρειν τὴν ξυμφορὰν. Pol. V. 474. E: εὐχερῶς φέροντος τὴν ὀχρότητα. Gorg. 522. E: εὖ οἶδα ὅτι ῥαδίως ἴδοις ἂν με φέροντα τὸν θάνατον. Menex. 247. D: φέροντες ... ἀνδρείως τὰς συμφοράς. Pol. I. 330. A: (τοῖς) χαλεπῶς ... τὸ γῆρας φέρουσιν. Critia 120. E: ῥαδίως ἔφερον οἶον ἄχθος τὸν τοῦ χρυσοῦ ... ὄγκον. Crit. 43. C: ἦν ἐγὼ ... ἐν τοῖς βαρύνταί ἂν ἐνέγκαιμι. Pol.

I. 330. A: ὅτι οὐτ' ἂν ὁ ἐπιεικὴς πάνν τι ῥαδίως γῆρας μετὰ πενίας ἐνέγκοι cet. VI. 503. E: εἰ καὶ τὰ μέγιστα μαθήματα δυνατὴ ἔσται ἐνεγκεῖν. Apol. 37. C: ὅτι ὕμεις ... οὐχ οἷοί τε ἐγέμεσθε ἐνεγκεῖν τὰς ἐμὰς διατριβὰς καὶ τοὺς λόγους. Pol. X. 603. E: ὅτι ῥᾶστα οἷοι τῶν ἄλλων. Polit. 257. C: ῥᾶον οἷσεται πάντα πόνον. Apol. 37. C: ἄλλοι ... αὐτὰς (τὰς ἐμὰς διατριβὰς) οἷσουσι ῥαδίως. *fero, i. è. duco (de via al.); etiam moveo; unde pass. Lat. ferri, i. q. agitari, volvi, ruere, abripi, deferri al. Pol. II. 365. D: ταύτη ἱέον, ὡς τὰ ἴχνη τῶν λόγων φέρει. IV. 444. E: ἄρ' οὖν οὐ καὶ τὰ μὲν καλὰ ἐπιτηδεύματα εἰς ἀρετῆς κτήσιν φέρει —; Legg. III. 694. C: φέρει ... ἡμῖν σκέψιν τοῦτο ἐφ' ὅπερ ὠρμήκαμεν. VIII. 831. C: ὅ τι ... πρὸς τοῦτο φέρει μάθημα cet. Gorg. 524. A: ἐξ ἧς φέρετον τῷ ὁδῷ, ἡ μὲν εἰς μακάρων νήσους, ἡ δ' εἰς Τάρταρον. Pol. III. 394. D: ὅπη ἂν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φέρῃ, ταύτη ἱέον. VIII. 553. D: ἐάν τι ἄλλο εἰς τοῦτο φέρῃ. Alc. II. 142. B: πόνοι φέροντες εἰς ὠφέλειαν. Menex. 247. E: πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα. Phaedr. 250. E: οὐκ ὁξέως ἐνθὲνδε ἐκεῖσε φέρεται πρὸς αὐτὸ τὸ κάλλος. 254. B: βίᾳ φέρεται. 263. A: οὐκ ἄλλως ἄλλῃ φέρεται —; Pol. VII. 529. D: ἄς τὸ ὄν τάχος καὶ ἡ οὐσα βραδύτης ... φορὰς τε πρὸς ἄλληλα φέρεται καὶ τὰ ἐόντα φέρει. Tim. 80. A: ὅσα ἐπὶ γῆς φέρεται. Phil. 13. E: πάλιν εἰς τὸν αὐτὸν φερόμεθα λόγον. Phaed. 114. B: φέρονται αὐτίς εἰς τὸν Τάρταρον. Theaet. 144. A: αἰτιοντες φέρονται ὥσπερ τὰ ἀνερμάιστα πλοῖα. Pol. VI. 503. C. IX. 586. A: μέχρι πάλιν πρὸς τὸ μεταξὺ φέρονται. Dem. 382. B: αἱ ... ψῆφοι φέρονται ὡς οὐ ξυμβούλων δεομένων. Parm. 138. C: εἰ φέροιο τὸ ἐν. Pol. IX. 584. E: ὅταν ... ἐπὶ τὸ λυσιπρὸν φέρονται. Crat. 411. B: πάντως φέρεσθαι (τὰ πράγματα). C: ῥεῖν καὶ φέρεσθαι. Pol. IX. 584. D: ἄνω φέρεσθαι. Phaed. 98. B: ἀπὸ δὲ θαυμαστῆς ... ἐλπίδος ὡχόμεν φερόμενος. Phaedr. 255. C: πολλὴ φερομένη (τιγῇ) πρὸς τὸν ἐραστήν. Pol. VI. 496. D: οἷον ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου. IX. 584. D: ἐκ τοῦ κάτω φερόμενον πρὸς μέσον. Theaet. 177. C: τοῖς τῇν φερομένην οὐσίαν λέγοντας. Pol. VI. 492. C: ἦν (παιδείαν) οὐ ... οἰχῆσεσθαι φερομένην κατὰ ῥοὴν ἣ ἂν οὗτος φέρῃ. Tim. 44. A: ἐξωθεν αἰσθησεις τινὲς φερόμεναι. Ep. VII. 328. B: πολλάκις ἑαυταῖς ἐναντία φερόμεναι (ἐπιθυμίαι). Phaed. 99. A: ὑπὸ δόξης φερόμενα τοῦ βελτίστου. Epin. 983. A: πάντα ... τὰ φερόμενα ἄστρα. Polit. 310. A: ἐπὶ τὰναντία φερομένων (ἀρετῆς μερῶν). Crat. 404. D: φερομένων τῶν πραγμάτων. Tim. 38. A: τοῖς ἐν αἰσθησει φερομένοις. 36. D: ἐν λόγῳ ... φερόμενους (κυκλούς). Epin. 986. B: εἴτε αὐτοὺς ἰόντας εἴτε φερόμενους ἐν ὁχύμασι. Legg. VII. 814. B: εὐθύς πρὸς ἱερὰ φερόμενας. Soph. 249. B: ἐάν αὖ φερόμενα καὶ κινούμενα πάντ' εἶναι

συγχωρῶμεν. Legg. XII. 967. C: τὰ κατ' οὐρανὸν φερόμενα. Conu. 190. A: ταχύ ἐφέροντο κύκλω. Tim. 43. A: ρία δ' ἐφέροντο καὶ ἔφερον. Ep. VII. 348. B: οἱ δ' ἐφέροντο εὐ-
 θὺς πρὸς τὰ τεῖχη. Pol. IX. 584. D: ὅθεν ἐνήνεκται. Phaedr. 254. B: τοῦ ἡνίοχου ἡ μνήμη πρὸς τὴν τοῦ κάλλους φύσιν
 ἡνέχθη. Pol. IX. 586. A: πρὸς τὸ ἀληθῶς ἄνω ... οὔτε
 ἡνέχθησαν. Tim. 63. A: εἰς οὐδὲν ἂν ποτε τῶν ἐσχάτων
 ἐνεχθείη. Parm. 138. D: τίς μηχανὴ τοῦτο κύκλω ποτὲ ἐπὶ
 τοῦ μέσου ἐνεχθήναι; Tim. 87. A: πρὸς ... τοῖς τοῖς τό-
 πους ἐνεχθέντα τῆς ψυχῆς. — Pass., ut Lat. *ferri et circum-*
ferri, etiam in eo dicitur quod celebratur (aut laudatur aut
 vituperatur). Ep. VII. 328. E: ἦν (φιλοσοφίαν) ἀτίμως γῆς
 ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων φέρεσθαι. — Med. Eryx. 395. B:
 οὓς (πειτούς) εἰ τις φέροιτο cet. — Celeritatis notio, quae
 in pass. φέρεσθαι eminet, etiam in imperativo φέρε conspici-
 tur, qui, ut Lat. *age*, exhortandi vim habet (germ. *wohlan*).
 Prot. 330. B: φέρε δὴ ... κοινῇ σκεψώμεθα cet. Gorg. 455.
 A: φέρε δὴ ἰδῶμεν (v. φέρε δὴ, ἰδῶμεν) cet. 514. D: φέρε
 πρὸς θεῶν αὐτὸς δὲ ὁ Σωκράτης πῶς ἔχει τὸ σῶμα πρὸς
 ὑγίαιαν; Phaed. 63. B: φέρε δὴ ... πειραθῶ cet. Theaet.
 151. E: ἀλλὰ φέρε δὴ αὐτὸ κοινῇ σκεψώμεθα cet. Soph.
 229. A: φέρε δὴ διδασκαλικῆς δὲ ἄρα ἐν μόνον γένος φα-
 τίον εἶναι, ἢ πλείω —; Crat. 385. B: φέρε δὴ μοι τόδε
 εἰπέ. Polit. 294. D: φέρε νῦν ἀναλίθωμεν πάλιν μνήμη
 τὰς ... ἐπιτάξεις cet. Pol. I. 347. C: φέρε δὴ τὸ τοιοῦδε
 περὶ αὐτῶν πῶς λέγεις; V. 453. E: φέρε δὴ ... ἴαν πη
 εὐρωμεν τὴν ἐξοδον. Legg. I. 633. C: τὴν ἀνδρείαν δὲ φέρε
 τί θῶμεν; VII. 805. D: φέρε ... μὴν οὐκ ἀνάγκη γενέσθαι
 γέ τινα τάξιν ἐτέραν αὐταῖς; De lege 315. E: φέρε δὴ σὺ
 πόττερα νομίζεις τὰ δίκαια ἀδίκαια εἶναι —; al. Similiter part.
 φέρων ponitur ita ut verti possit *protinus, statim*. Pol. I. 345.
 B: ἢ εἰς τὴν ψυχὴν φέρων ἐνθῶ τὸν λόγον; Hipp. mai. 282.
 E: καὶ τοῦτο ἐλθὼν οἷαδε φέρων τῷ πατρὶ ἔδωκε. — Est
 etiam *calculus movere vel ducere, suffragia ferre et suffragiis*
creare. Legg. VI. 766. B: φερόντων ψῆφον κοῦβήτην. Pol.
 VI. 486. C: οὐκ ἔχουσιν ὅ τι φέρωσιν (*quem calculus moveant*).
 Legg. VI. 767. D: τὴν ... ψῆφον φανερὰν φέρειν. Dem.
 380. A: ἦν (ψῆφον) φέρειν ἕκαστος ὑμῶν διαποεῖται. 381.
 C. Legg. IX. 856. A: ψῆφον ἱερὰν ἕκαστον φέροντα. Hinc
 φέρειν abs. est *creare*. Legg. VI. 753. D: τὴν δὲ πόλιν ὡς-
 αὐτως ἐκ τούτων φέρειν πάλιν ὃν ἂν ἕκαστος βούληται.
 756. C. D. E. 753. D: φερέτω. 759. D: φερέτωσαν. XII.
 949. A: ἀφ' ἱερῶν φέροντα. XII. 946. A: τῶν ... προκρι-
 θέντων οὓς ἂν πλείστοι ἐνέγκωσι. VI. 756. D: ἐὰν ἐνεγκεῖν
 μὴ βούληται. 755. A: φερέσθω ... εἰς τὴν ἀρχὴν cet. 756.
 C: ἐπειδὴν δ' ἐνεχθῶσι cet. *fero, h. e. *edo, produco*. Cri-
 tia 118. E: ὅσα γῇ φέρει. Legg. V. 743. D: ὅσα γεωργία
 δίδωσι καὶ φέρει. Critia 115. B: πόματα καὶ βρώματα ...

φέρων. 114. E: πάντα φέρουσα ἄφθονα. Polit. 266. E: φέροντα τὸν πολιτικὸν καὶ βασιλικὸν ... παραδοῦναι τὰς τῆς πόλεως ἡγίας. Critia 111. A: τότε ... παμπληθῆ ταῦτα ἔφερε. C: νομῆν ... βοσκήμασιν ἀμήχανον ἔφερε. Tim. 24. C: ὅτι γρονιμωτάτους ἀνδρας οἴσοι. D: τὸν προσγερεστάτους αὐτῇ μέλλοντα οἴσειν τόπον ἀνδρας. Etiam profero. Epin. 973. C: πολλοὶ ... τὸν αὐτὸν λόγον φέρουσιν. ὡς cet. Ep. VIII. 353. E: ἐνεγκὼν εἰς τὸ μέσον. * (act. et med.) fero, h. e. accipio, consequor. Pol. V. 468. C: πρὸς τὸ τὰριστεια φέρειν. Legg. II. 657. E: τὰ νικητήρια φέρειν. 671. E: ἴσθην καὶ μείζω τὴν αἰσχύνην φέρειν. Hipp. mai. 304. B: οἷχεσθαι φέροντα οὐ τὰ σμικρότατα, ἀλλὰ τὰ μέγιστα τῶν ἄθλων. Phaedr. 256. D: ὥστε οὐ σμικρὸν ἄθλον τῆς ἐρωτικῆς μανίας φέρονται. Phaed. 113. D: τῶν ... εὐεργεσιῶν τιμὰς φέρονται cet. Pol. X. 613. C: τὰ ἄθλα παρὰ τῶν ἀνθρώπων φέρονται. Phaedr. 245. B: φερέσθω τὰ νικητήρια. Legg. XI. 917. D: ὁ ... δοῖλος φερέσθω τὸ κιβδηλευθέν. VI. 762. A: ὄνειδῃ φερέσθωσαν ἐν πίσσῃ τῇ πόλει. Pol. III. 406. B: καλὸν ... τὸ γέρας ... τῆς τέχνης ἡνέγκατο. Ion. 530. A: τὰ πρῶτα τῶν ἄθλων ἡνενγκάμεθα. Ep. II. 312. C: πρὸς πολλῶν εὐδοξίαν σοι οἴσει ὡς φιλοσόφῳ ὄντι. Pol. VII. 537. B: τιμὰς ... μείζους τῶν ἄλλων οἴσονται. Phaed. 64. A: ἐκεῖ μέγιστα οἴσεσθαι ἀγαθὰ. Euthyd. 305. D: παρὰ πᾶσι τὰ νικητήρια εἰς δόξαν οἴσεσθαι σοφίας πέρι (ἵγουνται). * affero, apporto. Phaed. 88. B: ἡ τῇ ψυχῇ φέρει ὀλεθρον. Conv. 184. E: ἐπὶ ... τοῖς ἄλλοις πᾶσι καὶ ἔξαπατωμένῳ αἰσχύνην φέρει καὶ μῆ. Pol. IX. 581. D: ὁ τι μὴ μάθημα τιμὴν φέρει. Menex. 246. E: οὔτε γὰρ πλοῦτος κάλλος φέρει τῷ κεκτημένῳ μετ' ἀνανδρίας cet. Ion. 534. B: ὅτι ... τὰ μέλη ἡμῖν φέρουσιν ὥσπερ αἱ μέλιται. Conv. 213. E: φέρε ... τὸν ψυκτῆρα ἐκείνον. Ib. φερέτω. Legg. VIII. 835. B: οἷδ' αὖ μετατιθέμενα ... μέγα τῇ πόλει κέρδος ἢ ζημίαν ἂν φέροι. VII. 817. A: τὴν ποίησιν φέρωμιν τε καὶ ἄγωμεν —; IV. 721. D: κέρδος καὶ ῥαστώνην φέρειν. Crit. 43. C: ἀγγελίαν ... φέρων χαλεπήν. Soph. 245. E: μείζω ... φέρον ... πλάνην. Legg. VII. 811. B: κίνδυνόν φημι εἶναι φέρουσαν τοῖς παισὶ τὴν πολυμαθίαν. Conv. 188. A: ἥκει φέροντα εὐετηρίαν τε καὶ ὑγίειαν ἀνδρώποισ cet. Phaed. 116. B: (ἐπειδὴ) ἡνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία. Tim. 21. C: ὃν (λόγον) ἀπ' Αἰγύπτου δεῦρο ἡνέγκατο. * aufero, arripio. Pol. IX. 574. A: ἀνεγκαῖον ... πανταχόθεν φέρειν. Legg. VI. 762. A: ἐπιχειροῦντες λαμβάνειν τε καὶ φέρειν τῶν ἐν ταῖς γεωργίαις μὴ πείσαντες. X. 884: τῶν ἀλλοτριῶν μηδὲνα μηδὲν φέρειν μηδὲ ἄγειν. 885. A: ὅταν ... τις τῶν ἀρχόντων ἄγῃ ἢ φέρῃ ἢ χιχταί τιμι τῶν ἐκείνων μὴ πείσας αὐτούς. * refero, ut gratiam, et in univ. persolvere, pendo. Polit. 298. A: προστάτοντες ἀναλώματα φέρειν παρ' ἐαυτοὺς οἷον φόρους. Tim. 21. C: εἴτε

καὶ χάριν τινὰ τῷ Κριτία φέρων. *specto, pertineo, conuenio. Pol. VII. 538. C: πῇ πρὸς τοὺς ἀπιτομένους τῶν λόγων αὕτη φέρεῖ ἢ εἰκὼν; Legg. II. 670. E: τῆς ἐπὶ τὸ πλήθος γερούσης (παιδείας). Etiam conduco. Pol. V. 449. D: μέγα γὰρ τι οἴομεθα φέρειν καὶ ὅλον εἰς πολιτείαν ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον. — Cum praep: εἰς est inferre, cum praep. ἐπὶ referre (germ. beziehen), conferre, transferre al. Pol. V. 478. B: οὐχ ὁ δοξάζων ἐπὶ τὴν φέρει τὴν δόξαν; Soph. 237. C: οὐκοῦν ... οὐδ' ἐπὶ τὸ τὴν φέρων ὀρθῶς ἂν τις φέροι; Charm. 163. D: δήλου ... μόνον ἐφ' ὃ τὴν φέροις τούνομα ὃ τὴν ἂν λέγῃς. Soph. 250. D: ἐφ' ὃ τί ποτε δεῖ φέρειν. Tim. 37. E: ἂν δὲ φέροντες λανθάνομεν ἐπὶ τὴν αἰδίων οὐσίαν οὐκ ὀρθῶς. Critia 120. A: τὰ δ' ἄλλα εἰς τὸ πῦρ ἔφερον. Pol. V. 477. E: δόξαν εἰς δύναμιν ἢ εἰς ἄλλο εἶδος οἴσομεν; Critia 120. C: μήτε ποτὲ ὅπλα ἐπ' ἀλλήλους οἴσειν. Verb. Soph. 237. C: ὅτι τῶν ὄντων ἐπὶ τι τὸ μὴ ὄν οὐκ οἰστέον. φεῦ, hem (admirantis exclamatio). Phaedr. 263. D: φεῦ ὅσῳ λέγεις τεχνικωτέρας νύμφας τὰς Ἀχελώων ... Λυσίου ... πρὸς λόγους εἶναι. 273. C: φεῦ δεινῶς γ' εἰσικεν ἀποκεκρυμμένην τέχνην ἀνευρεῖν ὁ Τισίας cet. Hipp. mai. 287. B: φεῦ ὥς εὖ λέγεις.

φεύγω, fugio, effugio; oïto, aversor; recuso. Gorg. 485. A: ἐντεῦθεν φεύγει καὶ λοιδορεῖ τοῦτο. Phaed. 65. D: φεύγει ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ σώματος). Epin. 974. B: φυγὴ φεύγει. Prot. 354. C: τὴν ... λύπην φεύγετε ὡς κακόν. Pol. VIII. 568. A: οἱ δ' ἐπιεικὲς μισοῦσιν τε καὶ φεύγουσι. Legg. IV. 706. C: φεύγουσι δὴ τινὰς οὐκ αἰσχροῦς ... φρυγὰς. IX. 854. C: τὰς ... τῶν κακῶν ξυνοῦίας φεύγε ἀμειστορεπτί. Phaed. 62. E: διὸ ἀλογίστως ἂν φεύγοι. 63. A: τί γὰρ ἂν βουλόμενοι ... δεσποτὰς ἀμείνους αὐτῶν φεύγοιεν —; Prot. 338. A: φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος τῶν λόγων. Theaet. 176. A: ἐνθένδε ἐκεῖσε φεύγειν. Pol. X. 619. A: φεύγειν τὰ ὑπερβάλλοντα ἐκατέρωσε. Legg. I. 636. E: τὰς ἡδονὰς φεύγειν. Ep. VIII. 354. A: φεύγειν ... τοῦνομά τε καὶ τοῦτορον τοῦτο. C: φεύγειν φυγὴ ἀπλήστως πεινῶντων εὐδαιμόνισμα ἀνθρώπων. Conv. 195. B: φεύγων φυγὴ τὸ γῆρας. 216. A: βία ... οἴχομαι φεύγων. Hipp. mai. 292. A: ἂν μὴ ἐκρήγω φεύγων αὐτόν. Legg. IX. 875. B: φεύγουσα ... ἀλόγως τὴν λύπην. Pol. VIII. 549. C: φεύγοντος τὰς τε τιμὰς καὶ ἀρχὰς cet. X. 620. B: φεύγουσαν (ψυχὴν) ἀνθρώπον γενέσθαι. Gorg. 479. B: οἱ τὴν δίκην φεύγοντες (effugere studentes). Legg. VI. 762. B: εἰς ἕτερον αἰὲν τόπον φεύγοντες. Legg. X. 886. E: (ἐν ἀνθρώποις) φεύγουσι (nos aversantibus) περὶ τῆς νομοθεσίας. Ep. VIII. 354. D: φεύγουσι τὸν δούλειον ζυγὸν ὡς ὃν κακόν. Conv. 221. C: τοὺς προτροπὰν φεύγοντας διώκουσι. Euthyd. 302. B: ἀπορὸν τινα στροφὴν ἔφευγόν τε καὶ ἐστρεφόμην ἤδη. Hipp. mai. 283. D: ἀρ' οὐκ ἡ χρημάτων ἐνδεία ἔφευγον τὴν σὴν ὀμιλίαν; Alc. I.

103. B: οὐδείς ὃς οὐχ ... πέφευγε. 104. C: τῶν ἄλλων πεφευγόντων. Prot. 318. E: τὰς ... τέχνας αὐτοὺς πεφευγότας πάλιν αὐτὸν ἄγοντες ἐμβάλλουσιν εἰς τέχνας. Ep. III. 316. B: ὡς εἰκότως σοὶ ἔφυγον κοινωνεῖν περὶ τὰ τῆς πόλεως πράγματα. Apol. 26. A: διδάξαι ἔφυγες καὶ οὐκ ἠθέλησας. Legg. IV. 708. B: ἤδη δὲ ποτε καὶ ξυνάπασα πόλις τινῶν ἔφυγεν. Hipp. min. 363. D: νῦν δὲ τὴν Σωκράτους ἐρώτησιν φέγοιμι. Lach. 184. C: οὐκ ἔσθ' ὅπως ἂν τις φύγοι τὸ καταγέλαστος γενέσθαι. Legg. IX. 855. A: ἐὰν φύγωσι τὰ πατρώα ἤθη. Tim. 86. C: σπεύδων τὸ μὲν εἶναι ἀκαίρως, τὸ δὲ φυγεῖν. 87. B: φυγεῖν ... κακίαν. Legg. VIII. 832. E: φυγεῖν ... καὶ εἶναι. Pol. IX. 587. C: φυγῶν νόμον τε καὶ λόγον. Legg. VI. 767. D: τοῖς τᾶλλα δικαστήρια φυγοῦσι. Apol. 29. B: οὐδὲ φεύξομαι. Clit. 407. A. Crit. 53. C: πότερον ... φεύξει τὰς ... εὐνομούμενας πόλεις —; Euthyd. 307. B. Pol. IX. 592. A: φεύξεται. Legg. I. 635. B: εἴ τις ἐκ παιδῶν φευξέται διὰ τέλους. Theaet. 181. A: φευξόμεθα παρ' αὐτοὺς ἀπ' αὐτῶν καὶ τὰ ἀκίνητα κινούντων. 168. A: φευξονται ἀφ' ἐαυτῶν εἰς φιλοσοφίαν. Legg. I. 635. C: φευξείσθαι τοὺς ἐν ἐκείνοις γυμνασμένους. Gorg. 507. D: ἀπολασίαν ... φευκτέον. Phaed. 62. D: φευκτέον εἶναι ἀπὸ τοῦ δεσπότητος. Theaet. 167. D. Pol. II. 358. A. — Cum v. γραφὴν vel δίκην et absolute est accusari, reum agi et accusatum esse. Euth. 6. A: οὐ ἔνεκα τὴν γραφὴν φεύγω. 3. E: φεύγεις αὐτήν (τὴν δίκην), ἣ διώκεις; Pol. III. 405. B: φεύγων τε καὶ διώκων. Legg. VI. 754. E: ἐὰν δ' ὁ φεύγων ὀφλῇ cet. 768. A. XII. 948. A. 956. B. IX. 855. D: κατὰ τὸ στόμα τοῦ διώκοντός τε καὶ φεύγοντος. XI. 929. B. IX. 855. E: τὸν ... φεύγοντα. Apol. 35. D: ἀσεβείας φεύγοντα ὑπὸ Μελίτου τουτουῖ. Euth. 8. C: φεύγοντες τὴν δίκην. Apol. 19. C: μήπως ἐγὼ ὑπὸ Μελίτου τοσαύτας δίκας φέγοιμι. **exsulo* s. *exsilio multor vel multatus sum*. Legg. IX. 867. C: δύο ... ἔτη φευγέτω. D. 871. D: φευγέτω αἰεφυγίαν. Id. 877. C. E: (ὅταν) ἐν αἰεφυγίᾳ τις φεύγῃ. C: τὸν φεύγοντα. Euthyd. 271. C: φεύγοντες ... ἐκείθεν. Legg. IX. 867. E: τὰς τῶν φευγόντων πράξεις. Ep. VII. 325. C: τῶν τότε φευγόντων φίλων. Menex. 242. B: τοὺς ἀδίκως φεύγοντας δικαίως κατήραγον. Legg. IX. 867. D: καθάπερ ἄτερος ἔφευγε τὰ δύο (ἔτη). 868. A: φυγῶν μηκέτι κατέλθῃ. 871. D. φευκτός, ἢ, ὄν, *fugiendus*. Ax. 369. B: οὐ φευκτάς (τὰς λοιπὰς ἐπιτηδεύσεις ἐννοήσομεν); φηγός, ἢ, *glans*. Pol. II. 372. C: μύρτα καὶ φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ.

φήμη, ἢ, *fama, rumor; effatum vel narratio antiquitus tradita*. Tim. 27. B: ἢ τῶν ἱερῶν γραμμάτων φήμη. Pol. III. 415. D: τοῦτο ... ἔξει, ὅπῃ ἂν αὐτὸ ἡ φήμη ἀγάγῃ. Legg. II. 672. B: λόγος τις ἅμα καὶ φήμη ὑποῖσκει πῶς ὡς cet.

XI. 932. A: εἰ ... τινὰ κατέχοι φήμη κωστή τῶν τοιοῦτων προοιμίων. Apol. 20. C: οὐ γὰρ δήπου σου γε ... τοσαύτη φήμη τε καὶ λόγος γέγονεν, εἰ μὴ τι ἑπικρατες ἄλλοιον ἢ οἱ πολλοί. De lege 320. D: διὰ τί ... ποτε ... αὕτη ἡ φήμη κατεσκεδάται τοῦ Μίνω ὡς ἀπαιδεύτου τινὸς ... ὄντος; Crat. 359. E: ἡ τύχη τῆς φήμης. Legg. VIII. 838. C: ὅτι τὸ τῆς φήμης θαυμαστὴν τινα δύναμιν εἴληχεν. Epin. 988. A: διακαίότερον ... τῆς ἐκ τῶν βαρβάρων ἐλθούσης φήμης τε ἅμα καὶ θεραπειάς πάντων τούτων τῶν θεῶν ἐπιμελήσεσθαι τοὺς Ἕλληνας. 992. A. Legg. VI. 771. C: πιστεύσαντες ... τῇ παροῦσῃ φήμῃ καὶ λόγῳ. Polit. 309. E: (ἄρ' οὐκ) ἐποιεῖ-
 διστίον τινα εὐθείας δικαιοτάτα λαμβάνει φήμην; Phil. 16. C: οἱ ... παλαιοὶ ... ταύτην φήμην παρέδωκαν. Legg. IV. 713. C: φήμην ... παραδεχόμεθα τῆς τῶν τότε μακαρίας ζωῆς, ὡς ἀφθονα ... πάντα εἶχεν. VII. 822. C: ψευδῇ φήμῃν ἡμῶν κατὰ θεῶν ὑμνοῖντων. XII. 952. B: εἰ τινα φήμην τινῶν περὶ θέσεως νόμων ... εὖρὲ τινας ἔχοντας, φράζειν cet. Apol. 18. C: ταύτην τὴν φήμην κατασκεδάσαντες. Pol. V. 463. D: ἀδελφαί σοι, ἡ ἄλλαι φῆμαι ἐξ ἀπάντων τῶν πολιτῶν ὑμνήσουσιν εὐθίς περὶ τὰ τῶν παιδῶν ὧτα —; Legg. X. 906. B: ὡς αἱ φῆμαι φασιν αἱ τῶν κακῶν. XI. 927. A: πιστεύειν ... ταῖς ἄλλαις φήμαις χρεῶν περὶ τὰ τοιαῦτα οὕτω πολλαῖσι καὶ σφόδρα παλαιαῖς οὔσαις. V. 738. C: καθιέρωσαν ... τοῖς τοιοῦτοις λόγοις φήμης τε καὶ ἀγάλματα cet. Etiam est fama ex opinione vulgari profecta. Legg. IX. 870. A: τῆς ἀπαιδευσίας τοῦ κακῶς ἐπαινεῖσθαι πλουτῶν αἰτία φήμη πρὸς τῶν Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων. IX. 871. B: ὡς ἡ τοῦ νόμου ἀρὰ τὴν φήμην προτρέπεται. **vox divina s. divinitus missa; responsum, oraculum*. Tim. 72. B: ὅτι τῆς δι' αἰνιγμῶν οὗτοι φήμης καὶ φαντιάσεως ὑποκρί-
 ται. Legg. II. 664. D: διὰ θείας φήμης καταλείφθαι. VII. 792. D: κατὰ τινα μαντείας φήμην. Phaed. 111. B: φήμης τε καὶ μαντείας καὶ αἰσθήσεως τῶν θεῶν ... γίνεσθαι αὐτοῖς. Legg. I. 624. B: κατὰ τὰς παρ' ἐκείνου φήμης ταῖς πόλεσι ὑμῖν θέντος τοὺς νόμους. Epin. 985. C: ἡ κατὰ φήμης τε καὶ μαντείας λεχθέντιςιν (v. λεχθεῖσιν). — Simpl. *vox* (Legg. XI. 935. A: δι' αἰσχωρῶν ὀνοματιῶν ἐπιφέρειν γυναικεῖους ἑαυτοῖς φήμης), *verbum* (Legg. XII. 966. C: τῇ φήμῃ μόνον τῶν νόμων συνακολουθοῦσι) et *nomen*. Legg. IV. 704. A: τοῦτο τάχ' ἂν ἴσως ... ἡ θεῶν ἐπωνυμία τῶν ἐν τῷ τόπῳ προσθείη τὴν αὐτῶν φήμην καὶ ἡγενομένη τῇ πόλει. **omen*. Legg. IX. 878. A: φήμης ἔνεκα ἐπονομαζόν-
 τας. X. 908. A: τιμωρίας ἔχων ἐπωνυμίαν φήμην τινά. Ep. VI. 323. C: φήμην γὰρ ἀγαθὴν μαντεύομαι.

φημί, dico, aio, affirmo, cum neg. nego; nomino; profiteor; narro. Pol. I. 338. C: φημί γὰρ ἐγὼ εἶναι τὸ δίκαιον οὐκ ἄλλο τι ἢ cet. Gorg. 489. C: ὅτι ταῦτόν φημι εἶναι τὸ βέλτιον καὶ τὸ κρεῖττον. Abs. interpos. ἔγωγέ φημι Gorg.

526. C. In respons. affirmaudi vi ponitur. Phaedr. 270. C: *φημί* (i. q. *veru*). Prot. 309. C: *τί φής* (v. *φής*); 312. C: *ἀνδρί, ὡς φής, σοφιστῇ*. Euthyd. 304. C: *ὡς ἐκείνω φατὸν οἶω τ' εἶναι διδάξαι cet*. Crat. 434. C: *οἱ ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἡμεῖς μὲν φάμεν σκληρότης, Ἑρετριεῖς δὲ σκληρότηρ*. Prot. 330. D: *οὐκοῦν καὶ οὐσιότητά τινά φατε εἶναι;* Pol. II. 366. E: *ὅσοι ἐπαινέται φατὲ δικαιοσύνης εἶναι*. I. 329. E: *τοῖς γὰρ πλουσίοις πολλὰ παραμυθία γασιν εἶναι*. Plur. *φασί* (vern. *sagt man*) Gorg. init. al. *innum*. Prot. 349. C: *ταῦτα εἰ μὲν σοι δοκεῖ εἶτι ὥσπερ τότε, φασί* (v. *φάσι*). Gorg. 475. E: *ἢ φασὶ ἢ μὴ (nega) ἃ ἐρωτῶ*. Pol. V. 475. B. Legg. X. 902. B: *φάτω*. Prot. 330. C: *φαίην ἂν ἐγὼ γε ἀποκρινόμενος*. D: *φαίμεν ἂν*. Phil. 63. C: *φαίμεν ἂν αὐτὸν τὸν νῦν ... ἀνερωτῶντες*. Ib. *ποιῶν, φαίην ἂν ἴσως, ἡδονῶν*; Euthyd. 296. E: *πῶς φῶ ἐπίστασθαι —*; Crat. 434. E: *ἐπειδάν τις φῇ σκληρόν*. Phil. 35. E: *φῶμεν ἢ μὴ φῶμεν αὐτὸν ἐν μίσῳ τῶν παθημάτων εἶναι;* Pol. V. 474. C: *ὅν ἂν φῶμεν φιλεῖν τι*. Absol. *interpositum* φῶμεν Legg. X. 897. C. Phaedr. 273. B: *μὴ ὑπὸ μόνου φάναι τοῦ ἀνδρικοῦ συγκεκορῆθαι*. Theaet. 165. A: *φάναι τε καὶ ἀπαρνέσθαι*. Crat. 429. D: *πότερον λέγειν μὲν οὐ δοκεῖ σοι εἶναι ψευδῆ, φάναι δέ;* Oὐ μοι δοκεῖ οὐδὲ φάναι. Prot. 317. D: *ἐφην ἐγώ*. Gorg. 466. E: *ἐπεὶ τὸ μέγα δύνασθαι ἐφης ἀγαθὸν εἶναι τῷ δυναμένῳ*. Crat. 438. A: *ἐφροθα*. Pol. VI. 501. C. VIII. 544. A. al. Prot. 310. B: *Πρωταγόρας, ἐφη, ἥκει, στὰς παρ' ἐμοί* (ubi *ἐφη et stas cet. cohaerent*). 330. B: *οὐκ ἐφη*. Phaedr. 117. E: *ὁ δ' οὐκ ἐφη*. Prot. 317. D: *ὁ Καλλίας ἐφη* (nomine *prae*pos.). 354. E: *ἀληθῆ, ἐφη, λέγεις, ὁ Πρωταγόρας*. Conv. 174. B: *κάρῳ, ἐφη* (*narravit*), *εἶπον ὅτι cet*. C: *εἰπεῖν ἐφη*. 180. C. al. Euthyd. 278. C: *ἐφάτην ... ἐπιδείξασθαι* (v. *ἐπιδείξεσθαι*) *τὴν προτρεπτικὴν σοφίαν*. 294. E: *ἐφάτην ἅμα ἀμφοτέρω*. Pol. V. 459. D: *ἐφάμεν δέ που ... πάντα τὰ τοιαῦτα χρήσιμα εἶναι*. Ep. III. 318. E: *οὐδὲν γὰρ ἂν ἔτερον ἐφῃσεν αἴτιον τίς εἶναι τῆς ἐμῆς μεταβολῆς*. Polit. 297. E: *ὁ δὴ δεύτερον ἐφάσαμεν*. Prot. 349. C: *ἐάν πη ἄλλῃ νῦν φήσης*. Pol. V. 479. B: *ἃ ἂν φήσωμεν*. Dem. 382. C: *οὐκ οἶομαι ἂν φῆσαι ὑμᾶς*. Theaet. 195. D: *φήσω ... ἐγώ*. Gorg. 449. C: *οὐδενὸς φήσεις βραχυλογωτέρου ἀκούσαι*. Theaet. 195. E: *τί οὖν, φήσει, τὰ ἔνδεκα —*; Phil. 13. A: *ὅτι προσαγορεύεις ἀντὰ ἀνόμοια ὄντα ἐτέρω, φήσομεν, ὀνόματι*. Soph. 244. B: *φάμεν γάρ; φήσουσιν*. Med. Alc. II. 142. D: *ἐξ ἐκείνων φάμενοι κακὰ σφισιν εἶναι*. Prae-gressu verbo dicendi *φασί, φασί, ἐφη al. subiiciuntur*. Phaedr. 115. C. Crat. 408. A. 412. B. al. **puto, existimo, censeo; statuo, sumo; etiam iubeo*. Prot. 338. D: *ὡς ἐγώ φημι χρῆναι τὸν ἀποκρινόμενον ἀποκρίνεσθαι*. Crat. 413. C: *ὁ δὲ τούτων ... πάντων καταγελᾶν φησίν*. 433. C: *οὕτω φάμεν, ἢ ἄλλως*; Polit. 286. C: *τούτων ἔνεκα ... τὰ πρόσθεν νῦν*

εἰρῆσθαι φαθί. Phil. 26. D: ἀλλὰ τρίτον φαθί με λέγειν. Phaedr. 82. A: ἡ ποῖ ἂν ἄλλοις φαίμεν τὰς τοιαύτας εἶναι; 83. D: ταῦτα ἀληθῆ εἶναι ἅπερ ἂν καὶ τὸ σῶμα φῆ. Gorg. 489. C: ἐὰν οὗτοι φῶσιν. Parm. 130. C: πότερα χρὴ φάναι ὥσπερ περὶ ἐκείνων, ἢ ἄλλως. Pol. VI. 508. B: τοῦτον ... φάναι (i. q. φαθί) με λέγειν τὸν τοῦ ἀγαθοῦ ἔργον. Theaet. 197. A: (εἰ) τούτων ... ἂν ἔφη ἀπέχεσθαι. Pol. I. 353. D: ψυχῆς φήσομεν ἔργον εἶναι; Tim. 72. B: πεφύσθω (sumtum esto). — Verb. φατέον. Phil. 40. B. 56. D. Legg. IX. 864. A. φ θάνω, anteverto; cum partic. i. q. prius vel ante. Ep. VII. 349. C: φθάνει ... Ἡρακλείδης εἰς τὴν Καρχηδονίων επικράτειαν ἐκφυγὼν (ante effugerat) cet. Phaedr. 243. E: (ἵνα) μὴ ἀνήκοος ὢν φθάσῃ χαρισάμενος τῷ μὴ ἐρώντι (ne amoris experti prius gratificetur quam audiverit). Euth. 9. A: ὅς ἂν ... φθάσῃ τελευτήσας διὰ τὰ δεσμιά. Polit. 293. E: σμικρόν γε ἔφθης με ἐρόμενος. Pol. V. 466. D: ἔφθης ... εἰπὼν ἢ ἐμελλὸν ὑπολήψεσθαι. Alc. I. 104. C: καὶ ἴσως γε ... οὐκ οἶοθ' ὅτι σμικρόν με ἔφθης. Polit. 266. D: ἵνα μὴ με φθῆς (v. μὴ μεμφῆς) ἐρωτήσας τὴν βραχυτέραν ὁδὸν cet. Euthyd. 275. B: μὴ τις φθῇ ἡμᾶς ἐπ' ἄλλο τι ἐπιτηδεύμα τρέψας αὐτοῦ τὴν διάνοιαν καὶ διαφθείρῃ. Alc. I. 131. E: οὐκοῦν ἔφθῃσθαι σμικρόν φθῆναι με προσελθόντα σοι —; Pol. II. 375. C: αὐτοὶ φθῆσονται αὐτὸ δράσαντες. Etiam est ante omnia, igitur statim aliquid facio; unde οὐκ ἂν φθάνοις λέγων proprie est: nonne statim dicis vel dices? h. e. statim vel iamiam dic. Etenim Graeci interrogationem imperandi sensu ponunt. Huiusmodi autem interrogandi formis etiam extra interrogationem soliti sunt uti; quocirca etiam prima et secunda verbi persona dicebant οὐκ ἂν φθάνοιμι et φθάνοις, v. c. λέγων: iamiam dicam, germ. so will ich es sagen. Conv. 214. E: οὐκ ἂν φθάνοιμι (intell. τᾷ αὐτῷ λέγων). Phaedr. 100. C: ἀλλὰ μὴν ... ὥς διδόντος σοι οὐκ ἂν φθάνοις περαινών (nos: so führe es nur aus). Conv. 185. E: οὐκ ἂν φθάνοις λέγων (nos: so rede nur). Euthyd. 272. D: οὐκ ἂν φθάνοις ἀκούων (das sollst du gleich hören).

φθαρυτικός, ἢ, ὄν, corrumpens. Def. 416: μανία ἐξίς φθαρυτικῇ ἀληθοῦς ὑπολήψεως.

φθέγγομαι, dico, vocem mitto, loquor; pronuntio; significo; profero; sóποι. Phaedr. 238. D: τὰ νῦν γὰρ οὐκέτι πόρρω διθυράμβων φθέγγομαι. 241. E: ὅτι ἤδη ἐπη φθέγγομαι. Crat. 435. A: ὁ διανοούμενος φθέγγομαι. Theaet. 179. D: εἴτε ὑγῆς εἴτε σαθρὸν φθέγγεται. Ion. 534. D: (οἷ) ὁ θεὸς αὐτὸς ἐστὶν ὁ λέγων, διὰ τούτων δὲ φθέγγεται πρὸς ἡμᾶς. Soph. 257. D: ὁ ... μὴ καλὸν ἐκάστοτε φθεγγόμεθα. Polit. 307. A. Soph. 243. D: τί ποτε ἄρα τοῦτ' ἐπ' ἀμφοῖν φθέγγεσθε λέγοντες ἄμφω καὶ ἐκάτερον εἶναι; Legg. VII. 800. A: φθεγγέσθω. II. 664. A: ὄντινά ποτε τρόπον ἢ τοιαύτη ξυνοικία πάσα περὶ τούτων ἐν καὶ ταῦτόν ὅτι μάλιστα

φθέγγοντ' ἀεὶ cet. E. VII. 800. C. Pol. V. 463. E: εἰ ἄνευ ἔργων οἰκεία ὀνόματα διὰ τῶν στομάτων μόνον φθέγγονται. Crat. 434. E: ὅταν τοῦτο φθέγγωμαι. Ep. V. 321. E: ἥτις ... τῶν πολιτειῶν τὴν αὐτῆς φθέγγεται φωνὴν πρὸς τὸ θεοῦς καὶ πρὸς ἀνθρώπους. Legg. II. 664. C: ἐὰν ἄλλως πως φθεγγώμεθα λέγοντες. Soph. 244. A: ὁπόταν ὄν φθέγγησθε. Theaet. 163. B: ὅταν φθέγγονται (οἱ βάρβαροι). Pol. V. 462. C: ὅταν μὴ ἅμα φθέγγονται ἐν τῇ πόλει τὰ τοιαῦδε ῥήματα, τὸ τε ἐμὸν καὶ τὸ οὐκ ἐμὸν. Prot. 334. D: ὥσπερ ... ᾧ οὐκ ἂν χρῆναι ... μείζον φθέγγεσθαι ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους. 342. E: τοιαῦτα οἷόν τ' εἶναι ῥήματα φθέγγεσθαι. Soph. 237. B: τὸ μὴδαιῶς ὄν τολμῶμεν πού φθέγγεσθαι. Parm. 161. A: οὐδὲ φθέγγεσθαι δεῖ οὐδέν. Pol. II. 368. C: εἴ τι ἐμπνέοντα καὶ δυνάμενον φθέγγεσθαι. Legg. II. 655. D: οὔτε ὅσιον τὸ παρὰπαν φθέγγεσθαι. VII. 791. E: φθέγγεσθαί πού μετὰ βοῆς ἐνθὺς πᾶν εἶωθε τὸ γιγνόμενον. XI. 938. A: μὴ ἐναντία δίκη φθέγγεσθαι. Euthyd. 305. B: φθεγγόμενα καὶ βοῶντα μέγιστον τὰ σιδηρία λέγεται. Legg. VII. 817. C: μείζον φθεγγομένους ἡμῶν (ὑποκριτὰς). Crat. 394. C: ταῖς μὲν συλλαβαῖς καὶ τοῖς γράμμασι διαφωνοῦντα, τῇ δὲ δυνάμει ταυτὸν φθεγγόμενα. Legg. II. 683. E: τὰ δὲ φθεγγόμενα πάσας φωνάς. Ep. VII. 347. E: πρὸς ἐμὲ δὲ οὐδὲν ὅλως ἐφθέγγετο περὶ αὐτῶν. Legg. VIII. 830. C: ὁ σὺ νῦν ἐφθεγγῆσαι. Ep. VII. 342. B: ὁ (ὄνομα) νῦν ἐφθέγγεσθαι. Phil. 24. C: ὁ σὺ νῦν ἐφθέγγεω. Phaed. 118. A: ὁ δὴ τελευταῖον ἐφθέγγετο. Theaet. 162. A. Pol. VIII. 568. A: οὐ καὶ τοῦτο ... ἐφθέγγετο ὡς cet. Charm. 161. D: ἢ τὰ ῥήματα ἐφθέγγετο. Crat. 399. B: ἀντὶ ὀξείας ... βαρεῖαν ἐφθεγγάμεθα. Soph. 238. B: πῶς οὐν ἂν ἡ διὰ τοῦ στόματος φθέγγαντ' ἂν τις ... τὰ μὴ ὄντα —; Parm. 147. D: ἐὰν τε ἀπαξ ἐάν τε πολλάκις ταυτὸν ὄνομα φθέγγῃ. Soph. 243. B: ὅταν τις αὐτῶν φθέγγηται λέγων ὡς cet. C. Legg. XI. 935. B. Ion. 536. B: ἐπειδὴν δὲ τοῦτου τοῦ ποιήτου φθέγγεται τις μέλος. Phil. 28. B: ἵνα μὴδὲν ἡμεῖς ... παρὰ μέλος φθεγγώμεθα τι. Pol. VI. 505. C: ἐπειδὴν τὸ τοῦ ἀγαθοῦ φθέγγονται ὄνομα. Gorg. 485. D: ἐλευθέρον ... καὶ μέγα ... μὴδέποτε φθέγγεσθαι. Phaed. 93. A: πολλοῦ ἄρα δεῖ ἐναντία γε ἁρμονίαν κινήσθαι ἢ φθέγγεσθαι ... τοῖς αὐτῆς μέρεσιν. Soph. 238. C. Crat. 429. E. Legg. III. 696. D. Phil. 57. B: ἄρ' οὐ τίνα τέχνην ὡς ὁμῶννεμον φθεγγόμενος ... ἐπανερωτᾷ —; Soph. 236. E: τοῦτο φθεγγόμενον. Phil. 49. B: γελοῖους τοιοῦτους φάσκων εἶναι τὰ ληθῇ φθέγγει. Soph. 227. D: καθαριὸν αὐτὸν λέγοντες ἐν μέλει φθεγγόμεθα. Etiam clamo; eūlo. Legg. XII. 960. A: ἐν ταῖς ὁδοῖς πορευόμενον φθέγγεσθαι. Pol. I. 336. C: εἰς τὸ μέσον φθεγγόμενος ... ἐφη. *nomino, appello. Epin. 987. C: Κρόνον δ' αὐτίον τινες ἐπωνυμίαν φθέγγονται. Phil. 34. A: ταύτην ... τὴν κίνησιν ὀνομάζων αἰσθησθαι οὐκ ἀπὸ

τρόπον φθέγγοι' ἄν. Legg. VII. 814. E: ἥς τὸ πλείστον μέρος ὀρχοῖσιν τινὰ τις προσαγορεύων ὁρθῶς ἂν φθέγγοιτο. Theaet. 157. B: ἀλλὰ καὶ γύσιν φθέγγεσθαι (δεῖ) γιγνόμενα καὶ ποιούμενα cet. Pol. VII. 527. A: πάντα οὕτω φθεγγόμενοι. Phil. 25. C: θερμότερον ἐφθεγγόμεθα νῦν δὴ πονεῖν καὶ ψυχρότερον. Soph. 262. D: τῷ πλέγματι τούτῳ τὸ ὄνομα ἐφθεγγάμεθα λόγον. 240. A: φθεγγάμενος εἶδωλον ἐπὶ πᾶσιν ὡς ἔν ὄν.

φθέγμα, τό, vox, sonus; etiam fremitus. Pol. X. 616. A: (τὸν φόβον) μὴ γένοιτο ἐκίστω τὸ φθέγμα, ὅτε ἀναβαίνοι. 615. E: καταμανθάνοντες τὸ φθέγμα (quod refertur ad v. ἐμυκάτο, int. τὸ στόμιον). Legg. II. 655. A: ἄρ' ὅμοια τὰ τε σχήματα καὶ τὰ φθέγματα ξυμβαίνει γίγνεσθαι; VII. 812. D: ἀποδιδόντας πρόσχορδὰ τὰ φθέγματα τοῖς φθέγμασι.

φθειριστικός, ἡ, ὄν, pedicularis, sem. peritua pedic. Soph. 227. B: σεμνότερον δέ τι τὸν διὰ σιτρατηγικῆς ἢ φθειριστικῆς δηλοῦντα θηρευτικὴν οὐδὲν νερόμιεν.

φθεῖρω, perdo, corrumpo. Pol. VI. 491. C: ἔτι ... τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ πάντα φθεῖρει καὶ ἀποσπᾷ. X. 609. D. Legg. X. 906. A: φθεῖρει ... ἡμᾶς ἀδικία καὶ ὕβρις μετὰ ἀφροσύνης. III. 683. A: ποιοὶ (νόμοι) φθεῖρουσι τὰ φθειρόμενα. Pol. X. 605. B: (ὅταν τις) τοὺς ... χαριεστέρους φθεῖρῃ. Tim. 89. C: ἢν ὅταν τις ... φθεῖρῃ φαρμακείαις. Legg. VIII. 845. D: οὔτε γὰρ γῆν ... ῥάδιον φθεῖρειν φαρμακεύσειν cet. XII. 958. C: ὡς ὅλην τὴν πόλιν καὶ νόμους φθεῖρων θανάτῳ ζημιούσθω. Phil. 32. B: ὅταν ... τοῦτο φθεῖρεται. Legg. IV. 708. C: δι' αὐτὴν καὶ πρότερον ἐφθάρῃ. III. 697. D: τούτου ... φθαρέντος. Pass. et med. perco vel intereo. Ep. V. 321. E: μιμουμένη δ' ἄλλην (πολιτείαν) φθεῖρεται. Phil. 55. A: οὐκοῦν τῷ γίγνεσθαι γε τούναντίον ἀπαντες τὸ φθεῖρεσθαι φαῖμεν ἄν; Def. 411. A: καὶ πρότερον ὃν καὶ νῦν μὴ ἐφθαρμένον (sic codd. pro vulg. διεφθαρμένον). Legg. III. 676. B: οὐκ ἐλάττους ἐφθαρμέναι (πόλεις). IX. 873. D: τοῖς οὕτω φθαρεῖσι. Locr. 94. D: οὐποκα φθαρησόμενον (v. φθαρησόμενον) ὑπ' ἄλλω αἰτίῳ cet.

φθίνω, decresco; dilabor, intereo. Phaedr. 246. E: τοῖς ἐναντίοις φθίνει τε καὶ διόλλυνται. Tim. 81. B: φθίνει πᾶν (opp. αὐξάνεται). D. Critia 121. A. Legg. X. 893. E. Phaed. 71. B: καὶ καλοῦμεν οὕτω τὸ μὲν αὐξάνεσθαι, τὸ δὲ φθίνειν. Theaet. 155. A: μήτε αὐξάνεσθαι ποτε μήτε φθίνειν. Id. Parm. 156. B. Tim. 33. A: (ὡς) φθίνειν ποιεῖ. Parm. 157. B: οὔτε αὐξανόμενον οὔτε φθίνον. Id. Conv. 211. A. Epin. 979. A: αὐξανομένην καὶ φθίνουσαν ἐμποιῆσας. Pol. VIII. 546. B: καὶ αὐξόντων καὶ φθινόντων. Tim. 81. D: φθίνοντα πάλιν δέχεσθε. 77. A: διὰ ταῦτα ὑπὸ τούτων τεκόμενον κενούμενόν τε ἐφθινε.

φθίσις, ἡ, diminutio, decessio; defectio. Phaed. 71. B:

μείζονος ... πράγματος καὶ ἐλάττονος μεταξὺ αὐξήσις καὶ φθίσις. Def. 411. B: γῆρας φθίσις ἐμψύχου ὑπὸ χρόνου γιγνομένη. Pol. VII. 521. E: σώματος ... αὐξῆς καὶ φθίσεως ἐπιστατεῖ (γυμναστική). Tim. 33. C: αὐτὸ γὰρ ἐαυτῷ τροφήν τὴν ἐαυτοῦ φθίσιν παρέχον ... ἐκ τέχνης γέγονεν. Legg. X. 897. A: ὅσαι ... ἄγοναι πάντα εἰς αὐξήσιν καὶ φθίσιν cet. Phil. 42. D: καὶ τισιν αὖξαις καὶ φθίσεσι.

φθόγγος, ὁ, sonus. Menex. 235. B: οὕτως ἑναυλος ὁ λόγος τε καὶ ὁ φθόγγος παρὰ τοῦ λέγοντος ἐνδύεται εἰς τὰ ὦτα. Soph. 263. E: τὸ ... ῥεῦμα διὰ τοῦ στόματος ἰὸν μετὰ φθόγγου. Phil. 18. B: φωνῆς μὲν οὐ, φθόγγου δὲ μετέχοντά τις. Tim. 37. B: φερόμενος ἄνευ φθόγγου καὶ ἡχῆς (λόγος). Theaet. 206. A: τὸ τῷ φθόγγῳ ἐκαστῷ δύνασθαι ἐπακολουθεῖν. Tim. 80. A: ὅσοι φθόγγοι ταχεῖς καὶ βραδεῖς ὅξεῖς τε καὶ βαρεῖς φαίνονται. Hipp. mai. 298. A: οἱ φθόγγοι οἱ καλοί. Phil. 51. B: τὰς τῶν φθόγγων (ἡδονάς). D. Epin. 978. A. Phaed. 86. C: αἱ (ἀρμονίαι) ... ἐν τοῖς φθόγγοις. Pol. III. 400. A. Legg. VII. 812. D: τοῖς φθόγγοις τῆς λύρας. E. Soph. 253. E: περὶ τοὺς τῶν ὀξέων καὶ βαρέων φθόγγους. Crat. 389. D: εἰς τοὺς φθόγγους καὶ τὰς συλλαβάς ... τιθέναι. Pol. III. 397. A: κυνῶν ... καὶ ὀρνέων φθόγγους. 399. A. C. VII. 531. A: τὰς ... συμφωνίας καὶ φθόγγους.

φθόγη, ἡ, tabes. Legg. XI. 916. A: ἀνδράποdon ... κάμνον φθόγη.

φθονερός, ὁ, ὄν, invidus. Prot. 361. E: φθονερός τε ἦμιον ἀνθρώπων. Legg. V. 731. A. Phil. 49. D: οὐτ' ἄδικον οὐτε φθονερόν ἐστι τὸ χαίρειν. Legg. III. 694. B: οὐ φθονεροῦ τοῦ βασιλέως ὄντος. Alc. II. 147. C: ὅταν λάβηται ἀνδρὸς φθονεροῦ. Pol. VI. 500. A: φθονεῖν τῷ μὴ φθονερῷ. IX. 580. A. Phaedr. 239. A: φθονερόν δὲ ἀνάγκη εἶναι.

φθονερός, cum v. ἔχειν invidere. Phaedr. 243. C: (ὥς) ἔχουσι πρὸς τὰ παιδικὰ φθονερός τε καὶ βλαβερός.

φθόνος, ὁ, invidia. Phaedr. 247. A: φθόνος γὰρ ἔξω θεῖον χοροῦ ἵσταται. Pol. V. 476. E: ὥς, εἴ τι οἶδεν, οὐδεὶς αὐτῷ φθόνος, ἀλλ' ἄσμενοι ἂν ἴδοιμεν εἰδότα τι. Tim. 29. E: ἀγαθῷ ... οὐδεὶς περὶ οὐδενὸς οὐδέποτε ἐγγίγνεται φθόνος. Apol. 28. A: ἡ τῶν πολλῶν διαβολή τε καὶ φθόνος. Def. 416: φθόνος λύπη ἐπὶ φίλων ἀγαθοῖς. Forma φθόνος οὐδεὶς in eo ponitur qui non gravatur vel recusatur, sed libenter aliquid facit, dicit, dicturus est al. Phaed. 61. D: ἃ ... τιγγάνω ἀκηκώς, φθόνος οὐδεὶς λέγειν. Soph. 217. B: ἀλλ' οὐδεὶς ... φθόνος αὐτῷ διελθεῖν αὐτά. B. Tim. 23. D. Legg. I. 641. D. Etiam pass. non recusatur, h. e. licet. Legg. II. 664. A: εἰ ... ἄλλη πη δοκεῖ ἢ ταύτη, πρὸς ταῦτα οὐδεὶς φθόνος ἀμφεβητῆσαι τῷ λόγῳ. VII. 802. A. Phil. 48. B: τὸ ... ὄνομα φθόνου. Pol. VI. 500. C: φθόνου τε καὶ

δυσμενείας ἐμπίπασθαι. (Id. Lys. 215. D.) Legg. VIII. 844. C: φθόνου θ' ἅμα καὶ δυσκόλου ψυχῆς ὑπεχέτω δίκην. Epin. 988. B: ἄνευ φθόνου. Phaedr. 253. B: φθόνῳ ... χρώμενοι. Phil. 50. A: κεραννύντες ἡδονὴν φθόνῳ. Pol. IX. 586. C: ἡ φθόνῳ διὰ φιλοτιμίαν ἢ βία cet. Legg. I. 635. B: τῷ μὴ φθόνῳ τὰ λεγόμενα, ἀλλ' εὐνοία δεχομένῳ. Apol. D: φθόνῳ καὶ διαβολῇ χρώμετοι. Prot. 316. D: φοβηθέντες τὸν φθόνον. Gorg. 457. D: κατὰ φθόνον οἴονται τὸν ἑαυτῶν (ad invidiam sibi faciendam) λέγειν. Phil. 47. E: ζῆλον καὶ φθόνον. 49. A: τὸν παιδικὸν ἰδόντες φθόνον. 50. A: ἡδονὴν ... ἐπὶ τοῖς τῶν φίλων κακοῖς οὐ φθόνον ἔφαμεν εἶναι τὸν τοῦτο ἀπεργαζόμενον; Legg. IX. 870. C: αὐτῷ τῷ κεκτημένῳ τὸν φθόνον. Hipp. mai. 282. A: εὐλαβούμενος ... φθόνον τῶν ζώντων. Ep. VII. 344. C. Prot. 316. D: οὐ γὰρ μικροὶ περὶ αὐτὰ φθόνοι ... γίνονται. Legg. III. 679. C: ζῆλοι τε ... καὶ φθόνοι οὐκ ἐγγίγνονται. VII. 801. E: νόμος ἄνευ φθόνων εὐθὺς γίγνεται ἂν ὅδε. IX. 863. E: τὴν ... φθόνων καὶ ἐπιθυμιῶν ἐν ψυχῇ τυραννίδα. Ep. III. 316. E: εὐλαβούμενον τὰς ἐκ τῶν φθόνων διαβολάς. VII. 344. B: ἄνευ φθόνων ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις χρωμένων. Legg. XI. 934. A: (ἐν) φθόνοις ἢ θυμοῖς (ὁ κακουργήσας). IX. 870. C: φθόνους ἐντίκτουςα.

φθονῶ, invideo et (propter invidiam) recuso, denego. Theag. 125. A: ἐπειτα φθονεῖς ... αὐτῷ —; Prot. 327. A: ὥσπερ νῦν τῶν δικαίων ... οὐδεὶς φθονεῖ. De virt. 377. A: οὐδεὶς ἄρα φθονεῖ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἄλλῳ, ὥστε ἀγαθὸν καὶ ὅμοιον ἑαυτῷ ποιῆσαι. Euth. 3. B: ἀλλ' ὅμως φθονοῦσιν ἡμῖν πᾶσι τοῖς τοιούτοις. Gorg. 489. A: μὴ φθονεῖ μοι ἀποκρίνασθαι τοῦτο. Pol. VII. 528. A: φθονοῖς μὴν οὐδ' ἂν ἄλλῳ, εἴ τίς τι δύναίτο ἀπ' αὐτῶν ὄνασθαι. Phaedr. 232. D: οὐκ ἂν τοῖς συνοῦσι φθονοῖεν. 240. A: ἐραστὴν παιδικοῖς φθονεῖν ... οὐσίαν κεκτημένοις. Men. 93. C. De lucri cup. 228. C: οὐκ οἰόμενος δεῖν οὐδενὶ σοφίας φθονεῖν. Phil. 48. B: ὁ φθόνων ... ἐπὶ κακοῖς τοῖς τῶν πέλας ἡδόμενος ἀναφανήσεται. Pol. IX. 579. B: φθονῶν καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις, ἐάν τις ἔξω ἀποδημῇ καὶ τι ἀγαθὸν ὀρεῖ. Euthyd. 279. D: φθονῶν καὶ διακωλύων. Legg. V. 730. E: τὸν ... φθονοῦντα. Hipp. mai. 283. E: οὐ γὰρ πον ἐφθόνουν γε τοῖς ἑαυτῶν παισὶν ὡς βελτίστοις γενέσθαι. De virt. 376. D. Apol. 33. A: οὐδενὶ πώποτε ἐφθόνησα. Menex. 238. A: τούτου ... τοῦ καρποῦ οὐκ ἐφθόνησεν, ἀλλ' ἐνευμε καὶ τοῖς ἄλλοις. Prot. 320. C: μὴ φθονήσης (ne grave), ἀλλ' ἐπίδειξον. Theaet. 169. C. Conv. 222. C: ἀλλ' ἔασον ... καὶ μὴ φθονήσης. Pol. I. 338. A: μὴ φθονήσης καὶ Γλαύκωνα τόνδε διδάξαι καὶ τοὺς ἄλλους. Euthyd. 297. B: καὶ μὴ μοι φθονήσης τοῦ μαθήματος. Hipp. min. 372. E: μὴ φθονήσης ἰάσασθαι τὴν ψυχὴν μου. Prot. 320. C: ἀλλ' ... οὐ φθονήσω. Lach. 200. B. Ion. 530. D: δῆλον ...

ὅτι οὐ φθονήσεις μοι ἐπιδείξαι. Hipp. min. 363. C: δῆλον ὅτι οὐ φθονήσει Ἰππίας.

φθορά, ἡ, *interitus; perniciēs*. Phil. 31. E: δίψος δ' αὖ φθορά καὶ λύπη καὶ λύσις cet. Pol. VIII. 546. A: ἐπεὶ γενομένῳ παντὶ φθορά ἐστιν cet. Tim. 22. D: διὰ μακρῶν χρόνων γιγνομένη τῶν ἐπὶ γῆς πυρὶ πολλῷ φθορά. 72. E: ἢ οὐκ μὴ φθορά διὰ νόσους ὀξεῖα γίγνοιτο cet. Legg. III. 677. E: ὅτε ἐγένετο ἡ φθορά. V. 741. E: νόσων ἢ πολέμων φθορά. Phaed. 95. E: περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς τὴν αἰτίαν διαπραγματεύσασθαι. Parm. 136. B. Pol. VI. 485. A. Tim. 20. E: ὑπὸ χρόνου καὶ φθορᾶς ἀνθρώπων ἐφανισμένα (ἔργα). Critia 112. A: πρὸ τῆς ἐπὶ Δευκαλίωνος φθορᾶς. Legg. III. 702. A: τοὺς περιλιπείς γενομένους τῆς φθορᾶς. Menex. 241. E: ἀλλὰ μὴ τῇ τῶν Ἑλλήνων ἐπιβουλεύειν φθορᾶ. Phaed. 106. D: εἰ τό γε ἀθάνατον ... φθορὰν δέξεται. Polit. 270. A: ἄλλην αὖ φθορὰν ζῶων παντοίων ἀπείργασατο. Phil. 32. B: τὴν ... φθορὰν λύπην εἶναι. 35. E: ὅσα περὶ σωτηρίαν τ' ἐστὶ τῶν ζῶων καὶ τὴν φθορὰν. 55. A: τὴν ... φθορὰν καὶ γένεσιν. Tim. 21. D: διὰ ... χρόνον καὶ φθορὰν τῶν ἐργασαμένων. 23. C: ὑπὲρ τὴν μεγίστην φθορὰν ὕδασιν. 52. A: φθορὰν οὐ προσδεχόμενον. Legg. IV. 715. D: φθορὰν ὁρῶ τῇ τοιαύτῃ (πόλει) ἐτοιμὴν οὖσαν. Polit. 270. C: φθοραὶ ... τότε μέγιστα συμβαίνουσι τῶν τε ἄλλων ζῶων cet. Tim. 22. C: πολλαὶ καὶ κατὰ πολλὰ φθοραὶ γέγονασιν ἀνθρώπων καὶ ἔσονται. Legg. III. 680. D: ὑπὸ ἀπορίας τῆς ἐν ταῖς φθοραῖς. X. 894. B: γενέσεσι καὶ φθοραῖς. Phaed. 96. B: τούτων τὰς φθορὰς σκοπῶν. Pol. VI. 490. E: ταύτης ... τῆς γρίσεως δεῖ θεάσασθαι τὰς φθορὰς. Tim. 82. B: φθορὰς ... ἀπείρους παρέξεται. Critia 109. D. Legg. III. 677. A: τὸ πολλὰς ἀνθρώπων φθορὰς γεγονέναι κατακλισμοῖς τε καὶ νόσοις cet.

φθόρος, ὁ, *perniciēs*. Euthyd. 285. B: εἴτε καὶ παρ' ἄλλου τοῦ ἐμαθέτην φθόρον τινὰ καὶ ὀλεθρον τοιοῦτον ἄσπε cet.

φιάλη, ἡ, *phiale*. Conv. 223. C: πίνειν ἐκ φιάλης μεγάλῃς ἐπὶ δεξιᾷ. Critia 120. B: πίων καὶ ἀναθείς τὴν φιάλην εἰς τὸ ἱερόν τοῦ θεοῦ. A: χρυσαῖς φιάλαις ἐκ τοῦ κρατῆρος ἀρυτόμενοι. Legg. VII. 819. B: φιάλας ἅμα χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ ... κεραννύντες.

φιλαθήναιος, ὁ ἡ, *Atheniensibus amicus*. Tim. 21. E: μιάλα ... φιλαθήναιοι ... εἶναι φασι.

φιλαίτιος, ὁ ἡ, *obiurgandi cupidus*. Legg. X. 903. A: τῷ φιλαίτιῳ τῆς ἀμελείας περὶ θεῶν.

φιλαναλωτής, ὁ, *prodigus*. Pol. VIII. 548. B: φιλαναλωταὶ (al. φιλαναλώται) ... ἄλλοτριῶν δι' ἐπιθυμίαν.

φίλανδρος, ὁ ἡ, *virosus*. Conv. 191. E: ὅσαι ... γυναικες φίλανδροι τε καὶ μοιχεύονται.

φιλανθρωπία, *amor hominum*. Def. 412. E: φίλ. ἕξις

εὐάγωγος ἤθους πρὸς ἀνθρώπου γιλίαν. Euth. 3. D: ὑπὸ
φιλανθρωπίας.

φιλάνθρωπος, ὁ ἥ, *hominum amans*. Legg. IV. 713.
D: ὁ θεὸς φιланθρωπος ὢν. Conv. 189. D: ἐστὶ ... θεῶν
φιλανθρωπότατος.

φιλαπεχθημόνως, cum v. ἔχειν *libenter inimicitias ge-
rere*. Pol. VI. 500. B: λοιδοροῦμένους τε αὐτοῖς (*inter se ob-
trectantes*) καὶ φιλαπεχθημόνως ἔχοντας.

φιλάργυρος, ὁ ἥ, *pecuniae cupidus*. Pol. I. 347. B:
ὅτι τὸ φιλοτιμὸν τε καὶ φιλάργυρον εἶναι ὄνειδος λέγεταιί
τε καὶ ἐστίν. Gorg. 515. E: φιλαργύρους.

φίλαρχος, ὁ ἥ, *imperii vel imperandi cupidus*. Pol.
VIII. 549. A: φίλαρχος ... καὶ φιλότιμος. Phaed. 82. C:
ὥσπερ οἱ φίλαρχοί τε καὶ φιλότιμοι.

φιλέλλην, ὁ ἥ, *Graecorum amans vel studiosus*. Ep.
VIII. 354. A: ὁρθότατα φιλέλλην ἂν λεχθεῖη. Pol. V. 470.
E: ἀλλ' οὐ φιλέλληνες;

φιλεραστής, ὁ ἥ, *amatoris studiosus, amatori deditus*.
Conv. 192. B: πάντως ... ὁ τοιοῦτος παιδεραστής τε καὶ
φιλεραστής γίγνεται.

φιλεραστία, ἡ, *amor quo quis amatorem amplectitur*.
Conv. 213. D: ὡς ἐγὼ τὴν τούτου μανίαν τε καὶ φιλερα-
στίαν πάνν ὀρώωδῶ.

φιλέταιρος, ὁ ἥ, *amicorum studiosus*. Lys. 211. E:
οὕτως ἐγὼ φιλέταιρός τις εἰμι.

φιλήκοος, ὁ ἥ, *audiendi cupidus*. Pol. VII. 535. D:
μηδὲ φιλήκοος μηδὲ ζητητικός. Lys. 206. C. Euthyd. 274.
C. 304. C. Pol. VIII. 548. E: φιλόμουσον ... καὶ φιλήκοον
μὲν, ῥητορικὸν δ' οὐδαμῶς. V. 475. D: οἱ τε ... φιλοθεά-
μοιες ... οἱ τε φιλήκοοι cet. 476. B.

φιλία, ἡ, *amicitia*. Conv. 182. C: ὁ ... Ἀριστογέιτο-
νος ἔρως καὶ ἡ Ἀρμόδιου φιλία βέβαιος γενομένη. 195. C:
φιλία καὶ εἰρήνη. Pol. X. 595. A: καίτοι φιλία γέ τις με
καὶ αἰδῶς ἐκ παιδὸς ἔχουσα περὶ Ὀμήρου ἀποκωλύει λέγειν.
Legg. III. 698. C: καὶ διὰ τὰντα πανθ' ἡμῖν ξυνέπεσε πρὸς
ἡμᾶς αὐτοὺς σφοδρὰ φιλία. VIII. 837. B: φιλία ... ἡ μὲν
ἀπὸ ἐναντίων δεινὴ καὶ ἀγρία ... ἡ δ' ἐκ τῶν ὁμοίων ἡμε-
ρός τε καὶ κοινὴ διὰ βίου. Phaedr. 231. E: τὸν ἄξιον τῆς
σῆς φιλίας. Polit. 304. E: εἴτε πολεμητιὸν εἴτε διὰ φιλίας
ἀπαλλακτιέον. Conv. 188. C: φιλίας θεῶν καὶ ἀνθρώπων
δημιουργός. Pol. IX. 576. A: φιλίας ἀληθοῦς τυραννικῇ
φύσει ἀεὶ ἄγεντος. Soph. 242. E: (ὡς τὸ ὄν) ἔχθρα ...
καὶ φιλία συνεχέται. Conv. 179. C: οὕς ἐκείνη τοσοῦτον
ὑπερβύλετο τῇ φιλίᾳ διὰ τὸν ἔρωτα ὥστε cet. 192. C: ἐκ-
πληττονται φιλία τε καὶ οἰκείαται καὶ ἔρωτι. Pol. IV. 442.
C: τῇ φιλίᾳ καὶ ξυμφωνίᾳ. Phaedr. 237. C: πότερον ἐρώωνι
ἢ μὴ μᾶλλον εἰς φιλίαν ἵτεον. 255. E: καλεῖ δὲ αὐτὸν καὶ
οἶεται οὐκ ἔρωτα, ἀλλὰ φιλίαν εἶναι. Gorg. 508. A: καὶ

θεοὺς καὶ ἀνθρώπους τὴν κοινωνίαν συνέχειν καὶ φιλίαν cet. Conv. 184. B: γενναίαν φιλίαν. 185. A: ὡς ἀμείνων ἐσόμενος διὰ τὴν φιλίαν τοῦ ἐραστοῦ. 209. C: φιλίαν βεβαιότεραν. Pol. I. 351. D: ἡ ... δικαιοσύνη ὁμόνοίαν καὶ φιλίαν (παρέχει). III. 401. D: εἰς ὁμοιότητά τε καὶ φιλίαν καὶ ξυμφωνίαν τῷ καλῷ λόγῳ ἄγουσα. Legg. III. 699. C: ταυτ' οὖν αὐτοῖς πάντα φιλίαν ἀλλήλων ἐνεποιεῖ. VI. 759. B: μιγνύντας πρὸς φιλίαν ἀλλήλοις δῆμον cet. VII. 823. B: πολλή ... καὶ ἡ κατὰ φιλίαν θηρεύουσα (θήρα). IX. 862. D: ἐκ διαφορᾶς εἰς φιλίαν ... καθιστάναι τοῖς νόμοις. Epin. 976. B: οὐδὲ γὰρ ἂν εἶδείη τις πνεύματος ὀργὴν οὐδὲ φιλίαν. Lys. 214. D: ὁ ... κακὸς οὐτ' ἀγαθῷ οὔτε κακῷ οὐδέποτε εἰς ἀληθῆ φιλίαν ἔρχεται. Clit. 409. E: τὴν ... ὄντως καὶ ἀληθῶς φιλίαν εἶναι σαφέστατα ὁμόνοίαν. Ep. VII. 328. D: εἰς φιλίαν τε καὶ ἐταιρείαν ἀλλήλους καθιστάναι. Lys. 220. B: εἰς ὃ πᾶσαι αὐταὶ αἱ λεγόμεναι φιλίαι τελευτῶσιν. Legg. VI. 776. A: ἐν ... ταῖς φιλίαις ἐὰν ... πόθος ἐνῇ τις, κολλᾷ καὶ συνθεῖ πάντα ἥθη. Conv. 182. C: οὐδὲ φιλίας ἰσχυρὰς καὶ κοινωνίας (ἐγγίγνεσθαι). Clit. 409. D: τὰς ... τῶν παιδῶν φιλίας καὶ τὰς τῶν θηρίων ... οὐκ ἀπεδέχετο εἶναι φιλίας. **cupiditas*. Pol. IX. 581. A: τὴν ἡδονὴν αὐτοῦ καὶ φιλίαν εἰ φάμεν εἶναι τοῦ κέρδους. φιλικός, ἡ, ὄν, *amicum decens*. Legg. XI. 919. A: (ὁπόταν) φιλικὰ παρὰσχῃ ξένια cet.

φιλικῶς, *amice*. Gorg. 485. E: ἐγὼ ... πρὸς σὲ ἐπιεικῶς ἔχω φιλικῶς. Lys. 211. A: μάλα παιδικῶς καὶ φιλικῶς ... μικρὸν πρὸς με λέγων ἔφη cet.

φίλιος, α, ον, *amicus; socius*; φίλιος etiam dicitur Iupiter amicitiae praeses. Phaedr. 234. E: εἰπὲ πρὸς Διὸς φίλιον. Gorg. 500. B: πρὸς φίλιον. 519. E: εἰπὲ πρὸς φίλιον. Id. Euth. 6. B. De lege 321. C: γέρε δὴ πρὸς Διὸς φίλιον cet. Legg. IX. 876. E: διανοηθεῖς ... κτεῖναι τινα φίλιον. Alc. I. 109. D: μὰ τὸν φίλιον τὸν ξιμὸν τε καὶ σόν. Polit. 306. C: πάντα ... ἀλλήλοις τὰ γε τῆς ἀρετῆς μόρια λέγεται πον φίλια. Pol. III. 414. B: τῶν τε ἔξωθεν πολέμιων τῶν τε ἐντὸς φίλιων (ν. φίλων). Iou. 535. D: πλεον ἢ ἐν θυμυρίοις ἀνθρώποις ἐστὶν φίλοις. Conv. 221. B: ἡρέμα παρασκοπῶν καὶ τοὺς φίλους καὶ τοὺς πολέμιους. Menex. 243. C: λυσάμενοι ... τοὺς φίλους. Phaedr. 279. B: ἔξωθεν ... ὅσα ἔχω τοῖς ἐντὸς εἶναι μοι φίλια. Legg. III. 698. D: αἰάστατα ... ἔθνη φίλια πρὸς καταφθείραντες.

φιλίως, *amice*. Legg. VI. 768. E: ταῦτα ἐτι μᾶλλον ἐκείνων εἰρηκας φιλίως.

φίλιππος, ὁ ἡ, *equos amans*. Lys. 212. D: οὐδ' ἄρα φίλιπποι εἰσιν, οὓς ἂν οἱ ἵπποι μὴ ἀντιφιλῶσιν.

φιλόγελως, ὁ ἡ, *libenter ridens*. Pol. III. 388. E: οὐδὲ φιλογέλως γε δεῖ εἶναι.

φιλογυμναστία, ἡ, *exercitationum vel palaestrae studium*.

Conv. 182. B: ἡ γε φιλοσοφία καὶ ἡ φιλογυμναστία. 205. D: ἡ κατὰ φιλογυμναστίαν ἢ κατὰ φιλοσοφίαν. Riv. 133. D: οἶον φιλογυμναστίαν οὐ μόνον ἡγεῖ καλὸν εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἀγαθόν. E: ἀρ' οὖν καὶ ἐν τοῖς γυμνασίοις τὴν πολυποντίαν φιλογυμναστίαν ἡγεῖ εἶναι;

φιλογυμναστής, ὁ, *palaestrae studiosus*. Pol. VII. 535. D: ὅταν τις φιλογυμναστής ... καὶ φιλόθροος ᾗ. VIII. 549. A. Riv. 134. A. Lys. 212. D: φιλογυμνασταί.

φιλογυμναστικός, ὁ, ὄν, *ad palaestrae studium propensus vel idoneus*. Pol. V. 456. A: ἡ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ φιλογυμναστική (αἰ. γυμναστική).

φιλογυμναστώ, *exercitationibus s. palaestrae studeo*. Prot. 342. C: φιλογυμναστοῦσι. Pol. V. 452. B: ὅταν ὄντο καὶ μὴ ἡδείς τῶν ὅσων ὅμως φιλογυμναστοῦσι. Prot. 342. E: φιλογυμναστεῖν. Riv. 133. E: τοὺς φιλογυμναστοῦντας.

φιλογύναικες, οἱ, *mulierosi*. Conv. 191. D: φιλογύναικες· τ' εἰσι cet.

φιλόδοξος, ὁ ἢ, *gloriae cupidus*. Pol. V. 480: φιλόδοξους καλοῦντες αὐτοὺς μᾶλλον ἢ φιλοσόφους. Ib. φιλοσόφους, ἀλλ' οὐ φιλόδοξους κλητέον.

φιλόδωρος, ὁ ἢ, *libenter largiens*. Conv. 197. D: φιλόδωρος εὐμενείας.

φιλοδώρως, *liberaliter*. Theaet. 146. D: γενναίως γε καὶ φιλοδώρως ... ἐν αἰτηθεῖς πολλὰ δίδως cet.

φιλοθεάμων, ὁ ἢ, *spectandi cupidus*. Pol. V. 475. D: οἱ ... φιλοθεάμονες. 476. B: οἱ ... φιλήκοοι καὶ φιλοθεάμονες. 475. E: τοὺς τῆς ἀληθείας ... φιλοθεάμονας. 476. A.

φιλόθροος, ὁ ἢ, *venationis studiosus*. Pol. VII. 535. D. VIII. 549. A.

φιλοκτίρμων, ὁ ἢ, *misericors*. Menex. 244. E: ὡς αἰεὶ λίαν φιλοκτίρμων ἐστί (ἢ πόλις).

φίλοινος, ὁ ἢ, *vinosus*. Lys. 212. D: φίλοινοι. Pol. V. 475. A: τοὺς φίλοινοὺς οὐ τὰ αὐτὰ ταῦτα ποιοῦντας ὁρᾷς, πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης προφάσεως ἀσπαζομένους;

φιλόκαλος, ὁ ἢ, *pulchri et honesti amans*. Phaedr. 248. D: φιλοσόφου ἢ φιλοκαλόν. Critia 111. E: φιλοκάλων ... καὶ εὐφρων (γεωργῶν).

φιλοκέρδεια, ἡ, *lucri cupiditas*. Legg. I. 649. D.

φιλοκερδής, ὁ ἢ, *lucri cupidus*. Pol. IX. 582. A: ὁ φιλοκερδής. E. D: τοῦ φιλοκερδοῦς. 583. A. 582. B: τῷ ... φιλοκερδεῖ. De *lucri cup.* 225. B: τὸν φιλοκερδῆ. C. Pol. IX. 581. A: καλοῦντες αὐτὸ φιλοκρήματον καὶ φιλοκερδὲς ὁρθῶς ἂν καλοῦμεν. C. 586. D. De *lucri cup.* init. τίνες οἱ φιλοκερδεῖς; 226. E: ἄλλο τι οὖν οἷ γε φιλοκερδεῖς φιλοῦσι τὸ κέρδος; 225. A: ἀνοήτους λέγεις τοὺς φιλοκερδεῖς. 227. B.

φιλοκερδῶ, *lucrum facere cupio*. De *lucri cup.* 226. E: οἷ ... φιλοκερδοῦσιν. 225. B: φιλοκερδεῖν.

φιλοκύνων, ὁ ἥ, *canes amans*. Lys. 212. D: φιλόκυννες.
 φιλολογία, ἡ, *colloquendi vel disputandi cupiditas*. Theaet.
 146. A: ἐγὼ ὑπὸ φιλολογίας ἀγροικίζομαι.

φιλόλογος, ὁ ἥ, *dicendi cupidus, disputandi studiosus*.
 Theaet. 161. A: φιλόλογός (αἰ. φιλολόγος) γ' εἰ ἀτεχνῶς καὶ
 χρηστός. Pol. IX. 582. E: ἀνάγκη ... ἃ ὁ φιλόσογός τε καὶ
 ο φιλόλογος ἐπαινεί, ἀληθέστατα εἶναι. Legg. I. 641. E: ὡς
 φιλόλογός (v. φιλολόγος) τέ ἐστι καὶ πολυλόγος (ἢ πόλις).
 Lach. 188. C: καὶ γὰρ ἂν δόξαιμι τῷ φιλόλογος εἶναι καὶ αὐ
 μισόλογος (v. φιλολόγος — μισολόγος). Phaedr. 236. E: ἀν-
 δρὶ φιλολόγῳ. Lach. 188. E: φιλόλογον (v. φιλολόγον).

φιλομάθεια, ἡ, *discendi amor*. Pol. VI. 499. E: ἀπο-
 λυόμενος τὴν τῆς φιλομαθείας διαβολήν. Tim. 90. B: τῷ
 ... περὶ φιλομαθειαν ... ἐσπονδακότη.

φιλομαθής, ὁ ἥ, *discendi cupidus; cognitionis appetens*.
 Phaedr. 230. D: φιλομαθῆς γὰρ εἰμι. Pol. VI. 490. A: ὅγε
 ὄντως φιλομαθῆς. VII. 535. D. Epin. 989. C. Pol. II. 376.
 B: τὸ γε φιλομαθὲς καὶ φιλόσοφον ταυτόν. 411. D: εἰ τι
 καὶ ἐντὶν αὐτοῦ φιλομαθὲς ἐν τῇ ψυχῇ. 376. C: φιλόσοφον
 καὶ φιλομαθῆ αὐτὸν δεῖν εἶναι. V. 475. C. VI. 485. D:
 τὸν ... τῷ ὄντι φιλομαθῇ πάσης ἀληθείας διὰ εὐθύς ἐκ νέου
 ὅτι μάλιστα ὀρέγεσθαι. IV. 435. E: τὸ φιλομαθὲς. IX. 581.
 B. Phaed. 82. D: γινώσκουσι ... οἱ φιλομαθεῖς ὅτι cet.
 83. E: οἱ δικαίως φιλομαθεῖς. 67. B: τοὺς ὀρθῶς φιλο-
 μαθεῖς.

φιλομαθῶ, *discere cupio*. Legg. VII. 810. A: μὴδ' αὐτῷ
 φιλομαθοῦντι μὴδὲ μισοῦντι.

φιλομαντευτής, ὁ, *vaticinationum amans*. Legg. VII.
 813. D: τοὺς σοδοῖρα φιλομαντευτὰς σεβόμενοι.

φιλόμουσος, ὁ ἥ, *Musarum* (h. e. *artium liberalium s.*
humanitatis) *studiosus*. Phaedr. 259. B: φιλόμουσον μῦθρα.
 Pol. VIII. 548. E: φιλόμουσον ... καὶ φιλήκοον.

φιλόμωμος, ὁ ἥ, *vituperandi cupidus*. Prot. 346. C.
 (Simon.).

φιλονεικία, ἡ, *certandi vel contentionis studium; conten-
 tio, aemulatio*. Legg. VIII. 834. C: ἔστω ... τοῦτων ... αὐ-
 τῶν ... ἀμιλλὰ τε καὶ φιλονεικία. Lach. 194. A: ἀλλὰ τίς
 με καὶ φιλονεικία εἴληψε πρὸς τὰ εἰρημένα. Polit. 294. D:
 φιλονεικίας ἔνεκα. Parm. 128. E. Pol. VIII. 548. D: ἔνεκα
 γε φιλονεικίας. Tim. 88. A: δι' ἐρίδων καὶ φιλονεικίας (sic
 Par. A. c. al. Vulg. φιλονεικῶν) γιγνομένων. Legg. VII.
 796. A: φιλονεικίας ἀχρήστου χάριν. IX. 860. D: φιλονει-
 κίας ἢ φιλοτιμίας ἔνεκα. Menex. 243. B: τὸ εἰς τοσοῦτον
 φιλονεικίας ἐλθεῖν πρὸς τὴν πόλιν τοὺς ἄλλους Ἑλλήνας
 ὥστε cet. Lys. 215. D: φθόρου τε καὶ φιλονεικίας καὶ ἐχθρας
 ἐμπίπασθαι. Gorg. 515. B: ἀλλ' οὐ φιλονεικία γε ἐρωτῶ.
 Legg. XI. 938. C: εἰάν τις φιλονεικία κριθῇ δις τὸ τοιοῦτον
 δρᾶν, τεθνήτω. Parm. 128. D: διὰ τοιαύτην ... φιλονεικίαν

ὑπὸ νέου ὄντος ἐμοῦ ἐγράφη. Pol. VIII. 555. A: ξυμπαρκαλεῖν ἐπὶ ξυμμαχίαν τε καὶ φιλονεικίαν. IX. 586. C: βία διὰ φιλονεικίαν. Legg. X. 907. B: διὰ φιλονεικίαν τῶν κακῶν ἀνθρώπων. Alc. I. 122. C: (εἰς) φιλονεικίαν καὶ φιλοτιμίαν τὰς Λακεδαιμονίων. Pol. VIII. 548. C: φιλονεικία καὶ φιλοτιμία. Tim. 90. B: τῷ ... περὶ τὰς ἐπιθυμίας ἢ φιλονεικίας τελευτανότι. Legg. III. 677. B.

φιλόνεικος, ὁ ἢ, *promptus ad contendendum vel certandum*. Prot. 336. E: Ἀλκιβιάδης δὲ αἰεὶ φιλόνεικός ἐστι πρὸς ὃ ἂν ὀρμήσῃ. Gorg. 515. B: φιλόνεικος εἶ. C. Pol. IX. 582. E: ὁ φιλότιμός τε καὶ ὁ φιλόνεικος (v. *φιλ.*). VIII. 550. B: τὴν ἐν αὐτῷ ἀρχὴν παρέδωκε τῷ ... φιλονεῖκῳ καὶ θυμοειδεῖ. 545. A: τὸν φιλόνεικόν τε καὶ φιλότιμον. IX. 581. C: εἰ ... φιλόνεικον αὐτὸ καὶ φιλότιμον προσαγορεύομεν, ἢ ἐμμελῶς ἂν ἔχοι; 586. D. Tim. 70. A: τὸ μετέχον ... τῆς ψυχῆς ἀνδρείας καὶ θυμοῦ, φιλόνεικον ὄν. Pol. VIII. 551. A: ἀντὶ ... φιλονείκων καὶ φιλοτίμων ἀνδρῶν ... φιλοχρήματοι τελευτώντες ἐγένοντο.

φιλονεῖκῳ, *ambitiose contendo et simpl. contendo; contentente dico*. Phil. 14. B: νῦν γὰρ οὐ δῆπου πρὸς γε αὐτὸ τοῦτο φιλονεικοῦμεν ὅπως cet. Legg. V. 731. A: φιλονεικεῖω ... ἥμιν πᾶς πρὸς ἀρετὴν ἀφθόνως. Phil. 50. B: εἰ καὶ τις φιλονεικοῖ πάνν πρὸς τὰναντία. Prot. 360. E: φιλονεικεῖν μοι ... δοκεῖς ... τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον. Pol. I. 338. A: προσεποιεῖτο ... φιλονεικεῖν πρὸς τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον. Legg. VII. 820. C: φιλονεικεῖν ἐν ταῖς τούτων ἀξίαισι σχολαῖς. Riv. 134. C. Pol. VI. 499. E: εἰν αὐτοῖς μὴ φιλονεικῶν, ἀλλὰ παραμυθούμενος ... ἐνδιεικνύῃ cet. Gorg. 457. E: οὐ πρὸς τὸ πρᾶγμα φιλονεικούντα λέγειν τοῦ καταφατὲς γενέσθαι, ἀλλὰ πρὸς σέ. D: φιλονεικούντας, ἀλλ' οὐ ζητούντας τὸ προκείμενον ἐν τῷ λόγῳ. Ep. VII. 330. A: θαυμαστῶς ἐφιλονεῖκει πρὸς τὸ τοιοῦτον. Legg. XI. 933. C: ἢ μηδέποτ' ἀριστείων περὶ φιλονεικίῃς. X. 907. E: τούτου γε μὴν ἔνεκα ... πεφιλονεῖκῃται (οἱ λόγοι), μὴ cet.

φιλονεῖκως, *cum v. ἔχειν contendere*. Gorg. 505. E: χοῖραν πάντας ἡμᾶς φιλονεῖκως ἔχειν πρὸς τὸ εἰδέναι τὸ ἀληθὲς cet. Phaed. 91. A: οὐ φιλοσόφως ἔχειν, ἀλλ' ὥσπερ οἱ πάνν ἀπαίδευτοι φιλονεῖκως (ubi est vern. *rechthaberisch*).

φιλοξενία, ἢ, *hospitalitas*. Legg. XII. 953. A: καταλύσεις ... φιλοξενίαις ἀνθρώπων παρεσκευασμένας.

φιλοπαίγμων, *vid. seq.*

φιλοπαίσμων, ὁ ἢ, *iscti amans*. Pol. V. 452. E: εἴτε τις φιλοπαίσμων (v. *φιλοπαίγμων*) εἴτε σπουδαστικός ἐθέλει ἀμφισβητῆσαι. Crat. 406. C: φιλοπαίσμονες (v. *φιλοπαίγμονες*) γὰρ καὶ οἱ θεοί.

φιλόπαις, ὁ, *puerorum amator*. Pol. V. 474. D: τὸν φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικόν.

φιλοποιητής, ὁ, *poëtarum amicus*. Pol. X. 607. D: ὅσοι μὴ ποιητικοί, φιλοποιηταὶ δέ.

φιλοπόλεμος, ὁ ἢ, *belli amans*. Tim. 24. D: ἅτ' οὖν φιλοπόλεμός τε καὶ φιλόσοφος ἢ θεὸς οὐσα.

φιλόπολις, ὁ ἢ, *civitatis amans vel studiosus*. Legg. III. 694. C: στρατηγὸν τε ἀγαθὸν ... καὶ φιλόπολιν. Apol. 24. B: τὸν ἀγαθὸν τε καὶ φιλόπολιν. Pol. V. 470. D: οὐδέτεροι αὐτῶν φιλοπόλιδες. VI. 502. E: δεῖν αὐτοὺς φιλοπόλιδας ... φαίνεσθαι.

φιλοπονία, ἡ, *laborum toleratio*. Def. 412. C: φιλ. ἐξίς ἀποτελεστικὴ οὐ ἂν προέλθαι. Pol. VII. 535. C: φιλοπονία οὐ χολὸν δεῖ εἶναι τὸν ἀψόμενον. D: χολὸς δὲ καὶ ὁ τὰναντία τούτου μεταβεβληκῶς τὴν φιλοπονίαν. Alc. I. 122. C: (εἰς) καρτερίαν καὶ φιλοπονίαν.

φιλόπονος, ὁ ἢ, *laborum amans vel patiens*. Phaedr. 248. D: εἰς φιλοπόνου γυμναστικοῦ (γονὴν φντεῦσαι). Legg. VII. 824: ἀλλ' οὐ φιλοπόνου ψυχῆς νίκη χειρουμένων τὴν ἄγριον τῶν θηρίων ῥώμην. Pol. VII. 535. C: ἀρῶατον καὶ πάντῃ φιλόπονον ζητητέον. D: τὰ μὲν ἡμίσεα φιλόπονον, τὰ δὲ ἡμίσεα ἄπονον.

φιλοπονῶ, *libenter laboro vel tolero*. Phil. VII. 535. D: ὅταν τις ... πάντα τὰ διὰ τοῦ σώματος φιλοπονῇ.

φιλοποσία, ἡ, *vinolentia*. Phaedr. 81. E: τοὺς ... ὕβρεις καὶ φιλοποσίας (ν. φιλοτησίας) μεμελετηκότας.

φιλοπραγμοσύνη, ἡ, *negotiorum cupiditas*. Pol. VIII. 549. C: φεύγοντος τὰς τε τιμὰς καὶ ἀρχὰς καὶ δίκας καὶ τὴν τοιαύτην πᾶσαν φιλοπραγμοσύνην.

φιλόρτυξ, ὁ ἢ, *columicum amans*. Lys. 212. D: οὐδὲ φιλόρτυγες.

φίλος, ἡ, ον, *amicus; carus; etiam cupidus; neutr. amicum, h. e. commodum, placet*. Gorg. 447. B: φίλος γὰρ μοι Γοργίας. 510. B: φίλος ... ὁ ὅμοιος τῷ ὁμοίῳ. Phil. 25. B: δοκεῖ τις ... αὐτῶν φίλος ἡμῖν νῦν δὴ γεγόνει. Pol. VI. 487. A: φίλος τε καὶ ξυγγενὴς ἀληθείας cet. Tim. 20. E: ἦν ... οἰκείος καὶ σφόδρα φίλος ἡμῖν Δρωπίδου τοῦ προπάππου. 53. D: ὅς ἂν ἐκείνῳ (τῷ θεῷ) φίλος ἦ. Lys. 212. A: πότερος ποτέρου φίλος γίγνεται, ὁ φιλῶν τοῦ φιλουμένου, ἢ ὁ φιλούμενος τοῦ φιλοῦντος; Legg. III. 701. D: ἑαυτῇ φίλῃ (ἡ πόλις). IV. 716. C: τίς ... πρᾶξις φίλῃ καὶ ἀκόλουθος θεῷ; Prot. 353. B: εἴ σοι φίλον. Phaedr. 246. D: ὅπῃ τῷ θεῷ φίλον. Phaedr. 116. A: ὅπως ἂν σοι φίλον ᾖ. Theaet. 162. B: εἰ οὕτως ... σοὶ φίλον, οὐδ' ἔμοι ἐχθρόν. Phil. 12. C: ὅπῃ ἐκείνῃ φίλον. Pol. VI. 506. E: εἰ καὶ ὑμῖν φίλον. Legg. I. 642. D: τοσαῦτα ὅποσα σοι φίλον (λέγειν). X. 886. D: ὅπῃ θεοῖσι φίλον. Apol. 19. A. al. Tim. 88. E: φίλον παρὰ φίλον τεθὲν ὑγίειαν ἀπεργαζόμενον παρῆξει. Legg. II. 669. E: πᾶν ὅπόσον ... φωνῆς θηριώδους σφόδρα φίλον. V. 730. C: ὁ δὲ ἀπιστος, ὃ φίλον ψεύδους ἐκούσιον.

Pol. IX. 574. B: ἔνεκα νεωστὶ φίλης καὶ οὐκ ἀναγκαίας ἐταιρίας γεγονυίας. Phaedr. 255. B: κακὸν κακῷ φίλον (εἶναι). Ib. ἀγαθὸν μὴ φίλον ἀγαθῷ εἶναι. Pol. II. 376. B: ἥ ... ὅψιν οὐδενὶ ἄλλῳ φίλην καὶ ἐχθρὰν διακρίνει, ἢ τῷ cet. III. 404. D: Κορινθίαν κόρην φίλην εἶναι ἀνδράσι μέλλουσιν εὖ σώματος ἔξιν. IX. 575. D: τὴν πάλαι φίλην μητροῖδα τε ... καὶ πατροῖδα. Legg. III. 693. B: ἐαυτῇ φίλην (τὴν πόλιν). Soph. 242. E: τοτὲ μὲν ἐν εἶναί φασι τὸ πᾶν καὶ φίλον ὑπ' Ἀφροδίτης cet. Pol. X. 604. D: δειλίας φίλον. Legg. III. 697. D: ὅτι ... τὸ φίλον ἀπώλεσαν καὶ τὸ κοινὸν ἐν τῇ πόλει. V. 739. B: εἴ τις ἄλλος ἂν ... ἐθέλησειεν ... ἀπονεύμεσθαι τὸ φίλον αὐτῷ τῆς αὐτοῦ πατροῖδος. Pol. I. 336. E: οἷον γε σύ, ὦ φίλε. V. 473. D: ὦ φίλε Γλαύκων. al. Lys. 207. C: φίλῳ γὰρ ἔστον. Conv. 193. B: φίλοι ... γενόμενοι ... τῷ θεῷ. Pol. X. 621. C: ἵνα καὶ ἡμῖν αὐτοῖς φίλοι ὦμεν καὶ τοῖς θεοῖς. Menex. 247. B: φίλοι παρὰ φίλους ἡμᾶς ἀφίξεσθε. Soph. 242. D: φίλα γιγνόμενα. Tim. 65. E: φίλα μᾶλλον ἡμῖν φαντάζεται. Phaedr. ad fin. κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων. Pol. IV. 424. A: κοινὰ τὰ φίλων ποιεῖσθαι. V. 449. C: ὅτι κοινὰ τὰ φίλων ἔσται. Legg. V. 739. C. Lys. 207. C. Pol. I. 332. A: τοῖς ... φίλοις οἶεται ὀφείλειν τοὺς φίλους ἀγαθὸν ... τι δοῦν. D: ἢ τοῖς φίλοις τε καὶ ἐχθροῖς ὠφελείας τε καὶ βλάβας ἀποδιδούσα. Prot. 313. A: εἰς συμβουλὴν τοῖς τε φίλοις ἂν παρεκάλεις καὶ τοὺς οἰκίους. Soph. 248. A: τοὺς τῶν εἰδῶν φίλους. Pol. I. 328. D: ὡς παρὰ φίλους τε καὶ πάνν οἰκίους. IX. 589. B: φίλα ποιησάμενος ἀλλήλοις τε καὶ αὐτῷ. Legg. IX. 873. C: τὸν ... πάντων οἰκειότατον καὶ λεγόμενον φίλτατον ὃς ἂν ἀποκτείνῃ, τί χρηρὴ πάσχειν; λέγω δὲ ὃς ἂν ἑαυτὸν κτείνῃ cet. Crat. 434. E: ὦ φίλτατε. Conv. 173. D. Plur. τὰ φίλτατα designat eos qui nobis carissimi sunt (ut parentes, ut liberi al.), et id quod plurimi facimus vel quod praestantissimum est (ut virtus). Prot. 313. E: μὴ περὶ τοῖς φιλάτοις κυβεύης τε καὶ κινδυνεύης. Gorg. 513. A: σὺν τοῖς φιλάτοις (i. e. cum damno virtutis) ἢ αἵρεσις ἡμῖν ἔσται ταύτης τῆς δυνάμεως τῆς ἐν τῇ πόλει. Legg. I. 650. A: οὕτως ἐν τοῖς φιλάτοις κινδυνεύσαντα.

φιλόσιτος, ὃ ἢ, cibi appetens. Pol. V. 475. C: οὐτ' ἐπιθυμεῖν σιτίων οὐδὲ φιλόσιτον, ἀλλὰ κακόσιτον εἶναι.

φιλοσοφία, ἢ, philosophia; etiam discendi studium vel cupiditas. Phaedr. 239. B: τοῦτο δὲ ἢ θεία φιλοσοφία τυγχάνει ὄν. Gorg. 484. C: φιλοσοφία γὰρ τοί ἔστιν ... χαρίεν, ἂν τις αὐτῆς μετριῶς ἄψῃται ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Pol. V. 473. D: (ἐάν) τοῦτο εἰς ταυτὸν ξυμπέσῃ, δύναμις τε πολιτικὴ καὶ φιλοσοφία. Euthyd. 288. D: ἢ ... φιλοσοφία κτήσις ἐπιστήμης. Locr. 104. A: μωσικὰ ... καὶ ἅ ταύτας ἀγεμῶν φιλοσοφία, ἐπὶ τᾷ τᾷς ψυχᾷ ἐπανορθώσει ταχθεῖσαι ὑπὸ θεῶν τε καὶ νόμων cet. Def. 414. B: φιλ. τῆς τῶν ὄντων ἀεὶ

ἐπιστήμης ὄρεξις. Phaed. 61. A: ὡς φιλοσοφίας ... οὔσης
μερίστης μουσικῆς. Pol. VII. 521. B: τὸν (βίον) τῆς ἀλη-
θινῆς φιλοσοφίας. Tim. 47. A: ἐξ ὧν ἐπορσάμεθα φιλο-
σοφίας γένος, οὐ μείζον ἀγαθὸν οὐτ' ἤλθεν οὐθ' ἥξει ποτὲ
τῷ θνητῷ γένει δωρεθῆν ἐκ θειῶν. Phaed. 68. C: (τοῖς) ἐν
φιλοσοφίᾳ ζῶσιν. Tim. 88. C: μουσικῇ καὶ πάσῃ φιλοσοφίᾳ
προσχρόμενον. Lys. 213. D: ἐκείνου ἡσθεὶς τῇ φιλοσοφίᾳ.
Prot. 335. D: αἰεὶ ... ἐγώ γε σου τὴν φιλοσοφίαν ἄγαμαι.
Gorg. 482. A: τὴν φιλοσοφίαν, τὰ ἐμὰ παιδικά. Pol. VII.
521. C: ψυχῆς περιαγωγὴ ... εἰς ἀληθινὴν τοῦ ὄντος οὔσαν
ἐπίνοδον, ἣν δὴ φιλοσοφίαν ἀληθῆ φήσομεν εἶναι. Ep. VII.
326. A: ἐπαιτῶν τὴν ὀρθὴν φιλοσοφίαν. X. 358. C: τὸ γὰρ
βέβαιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιές, τοῦτο ἐγὼ φημι εἶναι τὴν
ἀληθινὴν φιλοσοφίαν. Theaet. 172. C: οἱ ἐν ταῖς φιλοσο-
φίαις πολὺν χρόνον διατρίψαντες.

φιλόσοφος, ὁ ἡ, philosophus, h. e. sapientiae studiosus
s. appetens; adiect. (ut Lat. philosophus) absol. et c. art. etiam
substantivi partes agit. Phaed. 64. E: ὁ γε ὡς ἀληθῶς φιλό-
σοφος. 68. B: ὅτι οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος. Pol. II. 375. E:
πρὸς τῷ θυμοειδεῖ ἐτι προσγενέσθαι φιλόσοφος τὴν φύσιν.
III. 410. E: τὸ ἡμέτερον οὐχ ἡ φιλόσοφος ἂν ἔχοι φύσιν —;
Tim. 24. D: φιλόσοφος ἡ θεὸς οὔσα. Pol. II. 376. B: ὡς
ἀληθῶς φιλόσοφον (τὸ πάθος αὐτοῦ τῆς φύσεως). Ib. τό
γε φιλομαθὲς καὶ φιλόσοφον ταῦτόν. VI. 501. E: πρὶν ἂν
πόλειως τὸ φιλόσοφον γένος ἐγκρατὲς γένηται. Phaed. 64. D:
φαίνεται σοι φιλοσόφου ἀνδρὸς (nos: eines Philosophen) εἶναι
ἐσπουδακέναι cet. 65. C: ἡ τοῦ φιλοσόφου ψυχὴ. Euthyd.
305. C: μεθόρια φιλοσόφου τε ἀνδρὸς καὶ πολιτικοῦ. Conv.
218. B: πάντες γὰρ κεκοινωνήκατε τῆς φιλοσόφου μαρίας
τε καὶ βακχείας. Pol. VI. 490. C: τὸν ἄλλον τῆς φιλοσό-
φου φύσεως χορόν. 495. A: αὐτὰ τὰ τῆς φιλοσόφου φύσεως
μέρη. VII. 527. B: φιλοσόφου διανοίας. Ep. VII. 329. B:
τῆς φιλοσόφου ἀνέγκλητον μοίρας παρέσχον (ἐμμαντόν). 330.
B: τῆς φιλοσόφου ζωῆς. Phil. 67: τῶν ἐν μούσῃ φιλοσόφῳ
μεμαντευμένων ... λόγων. Pol. VI. 494. A: τίνα ὁρᾷς σω-
τηρίαν φιλοσόφῳ φύσει —; IX. 586. E: τῷ φιλοσόφῳ ...
ἐπομένῃς ἀπάσης τῆς ψυχῆς cet. Phaedr. 278. D: τὸ δὲ ἡ
φιλόσοφον ἡ τοιοῦτόν τι (καλεῖν) μᾶλλον τε ἂν αὐτῷ ἀρ-
μόττοι cet. Conv. 204. B: φιλόσοφον δὲ ὄντα μεταξὺ εἶναι
σοφοῦ καὶ ἀμαφοῦς. Pol. V. 475. B: οὐκ οὐκ ἀνὰ τὸν φιλό-
σοφον σοφίας φήσομεν ἐπιθυμητὴν εἶναι ... πάσης; VI.
486. A: φύσιν φιλόσοφον. B: ψυχὴν φιλόσοφον. Tim. 18.
A. Pol. III. 411. E: ἐπὶ τὸ θυμοειδὲς καὶ τὸ φιλόσοφον.
VI. 494. A: φιλόσοφον μὲν ἄρα ... πλήθος ἀδύνατον εἶναι.
IX. 581. B: φιλομαθὲς ... καὶ φιλόσοφον καλοῦντες αὐτὸ
κατὰ τρόπον ἂν καλοῖμεν. Phaed. 64. B: οἱ ὡς ἀληθῶς
φιλόσοφοι. Pol. V. 473. C: ἐὰν μὴ ἡ οἱ φιλόσοφοι βασι-
λεύσωσιν ἐν ταῖς πόλεσιν cet. VI. 484. B: ἐπειδὴ φιλόσοφοι

... οἱ τοῦ αἰὲ κατὰ ταῦτά ὡσανύτως ἔχοντος δυνάμενοι ἐφάπτεσθαι cet. Phaedr. 257. B: (ἵνα) ἀπλῶς πρὸς Ἑρωτι μετὰ φιλοσόφων λόγων τὴν βίον ποιῆται. Pol. VI. 485. A: τοῦτο ... τῶν φιλοσόφων φύσεων περὶ ὁμολογήσθω ἡμῖν. V. 475. E: ὁμοίους ... φιλοσόφοις. VI. 486. D: ἐπιλήσιμονα ἄρα ψυχὴν ἐν ταῖς ἱκανῶς φιλοσόφοις μὴ ποτε ἐγκρίνωμεν. V. 475. E: τοὺς δὲ ἀληθινούς (φιλοσόφους) ... τίνας λέγεις; Τοὺς τῆς ἀληθείας ... φιλοθεάμονας. 480: τοὺς αὐτοὺς ἄρα ἕκαστον τὸ ὄν ἀσπάζομένους φιλοσόφους, ἀλλ' οὐ φιλοδόξους κλητέον. VI. 498. A: οἱ φιλοσοφῶνται ποιούμενοι.

φιλοσοφῶ, *philosophor*. Conv. 203. E: θεῶν οὐδεὶς φιλοσοφεῖ οὐδ' ἐπιθυμεῖ σοφὸς γενέσθαι· ἔστι γάρ. 204. A: οὐδ' αὖ οἱ ἀμαθεῖς φιλοσοφούσιν οὐδ' ἐπιθυμοῦσι σοφοὶ γενέσθαι. Lys. 218. B. Ep. XIII. 360. E: μανθάνει παρ' αὐτοῦ καὶ τὰλλα φιλοσοφεῖ. Pol. X. 619. D: εἴ τις αἰεὶ ... ὑγιῶς φιλοσοφοῖ. Gorg. 484. C: (ἐάν) πόρρω τῆς ἡλικίας φιλοσοφῇ. Conv. 173. A: οἰόμενος δεῖν πάντα μᾶλλον πρῶτον ἢ φιλοσοφεῖν. Riv. 137. A. Lys. 218. A: κακὸν γὰρ καὶ ἀμαθῆ οὐδένα φιλοσοφεῖν. 203. D: φιλοσοφῶν διὰ παντός τοῦ βίου. Soph. 253. E: τῷ καθαρῶς τε καὶ δικαίως φιλοσοφούντι. Apol. 28. E: φιλοσοφούντα με δεῖν ζῆν καὶ ἐξετάζοντα ἐμεινόν καὶ τοὺς ἄλλους. Phaedr. 64. B: ὅτι τῷ ὄντι οἱ φιλοσοφούντες θανατώσι. 67. E: τῷ ὄντι ἄρα ... οἱ ὀρθῶς φιλοσοφούντες ἀποθνήσκουσιν μελετῶσι. Phil. 56. D: ἄλλην δ' αὖ (ἀριθμητικὴν) τὴν τῶν φιλοσοφούντων (οppos. τῶν πολλῶν). 57. D: τὴν τῶν ὄντως φιλοσοφούντων ὁρμήν. Ep. VII. 326. A: τὸ τῶν φιλοσοφούντων ὀρθῶς γε καὶ ἀληθῶς γένος. Riv. 136. A: τὸν περιφλοσοφηκότητα. Ep. VII. 326. B: (πρὶν ἂν) τὸ τῶν δυναστευόντων ἐν ταῖς πόλεσιν (γένος) ... ὄντως φιλοσοφίᾳ. Pol. V. 473. D: (ἐάν μὴ) δυνάσται φιλοσοφῆσωσι γνησίως τε καὶ ἱκανῶς. Phaedr. 249. A: πλὴν ἢ τοῦ φιλοσοφῆσαντος ἀδόλως (ψυχῇ). Pol. VI. 495. A: ἔστιν οὖν ὅπως ὁ τοιοῦτος φιλοσοφήσει; Riv. 133. C: τὸν μέλλοντα φιλοσοφήσειν. Euthyd. 288. D: φιλοσοφητέον ὁμολογήσαμεν τελευτῶντες.

φιλοστοργῶ, *tenero amore aliquem amplector*. Legg. XI. 927. B: τούτους οἱ παῖδες παιδῶν φιλοστοργοῦντες ζῶσι μεθ' ἡδονῆς.

φιλοσώματος, ὁ ἢ, *corpori indulgens*. Phaedr. 68. B: ὅτι οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος, ἀλλὰ τις φιλοσώματος.

φιλοτεχνία, ἡ, *artium studium*. Critia 109. C: ἅμα δὲ φιλοσοφία φιλοτεχνία τε ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἐλθόντες.

φιλότεχνος, ὁ ἢ, *artium studiosus*. Pol. V. 476. A: φιλοτέχνους καὶ πρακτικούς.

φιλοτεχνῶ, *in artes incumbo*. Prot. 321. E: ἐν ᾧ ἐφιλοτεχνεῖτην (Minerva et Vulcanus).

φιλότης, ἡ, *amicitia*. Legg. VI. 757. A: ὡς ἰσότης φιλότητα ἀπεργάζεται. Ep. VI. 323. B: εἰς τὴν προϋπάρχου-

σαν φιλότιτά τε καὶ κοινωνίαν. Voc. ὦ φιλότις, i. q. ὦ φίλε. Phaedr. 228. D.

φιλοτησία, vid. φιλοποσία.

φιλοτιμία, ἡ, ambitio, ambitiosa contentio vel appetitio. Legg. VIII. 834. B: οὔτε τις φιλοτιμία πρὸς ταῦτα οὐδενὶ γίγνεται ἂν λόγον ἔχουσα. Ep. VII. 338. E: ἅμα δ' ἡ φιλοτιμία κατήπειγεν αὐτόν. Phaedr. 257. C: τάχ' οὖν ἂν ὑπὸ φιλοτιμίας ἐπίσχοι ἡμῖν ἂν τοῦ γραφεῖν. Parm. 128. E. Pol. VIII. 555. A: ἡ τινος νίκης ἡ ἄλλης φιλοτιμίας τῶν καλῶν. X. 620. C: φιλοτιμίας λεωφηνύαν. Legg. IX. 860. E. Ep. III. 320. A: οὐκ ἄλλου τινός ἐνεκα μᾶλλον ἢ τῆς ἐπὶ τοῖς καλοῖς φιλοτιμίας. VII. 344. E: φιλοτιμίας ... αἰσχροῦς ... εἴπερ ἐνεκα. Legg. I. 632. C: ἀλλὰ μὴ πλοῦτῳ μὴδὲ φιλοτιμία (πάντα ταῦτα ξυνδύσας). Conv. 178. D: ἐπὶ ... τοῖς καλοῖς φιλοτιμίαν. Pol. VIII. 553. C. IX. 586. A: φθόνῳ διὰ φιλοτιμίαν. VIII. 548. C: φιλονεικία καὶ φιλοτιμία. Alc. I. 122. C: φιλοτιμίας τὰς Λακεδαιμονίων.

φιλότιμος, ὁ ἡ, honoris cupidus, ambitiosus. Prot. 343. C: ἅτε φιλότιμος ὢν ἐπὶ σοφία. Phaed. 68. C: φιλοχρήματος καὶ φιλότιμος. Pol. VIII. 549. A: φιλάργος ... καὶ φιλότιμος. 550. B: ἐγένετο ὑψηλόφρων τε καὶ φιλότιμος ἀνὴρ. Legg. V. 744. E: φιλότιμος ἐπ' ἀρετῇ. Ep. VII. 338. D: φιλότιμός τε θαυμασιῶς. Legg. VIII. 841. C: τό τε θεοσεβὲς ἅμα καὶ φιλότιμον. Pol. VIII. 553. D: ἐκ φιλοτίμου νέον εἰς φιλοχρημάτων (μεταβολή). IX. 582. D. Legg. IX. 870. C: φιλοτίμον ψυχῆς ἔστις. Phaedr. 256. A: φιλοτίμῳ (διαίτη). Pol. I. 347. B: τὸ φιλότιμόν τε καὶ φιλάργυρον εἶναι. VIII. 545. A. B: τὴν φιλότιμον οικειτέον πολιτείαν. Critia 107. A: παραιτήσιν εὖ μάλα φιλότιμον. Pol. IX. 581. B: εἰ ... φιλότιμον αὐτὸ καὶ φιλότιμον προσαγορεύοιμεν, ἢ ἐμμελῶς ἂν ἔχοι; Phaed. 82. C: ὥσπερ οἱ φιλάργοι τε καὶ φιλότιμοι. Apol. 23. D. Pol. VIII. 551. A: ἀντὶ ... φιλονεικῶν καὶ φιλοτίμων ἀνδρῶν φιλοχρηματίζεται ... τελευτῶντες ἐγένοντο. V. 475. A: φιλοτίμους.

φιλοτιμούμαι, ambitiose appeto et in univ. aliquid facio, contendo al.; etiam glorior. Pol. I. 336. C: μὴδὲ φιλοτιμοῦ ἐλέγχων (nec ambitiose redargue). VIII. 553. D: φιλοτιμίσθαι μὴδ' ἐφ' ἐνὶ ἄλλῳ, ἢ ἐπὶ χρημάτων κτήσει. Phaedr. 232. A: φιλοτιμούμενος ἐνδείκνυσθαι πρὸς ἅπαντας ὅτι cet. Alc. II. 146. A: φιλοτιμούμενον. Conv. 178. E: φιλοτιμούμενοι πρὸς ἀλλήλους. Ep. VII. 338. E: δοκεῖ μοι ... παντάπασι φιλοτιμηθῆναι μὴ ποτέ cet. Lach. 182. B: ταῦτα λαβὼν καὶ φιλοτιμηθεὶς ἐν αὐτοῖς. Phaedr. 234. A: οὐδὲ οἱ διαπραξάμενοι πρὸς τοὺς ἄλλους φιλοτιμήσονται.

φιλοτίμως, ambitiose. Riv. 133. A: ἀπεκρίνατό γέ μοι καὶ μάλα φιλοτίμως. Charm. 162. C: φιλοτίμως ... πρὸς τοὺς παρόντας ἔχων.

φιλοφρονούμαι, amice vel comiter accipio, excipio, pro-

sequor al. Legg. V. 738. D: (ὅπως ἂν) φιλοφρονῶνται ... ἀλλήλους μετὰ θυσιῶν. XII. 952. D: τὸν δ' εἰς ἐπιδηρίαν ... χορὴ φιλοφρονεῖσθαι. Ep. XIII. 360. A: φιλοφρονούμενος εἶπες εὐ τι ῥήματα ἔχον. Legg. III. 678. E: ἐφιλοφρονοῦντο ἀλλήλους δι' ἐρημίαν. *amplector. Legg. II. 669. B: ἦθη κακὰ φιλοφρονούμενος. *blandior, indulgeo. Legg. XI. 935. C: πληγαῖς ἐξείργων τοὺς θυμῷ, ἐτέρῳ κακῷ, φιλοφρονουμένους. Etiam res dicitur φιλοφρονεῖσθαι quae blanditur, h. e. quae probatur vel placet. Legg. VII. 820. E: καθάπερ ἐνέχυρα λύσιμα ἐκ τῆς ἄλλης πολιτείας, ἐὰν ἡ τοὺς θέντας ἡμᾶς ἢ καὶ τοὺς θεμένους ὑμᾶς μηδαμῶς φιλοφρονῇται.

φιλοφρόνως, comiter. Critia 120. E: πρὸς τὸ ξυγγενὲς θεῖον φιλοφρόνως εἶχον. Legg. VI. 765. A. 771. A: φιλοφρόνως δεχόμενοι. VIII. 835. E: ὁμιλοῦντας φιλοφρόνως ἀλλήλοις. IX. 880. E.

φιλοφροσύνη, ἡ, benevolentia. Legg. I. 628. C: εἰρήνη ... πρὸς ἀλλήλους ἅμα καὶ φιλοφροσύνη. 640. B: φίλων ... ἐν εἰρήνῃ πρὸς φίλους κοινωνήσαντων φιλοφροσύνης. V. 740. E: διὰ φιλοφροσύνην τὴν τῶν ξυνοικούντων ἀλλήλοις.

φιλοχρηματία, ἡ, pecuniae cupiditas. Pol. III. 391. C: ἀνελευθερίαν μετὰ φιλοχρηματίας. Legg. XI. 938. B: εἴτε φιλοχρηματία δοκεῖ δοᾶν τὸ τοιοῦτον εἴτε φιλονεικία. V. 747. B: ἐὰν ... ἀφαιρῇται τις τὴν ἀνελευθερίαν καὶ φιλοχρηματίαν ἐκ τῶν ψυχῶν τῶν μελλόντων αὐτὰ ... ὀνησίμως κτήσεσθαι.

φιλοχρηματιστής, ὁ, pecuniae faciendae studiosus. Pol. VIII. 551. A: ἀντὶ ... φιλονεικῶν καὶ φιλοτιμῶν ἀνδρῶν φιλοχρηματισταὶ καὶ φιλοχρήματοι τελευτῶντες ἐγένοντο.

φιλοχρήματος, ὁ ἢ, pecuniae cupidus, avidus;avarus. Phaed. 68. C: φιλοχρήματος καὶ φιλότιμος. Pol. VI. 485. E. 486. B: ὁ κόσμιος καὶ μὴ φιλοχρήματος μὴδ' ἀνελεύθερος cet. Ep. VII. 335. A: ὢν ὁ φιλοχρήματος πένης τε ἀνὴρ τὴν ψυχὴν οὔτε ἀκούει cet. Pol. V. 469. D: ἀνελεύθερον δὲ οὐ δοκεῖ καὶ φιλοχρήματον νεκρὸν οὐλᾶν —; VIII. 549. B: τῷ ... μετέχειν τῆς τοῦ φιλοχρημάτου φύσεως. Pol. III. 390. E: οὕτω φιλοχρήματον εἶναι ὥστε cet. IV. 436. A: τὸ φιλοχρήματον. VIII. 553. C: τὸ ἐπιθυμητικὸν τε καὶ φιλοχρήματον. IX. 580. E. 581. A. Phaed. 82. C: ὥσπερ οἱ πολλοὶ καὶ φιλοχρήματοι. Pol. VIII. 551. A. Legg. VIII. 832. D. Pol. III. 390. D: οὐδὲ φιλοχρημάτους (ἐατέον εἶναι τοὺς ἀνδρας). VIII. 551. E.

φιλοχρηματῶ, pecuniae cupidus sum. Legg. V. 737. A: διὰ τοῦ μὴ φιλοχρηματεῖν.

φιλοχρημονῶ, pecuniae cupiditate teneor. Legg. V. 729. A. μὴ δὲ τις φιλοχρημονεῖτω παίδων γ' ἕνεκα.

φιλοχρημοσύνη, ἡ, pecuniae cupiditas. Legg. XI. 938.

C: φιλοχορημοσύνης ἔνεκα τῆς ἐκ παντός τρέπου παρ' αὐτῷ τιμωμένης.

φιλοψευδής, ὁ ἥ, *mendacii amans*. Pol. VI. 485. D: ἡ οὖν δυνατόν εἶναι τὴν αὐτὴν γύσειν φιλόσοφόν τε καὶ φιλοψευδῆ;

φιλοψογος, ὁ ἥ, *libenter vituperans*. Prot. 346. C: ἐγὼ ... οὐ διὰ ταῦτά σε ψέγω, ὅτι εἰμι φιλόσογος.

φιλοψυχία, ἡ, *vitas amor*. Apol. 37. C: πολλὴ μὲν ἔναι με φιλοψυχία ἔχει, εἰ cet. Legg. XII. 944 E: φιλοψυχίας ἔνεκα, ἵνα τὸν ἐπίλοιπον βίον μὴ κινδυνεύῃ.

φιλοψυχῶ, *vitas amore teneor*. Gorg. 512. E: οὐ φιλοψυχίῃ.

φιλῶ, *diligō*. Prot. 335. D: νῦν ἐπατινῶ καὶ φιλῶ.

Phaedr. 228. D: ὡς ἐγὼ σε πάνν μὲν φιλῶ cet. Pol. IH. 412. D: τοῦτό γ' ἂν μάλιστα φιλοῖ, ὃ ξυμφέρειν ἡγοῖτο τὰ αὐτὰ καὶ ἑαυτῷ.

Lys. 212. A: ἐπειδὴν τίς τινα φιλή. Phaedr. 231. C: ὅτι τούτους μάλιστα φασὶ φιλεῖν ὧν ἂν ἐρωσῃ.

Pol. I. 334. C: εἰκὸς ... οὓς ἂν τις ἡγήται χρηστούς, φιλεῖν, οὓς δ' ἂν πονηρούς, μισεῖν. V. 479. E: ἀσπάζεσθαι τε καὶ φιλεῖν.

480. X. 607. A. III. 412. D: κηδοίτο δέ γ' ἂν τις μάλιστα τούτου ὃ τυγχάνει φιλῶν.

V. 474. C: οὐ τὸ μὲν φιλοῦντα ἐκείνου, τὸ δὲ μή, ἀλλὰ πᾶν σιέροντα.

Lys. 212. B: φιλοῦντες. Legg. IX. 859. B: ἐν πατρός τε καὶ μητρός

σχήμασι φιλοῦντων ... φαίνεσθαι τὰ γεγραμμένα, ἡ κατὰ τύραννον καὶ δεσπότην.

Lys. 210. C: ἄρ' οὖν ... τις ἡμᾶς φιλήσει ἐν τούτοις ἐν οἷς ἂν ὤμεν ἀνωγελεῖς; Theaet. 168.

A: σὲ μὲν διώξονται καὶ φιλήσουσιν, αὐτοὺς δὲ μισήσουσι cet.

Pol. X. 600. D: ἐπὶ ταύτῃ τῇ σοφίᾳ οὕτω σφόδρα φιλοῦνται ὥστε cet.

Lys. 212. B: ὁ φιλούμενος. Ib. τοῦ φιλούμενου. Legg. V. 731. E: τυφλοῦνται γὰρ περὶ τὸ φιλούμενον ὁ φιλῶν.

Conv. 204. C: ὡ φιλούμενα Ἀγαθῶν. Phaedr. 253. C: τῷ φιληθέντι. Etiam *concupisco*. De *lucris cup.* 226.

E: ἄλλο τι οὖν οἷ γε φιλοκερδεῖς φιλοῦσι τὸ κέρδος; **ascu-*

lor. Phaedr. 256. A: περιβάλλει τὸν ἐραστὴν καὶ φιλεῖ. 255.

E: ἄπτεσθαι, φιλεῖν, συγκατακτεῖσθαι. Pol. V. 468. C: ὅν ἂν βούληται φιλεῖν.

B: τὸ φιλησάι τε καὶ φιληθῆναι ὑπὸ ἐκάστου. **amo*, i. e. *soleo*. Phil. 37. B: τῷ ... τρεῖς δόξα

ψευδής τε καὶ ἀληθής ἡμῖν φιλεῖ γίνεσθαι; Conv. 188. C: πᾶσα γὰρ ἡ ἀσέβεια φιλεῖ γίνεσθαι ἔαν cet.

Pol. V. 467. B: οἷα δὲ ἐν πολέμῳ φιλεῖ. VI. 494. C: φιλεῖ γούν ... αὐτῷ γίνεσθαι.

VI. 497. B. Tim. 89. C: μεγάλα ... νοσήματα φιλεῖ γίνεσθαι.

Legg. IV. 711. A. Menex. 242. A: ὁ δὲ φιλεῖ ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῖς εὖ πράττουσι προσπίπτειν.

Conv. 188. B: οἷ τε γὰρ λοιμοὶ φιλοῦσι γίνεσθαι ἐκ τῶν τοιούτων cet.

Pol. VIII. 549. E: ὅσα καὶ οἷα φιλοῦσιν αἱ γυναῖκες περὶ τῶν τοιούτων ὑμνεῖν. 565. E: οἷα δὲ φιλοῦσιν.

οἱ νέοι τὰς διατριβάς ποιεῖσθαι ὅταν σχολὴν ἄρῃσιν. Legg.

III. 680. A: οὔτε πω ἐφίλει κατὰ τούτους τοὺς χρόνους γίγνεσθαι τὸ τοιοῦτον.

φίλωσ, *amice*. Epin. 988. C: μὴ κατὰ νοῦν τοῖς σώφροσι λέγεσθαι μηδὲ φίλωσ.

φίξ, i. q. σφίγξ. Crat. 414. D: ὥσπερ καὶ τὴν σφίγγα ἀντὶ φιγγὸς (v. σφιγὸς) σφίγγα καλοῦσι.

φιτύω, *procreo*. Pol. V. 461. A: ὡς παῖδα φιτύνοντος τῇ πόλει ὅς cet. Critia 116. C: ἐφίτυσαν ... τὸ τῶν δέκα βασιλειδῶν γένος. IX. 879. D: φιτύσαι καὶ τεκεῖν.

φλαῦρος, α, ον, (i. q. φαῦλος), *malus*. Soph. 227. D: ὅσον ἂν ἦ πού τι φλαῦρον. Tim. 30. A: φλαῦρον ... μηδὲν εἶναι κατὰ δύναμιν. Men. 92. C: εἴτε τι ἀγαθὸν ἔχει ἐν ἐαντῷ εἴτε φλαῦρον. De virt. 379. B: ἵνα μὴ τι φλαῦρον ἡμῖν πάθοιεν cet. Ep. VII. 348. D: μηδὲν ἄλλο αὐτῷ φλαῦρον γίγνεσθαι. E. XIII. 360. D: οὐδείς οὐδὲν φλαῦρον ἔλεγε τὸν ἄνδρα. Legg. X. 900. D: ὅποσα φλαῦρα. Epin. 988. D: τῶν ... φλαύρων (oppos. τῶν ἀγαθῶν). Legg. XII. 955. C: ἐπὶ ... φλαύροις. Polit. 273. C: σμικρὰ μὲν φλαῦρα, μεγάλα δὲ ἐνέκτικιν ἀγαθὰ.

φλαύρωσ, *cum v. ἔχειν, male habere vel affectum esse*. Soph. 228. B: τῶν φλαύρωσ ἐχόντων.

φλέβιον, τό, *vena*. Tim. 65. C: εἰσιόντα περὶ τὰ φλέβια. D. 84. E.

φλέγμα, τό, *pituita*. Pol. VIII. 564. B: οἶον περὶ σῶμα φλέγμα τε καὶ χολή. Tim. 83. C: καλεῖται δὲ ὁξὺ φλέγμα τὸ τοιοῦτον. 85. A: τὸ ... λευκὸν φλέγμα. B: φλέγμα ... ὁξὺ καὶ ἀλμυρὸν πηγὴ πάντων νοσημάτων ὅσα γίννεται καταρροϊκά. Locr. 102. D. Tim. 83. D: φλέγματος ... νέον ξυνοισταμένον. 84. D. 83. D: λευκὸν εἶναι φλέγμα φαρμέν. 86. E: οἱ τῶν ὁξέων καὶ τῶν ἀλυκῶν φλεγμάτων (χυμοί). 82. E: χολὰς ... καὶ φλέγματα ἴσχει παντοῖα.

φλεγμαίνω, *inflammatum sum; in univ. in eo dicitur in quo omnia fervent, dissoluta ac perturbata sunt*. Tim. 85. B: ὅσα δὲ φλεγμαίνειν λέγεται τοῦ σώματος, ἀπὸ τοῦ κάεσθαι τε καὶ φλέγεσθαι διὰ χολὴν γέγονε πάντα. Phil. 46. D: ὅποταν ἐντός τὸ ζέον ἦ καὶ τὸ φλεγμαῖνον. Pol. II. 372. E: καὶ φλεγμαινόνσαν πόλιν (antec. ὑγίης τις) θεωρήσωμεν. Legg. III. 691. E: κατιδοῦσα ὑμῶν τὴν ἀρχὴν φλεγμαίνονσαν ἔτι. Locr. 103. B: μορφὰς φλεγμαινοντων σωμάτων μᾶλλον ἢ ὑγαινοντων.

φλεγματώδης, ὅ, ἡ, *inflammans*. Pol. III. 406. A: ἃ δὴ δοκεῖ φλεγματώδη εἶναι.

φλεγμονή, ἡ, *inflammatio*. Ax. 366. A: νόσους ... καὶ φλεγμονὰς τῶν αἰσθητηρίων. **furunculus*. 368. C: τὴν ... χαρὰν ἔχουσα φλεγμονὴς δίκην παλλομένην καὶ σφυγματώδη.

φλέγομαι, *exardesco, flagro (ut cupiditate)*. Legg. IV. 716. A: φλέγεται τὴν ψυχὴν μεθ' ὑβρεως. Tim. 85. B: ἀπὸ

τοῦ κάεσθαι τε καὶ φλέγεσθαι. Charm. 155. D: εἰδὼν τε τὰ ἐντὸς τοῦ ἱματίου καὶ ἐφλεγόμεν.

φλέψ, *vena*. Tim. 66. D: αἱ περὶ ταῦτα φλέβες. 79. A: τὰ τῶν φλεβῶν ... ρεύματα. 85. E. Locr. 101. C. Tim. 85. D: ἐν ταῖς φλεψί. 66. A: εἰς ... τὰς στενάς φλέβας ἐνδονομένων. 77. D. 78. B.

φλοιστικὸς, ἡ, ὄν, *ad decorticandum aptus, pertinens al., fem. decorticandi ars*. Polit. 288. D: καὶ ἐτι φλοιστικὴ γυν-
τῶν cet.

φλόξ, ἡ, *flamma*. Tim. 58. C: οἶον φλόξ. Ib. φλογὸς ἀποσβεσθείσης. 67. C: φλόγα τῶν σφαιμάτων ἐκάστων ἀπορ-
ρέουσιν. 83. B: ὑπὸ τοῦ περὶ τὴν φλόγα πυρός. Locr. 99. B.

φλυαρία, ἡ, *pugae, vanitas; etiam res nihili (germ. Tand)*. Gorg. 492. C: ἀνθρώπων φλυαρία καὶ οὐδενὸς ἄξια. Theaet. 162. A: οὐ μακρὰ ... καὶ διωλίγιος φλυαρία —; Pol. I. 336. C: τίς ... ἡμᾶς πάλαι φλυαρία ἔχει; Crit. 46. D: ἦν δὲ παιδιὰ καὶ φλυαρία ὡς ἀληθῶς. Gorg. 470. C: (ἐάν με) ἀπαλλάξῃς φλυαρίας. Phaed. 66. C: εἰδῶλων παντοδαπῶν καὶ φλυαρίας ἐμπύπλησιν ἡμᾶς πολλῆς. Conv. 211. E: χρω-
μάτων καὶ ἄλλης πολλῆς φλυαρίας θνητῆς. Dem. 382. E: ἀπὸ ... τῆς τούτων φλυαρίας ἀτηγία ἐστίν (τὸ τέλος). Parm. 130. D: εἰς τιν' ἄβυσθον φλυαρίαν ἐμπεσών. Pol. IX. 581. D: καπνὸν καὶ φλυαρίαν (ἔγχεϊται). Apol. 19. C: καὶ ἄλλην πολλὴν φλυαρίαν φλυαροῦντα. Gorg. 519. A: λιμένων ... καὶ φρόνων καὶ τοιοῦτων φλυαριῶν ἐμπεπλήκασιν τὴν πόλιν. 486. C: εἴτε ληρήματα χρὴ γάναι εἶναι εἴτε φλυαρίας. 490. C: περὶ σιτία σὺ λέγεις ... καὶ ἰατροὺς καὶ φλυαρίας. Pol. VI. 515. D: ὅτι τότε μὲν ἑώρα φλυαρίας cet. Hipp. mai. 304. B: ἵνα μὴ δοκῇ λιὼν ἀνόητος εἶναι λήρους καὶ φλυα-
ρίας ὥσπερ νῦν μεταχειριζόμενος.

φλυαρολογία, ἡ, *garrulitas, argutiae*. Ax. 369. D: ἐκείθεν γὰρ ἐστὶν ἥδε ἡ φλυαρολογία πρὸς τὰ μειράκια δια-
κεκοσμημένη.

φλύαρος, ὁ ἡ, *nagatorius, vanus vel stultus*. Ax. 369. B: ἐκ σιγῆς ὅχλου καὶ βιαιῶν φλύαρων. Subst. φλύα-
ρος, ὁ, *pugae, vanitas*. Ax. 365. E: πάντα ... τὸν τοιόνδε φλύαρον ἀποσκέδασαι.

φλυαρῶ, *nugor, nugae ago, dico quae vana et falsa sunt*. Gorg. 490. E: φλυαρεῖς ἔχων (vid. I. 876.). Euthyd. 295. C: ὅτι ἔχων φλυαρεῖς. Conv. 180. A: Αἰσχύλος ... φλυαρεῖ
φάσκον cet. Riv. 132. B: φλυαροῦσι φιλοσοφοῦντες. Pol. I. 337. B: ὡς οὐκ ἀποδείξομαι σου ἐάν τοιαῦτα φλυαρῇς. Eryx. 397. D: Προδίκος ... ἐδόκει τοῖς παροῦσι φλυαρεῖν οὕτως ὥστε cet. Gorg. 489. B: οὐτοσὶ ἀνὴρ οὐ παύσεται φλυαρῶν. Apol. 19. C: καὶ ἄλλην πολλὴν φλυαρίαν φλυα-
ροῦντα. Crat. 426. B: ἡ εὖ εἰδέναι ὅτι τα γε ὕστερα ἤδη φλυαρήσει.

φοβερός, ὁ, ὄν, *terribilis, horribilis; timendus*. Phaed. 67.

Ε: τὸ τεθνάναι ἤκιστ' αὐτοῖς ἀνθρώπων φοβερόν. Pol. V. 450. Ε: φοβερόν τε καὶ σφαλερόν. Legg. VI. 780. C: ὅτι ... τοῦτό ποτε φοβερόν ἐπιτάξαι τισί. Ax. 369. C: τὸ γὰρ φοβερόν τοῖς οὐσίῃ ἐστι. Legg. XI. 922. C: μειστὸν λόγον τοῖς νομοθεταῖς εὖ μᾶλα φοβεροῦ καὶ δυσχεροῦς. III. 698. D: καὶ τινα λόγον εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ἀφῆκε φοβερόν, ὡς cet. XII. 959. B: τῷ ... κακῷ μᾶλα φοβερόν (λόγον, rationem). III. 677. Ε: μυρίαν μὲν τινα φοβεράν ἐρημίαν cet. Ion. 535. C: ὅταν δὲ φοβερόν ἦ δεινόν (τι λέγω). Legg. VII. 808. C: φοβεροὶ ... κακοῖς πολεμίοις τε ἄρια καὶ πολίταις. XI. 932. A. Prot. 321. D: πρὸς δὲ καὶ αἱ Διὸς γυλακαὶ φοβεραὶ ἦσαν. Pol. III. 387. B: πάντα τὰ δεινὰ τε καὶ φοβερά. Phil. 49. B: φοβεροὺς καὶ ἰσχυροὺς (προσαγορεύων). Phaedr. 268. C: φοβεράς καὶ ἀπειλητικὰς (ῥήσεις). Conv. 194. B: ὅτι νοῦν ἔχοντι ὀλίγοι ἐμφρονες πολλῶν ἀφρόνων φοβερώτεροι. Gorg. 525. C: φοβερώτατα πάθη πασχοντας. *timidus. Phil. 32. C: τὸ ... πρὸ τῶν λυπηρῶν (προσδόκημα) φοβερόν καὶ ἀλγεινόν. Legg. I. 647. B: ἀφοβὸν ἡμῶν ἄρα δεῖ γίγνεσθαι καὶ φοβερόν ἑκάστον. C: ὅταν ἐπιχειρῶμέν τινα φοβερόν ποιεῖν μετὰ δίκης. VII. 791. A: τὴν ἐντὸς φοβεράν οὖσαν καὶ μαντικὴν κίνησιν. Pol. III. 413. D: σκοποῦσιν εἰ φοβεροὶ (οἱ πῶλοι). Legg. I. 649. D: φοβεροὺς ... εἰς τὸ τι τολμᾶν ἐκαστοτε λέγειν ἢ πάσχειν ἢ καὶ δρᾶν αἰσχρὸν ὅτιον. *solicitus. Theag. 127. B: καὶ με πολλῶν καὶ φοβερῶν ἀπαλλάξετε φροντίδων.

φόβητρον, τό, formido. Ax. 367. A: τοῖς ὕστερον χαλεποῖς ἐφάνη τὰ πρῶτα παιδικὰ καὶ νηπίων ὡς ἀληθῶς φόβητρα.

φόβος, ὁ, timor, metus; etiam terror. Conv. 193. A: φόβος οὖν ἐστίν ... ὅπως μὴ καὶ αὐθις διασχισθῇσόμεθα. Pol. IV. 430. B: λύπη τε καὶ φόβος cet. Legg. I. 644. C: φόβος ... ἢ πρὸ λύπης ἐλπίς. 647. B: θάρος μὲν πολεμίων, φίλων δὲ φόβος αἰσχύνης πέρι κακῆς. II. 678. C: πᾶσι φόβος ἑναυλος ἐγγόνει. Phil. 12. C: πέρα τοῦ μεγίστου φόβου. Pol. IX. 578. A: φόβον γέμειν. Ion. 535. C: ὁρθαὶ αἱ τρίχες ἴστανται ὑπὸ φόβου. Phaedr. 254. Ε: φόβῳ διόλλυται. Conv. 197. D: ἐν φόβῳ, ἐν πόθῳ ... κυβερνήτης. 221. A: αὐτὸς ... ἤττον ἐν φόβῳ ἢ. Pol. VI. 497. D: φόβῳ ὧν ὑμεῖς ἀντιλαμβάνεσθαι δεδηλώκατε μακρὰν ... τὴν ἀπόδειξιν. VIII. 554. D: ἀνάγκη καὶ φόβῳ. IX. 578. Ε: ἐν ποίῳ ἂν τι καὶ ὁπόσῳ φόβῳ οἷε γενέσθαι αὐτὸν περὶ τὸ αὐτοῦ καὶ παιδῶν cet. Legg. VI. 783. A. Prot. 358. D: προσδοκίαν τινὰ λέγω κακοῦ τοῦτο, εἴτε φόβον εἴτε δέος καλεῖτε. Phil. 20. B: λύει πάντα φόβον ἑκάστων πέρι. 50. B: καὶ φόβον καὶ ἔρωτα cet. Pol. II. 360. D: διὰ τὸν τοῦ ἀδικεῖσθαι φόβον. Tim. 69. D: θάρος καὶ φόβον, ἄφρονε ξυμβούλῳ. Legg. I. 647. A: ὃν ... καλοῦμεν τὸν φόβον ἡμεῖς γε ... αἰσχύνην. (Cf. II. 671. D.). Menex. 241. B:

ὅτι τὸν ἐχόμενον φόβον δέλυσαν τῶν Ἑλλήνων. Phil. 36. C: φόβοι ... ἀληθεῖς ἢ ψευδεῖς. Conv. 207. E: οἱ τρόποι ... λύπαι, φόβοι cet. Legg. IX. 870. C: οἱ δειλοὶ καὶ ἄδικοι φόβοι. Polit. 305. D: μήθ' ὑπὸ φόβων. Pol. IX. 579. B: πολλῶν καὶ παντοδαπῶν φόβων καὶ ἐρώτων μέστος. X. 616. A. Legg. I. 635. B: τὸ ... τῶν λυπῶν καὶ φόβων. C: ταυτὸν πείσονται τοῖς ἡττωμένοις τῶν φόβων. 646. D: δύο φόβων εἶδη. VII. 791. B: ὡς ἅπαντα ψυχὴ ... ἐκ νέων μάλλον ἂν διὰ φόβων ἐθίζοιτο γίνεσθαι. X. 906. A: γεωργοῖς περὶ φυτῶν γένεσιν εἰσθνίας ὥρας χαλεπὰς διὰ φόβων προσδεχομένοις. Alc. II. 142. A: διὰ πολλῶν κινδύνων ἐλθόντες καὶ φόβων. Phil. 50. C: τὴν γε ἐν τοῖς φόβοις καὶ ἔρωσι ... κρᾶσιν. Pol. IV. 429. D. Legg. I. 632. A. Prot. 360. B: οὐκοῦν ὅλως οἱ ἄνδρες οὐκ αἰσχροὺς φόβους φοβοῦνται —; Theaet. 173. E: μεγάλους κινδύνους καὶ φόβους ἐπὶ ἀπαλαῖς ψυχαῖς ἐπιβάλλουσα. Pol. VI. 504. D: ἐν τῇ πολέμῳ πρὸς τοὺς φόβους δυσκίνητα ὄντα (ἦθη). Legg. I. 635. C: ὁπόταν εἰς ἀναγκαίους ἔλθῃ πόρους καὶ φόβους καὶ λύπας. V. 727. D. Charm. 168. A: ὅς (φόβος) ἐαυτὸν μὴν καὶ τοὺς ἄλλους φόβους φοβεῖται cet. Lach. 191. D: μὴ μόνον ὅσοι πρὸς λύπας ἄνδρες οἶσιν ἢ φόβους, ἀλλὰ καὶ cet. Lenius est dubitatio. Phaed. 101. B: ὁ αὐτὸς γάρ που φόβος (nos: eben so bedenklich). Soph. 268. A: τὸ ... θάτερον ὄχημα ... ἔχει πολλὴν ὑποψίαν καὶ φόβον, ὡς ἄγνοεῖ ταῦτα ἅ cet. φοβῶ, *terreo, territo*. Theag. 121. C: ἡ δὲ νῦν παροῦσα ἐπιθυμία τούτου πᾶν με φοβεῖ. Tim. 71. B: ἴν' ... ἡ ἐκ τοῦ τοῦ φερομένη δύναμις ... φοβοῖ ... αὐτό. Legg. XI. 933. C: μηδὲ, καθάπερ παῖδας, τοὺς πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων δειμαίνοντας φοβεῖν (δεῖν). Pol. VIII. 551. B: ἡ καὶ πρὸ τούτου φοβήσαντες (*territando*) κατεστράσαντο τὴν τοιαύτην πολιτείαν. Med. in timore sum, timeo, reformido; etiam vereor, dubito. Gorg. 457. E: φοβοῦμαι οὐκ διελέγχειν σε, μὴ με ὑπολάβῃς ... λέγειν. Soph. 230. E: ἐγὼ ... φοβοῦμαι σοφιστὰς φάναι. 242. A: φοβοῦμαι ... τὰ εἰρημένα μὴ ποτε cet. Tim. 19. E. Legg. X. 886. A: φοβοῦμαι γε ... τοὺς μοχθηροὺς ... μὴ πως cet. Theag. 127. C: ὡς νῦν πᾶν φοβοῦμαι ὑπὲρ τούτου μὴ cet. Phil. 16. A: οὐ φοβεῖ μὴ σοι ... ξυνεπιθώμεθα —; Legg. VII. 818. E. Euth. 4. E. Gorg. 522. E: αὐτὸ ... τὸ ἀποθνήσκειν οἶδεις φοβεῖται, Pol. II. 382. A: πάντων μάλιστα φοβεῖται ἐκεῖ αὐτὸ κινηθῆσθαι. Legg. VII. 798. B: οἴβεται καὶ φοβεῖται πᾶσα ἡ ψυχὴ τό τι κινεῖν τῶν τότε καθεστῶτων. Pol. III. 387. C: ἡμεῖς δὲ ὑπὲρ τῶν φυλάκων φοβούμεθα μὴ cet. Legg. III. 685. C: καθάπερ νῦν τὸν μέγαν βασιλέα φοβούμεθα ἡμεῖς. Euthyd. 275. B: φοβούμεθα ... περὶ αὐτῷ (sic Cl. c. al. Vulgo αὐτοῦ). Prot. 349. E: ἐφ' ᾧ οἱ πολλοὶ φοβοῦνται ἵεναι. 360. B: οὐκ αἰσχροὺς φόβους φοβοῦνται. Phaedr. 239. D: τὸ ... τοιοῦτον σῶμα οἱ φίλοι ... φοβοῦνται (*de*

eo solliciti sunt). Crat. 404. C: πολλοὶ μὲν καὶ τοῦτο φοβοῦνται τὸ ὄνομα cet. Pol. III. 414. C: μὴ φοβοῦ. Legg. XI. 927. A: τοὺς ἄνω θεοὺς φοβεῖσθων. Charm. 172. E: ὅτι φοβοίμην μὴ cet. Phaedr. 232. C: εἰκότως ἂν τοὺς ἐρῶντας μᾶλλον ἂν φοβοῖτο. Conv. 194. A. Gorg. 510. B: φοβοῖτο ... ἂν αὐτὸν ὁ τύραννος. Ion. 535. D: ὅς ἂν ... φοβῇται cet. Phaedr. 245. B: ὥστε τοῦτό γε αὐτὸ μὴ φοβώμεθα. Prot. 360. B: ὅταν φοβῶνται. Parm. 137. A: καὶ γὰρ μοι δοκῶ ... μᾶλα φοβεῖσθαι. Pol. VIII. 562. E: φοβεῖσθαι τοὺς υἱεῖς. Crit. 47. B. Gorg. 479. A: φοβούμενος ... τὸ κάεσθαι καὶ τὸ τέμνεσθαι, ὅτι ἀλγεινόν. Pol. X. 606. C: φοβούμενος δόξαν βωμολοχίας. Phaedr. 232. C: φοβούμενοι τοὺς ... οὐσίαν κεκτημένους μὴ cet. 257. D: δόξαν φοβούμενοι τοῦ ἔπειτα χρόνου, μὴ σοφιστὰι καλῶνται. Pol. I. 344. C: τὸ πάσχειν φοβούμενοι. Prot. 316. D: φοβούμενους τὸ ἐπαχθῆς αὐτῆς (τ. σοφιστικῆς τέχνης). Theaet. 143. E: ἐφοβοῦμην ἂν σφόδρα λέγειν, μὴ cet. Conv. 198. C: ἐφοβοῦμην μὴ cet. Alc. I. 132. B: ἐφοβοῦμεθα δὲ μὴ cet. Euth. 12. B: ἐπεὶ ἔστιν ὅστις ... οὐ πεφόβηται τε καὶ δέδοικεν ἅμα δόξαν πονηρίας. Crat. 403. E: καὶ τοῦτο πεφόβηται. 404. E: πολλοὶ πεφόβηται περὶ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ. Ep. VII. 349. A. Pol. VI. 503. B: πεφοβημένου (τοῦ λόγου) κινεῖν τὸ νῦν παρόν. III. 387. B: δουλείαν θανάτου μᾶλλον πεφοβημένους. Polit. 268. C: οὐκοῦν ὁρθῶς ... ἐφοβήθημεν ὑποπεύσαντες μὴ cet. Soph. 264. B. Epin. 988. A: τότε δὲ μηδεὶς ποτε φοβηθῇ τῶν Ἑλλήνων ὡς οὐ χρὴ cet. Legg. VIII. 835. D: εἰσῆλθε δὴ με ... φοβηθῆναι cet. Phil. 14. A: φοβηθεῖς τοῦτ' αὐτό. Conv. 174. A: φοβηθεῖς τὸν ὄχλον. Legg. VII. 804. E: καὶ οὐδὲν φοβηθεῖς εἴποιμι ἂν τοῦτον τὸν λόγον οὔτε ἱππικῆς οὔτε γυμναστικῆς. Apol. 32. C: φοβηθέντα δεσμὸν ἢ θάνατον. Prot. 316. E: φοβηθέντες τὸν φθόνον. Apol. 29. B: πρὸ τῶν κακῶν ὧν οἶδα ὅτι κακὰ ἔστιν, ἃ μὴ οἶδα, εἰ ἀγαθὰ ὄντα τυγχάνει, οὐδέποτε φοβήσομαι (libri aliquot φοβηθήσομαι) οὐδὲ φεύξομαι. Pol. V. 470. A: μᾶλλον δὲ καὶ φοβησόμεθα (sic Par. A. c. al. Vulg. φοβηθσόμεθα) μὴ τι μίαισμα ἢ cet. Legg. I. 649. C: τὸ δὲ τούναντίον ὅτι μάλιστα φοβησόμεθα. Pol. V. 452. B: οὐκοῦν ... οὐ φοβητέον τὰ τῶν χαριέντων σκώμματα. Legg. X. 891. A. V. 746. E: οὐδ' ἐκείνα φοβητέα δέισαντα τὴν δόξασαν ἂν γίγνεσθαι σμικρολογίαν.

φοινῆεις, *cruentatus*. Ion. 539. C. (Hom.).

φοινικοῦς, ἢ, οὖν, *punicus*. Locr. 101. C: φοινικοῦν (χρῶμα).

φοιτήσις, ἢ, *itio*, *accessus frequens*. Legg. VI. 764. D: τῶν φοιτήσεών τε περὶ καὶ οἰκήσεων ἀρρένων καὶ θηλειῶν κορῶν. 784. D: τῶν εἰς τοὺς γάμους ... φοιτήσεων μὴ μετεχέτω. XII. 949. C: περὶ ... χορείας τινῶν φοιτήσεων ἢ

πομπεύσεων cet. 952. D: ὁ ... διὰ τέλους αἰὲ θεινὸς ὡς τὰ πολλὰ διατελῶν ταῖς φοιτήσεσι (ξένος).

φοιτητής, ὁ, *discipulus*. Alc. I. 109. D: ἔν' αὐτῷ φοιτητὴν προξενήσης καὶ ἐμέ. Euthyd. 295. D: μὴ με σκαιὸν ἡγήσαμενος φοιτητὴν μὴ προσδέχοιτο. Pol. VIII. 563. A: φοιτηταὶ τε διδασκάλων ὀλιγοῦσιν. Ib. διδασκαλὸς τε τῷ τοιούτῳ φοιτητῆς φοβεῖται καὶ θωπεύει. Legg. VI. 779. D.

φοιτῶ, ἡο, *ventito* (praec. de discipulis); etiam simpl. *eo* et *venio*. Alc. I. 121. E: ἐπὶ τοὺς ἵππους καὶ ἐπὶ τοὺς τούτων διδασκάλους φοιτῶσι. Pol. I. 328. D: δεῦρο παρ' ἡμῶς φοῖτα. Gorg. 523. B: ὅτι φοιτῶν σφιν ἀνδρωποὶ ἐκατέρωσσε ἀνάξιοι. De lucri cup. 228. E. Legg. VII. 817. A: πότερον φοιτῶν ὑμῖν εἰς τὴν πόλιν ... ἢ μὴ; Prot. 326. C: εἰς διδασκάλων ... φοιτᾶν. Phaed. 59. D: εἰώθειμεν φοιτᾶν ... παρὰ τὸν Σωκράτη. Legg. XI. 915. A. Crit. 43. A: διὰ τὸ πολλάκις δεῦρο φοιτᾶν. Lach. 181. C. Euthyd. 295. D. Alc. I. 109. D: φοιτῶν εἰς διδασκάλου. Eryx. 398. E: πρὸς τὰς τοῦ γραμματιστοῦ φοιτῶν θύρας. Legg. VII. 794. B: φοιτῶσα εἰς τὸ ἱερὸν ἐκάστης ἡμέρας. Phaed. 60. E: πολλάκις μοι φοιτῶν τὸ αὐτὸ ἐνόημιον cet. Legg. I. 624. A: ὡς τοῦ Μίνω φοιτῶντος πρὸς τὴν τοῦ πατρὸς ... συνουσίαν δι' ἐνάτου ἔτους. Prot. 314. D: ἄχθεσθαι τοῖς φοιτῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν. Pol. III. 416. E: φοιτῶντας ... εἰς ξυσίτια. Legg. VII. 804. D. Conv. 206. B: οὐ μὲντ' ἂν ... ἐφοίτων παρὰ σὲ αὐτὰ ταῦτα μαθησόμενος. De lege 319. E: ἐφοῖτα ... εἰς τὸ τοῦ Διὸς ἄντρον ὁ Μίνως. Pol. III. 390. C: ὅτε τοῦ πρώτου ἐφοίτων πρὸς ἀλλήλους (ex Hom.). Legg. III. 698. A: ἀπειλαὶ ἐφοίτων παρὰ βασιλέως μυρίαί. Ep. VII. 339. D: ἐπιστολαὶ ... ἐφοίτων παρὰ τε Ἀρχίνου cet. Alc. I. 106. E: ἀλλ' οὐ πεφοίτηκα εἰς ἄλλον ἢ τούτων. Gorg. 456. D: εἰς παλαιστραν φοιτήσας. Theaet. 161. E: φοιτητέον ἡμῖν ἣν παρ' ἐκείνων.

φονεύς, ὁ, *intersector*. Legg. IX. 872. C: ἐάνπερ βιώ παύομενος ὁ φονεύς. Pol. V. 451. A: ἀκουσίως τιτὸς φονεὰ γενέσθαι. Legg. IX. 865. E. Ep. VII. 334. A: τοῖς φονεῦσι παρεστῶτες ἐπίκουροι.

φονεύω, *interficio*. Legg. IX. 873. E: ἐὰν ... ὑπόζυγιον ἢ ζῶον ἄλλο τι φονεύσῃ τινά. 871. D: τοῦ φονεῦθέντος.

φονικός, ἡ, ὅν, *truculentus*. Phaedr. 252. C: φοινικοὶ καὶ ἔτοιμοι καθιερεῖν αὐτοὺς τε καὶ τὰ παιδικά.

φόνος, ὁ, *caedes*. Crat. 395. B: ὁ ... τοῦ Χρυσίππου αὐτῷ φόνος. Pol. V. 450. B: ὥσπερ φόνου καθάρων. VIII. 565. E: γενόμενος φόνου ξυγγενοῦς. IX. 574. E. Legg. VI. 759. C: φόνου ... ἄγνων. VIII. 831. A: ὡς ἀκουσίῳ τοῦ φόνου γενομένου. IX. 877. E. 873. A: φόνῳ ὁμοίῳ. 867. B: τὰ περὶ τὸν φόνον ἀγριωτέως ἂν πράξειεν. 869. A: οἱ τὸν ἀκούσιον ἐξεργασάμενοι φόνον. 867. B: οἱ τῷ θυμῷ

πραχθέντες φόνοι. 870. C. VI. 778. C: αἱ ... τῶν φόνων
πρέπουναι δίκαι. IX. 870. C: φόνοις δεόμενοι καθαιρεσθαι.
Phaed. 113. E: φόρους ἀδίκους ... ἐξειργασμένοι. Legg. IX.
866. E: διττοὺς ... τοὺς φόρους ... θετέον. 871. C. 872. C:
ξυγγενῶν ἀντόχειρας φόρους. Euth. 5. D.

φορά, ἡ, dicitur in rebus quae feruntur, ut leges (Legg.
V. 739. A: ἡ ... μετὰ τοῦτο φορά, καθάπερ πετιῶν ἀφ'
ἱεροῦ) et suffragia (Legg. XII. 948. E: διὰ φορᾶς ψήγων),
vel penduntur ut tributum (Legg. IV. 706. B: παρεστήσατο
εἰς χαλεπὴν τινα φορὰν δασμοῦ). Dein in univ. est agitatio
(etiam incitatio), motus vel cursus (etiam circuitus). Crat. 421.
B: ἡ ... θεία τοῦ ὄντος φορά. Pol. VII. 530. C: πλείω ...
εἶδη παρέχεται ἡ φορά. Tim. 81. A: καθάπερ ἐν τῷ παντὶ
παντός ἡ φορά γέγονεν. Legg. X. 897. C: ἡ ξύμπασα οὐ-
ρανὸς ὁδὸς ἅμα καὶ φορά. Def. 411. B: τύχη φορά ἐξ ἀδή-
λου εἰς ἀδήλον. 414. C: λογιστικὴ φορά (δόξα). Theaet.
152. D: ἐκ ... φορᾶς τε καὶ κινήσεως cet. 153. A: ἐκ φο-
ρᾶς καὶ τρίψεως. Crat. 411. C: μεστὰ εἶναι πάσης φορᾶς
καὶ γενέσεως αἰεὶ. Tim. 39. A: διὰ τῆς ταύτου φορᾶς. Legg.
V. 747. A: κατὰ τὴν ἐδυμπορίαν τῆς ἄνω καὶ κάτω φορᾶς.
Epin. 988. D: τῆς ... φορᾶς πάσης καὶ κινήσεως ψυχὴν αἰ-
τίαν εἶναι θαῦμα οὐδέν. Crat. 426. D: πρὸς τὸ ἀφομοιοῦν
τῇ φορᾷ. 434. C: τῇ φορᾷ καὶ κινήσει cet. 440. B. Pol.
X. 617. B: φορᾷ ἵεναι. Tim. 39. A: τῇ ... ταύτου φορᾷ.
87. A: τῇ τῆς ψυχῆς φορᾷ. Legg. X. 893. C: ὅσα φορᾷ
κινεῖται. Gorg. 451. C: περὶ τὴν τῶν ἀστρον φορὰν καὶ
ἡλίου cet. Theaet. 153. C: πρὸς τὴν προσήκουσαν φορὰν.
Polit. 269. E: μίαν φορὰν κινεῖται. 270. B: τὴν τοῦ παν-
τός φορὰν ... φέρεσθαι. 306. D: κατὰ φωνῆς φορὰν. Crat.
417. A: τὴν ἅμα φορὰν τῆς ψυχῆς μετὰ τῶν πραγμάτων.
Pol. X. 617. A: κυκλεῖσθαι ... τὴν αὐτὴν φορὰν. Tim. 36.
C: τὴν ... ἔξω φορὰν. 84. B: πάλιν εἰς τὴν αἵματος φο-
ρὰν ἐμπεσοῦσαι. Legg. X. 898. B: σφαίρας ἐντόρνον ἀπει-
κασμένα φοραῖς. Epin. 982. D: ὥς μένον ἐν ταῖς αὐταῖς
φοραῖς. Conn. 188. B: περὶ ἀστρον ... φορᾶς. Pol. VII.
529. D: ὥς τὸ ὄν τάχος καὶ ἡ οὐσα βραδυτής ... φορᾶς τε
πρὸς ἀλλήλα φέρεται καὶ τὰ ἐνόντα φέρει. 530. A: εἰς τὰς
τῶν ἀστρον φορᾶς ἀποβλέποντα. Tim. 39. B: (ἵνα) περὶ
τὰς ὁκτώ φορᾶς πορεύοιτο. 47. D: ξυγγενεῖς ἔχουσα (ἡ ἀρ-
μονία) φορᾶς ταῖς ἐν ἡμῖν τῆς ψυχῆς περιόδοις. *fertilitas.
Pol. VIII. 546. B: φορὰ καὶ ἀφορία ψυχῆς τε καὶ σωμάτων.
φορβάς, ὁ ἡ, gregalis. Legg. II. 666. E: οἶον ἀθρόους
πώλους ἐν ἀγέλῃ νεμομένους φορβάδας τοὺς νέους κέντησθε.
φορμίσκος, ὁ, corbula. Lys. 206. E: ἐκ φορμίσκων
τινῶν προαιρουμένοι (ἀστραγάλους).

φόρος, ὁ, tributum, vectigal. Alc. I. 123. A: ὁ βασιλι-
κὸς φόρος οὐκ ὀλίγος γίγνεται. Ep. VII. 333. A: οὐχ ὥσπερ
νῦν ... ὁ πατὴρ αὐτοῦ φόρον ἐτάξατο φέρειν τοῖς βαρβά-

ροισ. Gorg. 519. A: τειχῶν καὶ φόρων cet. Polit. 298. A: προστάτιοντες ἀναλώματα φέρειν παρ' ἑαυτοῦς οἷον φόρους. φορτικός, ἡ, ὄν, molestus; odiosus. Gorg. 482. E: σὺ ... εἰς τοιαῦτα ἄρεις φορτικά καὶ δημηγορικά. Apol. 32. A: ἐρῶ δὲ ὑμῖν φορτικά μὲν καὶ δικανικά, ἀληθῆ δέ. *putidus, pinguis; insulsus; etiam vulgaris et vilis (vern. gemein et unedel). Euthyd. 287. A: τοῦτό ἐστιν ἤδη ... τὸ φορτικὸν ἐρώτημα. Crat. 435. C: (μὴ) ἀναγκαῖον ... ἢ καὶ τῷ φορτικῷ τούτῳ προσχωρεῖσθαι, τῇ ξυνθήκῃ, εἰς ὀνομάτων ὀρθότητα. Pol. IX. 581. D: οὐ τὴν ... ἀπὸ τῶν χρημάτων ἡδονὴν φορτικὴν τινα ἔχειται —; Phaedr. 236. C: ἵνα ... μὴ τὸ τῶν κωμῶδων φορτικὸν πράγμα ἀναγκάζωμεθα ποιεῖν. Crat. 400. A: τούτων ... καταφρονήσαιεν ἂν καὶ ἡγήσαιντο φορτικὸν εἶναι. Theaet. 176. C: αἱ δ' ἄλλαι ... σοφαί ἐν μὲν πολιτικαῖς δυναστείαις γιγνόμεναι φορτικά, ἐν δὲ τέχναις βάνηυσοι. Pol. IV. 442. E: τὰ φορτικά αὐτῷ προσφέροντες. Phaedr. 256. B: ἐὰν ... διαίτῃ φορτικωτέρα τε καὶ ἀφιλοσόφῳ ... χρῆσονται. Euthyd. 286. E: ὥσως ... φορτικωτέρον τι ἐρήσομαι.

φορτικῶς, importune, inficete (vern. ungebührlich). Theaet. 183. E: ἀλογυρόμενος μὴ φορτικῶς σκοποῖμεν. Pol. II. 367. A: μεταστρέφοντες αὐτοῖν τὴν δύναμιν φορτικῶς. VII. 528. E: ὡς φορτικῶς ἐπαινοῦντι.

φορῶ, gesto, gero. Prot. 342. C: βραχείας ἀναβολὰς φοροῦσιν. Theaet. 197. B: οἷον εἰ ἱματίον πριάμενός τις ... μὴ φοροῖ. Gorg. 493. B: (ὡς) φοροῖεν εἰς τὸν τετραγμένον πῖθον ὕδωρ ... κοσκίνῳ. Pol. III. 390. B: φορέχει (Hom.). Phaed. 87. C: ἱματίον ἐν χρεῖα τε ὄντος καὶ φορουμένου. Pass. etiam est ferri vel agitari. Epin. 976. A: ἄμειρα γὰρ δόξαις φορεῖται τοπαζόμενα. Tim. 52. A: γεννητόν, πεφορημένον αἰέ.

φράγμα, τό, sepimentum. Polit. 279. B: τὰ μὲν ... ὀπλίσματα, τὰ δὲ φράγματα. Ib. τῶν φραγμαίων. 280. D: τέχνηαι φραγμαίων.

φράζω, dico, memoro; declaro; doceo; etiam significo et intelligo. Legg. X. 895. E: τὸ τοιοῦτον φράζω μῶν οὖν οὐ cet. Polit. 262. C: ποῖον ... φράξεις διαιρουμένους ἡμᾶς οὐκ ὁρθῶς ἄρτι δοᾶν; 268. E. Legg. III. 677. D: μῶν φράξεις Ἐπιμενίδην; I. 630. B: φράζει Τύρταιος. XI. 923. A: ὥσπερ καὶ τὸ τῆς Πυθίας γράμμα φράζει τὰ νῦν. Theaet. 180. B: τὰ τοιαῦτα τοῖς μαθηταῖς ἐπὶ σχολῆς φράζουσιν. Phaedr. 278. B: φράξας Λυσία ὅτι cet. Phaed. 61. B: ταῦτα ... Εὐνήν φράζει. Polit. 259. D: φράξε ποῖαν. Legg. I. 626. B: τόδε δὲ μοι φράξε ἔτι σαφέστερον. Apol. 19. D: φράξετε ... ἀλλήλοις. Legg. VIII. 842. A: αὐτὸς φραξέτω τί ποτε περὶ αὐτῶν διανοεῖται. VI. 784. C: φραζόντων. 776. D: σὺ με εἰκότως τί ποτε φράζοιμι ἡρώττας. X. 888. B. Phil. 23. C: καθ' ὃ τι, φράζοις ἂν. Legg. I. 631. B: βούλει

σοι γράζω; Prot. 310. D: μέλλων σοι γράζειν ὅτι διωξιμένην αἰτιόν. Phaed. 57. B: τῶν δὲ ἄλλων οὐδὲν εἶχε γράζειν. Polit. 282. B: ὡς ἐν γράζειν. Legg. V. 735. C: γράζειν τὸ προσήκον ἐκάστοις καθαρμού τε περί cet. VII. 814. C: τῷ λόγῳ γράζειν. Epin. 986. E: ὡς μὲν ὀνόματι γράζειν οὐκ ἔστι. Phil. 66. A: παροῦσι γράζων. Legg. I. 649. A: τὸν οἶνον γράζων. 640. A: ἐμοῦ γράζοντος περὶ μανθάνειν; XII. 961. C: ὁρθῶς γράζοντας μηδὲν ἀπολείπειν προθυμίας. X. 887. A: ὧν ἐφραζον δεῖν περί λέγειν. Epin. 985. E: (εἰ) μὴ ἐφραζεν. Men. 92. D: τί δὲ αὐτῷ οὐ σὺ ἐφρασας; Polit. 263. C: γράσον δὴ μοι τὸ μετὰ τοῦτο. Euth. 14. E. Eryx. 399. E: φρασάτω οὖν ἡμῖν ὁ φάσκων τὸ πλουτεῖν ἀγαθὸν εἶναι cet. Phaed. 97. D: ἐπειδὴ ... γράσειν. Alc. I. 117. B: ἢ ἐγὼ γράσω; Charm. 167. B. Pol. IV. 432. C: (εἰάν πως) μοι γράσης. Phaedr. 255. D: οὐδ' ἔχει φράσαι. Gorg. 463. E: ἀλλ' ἐγὼ πειράσομαι φράσαι ὃ γέ μοι φαίνεται εἶναι ἡ ῥητορικὴ. Id. Crat. 404. E. Euth. 10. A: σαφέστερον φράσαι. Men. 92. D: γράσας αὐτῷ cet. Charm. 155. C: γράσαντος τοῦ Κριτίου ὅτι cet. Theaet. 146. D: ὃ μέντοι οἶμαι γράσω. Phil. 19. C. Pol. III. 393. D: γράσω ... ἄνευ μέτρου. Menex. 246. C. Phil. 25. B: σὺ καὶ ἐμοὶ γράσεις. Phaedr. 267. C: τὰ ... Πῶλον πῶς φράσομεν αὐτῷ μουσεῖα λόγων —; Legg. VII. 818. C. Phaed. 97. D: γράσειν. Ep. II. 312. D: φραστίον δὴ σοι δι' αἰνιγμῶν.

φραστικός, ἡ, ὄν, *dicens, indicans*. Def. 414. D: φραστική (φωνή) ἐκάστου τῶν ὄντων.

φρατρία, ἡ, *idem fere quod Lat. curia*. Legg. VI. 785. A: τῆς ... φρατρίας αἰεὶ τοὺς ζῶντας ... γεγράφθαι πλησίον. Ib. ἐν πάσῃ φρατρίᾳ. V. 746. D: φρατρίας καὶ δήμου καὶ κώμας.

φράτριος, α, ον, *curialis, de love est curialium praeses*. Euthyd. 302. D: Ζεὺς ... ἐρκεῖος ... καὶ φρατρίως (καλεῖται).

φράττω, *sepio*. Legg. VI. 779. A: τείχεσι ... καὶ πύλαις ... φραχθέντας. **obstruo*. Tim. 84. D: ὑπὸ ῥευμάτων φραχθείς (πλεύμων).

φράττωρ, ὁ, *curialis*. Tim. 21. B: εἶπεν οὖν δὴ τις τῶν φρατόρων.

φρέαρ, τό, *puteus*. Theaet. 165. B: ἐν φρέατι συσχομένος. Gorg. 471. C: εἰς φρέαρ ἐμβάλων. Theaet. 174. A: πεσόντα εἰς φρέαρ. Lach. 193. C: εἰς φρέαρ καταβαίνοντες καὶ κολυμβῶντες. Prot. 349. E: οἶσθα ... τινες εἰς τὰ φρέατα κολυμβῶσι θαρδάλως; Theaet. 174. C: εἰς φρεατά τε καὶ πᾶσαν ἀπορίαν ἐμπύπτων ὑπὸ ἀπειρίας.

φρήν, ἡ, pl. *praecordia*. Tim. 87. A: μεταξὺ τῶν φρενῶν τε καὶ ἀνθρώπων. D. 77. B. 70. A: τὰς φρένας διάφραγμα εἰς τὸ μέσον αὐτῶν τιθέντες. **mens*. Theaet. 154. D: ἢ δὲ φρήν οὐκ ἀνέλεγκτος. Conv. 199. A: ἡ δὲ φρήν

οὐ (ὑπέσχετο). Pol. III. 362. A: διὰ φρενός (Aeschyl.). 386. D: φρένες οὐκ ἐνι πάμπαν (Hom.). Theaet. 154. D: πάντα τὰ τῶν φρενῶν ἐξητακότες. Ep. VII. 344. D: βροτοὶ ... φρένας ὤλεσαν αὐτοὶ (Hom.).

φρίκη, ἡ, horror. Phaedr. 251. A: οἶον ἐκ τῆς φρίκης. Pol. III. 387. D.

φρίττω, horrore perfundor. Pol. III. 387. C: ὅσα ... φρίττειν δὴ ποιεῖ ὡς οἶον τε πάντας τοὺς ἀκούοντας. Phaedr. 251. A: πρῶτον μὲν ἐφρίξε cet.

φρόνημα, τό, animus. Legg. IX. 865. D: ἐν ἐλευθέρῳ φρονήματι βεβιωκώς. Pol. IX. 573. B: οὐκοῦν ... καὶ μεθύσθεις ἀνὴρ τυραννικὸν τι φρόνημα ἴσχει; Conv. 182. C: οὐ γὰρ ... συμφέρει τοῖς ἄρχουσι φρονήματα μεγάλα ἐγγίγνεσθαι τῶν ἀρχομένων. 190. B: καὶ τὰ φρονήματα μεγάλα εἶχον. Critia 120. E: τὰ ... φρονήματα ἀληθινὰ καὶ πᾶντι μεγάλα ἐκέκνητο. Praec. animus magnus vel fortis. Menex. 239. E: ἐλευθερώσας Πέρσας τοὺς αὐτοῦ πολίτας τῷ αὐτοῦ φρονήματι. Etiam animi elatio, superbia. Polit. 290. D: τὸ τῶν μάντιων (σχῆμα) εὖ μάλα φρονήματος πληροῦται. Pol. III. 411. C: οὐ ... φρονήματος τε καὶ θυμοῦ ἐμπίπλονται —; VI. 494. D: σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ ἄνευ νοῦ ἐμπιπλάμενον. Lys. 206. A: φρονήματος ἐμπίπλονται καὶ μεγαλαυχίας. Alc. I. 103. B: ὑπερβληθεὶς τῷ φρονήματι.

φρόνησις, mens, intelligentia; prudentia et sapientia. Phaedr. 250. D: ἥ (ὄψει) φρόνησις οὐχ ὁράται. Phaed. 79. D: καὶ τοῦτο αὐτῆς (τ. ψυχῆς) τὸ πάθος φρόνησις κέκληται. Crat. 411. D: φοβός γὰρ ἐστὶ καὶ ῥού νόησις (ἡ φρόνησις). Phil. 13. E: φρόνησις ... καὶ ἐπιστήμη καὶ νοῦς cet. Pol. IV. 433. C: ἡ ἐν τοῖς ἄρχουσι φρόνησις τε καὶ φυλακὴ ἐνοῦσα. Legg. I. 631. C: ὁ δὲ πρῶτον ... τῶν θείων ἔγχεμοι οὐκ ἐστὶν ἀγαθῶν, ἡ φρόνησις. Men. 98. C: εἰ φρόνησις ἡ ἀρετὴ. Def. 411. D. Prot. 337. C: φρονήσεως μεταλαμβάνοντα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ. Phaed. 65. A: τί δὲ δὴ περὶ αὐτὴν τὴν τῆς φρονήσεως κτῆσιν —; Theaet. 176. B: ὅσιον μετὰ φρονήσεως γενέσθαι. Phil. 21. B: κενόν γε ὄντα πάσης φρονήσεως. Conv. 202. A: μεταξὺ ἀμαθείας καὶ φρονήσεως. 203. D: φρονήσεως ἐπιθυμητής. 209. A: πολὺ ... μερίστη ... καὶ καλλίστη τῆς φρονήσεως ἡ περὶ τὰς τῶν πόλεων τε καὶ οἰκίσεων διακοσμήσεις. Pol. V. 461. A: ἀμφοτέρων ... αὐτῇ ἀκμῇ σώματος τε καὶ φρονήσεως. VI. 496. A: οὐδὲν γνησιον οὐδὲ φρονήσεως ἄξιον ἀληθινῆς ἐχόμενον. Legg. V. 732. B: ἀνάμνησις δ' ἐστὶν ἐπιρροή φρονήσεως ἀπολειπούσης. X. 906. B: σωφροσύνη μετὰ φρονήσεως. Hipp. min. 365. E: ὑπὸ πανουργίας καὶ φρονήσεως τινος. Phil. 12. A: φρονήσῃ. Pol. IV. 432. A. X. 621. B: τοὺς ... φρονήσῃ μὴ σωζόμενους. Prot. 352. C: ἱκανὴν εἶναι τὴν φρόνησιν βοηθεῖν τῷ ἀνθρώπῳ. Phaed. 76. C: ἦσαν ἄρα ... αἱ ψυχαὶ

καὶ πρότερον ... καὶ φρόνησιν εἶχον. Polit. 269. C: φρόνησιν εἰληχὸς ἐκ τοῦ συναρμόσαντος αὐτὸ κατ' ἀρχάς. Coun. 184. D: εἰς φρόνησιν καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν ξυμβάλλεσθαι. 209. A: φρόνησιν τε καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν (κνεῖν). Tim. 34. A: τὴν περὶ νοῦν καὶ φρόνησιν μάλιστα οὖσαν (κίνησιν). Epin. 974. B: φρονήσεων ἢ τιῶν ἄλλων τοιούτων ... ἐπιστημῶν. Legg. II. 665. D: ἡλικίαις τε καὶ ἅμα φρονήσεσι πιθανώτατον ὄν των ἐν τῇ πόλει. Phil. 63. A: τὰς ἡδονὰς ... αὐτὰς καὶ τὰς φρονήσεις. Tim. 90. B: τῷ ... περὶ φιλομαθείων καὶ περὶ τὰς τῆς ἀληθείας φρονήσεις ἐποπιδασκίει. Legg. I. 645. E.

φρόνιμος, ὁ ἢ, *intelligens; prudens*. Pol. I. 349. D: φρόνιμός τε καὶ ἀγαθός ὁ ἀδικός. Alc. I. 125. A: οὐκοῦν ὁ ἕκαστος φρόνιμος, τοῦτο ἀγαθός; Ib. φρόνιμος εἰς ὑποδημαίων ἐργασίαν. Legg. XII. 963. E: ψυχὴ φρόνιμος τε καὶ νοῦν ἔχουσα. Polit. 263. D: εἴ που φρονιμὸν ἐστὶ τι ζῶον ἕτερον. 309. E: ὅντως σῶφρον καὶ φρονιμον ... γίγνεται. Pol. IX. 586. D: ὡς ἂν τὸ φρονιμον ἐξηγῆται. 583. B: πλὴν τῆς τοῦ φρονιμου (ἡδονῆς). I. 349. E: οὐκοῦν καὶ ἄπερ φρονιμον, ἀγαθόν (λέγεις) —; Legg. V. 733. E: φρόνιμον (βίον). Soph. 247. A: τὴν μὲν (ψυχὴν) φρόνιμον, τὴν δὲ ἄφρονα (εἶναι). Phaedr. 236. A: παρένια τοῦ μὲν τὸ φρονιμον ἐγκωμιάζειν cet. Pol. VII. 530. C: τὸ φύσει φρονιμον. Tim. 64. B: ἐπὶ τὸ φρονιμον ἐλθόντα. Legg. VIII. 837. C: τὸ σῶφρον ... καὶ τὸ φρονιμον αἰδοῦμενος cet. Gorg. 498. B: οἱ ἄφρονες καὶ οἱ φρόνιμοι. Crat. 398. B: οἱ φρόνιμοι καὶ δαήμονες ἦσαν. Alc. II. 138. D. Lys. 210. A: εἰς ... ταῦτα ἂν φρόνιμοι γενόμεθα, ἅπαντες ἡμῖν ἐπιτρέψουσιν. Pol. V. 450. E: ἐν ... φρονίμοις τε καὶ φίλοις. Gorg. 497. E: τοὺς ἀνδρείους καὶ φρονίμους ἔλεγες. Crat. 386. C. Pol. III. 412. C: οὐκοῦν φρονίμους ... εἰς τοῦτο δεῖ ὑπάρχειν —; Hipp. min. 366. A: φρονίμους καὶ ἐπιστήμονας cet. Gorg. 490. B: (ἐὰν) εἰς ... ἡμῶν ἢ φρονιμώτερος περὶ ταῦτα ἱατρὸς ὢν. Tim. 75. C: φρονιμώτερα. Phaedr. 239. B: ὅθεν ἂν φρονιμώτατος εἴη. Pol. VII. 521. B: οἱ περὶ τούτων ... φρονιμώτατοι ... ἔχουσι ... βίον ἀμείνω τοῦ πολιτικοῦ. Phaed. 107. D: πλὴν τοῦ ὡς βελτίστην τε καὶ φρονιμωτάτην γενέσθαι. Pol. II. 381. A.

φρονίμως, *prudenter*. Epin. 974. C: φρονίμως αὐτοῦς ἄλλους τε ἐξετάσαι. 982. B: τοῦ φρονίμως ζῆν. Lach. 192. E: ἀναλίσκων ἀργύριον φρονίμως. 193. A: φρονίμως λογίζομενον.

φροντίζω, *cogito, meditor; rationem habeo; curo*. Apol. 29. E: τῆς ψυχῆς ὅπως ὡς βελτίστη ἐστὶ οὐκ ἐπιμελεῖ οὐδὲ φροντίζει. Gorg. 464. D: τοῦ βελτίστου οὐδὲν φροντίζει. Phil. 20. D. Pol. VIII. 558. B. Soph. 246. D: ἡμῖς δὲ οὐ τούτων φροντίζομεν, ἀλλὰ τὰληθὲς ζητοῦμεν. Gorg. 502. E: εἰ δὲ γε βελτίους ἐσονται ἢ χείρους διὰ ταῦτα, οὐδὲν

φροντίζουσιν. Pol. VIII. 563. D: οἷσθ' ὅτι οὐδὲ τῶν νόμων φροντίζουσι γεγραμμένων ἢ ἀγράφων. Conv. 194. C: (ὅτι) μᾶλλον ἂν αὐτῶν φροντίζοις ἢ τῶν πολλῶν. Gorg. 493. E: (εἰ) μήτε τι φροντίζοι. Polit. 301. A: ὁπόταν ... τῶν νόμων μὴ φροντίζωσιν. Gorg. 501. E: ἄλλο δ' οὐδὲν φροντίζειν. Pol. I. 344. E: ἡμῶν ... οὐδὲν κηδεσθαι οὐδὲ τι φροντίζειν (ἔοικας). Legg. III. 701. C: θεῶν μὴ φροντίζειν. X. 885. C: μηδὲν ἡμῶν φροντίζειν (θεοῦς). 888. C: φροντίζειν ... οὐδὲν τῶν ἀνθρωπίνων (τοὺς θεοὺς). 899. D. Euth. 4. D: οὐ δεῖν φροντίζειν ὑπὲρ τοῦ τοιούτου. Clit. 406: προσποιούμενος ... μηδὲν φροντίζειν. Phaed. 65. A: ὁ μηδὲν φροντίζων τῶν ἡδονῶν. Polit. 300. A. Conv. 220. C: ὅτε Σωκράτης ἐξ ἐωθινοῦ φροντίζων τι ἔσθῃκε. Legg. IX. 880. A: μηδὲν προσμίου φροντίζων. Hipp. mai. 288. D: οὐδὲν ἄλλο φροντίζων ἢ τὸ ἀληθές. Pol. VIII. 558. A: ὡς οὐδὲ φροντίζοντος οὔτε ὁρῶντος οὐδενός. Polit. 300. C: τῶν γραμμάτων οὐδὲν φροντίζοντα. Crat. 414. D: οἱ τίς ... ἀληθείας οὐδὲν φροντίζοντες. Ep. II. 311. C. Lys. 223. A: ἐπειδὴ ... οὐδὲν ἐφρόντιζον ἡμῶν cet. Apol. 25. C: ὅτι οὐδεπώποτε ἐφρόντισας τῶν νέων. 28. D: μὴ αὐτὸν οἶε φροντίσαι θανάτου καὶ κινδύνου. Phaed. 91. C: σμικρὸν φροντίσαντες Σωκράτους. Soph. 243. A. Crit. 48. A: οὐκ ἄρα ... πάννυ ἡμῖν οὕτω φροντιστέον ὃ τι ἐροῦσιν οἱ πολλοὶ ἡμᾶς cet.

φροντῖς, ἡ, *cogitatio; sollicitudo*. Phaed. 101. E: ἐκείνοις ... ἴσως οὐδὲ εἰς περὶ τούτου λόγος οὐδὲ φροντῖς. Pol. I. 330. D: εἰσέρχεται αὐτῷ θεός καὶ φροντῖς περὶ ὧν ἔμπροσθεν οὐκ εἰσῆει. Ax. 367. A: φροντίδες ἀντικρυς ὑπέδυσαν καὶ διαλογισμοὶ cet. Theag. 127. C: καὶ με πολλῶν καὶ φοβερῶν ἀπαλλάξετε φροντίδων.

φροντιστής, ὁ, *indagator*. Apol. 18. B: τὰ τε μετέωρα φροντιστής καὶ τὰ ὑπὸ γῆς ἅπαντα ἀνεξετηκώς. Ax. 366. B: καὶ ταῦτα φροντιστής ὢν.

φρονῶ, *cogito; sentio; intelligo; calleo; sapio*. Phaed. 96. B: ποιεῖτον τὸ αἰμά ἐστιν ᾧ φρονοῦμεν cet. Phaedr. 231. D: ὅτι κακῶς φρονοῦσιν. 232. D: ἐὰν ... ἄμεινον ἐκείνων φρονῆς. Prot. 333. C: τὸ δὲ σωφρονεῖν λέγεις εὖ φρονεῖν; Ib. τὸ δ' εὖ φρονεῖν εὖ βουλευέσθαι, ὅτι (*siquidem*) ἀδικοῦσιν; Phaedr. 266. B: ἵν' οἶός τε ᾧ λέγειν τε καὶ φρονεῖν. Soph. 249. A: μηδὲ ζῆν αὐτὸ μηδὲ φρονεῖν. Phil. 11. B: τὸ φρονεῖν καὶ τὸ νοεῖν cet. 33. A: τῷ τὸν τοῦ φρονεῖν ἐλομένω βίον. 55. A: φρονεῖν ... ὡς οἶον τε καθαρῶστατα. Pol. VI. 505. B: καλὸν δὲ καὶ ἀγαθὸν μηδὲν φρονεῖν. IX. 572. A: τὸ τρίτον (εἶδος) ... κινήσας, ἐν ᾧ τὸ φρονεῖν ἐργίγνεται. Tim. 90. C: φρονεῖν ... ἀθάνατα καὶ θεία. Legg. III. 694. B: κοινὴν τὴν τοῦ φρονεῖν ... δύναμιν. IV. 712. A: τῷ φρονεῖν τε καὶ σωφρονεῖν. VII. 808. D: πηγὴν τοῦ φρονεῖν. Alc. I. 133. C: τοῦτο περὶ ὃ τὸ εἰδέναι τε καὶ φρονεῖν ἐστίν. Lys. 209. D: ὅταν σε ἡγήσῃται βέλτιον περὶ

οἰκονομίας ἑαυτοῦ φρονεῖν. Hipp. min. 371. A: φρονεῖν πλέον (*callidiorē esse*). Gorg. 489. E: πολλάκις ... εἰς φρονῶν μυρίων μὴ φρονούντων κρείττων ἐστί cet. Phil. 62. A: ἔστω δὴ τις ἡμῖν φρονῶν ἄνθρωπος αὐτῆς περὶ δικαιοσύνης ὃ τί ἐστι. Phil. 12. D: ἤδεσθαι ... τὸν φρονούντα αὐτῶ τῷ φρονεῖν. Locr. 100. B: εἰς τὸν φρονέοντα τόπον. Polit. 270. A: φρονούντες ἑαυτοῖς ἐναντία (θεῷ). Ep. VII. 337. D: εὖ φρονούντες (*bene volentes*). Soph. 241. A: τινὰ τῶν εὖ φρονούντων. Phaedr. 275. D: δόξαις μὲν ἂν ὥς τι φρονούντας αὐτοὺς (τοὺς λόγους) λέγειν. Phaed. 66. C: ὥστε ... ὑπὲρ αὐτοῦ οὐδὲ φρονῆσαι ἡμῖν ἐγγίγνεται οὐδέποτε οὐδέν. Pol. VII. 518. E: ἡ τοῦ φρονῆσαι (ἀρετῆς). Legg. XI. 930. E. Culum v. μέγα est me iacto, glorior; etiam confido. Theaet. 149. D: ὅτι ἐπὶ τούτῳ μείζον φρονούσιν ἢ ἐπὶ τῇ ὀμφαλητομίᾳ. Legg. VI. 753. A: μέγα ... μὲν ... φρονούσιν αἱ Ἀθῆναι, μέγα δὲ καὶ ἡ Σπάρτη. Alc. I. 104. C: δοκεῖς δέ μοι ἐπὶ τούτῳ ἡκιστα μέγα φρονεῖν. Lys. 210. D. Prot. 342. D: ἐπὶ παιδεύσει μέγα φρονούντες. Phaedr. 257. E: οἱ μέγιστον φρονούντες τῶν πολιτικῶν. Conyn. 198. D: καὶ πάνν δὴ μέγα ἐφρόνουν ὥς εὖ ἐρῶν. 217. A: ἐφρόνουν ... ἐπὶ τῇ ὥρᾳ θαυμάσιον ὅσον. De lucri cup. 229. C: μέγα δ' ἐφρόνει ἄρα καὶ ὁ Ἀριστογείτων ἐπὶ τῷ παιδεῦσαι ἄνθρωπον.

φρουρά, ἡ, custodia. Legg. VI. 760. C: τὴν φρουρὰν γίγνεσθαι φρουροῖς. 762. C: καταλελυκότες τὴν φρουρὰν. 760. A: πόλεως ... αἱ φρουραὶ περὶ ταύτῃ γιγνέσθωσαν. Etiam, ut Lat. custodia, est carcer (Phaed. 62. B: ὥς ἐν τινι φρουρᾷ ἔσμεν οἱ ἄνθρωποι.) et statio. Critia 117. C: τοῖς ... πισιοτέροις ... διετέτακτο ἡ φρουρά.

φρουράρχος, ὁ, praesidiorum vel custodum praefectus. Legg. VIII. 843. D: οἱ φρουράρχοι τούτων. VI. 760. D: τοὺς φρουράρχους. E.

φρούριον, τό, castellum. Pol. VIII. 561. B: οἷδὲ παριείς (λόγον ἀληθῆ) εἰς τὸ φρούριον. Etiam carcer. Ax. 365. E: ζῶν ἀθάνατον ἐν θνητῷ καθειργμένον φρουρίῳ.

φρουρός, ὁ, custos. Pol. VIII. 560. B: οἷ ... ἄριστοι φρουροὶ τε καὶ φύλακες ἐν ἀνδρῶν θεοφιλῶν εἰσὶ διανοαῖς. Legg. VI. 760. D: ἵνα ὥς πλείστοι τῶν φρουρῶν μὴ μόνον ἔμπειροι τῆς χώρας γίνωνται cet. C: φρουροῖς τε καὶ ἄρχουσιν. VIII. 848. D.

φρουρῶ, custodio, excubo. Legg. VI. 779. A: μὴδὲ τῷ φρουρεῖν αἰεὶ τινὰς ἐν αὐτῇ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν cet. Pol. IV. 420. A: ὥσπερ ἐπίκουροι μισθωτοὶ ἐν τῇ πόλει φαίνονται καθεῖσθαι οὐδὲν ἄλλο ἢ φρουροῦντες. Legg. VI. 763. D: οἱ φρουροῦντες. 758. B: φρουροῦντάς τε φρουροῦσι διαδεχομένους αἰεὶ καὶ παραδιδόντας μὴδέποτε λήγειν. XII. 964. E. Pol. IX. 579. B: κύκλῳ φρουροῦμενος ὑπὸ πάντων πολεμίων.

φρυγιστί, i. q. *phrygia harmonia*. Pol. III. 399. A: ἄλλὰ κινδυνεύει σοι δωριεὶ λείπεσθαι καὶ φρυγιστί.

φυγάς, ὁ ἢ, *profugus, transfuga; etiam exsul*. Phaedr. 241. B: φυγάς δὴ γίγνεται ἐκ τούτων. Tim. 85. E: οἶον φυγάς ἐκ πόλεως στασιασάσης ἐκ τοῦ σώματος ἐκπίπτουσα. Legg. V. 733. A: (ἄν) μὴ νέος ὦν φυγάς ἀπ' αὐτοῦ γένηται. Ep. VII. 328. D: ἦκω σοι φυγάς cet. Legg. XII. 955. B: φυγάδος δὲ ὑποδοχῆς θάνατος ἔστω ζημία. Pol. VIII. 560. D: ὠθοῦσιν ἔξω ἀτίμως φυγάδα. Legg. IX. 855. C. Alc. II. 145. B: φυγάδα ποιεῖν τῆς πατρίδος. Ep. VII. 346. B. Alc. II. 142. A: οἱ μὲν ἔτι καὶ νῦν φυγάδες τῆςδε τῆς πόλεώς εἰσιν. Menex. 245. A: φυγάδας ... ἐάσασα μόνον βοηθῆσαι.

φυγῇ, ἡ, *fuga*. Theaet. 176. A: φυγὴ ... ὁμοίωσις θεῶ κατὰ τὸ δυνατόν. Def. 416: ὄκνος φυγῇ πόνων. Phaedr. 241. B: ἔεται φυγῇ μεταβαλὼν. Conv. 195. B: φεύγων φυγῇ τὸ γῆρας. (Id. Ep. VIII. 354. C.) 221. A: ὅτε ἀπὸ Ἀγλίου φυγῇ ἀνεχώρει τὸ στρατόπεδον. Legg. VI. 770. E: ἡ λείπειν φυγῇ τὴν πόλιν. Lach. 182. B: ἐν φυγῇ. Prot. 320. E: πτηνὸν φυγὴν ... ἔνμεν. Legg. V. 737. A: ὅπη ποτ' αὖ ἐποιούμεθα αὐτῆς τὴν φυγὴν. I. 638. A: πολλὰι ... δὴ φυγαὶ καὶ διώξεις ἀτέκμαρτοι γεγόνασι τε καὶ ἔσονται. Tim. 69. D: λύπας, ἀγαθῶν φυγάς. Legg. IV. 706. C: φεύγουσι δὴ τινὰς οὐκ αἰσχρὰς ... φυγάς. **exsilium*. Pol. VI. 496. B: ὑπὸ φυγῆς καταληφθέν. VIII. 558. Legg. VIII. 867. E. Apol. 37. C: ἀλλὰ δὴ φυγῆς τιμῆσομαι; Crit. 52. C: ἔξῃν σοι φυγῆς τιμῆσασθαι. Ep. VII. 350. C: ἐκβολῆς ἀδίκου καὶ φυγῆς. VIII. 356. D. Gorg. 516. D: φυγῇ προσεξημίωσαν. Legg. V. 735. E: θάνατον ἢ φυγὴν τῇ τιμωρίᾳ τὸ τέλος ἐπιτιθεῖς. Apol. 21. A: ξυνέφυγε τὴν φυγὴν ταύτην. Ep. VII. 338. A: μὴ φυγὴν αὐτῷ γερονέναι τότε, μεταστάσιν δέ. 351. C. Prot. 325. B: ἐφ' ᾧ δὲ ἢ τε ζημία θάνατος ... καὶ φυγαί. Ep. VII. 331. D: ἄνευ φυγῶν καὶ σφαγῆς ἀνδρῶν. Polit. 309. A: θανάτοις τε ἐκβάλλει καὶ φυγαῖς cet. Legg. X. 890. C. Pol. X. 618. A: εἰς πενίας τε καὶ φυγάς ... τελευτώσας (τυραννίδας). Legg. III. 682. E: ὥστε θανάτους τε καὶ σφαγὰς καὶ φυγάς γενέσθαι παμπόλλας. **exsules*. Legg. III. 682. E: διὰ τὸ τὸν συλλέξαντα εἶναι τὰς τότε φυγάς (sic libri optimi; vulgo τοὺς τότε φυγάδας) Δωριᾷ.

φυκίον, τό, *alga*. Pol. X. 611. D: ὅστρεά τε καὶ φυκία (v. φύκια).

φυλακῇ, ἡ, *custodia; excubiae; etiam conservatio*. Pol. IV. 433. C: ἡ ἐν τοῖς ἄρχουσι φρόνησις τε καὶ φυλακῇ ἐνούσα. Legg. II. 654. D: εἴ τις παιδείας ἐστὶ φυλακῇ. VI. 784. B: (ἢ) φυλακῇ τῶν παιδοποιουμένων. Pol. VIII. 547. C: πο-
λέμιον τε καὶ φυλακῆς αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. 543. B: μισθὸν τῆς φυλακῆς δεχομένους. Id. Tim. 18. B. Legg. I. 625. E: φυλακῆς αὐτῶν ἔνεκα. VI. 758. A: ἐπειδὴ ... ναῦς ἐν θα-

λάττη πλείονσα φυλακῆς ... δέεται αεί. 779. B: εἰς ... τὴν τῆς φυλακῆς ῥαστόνην. Pol. III. 388. A: ἐπὶ φυλακῇ τῆς χώρας. Legg. X. 907. A. Conv. 188. C: περὶ Ἑρωτος φυλακὴν τε καὶ ἴασιν. Pol. II. 374. E: εἰς πόλεως φυλακὴν. III. 415. C: ἀνάξουσι τοὺς μὲν εἰς φυλακὴν, τοὺς δὲ εἰς ἐπικουρίαν. X. 606. A: ἀνίησι τὴν φυλακὴν τοῦ θορνῶδους τοῦτου. Tim. 38. C: εἰς διορισμὸν καὶ φυλακὴν ἀριθμῶν χρόνου γέροντε. Legg. XII. 964. D: ὡς τοιαύτην τινα φυλακὴν κεκτημένη ἐν αὐτῇ (ἡ πόλις). 968. A: ὡς φυλακὴν ἐσόμενον κατὰ νόμιον χάριν σωτηρίας (τὴν νυκτερινὸν σύλλογον). Menex. 238. B: πρὸς τὴν ὑπὲρ τῆς χώρας φυλακὴν. Legg. VI. 758. D: κοινῇ ... δεῖ τὰς φυλακὰς ταύτας φυλάττειν. XII. 942. B: εἰς τὰ φυλακὰς καὶ παραγγέλσεις. Etiam excubitores et custodes dicuntur φυλακαί. Prot. 321. D: αἱ Διὸς φυλακαὶ (Κράτος et Βία) φοβεραὶ ἦσαν. Phaedr. 240. E: φυλακὰς (v. φύλακας) τε δὴ καχυπονόπους φυλαττομένω cet. *cautio. Ep. II. 314. B: μεγίστη ... φυλακὴ τὸ μὴ γράφειν, ἀλλ' ἐκμανθάνειν. Pol. VII. 537. D: καὶ ἐνταῦθα δὲ πολλὰς φυλακὰς ἔργον. Legg. X. 906. A: φυλακῆς θανατοῦ δεομένη (μάχη). Alc. II. 148. B: ὡς ἀληθῶς πολλὰς φυλακὰς (μοι δοκεῖ εἶναι). 149. C: ἀλλὰ δοκεῖ μοι πολλὰς φυλακὰς δεῖσθαι καὶ σκεψως. Soph. 231. A: τὸν δὲ ἀσφαλῆ δεῖ πάντων μάλιστα περὶ τὰς ὁμοιότητας αἰεὶ ποιεῖσθαι τὴν φυλακὴν. Cautio, i. q. evitatio est Def. 413. C: εὐλάβεια φυλακὴ κακοῦ.

φυλακικός, ἡ, ὄν, ad custodiendum aptus; custodiens. Pol. II. 375. E: ὁ φυλακικός ἐσόμενος. IV. 428. D: αὕτη ... ἡ φυλακική (ἐπισημότης). V. 456. A: ἔστιν ἄρα καὶ φυλακική γυνή, ἡ δ' οὐ. IV. 434. C: φυλακικοῦ γένους. III. 412. E: εἰ φυλακικοί εἰσι τοῦτου τοῦ δόγματος. VIII. 546. D: ἄρχοντες οὐ πάνν φυλακικοί. V. 456. A: τῶν ἀνδρῶν τῶν φυλακικῶν. III. 412. C: ἄρ' οὐ φυλακικωτάτους πόλεως (αὐτοὺς δεῖ εἶναι);

φυλακτήριον, τό, praesidium, vigiliae, custodia. Legg. XII. 962. C: ἐν τίνι ποτὲ τῶν τῆς πόλεως μερῶν ... ἔστιν ἱκανὸν κατισκευασμένον διουῶν τοιοῦτον φυλακτήριον; Pol. IV. 424. C: τὸ ... φυλακτήριον ... ἐνταῦθα που οἰκοδομητέον τοῖς φυλαξίν, ἐν μουσικῇ. Legg. V. 741. C: πρὸς τοῦτοις δ' εἰ φυλακτήρια τούτων ... κατιστήσουσιν ἐν ταύτῃ τῶν ἀρχῶν cet. Cautiones verti potest Legg. XI. 917. B: ἐν τοῖς τῶν ἀγορανόμων νόμοισι τε καὶ φυλακτηρίοις.

φυλακτήριος, α, ον, custodiens, subst. custos. Legg. VIII. 842. D: τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα φυλακτηρίοις τε καὶ ἐπιστάταις ὀργάνων.

φυλακτικός, ἡ, ὄν, conservandi vim habens. Def. 414. A: μνήμη διάθεσις ψυχῆς φυλακτικῆ τῆς ἐν αὐτῇ ὑπαρχούσης ἀληθείας. *cautus. Ep. VI. 322. D: προσδεῖν σοφίας τῆς περὶ τοὺς πονηροὺς καὶ ἀδίκους φυλακτικῆς.

φύλαξ, ὁ et ἡ (etiam φυλαίς, ἡ) *custos, conservator*.
 Pol. I. 334. A: στρατοπέδον ... ὁ αὐτὸς φύλαξ ἀγαθὸς ὅσπερ cet. Ib. ὅπου τις ... δεινὸς φύλαξ, τοῦτον καὶ φῶρ δεινός. II. 367. A: αὐτὸς αὐτοῦ ἦν ἑκαστός φύλαξ. 376. C: ὁ μέλλον καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἔσεσθαι φύλαξ πόλεως. Legg. I. 640. C: γίγνεται ... φύλαξ τῆς τε ὑπαρχούσης φιλίας αὐτοῖς cet. V. 730. A: φύλαξ ... διαφέρων οὗτος τοῦ παθόντος γίγνεται. XI. 928. A: ὃς ἂν ἐπιτρόπου φύλαξ τῶν νομοφυλάκων καταστάς ἐπιμελῆται. Crat. 43. A: ὁ τοῦ δεσποτηρίου φύλαξ. Pol. VI. 504. D: φύλακι πόλεως τε καὶ νόμων. Conn. 189. A: φύλακά με τοῦ λόγον ἀναγκάζεις γίγνεσθαι τοῦ σαυνοῦ. Polit. 305. C: νόμιον φυλάκα καὶ ὑπηρετὴν ἐκείνης (οὗσαν). Pol. III. 403. E: γελοῖον γὰρ ... τὸν γε φύλακα φύλακος δεῖσθαι. X. 620. D: τοῦτον φύλακα ξυμπέμπειν τοῦ βίου. Tim. 40. C: γῆν ... φύλακα καὶ δημοουργὸν νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας ἐμηχανήσατο. Legg. XII. 954. B: ὃν ἂν ἐθέλῃ φύλακα κατασιτησάτω πέντε ἡμέρας ὁ φῶρων. 965. B: τὸν γε πρὸς ἑκάστα ἄκρον δημοουργὸν τε καὶ φύλακα. Pol. V. 465. A: ἱκανῶ γὰρ τῷ φύλακι καλῶντες. Crat. 398. A: φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων (Hes.). Pol. II. 383. C: εἰ μέλλουσιν ἡμῖν οἱ φύλακες ... θεῖος γίγνεσθαι. III. 413. C: τίνες ἄριστοι φύλακες τοῦ παρ' αὐτοῖς δόγματος. IV. 421. A: φύλακες ... νόμων τε καὶ πόλεως μὴ ὄντες, ἀλλὰ δοκῶντες cet. Critia 112. D: τῶν ... αὐτῶν πολιτῶν φύλακες. Legg. VI. 754. D: φύλακες ἔστωσαν τῶν νόμων. Pol. II. 374. D: τὸ τῶν φυλάκων ἔργον. V. 451. D: τὰς θηλείας τῶν φυλάκων κυνῶν. Id. Legg. X. 906. B. 907. A: ἀλλ' οὐ πάντων φυλάκων εἰσὶ μέριστοι καὶ περὶ τὰ μέγιστα ἡμῖν οἱ πάντες θεοί; V. 745. A: παρὰ φύλαξιν ἄρχουσιν. Pol. III. 395. B: τοὺς φύλακας ἡμῖν ... δεῖν εἶναι δημοουργοὺς ἐλευθερίας τῆς πόλεως πᾶν ἀκριβεῖς. 414. B. V. 457. C: τοὺς τε φύλακας καὶ τὰς φυλακίδας. VIII. 566. B: αἰτεῖν τὸν δῆμον φυλακὰς τινὰς τοῦ σώματος. Legg. I. 626. A. XII. 965. C: τοὺς τῆς θείας πολιτείας ἡμῖν φύλακας. 966. B: τοὺς ὄντως φύλακας ἔσομένους τῶν νόμων.
 φύλαρχος, ὁ, *equitibus unius tribus praefectus*. Legg. IX. 880. D: φύλαρχοί τε καὶ ἵππαρχοι. VI. 760. A: φύλάρχων. VIII. 834. C: φυλάρχοις τε καὶ ἱππάρχοις. VI. 755. C: ἱππάρχους καὶ φυλάρχους. 756. A. 760. B.

φυλάττω, *custodio; conservo, servo, reservo; teneo, tueor; observo, curo; caveo, evitare vel avertere studeo; declino*. Legg. VIII. 838. B: ὁ αὐτὸς νόμος ... ἱκανώτατα φυλάττει μήτε φανερώς μήτε λάθρα συγκατεύδοντα ... ἀπτεσθαι τούτων. Theat. 203. E: οὐ γὰρ καλῶς αὐτὸν φυλάττομεν. 180. A: εἴ πᾶν φυλάτισσιν τὸ μηδὲν βέβαιον εἶναι. Crat. 393. C: φύλαττε γὰρ με μὴ πῃ παρακρούσωμαι σε. Conn. 189. B: μὴ με φύλαττε. Legg. IV. 705. D. XI. 934. C: κατὰ τὰς οἰκίας φυλατιόντων αὐτοῦς. Pol. II. 442. B: ἄρ' οὐν ...

καὶ τοὺς ἔξωθεν πολεμίους τοῦτω ἂν κάλλιστα φυλάττοι-
την —; Gorg. 461. D: εἰάν μοι ἐν μόνον φυλάττειης. Theaet.
182. C: τοῦτο μόνον φυλάττωμεν (*teneamus*). Polit. 285. B.
Legg. X. 892. D: φυλάττωμεν δὴ παντάπασιν ἀπατηλὸν λό-
γον μή πη cet. Soph. 231. B: ὅποταν ἱκανῶς φυλάττωσιν.
Polit. 297. A: μέχριπερ ἂν ἐν μέγα φυλάττωσι τὸ ... σώ-
ξιν cet. Pol. IV. 423. E: εἰάν τὸ λεγόμενον ἐν μέγα φυ-
λάττωσι. V. 451. D: ἅπερ ἂν οἱ ἄρρενες φυλάττωσι. Gorg.
480. A: δεῖ ... αὐτὸν ἐαυτὸν μάλιστα φυλάττειν ὅπως μὴ
ἀδικήσῃ. Crat. 414. E: τὸ μέτριον ... δεῖ φυλάττειν. Pol.
I. 333. D: ὅταν ... δρέπανον δέῃ φυλάττειν. Ib. λύραν ὅταν
δέῃ φυλάττειν καὶ μηδὲν χοῦσθαι. 334. A: ἀργύριον ...
φυλάττειν. VII. 536. A: πρὸς σωφροσύνην ... οὐχ ἥκιστα
δεῖ φυλάττειν (*observare*) τὸν νόθον τε καὶ τὸν γνήσιον. Legg.
VI. 758. D: δεῖ τὰς φυλακὰς ταύτας φυλάττειν. 760. B:
τὴν δὲ ἄλλην χώραν φυλάττειν πᾶσαν κατὰ τάδε. D: τὸν
αὐτῶν τόπον φυλάττειν. XI. 937. A. Euth. 4. B. Theaet.
154. D: φυλάττων μὴ ἐναντία εἶπω. Pol. IX. 591. E. Legg.
VII. 808. C: τὸ πρὸς ὑγίειαν αὐτοῦ μέτρον φυλάττων χοῦ-
σιμον. IX. 867. A: ὁ τὸν θυμὸν φυλάττων. De lege 320.
C: φυλάττων τοὺς νόμους ἐν αὐταῖς. Charm. 173. D: ἡ ...
σωφροσύνη φυλάττουσα οὐκ ἂν ἐώῃ cet. Polit. 292. A: τοὺς
νόμους ἀκριβῶς φυλάττειν. Pol. VI. 484. D: τὰ κείμενα
(νόμιμα) φυλάττοντες σώξιν. Legg. VII. 795. E: τὸ τε με-
γαλοπρεπὲς φυλάττοντες ἅμα καὶ ἐλεύθερον. X. 907. A:
τοὺς ... κάλλιστα τε πράγματα φυλάττοντας cet. Conv. 220.
D: ἅμα δὲ ἐφυλάττειν αὐτὸν εἰ καὶ τὴν νύκτα ἐσθήξοι. Pol.
II. 367. A: οὐκ ἂν ἀλλήλους ἐφυλάττομεν μὴ ἀδικεῖν. V.
454. D: ἐκεῖνο τὸ εἶδος τῆς ἀλλοιώσεως τε καὶ ὁμοιώσεως
μόνον ἐφυλάττομεν, τὸ cet. Men. 89. B: οὐς ἡμεῖς ἂν πα-
ραλαβόντες ... ἐφυλάττομεν ἐν ἀκροπόλει. Conv. 200. A:
τοῦτο ... φυλάξον παρὰ σαντιῷ μεμνημένος ὅτου. Legg. V.
741. B: τὸν ἀριθμὸν ... διὰ βίου παντὸς φυλάξατε τὸν εἰ-
ρημένον. Pol. III. 415. C: ὅταν αὐτὴν ὁ σιδηροῦς ἢ ὁ χαλ-
κοῦς φυλάξῃ. Legg. VI. 783. C: φυλάξωμεν ... τὴ μνήμη
τὰ νῦν δὴ λεχθέντα. Pol. I. 334. C: τὸν ὡς ἀληθῶς ποι-
μένα οὐκέτι ᾧου δεῖν ὕστερον ἀκριβῶς φυλάξαι. VI. 484.
B: φυλάξαι νόμους τε καὶ ἐπιτηδεύματα πόλεων. Prot. 338.
B: ὅς ἐμὴν φυλάξῃ τὸ μέτριον μήκος τῶν λόγων ἐκατέρου.
Pol. VII. 530. E: ἡμεῖς δὲ ... φυλάξομεν τὸ ἡμέτερον. III.
415. B: (ὅπως) μὴδ' οὕτω σφόδρα φυλάξουσιν μηδὲν ὡς τοὺς
ἐκγόνοους. II. 378. C: τοὺς μέλλοντας τὴν πόλιν φυλάξειν.
Legg. VII. 807. E. 814. A: τοὺς φυλάσσοντας παιδὰς τε καὶ
τὴν ἄλλην πόλιν. Alc. I. 121. B: ὧν αἱ γυναῖκες δημοσίᾳ
φυλάττονται ὑπὸ τῶν ἐφόρων. Lach. 184. B: φυλαττόμενος
ἂν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Pol. III. 416. C: τοῖς φυλαττομέ-
νοις ὑπ' αὐτῶν. VIII. 547. C: τοὺς ... πρὶν φυλαττομέ-
νους ὑπ' αὐτῶν ὡς ἐλευθέρους. Conv. 187. E: φυλακτεῖον

ἐκότερον τὸν ἔρωτα. Pol. IV. 421. E: ἃ παντὶ τρόπῳ φυλακτέον ὅπως μήποτε αὐτοὺς λήσει εἰς τὴν πόλιν παραδύντα. Tim. 89. E: διὸ φυλακτέον ὅπως ἂν ἔχωσι τὰς κινήσεις πρὸς ἄλληλα συμμέτρους. Med. caveo; avertere, declinare studeo vel declino. Phaedr. 232. D: τῶν δ' ἄλλο τι κεντημένων ἀγαθὸν τὴν δύναμιν ἐκάσπου φυλάττονται. 240. E: φυλακὰς τε δὴ καχυποτόπους φυλαττομένῳ διὰ παντὸς καὶ πρὸς ἅπαντας. Phaed. 92. D: ἂν τις αὐτοὺς (τοὺς λόγους) μὴ φυλάττηται. Polit. 263. B: τοῦτό γε ... φύλαξαι μὴ ποτε ... δόξης cet. Pol. I. 333. E: ἄρ' οὐχ ὁ πατάξαι δεινότητος ... οὗτος καὶ φυλάξασθαι; Ib. νόσον ὅστις δεινὸς φυλάξασθαι. Eryx. 395. D: τὸ λοιπὸν δὴ φυλαξόμεθα. Pol. III. 416. A: οὐκοῦν φυλακτέον παντὶ τρόπῳ μὴ τοιοῦτον ἡμῖν οἱ ἐπικούροι ποιήσωσι πρὸς τοὺς πολίτας.

φυλέτης, ὁ, *tribulis*. Legg. XII. 956. C: κωμῆται τε καὶ φυλέται. X. 884: κατὰ μέρη κοινὰ φυλειῶν. XII. 955. D: φυλέταις.

φυλετικός, ἡ, ὄν, *e tribulibus constans*. Legg. XI. 915. C: ἐν ταῖς φυλεικαῖσι δίκαις. 920. D. VI. 768. C: ἐν τοῖς φυλετικοῖς δικαστηρίοις.

φυλή, ἡ, *tribus*. Gorg. 473. E: ἐπειδὴ ἡ φυλή ἐπρυτάνευε. (Id. Apol. 32. B.). Legg. VI. 760. B. VIII. 828. C: ὡν (θεῶν) ἂν ἡ φυλή ἐκάστη ἐπώνυμος ᾗ. VI. 753. C: τοῦνομα ... φυλῆς καὶ δήμιου. 760. B. V. 745. E: φυλὴν αὐτὴν ἐπονομάσαι. VI. 759. D: αἱ τέταρες φυλαί. E. 768. B: κατὰ φυλὰς ἀναγκαῖον δικαστήρια ... γίγνεσθαι. 771. B. XI. 921. D: ἐν τοῖς κατὰ φυλὰς δικαστηρίοις. Etiam *cohors militum e tribulibus constans*. Legg. VI. 755. D: ἐκάστη φυλὴ ταξίαρχον. C: τῶν πεζῶν φυλῶν κοσμητὰς τῶν ταξίων.

φύλλον, τό, *folium*. Charm. 155. E: ὅτι αὐτὸ ... εἴη φύλλον τι. Ib. (ὅτι) οὐδὲν ὄφελος εἴη τοῦ φύλλου. Pol. II. 372. B: φύλλα καθαρά.

φῦλον, τό, *genus, stirps; trop. familia*. Soph. 218. C: τὸ δὲ φῦλον ... οὐ πάντων ῥᾶστον συλλαβεῖν τί ποτ' ἐστίν, ὁ σοφιστής. Polit. 260. D: τὸ κτηρικὸν φῦλον. Crat. 398. E: τὸ ἡρωικὸν φῦλον. Tim. 91. D: τὸ ... τῶν ὀρνέων φῦλον. Theaet. 160. D: κατὰ μὲν Ὅμηρον καὶ Ἡρόκλειτον καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον φῦλον. Soph. 220. A: τὸ ... πτηνὸν φῦλον ὁρώμεν.

φύμα, τό, *comica*. Tim. 85. C: παντοῖ' ἀναπέμπει φύματα (sic Par. A. c. al. Vulg. φουήματα) ξέουσα (ἡ χολή). φύρω, *commisceo, concipio*. Phaed. 97. B: ἄλλα τιν' ἄλλον τρόπον (τῆς μεθόδου) αὐτὸς εἰκὴ φύρω. Gorg. 465. C: ἄτε δ' ἐγγὺς ὄντων φύρονται ἐν τῷ αὐτῷ καὶ περὶ ταῦτα σοφιστὰι καὶ ῥήτορες. E: ὅμιου ἂν πάντα χοήματα ἐφύρετο ἐν τῷ αὐτῷ. Etiam *homines dicuntur φύρεσθαι qui cum aliis commiscuntur, congregiuntur* al. Legg. XII. 950. A: οὐδὲν

διαφέρει φύρεσθαι δεχομένους τε αὐτοῖς ξένους καὶ αὐτοὺς εἰς τὰς ἄλλας επικωμιάζοντας πόλεις. Hipp. mai. 291. A: ἐμοὶ οὐδὲν πρᾶγμα φύρεσθαι πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Med. confundo, conturbo (abs.). Phaed. 101. D: ἅμα δὲ οὐκ ἂν θυροιο ... περὶ τε τῆς ἀρχῆς διαλεγόμενος καὶ τῶν ἐξ ἐκείνης ὠρμημένων.

φυρῶ, commisceo, subigo. Tim. 73. E: γῆν ... ἐφύρασε (v. ἀνεφύρασε) καὶ ἔδενσε μυελῶ. Theaet. 147. C: ὅτι γῆ ἰγρῶ φυραθείσα πηλὸς ἂν εἴη.

φῦσα, ἡ, inflatio. Pol. III. 405. D: φύσας τε καὶ κατάρρους νοσήμασιν ὀνόματα τίθεσθαι cet.

φυσέχη, (i. q. ψυχή). Crat. 400. B: τῇ δυνάμει ... ἢν φύσιν ὀχεῖ καὶ ἔχει, φυσέχην ἐπονομάζειν.

φύσημα, τό, spiritus. Alc. II. 145. E: ἀνδρῶν ῥητορικῶν πολιτικῶν φύσημα φυσῶντων.

φυσικός, ἡ, ὄν, naturalis. Locr. 101. D: τινὸς δὲ καὶ ὑπὸ τὰς φυσικὰς θερμότητας ἀπαυαλουμένω.

φύσις, ἡ, natura; rerum natura; in univ. quod per se vel revera est, unde φύσει, τῇ φύσει et τὴν φύσιν non solum est naturā et naturae convenienter, verum etiam per se, vere et revera. Pol. V. 456. A: γυναικὸς ... καὶ ἀνδρὸς ἡ αὐτὴ φύσις εἰς φυλακὴν πόλεως. Prot. 315. C: ἐφαίνοντο ... περὶ φύσεώς τε καὶ τῶν μειώρων ἀστρονομικὰ ἅττα διερωτῶν τὸν Ἰππίαν. Gorg. 483. E: κατὰ νόμον ... τὸν τῆς φύσεως. B: τὸ τῆς γίσεως δίκαιον. Phaed. 245. E: ὡς ταύτης οὔσης φύσεως ψυχῆς. Phil. 31. D: λύσιν τῆς φύσεως. Prot. 323. C: ὅτι δὲ αὐτὴν οὐ φύσει ἡγοῦνται εἶναι οὐδ' ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, ἀλλὰ διδασκτὸν cet. 337. C: φύσει, οὐ νόμῳ. Phaedr. 249. E: πάντα ... ἀνθρώπου ψυχῇ φύσει τεθέσται τὰ ὄντα. Gorg. 482. E: ἃ φύσει μὲν οὐκ ἔστι καλὰ, νόμῳ δέ. Phaed. 88. A: οὕτω ... αὐτὸ φύσει ἰσχυρόν εἶναι cet. 103. B: οὔτε τὸ ἐν ἡμῖν οὔτε τὸ ἐν τῇ φύσει (ἐναντίον). Theaet. 172. B: ὡς οὐκ ἔστι φύσει αὐτῶν οὐδὲν οὐσίαν εἶναι τοῦ ἔχον. Parm. 132. D: τὰ ... εἶδη ταῦτα ὥσπερ παραδείγματα ἐστάναι ἐν τῇ φύσει (sic libri optimi, v. τῇ φύσει). Crat. 389. C: τὸ φύσει ἐκάστῳ πεφυκὸς ὄργανον. 390. E: εἰς τὸ τῇ φύσει ὄνομα ὄν ἐκάστῳ. 391. A: ἤντινα γῆς εἶναι τὴν φύσει ὀρθότητα ὀνόματος. Phil. 14. C: (τὸν) φύσει πως πεφυκὸς θαυμαστόν (λόγον). Pol. II. 375. E: ὅτι τοῦτο φύσει αὐτῶν τὸ ἥθος. 381. A: ἡ φύσει ἡ τέχνη ἡ ἐμποιοίσεις. III. 407. C: τοὺς ... φύσει τε καὶ διαίτη ὕγιεινῶς ἔχοντας τὰ σώματα. IV. 428. E: τοῦτο ... φύσει ὀλίγιστον γίγνεται γένος. VI. 487. A: εἰ μὴ φύσει εἴη μνημιον. 501. B: πρὸς ... τὸ φύσει δίκαιον καὶ καλὸν cet. VII. 515. C: εἰ φύσει τοιάδε ξυμβαίνοι αὐτοῖς (si ita res ferret ut haec eis contingerent). X. 598. A: αὐτὸ τὸ ἐν τῇ φύσει ἕκαστον. 611. B: μήτε ... τῇ ἀληθεσιτάτῃ φύσει τοιοῦτον εἶναι ψυχὴν ὥστε cet. Legg. IV. 714. C: τὸν φύσει ὄρον

τοῦ δικαίου λέγεσθαι κάλλισθ' οὕτως. VI. 777. D: ὁ φύσει, καὶ μὴ πλαστοῶς σέβων τὴν δικήν. VII. 820. C: τὰ τῶν μετροητῶν τε καὶ ἀμέτρων πρὸς ἀλλήλα ἦτινι γύσει γέγονε. XI. 927. B: αἷς ἐστὶν ἐν τῇ φύσει τῶν αὐτῶν ἐκρόνων κηδεσθαι διαφερόντως. 931. E: τοῦτων ... οὕτω φύσει διατεταγμένων cet. Apol. 22. C: ὅτι οὐ σοφία ποιοῖεν ἂ ποιοῖεν, ἀλλὰ φύσει τινὶ cet. Phaedr. 254. B: πρὸς τὴν τοῦ κάλλους φύσιν ἡνέχθη. 271. A: φύσιν ... δεικνύναι. Soph. 245. C: χωρὶς ἰδίαν ἐκατέρου φύσιν εἰληφότος. 265. C: τὴν φύσιν αὐτὰ γεννᾶν ἀπὸ τίνος αἰτίας αὐτομάτης. 256. C: ὡς ἐστὶ κατὰ φύσιν ταύτη. Polit. 264. A: τὰ ... ἔχοντα τιθασεύεσθαι φύσιν ἡμεῖρα προσείρηται. 310. A: θορυφθεῖσι ... κατὰ φύσιν. 308. C: ἡ κατὰ φύσιν ἀληθῶς οὕσα ... πολιτικῇ. Parm. 139. E: τοῦ ... ἐνός χωρὶς ἐφάνη τὴν φύσιν τὸ ταῦτον. Crat. 393. B: ὁ ἂν ἢ τοῦ γένους ἔκγονον τὴν φύσιν. 394. B: τοῖς ... κατὰ φύσιν γιγνομένοις. 395. D: τοῦτομα ὀρθῶς καὶ κατὰ φύσιν τεθῆναι. Phil. 44. E: ὁτιοῦν εἶδους τὴν φύσιν ἰδεῖν. Pol. IV. 428. E: κατὰ φύσιν οἰκισθεῖσα πόλις. 444. D: κατὰ φύσιν ... κρατεῖν τε καὶ κρατεῖσθαι ἐπ' ἀλλήλων. Ib. παρὰ φύσιν ἄρχειν τε καὶ ἄρχεσθαι ἄλλο ὑπ' ἄλλον. V. 473. A: ἡ φύσιν ἔχει (consentaneum est) πρῶτον ἐξέως ἥτιον ἀληθείας ἐφαπτεσθαι. VI. 489. B: οὐ γὰρ ἔχει. φύσιν κυβερνήτην ναυτῶν δεῖσθαι ἄρχεσθαι ὑφ' αὐτοῦ. Tim. 30. B: τῶν κατὰ φύσιν ὁρατῶν οὐδὲν cet. 45. B: τὸ κατὰ φύσιν πρόσθεν. 62. B: τὸ ... παρὰ φύσιν ξυναγόμενον μάχεται παρὰ φύσιν αὐτὸ ἐαυτὸ εἰς τοῦναντίον ἀπωθοῦν. Legg. I. 642. A: ἡ κατὰ φύσιν αὐτοῦ διόρθωσις. III. 682. A: κατὰ θεὸν πως εἰρημένα καὶ κατὰ φύσιν. IX. 870. E: ἀναγκαῖον εἶναι τὴν κατὰ φύσιν δίκην ἐκτίσαι τὴν τοῦ παθόντος. X. 892. C: (ὅτι;) φύσιν βούλονται λέγειν γένεσιν τὴν περὶ τὰ πρῶτα. XI. 918. E: καπηλεία ... πάσα γέγονεν οὐ βλάβης ἔνεκα τὸ γε κατὰ φύσιν. 927. A: εἰ ταῦτ' ἐστὶ κατὰ φύσιν. 942. E: τὴν τῶν οἰκείων ἀπολλύντας πύλων τε καὶ ὑποδημάτων γένεσιν καὶ φύσιν. Epin. 974. B: ὡς οὕσης αὐτῇ κατὰ τινα φύσιν ταύτης. Ut Lat. *natura* (germ. *Wesen*, i. q. *Geschöpf*) etiam singulare quid quod est designat. Pol. II. 359. C: ὁ πάσα φύσις διώκειν πέφυκεν ὡς αγαθόν. Polit. 267. B: τέχνη τῆς ἀκεράτου φύσεως θρεπτική. 272. C: πυνθανόμενοι παρὰ πάσης φύσεως εἰ cet. Pol. IX. 588. C: οἶαι μυθολογοῦνται παλαιαὶ γενέσθαι φύσεις. Polit. 306. E: πάντως ἐπιφέροντες τοῦτομα ὃ λέγω κοινὸν πάσαις ταῖς φύσεσι ταύταις ἐπαινοῦμεν αὐτάς. Saepius reddi potest *genus* vel *ois* (germ. *Wesen* vel *Begriff*). Pol. VII. 525. C: ἕως ἂν ἐπὶ θεῶν τῆς τῶν ἀριθμῶν φύσεως ἀφίκωνται τῇ νοήσει αὐτῇ. Phil. 25. A: ὅσα διόσπασται ... ξυναγαγόντας χορῆσαι ... μίαν ἐνοημαίνεσθαι τινα φύσιν. Pol. IV. 429. D: ἐκλέγονται ἐκ τοσούτων χορημάτων μίαν φύσιν τὴν τῶν λευκῶν. VI. 493. C: τὴν ... τοῦ ἀναγκαίου

καὶ ἀγαθοῦ φύσιν. — Ad animum transl. est *indoles*, *ingenium* et *virtus* (germ. *Eigenschaft*); etiam in univ. *animus* (germ. *Geist* et *Gemüth* vel *Gesinnung*). Pol. III. 410. E: ἡ φιλόσοφος ... φύσις. IX. 576. A: τυραννικὴ φύσις. Legg. VII. 810. B: οἷς μὴ φύσις ἐπέσπευσεν. IX. 875. A: ὅτι φύσις ἀνθρώπων οὐδενὸς ἱκανὴ φύεται ὥστε γινῶναι cet. Phaedr. 279. A: δοκεῖ μοι ἀμείνων ... τὰ τῆς φύσεως. Pol. III. 409. D: φύσεως παιδευομένης. VI. 495. A: αὐτὰ τὰ τῆς φιλοσόφου φύσεως μέρη. VIII. 549. B: τῷ ... μετέχειν τῆς τοῦ φιλοχρημάτου φύσεως. VI. 486. B: δειλῇ ... καὶ ἀνελευθέρῳ φύσει. 494. A: φιλοσόφῳ φύσει. VII. 538. C: εἰ μὴ πάνιν εἴη φύσει ἐπιεικής. VIII. 562. C: ὅστις φύσει ἐλεύθερος. IX. 573. C: ὅταν ἡ φύσει ἢ ἐπιτηδεύμασιν ἢ ἀμφοτέροις ... μελαγχολικὸς γένηται. Tim. 20. A: ἅμα ἀμφοτέρων φύσει καὶ τροφῇ μετέχον. Legg. XII. 961. B: φύσει καὶ τροφῇ. Alc. I. 119. C: ἐγὼ ... εὖ οἶδα ὅτι τοιῶν τῇ γε φύσει πάνιν πολὺ περιέσομαι. 135. E: οὔτι τῇ σῇ φύσει ἀπιστῶν cet. Prot. 315. D: μειράκιον ... καλὸν τε καὶ ἀγαθὸν τὴν φύσιν. Theaet. 142. C: δοκεῖ γάρ μοι ... πάνιν ἀγαθῆναι αὐτοῦ τὴν φύσιν. Polit. 307. C: τὴν σφύρωνα φύσιν. Conv. 219. D: ἀγάμενον ... τὴν τούτου φύσιν τε καὶ σωφροσύνην cet. Pol. II. 370. B: διαφέρων τὴν φύσιν. V. 456. B: ξυγγενεῖς αὐτοῖς τὴν φύσιν. VI. 492. A: ἦν ... ἔθμεν τοῦ φιλοσόφου φύσιν cet. Legg. XI. 934. D: διὰ θυμοῦ κακὴν φύσιν ἅμα καὶ τροφὴν γενομένην. Pol. III. 410. E: δειν ... τοὺς γύλακας ἀμφοτέρα ἔχειν τούτῳ τῷ φύσιν (sic Par. A. Vulg. φύσει. Al. φύσει). IV. 424. A: φύσεις χρησταί. VI. 491. A: οἶαι οὔσαι φύσεις ψυχῶν cet. 485. A: τῶν φιλοσόφων φύσεων περὶ. III. 408. D: οἱ παντοδαπαῖς φύσεσιν ὠμικηκότες. V. 456. B: τὰ δ' ἐπιτηδεύματα οὐ τὰ αὐτὰ ἀποδοτέα ταῖς αὐταῖς φύσεσι. Legg. IV. 710. B: ταύτην ... ὁ τυραννος τὴν φύσιν ἐχέτω πρὸς ἐκείναις ταῖς φύσεσιν cet. Polit. 274. B: ὅσα (θηρία) χαλεπὰ τὰς φύσεις ἦν. Pol. II. 375. B: ὄντες τοιοῦτοι τὰς φύσεις. IV. 424. A: φύσεις ἀγαθὰς ἐμποιεῖ. VII. 526. C: οἱ ἄριστοι τὰς φύσεις. (Id. Tim. 18. D.). VII. 519. C: τὰς ... βελτίστας φύσεις ἀναγκάσαι ἀφίκεσθαι πρὸς τὸ μάθημα. 540. C: ὅσαι ἂν αὐτῶν ἱκαναὶ τὰς φύσεις ἐγγίγνωνται. Legg. VII. 798. A: ταῦτόν ... δεῖ νομίζειν τοῦτο γίγνεσθαι καὶ περὶ τὰς τῶν ἀνθρώπων διανοίας τε ἅμα καὶ τὰς τῶν ψυχῶν φύσεις. Alc. I. 120. D: πότερον εἰκὸς ἀμείνους γίγνεσθαι φύσεις ἐν γενναίοις γένεσιν, ἢ μὴ; — Saepissime orationis amplificationem efficit vel ita ponitur ut adiectivo (*naturalis*) exprimi possit. Phaedr. 248. C: ἢ τε τοῦ πτεροῦ φύσις ... τούτῳ τρέφεται. Phaedr. 109. E: ἢ φύσις (int. αὐτοῦ, i. q. germ. *er*). Soph. 257. A: ἢ τῶν γένων φύσις. C: ἢ θάτερον ... φύσις. Conv. 186. B: ἢ ... φύσις τῶν σωματίων. 191. A: ἢ φύσις (int. αὐτῶν, germ. *sie*). 192. E. 286. C: τίττειν ἐπιθυμεῖ ἡμῶν ἢ φύσις. Tim.

84. C: ἡ τοῦ μυελοῦ φύσις. Legg. III. 691. E: φύσις τις ἀνθρωπίνη μεμιγμένη θεία τινὶ δυνάμει, κατιδοῦσα cet. VI. 770. D: εἴτε ἀρῶν τις τῶν ξυνοικούντων οὐσα ἡ φύσις εἴτε θήλεια. Soph. 257. D: τὰ τῆς θατέρου φύσεως μόρια. Tim. 60. B: ὅσον ... διαχυτικὸν μέχοι φύσεως τῶν περὶ τὸ στόμα ξυνόδων cet. Epin. 987. D: ὅτι μέσος ἂν εἴη χειμῶνων τε καὶ τῆς θερινῆς φύσεως. Phaedr. 87. E: τότε ἤδη τὴν φύσιν τῆς ἀσθενείας (*naturalem s. natura ei insitam imbecillitatem*) ἐπιδεικνύοι τὸ σῶμα. Polit. 257. D: κατὰ τὴν τοῦ προσώπου φύσιν. (Id. Tim. 75. D.). Phil. 25. E: ἀρ' οὐκ ἐν μὲν νόσοις ἡ τούτων ὀρθὴ κοινωνία τὴν ὑγείας φύσιν ἐγέννησεν; 30. B: τὴν τῶν καλλίστων καὶ τιμιωτάτων φύσιν. Tim. 45. B: τὴν τῶν βλεφάρων φύσιν. 74. D: τὴν ... τῶν νέρων φύσιν. Legg. V. 729. C: ταύτου φύσιν αἵματος ἔχουσαν (ἐυγγένειαν). VIII. 845. D: περὶ ... τὴν ὕδατος φύσιν ἐστὶ τὰ τοιαῦτα ξύμπαντα δυνατὰ γίνεσθαι. IX. 862. D: στέρεξαι ... τὴν τοῦ δικαίου φύσιν. 869. C: τὸν πατέρα ἢ μητέρα, τοὺς εἰς φῶς τὴν ἐκείνου φύσιν ἀγαγόντας. XII. 944. D: ἐκ γυναικὸς μεταβαλόντα εἰς ἀνδρὸς φύσιν. Epin. 984. D: τὴν τῶν ἀστρων φύσιν.

φυσῶ, *spiro*. Alc. II. 145. E: ἀνδρῶν ῥητορικῶν πολιτικὸν φύτημα φυσώντων.

φυσώδης, ὁ ἡ, *inflatus*. Crat. 427. A: ὅταν πον τὸ φυσῶδες μιμῆται.

φυτεία, ἡ, *satio*. Theag. 121. C: εἴτε φυτεῖαν εἴτε παιδοποιίαν δεῖ αὐτὴν ὀνομάζειν.

φύτευμα, τό, *satum*, i. e. *arbor* cet. Legg. VI. 761. B: κοσμοῦντες φυτεύμασί τε καὶ οἰκοδομήμασιν.

φυτευτός, ἡ, ὄν, *satus*. Pol. VI. 510. A: πᾶν τὸ φυτευτὸν καὶ τὸ σκευαστὸν ὅλον γένος.

φυτεύω, *planto vel sero*, in univ. *procreo*, *genero*. De lucrī cup. 226. A: ὅτι οὐδενὸς ἄξιον φυτεύει τὸ φυτὸν. Tim. 77. A: φύσιν ... φυτεύουσιν. Phaedr. 276. E: ὅταν τις ... φυτεύῃ τε καὶ σπείρῃ μετ' ἐπιστήμης λόγους. Pol. III. 407. D: ἔκγονα αὐτῶν ... ἕτερα τοιαῦτα φυτεύειν. Theag. 121. B. Tim. 73. D: φυτεύων ἐν αὐτῷ κατέδει τὰ τῶν ψυχῶν γένη. Legg. VIII. 843. E. De lucrī cup. 225. D: φυτεύων γεωργικὸς ἀνὴρ. Tim. 87. B: τοὺς φυτεύοντας. 80. E: ἃ θεὸς ἐπ' αὐτὸ τοῦθ' ἡμῖν ἐφύτευσεν. Euth. 12. A: ὅς τάδε πάντ' ἐφύτευσεν (e poet.). Crit. 50. D: ἐφύτευσέ σε (ὁ πατήρ). Phaedr. 248. D: ταύτην μὴ φυτεύσαι εἰς μηδελίαν θηρείαν φύσιν. Tim. 57. D. Legg. III. 691. D: διδυμιον ὑμῖν φυτεύσας τὴν τῶν βασιλέων γένεσιν ἐκ μονογενοῦς. Phaedr. 276. E: τῷ ... φυτεύσαντι. Tim. 87. B: τῶν φυτεομένων. Pol. X. 597. C: πλείους οὕτε ἐφυτεύθησαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ οὕτε μὴ φυῶσι. De lucrī cup. 225. C: ἐν ὁποίᾳ ἄξια φυτευθῆναι καὶ ὥρα καὶ χώρα. Pol. VI. 492. A: εἰάν ... μὴ ἐν προσηκούσῃ σπαρείῳ τε καὶ φυτευθεῖσα τρέφεται.

Theag. 121, B: τὸ φυτευθέν. (Tim. 77. A. pro v. φυτευθέντα Par. A. Tub. et Fl. x. habent παιδευθέντα.)

φυτόν, τό, *planta*, in univ. *terra editum, natum vel natura* (germ. *Wesen* vel *Geschöpf*). Pol. II. 380. E: πᾶν φυτόν ... τὸ ὑγιέστατον καὶ ἰσχυροτάτον ἥμισυ ἀλλοιοῦται; De lucrī cup. 225. B: ὅτι οὐδενὸς ἄξιον τὸ φυτόν. Pol. VI. 491. D: παντός ... σπέρματος πέρι ἢ φυτοῦ εἴτε ἐγγείων εἴτε τῶν ζώων. Legg. VI. 765. E: παντός ... φυτοῦ ἢ πρώτης βλάστη ... κυριωτάτῃ τέλος ἐπιθεῖναι τὸ πρόσφορον. Theaet. 149. E: εἰς ποίαν γῆν ποῖον φυτόν τε καὶ σπέρμα κατεβλητόν. Tim. 90. A: ὡς ὄντας (ἡμᾶς) φυτόν οὐκ ἐγγειον, ἀλλ' οὐράνιον. Polit. 274. D: σπέρματα ... καὶ φυτά. Tim. 77. A: ἡμεῖρα δένδρα καὶ φυτά καὶ σπέρματα. Theag. 121. B: πάντα τὰ φυτά ... καὶ τὰ ἐκ τῆς γῆς φερόμενα καὶ τὰ ζῶα. Prot. 334. B: πάντων τῶν φυτῶν ταῖς ... ῥίζαις. Phaed. 70. D: κατὰ ζώων πάντων καὶ φυτῶν. Polit. 280. C: ὅποσα φυτῶν ... νεῦρα ... εἵπομεν. Pol. III. 401. A: ἢ τῶν σωμάτων φύσις καὶ ἢ τῶν ἄλλων φυτῶν. Tim. 59. E διὰ τῶν ἐκ γῆς φυτῶν ἡθημένα. Legg. X. 905. E: περὶ φυτῶν γένεσιν. Euth. 2. D: τῶν νέων φυτῶν. Phil. 22. D: πᾶσι φυτοῖς καὶ ζώοις αἰρετός (βίος). Conv. 188. A: ἀνθρώποις καὶ τοῖς ἄλλοις ζώοις τε καὶ φυτοῖς. B: καὶ τοῖς θηρίοις καὶ τοῖς φυτοῖς. Pol. VIII. 546. A: οὐ μόνον φυτοῖς ἐγγείοις, ἀλλὰ καὶ ἐν ἐπιγείοις ζώοις cet. 564. A: ἐν ὕραις τε καὶ ἐν φυτοῖς καὶ ἐν σώμασι. Theag. 121. B. Theaet. 167. B: κατὰ ... φυτὰ γεωργούς (λέγω τοὺς σοφοὺς). Soph. 233. E: εἴ τις ἐμὲ καὶ σὲ καὶ τᾶλλα φυτὰ πάντα ποιήσεν φαιή. Pol. VII. 532. B: πρὸς ... τὰ ζῶα τε καὶ φυτά. X. 596. E. Legg. X. 889. C: ζῶα ... καὶ φυτὰ ξύμπαντα.

φυτουργός, ὁ, *orifex*. Pol. X. 597. D: βούλει ... τοῦτον ... φυτουργὸν τοῦτον προσαγορεύωμεν ἢ τι τοιοῦτον; φύω, *gigno, edo, procreo*; neutr. et pass. *nascor, exsisto, oigeo*; perf. *natus sum, natura sum vel comparatus sum, is sum qui, me habeo, soleo*, et in univ. *sum*. Pol. II. 380. A: ὅτι ... θεὸς αἰτίαν φύει βροτοῖς (Aesch.). X. 621. A: ὅσα γῇ φύει. Id. Legg. VI. 766. A. Polit. 274. A: φύειν τε καὶ γεννᾶν cet. Pol. IX. 588. C: φύειν ἐξ αὐτοῦ πάντα ταῦτα. Legg. VIII. 848. B: χεῖρω πον καὶ βελτίω τοῦτον ἕκαστα ἀνάγκη φύειν καὶ ἐκτρέφειν τὴν γῆν. Phaedr. 251. C: φύουσα τὰ πτερὰ. Tim. 91. D: ἀντὶ τριγῶν πτερὰ φύον. Soph. 265. C: ἀνεν διανοίας φούσης (αἰτίας). Menex. 237. D: ἐν ᾧ ἡ πᾶσα γῆ ... ἔφυσεν ζῶα παντοδαπά. Apol. 34. D: οὐδ' ἐγὼ ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης (Hom.) πέφυκα. Charm. 158. B: εἰ ... καὶ πρὸς τᾶλλα κατὰ τὸν τοῦδε λόγον ἱκανῶς πέφυκας. Phaedr. 246. D: πέφυκεν ἢ πτεροῦ δύναμις τὸ ἔμβριθες ἄρσιν ἄνω. 255. C: ἢ πέφυκεν ἐπὶ τὴν ψυχὴν ἵεναι. 265. E: κατ' ἄρθρα, ἢ πέφυκε. 270. D: τίνα (δύναμιν) πρὸς τί πέφυκεν εἰς τὸ δρᾶν ἔχον (*naturā habeat*). 271. A: πότε-

ρον ἐν καὶ ὅμοιον πέφυκεν ἢ cet. 277. C: καθ' ὅσον πέφυκε. Gorg. 479. D: τὸ ... μὴ δίδόναι δίκην πάντων μέγιστον τε καὶ πρῶτον κακῶν πέφυκεν. Phaed. 60. B: ὡς θαυμασιῶς πέφυκε πρὸς τὸ δοκοῦν ἐναντίον εἶναι. Parm. 153. E: εἰ μὴ παρὰ φύσιν πέφυκεν αὐτὸ τὸ ἐν. Crat. 387. A: ὃ πέφυκε (τέμνεσθαι). Conv. 195. C: ὃ δὴ πέφυκεν Ἐρως μισεῖν. Pol. I. 341. B: οὐ γὰρ ἡ τέχνη ... ἐπὶ τοῦτο πέφυκεν ἐπὶ τῷ cet. IV. 423. D: πρὸς ὃ τις πέφυκε. VI. 508. A: ἀρ' οὖν ὥδε πέφυκεν ὅψις πρὸς τοῦτον τὸν θεόν; Tim. 81. E: τὸ δ' ἢ πέφυκε γιγνόμενον ἡδύ. Legg. IV. 723. D: καίτοι πέφυκε γέ εἶναι πάσιν. IX. 870. B: ὦν ἕνεκα ὁ πλοῦτος εἶναι πέφυκε. Polit. 282. B: τοῖσι πεφύκατον τέχνην μέρη. Legg. XII. 961. D: ὡς ἐν ζωῇ ψυχῇ καὶ κεφαλῇ τὸ γε μέγιστον πεφύκατον. I. 649. C: ἅ παθόντες ... πεφύκαμεν διαφορόντως θαρράλει ... εἶναι. Pol. V. 475. C: εἴθ' οὕτως εἴτ' ἐκείνως πεφύκασιν. Legg. VII. 819. B: ὡς πεφύκασι γίγνεσθαι. VIII. 829. D: ἐάν καὶ μὴ μουσικὰ πεφύκη. Prot. 330. C: τοιοῦτον πεφυκέναι οἷον ἀνδρῶν εἶναι. Phaed. 80. A: ἢ οὐ δοκεῖ σοι τὸ ... θεῖον οἷον ἄρχειν ... πεφυκέναι —; Soph. 232. A: κινδυνεύει τοῦτο ταύτῃ πῃ μάλιστα πεφυκέναι. Crat. 384. D: οὐ γὰρ φύσει ἐκάστω πεφυκέναι ὄνομα οὐδὲν οὐδενί cet. Phil. 51. C: αἰὶ καλὰ καθ' αὐτὰ πεφυκέναι. Conv. 184. B: χωρὶς τοῦ μηδὲ πεφυκέναι ἀπ' αὐτῶν γενναίαν γίλιαν. Pol. VI. 494. D: διὰ τὸ εὖ πεφυκέναι. 490. A: ὅτι πρὸς τὸ ὄν πεφυκὼς εἴη ἀμιλλᾶσθαι ὃ γε ὄντως φιλομαθῆς. X. 597. E: τρίτος τις ἀπὸ βασιλέως καὶ τῆς ἀληθείας πεφυκὼς. Charm. 154. E: εἰ τὴν ψυχὴν ... τυγχάνει εὖ πεφυκὼς. Pol. IV. 433. A: εἰς ὃ αὐτοῦ ἡ φύσις ἐπιτηδαιοτάτῃ πεφυκνῖα εἴη. Legg. VII. 803. D. Ep. VII. 343. D: πεφυκνῖα φάυλος. Soph. 266. E: εἰ ... τῶν ὄντων ἐν τι φανεῖται πεφυκός. Parm. 153. D: ὥστ' ... ἅμα τῇ τελευτῇ ἂν γεγονός ὕστατον ἂν τῶν ἄλλων πεφυκός εἴη γίγνεσθαι. Pol. VI. 507. E: ἰδίᾳ ἐπ' αὐτὸ τοῦτο πεφυκός (γένος). X. 601. D: πρὸς ἣν (χρεῖαν) ἂν ἕκαστον ἢ πεποιημένον ἢ πεφυκός. IV. 442. E: (περὶ) τοῦ ἐκείνῃ ὁμοίως πεφυκός τε καὶ τεθραμμένον ἀνδρός. Tim. 62. D: τοῦ ... κόσμου ταύτῃ πεφυκός. Prot. 325. B: οὕτω δ' αὐτοῦ πεφυκός. Pol. X. 609. B: ὅτι τοῦ πεφυκός οὕτως ὁλεθρὸς οὐκ ἔν. Ep. VII. 343. E: εὖ πεφυκότη. Theaet. 144. A: οὐδένα πω ἡσθόμην οὕτω θαυμασιῶς εὖ πεφυκότη. Legg. VI. 773. B: τὸν ... ἐναντίως πεφυκότη. Crat. 383. A: ὀνόματος ὁρθότητα εἶναι ἐκάστω τῶν ὄντων φύσει πεφυκῶν. Critia 109. C. Parm. 145. E: οὕτω δὴ πεφυκός τὸ ἐν cet. Crat. 389. C: τὸ φύσει ἐκάστω πεφυκός ὄργανον ἐξευρόντα cet. D. 398. A: οὐκ ἐκ χουσοῦ πεφυκός (τὸ χουσοῦν γένος). Phil. 58. A: περὶ τὸ ὄν καὶ τὸ ὄντως καὶ τὸ κατὰ ταῦτόν αἰεὶ πεφυκός. Soph. 266. B: ἐξ ὧν τὰ πεφυκότη ἐστί. Tim. 54. C: ἐκ γὰρ ἐνός ἅπαντα

πεφυκότα (abs.) cet. Hipp. mai. 301. B: οὕτω μεγάλα ... καὶ διανεκῇ σώματα τῆς οὐσίας πεφυκότα. Conv. 193. C: παιδικῶν τυχεῖν κατὰ νοῦν αὐτῷ πεφυκότων. Legg. VII. 807. D: οὕτω ... τούτων πεφυκότων. Pol. VIII. 547. E: τοὺς πρὸς πόλεμον μάλλον πεφυκότας. Tim. 55. D: πότερον ... ἔνα ἢ πέντε αὐτοὺς ἀληθεία πεφυκότας λέγειν προσηκει. Phaedr. 266. B: δυνατόν εἰς ἓν καὶ ἐπὶ πολλὰ πεφυκόθ' (v. πεφυκότα) ὁρᾶν. Crat. 397. B: περὶ τὰ ἀεὶ ὄντα καὶ πεφυκότα. Tim. 68. E: ταῦτα ... πάντα τότε ταύτῃ πεφυκότα ἐξ ἀνάγκης. Crat. 389. B: οἷα ... ἐκάστω καλλίστη πεφύκει (sic Cl. c. al. Vulgo ἐπεφύκει). Pol. II. 374. B: πρὸς ὃ πεφύκει (al. ἐπεφύκει) ἕκαστος. Tim. 69. E: ἐπειδὴ τὸ μὲν ἀμεινον αὐτῆς, τὸ δὲ χείρον πεφύκει. Pol. X. 597. D: μίαν φήσει αὐτήν (κλίνην) ἔφρυσεν. Tim. 44. E. 74. E: βραχίαν σάρακα ἔφρυσεν. Euthyd. 299. A: ὅτι ... μαθὼν σοφοὺς υἱεῖς οὕτως ἔφρυσεν. Tim. 76. E: τρίχας ... ἔφρυσαν. Legg. VII. 797. E: ἐξ αὐτῶν τούτων ... σάρκας φύσαντα οἰκείας τούτοις. Tim. 90. A: ὁθεν ἡ πρώτη τῆς ψυχῆς γένεσις ἔφν. Legg. V. 746. C: ὃ τι ... ξυγγενέστατον ἔφν τῶν προσχόντων πρᾶττειν. Pol. III. 415. C: ἂν αὐτὸ ἐκ τούτων τις ὑπόχουσος φνῇ. V. 473. D. VI. 494. B: εἰάν τὸ σῶμα φνῇ προσφερὲς τῇ ψυχῇ. 496. B. Ep. VII. 343. E: κακῶς ἂν φνῇ. Phaedr. 251. C: ὅταν ἄρτι φνῶσι (v. φύωσι). Pol. X. 597. C: οὔτε μὴ φνῶσι. VI. 489. E: οἷον ἀνάγκη φῦναι τὸν καλὸν τε ἀγαθὸν ἐσόμενον. Tim. 41. E. Legg. II. 663. E: οὐλίτας ἐξ αὐτῶν φῦναι. XI. 938. A. Menex. 237. A: διὰ τὸ φῦναι ἐξ ἀγαθῶν. Pol. III. 396. C: ὁ ἐναντίως ἐκείνῳ φῖς τε καὶ τραφεῖς. V. 461. A: οὐδ' ὑπὸ εὐχῶν φύς. Legg. VI. 771. B: ἐν ... ὁρθότατα φύν. Theag. 121. B: θεραπεία τοῦ φύντος. Legg. VI. 772. E: ἀγαθῶν πατέρων φύντι. Menex. 239. A: μιᾶς μητρὸς πάντες ἀδελφοὶ φύντες. Polit. 273. E: τὰ ... ἐκ γῆς νεογενῇ σώματα πολὶα φύντα. Pol. III. 401. E: (τῶν) μὴ καλῶς φύντων. IV. 431. C: (ἐν) τοῖς βέλτιστα μὲν φύσι, βέλτιστα δὲ παιδευθεῖσιν. V. 451. C. Alc. I. 120. E: τοὺς εὖ φύντας. Phaedr. 259. C: ἐξ ὧν τὸ τεττίγων γένος μετ' ἐκείνο φύεται. 276. A: ὅσῳ ἀμεινῶν ... τούτου φύεται. Phaed. 110. A: οὔτε φύεται ἄξιον λόγου οἷδεν ἐν τῇ θαλάττῃ cet. Soph. 265. C: ὅσα τ' ἐπὶ γῆς ἐκ σπερμάτων καὶ ῥιζῶν φύεται. Conv. 197. A: ἡ γίγνεται τε καὶ φύεται πάντα τὰ ζῶα. Pol. VI. 503. B: τὰ πολλὰ δὲ διεσπασμένη φύεται (φύσις). Tim. 89. B. Legg. IV. 712. A: τότε πολιτείας τῆς ἀρίστης ... φύεται γένεσις. VII. 788. D: ὡς ἡ πρώτη βλάστη παντὸς ζῶου πολὺ μεγίστη καὶ πλείστη φύεται. IX. 875. A: ὅτι φύσις ἀνθρώπου οὐδενὸς ἱκανῇ φύεται ὥστε γινῶναι cet. Polit. 274. D: ἐκείνως ζῶμὲν τε καὶ φνόμεθα. Theaet. 144. B: μανικώτεροι ἢ ἀνδρειότεροι φύονται. Pol. IV. 424. A. De virt. 378. C: ἄρα φύσει φύονται οἱ ἀγαθοί;

Pol. VIII. 556. B: ἐλέπτω δ' ἐν αὐτῷ φύοιτο (v. φύοιντο) τῶν τοιοῦτων κακῶν (int. ἄν). Legg. VII. 795. C: εἴ τις ... φύοιτο. Pol. VIII. 565. D: ὅταν περ φηται τυραννος. Phaedr. 251. B: ὥρμησε φύεσθαι ἀπὸ τῆς ῥίξης ὁ τοῦ περσοῦ καν-
 λός. Phaedr. 110. D: ἀνὰ λόγον τὰς φύόμενα φύεσθαι. Po-
 lit. 310. E: νωθεστέρα φύεσθαι τοῦ καιροῦ (int. πέφυκε).
 Pol. IX. 589. B: τὰ δὲ ἄγρια ἀποκωλύων φύεσθαι. Legg.
 VII. 788. D. Epin. 989. C: ταῦτα οὔτε ῥάδια φύεσθαι.
 Pol. VIII. 564. B: ποῖον νόσημα ἐν ὀλιγαρχίᾳ τε φνόμενον
 ταῦτόν καὶ ἐν δημοκρατίᾳ δολοῦται αὐτήν. Ep. VIII. 353.
 D: ἀρχὴ φνομένην νέα. Legg. VI. 757. D: τὴν νῦν φνομέ-
 νην κατοικίζων πόλιν. Ep. III. 316. B: (πρὸς) τὴν νῦν
 (διαβολὴν) μειζω φνομένην καὶ σφοδροτέραν. VII. 336. E:
 αἱ τῶν στάσεων πολλαὶ ... φνόμεναι ... διαφοραί. Pol. VII.
 533. B: πρὸς θεραπείαν τῶν φνομένων τε καὶ συντιθεμέ-
 νων. Conv. 186. A: (ἐν) τοῖς ἐν τῇ γῇ φνομένοις. Phaedr.
 276. D: ἡσθήσεται ... αὐτοὺς θεωρῶν φνομένους ἀπαλούς.
 Polit. 272. A: οὐχ ὑπὸ γεωργίας φνομένους. Crat. 410. D:
 τὰ φνόμενα καὶ τὰ γιγνόμενα. Pol. X. 596. C: τὰ ἐκ τῆς
 γῆς φνόμενα ἅπαντα ποιεῖ. Lach. 198. E. Euthyd. 296. D:
 ὅτ' ἐρίγνου καὶ ὅτ' ἐφύου. Polit. 270. D: οἶον νεώτερον καὶ
 ἀπαιώτερον ἐφύετο. 271. B: οἷ ... τῆςδε (περιφορᾶς) κατ'
 ἀρχὰς ἐφύοντο. Legg. VIII. 831. A: ἐτέρους πάλιν οὐ χεί-
 ρους φύεσθαι.

φωνασκῶ, vocem exerceo. Legg. II. 665. E: οἱ περὶ
 νίκης χοροὶ ἀγωνιζόμενοι πεφωνασινηότες.

φωνή, ἡ, sonus, vox; lingua, sermo; etiam dialectus.
 Theaet. 203. B: τοῦ ... βῆτα οὔτε φωνῇ οὔτε ψόφος. Crat.
 418. B: ἡ ... νέα φωνὴ ἡμῖν ἡ καλὴ αὕτη. 421. D: ἡ πα-
 λαιὰ φωνή. Phil. 17. B: φωνή ... ἡμῖν ἐστί που μία διὰ
 τοῦ στόματος ἰοῦσα. Legg. I. 642. C: καὶ μοι νῦν ἡ ...
 φωνὴ προσφιλὴς ὑμῶν. XI. 938. A: ἀπειθοῦσι δὲ φωνῇ
 νόμου ἥδε. Apol. 31. D: φωνὴ τις γιγνομένη. Theag. 128.
 D: ἐὰν ... γέννηται ἡ φωνή. Ax. 364. A: διῆξε φωνὴ βοῶν-
 τός του. Ep. VII. 321. D: ἐστὶ γὰρ δὴ τις φωνὴ τῶν πολι-
 τειῶν ἐκάστης, καθάπερ εἰ τινων ζώων. Def. 414. C. D:
 φωνὴ ἀνθρώπου ἐγγράμματος. Locr. 101. A. Prot. 316. A:
 διὰ τὴν βαρύντητα τῆς φωνῆς. Theaet. 206. D: ἐμφανὴ
 ποιεῖν διὰ φωνῆς. Soph. 262. A: τὸ ... σημεῖον τῆς φωνῆς
 ... ὄνομα. Polit. 306. C: εἴτε κατὰ φωνῆς φορᾶν. Crat.
 383. A: τῆς αὐτῶν φωνῆς μῦθον ἐπιφθεγγόμενοι. Tim. 47.
 C. D: ὅσον τ' αὐτὸ μουσικῆς φωνῆς χρῆσιμον. Legg. II. 669.
 E: φωνῆς θηριώδους σφόδρα φίλον. VI. 777. B: περὶ γε
 τὰς τῶν ἐκ μιᾶς φωνῆς πολλοὺς οἰκέτας (multos eiusdem lin-
 guae servos) κτωμένων πόλεις. Ep. VIII. 353. E: τῆς Ἑλλη-
 νικῆς φωνῆς. Prot. 310. B: τῇ φωνῇ μέγα λέγων. 341. C:
 ἐν φωνῇ βαρβάρῳ τεθραμμένος. 346. D: τῇ φωνῇ ἐνταῦθα
 κέχρηται τῇ τῶν Μυτιληναίων. Phaedr. 62. A: τῇ αὐτοῦ

φωνῇ εἰπών. Theaet. 190. A: οὐδὲ φωνῇ, ἔλλα σιγῇ πρὸς αὐτόν. Soph. 261. E: τῶν τῇ φωνῇ περὶ τὴν οὐσίαν δηλωμάτων. Crat. 398. B: ἐν γε τῇ ἀρχαίᾳ τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ. D: ἐν τῇ Ἀττικῇ φωνῇ. 410. A. Legg. I. 634. E: μὴ ... φωνῇ καὶ ἐξ ἐνὸς στόματος πάντας συμφωνεῖν cet. II. 654. C. Lys. 204. D: ὅτι καὶ ἄδει εἰς τὰ παιδικὰ φωνῇ θαυμασία. Apol. 17. D: εἰ ἐν ἐκείνῃ τῇ φωνῇ τε καὶ τῷ τρόπῳ ἔλεγον ἐν οἷσπερ ἐτεθράμμην. Prot. 310. B: τὴν φωνὴν γνοὺς αὐτοῦ. 322. A: φωνὴν καὶ ὀνόματα ταχὺ διηρθρώσατο τῇ τέχνῃ. 341. B: δίκαιον γὰρ τὴν Σιμωνίδου φωνὴν τοῦτον ἐρωτᾶν. Phaedr. 242. C: καὶ τινα φωνὴν ἐδοξα αὐτόθεν ἀκοῦσαι. 259. D: αἱ ... ἰᾶσι καλλίστην φωνήν. Theaet. 163. B: τῶν βαρβάρων πρὶν μαθεῖν τὴν φωνήν. 183. B: ἀλλὰ τιν' ἄλλην φωνὴν θείτον τοῖς τὸν λόγον τοῦτον λέγουσιν. 203. B: φωνὴν μόνον ἔχει. Crat. 398. D: κατὰ τὴν Ἀττικὴν τὴν παλαιάν φωνήν. 409. E: κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν φωνήν. Phil. 18. B: φωνὴν ἄπειρον. Conv. 212. D: Ἀλκιβιάδου τὴν φωνὴν ἀκοῦειν. Pol. X. 617. B: φωνὴν μίαν ἰεῖσαν. Tim. 67. B: φωνὴν θῶμεν τὴν δι' ὧτων ὑπ' αἰέρος ἐγκεφάλῳ τε καὶ αἵματος μέχρι ψυχῆς πληρῇν διαδομένην. Critia 113. A. B. Legg. II. 666. D. X. 890. D: πᾶσαν, τὸ λεγόμενον, φωνὴν ἰέντα. (Cf. Euthyd. 293. A. Sis. 389. C.). XI. 934. D: πολλὴν φωνὴν ἰέντες. XII. 960. A: ἔξω τῆς οἰκίας φωνὴν ἐξαγγέλλειν. Ax. 366. D: ταύτην τῆς δυσαρεστῆσεως μίαν ἔχον φωνήν. Ep. V. 321. E: ἦτις ... ἂν τῶν πολιτειῶν τὴν αὐτῆς φέγγηται φωνήν. Prot. 356. C: αἱ φωναὶ αἱ ἴσαι. Pol. III. 397. B: φωναῖς τε καὶ σχήμασιν. Legg. II. 653. D. Gorg. 474. E: τὰς φωνὰς καὶ τὰ κατὰ τὴν μουσικὴν πάντα. Phaed. 98. D. Pol. III. 397. A: πάντων ὀργάνων φωνὰς. V. 475. A: πάσας φωνὰς ἀφίετε. 476. B: τὰς ... καλὰς φωνὰς ἀσπάζονται. VIII. 568. C: καλὰς φωνὰς καὶ μεγάλας καὶ πιθανὰς μισθωσάμενοι. Legg. II. 669. C: θηρίων φωνὰς καὶ ἀνθρώπων cet.

φωνήεις, εσσα, εν, vocalis. Legg. III. 700. E: ὅθεν ... τὰ θέατρα ἐξ ἀφώνων φωνήεντα ἐρένοντο. Praec. φωνήεντα (γράμματα) dicuntur vocales (litterae). Soph. 253. A: τὰ ... φωνήεντα διαφερόντως τῶν ἄλλων οἷον δεσμός διὰ πάντων κεχώρηκεν. Crat. 393. D: τοῖς ἄλλοις φωνήεσσι τε καὶ ἀφώνοις cet. 424. C: τὰ φωνήεντα διελέσθαι. Phil. 18. B. C.

φωνῶ, loquor; pronuntio. Ax. 366. C: ἔθος ἐστὶν αὐτῷ φωνεῖν τὸ Ἐπιχάρμειον. Soph. 262. C: οὐδὲ οὐσίαν ὄντος οὐδὲ μὴ ὄντος δηλοῖ τὰ φωνηθέντα. Tim. 72. A: τοῦ ... μαρτύριος ... οὐκ ἔργον τὰ φανέντα καὶ φωνηθέντα ὑφ' ἑαυτοῦ κρίνειν.

φῶρ, ὁ, fur. Pol. I. 334. A: ὅτου τις ἄρα δεινὸς φῶρ-λαξ, τοῦτου καὶ φῶρ δεινός. Legg. IX. 874. B: νύκτωρ φῶρα εἰς οἰκίαν εἰσιόντα ἐπὶ κλοπῇ χρημάτων.

φωρῶ, *scrutor* (*furti detegendi causa*). Legg. XII. 954. B: οὕτω φωράτω. A: φωρᾶν ... ἂν ἐθέλῃ τις τι παρ' ὀρω-
σύν. Ib. εἰν δέ τις ἐρευνᾶν βουλομένῳ φωρᾶν μὴ διδῶ. B:
ὁ φωρῶν. *Verti potest coarguo*. Tim. 63. C: ταῦτόν ... τοῦτο
δεῖ φωρᾶσαι θρώοντας ἡμᾶς περὶ τόνδε τὸν τόπον.

φῶς, ὁ, *vir*. Prot. 339. C: σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰρη-
μένον (*Simon.*). Gorg. 486. B: εἴ τις ... γῶτα ἔθηκε χεί-
ρονα (*Eurip.*).

φῶς, τό, *lux, dies*. Prot. 311. A: ἕως ἂν φῶς γένηται.
Phaed. 89. C: ἕως ἐτι φῶς ἐστίν. 109. E: τὸ ἀληθὺς φῶς.
Soph. 266. C: φῶς οἰκειὸν τε καὶ ἀλλότριον. Crat. 409. B:
τὸ ... σέλας καὶ τὸ φῶς ταῦτόν. Ib. νέον ... καὶ ἕνον ἀεί-
εσι περὶ τὴν σελήνην τοῦτο τὸ φῶς. Pol. VI. 508. A: εἶπερ
μὴ ἄτιμον τὸ φῶς. C: τὸ ἡμερινὸν φῶς. Critia 120. C:
ἐπειδὴ φῶς γένοιτο. Legg. V. 738. E: ὅπου ... μὴ φῶς ἀλ-
λήλοισ ἐστὶν ἀλλήλων ἐν τοῖς τρόποις, ἀλλὰ σκοτος. VI.
775. C: ἀδελον ὅποια νύξ ἢ φῶς αὐτὸ γεννήσει μετὰ θεοῦ.
Ep. VII. 341. D: οἶον ἀπὸ πυρὸς πηδύσαντος ἐξαφθὲν φῶς.
Pol. VII. 518. A: ἐκ ... φωτὸς εἰς σκοτος μεδιασταμένων. B.
532. C. Ax. 365. C: εἰ σιγῶσομαι τοῦδε τοῦ φωτός. Prot.
320. D: ἐπειδὴ ... ἄγειν αὐτὸ πρὸς φῶς ἐμελλον. (*Id. Phaedr.*
261. E. Theaet. 157. D. Tim. 91. D. Legg. VI. 781. A. C.
IX. 869. C.) Crat. 410. D: τὸ ... προάγον εἰς φῶς. Parm.
128. E: εἰτ' ἐξοιστέον αὐτὸ εἰς τὸ φῶς εἴτε μὴ. (*Id. Legg.*
IV. 722. E. VII. 788. C.) Phil. 66. A: ὡς φῶς οὐ δέον ὄραν
αὐτά. Soph. 220. D: πρὸς πυρὸς φῶς γιγνόμενον. Pol.
IV. 427. D: φῶς ποθὲν πορισάμενος ἱκανόν. V. 461. C:
μηδ' εἰς φῶς ἐκφέρειν κῆρυμα μηδέ γε ἐν, εἰν γένηται. 473.
E: (μὴ ποτε πρότερον) φῶς ἡλίου ἴδῃ. VII. 514. A: πρὸς
τὸ φῶς τὴν εἰσοδὸν ἐχούσῃ (οἰκῆσει). 515. C: πρὸς τὸ φῶς
ἀναβλέπειν. D: εἰ πρὸς αὐτὸ τὸ φῶς ἀναγκάζει αὐτὸν
βλέπειν. E: εἰς τὸ τοῦ ἡλίου φῶς. 516. B: προσβλέπων
τὸ τῶν ἄστρον τε καὶ σελήνης φῶς. 540. A: εἰς αὐτὸ ἀπο-
βλέψαι τὸ πᾶσι φῶς παρέχον. X. 616. B: διὰ παντὸς τοῦ
οὐρανοῦ καὶ γῆς τεταμένον φῶς εὐθύ. Tim. 39. B: φῶς ὁ
θεὸς ἀνήψεν. 58. C: ὁ ... φῶς ... τοῖς ὅμμασι παρέχει.
Legg. IV. 724. A: πρὸς τὸ φῶς ἐπανάγειν. X. 899. A: εἴτε
ἐν ἀρμασιν ἐχούσα ἡμῖν (ἢ ψυχῇ) ἡλίου ἄγει φῶς τοῖς ἀπα-
σιν *cet.* Locr. 99. B: πῦρ ... φλόγα καὶ φῶς καὶ αὐγάν
(ἴσχει).

φωσφόρος, ὁ ἢ, *lucifer*. Tim. 45. B: φωσφόρα ... ὅμ-
ματα. *Lucifer* (*stella*). Locr. 97. A: φωσφόρος ... πολλὰς
μὲν γίγνεται ὁ τὰς Ἀφροδίτας. 96. E: τὸν Ἀφροδίτας καὶ
φωσφόρον τοὶ πολλοὶ καλέοντι.

X.

Χι, τό. Crat. 414. B: μεταξὺ τοῦ χι cet. Tim. 36. B: μέσην πρὸς μέσην ἐκατέραν ἀλλήλαις οἷον χι προσβαλὼν κατέκαμψεν εἰς κύκλον.

χαίρω, v. χάσκω.

χαίρω, *gaudeo, laetor, delector*; etiam *mihi lubet vel lubenter aliquid facio, amo*; cum part. pass. verbi potest germ. *gern haben* vel *hören* (v. c. ὀνομαζόμενος), ut Lat. *gaudere* c. infin. pass. Prot. 318. D: ἐγὼ τοῖς καλῶς ἐρωτῶσι χαίρω ἀποκρινόμενος. Conv. 173. C: ὑπερφυῶς ὡς χαίρω. Pol. I. 328. D. Prot. 358. A: εἴτε ὁπόθεν καὶ ὅπως χαίρεις τὰ τοιαῦτα ὀνομάζων. Conv. 212. C: ὃ τι καὶ ὅπη χαίρεις ὀνομάζων. Hipp. min. 369. A. Prot. 346. C: εἴ τις χαίρει ψέγων. Phaedr. 273. C: ὁπόθεν χαίρει ὀνομαζόμενος. Soph. 259. C: χαίρει ... τοὺς λόγους ἔλκων. Phil. 36. B: τότε ... λυπεῖται τε ἄρμα καὶ χαίρει. Conv. 192. C: ὡς ... τούτου ἕνεκα ἑτέρος ἐτέρω χαίρει ξυνῶν cet. Legg. VI. 763. B: εἴθ' ὃ τι καλῶν χαίρει. Euthyd. 288. B: εἴθ' ὁπόθεν καὶ ὅπη χαίρετον ὀνομαζόμενοι. Pol. X. 605. D: οἶσθ' ὅτι χαίρομεν cet. Gorg. 498. A: πότεροι ... μᾶλλον χαίρουσι καὶ λυποῦνται, οἱ φρονιμοὶ ἢ οἱ ἄφρονες; Crat. 400. E: οἷτινες τε καὶ ὁπόθεν χαίρουσιν ὀνομαζόμενοι. Conv. 191. E: χαίρουσι συγκατακείμενοι. Pol. V. 458. A: χαίρουσι διεξιόντες οἷα δράσουσι γενομένου. Apol. 23. C. 33. C: ὅτι ἀκούοντες χαίρουσιν ἐξεταζομένοις τοῖς οἰομένοις ... εἶναι σοφοῖς. Hipp. mai. 285. E: ὅτι εἰκότως σοὶ χαίρουσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἅτε πολλὰ εἰδότε. Phil. 11. B: οὐκοῦν ... ταῖς μεγίσταις ἡδοναῖς χαίροις ἂν; Pol. II. 358. E: περὶ γὰρ τίνος ἂν μᾶλλον πολὺ λάκεις τις νοῦν ἔχων χαίροι λέγων καὶ ἀκούων; Menex. 238. C: ὃ δὲ ἄλλο (καλεῖ) ὃ (v. ὧ) ἂν χαίρη. Gorg. 494. E: οὕτω ... ὅπως ἂν χαίρωσιν. Pol. V. 462. B: ὅταν ... πάντες οἱ πολῖται ... παραπλησίως χαίρωσι καὶ λυπῶνται. Gorg. 497. A: οὐκ ἄρα τὸ χαίρειν ἐστὶν εὖ πράττειν cet. Soph. 259. D: χαίρειν οἷτω τάναντία ἀεὶ προσγέροντα ἐν τοῖς λόγοις. Phil. 11. B: τὸ χαίρειν ... καὶ τὴν ἡδονὴν cet. 21. B: τὸ χαίρειν ἔχων. Legg. V. 733. A: τῷ χαίρειν πλείω (κρατεῖ). Hipp. mai. 297. E: ὃ ἂν χαίρειν ἡμᾶς ποιῇ. Legg. XII. 941. B: οὐδέις ... χαίρων ἐπιτετήδευκε τούτοις οὐδέτερον. Menex. 248. A. Pol. X. 606. A: τὸ ... χαίρον. Gorg. 494. B: μήτε χαίροντα ἐτι μήτε λυπούμενον. C: χαίροντα εὐδαιμόνως ζῆν. 497. E: παιδα ἀνόχτον χαίροντα ἤδη εἰδες; Euthyd. 303. B: χαίροντε. Pol. V. 475. D: τῷ καταμανθάνειν χαίροντες. VII. 539. B: χαίροντες ... τῷ ἔλκειν cet. X. 603. C: ἐν τούτοις δὴ πᾶσιν ἢ λυπουμένους ἢ χαίροντας. Legg. V. 739. D: ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς χαίροντας

καὶ λυπουμένους. — Participium absolute ita ponitur ut verti possit *impune*. Gorg. 510. D: τοῦτον οὐδεὶς χαίρων ἀδικήσει. Alc. II. 139. C: οἶει ἂν οὖν χαίροντας ἡμᾶς εἶναι μετὰ τούτων μαινομένων πολιτευομένους —; — Pol. V. 450. A: ἦν (πολιτείαν) ὥς ἤδη διεληλυθὼς ἔγωγε ἔχαιρον. Phil. 21. C: ὅτι ποτὲ ἔχαιρες. Ib. ὥς χαιρήσεις. Pol. X. 606. C: (ἂν?) ἀκοίων σφόδρα χαρῆς. — In salutando ponuntur imperat. χαῖρε, *salve* (Parm. 126. A. Crat. 429. E. Conv. 214. B. Ep. III. 315. B. Conv. 212. B: ἄνδρες, χαίρετε. Epin. 975. A: πρῶτοι χαιρέωσαν.) et infinit. χαίρειν (int. λέγω vel tale quid). Charm. 164. E: τοῦ προσρήματος, τοῦ χαίρειν. Ion. init. τὸν Ἴωνα χαίρειν. Ep. III. init. Πλάτων Διονυσίῳ χαίρειν ἐπιστείλας. Etiam discedentes hoc verbo utuntur (ut χαῖρε, Lat. *vale*. Phaedr. 116. C. D.). Hinc in eo quoque ponitur quem dimittimus vel in eo quod missum facimus, *valere iubemus, non iam curamus* (Lat. *valeat*). Conv. 199. A: χαιρέτω δῆ. Legg. I. 636. D: τὸ ... τοῦ μύθου χαιρέτω. X. 886. D: τὰ ... τῶν ἀρχαίων περὶ μεθεῖσθαι καὶ χαιρέτω. — Cum v. ἔαν est *dimittere*, etiam missum facere, *sinere, non curare*. Prot. 347. E. Phaedr. 230. A. Gorg. 458. B. 461. A. Phaedr. 63. E. Soph. 220. A. Polit. 260. B. Conv. 176. E: τὴν ... αὐλητρίδα χαίρειν ἔαν. Pol. II. 358. B. X. 618. E: τὰ δὲ ἄλλα πάντα χαίρειν ἔασσι. Legg. VII. 810. B. al. Similiter χαίρειν εἰπεῖν Phaedr. 272. E: πολλὰ εἰπόντα χαίρειν τῷ ἀληθεῖ. Phaedr. 64. C: χαίρειν εἰπόντες ἐκείνοις. 82. D. Pol. III. 406. D: χαίρειν εἰπὼν τῷ τοιούτῳ ἰατρῷ. Legg. VIII. 842. D.), λέγειν (Theaet. 188. A: χαίρειν λέγω ἐν τῷ παρόντι. Soph. 258. A. Phil. 36. D.) et *προσαγορεύειν* (Legg. VI. 771. A: τὰ δ' ἄλλα ἐπιτηδεύματα ... χαίρειν χρὴ προσαγορεύειν).

χάλαζα, ἧ, *grando*. Tim. 59. E: παρὲν ... οὕτω τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς μάλιστα τοῦτο παθὼν ταῦτα χάλαζα (λέγεται). Locr. 99. C: πάχυν χάλαζά τε καὶ κρύσταλλος. Conv. 188. B: πάχυναι καὶ χάλαζαι. Pol. III. 397. A: ψόφους ἀνέμων τε καὶ χαλαζῶν.

χαλαρός, ὁ, ὄν, *remissus*. Pol. III. 398. E: αἵτινες χαλαροὶ (ἀρμονίαι) καλοῦνται.

χάλασις, ἧ, *remissio*. Pol. IX. 590. B: ἐπὶ τῇ αὐτοῦ τούτου χάλασει τε καὶ ἀνέσει.

χαλαστραῖον, *vid. χαλεστραῖον*.

χαλεπαίνω, *succenseo, irascor, indignor*. Apol. 41. D: ἔγωγε τοῖς καταψηφισαμένοις μου ... οὐ πᾶν χαλεπαίνω. Euthyd. 285. D. Hipp. mai. 301. E: ὅτι μοι χαλεπαίνεις. Pol. II. 376. A: ὅτι, ὃν μὲν ἂν (i. q. *si quem*) ἴδῃ ἀγνώτα, χαλεπαίνει. IV. 440. C. Legg. IV. 706. D. Prot. 323. B: ἧ καταγελῶσιν ἧ χαλεπαίνουσι. Phaedr. 116. C: ὅτι μοι χαλεπαίνουσι. Soph. 230. B: ἑαυτοῖς ... χαλεπαίνουσι. Pol. V. 469. E: αἱ (κύριες) τοῖς λίθοις, οἷς ἂν βληθῶσι, χαλε-

παίνουσι. Euth. 62. A. Pol. IV. 426. E: μὴ τοίνυν χαλέ-
 παινε. Phaed. 62. C: χαλεπαίνουσιν ἂν αὐτῷ. Euthyd. 295.
 D: ὅτι μοι χαλεπαῖνοι διαστέλλοντι τὰ λεγόμενα. Pol. V.
 476. D: εἰ μὴ ἡμῖν χαλεπαῖναι οὗτος cet. Phaedr. 269. B: οὐ
 χρὴ χαλεπαίνειν, ἀλλὰ συγγιγνώσκειν. Pol. IV. 426. B: τὸ
 γὰρ τῷ εὖ λέγοντι χαλεπαίνειν οὐκ ἔχει χάριν. V. 480: τῷ
 γὰρ ἀληθεῖ χαλεπαίνειν οὐ θέμις. VI. 500. A: ἢ οἶε τινα
 χαλεπαίνειν τῷ μὴ χαλεπῷ —; Euthyd. 306. C: συγγιγνώ-
 σκειν ... αὐτοῖς χρὴ τῆς ἐπιθυμίας, καὶ μὴ χαλεπαίνειν.
 Pol. I. 354. A: (ἐπειδὴ) χαλεπαίνων ἐπαύσω. Epin. 988. B:
 χαλεπαίνων τῷ δυναμένῳ μανθάνειν. Crit. 51. B: θωπεύειν
 πατριδὰ χαλεπαίνουσαν. Soph. 229. E: τὰ μὲν χαλεπαίνον-
 τες, τὰ δὲ μαλθακώτερος πασαμυθούμενοι. Pol. VI. 501. C:
 δι' ὃν ἐκεῖνοι ἐχαλεπαίνον. Phil. 47. E: χαλεπῆναι (Hom.).
 Phaed. 116. C: ὅτι οὐκ ἐμοὶ χαλεπανεῖς. Theaet. 161. A:
 οὐ σφόδρα χαλεπανεῖς —; Menex. 236. C: ὅπως μὴ μοι
 χαλεπατεῖ ἢ διδάσκαλος, ἂν cet. Ax. 368. B. Pol. II. 383.
 C: χαλεπανοῦμεν. Crit. 54. C. Pol. V. 480: καὶ ἄρα ἡμῖν
 σφόδρα χαλεπανοῦσιν, ἂν οὕτω λέγωμεν; VI. 500. E: χα-
 λεπανοῦσι ... τοῖς φιλοσόφοις. I. 337. A: ἐλκεῖσθαι ... ἡμῶς
 πολὺ μᾶλλον εἰκὸς ἐστὶ πού ὑπὸ ὕμῳν ... ἢ χαλεπαίνεσθαι.
 χαλεπός, ἡ, ὄν, *gravis, acerbus, severus; etiam ferox vel*
immitis (etiam periculosus); molestus; adversus; difficilis. Polit.
 299. E: ὢν καὶ τῶν χαλεπός (ὁ βίος). Pol. I. 336. E: μὴ
 χαλεπός ἡμῖν ἴσθι. Men. 92. B: τί οὕτως αὐτοῖς χαλεπός
 εἶ; Prot. 344. D: γεωργὸν χαλεπὴ ὥρα ἐπελθοῦσα ἀμύγα-
 νον ἂν θείη. Phaedr. 246. B: χαλεπὴ ... καὶ δύσκολος ...
 ἢ περὶ ἡμῶς ἡνιόχους. Polit. 302. B: τίς ... τῶν οὐκ ὀρ-
 θῶν πολιτειῶν τούτων ἡμιστά χαλεπὴ συζῆν —; Pol. I.
 328. E: τραχεία καὶ χαλεπὴ (ὁδός). 329. D. VI. 502. D:
 (ὥς) χαλεπὴ γίνεσθαι ἢ παντελῶς ἀληθῆς (ἢ τῶν ἀρχόν-
 των κατ'αύτασις). Gorg. 470. C: χαλεπὸν γέ σε ἐλέγξει.
 Soph. 237. A: παντάπασιν ... χαλεπὸν (*difficile perspetu*).
 243. A. Parm. 126. C: ἀλλ' οὐ χαλεπὸν (*nil negotii*). Phil.
 37. C: οὐδὲν τοῦτο γε χαλεπὸν ἰδεῖν ὅτι cet. Conv. 176. D:
 ὅτι χαλεπὸν τοῖς ἀνθρώποις ἢ μέθη ἐστὶ. 201. C: ἐπεὶ Σω-
 κράτει γε (ἀντιλέγειν) οὐδὲν χαλεπὸν. 204. A: αὐτὸ γὰρ
 τοῦτο ἐστὶ χαλεπὸν ἀμαθία τὸ cet. Pol. II. 364. A: χαλε-
 πὸν ... καὶ ἐπίπονον. X. 608. D: οὐδὲν γὰρ χαλεπὸν. Tim.
 17. B: εἰ μὴ τί σοι χαλεπὸν. Legg. XI. 922. C: χαλεπὸν
 ἐστ' ... μέλλον ἀνθρώπος τελευτήσειν. Epin. 973. D: ὥς ἐξ
 ἀρχῆς τὸ γενέσθαι χαλεπὸν ἅπαντι ζῶν. De lege 320. E:
 ὥς ἀπαιδεύτου τινὸς καὶ χαλεποῦ ὄντος. Tim. 25. C: μῶς
 ἡμέρας καὶ νυκτὸς χαλεπῆς ἐλθοῦσης. Pol. VI. 500. A: χα-
 λεπαίνειν τῷ μὴ χαλεπῷ. Soph. 236. D: ὄντως ... ἐσμέν
 ἐν παντάπασιν χαλεπῇ σκέψει. Cral. 405. E: τῷ χαλεπῷ ὀνό-
 ματι. De lege 318. D: τὸν ... Μίτων ἀρχιόν τινα καὶ χα-
 λεπὸν καὶ ἄδικον (φασίν). Pol. VI. 500. A: οὐκ ἐν τῷ πλή-

θαι χαλεπήν οὕτω φρίσιν γίγνεσθαι (ήγνούμαι). Legg. V. 744. D: πενίαν τὴν χαλεπήν. Soph. 237. C: χαλεπὸν ἥρου καὶ ... παντάπασιν ἀπορον. Polit. 284. A: ὡς ὃν χαλεπὸν περὶ τὰς πράξεις. 308. A: χαλεπὸν εἶπες καὶ δεινὸν πάθος. Pol. I. 328. E: πότερον χαλεπὸν τοῦ βίου (int. τοῦτο), ἢ πῶς σὺ αὐτὸ ἐξηγγέλλεις. Legg. XI. 922. B: βλέψας αὐτῶν πέρι πρὸς τὸ δύσκολον καὶ χαλεπόν. Phaedr. 275. B: χαλεποὶ ξυνεῖναι. Pol. I. 330. C: χαλεποὶ ... ξυγγενέσθαι εἰσίν. Critia 107. D: χαλεποὶ κριταὶ γιγνόμεθα τῷ μὴ πάσας πάντως τὰς ὁμοιότητας ἀποδιδόντι. Gorg. 493. E: νόματα ... σπάνια καὶ χαλεπὰ (difficilia parata) ἐκείνου τούτου εἴη. Ib. χαλεπὰ (πορίζεσθαι). Polit. 273. B: ὅσα χαλεπὰ καὶ ἄδικα ἐν οὐρανῷ γίγνεται. 274. B: ὅσα (θῆρια) χαλεπὰ τὰς θύσεις ἔν. Pol. III. 412. B: οὐκέτι χαλεπὰ εὐρεῖν. VI. 502. C: χαλεπὰ ... γενέσθαι, οὐ μὲντοι ἀδύνατά γε. Tim. 82. C: τὰ ... μέγιστα τῶν νοσημάτων τῇδε χαλεπὰ ξυμπέπτωκεν. Pol. VI. 497. D: τὰ καλὰ τῷ ὄντι χαλεπὰ. Legg. I. 636. B: πρὸς ... τὰς στάσεις χαλεπὰ (τὰ γυμνάσια). Gorg. 493. E: μετὰ πολλῶν πόνων καὶ χαλεπῶν ἐκποριζόμενα. Polit. 302. B: πασῶν (πολιτειῶν) χαλεπῶν (int. συζῆν) οὐσῶν. Legg. XII. 950. B: τρόποις ἀνθάδεσι καὶ χαλεποῖς. Ib. ὀνόμασι ... χαλεποῖς ... χρωμένους. Ax. 367. A: τοῖς ὑπερὸν χαλεποῖς (molestiis). Pol. II. 375. C: πρὸς ... τοὺς πολεμίους χαλεπούς (oppos. πρόους). Tim. 18. A: χαλεπούς ... ἐν ταῖς μάχαις τοῖς ἐντυγχάνουσι τῶν ἐχθρῶν γιγνομένους. Legg. X. 906. A: ὥρας χαλεπὰς. Hipp. mai. 292. C: χαλεπὰ τε καὶ ἀλλόκοτα (ῥήματα). Gorg. 473. B: ἀλλ' ἐτι τοῦτ' ἐκείνου χαλεπώτερόν ἐστιν ... ἐξελέγξαι. Theaet. 179. C: χαλεπώτερον εἶναι ὡς οὐκ ἀληθεῖς. Polit. 293. E: χαλεπώτερον ἀκούειν. Pol. IV. 422. A. Tim. 19. E. Ax. 369. A: χαλεπώτερον οὐδὲν ἐφάνη μοι πολιτείας. Soph. 245. E: μείζω καὶ χαλεπώτερον φέρων ... πλάνην. Apol. 39. C: τιμωρίαν ἡμῖν ἤξειν ... πολὺ χαλεπώτερον cet. Hipp. min. 372. A: οἱ νόμοι ... πολὺ χαλεπώτεροί εἰσι τοῖς ἐκούσι κατὰ ἐργαζομένοις ... ἢ τοῖς ἀκούσιν. Polit. 298. E: ταῦτ' ἐτι χαλεπώτερα. Crit. 49. B: εἴτε δεῖ ἡμῶς ἐτι τῶνδε χαλεπώτερα πάσχειν εἴτε καὶ πραότερα. Crat. 428. D: τὸ ... ἐξαπατάσθαι αὐτὸν ὑφ' αὐτοῦ πάντων χαλεπώτατον. Pol. VI. 493. B: ὁπότε χαλεπώτατον ἢ πραότατον καὶ ἐκ τίνων γίγνεται (τὸ θῆρμα). 498. A: πλησιάσαντες αὐτοῦ (τοῦ ἐπιτηδεύματος) τῷ χαλεπωτάτῳ. V. 472. A: (ὅτι) νῦν τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς τρικυμίας ἐπάγεις. VI. 498. A: λέγω ... τὸ χαλεπώτατον τὸ περὶ τοὺς λόγους. Eryx. 392. C: οὕτως ὡς ἂν μάλιστα χαλεπώτατοι εἴησαν.

χαλεπότης, ἢ, asperitas. Legg. XI. 929. D: τρόπων χαλεπότης. *difficultas. Soph. 254. A: ἢ ... τοῦ σοφιστοῦ χαλεπότης. Critia 107. B: ῥασιώνης τε πέρι καὶ χαλεπούτης (ν. λεπιότητος). Legg. X. 902. C: πρὸς ῥασιώνην καὶ

χαλεπότητα. Ep. VIII. 355. D: τοῖς ... γένγονσι τῆς ἀρχῆς τὴν χαλεπότητα.

χαλεπῶς, *aspere, acerbe; graviter*. Phaedr. 269. A: χαλεπῶς ἂν αὐτοὺς ... ὀϊμιά τι εἶπειν ἀπαιδευτον cet. Pol. VI. 500. B: τοῦ χαλεπῶς πρὸς φιλοσοφίαν τοὺς πολλοὺς διακίεσθαι. Legg. I. 634. C: μὴ χαλεπῶς, ἀλλὰ πρῶως ἀποδεχόμεθα ἀλλήλων. Riv. 132. C: ἡ τί οὕτω χαλεπῶς λέγεις; Euthyd. 302. C: μὴ χαλεπῶς με προδίδασκε. Phaed. 94. D: τὰ μὲν χαλεπώτερον κολάζονσα καὶ μετ' ἀλγυδόνων. Cum v. ἔχειν, *graviter s. male se habere*. Theaet. 142. B: χαλεπῶς ... ἔχει καὶ ὑπὸ τραυμάτων τινῶν. Conv. 176. A: ὅτι τῷ ὄντι πάνν χαλεπῶς ἔχω ὑπὸ τοῦ χθῆς πότου. Cum v. γέρειν al. *graviter, aegre vel moleste ferre*. Polit. 270. C: ὅτι χαλεπῶς ἀνέχεται. Conv. 206. D: ἴσχον τὸ κῆρμα χαλεπῶς φέρει. Pol. I. 330. A: (τοῖς) χαλεπῶς ... τὸ γῆρας φέρουσιν. VII. 535. E. Legg. VI. 768. A. Tim. 91. C: χαλεπῶς ἀγανακτοῦν φέρει. Eryx. 402. E: οὕτω χαλεπῶς ἀπεδεχόμεθα τὸν λόγον. — In univ. *aegre, difficulter*. Phaed. 84. D: ἡ που χαλεπῶς ἂν τοὺς ἄλλους πείσαιμι ἀνθρώπους ὡς cet. Pol. VII. 535. D: μὴ χαλεπῶς μανθάνειν. VIII. 544. C: οὐ χαλεπῶς ... ἀκούσει. Alc. II. 147. E. Ep. IX. 357. E: τὰ ... πρὸς τὴν πόλιν οὐ χαλεπῶς διεπράξαντο. Epin. 989. B: ἀρισται δ' εἶσιν αἱ χαλεπώτατα ... ἂν γεγόμεναι (φύσεις). Etiam *moleste et misere*. Legg. XI. 925. D: ὡς χαλεπῶς ἔστιν ὅτε προσγιάττει cet. Pol. IX. 579. D: (οὐκοῦν) τοῦ ὑπὸ σοῦ κριθέντος χαλεπώτατα ζῆν χαλεπώτερον ἐτι ζῆ ὁ τυραννῶν.

χαλεστραῖον, τό, *nitri genus*. Pol. IV. 430. A: παντὸς χαλεστραίου (sic Par. A. c. al. Vulgo χαλαστραίου) δεινσιτέρα οὐσα (ἡ ἱδρονή) τοῦτο θρᾶν καὶ κονίας.

χαλινός, ὁ, *frenum*. Pol. VI. 496. B: ὁ ... Θεάγονς χαλινὸς οἷος κατασχέειν. Phaedr. 254. C: ὑπὸ τοῦ χαλινού. Lach. 185. D. Phaedr. 254. D: ἐνδακὼν τὸν χαλινόν. E. Parm. 127. A. Pol. X. 601. C: ἡρίας τε ... καὶ χαλινόν. Legg. VII. 808. D: διὸ ... πολλοῖς ... οἷον χαλινοῖς τισὶ δεῖ δεσμεύειν.

χαλκεία, ἡ, *ars ferraria*. Prot. 324. E: οὐ τεκτονικὴ οὐδὲ χαλκεία. Epin. 975. B. Conv. 197. B: χαλκείας.

χαλκεῖον, τό, *officina fabri*. Euthyd. 300. B: ἐν τοῖς χαλκεῖοις. **vas aeneum*. Crat. 430. A: ὥσπερ ἂν εἴ τι (v. εἴ τις) χαλκεῖον (codd. plures χαλκίον) κινήσεις κρούσας. Prot. 329. A: ὥσπερ τὰ χαλκεία πληγέντα μικρὸν ἤχει καὶ ἀποτείνει.

χάλκειος, α, ον, *aeneus*. Ion. 538. C: κινήσῃ χαλκείῃ (Hom.). Conv. 219. A: χρύσεια χαλκείων διαμεμβεσθαι.

χάλκεος, vid. χαλκούς.

χαλκεύς, ὁ, *faber aerarius vel ferrarius*. Prot. 319. D: τέκτων ... χαλκεύς cet. Crat. 388. D. 389. E. Pol. X. 601.

C. Prot. 324. C: χαλκίως. Crat. 388. D. Pol. IV. 495. E: χαλκίως φαλακροῦ καὶ σμηκροῦ. Parm. 127. A: χαλκεῖ. Euthyd. 301. E: εἰάν τὸν χαλκία τις αὐτὸν χαλκεύῃ. Pol. II. 370. D: τέκτονες ... καὶ χαλκῆς (sic Par. A. et II a pr. m. Vulgo χαλκείας). Conv. 221. E: χαλκίας τινας (λέγει) καὶ σκνυτοτομους cet. Pol. IV. 428. D.

χαλκεύω, *artem ferrariam facito; malleo cudo* (germ. *schmieden*). Euthyd. 301. D: εἰάν τὸν χαλκία τις αὐτὸν χαλκεύῃ. C: τίνα χαλκεύειν προσήκει; Legg. VIII. 846. E: μηδείς χαλκεύων ἅμα τεκταινέσθω. Ib. χαλκευόντων ἄλλων. Pol. III. 396. A: χαλκεύοντας ἢ τι ἄλλο δημιουργοῦντας.

χαλκίς, ἡ, *aes*. Crat. 392. A. (Hom.).

χαλκός, ὁ, *aes*. Polit. 303. E: χαλκός καὶ ἄργυρος. Tim. 59. C. Legg. III. 678. C: σίδηρος ... καὶ χαλκός cet. XII. 956. A: σίδηρος ... καὶ χαλκός πολέμων ὄργανα. Pol. IV. 428. C: ὑπὲρ τῶν ἐν τοῦ χαλκοῦ. VIII. 547. A: χαλκοῦ χρυσῷ (μυγίντος). Legg. III. 678. E. Charm. 173. E: χαλκοῦ ἐργασίας. Pol. X. 609. A: χαλκῷ ... καὶ σιδήρῳ ἰόν. Critia 116. B. Pol. III. 415. A: σίδηρον ... καὶ χαλκόν. Etiam, ut Lat *ferrum, est gladius*. Alc. II. 138. B: χαλκῷ (ap. Eurip. σιδήρῳ) διελέσθαι τὰ πνιτῶα τοὺς νείεις.

χαλκοτυπική, ἡ, *malleo cudendi ars*. Polit. 288. A: χαλκοτυπικῆς.

χαλκοῦς, ἡ, οὖν (i. q. *χάλκεος*), *aeneus*. Pol. III. 415. C: ὅταν αὐτὴν ... ὁ χαλκοῦς (sic Par. A. c. al. pro vulg. ὁ χαλκός) φυλάξῃ. De lege 320. C: ὅθεν χαλκοῦς ἐκλήθη (ὁ Τάλως). Phaedr. 264. D: χαλκῇ παρθένος εἰμί (epigr.). Pol. VIII. 547. A: χαλκοῦν (γένος). B. II. 359. D: ἵππον χαλκοῦν. Eryx. 402. A: ἀνδριάντα χαλκοῦν ἐργάσασθαι. Ax. 371. A: ἐν τινων χαλκίων δέλτων. De lege 320. C: ἐν χαλκοῖς γραμματείοις ἔχων γεγραμμένους τοὺς νόμους. Legg. VI. 778. D: χαλκᾶ (τὰ τεῖχη).

χαλῶ, *laxo, relaxo, remitto*. Tim. 66. C: (ὁπόταν) τὰ μὲν ξυνάγῃ, τὰ δὲ χαλᾷ. Phaed. 98. D: χαλῶντα καὶ ξυντείνοντα (τὰ νεῦρα). Soph. 242. E: αἱ δὲ μαλακώτεραι (τῶν Μουσῶν) τὸ μὲν αἰεὶ ταῦθ' οὕτως ἔχειν ἐχάλασαν. Men. 86. E: ἀλλὰ σμικρόν γέ μοι τῆς ἀρχῆς χάλασον. Prot. 338. A: χαλάσαι τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις. Conv. 210. B: ἐνός ... τὸ σφόδρα τοῦτο (int. ἐρᾶν) χαλάσαι. Locr. 104. C: χαλάσασαι ἐς ὅψιν τῶν θείων (τὸν νόον). Legg. II. 653. C: τούτων ... τῶν ἡδονῶν καὶ λυπῶν παιδείων οὐσῶν χαλᾶται τοῖς ἀνθρώποις καὶ διαφθείρεται τὰ πολλὰ ἐν τῷ βίῳ. Phaed. 94. C: οἷς ἐπιτείνοιτο καὶ χαλῶτο cet. 86. C: ὅταν χαλασῇ τὸ σῶμα ἡμῶν ἀμέτρως cet. Intrans., ut Lat. *remitto*, est i. q. *laxor, cesso*. Tim. 81. C: ὅταν δ' ἡ ὀΐσα τῶν τριγώνων χαλᾷ. Pol. I. 329. C: ἐπειδὴν ... αἱ ἐπιθυμίαι ... χαλάσωσι.

χαμᾶζε, *humī s. in terram*. Ion. 539. C. (Hom.).

χαμαί, *humi*. Pol. III. 390. C: αὐτοῦ βουλόμενον χαμαὶ ξυγγίγνεσθαι. VIII. 553. D: χαμαὶ ... παρακαθίσας ὑπ' ἐκείνῳ. Critia 120. B: χαμαὶ καθίζοντες. Euth. 14. D: ὥστε οὐ χαμαὶ ποτε πεσείται ὃ τι ἂν εἴπῃς.

χαμαιῖζηλος (δίφρος), ὁ, *subsellium*. Phaed. 89. B: καθήμενος παρὰ τὴν κλίνην ἐπὶ χαμαιῖζήλου τινός.

χαμαιπετής, ὁ ἢ, *humi stratus*. Conv. 203. D: χαμαιπετής αἰὲ ὧν καὶ ἄστροτος.

χαμεῦνιον, τό, *stratum, stragulum*. Conv. 220. D: χαμεῦνία ἐξεγεγάμενοι ... ἐν τῷ ψύχει καθιῦθον cet.

χάος, τό, *chaos*. Conv. 178. B: Ἡσίοδος πρῶτον ... χάος φησὶ γενέσθαι. Ax. 371. E: ἐπ' ἔρεβος καὶ χάος (ἄγονται).

χαρά, ἡ, *laetitia*. Crat. 419. C: χαρὰ ... τῇ διαχύσει καὶ εὐπορίᾳ τῆς ῥοῆς τῆς ψυχῆς εἶκοι κεκλημένη. Def. 413. E: ἐπὶ τοῖς τοῦ σωφροῦς ἔργοις χαρά. Legg. II. 654. A: τὸ παρὰ τῆς χαρᾶς ἔμφυτον ὄνομα. Phil. 19. C: ἡδονὴν καὶ τέρωιν καὶ χαρὰν. Ax. 368. C: τὴν ... χαρὰν ἔχουσα γλεγμονῆς δίκην παλλομένην.

χαρακτήρ, ὁ, *nota insculpta vel impressa* (germ. Gepräge), et in univ. forma. Polit. 289. B: οἶον ἡ τοῦ νομίσιματος ἰδέα καὶ σφραγίδων καὶ παντὸς χαρακτήρος. Phaedr. 263. B: εἰληγμένα τινὰ χαρακτῆρα ἐκατέρου τοῦ εἶδους.

χαρίεις, ἴεσσα, *χαρίεν, venustus, amoenus; lepidus; etiam scitus, festivus* (witzig). Pol. X. 602. A: χαρίεις ἂν εἴη ὁ ἐν τῇ ποιήσει μιμητικὸς πρὸς σοφίαν περὶ ὧν ἂν ποιῇ. Legg. III. 680. C: εἰκοί γε ὁ ποιητὴς ὑμῖν οὗτος γεγονέναι χαρίεις. Ep. XIII. 363. C: τὰ ἄλλα καὶ περὶ φιλοσοφίαν χαρίεις. Theaet. 174. A: Θοῤ᾽ αὐτὰ τις ἐμιελὴς καὶ χαρίεσσα θιράπαινε. Gorg. 484. C: φιλοσοφία γὰρ τοι ἐστίν ... χαρίεν, ἂν τις cet. Pol. IV. 426. A: τόδε αὐτῶν οὐ χαρίεν (v. χάριεν) —; B: οὐ πᾶν χαρίεν (v. χάριεν). Euthyd. 303. E: τοῦτο πᾶν χαρίεν (v. χάριεν) τέ ἐστι cet. 304. E. Ib. ποῖον ... χαρίεν —; Parm. 127. B: χαρίεντα ἰδεῖν (Ζήνων). Phaedr. 229. B: χαρίεντα ... τὰ ὑδάτια φαίνεται. Pol. V. 452. B: τὰ τῶν χαριέντων σκώμματα. Phaedr. 229. D: ἄλλως μὲν τὰ τοιαῦτα χαρίεντα ἡγοῦμαι cet. Prot. 320. C: δοκεῖ τοίνυν μοι ... χαριέστερον εἶναι μῦθον ὑμῖν λέγειν. Legg. VII. 820. C: διατριβὴν τῆς πετεινῆς πολὺ χαριεστέραν πρεσβυτῷ διατριβόντα. Soph. 234. B: παιδίας ... ἔχεις τι ... χαριέστερον εἶδος ἢ τὸ μιμητικόν; De lucri cup. 229. B: λέγεται ... ὑπὸ τῶν χαριεστέρων ἀνθρώπων. Pol. X. 605. B: (ὅταν τις) τοὺς ... χαριεστέρους φθίρῃ. Phaedr. 230. B: ἡ ... πηγὴ χαριεστάτη ... ῥεῖ μάλα ψυχροῦ ὕδατος. Riv. 135. D: ὥστε δοκεῖν χαριεστάτον εἶναι καὶ σοφώτατον τῶν αἰὲ παρόντων ἐν τοῖς λεγομένοις τε καὶ πραττομένοις περὶ τὰς τέχνας. Lach. 180. D: ἀνδρῶν χαριεστάτον οὐ μόνον τὴν μουσικὴν, ἀλλὰ καὶ cet. Prot. 309. B: ὅς ἔφη χαριεστά-

τὴν ἡβην εἶναι τοῦ ὑπηνήσιον. Pol. IV. 426. E: καὶ γὰρ οὐκ εἰσι πάντων χαριέστατοι οἱ τοιοῦτοι. X. 602. D: ἀρ' οὖν οὐ τὸ μετρεῖν καὶ ἀριθμεῖν ... βοήθειαι χαριέσταται πρὸς αὐτὰ ἐφάνησαν —; Theag. 130. C: τὰς οὐρουσίας τῶν χαριεστάτων ἀνθρώπων.

χαριεντίζομαι, *festive loquor, cavillor et in univ. iocor s. ludo*. Apol. 24. C: ὅτι σπουδῇ χαριεντίζεται. Pol. IV. 436. D: καὶ εἰ ἐτι μᾶλλον χαριεντίζοιτο ὁ ταῦτα λέγων. Apol. 27. D: ὃ ἐγὼ φημί σε αἰνέτεσθαι καὶ χαριεντίζεσθαι. A: ἐμοῦ χαριεντιζομένου καὶ ἐναντι' ἐμῶν λεγοντος.

χαριεντισμός, ὁ, *festivitas, cavillatio*. Pol. VIII. 563. A: οἱ δὲ γέροντες ξυγκαθιέντες τοῖς νέοις εὐτραπείας τε καὶ χαριεντισμοῦ ἐμπίπλυνται. Theaet. 168. D: χαριεντισμόν τινα ἀποκαλῶν.

χαριέντως, *venuste*. Prot. 344. B: πάνν γὰρ χαριέντως καὶ μεμελημένως ἔχει (τὰ ἐν τῷ ᾄσματι εἰρημένα). Phaed. 80. C: ἐὰν μὲν τις καὶ χαριέντως ἔχων τὸ σῶμα τελευτήσῃ καὶ ἐν τοιαύτῃ (i. e. χαρίεσση) ὥρᾳ. Pol. I. 331. A: χαριέντως γὰρ τοι ... τοῦτ' ἐκείνος εἶπεν, ὅτι cet. Verti potest scite, lepide. Phaed. 87. A: οὐκ ἀνατίθεται μὴ οἷόν τι πάνν χαριέντως ... ἀποδεδεῖχθαι. Polit. 300. B: καὶ τινῶν ξυμβούλων ἕκαστα χαριέντως ξυμβουλευσάντων. Pol. IV. 426. A: οὗτοί γε χαριέντως διατελοῦσιν. Ep. XIII. 360. C: περὶ πάντα τὰ ἐκείνου πάνν χαριέντως ἔχων.

χαρίζομαι, *gratificor; gratum alicui facio; obsequor (etiam in amore); indulgeo, me dedo*. Pol. I. 351. C: σοὶ γὰρ ... χαρίζομαι. 338. A: ἐμοὶ τε χαρίζου ἀποκρινόμενος cet. Conv. 188. C: ἐὰν μὴ τις τῷ κοσμίῳ Ἔρωτι χαρίζηται. Pol. IV. 426. C: ὅς ἂν σφάς ... ἥδιστα θεραπεύῃ καὶ χαρίζηται. Legg. V. 727. C: ὅποταν ἡδοναῖς ... χαρίζηται. Phaedr. 231. C: τοῖς ἐρωμένοις χαρίζεσθαι. 233. D. E. 274. A: ὁμοδούλοις ... χαρίζεσθαι. Gorg. 462. C: χαρίζεσθαι οἷόν τ' εἶναι ἀνθρώποις. Soph. 217. E. Parm. 137. A. Conv. 182. A: ὡς αἰσχροὺν χαρίζεσθαι ἐρασταῖς. C. 218. C: καὶ τοῦτο χαρίζεσθαι cet. Pol. IV. 430. D: εἰ ἐμοιγε βούλει χαρίζεσθαι. Prot. 362: Καλλιὰ τῷ καλῷ χαρίζόμενος (germ. zu Gefallen) παρέμεινα. Polit. 257. B. Pol. VIII. 561. C: χαρίζομενος τῇ προσπιπτούσῃ ἐπιθυμίᾳ. Legg. XI. 935. A. Pol. X. 605. B: τῷ ἀνοήτῳ αὐτῆς (τῆς ψυχῆς) χαρίζομενον. Tim. 20. B: ὑμῶν δεομένων ... προθύμως ἐχαρίζομην. Prot. 335. D: χάρισαι ἡμῖν πάσιν. Pol. I. 351. C: καὶ τότε μοι χάρισαι. V. 457. E. Men. 76. C. Euthyd. 274. D: τούτοις χάρισασθον cet. Menex. 236. D: χάρισαίμην ἄν. Hipp. min. 364. C: ἀρ' ἂν τί μοι χάρισαιο τοιόνδε μὴ μου καταγελᾶν —; Men. 75. B: βούλει σοι χάρισωμαι; Theag. 123. A: ἵνα σοὶ χαρισώμεθα. Prot. 335. E: ὥστε βουλοίμην ἄν χάρισασθαί σοι. Phaedr. 256. A: χάρισασθαι τῷ ἐρῶντι. Theaet. 173. A: λόγῳ τε θωπεῦσαι καὶ ἔργῳ χάρισασθαι. Conv. 177. C.

184. D. 217. A: *χαρισσάμενον (μοι) Σωκράτει*. 184. D: *ὁ μὲν χαρισσάμενος παιδικοῖς ὑπηρετῶν οἷον δικαίως ἂν ὑπηρετεῖν* cet. Prot. 360. E: *χαρισσοῦμαι οὖν σοι*. Men. 76. C. Crat. 408. E: *καὶ μὴν χαριεῖ*. Theag. 127. B: *καὶ ἄρμα μὲν ἐμοὶ χαριεῖ*. Euthyd. 275. A: *χαρισσέσθων ἐμοὶ τε καὶ τουτοῖσι πᾶσι*. Gorg. 458. D: *ὥστ' ἐμοιγε, καὶ τὴν ἡμέραν ὅλην ἐθέλητε διαλέγεσθαι, χαρισσάθε*. Menex. 248. B: *ὅτι οὐ θορυβούντες ... ἡμᾶς ἡμῖν μάλιστα χαρισσονται*. Phaedr. 231. B: *ὅ τι ἂν αὐτοῖς οἴωνται πράξαντες χαρισσέσθαι*. Conv. 184. B: *εἰ μέλλει καλῶς χαρισσέσθαι ἐραστῇ παιδικά*. Apol. 35. C: *ὁμῶμοκεν (ὁ δικαστὴς) οὐ χαρισσέσθαι οἷς ἂν δοκῇ αὐτῷ* cet. Phaedr. 227. C: *ὥς χαρισσέσθων μὴ ἐρῶντι μᾶλλον ἢ ἐρῶντι*. Pass. Phacdr. 250. C: *ταῦτα μὲν οὖν μνήμῃ κεχαρισθῶ (memoriae gratia dicta sunt)*. Part. κεχαρισμένος, acceptus, gratus. Soph. 218. A: *πᾶσι κεχαρισμένος ἔσει (ab omnibus gratiam inibi)*. Gorg. 502. B: *ἐάν τι αὐτοῖς ἡδὺ μὲν ᾗ καὶ κεχαρισμένον*. Crat. 408. E: *εἶπερ σοι κεχαρισμένον ἔσται*. Legg. VII. 805. C: *ὅ τι σοι κεχαρισμένον ἔστιν*. Euth. 15. A. Pol. III. 394. A: *εἴ τι πῶποτε ... κεχαρισμένον δωρῆσαιτο*. Critia 119. D: *τὸ κεχαρισμένον αὐτῷ θυμῷ ἐλείν*. Legg. VI. 759. B. Euth. 14. B: *τὰ δ' ἐναντία τῶν κεχαρισμένων ἀσεβῆ*. Phaedr. 273. E: *τοῦ θεοῖς κεχαρισμένα ... λέγειν δύνασθαι (int. ἐνεκα)*. Euth. 14. B: *ἐάν ... κεχαρισμένα τις ἐπίσταιται τοῖς θεοῖς λέγειν τε καὶ πράττειν*.

χάρις, ἡ, gratia: 1) *venustas; suavis, voluptas* (germ. *Anmuth, Reiz; etiam Annehmlichkeit, Vergnügen*). Legg. II. 667. B: *πᾶσιν ὅσοις συμπάρεπεται τις χάρις*. Gorg. 462. C: *χάριτος τιнос καὶ ἡδονῆς ἀπεργασίας*. D. Soph. 222. E: *διὰ χάριτος καὶ καὶ παντάπασιν δι' ἡδονῆς*. Polit. 300. A: *χάριτος ἰδίας (ἐνεκα)*. Pol. VII. 528. C: *ὁμῶς πρὸς ἅπαντα ταῦτα βία ὑπὸ χάριτος αὐξάνεται*. Legg. II. 667. C: *παρολουθεῖν ... τὸ γε τῆς χάριτος, τὴν ἡδονήν*. Gorg. 521. D: *οὐ πρὸς χάριν λέγων*. Legg. II. 667. B: *παρέπεσθαι ... τὴν χάριν, ἣν ἡδονήν ἂν προσείποιμεν*. D. Conv. 197. D: *χαρίτων, ἡμέρου ... παιῆρ*. Tim. 47. D: *διὰ τὴν ἄμετρον ἐν ἡμῖν καὶ χαρίτων ἐπιθεᾷ γιγνομένην ἐν τοῖς πλείστοις ἔξιν*. Gorg. 465. D: *(εἰ) αὐτὸ τὸ σῶμα ἐκρίνε σταθμώμενον ταῖς χάρισι ταῖς πρὸς αὐτό*. 2) *gratia* (germ. *Huld; etiam Beifall*). Conv. 183. B: *τῷ δ' ἐρῶντι πάντα ταῦτα ποιοῦντι χάρις ἐπεσι (gratiam inibi)*. Legg. VI. 771. D: *χάριτος ἐνεκα*. VII. 796. C: *τὴν τῆς θεοῦ χάριν τιμῶντας*. Verli potest Huldigung. Euth. 15. A: *τιμῇ τε καὶ γέρα καὶ ... χάρις*. Lach. 187. A: *(ἴνα) πεῖθωμεν ἢ δώροις ἢ χάρισιν* cet. Etiam in amore et concubitu dicitur. Phaedr. 254. A: *μνείαν ποιεῖσθαι τῆς τῶν ἀφροδισίων χάριτος*. Legg. VIII. 840. D: *συνδυασθέντες ἀόριον θηλεία κατὰ χάριν καὶ θήλεια ἄρῶνι*. 3) *gratia*, h. e. *favor* (germ. *Gunst; etiam Gefallen et Gefälligkeit*). Legg. VIII. 844. D: *διττὰς ... δωρεὰς ἢ θεὸς ἔχει χάριτος αὕτη* cet.

Phaed. 115. B: ὃ τι ἂν σοι ποιοῦντες ἡμεῖς ἐν χάριτι μάλιστα ποιοῖμεν. Soph. 217. C: μὴ ... ἡμῶν ... τὴν γε πρῶτην αἰτησάντων χάριν ἀπαρνηθεὶς γένη. Legg. V. 740. C: κατὰ χάριν ... μάλιστα. 740. C: ἐὰν δέ τιον ἑλλείπωσι χάριτες cet. Ep. VIII. 355. E: χαρίτων ἔνεκα διτιῶν, τῆς τε παρ' ἐμοῦ καὶ τῆς παρὰ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς. — Acc. χάριν (pr. zu Gunsten vel zu Gefallen), ut Lat. *gratia*, praepositionis instar ita ponitur ut verti possit *causa et propter*. Prot. 324. B: τοῦ μέλλοντος χάριν. Phaedr. 241. C: χάριν πληρομο-
νῆς. 276. D: παιδείας χάριν σπεριῖ. 278. A: (ἐν τοῖς) μα-
θήσεως χάριν λεγομένοις. Gorg. 485. A: ὅσον παιδείας χά-
ριν. Theaet. 176. B: τούτων χάριν. 208. D: οὗ χάριν εἴρη-
ται. Crat. 398. D: ὀνόματος χάριν. Conv. 208. B: ἀθα-
νασίας ... χάριν. Pol. II. 357. C: ὃ αὐτὸ τε αὐτοῦ χάριν ἀγαπῶμεν cet. III. 396. E: ὅτι μὴ παιδείας χάριν. V. 451. A: χάριν οὗ μέλλω λέγειν. 475. A: συγχωρῶ τοῦ λόγου χά-
ριν. VI. 499. A: τοῦ γινῶναι χάριν. Tim. 23. D: μάλιστα ... τῆς θεοῦ χάριν. 72. B: χάριν μαντικῆς. 75. E: τῶν ἀναγκαίων μηχανώμενοι χάριν. Critia 115. A: ὅσοις χάριν τοῦ σίτου προσχρώμεθα. Legg. VI. 776. A: ὣν δὴ χάριν cet. VII. 812. D: τούτων τοίνυν δεῖ χάριν cet. IX. 879. D: θεῶν γενεθλίων χάριν. XII. 952. C: χάριν γοῦν τῆς σφόδρα ἐπι-
θυμίας αἰνεῖσθω. Menex. 249. B: οἰωνοῦ χάριν. (Ep. VII. 336. C: χάριν οἰωνοῦ). Cum praep. ἔνεκα v. I. p. 715. Cum pronomm. Phaedr. 234. E: συγχωρητέον χάριν σὴν (nos: *demetwegen*). Soph. 242. B: σὴν ... χάριν ἐλέγχειν τον λόγον ἐπιθυσοῦμεθα. Pol. V. 472. E. 4) *gratia* (germ. *Dank*). Prot. 310. A: διπλῇ ἂν εἴη ἡ χάρις. Phaedr. 234. C: χάρι-
τος ἴσης ἄξιον. Hipp. min. 372. C: οὐδένα πώποτε ἀπεστέ-
ρησα χάριτος. Legg. XI. 935. A: πικρὰν τοῦ θυμοῦ χάριν ἀποδεχόμενος. VII. 796. B: τοῖς μὲν (διδάξουσιν) πάντα τὰ τοιαῦτα εὐμενῶς δωρεῖσθαι, τοῖς δὲ (μαθηταῖς) παρα-
λαμβάνειν ἐν χάρισιν (*animo grato*). V. 729. D: ἐλάττους ... τὰς αὐτοῦ διανοοῦμενος εἰς τοὺς φίλους χάριτας αὐτῶν τῶν φίλων τε καὶ ἐταίρων. Crit. 48. D: καὶ χοήματα τελοῦντες τούτοις τοῖς ἐμὲ ἐνθένδε ἐξάξουσιν καὶ χάριτας. Cum v. δι-
δόναι (Legg. III. 702. C: ταύτην δῶμεν χάριν. IX. 877. A: τούτῳ ... χάριν τῷ δαίμονι δίδοντα), ἀποδιδόναι (Phaedr. 231. B: ἡγοῦνται πάλαι τὴν ἄξιαν ἀποδιδόνεσθαι χάριν τοῖς ἐρωμένοις. Tim. 21. A: σοὶ τε ἀποδοῦναι χάριν cet. Me-
nex. 244. C: ὡς εὖ παθόντες ὑπ' αὐτῆς οἶον χάριν ἀπέδο-
σαν), εἰδέναι (Prot. 310. A: καὶ χάριν γε εἶσομαι. Phaedr. 233. D: πλείστην χάριν αὐτοῖς εἶσονται. E. Theaet. 155. E: χάριν ... μοι εἶσαι ἐὰν cet. Apol. 20. A: χάριν προσει-
δέναι. Theag. 128. A: χάριν πρὸς τούτοις εἰδέναι. Euthyd. 304. A. al.), ἐκτίγειν (Menex. 242. C: ἀναξίαν χάριν ἐκτι-
ρόντων τῇ πόλει), ἔχειν (Prot. 328. D: ὡς χάριν σοι ἔχω
οὐ cet. 357. A: τῶνδε χάριν ἔχων. Gorg. 470. C. Theaet.

165. A. Phil. 54. D: χάριν ἔχειν δεῖν. Legg. XI. 931. A: πολλήν ... εὐνοίαν καὶ χάριν ἔχειν. Menex. 249. E: καὶ πολλήν γε ... ἐγὼ χάριν ἔχω τούτου τοῦ λόγου ἐκείνη ἢ ἐκείνῳ) et ὀφείλειν (Polit. init. ἢ πολλήν χάριν ὀφείλω σοι τῆς Θεαιότητος γνωρίσεως). 5) merces. Phaedr. 241. A: χάριν ἀπαιτεῖ τῶν τότε. Gorg. 520. C: ἴσως ἂν ἀποστερήσειε τὴν χάριν (mercedem institutionis). Pol. I. 338. B: τούτων μὴδὲ χάριν ἀποδιδόναι. Ib. ὅτι οὐ με φῆς χάριν ἐκτίτειν, ψεύδει.

χάρμη, pugna. Legg. IV. 706. E. et Ion. 539. C. (Hom.).

χαρμονή, ἡ, gaudium, voluptas. Phil. 43. C: ὄν (βίον) ἄλυπον τε καὶ ἄνευ χαρμονῶν ἔφαμεν εἶναι.

χαρτός, ἡ, ὄν, laetabilis. Prot. 358. A: εἴτε ... ἡδὺ εἴτε τέλειον λέγεις εἴτε χαρτὸν cet.

χάσκω (χαίνω), hio; part. pf. κεχηνώς, ore aperto. Pol. VII. 529. B: ἄνω κεχηνώς ἢ κάτω συμμεμηνώς.

χάσμα, τό, hiatus. Phaed. 111. C: τὸ χάσμα αὐτοῦς (al. αὐτῶν) ἔλαττον ἔχειν τοῦ παρ' ἡμῖν τοπου. Pol. II. 359. D: ῥαγῆναί τι τῆς γῆς καὶ γενέσθαι χάσμα κατὰ τὸν τόπον ἢ ἔεμεν. X. 614. D: τὸ χάσμα τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ τῆς γῆς. Phaed. 111. E: ἐν τι τῶν χασμάτων τῆς γῆς cet. Pol. X. 614. C: ἐν ᾧ τῆς τε γῆς δύο εἶναι χασματα ... καὶ τοῦ οὐρανοῦ.

χάσμη, ἡ, oscitatio. Pol. VI. 503. D: ὕπνου τε καὶ χάσμης ἐμπύπλυνται.

χασιώμαι, oscito. Gorg. 486. B: ἰλιγγιώως ἂν καὶ χασιώω οὐκ ἔχον ὅ τι εἴποις. Charm. 169. C: ὥσπερ οἱ τοὺς χασιωμένους καταντικρὺ ὀρῶντες. Gorg. 527. A: χασιήσει καὶ ἰλιγγιάσεις.

χαύνος, ἡ, ὄν, et ὁ ἡ, latus. Polit. 282. E: ὅσα ... τὴν ... συστοροφὴν χαύνην λαμβάνει. *vanus. Ep. VII. 341. E: τοὺς δὲ ὑψηλῆς καὶ χαύνης ἐλπίδος (ἐμπλήσειεν ἂν). Soph. 227. B: ὡς τὸ πολὺ χαυνότερον (κενόμενον). Ut germi. citel, est etiam inflatus. Legg. V. 728. E: τὰ μὲν ... χαύνους τὰς ψυχὰς καὶ θρασείας ποιεῖ cet. (oppos. ταπεινάς).

χαυνότης, ἡ, vanitas, ostentatio. Theaet. 175. B: οὐ δυνάμενον ... χαυνότητα ἀνοήτου ψυχῆς ἀπαλλάττειν.

χαυνῶ, vanitate inflo. Lys. 210. E: ταπεινούντα καὶ συστέλλοντα, ἀλλὰ μὴ ὥσπερ οὐ χαυνούντα καὶ διαθρύπτοντα.

χεῖλος, τό, labrum. Tim. 75. D: ὁδοῦσι καὶ γλώττῃ καὶ χεῖλεσιν. Etiam i. q. margo. Pol. X. 616. E: πλατύτατον τὸν τοῦ χεῖλους κύκλον ἔχειν. Critia 115. E: τὰ ... τῶν τῆς γῆς τροχῶν χεῖλη. Pol. X. 616. D: κύκλους ἄνωθεν τὰ χεῖλη φαίνοντας.

χεῖμα, τό, hiems. Ax. 371. D: οὔτε γὰρ χεῖμα σφοδρὸν οὔτε θάλπος ἐγγίγνεται.

χειμάζομαι (pass.), tempestate affligor, fluctibus iactor. Ion. 540. B: ἐν θαλάττῃ χειμαζομένου πλοίου. Riv. 136. D: ἐν νηϊ χειμαζομένη. Phil. 29. A: καθάπερ οἱ χειμαζόμενοι.

Trop. fluctuo, aestuo. Phil. 29. B: χειμαζόμεθα γὰρ ὄντως ὑπὲρ ἀπορίας ἐν τοῖς νῦν λόγοις. Theaet. 170. A: ὅταν ἐν στρατείαις ἢ νόσοις ἢ ἐν θαλάττῃ χειμιάζονται. Lach. 194. C: ἀνδράσι φίλοις χειμαζομένοις ἐν λόγῳ καὶ ἀποροῦσι βοήθησον. Polit. 273. D: χειμασθεὶς ὑπὸ ταραχῆς.

χειμαρόρης, ὁ, torrens. Legg. V. 736. A: οἷον δέ τινων ἐυθρόωντων ἐκ πολλῶν τὰ μὲν πηγῶν τὰ δὲ χειμαρόρων εἰς μίαν λίμνην cet.

χειμερινός, ἡ, ὄν, hibernus. Critia 117. B: τὰς ... χειμερίνας (δεξιμερίνας). 112. B: ξυσοίτια χειμερινὰ κατεσκευασμένοι. Abs. χειμερινά, τὰ, bruma. Legg. III. 683. C: ἡ ἐκ θερινῶν εἰς τὰ χειμερινὰ τοῦ θεοῦ τροπομένου (ἡμέρα). XI. 915. D: ὁ μὲν ἐν ᾧ τρέπεται θερινὸς ἥλιος εἰς τὰ χειμερινά.

χειμῶν, ὁ, hiems. Conv. 219. B: καὶ γὰρ ἦν χειμῶν. 220. A: πρὸς ... τὰς τοῦ χειμῶνος καστερηόους. Pol. II. 372. A: τοῦ δὲ χειμῶνος ἡμφισμένοι cet. III. 415. E: χειμῶνος (sq. θέρους). Tim. 74. C: διὰ χειμῶνος. 76. D: θέρους χειμῶνός τε. Critia 118. E. Legg. VI. 763. A. Ax. 370. C. Critia 112. D: πρὸς χειμῶνά τε καὶ θέρους. Legg. XII. 945. D: μετὰ τροπὰς ἡλίου τὰς ἐκ θέρους εἰς χειμῶνα. Conv. 220. A: θεῖνοι γὰρ αὐτόθι χειμῶνες. Epin. 987. D: ὅτι μέσος ἂν εἴη χειμῶνων τε καὶ τῆς θερινῆς φύσεως. Crat. 410. C: χειμῶνας τε καὶ θέρη. *frigus. Tim. 22. E: ὅπου μὴ χειμῶν ἐξαίσιος ἢ καῦμα ἀπείργει. Legg. IX. 965. B: ἡ πυρὸς ἢ χειμῶνος προσβολή. Prot. 321. E: ἱκανοὶς μὲν ἀμύναι χειμῶνα, δυνατοὶς δὲ καὶ καῦματα. Polit. 280. E: τὴν ... ἀμυντικὴν χειμῶνων. Pol. III. 404. B: εἰρήσεων καὶ χειμῶνων. Tim. 74. B: πρόβλημα ... χειμῶνων. Legg. I. 633. B. Phil. 26. A: ἐν ... χειμῶσι καὶ πνίγειν ἐγγενομένη (ἡ ὀρθὴ κοινωνία). Polit. 279. D: πρὸς χειμῶνας καὶ καῦματα ἀλεξητήρια. Legg. VIII. 829. B: μηδὲν χειμῶνας ἢ καῦματα διευλαβουμένους. *tempestas, procellae. Prot. 344. D: τὸν κυβερνήτην μέγας χειμῶν ἐπιπεσὼν ἀμήχανον ἂν ποιήσῃ. Ep. VII. 351. D: ὃν (κυβερνήτην) χειμῶν ... ἐσόμενος οὐκ ἂν πάντ' ἴσθαι. Legg. IV. 709. C: καιρῷ ... χειμῶνος. Pol. VI. 496. D: ἐν χειμῶσι κοινωτοῦ καὶ ζῆλ'ος. Alc. II. 147. A. Legg. XI. 919. A: ὑπὸ χειμῶνων ἀγρίων βίᾳ ἐλαυνόμενος (ἐλαυνόμενος?). XII. 944. B. Ep. VII. 351. D: χειμῶνων ... ἐξαίσιον καὶ ἀπροσδόκητον μέγεθος. Legg. XII. 961. E: ἐν γε χειμῶσι καὶ ἐν εὐδαίαις.

χείρ, ἡ, manus. Pol. IV. 439. B: ὅτι ἄλλη μὲν ἡ ἀπωθοῦσα χείρ, ἑτέρα δὲ ἡ προσαγομένη. Alc. I. 128. A: καλεῖς δὲ τι χειρός (ΔΠ χειρός); Theaet. 172. E: ἐν χειρὶ τὴν δίκην ἔχοντα. Pol. II. 359. E: περὶ δὲ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον (ἐχέειν). V. 449. B: ἐκτείνας τὴν χεῖρα. Ep. XIII. 363. B: ὅς τότε τὴν χεῖρα ἡσθένει. Ax. 366. C: ἡ δὲ χεῖρ τὰν χεῖρα νίξει (Epicharm.). Prot. 314. D: ἀμφοῖν τοῖν χε-

ροῖν τὴν θύραν ... ἐπήραξ. Theaet. 155. E: οὐ ἂν δύνωνται ἀπρίξ τοῖν χεροῖν λαβέσθαι. Riv. 132. B. Conv. 213. D: τῷ χεῖρε μόνις ἀπέχεται. 214. D. 219. B: περιβαλὼν τῷ χεῖρε τῷ δαιμονίῳ cet. 211. A: οὐδὲ χεῖρες cet. Pol. IV. 439. B. Tim. 45. A: σκέλη ... χεῖρές τε. Tim. 33. D: χερῶν. Legg. VII. 796. A. IX. 869. C: ἀμυνόμενος ἄρχοντι χερῶν πρότερον. Prot. 339. B: χεροὶ τε καὶ ποσὶ ... τετραγώνον (Sim.). Theaet. 198. D: ἔχειν ἐν ταῖς χεροῖν. Crat. 422. E: σημαίνειν ταῖς χεροῖ καὶ τῇ κεφαλῇ cet. Pol. IV. 432. D: ὥστε οἱ ἐν ταῖς χεροῖν ἔχοντες ζητοῦσιν ἐνίοτε ὃ ἔχουσι. VII. 517. B: εἴ πως ἐν ταῖς χεροῖ δύναιτο λαβεῖν. Legg. I. 633. B: ἐν ... ταῖς πρὸς ἀλλήλους ταῖς χεροῖ μάχαις. VII. 796. B: κεναῖς χεροῖν οὐκ ᾤηθη δεῖν ἀθροεῖν. IX. 880. A: ἀμυνέσθω ... ἀνευ βέλους ψιλαῖς ταῖς χεροῖν. Prot. 352. A: ἰδὼν τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας ἄκρας. Conv. 189. E: χεῖρας ... τέτταρας εἶχε. 205. E. Pol. IV. 436. C: κινούντα ... τὰς χεῖρας τε καὶ τὴν κεφαλὴν. Legg. VIII. 831. A: καθαρὸν εἶναι χεῖρας.

χειροῦκτητος, ὁ ἦ, *manu factus*. Locr. 94. E: ἀγορῶντος οὐκ ἐς χειροῦματα παραδείγματα.

χεῖρον, ν. χείρων,

χειρονομῶ, *manus iacto* (tanquam pugnans). Legg. VIII. 830. C: ἡ τί ποτε ἄλλο τὴν τοῦ χειρονομεῖν μελέτην ἂν τις φαίη γεγονέναι (praec. σκιαμαχεῖν);

χειροποίητος, ὁ ἦ, *manu factus*. Critia 118. C: ὡς χειροποίητον ἔργον.

χειροτέχνης, *opifex*. Pol. X. 597. A: τὸ τοῦ κλεινοῦργοῦ ἔργον ἢ ἄλλου τινὸς χειροτέχνου. Prot. 328. A: τῶν χειροτεχνῶν. Pol. X. 596. C. III. 4C5. A: τοὺς φαύλους τε καὶ χειροτέχνους. Apol. 22. C.

χειροτεχνία, ἡ, *ars quae manu exercetur* (germ. Handwerk). Pol. IX. 590. C: βαναυσία δὲ καὶ χειροτεχνία διὰ τί ... ὄνειδος φέρει; VIII. 547. D: χειροτεχνίων. Polit. 304. B: τῶν περὶ χειροτεχνίας ἐπιστημῶν.

χειροτεχνικός, ὁ, ὄν, *ad opifices pertinens vel spectans*, fem. *opificis ars*. Polit. 259. C: τῆς χειροτεχνικῆς καὶ ὅλως πρακτικῆς. Pol. IV. 425. D: χειροτεχνικῶν ... ξυμβολαίων. Phil. 55. D: ἐν ... ταῖς χειροτεχνικαῖς.

χειροτονία, ἡ, *suffragia*. Legg. VI. 755. D: οἷς ἂν ἡ πλείστη χειροτονία γίνηται. Id. 756. B. II. 659. B: τὸν νικῶντα διακρίνων χειροτονίας.

χειροτονῶ, *suffragiis creo*. Legg. VI. 756. A: χειροτονεῖτω ... τὸ ἱππικὸν αὐτοῦς. 763. E. 755. E: χειροτονούντων ... στρατηγούς μὲν καὶ ἱππάρχους πάντες. Polit. 300. A: χειροτονηθέντα ἢ λαχόντα ἐκ τύχης. Legg. VI. 763. E: δέκα ἐκ τῶν ἄλλων χειροτονηθέντας.

χειροῦμαι, *in potestatem redigo; domo, capio vel potior*. Soph. 219. C: τὰ μὲν χεροῦται λόγοις καὶ πράξεσι. Ep.

VII. 336. A: τοὺς δὲ χειρούμενος. Legg. VII. 824: ἀλλ' οὐ φιλοπόνου ψυχῆς νίκη χειρουμένων τὴν ἄγριον τῶν θηρίων ῥώμην. Soph. 219. C: τοῖς χειρουμένοις. Legg. XI. 919. A: αἰχμαλώτους κεχειρωμένους (*captos*). Menex. 240. B: τοὺτους ἐχειρώσατο ... ἐν τρισὶν ἡμέραις. Pol. IV. 422. C: ἀρὰ γε οὐ καὶ πλείους χειρώσαιτ' ἂν τοιούτους ὁ τοιοῦτος; Legg. VIII. 838. D. Euthyd. 290. B: ἐπειδὴν ... χειρώσονται τοῦτο ὃ ἂν θηρεύωνται. Ib. ὅσον θηρεῦσαι καὶ χειρώσασθαι. Theaet. 165. E: χειρωσάμενος. Menex. 242. E: τοὺς προεσιῶτας τῶν ἄλλων Ἑλλήνων χειρωσάμενοι. Hipp. mai. 287. A: εἰ χειρωσόμεθα τὸν ἄνδρα. Soph. 222. A: τὰν τοιούτοις θρέμματα χειρωσόμενος.

χειρουργῆμα, τό, *opus* (nos *Händearbeit*). Gorg. 450. B: τῆς δὲ ῥητορικῆς οὐδὲν ἐστὶ τοιοῦτον χειρουργῆμα (*quae Gorgiae verba sunt*).

χειρουργία, ἡ, *operatio quae manu fit*. Polit. 277. C: γραφῆς ... καὶ συμπίασης χειρουργίας. Riv. 135. B: ὅσα ξυνέσιως ἔχεται, μὴ ὅσα χειρουργίας. Polit. 258. D: περὶ τεκτονικὴν ... καὶ σύμπασαν χειρουργίαν. 259. E: παρεχόμενός γε πον γνῶσιν, ἀλλ' οὐ χειρουργίαν. 277. C: διὰ χειρουργίων (*opp. λέξει καὶ λόγῳ*). Gorg. 450. B: περὶ χειρουργίας τε καὶ τοιαύτας πράξεις. Conv. 203. A: ὁ δὲ ἄλλο τι σοφὸς ὢν ἢ περὶ τέχνας ἢ χειρουργίας τινὰς βάναντος.

χειρουργῶ, *facio* (*manu*), *extruo*. Critia 117. C: πολλοὶ δὲ κῆποι καὶ πολλὰ γυμνάσια ἐκχειρουργῆτο.

χείρων, ὁ ἢ, *peior, deterior, vilior, inferior* (*cedens*); *etiam gravior* (*ärger vel schlimmer*). Prot. 338. B: εἴτε γὰρ χείρων ἐστὶ ἡμῶν ὁ αἰρεθείς *cet.* Theaet. 162. C: μηδὲν χείρων εἰς σοφίαν ὁπουοῦν ἀνθρώπων ἢ καὶ θεῶν. Ax. 366. E: φόβος χείρων. Tim. 89. A: ἡ δὲ ὑπ' ἄλλον (*κίνησις*) χείρων. Crat. 429. B: οὐδὲ δὴ ὄνομα ... δοκεῖ σοι κείσθαι τὸ μὲν χείρον, τὸ δὲ ἄμεινον; Cum *neg.* οὐ χείρον, *propr.* nicht so schlecht, h. e. gut, zweckdienlich. Phaedr. 185. A: οὐ γὰρ χείρον πολλαῖς ἀκούειν. Phaedr. 248. E: χείρονος (*μοίρας μεταλαμβάνει*). Pol. III. 396. D: τῷ χείρονι. Prot. 338. B: οὐκ ὀρθῶς ἂν ἔχοι τὸν χείρω τῶν βελτιόνων ἐπιστατεῖν. Gorg. 486. B: χείρονα (*Eurip.*). Crat. 390. A: οὐδὲν χείρω νομοθέτην εἶναι τὸν ἐνθάδε ἢ τὸν ὁπουοῦν ἄλλοθι. Conv. 174. C. Pol. X. 618. D: τὸν τε χείρω καὶ τὸν ἄμεινῳ βίον. Ax. 368. D: θανάτων μυρίων χείρω (*τὴν ἀπότευξιν*). Pol. II. 381. B: ἡ ἐπὶ τὸ χείρον καὶ τὸ αἰσχίον ἐαυτοῦ (*μεταβάλλει ἐαυτόν*); V. 459. B. Tim. 75. B. Legg. IV. 720. E: κατὰ τὸ χείρον ... καὶ ἀγριώτερον. Crat. 429. A: ζωγράφοι εἰσὶ πον οἱ μὲν χείρους, οἱ δὲ ἄμεινους; Pol. I. 334. B: βλαπτόμενοι δ' ἵπποι βελτίους, ἢ χείρους γίγνονται; Legg. VIII. 840. C: τούτων ὄντες χείρονες. Soph. 246. D: τὸ παρὰ χειρόνων (*ὁμολογηθέν*). Pol. V. 460. C. I. 335. D: εἰς τὴν ἀνθρωπείαν ἀρετὴν χείρους γίγνεσθαι. IV. 421. E: τοὺς

νέις ... *χείρους δημιουργοὺς διδάξεται*. VIII. 545. A. Legg. VIII. 840. D. Men. 94. B: *ἰππέας* ... *ἐδίδαξεν οἰδενὸς χείρους Ἀθηναίων*. Legg. V. 747. D: *ἀναδιδούσαν (τὴν τροφήν) ... ἀμείνω καὶ χείρω*. Polit. 303. A: *πασῶν ... τῶν εὐολιτειῶν ... χειρίστη*. Tim. 89. A: *χειρίστη ... ἡ κειμένη τοῦ σώματος (κίνησις)*. Pol. VIII. 567. C: *οἱ μὲν γὰρ τὸ χειριστον ἀφαιροῦντες λείπουνσι τὸ βέλτιστον cet.* — Neutr. *χείρον*, adverbii partes agens, est *minus*. Phaed. 85. B: *οὐ χείρον ἐκείνων τὴν μαντικὴν ἔχειν παρὰ τοῦ θεοπότου*. Legg. X. 909. D: *καὶ τούτων ... ἐπιμελείσθων μηδὲν χείρον τῶν ἄλλων*. XI. 928. A. Lach. 180. C: *τοῦτο ... ἂν ἐγὼ ἔχοιμι εἶπειν οὐ χείρον Λάχρητος*. Etiam *deterius*, h. e. *miserius*. Pol. I. 344. E: *εἴτε χείρον εἴτε βέλτιον βιωσόμεθα ἀγνοοῦντες ὃ σὺ φῆς εἰδέναι*. VII. 519. D: *χείρον ζῆν*.

χειρωννακτικός, i. q. *χειρωναξ*, *urifex*. Ak. 368. B: *τοὺς χειρωννακτικοὺς ἐπέλθωμεν καὶ βαναύσους*.

χείρωσις, ἡ, *subigendi actio*. Ep. VII. 332. A: *τῆς τοῦ Μήδου τε καὶ εὐνούχου χειρώσεως*.

χειρωτικός, ἡ, ὄν, *potiundi peritus*; fem. et neutr. *potiundi facultas vel peritia*. Soph. 219. D: *τὸ δὲ λοιπὸν ἢ κατ' ἔργα ἢ κατὰ λόγους χειρούμενον ξύμπαν χειρωτικὸν ἂν εἴη*. 221. B: *κιητικοῦ (μέρος) ... χειρωτικόν*. 223. B: *(τέχνης) χειρωτικῆς*.

χελιδών, ἡ, *hirundo*. Phaed. 85. A: *ἡ χελιδών*.

χερσαῖος, α, ον, *terrester*. Tim. 40. A: *πεζὸν ... καὶ χερσαῖον τέταρτον (εἶδος)*. Soph. 223. B: *χερσαίας (ζωοθηρίας)*. Etiam *mediterraneus*. Legg. IV. 704. B: *πότερον ἐπιθαλαττιδὸς ἔσται τις, ἢ χερσαία (ἢ πόλις)*.

χέω, *fundo*. Med. Tim. 83. E: *ὅσα τε ἄλλα τοιαῦτα σῶμα τὸ καθ' ἡμέραν χεῖται καθαιρόμενον*. Pol. III. 388. B: *χενόμενον* (Hom.). Intrans. est Lat. *fundi vel diffundi*. Ak. 371. D: *εὐκρατος ἀὶρ χεῖται*. Pass. Locr. 101. B: *ἃ ... πολλὰ καὶ κεχυμένα (φωνα) μεγάλα*. Tim. 66. C: *τὰ ... παρὰ φύσιν ξυνεστώτα ἢ κεχυμένα*.

χῆν, ὁ et ἡ, *anser*. Gorg. 471. C: *χῆνα ... διώκοντα ἐμπιστεῖν (εἰς φρεσίν)*.

χηννοβωτία, ἡ, *anserum pastus*. Polit. 264. C: *χηννοβωτίας* (sic Cl. c. plurimis al. Vulgo *χηννοβοτίας*) *γε καὶ χηννοβοτίας ... πέπυσται*.

χῆτις, ἡ, et *χῆτος*, τό, *inopia*; unde dat. *χῆτει*, vern. aus Mangel. Phaedr. 239. D: *ἄλλοις τοῖς χρώμασι καὶ κόσμοις χῆτει οἰκείων κοσμοῦμενον*.

χθές, *heri*. Conv. 174. A: *χθές ... αὐτὸν διέφυγον τοῖς ἐπινικίοις*. Pol. I. init. *κατίβην χθές εἰς Πειραιᾶ*. Tim. 17. A: *τῶν χθές μὲν δαιτυμόνων, τὰ νῦν δ' ἐστιατόρων*. Euthyd. 271. A. Menex. 236. A. al. Cum art. et subst. Soph. init. *κατὰ τὴν χθές ὁμολογίαν ... ἤκομεν cet.* Tim. 26. E: *ἀντὶ τῶν χθές λόγων*. Cum v. *πρώην* coni. est Lat. *non ita*.

pridem. Gorg. 470. D: τὰ ... ἐχθές (Paris. FI χθές) καὶ πρῶην γεγονότα. Legg. III. 677. D: χθές καὶ πρῶην γεγονότα.

χθιζά, i. q. χθές. Alc. II. 141. D: ἐνιά γε χθιζά τε καὶ πρωῒζα (v. πρωῒζά) γεγεννημένα (quod ex Hom. ductum).

χθόνιος, α, ον, *subterraneus, infernus*. Pol. X. 619. E: πορείαν οὐκ ἂν χθονίαν καὶ τραχείαν πορεύεσθαι, ἀλλὰ λείαν τε καὶ οὐρανίαν. Praec. ponitur in *diis inferis*. Legg. VIII. 828. C: τὸ τῶν χθονίων (seq. θεοὺς οὐρανίους). XII. 959. C: ὡς εἰς ἄψυχον χθονίων βωμόν. IV. 717. A: τοῖς χθονίοις ... θεοῖς. Locr. 105: σὺν δαίμοσι παλαμναίοις χθονίοις τε.

χθών, ἡ, *terra*. Pol. II. 379. D. et III. 386. D. (Hom.).

χιλιάνδρος, ὁ ἡ, *mille viris constans*. Polit. 292. E: ἐν χιλιάνδρῳ πόλει.

χιλιάς, ἡ, *mille* (subst.). Phaedr. 256. E: ἐννέα χιλιάδας εἰὼν περὶ γῆν κυλινδουμένην.

χιλιετής, ὁ ἡ, *mille annos complens*. Phaedr. 249. A: τρίτῃ περιόδῳ τῇ χιλιετεί. Pol. X. 621. D: ἐν τῇ χιλιετεί (Par. A. ex corr. χιλιέτι; Schneid. χιλιέτει) πορεία. 615. A: εἶναι δὲ τὴν πορείαν χιλιετῇ (Par. A. χιλιετιν; an χιλιέτιν? Schneid. dedit χιλιέτη).

χίλιοι, αι, α, *mille*. Legg. III. 677. D: χίλια ... ἔτη. X. 894. E: (ὅταν) οὕτω δὴ χίλια ἐπὶ μυροῖσι γίνονται τὰ κινηθέντα. Polit. 292. E: χιλίων ἀνδρῶν. Pol. IV. 423. A. Critia 119. B: διακοσίων καὶ χιλίων νεῶν. Legg. III. 699. B. Tim. 23. D: προτέραν ... ἔτεσι χιλίοις. Legg. XII. 945. A: χιλίας (μνάς). XII. 953. E. Apol. 36. A: κὰν ὄφλε χιλίας δραχμάς.

χιλιοστός, ἡ, ὄν, *millesimus*. Phaedr. 249. B: τῷ ... χιλιοστῷ (έτει). Pol. X. 615. C: ἥδη χιλιοστόν ἔτος εἰς ἐκείνον τὸν χρόνον.

χιτώνιον, τό (χιτών), *tunica*. Ep. XIII. 363. A: χιτώνια τρία ἐπταπῆχη.

χιτωνίσκος, ὁ, *tunica*. Hipp. min. 368. C: τὴν ζώην ... τοῦ χιτωνίσκου. Legg. XII. 954. A: γυμνὸς ἢ χιτωνίσκον ἔχων. Hipp. min. 368. C: τὸ ἱμάτιον (αὐτὸς) ὑφῆναι καὶ τὸν χιτωνίσκον.

χιών, ἡ, *nix*. Phaed. 106. A: ἡ χιών. Tim. 59. E: τὸ ... ὑπὲρ γῆς ... χιών. Locr. 99. C. Phaed. 110. C: γύψου ἢ χιόνος λευκοτέραν. 103. C: χιόνα. D.

χλευάζω, *illudo* (aliquem). Eryx. 397. D: κατεγέλα τε καὶ ἐχλευάζε.

χλιδή, ἡ, *deliciae*. Conv. 197. D: ἀβρότης, χλιδῆς ... πατήρ.

χλόη, ἡ, *gramen*. Tim. 80. E: τὰ μὲν καρπῶν, τὰ δὲ χλόης. Critia 115. A: ῥιζῶν ἢ χλόης cet.

χοιρίδιον, τό, *porculus*. Euthyd. 298. D: καὶ σὺ ἄρα ἀδελφός εἰ τῶν ... χοιριδίων.

χοῖρος, ὁ, *porcus*. Pol. II. 378. A: θυσασμένους οὐ χοῖρον, ἀλλὰ τι μέγα καὶ ἄπορον θῦμα.

χολή, ἡ, *bilis*. Pol. VIII. 564. B: οἶον περὶ σῶμα γλίσγμα τε καὶ χολή. Locr. 102. D. Tim. 83. C: ὅσα χολῆς εἶδη λέγεται. Ib. μελαίνης χολῆς ὀξείας τε. 84. D. 85. A. 83. C: χολήν. 85. B. 82. E: χολὰς ... καὶ γλίσγματα ἴσχει παντοία.

χολώδης, ὁ ἢ, *biliosus*. Tim. 83. B: χολώδες (χρῶμα). 86. E: χολώδεις χυμοί. 71. B: χολώδη χρωματα.

χορδή, ἡ, *chorda*. Theaet. 206. B: ποίας χορδῆς εἴη (ἢ φθόγγος). Phaedr. 268. D: ἐπιστάμενος ὡς οἶον τε ὀξύτατην καὶ βαρυτάτην χορδὴν ποιεῖν. Phaed. 86. A: ἡ λῖρα καὶ αἱ χορδαί. 85. E: χορδῶν. Pol. I. 349. E: ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν. VII. 531. B. Legg. VII. 812. D: σαφηνείας ἔνεκα τῶν χορδῶν. Lys. 209. B. Pol. VII. 531. B: τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας. Legg. II. 670. D: ταῖς χορδαῖς ταῖς τῶν μελῶν. Phaed. 86. A: τὰς χορδὰς θνητοειδεις οὔσας. B. Pol. III. 412. A: τὸν τὰς χορδὰς ἀλλήλαις ξυνιστάντα.

χορεία, ἡ, *saltatio, chorea vel chorus*. Legg. II. 654. B: χορεία ... ὀρχηοίς τε καὶ ᾠδῇ τὸ ξύνολόν ἐστιν. 665. A. 672. E: ὅλη ... χορεία ὅλη παίδευσις ἦν ἡμῖν. VIII. 831. B. VII. 796. B: εὐφρανθεῖσα τῇ τῆς χορείας παιδίᾳ. Ax. 366. A: τῆς ἐκείσε διαίτης καὶ χορείας ὀριγνωμένη. Legg. VII. 790. E: ταύτῃ τῇ τῆς κινήσεως ἅμια χορεία καὶ μούση χροῖμναι. Epin. 991. B: χορεία Μουσῶν εὐδαίμονι δεδομένη. Legg. II. 654. C: τὴν χορείαν (sic Par. A. Vulgo χορηγίαν) τε καὶ μουσικὴν. 672. B: πᾶσαν τὴν μανικὴν ... χορείαν. 673. D. Epin. 982. E: πορείαν ... καὶ χορείαν πάντων χορῶν καλλίστην cet. Legg. VI. 772. B: θυσίων τε καὶ χορείων. II. 655. B: πότερον ἅπαντες πάσαις χορείαις ὁμοίως χαίρομεν —; VII. 799. A: χορείαις ποῖασι γεραίρουσιν τὴν τότε θυσίαν. Pol. III. 412. B: χορείας ... καὶ θήρας cet. Tim. 40. C: χορείας ... τοιούτων αὐτῶν (τῶν θεῶν) cet. Legg. II. 655. D: ἐπειδὴ μιμήματα τρόπων ἐστὶ τὰ περὶ τὰς χορείας cet. VIII. 835. A.

χόρευμα, τό, *saltatio mores imitans*. Legg. II. 655. C: οὐ γὰρ που ἐρεῖ γέ τις ὥς ποτε τὰ τῆς κακίας ἢ ἀρετῆς καλλίονα χορεύματα.

χορευτής, ὁ, *qui in choro est vel chorum sequitur*, pl. *saltatores e quibus chorus constat*. Phaedr. 252. D: οὗ (θεοῦ) ἕκαστος ἦν χορευτής. Conv. 173. A: ἡ τὰ ἐπινίκια ἔθνευ αὐτός τε καὶ οἱ χορευταί. Pol. II. 373. B: ποιηταί τε καὶ τούτων ὑπηρεταί, ῥαψωδοί, ὑποκριταί, χορευταί cet. Ion. 536. A: ὁρμαθὸς παμπολὺς ... χορευτῶν τε καὶ διδασκάλων cet. Alc. I. 125. D: χρωμένων χορευταῖς.

χορεύω, *salto et saltatione exprimo; in choro sum, in choreis versor* (pf. *versatus sum*). Euthyd. 277. E: τούτῳ οὐδὲν

ἄλλο ἢ χορεύετον περὶ σέ. Legg. II. 665. B: εἰ ἄρα οἱ ὑπὲρ τριῶνκοντα καὶ πεντήκοντα ... γεγονότες ἔτη ... χορεύουσιν. 657. D: ἄρ' οὖν οὐχ ἡμῖν οἱ ... νέοι αὐτοὶ χορεύειν ἐτοιμοί —; XII. 942. E: χορείας πάσας ... χορεύειν. Theaet. 173. D: ὅτι οὐχ ἡμεῖς ἐν τῷ τοιῷδε χορεύοντες (cf. 173. B: τοὺς τοῦ ἡμετέρου χοροῦ) τῶν λόγων ὑπερβαίνειν. Legg. VI. 771. E: χορεύοντάς τε καὶ χορευούσας κόρους καὶ κόρας. Epin. 982. E: πορείαν ... καὶ χορείαν πάντων χορῶν καλλίστην ... χορεύοντα (τὰ ἄσπρα). Legg. II. 654. B: τὸν δὲ πεπαιδευμένον ἱκανῶς κεχορευκότα θετέον. 655. D: τὰ ῥηθέντα ... ἢ καὶ ὅπως οὖν χορευθέντα.

χορηγία, ἡ, *chori instructio*. Ep. XIII. 362. A: ἐάν τι δέῃ ἐμὲ ἀναλίσκειν εἰς χορηγίαν ἢ τι τοιοῦτον. Etiam Euthyd. 277. D. pro χορεία Cl. Or scribunt χορηγία (v. χορηγῶ). Legg. II. 654. C. pro χορηγίαν Par. A. c. al. dat χορείαν.

χορηγός, ὁ, *chori dux*. Legg. II. 665. A: θεοὺς ... συγχορευτάς τε καὶ χορηγούς ἡμῖν δεδωκέναι τὸν τε Ἀπόλλωνα καὶ Μούσας.

χορηγῶ, *choro praesum, chorum duco vel rego; met. praeceo, duco et primus instituo*. Theaet. 179. D: οἱ ... τοῦ Ἑρακλείτου ἐταῖροι χορηγοῦσι (i. q. ἡγοῦνται) τούτου τοῦ λόγου μάλα ἐρρωμένως. Gorg. 482. B: χορὸν ᾧ χορηγοίην. Legg. II. 654. A: ἢ δὴ κινεῖν τε ἡμᾶς καὶ χορηγεῖν ἡμῶν (sic Par. A. c. al. Vulgo ἡμῖν) τούτους (τοὺς θεοὺς).

χορικός, ὁ, ὄν, *choricus*. Legg. II. 670. A: τῆς ... χορικῆς μούσης.

χοροδιδασκαλία, ἡ, *chori docendi vel moderandi ars*. Alc. I. 125. E: ἡ χοροδιδασκαλία (ποιεῖ ἄρχειν κοινωνούντων ᾧδης). Eadem D. dicitur χοροδιδασκαλική.

χοροδιδάσκαλος, ὁ, *chori magister*. Legg. II. 655. A: ὥσπερ οἱ χοροδιδάσκαλοι ἀπεικάζουσιν. VII. 812. E: οἶα τοὺς χοροδιδασκάλους καὶ ἃ δεῖ διδάσκειν.

χορός, ὁ, *chorus*. Legg. II. 664. C: ὁ Μουσῶν χορὸς ὁ παιδικός. 665. A: ὁ ... τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν χορός. B: Διονύσου πρεσβυτῶν χορός. VII. 800. C: χορός οὐχ εἷς, ἀλλὰ πλῆθος χορῶν ἦκει. Euthyd. 276. B: ὥσπερ ὑπὸ διδασκάλου χορὸς ἀποσημῆναι. Pol. VIII. 560. E: ὕβριν καὶ ἀναρχίαν ... λαμπράς μετὰ πολλοῦ χοροῦ κατὰγονοῖν ἐστεφανωμένας. Prot. 327. D: ὥσπερ οἱ ἐν ἐκείνῳ τῷ χορῷ μισάνθρωποι. Phaedr. 230. C: θεωρῶν τὴν καὶ λιγυρὸν ὑπάρχει τῷ τῶν τεττίγων χορῷ. Legg. II. 671. A: τῷ τοῦ Διονύσου χορῷ. Gorg. 482. B: χορὸν ᾧ χορηγοίην. Pol. II. 383. C: καὶ χορὸν οὐ δώσομεν (*nec fabulae docendae potestatem faciemus*). Legg. VII. 817. D: δώσομεν ὑμῖν χορὸν. II. 665. E: οἱ περὶ νίκης χοροὶ ἀγωνιζόμενοι. VIII. 835. E: θυοῖται ... καὶ ἐορταὶ καὶ χοροί. Ax. 371. B: κύκλιοι χοροί. Gorg. 501. E: ἡ τῶν χορῶν διδασκαλία. Pol. V. 475. D: ὥσπερ ... ἀπομεμισθωκότες τὰ ὅσα ἐπακοῦσαι πάντων τῶν

χορῶν. Legg. VI. 764. E: περὶ τὴν τῶν χορῶν παιδίαν. 765. A: τὸν ... χορῶν ἄρχοντα καὶ διαθετήρα αἰρεῖσθαι χορῆ cet. B: τῶν χορῶν ἀρχέτω. VIII. 834. E: ἀμιλλὰς χορῶν. Epin. 982. E. Conv. 197. D: ἐν ἐορταῖς, ἐν χοροῖς cet. Legg. II. 656. C. Theag. 123. E: ἡ τῶν ἀδόντων ἐπιστάμεθα ἐν τοῖς χοροῖς ἄρχειν. Pol. IX. 580. B: καθάπερ ... εἰσῆλθον, ἔγωγε ὥσπερ χοροὺς κρίνω, ἀρετῇ cet. Legg. II. 654. C: χοροὺς τε ὀνομακέναι παρὰ (v. τὸ παρὰ) τῆς χαρᾶς ἐμψυκτον ὄνομα. VII. 800. E: χοροὺς τινὰς ἐξῶθεν μεμισθόμενους ὥδους. VIII. 828. C: χοροὺς τε καὶ ἀγῶνας μουσικούς. *ut Lat. chorus, est agmen, turba vel numerus (germ. Kreis et Schaar). Phaedr. 247. A: φθόνος γὰρ ἔξω θεῖον χοροῦ ἴσταιται. Theaet. 173. B: τοὺς ... τοῦ ἡμετέρου χοροῦ ... διελθόντες cet. Euthyd. 279. C: τὴν δὲ σοφίαν τοῦ χοροῦ τάξομεν (quoniam in numero reponemus); ἐν τοῖς ἀγαθοῖς, ἢ πῶς λέγεις; Legg. I. 641. B: παιδὸς ἐνὸς ἢ καὶ χοροῦ παιδαγωγηθέντος κατὰ τρόπον ἐνός. Prot. 315. B: ἴσαν δέ τινες καὶ τῶν ἐπιχωρίων ἐν τῷ χορῷ. Phaedr. 250. B: ὅτε σὺν εὐδαίμονι χορῷ μακαρίαν ὄψιν τε καὶ θέαν ... εἶδον cet. Politi. 291. C: κατιδὼν τὸν περὶ τὰ τῶν πόλεων πράγματα χορόν. Pol. VI. 490. C: αὐτῇ χορόν κακῶν ἀκολογηθῆσαι. Ib. τὸν ἄλλον τῆς φιλοσόφου φύσεως χορόν τί δεῖ πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἀναγκάζοντα τάττειν;

χορτάζω, sagito. Pol. II. 372. D: τί ἂν αὐτὰς (int. ὅς) ἄλλο ἢ ταῦτα ἐχόρταζες; IX. 586. A: εἰς τραπέζας (κεκυφότες) βόσκονται χορταζόμενοι καὶ ὀχεύοντες cet.

χορωδία, ἡ, chori cantus. Legg. VI. 764. E: τῶν ... περὶ χορωδίαν ἄλλους (ἀθλοθέτας πρέπον ἂν εἶη γίγνεσθαι). χοὺς, ὁ, congius. Theaet. 173. D: οἱ τῆς θαλάττης λεγόμενοι χόες (i. e. congiorum in mari numerus). Hipp. mai. 288. D: τῶν ἔξ χόας χωρουσῶν (χυτρῶν).

χόω, vid. χώννυμι.

χραίνω, coloro. Legg. VI. 769. A: τοῦ χραίνειν ἢ ἀποχραίνειν. *polluo. Legg. XI. 917. B: θεῶν ὀνόματα μὴ χραίνειν ῥαδίως.

χρεία, ἡ, indigentia; necessitas (Bedürfniss). Polit. 311. A: οὐ ... ἂν ἐνὸς ἀρχontos χρεία ξυμβαίη. Pol. II. 369. C: ποιήσει δὲ αὐτὴν (τὴν πόλιν) ... ἡ ἡμετέρα χρεία. 371. A: ὦν ἂν αὐτοῖς χρεία. Tim. 33. D: αἰς (χεροῖ) οὔτε λαβεῖν ... χρεία τις ἦν. Legg. VI. 783. A: τριτὴ ... ἡμῖν καὶ μεγίστη χρεία cet. VIII. 834. B: ἵππων ... ἡμῖν χρεία ... οὔτε τις πολλῶν οὔτε πολλή (οὔτε πολλῶν οὔτε τις πολλή?). 849. E: σκευῶν ὁπόσων ἕκαστοι οἱ χρεία. Ion. 541. C: ἡ ῥαψωδοῦ ... δοκεῖ σοι ... πολλή χρεία εἶναι τοῖς Ἕλλησι —; Dem. 382. A: τίς χρεία τῶν ψήγων ἐστὶν ὑμῖν; Tim. 92: ὥς οὐδὲν ἐτι ποδὼν χρείας οὐσης. Legg. VI. 782. D: ὅρῳ πάντα τοῖς ἀνθρώποις ἐκ τριτῆς χρείας καὶ ἐπιθυμίας ἡρτημένα. VIII. 849. A: μὴ τις ἀδίκη τι τῆς τῶν ἀνθρώπων

χρείας. Pol. VIII. 566. E: ἔν' ἐν χρεῖα ἡγεμόνος ὁ δῆμος ἤ. Legg. I. 630. E: οὐ ... ἂν ἕκαστος ἐν χρεῖα γίγνηται, τοῦτο ζητεῖ νῦν παραθέμενος. VIII. 848. A: ὅσοι χρεῖα τινὲ πό-
λεως ... εἰσαφικνουῦνται ἐκάστοτε. De lege 318. B: τοὺς τῶν
θεῶν ἐν χρεῖα ὄντας. Polit. 274. C: διὰ τὸ μηδεμίαν αὐ-
τοὺς χρεῖαν πρότερον ἀναγκάζειν. Phil. 52. B: ὅταν τις στε-
ρηθεὶς λυπηθῇ διὰ τὴν χρεῖαν. Pol. III. 410. B: δικαστικῆς
εἰς χρεῖαν εἶναι. Legg. III. 697. D: ὅταν ... εἰς χρεῖαν τοῦ
μαχεσθαι περὶ ἑαυτῶν τοὺς δῆμους ἀφικνῶνται. 702. B:
σχεδὸν γὰρ εἰς χρεῖαν αὐτῶν ἔγωγ' ἐλήλυσθα τὰ νῦν. VI.
783. C: ἴσως ... χρεῖαν ποτ' αὐτῶν πάντων ἔξομεν. XII.
965. B: ἧς χρεῖαν ἔχομεν. Menex. 244. D: ὡς ... ἀφικοντο
εἰς χρεῖαν τῆς πόλεως τῶν τε Ἑλλήνων οἱ πρῶτοι cet. Ep.
VI. 322. C: οἰκεῖτε ... γείτονές τε ὑμῖν αὐτοῖς καὶ χρεῖαν
ἔχοντες cet. Pol. II. 369. D: πρώτη ... καὶ μερίστη τῶν
χρεῖαν ἢ τῆς τροφῆς παρασκευῇ τοῦ εἶναι τε καὶ ζῆν ἔνεκα.
Phaedr. 239. D: ἐν πολέμῳ τε καὶ ἄλλαις χρεῖαις, ὅσαι με-
γάλαι. Pol. II. 373. D: οὐκοῦν καὶ ἱατρῶν ἐν χρεῖαις ἐσό-
μεθα πολὺ μᾶλλον οὕτω διαιτώμενοι —; Legg. XI. 918. C:
πᾶσιν ἐπικουρίαν ταῖς χρεῖαις ἐξενπορεῖν. Ib. ὅταν εἰς χρεῖας
τε καὶ ἐπιθυμίας τινῶν ἐμπέπτη. *usus et utendi ratio. Cral.
408. A: τὸ εἶρην λόγου χρεῖα ἐστί. Pol. V. 451. C: οὐκ
ἔστ' ἄλλη ὁρθὴ παιδων τε καὶ γυναικῶν κητοῖς τε καὶ χρεῖα
ἢ cet. Soph. 239. D: ἐκ ταύτης τῆς χρεῖας τῶν λόγων (ex
hac disputandi ratione). Polit. 272. D: περὶ τε ἐπιστημῶν
καὶ τῆς τῶν λόγων χρεῖας. Tim. 76. E: τῆς τῶν ὄντων
χρεῖας. Legg. IV. 722. B: εἰς ἀρετὴν τῆς χρεῖας. VI.
772. B: ἀπὸ τῆς χρεῖας μανθάνοντας. VIII. 846. C: τῆς
ἀναγκαίας αὐτῶν χρεῖας ἐμπείρως ἴσχοντες. Gorg. 457.
D: ἐκεῖνος ... ἐπὶ δικαίᾳ χρεῖα παρεδωκεν, ὁ δ' ἐναν-
τίως χρῆται. Phaed. 87. C: ἱματίου ἐν χρεῖα τε ὄντος καὶ
φορουμένου. Pol. II. 372. A: εἰ μὴ που ἐν αὐτῶν τούτων
χρεῖα τινὲ τῇ πρὸς ἀλλήλους. Legg. II. 652. E: ἐν τῇ κατ'
ὁρθόν χρεῖα τῆς ἐν οἴῳ συνουσίας. VII. 796. C: πολέμου
τ' ἐν χρεῖα cet. Phaed. 111. A: ὅπερ ἡμῖν τὸ ὕδωρ καὶ ἡ
θάλαττα ἐστὶ πρὸς τὴν ἡμετέραν χρεῖαν, τοῦτο cet. Polit.
298. D: τοῖς ναυτικοῖς ὀργάνοις εἰς τὴν τῶν πλοίων χρεῖαν.
Pol. I. 330. C: κατὰ τὴν χρεῖαν (propter usum). 333. A: τὴν
δικαιοσύνην πρὸς τίνος χρεῖαν ἢ κητῶν ἐν εἰρήνῃ φαίης
ἂν χρησίμην εἶναι; II. 371. E: πωλοῦντες τὴν τῆς ἰσχύος
χρεῖαν. X. 601. D: (πρὸς) τὴν χρεῖαν ... πρὸς ἣν ἂν ἕκα-
στον ἢ πεποικημένον ἢ πεφυκός. Legg. II. 657. C: τὴν τῇ
μουσικῇ καὶ τῇ παιδιᾷ μετὰ χορείας χρεῖαν ὁρθὴν εἶναι
τοιγῶδ' ἐνι τροπῳ. VI. 785. B: ἣν ἂν δοκῇ χρεῖαν δεῖν
χρησθαι πρὸς τὰ πολεμικά (cf. IX. 868. B.). VII. 794. D:
πρὸς τὴν τῶν ὀπλῶν χρεῖαν. XI. 917. E: τοῖς περὶ τὴν τῆς
ἀγορᾶς χρεῖαν. Euthyd. 281. A: περὶ τὴν χρεῖαν ... τῶν
ἀγαθῶν. Eryx. 401. B: τὰ πρὸς τίνα χρεῖαν χρήσιμα χρη-

σθαι χρήματά ἐστι. 404. B: πρὸς τὴν τοῦ σώματος χρεῖαν. Clit. 407. E: μήτ' ἄλλην χρεῖαν μηδεμίαν χορῆσθαι τῷ σώματι. Legg. VI. 776. C: ἐναντία ... ταῖς χρεαῖαις καὶ κατὰ τὰς χρεῖας. V. 738. D: ὅπως ἂν ... εἰς ... τὰς χρεῖας ἐκάστας εὐμάρειαν παρασκευάζωσι. — Ut Lat. *usus*, etiam est *utilitas*. Gorg. 480. A: τίς ἡ μεγάλη χρεῖα ἐστὶ τῆς ῥητορικῆς; 481. B. Eryx. 394. D: τῆς δὲ σοφίας ἡ τε χρεῖα ὀλίγου ἀξία cet. 400. E: ὅτι οὐδεμία αὐτοῖς χρεῖα οἰκίας ἐστίν. Gorg. 474. D: πρὸς τὴν χρεῖαν ... πρὸς ὃ ἂν ἕκαστον χορήσιμον ᾖ. Conv. 204. C: τοιοῦτων ὧν ὃ ἕως τίνα χρεῖαν ἔχει τοῖς ἀνθρώποις; Legg. VIII. 833. A: οὐδετέρα τὴν μεγίστην ἔχει χρεῖαν. Epin. 975. E: εὐδοκιμωτάτῃ πρὸς χρεῖαν. Lys. 215. B: (οἱ) μήτε παρόντες χρεῖαν αὐτῶν (v. αὐτῶν) ἔχουσι. 220. D: αὐτὸ δὲ ἑαυτοῦ ἕνεκα οὐδεμίαν χρεῖαν ἔχει. Pol. I. 331. B: ἔχει δὲ καὶ ἄλλας χρεῖας πολλὰς.

χορμετιζῶ, *hinnio*. Phaedr. 254. D: βιαζόμενος, χορμετιζόμεν. Pol. III. 395. B: ἵππους χορμετιζοντας.

χρεός (att. *χεός*), τό, *debitum*, *aes alienum*. Polit. 267. A: καθάπερ εἰ χρεός (χρεός; v. Fisch. not. ad Polit. p. 120. et Lob. ad Phryn. p. 391.) ἀπέδωκάς μοι τὸν λόγον. Legg. XII. 958. B: πρὶν ἂν ἐκπληρώσῃ τὸ χρεός ἅπαν τῷ νικησαντι. Ax. 367. B: καὶ μή τις θάττον ὥς χρεός ἀποδιδῶ τὸ ζῆν. Legg. III. 684. E: χρεά μεγάλα καὶ παλαιὰ οὐκ ἦν. Pol. VIII. 566. A: χρεῶν ... ἀποκοπὰς (Id. Legg. III. 684. E. V. 736. C.). E: χρεῶν ... ἡλευθέρωσε. Legg. III. 684. D: χρεῶν διάλυσιν. IV. 717. B: χρεῶν πάντων προσβύτατα. Pol. VIII. 555. D: οἱ μὲν ὀφείλοντες χρεά cet.

χρεῶν, τό, *necessitas*; *fatum*. Phaedr. 255. A: ἡ τε ἡλικία καὶ τὸ χρεῶν ἤγαγεν εἰς τὸ προέσθαι αὐτὸν εἰς ὁμιλίαν. Ax. 364. C: ὅπως ἀστενακτὶ ἐς τὸ χρεῶν ἦν. 365. B: εἰς τὸ χρεῶν ἀπιέναι. Cum v. εἶναι et absol. *necesse est*, *oportet*. Soph. 220. C: πληκτικὴν ... θήραν ἡμῶς προσεπειν ... τῶν χρεῶν. Tim. 26. A: ὅτι χρεῶν εἶη με πρὸς ἑμαυτὸν ... ἀναλαβόντα λέγειν οὕτως. 55. D: ὧν ἐμπειρον χρεῶν εἶναι. Critia 107. B: μίμησιν ... τὰ παρὰ πάντων ἡμῶν ῥηθέντα χρεῶν που γενέσθαι. E. Legg. I. 633. A: ἀτ' αὐτὰ καλεῖν χρεῶν ἐστι. II. 661. E: τί οὖν τὸ μετὰ τοῦτ' εἰπεῖν ἡμῶς χρεῶν; III. 688. A: ὥς χρεῶν εἶη τὸν ἀγαθὸν νομοθέτην πάντα πολέμον χάριν τὰ νόμιμα τιθέναι. 698. A: διεξελθεῖν ἡμῶς χρεῶν. VI. 779. A: εἰ τεῖχος γέ τι χρεῶν ἀνθρώποις εἶναι. VII. 808. A: εἴτ' οὖν νόμιον εἴτ' ἐπιτήδευμα τὸ τοιοῦτον καλεῖν ἐστὶ χρεῶν. IX. 861. C: θυοῖν ... θάτερον ἡμῶς χρεῶν, ἢ μὴ λέγειν cet. 877. E: τοῦτον ... καθήρασθαι ... τὸν οἶκον χρεῶν ἔστω. XI. 928. D: μείζους (διαφοραὶ) ἢ χρεῶν. Epin. 990. B: ὅπη δεῖ τε καὶ ὅπως χρεῶν μανθάνειν. al.

χορῆ, *oportet*; *par est*, *convenit*. Prot. 312. A: εἴπερ γε ἃ διανοοῦμαι χορῆ λέγειν. Soph. 236. E: ὅπως ... εἰπόντα

... ἐναντιολογία μὴ συνέχεσθαι, παντάπασιν ... χαλεπόν. Conv. 190. C: ἐβουλεύοντο ὃ τι χορὴ αὐτοὺς ποιῆσαι. Pol. I. 327. C: ὡς χορὴ ἡμᾶς ἀγεῖναι. III. 415. E: θύσαντες οἷς χορῇ. Alc. I. 110. B: τότε λέγοις τί σε χορὴ ποιεῖν; Euth. 4. C: πέμπει δεῦρο ἄνδρα πειυόμενον ὃ τι χορὴ ποιεῖν. Pol. III. 394. D: ὃ ἔλεγον ὅτι χορὴ διομολογήσασθαι, πότερον cet. Ep. VII. 347. D. Gorg. 458. B: εἰ ... δοκεῖ χορῆναι ἔαν, ἐω-
μεν ἤδη χαίρειν. Conv. 214. E. 218. C: ἐδοξε μοι χορῆναι μηδὲν ποικίλλειν πρὸς αὐτόν, ἀλλ' cet. Pol. I. 328. E. II. 369. B. al. Impf. ἐχορῆν et χορῆν, oportebat (germ. es sollte) et oportet. Prot. 335. C: ἀλλὰ σὲ ἐχορῆν ἡμῖν συγχωρεῖν τὸν ἀμφοτέρα δυνάμενον. Legg. I. 631. B: ἐχορῆν εἰπεῖν cet. Epin. 982. C. Apol. 34. A. Gorg. 458. B: ἴσως μὲντοι χορῆν ἐννοεῖν καὶ τὸ τῶν παρόντων. Polit. 257. C: περὶ Θεαιτή-
του τοῦδε τί χορῆν δοῶν με; 307. E: ἀκαιρότερον ὄντα (τὸν ἔρωτα) ἢ χορῆν. Conv. 181. D: χορῆν ... καὶ νόμον εἶναι cet. I. Pol. I. 328. C: χορῆν μέντοι. 343. A. Legg. I. 630. D: πῶς χορῆν ἡμᾶς λέγειν; Apol. 17. A: ὡς χορῆν ὑμᾶς εὐλα-
βεῖσθαι μὴ cet. 33. D. Lach. 181. B. Ep. III. 316. D: ἐν οἷς τί χορῆν ποιεῖν ἐμέ;

χορῆζω, indigeo. Locr. 99. A: (τὸ συνδέομενον) δύο (int. media) χορῆσαι (v. χορῆζει).

χορῆμα, τό, pl. opes; pecunia. Prot. 311. D: ἂν ... ἐξινῆται τὰ ἡμέτερα χορῆματα. Pol. IV. 422. D: τὰ τῶν ἄλλων χορῆματα. VIII. 568. D: ἔαν ... ἱερὰ χορῆματα ἢ ἐν τῇ πόλει. Eryx. 400. E: ὅσα ... τυγχάνει χορῆσιμα ὄντα ἡμῖν, ταῦτα χορῆματα cet. 401. A: ὅτι ... ἀνάγκη χορῆσιμα εἶναι, ἔάνπερ μέλλῃ χορῆματα ἔσεσθαι cet. 406. Prot. 325. C: χορῆμάτων ... δημευοίς. Gorg. 477. A: ἐν χορῆμάτων κατασκευῇ. B: χορῆμάτων καὶ σώματος καὶ ψυχῆς. Phaed. 78. A: μήτε χορῆμάτων φειδομένους μήτε πόνων. Theaet. 144. D: πρὸς τὴν τῶν χορῆμάτων ἐλευθεριότητα θαυμαστός. 167. C: ἄξιός πολλων χορῆμάτων τοῖς παιδευθεῖσι. Pol. I. 331. A: τὴν τῶν χορῆμάτων κτῆσιν. II. 366. C: ὥ τις δύ-
ναμις ὑπάρχει ψυχῆς ἢ χορῆμάτων ἢ σώματος ἢ γένους. IV. 442. A: χορῆμάτων ... ἀπληροτότατον. VIII. 548. B: φειδω-
λοὶ χορῆμάτων. Legg. XII. 855. D: χορῆμάτων εἰςφορὰς πέρι τῷ ποιῶ. Lach. 195. E: ἀποβολὴ χορῆμάτων. Conv. 219. E: ὅτι χορῆμασι ... πολὺ μᾶλλον ἄτρωτος ἢν πανταχῇ ἢ σιδήρῳ ὁ Αἴας. Pol. I. 344. B: πρὸς τῶν πολιτῶν χορῆμασι. VI. 492. D: ὅτι τὸν μὴ πειθόμενον ἀτιμίαις τε καὶ χορῆμασι καὶ θανάτοις κολάζουσιν. Legg. III. 695. D: χορῆμασι καὶ δωρεαῖς τὸν Περωῶν δῆμον προσαγόμενος. IV. 721. B: ζη-
μιοῦσθαι χορῆμασί τε καὶ ἀτιμίᾳ. Prot. 311. D: τελοῦντες τὰ χορῆματα. Gorg. 466. C: ἀφαιροῦνται χορῆματα. 479. C: χορῆματα παρασκευάζόμενοι. 511. E: καὶ αὐτὸν καὶ παῖδας καὶ χορῆματα καὶ γυναῖκας. Soph. 233. B: αὐτοῖς ... χορῆ-
ματα διδούς. Polit. 298. B: χορῆματα μισθὸν λαμβάνοντες.

Conv. 183. A: χρήματα βονλόμενος παρά του λαβεῖν. 208. C: χρήματα ἀναλίσκειν. Pol. I. 330. C: περὶ τὰ χρήματα σπουδάζουσιν. 338. B: χρήματα γὰρ οὐκ ἔχω. VIII. 551. E: χρήματα μὴ ἐθέλειν εἰσφέρειν. 553. C: χρήματα ξυλλέγεται. Legg. V. 739. C: κοινὰ ... χρήματα ξύμπαντα. Apol. 19. D: (ὡς ἐγὼ) χρήματα πρῶττομαι. Crit. 44. E: συχνὰ χρήματα (ἀποβαλεῖν). Menex. 245. C: εἰ μέλλοι χρήματα παρέξειν. Eryx. 401. B: τῶν ... χορησίμων γένος τι ὃ καλούμεν χρήματα. *res. Theaet. 161. D: πάντων χρημάτων ἀνθρώπων μέτρον εἶναι. 161. C. Legg. VIII. 847. B: μήτε ἐξαγομένων χρημάτων μήτε εἰσαγομένων. 849. E: τῶν ... ἄλλων χρημάτων πάντων καὶ σκευῶν cet. Pol. III. 398. A: μισεῖσθαι πάντα χρήματα. Legg. VIII. 849. E: χρήματα νομισματος (ἀλλάττεσθαι). Saepius amplificatio est orationis. Gorg. 485. B: πικρόν τί μοι δοκεῖ χοῦμα εἶναι. Theaet. 209. E: ἡδὺ χοῦμ' ἂν εἴη τοῦ καλλίστου τῶν περὶ ἐπιστήμης λόγου. Alc. II. 147. C: ὑπερφῶς ... τὸ χοῦμα ὡς δυσγνωστον γαίνεται. Men. 97. E: αἱ δόξαι ... καλὸν τὸ χοῦμα. Ion. 534. B: κοῦφον γὰρ χοῦμα ποιητής ἐστι cet. Pol. VIII. 567. E: ἡ μακάριον ... λέγεις τυράννου χοῦμα, εἰ cet. Prot. 361. B: ὡς πάντα χοῦμάτα ἐστὶν ἐπιστήμη.

χρηματίζομαι, *quaestui deditus sum, mercaturam facio* al. Pol. VIII. 556. B: χρηματίζονται ... ἂν ἦτιον ἀναιδῶς ἐν τῇ πόλει. Legg. XII. 949. E: ἥτις (πόλις) ἂν μήτε χρηματίζεται πλὴν τὸν ἐν γῆς χρηματισμόν cet. Pol. VIII. 550. E: προϊόντες εἰς τὸ πρόσθεν τοῦ χρηματίζεσθαι. Legg. V. 741. E. Euthyd. 304. C. Gorg. 452. E: ἄλλω ἀναγανίσεται χρηματιζόμενος καὶ οὐχ αὐτῷ. Soph. 225. E: ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν ἐρίδων χρηματιζόμενον. Gorg. 467. D: (οἱ) τὸν ἄλλον χρηματισμόν χρηματιζόμενοι. Pol. VIII. 551. E: χρηματιζόμενος. Legg. V. 744. E: χρηματισάμενος. Pol. I. 330. C: οἱ χρηματισάμενοι.

χρηματισμός, ὁ, *quaestus vel pecuniae conficiendae studium; mercatura*. Pol. II. 357. C: ἰάτρευσίς τε καὶ ὁ ἄλλος χρηματισμός. Legg. V. 741. B: χρηματισμός γὰρ οὐτ' ἐνεσσι σφοδρὰ ἐν τῇ τοιαύτῃ κατασκευῇ. Pol. VI. 498. A: τὸ μεταξὺ οἰκονομίας καὶ χρηματισμοῦ. VIII. 547. C. Legg. VI. 705. A: ἐμπορίας ... καὶ χρηματισμοῦ διὰ καπηλείας ἐμπιπλάσας αὐτήν. VIII. 847. D: καπηλείαν ... ἐνεκα χρηματισμοῦ. XII. 952. E: χρηματισμοῦ χάριν ἐμπορευόμενοι. Apol. 36. B: ἀμελήσας ... χρηματισμοῦ τε καὶ οἰκονομίας cet. Gorg. 467. D: (οἱ) τὸν ἄλλον χρηματισμόν χρηματιζόμενοι. Conv. 205. D: κατὰ χρηματισμόν. Pol. VII. 562. B: ἡ τῶν ἄλλων ἀμέλεια διὰ χρηματισμόν. Legg. V. 743. D: μήτ' αὖ χρηματισμόν πολὺν διὰ βαναυσίας καὶ τόκων cet. XII. 949. E: πλὴν τὸν ἐν γῆς χρηματισμόν. Ep. VIII. 355. A: μὴ πρὸς χρηματισμόν καὶ πλοῦτον τρέφοντες τὰς γνώμας ὕμῶν cet. Legg. V. 741. E: μηδ' ἐξεῖναι χρηματίζεσθαι τῶν ἀτελευθέρ-

ρων χορηματισμῶν μηδενὶ μηδενᾶ. Pol. V. 465. C: ὅσας (ἀλλήθοντας) ἐν παιδοτροφίᾳ καὶ χορηματισμοῖς διὰ τροφὴν οἰκετῶν ἀναγκαίαν ἴσχουσι.

χορηματιστής, ὁ, *quaestus faciendi studiosus et peritus*. Gorg. 452. A: ἱατρός τε καὶ παιδοτρίβης καὶ χορηματιστής. B.. E. Pol. I. 330. B: μέσος τις γέγονα χορηματιστής τοῦ τε πάππου καὶ τοῦ πατρός. IV. 434. A: δημιουργός ὢν ἢ τις ἄλλος χορηματιστής φύσει. Alc. I. 131. C: οὐ τὰ αὐτοῦ ἄρ' ἐτι πράττει ὁ χορηματιστής. Pol. IX. 583. A: ἡ τοῦ χορηματιστοῦ (ἡδονή). I. 345. C: πρὸς τὸ ἀποδόσθαι (βλέποντα), ὥσπερ χορηματιστήν. VIII. 555. A: τὸν φειδωλὸν τε καὶ χορηματιστήν. E: οἱ ... χορηματισταί.

χορηματιστικός, ἡ, ὄν, *quaestus studiosus; in re pos. ad negotiatorem pertinens vel eius proprius; fem. et neutr. quaestus faciendi peritia*. Pol. IX. 581. C: ὁ χορηματιστικός. Gorg. 477. E: οὐ χορηματιστικὴ (τέχνη); 478. A: χορηματιστικὴ ... πενίας ἀπαλλάττει. Euthyd. 307. A: χορηματιστικὴ καὶ ῥητορικὴ cet. Soph. 219. C: τὸ ... χορηματιστικόν. 225. D. E: τὸ χορηματιστικὸν γένος. Id. Pol. IV. 441. A. Phaedr. 248. D: ἡ τινος οἰκονομικοῦ ἢ χορηματιστικοῦ. Gorg. 478. B: χορηματιστικῆς, ἱατρικῆς, δίκης. Euthyd. 289. A: οὔτε χορηματιστικῆς οὔτε ἱατρικῆς (ἐπιστήμης). Pol. IV. 434. C: χορηματιστικοῦ ... γένους. Conn. 173. C: τοὺς τῶν πλουσίων καὶ χορηματιστικῶν (λόγους). Pol. VIII. 558. D: ὅσαι (ἡδοναὶ) ἀναλωτικαὶ μὲν, χορηματιστικαὶ δὲ μή. 561. D: χορηματιστικούς (ἀν ποτε ζηλώσῃ). III. 415. E: στρατιωτικὰς γε, ἀλλ' οὐ χορηματιστικὰς (οἰκίσεις). VIII. 559. C: ἐκείνας (ἐπιθυμίας) ... χορηματιστικὰς διὰ τὸ χρησίμους πρὸς τὰ ἔργα εἶναι. IX. 572. C: τὰς χορηματιστικὰς ἐπιθυμίας τιμῶντι μόνως.

χορηματοφθορικός, ἡ, ὄν, *rei conficiendae vel consumendae peritus; neutr. rei conficiendae peritia*. Soph. 225. D: τοῦ ... ἐριστικοῦ τὸ μὲν χορηματοφθορικόν, τὸ δὲ χορηματιστικόν ὃν τυγχάνει.

χορήσιμος, ὁ ἢ et η, ον, *utilis; accommodatus, idoneus*. Pol. I. 333. B: χορήσιμος κοινωρὸς εἰς πειτῶν θείειν. Gorg. 480. B: ἐπὶ ... τὸ ἀπολογεῖσθαι ... οὐ χορήσιμος οὐδὲν ἢ ῥητορικὴ ἡμῖν. 481. B. Pol. I. 333. C: τότε χορήσιμος ἐπ' αὐτῷ ἢ δικαιοσύνη. D. Charm. 165. C: τί ἡμῖν χορήσιμη ἐστὶ (ἱατρικὴ ἐπιστήμη) καὶ τί ἀπεργάζεται; Gorg. 474. D: πρὸς ὃ ἂν ἕκαστον χορήσιμον ᾗ. Phaed. 96. A. Pol. II. 382. C: πότε καὶ τῷ (v. τί) χορήσιμον —; III. 389. B: χορήσιμον (ψευδὸς) ὥς ἐν φαρμάκῳ εἶδει. Legg. I. 648. A: ἔσθ' ὃ τι (v. ὅτε) πρὸς ἀνδρείαν ἦν ἂν νομοθέτη χορήσιμον; Hipp. mai. 295. E: ὅτι τυγχάνει παντὸς ὃν μάλλον καλὸν τὸ χορήσιμον. Polit. 274. C: χορήσιμον ... αὐτὸν (τὸν μῦθον) ποιησόμεθα πρὸς τὸ κατιδεῖν ὅσον ἡμάρτομεν cet. Prol. 321. D: ἀμήχανον ... ἦν ἄνευ πυρὸς αὐτήν (τὴν σο-

ρίαν) κτητήν τῷ ἢ χρησίμην γενέσθαι. Crat. 427. B: τὴν δύναμιν χρήσιμον φαίνεται ἡγήσασθαι πρὸς τὴν μίμησιν τοῦ δεσμοῦ cet. Pol. I. 333. A: τὴν δικαιοσύνην πρὸς τίνος χρεῖαν ... φαίης ἂν χρήσιμον εἶναι; Legg. IV. 722. D: ἔχουσαι τινα ἐντεργον ἐπιχειρήσιν χρήσιμον πρὸς τὸ μέλλον περαινέσθαι. Polit. 279. C: πάλιν ἡλθόμεν ἐπὶ τὸ νῦν χρήσιμον. Pol. III. 411. B: χρήσιμον ἐξ ἀχρήστου ... ἐποίησεν. Id. VII. 530. C. Prot. 326. B: (ἵνα) χρήσιμοι ᾧσιν εἰς τὸ λέγειν τε καὶ πράττειν. Legg. VII. 796. D. Hipp. mai. 295. C: οἱ (ὀφθαλμοὶ) ἂν ... χρήσιμοι πρὸς τὸ ἰδεῖν. Men. 89. B: (ἵνα) χρήσιμοι γίγνοιτο ταῖς πόλεσιν. Pol. III. 399. D: κατὰ πόλιν χρήσιμα (λύρα καὶ κιθάρα). VII. 528. C: καθ' ὃ τι χρήσιμα. Eryx. 401. B. Critia 118. E: πλήθος ... τῶν ἐν τῷ πεδίῳ χρησίμων πρὸς πόλεμον ἀνδρῶν. Riv. 136. B: χρησίμους. Pol. VIII. 559. C: διὰ τὸ χρησίμους (ἐπιθυμίας) πρὸς τὰ ἔργα εἶναι. Legg. V. 747. A. Charm. 165. A: συμβουλὰς χρησίμους. Legg. VII. 796. A: οὐδὲν χρήσιμα ἐπὶ πολέμου κοινωνίαν ὄντα. Ib. εἰς πάντα ὄντα χρήσιμα. Euthyd. 291. D: πάντα χρήσιμα ποιεῖν. Pol. I. 333. C: ὁ δίκαιος χρησιμώτερος τῶν ἄλλων. Conv. 190. D: ἅμα ... χρησιμώτεροι ἡμῖν (ἔσονται). Legg. VII. 819. C: χρησιμωτέρους αὐτοῖς ... ἀπεργάζονται. Pol. III. 413. E: οἷος ... ἂν ὦν καὶ ἐαυτῷ καὶ πόλει χρησιμώτατος εἴη. I. 331. B: πλοῦτον χρησιμώτατον εἶναι. Legg. I. 650. B: τοῦτο ... ἂν τῶν χρησιμωτάτων ἐν εἴη cet. Riv. 136. C: χρησιμωτάτους.

χρησίς, ἡ, usus. Men. 88. A: ὅταν ... ὀρθῇ χρῆσις. Eryx. 394. D: τῆς ... οἰκίας ἡ ... χρῆσις πολλὴ τυγχάνει οὖσα καὶ ἀναγκαῖα. Legg. II. 670. A: θαυματουργία γίγνοιτ' ἂν τῆς χρήσεως. Pol. I. 333. D: ἡ δικαιοσύνη ... ἐν μὲν χρῆσει ἄχρηστος, ἐν δὲ ἀχρηστία χρήσιμος. Legg. VIII. 843. A: τῇ τῶν ἀφροδισίων χρῆσει. Def. 412. D: ἀγείδια ἐν χρῆσει καὶ ἐν κτήσει οὐσίας. Menex. 238. B: ὅπλων κτήσιν τε καὶ χρῆσιν διδασκόμενοι. Clit. 407. E. Legg. VII. 819. C: εἰς παιδιὰν ἐναρμόττοντες τὰς τῶν ἀναγκαίων ὑριθμῶν χρήσεις.

χρησμολόγος, ὁ, qui oracula fundit. De virt. 379. C: ὥσπερ οἱ θεοὶ τῶν μάντεων καὶ οἱ χρησμολόγοι.

χρησμός, ὁ, oraculum. Pol. III. 415. C: ὡς χρησμοῦ ὄντος τότε τὴν πόλιν διαφθαρήναι. Apol. 22. E. 21. C: ἀποφανῶν τῷ χρησμῷ ὅτι cet. 23. A: ἐν τῷ χρησμῷ τούτῳ τοῦτο λέγειν (κινδυνεύει ὁ θεός). Hipp. mai. 288. B. Pol. VIII. 566. C: κατὰ τὸν Κροίσῳ γενόμενον χρησμόν. Apol. 21. E: σκοποῦντι τὸν χρησμόν τί λέγει.

χρησμοφδία, ἡ, cantus oracula fundens. Prot. 316. D: τελετὰς τε καὶ χρησμοφδίας.

χρησμοφδός, ὁ, oracula canens vel fundens. Apol. 22. C: ὥσπερ οἱ θεομάντιες καὶ οἱ χρησμοφδοί. Theag. 124. D.

Men. 99. C. De virt. 379. D. Ion. 534. C: τοῖς χρησιμφοῖς καὶ τοῖς μάντεσι τοῖς θεοῖς. Men. 99. D: χρησιμφοῦς καὶ μάντις.

χρησιμωδῶ, *uticimor*. Pol. IX. 586. B: παντελῶς ... τὸν τῶν πολλῶν ... χρησιμωδεῖς (*velut oraculo canis*) βίον. Apol. 39. C: ἐν ᾧ μάλιστα ἀνθρώποι χρησιμωδοῦσιν. Crat. 396. D: ἀτεχνῶς γέ μοι δοκεῖς ὥσπερ οἱ ἐνθουσιῶντες ἐξαίφνης χρησιμωδεῖν. 428. C. Ion. 534. B: ποιεῖν (*carmina fundere*) ... καὶ χρησιμωδεῖν. Apol. 39. B: ἐπιθυμῶ ὑμῖν χρησιμωδῆσαι. Legg. IV. 712. A: ταῦτα ... καταπερεῖ μῦθος τις λεχθεὶς κειχρησιμωδῆσθω. Ep. VI. 323. C: κύρια τὰ νῦν κειχρησιμωδημένα ἔσται.

χρηστός, ἡ, ὄν, *utilis; bonus, rectus et verus (etiam saluber); probus (etiam iron., ut vern. gut et brav)*. Phaedr. 264. B: χρηστός εἶ, ὅτι με ἡγεῖ ἱκανὸν εἶναι τὰ ἐκείνου οὕτως ἀκριβῶς διδεῖν. Theaet. 161. A: φιλόλογός γ' εἶ ἀτεχνῶς καὶ χρηστός, ὅτι με οἶεi cet. 166. A: οὗτος ... ὁ Σωκράτης ὁ χρηστός. Conv. 178. C: ἐραστής χρηστός. Pol. V. 479. A: ὁ χρηστός (*iron.*) ὅς cet. Gorg. 504. B: οἰκία χρηστή ἂν εἴη (*οἶκος, μοχθηρά*). Theaet. 167. B: χρηστή (ἐξὶς ψυχῆς). Pol. IV. 424. A: τροφή ... καὶ παιδεύσεις χρηστή σωζομένη cet. Prot. 313. D: ὅ τι χρηστὸν ἢ πονηρὸν περὶ τὸ σῶμα. Pol. III. 403. D: ὅ ἂν χρηστὸν ἢ σῶμα. X. 602. B: ὅση πονηρὸν ἢ χρηστὸν. IV. 438. A: χρηστοῦ ποτοῦ. Ib. χρηστοῦ σίτου. Conv. 183. D: χρηστῶ (*χαρίζεσθαι*). Prot. 326. B: τῇ διανοίᾳ χρηστῇ οὔση. Phaedr. 266. E: τὸν χρηστὸν λέγεις Θεόδωρον; Pol. I. 334. E: τὸν δοκοῦντα χρηστὸν τοῦτον φίλον εἶναι. Ib. τὸν ὄντα χρηστὸν φίλον. Phil. 37. E: ὀρθὴν ἢ χρηστὴν (*λύπην ἢ ἡδονήν*). Prot. 313. A: ἢ χρηστοῖον αὐτὸ γενέσθαι ἢ πονηρὸν. Pol. III. 396. D: ὅταν τι χρηστὸν ποιῇ. Legg. I. 639. C. Charm. 172. C: ἴσως ... ἡμεῖς οὐδὲν χρηστὸν ἐζητήσαμεν. Gorg. 499. E: οὐκοῦν καὶ λῦπαι ὡσαύτως αἰ μὲν χρησταί εἰσίν, αἰ δὲ πονηραί; Pol. IV. 424. A: φίσεις χρησταί. Crit. 47. A: χρησταί ... οὐχ αἰ τῶν φρονίμων (δόξαι) —; Pol. III. 401. C: ὥσπερ αὐτὰ φέρουσα ἀπὸ χρηστῶν τόπων ὑγίειαν. Gorg. 464. D: περὶ τῶν χρηστῶν σιτίων καὶ πονηρῶν. Polit. 308. C: ἐν μοχθηρῶν καὶ χρηστῶν τινῶν. Pol. III. 409. D: πλεονάκεις ... πονηροῖς, ἢ χρηστοῖς ἐντυγχάνων. Conv. 177. B: τοὺς χρηστοὺς σοφιστάς. Pol. I. 334. C: τοὺς δοκοῦντας ἐκαστῶ χρηστοὺς εἶναι. VII. 531. B: σὺ ... τοὺς χρηστοὺς λέγεις τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας cet. Legg. I. 627. E. Theaet. 167. B: χρηστάς καὶ ὑγιεινάς αἰσθήσεις ἐμποιεῖν. Phil. 40. E: πονηράς δόξας καὶ χρηστάς. Pol. IX. 573. B: ἐπιθυμίας ... ποιουμένας χρηστάς. Crit. 47. A: τὰς ... χρηστάς (δόξας) τιμᾶν cet. Theaet. 167. C: τὰ χρηστά ἀντὶ τῶν πονηρῶν δίκαια δοκεῖν ... ποιεῖν. Polit. 308. C: τὰ ... ἐπιτιθέα καὶ τὰ χρηστά ἔλαβεν.

χρηστότης, ἡ, *probitas*. Def. 412. E: χρηστότης ἥθους ἀπλαστία μετ' εὐλογιστίας *cet*.

χρῶα, ἡ, *color*. Tim. 80. E: ἡ δ' ἐρυθρὰ πλείστη περὶ αὐτὸ χρῶα διαθεῖ. Men. 76. D: ἔστι γὰρ χρῶα ἀποδόση σχημάτων ὅψει σύμμετρος καὶ αἰσθητός. Conv. 196. A: χρῶας ... κάλλος. Pol. VI. 507. D: παρούσης ... χρῶας ἐν αἰτοῖς (τοῖς ὄμμασι). Ep. VII. 342. D. Men. 75. C: (σχῆμα) ὃ αἰὲ χρῶα ἔπεται. Theaet. 182. D: μεταβολὴν εἰς ἄλλην χρῶαν. Pol. V. 477. C: δυνάμεως ... ἐγὼ οὔτε τινὰ χρῶαν ὁρῶ οὔτε σχῆμα. Tim. 83. C: κατὰ τὴν χρῶαν. Lys. 217. C. Men. 75. C. Pol. V. 476. B: τὰς τε καλὰς φωνὰς ἀσπάζονται καὶ χρῶας καὶ σχήματα. 480: χρῶας καλὰς. VI. 508. C. Tim. 67. C.

χρονίζω, *persevero*. Phaedr. 255. B: ὅταν ... χρονίζῃ τοῦτο δρῶν.

χρόνιος, α, ον, *diutinus*. Legg. IX. 855. B: δεσμοῖς ... χρονίοις.

χρόνος, ὁ, *tempus; spatium; temporis longinquitas*. Prot. 339. E: ἵνα μοι χρόνος ἐγγένηται τῇ σκέψει τί λέγοι (v. λέγει) ὁ ποιήτης. Id. Conv. 184. A. Soph. 265. E: χρόνος γὰρ ἐκ περιττοῦ γίγνεται ἄν. Pol. V. 452. C: ὅτι οὐ πολλὸς χρόνος ἔξ οὗ *cet*. Alc. I. 106. E: ἦν χρόνος ὅτε οὐχ ἡγοῦ εἶδέναι. Def. 411. B: χρόνος ἡλίου κινήσεις μέτρον φορᾶς. 415. A: χρόνος ἱερὸς κατὰ νόμους. Prot. 345. B: ἡ ὑπὸ χρόνου ἢ ὑπὸ πόνου. Phaed. 73. E: ἂ ὑπὸ χρόνου ... ἤδη ἐπιλέληστο. Id. Crat. 414. C. 419. D. Parm. 141. D: χρόνου ... τοῦ ποτὲ γεγονότος. E: τοῦ ἔπειτα μέλλοντος (χρόνου). Ib. τοῦ νῦν παρόντος. Pol. VI. 486. A: θεωρία παντός μὲν χρόνον, πάσης δὲ οὐσίας. 493. B: χρόνον τριβῆ. IX. 615. A: πολλοῦ χρόνον διηγῆσασθαι. Tim. 26. A: διὰ χρόνον γὰρ οὐχ ἱκανῶς ἐμενήμεν. (Cum praep. διὰ vid. I. 459 sq.) Legg. VI. 758. B: ἐπὶ τὸ πλείστον τοῦ χρόνου. 769. C: τοῦ ἐπιόντος αἰὲ χρόνου. VII. 797. E: ὑπὸ χρόνου (*tempore procedente*). Menex. 234 E: ἐκ πολλοῦ χρόνου λόγους παρεσκευασμένων. Gorg. 517. C: ἐν πάντι τῷ χρόνῳ ὃν διελγόμεθα. Phaedr. 228. A: ἐν πολλῷ χρόνῳ. (Critia 118. C.). 278. D: ἄνω κάτω στρέφων ἐν χρόνῳ (Lat. *multum diuque*). Theaet. 186. C: μόγις καὶ ἐν χρόνῳ (*multo post*). Parm. 141. D: οὐδ' ἔστιν ἐν τινι χρόνῳ. Phil. 35. A: ἐν τῷ νῦν χρόνῳ. 39. B: ἐν τῷ τότε χρόνῳ. Conv. 219. A: ἐν ... τῷ ἐπιόντι χρόνῳ. Pol. VIII. 566. D: ταῖς ... πρώταις ἡμέραις τε καὶ χρόνῳ. Legg. III. 698. C: ἐν τινι βραχεῖ χρόνῳ. IV. 711. D: ἐν τῷ πολλῷ χρόνῳ. Ax. 365. B: τοσούτοις τῷ χρόνῳ (*tam grandis aetate*). Abs. χρόνῳ, *tandem*. Conv. 217. B. Pol. III. 409. D. Prot. 353. D: εἰς τὸν ὕστερον χρόνον. Phaedr. 233. A: τοῖς ὀλίγον χρόνον σπουδάζουσιν. C: φιλίας πολὺν χρόνον ἐσομένης. Gorg. 496. E: κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον καὶ χρόνον. 525. C: τὸν αἰὲ χρόνον. Phaed. 86. C: πολὺν χρόνον παραμένειν. Theaet. 172. B: ὅσον ἂν δοκῇ χρόνον (*quam-*

diu). 177. D: ἔστι τοσοῦτον χρόνον ὅσον ἂν κέηται ὠφέλιμα. Polii. 294. B: ἐπὶ πάντα τὸν χρόνον. 298. E: πάντα τὸν ἔπειτα χρόνον. 302. A: χρόνον ἀπέραντον. Parm. 146. E: ἐκείνον ἂν τὸν χρόνον ἐν ταύτῳ εἴη τὸ ἕτερον. Phil. 38. E: πλείω χρόνον (diutius). 60. E: μηδ' ὄντινον χρόνον. 65. C: πολὺν ἐπιοχὼν χρόνον. Id. Conv. 185. D. 192. C: οὐδὲ σμικρὸν χρόνον. 208. C: κλέος εἰς τὸν αἰὲ χρόνον ἀθάνατον καταθέσθαι. E: εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον πάντα. Pol. II. 363. D: ποιοῦσι τὸν ἅπαντα χρόνον ... διάγειν μεθύνοντας. VI. 606. B: τοσοῦτον χρόνον περὶ ταῦτα πραγματευόμενον. IX. 576. B: ὅσω ἂν πλείω χρόνον ἐν τυραννίδι βιώῃ, τοσοῦτω μᾶλλον τοιοῦτος. C: ὅς ἂν πλείστον χρόνον καὶ μάλιστα τυραννέσῃ. Tim. 21. D: διὰ ... χρόνον καὶ φθοράν. 26. B: ἅ πάμπολυν χρόνον (int. ante) διακήκοα. 36. E: πρὸς τὸν ξύμπαντα χρόνον. 37. D: μένοντος αἰῶνος ... αἰώνιον εἰκόνα, τοῦτον ὃν δὴ χρόνον ὑπομάκαμεν. Legg. X. 891. A: ὡς ὥσσοντα εἰς πάντα χρόνον ἐλεγχον. Epin. 974. D: κατὰ χρόνον. Legg. VIII. 850. B: ὅταν δ' ἐξήκωσιν οἱ χρόνοι. Tim. 22. D: διὰ μακρῶν χρόνων γιγνομένη ... φθορά. Legg. VII. 798. B: μακρῶν καὶ πολλῶν χρόνων (longum per temporis spatium). Phil. 36. B: ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις (tum). 50. B. Legg. IX. 872. E: ἐν τισι χρόνοις. III. 680. A: κατὰ τούτους τοὺς χρόνους. V. 738. D: κατὰ χρόνους ... τοὺς προσταχθέντας.

χρυσίον, τό, aurum. Alc. I. 122. E: χρυσίον ... καὶ ἀργύριον οὐκ ἔστιν ἐν πᾶσιν Ἑλλήσιν, ὅσον ἐν Λακεδαιμόνι ἰδίᾳ. Euthyd. 288. E: ὅπου τῆς γῆς χρυσίον πλείστον κατορύσσεται. Pol. IV. 442. E: παρακαταθήκην χρυσοῦ ἢ ἀργυρίου δεξάμενος. VII. 521. A: οὐ χρυσοῦ (πλουσίοι). VIII. 550. D: χρυσοῦ πληρούμενον. Legg. V. 728. A: ἀποδίδεται σμικροῦ χρυσοῦ. De lucri cup. 231. C: χρυσίον σταθμὸν ἡμισυν. Euthyd. 299. E: στατήρα ... χρυσοῦ. Pol. IV. 422. D: ὅτι ἡμεῖς ... οὐδὲν χρυσίῳ οὐδ' ἀργυρίῳ χρώμεθα. Gorg. 481. A: εἴαν τε χρυσίον ἡσπασκῶς ἢ πολὺ cet. Theaet. 175. C: κεκτημένος ... πολὺ χρυσίον. Conv. 211. D. οὐ κατὰ χρυσίον ... δόξει σοι εἶναι. Pol. I. 306. E: εἰ ... χρυσίον ἐξήτοῦμεν. III. 416. E: χρυσίον ... καὶ ἀργύριον ... ὅτι θεῖον παρὰ θεῶν αἰὲ ἐν τῇ ψυχῇ ἔχουσι. IX. 589. D. Euthyd. 299. D. Men. 78. C: χρυσίον ... καὶ ἀργύριον κτᾶσθαι. Ep. I. 309. B: τὸ ... χρυσίον τὸ λαμπρὸν ... ἄγει σοι cet. Pol. I. 336. E: πρᾶγμα πολλῶν χρυσοῦν τιμιώτερον. Legg. V. 742. D: κεκτημένην ... χρυσία καὶ ἀργύρια (τὴν πόλιν).

χρυσοσειδῆς, ὃ ἦ, auro similis. Phaed. 110. C: τὴν δὲ (γῆν) χρυσοσειδῆ.

χρυσόκερως, ὃ ἦ, cornua aurata habens. Alc. II. 149. C: οἱ μὲν χρυσόκερως βούς παραστησάμενοι.

χρυσός, ὃ, aurum. Tim. 59. B: τιμαλφέστατον κτῆμα

χρυσὸς ἡθημένος διὰ πέτρας ἐπάγη. Legg. V. 728. A: πᾶς γὰρ ὁ τ' ἐπὶ γῆς καὶ ὑπὸ γῆς χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιός. XII. 955. E. Hipp. mai. 290. E: ὅτι χρυσοῦς ἄρ' ἐστὶν ὁ πάντα καλὰ ποιῶν, ὅπου ἂν προσγένηται. D. Ep. I. 310. A: χρυσὸς ἀγλαός (poët.). II. 314. A: ὥσπερ χρυσός, ἐκκαθαίρεται. Prot. 329. D: ὥσπερ τὰ τοῦ χρυσοῦ μύρια. Phaedr. 240. A: οὐσίαν ... ἔχοντα χρυσοῦ cet. 279. C: τὸ ... χρυσοῦ πλήθος εἶη μοι ὅσον cet. Crat. 398. A. Pol. III. 408. B: ὑπὸ ... χρυσοῦ πεισθῆναι. 416. E: τῇ τοῦ θνητοῦ χρυσοῦ κτήσει. X. 600. D. Tim. 50. A: πάντα ... σχήματα πλάσας ἐν χρυσοῦ. Critia 121. A: τὸν τοῦ χρυσοῦ τε καὶ τῶν ἄλλων κτημάτων ὄγκον. Legg. VII. 819. B: γιάλας ... χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ ... κεραννύντες. Phaed. 110. E: χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ. Critia 116. D. Alc. I. 123. A: ὅτι καὶ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ οἱ ἐκεῖ πλουσιώτατοί εἰσι τῶν Ἑλλήνων. Hipp. mai. 289. E: χρυσῷ ... κοσμηθέν. Gorg. 486. D: ἥ (αἰς?) βασανίζουσι τὸν χρυσόν. Polit. 303. D: τοῖς τὸν χρυσόν καθαιροῦσι. Pol. III. 413. E: βασανίζοντες πολλὴ μᾶλλον, ἢ χρυσόν ἐν πυρὶ. (VI. 503. A.). 415. A: χρυσόν ἐν τῇ γενέσει συνέμιξεν αὐτοῖς. IV. 419: χρυσόν τε καὶ ἀργυρον κειτημένοι. 420. E: χρυσόν περιθέντες. Tim. 18. B. Legg. III. 698. A: ὅτι λῆρος πρὸς χρυσόν τε καὶ ἀργυρόν ἐστιν cet. V. 741. E. Ep. VII. 324. D: χρυσόν (sic Par. A. Vulgo χρυσῆν) ἀποδείξαντες τὴν ἐμπροσθεν πολιτείαν.

χρυσοῦς, ἥ, οὖν, aureus (etiam trop., ut Lat. aureus). Phaedr. 235. E: φίλτατος εἶ καὶ ὡς ἀληθῶς χρυσοῦς. Hipp. mai. 290. D: χρυσῇ τορύνῃ. E. Pol. III. 415. B: χρυσοὺν ἔκγονον. VIII. 547. B: τὸ χρυσοῦν (γένος). Legg. I. 645. A. Polit. 268. E: περὶ τῆς χρυσῆς ἀρετῆς. Hipp. mai. 291. B. Pol. V. 468. E: τοῦ χρυσοῦ γένους εἶναι. Legg. IV. 705. B: νομίσματος ἀργυροῦ καὶ χρυσοῦ. Critia 116. C: περιβόλῃ χρυσῷ περιβεβλημένον. 120. C: ἐν χρυσῷ πίνακι γραφάντες. Ion. 530. D: χρυσῷ στεφάνῳ στεφανωθῆναι. 541. B. Pol. II. 359. E: χρυσοῦν δακτύλιον. Legg. VII. 801. B: χρυσοῦν (πλουτόν). Phaedr. 235. D: χρυσῆν εἰκόνα ... ἀναθήσειν. Gorg. 486. D: εἰ χρυσῆν ἔχων ἐτύγχανον τὴν ψυχῇ. Legg. I. 645. A: τὴν τοῦ λογισμοῦ ἀγωγὴν χρυσῆν. Hipp. mai. 291. A. Crat. 397. E: χρυσοῦν γένος ... τῶν ἀνθρώπων (398. A: ἀγαθόν τε καὶ καλόν). Pol. VIII. 546. E. De lege 319. D: χρυσοῦν σκήπτρον ἔχοντα. Hipp. mai. 301. A: εἰ χρυσοὶ ἢ ἀργυροὶ ... τύχοιμεν ὄντες. Conv. 216. E: καὶ μοι ἔδοξεν οὕτω θεῖα καὶ χρυσᾶ εἶναι (τὰ ἐντὸς ἀγάλματα). Ion. 535. D: χρυσοῖσι στεφάνοις. Critia 120. A: χρυσαῖς φιάλαις. Hipp. mai. 290. B: ὅτι ... τοὺς ὀφθαλμούς οὐ χρυσοὺς ἐποίησεν. Euthyd. 289. A: οὐδ' εἰ τὰς πέτρας χρυσᾶς ἐπισταίμεθα ποιεῖν. Conv. 219. A: χρύσεια χαλκεῖων (ex Hom.) διαμείβεσθαι. Critia 116. D: χρυσᾶ ... ἀγάλματα ἐνέστησαν.

χρυσοχοῶ, *aurum fundo* (prov. in eo dici solitum qui, quum magna sperasset, nihil assequitur). Pol. V. 450. B: χρυσοχοήσοντας οἷε τούδε νῦν ἐνθάδε ἰφίχθαι, ἀλλ' οὐ λόγων ἀκουσομένους;

χρυσῶ, *in auro*. Euthyd. 299. E: ἐκ τῶν ἐαυτῶν κρανίων κεχρυσωμένων.

χρῶ, vid. χρῶμαι.

χρῶμα, τό, *color* (etiam in musica). Crat. 423. D: καὶ χρῶμα γε πολλοῖς (ἔστι). Phil. 12. E. Tim. 68. C. Men. 74. C. Phil. 53. A: ἐν ᾧ χρώματος μηδεμίᾳ μοῖρα ἄλλη μηδενὸς ἂν εἴη. Tim. 74. D: ξανθῷ χρώματι προσχρώμενος. Lys. 217. C: εἰ ἐθέλοι τις χρωματί τῳ ὅτι οὖν ἀλείψαι. Men. 75. B. Phaed. 113. B: χρώμα ... ἔχοντα ὅλον οἶον ὁ κναρός. Theaet. 153. D: ὁ ... καλεῖς χρώμα λευκόν. 163. B: τὸ σχῆμά τε καὶ τὸ χρώμα ὁρᾶν cet. Crat. 432. B. Theaet. 156. B: χρώματα ... παντοδαπά. Pol. VI. 507. E: (ὅτι) τὰ ... χρώματα ἔσται ἄόρατα. Legg. VIII. 847. C: ὅσα βαπτὰ χρώματα. XII. 956. A: χρώματα ... λευκά. Polit. 277. C: τῇ συγκράσει τῶν χρωμάτων. Conv. 211. E. Pol. X. 601. A: (τοῖς) ἐκ τῶν χρωμάτων ... καὶ σχημάτων θεωροῦσι. B: γυμνωθέντα ... τῶν τῆς μουσικῆς χρωμάτων τὰ τῶν ποιητῶν. Phaedr. 239. D: ἄλλοτρίοις χρώμασι καὶ κόσμοις ... κοσμούμενον. Gorg. 465. B: σχήμασι καὶ χρώμασι. Phaed. 110. B: χρώμασι διειλημμένη. Crat. 394. A: χρώμασιν ἧ ὁσμαῖς πεποικιλμένα (φάρμακα). Tim. 82. E. Gorg. 474. D: χρώματα καὶ σχήματα. E. Soph. 235. D: χρώματα ἀποδιδούς τὰ προσήκοντα. 251. A: τὰ τε χρώματα ἐπιφέροντες αὐτῷ καὶ σχήματα cet. Phil. 47. A: παντοῖα ... χρώματα ... ἀπεργαζόμενον. 51. B: περὶ τε τὰ καλὰ λεγόμενα χρώματα cet. Pol. II. 373. B: πολλοὶ ... οἱ περὶ τὰ σχήματά τε καὶ χρώματα (μιμνῆται). IV. 429. E: ἂν τέ τις ἄλλα χρώματα βάπτῃ cet. X. 601. A: οὕτω ... καὶ τὸν ποιητικὸν γήσομεν χρώματα ἅττα ἐκάστων τῶν τεχνῶν τοῖς ὀνόμασι καὶ ὀήμασιν ἐπιχρωματίζειν. 602. C: διὰ τὴν περὶ τὰ χρώματα αὐτὴν πλάνην τῆς ὁψεως. Tim. 71. B. Legg. II. 688. E: χρώματά τε καὶ σχήματα. Id. 669. A. Lys. 222. B: παντοδαπὰ ἡφίει χρώματα. Ep. VII. 349. A: παντοδαπὰ χρώματα ἦεν.

χρῶμαι. Act. *mutuum do*. Demod. 384. B: ὅτι αὐτῷ ἀργύριον χρῆσαι οἷκ ἡθέλησεν. C. Ib. χοῆσας. Ep. II. 314. E: Σπενδοῖσιν χρῆσον (act. pro medio videtur positum esse). Med. *mutuum accipio*. Demod. 384. C: χοῆσασθαι ἐθέλων. * *indigeo*; unde κεχορημένος, *indigens, egens*. Charm. 161. A. et Lach. 201. B: κεχορημένῳ ἀνδρὶ ex Hom. Legg. IV. 717. C: παλαιοῖς ἐν τῷ γήρα σφόδρα κεχορημένοις. * *utor, adhibeo*; etiam *habeo* (etiam *experior*) vel *exerceo*. Hipp. min. 369. A: νυνὶ γὰρ ἴσως οὐ χρῆ τῷ μνημονικῷ τεχνήματι. Ep. II. 314. D. Theag. 123. D: ἧ (σοφία) τί χρῶμεθα. De iusto

372: ὥ τί χρώμεθα. Eryx. 401. B: τί ποτ' ἐστὶν ὃ χρώμεθα χρήμασι —; Lach. 194. C: τοῦτω νῦν χοῆσθε. Crat. 417. B: καθάπερ οἱ κάπηλοι αὐτῷ χρώνται. Eryx. 400. B: λίθοις ἐγγεγλυμμένοις χρώνται. Prot. 335. A: τῷ ἐτέρῳ χρῶ τρόπῳ πρὸς με, τῇ βραχυλογία. Ep. II. 314. D. Pol. II. 385. C: ὡς νόμοις ἂν χρώμην (τοῖς τύποις). Legg. I. 648. B: χρῶο δ' ἂν cet. 640. D: πολλῇ χρῶτ' ἂν ἀγαθῇ τύχῃ. 648. C. VIII. 836. C: τάχ' ἂν χρῶτο πιθανῷ λόγῳ. Pol. IV. 432. C: εἰάν μοι ἐπομένῳ χρῶ. Gorg. 460. D: εἰάν ὁ ῥήτωρ τῇ ῥητορικῇ ἀδίκως χρῶται. Pol. I. 333. B: πρὸς τὸ χρῶσθαι ἀργυρίῳ. C: ὅταν μηδὲν δέῃ αὐτῷ χρῶσθαι. VI. 494. B: βουλήσονται ... αὐτῷ χρῶσθαι ... ἐπὶ τὰ αὐτῶν πράγματα. Legg. VI. 785. B: ἦν ἂν δοκῇ χρεῖαν δεῖν χρῶσθαι. Tim. 71. C: γλυκύτητι ... πρὸς αὐτὸ χρωμένη. Phaedr. 244. B: μαντικῇ χρώμενοι ἐνθέῳ. 253. B: οὐ φθόνῳ ... χρώμενοι πρὸς τὰ παιδικά. Critia 120. E: πραότῃ ... πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι. Legg. XI. 929. E: τρόπων δυστυχία χρώμενοι. Ep. VIII. 354. D: ἀμέτρῳ ἐλευθερίας χρώμενοι ἔρωτι. Legg. IX. 880. E: ἀτεράμονι χρωμένων τινὶ φύσει. XII. 967. D: ματαίαις ... χρωμέναισι ὑλακαῖς (e poët.). Pol. VI. 489. B: τοὺς μὴ χρωμένους (int. αὐτοῖς) κέλεις αἰτιῶσθαι. Prot. 315. D: ὥ ... ὡς ταμείῳ ἐχορῆτο Ἰππώνικος. Pol. III. 406. A: ὅτι τῇ παιδαγωγικῇ ... τῇ νῦν ἱατρικῇ ... οὐκ ἐχρῶντο. VIII. 550. B: ὀμιλίαις ... ταῖς τῶν ἄλλων κακαῖς κεχοῆσθαι. Tim. 65. C. Men. 72. A: πολλῇ γέ τι νιν εὐτυχία εἶοικα κεχοῆσθαι ... εἰ cet. Ep. II. 314. D. Pol. III. 409. C: ἐπιστήμῃ, οὐκ ἐμπειρίᾳ οἰκεία κεχορημένον. X. 611. B: μὴ τῇ καλλίστῃ κεχορημένον συνθέσει. Legg. III. 686. A: πολλοῖς μάντεσι κεχορημένους εἶναι cet. Alc. II. 141. A: οὐκ ὀργῇ κεχορημένους. Prot. 216. E: ταῖς τέχναις ταύταις παραπετάσμασιν ἐχορήσαντο. Ep. VII. 325. B: πολλῇ γε ἐχορήσαντο ... ἐπιεικείᾳ. Phil. 36. C: ταύτη δὴ τῇ σκέπει τούτων τῶν παθημάτων τόδε χρῶσώμεθα. Legg. VI. 769. B. Pol. VI. 505. E: οὐδὲ πίστει χορήσασθαι μονίμῳ. Dem. 400. B: οἷς (λίθοις) οὐδὲν ἂν ἔχοι χορήσασθαι Λακωνικὸς ἀνὴρ. Pol. III. 406. D: ἡ τομῇ χορησάμενος. Alc. II. 142. E: φίλοις ἀνοήτοις τισὶ χορησάμενος. Phaedr. 248. C: καὶ τινι συντυχίᾳ χορησαμένη cet. Alc. II. 142. B: συμφοραῖς ... χορησαμένων ὥστε στερεηθῆναι. Menex. 245. E: τῶν τε ἐν Κορινθῳ χορησαμένων δυσχωρία. Pol. III. 399. A: ταύταις ... ἐπὶ πολεμικῶν ἀνδρῶν ἐστ' ὃ τι χορήσει; IV. 432. C: πάννυ μοι (sic Par. A. al. Vulgo deest) μετρίως χορήσῃ (Par. K. χορήσει). IV. 423. A: ξυμμάχοις μὲν αἰεὶ πολλοῖς χορήσει (libri χορήσῃ). V. 479. C: ἔχεις οὐκ αὐτοῖς ὃ τι χορήσει (libri χορήσῃ) —; Legg. II. 673. E: χορήσεται. Pol. V. 451. E: εἰ ἄρα ταῖς γυναιξὶν ἐπὶ ταῦτ' ἀχορήσώμεθα καὶ τοῖς ἀνδράσι cet. X. 601. D: χορησομένην (τέχνην). Gorg. 508. B: (ὅτι) τῇ ῥητορικῇ ἐπὶ τοῦτο χορηστέον. Legg. II. 673. E. *tracto vel

accipio aliquem; in re pos., accipio aliquid (germ. *etwas nehmen*, i. q. *verstehen*); etiam *facio* (aliquo vel alicui, germ. *mit einem — machen vel anfangen*). Gorg. 499. C: καὶ μοι ὡσπερ παιδὶ χοῦ. 466. A: εἰ τι ἔχεις χοῦσθαι, χοῦ. Theag. 126. E: ἔχεις ἂν αὐτῷ ὅ τι χοῦ —; Euthyd. 287. B: οὐκ ἔχω ὅ τι χοῦμαι. Ib. τοῖς ... λεγομένοις οὐχ ἔξεις ὅ τι χοῦ. 300. D: ὅτι τῇ ἀποκρίσει οὐχ ἔξεις ὅ τι χοῦ. Gorg. 465. E: οὐδὲ χοῦσθαι τῇ ἀποκρίσει ... οὐδὲν οἶός τ' ἦσθαι. Theaet. 191. D: παρέξομεν ... χοῦσθαι ὅ τι ἂν βούληται. Pol. V. 468. A: ἂρ' οὐ δωρεὰν διδόναι (int. δει) τοῖς θελοῦσι χοῦσθαι τῇ ἄγρᾳ ὅ τι ἂν βούλωνται; Legg. V. 740. D: τί χοῦ χοῦσθαι τοῖς περιγενομένοις cet. IX. 879. A: παραδοῖτω τον δοῦλον ὁ πεποιημένος τῷ τρωθέντι χοῦσθαι ὅ τι ἂν ἐθέλῃ. Euthyd. 303. A. Hipp. mai. 299. B: ἀλλὰ ἔχεις τι χοῦσθαι τῷ λόγῳ; Dem. 385. A: ἦτοι δυνατός ἐστι χοῦσθαι αὐτῷ καλῶς cet. Legg. IX. 868. B: χοῦμένους τῷ κτείναντι χοῦσαν ἦν ἂν ἐθέλωσι. Prot. 320. A: οὐκ ἔχων ὅ τι χοῦσαιτο αὐτῷ. Lys. 222. D: τί οὖν ἂν εἴ τι χοῦσαιμεθα τῷ λόγῳ; Phaed. 95. A: εἰ τι ἔξει τις χοῦσαι τῷ λόγῳ αὐτοῦ. Euthyd. 287. B. 306. D: ἐν ἀπορίᾳ εἰμὶ τί δει αὐτοῖς χοῦσαι. Gorg. 465. E: ἐὰν ... καὶ ἐγὼ σοῦ ἀποκρινομένου μὴ ἔχω ὅ τι χοῦσαι (al. χοῦσαι). Conv. 216. C: ὥστε οὐκ ἔχω ὅ τι χοῦσαι (sic libri omnes. Bekk. χοῦσαι) τουτῷ τῷ ἀνθρώπῳ. Euthyd. 287. C: οὐκ ἔχω ὅ τι χοῦσαι (sic libri omnes pro v. χοῦσαι) τοῖς λόγοις. Theaet. 165. B: τί γὰρ χοῦσαι ἀγύκτω ἐρωτήματι —; Gorg. 521. B: οὐχ ἔξει ὅ τι χοῦσαι αὐτοῖς. Theaet. 159. C: ὡς ἐτέρῳ μοι χοῦσαι. Legg. VIII. 835. D: τί τις χοῦσαι τῇ τοιαύτῃ πόλει cet. Theag. 127. A: εἰ ἀπορεῖ ὅ τί σοι χοῦσαι (Cl. c. al. χοῦσαι). Theaet. 170. C: τί ... χοῦσαι τῷ λόγῳ; 180. E: τουτοῖς ... πᾶσι τί χοῦσαι; Legg. IX. 861. A. Ib. πρῶτον ... αὐτοῖς τόδε χοῦσαι (Par. A. χοῦσαι). Euthyd. 292. D: ἦ (ἐπιστήμη) τί χοῦσαι; Legg. VII. 810. C: οἷς ... τί χοῦσαι; Gorg. 465. C: οὐκ ἔχουσιν ὅ τι χοῦσαι (nos: was sie machen sollen. Libri duo, I et Vind. 6., χοῦσαι) οὔτε αὐτοὶ ἐαυτοῖς οὔτε οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι τουτοῖς. Dem. 385. B: βέλτιον ... χοῦσαι cet. Legg. XI. 914. E: χοῦσαι ὅ τι ἂν ἐθέλῃ τῶν ὁπόσα ὅσια. Soph. 267. E: θῦτέρῳ τοίνυν χοῦσαι (tractandum vel agendum). — Absol. et cum pronomm. (ἐμαυτῷ, σαντῷ) est ago vel facio. Crit. 45. B: ὅτι οὐκ ἔχοις ἐξελεθῶν ὅ τι χοῦσαι (nos: was du anfangen solltest). Soph. 217. C: οἶόν ποτε καὶ Παρμενίδῃ χοῦσαι ... παρεγενομένην ἐγὼ cet. Critia 106. B: ὦ ... καὶ σὺ κατ' ἀρχὰς ἐχοῦσαι. Gorg. 486. B: οἷσθ' ὅτι οὐκ ἂν ἔχοις ὅ τι χοῦσαι σαντῷ. Prot. 321. C: ἡπόρει ὅ τι χοῦσαι. Pol. II. 368. B: τοσούτῳ μᾶλλον ἀπορῶ ὅ τι χοῦσαι (libri aliquot χοῦσαι). Lys. 213. C: τί αὖν δὴ χοῦσαι ... εἰ cet. Ep. VII. 347. B: ἀπορῶ ... ὅ τι χοῦ-

σομαι ἐμαντῶ. — Etiam, ut Lat. *uti*, est vern. *umgehen*. Legg. XI. 931. E: ἂν ὁρθῶς τις χοῖται πατρὶ ... καὶ πᾶσι τοῖς τοιοῦτοις. Phaed. 89. E: ὅτι ἀνευ τέχνης τῆς περὶ τᾶνθρώπων οὗτος χοῖσθαι ἐπιχειρεῖ τοῖς ἀνθρώποις. Ep. II. 314. D: καὶ δοκεῖς μέντοι πάννυ μετρίως κερχεῖσθαι τε αὐτοῖς cet. — Ut germ. *brauchen*, est etiam *consulere*, *sciscitari*. Theaet. 171. D: ἀλλ' ἡμῖν ἀνάγκη ... χοῖσθαι ἡμῖν αὐτοῖς, ὅποιοι τινές ἐσμεν. Pol. IV. 427. C: οὐδὲ κερχεσόμεθα ἐξηγητῇ ἀλλ' ἢ τῷ πατρίῳ.

χύδην, *sine ordine vel delectu*. Phaedr. 264. B: οὐ δοκεῖ χύδην βεβλήσθαι τὰ τοῦ λόγου; Pol. VII. 537. C: τὰ τε χύδην μαθήματα παισὶν ἐν τῇ παιδείᾳ γενόμενα cet. Legg. IX. 858. B: παραφορήσασθαι χύδην. Etiam *soluta oratione*. Legg. VII. 811. D: οὕς (λόγους) ἐν ποιήμασιν ἢ χύδην οὕτως εἰρημένους μεμάθηκα.

χυλός, ὁ, *succus*. Critia 115. A: χυλῶν στακτῶν (ν. ἢ χυλῶν ἢ στακτῶν).

χυλῶ, *liquo*, pass. *liquesco*. Locr. 101. A: τὰ δ' ἐναντία λεία τε καὶ γλυκία κερχύλονται.

χυμός, ὁ, *succus*. Tim. 59. E: χυμοὶ λεγόμενοι. 86. E: ὅσοι πικροὶ καὶ χολώδεις χυμοί. Locr. 102. C: χυμοὶ νοσώδεις. Tim. 60. B: ἐκ πάντων ἀφορισθέν τῶν χυμῶν. 65. C.

χυτός, ὁ ἢ, *qui funditur vel fundi potest; fusus*. Tim. 60. D: χυτὴ γῆ γενομένη διὰ πυρός. 58. D: τὸ μὲν ὑγρόν, τὸ δὲ χυτὸν γένος αὐτοῦ (τοῦ ὕδατος). Locr. 99. C: τὸ ... χυτὸν χρυσός, ἄργυρος cet. Tim. 61. B: ὅσα ... λίθων χυτὰ εἶδη καλεῖται. 59. B: ὅσα χυτὰ προσείπομεν ὕδατα.

χύτρα, ἡ, *olla*. Hipp. mai. 288. C: χύτρα καλὴ οὐ καλὸν ἄρα; D. 293. C. 290. E: τῇ χύτρᾳ. D: τὴν χύτραν ... τὴν καλήν. E. 288. D: τῶν καλῶν χυτῶν. 289. A: χυτῶν ἢ καλλίστη.

χυτρεὺς, ὁ, *figulus*. Pol. IV. 421. D: πλουτήσας χυτρεὺς cet. Theaet. 147. A: πηλός ὁ τῶν χυτρεῶν.

χωλαίνω, *claudico*. Legg. VII. 795. B: χωλαίνει. Hipp. min. 374. C: πόδας ... ἐκουσίως χωλαίνοντας.

χωλεία, ἡ, *claudicatio*. Hipp. min. 374. C: χωλεία ... ποδῶν.

χωλεύω; pass. *claudus*, h. e. *debilis fio*. Phaedr. 248. B: πολλὰ (ψυχὰ) ... κερχέονται.

χωλός, ὁ, ὄν, *claudus*. Legg. VII. 794. E: τὰ δὲ κατὰ χεῖρας ἀνοία τρωτῶν καὶ μητέρων οἷον χωλοὶ γρόναμεν ἕκαστοι. Crit. 53. A: οἱ χωλοὶ τε καὶ τυφλοὶ. Trop., ut Lat. *claudus*, est i. q. *mancus*, *imperfectus*. Pol. VII. 535. D: χωλός ... καὶ ὁ τάναντία τούτου μεταβεβληκὼς τὴν φιλοπονίαν. Ib. φιλοπονία οὐ χωλὸν δεῖ εἶναι τὸν ἀπόμεινον. Tim. 44. C: χωλὴν τοῦ βίου διαπορευθεὶς ζωὴν. Legg. I. 634. A: οὐ ... χωλὴν τὴν ἀνδρείαν νεομοθετήκατον. Pol.

VII. 536. A: λανθάνουσι χολοῖς τε καὶ νόθοις χρώμενοι ... οἱ μὲν φίλοις, οἱ δὲ ἀρχοῦσι.

χώμα, τό, agger, iumulus. Legg. XII. 947. E: ὅπως ἂν αὖξην ὁ τάφος ἔχη ... τὴν εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον ἀνεπι-
δεῖ χώματος τοῖς τιθεμένοις. Critia 111. B: οὔτε χώμα ...
προχοὶ λόγον ἄξιον cet. Legg. XII. 958. E: χώμα ... μὴ
χοῦν ὑψηλότερον πέντε ἀνδρῶν ἔργον.

χώνη, ἡ, infundibulum. Pol. III. 411. A: ὥσπερ διὰ χώνης.

χώννυμι (χόω), terram aggero, exaggero. Legg. XII.
958. E: χώμα ... μὴ χοῦν (sic Par. A. cum al. Vulgo χών-
νυμαι) ὑψηλότερον cet. 947. E: κύκλῳ χώσαντες.

χώρα, ἡ, locus, spatium; etiam regio. Sophi. 254. A: διὰ
τὸ λαμπρόν ... τῆς χώρας. Phil. 24. D: ἐκ τῆς αὐτῶν χώ-
ρας ἐν ἣ ἐνῆν. Tim. 52. A: τὸ τῆς χώρας (γένος). 82. A:
τῆς χώρας μεταστάσεις ἐξ οὐσίας ἐπὶ ἀλλοτριᾶν γιγνομένη.
83. A: (τῷ) μένοντι κατὰ χώραν. Pol. VII. 516. B: ἐν τῇ
αὐτοῦ χώρᾳ. Legg. X. 893. C: μῶν ... οὐκ ἐν χώρᾳ τιτὶ τὰ τε
ἐσσιῶτα ἐστῆκε καὶ τὰ κινούμενα κινεῖται; XI. 915. D: ἐν
χώρᾳ τῇ τεταγμένη. Ep. VII. 344. C: κεῖται δὲ πού ἐν χώρᾳ
τῇ καλλίστῃ τῶν τούτου. Theaet. 153. D: μηδὲ τιν' αὐτῷ
χώραν ἀποτάξῃς. 180. E: οὐκ ἔχον χώραν ἐν ἣ κινεῖται.
181. C: ὅταν τι χώραν ἐκ χώρας μεταβάλλῃ. Parm. 138. C:
ἡ μεταλλάττει χώραν ἐτέραν ἐξ ἐτέρας. D: χώραν ἀμείβον.
Pol. VI. 495. C: καθορῶντες ... κενὴν τὴν χώραν ταύτην
γιγνομένην; Tim. 52. B: κατέχον χώραν τινα. D: ὃν τε
καὶ χώραν καὶ γένεσιν εἶναι. (Locr. 94. B: τόπον καὶ χώ-
ραν). 58. A: κενὴν (v. καινὴν) χώραν οὐδεμίαν ἐὰ λείπε-
σθαι. Epin. 985. E: εἰς ἐντιμον χώραν ... ἄγων. Parm.
149. A: (οὐκοῦν) ἐν δυοῖν χώραιν ἅμα γένοιτο —; Tim.
57. C: διαμείβεται τὰς χώρας ἅπαντα. *regio, terra. Pol. II.
373. D: ἡ χώρα ... ἡ τότε ἱκανὴ τρέφειν τοὺς τότε μικρὰ
δὴ ἐξ ἱκανῆς ἐσται. Legg. IV. 704. C: τί δὲ περὶ αὐτὴν ἡ
χώρα; VI. 760. B. Menex. 237. C. Pol. III. 414. E: ὡς
περὶ μητρὸς καὶ τροφοῦ τῆς χώρας. Polit. 259. A: βασι-
λεύοντι χώρας ἀνδρῶν. Pol. II. 373. D: τῆς τῶν πλησίον χώ-
ρας ἡμῖν ἀποτμητέον. Legg. I. 625. C: τὴν ... τῆς χώρας
πάσης Κορήτης φύσιν. III. 695. A: τραχείας χώρας ἐκγονων.
IV. 705. C: ὁ τόπος ... τῆς χώρας. V. 740. A: πατρίδος
... οὗσης τῆς χώρας. 747. E: τόποι χώρας. VI. 760. C.
VIII. 834. C: κατὰ φύσιν τῆς χώρας. Menex. 237. B: ὑπὸ
μητρὸς τῆς χώρας ἐν ἣ ὄκουν (τρεφομένους). Tim. 23. B:
ἐν τῇ χώρᾳ τῇ παρ' ὑμῖν. Critia 110. C: ὥκει ... ἐν αἷδε
τῇ χώρᾳ cet. Legg. VI. 759. B: ἐν ἐκάστῃ χώρᾳ καὶ πό-
λει. Id. VII. 823. E. Ep. VII. 327. D: ἐν πάσῃ τῇ χώρᾳ.
Pol. III. 423. B: ὅσην χώραν ἀφορισμένους τὴν ἀλλήν χαί-
ρειν ἔαν. Legg. V. 737. D: τὴν χώραν καὶ τοὺς γείτονας.
V. 745. C: τὴν τε πόλιν αὐτὴν καὶ πᾶσαν τὴν χώραν. VII.
817. A: εἰς τὴν πόλιν τε καὶ χώραν. Alc. I. 123. B: ὅς ἐφη

παρελθεῖν χώραν πᾶν πολλήν καὶ ἀγαθήν. Alc. II. 141. C: τὴν πάντων Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων χώραν τε καὶ τυραννίδα. Menex. 240. B: διτρευνήσατο ... αὐτῶν πᾶσαν τὴν χώραν. 242. C: τεριόντων τὴν χώραν. Critia 109. B: κατωκυῖζον τὰς χώρας. Eliam civitas (Legg. XII. 962. B: ὁ κατοικισμὸς τῆς χώρας.) et terra vel ager. Epin. 975. B: οὐδὲ ἡ χώρας ξυμπάσης γεωργία. De lucri cup. 225. C: ἐν ὁποίᾳ ... καὶ ὥρα καὶ χώρα.

χωρίζω, *separo, secerno*. Phil. 55. E: πασῶν ... τεχνῶν ἅν τις ἀριθμητικὴν χωρίζῃ. Phaed. 67. C: τὸ χωρίζειν ὅτι μάλιστα ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν. Legg. II. 663. A: ὁ ... μὴ χωρίζων λόγος ἡδὺ τε καὶ δίκαιον cet. Pol. X. 609. D: ἕως ἂν ... τοῦ σώματος χωρίσῃ (τὴν ψυχὴν). Legg. VII. 802. D: θηλείαις τε προεπούσας ῥῥὰς ἀρρεσί τε χωρίσαι που δέον ἂν εἴη. Polit. 268. C: χωρίσαντες ἀπ' ἐκείνων. Phaed. 97. B: (ὅτι) χωρίζεται ἕτερον ἀφ' ἐτέρου. Conv. 192. C: οὐκ ἐθέλοντες ... χωρίζεσθαι ἀλλήλων οὐδὲ σμικρὸν χρόνον. Polit. 273. C: χωριζόμενος ... ἐκείνου. Menex. 246. E: πᾶσα ... ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης cet. Legg. II. 663. A: χωριζόμενον ἡδονῆς. Men. 87. D: ἄλλο χωριζόμενον ἐπιστήμης. Phaed. 69. B: χωριζόμενα ... φρονήσεως. Tim. 76. A: τῆς ... σαρκουσιδοῦς φύσεως ... λέριμα ... ἐχωρίζετο. Polit. 304. E: τοῦτο ... εἴκοιτε ταχὺ κεχωρίσθαι πολιτικὴς τὸ ῥητορικόν. Legg. VII. 820. D: εἴκοιτε ... τὰ μαθήματα πάμπολυ (v. οὐ πάμπολυ. Fl. o. in marg. καὶ πάμπολυ) κεχωρίσθαι (*diversa esse s. differre*). Pol. VII. 522. B: μουσικῆς ... κεχωρισμένον (μάθημα). Ep. VII. 335. A: κεχωρισμένη (ψυχὴ). Legg. X. 895. C: (ἐν) κεχωρισμένῳ ἡ καὶ ξυμμυγεί. Pol. V. 453. C: πλείστον κεχωρισμένην φύσιν ἔχοντας. VII. 524. C: οὐ κεχωρισμένον, ἀλλὰ συγκεχυμένον τι (ῥῥα). Tim. 24. B: ἀπὸ πάντων τῶν γενῶν κεχωρισμένον. Pol. VII. 524. B: τὰ γε δύο κεχωρισμένα νοήσει. Polit. 303. D: πᾶν μόνος ἐχωρίσθῃ. Tim. 31. B: χωρισθὲν ... πυρὸς οὐδὲν ἂν ποτε ὁρατὸν γένοιτο. Legg. VI. 676. A: χωρισθέντα ἀπὸ πατρὸς καὶ μητρός. Polit. 303. D: ὃν ... χωριστέον ἀπὸ πολιτικῆς εἴη τέχνης. Legg. VIII. 828. C.

χωρίον, τό, *locus*; etiam *ager vel fundus*. Ax. 372. A: ἡ ... ἐκ τοῦδε τοῦ χωρίου μετασταθεῖσα (ψυχὴ). Legg. VIII. 844. B: ὀρυττέτω ... ἐν τῷ αὐτοῦ χωρίῳ. VI. 755. E: συλλέξαντας εἰς χωρίον ὡς ἱερώτατον cet. Phaedr. 230. D: τὰ ... χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδὲν μ' ἐθέλει διδάσκειν. Legg. VIII. 843. E: τὸ μείζον τῶν τοῦ γείτονος χωρίων. 845. A: τὸν δεσπότην τῶν χωρίων. XII. 954. C: χωρίων μὲν οἰκήσεών τε τῇδε οὐκ ἐστ' ἀμφισβήτησις cet. XII. 958. D. I. 639. A: ἐν ἐργασίμοις χωρίοις. VIII. 844. E: εἴτ' ἐν τοῖς αὐτοῦ χωρίοις εἴτε καὶ ἐν ἄλλων. 849. D: παρὰ τῶν ἐν τοῖς χωρίοις ἐπιτρόπων. Lach. 193. A: (ὅτι) χωρία ἔχει κρείττω. Praec. *locus munitus s. castellum*. Gorg. 455. B: χωρίων κατα-

λήψεως (πέρι). Pol. VII. 526. D: καταλήψεις χωρίων. Legg. VIII. 830. E: ἐπὶ κατάληψιν χωρίων ἀμιλλωμένους. Etiam oppidum. Hipp. mai. 282. E: ἐξ ἐνός γε χωρίου πάνν μικροῦ ... πλέον ἢ εἴκοσι μνᾶς (εἰργασάμην). *spatium, h. e. figura geometrica. Men. 82. B: τειράγωνον χωρίον (i. q. quadratum). C: τοιοῦτον χωρίον. E: τὸ ὀκτώπουν χωρίον. 83. A. C: τετραπλάσιον ... χωρίον. 84. D. 82. D: οὐκοῦν γένοιτ' ἂν τούτου τοῦ χωρίου ἕτερον διπλάσιον —; 83. D: τὴν τοῦ ὀκτώποδος χωρίου γραμμὴν. 86. E. 82. B: γιγνώσκεις τετράγωνον χωρίον ὅτι τοιοῦτον ἐστίν. 86. E: τοδὲ τὸ χωρίον τρίγωνον. 84. D: ἄλλο τι οὖν γένοιτ' ἂν τέταρα ἴσα χωρία ἰάδε; 85. A: τέμνονσα δίχα ἕκαστον ταύτων τῶν χωρίων. Sis. 388. E: πρὸς τὰς πλευρὰς τῶν χωρίων.

χωρίς, seorsum, separatim. Phaedr. 251. D: ὅταν ... χωρὶς γένηται. Phaed. 64. C: χωρὶς μὲν ... αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ σῶμα γεγονέναι, χωρὶς δὲ τὴν ψυχὴν ... αὐτὴν καθ' αὐτὴν εἶναι. 98. C: (ὅτι) διαφράς ἔχει χωρὶς ἀπ' ἀλλήλων. Soph. 245. C: τοῦ τε ὄντος καὶ τοῦ ὅλου χωρὶς ἰδίαν ἑκατέρου φύσιν εἰληφότος. 253. D: ἐνός ἐκάστου κειμένου χωρὶς. Ib. πολλὰς χωρὶς πάντη διωρισμένας. Polit. 258. C: χωρὶς ἀφελόντας ἀπὸ τῶν ἄλλων. 269. B: χωρὶς ἕκαστα ἀπ' ἀλλήλων (διεσπαρμένα). Parm. 130. B: χωρὶς μὲν εἶδη αὐτὰ ἅττα cet. 131. B: ἐν πολλοῖς καὶ χωρὶς οὖσιν. 166. B: οὐδὲ ἀπτόμενα οὐδὲ χωρὶς. Conv. 222. E: ἵνα χωρὶς ἡμῶς διαλάβῃ. Pol. V. 460. C: χωρὶς οἰκούσας ἐν τινι μέρει τῆς πόλεως. 473. D: τῶν ... πορευομένων χωρὶς ἐφ' ἑκάτερον αἱ πολλὰι φύσεις. 476. A: χωρὶς μὲν (διαίρω) cet. X. 595. B: ἐπεὶ δὲ χωρὶς ἕκαστα διήρχεται τὰ τῆς ψυχῆς εἶδη. Tim. 24. A: ἀπὸ τῶν ἄλλων χωρὶς ἀφωρισμένον (γένος). 51. E: διότι χωρὶς γερόνατον. 69. E: ἵνα εἴη χωρὶς. 72. D: δι' αὐτὴν χωρὶς ὥκισθη. 73. B: χωρὶς ἀποκρίνων. Critia 117. B. Legg. VII. 815. C: πῇ δέῃ χωρὶς τέμνειν ἑκατέραν; IX. 867. B. Lys. 215. B: ἱκανοὶ γὰρ ἑαυτοῖς καὶ χωρὶς ὄντες. Hipp. min. 368. E: χωρὶς καὶ οὐχ ὁ αὐτός. *Praepos. c. genit., sine, se-iunctum vel seorsum a — et simpl. a. Phaed. 66. E: τότε ... αὐτὴν καθ' αὐτὴν ἔσται ἡ ψυχὴ χωρὶς τοῦ σώματος. 76. C: χωρὶς σωμάτων. 97. A: ὅτε ... ἑκάτερον αὐτῶν χωρὶς ἀλλήλων ἦν. Theaet. 197. D: τὰς μὲν κατ' ἀγέλας οὐσας χωρὶς τῶν ἄλλων. 202. D: χωρὶς λόγον cet. Soph. 238. B: (πῶς ἂν τις λάβοι) τὸ μὴ ὄν χωρὶς ἀριθμοῦ; Polit. 290. D: ὥστε ... οὐδ' ἔξεστι βασιλεῖα χωρὶς ἱερατικῆς ἀρχῆς. Parm. 159. B: χωρὶς μὲν τὸ ἐν τῶν ἄλλων, χωρὶς δὲ τὰλλα τοῦ ἐνός. Phil. 31. B: λυπῆς ... χωρὶς τὴν ἡδονὴν οὐκ ἂν ποτε δυνάιμεθα ἱκανῶς βασανίσαι. 60. C: χωρὶς ἑκάτερον ἑκατέρου θέντες. Pol. V. 464. C: χωρὶς τῶν ἄλλων κησασθαι. Tim. 28. A: χωρὶς αἰτίου. 31. B: τρίτου χωρὶς. Legg. I. 639. A: αἶγας χωρὶς νεμομένας αἰπόλου. 640. E: δεσπότου ... χωρὶς πρατιόμενον. II. 669. D: διασπῶσιν οἱ

ποιηται ῥυθμόν ... μέλους χωρίς. VII. 788. D: ὅταν ἐπιθῇ
 ῥέη πόνων χωρίς πολλῶν cet. 815. B: τὴν ... ἀμφιβεβητου-
 μένην ὄρχησιν δεῖ πρῶτον χωρίς τῆς ἀναμφιβεβητήτου δια-
 τεμεῖν. **praeter, c. genit. artic. et verbo praeterquam quod;*
etiam quum discesseris a —. Parm. 131. A: ἢ ἄλλη τις ἂν
 μετὰ ληψις χωρίς τούτων γένοιτο; 140. A: εἴ τι πέπονθε
 χωρίς τοῦ ἐν εἶναι τὸ ἐν. 151. A: ἐπειδὴ ... οὐδὲν ἑτερόν
 ἐστι χωρίς τῶν ἄλλων καὶ τοῦ ἐνός cet. Conv. 173. C: χω-
 ρίς τοῦ οἶεσθαι ὡς εἰσεσθαι ὑπερφυνῶς ὡς χαίρω. 184. B:
 χωρίς τοῦ μηδὲ πεφυνκέναι ἀπ' αὐτῶν γενναίαν φιλίαν. Pol.
 VIII. 564. E: χωρίς τινων ὀλίγων. Critia 119. B: ξυνωρίδα
 χωρίς δίφρου καταβάτην ... ἔχουσαν. Legg. VII. 814. C:
 οὐδαμῶς εὐσχημον γίγνιτο' ἂν τοῦ κακοῦ χωρίς cet. X. 885.
 A: χωρίς τῶν ἐμπροσθεν εἰρημένων. Apol. 35. B: χωρίς δὲ
 τῆς δόξης ... οὐδὲ δίκαιόν μοι δοκεῖ εἶναι δεῖσθαι τοῦ δι-
 καστοῦ. Crit. 44. B: χωρίς ... τοῦ ἐστερῆσθαι τοιοῦτου ἐπι-
 τηδείου cet. Abs. (germ. *ausserdem*). Legg. XII. 950. C: χω-
 ρίς δὲ μηδαμῶς. *Etiam in eo ponitur quod aliud vel discer-*
sum est. Prot. 336. B: χωρίς γὰρ ἔγωγ' ὥμην εἶναι τὸ συνεί-
 ναι τε ἀλλήλοις διαλεγομένους καὶ τὸ δημηγορεῖν. Soph.
 227. C: τοῦ περὶ τὸ σῶμα χωρίς ὄν. Phil. 44. A: εἴπερ χω-
 ρίς τοῦ μὴ λυπεῖσθαι καὶ τοῦ χαίρειν ἢ φύσις ἐκατέρου.
 Lach. 195. A: χωρίς δὴ πον σοφία ἐστὶν ἀνδρείας. Euthyd.
 284. A: ἐν μὴν κακείνῳ γ' ἐστὶ τῶν ὄντων ... χωρίς τῶν
 ἄλλων. 289. C: ἐνταῦθα ... χωρίς μὲν ἢ ποιούσα τέχνη,
 χωρίς δὲ ἢ χωρμένη. D: ὅτι ... χωρίς ἢ τοῦ ποιεῖν τέχνη
 καὶ ἢ τοῦ χρῆσθαι.

χωρισμός, ὁ, *separatio*. Phaed. 67. D: λύσις καὶ χω-
 ρισμός ψυχῆς ἀπὸ σώματος.

χωῖρος, ὁ, *locus, domicilium*. Ax. 371. E: ἐνθα χώρος
 ἀσεβῶν. C: εἰς τὸν εὐσεβῶν χώρον οἰκίζονται.

χωρῶ, *meo et per meo; fluo; cedo, procedo et succedo*.
 Phaed. 113. A: ἐντεῦθεν ... χωρεῖ (ὁ ποταμός) κύκλῳ θο-
 λερὸς cet. Crat. 402. A: ὅτι πάντα χωρεῖ καὶ οὐδὲν μένει.
 Conv. 202. E: διὰ τοῦτο καὶ ἡ μαντική πᾶσα χωρεῖ cet.
 Ax. 371. A: τὴν ψυχὴν εἰς τὸν ἄδηλον χωρεῖν τόπον. Locr.
 101. A: ἄχρις ἥπατος χωρεῖσσι (τοὶ ποροί). Phaed. 109.
 D: ὡς διὰ τούτου οὐρανοῦ ὄντος τὰ ἄστρα χωροῦντα. 117.
 C: ἐμοῦ γε αὐτοῦ βίᾳ καὶ ἀσταντὶ ἐχώρει τὰ δάκρυα. Ep.
 VII. 338. B: λόγος ἐχώρει πολὺς ἐκ Σικελίας ὡς cet. 333.
 A: ὡς πολλαχόθεν ἐχώρουν οἱ τοιοῦτοι λόγοι. Soph. 253.
 A: τὰ ... φωνήεντα διαφερόντως τῶν ἄλλων οἷον δεσμός διὰ
 πάντων κεχώρηκεν. Legg. III. 684. E: πῇ δὴ ποτε οὖν ...
 κακῶς οὕτως αὐτοῖς ἐχώρησεν ἢ κατοικήσις τε καὶ νομοθε-
 σία; Med. Fryx. 398. B: ἢ ἐμελλεν ὁ λόγος χωρῆσθαι
 αὐτῶν (v. αὐτῶ). **capio*. Conv. 214. A: πλὴν ἢ ὅκτω κο-
 τύλας χωροῦντα (ψυχὰς). Hipp. mai. 288. D: τῶν ἐξ χάας
 χωρουσῶν (χυτῶν).

Ψ.

ψῖ, τό. Crat. 421. B: τὸ ψῖ ... προσγενόμενον cet.
427. A: (διὰ) τοῦ ψῖ.

ψαλίον, τό, *frenum*. Legg. III. 692. A: οἶον ψαλίον
(sic Par. A. et Vat. Ω. Alii ψάλιον. Vulgo ψάλλιον) ἐνέ-
βαλεν αὐτῇ.

ψαλῖς, ἡ, *camera* (*Gewölbe*). Legg. XII. 947. D: ψα-
λίδα προμήκη λίθων προτίμων cet.

ψάλλω, *psallo*. Lys. 209. B: ψῆλαι καὶ κρούειν τῷ
πλήκτρῳ.

ψαλτήρ, ὁ, *fidicen*, ψάλτρια, ἡ, *fidicina*. Prot. 347. D:
οὔτε ψαλτρίας (ἰδοὺς ἄν).

ψέγω, *vituperō*, *reprehendo*. Prot. 346. C: οὐ διὰ ταῦτά
σε ψέγω. Gorg. 517. B. Pol. IV. 404. D: ψέγεις ... καὶ
Κορινθίαν κόρην φίλην εἶναι ἀνδράσι cet. Crat. 417. E:
τοῦτο δὲ πανταχοῦ ψέγει. Pol. II. 366. D. IX. 589. C:
οὐδ' εἰδῶς ψέγει ὁ τι ψέγει. Phaedr. 243. C: ἃ ψέγομεν
τὸν Ἑρώτα. Polit. 307. E. Legg. VI. 770. E: ψέγετε τοὺς
νόμους. Gorg. 483. B: τοὺς νόμους ψέγουσιν. 492. A.
Theaet. 177. B: περὶ ὧν ψέγουσι. Pol. II. 362. E. III. 402.
A: τὰ δ' αἰσχρὰ ψέγοι τ' ἂν ὀρθῶς καὶ μισοῖ cet. Legg. I.
638. C. Clit. 410. E: ἵνα μὴ ... τὰ μὲν ἐπαινώ σε ... τὰ
δὲ τι καὶ ψέγω. De lege 319. A: ὅταν τις ψέγῃ τὸν ἑαυτῷ
ὅμοιον. Polit. 283. C: (ἵνα) ψέγωμεν cet. Legg. II. 672. A.
Pol. VI. 492. B: ψέγωσι. Phaedr. 236. A: τοῦ δὲ τὸ ἄφρον
ψέγειν. Pol. III. 400. C: ψέγειν τε καὶ ἐπαινεῖν. IV. 431.
A: τοῦτο ... ὡς ἐν ὀνειδίει ψέγειν. Legg. I. 632. A. Prot.
346. C: εἴ τις χαίρει ψέγων. Gorg. 510. C: ταῦτά ψέγων
καὶ ἐπαιτῶν. 448. E: ὥσπερ τινὸς ψέγοντος. Legg. VIII.
829. E: ψέγοντα ἢ ἐπαινοῦντά τινος. IX. 876. B: ψέγοντα
(δικαστήρια). Pol. VI. 488. D: τὸν ... μὴ τοιοῦτον ψέγον-
τας ὡς ἀχρεῖστον. Alc. II. 143. B: οὕτως εἰκὴ ψέγοντας
ἄγνοϊαν. Phaedr. 247. D: τὸ μὲν ἔψεγε, τὸ δ' ἐπῆναι. Pol.
IX. 582. E. Legg. I. 629. D: ἔψεξας. Pol. II. 366. E: οὐ-
δεὶς πώποτε ἔψεξεν ἀδικίαν. Phaedr. 240. B: καὶ τις ἐταί-
ραν ὡς βλαβερόν ψέξειεν ἄν. Legg. I. 634. C: ἄν ... τις
ἡμῶν περὶ τοὺς ἐκάστων οἴκοι νόμους ψέξῃ τι. 639. A: ἡγίης
ἂν ποτε ψέξαι καὶ ὀτιοῦν (ἡγούμεθα); VII. 823. C. Polit.
286. E: ψέξαντα μόνον ὡς μακρὰ τὰ λεχθέντα. Legg. VIII.
836. E: ψέξει πᾶς τὴν μαλακίαν. Gorg. 518. D: τοὺτους
αἰτιάσονται καὶ ψέξουσι cet. Legg. I. 639. C: χρηστόν τι
ψέξειν. De lege 318. E: ὅταν μέλλῃς ἄνδρα ψέξειν ἢ ἐπαι-
νέσσεσθαι. Pol. II. 358. A: (ὅτι) πάλαι ὑπὸ Θρασυμάχου
ὡς τοιοῦτον ὃν ψέγεται. VI. 494. A: τοὺς φιλοσοφούν-
τας ... ἀνάγκη ψέγεσθαι ὑπ' αὐτῶν. IX. 590. A. Legg. V.

731. A: τῷ ἀδίκως ψέγεισθαι. Crat. 419. A: τὸ δὲ ἴσχον καὶ δοῦν ψεγόμενον.

ψέκτης, ὁ, *vituperator*. Pol. IX. 589. C: ὁ δὲ ψέκτης οὐδὲν ὑγιές ... ψέγει. Legg. I. 639. C: ἐπαινέτην ἢ ψέκτην κοινωνίας ἡστυνοσοῦν.

ψεκτός, ἡ, ὄν, *vituperandus*. Crat. 416. D: οὐκοῦν ... ταῦτά ἐστι τὰ ἐπαινετά, ἃ δὲ μὴ, ψεκτά;

ψελλίζομαι, *balbutio*. Gorg. 485. C: ὅταν ... ἀνδρὸς ἀκούσῃ τις ψελλιζομένον. B: ψελλιζόμενον καὶ παῖζον (παιδίων). Ib. πρὸς τοὺς ψελλιζομένους.

ψευδής, ὁ ἢ, *mendax*; in re pos. falsus. Theaet. 148. B: ὥστε πάλιν αὐτὴ γαίνεται ψευδὴς ὁ Θιόδωρος. Soph. 240. E: λόγος ... ψευδής. Crat. 385. B: οὐκοῦν εἴη ἂν λόγος ἀληθής, ὁ δὲ ψευδής; Pol. II. 382. D: ποιητής ... ψευδής ἐν θεῷ οὐκ ἐνι. Legg. X. 888. B: ἐν τι μέγα σοι μνηνῶν οὐκ ἂν ποτε φανείην ψευδής. Hipp. min. 365. B: πολύτροπος τε καὶ ψευδής. 367. A: ὁ ψευδής. Theaet. 161. D: ὀρθὴ ἢ ψευδής (δόξα). Phil. 37. B. 38. B. Pol. III. 412. E. Alc. I. 120. D: ὅτι καὶ ψευδής ἐστίν (ἢ οἴσῃς). Crat. 385. C: τὸν ψευδοῦς (λόγον) μύριον. Phil. 38. B: ἀληθεῖ καὶ ψευδεῖ δόξῃ. Charm. 158. D: ἄρμα δὲ καὶ Κριτίαν τόνδε ψευδῇ ἐπιδείξω cet. Hipp. min. 365. B: τὸν πολύτροπον ψευδῇ λέγεις. Prot. 358. C: τὸ ψευδῇ ἔχειν δόξαν καὶ ἐψευσθαι περὶ τῶν πραγμάτων cet. Soph. 240. D: τὴν ψευδῇ δόξαν. Phil. 38. A. Legg. VII. 822. C: ψευδῇ γῆμην ... ὑμνοῦντων. XII. 943. D: φοβείσθαι τὸ μᾶτε ἐπενεργεῖν ψευδῇ τιμωρίαν cet. Phil. 36. C: φόβοι ... ἀληθεῖς ἢ ψευδεῖς. Pol. VIII. 560. C: ψευδεῖς ... καὶ ἀλαζόνες ... λόγοι τε καὶ δόξαι. Tim. 44. A: τότε ... ψευδεῖς καὶ ἀνόητοι γεγόνασιν. Epin. 986. D: οὐ γὰρ μὴ ποτε φανῶμεν ψευδεῖς. Phil. 36. C: δόξαι ἀληθεῖς ἢ ψευδεῖς. E: ψευδεῖς, αἱ δ' ἀληθεῖς οὐκ εἰσὶν ἡδοναί; 40. E: ὡς ἔσαι καὶ ψευδῇ πάντα τὰ τοιαῦτα ἐνίοτε. Lys. 218. D: ψευδέσιν (λόγοις). Phil. 40. C: ψευδέσιν ... ἡδοναῖς. Pol. II. 378. D: μύθους ... ψευδεῖς συντιθέντες. Legg. XI. 917. A: ὄρκους ὁμνῶς ψευδεῖς. Hipp. min. 365. D: τοὺς ψευδεῖς. Phil. 36. C: πότερον ἀληθεῖς ταύτας τὰς λύπας τε καὶ ἡδονὰς ἢ ψευδεῖς εἶναι λέγομεν; 40. E. Theaet. 167. D: οὐδεὶς ψευδῇ δοξάζει. Soph. 240. D. Crat. 429. C: ψευδῇ λέγειν. D. Phil. 39. A: ψευδῇ δ' ὅταν ... γράψῃ. Pol. II. 366. C: εἴ τις ἔχει ψευδῇ ἀποφῆναι ἃ εἰρηκαμεν. Legg. XI. 937. C: ψευδῇ ... μαρτυρεῖν. Apol. 18. A: πρὸς τὰ πρῶτέ μου ψευδῇ κατηγορημένα. Euthyd. 284. C: ὥστε ... οὐδεὶς ψευδῇ λέγει. Hipp. min. 366. E. 367. C: ψευδῇ καὶ ἀληθῇ λέγειν περὶ λογισμῶν. De iusto 374. B: εἴτε ψευδῇ εἴτε ἀληθῇ λέγει.

ψεύδομαι, *mentior*, *falsum dico*; *etiam fidem fallo vel violo*. Gorg. 467. C: ἐπίδειξον ὅτι ψεύδομαι. Conv. 214. E: ὅτι τοῦτο ψεύδομαι. 217. B. Pol. I. 338. B: ψεύδει. Apol.

26. A: ὥστε σύ γε κατ' ἀμφοτέρωθεν ψεύδει. Alc. I. 104. A. Phaedr. 260. E: οὐ ψεύδεται. Lys. 212. E: ἀλλὰ ψεύδεθ' ὁ ποιητής —; Euthyd. 284. A: οὐδὲν κατὰ σοῦ ψεύδεται. Hipp. min. 366. B: ἅπερ ψεύδονται. De iusto 374. A: ὅτι πολλὰ ψεύδονται αἰοδοί. Pol. II. 381. E: καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλὰ μὴ ἡμῖν ψευδέσθωσαν. Hipp. min. 366. E: πότερον σὺ ἂν μάλιστα ψεύδοιο —; Pol. II. 382. D: πότερον ... ἂν ψεύδοιτο; IX. 589. C. II. 377. D: ἐάν τις μὴ καλῶς ψεύδῃται. Legg. XI. 917. A. Phaedr. 273. C: ἀλλὰ τι ἄλλο ψεύδεσθαι ἐπιχειρῶν cet. Theaet. 171. E. Crat. 431. B. (ubi oppon. ἀληθεύειν). Pol. III. 389. B. Legg. XI. 920. E: οἷς δὴ περὶ τὰ τοιαῦτα οὐ πρόπον ἂν εἶη ψεύδεσθαι. Prot. 347. A: περὶ τῶν μεγίστων ψευδόμενος. Legg. V. 727. D: φησὶν ... ψευδόμενος. Conv. 192. A: φασὶ ... ψευδόμενοι. Prot. 337. B: παρὰ δόξαν ψευδομένων. Pol. III. 414. B: γενναῖόν τι ἐν (v. εἶναι) ψευδομένους. Men. 71. D: ἴτα εὐτυχίστατον ψεύσμα ἐψευσμένος ὦ. Soph. 238. C: ἄρ' οἷν ἐψευσάμην ἄρτι λέγων cet. Pol. II. 377. E: οὐ καλῶς ἐψεύσατο. VI. 489. B. Legg. II. 663. D: ἔστιν ὃ τι τούτου ψεύδος λυσιτελέστερον ἂν ἐψεύσαιτό ποτε —; Apol. 17. A: μάλιστα ... αὐτῶν ἐν ἐθαύμασα τῶν πολλῶν ἂν ἐψεύσαντο. Hipp. min. 367. A: οὐδὲ ἀριθμῶν ἂν ψεύσαιτο; Gorg. 449. B: μὴ ψεύση. Legg. XI. 921. A: τὴν τιμὴν τῶν ἔργων ὀφείλτω ὧν τὸν ἐκδόντα ψεύσεται. Pol. I. 331. B: ψεύσασθαι. III. 389. C. Ax. 371. C: ψεύσασθαι μὲν οὖν ἀμήχανον. Hipp. min. 370. A: ὅτι ... οὐδαμοῦ φαίνεται ψευδόμενος. Conv. 215. A: ἐκὼν γὰρ εἶναι οὐδὲν ψεύσομαι. Tim. 51. B: δυσκαλωπίστατον αὐτὸ λέγοντες οὐ ψευδόμεθα. *fallor, erro (germ. sich täuschen, c. genit. in etwas). Theaet. 194. A: πάντη ταύτῃ ψεύδεται ἡ διάνοια. Parm. 133. B: ὅτι ψεύδιται. Polit. 278. A: δόξῃ τε ψεύδονται καὶ λόγῳ. Theaet. 194. C: τὸ μὲν γὰρ τὰ ληθῆς δοξάζειν καλόν, τὸ δὲ ψεύδεσθαι αἰσχρόν. Pol. II. 382. B: τῇ ψυχῇ περὶ τὰ ὄντα ψεύδεσθαί τε καὶ ἐψεύσθαι καὶ ἁμαθῇ εἶναι. Euthyd. 286. D: ἡ οὐ τοῦτ' ἂν εἶη ἁμαθία ... τὸ ψεύδεσθαι τῶν πραγμάτων; Theaet. 200. A: ὡς εἰδὼς διακρίσεται περὶ ὧν ἐψευσται. Prot. 358. C: ἐψεύσθαι περὶ τῶν πραγμάτων. Pol. II. 382. B. III. 413. A: τὸ ... ἐψεύσθαι τῆς ἀληθείας. Theaet. 195. A: καλοῦνται ... οὔτοι ἐψευσμένοι ... τῶν ὄντων καὶ ἁμαθεῖς. Gorg. 499. C: νῦν δὲ ἐψεύσθην. Apol. 22. D: καὶ τούτου μὲν οὐκ ἐψεύσθην. Menex. 245. C: τῶν ... ἄλλων ξυμμάχων ἐψεύσθην. Theaet. 191. B: ψευσθῆναι. 199. C: οὔτε ψευσθεῖσιν τινος οὔτε μὴ. Soph. 240. E: εἴπερ ψεύσειαί ποτέ τίς τι καὶ κατὰ βραχύ.

ψευδομάρτυρ, ὁ, falsus testis. Gorg. 472. B: ψευδομάρτυρας κατ' ἐμοῦ πολλοὺς παρασχόμενος.

ψευδομαρτυρία, ἡ, falsum testimonium. Legg. XI. 937. B: εἰς τὴν τῶν ψευδομαρτυριῶν διάκρισιν. Idem est ψευ-

δομαρινύριον; unde ψευδομαρτυρίου al. Theaet. 148. B: ὥστε μοι δοκεῖ ὁ Θεόδωρος οὐκ ἔνοχος τοῖς ψευδομαρτυροῖς ἔσεσθαι.

ψευδομαρτυρῶ, *falsum do testimonium*. Pol. IX. 575. B: ψευδομαρτυροῦσι. Legg. XI. 937. C: ἐὰν ... τις ἀλῶ δις ψευδομαρτυρῶν.

ψεῦδος, τό, *mendacium, falsum* (subst.). Gorg. 519. B: τὸ δὲ ὅλον ψεῦδος ἐστί. Soph. 260. C: τὸ γὰρ τὰ μὴ ὄντα δοξάζειν ἢ λέγειν, τοῦτ' ἐστὶ πού τὸ ψεῦδος ἐν διανοίᾳ τε καὶ λόγοις γιγνόμενον. 261. B: ψεῦδος ὥς ἐστί καὶ περὶ λόγον καὶ περὶ δόξαν. 266. E: εἰ τὸ ψεῦδος ὄντως ὄν ψεῦδος (φανείη). Crat. 421. B: τὸ δὲ ψεῦδος τοῦναντίον τῇ φροῶ. Pol. II. 382. C: οὐ πάνν ἄκρατον ψεῦδος. 389. B: (εἰ) ἀνθρώποις χρήσιμον (ψεῦδος) ὥς ἐν φαρμάκον εἶδει. Legg. V. 730. C: ἀπιστος, ὡ φίλον ψεῦδος ἐκούσιον. XII. 943. E: ψεῦδος ... αἰδοῖ καὶ δίκῃ νειμεσθὸν κατὰ φύσιν. Gorg. 525. A: πάντα σχολιά ὑπὸ ψεύδους καὶ ἀλαζονείας. Soph. 260. C: ὄντος δὲ γε ψεύδους ἐστὶν ἀπάτη. Phil. 38. A: μετὰ τοῦ ψεύδους καὶ ἀγνοίας. Hipp. min. 370. E: περὶ ψεύδους καὶ ἀληθείας. Pol. V. 459. C: συχνῶ τῷ ψεύδει καὶ τῇ ἀπάτῃ κινδυνεύει ἡμῖν δεήσειν χρῆσθαι τοῖς ἄρχοντις ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀρχομένων. Theaet. 150. C: πότερον εἰδῶλον καὶ ψεῦδος ἀποτίκτει τοῦ νέου ἢ διάνοια. 173. A: ἐπὶ τὸ ψεῦδος ... τρεπόμενοι. Pol. II. 382. A: τὸ γε ὥς ἀληθῶς ψεῦδος. 382. D: ἀφομοιοῦντες τῷ ἀληθεῖ τὸ ψεῦδος ὅτι μάλιστα. III. 414. E: τὸ ψεῦδος λέγειν. VI. 485. C: τὸ ... μηδαμῇ προσδέχεσθαι τὸ ψεῦδος. VII. 535. E: ἡ (ψυχὴ) ἂν τὸ μὲν ἐκούσιον ψεῦδος μισῇ cet. Legg. XI. 916. E: ψεῦδος καὶ ἀπάτην. Pol. III. 414. B: τίς ... μηχανὴ γίνονται τῶν ἐν δέοντι γιγνομένων —; II. 383. A: μήτε ἡμᾶς ψεύδει παράγειν ἐν λόγῳ ἢ ἐν ἔργῳ. Adiectivi instar ponitur. Gorg. 505. E: τὸ ἀληθὲς τί ἐστὶ περὶ ὧν λέγομεν καὶ τί ψεῦδος. Crat. 385. C: οὐ ψεῦδος (opp. ἀληθές); Phil. 37. B: ὅτι δόξη ... ἐπιγίγνεσθον ψεῦδος τε καὶ ἀληθές. Pol. II. 376. E: τὸ μὲν ἀληθές (λόγων εἶδος), ψεῦδος δ' ἕτερον. Apol. 34. E: εἴτ' οὐν ἀληθὲς εἴτ' οὐν ψεῦδος. Euthyd. 272. A: ὁμοίως ἐὰν τε ψεῦδος ἐὰν τε ἀληθὲς ἦ. Theaet. 161. A: ἀνερμιαῖόν τε καὶ ψεῦδος. Soph. 261. C: ἡ παντάπασιν ἀληθὴ μὲν ἐστὶν ἀμφοτέρω ταῦτα, ψεῦδος δὲ οὐδέποτε οὐδέτερον. Theaet. 151. D: ψεῦδος τε ξυγχωρεῖσθαι καὶ ἀληθὲς ἀγνίσαι. Polit. 281. A: παράδοξόν τε καὶ ψεῦδος ὄνομα λέγει. Crat. 385. C: ὄνομα ψεῦδος (sic codd. pro ψευδὲς) καὶ ἀληθὲς λέγειν. Ep. VII. 344. B: τὸ ψεῦδος ἅμα καὶ ἀληθὲς τῆς ὅλης οὐσίας. Def. 414. C.

ψευδουργός, ὁ ἡ, *mendacia confingens*. Soph. 241. B: ἐν τῇ τῶν ψευδουργῶν καὶ γοήτων τέχνῃ.

ψευδῶς, *falso*. Phil. 40. D: τὸ ψευδῶς δοξάζειν. Clit. 409. E: ψευδῶς ... ὀνομάζειν αὐτὰς τοῖς οὕτως ὀνομαζόντας.

ψεῦσμα, τό, *mendacium*. Men. 71. D: ἵνα εὐτυχέστατον ψεῦσμα ἐψευσμένους ᾧ.

ψηλαφῶ, *contracto et contractando quaero* (germ. *herumtappen*). Phaed. 99. B: ψηλαφῶντες ... ὥσπερ ἐν οὐκίτει.

ψῆττα, ἡ, *rhombus* (*piscium genus quod os al. in una tantum capitis parte habet*). Conv. 191. D: ἄτε τετραμήνους ὥσπερ αἱ ψῆτται.

ψηφίζομαι, *suffragium fero, suffragiis decerno*. Dem. 381. E: οἰεσθαι δεῖν ψηφίζεσθαι ὡς κρίνειν ἱκανοὺς ὄντας. 382. D: οἱ ... ψηφίζόμενοι. Apol. 32. B: ἐναντία ἐψηφισάμην. Dem. 382. C: ἃ ἐψηφίσασθε. Gorg. 516. E: Μιλτιάδην ... εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο. Dem. 382. D: περὶ ὧν ἂν ψηφίσωνται. B: τοὺς ψηφισαμένους. Conv. 177. D: οὐδεὶς σοι ... ἐναντία ψηφιεῖται.

ψήφισμα, τό, *plebis scilum, decretum*. Legg. XI. 920. D: πλὴν ὧν νόμοι ἀπεύργοιν ἡ ψήφισμα. Def. 415. B: ψήφ. δόγμα πολιτικὸν εἰς τινα χρόνον ἀφωρισμένον. Ep. VII. 351. B: τοῖς πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων ὑπὸ ψηφισμάτων διανέμων. Theaet. 173. D: νόμους ... καὶ ψηφίσματα λεγόμενα ἢ γεγραμμένα οὐτε ὁρῶσιν οὔτε ἀκούουσι. De lege 314. B: τὰ δόγματα ταῦτα καὶ ψηφίσματα.

ψῆφος, ἡ, *lapis*. Eryx. 400. A: εἰ ψήφους πολλὰς τῶν ἐκ τοῦ ὄρους ἔχοι. Praec. calculus quo suffragia feruntur. Legg. VI. 759. D: οἷς ἂν πλεῖστη γένηται ψήφος. 765. C: οὗς ἂν καὶ ψήφος ἡ τῶν δοκιμαζόντων δοκιμασῇ. IX. 855. D: ἔστω ... φανερὰ ... ἡ ψήφος τιθεμένη. Dem. 380. A. 318. C: τὸ ... περὶ τῆς ψήφου ἧς γέρειν διανοεῖσθε. Legg. VI. 766. B: γερόντων ψήφον κοῖβδην. 767. D: τὴν ... ψήφον φανερὰν γέρειν. IX. 856. A: ψήφον ἱερὰν ἕκαστον γέροντα. C: τὴν ψήφον ... θάνατον γέρειν τὴν πλὴθει ρικῶσαν. Apol. 34. C: (τάχ' ἂν ... τις) θείτο ἂν μετ' ὀργῆς τὴν ψήφον. Legg. VI. 753. D: οἷς ἂν πλεῖσται γένωνται ψήφοι. 766. B: ὧ δ' ἂν πλεῖσται ψήφοι ξυμβῶσι cet. Dem. 381. D. Legg. XII. 946. A: πλὴθει τῶν ψήφων ἀποκρίναντας. 948. A: εἰ μὴ ... ὁ δῶκων μὴ μεταλάβῃ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων. E: διὰ φορᾶς ψήφων. Apol. 36. A. B: οὐ μεταλαβὼν τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων. Legg. VII. 801. A: ρικᾷ γὰρ πάσαισι ταῖς ψήφοις οὗτος ὁ νόμος. Crat. 437. D: ὥσπερ ψήφους διαριθμησόμεθα τὰ ὀνόματα —; Omiss. Legg. XII. 946. A: ὧ ἂν ἐλάχισται γένωνται. In univ. iudicium vel sententia. Pol. V. 450. A: καὶ ἐμὲ ... κοινωνὸν τῆς ψήφου ταύτης τίθετε. Tim. 52. D: παρὰ τῆς ἐμῆς ψήφου λογισθεῖς (λόγος). Prot. 330. C: σὺ δὲ τίς ἂν ψήφον θείῃς; Phil. 57. A: κατὰ τὴν ἐμὴν ψήφον. Tim. 51. D: ὧδε οὖν τὴν γ' ἐμὴν αὐτὸς τίθεμαι ψήφον. Legg. II. 674. A: οὐκ ἂν τιθεῖμην ταύτην τὴν ψήφον. — Etiam calculus lusorius, i. e. *latrunculus*. Pol. VI. 487. C: οὐκ ἔχειν ὃ τι λέγω-

σιν ὑπὸ πεττείας αὐ ταύτης τινὸς ἐτέρας, οὐκ ἐν ψήφοις ἀλλ' ἐν λόγοις.

ψήχω, *stringo, demulceo*. Legg. II. 666. E: ψήχων τε καὶ ἡμερῶν. Tim. 84. C. pro v. ψυχόμενον pr. Θ et γρ. A. dant ψυχόμενον, unus Vat. et Flor. x. τηχόμενον.

ψιθυρίζω, *susurro*. Gorg. 485. D: βιώναι μετὰ μειρακίων ἐν γωνία τριῶν ἢ τετάρων ψιθυρίζοντα, ἐλεύθερον δὲ ... μηδέποτε φθέγγασθαι. Euthyd. 276. D: μικρὸν πρὸς με ψιθυρίσας.

ψιλός, ἡ, ὄν, *nudus*, h. e. *non tectus vel armatus et leviter armatus* (plur. Lat. *velites*), in univ. *nudus* (germ. *bloss, ohne*, v. c. *Werkzeug*), h. e. *carens eo quocum coniunctus vel instructus esse solet*, et in univ. *simplex vel non ornatus* (ut oratio prosa al.). Legg. X. 899. A: αὐτὴ ψιλὴ σώματος οὐσα (ἡ ψυχὴ). Critia 111. D: ῥέον ἀπὸ ψιλῆς τῆς γῆς εἰς θάλατταν. Legg. VIII. 833. A: ψιλῶ (opp. ὅπλα ἔχων) ... ἄθλα οὐ θήσομεν. Menex. 239. C: ἔαν ... ἡμεῖς ἐπιχειρῶμεν τὰ αὐτὰ λόγῳ ψιλῶ (h. e. *oratione prosa*) κοσμεῖν. Legg. II. 669. E: ψιλῇ (i. q. *praec. ἄνευ ὀρημάτων*) καθαρίσει τε καὶ ἀυλῇσει προσχωρόμενοι. Polit. 266. E: τὴν δίποδα ἀγέλην πάλιν τῷ ψιλῷ καὶ τῷ πτεροφυνεῖ τέμνειν. 268. B: μετὰ τε ὀργάνων καὶ ψιλῷ τῷ στόματι. Legg. II. 670. A: ψιλῷ ... ἐκατέρῳ (χρησθαι). IX. 865. B: εἴτε τῷ ἑαυτοῦ σώματι ψιλῷ εἴτε ὀργάνῳ ἢ βέλει. Phaedr. 278. C: ποιήσιν ψιλῆν (h. e. *modis carentem musicis*). Polit. 299. E: ψιλῆν (ἀριθμητικήν). Tim. 75. E: ψιλῆν (τὴν κεφαλὴν). Critia 112. A: γῆς (v. γῆν) αὐτὴν ψιλῆν πεποίηκε. Polit. 258. D: τέχναι ψιλαὶ τῶν πράξεων. Theaet. 165. A: ἐκ τῶν ψιλῶν λόγων (*ab orationibus*, h. e. *disputandi arte a rebus seiuncta*) πρὸς τὴν γεωμετρίαν ἀπερεύσαμεν. Legg. VI. 756. A: ψιλῶν ... ἢ τοξοτῶν ... ἡγεμόνας. Conv. 215. C: ὅτι ἄνευ ὀργάνων ψιλοῖς λόγοις ταῦτόν τοῦτο ποιεῖς. Legg. VIII. 834. C: ψιλοῖς ... ὅπλων. IX. 880. A: ἀμυνέσθω ... ἄνευ βέλους ψιλαῖς ταῖς χερσίν. 865. A: ψιλοῖς σώμασιν ἢ μετὰ τινων ὀπλων ἀπομιμουμένων τὴν πολεμικὴν πράξιν. II. 669. D: λόγους ψιλοὺς (*ornatu poetico carentes*, i. e. *prosos*) εἰς μέτρα τιθέντες.

ψιλῶς, *simpliciter*. Phaedr. 262. C: ὡς νῦν γε ψιλῶς πως λέγομεν, οὐκ ἔχοντες ἱκανὰ παραδείγματα. Legg. VII. 811. E: ψιλῶς οὕτως ἄνευ τοῦ γεγραφθαι λεγόμενα.

ψιμύθιον, τό, *cerussa*. Lys. 217. D: εἴ τίς σου ξανθὰς οὐσας τὰς τρίχας ψιμυθίῳ (v. *ψιμυθίῳ*) ἀλείψεις cet.

ψόγος, ὁ, *vituperatio*. Gorg. 512. D: καταγέλαστός σοι ὁ ψόγος γίγνεται. Legg. V. 730. B. XI. 926. D: τῷ ... ἡττηθῆντι παρὰ τοῦ νομοθέτου ψόγος καὶ ὄνειδος κείσθω. Prot. 339. B: ἄνευ ψόγου τετυγμένον (Simon.). Phil. 29. A: μετεχώμεν τοῦ ψόγου. Pol. VI. 492. C: τοῦ ψόγου καὶ ἐπαίνου (θόρυβον). Ib. ὑπὸ τοῦ τοιοῦτου ψόγου cet. Legg. VII. 798. D. Def. 412. C: εὐλάβεια ὀρθοῦ ψόγου. Legg. XI.

917. C: ἐνοχος ἔστω νόμῳ προδοσίας τῶν νόμων. Crit. 47. B: ἐπαίνω καὶ νόμῳ cet. Gorg. 492. B: τὸν τῶν πολλῶν ἀνθρώπων νόμον τε καὶ λόγον καὶ νόγον. Polit. 286. C: τὸν τε νόγον ἐκάστοτε καὶ ἐπαινον ποιεῖσθαι βραχύτης cet. 296. D: τὸν τῶν τοιοῦτων ... νόγον περὶ τῆς τοιαύτης βίας. Conv. 182. A: ἐπεὶ οὐ δῆπον κοσμίως ... ὁτιοῦν πράγμα πραττόμενον νόγον ἂν δικαίως φέροι. Pol. III. 403. C: νόγον αμυσίας ... ὑφέξοντα. Legg. I. 639. A. 642. C: πρὸς τοὺς τὴν πόλιν εἰς νόγον ἄγοντας. IV. 411. C: τὰ δ' αὖ πρὸς νόγον ἄγοντα. VII. 823. B: ἡ μὲν ἐπαινον, ἡ δὲ νόγον ἔχει. XII. 957. C: ὅσοι ... ἐν ποιήμασιν ἐπαινοὶ καὶ ψόγοι περὶ τινων λέγονται cet. Polit. 287. A: νόγων καὶ ἐπαινῶν μηδὲν φροντίζειν. Gorg. 483. C: τοὺς νόγους ψέγουσιν. Legg. VIII. 829. C: ἐγκώμιά τε καὶ νόγους ποιεῖν ἀλλήλοισ. Crit. 47. B.

ψοφοδεής, ὁ ἡ, *timidus*. Phaedr. 257. D: εἰ αὐτὸν οὕτως ἡγεί τινά ψοφοδεᾶ.

ψόφος, ὁ, *strepitus*. Theaet. 203. B: ψόφος τις μόνον (τὸ σῆμα). Ib. τοῦ ... βῆτα οὔτε φωνή οὔτε ψόφος. Conv. 212. C: τὴν αὐλειον θύραν κρουομένην πολὺν ψόφον παρασχεῖν ὡς κωμιαστῶν. 189. A: εἰ τὸ κόσμιον τοῦ σώματος ἐπιθυμεί τοιοῦτων ψόφων καὶ γαργαλισμῶν. Pol. III. 397. A: ψόφος ἀνέμων cet. 413. D: ὥσπερ τοὺς πώλους ἐπὶ τοὺς ψόφους τε καὶ θορύβους ἄγοντες σκοποῦσιν εἰ φοβεροί. Legg. II. 669. D.

ψοφῶ, *strepo*. Crat. 430. A: ψοφεῖν ἔγωγ' ἂν φαίην τὸν τοιοῦτον. Pol. III. 396. D: ποταμοὺς ψοφούντας.

ψυκτήρ, ὁ, *vas vinum refrigeratum continens*. Conv. 213. E: φέρε ... τὸν ψυκτήρα ἐκείνον.

ψύξις, ἡ, *refrigeratio*. Phil. 32. A: (ἡ) κατὰ φύσιν ... πάλιν ἀπόδοσις τε καὶ ψύξις (v. ψύξις) ἰδούη. Tim. 76. C: τῇ πιλώσει τῆς ψύξεως. 85. D: ἐν ψύξει ... ὄντος (αἷματος). 59. A: τὴν ... τοῦ πυρὸς ἀπαλλαγὴν ψύξιν (εἶναι προσερόρηθη). Theaet. 156. B: ψύξεις. Epin. 988. C: θερμότητι καὶ ψύξει. Legg. X. 897. A: (εἰς) θερμότητος, ψύξεις cet.

ψυχαγωγία, ἡ, *animi ductus vel commotio*. Phaedr. 261. A: ἄρ' οὖν οὐ τὸ μὲν ὅλον ἡ ῥητορικὴ ἂν εἴη τέχνη ψυχαγωγία τις διὰ λόγον —; 271. C: ἐπειδὴ λόγου δύναμις τυγχάνει ψυχαγωγία οὔσα.

ψυχαγωγικός, ὁ, ὄν, *animus flectens vel commovens*. De lege 321. A: ἔστι δὲ τῆς ποιήσεως δημοτερεπέστατον τε καὶ ψυχαγωγικώτατον ἡ τραγῳδία.

ψυχαγωγῶ, *animus allicio, evoco*. Legg. X. 909. B: τοὺς ... τεθνεώτας φάσκοντας ψυχαγωγεῖν. In univ. *allicio vel pellicio*. Legg. X. 909. B: (ὅσοι ἂν) καταφρονοῦντες ... τῶν ἀνθρώπων ψυχαγωγῶσι μὲν πολλοὺς τῶν ζῶντων cet.

Tim. 71. A: (εἰ) ὑπὸ ... εἰδώλων καὶ φαντασμάτων τυκτός τε καὶ μεθ' ἡμέραν μάλιστα ψυχαγωγῆσοιτο.

ψυχάριον, τό, animula. Theaet. 195. A: εἴαν που σμικρόν ἢ τὸ ψυχάριον. Pol. VII. 519. A: ὡς δορυμὸν ... βλέπει το ψυχάριον cet.

ψυχεμπορικός, ἡ, ὄν, fem. ψυχεμπορικὴ (τέχνη), *rerum ad animum pertinentium mercatus*. Soph. 224. B: τῆς ... ψυχεμπορικῆς ταύτης cet.

ψυχή, ἡ, anima (vitae fons ac principium; unde ψυχὴ etiam οἶα) et animus tam intelligens (unde ψυχὴ est intelligentia, ratio, mens) quam cupiens (hinc ψυχὴ etiam cupiditas vel desiderium); ingenium. Prot. 313. A: τῶν ἀγογιμῶν ἀπ' ὧν ψυχὴ τρέφεται. Phaedr. 245. C: ψυχὴ πᾶσα ἀθάνατος. 246. A: ἐξ ἀνάγκης ἀγέννητόν τε καὶ ἀθάνατον ψυχὴ ἂν εἴη. B: πᾶσα ἡ ψυχὴ παντός ἐπιμελεῖται τοῦ ἀψύχου. 249. B: ἐνθα καὶ εἰς θηρίου βίον ἀνθρωπίνην ψυχὴ ἀγικνεῖται. E: πᾶσα ... ἀνθρώπου ψυχὴ φύσει τεθῆται τὰ ὄντα. Phaed. 65. C: ἡ τοῦ φιλοσόφου ψυχὴ. 70. B: ὡς ἔστι ... ἡ ψυχὴ ἀποθανόντος τοῦ ἀνθρώπου. Crat. 399. D: ὡς τοῦτο (ἡ ψυχὴ) ... ὅταν παρῇ τῷ σώματι αἰτιὸν ἔστι τοῦ ζῆν αὐτῷ, τὴν τοῦ ἀναπνεῖν δύναμιν παρέχον καὶ ἀναπνέχον. Pol. VI. 496. B: ἐν σμικρᾷ πόλει ὅταν μεγάλη ψυχὴ γνῇ. Legg. V. 726. A: πάντων ... τῶν αὐτοῦ κτημάτων μετὰ θεοὺς ψυχὴ θεοότατον. X. 896. A: ἐπειδὴ γε ἀνεφάνη (ψυχὴ) μεταβολῆς τε καὶ κινήσεως ἀπάσης αἰτία ἀπασιν. Hipp. min. 375. B: ἡ κθαριστικωτέρα (ψυχὴ) cet. Ax. 365. E: ἡμεῖς μὲν γὰρ ἐσμεν ψυχὴ, ζῶν ἀθάνατον cet. Phaedr. 245. E: ψυχῆς οὐσίαν τε καὶ λόγον. 246. E: τὸ τῆς ψυχῆς πτέρωμα. 247. C: ψυχῆς κυβερνήτη μόνῳ θεατῇ νῷ. 248. B: ἡ ... προσηκουσα ψυχῆς τῷ ἀρίστῳ νομῇ. Pol. II. 366. C: ὧς τις δύναμις ὑπάρχει ψυχῆς ἢ χρημάτων cet. III. 400. D: οὐ τῷ τῆς ψυχῆς ἡθεὶ ἐπεται (ὁ λόγος); VII. 519. B: τὴν τῆς ψυχῆς ὄψιν. 533. D: τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα. Legg. IX. 873. E: εἴαν ... ἀψυχόν τι ψυχῆς ἀνθρώπου στερήσῃ. Hipp. mai. 300. C: πολλὰ γέ μοι προφαίνεται τοιαῦτα πρὸ τῆς ψυχῆς. Parm. 132. A: εἴαν ὡσαύτως τῇ ψυχῇ ἐπὶ πάντα ἰδῆς. Pol. I. 353. E: ἀνάγκη ἄρα κατῇ ψυχῇ κακῶς ἄρχειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τῇ δὲ ἀγαθῇ cet. VI. 484. C: μηδὲν ἐναργὲς ἐν τῇ ψυχῇ ἔχοντες παράδειγμα. VIII. 553. B: εὐθύς ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖ ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ φιλοτιμίαν cet. IX. 590. A: ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρός ψυχῇ τὸν ὅρμον δεξαμένην. Prot. 312. B: ὅτι μέλλεις τὴν ψυχὴν τὴν σαυτοῦ παρασχεῖν θεραπεύσαι ἀνδρὶ ... σοφίστη. Phaed. 94. B: ἔσθ' ὃ τὸ ἄλλο λέγεις ἄρχειν ἡ ψυχὴν, ἄλλως τε καὶ φρόνιμον; Crat. 400. A: νοῦν τε καὶ ψυχὴν εἶναι τὴν διακοσμοῦσαν καὶ ἔχουσαν (τὴν τῶν ἄλλων ἀπάντων φύσιν; unde B: φυσέχην, i. e. ψυχὴν). Pol. I. 345. B: ἡ εἰς τὴν ψυχὴν γέγων ἐνθῷ τὸν λόγον; V. 454. D: ἰατρικὸν τὴν ψυχὴν ὄντα.

VI. 486. B: ψυχὴν σκοπῶν φιλόσοφον καὶ μή. D: ἐπιλή-
 σιμονα ... ψυχὴν. VII. 535. D: οὐκοῦν καὶ πρὸς ἀλήθειαν
 ... ἀνάπτερον ψυχὴν θήσομεν —; VIII. 545. C: πάλιν εἰς
 τυραννικὴν ψυχὴν βλέποντες. Legg. IX. 869. B: τὴν τοῦ
 γεννήτου ψυχὴν συλήσας. XII. 959. A: ψυχὴν σώματος εἶ-
 ναι τὸ πᾶν διαφέρουσιν, ἐν αὐτῷ τε τῷ βίῳ τὸ παρεχόμε-
 ρον ἡμῶν ἕκαστον τοῦτ' εἶναι μὴδὲν ἀλλ' ἢ τὴν ψυχὴν. B:
 τὸν δὲ ὄντα ἡμῶν ἕκαστον ὄντως ἀθάνατον εἶναι, ψυχὴν
 ἐπονομαζόμενον. Hipp. min. 375. A: ψυχὴν κεκτησθαι ἴπ-
 που. Phaed. 70. C: εἴτε ... ἐν Αἴδου εἰσὶν αἱ ψυχαὶ τελευ-
 τησάντων τῶν ἀνθρώπων. Phaedr. 250. B: ὅσα ἄλλα τίμια
 ψυχαῖς. Pol. VI. 491. B: οὐκοῦν ... καὶ τὰς ψυχὰς οὕτω
 φῶμεν τὰς εὐφροσύνας κακῆς παιδαγωγίας τυχοῦσας διαφε-
 ρόντως κακὰς γίνεσθαι; Tim. 22. B: νέοι ἐστὲ ... τὰς
 ψυχὰς πάντες. Orationem fere amplificat. Conv. 192. C:
 ἄλλο τι βουλομένη ἑκατέρου ἡ ψυχὴ δῆλῃ ἐστίν, ὃ οὐ δύ-
 νηται εἰπεῖν. Hipp. mai. 296. D: ἀλλ' ἄρα τοῦτ' ἦν ἐκεῖνο
 ... ὃ ἐβούλετο ἡμῶν ἡ ψυχὴ εἰπεῖν cet. Legg. II. 672. B:
 ὡς ... διεφορήθη τῆς ψυχῆς τὴν γνώμην. Hipp. min. 364.
 A: οὕτως εὐέλπιδες ὦν περὶ τῆς ψυχῆς εἰς σοφίαν. Legg. IX.
 873. A: ὥστε πατρὸς ἢ μητρὸς ... ψυχὴν τολμήσαι ἀποστε-
 ρεῖν σώματος. Pol. II. 365. A: τί οἴομεθα ἀκουούσας νέων
 ψυχὰς ποιεῖν —;

ψῦχος, τό, *frigus* (germ. Kälte et Kühle). Tim. 85. D:
 μετὰ τοῦ περιεστῶτος αὐτὸ ψύχους. Eryx. 401. E. Conv.
 220. D: ἅμα μὲν ἐν τῷ ψύχει καθήκον. Epin. 976. A:
 ψύχει καὶ κούματι ἀκαίρῳ. Tim. 94. C: ψῦχος (v. ψύχος)
 κατὰ πᾶν τὸ σῶμα παρέξειν οἰκτεῖον.

ψυχρός, ὁ, ὄν, *frigidus*. Phaed. 96. B: τὸ θερμὸν καὶ
 τὸ ψυχρόν. Conv. 186. D. Tim. 62. B: ψυχρόν ... τὸ πά-
 θος. Locr. 100. E: τὸ ... ψυχρόν παχυμερέστερον cet.
 Phaedr. 230. B: μᾶλα ψυχροῦ ὕδατος (πληγῇ). Phaed. 86.
 B: ὑπὸ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ. Pol. IV. 437. D: θερμοῦ πο-
 τοῦ ἢ ψυχροῦ. E. Critia 117. A: τοῦ ψυχροῦ ... νύματος.
 Soph. 243. B: θερμὸν ... ψυχρῷ συγκραυνόμενον. Phil.
 32. D. Theaet. 152. B: τὸ πνεῦμα ψυχρόν. Soph. 242. D:
 θερμὸν καὶ ψυχρόν. Critia 113. E: ψυχρόν (ὑδωρ). Lyb.
 215. E: τὸ ... ψυχρόν θερμοῦ (ἐπιθυμεῖν). Conv. 188. A:
 τὰ τε θερμὰ καὶ τὰ ψυχρά. Tim. 33. A. 67. D: τοῖς περὶ
 τὴν σάρκα θερμοῖς καὶ ψυχροῖς. Legg. X. 889. B. Pol. IV.
 438. C: τὰ θερμὰ πρὸς τὰ ψυχρά ... ἄρ' οὐχ οὕτως ἔχει;
 Phil. 24. D: τὸ ψυχρότερον. B: θερμοτέρου καὶ ψυχροτέρου
 πέρι. Ib. (ἐν) τῷ ψυχρότερω. — Trop., ut Lat. *frigidus*.
 Legg. VII. 802. D: ψυχρὸν καὶ ἀγρὴ τὴν τιάντη ἐναντίαν
 (μοῦσαν) εἶναί φησιν. Euthyd. 284. E: τοὺς γοῦν ψυχροῦς
 ψυχρῶς λέγουσιν τε καὶ φασὶ διαλέγεσθαι.

ψυχρότης, ἡ, *frigus*. Pol. IV. 437. E: εἰάν ... ψυχρότης
 (τῷ δῖψει προσῇ). Locr. 102. C. 100. D: ψυχρότατα.

ψυχρῶς, frigide. Euthyd. 284. E.

ψύχω, refrigero. Phaedr. 268. B: ψύχειν (opp. θερμαίνειν). Pol. I. 335. D: οὐ γὰρ θερμότητος ... ἔργον ψύχειν. Tim. 70. C: ψύχονσα. 46. D: ψύχοντα καὶ θερμαίνοντα. Pass. refrigeror, frigesco; etiam extingvor. Tim. 79. E: τὸ δ' ἔξιόν ψύχεται. Phaed. 118: ὅτι ψύχοιό τε καὶ πῆγνυτο. Phil. 46. C: (ὁπόταν τις) θερμαινόμενος ἐνίοτε ψύχεται. Tim. 82. A. Phaed. 71. B: ψύχεσθαι καὶ θερμαίνεσθαι. Theaet. 186. D. Tim. 88. D: ψυχομένου (τοῦ σώματος). 74. B: πάλιν ψυχομένην. Phaed. 118: ἤδη οὖν σχεδόν τι αὐτοῦ ἦν τὰ περὶ τὸ ἥτιον ψυχόμενα. Critia 120. B: (ἐπεὶ) τὸ πῦρ ἐψυχμένον τὸ περὶ τὰ θύματα εἶη. Tim. 60. D: ὅταν ψυχθῇ (γῆ). 76. C: θορῆς ψυχθεῖσα.

ψώρα, ἡ, scabies. Phil. 46. A: τὰς τῆς ψώρας ἰάσεις τῷ τρίβειν. D.

ψωρῶ, scabie laboro. Gorg. 494. C: ψωρῶντα (v. ψωριῶντα) καὶ κνησιῶντα.

Ω.

ὦ, τό. Crat. 393. D: (τοῦ) ὦ. 420. B: τῷ γὰρ οὐ (v. ο) ἀντὶ τοῦ ὦ ἐχρώμεθα. Ib. διὰ τὴν τοῦ ὦ ἀντὶ τοῦ οὐ μεταλλαγὴν. Theaet. 203. C: ἐπὶ δυοῖν, σῆμα καὶ ὦ. Phaedr. 244. D: τὸ (al. τῷ) ὦ σεμνύνοντες. ὦ in appellatione ponitur (ut Phaedr. init. ὦ φίλε Φαῖδρος, ποῖ cet. Prot. 314. D: ὦ ἀνθρώποι. al. Similiter ὦ Ζεῦ καὶ θεοί Prot. 310. D. ὦ πρὸς θεῶν Soph. 221. D. Pol. IV. 425. C. ὦ πρὸς Διός V. 459. A. al.), etiam interponitur. Euthyd. 271. E: θαύμασι' ὦ (al. θαυμάσι', ὦ) Κρίτων. Etiam simpliciter nomina ponuntur. Prot. 358. A: ὑμᾶς ... ἐρωτῶ, Ἰππία τε καὶ Περόδικε. Phaedr. 261. A: πάριτε δῆ, θρόεμματα γενναῖα. 264. A. Gorg. 489. A: μὴ φθόνει μοι ἀποκρίνασθαι τοῦτο, Καλλικλείε. 518. C: ἀνθρώπε, ἐπαίεις οὐδ' ἐν cet. Soph. 220. D: τί τις ἄν, Θεαίτητε (v. ὦ Θεαιτ.), εἶποι κάλιον; Phil. 21. A: δέξαιο ἄν, Πρώταρχε, σὺ (v. οὐ, Πρωτ.) ζῆν ἡδόμενος ἡδονὰς τὰς μερίστας; Conv. 218. C: Σώκρατες, καθεύδεις; Euthyd. 293. D. 294. B. al. Contra ὦ mirantis et irridentis est. Prot. 309. D: ὦ τί λέγεις; Phaedr. 227. C: ὦ (v. ὦ) γενναῖος, εἶθε γραψιεν.

ὦδε, sic, ita. Prot. 322. C: νενέμηνται δὲ ὦδε εἷς ἔχων cet. Theaet. 172. B: ὦδὲ πως τὴν σοφίαν ἄρουσι. Crat. 391. A: ἀλλὰ δοκῶ μοι ὦδε ἂν μᾶλλον πεισθῆσεσθαι σοι, εἴ μοι δεῖξιας cet. Pol. I. 349. C: ὦδε δὲ λέγωμεν. III. 393. D: εἶχε δ' ἂν ὦδὲ πως. VI. 507. A: ἀλλ' ὦδε σκόπει· ἔστιν ὅτι cet. VII. 523. C: ὦδε δὲ ἂ λέγω σαφέστερον

εἴσει. VIII. 564. C: ὥδε τοίνυν ... λάβωμεν. Tim. 51. D: ὥδε οὖν τὴν γ' ἐμὴν αὐτὸς τίθεμαι ψῆγον. Legg. V. 742. C. al. Etiam est hinc vel inde (Prot. 342. D: γνῶντε δ' ἂν ὅτι ἐγὼ ταῦτα ἀληθῆ λέγω ... ὥδε.) et huc. Prot. 328. D: ὅτι προὔτρεψάς με ὥδε ἀφικέσθαι. Att. ὠδί. Prot. 353. C: εἴποιμι ἂν ἐγὼ γε πρὸς αὐτοὺς ὠδί. Gorg. 477. C. Alc. II. 142. E. Lys. 214. A. al.

ὠδή, *cantus; carmen* (praec. lyricum). Legg. II. 654. B: χορεία γε μὴν ὄρχησιν τε καὶ ὠδὴ τὸ ξύνολόν ἐστιν. Conv. 197. E: καλῆς ὠδῆς μετέχοντα, ἣν ἄδει cet. Pol. III. 398. C: τὸ περὶ ὠδῆς τρόπου καὶ μελῶν. 411. A: γεγανωμένος ὑπὸ τῆς ὠδῆς. IV. 424. C: τρόπον ὠδῆς νέον. Legg. III. 700. B: εἶδος ὠδῆς. IV. 722. D: καθαρωδικῆς ὠδῆς. Phaedr. 278. C: ἐν ὠδῇ. Crat. 405. D: περὶ τὴν ἐν τῇ ὠδῇ ἀρμονίαν ἣ δὴ συμφωνία καλεῖται. Pol. III. 404. D: τῇ μελοποιίᾳ τε καὶ ὠδῇ τῇ ἐν τῷ παναρμονίῳ καὶ ἐν πᾶσι ὁσθμοῖς πεποιημένη. Legg. XII. 947. C. εὐδαιμονίζοντας ὠδῇ. Pol. II. 670. A: πλὴν ὅσον ὑπὸ ὄρχησιν τε καὶ ὠδῇ. Legg. VII. 799. A: ἐπὶ τοῖς τῶν θεῶν θυμασιν ἐκάστοις ἣν ὠδῇν δεῖ ἐφρυνεῖσθαι. 816. D: κατὰ λέξιν τε καὶ ὠδῇ. Alc. I. 108. A: καθαρίζειν ... πρὸς τὴν ὠδῇ. Legg. II. 659. E: παιδιαὶ τε καὶ ὠδαὶ καλεῖσθαι καὶ πρᾶντεσθαι. Pol. III. 399. C: ἐν ταῖς ὠδαῖς τε καὶ μέλει. Legg. II. 654. A: ὠδαῖς τε καὶ ὄρχήσεσιν ἀλλήλους ξυνείροντας. 664. A: ἐν τε ὠδαῖς καὶ μύθοις καὶ λόγοις. VII. 800. E: ταῖς ἐπικηδείοις ὠδαῖς. 816. A: εἴτ' ἐν ὠδαῖς εἴτ' ἐν λόγοις. Lys. 206. B. Phaedr. 245. A: κατὰ τε ὠδὰς καὶ κατὰ τὴν ἄλλην ποιήσιν. Legg. II. 665. D: πᾶς ... γιγνόμενος πρεσβύτερος ὅκνον πρὸς τὰς ὠδὰς μεστός. VII. 799. E: νόμους τὰς ὠδὰς ἡμῖν γεγονέναι. VIII. 835. A: κατὰ λόγον καὶ κατ' ὠδὰς καὶ κατ' ἀρμονίας cet. Menex. 239. C: ἐς ὠδὰς τε καὶ τὴν ἄλλην ποιήσιν αὐτὰ θείναι πρεπόντως τῶν πραξάντων.

ὠδί, vid. ὥδε.

ὠδίνω, *parturio; etiam trop., ut Lat.* Theaet. 148. E: ὠδίνεις γὰρ ... διὰ τὸ μὴ κενός, ἀλλ' ἐγκύμων εἶναι. 210. B: ἣ οὖν ἐτι κυοῦμένη τι καὶ ὠδίνωμεν ... περὶ ἐπιστήμης —; 151. A: ὠδίνουσι. B: ὠδίνειν τι κυοῦντα ἔνδον. Pol. III. 395. E: κάμνουσαν ... ἣ ἐρώσαν ἣ ὠδίνουσαν (γυναῖκα).

ὠδῖς, ἣ, *dolor parturientis et in univ. dolor vehemens.* Ep. II. 313. A: ἣ περὶ τούτου ὠδῖς ἐν τῇ ψυχῇ ἐγγιγνομένη. Conv. 206. E: διὰ τὸ μεγάλης ὠδίνος ἀπολυνε τὸν ἔχοντα (τὸ καλόν). Pol. VI. 490. B: καὶ οὕτω λήγοι ὠδίνος. Theaet. 151. A: ταύτην ... τὴν ὠδῖνα ἐγείρειν τε καὶ ἀποπαύειν ἣ ἐμὴ τέχνη δύναται. Pol. IX. 574. A: μεγάλας ὠδίσι τε καὶ ὀδύναις ξυνέχεσθαι. Theaet. 149. C: ἐγείρειν ... τὰς ὠδῖνας καὶ μαλθακώτερας ... ποιεῖν. Tim. 84. E: τὰς αὐτὰς ... ὠδῖνας (v. ὀδύνας) παρέσχε. 86. C: πολλὰς μὲν ... ὠδῖνας (v. ὀδύνας), πολλὰς δ' ἡδονὰς κτώμενος ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις

καὶ τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα τόκοις. Legg. IV. 717. C: ὠδῖνας παλαιὰς ἐπὶ νέοις δανεισθείσας ἀποδιδόντα παλαιοῖς cet.

ῥόδός, ὁ, cantor. Phaedr. 262. D: οἱ ὑπὲρ κεφαλῆς ῥοδοί. Legg. II. 670. C: τοῖς ῥοδοῖς. VII. 800. E: χορούς τινας ἔξωθεν μεμισθωμένους ῥόδους. 812. B: τοὺς τοῦ Διονύσου ... ῥόδους.

ῶθῶ, pello, trudo; deturbo vel deicio. Pol. VIII. 553. B: εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν ῶθει (praecipitem deicit, h. e. praecipitat) ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ φιλοτιμίαν cet. Tim. 79. B: τὸ πλησίον ἐκ τῆς ἐδρας ῶθει. Legg. X. 899. A: (ὡς) ῶθει βία σώματι σώμα. Pol. VIII. 560. D: τὴν ... αἰδῶ ... ῶθούσιν ἔξω ἀτίμως φυγάδα. Crat. 401. D: τὸ ... αἴτιον καὶ τὸ ἀρχηγὸν αὐτῶν εἶναι τὸ ῶθούν. Charm. 155. C: ἔκαστος ... ἡμῶν τῶν καθημένων ξυγχαρῶν τὸν πλησίον ῶθει σπονδῇ cet. Tim. 60. C: τὸν ... πλησίον ἔωσεν ἀέρα. 92: εἰς ὕδατος θολερὰν καὶ βαθεῖαν ἔωσαν ἀνάπνευσιν. Phaedr. 229. C: αὐτὴν πνεῦμα Βορέου κατὰ τῶν πλησίον πετρῶν ... ῶσαι. Pol. III. 415. C: ῶσουσιν εἰς δημιουργούς. Phil. 62. C: ὥσπερ θυρωρὸς ὑπ' ὄχλον τινὸς ῶθούμενος καὶ βιαζόμενος. Tim. 59. A: ῶθούμενος ὁ πλησίον ἀήρ. 58. E: ὑπὸ τοῦ πλησίον ἀέρος ῶθούμενον. Euthyd. 294. D: ὥσπερ οἱ κάπροι οἱ πρὸς τὴν πληγὴν ὁμόσε ῶθούμενοι. Tim. 57. B: παντάπασιν ῶθούμενα. 60. C: ῶσθεῖς.

ὠκύντης, ἡ, festinatio. Ax. 364. C: ὠκύντης δεῖ.

ῶμοι, heu mihi! Pol. III. 388. C. (Hom.).

ὠμηστῆς, ὁ, cruda comedens. Ion. 538. D. (Hom.).

ῶμος, ὁ, humerus. Poi. V. 449. B: λαβόμενος τοῦ ἱματίου ἄνωθεν αὐτοῦ παρὰ τον ῶμον. X. 613. C: τὰ ὦτα ἐπὶ τῶν ῶμων ἔχοντες.

ὠμός, ἡ, ὄν, rudis; crudelis, immanis. Ax. 369. A: δῆμιος γὰρ ... ὠμόν, βάσκανον, ἀπαίδευτον. Legg. IV. 718. D: μὴ παντάπασιν ὠμῆς ψυχῆς λαβόμενα. VII. 823. E: θηρευτὰς ὠμούς καὶ ἀνόμους. Crat. 395. B: ἃ πρὸς τὸν Θυέστην ὡς ὠμά διεπράττε.ο. Ep. I. 309. A: ἤδη γὰρ ὅτι τῶν ὠμοτέρων οὐδὲν ἐμοῦ συνεθέλοντος ὑμῖν δόξει πεπραῆχθαι.

ὠνή, ἡ, emptio. Pol. VII. 525. C: οὐκ ὠνῆς οὐδὲ πράσεως χάριν ὡς ἐμπόρους ἢ καπήλους μελετώντας. Legg. VIII. 850. B. XI. 915. D. Prot. 314. A: ἐν τῇ τῶν μαθημάτων ὠνῇ. Ib. ὥστε ἐν τῇ ὠνῇ οὐ μέγας ὁ κίνδυνος. Soph. 223. D: ὠνῇ καὶ πράσει. Pol. II. 371. D: τοὺς πρὸς ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν διακονούντας. Legg. VIII. 849. B: ὠνήν ποιεῖσθωσαν ... ἱκανήν. XI. 915. E.

ὠνητής, ὁ, emptor. Eryx. 394. E: τούτου ... μὴ εἶναι ὠνητάς.

ὠνητός, ἡ, ὄν, emptus. Pol. VIII. 544. D: ὠνηταὶ βασιλείαι. Legg. VIII. 841. D: ὠνηταῖς εἴτε ἄλλω ὁπωσὺν τρόπῳ κτηταῖς (γυναιξί). Polit. 289. D: τοὺς ὠνητούς (ὑπηρέτας).

ῶνιος, α, ὄν, venalis. Legg. VIII. 848. A: ὦνιον ... ἔστω. 849. A: τῶν ὠνίων. E.

ὠνούμαι, *emo*. Legg. VIII. 849. C: μήτε τις πωλείτω μήτε ὠνεῖσθω παρὰ τοιούτου μηδὲς μηδενός. D. Prot. 313. E: ἀσφαλές σοι ὠνεῖσθαι μαθήματα καὶ παρὰ Πρωταγόρου καὶ παρ' ἄλλου ὅτουοῦν. Legg. V. 741. B: μὴ ἀτιμάσῃτε τῷ ὠνεῖσθαι καὶ τῷ πωλεῖν πρὸς ἀλλήλους. VIII. 849. B. C. Soph. 224. D: τὰ μὲν ὠνούμενος *cet*. Legg. VIII. 845. A. Prot. 313. D: οἱ ὠνούμενοι παρ' αὐτῶν. Pol. II. 371. B: πωλοῦντες καὶ ὠνούμενοι. VIII. 555. C. Pass. Phaed. 69. B: (μὴ) τοῦτον ... πάντα καὶ μετὰ τοῦτον ὠνούμενά τε καὶ πιπρασκόμενα τῷ ὄντι ἤ. Pol. VIII. 563. B: ὅταν δὴ οἱ ἐωνημέναι μηδὲν ἤτιον ἐλεύθεροι ὥσι τῶν πριαμένων. Ax. 366. C: τὰ μὲν ... διμοῖρου ἐωνημένα. Legg. VIII. 850. A: τὸ ... ὠνηθῆν ἢ πρᾶθῆν *cet*. Soph. 224. A: ἐνθεν μὲν ὠνηθεῖσαν, ἐτέρῳσε δὲ ἀγομένην καὶ πιπρασκομένην (μουσικῇν). — Verb. Legg. VIII. 849. C: ὅσα πρᾶτέα ἐκάστοις ἢ ὠνητέα αὐτοῖς (αὐ τοῖς?) δεομένοις.

ὦόν, τό, *ovum*. Conv. 190. E: ὥσπερ οἱ τὰ ὡὰ ταῖς θριξίν (τέμνοντες).

ὦρα, ἡ, *tempus definitum, praec. anni tempus; tempestas et coelum (nos: Clima)*. Prot. 344. D: χαλεπὴ ὦρα ἐπελθούσα. Pol. VI. 491. D: μὴδ' ὥρας μὴδὲ τόπου (τυχόν). Legg. VI. 760. D. XII. 952. E: ἔτους ὦρα (*aestate*). Phaedr. 229. A: τήνδε τὴν ὥραν τοῦ ἔτους τε καὶ τῆς ἡμέρας. Legg. VI. 760. D: κατὰ μίαν ὥραν τοῦ ἐνιαυτοῦ. Crat. 410. C: αἱ ὦραι ... ὅραι ... εἰσὶ διὰ τὸ ὀρίζειν χειμῶνάς τε καὶ θέρη *cet*. Ib. ὀρίζουσαι δὲ δικαίως ἂν ἔραι καλοῖντο. Phil. 26. A: ὦραί τε καὶ ὅσα καλὰ πάντα ἡμῖν γέγονε. Legg. VII. 809. D. Epin. 976. A. Ax. 371. C: ἐνθα ἀφθονοὶ ... ὦραι παγκάρπου γονῆς βρῦνοσι. Polit. 272. A: τὸ ... τῶν ὥρῶν αὐτοῖς ἄλυπον ἐπέκρατο. Crat. 408. E: ὥρῶν καὶ ἐνιαυτοῦ. Conv. 188. A: ἡ τῶν ὥρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ σύστασις. Pol. VI. 488. D: ἐνιαυτοῦ καὶ ὥρῶν. Tim. 24. C: τὴν εὐκρασίαν τῶν ὥρῶν ἐν αὐτῷ κατιδοῦσα. Legg. VI. 782. A: στροφὰς ὥρῶν παντοίας. X. 886. A: τὰ τῶν ὥρῶν διακεκοσμημένα καλῶς οὕτως. 899. B. Locr. 97. C: ὥρῶν περίοδοι. Pol. VIII. 563. E: ἐν ὥραις τε καὶ ἐν φυτοῖς καὶ ἐν σώμασι. Tim. 75. E: διὰ τὴν ἐν ταῖς ὥραις ἐφ' ἐκάτερον ὑπερβολήν. Legg. VII. 797. D: ἐν ὥραις πάσαις. X. 906. C: ἐν ... ὥραις ἐτῶν καὶ ἐνιαυτῶν λοιμόν. Prot. 321. A: πρὸς τὰς ἐκ Διὸς ὥρας εὐμάρειαν ἐμμηναῖο. Phaed. 111. B: τὰς ... ὥρας αὐτοῖς κρασιν ἔχειν τοιαύτην ὥστε *cet*. Phil. 30. C: ἐνιαυτούς τε καὶ ὥρας καὶ μῆρας. Conv. 188. A: περὶ τὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ ὥρας. B. Pol. VI. 516. B: ὁ τὰς τε ὥρας παρέχων καὶ ἐνιαυτούς. VII. 527. D: τὸ ... περὶ ὥρας εὐαισθητοτέρως ἔχειν καὶ μνηῶν καὶ ἐνιαυτῶν. Critia 111. E: ὥρας μετρίωτατα κεκραμένας. Legg. VI. 761. C: καθ' ἐκάστας τὰς ὥρας. IX. 865. E: ὑπέξελθεῖν ... τὰς ὥρας πάσας τοῦ ἐνιαυτοῦ. 906. A: γεωργοῖς περὶ φυτῶν γένεσιν εὐαθυίας ὥρας χαλε-

πᾶς διὰ τῶν προσδεχομένων. Epin. 977. B: ὅρας ... ὥρας τε καὶ τροφήν πᾶσι παρέχεται. 985. E: ἐνιαυτῶν ὥρας. Etiam dies (Legg. VI. 784. A: ἐκάστης ἡμέρας ξυλλεγόμεναι μέχρι τρίτου μέρους ὥρας.) et annus. Ep. VII. 346. C: εἰς δὲ ὥρας (ad annum, nos: übers Jahr) ἀπιθε λαβὼν τὰ χρηματὰ ταῦτα. *tempus in univ. Prot. 361. E: νῦν δ' ὥρα ἤδη καὶ ἐπ' ἄλλο τι τρέπεσθαι. 362: καὶ γὰρ ἐμοὶ ... ἰέναι παλαι ὥρα. Theaet. 145. B. Soph. 241. B. Phil. 62. E. Pol. V. 462. E: ὥρα ἂν εἴη ... ἐπανιέναι ἡμῖν ἐπὶ τὴν ἡμετέραν πόλιν. Euth. 15. E: καὶ μοι ὥρα ἀπιέναι. Apol. 42. A. Crit. 46. A: οἱ δὲ βουλευέσθαι ἐπὶ ὥρα, ἀλλὰ βεβουλεύσθαι. Men. 100. B. Epin. 987. A: διὰ τὸ κάλλος τῆς θερικῆς ὥρας. De lucr. cup. 225. C: ἐν ὁποῖα ἄξια φυτευθῆναι καὶ ὥρα καὶ χώρα. Legg. II. 669. D: ὥραν τῆς τέρψιος (ex Orph.). VIII. 844. D: πρὶν ἐλθεῖν τὴν ὥραν τὴν τοῦ τρυγᾶν cet. Etiam tempus vel opportunum, h. e. opportunitas, commodum: Def. 484. C: (αἰσθησις) ψυχῆς διὰ σώματος εἰς ἀγγελσις εἰς ὥρας ἀνθρώπων. vel importunum, ut Lat. tempestas, h. e. malum, morbus al. Ax. 364. B: ἐκ τινος ὥρας αἰγνιδίου ἀδυνάτως ἔχει. *tempus florens, flos aetatis; pulchritudo. Phaedr. 234. A: οἱ τῆς σῆς ὥρας ἀπολαύουσιν. Ib. πανσάμενοι (si sanum) τῆς ὥρας. Conv. 219. C: κατεγέλασε τῆς ἐμῆς ὥρας. Legg. VIII. 837. B: τοῦ μὲν κελειόντος τῆς ὥρας ἀπτεσθαι cet. C: (ὁ) τῆς ὥρας καθάπερ ὁπώρας πειρῶν. Alc. I. 131. E: τὰ ... σὰ λήγει ὥρας, σὺ δ' ἄρχει ἀνθεῖν. Phaedr. 240. D: ὅσιν πρεσβυτέραν καὶ οὐκ ἐν ὥρα. Phaed. 80. C: ἐὰν μὲν τις καὶ χαριέντως ἔχων τὸ σῶμα τελευτήσῃ καὶ ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ cet. Conv. 217. A: ἡγούμενος ... αὐτὸν ἐσπουδαίνει ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὥρᾳ cet. Pol. V. 474. D: πάντες οἱ ἐν ὥρᾳ. E: ἐὰν ἐπὶ ὥρᾳ ᾗ. 475. A: τῶν ἀνθρώπων ἐν ὥρᾳ. Men. 76. B: ἄτε τυραννεύοντες ἕως ἂν ἐν ὥρᾳ ὦσι. Polit. 270. E: πάλιν ἐπὶ τὴν παρελθοῦσαν ὥραν ἐκαστον καθίστασαν. Etiam matura aetas vel pubertas. Tim. 91. C: ὅταν ἀκαρπον παρὰ τὴν ὥραν χρόνον πολὺν γίγνηται. Critia 113. D: ἤδη ... εἰς ἀνδρὸς ὥραν ἡκούσης τῆς κόρης.

ὥραιος, α, ον, tempestivus, maturus, praec. de fructibus. Legg. VIII. 847. E: οἶον πρῶν καὶ κριθῶν, οἷσι δὲ καὶ τὰ ἅπαντα ἀκολουθεῖτω τὰ ἄλλα ὥραια νερόμενα. 845. E: περὶ ... ξυγκομιδῆς τῶν ὥραιων ἀπάντων. Critia 118. E: ἡ ... καὶ πᾶλλα ... ὥραια πλοίοις κατεκομίζοντο. *aetate florens. Pol. IX. 574. C: ἐνεκα ὥραιου νεωστὶ φίλου γεγονότος. X. 601. B: τοῖς τῶν ὥραιων προσώποις, καλῶν δὲ μή. Iustus verti potest Critia 116. C: ἐνθα ... ὥραια ἀπετέλουν ἱερά ἐκείνων ἐκάστω.

ὥς, Lat. est ut, quam et quod (germ. wie, dass et weil). I. ut, quomodo, quemadmodum. Prot. 312. B: ὥς τὸν ἰδιώτην καὶ τὸν ἐλεύθερον πρέπει. Phaedr. 274. A: οὐχ ὥς σὺ δοκεῖς. Ib. ὥς ὁ λόγος φησὶν. Phaed. 63. B: ὥς αὐτὸς ὁμο-

λογεῖς. 92. E: ὡς ἐμαυτὸν πείθω. Phil. 15. C: ὡς γοῦν ἐγὼ φαίην ἄν. Conv. 198. D: οὐδὲν εἰδὼς ἄρα τοῦ πράγμα-
τος ὡς ἔδει ἐγκωμιάζειν ὅτι οὖν. Pol. I. 331. A: ὡς καὶ Πίν-
δαρος λέγει. IV. 423. D: ὡς δόξειεν ἄν τις. V. 464. B:
πρὸς μέρος αὐτοῦ ... ὡς ἔχει. X. 619. E: τὴν θίαν ἀξίαν
εἶναι ἰδεῖν, ὡς ἕκασται αἱ ψυχαὶ ἡρουντο τοὺς βίους. VII.
530. C: ὡς νῦν ἀστρανομείται. Legg. III. 691. D. Sic ὡς
ἔοικε, ὡς τὸ εἰκός et ὡς γε τὸ εἰκός, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ al. Cum
genit. Gorg. 507. D: ἀκολασίαν δὲ φευκτέον, ὡς ἔχει ποδῶν
ἕκαστος ἡμῶν. Pol. II. 365. A: ὡς ἄνθρωποι καὶ θεοὶ περὶ
αὐτὰ ἔχουσι τιμῆς. Legg. XI. 917. B. XII. 966. E: ὡς ἔχει
τάξως. Cum part. ἄν et coni. prout. Crat. 424. E: ὡς ἂν
... δοκῇ ἐκάστη ἡ εἰκὼν δεῖσθαι ἐκάστου φαρμάκου. Conv.
181. A: ἐν τῇ πράξει, ὡς ἂν πραχθῇ, τοιοῦτον ἀπέβη. Legg.
IX. 881. D: πάντως ὡς ἂν ἐθέλωσι. Cum part. ἄν et opt.
est quomodo, qua ratione. Phaedr. 231. A: ὡς ἂν ἄριστα περὶ
τῶν οἰκείων βουλευσαιντο. 262. D: ἔχοντέ τι παράδειγμα,
ὡς ἂν ὁ εἰδὼς τὸ ἀληθές ... παράγοι τοὺς ἀκούοντας. Pol.
III. 428. C: βουλευομένη, ὡς ἂν ἔχοι βέλτιστα. V. 473. A:
εὔρειν, ὡς ἂν ἐγγύτατα τῶν εἰρημένων πόλιν οἰκήσεις. VII.
541. B: ὡς ἂν γένοιτο ... δοκεῖς μοι ... εὖ εἰρηκέναι. Quod
etiam ita ponitur ut in eo ὅτι lateat (sicut ὡς pro ὅτι οὕτως,
oīos pro ὅτι τοιοῦτος al. ponuntur). Phaedr. 230. B: ὡς
(i. e. ὅτι οὕτως) ἀκμὴν ἔχει τῆς ἄνθης, ὡς ἂν εὐωδέστατον
παρέχοι τὸν τόπον (ut quam maximo possit locum odore perfun-
dat). Gorg. 453. C: ἵνα οὕτω προῖη (ὁ λόγος), ὡς μάλιστα
ἂν ἡμῖν καταφανὲς ποιοῖ περὶ οὗτου λέγεται (ut quam possit
maxime perspicuum reddat cet.). Phaed. 82. E: ὅτι δι' ἐπιθυ-
μίας ἐστίν, ὡς ἂν μάλιστα αὐτὸς ὁ δεδεδμένος ξυλλήπτωρ
εἴη τῷ (τοῦ;) δεδεδσθαι. Polit. 286. D: ὡς ἂν ῥᾶστα καὶ
τάχιστα εὐροιμεν. Conv. 187. D: ὡς ἂν κοσμιώτεροι γί-
γνοντο οἱ μῆπω ὄντες, δεῖ χαρίζεσθαι. Eryx. 392. C: ὑπὸ
δὲ τῶν σμικρῶν τούτων ἂν μᾶλλον ὀργίζοντο, οὕτως ὡς ἂν
μάλιστα χαλεπώτατοι εἴησαν. *ut, quam (propr. in exclama-
tione mirantis. Vern. wie et wie sehr). Prot. 328. D: ὡς χά-
ριν σοι ἔχω ὅτι cet. Gorg. 491. E: ὡς ἡδύς εἶ. 505. D.
Crat. 399. D: ὡς εἰκότως τούτου τοῦ ὀνόματος τυγχάνει
(ψυχῇ). Pol. III. 414. C: ὡς ἔοικας ... ὀκνοῦντι λέγειν. V.
459. B: ὡς ἄρα σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν ἀρχόντων.
467. A: ὡς πολλὴν χρόνον διακονοῦντες θεωροῦσι. VI. 496.
C: γευσάμενοι, ὡς ἡδὺ καὶ μακάριον τὸ κτήμα. Hipp. mai.
init. ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας. Menex.
243. E: ὡς ἀσμένως καὶ οἰκείως ἀλλήλοις συνέμιξαν οἱ πο-
λιται. Alc. I. 119. E. Charm. 154. C. Etiam quantum vel
quantopere. Pol. III. 415. B: (ὅπως) μηδ' οὕτω σφόδρα φν-
λάξουσιν μηδέν, ὡς τοὺς ἐκγόνους. Apol. 30. B: οὕτω σφο-
δρα, ὡς τῆς ψυχῆς. 36. D. Alc. I. 105. B: ὅτι ἄξιός ἐστι
τιμᾶσθαι, ὡς οὔτε Περιλῆς cet. Sic praec. cum adverb.

Phaed. 92. A: θαυμασιῶς ὡς ἐπέισθην ὑπ' αὐτοῦ. 95. A: θαυμασιῶς μοι εἶπες ὡς παρὰ δόξαν. Pol. I. 331. A: θαυμασιῶς ὡς σφόδρα. Gorg. 496. C: ἀλλ' ὑπερφυῶς ὡς ὁμολογῶ. Conv. 173. C: ὑπερφυῶς ὡς χαίρω. Alc. II. 147. C. Etiam sine exclamatione est *quam*, i. q. *perquam*, *admodum*, *valde*. Phaedr. 230. C: τὸ εὐπνουν τοῦ τόπου ὡς ἀγαπητὸν καὶ σφόδρα ἡδύ. Phaed. 60. B: ὡς ἄτοπον (nos: *gar seltsam*) ... εἰσὶν τι εἶναι τοῦτο ὃ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ἡδύ· ὡς θαυμασίως πέραν πρὸς τὸ δοκοῦν ἐναντίον εἶναι cet. Parm. 130. A: ὡς ἄξιός ἐστι ἀγασθαι τῆς ὁρμῆς cet. Crat. 395. B: ἃ πρὸς τὸν Θυέστην ὡς ὡμὰ διεπράττετο. Legg. III. 676. B: τὸ δέ γε ὡς ἀπλετόν (v. ἀπειρόν) τι καὶ ἀμύχανον ἂν εἴη. VII. 816. B: τούτων δὲ ἐν ... ὡς ὀρθῶς ἅμα καὶ μουσικῶς ὠνόμασεν, ὅστις ποτ' ἦν. Ion. 535. C: ὡς ἐναργές μοι τοῦτο ... τεκμήριον εἶπες. Hinc etiam c. adverb. ita coniungitur ut proprie leniter intendat (vern. *sehr* vel *ganz*), velut ὡς ἀληθῶς (Phaedr. 234. E. Theaet. 158. A. al. Etiam c. compar. Pol. I. 347. E: πότερον ὡς ἀληθεσιότερος δοκεῖ σοι λέγεσθαι;) et ὡς ἑτέρως (proprie *ganz anders* et omnino *anders*). Phaedr. 276. C: τὰ δὲ ὡς ἑτέρως ἂν ... ποιοῖ. Soph. 266. A: τὰ δὲ γ' ὡς ἑτέρως αὐτὸ διηρημένα cet. Tim. 63. E. Etiam verti potest *quod tam*. Prot. 315. B: (ἰδὼν ἥσθην) ὡς καλῶς εὐλαβοῦντο cet. 334. C: ἀνεθορύβησαν, ὡς εὐ λέγοι. (Cf. Conv. 198. A.) Phaedr. 230. B: (πάγκαλον) ὡς ἀκμήν ἔχει τῆς ἀνθης, ὡς ἂν cet. Phaed. 58. E: εὐδαίμων γάρ μοι ἀνὴρ ἐφαίνεται ... ὡς ἀδεῶς καὶ γενναίως ἐτελεύτα. 89. A: (ἐθαύμασα) ὡς ἡδέως ... τὸν λόγον ἀπεδέξατο. Ib. ὡς ὀξέως ἥσθετο cet. Theaet. 142. C: ἐθαύμασα ... ὡς μαντικῶς ἄλλα τε δὴ εἶπε καὶ περὶ τούτου. Crit. 43. B: (θαυμάζω) ὡς ἡδέως καθεύδεις. Ut Lat. *quam*, c. superl. nectitur. Prot. 325. D: ὅπως ὡς βέλτιστος ἔσται ὁ παῖς. Gorg. 490. E: ὡς πλείστον σπέρματι χρῆσθαι. 513. E: ὅπως ὡς βέλτιστον ἔσται τοῦτο. Conv. 198. D: ὡς εὐπρεπέστατα τιθέναι. Pol. III. 408. D. V. 466. A: (ὅτι) τὴν ... πόλιν ὡς οἰοῖ τ' εἶμεν εὐδαιμονεστάτην ποιοῖμεν (Par. A. al. ποιοῦμεν). VII. 527. B: ὡς οἶόν τε μάλιστα. (III. 387. C: ὡς οἶόν τε sine v. μάλιστα). VIII. 576. A. Addita conii. ὅτι. Conv. 218. D: τοῦ ὡς ὅτι βέλτιστον ἐμὲ γενέσθαι. Legg. X. 908. A: ὅπηπερ ἂν ... ὡς ὅτι μάλιστα ἀγριώτατος ἢ τόπος. — In comparatione ponitur. Prot. 327. C: ὡς πρὸς τοὺς ἰδιώτας. Polit. 303. A: ὡς πρὸς τὰς ἄλλας. Parm. 146. B. Pol. VI. 498. D: ὡς γε πρὸς τὸν ἅπαντα (χρόνον). VII. 525. C: ὡς ἐμπόρους ἢ καπήλους. VIII. 545. E: ὡς πρὸς παῖδας ἡμᾶς (i. e. πρὸς ἡμᾶς ὡς πρὸς παῖδας). Tim. 91. D: ὡς εἰς ἄρουραν τὴν μῆτραν ἀόρατα ... ζῶα κατασπείραντες. Legg. VI. 770. A: ὡς πρὸς ἡμᾶς. 778. A. Alc. I. 123. A. Post comparat. Pol. III. 410. D: μαλακώτεροι αὐτὸ γίνονται ἢ ὡς κάλλιον αὐτοῖς. VII. 526. C. In ratione

(relatione) c. dat., velut ὡς ἐμοί, germ. für mich (Soph. 226. C: ταχίαν ὡς ἐμοί σιέψιν ἐπιτάττεις. Legg. II. 665. B: ὡς γ' ἐξαίφνης ἀκούσαντι. X. 892. E: εἰ δὲ ἄβατος ἦν ὡς ὑμῖν), et nach meinem Dafürhalten. Pol. VII. 536. C: οὐκουν ὡς γ' ἐμοί ἀκροατῇ. Ἀλλ' ὡς ἐμοί ... ῥήτορι. Infinito apposito Soph. 234. E: ὡς γοῦν ἐμοί τηλικῶδε ὄντι κρῖναι. — II. ut (dass et damit; etiam ellipt. i. q. um zu beweisen dass cet.). Prot. 328. C: τοιοῦτόν σοι ... λόγον εἶρηκα, ὡς διδασκὸν ἀρετῇ. Gorg. 460. E: ἐγὼ ... ὑπέλαβον ὡς οὐδέποτε ἂν εἴη ἡ ῥητορικὴ ἀδικον πρᾶγμα cet. Phaed. 61. E: ἤδη δὲ καὶ ἄλλων τινῶν (ἡμουσα) ὡς οὐ δέοι τοῦτο ποιεῖν. 69. D: ταῦτ' ἐγὼ ... ἀπολογουμαι, ὡς εἰκότως ... οὐ χαλεπῶς φέρω cet. 108. D: ὡς μέντοι ἀληθῆ, χαλεπωτερόν μοι φαίνεται ἡ cet. Theaet. 152. A: τῶν μὲν ὄντων, ὡς ἔστι, τῶν δὲ μὴ ὄντων, ὡς οὐκ ἔστιν. D: (λόγον) ὡς ἄρα ἐν μὲν αὐτὸ καθ' αὐτὸ οὐδὲν ἔστιν cet. Pol. I. 327. C: τὸ ἦν πείσωμεν ὑμᾶς, ὡς χοῇ ἡμᾶς ἀφελῖναι. 330. D: οἱ ... λεγόμενοι μυῖθαι ... ὡς τὸν ἐνθάδε ἀδικήσαντα δεῖ ἐκεῖ διδόναι δίκην cet. 338. B: ὡς δὲ προθύμως τοῦτο δρῶ ... εὖ εἴσει ἀντίκα δὴ μάλα cet. V. 461. E: ὡς δὲ ... μακρῶ βελτίστη, δεῖ ... βεβαιώσασθαι παρὰ τοῦ λόγου. 472. D: (ὅς ἂν) μὴ ἔχη ἀποδείξει, ὡς καὶ δυνατόν γενέσθαι τοιοῦτον ἄνδρα. Tim. 52. C: ὁ ... ἀληθῆς λόγος, ὡς cet. Post ὅτι infertur. Pol. V. 470. D. Hipp. mai. 281. C. Ep. VII. 335. E. — Cum coni. Pol. I. 349. C: ἀμιλλήσεται, ὡς ἀπάντων (libri nonnulli ὡς ἂν πᾶντων) πλείστον αὐτὸς λάβῃ. Cum opt. Tim. 92: ὡς μᾶλλον ἐπὶ γῆν ἔλκοιντο. Alc. I. 135. A: τυραννοῦντι ... ὡς μηδὲ ἐπιπληττοῖ τις αὐτῷ. Cum infin. (dass et um). Phaed. 108. E: πέπεισμαι ... ὡς πρῶτον μὲν ... μηδὲν αὐτῇ δεῖν μήτε ἄερος cet. Pol. II. 365. D: τὰ δὲ βιασόμεθα, ὡς πλεονεκτοῦντες δίκην μὴ διδόναι. Alc. II. 141. B: αὐθιμερόν σοι βουλομένου ὡς πάντας αἰσθέσθαι ὅτι cet. Cum vv. dicendi (velut ὡς εἰπεῖν, ὡς ἔπος εἰπεῖν al. (v. V. I. p. 631 sq.) est germ. um vel so zu sagen. Similiter Pol. V. 475. D: ἀτοπώτατοί τινές εἰσιν, ὡς γ' ἐν φιλοσόφοις τιθέναι (nos: um sie — zu setzen). In univ. ὡς c. infinit. ponitur ubi nos infinit. vel particip. usurpamus. Pol. IV. 430. E: ὡς γε ἐντεῦθεν ἰδεῖν (nos: von hieraus betrachtet). 432. B: ὡς γε οὕτωςι δόξαι. Legg. X. 894. A: ὡς ἐν εἵδεσι λαβεῖν μετ' ἀριθμοῦ. al. Sq. partic. est i. q. accus. c. infinit. vel ut c. modo finito (si οὕτω vel tale quid antecedit). Prot. 352. B: οὐδὲ ὡς περὶ τοιοῦτου αὐτοῦ ὄντος (i. e. περὶ αὐτοῦ ὡς τοιοῦτου ὄντος) διανοοῦνται. Phaed. 94. E: διανοούμενον ὡς ἀρμορίας αὐτῆς οὐσῆς. Phaedr. 235. A: ἐνδεικνύμενος ὡς οἶος τε ὦν ... ἀμφοτέρως εἰπεῖν ἄριστα. 242. E: εἰπίτην ὡς τοιοῦτου ὄντος. Gorg. 472. D: ἄλλο τι ὡς οὕτω σου νομίζοντος διανοόμεθα; 513. E: οὕτως ἡμῖν ἐπιχειρητέον ἐστὶ τῇ πόλει ... ὡς βελτίστους αὐτοὺς τοῖς πολίτας ποιοῦντας. Theaet.

152. D: ξύμπαντά τε οὕτως (φανείται), ὡς μηδενὸς ὄντος ἐνός, μήτε τινὸς μήτε ὁποιοῦν. 158. B: (ὅταν) οἱ δὲ πτηνοὶ τε καὶ ὡς πετόμενοι ἐν τῷ ὕπνῳ διανοῶνται. Soph. 263. B: τὰ μὴ ὄντ' ἄρα ὡς ὄντα λέγει. Polit. 258. C: ἀπάσας τὰς ἐπιστήμας ὡς οὐσας δύο εἶδη διανοηθῆναι τὴν ψυχὴν ἡμῶν ποιῆσαι (δεῖ). Parm. 134. C: πάντα. ἃ δὴ ὡς ἰδέας αὐτὰς οὐσας ὑπολαμβάνομεν. 156. D: τοιόνδε τι ἔοικε σημαίνειν, ὡς ἐξ ἐκείνου μεταβάλλον εἰς ἑκάτερον. Pol. II. 383. A: ὡς μήτε αὐτοὺς γόνητας ὄντας (i. q. ut statuamus neque ipsos praestigiatores esse cet.). IV. 437. A: βεβαιούμενοι ὡς οὐκ ἀληθεῖς οὐσας. Ib. ὑποθέμενοι ὡς τούτου οὕτως ἔχοντος. V. 461. C: οὕτω τιθέναι, ὡς οὐκ οὐσης τροφῆς τῷ τοιοῦτῳ. VII. 524. A: παραγγέλλει τῇ ψυχῇ ὡς ταῦτόν σκληρόν τε καὶ μαλακὸν αἰσθανομένην. VIII. 560. D: κοσμίαν δαπάνην ὡς ἀγροικίαν καὶ ἀνελευθερίαν οὖσαν πείθοντες. Tim. 29. B: ὥδε ... διοριστέον, ὡς ἄρα τοὺς λόγους ... τούτων αὐτῶν καὶ ξυγγενεῖς ὄντας. Critia 108. B: ὡς ὑπαρχούσης αὐτῷ συγγνώμης ἴστω. Legg. I. 624. A: μῶν ... λέγεις ὡς τοῦ Μίνω φοιτῶντος πρὸς τὴν τοῦ πατρὸς ... συνοσίαν; 643. D: λέγομεν ὡς τὸν μὲν πεπαιδευμένον ἡμῶν ὄντα τινά, τὸν δὲ ἀπαιδευτον. VII. 816. B: πολλὰ ... τῶν παλαιῶν ὀνομάτων ὡς εὖ καὶ κατὰ φύσιν κείμενα δεῖ διανοοῦμενον ἐπαινεῖν. Sine part. Phil. 57. B: εἰς δόξαν καταστήσας ὡς μιᾶς (int. οὐσης). Pol. V. 449. C: ὡς ἄρα ... παντὶ δῆλον ὅτι cet. Cum part. futuri praec. in consilio ponitur (germ. um) et in univ. in cogitatione. Prot. 312. A: ὡς τίς γεννησόμενος ἔρχει παρὰ τὸν Πρωταγόραν; B: οὐκ ἐπὶ τέχνῃ ἔμαθες, ὡς δημιουργὸς ἐσόμενος. 335. D: ἤδη ... ἀνεστήκη ὡς ἐξιὼν. Conv. 185. A: ὡς ἀμείνων ἐσόμενος διὰ τὴν φιλίαν τοῦ ἐράστον. 198. D: καὶ πάνυ δὴ μέγα ἐφρονοῦν ὡς εὖ ἐρῶν. 213. A: περιαιρούμενον ἅμα τὰς ταινίας ὡς ἀναδύοντα. 217. C: συνεγυμναζόμεν ὡς τι ἐνταῦθα περανῶν (int. cogitans vel sperans). Pol. I. 327. C: δοκεῖτέ μοι πρὸς ἄστυ ὥρμησθαι ὡς ἀπιόντες. V. 470. E: διανοεῖσθαι ὡς διαλλαγησόμενων καὶ οὐκ ἀεὶ πολεμισόντων. 471. A: ὡς διαλλαγησόμενοι ... διοίσονται. Saeptius in conl. ὡς c. part. latet ponens, sumens, arbitrans vel tale quid. Prot. 328. D: ἐτι πρὸς αὐτὸν ἐβλεπον ὡς ἐρουντά τι. Phaed. 77. E: ὡς δεδιότων (int. ἡμῶν) ... πειρῶ ἀναπεῖθειν. 96. A: ἄκουε τοίνυν ὡς ἐρουντος (int. ἐμοῦ). Phaedr. 375. C: ὁ παραδεχόμενος, ὡς τι σαφὲς καὶ βέβαιον ἐκ γραμμάτων ἐσόμενον (εἰσόμενος?). Theaet. 178. A: ὡς ἐσομένους ὠφελίμους τοὺς νόμους τιθέμεθα εἰς τὸν ἐπειτα χρόνον. — III. in ratione causaque positum valet quia, quippe, utpote. Gorg. 509. E: ὡς, ἐὰν μὴ μάθῃ αὐτὰ καὶ ἀσκήσῃ, ἀδικήσει. 512. C: παρακαλῶν ἐπὶ τὸ δεῖν γίνεσθαι μηχανοποιούς, ὡς οὐδὲν τᾶλλα ἐστίν. Crat. 418. D: ὡς δὴ ἡ ἡμέρα ἡμέρα ποιεῖ, διὰ ταῦτα ὠνομάσθαι αὐτὴν οὕτως. Tim. 58. B: ὡς

λεπτότητι δεύτερος ἔφν. Legg. XI. 926. A. Sic etiam c. subst. Phaedr. 258. E: ὥς ἐν πνίγει (quippe in calore, int. in quo solent canere). Pol. I. 327. C: ὥς ἀπὸ πομπῆς. 330. C: περὶ τὰ χρήματα σπουδάζουσιν, ὥς ἔργον ἐαυτῶν. V. 471. B: οὔτε τὴν γῆν ἐθελήσουσι κείρειν αὐτῶν, ὥς φίλων τῶν πολλῶν cet. Euth. 4. D: ἡμέλει, ὥς ἀνδροφόνου cet. Cum particip. est quia vel quum c. verbo fin., quippe, utpote; etiam i. q. licet c. modo finito. Prot. 323. A: ὥς παντὶ προσ- ἔχον ταύτης γε μετέχειν τῆς ἀρετῆς. 341. B: ὥς τοῦ δει- νοῦ κακοῦ ὄντος. Phaed. 58. E: οὔτε γὰρ ὥς θανάτῳ παρ- ὄντα με ἀνδρὸς ἐπιτηδείου ἔλεος εἰσφέρει cet. 59. B: οὔτε αὐ- ἡδονή (int. μοι εἰσφέρει), ὥς ἐν φιλοσοφίᾳ ἡμῶν ὄντων. Soph. 226. C: ὥς περὶ ταῦτα μίαν οὔσαν ἐν ἀπασι τέχνῃν ἐνὸς ὀνόματος ἀξιόσομεν αὐτήν. Phil. 65. C: ὥς ... τῶν ἡδονῶν νοῦν οὐδὲ τὸν ὀλίγιστον κεκτημένον. 66. A: ὥς φῶς οὐ- δεὸν ὄραν αὐτά. Pol. I. 345. E: μισθὸν αἰτοῦσιν, ὥς οὐχὲ αὐτοῖσιν ὠφέλειαν ἔσομένην ἐκ τοῦ ἀρχειν, ἀλλὰ τοῖς ἀρχο- μένοις. IV. 424. E: ὥς... ἀδύνατον ὄν (quia fieri non potest cet.). 426. C: ὥς ἀποθανουμένους (v. ἀποθανούμενον) ὃς ἂν τοῦτο δρᾷ. X. 604. B: ὥς οὔτε δήλου ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ τε καὶ κακοῦ τῶν τοιούτων (seq. nominat. absol.). Tim. 40. E: ὥς οἰκεία φάσκουσιν ἀπαγγέλλειν ... πιστεύτεον. 78. D: ὥς ὄντος τοῦ σώματος μανοῦ. Legg. VI. 778. E: ὥς δὴ τῶν ὄρων τῆς χώρας οὐκ ἐάσαντας ἐπιβαίνειν. Crit. 44. C: ἐτι δὲ καὶ πολλοῖς δόξω, ὥς οἷός τ' ὦν (quippe qui, i. q. licet — potuerim) σε σῶζειν ... ἀμελεῖσαι. Etiam sine partic. Prot. 323. B: ὥς ἀναγκάιον οὐδένα ὄντιν' οὐχὲ ἀμωσγρέπως μετέ- χειν αὐτῆς. Phaedr. 239. D: τοῦτο ... ὥς δῆλον ἐατέον. Gorg. 495. C: ἄλλο τι οὐν ὥς ἕτερον τὴν ἀνδρείαν τῆς ἐπι- στήμης δύο ταῦτα ἔλεγε; Theaet. 162. E. Pol. II. 358. C. V. 457. D. al. *etenim, nam. Prot. 310. E: ὥς οὔτ' ἂν τῶν ἐμῶν ἐπιλίποιμι οὐδὲν οὔτε φίλων. 335. D: ὥς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐνὸς ἡδιδον ἀκούσαιμι ἢ σοῦ cet. Phaedr. 228. C: ὥς μοι δοκεῖς σὺ οὐδαμῶς με ἀφήσειν. 262. C: ὥς νῦν γε φιλῶς πως λέγομεν. Gorg. 455. C: ὥς ἐγὼ τινὰς σχεδὸν καὶ συγγενεῖς αἰσθάνομαι οἱ cet. 481. B: ὥς ἐν γε τοῖς πρόσθεν οὐδαμῇ ἐφάνη οὔσα. Phaed. 91. A: ὥς κινδυνεύω ἔργω ... οὐ φι- λосоφως ἔχειν cet. 107. A: ὥς οὐκ οἶδα cet. Conv. 189. B: ὥς ἐγὼ φοβοῦμαι ... οὐ τι μὴ γελοῖα εἶπω cet. Pol. I. 336. D: ὥς ἐγὼ οὐκ ἀποδέχομαι ἂν ὑθλους τοιούτους λέγης. IV. 420. E. al. *tanquam, instar (germ. als vel wie). Prot. 315. D: ὦ πρὸ τοῦ ὥς ταμείῳ ἐχρήτο Ἰππώνικος. 323. B: νοουθε- τοῦσιν ὥς μαινόμενον. Phaedr. 251. A: ὥς θεὸν σέβεται. 260. C: μὴ περὶ ὅπου σικῆς ὥς ἵππου τὸν ἔπαινον ποιού- μενος. 279. B: ταῦτα ... ἐγὼ ... ὥς ἐμοῖς παιδικοῖς ἴσο- κράτει ἐξαγγελῶ. Crat. 404. B: Δημήτηρ ... φαίνεται ... ὥς μήτηρ κεκληθῆναι. Phil. 55. A: εἰάν τις τὴν ἡδονὴν ὥς ἀγα- θὸν ἡμῖν τιθῆται. D: τὰ μὲν ὥς καθαρῶτατα νομίζουσιν.

Conv. 203. D: οὔτε ὡς ἀθάνατος πέφνκειν οὔτε ὡς θνητός. 212. C: τοῦτον ... τὸν λόγον ... ὡς ἐγκώμιον εἰς Ἑρωτα νόμισον εἰρησθαι cet. Pol. I. 328. D: δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοῖτα ὡς παρὰ φίλους τε καὶ πάνν οἰκείους. III. 389. A: προσκυνοῖμεν ἂν αὐτὸν ὡς ἱερὸν καὶ θαυμαστὸν καὶ ἡδύν. B: ὡς ἐν φαρμάκου εἶδει. IV. 431. A: ὡς ἐν ὀνείδει ψέγειν. V. 469. A: ὡς δαιμόνων, οὕτω θεραπεύσομεν ... αὐτῶν τὰς θήκας. VI. 493. B: ὡς τέχνην συστησάμενος (τὴν σοφίαν). VII. 525. A: ἅμα γὰρ ταῦτόν ὡς ἐν τε ὀρῶμεν καὶ ὡς ἄπειρα τὸ πλῆθος. Tim. 27. B: εἰσαγαγόντα αὐτοὺς ὡς εἰς δικαστὰς ἡμᾶς. Legg. VI. 767. A: θέντες ... τοὺς δικαστὰς ὡς ἄρχοντας. Hoc sensu part. ὡς etiam omittitur. Legg. VIII. 836. A: τῶν ἐρώτων ... γυναικῶν ἀνδρῶν (i. e. pro viris) καὶ ἀνδρῶν γυναικῶν (instar mulierum). IX. 854. E: παράδειγμα (als Beispiel) ὀνήσει. X. 903. B: ἐπιθδῶν (tanquam cantionibus) γε μὴν προσδεῖσθαι μοι δοκεῖ μύθων ἔτι τινῶν. Similiter ὡς antec. omittitur. Theaet. 167. E. Pol. IX. 576. A. — Etiam quasi (so als vel als wenn). Prot. 313. B: ὡς ἤδη διεγνωκῶς, ὅτι πάντως συνεσιτόν Πρωταγόρα. Phaedr. 242. E: τὸ σεμνύνεσθαι ὡς τι ὄντε. Gorg. 518. A: ὁμολογεῖς ὡς εἰδῶς ὅ τι λέγω. Theaet. 195. D: καλλωπιζόμενος ὡς τι εὐρηκότεν ἡμῶν καλόν. Soph. 242. C: μῦθόν τινα ... φαίνεται μοι διηγείσθαι παισὶν ὡς οὔσιν ἡμῖν. Cum irrisione quadam plerumque ponitur ὡς δῆ. Prot. 342. D: ὡς δῆ τοῦτοις κρατοῦντας τῶν Ἑλλήνων τοὺς Λακεδαιμονίους. Phaedr. 228. C: ἐθρύπτετο, ὡς δῆ οὐκ ἐπιθυμῶν λέγειν. Gorg. 468. E: ὡς δῆ σὺ ... οὐκ ἂν δέξαιο ἐξεῖναι σοι ποτεῖν ὅ τι δοκεῖ σοι cet. 499. B: ὡς δῆ σὺ οἶεῖ ἐμὲ ... οὐχ ἡγεῖσθαι τὰς μὲν βελτίους ἡδονάς, τὰς δὲ χεῖρους; (sic enim videtur interperung.). Conv. 222. D: ὡς ἐν παρεργῷ δῆ λέγων. Pol. I. 337. C: εἶεν ... ὡς δῆ ὅμοιον τοῦτο ἐκείνῳ. Theag. 123. A. Euthyd. 293. D. Accedente part. τοί fortis est affirmatio (nitimur enim). Phaedr. 242. C: ὡς δῆ τοι ... μαντικόν γέ τι καὶ ἡ ψυχή. Pol. II. 366. C: ὡς δῆ τοι ... πολλήν που συγγνώμην ἔχει cet. Tim. 26. B: ὡς δῆ τοι ... τὰ παιδῶν μαθήματα θαυμαστὸν ἔχει τι μνημεῖον. — Etiam ponitur ita ut verbi possit velut vel nempe. Phaedr. 267. C: ὡς διπλοσιλογίαν cet. Phil. 44. D: οἶμαι γὰρ τοιόνδε τι λέγειν αὐτοὺς ... ὡς cet. Legg. I. 642. C: εἰ τι μέμφοιντο ἡ καὶ ἐπαινοῖεν Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναῖους, ὡς ἡ πόλις ὑμῶν ... ἔφασαν, ἡμᾶς οὐ καλῶς ἢ καλῶς ἐῤῥέξε. Etiam Phaed. 60. E. Cl. et Tub. scribunt ὡς ὅτι pro simpl. ὅτι. — Etiam redundat. Pol. VIII. 561. D: ἐστι δ' ὅτε ἀργῶν ... τοτὲ δ' ὡς ἐν φιλοσοφίᾳ διατρίβων. Similiter III. 415. A: ἔστε ... πάντες οἱ ἐν τῇ πόλει ἀδελφοί, ὡς φήσομεν (i. q. simpl. φήσομεν) πρὸς αὐτοὺς μυθολογοῦντες. V. 452. B: ὡς γε ἐν τῷ παρόντι. Alc. I. 127. D: ὡς ἐκ τοῦ σοῦ λόγου. — Verbis appellandi adiungitur. Phaed. 99. B: ὡς αἴτιον αὐτὸ

προσαγορεύειν. Pol. V. 463. B: εἴ τις τινα ἔχοι προσεπεινῶν τῶν ξυναρχόντων τὸν μὲν ὡς οἰκεῖον, τὸν δὲ ὡς ἀλλότριον. — In tempore positum sonat quum, postquam (Prot. 316. A: ἡμεῖς ... ὡς εἰσῆλθομεν cet. Phaed. 117. C: ὡς δὲ εἶδομεν πίνοντά τε καὶ πεπωκότα cet. Pol. I. 336. B.), in numero est admodum, fere. Gorg. 471. C: παῖδα ὡς ἐπταετῇ (ἐπτε-τη?). Critia 113. C: σταδίους ὡς πεντήκοντα ἀφαστός. Similiter reddi potest fere (germ. fast) in loquutionibus ὡς τὸ πολὺ (Pol. I. 330. C.), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ (Theaet. 153. B. Polit. 294. E. 295. A. Pol. II. 377. B. Legg. VII. 792. B.), ὡς ἐπὶ τὸ πλήθος (Phaedr. 275. B. Pol. I. 364. A.) et ὡς πλήθει (Pol. III. 389. D.). — Pro praep. πρὸς. Eryx. 392. C: πεπομφασι δὲ καὶ νῦν ὡς ἡμᾶς πρέσβεις. ὡς ἂν εἰ, perinde ac si. Prot. 344. B: ὡς ἂν εἰ λέγοι. — ὡς δ' αὐ-τως, i. q. ὡσαύτως δέ. Prot. 313. D. Phaedr. 240. E. 275. E. Phaed. 102. E. Polit. 310. D. Legg. V. 728. E. al.

ὡς, i. q. οὕτως. Prot. 326. D: ὥσπερ οἱ γραμματισταὶ ... ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν, ὡς δὲ καὶ ἡ πόλις ... ἀναγκάζει cet. 338. A: ὡς οὖν ποιήσετε (quae verba sunt Hippiae grandiloqui). Praec. ὡς — ὡς. Phaedr. 241. D. (vers.). Pol. VII. 530. D: ὡς πρὸς ἀστρονομίαν ὅμματα πέπηγεν, ὡς πρὸς ἐναρμόνιον φορὰν ὅτα παγγῆναι. ὡσαύτως, eodem modo, ibidem. Prot. 351. C: τὰ ἀνιάρὰ ὡσαύτως οὕτως οὐ καθ' ὅσον ἀνιάρὰ κακὰ; Gorg. 460. D: ὡσαύτως δὲ οὕτως (sic Cl. c. al. Vulgo οὕτω) καὶ ἔαν cet. 474. E: οὐ καὶ τὰς φωνὰς ... ὡσαύτως; Phaed. 72. D: οἶον anteced. 78. D: πότερον ὡσαύτως αἰεὶ ἔχει κατὰ ταῦτά, ἢ ἄλλοτ' ἄλλως; Ib. ὡσαύτως καὶ κατὰ ταῦτά ἔχει. 110. D: καὶ αὐτὰ τὰ ὄρη ὡσαύτως ... ἔχειν. Theaet. 156. C: ἀποαῖς δὲ ὡσαύτως φωναί. Soph. 248. B: ἦν (οὐσίαν) αἰεὶ κατὰ ταῦτά ὡσαύτως ἔχειν φατέ. Phil. 56. B: ὡσαύτως εὐρήσομεν ἐχούσας. Conv. 186. E: ὡσαύτως δὲ καὶ γυμναστικὴ καὶ γεωργία. Pol. III. 398. D: πρὸς τὸ ἐν τοῖς αὐτοῖς δεῖν τύποις λέγεσθαι ... καὶ ὡσαύτως. Tim. 41. D: οὐκέτι κατὰ ταῦτά ὡσαύτως (μίσγων). 82. B: μόνον ... ταῦτό ταῦτῳ κατὰ ταῦτό καὶ ὡσαύτως καὶ ἀνὰ λόγον προσγινόμενον καὶ ἀπογινόμενον cet. Legg. IX. 868. D: (ἐάν) γυνῇ ἑαυτῆς ἄνδρα ταῦτόν τοῦτο ὡσαύτως ἐργάσεται. 872. A. al.

ὥσῖα. Crat. 401. C: ὁ ἡμεῖς οὐσίαν καλοῦμεν, εἰσὶν οἱ ἐῖαν καλοῦσιν, οἱ δ' αὖ ὥσῖαν. D.

ὥσπερ, sicut, quemadmodum. Prot. 311. E: τί ὄνομα ἄλλο γε λεγόμενον περὶ Πρωταγόρου ἀκούομεν, ὥσπερ περὶ Φειδίου ἀγαλματοποιόν —; 316. E: ὥσπερ λέγω. 327. D: ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἀνθρώποις ... ὥσπερ οἱ cet. 352. B: πότερον καὶ τοῦτό σοι δοκεῖ ὥσπερ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις —; Phaed. 86. A: εἴ τις δυσχυρίζοιτο τῷ αὐτῷ λόγῳ ὥσπερ σί. (Sic Legg. II. 671. C: τοῦτον εἶναι τὸν πλάστην τὸν αὐτὸν ὥσπερ τότε. Lys. 209. C: τῷ γείτονι ἄρ' οὐχ ὁ αὐτὸς ὅρος

ὥσπερ τῷ πατρὶ περὶ σοῦ;) Phaed. 86. B: ὅτι τοιοῦτόν τι μάλιστα ὑπολαμβάνομεν τὴν ψυχὴν εἶναι, ὥσπερ ἐντεταμένον τοῦ σώματος ἡμῶν ... ὑπὸ θερμοῦ cet. Conv. 187. A: ξυμφέρεσθαι, ὥσπερ ἀρμονίαν τόξου τε καὶ λύρας. B: ὥσπερ γε καὶ ὁ ῥυθμὸς ... γέγονε. 205. B: ὥσπερ τί; — ὥσπερ τόδε (respons.). Pol. I. 330. C: ὥσπερ γὰρ οἱ ποιηταὶ τὰ αὐτῶν ποιήματα ... ἀγαπῶσι, ταύτη τε δὴ καὶ cet. 343. B: ἄλλως πως ... ἢ ὥσπερ cet. Lys. 218. C: ἔχαιρον, ὥσπερ θηρευτῆς τις. Cum genit. Pol. X. 612. D: ὥσπερ ἔχει δόξης καὶ παρὰ θεῶν καὶ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ ἡμᾶς ὁμολογεῖν περὶ αὐτῆς δοκεῖσθαι οὕτω. De dict. οὐχ ὥσπερ v. II. p. 487. Est velut, exempli causa (apodosi non subsequente). Gorg. 451. A. Pol. IV. 420. C. sq. Etiam tanquam et quasi. Gorg. 448. E: ὥσπερ τινὸς ψέγοντος. Phaed. 60. B: ὥσπερ ἐκ μιᾶς κορυφῆς συνημιμένω δὴ ὄντε. Crat. 418. E: ὥσπερ ἀδελφὸν ὃν τοῦ βλαβεροῦ. Pol. I. 329. C: ὥσπερ λυττωῖντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγόν. II. 376. D: ὥσπερ ἐν μύθῳ μυθολογούντες τε καὶ σχολῇν ἄγοντες. III. 393. A: ὥσπερ αὐτὸς ὦν. V. 451. B: ἀφίεμέν σε ὥσπερ φόνου καθαρὸν εἶναι. VII. 532. E: ὥσπερ ὁδοῦ ἀνάπαυλα. Apol. 24. B: ὥσπερ ἐτέρων τούτων ὄντων κατηγορῶν. Etiam verti potest quippe. Pol. I. 330. E: ὥσπερ ἥδη ἐγγυτέρω ὦν τῶν ἐκεῖ. Leniore sensu positum verti potest fere, quodammodo vel tali modo. Prot. 346. A: τοὺς ... πονηροὺς ... ὥσπερ ἀσμένους ὁρᾶν cet. Phaedr. 260. E: ὥσπερ γὰρ ἀκούειν δοκῶ τινῶν προσιόντων ... λόγων, ὅτι ψεύδεται cet. 270. D: ἡ γοῦν ἄνευ τούτων μέθοδος ἔοικει ἂν ὥσπερ τυφλοῦ πορεία. Phaed. 67. C: ὃς ἡγείται οἱ παρεσκευάσθαι τὴν διάνοιαν ὥσπερ κεκαθαρισμένην. 88. D: ὥσπερ ὑπέμνησέ με ῥηθεῖς (ὁ λόγος) ὅτι cet. Crat. 384. C: ὥσπερ ὑποπτεύω αὐτὸν σκώπτειν. 399. D: ὥσπερ τοίνυν μοι δοκεῖ τούτοις ἐξῆς εἶναι τι χεῖμα. 412. A: σύνεσις ... οὕτω μὲν δόξειεν ἂν ὥσπερ συλλογισμὸς εἶναι. Menex. 235. C: ὥστε ἴσως ἀναγκασθῆσεται ὁ λέγων ὥσπερ αὐτοσχεδιάζειν. Sis. 388. B: ὥσπερ γὰρ ἂν καὶ αὐτὸς ὑπομαντεύεσθαι μοι δοκῶ τὴν διανοίαν σου περὶ τοῦ εὖ βουλευέσθαι. — Cum part. ἂν. Phaedr. 268. D: ὥσπερ ἂν μουσικὸς ... οὐκ ἀγρίως εἴποι ἂν cet. Apol. 15. D: ὥσπερ οὖν ἂν ... ξυνεγινώκετε δήπου ἂν μοι ... καὶ δὴ καὶ νῦν cet. — ὥσπερ ἂν εἰ. Prot. 311. B: ὥσπερ ἂν εἰ ἐπενόεις ... εἰ τίς σε ἤρετο cet. 341. C. Gorg. 453. C: ὥσπερ ἂν εἰ ἐτύγχανόν σε ἐρωτῶν ... εἰ μοι εἶπες cet. Conv. 199. D: ὥσπερ ἂν εἰ αὐτὸ τοῦτο, πατέρα, ἡρώτων cet. Sq. optat. Prot. 318. B. 327. E: ὥσπερ ἂν εἰ ζητοῖς cet. 335. E. Gorg. 451. A. 479. A. Crat. 395. E. 430. A. Conv. 404. E. Pol. VII. 529. D. De ὥσπερ οὖν v. II. p. 490.

ὥσπερανεῖ, velut, instar. Gorg. 479. A: ὥσπερανεῖ (v. ὥσπερ ἂν εἰ) παις.

ὥσπερεῖ, quasi. Prot. 328. D: ἐμαντόν ὥσπερεῖ συν-

αγείρας. 339. E. Phaed. 72. B: ὥσπερ εἰ κύκλῳ περιμόνια. Crat. 407. B: ὥσπερ εἰ λέγει ὅτι cet. 408. A: τοῦτον τὸν θεὸν ὥσπερ εἰ ἐπιτάττει ἡμῖν ὁ νομοθέτης. 422. A: ἃ ὥσπερ εἰ στοιχεῖα τῶν ἄλλων ἐστὶ καὶ λόγων καὶ ὀνομάτων. Lys. 216. D. ὥστε, ut (in consequutione), i. q. ἡα ut, quocirca, itaque (in orat. init.). Prot. 311. A: ὥστε ... καταληγόμεθα αὐτὸν ... ἔνδον. 335. D: ὥστε βουλοίμην ἂν χαρίσασθαι σοι, εἴ μου δυνατὰ δέοιο. 345. B: ὥστε καὶ τοῦτο τοῦ ἄσματος πρὸς τοῦτο τείνει ὅτι cet. Gorg. 464. D: ὥστε δοκεῖ πλείστον ἀξία εἶναι. 478. C: ὥστε λυσιτελεῖ ὑπομείναι τὴν ἀλγῆ-δόνα. Phaed. 67. B. Polit. 299. E: ὥστε ὁ βίος ... ἀβίωτος γίγνεται ἂν τὸ παράπαν. Conv. 190. D: ὥστ' ἐφ' ἐνὸς πορεύσονται σκέλους ἀσκολιάζοντες. Pol. I. 340. E: ὥστε κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον ... οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἀμαρτάνει. 341. A: ὥστε ... δίκαιον λέγω cet. 354. B: ὥστε μοι νυνὶ γέγονεν ἐκ τοῦ διαλόγου μὴδὲν εἰδέναι. II. 358. E. IX. 582. C. Tim. 20. C. Legg. II. 664. A: ὥστε οὐδὲν ἄλλο αὐτὸν δεῖ σκοποῦντα ἀνευρίσκεν ἢ cet. V. 743. C: ὥστε ὁ λόγος ἡμῖν ὀρθὸς ὡς cet. Alc. II. 149. E: ὥστε οὐδὲν ἀν-τοῖς ἦν προὔρου θύειν cet. Simpl. ut. Phaedr. 257. E: οὐτὶς ἀγαπῶσι τοὺς ἐπαινέτας, ὥστε προσπαροχράφουσι πρῶτους οἱ ἂν cet. Gorg. 478. E. Phaed. 103. E. 104. A. al. Sq. infin. Prot. 312. A: ἤδη γὰρ ὑπέφαινε τι ἡμέρας, ὥστε καταφανῆ αὐτὸν γενέσθαι. 317. B: ὥστε ... μὴδὲν δεινὸν πάσχειν διὰ τὸ ὁμολογεῖν σοφιστὴς εἶναι. Phaedr. 250. A: οὐθ' αἱ ... ἐδυετύχησαν, ὥστε ... λήθην ... ἔχειν. Gorg. 458. C: ἐμοὶ ... καὶ αὐτῷ μὴ γένοιτο τοσαύτη ἀσχολία, ὥστε ... προὔρου αἰτερόν τι γενέσθαι ἄλλο πράττειν. Polit. 270. A. 301. C. Crat. 393. E: οὐδὲν ἐλύπησεν, ὥστε μὴ οὐχὶ τὴν ἐκείνου τοῦ στοιχείου φύσιν δηλῶσαι cet. Conv. 210. B. Pol. X. 608. B. Legg. IX. 880. B: ὥστε μὴ οὐκ ἐπὶ πᾶσαν ἵεναι κάκην. Hipp. min. 372. E: (αἰτίους) ὥστε φαίνεσθαι cet. — I. q. Lat. ad c. gerund. Prot. 314. B: ἡμεῖς ἐτι νέοι ὥστε τοσοῦτο πράγμα διελέσθαι. Plerumque vero simplex ponitur infinitivus. Prot. 329. B: σμικροῦ τινὸς ἐν-δεὴς εἰμι πάντ' ἔχειν. (Cf. Ep. VIII. 353. D.). Phaedr. 228. E: ἐμῶν σοι ἐμμελετῶν παρέχειν (nos: mich dir zum Ein-üben herzugeben). 229. B: πόα καθίζεσθαι. Ib. ἐπιτήδεια (τὰ ὑδάτια) κόραις παίζειν παρ' αὐτά. Pol. VII. 531. C: οὐκ εἰς προβλήματα ἀνίσιν ἐπισκοπεῖν (nos: um zu erforschen), τίνες ξυμφωνοὶ ἀριθμοὶ καὶ τίνες οὐ. Tim. 80. E: ἃ θεὸς ἐπ' αὐτὸ τοῦθ' ἡμῖν ἐφύτευσεν, εἶναι τροφήν. Legg. II. 663. E. IX. 857. A. Menex. 239. B. — Cum nominat. Polit. 295. A: ὥστε ... παρακινῆμενος ... προστάττειν. Pol. I. 345. D: ἐπεὶ τὰ γε αὐτῆς, ὥστε εἶναι βελτίστη, ἱκανῶς δὴ-που ἐκπεπόρισται. Legg. VII. 806. A: ὥστ' ... οὐτ' ἂν τό-ξων ... οὐτ' ἄλλης κοινωνῆσαι ποτε βολῆς ... δυνάμεναι, οὐδὲ ἀσπίδα καὶ δόρυ λαβοῦσαι μιμήσασθαι τὴν θεόν. —

Pro simpl. infinitivo. Prot. 338. C: ἀδύνατον ὑμῖν ὥστε ... σοφώτερόν τινα ἐλέσθαι. Phaedr. 269. D: τὸ ... δύνασθαι ... ὥστε ἀγωνιστὴν τέλεον γενέσθαι cet. Similiter Gorg. 461. B: οὐκ ὀλίγης συνουσίας ἐστὶν ὥστε ἱκανῶς διασκέψασθαι. Polit. 295. A: πῶς ... ἂν τις ἱκανὸς γένοιτ' ἂν ποτε ... ὥστε ... ἐκάστω ... προστάττειν τὸ προσήκον; Pol. IV. 433. B: ὁ πᾶσιν ἐκείνοις τὴν δύναμιν παρέσχεν ὥστε ἐγγενέσθαι. (Cf. Ion. 533. D.). IX. 578. C. Legg. IV. 709. E: ὁ λαβὼν ἔξεις ὥστ' ἐκ τῶν λοιπῶν αὐτὸν τὴν πόλιν ἱκανῶς διοικῆσαι. Crit. 51. A: ἐξέσται σοι ὥστε ... καὶ σὺ ... ἐπιχειρήσεις ἀνταπολλύναι. — I. q. ὡς, sicut. Phaedr. 266. B: ὥστε θεοῖο (ad Homeric. versum fictum). Pol. II. 363. B. (Hom.).

ὠφέλεια (etiam ὠφελία codd. scribunt. Lys. 214. E. 217. A. Charm. 165. C. Euthyd. 275. E. al.), ἡ, *utilitas, commodum*. Pol. I. 346. D: οὐκ ἄρα ἀπὸ τῆς αὐτοῦ τέχνης ἐκάστω αὕτη ἡ ὠφέλειά ἐστιν, ἡ τοῦ μισθοῦ λήψις cet. Legg. VI. 761. D: ταῦτα ... καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα κόσμος τε καὶ ὠφέλεια τοῖς τόποις γίγνεται ἂν cet. Charm. 167. B: τίς ἂν εἴη ἡμῖν ὠφέλεια (Cl. c. al. ὠφελία) εἰδόσιν αὐτό. Phaedr. 274. E: τίν' ἔχει μοῖραν βλάβης τε καὶ ὠφελείας. Pol. III. 398. B: ὠφελείας ἔνεκα. Theag. 130. E: τῆς ὠφελείας ἦν ὠφελούσι τοὺς ἀνθρώπους. Charm. 175. A: οὐδεμιᾶς ὠφελείας (Cl. c. al. ὠφελίας) οὕσα δημιουργός. Lys. 217. A: οὐδ' ὠφελείας (δεῖται). Phaedr. 245. B: οὐκ ἐπ' ὠφελεία. Pol. I. 334. B: ἐπ' ὠφελεία ... τῶν φίλων. III. 389. B: ἐπ' ὠφελεία τῆς πόλεως. Phaedr. 233. B: τὴν μέλλουσαν ὠφελίαν ἐσεσθαι. 234. C: ὠφελίαν ... ἀμφοῖν γίγνεσθαι (δεῖ). 237. D: εἴτε ὠφελίαν εἴτε βλάβην παρέχει. 247. D: ἥντινα ἐκάστη ἔχοι ὠφελίαν. Pol. I. 346. C: ἥντινα ... ὠφελίαν κοινῇ ὠφελούνται πάντες οἱ δημιουργοί. VII. 527. E: ἄλλην γὰρ ἀπ' αὐτῶν οὐχ ὁρῶσιν ἄξιαν λόγον ὠφελίαν. VIII. 559. B: εἴ πῃ τινα ὠφελίαν πρὸς εὐξίαν παρέχεται. Tim. 46. E: τὸ ... μέγιστον αὐτῶν εἰς ὠφελίαν ἔργον. Euthyd. 275. E: ἴσως ... ὠφελεῖ τὴν μερίστην ὠφελίαν (Cl. c. al. ὠφελίαν). Hipp. mai. 284. D. Gorg. 509. C: ὥστε ἀμφοτέρως τὰς ὠφελείας ταύτας ἔχειν. 522. B: ἄς οὗτοι εὐεργεσίας καὶ ὠφελείας νομίζουσιν. Pol. I. 332. D: ἡ τοῖς φίλοις τε καὶ ἐχθροῖς ὠφελείας τε καὶ βλάβας ἀποδιδούσα. Lach. 184. B: εἴτε οὕτω μικρὰς ὠφελείας (Cl. ὠφελίας) ἔχει μάθημα ὄν.

ὠφέλιμος, ὁ ἡ (etiam ἡ, ον), *utilis, commodus*. Men. 98. C: ὁ γε ἀγαθὸς ἀνὴρ ὠφέλιμος ἡμῖν ὠμολόγηται εἶναι. Pol. VIII. 559. B: ἡ τε ὠφέλιμος (ἡ τοῦ φραγεῖν ἐπιθυμία) cet. X. 607. D: ὡς οὐ μόνον ἡδεῖα, ἀλλὰ καὶ ὠφελίμη πρὸς τὰς πολιτείας ... ἐστί. E. Charm. 174. D. Men. 96. C. Prot. 358. B: καὶ τὸ καλὸν ἔργον ἀγαθόν τε καὶ ὠφέλιμον. Phaedr. 260. C: ἄλλα πολλὰ ὠφέλιμον. Crat. 417. C: ὠφέλιμον ... ξενικὸν τούνομα cet. 419. A: ὠφέλιμον καὶ λυσιτελοῦν καὶ

κερδαλέον ... τὸ αὐτὸ φαίνεται. Pol. I. 336. D. II. 379. B: ὠφελίμον τὸ ἀγαθόν; V. 457. B: ὅτι τὸ μὲν ὠφελίμον καλόν, τὸ δὲ βλαβερόν αἰσχρόν. Hipp. mai. 296. E: τὸ γε ὠφελίμον τὸ ποιοῦν ἀγαθόν ἐστίν. 303. E. Def. 414. E: (ὠφ.) τὸ αἷτιον τοῦ ἀγαθοῦ. Pol. V. 457. D: τοῦ ὠφελίμου (πέρι). Alc. II. 145. C: ἡ τοῦ ὠφελίμου (ἐπιστήμη). Men. 88. C (εἰ) ἀναγκαῖον αὐτῷ ὠφελίμῳ εἶναι. Hipp. mai. 303. E: ἡδονὴν ὠφελίμον. Men. 88. D: ὠφελιμόν γε οὐσαν τὴν ἀρετήν. Pol. I. 346. E: ὅτι οὐδεμία τέχνη οὐδὲ ἀρχὴ τὸ αὐτῇ ὠφελίμον παρασκευάζει. Charm. 169. B: ὠφελιμόν τι κἀγαθόν ... εἶναι. Men. 98. E. 99. A: δυοῖν ... ὄντιν ἀγαθοῖν καὶ ὠφελίμοιν cet. 87. E: εἰ δὲ ἀγαθοί, ὠφελίμοι. 98. C: ὠφελίμοι ταῖς πόλεσιν. Gorg. 499. C: ἀρ' οὖν ἀγαθαὶ ... αἱ ὠφελίμοι (ἡδοναί) —; Prot. 333. E: κἀν μὴ τοῖς ἀνθρώποις ὠφελίμα ἦ. Crat. 417. A: ὠφελίμα καὶ κερδαλέα. Men. 87. E: πάντα γὰρ ἀγαθὰ ὠφελίμα. 96. E: ὅτι ... τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας δεῖ ὠφελίμους εἶναι cet. Pol. III. 386. B: ὡς οὐτ' ἀληθῆ λέγοντας οὐτ' ὠφελίμα τοῖς μέλλουσι μαχίμοις ἐσοθαι. Charm. 164. B: ὠφελίμα ... ποιεῖν. Hipp. mai. 284. E: τὸ ὠφελιμώτερον νομιμώτερον ἡγοῦνται cet. 285. A: ὅτι τὰ ὠφελιμώτερα νομιμώτερά ἐστι. Pol. V. 461. A: ἐξ ὠφελίμων ὠφελιμωτέρους αἰεὶ τοὺς ἐκρόνους γίγνεσθαι. Theaet. 179. A: τοῦ ὠφελιμωτάτου ἀποτυγχάνειν. Phil. 11. C: ὠφελιμώτατον ἀπάντων εἶναι πᾶσι τοῖς οὐσί τε καὶ ἐσομένοις. Pol. V. 458. E: εἰεν δ' ἂν ἱεροὶ (γάμοι) οἱ ὠφελιμώτατοι. 459. A. Clit. 408. C: προτρεπτικωτάτους τε γὰρ ἡγοῦμαι καὶ ὠφελιμωτάτους (τούτους τοὺς λόγους).

ὠφελίμως, *utiliter, commode*. Prot. 332. A: ὅταν πράττωσιν ἄνθρωποι ὀρθῶς τε καὶ ὠφελίμως. Gorg. 470. A: τὸ ὠφελίμως πράττειν. Pol. VII. 529. D: εἰ μέλλομεν ὠφελίμως πρὸς ἃ λέγομεν μαθήσεσθαι. Alc. II. 146. C: ὠφελίμως καὶ λυσιτελοῦντως. Charm. 163. C: τὰ ... καλῶς τε καὶ ὠφελίμως ποιούμενα ἔργα. 164. B: ὅταν τε ὠφελίμως ἰᾶται καὶ ὅταν μὴ. Ib. ὠφελίμως πράξας ἢ βλαβερῶς. C. Lys. 221. B.

ὠφελῶ, *iuvo, adiuvo, prosum*; pass. *verti potest germ. gewinnen*. Soph. 227. A: εἰ τὸ μὲν σμικρὰ, τὸ δὲ μέγала ἡμᾶς ὠφελεῖ καθαιρόν. Pol. I. 346. D: ὠφελεῖ ἐκεῖνο ἐφ' ᾧ τέτακται. Men. 87. E. Pol. VIII. 558. E: ὅσαι ἀποτελούμεναι ὠφελούσιν ἡμᾶς. Legg. VII. 819. C. Theag. 130. E. Legg. XI. 920. E: ὠφελοί. Charm. 169. B. Legg. IX. 862. E: (ὡς) τοὺς τε ἄλλους ἂν διπλῇ ὠφελοῖεν ἀπαλλακτόμενοι τοῦ βίου. VI. 763. D: (ὅπως) κοσμηῇ τε ἅμα καὶ ὠφελῇ τὴν πόλιν. Phaed. 107. D: ἃ ... λέγεται μέγιστα ὠφελεῖν ἢ βλάπτειν τὸν τελευτήσαντα. Pol. I. 332. E: φίλους ὠφελειν καὶ ἐχθροὺς βλάπτειν. 334. C. VII. 520. A: ἦν (ὠφελειαν) ἂν ἕκαστοι τὸ κοινὸν δυνατοὶ ᾧσιν ὠφελεῖν. Hipp. mai. 281. B: ἐτι πλείω ὠφελεῖν ὧν λαμβάνεις. Pol. I. 347. D: ἄλλον ὠφελῶν. Phil. 58. C: πλείστα ὠφελούσα ἡμᾶς.

Euthyd. 292. B: εἴπερ ἔμελλεν αὕτη εἶναι ἡ ὠφελουῖσα τε καὶ εὐδαίμονας ποιοῦσα. Legg. III. 696. E: τὸ ... ἄλλων πλείστα ἡμᾶς ὠφελούν. Pol. X. 608. E: τὸ δὲ σῶζον καὶ ὠφελούν τὸ ἀγαθόν (εἶναι). Apol. 24. E: πολλὴν ἀφθονίαν τῶν ὠφελούντων. Gorg. 511. E: οὕστινās τε ὠφέλῃς τῶν συμπλεόντων. 520. B: ὅτι οὐδὲν ὠφελήκασιν οὐς φασιν ὠφελείν. Pol. X. 599. E: ὠφελήκεναι. Apol. 31. D: ὠφελήκη (sic Cl. a pr. m. Vulgo ὠφελήκειν). Theag. 126. D: ὠφελῆσαι. 127. D. Ep. V. 322. A: ἐκείνον πλείστα ὠφελήσεις. Legg. VII. 820. D: ὠφελήσει. Charm. 175. E. Theag. 127. D: ὠφελήσιν. Pass. Ep. III. 315. E: εἰ μὲν τι διὰ τοὺς λόγους τούτους ὠφελῇ (al. ὠφελεί). XIII. 360. B: ἡ που πολλὰ ... εἰς σοφίαν ὠφελῇ (Par. Z. ὠφελεί) ὑπὸ Πλάτωνος. Pol. I. 346. D: ἔσθ' ὅ τι ὠφελείται ὁ δημιουργὸς ἀπὸ τῆς τέχνης; Men. 88. B. Pol. I. 346. C: ἦντινα ... ὠφελειαν κοινῇ ὠφελούνται πάντες οἱ δημιουργοί. Euth. 13. B: ὅτι οἱ ἵπποι ... ὠφελούνται καὶ βελτίους γίνονται. 15. A: τί ὠφελούνται; Theag. 129. E: ὠφελούνται ... οὐδὲν συνόντες. Hipp. mai. 304. B: οὐδὲν γὰρ ἀνοσον εἰ ὠφελοίμην. Euthyd. 280. C: ἔσθ' ὅ τι ὠφελοίμεθ' ἄν; Pol. III. 401. C: ἴν' ... οἱ νέοι ἀπὸ παντός ὠφελῶνται. Phaedr. 232. D: ὑπὸ τῶν συνόντων ... ὠφελείσθαι (ἡγούμενοι). Conv. 173. C. Pol. I. 347. D: τὸ ὠφελείσθαι ... ὑπ' ἄλλον. II. 362. B. Apol. 25. D. Gorg. 505. C: οὐχ ὑπομένει ὠφελούμενος. 525. D: ὠφελούμενοι. Pol. II. 380. B: (ὡς) διδόντες ... δίκην ὠφελούντο ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Gorg. 512. A: οὐδὲν ὑπ' αὐτοῦ ὠφέλγεται. Hipp. mai. 304. E: ἐγὼ οὖν μοι δοκῶ ... ὠφελῆσθαι ἀπὸ τῆς ἀμφοτέρων ὑμῶν ὁμιλίας. Prot. 314. B: ἡ βεβλαμμένον ἢ ὠφελημένον. Ep. XIII. 360. B: δι' αὐτὸ τοῦτο εὐθὺς ὠφελήθην. Legg. XI. 913. B: οὐ γὰρ ποτε τοσοῦτον εἰς χρημάτων ὠφελήθειν ἂν κτήσιν ἀνελών, ὅσον cet. Riv. 132. D: ἵνα καὶ εἴ τι δυναίμην παρ' αὐτοῦ ὠφελήθην. Eryx. 395. D: μήτ' ἂν ὠφελήθην μηδὲν ἀπ' αὐτῶν. Hipp. min. 369. E: ἵνα μαθῶν τι ὠφελήθῃ. Pol. VII. 526. B: καὶ μηδὲν ἄλλο ὠφελήθῃσιν. Theag. 127. D: εἴπερ οἶσι ὑπ' ἐμοῦ μάλιστα ἂν σοι τοῦτον ὠφελήθῃναι. 129. E. Legg. II. 671. E: ὠφελήθεντες. Pol. I. 343. B: ὅθεν αὐτοὶ ὠφελήσονται (ita Par. A. c. al. Vulgo ὠφελήθῃσονται). Theag. 128. E: γυμνασάμενός γε τοῦτον τὸν χρόνον ὠφελήθῃσμαι. Hipp. mai. 285. B: εἴπερ τῷ ὄντι ὑπὸ σοῦ πλείω ὠφελήθῃσονται. ὠχρός, ἄ, ὄν, pallidus. Tim. 68. C: τὸ δὲ ὠχρόν (γίγνεται) λευκοῦ ξανθῷ μεμιγμένον. ὠχροτής, ἡ, pallor. Pol. V. 474. E: ἐραστοῦ ... εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχροτήτα. ὠψ, ὄ, visus, oculus. Crat. 409. C: ὅτι τοὺς ὠπας (Cl. c. al. τὰ ὠπα) ἀναστρέφει.

SOMERVILLE COLLEGE
LIBRARY

